УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Утринни слова

Част 2 от 2

1937 – 1944

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящето електронно издание включва Утринните слова и е разделено на 2 части, включващи по няколко години.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

02.09.2018

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

УТРИННИ СЛОВА – VII ГОДИНА (1937-1938)

ЛИКВИДАЦИЯ НА ВЕКА

Размишление.

Ще прочета нещо върху любовта от книгата „Заветът на цветните лъчи", стр. 8, 9 и 10.

„И хоругвата му над мене бе любов..."

Мнозина цитират стихове от Евангелието, но лесно ги забравят. Това се случва особено между религиозните. Някои религиозни цитират наизуст много стихове, казват на хората, как да живеят и какво да правят, но, като дойдат до себе си, всичко забравят. Ако адвокатът забрави някои цитати от закона, какъв авторитет ще има той между съдиите? Един брат казва на друг: Това, което Учителят говори, се отнася за децата. – Не, той е забравил, какво е слушал. Аз говоря за философи, а не за децата. Те направо влизат в Царството Божие. Аз говоря на женените, които имат деца, на богатите, на учените, на философите. Никъде не е казано, че женените, богатите или учените ще влязат в Царството Божие. Ако някой женен мисли, че той, жена му и децата му ще влязат в Царството Божие, той се лъже. То е все едно да мислите, че частите на счупеното шише ще влязат в Царството Божие.

Като говоря така, мнозина се питат: Кого ли има предвид Учителя? За кого ли говори? – Аз имам предвид счупените парчета на шишето, а не самото шише. Каква личност представя частта от счупеното шише? Личност има само онзи човек, който обича Бога. Значи, който обича Бога, той е личен. Който не Го обича, не е личен; той не е никаква личност. Умният има личност; глупавият няма никаква личност. Който говори истината, има личност; който не говори истината, няма никаква личност.

Казвате, че има личен и безличен живот. Някои философи говорят за безличния живот. Днес повечето хора водят безличен живот, а трябва да минат в личния живот, да станат лични. Под „личен живот“ разбираме онзи живот, който има за основа любовта, мъдростта и истината. Такъв човек е всякога здрав, личен между хората. Той обича да прави упражнения, да се движи. Накарайте онзи, който страда от кръст, да прави упражнения. Ако рече да се наведе, той пъшка, не може да стане. Питаш: Защо този човек стои настрана и не прави упражнения. – Кръстът го боли, не може да се навежда и изправя. Той не е разположен и да се моли.

Сега ще ви говоря за много работи, но съм решил да не споменавам често името на любовта. – Защо? – Защото тя е единствената сила, която причинява пакости на хората. Тя прави пакости от добро. Как ще разберете тази мисъл? Например, двама души се обичат, готови са един за друг на всякакви жертви. Случи ли се да се намразят, те не искат да се видят сто години. Нищо не е в състояние да ги примири. Те се намразват от голяма любов. Ако не са се обичали и се намразят, лесно ще се помирят. Казва се, че ако човек направи някакво престъпление от любов, трябва да минат четири поколения, докато се забрави престъплението. Какво ще кажете за това? – Празна работа! – Не, празни чували носят само глупавите хора; умните носят всякога пълни чували. Каква е задачата на този, който носи празни чували, и на онзи, който носи пълни чували? Първият, като срещне човек с пълен чувал, казва: Моля, тури нещо от твоите чували в моите. Който носи пълни чували, като срещне човек с празни чували, казва: Моля, извади част от съдържанието на моите чували и го тури в твоите.

Казват за някого, че бил много красноречив, т. е. обичал много да говори. – Той носи пълни чували, които трябва да изпразни. За друг някой се казва, че бил много мълчалив. – Много естествено, той носи празни чували, няма какво да раздава. Той само отваря чувалите си и казва: Моля, сипете ми нещо от вашите чували. – Какво заключение

може да се извади от това? – Ако имаш много, давай. Ако имаш малко, взимай. Ще даваш и вземаш, докато настане равновесие в живота. Днес хората – и с пълни, и с празни чували, пак не живеят добре. – Защо? – Не знаят, какво да правят. Ето защо, казвам: Онези, които имат пълни чували, трябва да се съберат с тези, които имат празни чували, да живеят заедно. Това значи, братски живот. – Вярващи ли трябва да бъдат? – Вярващи, разбира се. Според мене, няма безверници в света. – Защо? – Защото в една минута всеки човек прочита 20 молитви, т. е. прави 20 вдишвания и 20 издишвания. Като дишаш и издишаш, на всяка минута казваш по 20 пъти: Господи, вярвам в Тебе, Който ми даваш всичко. Така диша обикновеният човек. Талантливият диша и издиша по десет пъти на минута. Значи, той казва десет пъти: Господи, вярвам в Тебе. Гениалният диша и издиша по четири пъти в минута и толкова пъти казва на Господа: Господи, вярвам в Тебе. Светията диша и издиша по един път на минута и само един път в минутата казва: Господи, вярвам в Тебе. Според индусите, Бог направил едно издишване и създал всички светове. След милиарди години Той ще направи едно вдишване и ще прибере всички светове в себе си, т. е. ще ги разруши. Значи, Бог с едно вдишване и едно издишване създава светове и разрушава светове. Как разбирате тази мисъл?

Казано е в Писанието: „Вие сте божества.“ Значи, вие създавате и рушите. Някога си разположен и гледаш към слънцето, луната, звездите – светло ти е в душата. Дойде отнякъде едно лошо настроение, и ти изгубваш разположението си – в тебе настава тъмнина. Докато си разположен, светът се създава за тебе. Щом изгубиш разположението си, светът се разрушава. Всеки има възможност да създаде своя свят; всеки има възможност в един момент да разруши този свят в себе си. Следователно, когато хората живеят добре, Бог създава света; когато не живеят добре, Бог разрушава света.

Сега, ние сме събрани тука много хора. Добре, че зданието не е много голямо. Ако беше като големите къщи в града, и ако прозорците бяха затворени, щяхте да се задушите. Големите къщи не са много хигиенични. Затова, дето се събират много хора, трябва да има отдушници, да се пречиства въздухът. Прозорците трябва да бъдат отворени. И човек трябва да бъде отворен. Под „отворен“ разбирам да става правилна обмяна между външния и вътрешния свят, т. е. между външния и вътрешния живот на човека. Ако твоите мисли, чувства и постъпки не са отворени, нищо не можеш да постигнеш.

Задача: Като се върнете по домовете си, всеки от вас да вземе хартия и да нарисува един образ, в който да изпъква някоя добродетел. В този образ да се чете доброто, според вашето разбиране. Всички говорите за доброто – изразете го в подходящ образ. Може ли в пет минути да предадете на лицето си израз на доброто? Който ви погледне, да познае, че сте добър човек. Ако се усмихнете, не изразявате добродетелта ; ако си замислен, и това не е добродетелта; ако свиеш веждите си, показва, че си недоволен – и това не е добродетелта; ако широко отвориш очите си – учудваш се нещо, и това не е добродетелта; ако изкривиш устата си, недоволен си нещо, което също не изразява добродетелта; ако свиеш много раменете си, притеснен си. Мислете, как да изразите добродетелта върху лицето си. Някои турят ръката си пред гърдите. Искат да се представят смирени. Всъщност, не са смирени.

Преди няколко дни наблюдавах отношението между две млади сестри, които минават за смирени. Едната мушка другата по гърба, а тя иде да ми се оплаква, че я мушкали. Онази, която мушка, играе ролята на крайно смирена. На онази, която се оплаква, казвам: Радвай се, че толкова смирена сестра те мушка. Ако те мушне един светия, лошо ли е? Светията ще ти помогне в нещо. Лошо е, ако глупав човек те мушка. Той нищо няма да ти предаде. Изкуство е в живота, от разбъркани и криви линии, да изработиш нещо хубаво. Преди

известно време, присъствах на сеанс, дето един велик художник правеше интересни опити. Той извикваше няколко души от публиката и ги караше да напишат или да начертаят, каквото искат. От тези разбъркани линии – прави и криви, той състави един отличен, красив образ. Той майсторски поставяше всяка линия на своето място. Ако не можеш една обидна дума, като крива линия, да поставиш на мястото ѝ, какво убеждение имаш? Ако не можеш от кривите линии в живота си да създадеш един красив образ, какво верую имаш? Ако най-малките неща в живота ти те спъват, какво е твоето разбиране?

Всички хора някога са седели пред престола на Бога, пели са Му хвалебни песни, минавали са за светии. Днес Бог ги изпратил на земята да ги изпита в противоречията на живота – сами да видят, какви светии са. И вас, светиите на небето, днес ви изпитват. Вашето светийство се подлага на изпит. Някога сте били светии на небето, но на земята не сте. Защо? – Изгубили сте знанието, което сте имали там. Някога сте били видни, богати хора. Като богати, добре сте живели. Обаче, какво ще правите сега, без пет пари, при несгодите в живота?

Някой ме пита, защо се допусна дяволът да ви изкушава. – Ами ти защо го допусна? Ти сам го допусна, а търсиш причината отвън. – Не ми вървят работите. – Защо се допусна това? – Ти сам знаеш. От тебе зависи да оправиш работите си. Трябва да имаш правилни разбирания.

Някой казва: Не тръгвам по пътя на Учителя. Не зная, кой е той и отде иде. – Ако е въпрос за мене, свободен е, нека върви след когото иска. Важно е, че той отдавна е фалирал. Той се е продал вече на дявола. Той е изпразнил чувалите си и, дето отиде, ще иска да му дадат нещо. Аз не искам такива хора. След мене трябва да вървят добри и разумни хора, с пълни чували, да има, какво да дават. Като иска да знае, кой съм, казвам: На небето съм бил един от първостепенните светии. Изпратен съм на земята да се изпита

светийството ми. Понеже зная, че съм на изпит, внимавам да не направя някаква грешка. На небето съм голям светия, затова на земята съм на големи изпитания. Ако не беше така и не знаех, какво съм, нямаше да приема никого около себе си. Казвам: Като зная, какво се изисква от мене, приемам всички хора и не се питам, кой как постъпва и в какво вярва. За мене е важно, как аз постъпвам, и в какво вярвам. И вие сте били светии, затова трябва да постъпвате като светии. – Като отидем горе, какви ще бъдем? – Това зависи от вас. За себе си казвам: Слязох от небето, като голям светия, и оставих мястото си празно. Който от вас иска, може да заеме моето място. Един ден, като напусна земята, моето място тук ще остане свободно. Който иска това място, може да го заеме. Дали съм на земята, или на небето, мене ми е еднакво приятно. На небето съм голям светия, заемам първо място. На земята заемам последно място. По-последен на земята от мене няма. Значи, заемам и първото, и последното място. Как ще разберете това – да заемаш едновременно и първо, и последно място. На небето, като светия, е приятно. На земята, като последен слуга, пак е приятно. Да заемеш такова място, че всеки да има право да те учи.

Казано е, че Бог е всеблаг. Въпреки това, като създавал света, Той допуснал в него и доброто, и злото. Като се натъкват на тези сили, хората изпадат в противоречия и започват да страдат. Бог вижда техните противоречия и им се притича на помощ. Това показва Неговото величие. И Христос, като дойде на земята, пое греховете на хората. Така Той им показа, как работи Бог. Знаеш ли, какво нещо е да носиш греховете на хората и да плащаш за тях? В това отношение, всеки има поне една малка опитност. Всеки знае, какво значи, да носиш греховете на другите. Питате: Коя е причината за противоречията? Ако ти дадат да изпереш една нечиста риза без сапун и с малко вода, това не е ли противоречие? Друг е въпросът, ако переш нечистата риза със сапун и изобилно вода. С малко вода нищо не може да се направи. Противоречията се дължат на недоимък в живота.

Като наблюдавам хората, виждам, че всички бързат: в яденето, в ходенето, в говоренето. Защо бързате толкова? Ако имате някаква неотложна работа, разбирам, но ако нямате такава работа, защо трябва да се бърза? Някога си бил чиновник, ял си бързо, за да не закъснееш. Сега си уволнен, няма защо да бързаш. Като чиновник, бързото ядене се оправдава, но в други случаи, бързото ядене не се оправдава. Някой лесно се сърди. Облякъл се в чисти дрехи, приятелят му го хванал с нечистата си ръка и направил петно на дрехата. В случая, той има право да се сърди. Обаче, има ли право да се сърди малачето, че някой го окалял? То и без това си е цяло изцапано. Няма защо да се сърди, че е опръскано с кал. Изкуство е, каквото ти се случи в живота, да бъдеш търпелив. Как ще покажеш търпението си? Освен търпелив, трябва да бъдеш и милосърден. Кой е милосърден? – Който влиза в положението на хората. Например, срещаш един човек и, без да ти казва нещо, ти разбираш, че има някаква мъка. Като влезеш в разговор с него, разбираш, че той е гладувал четири дена. Той се молел на Бога, да му помогне по някакъв начин. Ти веднага прилагаш милосърдието си: даваш му хляб, сирене, да се подкрепи. После, разбираш, че той няма дърва, въглища; няма с какво да се завие. Ти му даваш една черга и така го спасяваш, поне временно, от несгодите на живота. Така, ти проявяваш милосърдието и любовта си към него. В случая, любовта причинява радост, а някога тя причинява най-големи страдания. Например, още преди векове любовта е дала на всеки човек известни блага. Ако не ги използва разумно, тя си ги взима. Това причинява страдания на хората. Като не знаете, защо любовта взима благата си назад, вие се сърдите и казвате: Измъчи ни тази любов! – Не, любовта само взима старото, за да даде място на новото. Тя излива водата, налята някога в шишето, за да налее в него прясна вода. Тъй щото, вярно е, че любовта ни причинява най-големите страдания; обаче, вярно е, че любовта ни причинява и най-големи радости. Като дойдат най-големите страдания, знайте, че вие ще ликвидирате със старото.

Казваш: Важно е да пазя достойнството си като човек. Всеки говори за своето достойнство. В какво се заключава достойнството на човека? Според мене, достойнството на човека зависи от това, доколко той пази достойнството на Бога в себе си. Ако не го пази, той няма никакво достойнство. Ако не пазиш достойнството на баща си, който те е родил, какво достойнство ще имаш? Следователно, ако ти не пазиш и не цениш това, което Бог е вложил първоначално в тебе, нищо не си. – Но Бог е несправедлив. – Ако, наистина, Бог е несправедлив, какво остава за човека? Тогава по-добре не търсете справедливост нито на земята, нито на небето. Дръжте в ума си мисълта, че Бог е мъдър и справедлив, за да бъдете и вие мъдри и справедливи. Каквато мисъл държите в ума си за Бога, такива може да бъдете и вие. Щом се усъмните в Бога, вие губите всички блага, всички дарби и способности, дадени ви от Него. Изправете грешките си, външно и вътрешно, за да се ползвате от това, което е вложено във вас. Дръжте в ума си една права идея за Бога. Знайте, че Бог е благ и в живота, и в смъртта; и в богатството, и в сиромашията, и в радостите, и в скърбите. И при най-големите ви изпитания Бог е неизменен. Влезе ли Бог в ада, и адът се изменя, става рай. Ако зърнете лицето на Бога само за момент, нещастията ви се стопяват като лед. – Аз вярвам в Бога, затова Той ме посещава. – Ако вярваш в Бога, и адът, в който живееш, се превръща на рай, наистина Бог, те е посетил. Ако не вярваш в Бога, и адът ти не се превръща на рай, Той не те е посетил. Това е велика истина, която всеки може да провери.

Сега аз ще ви помоля да развалите договора, който някога сте направили. Скъсайте полицата, която някога сте подписали. – Трябва да платим известно обезщетение. – Платете обезщетението, но развалете договора, който сте подписали някога, в далечното минало. Ако изпълните този договор, съвсем сте загубени. Платете глобата, колкото и да е голяма, но откажете се от този договор. Използвайте момента! Сега е време да се откажете от него. Друг път няма да ви говоря за това. Който иска, нека се откаже от договора още днес.

Голяма е глобата, но да се плати. Някой предприемач вземе едно голямо предприятие и сключи договор при известни условия. Обаче, той вижда, че ако изпълни всички условия, ще пропадне. В такъв случай, той решава да се откаже от предприятието и скъсва договора. Ще плати няколко хиляди лева глоба, но ще се спаси. Затова и на вас казвам: Скъсайте договора!

Да отворим книгата „Заветът на цветните лъчи", да видим, какво ни се казва. – Ев. от Йоана, 14:16: „Ще ви даде друг утешител да пребъде с вас вовеки." – Значи, като се откажете от договора, който сте подписали, ще ви се даде друг утешител във вярата. Понеже ще плащате голяма глоба, ще дойде друг, който ще ви утеши. Знайте, че всичко е за добро. И тази глоба е за добро.

Да отворим още веднъж книгата „Заветът на цветните лъчи", да видим, какво ще ни се падне – стр. 11. „И ще го водя и ще въздам пак утешение нему и на оскърбените му." (Исаия 57:18). „И ще обърше Бог всяка сълза от очите им." (Откровение 21:4). – Кога ще стане това? – Когато се откажете от стария договор. Тогава, именно, Бог ще обърше всяка сълза от очите ви. Това наричам ликвидация със старото, със старата карма. Всички хора са оплетени със старото, със своята карма. Старите дългове, старите обещания, старите мисли и желания, старите постъпки, които сте забравили, това е кармата. Сегашният човек е оголял от своите стари дългове. И до днес още той плаща дълговете си с лихвите заедно. Развалете стария договор! Дошло е време да изплащате старите си дългове. Дошло е време за ликвидация със старото. Сега е ликвидация на века.

Днес, като слизах от стаята си, казаха ми: Нищо да не говориш на тези страхливци, да не ги изплашиш. Както виждате, нарушавам. Аз дойдох с намерение само да ви прочета нещо от тази книга и да си изляза. Запитах се: Кое е по-добре – да говоря, или да не говоря? Ако говоря, аз губя, вие печелите; ако не говоря, аз печеля, вие губите. Кое е по-добро за мене: загубата, или печалбата?

Срещам една сестра, недоволна, сърдита. Минах край нея и тълкувам състоянието ѝ. Тази сестра е на земята, излязла е вече от небето. Тя си казва: Няма светии тук, няма добри хора. Добре беше на небето. – Ако беше на небето, тя нямаше да се сърди. Всеки човек, който има хубава къща, добра заплата, здрава жена, здрави деца, той живее на небето. Случи ли се някой от дома му да заболее, приходите му да се съкратят, къщата му да вземат, той напуща небето и слиза на земята. Договорът му с небето е развален. Като ви наблюдавам, виждам, че някои от вас са на небето, а други – на земята. Който живее на земята, често иде при мене и ми казва: Много падах и ставах, дотегна ми този живот, искам да се върна на небето. Моля ти се, помогни ми, помоли се за мене. Значи, той иска да направя с него договор, да се подпиша заради него. Да допуснем, че се подпиша. Питам: Какво ще прави той на небето? Готов съм да се подпиша за всички, но искам да зная, какво ще правите на небето. Ще кажете, че искате да отидете на небето да видите Христа. Съгласен съм, готов съм да се подпиша, но какво ще стане, ако отидете на небето и не намерите Христа? Знаете ли, какъв разход ще направите за отиване и връщане от небето? Христос е на работа, не може да Го намерите на небето. Вие ще платите милиони за това дълго пътуване и, като се върнете на земята, ще ме държите отговорен, защо не съм ви предупредил, че Христос не е на небето. Дето и да е, Той работи, не е свободен.

Докато е на небето, човек е сериозен, мълчалив. Щом му кажат, че трябва да слезе на земята, той се усмихва. Такова е положението на момата, която е решила да се жени. Говорят ѝ за един момък, за втори, тя все мълчи – не е съгласна да се ожени нито за единия, нито за другия. Щом чуе името на момъка, когото обича, тя веднага се усмихва. С това тя иска да каже: С този човек ще живея добре. Някога не излиза така: в началото се усмихва, но накрая става сериозна и мълчалива. И вие, докато сте били на небето, все сте поглеждали към земята. Кажат ли ви да слезете долу, веднага се усмихвате. Слизате на

земята, обличате се в плът, т. е. оженвате се за плътта. Това е вашата втора женитба. В нея се крие вашето нещастие. Преди да се свърже с Ева, Адам бил женен за духа. Щом се ожени втори път – за плътта, тя му донесе страданията и нещастията на земята.

Първоначално, по естество, Адам е бил двуполов. Мъжът и жената са били в него. Когато искал да ражда, той сам се размножавал. Той не се нуждаел нито от мъж, нито от жена. Един ден намислил да се раздели на два полюса и да се ожени. Така, той подписал нов договор и станал еднополов. Някой казва: Искам да се оженя. – Първо, ожени една своя мисъл с едно свое желание, да видиш, каква постъпка, т. е. какво дете ще родиш, и след това се жени. Ако не си доволен от детето си, направи същия опит десетина пъти. След като ожениш най-малко десет свои мисли с десет свои желания и родиш дете, от което си доволен, можеш да се ожениш. Женитбата е, колкото благословение, толкова и нещастие. Ако се ожениш за ангел, който може да те повдигне, женитбата е благословение. Ако се ожениш за една паднала душа, с цел да я повдигнеш, но се намериш в ада, тази женитба носи ред нещастия. Ако можеш да извадиш една душа от калта и да я повдигнеш, ожени се; ако не можеш да я повдигнеш, и тя те завлече в ада, по-добре не се жени. Искам да ме разберете право.

– Какво представя женитбата? – Метод за повдигане на човечеството. В такъв случай, има смисъл да се ожениш: ще повдигнеш синовете и дъщерите, които си родил. Ако с женитбата не можете да повдигнете нито една душа, откажете се поне временно от това. Наблюдавам живота на Изгрева. Младите са пощурели да се женят. Някой няма хляб за себе си, а мисли за жена и деца. Как ще ги изхрани? Женитбата не е играчка. Те се свързали, развиват любовни работи. В любовта не се позволява никаква лъжа! Братът казва: Обичам те, да се оженим. Но той не казва, че няма хляб за нея. Защо не й каже истината? Той трябва да бъде искрен, да каже: Нямам достатъчно хляб. Хайде и двамата да се впрегнем на работа, да изкараме хляба. Ако тя се съгласи да работят заедно, нека се оженят.

Обаче, сестрата иска да се ожени, за да се осигури, да има кой да я гледа. – Ако е за гледане в очите, той и сега я гледа, но с гледане работата не се нарежда.

„И ще обърше Бог всяка сълза.“ – Кога? – Когато поумнеете. Умни трябва да бъдете. Социалните въпроси, какъвто е въпросът за женитбата, не се решава от глупави хора. Не бързайте да се жените ненавреме. Ако се ожениш, избери си такъв другар или такава другарка, че да бъдеш винаги доволен. Цял живот да не чуеш една лоша дума. Ако тя постоянно се оплаква от тебе, или ти от нея, защо се оженихте?

Днес и жененият загазва в живота, и неженениият загазва. – Защо? – Защото не уповават на Бога. Те се считат самотни, и бързат да се оженят. Бог е предвидил отначало съдбата на човека. За всяка душа Той е определил другар или другарка, да живеят в радост и веселие. Чакай времето да срещнеш своята другарка. – Кога ще дойде тази душа? – Може да дойде днес, може да дойде и утре. Чакай тази душа и с нищо друго не се лъжи. Ако се ожениш за друга жена, ще нарушиш Божия план. Не бързай с разрешението на този въпрос. Като срещнеш определената за тебе душа, пред тебе ще се открие нов свят. Това означават думите: „Бог ще изпрати Духа си да ви утеши.“ Тогава ти ще минеш от тъмнина в светлина.

„И ще обърша всяка сълза от очите им.“ Когато Бог обърше вашите сълзи, обършете и вие сълзите на ония, които плачат. Всеки човек в този свят трябва да избърше сълзите на някого.

Това слово е за учениците, не е за външния свят. Ако ме разберете правилно, Божието благословение ще дойде върху вас.

Скъсайте стария договор. Ликвидирайте със старата карма. Сега е ликвидация на века.

Т. м.

1. Утринно слово от Учителя, държано на 26 септември, 1937 г. София. – Изгрев.

ОЦЕНЯВАНЕ И ПРИЛАГАНЕ

Ще прочета 12 глава от Данаила.

Тази сутрин сте събрани тук, но всички имате различни интереси – не сте на един ум. Всеки си има по една особена мисъл, по едно особено желание. Стремежите ви не са еднакви. Мислите и желанията ви не са еднакви, но и работите ви не са еднакви.

Мнозина се питат: Кой проповедник да слушаме? Много проповедници има в света. Някой проповядва на хората с цел да ги обърне към Бога. Той счита това за негово право. Според мене, един проповедник е бакалин, друг е дрехар – всеки си има свой надпис. Така и светските хора се делят на търговци, лекари, адвокати и др. Като отидеш при един адвокат, първо, той ще те запита, какво дело имаш. Дали си направил някаква пакост, или си взел пари назаем и не можеш да ги върнеш. Адвокатът е добър човек, готов е да ти услужи, но веднага след това ти представя сметка за работата, която ти свършил. Пет горе, пет долу, ще се пазарите. Ако отидеш при дрехаря, той няма да те пита, с кого си се скарал, но ще те пита, каква дреха искаш. Като харесаш една дреха, ще се пазариш. Ако пазарлъкът става според нравите на източните народи, дълго време ще се пазариш. Тръгнеш да си отиваш, търговецът те връща, отстъпва малко от цената. Ти намираш, че е скъпо, излизаш от магазина. Търговецът те връща и пак отстъпва. Най-после се спазарите, и ти взимаш дрехата. Така постъпват в обикновения живот.

Питам: Вие за какво сте дошли тук? Едни търсят адвокати, други – лекари, трети – зъболекари, търговци. Старите за какво са дошли? Те са дошли, защото не знаят, как да се справят с децата си – с младите. Младите пък са дошли да се научат, как да живеят. Ако отидеш при някой проповедник, и той ще те хване – иска да знае, как

върви работата ти. Той ще каже, че твоята работа не върви, защото не вярваш в Бога, в Господа Исуса Христа. – Знаеш ли, че ще отидеш в ада и няма да се спасиш? – му казва проповедникът. – Аз съм човекът, който мога да те спася от голямото зло, да те направя човек. Ще се запишеш в нашата църква, дето ще ти дадем право, като умреш, да влезеш в рая. Щеш не щеш, ще се запишеш. Иначе, ще влезеш в затвора, дето те очаква по-голямо зло.

И тъй, онова, което говори проповедникът, може да е вярно, а може и да не е вярно. Ето защо, когато ние говорим за любовта, представяме си я като сбор от възможности. Като обичаш някого, ти имаш вече една възможност. Не можеш да употребиш една и съща любов за всички. Ще кажете, че трябва да обичаме всички, както Бог ги обича. Любовта не е нещо, което се яде или пие. Казвате, че двама се хванали за ръка и се целували. Това не е любов, това са условия, прийоми. – Ама те си пишат писма. – И това не е любов. – Те си правят добро едни на други. – И това не е любов. Казвате, че двама се скарали, защото не се обичат. – И това не е любов. – Обикнали се те. – И това не е любов. Не мислете, че всеки, който привлича и прегръща, обича. И това не е любов. Мислите ли, че вълкът, като хване кравата за краката и я повлича, я обича? И това не е любов. Той има съвсем друго намерение. Мислите ли, че змията, като се увие около човека, го обича? От любов ли паякът хваща мухата? Той има разположение към нея, но това не е любов. Казвате: Муха е това, тя знае само да бръмчи. – Свързвали ли сте се със съзнанието на мухата, да знаете, защо бръмчи? Тя има страх от паяка, затова бръмчи. Някога се освобождава от паяжината, а някога съвсем се оплита. За вас това е забава. Казвате: Ние знаем тези работи. – Ако не ги знаехте, нямаше да дойдете тука. Вие сте дошли при мене от много знание. Ако бяхте невежи, щяхте още да спите. Понеже знаете, че тук има заровено имане, затова сте дошли. Аз ви наричам иманяри. Всеки дошъл с голяма торба и очаква голямо богатство. Отваря торбата си, туря дяла,

който му се пада, и си отива. Ако ме разберете буквално, ще си кажете: Иманяри ли сме ние? Тук сме дошли за знание.

Казвам: Знанието, което търсите, е подобно на онова, което туристите търсят по високите върхове. Често се качват на Мусала, както и аз се качвам. Според вашия височомер, каква височина има Мусала? Интересно е, че като го измерват, височината му ту се увеличава, ту се намалява. Какво означава това? Учени българи и европейци са измерили височината на връх Мусала, но никой не го е измерил точно. Според последното измерване, Мусала е висок 2,925 м., но и това изчисление не е абсолютно точно. Измерването на високите върхове трябва да става през сухо време, когато има по-голямо пречупване на светлината. Повечето измервания на Мусала са ставали във влажно време, затова не са абсолютно точни. Ето защо, в изчисленията има разлика от 65 м. Изобщо, за изчисляване височината на планинските върхове има различни научни начини. Когато се качихме на Мусала, барометърът показваше височина 2,800 м. Значи, имаше 300 м. спадане от височината на върха. Това зависи от времето. Когато времето се подобрява, височината на върха е по-малка. Когато времето се разваля, височината се увеличава. Следователно, при добро време връх Мусала е по-нисък, а при лошо време – по-висок.

И тъй, във всички хора, които се въздигат, времето се разваля; а пък в онези, които се снишават, т. е. които се смиряват, времето се подобрява. Това е относително вярно. Кое е най-хубавото време в човешкия живот? Ще кажете, че най-хубаво време е, когато хората се обичат. Ако един ученик обича учителя си, носи му цветя и подаръци; ако не го обича, какво ще постигне? Не само че нищо няма да постигне, но ще бъде спънка и за себе си, и за своя учител. Това показва, че сърцето се проявява, без да има предвид, че и умът трябва да работи и да се проявява. Който не се учи, той е търговец на дребно; който се учи, той е търговец на едро. Ще кажете, че е унижение за вас да бъдете търговци. Казваш: Аз да съм търговец? – Какво лошо има в

търговията? Аз, ти, той, това е все едно. Това са трите лични местоимения.

Всички сте изучавали личните местоимения. Трите лични местоимения са „аз, ти, той“. Знаете ли, какъв е смисълът им? Какво разбирате под „аз, ти и той“? Аз имам известно тълкуване на тези лица, но то не е абсолютно истинно. Казваш: „Аз“. Това значи: Аз съм, който отварям вратата. Ти си, който я затваряш. Той е, който заповядва, кога да се отваря и затваря вратата. Като види, че вратата е отворена, той ще каже да се затвори; като види, че е затворена, ще каже да се отвори. Значи, „аз“ ще отворя вратата; „ти“ ще я затвориш, а „той“ ще заповяда да се отвори, ако е затворена, или да се затвори, ако е отворена. Като се молиш, казваш: Ти, Господи! Какво означава това? – Ти, Господи, Който затваряш вратата на злото, затвори я, за да не влязат разбойници и крадци да ме оберат. Само Бог е в сила да затвори вратата на злото. Ако условията на живота ти са лоши, пак казваш: Ти, Господи! Пак се молиш на Господа да затвори вратата на лошите условия. Кажеш ли „аз“, подразбирам Господ, Който ти говори. Той казва: Аз съм Онзи, Който мога да те избавя. Някога казваш: Аз съм „аз“. – Да, но нищо не можеш да направиш. – Защо? – Защото говориш от свое име. И ти можеш да подпишеш един указ, и царят може да подпише. Но това, което царят подписва, се изпълнява. На твоя подпис никой не обръща внимание.

Днес от всички хора се иска учене. Ще кажете, че много неща знаете, много сте слушали. – Много неща сте слушали, но и много сте изопачили. Мнозина си служат с примерите, които съм дал, но толкова са изопачени, че и аз не мога да ги позная. Те влагат в тях такова разбиране, каквото не съм помислил. Един ден ще кажат: Така рекъл Учителят. Много неща съм говорил, но важно е, какъв смисъл съм вложил в тях. Казвам: Аз говоря. Утре и ти ще кажеш: Аз говоря. Но ако говориш като човек и не си свързан със законите на разумната природа, каква сила има твоето аз? Когато искам да отида някъде, не казвам, че тръгвам, па каквото Господ даде. Аз не се моля на Господа

да оправи времето за мене, но следя, какво е времето и тогава тръгвам. Аз избирам добро време и тогава тръгвам. Освен това, гледам моите разбирания да се съвпадат с разбиранията и мислите на Бога. Не се моля да измени Бог времето заради мене, но аз се нагаждам на времето. Като не постъпвате по този начин, вие грешите и после страдате. Питате: Защо идат страданията? – Защото искате Бог да измени нещата заради вас. Казвате, че се молите на Бога и мислите, че Бог ще измени своя план. Добре е да се молите, но не да се изменят нещата заради вас, а да станат така, както Бог е наредил. Вие се молите за някой болен да оздравее. Не, ще се молите да стане така, както Бог е определил. Ето, наскоро ходих на Мусала ; два пъти се качих и слязох от върха и то при най-големи мъчнотии. Какви бяха мъчнотиите, не казвам, но без Бога и десет крачки не бих направил.

Следователно, когато човек се изкачва по планините пеш, при големи мъчнотии, резултатът е един; когато се изкачва с превозно средство, с аероплан, например, резултатът е друг. Много неща придобива човек, като се изкачва пеш. В това време той се изпотява, а с това и кръвта му се пречиства. И животът е висок планински връх. Както искате да се качвате по върховете без мъчнотии, така искате да прекарате живота си гладко, спокойно, без мъчнотии и страдания. Няма човек на земята, който, като възлезе към живота, към върха на съвършенството, да не е минал през скарата на огъня. Когато стигне този връх, човек ще разбере вече живота. Не се стигат лесно високите върхове. Ето колко експедиции се опитаха да стигнат върха Еверест, но не можаха. Някои дойдоха до голяма височина и мислеха, че ще стъпят на земя, но под нозете им се оказа вода. Изобщо, както мъчно се качва човек на високи планински върхове, така е мъчно изкачването по високите места в духовния свят.

Като се движи от умерения пояс към северния полюс, човек се натъква на различни явления. В умерения пояс дните и нощите се менят, според сезона. Лятно време денят е дълъг, около 16 часа, а нощта – 8 часа; зиме денят е 8 часа, а нощта – 16 часа. На северния

полюс е съвсем различно: денят е цели 6 месеца, и нощта – 6 месеца. Там не може нито да се оре, нито да се жъне. Само богатият може да живее на северния полюс. Дето се обърнеш, навсякъде сняг – всичко е бяло. Обаче, белият цвят не храни. В умерения пояс хората често се обличат с бели дрехи, за да покажат, че са чисти. Религиозните хора се обличат с черни дрехи, да покажат, че се отричат от света. Светските хора пък се обличат с бели, със светли дрехи. И черните, и белите дрехи не спасяват човека. Според вас, светските хора не са духовни. Коя дума е по-силна: светски, или духовен? По-силна е думата светски. – Защо? – Защото тя произлиза от светлина, а духовен – от духане. Значи, светлината е по-силна от вятъра, който духа. Казано е в Писанието: „ Бог толкова възлюби света, че изпрати своя Еднороден син в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Значи, Христос се пожертва за света, за светските хора, а не за духовните.

Казваш: Аз не съм светски човек. – Прав си, ти си духовен, аз съм светски. – Защо? – Защото съм човек на светлината. Под „светски човек“ вие разбирате нещо особено, недостойно. Под „духовен човек“ разбирате нещо хубаво. Духовен си, т. е. човек на вятъра, който духа. Дух, спирит – на английски има едно значение, а спирт, алкохол има друго значение. Ако отидете в Англия, там има много духове. Думата „дух“ в различните езици има различно значение. Всъщност, кое е истинското значение на духа? Казваме Бог и Господ. И това са имена с две различни значения. Думата „Бог“ има отношение към органическия свят. Молиш се и казваш: Ти, Господи! Значи, Ти, който затваряш вратата. Какво е дълбокото значение на тази дума, вие сами ще намерите.

Сега, като ви говоря, има опасност да помислите, че нищо не знаете, че сте невежи. Всъщност, не е така. Напротив, вие знаете много неща, не сте невежи. Ако ви кажа, че сте невежи, ще се обидите. Ако някой ми каже, че съм невежа, ще се радвам. – Защо? – Защото много работи не зная. Ето, аз не зная, колко милиарди звезди има на

небето; не зная и какви същества живеят на звездите. Много естествено. Зная, че Бог е създал света, но как го е създал, не зная положително. Зная, че е създал слънцето, но как го е създал, и това не зная. Ще кажете, че съм ходил на слънцето. Възможно е. Други казват, че не съм ходил. И това е възможно. Аз зная, ходил ли съм, или не; как съм ходил, пак аз зная. Ходил съм на слънцето, но не с тялото си, както вие мислите. Ако убеждавате хората, че съм ходил с тялото си, вие ги заблуждавате. Ако ги убеждавате, че съм ходил с двойника си, знаете ли, как се ходи с двойника? Вие говорите неща, които не знаете. Ще кажете, че съм излязъл от тялото си и така съм отишъл на слънцето. Вие излизали ли сте от тялото си, да знаете, как се излиза? Апостол Павел казва за себе си, че бил пренесен някъде; на кое небе е бил, не знае, но бил вън от тялото си и чул и видял неща, които не може да изкаже. Значи, той има особена опитност, за която може да говори. Следователно, каже ли ти някой, че си невежа, радвай се. Като невежа, ти имаш възможност да учиш. Пред тебе се открива велико бъдеще. Невежеството подразбира, че пред тебе се открива нова област за изучаване. Невежеството и знанието са две различни гами в живота.

Наскоро говорих с един музикант за гамите, а именно, за мажорните и миньорните гами. Питам го, коя е причината за съществуването на двата вида гами. Той казва, че това се дължи на различния им строеж. Според мене, всяка гама има две страни: човешка и Божествена. Човешката страна има отношение към господаруването, а Божествената – към слугуването. Ако вляза в едно общество, дето всички седят наготово, а само един прислужва, казвам: Това е човешка работа. Ако вляза в общество, дето всички работят, казвам: Това е Божествена работа. Видя ли, че хората спорят, кой е по-добър, по-учен, това е човешка работа. Ако всички работят за подобрение на живота си, това е Божествена работа. Кажеш за някого, че е грешник, това е човешка работа. Да си грешник или праведен, това са две различни състояния. Праведният е слуга, грешният –

господар. Като не иска да работи, грешният казва: Не съм ли свободен да правя, каквото искам? – Можеш, но ще страдаш. – Защо? – Защото искаш да господаруваш. Значи, страданието е за господаря, а радостта – за слугата.

И тъй, никой господар на земята не може да бъде радостен. Господар е само Бог. Той е създал света, Той е негов господар. – И аз искам да бъда господар. – Как ще бъдеш господар, щом не си създал нищо? Господарството, радостта и веселието са прерогативи на Господа. – Аз съм учител, работя, творя. – И като учител, ти си слуга. Ето и аз съм дошъл на земята да служа, а не да бъда господар. Дошъл съм на земята да правя добро. То има отношение към света на чувствата. Като видя някой страдащ или нуждаещ се, чувствата ми диктуват да го нахраня, облека, приютя в някоя къща и най-после, да му дам условия да учи. Като правя добро на човека, имам предвид и котката. Имам една котка, която постоянно върви след мене. Аз се качвам по стълбите, и тя се качва; аз слизам, и тя слиза. – Защо върви след мене? – Не й се учи. Тя ме пита: Имаш ли някаква баница или малко риба, месо? Казвам ѝ, че съм вегетарианец, не ям нито риба, нито месо. Мога да ѝ дам малко баница. Пущам я в стаята си и отрязвам парче баница. Ако тя яде баницата, и аз ям; ако тя не яде, и аз не ям. Котката е авторитет за мене. Тя веднага разбира, прясно ли е маслото, хубаво ли е сиренето. Ако не ѝ хареса нещо, не хапва от баницата. Тогава и аз се въздържам, не ям.

Казвате: Чудно нещо, Учителят ни занимава с котката си. Ние искаме да ни се каже нещо духовно, а Той ни говори обикновени работи. – Не е обикновено това. В тази котка е затворен един голям философ на миналото, който не е знаел, как да пише. С него се разговарям аз и го питам: Друг път ще пишеш ли, както писа в миналото? – Веднъж да изляза от тази форма и да дойда отново на земята, ще зная вече, как да живея и какво да пиша. – Може ли човек да влезе във формата на една котка? Питам: Може ли човек да влезе в един аероплан или автомобил? Може ли по формата на аероплана

или автомобила да съдите за човека, който е вътре? Значи, както аеропланът и автомобилът са средства за пренасяне на човека от едно място на друго, така и котката е средство, чрез което човек може да се прояви. За разумното същество котката е автомобил. Всеки момент това същество може да излиза и влиза в котката, както и вие можете да влизате и да излизате от автомобила. Не мислете, че животните, които ви служат, са невежи. Чрез тях проглеждат разумни същества и се разговарят с онези, които ги разбират. Те казват: От много знания дойдохме до това положение. Сега искаме да се учим, да дойдем до истинското знание. Вие сте господари, ние сме слуги. Ако не се изправите, и вие ще дойдете на нашето място. И вие ще разберете истината. Който слугува на другите, той е в правия път. Който господарува, той е в кривия път. Вие вършите човешки работи, а ние – работата на Бога, за което благодарим.

Това, което ви говоря за животните, е мое разбиране. Така аз мисля за тях. През всяко животно проглежда човешка душа, която на земята е била само господар. Тя може да е била философ, учен, княз, княгиня, министър – това не е важно. Следователно, животните са превозно средство за човешки души, изостанали в развитието си. Някой казва: Аз пътувам с биволска кола. Не е лошо, че пътуваш с такава кола. С биволска кола не стават катастрофи. – Аз пък пътувам с автомобил. – И това не е лошо, но трябва да внимаваш, да не стане някаква катастрофа. Животните, в сравнение с хората, пътуват с биволска кола. Хората пътуват с автомобили, а в последно време и с аероплани. Обаче, птиците отдавна си служат със собствени аероплани.

В заключение на това, казвам: Бог изисква от нас да оценяваме всичко, което Той е създал. Да оценяваме нещата и да ги прилагаме в живота си! Неразположен си, но не знаеш защо. Причината за това е, че не оценяваш нещата. – Радостен съм, но не зная защо. – Защото знаеш да цениш и прилагаш. Някой казва, че те обича повече от себе си. Това не е вярно. Достатъчно е да те обича като себе си. – Ти си

божество за мене! И това не е вярно. Никакво божество не съм за тебе. Аз гледам критически на нещата. Преди да ти повярвам, трябва да те изпитам. Има критическо гледане, което е на място, а друго не е на място. Например, една сестра казва, че братята не живеели, както трябва. Тази критика не е на място. Друг път ще каже, че братята живеели добре помежду си. В първия случай, тя не е била добре разположена, а във втория – била разположена. Че братята живеели добре, това е вярно; но че живеели много добре, това е още въпрос. Че някой бил лош, това е вярно; но че бил много лош, това не е вярно. Аз не мога да кажа, че хората са лоши, защото зная, че Бог ги е създал. Всяко нещо, създадено от Бога, е добро. Ако приема, че хората са лоши, подразбирам, че те не използват правилно благата, които Бог им е дал. Значи, лошият човек не използва правилно Божиите блага.

Казвате: Ние се молим на Бога. Какво се разбира под молитва? Да се молиш, това значи да мислиш за Бога. Всяка мисъл за Бога, колкото слаба да е, свети като искрица в съзнанието на човека и му допринася нещо. Дали разбираш, какво нещо е Бог, не е важно; обаче, всякога можеш да мислиш за Него. Тази мисъл все ще ти донесе някакво благо, макар и микроскопическо. Да мислиш за Бога, това значи да мислиш право. Ако кажеш, че Бог те е забравил, че на едного дал къща, а на тебе нищо, твоята мисъл за Бога е крива. Къщата е човешка придобивка. – Моят съсед има добри деца, ходят на училище, учат се, а моите деца не учат добре, нямам възможност да ги издържам. Бог на мене нищо не е дал. – Ти мислиш криво за Бога. Ти не оценяваш това, което ти е дадено, и не го прилагаш. Бог ти е дал ум, сърце и воля, на които всякога можеш да разчиташ. Бог ти е дал душа и дух, на които също можеш да разчиташ. Колко неща още ти са дадени! В сърцето ти са дадени условия и възможности за един добър и честен живот. В ума ти са вложени условия и възможности за придобиване на светлина и знание. В душата ти се крият възможности за придобиване на Божията Любов. Какви възможности съдържа духът, на това сами можете да си отговорите.

Мнозина ще възразят, че сърцето крие в себе си нещо лошо. – Не е така. Добро е сърцето на човека. Бог е вложил в него всички възможности за добър живот. Следователно, ако няма добро сърце, това зависи от самия него. Той не е бил в хармония с Божия закон. Като знае това, нека не се пита, защо страда и скърби. Всяко нарушаване на Божия закон води към страдания. Ти мислиш, че стоиш по-високо от хората. Как доказа това? На думи ли само? Щом стоиш по-високо от другите и си по-силен от тях, ти си длъжен да ги носиш на гърба си. Който носи другите на гърба си, той е в Божествения порядък. Когото носят, той е в човешкия порядък. – Не мога да нося страданията. – Тогава не можеш да носиш и радостите. Изкуство е да носиш и своите радости, и радостите на своя ближен. Като видиш, че някой се радва, ти си недоволен. Искаш тази радост да бъде твоя. Това показва, че не можеш да носиш и страданията на другите. Ако си силен, влез в положението на страдащия и му помогни. Той е в човешкия порядък; извади го оттам. Досега той е бил господар; отсега нататък ще бъде слуга. Кажи му: Едно време и аз бях такъв господар: ядох и пих, но дойдоха страданията, които ме научиха да слугувам.

Преди години, един наш брат заболя от язва в стомаха. Дойде при мене да ме пита, какво да прави. Казах му: През лятото ще се печеш на слънце. Ще излагаш стомаха и корема си на слънцето. Така ще се лекуваш два-три месеца наред. Всеки ден ще пиеш по една чаша зехтин. Той изпълни моите съвети и оздравя. След това дойде да ми благодари. Казвам му: Ще благодариш на слънцето и на зехтина. Ако не беше се излагал на слънце и не беше пил зехтин, много щеше да страдаш. На мене може да благодариш само за това, дето ти дадох съвет за лекуване. Сега не ти остава нищо друго, освен да служиш. И на вас казвам: Влезте в Божествения порядък и станете примерни слуги. Че сте добри господари, въпрос не правя за това. Станете добри слуги!

Казано е на Данаила: „Ти иди в последните дни на жребието.“ Значи, Данаил пак ще дойде на земята по закона на вселяването. Тогава той ще разбере това, което било затворено за него. Същото се отнася и за всеки едного от вас. И ти ще чакаш до последните времена, ще учиш и ще работиш. Ще се откажеш от господаруването. Господарят се противопоставя на всичко, защото има какво да дели. Всяка свада се дължи на господаруването. Всяко одумване, всяко насилие е пак резултат на господаруването. Всички неправди в света се дължат на господарите, които делят овцете – кой повече да вземе. От слугата се изисква да прави това-онова, и той всичко изпълнява. Има един господар в света – Бог. В края на краищата, светът ще стане такъв, какъвто Бог го е създал.

Това, което ви говоря днес, има практическо приложение. Това е привидно така. Всъщност, светът, създаден от Бога, е добър. В този свят работят Божиите закони. Те работят и в човека, в неговото Божествено естество. Ако бях художник, щях да нарисувам образа на Божественото в човека. Същевременно, щях да нарисувам образа и на човешкото естество, което е много упорито, с крайно изопачен характер. Каквото и да направиш, човешкото всякога вижда опаката страна на нещата. То не е дявол, но е родено от дявола. Ако мислиш, че можеш да го обърнеш към Бога, лъжеш се. Достатъчно е само да го укротиш, да го смириш, да млъкне. Нисшето човешко естество е от дяволски произход. Истинският човек е в средата – между двете си естества. Ако бащата в един дом е пияница и постоянно бие децата си, той представя човешкото естество. Добрата майка прегръща и утешава децата си; тя представя Божественото естество. Бащата бие, майката утешава, децата се учат. Те представят истинския човек. Така, те ще имат ясна представа за проявите на дявола и тези на ангела. Молете се да не ви управлява човешкото естество, то да не ви стане господар. То е в сила да одере четири кожи от гърба ви. Обаче, има начин, по който можете да се справите и с това естество. Пазете се да не се скарат двете естества в човека.

Ще направим едно сравнение, да видите, какво е отношението между двете естества. Мома и момък се влюбват един в друг. Срещат се, пишат си любовни писма. Докато се разбират, и двете естества са в хармония. Щом се скарат, и те изменят отношенията си. Момъкът и момата престават да се срещат, връщат писмата си – дипломатическите отношения между тях се прекъсват. Че отношенията между двамата млади се прекъснали, няма нищо лошо в това. Лошото е, ако момъкът и момата почнат да пишат на други моми и момци. В края на краищата, и с тях скъсват отношенията си. Това не е преувеличение. Питам момата: Де е твоят възлюбен? И момъка питам: Де е твоята възлюбена? Толкова любовни писма сте писали! Всеки от вас е писал любовни писма – хайде да не казвам колко. Де са вашите възлюбени? В един живот пишеш любовни писма, във втори, в трети. В някой живот може да се намери един идеален възлюбен. Такъв трябва да се намери. Който е намерил своя истински възлюбен, той се е освободил. Той е заел мястото на ония неканени гости, преди него. – Как ще позная този, идеалния? – Ще го познаеш. Едновременно, той е и господар, и слуга: господар на себе си, слуга на другите. Той ще ти каже: Ела при мене да те науча, как да станеш господар на себе си и слуга и на себе си, и на другите. Да бъдеш господар на себе си, това значи, разумно да използваш Божиите блага. Да бъдеш слуга, значи, да реализираш тези блага. Като господар, ще се учиш, а като слуга, ще прилагаш наученото.

И тъй, вие сте писали на мнозина любовни писма, също и на вас мнозина са писали. Можете ли да си спомните първото любовно писмо, което сте писали? Аз помня първото писмо, което съм писал. Първото любовно писмо трябва да излезе от сърцето ви и то най-хубавото, което можете да дадете. Второто любовно писмо трябва да излезе от вашия ум; третото любовно писмо – от душата ви; четвъртото – от вашия дух. Значи, ще напишете на вашия възлюбен четири хубави писма. Само така, той ще дойде при вас. И вие ще

получите от него четири хубави любовни писма. Тогава и двамата ще бъдете съвършени.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

2. Утринно Слово от Учителя, държано на 3 октомври, 1937 г. София. – Изгрев.

ДА ВИДЯТ

Размишление.

Ще прочета 6 гл. от Исаия.

Той е един от бележитите пророци на израилския народ. Той имал рядката опитност да види Господа. Които четат Писанието, мислят, че Исаия видял Господа в Соломоновия храм. Всъщност, той Го видял на друго място, далеч от храм и дом. Да се мисли така, това показва отсъствие на знание. Ще каже някой, че мнозина са виждали Бога и то много пъти. И това е неразбиране. Ето, от два и половина милиарда хора, колко са могли до днес да се качат на Еверест? – Нито един. Ако това досега не е станало, колко по-невъзможно е за човека да се качи на най-високия връх – при Бога. Да видиш Бога, това е изключително явление, което едва ли един път се случва в живота на човека. В умерения пояс пролетта иде веднъж в годината. Обаче, има случаи, когато в човешкия живот пролетта иде само веднъж през хиляда години, през десет хиляди или сто хиляди години. Има случаи, когато пролетта иде един път през един милион, десет или хиляда милиона години в човешкия живот. Това е само за обяснение, да дойдете до истинското положение на нещата.

Мнозина мислят, че знаят всичко на земята и са готови да умрат, да отидат на онзи свят, да видят, какво има и там. Някой се отегчил от земния живот, иска да отиде на небето. – Тук не го искат, че там ще го искат! Искате да влезете във възвишения свят без никакво знание. Там не приемат невежи. Като влезете там, ще ви приемат с готовност, но веднага ще ви дадат една мъчна задача. Ако можете да я решите, ще ви приемат; ако не можете, ще ви върнат назад. Казвате: Достатъчно е 20 години да следваме пътя на новото учение, за да ни приемат там. – Не, и 100, и 200 години са малко. Едва след хиляда

години може да ви приемат на небето, между възвишените същества. Какво представят хиляда години пред вечността? – Едва една секунда. Ако хиляда години са една секунда, каква част от секундата съставят 20 години? – Какво сте правили през тези 20 години? – Молили сте се по три пъти на ден: сутрин около 5 – 10 минути, на обяд 5 – 10 минути и вечер 5 – 10 минути. Значи, по три пъти на ден си мислил за Господа. Това е капка вода в големия океан.

Казано е в Писанието: „Бог е огън всепояждащ.“ – В какъв смисъл се казва, че Бог е огън всепояждащ? – Като абсолютна чистота и светлина. Следователно, от две неща трябва да се пази човек, и две неща трябва да пази. Ще пазиш абсолютно чистото и ще се пазиш от абсолютно нечистото. Ако само с око зърнеш или само с ръка пипнеш абсолютно чистото, така ще се изгориш, че с години няма да зарасте раната ти. Ако само погледнеш или пипнеш абсолютно нечистото, така ще се изцапаш, че с години няма да се изчистиш. Това е мое твърдение, не искам да вярвате в него. Един ден, като го опитате, ще си спомните, че съм ви го казал. Вярата подразбира опит. Не мислете, че всичко, което виждате, е точно така, както се вижда. Виждаш, че слънцето изгрява и залязва. Всъщност, така ли е? Виждаш, че звездите трептят като малки светли точки на небето. Всъщност, вярно ли е това? Виждаш дърветата, които отдалеч изглеждат по един начин, а отблизо съвсем други. Всъщност, кое е вярно? Изобщо, човек има представа за всичко, което вижда, но не всякога тази представа е вярна. Вярно е само онова, което ти усещаш в себе си. Например, пиеш вода, когато си жаден – усещаш приятност; ядеш хляб, когато си гладен – усещаш приятност. За онова, което усещаш или преживяваш вътрешно, знаеш, че е вярно; за онова, което става вън от тебе, знанието ти е относително. Гледаш се в едно огледало, във второ, трето – в тези образи има нещо различно. Кой е истинският, реалният образ? – Това си ти сам.

Двама души пеят една и съща песен. Слухът на единия е силно развит, на другия е по-слаб. Първият ще изпее песента по-добре от

втория. Колкото по-чист е гласът, толкова изпятата песен отговаря на реалността. Реалността е в хармонията на нещата. Докато живееш, като индивид, своя личен живот, ти си в мелодията на живота. Колективният живот е хармонията в природата. За да се осмисли животът, човек трябва да мине през хармонията. Тя е съчетание на ред мелодии. Тези мелодии не вървят по закона на плоскостта. Светският живот върви по плоскостта, а духовният върви по перпендикуляра на живота. Двама религиозни се сравняват, кой от тях е по-духовен. Никой не може да отговори на този въпрос. Даже и за другите не може да се произнася. Под „духовен“ разбирам човек, свързан с духовния свят. Че си бил някое важно лице, това нищо не значи. Важно е да си свързан с духовния свят. Ако имаш тази връзка, молитвата ти се чува; ако нямаш връзка, не се чува молитвата ти. Тогава ще се обърнеш към някой, който е свързан с духовния свят. Онзи, на когото молитвата се приема, минава за светия. Има случаи, когато и неговата молитва не се приема.

Като ученици, вие трябва да учите. Много неща има за учене. Обаче, повечето от вас се мъчат да помнят нещата, без да ги асимилират. В това отношение, те приличат на фотографи, които само отпечатват образите, без да ги усвояват. Такива фотографи вървят постоянно след мене, искат да ме фотографират. Те правят това от интерес. После ще продават образа ми, да спечелят нещо. Да фотографираш, това е изкуство, не е занаят. Какво струват всичките образи пред реалността? Портретът представя външния вид на човека, т. е. неговата форма, но не и неговото вътрешно съдържание. Външната форма на човешкото лице е маска, но не и самият човек. – Духовен човек съм. – Не се съмнявам, че си влязъл в пътя на духовните, но доколко си духовен, ти сам не знаеш това. Духовният решава мъчнотиите си с радост. Мнозина минават за духовни, а бягат от мъчнотии и страдания. Мъчнотиите са задачи, които трябва да се решават правилно. Някои задачи са по-леки, а други – по-трудни, но и едните, и другите трябва да се решат. Ако ги решите правилно,

Учителят ще бъде доволен от вас. Който решава правилно задачите си, той може да бъде ученик. Един ден, като отидете в другия свят, ще видите, кой как е решил задачите си. Казваш: Аз реших задачите си. – Възможно е, но професорът още не ги е прегледал, също и неговите асистенти. И те трябва да дадат мнението си. Ако един от асистентите намери, че задачата не е решена, той ще извика и останалите девет. Най-после ще дойде и професорът. Ако в мнението на всички има съгласие, ти си решил задачата.

Мнозина питат, какво нещо е животът, – Музика и песен. – Изпей ни тогава нещо. – Можете ли да платите за моето пеене? То струва скъпо. Ако пея пет минути, трябва да платите 10,000 лева звонкови. Ако не искате да платите, елате да ме слушате, когато пея за себе си. Някои религиозни искат, всички хора да бъдат като тях; да мислят и чувстват еднакво. То е все едно, като запее един „Цвете мило, цвете красно“, всички да запеят след него същата песен. Значи, като каже един: Бог е любов, всички да кажат същото. Обаче, все ще се намери един да каже: Не ми говорете за Божията любов. Това не е никаква любов. Мислили ли сте, какво е Божията любов, или изобщо за любовта? – Има ли нещо възвишено в любовта? – Това зависи от вашия поглед върху нещата. Отиваш на фурната, искаш хляб. Има ли някаква възвишена идея в това? – Не, гладен си. Искаш да задоволиш глада си. Дошли са ти гости, и те са гладни. Искаш да задоволиш и техния глад. Жаден си. Търсиш вода да задоволиш жаждата си. Такова нещо е любовта.

Това са начини за размишление, които водят към правата мисъл. Четеш книгата на някой философ, учен или пророк, и казваш: И аз мога да напиша такова нещо. Мислиш, че много знаеш и започваш да критикуваш. Търсиш погрешките им. Те имат погрешки, но и ти имаш такива. Цитираш стиха, в който Христос казва: „Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли?“ След това започваш да философстваш върху тази чаша. – Тя не е обикновена чаша, с която се пие вода или вино. Тя е невидима. Нито учениците Христови я видяха, нито сам

Христос. Това не е чашата, с която Го напоиха, когато беше на кръста. Никой не може да си представи, каква е била тази чаша. Това е чашата на страданието. Ако я зърнете само за момент, вие не бихте могли да се поберете в себе си. Тя ще остане паметна през целия ви живот. Някога дойде при вас един човек и ви каже една обидна дума. Вие веднага изгубвате разположението си и цял ден не можете да се освободите. Казваш: Страдам. – Какво страдание е това? Дни и нощи минават, ти не забравяш обидната дума и не можеш да дойдеш на себе си. Каква е тази дума? – Че си бил първокласен невежа. Според мене, да бъдеш невежа, това значи, да си кандидат за философ. Сегашните философи са били някога първокласни невежи. Нима всички поети и учени не са били някога невежи? Онзи, който те нарекъл невежа, не искал съзнателно да те обиди. И той разбира толкова живота, колкото и ти. Мислете право, за да не страдате от малки неща.

И тъй, привилегия е да страдаш. Привилегия е за човека да пие от Христовата чаша. Лесно е да кажеш: Видях Господа. – Видял си Го, а си недоволен. Да видиш Господа, това значи, да се разкрие пред тебе картината на далечното ти минало; да видиш всички свои грешки и престъпления. Какво ще правиш тогава? – Ще бягаш, както Адам се скри в храстите, след като яде от забранения плод. Ева първа взе от този плод и даде на Адама. За кой Адам се говори в Битието? – За втория Адам, направен от пръст. Първият Адам беше направен по образ и подобие на Бога. Грамадна разлика има между първия и втория Адам. Вторият Адам напусна рая и слезе на земята да работи и да се размножава. – Не сме ли чеда Божии? Чудно нещо, чеда Божии! Бог е вечен и безсмъртен, а вие, чедата Божии – смъртни. Как е възможно, безсмъртният да роди смъртен? Да мислиш, че си чедо Божие, то е по отношение на твоя дух. Но този дух трябва да се събуди. Като изпъди Бог Адама от рая, даде му условия да се учи и развива. Бог създаде планетите за развиване на човешкото сърце; създаде слънцата за развиване на човешкия ум. И вдъхна в него

дихание за живот, да се разширява неговата душа, да изучава целия космос, цялата вселена. И укрепи духа му да работи във вечността. Това е само за размишление.

Като ученици, вие трябва да разбирате смисъла на страданията, за да не се вкисвате. Някой страда и, като не разбира, защо е дошло страданието, започва да роптае, да се сърди на Бога. Не, в страданието и изпитанието трябва да се смириш, да видиш Бога. Само така ще видиш Неговото величие. И тогава, ако си имал желание да умреш и да се освободиш от страданията, ще искаш да живееш, да свършиш някаква работа за Господа. Ти ще съзнаеш, че си пътник, дошъл на земята да учиш. Каквото срещнеш на пътя си, ще го използваш като пособие, като предметно учение. Сега, като срещнеш някого, ти не го изучаваш, но го туряш на везните си, да видиш, колко тежи. Можеш ли да измериш, колко тежи човешката интелигентност? Можеш ли да претеглиш една добродетел? Казваш за някого, че е добър. Как измери неговата доброта? На какви теглилки го тури? Добрият човек се познава по това, което той носи в себе си. Като влезе в твоя дом, работите ти се уреждат. Добрият човек носи щастие за окръжаващите. Щом си замине той, и щастието си отива с него.

Един беден софийски чиновник често се оплаквал, че животът му е тежък, че работите му не вървят добре. Оженил се, но животът му пак не се подобрил. Няколко години след женитбата му се родило дете. Той се зарадвал на детето, но си мислел, отде ще вземат пари да го кръстят. Един ден, като отивал на работа, намерил една банкнота от 100 лева и си казал: Ето, това са пари за кръщението. Наскоро го повишили в службата му и от ден на ден се подобрявал материално. Детето живяло 10 години, след което заболяло и си заминало за онзи свят. Какво станало след това? Скоро го уволнили от служба и се намерил в същото положение, както бил преди раждането на детето. След смъртта на детето, и щастието ги напуснало.

Помни: Когато видиш Господа, животът ти се подобрява; когато изгубиш Господа, всичко ти тръгва назад. Следователно, докато си

добре, ти виждаш Господа; щом Го изгубиш, положението ти се влошава. Това е мярка. Това съм опитал и проверил, това ви казвам. Всеки добър човек, всяко добро същество е пратеник на Господа. Той може да бъде видим, може да бъде и невидим. Днес и свещеници, и светски хора говорят за правда, без да я познават. Срещне ме някой свещеник, измерва ме от главата до краката. Питам го мислено: Как си, стана ли патриарх? – Станах. И откак станах патриарх, поумнях. – Аз пък винаги съм бил патриарх и още много има да уча. Ето, и Авраама считат за свой праотец, но и той имаше да учи. Той влезе като ученик в една школа, дето го нарекоха Абраам. Значи, в името му се вмъкна още едно „а“, началната буква на азбуката. Първата буква, с която е направен човекът, е „с“; втората буква е „у“. Така се образува сричката „су“, която на турски означава вода. Водата символизира живота.

Детето на един варненски свещеник казало на майка си: Маро! Тя се чудела, какво иска да каже то. Давала му това-онова, но не могла да му угоди. Най-после си спомнила, че на цигански „маро“ значи хляб. Дала му малко хляб, и то млъкнало. Тя се почудила, отде дошъл този цигански дух в техния род. Често и вие ставате играчка на духовете и се чудите, как можахте да направите нещо, от което сте недоволни. Значи, духовете ви разиграват, както мечкарят разиграва мечката. Веднъж дойде при мене един православен дух и ме пита: Знаеш ли да се молиш? – Сега се уча. – Тогава, слушай: Ще се молиш към изток, запад, север и юг – към четирите посоки. – Защо? – Към изток ще се молиш, защото оттам изгрява слънцето; към запад ще се молиш, защото там залязва слънцето; към север, защото оттам иде студът; към юг, защото оттам иде топлината. Аз превеждам неговите думи: Ще се обърнеш към изток, защото оттам иде животът; там е изгряващото слънце, което възраства всичко. Ще се обърнеш към запад, дето залязва слънцето, дето е покоят, почивката. Ще се обърнеш към север, към истината и светлината и към юг, отдето иде топлината в живота. Питаш: Отде знаеш това, от колко години? –

Отдавна, от деди и прадеди. И тъй, когато видите Бога, всички грехове ще ви се простят. У вас ще се яви желание да работите за Бога.

Дето и да сте, на небето или на земята, трябва да сте готови за работа. Ако си на небето и чуеш, че търсят човек за работа, ти пръв ще пожелаеш да слезеш и да поемеш работата. Следователно, когато любовта дойде в твоето сърце, тя ще събуди в тебе желание за работа. Ти ще възприемеш нейната чистота и святост, ще чуеш тихия глас на Бога. Само така, чрез любовта, ще разбереш смирението. Само смиреният може да бъде духовен. Той лесно разбира писаното или неписаното Слово. Казано е: Словото никога не умира. Любовта внася импулс, подтик в човека. Заради нея, той е готов да работи без пари. Лесно е да кажеш на човека: Работи без пари! – Ти работиш ли без пари? Поощри ли го с нещо? Някой може да работи само за 100 лева дневно, но ако можеш да го импулсираш с нещо. Ти искаш от него да работи без пари, а сам получаваш пари за своята работа. Това не е правилно. Казвам: На любовта се плаща с любов. На доброто се плаща с добро. На истината – с истина, на светлината – със светлина. Това са естествени положения в живота.

Мнозина се оплакват, че са остарели. Аз имам предвид, че ще остареете; че ще изгубите силата си; че ще искате да заминете за онзи свят. Има методи за подмладяване. За да ви приемат на онзи свят, трябва да бъдете млади. За да ви приемат там, трябва да занесете нещо. Ще кажете, че ще отидете там с препоръчително писмо. Така е. Ако си певец, ще те приемат за пеенето; ако си музикант, ще те приемат за свиренето; ако си поет – за поезията; ако си художник – за рисуването. Ами ако не носиш нищо, за какво ще те приемат? Когато детето влиза в първо отделение, то носи в себе си желанието да учи. То обиква учителя си и вярва на всичко, каквото той каже. Затова и от вас се иска детска вяра. Детето вярва на всяка дума на учителя си, не го критикува и казва: Така ни говори учителят. Като учи десетина години и стане образован човек, той започва да критикува своя учител. В невидимия свят не се допуска критиката.

Как ще критикуваш един учен човек, който изчислява, колко обръщения прави земята, какъв път изминава тя. Каквото каже ученият, така става. Как ще кажеш за учения, че нищо не знае?

Като ученици, вие трябва да учите, а не само да посещавате школата. Използвайте това, което ви се дава. За света, за мъртвите хора не мислете. Тях никой не ги безпокои. Живите хора се безпокоят, а не мъртвите. Ако се безпокоите за нещо, знайте, че сте живи; ако за нищо не се безпокоите, мъртви сте. Докато страда, човек расте, живот има в него; щом престане да страда и да расте, той нищо не постига. Вие искате страданията ви да престанат. Това е невъзможно. Докато радостта не замести страданието, последното не може да престане. Всяка радост, която не може да погълне скръбта, не е истинска радост; всяка вяра, която не поглъща съмнението, не е истинска. Силна вяра е тази, която поглъща съмнението. Силна любов е тази, която поглъща омразата. На същото основание, истината трябва да поглъща лъжата, а светлината да поглъща тъмнината. Както огънят топи всичко, така и светлината стопява тъмнината; любовта стопява омразата, истината – лъжата. Ако доброто във вашето сърце не може да стопи злото, какво добро е то? Ако любовта ви не може да стопи омразата и злобата, каква любов е тя? Божественият огън топи и изгаря всичко.

Прочетете сами 6 гл. от Исаия и размишлявайте върху нея. А това, което аз ви давам, използвайте като пособие. Ако мислите, че разбирате нещата по-добре от мене, лъжете се. Достатъчно е да ги разбирате като мене. Аз всякога се питам: Мога ли да приложа това, което разбирам? Всичко, което приемам, аз го прилагам на опит. Аз не искам моята стомна да се връща обратно при мене с недостатъци. Следователно, ако пееш, питай се, приятно ли е на окръжаващите да те слушат? Като пея, и аз правя същото. Ако проявиш доброто, следи, как се отразява то и на другите. Ако си учител, внимавай да не изопачиш учението, което преподаваш. Много учители са проповядвали Христовото учение, но със своите тълкувания, всеки е изопачил нещо от него. Благодарение на това, днес не знаеш, кое е

любов, кое не е любов; кого да обичаш и кого да не обичаш. Светските хора поне турят граници на нещата. Духовните казват: Да махнем границите! Като махнеш границите, влизат прасетата и започват да ровят из целия двор. Какъв успех ще имаш тогава? Следователно, да критикуваш, да търсиш погрешките на хората, това е ровене. Защо ще търсиш грешките? Влез в дома на човека като приятел, и заедно с него търси скритото богатство в двора му.

Стремете се да бъдете добри. Как ще познаеш, че си добър? Ако си разтревожен, помисли за доброто в себе си. Щом се успокоиш, това показва, че си добър. Доброто изпъжда навън всяко противоречие, всяко неразположение, всяка скръб. Доброто е Божественият огън. То иде от Бога. Справедливостта също иде от Бога; чистотата също иде от Бога.

И тъй, всеки, който има сърце и не чувства; ум, който не мисли; душа, която не проявява милосърдие; дух, който не воюва за правдата, той нищо не постига. За такъв човек се казва: „С ушите си ще чуваш, но няма да разумяваш; с очите си ще виждаш, но няма да разбираш."

„Направи тлъсто сърцето на тези люде, и направи тежки ушите им, и затвори очите им, за да не гледат с очите си и да не слушат с ушите си и разумеят със сърцето си и се обърнат, та се изцелят." (10 ст.).

Тогаз рекох: „Господи, докога?" И отговори: „Доде запустеят градовете, та да няма жители; и къщите, та да няма человек, и земята да запустее съвсем." (11 ст.).

„Доде отдалечи Господ человеците и стане голямо безлюбие всред земята." (12 ст.).

„Но ще остане в нея още една десета част, и тя пак ще се изнури; както теревинтът и дъбът, на които пънът остава в тях, когато се отсекат, така светото семе ще бъде пънът й." (13 ст.).

Когато ви каже Господ: Идете! Отговорете: Ето! Но не от себе си да идете, Той да ви изпрати. Ако отидете от себе си, ще се върнете назад; ако отидете от Неговото Слово, ще продължите. Вървете

напред и не се обезсърчавайте! Помнете: Който дойде при мене, няма да го изпъдя.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

3. Утринно Слово от Учителя, държано на 10 октомври, 1937 г. София. – Изгрев.

СЪРЦЕТО И УМЪТ

Размишление.

Ще прочета 150 псалом.

Какво се иска от човека? – Да бъде добър ученик. Значи, той трябва да се учи и добре да се учи. Същевременно, той трябва да цени учението, а за това му е нужно добро сърце. Без любов и мъдростта не може да се оцени. Но и любовта не може да се оцени без мъдрост.

Казват за някого, че е религиозен. Какво нещо е религията? – Религията е богословие, философия и метафизика. Значи между философия, богословие и метафизика има нещо общо. Съществени ли са тези неща? Философията изнася нещата такива, каквито не са. Метафизиката е отвлечено учение. Метафизикът, без да е бил някъде, предполага, как са се развили фактите. Има гадатели метафизици. Между циганите често се срещат гадатели. Срещне те някоя циганка и ти каже: Ти си много късметлия, имаш девет ока [оки?] късмет. Как го измери? Щастието не се тегли, то няма тегло. То е крайната цел, към която човек се стреми. Религията е наука за сърцето, а философията – за ума.

Днес повечето хора имат богословски разбирания. – Защо? – Няма да отговоря защо, но казвам, че всяко нещо си има своя причина. Например, гладният се стреми към хляба. Кой го заставя да яде? – Гладът. – Не, ни най-малко не е гладът. Засега вие още не знаете, какво нещо е гладът. Не искам да спирам вниманието ви върху това. Освен глада, има много неща, за които нищо не знаете. Обаче, може да мислите, какво представя гладът и страданието. Вие само ги чувствате, но не знаете, какво са те. Казваш: Много страдам. – Ти мислиш, че страдаш. Всъщност, има страдания, които не могат да се теглят. Например, ти тежиш 70 – 80 кг. Щом се натъкнеш на голямо

страдание, изгубваш 20 – 30 кг. Казваш, че страданието те е стопило, олекнал си 30 кг. Значи, страданието отнема нещо от човека. Ако кажеш, че си страдал много, а нищо не си изгубил от теглото си, можеш ли да кажеш, че си страдал? Ти предполагаш, че си страдал. Твоето страдание е въображаемо. Друг е въпросът, ако си изгубил няколко килограма от теглото си. В радостта е обратно, тя придава нещо на човека, теглото му се увеличава. Радостта работи върху човека по един начин, а страданието – по друг начин.

В турско време, когато казвали за някого, че е чорбаджия, подразбирали дебел, охранен човек. В началото, преди да стане чорбаджия, той бил слаб, сух като кука, с посърнало лице, с хлътнали очи. След година-две, като стане чорбаджия, започва да надебелява, теглото му се увеличава. Като се претегли, вижда, че спечелил десетина килограма от чорбаджилъка. Защо ви привеждам този пример? Казвате: Ние не се интересуваме от българските чорбаджии. – Не се интересувате, но кой от вас не иска да бъде угледен, добре облечен? Има една естествена дреха, с която човек е облечел. Следователно, пазете чиста тази дреха. Тя ви е дадена от Бога.

Човешката дреха се цапа от мислите, чувствата и постъпките на човека. Както досега сте постъпвали, не можете да постъпвате и в бъдеще. Тепърва трябва да се учите да постъпвате. Може ли 21 годишният момък да постъпва като детето? Казваш: Така съм се учил. – Ако мислиш, че ще постъпваш като дете, лъжеш се. Ще напуснеш детинството си и ще влезеш в младенчеството, във възрастта на пълнолетието. Има нещо ценно в детинството – желанието на детето да учи. Има ли нещо ценно във възрастта на малкото дете? С плача си то събужда майка си по няколко пъти през нощта. Че тя е уморена, че е неразположена, то не иска да знае и казва: Трябва да ми служиш – нищо повече!

Сегашните хора са религиозни деца които безпокоят себе си, безпокоят и окръжаващите. Не се обиждайте. Това се отнася до онези, които не разбират Божиите пътища. Не мислете, че като плачете,

работата ви ще се оправи. Плачът е зов за помощ; той нищо не допринася. – Кога плаче човек? – Когато сам не може да направи нещо. Той плаче, вика, дано му дойде някой на помощ. Има ученици, които, щом не знаят урока си, плачат. Някога учителят е снизходителен към тях, а някога е строг, не обръща внимание на плача им. Въпреки всичко, учителят погледне ученика си, подскаже му малко, да се досети. Ако е схватлив, ученикът веднага се сеща, как да реши задачата си. Той престава да плаче, усмихва се и пристъпва към задачата. В това отношение, всеки човек има опитност, всеки е бил ученик, знае какво нещо е ученичеството.

Казвам: Всеки сам трябва да решава задачите си. Ако остане другите хора да го учат, какво нещо е Бог, неговата работа е загубена. В човека има едно вътрешно чувство, което го учи. То му подсказва, какво трябва да прави. Чрез това чувство човек се домогва до вътрешната страна на живота. То не е еднакво развито във всички. Онзи, в когото това чувство не е проявено, остава чужд за любовта. Когато вътрешното чувство в човека се развива, с него заедно се развиват всички останали чувства, и то по естествен, правилен път. Когато любовта към Бога не е развита в някого, той няма правилно разбиране за живота. Да имаш любов към Бога, това не значи, ако си майка, да задържаш децата си цял живот около себе си. Ако майката постъпва така, това е криво възпитание. Как постъпва кокошката? Докато пиленцата са малки, тя ги топли под крилата си, кътка ги около себе си. Щом започват да израстват, едно по едно тя ги кълве, да ги отдалечи от себе си. Ако не ги напусне, те никога няма да станат самостоятелни. Как трябва да постъпва майката със своите деца?

Много от съвременните хора имат повърхностно разбиране за живота. Ако разбиранията им не се разширят, тези хора са осъдени на изчезване. Те ще се намерят в положението на предпотопните животни, от които днес имаме само останки. Някои от тях са живели преди човека, били са дълги 30 – 40 м., но главата им била малка. Благодарение на това, те само яли и пили, за нищо друго не мислили.

Тези животни се отличавали със слаба, почти никаква интелигентност, поради което не могли да се справят с условията на живота и изчезнали. От тях са останали на земята само големите им желания. Те са влезли в чувствения живот на човека. Природата спазва закона за икономията. Като видяла, че поддържането на такива големи тела е свързано с чрезмерно изразходване на енергия, тя ги унищожила. Не може малка глава да управлява голямо тяло. Днес повечето хора имат грандиозни желания: да бъдат богати, да разполагат с имоти, с фабрики, с големи къщи; да бъдат учени, да имат много знания. Слушате някой да казва: Да стана цар! – Какво ще придобиеш с това? – Ще заповядвам, ще управлявам цял народ. – Какво ще постигнеш, като станеш цар? Ще се товариш, ще се товариш, докато претовариш парахода си и, като пътуваш по морето, ще се яви буря, и ти ще се намериш на дъното на морето. Какво ще остане от твоя параход?

Един български моряк разказваше, доколко може да се товари един кораб или параход. Всеки параход има една линия, наречена водна, която определя мястото, додето той може да се товари. Ако товарът мине линията, параходът е осъден на потъване. Ето защо, когато се яви буря, и морето се развълнува, веднага вадят част от товара му, да дойде по-долу от водната линия, да олекне малко. Казвате: Да вярваме ли на всичко, което ни се говори? – Това е ваша работа. Важно е, че вярата има отношение към ума. Значи, за да приемеш нещата чрез вяра, трябва да се отнесеш до своя ум.

И тъй, за да се ползвате от знанието, което ви се преподава, вие трябва да приложите ума и сърцето си. Преди това, трябва да знаете, какво е предназначението на човешкия ум и сърце. Аз нямам предвид само материалното сърце и ум. Материята, материалното е реалност, но относителна. Единствената реалност в света е живият ум и живото сърце. Под „сърце“ разбирам живота, а под „ум“ – светлината. Следователно, не е сърце онова, в което животът не действа; не е ум онзи, в който светлината не действа. Като изхождаш от живота и

светлината, ти искаш да бъдеш знатен, да те обичат и ценят хората. Това е Божествено желание. Обаче, за да те обичат и ценят, ти трябва да дадеш път на Божественото начало в себе си. Две начала има в човека: Божествено и човешко, т. е. вечно и преходно. Докато си в човешкото начало, ти мислиш, че много знаеш. Един ден сам ще видиш, че твоето знание не почива на здрава основа. Мислиш, че обичаш хората, но твоята любов не е в сила да подобри живота ти. Каква любов е тази? – Човешка. За да разбереш, какво е знанието ти и каква – любовта, ти трябва да минеш през изпитания. Сърцето се изпитва чрез страдания, а умът – чрез противоречия. Любовта се справя със страданията, а знанието и светлината с противоречията.

Казваш: Господи, готов съм на всякакви жертви за Тебе. Щом е така, Бог те поставя на изпит, да опита любовта ти. Така постъпиха и с Йов. В един от съветите на Бога, дето присъствали мнозина учени от невидимия свят, Бог казал: Обърнали ли сте внимание на моя верен раб Йов? На земята няма подобен на него. Един от присъстващите казал: Аз съм на особено мнение. За да се убедя в тези думи, нужно ми е съществено доказателство. Ти си поставил този човек при благоприятни условия: дал си му ниви, говеда, камили, добри синове и дъщери. Той живее в голямо изобилие, естествено, че ще бъде верен и добър. Отнеми, всичкото му богатство, здравето, синовете и дъщерите му, тогава ще видиш, колко е верен. Остави го на мене, аз да го изпитам. Наистина, докато Божието благословение е върху нас, казваме, че Бог е с нас. Щом отнеме благословението си, казваме, че Бог не е с нас. Къде е тогава Той? Докато щастието е с нас, и Бог е с нас. Като ни напусне щастието, и Бог не е с нас. В първия случай, Бог е пред лицето ни, а във втория случай – зад гърба ни. Казваш: Аз сам ще наредя живота си; зная, какво трябва да направя. Щом кажеш така, Бог се оттегля и те наблюдава, какво можеш да направиш.

Слушах един ден, как проповядваше една сестра. Тя казваше на другите: Бог иска това от вас, иска онова. Питам я: Ти говорила ли си

с Господа, да знаеш, какво иска Той? – С тебе съм говорила. – Да, но аз говоря елементарни работи, които ти още не си приложила. Аз не съм казал още последната си дума. За да говориш за мене, ти трябва да ме опиташ. Това ще стане, само когато умреш. И ако аз дойда до гроба ти и кажа да станеш, и ти възкръснеш, тогава ще говориш за мене. Ти умирала ли си? Не си умирала. И аз не съм дохождал до твоя гроб, да ти кажа: Стани! Не е достатъчно само да вярваш, но трябва да ме опиташ, да знаеш, кой съм. Това, което говоря, може да е вярно, може и да не е вярно.

Един ден иде една сестра при мене и ми казва: Учителю, детето ми е тежко болно, ти можеш да го спасиш. Аз ѝ дадох известни наставления, но, въпреки това, детето умря. Тя се разочаровала и казвала: Чудно нещо, Учителят ни даде някакви съвети за лекуване на детето, но не можа да го спаси. Според мене, сестрата е на крив път. Преди всичко, детето ѝ не е умряло. То напуща земното училище, заради неблагоприятните условия, и отива в друго училище. Аз виждам нейното дете влязло в друго дете. – Къде е то? – В къщичката на едно бедно дете. – Аз искам да видя своето дете, което съм родила. – Всъщност, ти само си създала къщичката на твоето дете, но не си го родила. Ако малкото момиченце счупи крака на своята кукла, станало ли е нещо особено? – Кракът ѝ е счупен, нищо повече. Следователно, като умира, човек променя мястото си, без да е изчезнал.

И тъй, докато човек мисли, че умира, че жена му, децата му, родителите и приятелите му умират, той живее в човешкия свят, дето нещата са временни, преходни, не могат да се разрешат. Щом влезете в Божествения свят, нещата веднага се изменят, взимат друг образ. Те стават сигурни. Там всички въпроси се решават лесно. Като не мислите много, вие казвате: Толкова усилия направихме, нищо ли не сме постигнали? – Какви усилия направихте? Че десет години сте правили усилия, много ли е това? Друг е въпросът, ако 10 хиляди години сте правили усилия. Какво представят пет-шест хиляди години търсене на Господа? Ако мислите, че за няколко хиляди

години ще Го намерите, вие се заблуждавате. Още повече, ако мислите, че в 10 – 20 години можете да намерите и познаете Господа. Ангелите, толкова интелигентни и способни, още не познават Господа. Техните познания хиляди пъти надминават човешките, но, въпреки това, и днес още не са познали величието на Бога. Ето защо, на каквато степен на развитие да се намират хората и ангелите, всеки се запитва, що е Бог. Всички говорят за вяра, но и при най-голямата вяра човек изпада в област, с която не може да се справи. Може ли да се справиш с бедността? Можете ли да се справите с дома си? – Не можете. Вие се тревожите за най-малките работи. Например, детето ви умряло, вие скърбите. Кой не умира? Човек е умирал хиляди пъти. Казано е: „Ние няма да умрем, но ще се изменим." 120 годишният човек има фотографии от ранна възраст до дълбока старост. Това са образи на един и същ човек, претърпял много промени. Защо се изменил той? Защо не запазил своята младост? – Защото е живял в човешкия порядък на нещата.

Мнозина говорят за Бога, но още не живеят в Него. Следователно, докато остарявате, вие сте далеч от Бога. Обаче, има начин да се подмладите, да измените формата си. В 24 часа може да станете красиви. – Възможно ли е? – Това зависи от бързината, с която се движите. За една секунда светлината изминава 300,000 км. път. За колко секунди човек ще измине същия път, ако извървява на ден по 100 км.?

Христос казва: „Събирайте си съкровища за небето." – Защо? – Защото, в която банка и да вложите съкровищата си, в края на краищата, ще ви ги вземат. Дето и да оставите парите си на земята, ще ги изгубите. Обаче, богатство, внесено в Божествената банка, остава за вечни времена. Христос дава начин как може да се пренесе богатството от земята на небето. Тези дни дойде при мене един млад човек да иска някакъв съвет. Аз му казах: Не се опитвай да палиш сурови дървета. Сухото дърво можеш да запалиш с една клечка, но за суровото се иска силен огън, жарава. Хората грешат, именно, в това,

че искат да запалят сурови дървета на слаб огън. И вие грешите, като очаквате Царството Божие да дойде първо вън, в света, а после във вас. Законът е точно обратен. Царството Божие трябва да дойде първо в отделния човек и после – в света. И растението първо възприема светлината от слънцето, а после извлича соковете от земята. На приетото количество светлина отговаря количеството сокове, които растението извлича от земята.

Първата работа на ученика е да изучава сърцето си. Желая в сърцата ви да стават промени. После ще изучавате своя ум. Ако в сърцето ви се яви едно горчиво чувство, а в ума ви една тъмна мисъл, трябва ли да се смущавате от това? Те са външни неща. – Условията на живота ни са тежки. – Един ден ще станат още по-тежки. Като умреш, ще те заровят в земята и ще си отидат. Ти ще викаш, ще плачеш отдолу, но никой няма да влезе в твоето положение – не те разбират. Хората ще ядат и пият около тебе, а ти ще страдаш. От хиляди години хората търсят щастието там, дето го няма. Обаче, казано е в Писанието: „Няма да оставя преподобния си да види изтлението си.“ Това се отнася до онзи, който искрено търси Бога. Който влезе в гроба и види своето изтление, той не е обичал Бога. Той е живял в света на безлюбието, което вкарва човека в гроба. Безлюбието носи всичките нещастия, всичките противоречия в живота. То е основа на човешкия порядък. Ще кажете, че дяволът носи нещастията и страданията. – Оставете дявола настрана. Ако го търсите, ще го намерите в себе си. Когато не изпълнява Божията воля, човек дава място на дявола в себе си. Кой е виновен за това?

Какво представя дяволът? Той е светъл ангел, който е живял около престола на Бога. Един ден той пожелал да стане като Бога и престанал да Му се подчинява. Непослушанието му станало причина за неговото падане. Бог го изпратил на земята, между хората, там да работи. И до днес, дяволът нашепва на хората: Живейте само за себе си! Който го слуша, той се отдалечава от Господа. Като знаете това, казвам ви да не мислите за дявола. Знайте, че Бог царува навсякъде.

Той живее в човешките умове и в човешките сърца. Следователно, ако търсиш светлината на живота, ще я намериш в Бога. Смешно е да запалиш една малка свещица и да мислиш, че това е слънцето. И свещицата свети, но не е слънце. Ти, малкият човек на земята, си въобразяваш, че си божество. Свещица си, но не си слънце. Не само ти, но и философите на земята са малки свещици. Цялото човечество представя сбор от малки свещици. Не си правете илюзии! Вие сте още малки деца, за които Бог създаде великия свят, да го изучавате. Божиите блага тепърва идат. Хубаво е това, което досега сте опитали, но то не е истинското ви предназначение. Докато си в морето, неизбежно ще се возиш на лодка; щом стигнеш на брега, на суша ще живееш. Лодката не ти е потребна вече. На сушата те чака кола, железница и други превозни средства. Можеш ли с тях да влезеш в морето? На същото основание, един ден ще влезете в нов свят, другояче устроен, не като сегашния. Казано е в Писанието: „Всички ще бъдат вдигнати на въздуха, дето ще посрещнат Господа." Мислите ли, че с тия тела ще се качите на облаците? Какво ще правите там с вашите глави, с вашите разбирания? Облаците, въздухът, за който се говори, представят умствения свят – там ще ви занесат. Ще ви вдигнат в света на великата Божия мъдрост. Само така ще разберете истинския живот. На земята, дето постоянно се раждате и умирате, дето страдате и се радвате, ще бъдете далеч от истинския живот. Човешкото тяло е подобно на гъсеницата. Както тя са завива в какавида и излиза, като пеперуда, за нов живот, така и човек трябва да излезе от своето тяло и да влезе в новия живот. И гъсеницата ще смени своите крачка с няколко крилца. Тя трябва да се превърне на пеперуда.

Кое е съществено за вас: религията, философията или науката? Религията е наука за живота; философията е наука за ума. А коя наука е за сърцето? Сърцето е неорганизирана област, която сега се организира. Една от големите задачи на сегашния свят е да организира човешкото сърце. Тази е причината, поради която и до

днес човешкото сърце не функционира правилно. Колко пъти в минутата трябва да пулсира сърцето? Природата е определила ритъма и ударите на сърцето. За всяко жива същество тя е определила специален ритъм и брой удари. Ритъмът на сърцето на котката, на вола, на човека се различават коренно. Не само това, но има разлика в сърцето на добрия и на лошия човек, на умния и на глупавия. Изучавайте сърцето на човека, да се уверите в това. Колко удари прави нормалното сърце? – 72 удара. Значи, 7 + 2 = 9 – резултат. В ударите, които прави сърцето на светията, има нещо музикално. В него се забелязва особено преливане в ударите. В ударите на сърцето на престъпника има едно забавяне, прекъсване. В него се отразява нисшият, земният живот.

Аз съм правил опит с животните и съм намерил начин да ги укротявам. Среща ме лошо куче, погледне ме заканително, готви се да се хвърли върху мене. Аз го погледна в очите и следя движенията му. То клекне на известно разстояние и чака да тръгна, за да ме подгони. Аз го гледам в очите, мисля за него и постепенно се отдалечавам. То остава назад и престава да лае. Преди години бях в едно варненско село. Всяка сутрин излизах на разходка, на север от селото. По едно време, едно голямо, лошо куче се спусна след мене и ме гони цял километър. Аз си продължих пътя, не се обърнах и не се занимавах с него. На другата сутрин, гледам: чака ме и тръгва след мене от лявата ми страна и лае. Това продължи няколко сутрини. На петата сутрин виждам същото куче, гледа ме с широко отворени очи, в които се чете усмивка. То пак тръгна след мене, но вече не лае. Маха опашката си доволно, приятелски. След това кучето не се мярна вече. Защо ме лаеше това куче? – Аз зная причината, но няма да я кажа. То беше женско куче. Друг път ме лаеше мъжко куче. То вървеше от дясната ми страна и искаше да ме ухапе. Аз го погледнах в очите и му казах: Откажи се от това желание. Обаче, кучето ме дебнеше цели десет дена. Един ден аз го заставих да тръгне пред мене, а аз след него. То върви; обръща се, тегли се назад, страх го е да не го ударя. Въпреки

това, аз го заставих да върви напред. Така то вървя половин километър и почна да скимти, не можа да издържи. Аз го оставих да се върне назад. И това куче не видях повече.

Какво представя лошото куче? – Лош навик. Такива навици имат и хората. Не се докачайте от това. Аз предавам думите на кучетата, които ме лаеха. Те ми казваха: Един ден някои хора ще вярват в тебе, но други няма да вярват и ще те лаят, като нас. Какво ще правиш тогава? Те ще се вглеждат и в най-малката ти погрешка. Мъжкото куче ми казваше: Много мъже ще обикалят около тебе, и някои от тях ще искат да те хапят. Как ще се справиш с тях? – Това, което е вярно за мене, е вярно и за вас. Някой се влюби в тебе. Какво ще правиш с него? Дохождали са при мене хора и ми казват: Ти можеш да направиш всичко, каквото пожелаеш. Ние сме слушали, че ти помагаш на хората. – Това са материални работи. Какво ще им помагам? Аз зная, какво искат те. Искат да им кажа, къде има заровени пари. – Ако пък не искаш да ни кажеш, ти ги изкопай и на нас дай. – Сега нямам време. Като остана свободен, ще ги изкопая и ще изпратя и на вас. Те и досега ме чакат. С този пример искам да ви покажа, от какво се интересуват хората. Този, който иска пари, е нещастен. Не му вървят работите. Той иска, аз да поправя работите му, да подобря неговите условия. Няма какво да му оправям работите. Той не е работил според Божия закон. Той е способен човек, но не е развил своите дарби. И днес не иска да работи; живее с особени разбирания. Той очаква да дойде партията му на власт, че да го назначат на висока служба. Много ще чака! И в това има нещо хубаво. Ако през тези десет години не чакаше, а работеше, сам щеше да подобри условията на живота си.

Преди години, при мене дойде един иманяр от Старозагорско. Той ми каза: Чувал съм за тебе, че имаш големи знания. Знаеш, къде има пари. – Някои неща зная, някои не зная. – Не, и това знаеш. Ето, цели 25 години се занимавам с иманярство. Досега съм изкопал един ров, два километра дълъг. – Какво намери там? – Почти нищо, не си

струва труда. – Ако през тези 25 години беше посял толкова декара лозе, досега щеше да имаш най-малко 500,000 лева в банка. А ти цели 25 години гони Михаля. Ти търсиш щастието по пътя на мързела, а не по пътя на честния труд. И това не е лошо, но мързелът влиза в човешкия порядък. Той, обаче, пак си държи на своето и ми казва: Да бях на твоето място, щях да изкопая много злато. – Аз не пипам земната банка. Заровените пари са в специални шишета, които аз по никой начин не докосвам. Някога, в краен случай, когато нямам отникъде нищо, позволявам си да взема само една златна монета. Останалите отново заравям. И веднага пиша върху шишето, че съм взел една златна монета. Някои мислят, че са господари на земното богатство, но те се лъжат. Знаете ли, какво нещастие донесоха въглищата на човечеството? И добрият, и лошият живот на предпотопните животни, превърнали се вече във въглища, се внесе в човешкия живот. Лошите духове, които бяха във въглищата, чрез изгарянето им, се освободиха, и днес хората се намират в чудо – не знаят, как да се справят с тях. Спасението им е в растенията. Те трябва да се умножат, за да погълнат излишната въглена киселина от въздуха. Само така, животът ще се нормализира. В бъдеще хората трябва да заместят въглищата с електрическа енергия.

И тъй, вземете поука от сегашния живот и работете за заместването на въглищата с електричество. Ако не успеете, завинаги ще останете в стария живот. Сега хората се оплакват, че животът им е изложен на големи опасности. И на фронта, и вън от фронта, с нищо не са сигурни. При едно нападение с аероплани се убиват хиляди мъже, жени и деца, все от мирното население. Страшно е това нападение, но поне е видимо. Каква човещина има в това разрушение и убийство на невинни хора? Днес всички хора са на фронта. Атакуват ги от видимия и невидимия свят. Много същества от невидимия свят, със своите аероплани, обстрелват хората. На техните стрели се дължат различните болести. Като не знаете причината на болестите, казвате: Това е Божия работа. Не е така. Да се бият хората,

това не е от Бога; да боледуват хората, и това не е от Бога. – Нали сме създадени от Бога? – Така е, но грехът не е от Бога. Щом грешиш, ще си признаеш, че това се дължи на твоето неразбиране, на отричането на Божия закон. Грехът е резултат на човешките слабости. Те пък са резултат на леността. Като не иска да работи честно, човек прибягва към лесния път на живота – кражбата, измамата, лъжата. Откраднеш пари отнякъде и си казваш: Тези пари не са само за богатия, и аз имам право на тях. Не, ново разбиране е нужно на човека. Животът е ценност, дадена ни от Бога, и ние по никой начин нямаме право да злоупотребяваме с него. Други ценности, дадени от Бога, са умът и сърцето. Като знаеш това, никога не цапай живота си; никога не цапай своя ум; никога не цапай своето сърце. – Не мога да живея в такава чистота. – Можеш, можеш, от тебе зависи. – Ще се помоля, и греховете ми ще се простят. – Можеш да се помолиш, но знаеш ли, как се изкупуват греховете? Помни: Само Бог е в сила да заличи твоите грехове. Сам не можеш да ги заличиш. Сега, аз говоря за онова, което спъва човешкия живот; спъва човешкото развитие; спъва неговия ум и сърце.

Моята цел не е да ви убеждавам, че вие сте грешни, а аз – праведен. Първоначално, Бог е създал човека чист и разумен. Впоследствие, той е оглупял и изгубил своята чистота. Така, той изопачил сърцето си, изкривил своя ум. Това означава неразбиране законите на ума и на сърцето. Следователно, не питай, защо грешиш, не се оправдавай, но си кажи: Трябва да изучавам законите на живота, да не греша. Влезеш в едно общество, искаш да си пробиеш път, да заемеш първо място. – Не се бутай, не мисли, че лесно ще се справиш с тълпата. Ако се бориш с тълпата, ще заприличаш на нея. Не ви съветвам да се борите с дявола. Той е месоядец, не можеш лесно да го задоволиш. Ти ще му предложиш вегетарианска храна – боб, леща, картофи, но той ще ти откаже. Обаче, дяволът не остава гладен. Днес-утре ще реже парченца от твоето сърце, докато те осакати. Колкото и да плачеш и страдаш, той не иска да знае. Щом те осакати и няма

какво повече да взима от тебе, ще отиде при твоя брат, от него да взима. Никога не спори с дявола. Като го видиш, кажи му: И аз желая да бъда трудолюбив като тебе. Ти си свършил много неща, направил си много открития. Наистина, дяволът започва с доброто и свършва със злото. Той кара човека да стане религиозен, а после го обезверява. Той ще го издигне на високо място, ще го направи цар, владика и после ще му каже: Като си толкова набожен, толкова силен, хвърли се от тази височина. Какво придоби с твоята набожност? Какво спечели с твоята сила? Откажи се от Бога, от царуването си. Той ще те кара да се храниш хубаво, да затлъстееш, после ще ти изпрати някоя болест, да изгубиш силата си. И съвременната наука препоръчва на човека да се храни добре, да внесе в организма си известно количество калории, витамини, мазнини и, като се научи да преяжда, тя ще започне да го лекува. Това не е правилен начин на хранене.

Сега, аз не говоря за външния дявол, но за онзи, който всеки си е родил. Аз често опитвам този дявол, познавам го във всичките му прояви. Някой тръгне след мене и бърбори: Ти си много добър човек, само ти можеш да ми помогнеш. Разбирам, че той иска нещо от мене. Мисля си, какво да направя с него, какво да му дам. Преди всичко, той не говори истината, не е убеден в това, което говори. Казвам му: Махни се оттук. Иди да работиш. Обаче, това не е разрешение на задачата. То е само отлагане на делото. Казвам: Сега нямам пет пари в джоба си. Един приятел обеща да ми даде 10,000 лева. Ако ги донесе, ще ти дам 1000 лева. Ако нищо не ми даде, не ме дръж отговорен. Той си отива. Но този ден не ми донесоха 10,000 лева. На втория ден той пак иде и казва: Дай обещаните пари! – Не донесоха и на мене нищо. – Друг няма ли да ти донесе 10,000 лева? – Не зная, и днес може да не получа. – Не ме обезсърчавай! Кажи, че някой ден ще ти донесат тази сума. Най-после, бърквам в джоба си и намирам 25 лева. – Вземи тези пари да си купиш един лотариен билет и ще спечелиш. Не ти казвам, колко ще спечелиш, но по-малко от 25 лева няма да спечелиш. Най-малко 50 лева ще спечелиш. – Да опитам. – Опитай, да видиш, че

непременно ще спечелиш – поне парите за билета, които си дал. Веднъж той се връща от града и ми казва, че спечелил 200 лева. Пита ме: Като ми помогна да спечеля, защо не нареди да спечеля 15 – 20 хиляди лева? Не съм доволен от тази печалба.

Аз привеждам фактите. Защо е недоволен човек? Щом не е доволен от малкото, той ще бъде недоволен и от многото. Който не е доволен от 150 – 200 лева, той трябва да усили вярата си. Ако втори път вземе билет по същия закон, и вярата му е по-силна, ще спечели 1000 лева. Колкото повече се усилва вярата му, толкова повече ще печели. Най-после може да спечели и милиона. Печалбата, придобивката са възможности, които се крият във вярата. В света няма случайности. Лотарията влиза в човешкия порядък. Ако знаеш законите, лесно можеш да спечелиш. Достатъчно е да пипнеш един билет, за да знаеш, дали ще спечели, или не. Но това е изкуство. Разказват за един англичанин, който спечелил 500,000 лева на рулетка в Монте Карло. Той имал само 150 лева, които вложил в играта. Като спечелил изведнъж 500,000 лева, той толкова се насърчил, че искал да продължи играта. Един негов приятел, като видял увлечението му, извел го от залата и му казал: Достатъчно ти е това, което спечели. Всяко нещо има своя краен предел.

Питам: Какво сте направили за Господа? Той ви е дал отличен ум, отлично сърце. Той ви е дал добри условия, въвел ви е в безграничен свят, в безгранични условия и възможности. Какво искате повече? Защо роптаете и сте неблагодарни? – Искаме да учим. – От вас зависи. – Ама хората ни безпокоят. – Аз съм разрешил този въпрос. Никой не може да ме безпокои. Щом дойде някой да ме безпокои, веднага ставам невидим. Ако имаш да даваш на някого, и той иде ненавреме, стани невидим. Кой ще те безпокои тогава? Какво значи да станеш невидим? – Това значи, да отправиш мисълта си към Бога; да благодариш за всичко, което ти е дал, и да си кажеш: Няма да се безпокоя. Моят кредитор е човек с непробудено съзнание. Помогни му, Господи, да се пробуди съзнанието му. Сега той е подобен на

сомнамбул, който нищо не вижда. Сомнамбулът ходи със затворени или отворени очи по покривите, но нищо не съзнава. Ако някой го стресне ненадейно, той може да падне и да се убие. Значи, има физически и духовни сомнамбули.

Казваш: Искам да се повдигна, да стана виден човек. – Ти си духовен сомнамбул. Искаш да ходиш по покривите, всички да те видят. Или искаш да пееш хубаво, всички да говорят за твоето пеене. И това не е лошо, но целта на пеенето не се заключава в това. Пеенето е ритъм, движение, трептене. То регулира живота. Ако твоят ум и твоето сърце не трептят в хармония, ти нищо няма да постигнеш. Едно добро, хармонично сърце влиза в положението на всеки страдащ. Кажи на страдащия, защо се мъчи и скърби, и страданията му ще изчезнат. Срещам едного, хванал се за главата, плаче и се вайка. Защо? – Изгубил последните си 100 лева. Струва ли си за 100 лева да се плаче? Давам му 150 лева. Те не са изгубени. Аз ги влагам в неговата банка. Един ден, като забогатее, той ще ми ги върне. Не искам никакви лихви от него. Ако не забогатее, не искам нищо. С други думи казано: Докато си лош човек, можеш да правиш, каквото искаш; щом станеш добър, ще изплатиш всичките си дългове. Днес, понеже всички сте добри, призвани сте на земята, да изплатите всичките си дългове. Ще плащате по малко, по пет-десет лева на ден. Речено-казано в мисли, чувства и постъпки, всичко трябва да се изплати. След това можете да се върнете на небето, но вече чисти, освободени от всичко старо. Облечете се в чиста, нова дреха, та като ви видят в онзи свят, да останат доволни от вас. Не е въпрос, колко имате да давате. Важно е, че сте вече добре, че имате достатъчно приход и можете да се издължите. Някои от вас имат по 5,000 лева месечен приход, други имат 10,000 лева, трети – 20,000 лева месечен приход. Важно е, че всички сте вътрешно богати. Така виждам аз цялата работа. И тъй, вложете мисълта си във вашия добър ум, и чувствата си – във вашето добро сърце. Кажете си: Господи, благодаря

Ти за доброто сърце и за добрия ум, които си ми дал. Отсега нататък, аз ще изпълнявам волята Ти, както е на Тебе угодно.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

4. Утринно Слово от Учителя, държано на 17 октомври, 1937 г. София. – Изгрев.

ДВЕТЕ ДЪРВЕТА

Размишление.

Ще прочета 8 гл. от Посланието към римляните, дето се обяснява защо човек страда и гладува.

Съществуват два закона в света: човешки и Божествен. Законът на плътта е човешки; законът на Духа и на Любовта е Божествен. Човешкото причинява страдание на хората, а Божественото – радост. Защо страданията преодоляват в живота? – Защото човешкото взема надмощие над Божественото. Човешкият порядък никога не може да донесе радост на хората.

Религиозните очакват да дойде Христос на Земята, да оправи света. Христос няма да дойде на Земята да оправи света по човешки начин. Това правят хората. Светът се оправя от години и още не е оправен. Хората се движат в двата порядъка – човешкият и Божественият, които трябва да изучават, за да различават техните прояви. Насилието, мъчението са прояви на човешкия свят. Който изпълнява човешката воля, живее в ада; който изпълнява Божията воля, живее в рая. – Де ще бъдем ние? – Ако изпълнявате своята воля, ще бъдете в ада; ако изпълнявате Божията воля, ще бъдете в рая.

Сега, не е въпрос да се оправдавате, защо постъпвате по един или по друг начин. Ще кажете, че е важно, какво мисля за вас. Какво мога да мисля за един човек? Всеки човек си има специфични характерни черти. Ако попаднеш в общество на българи, събрани заедно на чаша вино, като дойде време за плащане, всеки иска пръв да плати. Един от тях отваря кесията си, но се оказва, че няма пари. Вторият отваря кесията си – също празна. Най-после третият, най-богатият, казва: Аз ще платя. Отваря кесията си и плаща за всички. Англичаните постъпват по друг начин. Всеки хвърля по една монета

на пода и гледат, на кого монетата при падането си, се обърнала с лицето нагоре. Късметлия е онзи, на когото монетата е паднала с лицето нагоре. Той плаща за всички. У немците обичаят е друг. Там всеки плаща за себе си. От трите обичая, кой е най-добър? Според българите, българският обичай е най-добър; според англичаните, техният обичай е най-добър; според немците, немският е най-добър. За Божествените хора, Божественото е най-добро; за светските хора, светското е най-добро.

Какво е нужно на сегашните хора? – Да се освободят от своите вътрешни противоречия. Например, търсиш любов в човешкия свят и, като не я намериш, разочароваш се. – Няма защо да се разочароваш. Ще знаеш, че в човешкия свят има насилие, мъчение, но не и любов. Ако търсиш нещо хубаво, ще го намериш в Божествения свят. Следователно, ако страдаш, ще знаеш, че си в човешкия порядък и ще гледаш да ликвидираш с него. Имаш господар, с когото си скаран и не можеш вече да живееш с него. Какво ще направиш? – Ще го напуснеш. Ти си уговорил с него да му служиш само една година. Втората година си свободен, никакъв закон не те задължава да му служиш. Друг е въпросът, ако господарят ти е добър, умен човек, а ти искаш да го напуснеш само затова, че не ти увеличил възнаграждението. Представи си, че слугуваш на баща си. С пари ли ще слугуваш? Ще кажеш, че баща ти може да ти остави наследство. Господарят пък ти плаща на части, всяка седмица, всеки месец или всяка година. Всяка работа, при която парите играят роля, не е Божествена. Там, дето парите не играят роля, работата е Божествена. Някой господар мисли, че постъпва по Божествено, а не плаща на слугата си. Той не разбира, какво значи да постъпваш с човека по Божествения закон.

Един беден, но умен човек взел назаем хиляда лева от един банкер, с условие, да ги плати на определен срок. Като наближил срокът, банкерът го дал под съд, понеже, според неговата бележка, длъжникът трябвало да плати дълга си 12 дена по-рано. В бележката

на длъжника срокът бил с 12 дена по-късно. В призовката от съда било означено да се плати в срок от 24 часа. Съдията разгледал делото и се произнесъл в смисъл, банкерът да се съгласи да получи парите си 12 дена по-късно. Кой от двамата има повече право? – Който страда. Когато страданието се налага като наказание, добре е да се отложи с 12 дена. Когато възнаграждават някого, добре е да се изпълни 12 дена по-рано. Значи, когато очаквам щастието, то трябва да дойде 12 дена по-рано; когато очакваш нещастието, нека дойде 12 дена по-късно. От юридическа гледна точка, несправедливо е да се изменя датата. Въпреки това, датата на полиците постоянно се изменя. Всички хора очакват радостта дванадесет дена по-рано, а скръбта – дванадесет дена по-късно. Обаче, в живота и радостта, и скръбта идат точно навреме. Ако длъжникът закъснява с 12 дена, а кредиторът избързва с 12 дена, съдията събира и двете числа и дели на две, за да намери средно аритметичното, което отговаря на истинската дата. Какво се иска от сегашните хора? – Да си правят отстъпки. Който има да взима, да отстъпва; който има да дава, и той да отстъпва. Така ще се намери онази точка, към която се стремим.

Помни: Не можеш да имаш резултатите на любовта без самата любов. Не можеш да бъдеш справедлив без самата правда. Не можеш да бъдеш добър без доброто. Следователно, ако любовта не е в тебе, не можеш да любиш. Ако правдата не е в тебе, не можеш да бъдеш справедлив. Ако доброто не е в тебе, не можеш да бъдеш добър. Не можеш да имаш резултатите на духа, ако самият дух не е в тебе. Днес, повечето хора се намират под влиянието на човешкия порядък. Те се управляват от силата на плътта, от своите лични интереси. Това е общ закон в природата. Няма същество, колкото малко и да е, което да не мисли за себе си, за своята прехрана. Всеки иска да облекчи живота си, да мине без страдания. Някои страдания са естествени, а други – неестествени. Например, естествено е да се страхуваш от смъртта; неестествено е да се страхуваш от една малка буболечка. Един свещеник казваше: Много ме е страх от смъртта. Като помисля, че ще

се мре, цял се разтрепервам. Чудя се как ще предам душа. Питам го: Нали си свещеник, защо те е страх? – Да, свещеник съм, стотици хора съм погребвал, но при всички случаи, сърцето ми трепери. Представям си как един ден и мене ще погребват. Не зная как да се освободя от този страх. Казвам: Има някаква причина за този страх. Като срещнеш мечка, страх те е, че ще те нападне. Като срещнеш възлюбения си, радваш се, приятно ти е. Надяваш се, че от него ще получиш нещо. Ако срещнеш човек, когото не обичаш, не ти е приятно, защото той ще ти вземе онова, което имаш.

Казано е в Писанието: „Страхливият няма да влезе в Царството Божие." – Защо? – Защото не върши Божията воля. Наистина, докато се страхува, човек не може да изпълни Божията воля. Ето защо, първата задача на ученика е да се освободи от вътрешния страх. Някой мисли, че се освободил от страха. Достатъчно е смъртта да похлопа на вратата, за да види, че страхът още живее в него. До един американски колеж, в малка, схлупена къщичка живяла една стара негърка. Обременена от живота, тя всяка вечер се молела на Бога, да я вземе от този свят – толкова ѝ дотегнал животът. Двама студенти чули молитвата ѝ, решили да се пошегуват с нея. Една вечер те похлопали на вратата ѝ. – Кой е там? – попитала негърката. – Двама ангели, пратени сме от Бога да вземем душата ти. – Кажете Му, че я няма тук.

Мнозина казват, че искат да умрат, но като дойде смъртта, никой не е готов да ѝ отвори вратата. Всеки казва: Кажете ѝ, че я няма. Нека отложи малко решението си. Казвам: Има начини, по които хората могат да се освободят. Все се освобождават и пак остават неосвободени. Може да си свободен, без да се освободиш. Трябва да намерите начин за истинско освобождаване. Казват, че смъртта освобождава човека от всички желания и навици. Отчасти, това е вярно. Например, като умре някой, който е обичал да си угажда в яденето, с изчезването на физическото тяло, изчезва и възможността да яде и да пие. Обаче, желанието му остава. Пак му се иска да яде и

пие. Ако се обличал хубаво, живял в охолство, и това желание остава в него. Той ходи, обикаля около онези, които ядат и пият, поощрява ги да ядат, но той пак остава гладен. Защо? – Няма вече физически органи. Следователно, когато изпитвате непреодолим глад, това се дължи на души от невидимия свят, които гладуват и се оплакват, че са гладни. Когато задоволиш глада си и се усещаш сит, ти си на земята. Ако ядеш и пак оставаш гладен, ти си под влиянието на гладните души от невидимия свят. Ако питаш, защо си сит, ще знаеш, че си на този свят. – Защо съм гладен? – Защото си на онзи свят, между гладните души.

Почитайте и пазете Божественото в човека. Не можеш да почиташ човека, ако първо не почиташ Божественото в него. Във всеки човек има нещо Божествено. Следователно, ако обичаш някого, обичай го заради Божественото. Ако го обичаш заради очите, устата, носа или ушите, ти си на крив път; ако го обичаш заради облеклото, богатството или знанието му, пак си на крив път. Това са временни, променливи неща. Това са пособия, с които човек си служи временно. Обичай човека за неизменното, за вечното в него. Същото се отнася и до онова, което не обичаш в човека. Не го обичаш, защото от него излиза неприятна миризма. И това е временно. Утре тази миризма ще изчезне. Има нещо в човека, за което може да не го обичаш, но то не е физическо. Гледай на любовта като условие за чистене на човешкото тяло. Когато дойде любовта на земята, тя ще научи хората, как да живеят, как да се обличат, как да се чистят и т. н. Това прави съвършената любов. Тя свързва всички хора в едно цяло. Докато не възлюбиш Божественото в човека и докато той не оцени Божественото в тебе, никаква връзка не може да съществува между вас. – Не обичам този човек. – Не го обичаш, защото не обичаш Божественото в себе си. Има нещо в човека, което можеш да не обичаш.

Четири неща трябва да обичаш в човека: неговото сърце, ум, душа и дух. – Защо? – Защото Божественото пребъдва в ума, в

сърцето, в душата и в духа на човека. Това са четирите жилища на Божественото. Докато си в човешкия ум, сърце, душа и дух, ти познаваш Божествения свят и неговия порядък. Вън от тях ти си в човешкия порядък, в преходния свят. Дето няма ум, сърце, душа и дух, там е човешкото. Дето е умът, сърцето, душата и духът, там е Божественото. В това се крие и мистичното, и психичното, и физичното.

Питате: От какво зависи развитието на човека? – От сърцето. Ето защо, сърцето трябва да се облагороди. Мястото на рая е в сърцето, дето са насадени двете дървета – „дървото за познаване на доброто и злото“ и „дървото на живота“. Когато ядеш от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото, ти мразиш хората; когато ядеш от плодовете на дървото на живота, ти обичаш хората. Първото дърво води към вратата за излизане от рая; второто дърво води към вратата за влизане в рая. Като знаеш това, пази се да не вкусиш от плодовете на забраненото дърво. Ако искаш да влезеш в рая, яж от плодовете на дървото на живота.

Какво представят любовта и омразата? – Любовта е врата, през която се отива при Бога. Омразата е врата, през която излизаш от Бога. От човека зависи коя врата ще избере. Невъзможно е да минеш през вратата на дървото за познаване на доброто и злото и да отидеш при Бога. Както на земята се говори за две врати – входна и изходна, така и в човешкото сърце има две врати: входна и изходна. От едната врата се влиза, от другата се излиза. И в човека има две врати: за влизане и за излизане. Кое е по-хубаво: да разполагаш с две врати, или само с една? Значи, съществуват и два пътя: път на любовта и път на омразата; път на доброто и път на злото.

Казано е в Писанието: „Който не носи Христовия Дух в себе си, не е Негов.“ Значи, дето е Духът, там е Христос. Под „не е Негов“ разбираме, че няма мир и свобода, радост и веселие в себе си. Без Христовия Дух не можеш да имаш стремеж към възвишеното. Без Христовия Дух не можеш да имаш никакви блага. Някой мисли, че

като повярва в Христа, ще придобие всичко. Не е така. Вярата ви трябва да бъде непреривна и всеки момент да се увеличава. Ако вярата не расте и не се размножава, не дава плод, не е истинска. Някои вярващи се отчайват и пожелават да заминат за другия свят. Ако с тази вяра отидат в другия свят, и там няма да бъдат добре. Вярата е необходима и за този, и за онзи свят.

Една гарга се разговаряла с малките си, изказвала недоволството си от тях, че постоянно цапали гнездото. Те й казали: Мамо, премести ни в друго, чисто гнездо. – Ще вземете ли със себе си своите задничета? – Ще ги вземем. – Тогава няма смисъл да се местим, защото и новото гнездо ще изцапате. Казвам: Ако не можете да живеете добре на този свят, в другия съвсем не ще можете. Физическият свят е врата за Божествения. Ако в този свят не можеш да влезеш при Бога, в онзи свят съвсем не можеш да влезеш. Там има само една врата – за излизане. Щом си дошъл в този свят, ще използваш вратата за влизане при Бога. Някога чувстваш, че излизаш някъде. Това се дължи на греха, който си направил. Значи, ти носиш последствията на греха. Докато се мъчиш и страдаш, ти правиш усилия да влезеш през вратата, която води към Бога. Вратата е затворена, докато не си страдал; щом страдаш, вратата вече се отваря. Всеки сам трябва да отвори тази врата. Затова е казано, че вратата към Бога е тясна. Малцина могат да отворят тази врата и да влязат в тесния път. Повечето хора вървят по широкия път. Онези, които излизат от Божествения свят са повече, отколкото ония, които възлизат към него. Хиляди души слизат отгоре, а малко възлизат нагоре.

Казано е: „Да се не смущава сърцето ви.“ Въпреки това, вие се смущавате. – Защо? – Защото не можете да възлезете нагоре. Мнозина идат от другия свят. Питате ги: Отде идете? – От онзи свят. Те идат на земята да ядат и пият. Някои казват: Не трябва да мислиш за Господа. – Това същество слиза отгоре да яде и пие. Това е в реда на нещата, такива са условията на физическия свят. Онзи, който се

стреми към Бога, има друг идеал. Много естествено. Богатият не се безпокои за утрешния ден. Той има всичко на разположение. Той може да яде, каквото иска. Бедният се безпокои за утрешния ден. Следователно, ако се безпокоиш за живота си, ти си от сиромасите; ако не се безпокоиш, ти си от богатите. Който вярва в Бога и Го люби, той е богат; който не люби Бога, той е беден. Обаче, благословение е любовта да присъства и в бедния, и в богатия. Тя осмисля и бедността, и богатството. Пазете се от сиромашията на безлюбието и от богатството на безлюбието. Когато любовта посети бедния, той става богат. Аз вярвам, че всички сте търсили Христа и сте Го намерили. Ако някой не Го е намерил, причината е в неговите мисли и желания. Те го спъват. Много майки и бащи са казвали: Искаме да тръгнем в Божествения път, но какво да правим с тези деца? Трябва да ги отгледаме, да ги наредим. След като изпълним задълженията си към тях, ще поемем тесния път. Не е лесно да се служи на Бога с деца. Често и вие казвате: Мислите и чувствата ни спъват. Трябва да се справим с тях. Като остареем, тогава ще служим на Бога. Закон е: Ако на млади години не служиш, на стари години – никак.

Наскоро дохожда при мене един господин с особено предложение. Той ми каза: Всичкия си имот ще завещая на Братството, с условие, да живея между вас. Аз го изпитвам: Какво имаш? – Една къща и триста декара земя. – Можем да те приемем, но имаш ли някакви дългове? – Да, четиристотин хиляди лева. Имотът му струва двеста хиляди лева, а той има да дава четиристотин хиляди. Казах му: Оставям те настойник на твоя имот. Задръж го за себе си; не го подарявай още на Бога. Много от сегашните християни са като този човек. Отиват да проповядват Христовото учение и казват: Господи, ние искаме да Ти служим. Готови сме да Ти подарим имота си. – Да, имотът им струва 200,000, а те дължат 400,000 лева. – Ние сме се посветили на Бога. Според мене, дългът ви трябва да бъде 200 хиляди лева, а имотът – 400 хиляди. В Божественото има изобилие.

И тъй, да посветим на Бога онова, което имаме, а не онова, което нямаме. Бог не изисква от нас много. Той не иска душата ни. Той казва: „Сине мой, дай ми сърцето си.“ Единственото нещо, което Бог изисква от нас, е да посветим сърцето си в служене. Само така, той ще ни помогне. Всички противоречия произтичат от човешкото сърце. В него се крие злото. Следователно, сърцето може да се поправи само тогава, когато се посвети в служене на Бога. Без любов то никога не може да се поправи. Любовта е съществено нещо за сърцето. Много естествено. Как ще поливаш градината си без вода? Как ще се развиват растенията без вода? В човешкото сърце нищо не може да расте без любов. Както водата възраства растенията, така и Божията Любов облива човешкото сърце, за да може вложеното в него да израсте и да даде своите плодове. Желая ви да имате в сърцата си по един лъч от Божията любов, за да израснат всички хубави неща.

Плътта заробва, а духът освобождава. Ако си поробен, ти си в плътта; ако си свободен, ти си в духа. Казано е: „Любовта е плод на Духа.“ Щастието на човека се крие във вътрешната връзка на човека с Бога. Тази връзка е Любовта. Който се свърже с Любовта, той ще намери паша. Апостол Павел казва: „И най-големите страдания не могат да се сравнят с благата, които приема онзи, който е влязъл в Божия път.“ Сега и на вас казвам: Не се колебайте, но работете върху себе си, за да влезете в този път. Някой влезе в пътя и започва да се колебае дали е време за това: млад е още, може да си поживее. Не се колебай, влязъл си точно навреме. Върви напред, не гледай на света. Всяко отклонение от пътя носи страдания, сътресения. Казва се в Писанието: „Който хваща ралото и се обръща назад, не е достоен за него.“ Ако влезеш в закона на Любовта и се обръщаш назад, ти губиш силата, която си придобил. Не мисли, че като влезеш в Божествения свят, ще се лишиш от благата на живота. Не само че нищо няма да изгубиш, но двойно ще придобиеш. Всичко ще ви се даде в двоен размер. Ако е въпрос за страдания, за глад и лишения, всичко това е достояние на човешкия порядък. Опитайте Божественото и вижте,

какво носи то. Казано е в Писанието, че преди да поискате нещо от Бога, ще ви се даде. – Кога? – Когато влезете в закона на Любовта. Ако сте влезли в Любовта и нищо не сте придобили, има нещо във вас, което ви недостига. Не сте влезли през вратата на доброто. То води към Любовта, която носи всичкото изобилие – изобилие за сърцето, изобилие за ума, изобилие за душата.

Казвам: Вървете в пътя на Любовта и не се обръщайте назад, както направи Лотовата жена. И тогава, ако искаш да проповядваш на човека, кажи му: Тръгни с мене, ако искаш да намериш щастието. Там, дето аз вървя, има всичко на разположение. – Докажи това! – Нищо не доказвам. Аз вървя, тръгни и ти с мене. – Друг път не съм дохождал. – Тръгни с мене и не се колебай. Проповядвайте и вие така: Елате с нас! – Ами ако се излъжем? – Вие сте отдавна излъгани. Кой от вас е доволен от живота си? Кой от вас е доволен от своята къща? Кой от вас е доволен от това, което има? Влезте в Божествения свят, дето всичко е направено от злато. Ако влезете в този свят, ще можете да платите дълговете на България.

Помнете: Когато любовта влезе в човешкото сърце, светът придобива друг изглед. Всичко ви е приятно: Свободно дишате, сладко ядете, спокойно спите, с радост работите. Каквото изкуство имате, всичко прилагате с любов.

Мнозина идват при мене да се оплакват, че този, онзи не постъпвали добре. Вие търсите правото там, дето не е. Правото е в любовта. Кажи на жена си: Ела с мене! Дето отивам аз, там ще бъдеш и ти. А сега, единият отива нагоре, а другият – надолу. Единият слиза на земята, другият възлиза нагоре. Какъв живот може да има между тези двама? Жената казва: Захласнал се е мъжът ми. По цели дни мисли за Господа, оставил децата си гладни. Мъжът казва: Много светска е моята жена. За Бога не мисли, само земни работи я занимават. И двамата се оплакват, но са добри хора. Объркали са пътя си. Жената да си върви в света, а мъжът да се държи за Бога. – Тогава да се разведем. – Вие и така сте разведени. Светският да се ожени за

светска жена, а духовният да върви с духовните. И женитбата е добро, но ние се нуждаем от въже: мъжът към Бога, а жената към света. Ще опнем въжето и ще простираме на него дрехи.

Кое е същественото сега? – Че противоречието произтича от човешкия порядък, от човешкото разбиране. Благото, богатството произтича от Божествения порядък, от Духа, Който носи новото в света. Дръжте се в Христовия Дух и не се обръщайте назад. – Какво да правим? – Елате с мене и вървете напред!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

5. Утринно Слово от Учителя, държано на 31 октомври, 1937 г. София. – Изгрев.

ТРИТЕ СВЯТА

Размишление.

Ще прочета I. послание към Коринтяните.

В човешкия живот има две реалности: външна, която предпазва нещата, и вътрешна, която крепи. В проповедите си някои поддържат само външната реалност. Те искат да бъдат предпазливи и не обръщат внимание на вътрешната реалност, която крепи и въздига, т. е. усъвършенства човека. Мнозина говорят за Бога, като външна реалност, която е създала външния свят. Ако не се говори за външната реалност, не бихте имали никакво понятие за Бога. Някой говори за Бога, а се кара с хората. Това е, защото той има само външна представа за Бога. Затова, някога той казва, че Бог съществува, а друг път – че не съществува. Той говори и за любовта, като външна проява. Затова, любовта не е дълбоко в сърцето му. Говори за вярата, но познава само външната вяра; говори за надеждата, но и нея не познава; говори за музиката, но и нея не разбира. Много неща могат да се кажат за музиката, но малко са ония, които я разбират.

Музиката се изявява в три свята: в идеалния, реалния и материалния. Идеалната музика излиза от Божествения свят. В нея няма никакви дисонанси. В реалната музика има само един дисонанс, а в материалната музика има 50 дисонанса. Оттук вадя заключението: в идеалния живот няма никакви погрешки; в реалния живот има само една погрешка, а в материалния – 50 погрешки. И хората се делят на идеалисти, реалисти и материалисти. Ако в едно общество намеря 50 погрешки, казвам: Това са хора от материалния порядък. Ако намеря една погрешка, казвам, че това са хора от реалния порядък. Ако не

намеря нито една погрешка, това са хора от идеалния порядък. – Не може ли без погрешки? – Това зависи от порядъка, в който живеете.

Имате ли представа, какво значи свят без погрешки? Ако мислите, че не грешите, а в сърцето ви се явява желание да обсебите нещо от своя ближен, вие сте в материалния свят. Срещаш едно добро, умно дете и си казваш: Това дете да е мое! Ето една погрешка. – Нали сме от Бога родени, защо грешим? – От Бога сте родени, а сте Го забравили и служите на хората. – Как е възможно това? – Роден си от Бога, ако имаш високо съзнание за своето предназначение. Служиш на Бога от страх. Убеждение ли е това? Страхът произлиза от материалния порядък. Страхуваш се, че ще умреш от глад. Ако ти е определено да умреш, ще умреш. – Е, да умра, да се освободя поне от мъчнотиите. – Чудно нещо, ще се освободиш чрез смъртта! Смъртта по-скоро заробва, отколкото да освобождава. Тя е господар, който не дава никаква свобода на слугата си. В смъртта те очаква работа. Защо трябва да се родиш, ако станеш слуга на смъртта? Има смисъл да се родиш и да служиш на живота.

Казано е: „От смърт в живот.“ Значи, като умреш, да напуснеш господаря на смъртта и да отидеш при господаря на живота. Който мисли зло, той е в смъртта. Безверникът е също в смъртта. Казваш за един брат, че правел много погрешки. Щом виждаш това, ти пръв трябва да го изправиш. – Еди-кой си направил много дългове. – Той е твой брат, изплати му дълговете! – Това не е моя работа. Значи, ти си в материалния свят, дето всеки се грижи за себе си. В реалния свят човек се грижи наполовина за себе си и наполовина за другите. А в идеалния свят той се грижи само за другите. Докато си в материалния свят, не можеш да придобиеш големи знания. В това отношение, ти си като охлюва, който ту изнася рогчетата си навън, ту ги прибира в черупката си. – Ние сме много напреднали. – Като охлюва: само влизаш и излизаш от черупката и си въобразяващ, че си нещо особено. Влизаш в черквата и скоро излизаш от нея. Това е черквата на охлюва. Ще кажете, че ви обиждам. Това не е обидно. Аз изнасям

факти от материалния свят. Ако мислите, че от материалния порядък може да разберете реалния и идеалния, вие се заблуждавате. Казвате: Тогава, какво сме постигнали? – Ще благодарите и за най-малката придобивка. Имаш къща, ще благодариш за нея, защото може да останеш и без къща. Все е по-добре, да има охлювът къщичка, отколкото да няма. Добре е, от време на време, охлювът да си показва рогата, защото на тях са поставени неговите очи, и при най-слабото докосване, той свива рогчетата си. Какво може да направи охлювът? Може ли да свири на пиано или на цигулка? Може ли да чете и пише? Може ли да тъче? Реч може ли да държи? – Нищо не може да направи. Охлювът знае само едно нещо: да извади рогчетата си, да се нахрани и да се прибере в черупката си. Ще кажете, че Бог създал света. Той направил всичко. Казвам: Бог направи идеалния свят, природата направи реалния свят, а човек направи материалния свят. Значи, три фактора играят роля при създаването на света: Бог, природата и човекът.

И тъй, човекът е ученик на земята. В процеса на развитието си, той същевременно създава. Той е направил един свят, който прилича на него. За да живееш добре в материалния свят, ти трябва да бъдеш много умен. Мъчно се живее в материалния свят. Хората са толкова сгъстени, толкова близо един до друг, че без да искат си създават мъчнотии. Те трябва да се разширят, да имат по-широк простор. Всеки иска от ближния си да бъде като него, да мисли, чувства и постъпва като него. Ако бъде така, той сам ще се натъкне на убийствено еднообразие. Ако влезеш между учени, те ще искат да бъдеш като тях, да ги разбираш; ако влезеш между военни, те ще искат да бъдеш като тях; ако влезеш между музиканти, и те ще искат да бъдеш като тях, да знаеш да свириш. Така е в материалния свят. Тази е причината за противоречията в този свят. Днес материалното е взело надмощие над духовното. – Как можем да се освободим от влиянието на материята? – Като работите върху себе си. – Страх ни е да не се отклоним от пътя си. – Ще работите, да се освободите от

страха. Докато страхът е ваш господар, вие сте още в материалния свят. Щеш не щеш, ти ще правиш това, което страхът ти диктува.

И тъй, материалният свят се управлява от стомаха; реалният свят се управлява от дробовете, а идеалният или Божественият свят се управлява от главата. Материалният и идеалният свят са граници. Между тях има известна връзка. Ето защо, материалният свят може да се оправи само чрез идеалния, а идеалният може да се познае само чрез материалния. Който не е живял в материалния свят, никога не може да познае идеалния. Значи, материалният свят е отражение на идеалния. И обратно: Който не е живял в идеалния свят, не може да разбере материалния. Щом разбираш идеалния свят, ти си бил в материалния. – Защо трябва да слиза човек в материалния свят? – За да разбере идеалния, т. е. Божествения свят. – Защо трябва да поддържаме идеалния свят? – За да разберете материалния свят.

Следователно, невъзможно е да разберете материалния свят от самия него. За да го разберете, трябва да имате отношение към идеалния свят. С други думи казано: Трябва да имате връзка с Бога. Хората са дошли на земята с единствената цел, да разберат идеалния свят, да познаят Бога и себе си, да научат, защо е създаден човекът. Той е крайното творение на Бога, затова трябва да стане първо служител на своя Творец, а после, на своя ближен и на себе си. Ако човек не мине през школата на материалния свят, никога няма да знае, как да служи на Бога. Как трябва да служите на Бога? – Като станем идеалисти. – Съгласен съм, на думи лесно ставаш, какъвто искаш. Така е в идеалния свят, там всичко се постига изведнъж. Кажеш, че си гладен, и веднага се нахранваш; кажеш, че си жаден, веднага задоволяваш жаждата си; кажеш, че искаш да станеш учен, веднага ставаш учен. Обаче, в материалния свят нещата не стават лесно. – Защо? – Защото в този свят всичко се движи много бавно. Една буболечица, за да измине един километър път, нужни ѝ са стотици години. В идеалния свят всичко се движи с шеметна бързина. Достатъчно е само да помислиш нещо, за да си го постигнал.

Материалният свят работи с големи величини, с вечности. За да научиш, какво е човекът, какво е животът, нужни са вечности. Много ще живееш, много ще учиш и малко ще разбереш.

Питате: Вярно ли е всичко това? – Ако не вярвате, може да го проверите. От материално гледище мъчно може да го проверите. Например, казвам, че човек лесно може да се подмлади. – Как? – Както се подмладява гайдата, така се подмладява и човек. Взимам една свита, сбръчкана гайда, вкарвам в нея въздух, и тя веднага се надува и започва да свири. Кожата ѝ се опъва, и тя става млада, угледна. Ще кажете, че въздухът я направи млада. – Да, въздухът. Каквото е въздухът за гайдата, такова нещо е мисълта за човека. Мисли право, и ще се подмладиш. Материалният свят е място на вечни промени. Затова, именно, човек греши. Като живее в тези промени, той има условия да се подмладява, но трябва да знае законите на подмладяването. Материалният свят се характеризира с вечните промени, реалният свят – с постоянния растеж, а идеалният – с вечното подмладяване. Идеалния свят наричат още свят на вечно зазоряване, вечно възраждане. Аз го наричам вечно подмладяване, вечна обнова, новораждане. Това е изразил Христос в стиха: „Ако се не родите изново." Да се newродиш, това значи, да влезеш във вечния порядък на нещата. Да мислиш, че под „новораждане" се разбира, да се родиш веднъж на земята, това е неразбиране. Новораждането подразбира раждане по дух. И в Стария завет е казано: „Които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови." Това подразбира вечното подмладяване. В Стария завет тази идея е изказана неясно, но Христос я е изнесъл ясно: „Ако се не роди човек изново, не може да влезе в Царството Божие."

Питам: Какво трябва да правите, като сте дошли на земята? – Според мене, трябва да се учите да намалявате дисонансите. Казваш, че хората не те обичат. Това е дисонанс в твоя живот. Защо трябва да те обичат? Първо ти трябва да си обичал, и тогава хората да те обичат. Не можеш да жънеш там, дето не си сял. – Защо трябва да обичаме? –

За да имате кредит. Онези, които ви обичат в материалния свят, те ще ви кредитират в бъдеще. Докато сте на земята, ще работите, за да си подобрите условията в идеалния свят. Ако нямаш нито един кредитор от земята, в идеалния свят ще бъдеш сам. Като знаеш това, не се оплаквай, че никой не те обича, но, докато си още на земята, ти обичай хората. Първо, ще обикнеш един човек; после, втори, трети и т. н. Така ще разширяваш кръга на своето сърце, да включиш, колкото може повече хора. – Може ли да обичаш всички хора? – Това е велика идея. От материално гледище, това е непостижимо. Тази идея може да се реализира само в идеалния свят. Докато си в материалния свят, ти обичаш половината човечество, а другата половина не обичаш. Любовта се уравновесява с омразата и, всъщност, за тебе нищо не остава. Като влезеш в реалния свят, ти обичаш всички, с изключение на един. Щом влезеш в идеалния свят, всички обичаш. Там няма никакво изключение.

Какво представя религията? – Връзка на човешката душа с Бога. Без тази връзка не можеш да разрешиш нито едно противоречие. Тя е необходима за разрешаване на всички противоречия. Ако не си свързан с Бога, ще се натъкваш на големи мъчнотии. Кой ще ти помогне, когато умираш? Ако не обичаш никого, ти ще се намериш сам, изоставен от всички. Засега, вие сте под покровителство, не се страхувайте, но един ден смъртта ще похлопа на вратата ви и ще каже: – Хайде! Тя е в положението на изследовател, който се вслушва тук-там, да открие онези, които не обичат Бога. Щом ги намери, тя знае вече, как да постъпи с тях. Като намери онзи, който не обича Бога, тя казва: Понеже никой не те обича, аз ще те обикна. Хваща го, както акулата – своята жертва. Като влезеш в стомаха на акулата, какво ще кажеш? – Ще роптаеш против Господа, против съдбата си. Какъв отговор ще получиш? – Като отговора на пророк Иона. Той се отказа да отиде да проповядва в Ниневия, понеже знаел, че Бог е милостив и ще отмени наказанието. Затова, той напусна Ниневия и замина с кораб за Испания. Обаче, Бог му даде добър урок. Като

прекара три дена в утробата на смъртта, Ион разбра, че няма по-добро от това, да бъдеш при Бога. Ако при Бога е лошо, при смъртта е хиляди пъти по-лошо. Днес и вие сте в положението на Йона и се оплаквате от страданията си. Има нещо по-лошо от вашето положение. Сега вие носите заблужденията на хиляди векове; вие носите натрапените мисли на много философи, поети, проповедници. Какво ли не носите със себе си! Същевременно, вие носите свои мисли и желания от векове.

Днес трябва да правите геологически изследвания върху себе си, за да видите, де сте и какво носите. Ето, виждате, някой човек греши и не знаете, как да му помогнете. Защо? – Защото и себе си не познавате. Един ден Настрадин ходжа се качил на къщата си да я покрива. По невнимание, той се подхлъзнал и паднал. Така силно навехнал крака си, че трябвало с тояга да се подпира. Срещнал го един познат и го попитал: – Защо куцаш, ходжа? – Качих се да покривам къщата и паднах. – Как така, толкова умен човек, не можа ли да се предпазиш? Срещнали го втори, трети, четвърти и все го питали, защо куца, как паднал и пр. Като разправял на всички подробно, най-после той запитал: – Не се ли намери поне един между вас, който да е падал?

Питат някого: Защо сгреши? Защо си гладен? – С питане въпросите не се разрешават. Този човек е гладен; не питай, защо е гладен, а го нахрани. Друг не работи. Не питай, защо не работи, но му създай работа. Дай му две празни стомни в ръка, поне вода да донесе. В това отношение, аз мога да създам работа на кого и да е от вас. Ще ви дам две стомни и ще ви пратя на извора, да донесете чиста вода. За всяка стомна ще ви дам по 5 лева. – Ами после? – Ще ви препоръчам на един мой приятел, и на него да донесете вода. Той ще ви препоръча на трети. Като донесете на пет души по две стомни вода, ще получите 50 лева. – Ами на другия ден? – На другия ден ще ви намеря друга работа. Ще ви науча една хубава песен и ще ви пратя да я изпеете на десет души. Всеки ще ви даде по десет лева. Десет души

по десет лева, ето сто лева. На третия ден пак ще дойдете при мене. Ще ви науча да рисувате. За всяка картина ще получите по 20 лева. За десет картини – 200 лева.

И тъй, силата на човека се заключава във вярата му в Божествения порядък. Защо Бог се отдалечава от нас? – За да ни даде възможност да приложим Божествените закони. Докато е близо до нас, ние няма да направим нищо. Външно Той се отдалечава от нас, за да не ни смущава, а вътрешно влиза в нас и ни насърчава. Като знаете това, не се страхувайте, нито се обезсърчавайте. Бог не може да ви изостави. Докато е при майка си, детето не се учи. Цял ден то обикаля около нея, държи се за полата й, не мисли за нищо. Щом замине майката, детето започва да плаче и да се вайка, че не може без нея. Казвам на детето: Не плачи, но започни да учиш, да рисуваш и свириш. Един ден, като се върне майката, то трябва да я зарадва, да й каже, какво е научило. Колкото повече неща е научило, толкова по-добре е разбрало смисъла на живота.

Време е вече да давате отчет на Господа за работата, която сте извършили. Някой ще каже на Господа, че е свирил на цигулка поне по един час на ден. Дали е свирил добре, или не, това не е важно, той сам не може да си каже. Бог ще пита другите, които са го слушали. Всеки трябва да каже истината, както е. Ако Бог не ви пита, вие ще кажете, че този човек не свири добре, не сте доволни от него. Обаче, запита ли ви Бог за същото, ще кажете, че свири много хубаво. Не сте готови да кажете истината. Защо не кажете и на Бога това, което сами говорите? Защо всички не се съберат заедно и да изнесат по една добра черта за всеки човек? Това изисква идеалният свят от вас. Това желая и аз. То е за добро. Следователно, като отивате при Господа, не се оплаквайте от живота си. Той се вслушва в оплакванията ви, но по-добре, не се оплаквайте от нищо.

Някой се оплаква от брата си, че го измъчвал много. Има право да се оплаче, свободен е, но не е ли по-добре да каже: Господи, имам един добър брат, много неща научих от него. Да, наистина, научил си

много неща. В Божествения порядък е предвидено, тъкмо този човек да ти е брат, да те научи на нещо. Той е пратен на земята да те учи. Никой няма право да се оплаква от Божествения порядък. Защо се оплакваш от брата си? Две причини има за това: или той е дошъл много близо до тебе, или ти си дошъл много близо до него. Така разсъждавам аз. Следователно, когато някой човек ми е неприятен, гледам да застана на такова разстояние от него, че нито той да е близо до мене, нито аз до него. Ако той се е приближил много до мене, казвам си: Чакай да се отдалеча малко, за да не ме смущава, нито аз да го смущавам. Ако с един и същ човек имаш всеки ден вземане-даване, ти непременно ще се отегчиш от него. Ти се приближаваш много до някой човек, а след това изискваш от него да бъде светия. Това е невъзможно. Ти светия ли си? – Не съм. – Тогава, как изискваш от него да бъде светия? Който е светия, той има право да изисква от другите светийство; който е далеч от светийството, няма право да изисква от другите да бъдат светии. Мнозина казват: Ако един от нас стане светия, за останалите е лесно. Ние ще се хванем за дрехата му, и той ще ни изтегли от ада.

Сега, аз искам да обърна вниманието ви към материалния свят, да го изучавате. – Защо? – Като живеете разумно в материалния свят, ще разберете правилно Божествения свят. Материалният свят е опитна школа, да се види, до каква степен на развитие е дошъл човек. Когато искат да опитат една душа, доколко е разбрала Божествения свят, пращат я на земята, т. е. на физическия свят. Ако човек се справи с условията на материалния свят, това показва, че той е разбрал Божествения свят. – Какво да правим с противоречията? – Ще ги разрешавате. Няма противоречие на земята, което да е неразрешимо. Има противоречия, които с години не могат да се разрешат. – Защо? – Защото човек не е намерил начин, как да се справя с тях. Развитието на човека зависи, именно, от неговото разбиране за Божествения свят. От разбирането на Божествения свят зависи, доколко ще се използват условията на материалния свят. Ако в материалния свят не живееш

добре, и в реалния няма да живееш добре; ако в реалния не живееш добре, и в Божествения не може да живееш добре. Значи, първо, ще се справиш с материалния свят; после, с реалния и след това с – идеалния.

Помнете: Вие сте дошли на земята в опитна школа. Сега ви изпитват. Какво ще направите, ако в дома ви влезе човек и ви открадне хиляда лева? Ако умееш да готвиш, стани готвач. Крадецът обича да си хапва добре. Все ще дойде някога в твоята гостилница. Като знаеш това, ще приготвиш един ден ядене специално за него. Така ще сготвиш, че като се нахрани, да се разстрои стомахът му. Щом започне да се превива от болки, ти ще приложиш другото си изкуство, ще го лекуваш. Доволен от тебе, като лекар, той ще ти плати добре. Ето начинът, по който ще си вземеш хилядата лева. Като го излекуваш, ще го питаш: Познаваш ли, кой съм? – Не те познавам. – Аз съм онзи, когото ти обра. Взе ми хиляда лева. За да ти дам добър урок, аз станах готвач, дадох ти такова ядене, което разстрои стомаха ти. После те излекувах. Сега ти давам хиляда лева, да не обираш хората. Така природата възпитава хората. Аз няма да постъпя така, но казвам, по какъв начин човек се възпитава. Това е приказка. Знаете, че в приказките всичко става лесно. В действителност, не става лесно. Аз съм музикант, няма да постъпя така. – Защо? – Всякога мога да спечеля хиляда лева, и то много лесно. Искам да кажа, че грешките не се изправят лесно. Трябва да бъдете изправни в отношенията си. Аз ви показах, как можете да изправите отношенията си, че да станете приятели на хората. Вместо да ходиш тук-там, да разправяш за крадеца, че те обрал, че е лош човек, нахрани го и, като заболее, излекувай го. Така ще станете добри приятели.

Какво значи да говориш лошо за човека? – Това е все едно, да готвиш ядене, което да разстрои стомаха му. Лошите думи, казани по адрес на човека, са лошото ядене, което му поднасяш. Можеш да говориш лошо за някого, но ако си готов да го лекуваш. Щом заболее, иди веднага да го лекуваш. Като оздравее, питай го, защо е заболял.

Ако не знае причината, кажи му: Едно време ти обра един човек. Втори път не прави същата грешка.

Велика наука е да знаеш, как да изправяш грешките на хората. Без любов тя не може да се приложи. Любовта е Божествен закон. Като я прилагаш, ще започваш от най-малкото. Срещаш едного, който казва, че не може да пее. Не казвай, че този човек не може да пее, но се запитай: Аз пея ли по-добре от него? Като се сравниш мислено с него, той се насърчава и започва да пее по-добре. Не бързай да си даваш мнението. Мнозина си дават мнението, без да са добри певци. Питам: Вие как ще изпеете тази песен? – Ще я изпеем. – Ще я изпеете, но не можете да я изпеете.

Лесно се дават съвети, как да изправиш грешката си, но опитай се да я изправиш. Аз правя това музикално. Музиката има свои линии. Ако линиите не са правилни, и тоновете няма да бъдат правилни. Щом забележиш това, изправи линията. Тя може да бъде по-широка, по-голяма, по-плътна, по-изразителна. Ако искаш музикално да изразиш едно широко чувство, ще пееш по-бавно, по-плавно. Как ще представите музикално бурята или валежът на снега? Ще кажете, че грешките музикално лесно се изправят. – Колкото е лесно, толкова е и мъчно. Това зависи от човека. Който си служи с музиката, може в един момент да превърне неразположението си в разположение. Трябва да знае, с какъв тон да си послужи. Имаш нужда от 50 лв. Изпей три тона, както трябва, и парите ще дойдат. – Ти можеш ли да направиш това? – Щом го казвам, мога и да го направя. Това е като запалването на клечка кибрит. Щом я драснеш, тя се запалва. Само едно трябва да се пази – да не се намокри кутията. Ако кутията е суха, и децата могат да запалят клечка кибрит. Същият закон действа и в музиката. Драснеш клечката, тонът излиза. Някога драснеш една, втора, трета клечка, нищо не излиза. Казваш: Нямам вдъхновение, не мога да свиря. – Кутията ти е влажна. Ако е суха, достатъчно е само един път да драснеш, и огънят веднага ще се запали.

И тъй, ако си неразположен, това показва, че кутията ти е влажна. Щом се изсуши, ти си вече разположен. Драснеш една клечка, и огънят се запалва. Ако клечките не се палят, вярата ти е слаба. Щом се палят, вярата ти е силна. Това се отнася и до музиката в идеалния свят. Там няма нито едно изключение. Ако в музиката има много изключения, тя е материална; ако има само едно изключение, тя е реална; ако няма нито едно изключение, тя е идеална или Божествена. На земята тази музика още не може да се приложи. Затова музикантите турят паузи. Те са изключения в музиката. Имаме цяла пауза, половина, четвъртина, осмина, шестнадесетина и др. Както в музиката се допускат дисонанси, така и в живота се допускат грешки. За умния те са в реда на нещата. Глупавият се спъва от тях. За учения грешките и дисонансите са привилегия. Той има с какво да се занимава. Значи, мъчнотиите не са нищо друго, освен изключения и дисонанси във вашия живот. В музикално отношение, те са паузи. Оплакваш се, че нямаш пари. – Радвай се, че нямаш пари, защото ще усилиш вярата в себе си. Докато имаше пари, ти вярваше в тях. Щом ги изгуби, започна да вярваш на себе си и на Бога. Като вярваш на Бога, ще вярваш и на себе си.

Казвам: Вие сте дошли до положение да опитате себе си, да опитате и Божествения свят. Изкуство е, и когато се оправят вашите работи, и когато не се оправят, да не става никаква промяна във вас. Ще дойдат ограничения в света, но духовният свят знае, защо идат. Той си има своите съображения. Някога искате нещо, но то не ви се дава. – Защо? – И за това си има причини. Две моми се влюбват в един момък, и двете искат да се оженят за него, и двете са подали молба до Господа. На коя от двете да го даде Той? Значи, и двете моми имат едно и също желание. Бог отговаря на молбата им: Добре е, че и двете обичате този момък, но не е право да искате и двете да се ожените за него. Това е едно от непостижимите желания. Момъкът е мое дете. Аз искам да дойде той при мене. Какво става? Бог взима момъка при себе си, т. е. на онзи свят. Момите не могат без него и

след време, и те отиват на онзи свят. Там се срещат и тримата, но вече като братя и сестри. Те разбират, че, като братя и сестри, могат всички да се обичат еднакво. На земята, обаче, не е така; не е позволено две моми да обичат един момък, и двете да искат да се оженят за него.

Като четете Библията и Евангелието, казвате: Исаия казал така. – Да, но Исаия имал големи опитности. – Данаил казал така. – И Данаил минал през големи опитности. Били ли сте в рова между лъвовете, да знаете, какво е то? Така казал апостол Павел. – Опитвали ли сте тоягите върху гърба си? На Павла удариха три пъти по 39 тояги, след което той казал: „Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие." И вие ще минете през страдания. И какви ли не страдания! Как приеха Христа на земята? Цял полк римски войници Го биха, плюха, плескаха Му плесници, подиграваха се с Него, докато най-после Го разпнаха. Какво е било състоянието на Христа, Той си знае. Христос разбра, че не се живее лесно на земята. Днес хората Го викат втори път да дойде, но Той не дохожда. Религиозните викат към Христа, искат да дойде между тях, но Той им отговаря: Втори път не се излагам на такова поругание. Не е лесно да се гаврят хората с тебе! – Ще се претърпи. – Да, веднъж ще претърпиш, но дойдеш ли втори път до същото положение, ще кажеш: Не искам пак да влизам в този порядък. Днес Христос ни учи, как можем да се освободим от дисонансите на физическия свят. Той казва: Единствената сила, която може да ни освободи от дисонансите, е Любовта.

Питате: Какво можем да направим ние? – Не е въпрос, какво можете и какво не можете да направите. Важно е, какво можете да направите във всеки даден момент. Първото, което можете да направите, е да поддържате добро мнение за всекиго. Не е въпрос да казвате, че този или онзи не живеят добре. Щом е така, кажете вие, как трябва да живеят. Всеки живее според разбирането си. Препоръчвам ви, като ставате сутрин от сън, да казвате: Господи, научи ни да мислим за нашите братя и сестри, както Ти мислиш за тях. Ако не мислите добре за ближните си, изключенията в живота ви

ще бъдат много. Да мислиш добре за хората, това значи, да бъдеш силен. Сега Бог ни защищава отвън, а тогава ще ни защищава отвътре. Някой страда, а ти казваш: Нека страда, така трябва да бъде. – Не, ще дойде ден, когато и ти ще страдаш. Ти говориш така, защото не си страдал. Външните страдания не ползват човека, ако той не дойде до вътрешното разбиране на живота. Всяко страдание трябва да се осмисли. Стремете се към разбирането, което Бог има. Като ти дойде едно страдание, знай, че такава е Божията воля. Страдаш, за да намериш една своя погрешка.

Преди няколко дни се връщахме от екскурзия. Две сестри посрещат брата си и му казват: Братко, влез оттук. По невнимание, те турили един стол на прага и забравили да отворят лампата. Като влиза братът, спъва се в стола и пада на площадката. Той си казал: Благодаря Ти, Господи, че не си ударих главата, щях да свърша. – Не канете никого в тъмна стая. Предварително запалете свещта или лампата, да видят, къде влизат. Ако нямате светлина, водете го за ръка.

Няма по-велико нещо от това, да мислите правилно. Силата на човека е в мисленето. Когато говорят лошо за тебе, изслушай ги и благодари на Бога и за това. Кажи си: Господи, научи ме да мисля добре за хората; научи ме да чувствам добре; научи ме и да постъпвам добре. Не питай, защо хората говорят зле за тебе. Това е дисонанс, погрешка в живота.

Апостол Павел казва: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка. Любовта дълготърпи, благосклонна е ...“ Идеалният свят трябва да бъде мярка за вас. От реалния свят да вземете образец, а материалният свят да бъде поле за работа. Докато сте на физическия свят, не желайте да умирате и да бягате от земята. Къде ще отидете? – Пак тук ще останете. Докато не разрешите противоречията в живота си, докато не станете господари на своите мисли, чувства и постъпки, не можете да влезете във възвишения свят. Ще кажете, че Христос е

страдал. – Да, Той е страдал, но вие не искате да страдате. Не искате и да умирате, но ето и Христос умря, без да иска. След известна борба в себе си. Той каза: „В Твоите ръце, Господи, предавам духа си.“ Понеже постъпи правилно. Бог го възкреси. Дръжте и вие тази мисъл в себе си, та като умирате, да кажете: Господи, помогни ни да оживеем и да възкръснем. Турете в ума си мисълта, не да се продължи живота ви, но да влезете в новия живот. И моето желание е същото. Като умирате, не се молете да ви избавят от смъртта, но се молете да оживеете. Никога не казвай, че ще умреш, но кажи си, че ще живееш. Това означава стихът: „От смърт в живот.“ Това е новата религия.

Да оживеем. Да оправим обърканите си работи и да се въдвори Царството Божие на земята. С нашата работа да шосираме пътищата, че като дойде Царството Божие на земята, всеки да свърши работата, която му е определена. Внимавайте, да не сте кандидати за смъртта. Никаква кандидатура не се приема. Дойде ли смъртта при вас, и без да си давате кандидатурата, тя ще си свърши работата и ще си замине. Дайте си кандидатурата за живот.

От смърт в живот! От безлюбие в любов; от безверие във вяра; от зло към добро! Това е мисълта, която трябва да занимава умовете ви.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

6. Утринно Слово от Учителя, държано на 7 ноември, 1937 г. София. – Изгрев.

ПЪРВАТА ПЕСЕН

Размишление.

Ще прочета 7 глава от Евангелието на Матея.

„Не съдете, за да не бъдете съдени.“ (1 ст.).

За да съдиш, трябва да се ръководиш от някакъв закон. Значи, ако се основаваш на закона, можеш да съдиш. Как ще съдиш без закон? С други думи казано: Може да съди само онзи, който има строго определена мярка за нещата. Всеки съди според своята мярка, но тя не е меродавна. Например, ти съдиш злото, произнасяш се за него, питаш се, защо Бог го е допуснал, а всъщност, не знаеш, какво е доброто и какво е злото. Вие познавате само последствията на доброто и злото. Казвате: Доброто е основа на живота, върху която може да се гради. Задава се въпросът: От злото ли излезе доброто, или от доброто излезе злото? Животът ли е излязъл от смъртта, или смъртта е излязла от живота? Казваме, че прекратяването на живота е смърт, а прекратяването на смъртта – живот.

Като ученици, не се занимавайте със злото. Например, казваш за някого, че е лош. Кажеш ли така, ти му причиняваш пакост. Лошите мисли на човека не са нищо друго, освен гниещо вещество, което разнася миризмата си надалеч. Като учен човек, ти казваш, че неприятната миризма се дължи на процеса на смъртта. Наистина, всички мъртви неща миришат неприятно. Всяко нещо, което започва да мирише лошо, е предвестник на смъртта. Всяко неразположение и обезсърчение са предвестници на смъртта. Сиромашията, невежеството са също предвестници на смъртта. – Логично ли е това? – Логично е. Това е според логиката на природата. Тази логика наричаме разумност. Думата логика произлиза от гръцката „логос“ – слово. Значи, разумното слово е логика. Казват за някого, че има

желязна логика. Може ли логиката да бъде желязна? Логиката трябва да съдържа истината. Ако истината не е в нея, тя не е никаква логика. – Докажи това нещо. – Как, с думи ли? Как ще докажеш нещо, което не съществува, че съществува? И как ще докажеш, че това, което съществува, не съществува? Как ще докажеш, че стомната не е там, когато тя стои на мястото си? Или как ще докажеш, че е на мястото си, когато я няма?

Сега искам да ви наведа на мисълта, че човек сам кове своето щастие и нещастие. Това зависи от неговите възгледи за живота. Има два възгледа за живота: Божествен и човешки. Първият възглед произтича от послушанието, от връзката на човека с Бога. На първия човек бе казано: „Ще ядеш от всички плодове в рая, само от едно дърво няма да ядеш – от дървото за познаване на доброто и злото. Ако не ядеш от това дърво, ще бъдеш щастлив. Вторият възглед произлиза от непослушанието, от връзката на човека с втория учител. Той дойде при Ева и я запита: „Защо не ядете от това дърво?“ – Забранено ни е. – Криво сте разбрали Господа. Ако ядете от неговите плодове ще станете като Бога. То съдържа всички възможности, каквито Бог има. Адам се раздвои, натъкна се на противоречие, кой от двата възгледа е прав. Той искаше да примири и двата възгледа и си каза: Първият възглед опитах и останах жив. Ще опитам и втория възглед. Наистина, Адам опита и втория възглед, но не можа да се върне към първия възглед. Едно ще знаеш: След като си обичал лош човек, не можеш да обичаш добър. – Защо? – Веднъж оцапаш ризата си, колкото и да я переш, не може да стане чиста както по-рано. Една грешка направена, тя е неизправима. После може да бъдеш внимателен, да не правиш други грешки, но първата е направена вече. Казваш: Искам да изправя мисълта си. – Това е невъзможно. Ти можеш после да разсъждаваш по друг начин, но кривата мисъл е крива, не се изправя. Нея можеш само да туриш настрана, да не ти пречи. Тя не е твое произведение. Тя е резултат на втория възглед. Тя е мисълта на втория учител, който казва: „В деня, в който ядеш от

забраненото дърво, ще станеш като Бога.“ Но Бог казал на Адама, че ако яде от забраненото дърво, ще умре. Адам нямаше никаква опитност. Той не знаеше какво нещо е смърт и си каза: Ще ям от забраненото дърво, да видя, ще стана ли като Бога.

Сегашният човек има вече опитностите на миналото. Какво му е нужно сега? Да работи като алхимик, да отделя чистото от нечистото. Искаш да обичаш някого. Това желание е добро, но трябва да знаеш, какво представя обичта. Не мисли, че като обикнеш някого, ще намериш любовта. Като обичаш, или ти внасяш любовта си в своя възлюбен, или той внася любовта си в тебе. В случая, ти или той представяте само една чаша, в която трябва да се налее съдържанието. Чашата е само временно условие, при което любовта се проявява като на екран. Какво печелиш от тази любов? Ако израсте в тебе, един ден ще спечелиш нещо, но ако не израсте, нищо не печелиш. Това е все едно, че си посял ябълчна семка в земята. Ако не я поливаш и разкопаваш, нищо няма да излезе. Ти посяваш тази семка с желание един ден тя да израсте, да стане голямо дърво и да се ползваш от неговите плодове. Казваш: Направих добро на човека, когото обичах. – Какво очакваш от това добро? Доброто прави ли се? Стомна се прави, но как се прави добро?

Грънчарят взима кал, омесва я и от нея прави грънци. От каква кал ще направиш добро? Да кажеш, че си направил добро, това е материален израз. Днес хората мислят материално. Ще кажеш, че си направил добро на някого, но той не го разбира и цени. Казваш, че слънцето изгрява и залязва, а всъщност, нито изгрява, нито залязва. Като се върти земята около своята ос, създават се денят и нощта, поради което привидно слънцето изгрява и залязва. Това се дължи на шашармата на земята. Така казва турчинът. Буквата „ш“ показва, че дето има лъжа, тя всякога излиза на бял свят, не може да се скрие. Ако кажеш една дума, в която има буквата „ш“, каквото си казал, ще излезе пред света.

В древността един ученик отишъл при един адепт да се учи. Първото нещо, което видял в стаята на адепта, било: едно голямо шило, маска и тъпан. Той запитал учителя си: Защо ти е това шило? – Да бода с него хората. Този бодна, онзи бодна, и те се скарват. Като не знаят, кой ги боде, те се нападат едни други и се карат и бият. – Ами маската? – Който направи някакво престъпление, веднага туря маската на лицето си, да се скрие от закона. – Ами тъпанът? – запитал ученикът. – Когато някой човек сгреши нещо и се скрие под маската, аз бия тъпана, да чуят всички хора, че е направил нещо лошо. Така ученикът разбрал значението на шилото, на маската и на тъпана в живота.

И тъй, човек трябва да пречисти мислите и чувствата си, да придобие вътрешна чистота. Не можеш да бъдеш здрав и силен, нито да развиеш една добродетел в себе си, ако не си вътрешно чист. Чистотата е необходимост за всички. Без чистота не се постига никакво знание. Нечистият всякога ще си остане невежа. – Защо страдаме? – Дето е нечистотата, там е страданието. Не можеш да бъдеш нечист, и да не страдаш. Всички възвишени същества живеят в абсолютна чистота. – Как да се освободим от страданията? – Чрез чистотата. Затова е казано: „Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Казано е още: „Бъдете чисти!“ – Защо? – Чрез чистотата ще придобиете нужната светлина, за да не се спъвате в живота си.

Какъв е смисълът на сегашния ви живот? Ще кажете, че смисълът се крие в това, да видите и познаете Бога. Ако мислите, че можете да Го видите външно, това е неразбиране. Важно е да опитате любовта, която носи вечния живот. Значи, за да видиш Бога, трябва да придобиеш вечния живот, да излезеш от царството на смъртта и да влезеш в царството на живота. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“ Някога седя и размишлявам, защо хората не живеят добре. Ето, от две хиляди години се проповядва едно и също нещо. Практически, чрез правила, не може да живееш добре. Животът сам трябва да ни научи. – Отде

произтича животът? – От Любовта. Единствената сила, която може да ни научи да живеем правилно, е Любовта. Божията Любов носи изобилие. Тя изключва всички противоречия; тя изключва всички обиди; тя изключва сиромашията, болестите, невежеството. Може ли да живееш в Божествената любов и да се обиждаш?

Докато живееш в Божията Любов, ти ще ходиш при хората, а не те при тебе. Първо ти ще обичаш хората, а после те ще те обичат. Ако живееш в човешката любов, хората ще дохождат при тебе. Следователно, ако чакаш хората да те обичат, ти живееш в човешката любов; ако живееш в Божествената любов, ти обичаш хората. Казваш, че обичаш някого, а пък му туряш юлар на врата. Това е човешката любов. Отиваш при вола и на него туряш юлар. Защо му туряш юлар? – Искаш да впрегнеш вола да ти работи. Щом искаш да използваш някого, това показва, че ти липсва нещо. От какво се нуждае богатият? Той има всичко, но пак търси изобилието. Когато пожелае да даде на нуждаещия се, той чувства доволство от постъпката си.

Сега аз говоря за онези, които искат да вървят в Божествения път. Които не са дошли дотам, те могат да следват човешкия ред. Досега са го следвали и пак ще го следват. И да ви се говори да следвате Божествения път, това не става само с казване. Или, да не живеете в човешката любов, а да следвате Божествената – и това не се постига чрез говорене. Човешката любов не изключва Божествената, и Божествената любов не изключва човешката. Защо създаде Бог човека, каква беше Неговата цел? – Бог създаде човека от изобилието, което имаше. Той искаше да бъде човек радостен и весел, както Бог се радва и весели. Обаче, човек не разбира тъй радостта и веселието, както Бог ги разбира. Защо не го разбира като Бога? – Защото му липсва нещо. Например, човек ходи на два крака, птицата хвърчи. Кое е по-хубаво: да ходиш с краката си, или да хвърчиш? Човек не може да хвърчи като птицата, защото му липсва нещо. Ако хвърка с ръцете си, птица ще стане. И птицата не може да ходи на два крака, като човека. В заключение, казвам: Макар и да липсва нещо на човека, за

предпочитане е човек да бъдеш, а не птица. За предпочитане е ангел да бъдеш, а не човек.

„Не съдете, за да не бъдете съдени." Някога седиш и се запитваш, обичат ли те хората, или не те обичат. Значи, по особен начин ги съдиш. Съдиш хората, че не проявяват такава любов, каквато трябва. И тебе съдят за същото. Вие съдите хората, че имат особени възгледи, особени вярвания, които не можете да приемете. И те ви съдят, че вие не приемате техните възгледи. Кой е на правата страна? – Аз имам право да мисля. – Че кой няма право да мисли? Важно е, че мисълта не е ваша. Вие не създавате вашите мисли. Мисълта е подобна на парите, с които си служите. Както изваждаш и туряш в джоба си пари, така и мислите идат отнякъде и си отиват. Вие ли създадохте парите? – Държавата ги създаде, а вие се ползвате от тях. Ако ти отпечаташ една банкнота, държавата ще те държи отговорен за това. Тя те пита: Ти ли отпечата тази банкнота? Ако не можеш да се оправдаеш, ще намериш затвора. Както държавата съди човека за делата му, така и невидимият свят го съди. Светът е пълен с фалшиви мисли, желания и постъпки. Те са фалшиви, защото нямат никакво съдържание. Има един закон в природата, който хваща фалшивите мисли. Той пита човека: Отде взе тази мисъл?

Често хората си приписват грешки, които всъщност не заслужават внимание. Казваш: Сгреших. – Какво направи? – Откраднах пари. – Как ги открадна? – Взех ги от касата на един банкер. – Ти ги взе от една каса и ги тури в друга. Премести ги от касата на банкера в своята каса. Грехът ти се заключава в това, че без позволение си взел пари от касата на банкера и си ги вложил в своята каса. Така постъпват мнозина. Някой казва: Дотегна ми да живея като праведен, да се моля по три пъти на ден. Искам да бъда свободен, да си поживея, както ми е угодно. Ето, ти направи вече един грях. Тази мисъл не е твоя, тя е на черната ложа. Ти взе тази мисъл без позволение и я внесе в своята глава. Като влезе в главата ти, тази мисъл започва да работи, и ти я приемаш като своя. Тъмната, мрачна

мисъл е подобна на бомба. Ти внасяш бомбата в къщата си и мислиш, че си в безопасност. Не, къщата ти, в един момент ще хвръкне във въздуха. Онези, които са направили бомбата, ще бутнат запалката и ще бягат. Всяка лоша мисъл и всяко лошо желание имат експлозивна сила. Всеки момент могат да избухнат и да ти причинят пакост. Като знаеш това, дръж всяка лоша мисъл, всяко лошо желание далеч от себе си, да не избухнат. Те са бомби, които кога и да е, ще избухнат.

И тъй, като ученик, ти трябва да знаеш, какво да говориш. Минаваш за вярващ. Питат те: Вярващ ли в Господа Исуса Христа? Вярваш ли, че Той е Син Божи? Ако не знаеш, какво да кажеш, ще наречеш хората еретици, безверници, а с това ще ги настроиш против себе си. – Живееш ли като Христа? Кажи: Не мога да отговоря на този въпрос, но зная, че вярата е едно нещо, а животът – друго. Според едни да вярваш, значи да приемеш, че нещо е така, както ти се казва. Според други, вярата подразбира извор, т. е. нещо, което постоянно извира. Вярата е свързана с живота. Като живееш, ти постоянно опитваш нещата. Като живееш, ти опитваш и това, което виждаш, и онова, което не виждаш. Вяра, придобита от опит, е истинска. В това отношение между вярата и любовта има тясна връзка Любовта се опитва, както и вярата. Следователно, вярата минава в любов, и любовта – във вяра. Не можеш да вярваш на някого, ако не го обичаш. Не можеш да обичаш някого, ако не му вярваш. Казваш: Обичам този човек. – Първо трябва да му вярваш; да вярваш, че е добър, за което го обичаш. Не можеш да обичаш някого, ако не му вярваш; не можеш да му вярваш, ако не го обичаш. Следователно, като престанеш да вярваш на някого, и любовта ти към него престава. И обратно: като разлюбиш някого, и вярата ти към него престава. – Аз имам любов, но вяра нямам. – Не, ти не разбираш закона. Любовта, вярата и надеждата са три форми, които вървят всякога заедно. Като изгубиш едната форма, с нея заедно ще изгубиш и останалите две форми.

Сега вие се нуждаете от пресяване. Вие трябва да пресеете своите мисли, желания и постъпки. За всеки даден случай, човек трябва да

знае, право ли постъпва, или не. Човек има вътре в себе си един термометър, който определя духовната температура. Когато този термометър се повдига, ти мислиш и постъпваш добре; когато спада, ти не мислиш право. Когато живакът в термометъра е под нулата, ти си влязъл в кривия път. Същото се отнася и до светлината. Когато светлината ви се увеличава, вие сте на прав път; когато светлината ви се намалява, вие сте на крив път. Когато светлината се увеличава, ти се приближаваш към Бога; когато светлината се намалява, ти се отдалечаваш от Бога. Търси щастието си в Бога, а не вън от Него. Докато го търсиш вън от Бога, ти си на крив път. Казвам: Трябва да мислите право. Оплакваш се, че еди-кой си не те обича. – Прав си, той не може да те обича цели 24 часа. Времето, когато спи, той не мисли за тебе. Във време на сън той пътува, ходи на различни места, прави такива неща, каквито в будния си живот никога не може да направи. Виновен ли е за това? Ако в съня си проявява желания, каквито в будния си живот няма, той е на изкушение. Пазете се от изкушенията, които идат, както на сън, така и в будния ви живот.

Един познат, светски човек, ми разправяше една своя опитност. Имал две приятелки: едната женена, а другата – неженена. Често ходел в дома на женената. Мъжът ѝ бил благороден човек, добре го приемал. Неженената му казвала, че иска да влезе с него в съдружие, но той нищо не отговарял. Като ходел в дома на женената, тя му разказвала за мъчнотиите на семейния живот. Той слушал, какво му говори, и я утешавал. Една нощ неженената сънувала, че приятелят ѝ бил в дома на женената, дето ял кюфтета от месо. Тя му казала: Нали си вегетарианец, защо ядеш месо? Като го срещнала, веднага му разказала съня си и пак го запитала: Защо яде месо, нали си вегетарианец? – Това е сън, не е действителност. – Сън е, но много неща стават и в действителност. И в будния си живот може да ядеш месо. Всъщност, сънят е символичен. Месото представя изкушение. Значи, в дома, в който ходел, той е изложен на изкушение. Казвам: Месото няма отношение към живота на вегетарианеца. Обаче, за

месоядеца, то е на място. Какво ще придобие човек, като яде месо? – Ще стане по-силен. Но като яде растителна храна, ще стане по-чист. Значи, месоядецът е по-силен, а вегетарианецът – по-чист. Наистина, месоядните животни са по-силни, по-жестоки, по-хищни. Същото е и в човешкия живот. – Каква храна е за предпочитане? – Ако си вълк, ще ядеш месо. Ако си овца, ще ядеш трева.

Сега се задава въпросът: Когато овцата отиде при вълка, ще измени ли храната си? Ако вълкът попадне при овцата, ще бъде ли доволен от нейната храна? – Нито вълкът ще бъде доволен от храната на овцата, нито овцата ще бъде доволна от храната на вълка. Храната на овцата не е храна за вълка, и храната на вълка не е храна за овцата. Желанията на вълка са желания на черната ложа, а желанията на овцата са желания на бялата ложа. Значи, съществуват бяла и черна ложа. Всички хора са в съдружие и с едната, и с другата ложа. С левия крак те са в съдружие с черната ложа, а с десния – с бялата. Когато черната ложа е на власт, левият крак излиза напред, а при бялата ложа – десният крак е напред. Същото се отнася и до ръцете: лявата ръка е свързана с черните, а дясната – с белите. Затова Христос казва: „Каквото прави дясната ръка, лявата да не знае." Това означава: каквото прави бялата ложа, черната да не знае. – Защо да не знае? – Защото ще развали работата на бялата ложа. Черните не трябва да знаят пътя, по който белите вървят. Казваш на някого: Не си прав. – Няма какво да ме учиш! Свободен съм да избирам своето верую, своето убеждение и да служа, на когото искам. Ако служа на белите, живот ще имам; ако служа на черните, смърт ме чака. Животът е в ръцете на белите, а смъртта – в ръцете на черните. Казано е: „По плодовете им ще ги познаете."

Казвам: По резултатите ще ги познаете. Ако умирате, ако осиромашавате, ако заболявате и боледувате, вие служите на дявола, т. е. на черните. Докато сте в бялата ложа, сиромаси не може да бъдете; невежи няма да станете; няма да боледувате, няма и да умирате. Там е животът. – Обезверих се. – Попаднал си в черната

ложа. – Мразя хората. – В черната ложа си. Следователно, ако си служиш с насилие, с лъжа, ти си в черната ложа. – Как да се освободим от черната ложа? – Много лесно можете да се освободите. Ако пръстите на ръцете ви са събрани, свити, това е знак на черната ложа. Разтвори пръстите си. Ето освобождението! Разгневиш се и свиваш пръстите си. Отвори пръстите си и гневът ще мине. Питате: Защо идат изпитанията? – Много просто, за да правите избор между доброто и злото, между живота и смъртта. Една сестра от Изгрева ми каза, че изпитанията и страданията, които имате, са създадени от мене. – Тя не е права. Бог изпитва хората, на коя страна ще се определят: на страната на доброто, или на злото; на живота, или на смъртта. И двете си имат преимуществата. Зависи, какво ще изберете. Умрелия обличат с нови дрехи, покриват го с цветя, пеят му, държат речи и най-после се освобождават от него. Като се роди човек, посрещат го без никакви почести, без песни и тържества. Като се прояви в живота и развие дарбите си, тогава му се отдават почести.

И тъй, ако търсиш щастието в началото, ти си в смъртта; ако търсиш сиромашията в началото, ти си в живота. И обратно: щастието в края води към живота; сиромашията в края води към смъртта. Следователно, ако искаш да бъдеш богат в началото, ти си в смъртта; ако си богат в края, ти си в живота. Ако си сиромах в началото, ти си в живота; ако си сиромах в края, ти си в смъртта. – Искам да живея. – Тури сиромашията в началото, а богатството в края. Който не разбира това, пита: Какво може да стане от мене? Артист мога ли да стана? – Че ти и сега си артист. Като гледам как предавате нещата, и най-малките работи предавате толкова артистично, че изпитвам приятност. Отлични артисти сте! Казват за някого: Голям артист е той. – Защо? – Артистично предава нещата. Изкуство е това. Той изнася нещата в красиви форми. Религиозните казват: Да представим нещата, както са; да ги кажем направо. – Какво значи да кажеш нещо на човека право в очите? – Ще му кажа, например, че е добре облечен. – Ти ще му кажеш това, а той ще ти отговори, че за да

се облече добре, взел е пари назаем. Значи, дрехите не са още негови. В странство дават дрехи под наем само за 24 часа. Ако някой трябва да отиде на концерт, или на угощение, а няма дрехи, той отива в един магазин и взима един костюм под наем. Хората виждат, че е добре облечен, но не подозират, че дрехите не са негови. Някой казва: Трябва да се обичаме! – Това е чужда дреха, която временно си облякъл. – Да живеем според Божиите закони. – Това са чужди обувки, взети под наем. – Да прилагаме правдата. – Това е чужда шапка, взета само за 24 часа. Много добродетели има в света, но само онези са твои, на които винаги можеш да разчиташ.

„Не съдете, за да не бъдете съдени! С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери." Тези стихове трябва да се разбират право. Писанието трябва да се разбира. Иначе човек се натъква на страдания и нещастия, с които мъчно може да се справи. – Никой не ме обича. – Това не е твоя работа. Не очаквай хората да те обичат. Първата работа, с която трябва да се занимаваш, е ти да обичаш хората. Дали ще те обичат те, това е второстепенна работа. Човек е дошъл на земята с единствената цел, да прояви Божията Любов. Кой как постъпва, какъв е, това не е важно. Всеки сам решава задачите си. Нямам право да се меся в работата на другите хора.

Занимавайте се със себе си, в смисъл, да знаете обичате ли, правите ли добро на хората, готови ли сте да услужвате. Някога ще ви изпея една нова песен: „Мене ме майка роди, човек да стана, отлична мисъл в ума си да храня, топло чувство в сърцето си да имам и добра постъпка към ближния си." Каквото човек може да изпее, може и да го приложи в живота си. Което не можеш да изпееш, то е неприложимо. Музиката не е нищо друго, освен прилагане на Божествените добродетели. Ако не можеш да изпееш една добродетел, не можеш и да я приложиш. Следователно, когато казвам, че трябва да бъдете музикални, имам предвид музиката като метод за прилагане на любовта Ако не сте музикални, не можете да мислите и чувствате

добре. – Аз съм музикален, но не обичам хората. – Щом не обичаш, не си музикален.

Помнете: Любовта е велико благо за всички. Първото нещо, което любовта дала на човека, е музиката. Ще говориш музикално, като че пееш. Всяка изговорена дума трябва да отговаря на известен тон. (*Учителят пее в разни вариации думите „мога да обичам“.*) Щом пееш нещо за любовта, ще пееш тихо, музикално.

Какво нещо е любовта? – Наука за музиката. Сама по себе си, любовта е неуловима. Тя се чувства и възприема само чрез душата. Само музикалният може да разбере любовта. Дето влезе любовта, всичко преобразява: нечистото става чисто, а старото обновява. При това, тя никого не съди, а на всички дава: въздух, вода, светлина, храна. Ако някой се нуждае от книги, и книги дава. Тя дава всички условия за развиване на човека. Любовта не търпи никакви оплаквания. Не разказвай за патилата си, но се учи. От всички твои изпитания трябва да остане само думата „търпение“. Ако си бил нетърпелив, кажи: Научих се малко да търпя. Ако си бил жесток, кажи: Придобих малко милосърдие. Говори за положителните неща в живота, а не за отрицателните. Не казвай какъв си бил, но кажи какъв си сега. Забрави, че някога си обичал да пиеш вино. Кажи, че днес обичаш да пиеш вода. Бог не обича да роптаеш и да се оплакваш, но кажи: Господи, научи ме как да стана търпелив, как да придобия милосърдие, как да любя, как да пия чиста водица. И като придобиеш всичко това, кажи: Господи, благодаря Ти, че ме научи да търпя, да бъда милостив, честен, да се откажа от пиенето на вино. Благодари за всичко, което си придобил, и го цени.

Сега, ако сте готови да прилагате това, което ви говоря, с вас ще стане коренна промяна: белите ви косми ще станат златисти, бръчките на лицата ви ще изчезнат; болестите, сиромашията ще ви напуснат. Това значи, да се обърне човек към Бога. В Америка има една християнска секта, наречена „крейко“. Според тях, като се обърне човек към Бога, и кесията му трябва да се обърне. Те казват: Не

вярваме на „крейковци“, които се обръщат към Бога, без да се обърнат и кесиите им. Значи, като вярва човек в Бога, и кесията му трябва да вярва. Казвам: Не трябва само кесията на човека да се обърне, но и неговият ум, сърце, душа и дух. Ако човек не служи на Бога с всичкия си ум, всичкото си сърце, всичката си душа и с всичкия си дух, той не се е обърнал към Бога. Да отправиш ума, сърцето, душата и духа си към Бога, ето истинското служене. Вън от това служене, нищо не се постига.

Желая ви днес да направите първия опит – да започнете с търпението; втори опит – с милосърдието; трети опит – с чистотата. На физическия свят чистотата се изразява с чистата, планинска вода. Ако се явите при Господа, какво ще занесете? С какво ще бъдете угодни на Бога? Като отида при един виден музикант, ще изпея или изсвиря една от неговите песни. Колкото по-добре я изпея, толкова по-доволен ще бъде от мене. Ако му изпея някоя своя песен, той едва ли ще ме чуе. Като отидеш при Господа, ще Му изпееш първата Негова песен. – Коя е първата Божия песен? Бог е Любов. Ако още първата песен не можеш да изпееш, ти няма да отидеш при Бога. Казвам: И аз съм любов. Всички хора около мене са любов. Всички живеем един за друг. Тогава да бъде волята Божия! Не човъркайте вашето минало! Приемете новото, което иде.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

7. Утринно Слово от Учителя, държано на 14 ноември, 1937 г. София. – Изгрев.

РАЗРЕШЕНИЕ НА ВЪПРОСИТЕ

Размишление.

Ще прочета 5 гл. от Евангелието на Матея, която е четена много пъти.

За да се избегне еднообразието, представете си, че тази глава е плодно дърво, което ражда всяка година. Обаче, плодовете на това дърво първата година били едни, втората година били други, третата година – различни от първите две години. И тази година ще я четем, да видим, какви са плодовете й, сладки или горчиви.

Еднообразието е опасно във всяко отношение: и в религията, и в науката, и в живота. Еднообразието даже и в доброто, и в злото е също опасно. Всичко, в което има еднообразие, е опасно. Ако се храниш постоянно с череши, ще заприличаш на череша; ако се храниш постоянно със сливи, ще заприличаш на слива. Даже и с хляб да се храниш постоянно, на хляб ще заприличаш. Еднообразието в храната е също опасно. То прави човека еднообразен. – Да бъдем добри! – Стани добър, без да повтаряш едни и същи думи. Доброто е колективна идея. В него взимат участие много хора, както в азбуката – много букви. Когато казваш, че знаеш азбуката, това не значи да познаваш само една буква; ще познаваш всички букви, с техните специфични качества. Например, запознаваш се с буквата „Л“. Как трябва да се запознаеш с нея, за да я обикнеш? Ще я туриш на първо място в думите, както в думата „любов“. Тя казва: Без мене не може да се напише думата любов. Двете прави в буквата „Λ“ показват посоки на движение. – Само „любов“ ли започва с буквата „л“? – Много думи започват с тази буква. Например, лице, личен. Казва се, че не можеш да бъдеш личен без буквата „л“.

Като се запознавате с буквата „в“, пак ще намерите думи, които започват с „в“. Например, висок, велик човек. Не можеш да бъдеш велик човек без буквата „в“. Така ще се запознаете и с останалите букви на азбуката, докато дойдете до последната буква. По този начин ще разберете, че буквите са нещо живо. Учените са дошли до същото заключение.

Скоро четох в едно списание за изчисленията, които направил един виден учен, математик. Покрай големите си изчисления за бързината, с която се движат звездите и планетите, той се спрял върху една дребна работа, а именно: изчислил, за колко време ще се изпарят пет кубически метра вода, ако приеме, че за една година се изпарява само една капка вода. Той изчислил, че всичката вода ще се изпари за 145 милиона години – число, което отговаря на бързината на светлината. Значи, за да дойде светлината от най-крайните предели на нашата вселена до земята, нужни ѝ са около 140 – 145 милиона години. Така ние можем да си съставим понятие за пътя, който изминава светлината, докато дойде до нас. Този учен имал голямо търпение да изчислява първо, колко капки вода има в пет кубически метра, а после, за колко време се изпарява тази вода. Той продължил изчисленията си по-нататък. Взел не пет, а десет кубически метра вода, с дълбочина четири метра и намерил, че тази вода се изпарява за два милиарда години – число, което отговаря на възрастта на нашата земя от създаването ѝ до днес.

Питам: С какво се занимавате вие? Какви изчисления правите? Някога, на Изгрева се повдига спор за земя – кой взел повече, кой – по-малко. След това трябва да изчислите кога спорещите страни ще се примирят. Преди няколко дена се научих, че някои се скарали за 25 м. земя. Тази задача е лесна. Колкото по-скоро се реши, толкова по-добре. Тя може да се реши в един час, а може и за цял живот да остане нерешена. Ако се отложи за друг живот, ще се плащат големи лихви. Преди всичко, никой не може да вземе 25 м. земя. Де ще я тури? Това е неопределена идея. Въпросът не е за земята, но как така, да ти

вземат част от земята. Мисълта смущава човека. Като заспи и мисълта няма да го смущава. Щом се събуди, мисълта пак започва да го безпокои. Много случаи има в живота, които безпокоят човека, както мисълта за тези 25 м. Ушили ти дрехи, но се оказали малко тесни. Ти се безпокоиш. Никой не вижда, че дрехите ти са малко тесни, но ти се смущаваш. Дето ходиш, все за дрехите си говориш. Иди на пазара, купи два сантиметра плат и разшири дрехите си. Всяко нещо, което смущава човека, може да се изправи. Направи го така, че да не те смущава.

Един ден вървя по една улица и виждам, две кучета се карат. Спрях се да разбера коя е причината за спора. Те се карат за една голяма кост, бедро. Едното куче казва на другото: Ще оставиш костта за мене, иначе ще опиташ зъбите ми. И другото казва същото. Като видях, че нито едно от тях не е готово за отстъпка, казах им: Ако не се примирите, аз ще взема костта. – Защо ти е на тебе? – Наведох се и взех костта. Двете кучета се хвърлиха върху мене. В това време аз ударих костта в едно дърво и я счупих на две. Разбрах, че не беше моя работа да се меся в спора на кучетата, но направих вече грешката. За да я изправя, дадох по едно парче от костта на двете кучета и ги примирих. Така спорът се разреши и кучетата се разделиха.

– Как да разрешаваме противоречията в нашия живот? – Разделете противоречието на две части: едната част хвърлете надясно от вас, другата – наляво и въпросът е разрешен. Не съжалявам, че се спрях пред кучетата. Доволен съм, че видях за какво спорят – за една оглозгана кост. Казвам: Хората спорят за 25 м. земя или че дрехата е тясна с два и половина сантиметра. Малки неща смущават хората. – Какво се иска от тях? – Да покрият оголената кост. Недостатъкът на човека е тази оголена, оглозгана кост. Тя трябва да се покрие! – Този човек е гол. – Да, оголена е костта му. – Какво да се прави? – Оголеното място трябва да се облече в месо. В месото пък трябва да живее духът. Само така нещата придобиват смисъл.

Една вечер седя в стаята си и чета на свещ. Четох около 2 – 3 часа. Гледам, половината свещ изгоряла. Който вижда само свещта, ще каже, че тази свещ слизала бавно отгоре надолу, докато намаляла наполовина. Никой не подозира, че едно разумно същество се ползвало от светлината на свещта. Това показва, че за повечето хора явленията в живота и в природата са разпокъсани, отделени едно от друго. Те не подозират, че между всички явления има известна връзка, известно отношение. Те имат същото отношение и към нас. Не можеш да станеш красив, ако не гледаш красиви неща; не можеш да станеш учен, ако не се свързваш с учени хора; не можеш да станеш добър и любящ, ако не се свързваш с добри и любящи хора. С какъвто се свързваш, такъв ставаш. На каквото обръщаш внимание, такъв ставаш. Оставете човека да живее 3 – 4 м. в недоволство, да видите как ще се отпечата недоволството на лицето му.

Философията на живота се заключава в това, да се махнат от пътя ви всички препятствия, които хвърлят сянка върху вашия живот. Не позволявай сянката на грозния човек да пада върху твоето лице. Застани на такова място, дето няма сянка. Не допущай сянката на болния да пада върху лицето ти. Ще кажеш, че това е суеверие. Ако искаш да помогнеш на болния, остави твоята сянка да падне върху лицето му, а не обратно. Така той ще се ползва. Следователно, ако си болен, застани под сянката на Господа, Той ще те излекува. Ако застанеш под сянката на дявола, ще бъдеш нещастен. Какво правите вие? – Беден си, но имаш богат чичо. Ти бързаш да се скриеш под неговата сянка. Наистина, ще се ползваш от богатството му, но с него заедно ще вземеш и греховете му. Не уповавай на онзи, който нищо не дава. Не уповавай на една идея, която е причинила нещастие на хиляди хора. Не влизай в къща, в която хиляди хора са загинали. Не се спирай пред хора, които всякога лъжат. Не се спирай пред своето минало, да видиш как си живял. Срещнеш ли нещо грозно в живота, не се обръщай да гледаш. Мини мимоходом край него и го забрави. – Беден съм. – Не мисли за бедността си. Нека тя мисли за себе си.

Даже и за богатството си не мисли. Нека то мисли за себе си. – За какво да мисля тогава? – Мисли, че трябва да обичаш Господа, от Когото си излязъл. Мисли, че трябва да отидеш при Него. Мисли за своя ближен. – Кой е моят ближен? – Пак Господ. Мисли за себе си, като за слуга на Бога; мисли, че трябва да вършиш Божията воля.

И тъй, мислете за Господа, за да мисли и Той за вас. Обичайте Го, за да ви обича и Той. Благодарете Му за благата, които ви е дал; за щедростта, която е показал към вас. Ако не сте благодарни на Господа, на човека никога няма да сте благодарни. Невъзможно е да благодариш на човека, а на Господа да не благодариш. Благородството изисква, първо да благодариш на Онзи, Който ти е дал живот; Който от векове и до днес се е грижил за тебе. Ако Бог ви обича, а вие отблъсквате любовта Му, ще се натъкнете на най-голямото зло в света. Не препятствай на Божията Любов да се прояви чрез тебе. Колкото и да е малка капката вода, ако я оставиш с векове да пада на едно и също място, тя ще пробие и най-здравия камък. – Защо трябва да обичам? – За да не допуснеш злото в себе си. Допуснеш ли го, дето мине, то ще причини голямо разрушение. То е като водната капка, която пада на едно и също място. Дето има любов, там е доброто; дето няма любов, злото се ражда. От нас зависи на кое ще дадем път – на доброто или на злото. Дето е доброто, там са и благата на живота. Дето е злото, там няма никакви блага.

Иде новото в света! – Кое е новото? – Да любим, за да се роди доброто в нас. – Трябва ли да се молим? – Да, трябва да се молите. Молитвата е привилегия за човешката душа. Всяка молитва се отличава с два момента: момент на слизане и момент на възлизане. Като слизаш, ще свършиш една работа; като възлизаш, ще свършиш друга работа. Молитвата на повечето хора се ограничава с единия момент – на слизане. Няма смисъл постоянно да слизаш. Щом слизаш, трябва и да се качваш. Виждаш, един човек слиза. Казваш: Този човек пада. – Ако слиза несъзнателно, той пада. – Защо пада? – И в този въпрос има известна философия. Отговарям: Този човек

пада, за да не паднеш ти. Ако той не беше паднал, ти щеше да паднеш. – Защо си прав? – За да седнеш ти. Следователно, един пада, за да не падне друг; един стои, за да седне друг. Това е правилното разрешаване на въпросите. Някои хора падат, за да станат други. Едни падат, за да не падат други. Грешният е паднал, за да не падне праведният. – Защо стоиш прав? – За да стане падналият. Следователно, праведният стои прав, за да стане грешният. Това е наука, която разрешава въпросите. Това е правата мисъл. Като мислиш така, душата ти ще се просвети. – Много хора паднаха. – Да, но мнозина се спасиха от падане. Падналият да се радва на онези, които стоят. Който стои прав, да се радва и благодари на онзи, който с падането си го е спасил. Който стои, лесно може да подаде ръката си на падналия и да го повдигне. Подай въже на падналия в кладенеца, за да го изтеглиш навън.

„Блажени нищите духом." – Опитал ли си положението на нищия? Знаеш ли, какво нещо е нищ човек?

„Блажени кротките."

„Блажени чистите по сърце." – Знаеш ли, какво значи кротък? Знаеш ли, какво нещо е чистият по сърце? Ако не си опитал това, ще четеш тези стихове, те ще минават като сянка пред тебе, без да постигнеш нещо. Кроткият е силен човек, а чистият е запазен от всякакво гниене и вкисване. Чистотата е хигиена на живота. Казано е: „Само чистите по сърце ще видят Бога." Да видиш лицето на Бога, това значи да изгрее слънцето на твоя живот. Дето грее слънцето, там има живот; дето слънцето не огрява, там има смърт, там е старостта. – Защо остаряваме? – Четете деветте блаженства и ще разберете защо остарявате. Който е минал през деветте блаженства и ги е приложил, той се е обновил духовно. И вие сте минали през някои от блаженствата, но не през всички; и вие сте се изменили, но само механически. Човек трябва да се измени, освен механически, още и органически. Ако туриш половин килограм желязо в огъня, то ще се стопи. Може да го изтеглиш на дълга пръчка, но теглото му няма да

се измени. Това е механическа промяна. Друг е въпросът, ако посееш в земята една ябълчна семка. Малка е тя, но след време ще израсте, ще стане голямо дърво, което ще дава изобилно плод. Това показва, че с ябълчната семка е станала органическа промяна. Дето няма растене, там става механическа промяна; дето нещата растат и се увеличават, промяната е органическа.

Не е достатъчно човек да става висок и широк, но той трябва да се изменя и вътрешно: да расте в знание, в доброта, в любов – във всички добродетели. – Ние остаряхме, не можем повече да растем. – Растенето е вечен процес, то никога не спира. Ако не растеш единично, ще растеш колективно. В природата всичко расте и се видоизменя. Във физическия свят стават видоизменения; в реалния, както и в света на чувствата, става растене, а в Божествения свят става обновяване. Значи, на физическия свят ще се видоизменяш; в духовния свят ще растеш, а в Божествения ще се обновиш.

Казвам: Съединете обновяването, растенето и видоизменението, за да получите нещо цяло. Като процеси, те представят три реалности в света. Каквото и да правите, не можете да разделите тези процеси. Те са едно цяло. Любовта внася обнова, вярата причинява растене, а надеждата видоизменя нещата. Ако имаш надежда, ти си на физическия свят – в света на промените. Детето расте, става юноша, пълнолетен, възрастен и стар. Това са промени на физическия свят. С промяната заедно растат и чувствата в човека. Той живее вече и в реалния или духовния свят. Най-после мисълта му се обновява и той влиза в Божествения свят. При всяка промяна надеждата влиза в човека; при растенето вярата е в него; при обновяването любовта го посещава.

Желая ви да се променяте, да растете, да се обновявате и Бог да ви благослови!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

8 Утринно Слово от Учителя, държано на 21 ноември, 1937 г. София. – Изгрев.

СЛУЖЕНЕ НА БОГА

Размишление.

Често наблюдавам онези, които страдат. Някой казва: Не може ли без страдания? – Може. Щом не искаш да страдаш, ще си вземеш багажа и хайде, на онзи свят! Докато си на земята, ще страдаш. Ти искаш да живееш на земята без страдания. Това е невъзможно. Ако не страдаш, не можеш да се радваш; и ако не се радваш, не можеш да страдаш. (Учителят чете от книгата „Големи и малки придобивки“, II том, VII год. на общия окултен клас). „Всяко разбиране на нещо е пауза, почивка, мълчание.“ За да си почива, човек трябва да разбира радостите и страданията. И певецът се нуждае от паузи. Първо поема въздух и започва да пее; пак поема въздух и пее. Въздухът е необходимост за певеца. Ако въздухът постоянно влиза и излиза, певецът няма да има нужда от паузи. И цигуларят се нуждае от паузи. Като движи лъка си отгоре-надолу и отдолу-нагоре, пак си служи с паузи.

Ще ви прочета откъслек от писмото на една французойка от Париж. „В моя живот, често на колене в скръб, аз чувствах откровенията на природата – нейните чудеса. Всичко това душата ми привличаше с разположение. Камъкът, тревата, животното се привличат към такава душа. Великото, безсмъртното сърце минава през всичко. Често, подпряна на едно дърво, чувствах силата му. И му говорех с всичката си искреност: Мой мили братко, дърво! И аз го обичах, както се обича едно човешко същество. Какво велико братство съществува между най-скромните до най-възвишените! Често, татко мой, изчезваше преградата между небето и земята. Душите ми помагаха. При разходки всред природата, бях принудена да положа

ръцете си върху сърцето, за да не се пръсне. Такава голяма красота владее в природата!“

Горният цитат показва, че има будни души, които разбират нещата. Те влизат в контакт с дърво, с растения и ги чувстват близки, като човека. В заключение, казвам: Докато не обикнем нисшите, малките същества, не можем да обичаме висшите. Виждаш муха или червейче. Не се отнасяй с пренебрежение към тях. Червейчето, например, учи търпението, но и вие ще се учите от него. Какво писмо бихте написали вие на познатите във Франция? Първо бихте се похвалили, че имате Учител. Лесно е да се хвалиш, но прилагаш ли учението му? Ако се хвалиш само, приличаш на цигулар, който само отваря и затваря кутията на цигулката, за да покаже, колко хубава цигулка има. После ще говори само на теория, как се свири. Обаче, на практика нищо не знае – не може да свири. Музиката не се изявява само чрез инструмента, но и чрез човешката душа. Значи, доколкото човек може да владее инструмента, дотолкова той е негов господар. Цигулката оживява в ръцете на големия майстор. Ако остане мъртва в твоите ръце, ти не си музикант. И цигулката, и лъкът трябва да оживеят в ръцете на цигуларя. Но и ръцете му трябва да бъдат живи. Не можеш да свириш, ако имаш една лоша мисъл и едно лошо чувство. Технически може да свириш, но не и с душата си. И аз сам съм изпитвал това. Когато говоря за музиката, не мислете, че е лесно да седнеш пред пианото, или да вземеш цигулката и да свириш. В човека има един вътрешен инструмент – пиано, орган, цигулка, китара. Всички инструменти са в човешкия ум. Ако се научите да свирите добре на своя вътрешен инструмент, и на външния ще свирите добре. Не е лесно да вземеш един инструмент от дърво, като цигулката и, при свирене, да накараш хората да заплачат.

В една от лекциите си аз ви говорих за отворен и затворен ритмус. Казах, че ще свиря някога, да ви дам модел от тези ритмуси. Според мене, затвореният ритмус е мелодичен, а отвореният – хармоничен. Когато тоновете вървят един след друг по време, имаме

мелодия; а когато няколко тонове звучат едновременно, имаме хармония. По произход, мелодията е по-нова от хармонията. Добрият певец или музикант се познава в обертоновете. Много цигулари съм слушал, но особено впечатление ми направи един ученик от Варненската гимназия. Приятно ми беше да го слушам. Той вземаше обертонове. Това беше хармония. Когато пеете или свирите мелодия, и хората не искат да ви слушат, причината за това е затвореният ритмус. Значи, отвореният ритмус е хармония, а затвореният – мелодия. Досега вие не знаехте нищо за двата ритмуса. При затворения ритмус се обикаля около едно и също нещо, поради което се отегчаваш и изпитваш неприятност. Обаче, трябва да имаш един отворен ритмус, отдето можеш да излезеш. Но и в това не се дохожда до смисъла на живота. Този ритъм е на веселието, ритъмът на победата или всепобеждаващият ритъм. Той има и спомагателни ритмуси, т. е. има отглас. Например, когато един човек ви обича, неговата любов трябва де има отглас във вас. Никой никого не може да обича, без отглас на неговата любов. Любовта е песен на живота.

Следователно, когато казвате, че хората не ви обичат, подразбирам, че нямате обертонове, т. е. няма хармония във вас. Изкуство е хората да се обичат. Това е велика наука! Трябва да се учите. – От кого? – От Бога. – Защо? – Защото Бог е Любов. И ако се вслушвате в Божественото начало, вие можете да се учите. Тогава животът ви ще се превърне на песен. Когато ангелите възвестиха идването на Христа, те пееха. С това те искаха да кажат, че иде нов живот на земята. Те пяха навреме. Значи, музиката и пеенето имат свое време, кога да се изявят, и начин, как да се изявят. Например, искате да изговорите израза „мога да кажа“. Ако го изговорите бързо, ще имате едно въздействие; ако го изговорите тихо, бавно, ще имате друго въздействие. В първия случай думите ще прозвучат музикално. В бързото изказване на думите „мога да кажа“ няма обертонове, няма широчина. Направете опит да изговорите бързо изразите „аз съм добър човек, аз съм учен човек, аз съм справедлив човек“ и после

бавно, да видите, де има по-голяма музикалност. Една от задачите на ученика е да говори музикално. Това се отнася до всички хора.

Казвате: Не ме разбират хората. Защо не те разбират? Аз съм дошъл до заключението: когато ти не разбираш Господа, и хората не те разбират. Ако разбираш Господа, и хората ще те разбират. Това се отнася и до мене. Щом видя, че хората не ме разбират, аз се запитвам: Аз разбирам ли Господа? Дръжте правилото: когато хората не ви разбират, търсете причината в себе си – и вие не разбирате Бога. Хората се съмняват във вас. Значи, и вие се съмнявате в Господа, или в някой човек. Когато хората не са искрени към мене и правят някаква политика пред лицето ми, това показва, че и аз имам такова отношение към тях. Не е въпросът, като се явиш пред Господа да говориш и мислиш добре, а като се отдалечиш, другояче да мислиш. Помнете: Каквито са отношенията ви към Божественото начало, такива трябва да бъдат към всички. Колкото и малка да е моята погрешка, аз пръв я виждам. Малката погрешка причинява големи пакости в живота. Като знаете това, изправяйте първо малките си погрешки, защото те довеждат човека до големи страдания.

Мнозина запитват, кога ще се оправи светът. – Оправете най-напред вашия свят. Нека всеки се запита: Оправен ли е моят свят? Какво е положението на моите поданици – моите мисли и желания? Служат ли ми те, както трябва? – Ако не ти служат, и ти имаш вина към тях. Колкото си отговорен ти за непослушанието им, толкова са отговорни и другите. Сега и вие, със своите мисли и желания, очаквате да влезете в Царството Божие. То е все едно, да напълните главата си с паразити и да мислите, че имате достъп до благородни хора. Още на вратата, те ще ви посрещнат и ще кажат: Идете най-напред на баня, очистете се добре и след това елате при нас. Знаете ли, че ако отидете нечисти на небето, ще бъдете добре приети? Там ще ви съдят и за най-малката погрешка. Човек трябва да бъде съвършен. Всеки вижда големите грехове; те не причиняват толкова пакости, както малките. В големия камък не можеш да се блъснеш, но

малкият ще те спъне. Малките неща спъват развитието на човека. И най-малката отрицателна мисъл може да отклони човека от правия път.

И тъй, на всички предстои да имате откровение. – Кога ще дойде то? – Когато бъдете готови. – Кога ще дойде Господ при нас? – Когато вашето сърце, вашият ум, вашата душа и вашият дух бъдат готови да Го посрещнат. Тогава ще дойде Бог в Своето царство и ще ви даде власт над всичко. Но ако умът, сърцето, душата и духът ви не са готови, Бог ще отложи Своето идване. Той ще ви остави да ви изядат зверовете в рова. И царете, които ви преследват, както Данаила, ще излязат срещу вас като лъвове, вълци, мечки. Вие ще пъшкате под ужаса и мъчението, под своята тежка карма. Ще кажете, че ще се изправите в друго прераждане. Това не може да ви спаси. Ако не използвате сегашния си живот, бъдещето прераждане не може да ви спаси. Който не използва сегашното си прераждане, ще остане назад. Ако не използвате условията на този живот, бъдещия живот ще се намерите в Сахара. Ако използвате сегашните условия разумно, очаква ви светло бъдеще. Всеки ще седи под смоковницата си, от нищо несмущаван. Извори ще текат около него, птички ще му пеят. Децата, жената му ще го обичат, приятелите и познатите му ще го почитат. Вашето добро зависи от сегашния ви живот. – Като умрем, всичко ще се оправи. – Аз не желая да умрете такива, каквито сте сега. Желая ви да живеете 100 – 120 години на земята, но разумно да използвате условията на живота. Само така ще разчитате на добрите условия в бъдещето.

Не се обезсърчавайте. Не мислете, че в бъдеще ви чака нещо по-добро. Не ви обезсърчавам, но казвам, че ако изгубите сегашните условия, трябва да чакате хиляда години, за да се върне сегашното. Понасяйте всичко с търпение, за да придобиете нещо по-добро, което ще ви радва. Предупреждавам ви, да не изгубите условията. Колкото и да е малко едно добро, направете го, не отлагайте. Колкото и да е малко желанието ви, реализирайте го. Ако през ума ви мине една

светла мисъл, колкото и да е малка, приемете я. Тя повдига човека. Тя облагородява неговото сърце, осветява ума му, разширява душата му и укрепва неговия дух. Повтарям: Не искам да ви обезсърчавам, но обръщам вниманието ви, да не сте нехайни към себе си. Вие гуляете с приятелите си, за нищо не мислите. Казвате: Да се почерпим! – Ще се почерпите, но ще изгубите добрите условия, ще изгубите времето. Когато влезете в новата епоха, извикайте Господа, извикайте приятелите си и направете голямо угощение. Ако гуляете, преди да сте влезли в новата епоха, вие сами се излагате на опасност.

Ще приведа един пример от американския живот. Десет души американци се събрали в един хотел да гуляят. В това време хотелът започва да гори. Всички бягат, викат: Хотелът гори! Десетимата седят спокойно и се забавляват, не обръщат внимание на виковете. По едно време пламъкът нахлува в стаята им. Тогава те разбират, какво става и започват да викат: Помощ, помощ! Хотелът гори! Те се стреснали, на последният момент. Сега и на вас казвам: Хотелът гори! Откажете се от вашите гуляи! Излезте навън, там да гуляете. Докато сте в хотела, никакъв гуляй не се позволява.

И днес хотелът гори. В горящия хотел не се позволява никакъв гуляй. Излезте навън, докато пожарът престане. Щом се изгаси, влезте пак вътре. Тогава отново ще започнете работата, която предстои да свършите. Когато хотелът гори, нямате право да гуляете. Щом престане да гори, гуляйте, колкото искате. Следователно, когато Бог ви дава някаква работа, откажете се от всички удоволствия. Щом свършите работата си, имате право да си почивате, имате право да се удоволствате. Няма по-велико нещо от това, да свърши човек една работа за Бога. Каквато работа и да ви се даде, нисша или висша, работете за Бога.

Като наблюдавам хората, виждам в тях един аристократизъм. Те мислят, че са нещо особено. И вие някога си мислите, че сте станали много духовни, свети хора. Иде някой при мене, с някакво неразположение, иска да ми говори нещо. Погледна го и му казвам:

Друг път ще те приема, зает съм сега. Той си отиде недоволен. После го настигам и го питам: Ако ти беше на моето място, как би постъпил? Щеше ли да отложиш работата си? Ето, аз отлагам работата си и ти давам съвет, как да се лекуваш. Забелязал съм, че когато не приема някого, по-скоро оздравява. В продължение на една седмица, той ще бъде здрав. Ако го приема веднага, по-мъчно оздравява. Трябва да мине една година, за да оздравее. Като не приемам някого, правя грешка, но поне съкращавам страданията му. Казвам: Хайде от мене да мине. Давам нещо от себе си, и той оздравява по-скоро. И вие, като направите една грешка, не съжалявайте, но изправете я. Изпратете една добра мисъл и едно добро желание на онзи, към когото сте сгрешили. Така и грешката си ще изправите, и на него ще помогнете. Помагайте на хората, както можете. Ако не можете по физически начин, поне мислено помагайте. Преди да си отиде някой вкъщи, твоята добра мисъл да го настигне още по пътя.

Французойката, която ми писа писмото, казва, че ме виждала, как се разхождам в стаята си. – Има хора, които виждат отдалеч. Желая ви да виждате, какво прави Бог в света, както тя вижда мене. Кажи си: Както тя вижда, така и аз трябва да виждам Онзи, Който е създал земята. Докато си в безлюбието, не можеш да виждаш. Щом виждаш, ти си в любовта. Безлюбието е сляпо, а любовта – с отворени очи.

Сега, аз ви говоря за любовта, за да прогледате, да не бъдете слепи. Говоря ви за мъдростта, за да чувате, да не бъдете глухи. Говоря ви за любовта, за да говорите сладко, да имате сладчина в устата си. Някога и аз говоря високо, повишавам тона си. Някога говоря тихо, спокойно. – От какво зависи да говориш високо или тихо? – И от вас, и от мене. Така трябва да се говори, че да не грешиш, т. е. да не се товариш. Някога грешката тежи повече от товара на хамалина. Като свали товара от гърба си, хамалинът веднага изпитва лекота. Обаче, дойдеш ли до погрешката, със седмици носиш тежестта й. Духовните тежести се носят по-мъчно от физическите. По-

добре е да излизат сладки думи от устата ви, светли мисли от ума ви, благородни чувства от душата ви, отколкото да се храните с отрицателното. Бъдете носители на най-хубавите неща. Само това ще ви спаси. Отворете сърцето и ума си, душата и духа си за великото в света. С други думи казано: Работете върху сърцето и ума си, върху душата и духа си. Станете слуги на сърцето и ума си, на душата и на духа си. Няма по-велико нещо от това. Който се научи да служи на своето сърце и ум, на своята душа и дух, той се е научил да служи на Бога. Това е велика наука. Казано е в Писанието: „Да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Това предстои на всички: Да слугуваме на сърцето, на ума, на душата и на духа си. И тогава, като дойде Господ, да ни даде власт и сила да подчиним на себе си всичко онова, което ни е спъвало.

Сега ще ви кажа нещо, а вие само ще слушате:

Буди! Изгрява слънцето на моя дух. Да бъде волята Божия!

Будим! Изгрява слънцето на нашите ангели. Да се въдвори царството на Отца Нашего на светлините.

Будите! Изгрява слънцето на великия Господ на мира в нашите души. Да обнови Господ нашите сърца със своята сила.

Будят! Изгрява слънцето на всички слънца в нашите духове. Да ни даде Господ живот, здраве, свобода.

Вярвам в Тебе, Господи, Който си ми говорил в миналото.

Вярвам в Тебе, Господи, Който ми говориш сега.

Вярвам в Тебе, Господи, Който ще ми говориш в бъдеще.

Да се слави Името Ти, и в Твоята Слава да живеем ние!

Да се въдвори Царството Ти, и ние да участвуваме в Твоята радост!

Да бъде Волята Ти, както горе на небето, така и долу, на земята! И ние да работим с Тебе заедно.

Амин! – тъй да бъде!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

9. Утринно Слово от Учителя, държано на 28 ноември, 1937 г. София. – Изгрев.

НЕИЗМЕННИ ВЕЛИЧИНИ

Размишление.

Ще прочета 3 глава от I. послание на Иоана.

Един от въпросите, които засягам, се отнася до повдигането на човешкото съзнание. Често се говори и за вярата, като движение на духа. Говори се и за светлината, която постоянно прииждa. Ние живеем в епохата на зазоряването. Ще дойде изобилната светлина, ще станат нещата ясни. И животът не може да се разбере, докато нещата не са ясни. Плодовете зреят при светлина и топлина. Ако нямаше светлина и топлина на земята, нямаше да има никакъв живот. Същият закон се отнася и до човешкото съзнание. Човек трябва да роди, за да се проявят плодовете на духа. Добродетелите – това са плодовете на духа. В случая, любовта играе роля на топлина, мъдростта – на светлина, която възраства нещата. Истината заема средно положение между любовта и мъдростта.

Мнозина гледат на процесите като на механически прояви както на часовника, който, веднъж навит, продължава да работи известно време. – Кои процеси са механически и кои – органически? – С време[то?], механическите процеси се изхабяват, а органическите – растат и се подобряват. Например, зреенето на плода е органически процес: първо плодът е зелен, а после узрява. И в живота има механически работи, които заблуждават, и органически, които възрастват. Механически неща са желанията на човека да се облича добре, да има хубаво жилище. Това не са съществени неща, те са временни, преходни. Пролет гората се облича в нова премяна за няколко дена. Обаче, за да си създаде човек характер, да възприеме и приложи една нова мисъл, нужно е време. Да се научиш да живееш добре и това е дълъг процес. Да свириш на цигулка и това е дълъг

процес. Да взимаш чисти, верни тонове и това не е лесно. Освен вътрешните фактори, в самия човек има и външни фактори – влагата, крайната суша, които влияят върху цигулката. И нервната система в човека не е всякога еднакво издръжлива: някога нервите се съкращават, т. е. свиват, а някога се разпущат, т. е. удължават. Често свириш и си недоволен от свиренето. – Защо? – Нямаш достатъчно енергия в себе си. Музиката се проявява чрез душата. Значи, душата ти не те кредитира, не ти дава енергия. Ако свириш на орган, трябва да вкарваш вътре повече въздух. Няма ли достатъчно въздух, тоновете не излизат добре.

Вяра е нужна на човека. За да вярва, той трябва вътрешно да се хармонизира. Учениците Христови се обърнаха към Христа с думите: „Учителю, придай ни вяра!“ – Вярата се придобива със светлина и топлина. В известни случаи, вярата е храна за човешкия ум. Ако не се подхранва с вяра, умът не може да расте и да се развива. – Защо трябва човек да вярва? – Много естествено, без вяра той не може. Както не може без въздух, вода, храна и светлина, така не може и без вяра. Ще дишаш въздух, ще пиеш вода, ще приемаш храна и ще възприемаш светлина, за да мислиш. На физическия свят е потребна храна, в духовния свят е потребно дишане, а в Божествения свят – мислене. Ако на физическия свят не ядеш, не можеш да живееш; ако в духовния свят не дишаш, не можеш да живееш; и ако в Божествения свят не мислиш, не можеш да живееш. В Божествения свят не съществуват ядене и дишане; там има вяра и надежда. Вярата отговаря на дишането, а надеждата – на яденето. Мисленето отговаря на любовта.

С физическото си тяло човек е нагоден за физическия свят. Ако с това тяло влезе в духовния свят, той ще се намери в голяма мъчнотия. Такова е положението на рибата, която напуща водата и влиза в по-рядка среда – във въздуха. Тя ще се стреми да се върне назад. На земята човек по-лесно може да разбере духовния свят, отколкото като влезе в него. Влезе ли в духовния свят, той ще изгуби съзнанието си,

както рибата във въздуха. За да живее, рибата трябва да се върне във водата. В това отношение, земята е училище, което подготвя човека за другия свят. Като се подготви на земята, човек ще знае вече, как да живее в духовния свят. Детето се подготвя за живота на възрастния, а възрастният – за живота на стария. Старият казва: Остарях. Той иска да каже, че е отслабнал, изнемощял. – Това не е старост. Светът се нуждае от стари, т. е. от умни хора, а не от слаби и немощни. Умните хора движат света напред, а възрастните прокарват бъдещите реформи.

Днес всички очакват подобрение на света. И това ще дойде, но първо, човек трябва да внесе подобрение в себе си, да направи реформи в своя вътрешен живот. – Кога ще стане това? – Човек не трябва да изпуща нито един ден, да не внесе нещо ново в съзнанието си, колкото и да е малко то. – Защо се обезсмисля животът ни? – Защото сте престанали да внасяте новото в съзнанието си. Красотата и смисълът на живота се заключават в това, всеки ден да правите някаква реформа в своето съзнание. За да работи в света, човек трябва да разполага с известно количество светлина и топлина. Не можеш да работиш, ако нямаш вяра и надежда. Не можеш да работиш, ако нямаш и любов в себе си. Значи, надеждата, вярата и любовта осмислят живота. Лесно се говори за това, но опитности са нужни. Знаете ли, какво значи, да посветиш живота си на Бога, да прекараш в пустинята цели 20 – 30 години, и в края на живота си, да бъдеш поставен на тежък изпит? Ти мислиш, че всичко си изгубил, нямаш почва под краката си; изпитваш също пълно недоволство от себе си, поддаваш се на лоши мисли и чувства, не знаеш, какво да правиш. Чудиш се, отде дойде това изпитание и как да се справиш с него. То е порой, който носи калта на живота. Десетки години си обработвал своята нива и в един ден poройт завлича всичко.

И човешкият живот се осакатява от калта на пороя, от топенето на снеговете, от голямото наводнение. Затова се казва: Не стой на брега на реката, която прииждa. Качи се на върха, на високо място, да

не те засегне. Като забогатее, човек се отпуща, повече пари пилее, яде повече. Да се пази, че пороят иде. Има един природен закон, според който, никой няма право да изразходва повече енергия, повече пари, отколкото е нужно. Друг закон: Никой няма право да икономисва и това, което му е нужно. Ако яде повече, отколкото трябва, ще затлъстее; ако яде по-малко, ще изсъхне. Хигиената на живота изисква от човека да бъде умерен и в яденето, и в чувстването, и в мисленето.

– От какво се нуждае сегашният човек? – От вътрешна наука за развитие на душата. Всеки трябва да си даде отчет, с какво знание разполага и как може да го приложи. Освен това, той трябва да знае, каква е неговата вяра и доколко може да разчита на нея. Питам: Можете ли, като минавате през изпитания, да не се усъмните? Много хора ще ви кажат, че сте на крив път, че сте заблудени. На тях ли ще вярвате, или на себе си? Ако духът в човека е силен, той ще издържи на изпитанията; ако не е силен, ще тръгне по общото течение на живота. Чрез изпитанията и страданията човек може да определи степента на развитието си. Тогава той нито ще се надценява, нито ще се подценява. Обикновената трева не може да се сравни с едно цвете, с една ябълка или круша. Добре е понякога човек да се сравнява с другите. Как ще се сравниш с другите, ако стоиш по-високо от тях? На физическия свят една чешма се сравнява с друга, първо, по количеството на водата и по нейните качества. По същия начин, и човек може да се сравнява, а именно, по светлината, която излиза от него. В известни случаи, човек излъчва от себе си светлина и топлина. Ти си изпратен на земята да работиш, а не да живееш за себе си. Ръцете, краката, очите и останалите органи имат смисъл, когато пребъдват в самия организъм и изпълняват своите функции.

Някога хората на земята са щастливи, а някога – нещастни. Ние сме дотолкова щастливи, доколкото изпълняваме волята Божия. Затова, всеки трябва да бъде готов да служи. Това не е нещо, което може да научиш отвън, то е вътрешно проявление, присъщо на

всекиго. Едно е опасно, че животът постепенно се обезсмисля. Казваш: Трябва да живея. Всеки повтаря тази мисъл. Същото повтаряне се явява в музиката: Трябва да пеем! – Трябва да пеете, но не пеете. Кой ще ви научи, как трябва да пеете? Думата „трябва“ не учи човека. Казваш „трябва“, но с това си оставаш. Тази дума означава, че изтребваш нещо. Значи, немузикалното в човека да се изтреби, да се изхвърли навън.

Казваш: Вярвам. Коя е подбудителната причина за твоята вяра? Вярваш в един човек, защото е богат, учен или силен. Ако не е богат, няма да вярваш в него. Ако не е учен или силен, пак няма да вярваш в него. Ако живее, ще вярваш, че е жив. Ако е умрял, ще вярваш, че е умрял. – Кое е същественото в човека, на което всякога може да се вярва? – Три съществени неща има в човека, на които всякога можеш да вярваш. Ти вярваш на неизменната любов в душата му; на неизменното знание и мъдрост в ума му и на неизменната истина и свобода в неговия дух. Неизменните величини в човека са любовта, мъдростта и истината. Те представят Божествения живот. За какво те обичат хората? – За любовта в тебе. За какво те почитат и уважават? – За мъдростта в тебе. За какво те ценят? – За истината и свободата в тебе.

Казвам: Турете здрава основа на живота си. – Нямаме ли основа? – Имате, но основата ви не издържа на бурите и изпитанията в живота. Турете за основа на своя живот трите неизменни величини – любовта, мъдростта и истината. Казваш: Здрав съм, силен съм, богат съм – ето основата на моя живот. – Здравето на човека може да се отнеме; силата му може да се отнеме; богатството му също може да се отнеме. Де остава неговата основа? И животът на човека може да се отнеме. Животът е резултат на любовта. Който придобие любовта, той става безсмъртен. Значи, от човека зависи да живее, или да умре. Казвате: „Бог е Любов.“ – Това е живот вечен, да позная Бога като Любов. Познали ли сте любовта? Любовта се познава по едно качество: тя побеждава смъртта. Ако един човек те хване и те удуши, ти нямаш

любов. Ще кажеш, че Бог изпратил този човек да те удуши. – Бог не благоволява в смъртта на човека. Значи, друго същество, което има някакъв интерес, му отнело живота. – Добре е да отиваме на онзи свят и да се връщаме, когато пожелаем, като у дома си. – Това е заминаване, не е смърт. Човек си заминава, когато е свършил известна работа на земята. Някога заминава и без да е свършил нещо.

Казано е в Писанието: „Лукавият рикае, за да погълне някого." Това показва, че човек има много неприятели, с които трябва да се справи. Като не знае причината за своите мъчнотии, човек става недоволен и търси причината в баща си, в майка си, в брата си или сестра си. – Отвън никой не е причина за неговите мъчнотии. Утре и ти ще станеш баща или майка. Можеш ли да кажеш, че ти си причина за мъчнотиите на своя син? Причината за мъчнотиите и страданията на хората е в неизпълнението на Божията воля. Човек туря своите възгледи, своите мисли и желания, своите плодове на първо място. Щом дойде да изпълни волята на Бога, тя остава на последен план. Сегашните хора са установени в своите възгледи, затова мъчно разбират. Аз не искам да кажа, че те не живеят добре. Този въпрос не го разглеждам. – Защото, ако кажа, че хората не живеят добре, това не е от днес. От 8,000 години те не живеят добре. Ако живееха добре, нямаше да има затвори и бесилки, лоши мисли и чувства, лоши постъпки. В който дом влезеш днес, по лицата на всички виждаш сенки. Влезеш в черква и там има сенки – и проповедникът, и слушателите му имат сенки, була на лицата си. Казвате: Този е голям грешник, онзи е малък грешник. Големите грешници се родиха от малките грешници, а не от големите. Дебелото, голямото въже се прави от малки, тънки въженца. Като се съединят, тънките нишки образуват дебел конец. В малките грешки се крият възможности за големите грехове. Значи, и грехът расте.

Обикновено, хората се оправдават за постъпките си и казват: Ние сме големи грешници. Не е въпрос, дали сте големи, или малки грешници. Важно е, зародишът на греха да не е във вас. Може да

имаш само една въшка в главата, но в кратко време тя се размножава извънредно много. Аз ви навеждам на тази мисъл, за да разсъждавате. Като влезе в духовния живот, човек започва да мисли криво. Той гледа на себе си като на праведник, а на другите – като на грешници. Не се заблуждавайте. И светските, и духовните хора живеят на земята, само че условията на духовните са по-добри. Идете между светските хора, да видите, как живеят те. Не зная, дали има истински праведни между духовните. Влезеш с жена си в трамвая, едва намерите място да седнете. Трамваят е препълнен с хора. От едната и от другата ти страна седят чужди жени. Тясно е, бутате се, но какво да се прави! Жена ти е ревнива, недоволна е, че си между две чужди жени. Веднага в ума ѝ се явяват лоши мисли. Праведна ли е тя? Праведен ли си ти? Тебе може да ги е приятно, но жена ти е недоволна. Има ли престъпление в тази приятност?

Да дойдем до истината. Влизаш в една градина с много цветя. Приятна ти е миризмата им. Бог е създал обонянието да усещаме приятните и неприятни миризми. Има цветя, на които миризмата е много силна, които произвеждат обратно действие върху човека. Какво ще кажете в такъв случай? Ще благодариш и за приятната, и за неприятната миризма. Какво ще кажеш, ако от двете ти страни са седнали две жени? – Пак ще благодариш. Ако ти е приятно, ще благодариш, че си видял две хубави картини. Ако не ти е приятно, ще помолиш Господа да подобри тези картини. Това ще кажеш сам на себе си, а не гласно. В себе си ще бъдеш абсолютно искрен, без никаква бяла или черна лъжа. Тя може да мине край тебе, като муха, но ще я оставиш вън. Какъв ще бъде животът ви, ако бъдете искрени и истинолюбиви? При това положение, жената никога няма да подозира мъжа си, нито мъжът – жена си. Когато мъжът и жената са при едни условия, т. е. на еднакъв уровен на развитие, изкушението никога не може да дойде. Днес повечето хора се заблуждават от външността на нещата. Не се заблуждавайте от външността. В нея няма никаква реалност. Мислите ли, че ако носите торба със злато, вие сте

забогатели? Ако слугата носи пари в банката, негови ли са те? И в религиозния живот има външно позлатяване. Не се заблуждавайте! Изпитанията са дадени за онези, които не мислят. Бог не обича лъжата. Има позлатени хора, има хора от злато. У Бога, обаче, всичко е истинско злато, всичко свети. Праведните хора в света са такива отвън, те са само позлатени. Като ги постави на изпит, Бог казва: Изтрийте ги, да видим, кой е истински праведен. Който не се изтрива, той е от чисто злато; който се изтрива, турят го настрана. Следователно, изпитанията в живота идат, за да се провери, кой е позлатен, и кой е от чисто злато. Тези, които са от чисто злато, остават на работа. Аз си служа в химията с термините: метахимия и панметахимия. В тях няма лъжа. В обикновената химия има верни и неверни неща, относителни и абсолютни. В метахимията може да има малко заблуждения, но в панметахимията всичко е абсолютно вярно. Химията е за децата, метахимията е за възрастните, а панметахимията – за старите.

Като сравнявам проявите на човека, казвам: Има три вида християни – обикновени християни, метахристияни и панметахристияни. Метахристиянинът е добър човек, а панметахристиянинът е съвършен човек. Казваш: Аз съм християнин. – Трябва да придобиеш още две имена: мета и пан. Да бъдеш панметахристиянин, значи, да станеш господар на себе си, на своя ум и сърце, да не може никой да те изнуди. Мета значи да се мяташ над всичко, да си над условията. Кой плувец е добър? – Който е над водата. Остане ли под водата, неговият живот е свършен. Следователно, вместо християнин, метахристиянин и панметахристиянин може да турите други имена: човек на истината, човек на мъдростта – мета и човек на любовта – пан. Как ще съедините тези три неща в едно? Човек може да бъде още физик, метафизик и панметафизик; математик, метаматематик и панметаматематик.

Като държа беседите си и после ги чета, виждам, че окръжаващата среда е оказала влияние върху тях. Всяка среда оказва влияние на човека. И коренът, като влиза в земята, се влияе от условията. Някога той взема различни посоки, за да избегне препятствията, които среща на пътя си. Не се чудете, защо коренът на някое растение е изкривен и набръчкан. Той е срещнал препятствие на пътя си. Човек не трябва да се заблуждава, да мисли, че може да работи при всички условия на живота. Как ще говориш вън, при 25° студ? Как ще свириш вън, при 25° студ? За да свири цигуларят добре, салонът трябва да е отоплен, да има добра акустика. Човек може да работи при добро разположение на ума, на сърцето, на цялото тяло.

Всяко нещо се изявява при специални условия. Четете, например, посланията, без да знаете, при какви условия са писани. Това е от особено значение. Иоан е писал при едни условия, Петър – при други условия. Старият завет е писан при едни условия, а Новият завет – при съвършено други условия. Всеки ден си носи специфични условия и специфични блага. Всеки, според разбирането си, ще използва благата и условията на деня. Казвате, че всичко зависи от любовта. Да, но любовта трябва да се изяви. Ще обичаш себе си и ближния си, ако обичаш Бога. Можеш да обичаш хората, ако си изпълнил Божията воля. Любовта подразбира изпълнение на Божия закон. Без Божията Любов законът не може да се изпълни. Без Божията Мъдрост законът не може да се изпълни. И без Божията Истина законът не може да се изпълни. Изявяването на живота произлиза от Божията Любов, от Божията Мъдрост и от Божията Истина. Те трябва да бъдат в нас.

Когато Иоан говори за вярата, надеждата и любовта, той има предвид Божията Любов, защото тя разрешава най-мъчните задачи. Истината иде да оформи нещата, да им предаде красив вид. Любовта работи отвътре. Нейните дела са невидими. Като дойде знанието, тогава човек вижда, какво е направила Любовта за него. Детето разбира ли, какво прави майка му за него? То вижда, че тя го къпе,

облича, храни, носи на ръце, но защо прави това, то не знае. Един ден, като порасне и придобие знание, то ще разбере, защо майка му се е грижила за него, защо го е носила на ръце. Дете, което не е носено на ръце от майка си, губи нещо ценно. Ще кажете, че това не е важно. Не е така. Майката предава нещо на детето си. Ако в големите си мъчнотии не сме на ръцете на Бога, и Той не ни носи, много сме изгубили. Ако не минаваш през големи страдания, никога твоята майка няма да те носи. – Кое дете носи майката? – Слабото и болно дете. Докато страда, детето се нуждае от майка си. Докато страда, човек се нуждае от Бога. – Защо идат страданията и изпитанията в живота ни? – Кажете, какво трябва да ви се даде вместо тях? – Защо трябва да се храним с хляб? – С какво друго ще се храните? Заместете хляба с друго нещо, и вижте, какъв ще бъде животът ви. Вие сте в това положение, благодарение на хляба. Преди употребата на хляба, животът е бил много тежък. С употребата на хляба, животът се е подобрил. Някога месоядните животни са били повече, отколкото днес. В бъдеще, когато животните и хората се нагодят повече към хляба и растителната храна, месоядните животни ще се намалят. – С какво трябва да се храни човек? Когато сатаната каза на Христа „Като си Син Божи, превърни тези камъни на хляб“, Христос му отговори: „Казано е, че не само с хляб ще се храни човек, но с всяко Слово, което излиза от устата на Бога.“

Христос показа на човечеството, коя е истинската храна. Един ден душата ще се храни само със Словото. Който се храни със Словото Божие, всякога ще бъде здрав. Ако не се храни със Словото, ще боледува. Следователно, ако боледувате, ще знаете, че не се храните със Словото Божие. Ако ви е дадено недостатъчно количество, увеличете Го. Като се храниш със Словото, ще придобиеш любовта. И тогава, като ти се случи голямо нещастие или изпитание, не се разколебавай, но си кажи: Не зная, защо Бог ме изпитва, но зная, че това е за добро. Даже и Христос дойде на земята да разреши един важен въпрос. Защо трябваше да бъде Той разпнат? За всичко

Той казваше: Така трябва да бъде! Впоследствие, Христос разбра, защо трябваше да мине през тези изпитания. Като мина през изпитанията, като пострада, Христос научи много неща. В първо време Му бяха неясни. Не мислете, че с ума си можете всичко да разрешите. Любовта се познава по това, че при всички противоречия и недоразумения между хората, никого не съди. Тя не казва, че този или онзи не е прав. Гледа на всички хора, като на удове от един общ организъм. Онези, които имат по-добро разбиране, по-малко грешат. Който има по-малко любов, повече греши; който има повече любов, той по-малко греши. Същото се отнася и до мъдростта, и до истината. Това е закон. Ако любовта намалява, и животът намалява; ако любовта се увеличава, и животът се увеличава. Любовта изключва всички противоречия. Тя е велика сила, която се справя с всичко.

Баща си, имаш две деца, но едва свързваш двата края. Едното дете, по невнимание, счупва една стомна. Ти набиваш детето, като му казваш: Не знаеш ли, че съм беден, нямам пари. Как ще купя друга стомна? Ако беше богат, щеше да кажеш: Няма нищо! Ще купим друга, по-хубава стомна. Изобилието, богатството лесно разрешава противоречията, но не е така със сиромашията. Често наблюдавам, как някой ходи натук-натам, и все за счупената стомна говори. Казвам: Беден е този човек. Обаче, богатият нищо не говори за счупената стомна. И на вас казвам: Служете си със същата мярка, за да познаете, богати ли сте, или бедни. Ако говориш постоянно за счупената стомна, беден си; ако не правиш въпрос за стомната, богат си. Детето ти не е твой слуга, от тебе е излязло. Ако имаше любов, частите на счупената стомна щяха да се съберат по панметафизичен начин. Това е изкуство, това е наука. Ако се приложи, стомната ще стане по-хубава, отколкото е била. Това е за далечното бъдеще, когато завършите развитието си на земята. Сега можете да имате особено мнение по този въпрос, но в бъдеще сами ще проверите това.

Помнете: Любовта разрешава всички противоречия. Без нея животът не може да се оправи.

Мъдростта се справя с противоречията на ума.

Истината се справя с мъчнотиите на човешката воля.

Вложете надеждата за основа на земния живот.

Вложете вярата за основа на духовния живот.

Вложете любовта за основа на Божествения живот, и всичките работи ще се наредят.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

10. Утринно Слово от Учителя, държано на 5 декември, 1937 г. София. – Изгрев.

ТРИТЕ ПЪТЯ

Размишление.

Ще прочета 32 глава от Исаия.

Който никога не е пял, никога не е грешил; който много е пял, много е грешил. Който никога не се е раждал, никога не е грешил; веднъж роден, човек не може да не греши.

Казвам: Религиозните и духовните хора се нуждаят от истинско разбиране. Религиозният не знае, какво нещо е религиозният живот; и духовният не знае, какво нещо е духовният живот. Често слушате да се казва: Всяко нещо си има своя причина. – Да, всяко нещо си има своя причина, но повечето хора се спират върху последствията, а не върху причината на нещата. Казваш: Случило се е нещо. – Случило се е, но ти не можеш да говориш за случката, докато не намериш причината за нея. Боледуваш. На какво се дължи тази болест? От психическо гледище, всички болести се дължат на дисхармония между симпатичната и мозъчната система. Симпатичната нервна система има отношение към храносмилането и дишането. Ако не мисли, не чувства и не постъпва добре, човек не може да бъде здрав. Значи, здравето зависи от три фактора: от здрава мисъл, от здраво чувство и от здрава постъпка. Дето е любовта, там никакви болести не съществуват. Любовта изключва всякакъв страх. От какво се страхува човек? – От животни – мечка, вълк, лисица; някога се страхува от невидими същества, а някога и от хора. Някой се уплашил от една котка. Гледат, котката се наежила, готова да се хвърли върху някого, а ти не виждаш нищо. Срещу кого се ежи, не знаеш. Важно е, че се плашиш от нея.

Днес много хора, особено религиозните, проповядват и очакват работите им да се наредят добре. Чудно нещо! Ще проповядваш за

Господа и ще вярваш в Него, с цел да се наредят твоите работи. Преди всичко, това е твой дълг. Ще вярваш, разбира се. Ако не вярваш, ще носиш последствията на твоето безверие. Всички нещастия в живота ти се дължат на прекъсване връзката с вярата. Тя не е статически процес. Ще вярваш непрекъснато. – Нахраних се. – Днес си се нахранил, но утре пак ще ядеш. Днешното ядене не може да ти помогне за утре, нито вчерашното за днес. Колкото по-дълго време не си ял, толкова по-неспокоен ставаш. – Ядох. – Пак ще ядеш, за да се оправят работите. Ако не се оправят напълно, поне отчасти. Като ви говоря, някои се обезверяват, губят мира си. Защо става така? – Разколебахме се. – Откажете се от вашата статическа вяра. Това, в което сте вярвали вчера, е минало вече. Важно е, в какво вярвате днес. Имал си свещ, която вече изгоряла. Какво трябва да правиш? Ще запалиш нова свещ. Вчерашната светлина е дала своето, нова светлина ти е нужна. Всичко, което гори, ще изгори. Това е закон. Туряйте дърва на огъня, постоянно да гори. – Ще изгорят дървата. – Нищо от това. Ако не горят, няма да имате топлина. Значи, дървата ще горят, докато се стопли стаята. – Защо не горят по-дълго време? – Там е въпросът. Малко дърва си турил, малко ще горят; много дърва туриш, много ще горят.

И тъй, физическият и духовният живот са сложни процеси, които трябва да се изучават. – Как дохожда човек до истинското знание? – Той започва от простите, елементарни работи и постепенно върви напред. Детето започва първо от азбуката и мисли, че с нея ще оправи работите си. Не само че няма да ги оправи, но още повече ще ги обърка. Пишат ти едно писмо, четеш го, но нищо не разбираш. Ако Знаеш азбуката и можеш да четеш, ще видиш, че писмото е пълно с обидни думи. Ти се настройваш и си готов да срещнеш този човек и да го нахокаш. Какво ще каже лекарят-психиатър за този човек? Как ще обясни неговото неспокойствие? Ще каже, че някой му е направил магия. Всъщност, от голяма ученост, този човек прочел писмото и, като разбрал съдържанието му, не може да се помири с него. – Как ще

се помириш? – Ти си Стоян, но има още девет Стояновци. Ти си първи номер Стоян, а писмото се отнася до пети номер Стоян. Значи, то не е за тебе. – Ами фамилията? – Писмото е адресирано за някой си Иванов. Още девет души има със същата фамилия. Следователно, ще четеш писмото и ще знаеш, че то не се отнася до тебе, но до Стоян Иванов, пети номер. Ще се разгневиш ли тогава?

Сега пророкът пише за грешниците. Ти си праведен, четеш писмото, но си казваш: Аз съм праведен, но тук е писано за човека. И аз съм човек. Значи, и за мене е писано. После казваш: Човек съм, но писаното не се отнася до мене. – Важно е, да можеш да оправяш работите си. Например, на английски грях се казва „син“. На български син е друго нещо. На английски син означава грях. Изкуство е да оправите тези понятия в себе си и да ги разбирате. Значи, българинът се радва на думата „син“, а англичанинът се мъчи от тази дума, защото означава грях, престъпление. Как ще си обясните това съвпадение на думите? Как ще примирите тези понятия? Грях и син са непримирими. – Това е противоречие. – Как ще го примирите? Не е лесно да се примиряват противоречията. Работиш на нивата с любов, но на ръцете ти излизат пришки. Гледаш ръката си и казваш: С любов работих, но как ще залича пришките? Ако ти дадат няколко английски лири за работа, ще кажеш: Работих с любов, излязоха ми пришки, но получих няколко английски лири. – Те намаляват страданието ти.

Питам: Какво ще получиш, като работиш за Бога? Все трябва да получиш нещо. – Е, ще работя за самата любов. – Щом работиш за самата любов, от нея ще получиш най-красивия живот. Какъв по-голям дар искаш от този? Как няма да й служиш? Ако служиш на силата, и тя ще ти даде най-красивия дар – ще бъдеш в безопасност. Докато си под покрива на силния, никога няма да знаеш, какво е опасност.

Казвам: Прави добро за самото добро. Бъди добър за самото добро. – Защо? – Доброто носи здраве, а здравето е Божие

благословение. – Защо трябва да вярвам? – За да бъдеш радостен, да не се смущаваш от нищо. Вярата внася светлина в човешкия ум. Щом имаш светлина, няма да се страхуваш. Ако изгубиш вярата си, ще останеш в тъмнина и ще се блъскаш от едно място на друго. – Нещастен съм. – Нещастен си, защото нямаш вяра, пътуваш в тъмна нощ, при лоши условия. Светлината премахна препятствията от пътя ти. В ума на вярващия, на духовния има светлина. Думата „духовен“ произлиза от дух – от това, което движи всичко. Значи, духовният е в постоянно движение. Дето има движение, там е разумността. Ако се движиш разумно, щастлив ще бъдеш. Ако се движиш неразумно, ще претърпиш голямо крушение. Какво ще стане с тебе, ако се качиш на автомобил, който се движи с бързина 200 км. в час? Шофьорът трябва да бъде умен, сръчен, да се съобразява със завоите. Няма ли тези качества, катастрофата е неизбежна: и ти, и той ще се намерите в някоя пропаст. – Можем да хвърчим във въздуха със самолети. – И това е възможно, но авиаторът трябва да има голямо присъствие на духа, да познава въздушните течения. Много авиатори пострадват по единствената причина, че не познават въздушните течения, не знаят, как да ги избягват.

И в духовния свят има течения, с които трябва да се справяте. Духовният човек е авиатор. Следователно, първото нещо, което се изисква от него, е да познава теченията в духовния свят. Някои мислят, че в духовния свят няма мъчнотии. Ако най-добрият човек в света – Христос, мина през мъчнотии, какво остава за другите хора? Христос дойде на земята като авиатор и го сполетя най-голямото нещастие. Мислите ли, че вие ще минете без страдания? Мислите ли, че като се молите, ще избегнете страданията? Христос не се ли моли? Някои страдания не могат да се отменят. Когато те вози глупав шофьор, нещастието е неизбежно. Дето и да си, той ще те хвърли в пропастта. Ако те кара умен шофьор, той ще те заведе на определеното място. И автомобилът трябва да бъде здрав. Ако не е здрав, умният шофьор мъчно може да ти помогне. Христос беше умен

шофьор, автомобилът Му беше здрав, но условията, при които дойде, бяха лоши. Затова се казва, че страданията на Христа бяха определени, така трябваше да бъде.

Една позната дойде при мене да се оплаква, че някой я обидил, казал ѝ една обидна дума. – Чудно нещо, миналата вечер ти закла една кокошка, изяде я, без да помислиш за нея. Какво лошо има в това, че ти казали една обидна дума? Някой ти казал, че си много проста. Тази дума раздвижила въздуха. Трептенията на въздуха дошли до тъпанчето на твоето ухо, и ти си приела някаква мисъл, която те засегнала. Какво лошо има в думата „проста“? Ако съм на мястото на тази сестра, ще извадя десет английски лири и ще кажа: Понеже не съм слушал такава сладка дума, плащам за нея десет лири. Че съм простак, няма съмнение в това. Радвам се, че срещнах такава умна сестра, като тебе, да ме нарече простак. Кой от вас би дал десет лири за една обидна дума? Вие ще обиколите целия Изгрев, да се оплаквате, че ви обидили. Така ставате носители на известия по Изгрева, кой какво казал. В това отношение, уважавам ви, че работите безкористно.

Като ви говоря, някои цитират думите ми, какво съм казал: Учителят каза, че трябва да се обичаме. – Ще обичаш една книга с красиво съдържание. Не можеш да обичаш книга, пълна с порнография. Ще ядеш най-чистата храна. Никога не яж гнили плодове. Никога не яж развалена храна. Прави избор в храната. Ако говориш, говори за най-хубави и красиви неща. Аз не ви казвам да говорите, каквото ви падне. Това са елементарни работи. Аз бих ви казал много неща, но още не сте готови. Наблюдавам някои братя – учени, духовни, дават съвети на другите, а на себе си не могат да дадат. Като давам на вас съвети, аз опитвам, доколко мога да дам съвет на себе си.

Наскоро държах на младите лекция за сприхавостта на човека. Мястото ѝ е в скулите. Щом се разгневиш, намокри една гъбичка във вода и накваси скулите си три-четири пъти. Така гневът ти ще мине.

Ще кажете: Какво ще мокря скулите си с гъбичка? – Като намокриш скулите си с гъбичката, работата ти ще тръгне наред.

Като ученици, нужна ви е добра обхода. За това се иска разбиране. – Защо идат страданията? – Те са резултат на миналото. Вината не е във вас, но грешката ви е там, че не се коригирате. Има грешки на миналото, има и сегашни грешки. Грешките на настоящето ще се изправят в бъдещето. Дълговете на миналото се изплащат в сегашния живот; сегашните дългове ще се изплащат в бъдеще. Например, днес кажеш една дума не на място, ще я изплащаш в бъдеще.

Ново възпитание е нужно на човечеството, а също и нов начин на живеене. Храни се умерено, никога не преяждай. Не яж нечиста храна. Има хора, които спят по 8 – 10 часа; те мислят, че това е добре за тях. По-малко, но здрав сън. Ако се обръщаш по няколко пъти през нощта, наляво и надясно, не си спал добре. Здрав сън е, на която страна легнеш, на нея да се събудиш. Който не спи добре, и цяла нощ се обръща наляво-надясно, на гърба, сутринта казва, че много работил. – Това не е работа. Всички страдате от такава работа. Говориш повече, отколкото трябва. Работа ли е това? Като легне да спи, цяла нощ повтаря това, което говорил през деня. Сутринта се събужда от сън неразположен – не е спал добре. Дойде някой при мене и ми разказва, как се скарал с приятеля си. Дойде другият, и той ми разправя същата история. Какво ме интересува техния спор? Скарването е резултат на нещо. Коя е причината за скарването? Единият не удържал думата си. Защо не удържал думата си? Някои се карат от любов. Двама приятели се обичат. След време при тях дохожда трети. Първите двама се скарват. Причината е третият, когото обвиняват, че искал да привлече към себе си един от приятелите. Това е заблуждение. Мислите ли, че можете да привлечете някого към себе си? Това значи, да не разбирате астрология. Какво е привличането? Голямото може да привлече малкото към себе си, но малкото никога не може да привлече голямото. Може ли месецът да привлече

слънцето? Земята привлича месеца, а слънцето привлича земята, същевременно и месеца. Земята се върти около слънцето, но не слънцето около земята. Ти се въртиш около някого, а казваш, че той се върти около тебе. Защо се въртиш около този човек? – Богат е, въртиш се заради парите му. Онова, което те привлича, не е любовта му, нито знанието му, а неговите 30 милиона. Колко тежат 30 милиона? – Около един тон злато. Значи, златото те привлича. То има притегателна сила. Ако имате 10 грама радий, може ли да го турите на масата и да стоите спокойно около него? Грамадна енергия се крие в радия.

Питам: Мислите ли, че ако влезете неподготвени в духовния свят, сте в безопасност? Опасен е духовният свят. Казано е в Писанието: „Бог е огън всепояждащ.“ – За кого? – За грешните. За праведните Той е благословение. Ето защо, ако не си подготвен, кракът ти не може да стъпи в духовния свят – ще изгориш. За да влезете в този свят, трябва да се подготвите, да развиете своите чувства; да се справите с противоречията си. За духовния свят е нужна такава чувствителност, каквато за физическия свят би била нещастие. За музиканта е нужно добре развит слух, но за обикновения човек такъв слух ще му причини страдания. Ето, и за мене е страдание, когато слушам хората да говорят дребнавости, да се осъждат, да се критикуват. Развит е моят слух. Затова, всяка нехармонична дума, не на място казана, ми причинява страдание. Казвам си: Кой ми е виновен, че съм музикант? Ти искаш да слушаш Божествената музика, но си слязъл между хора, които не могат да свирят и да пеят. Идвали са при мене хора, с груб, немузикален говор. За да обърна внимание на говора му, започвам да го подражавам. Като не ме разбира, той казва: Защо ми говориш тъй грубо, обиждаш ме. – Та това си ти. В случая, аз и ти сме едно. Аз слязох на твоя уровен, говоря като тебе, за да се изправиш. Мога да му говоря и другояче, да му кажа: Много добър човек си, даже и грубите ти думи са нежни. Ако му говоря така, няма да се обиди. Сегашните хора

лесно се обиждат. Дипломат трябва да бъде човек. Религиозните хора трябва да се учат от сегашните дипломати. Като ги слушате, виждате, колко са деликатни, внимателни.

Да оставим този въпрос настрана. Важно е, човек да говори право. Вашият език не е още възпитан. В езика, в говора се забелязват наследствените черти. Мислиш добре и започваш да говориш, но в гласа ти има нещо неравномерно. Без да искаш, гласът ти се повишава. Това зависи от мозъчната енергия. Ако в духовния свят говоря, както на вас, веднага ще ме върнат на земята. Вие намирате, че говоря тихо, не ме чувате, но с такъв глас не биха ме приели на небето. Там ще кажат, че вдигам голям шум с говора си. Там, всеки говор, чиито вълни съставят една стомилионна част от милиметъра, минава за груб. Нужно е голяма деликатност, голяма мекота в говора, в обходата между хората.

– Какво да се прави сега? Как да постигнем своите желания? – Едно се иска от вас: Да поправите грешките на миналите поколения. Ако постигнете това, вие минавате за добри и учени хора. Ако не можете да постигнете това, никакви знания нямате. Не е грях, че нямате знания, но щом не можете да изправите погрешките на миналото, не можете да се ползвате от новите условия. Не е въпрос да изправите сегашните си погрешки – те са предмет на бъдещето. Ваша задача сега е да изправите миналите си погрешки. Който не може да изправи погрешките на миналото, не ще може да изправи сегашните си погрешки. Имаш дълг от 20,000 лева. Днес си задлъжнял пет лева. Кой дълг е по-нужно да изплатиш – двадесетте хиляди, или петте лева? Ако изплатиш 20-те хиляди лева, ти си силен човек; ако изплатиш петте лева, ти си слаб човек. Големият дълг трябва да се плати. Ако не можеш да изплатиш големите си слабости, ти си пропаднал човек. Аз говоря за резултатите. Не мислете, че всичко в света става все от любов. От любов ли изяждаш кокошката? От любов ли изяждаш ябълката? Коя е причината за всичките спорове между хората? – Гладът. Не знаят хората, как да задоволят своя глад. Един

бил вегетарианец, друг – месоядец и спорят. И единият, и другият, като огладнеят, огрубяват, озверяват се.

Разправяха ми един случай. Един кораб претърпял крушение. Десет души успели да се спасят на една лодка и така пътували седем-осем дни в бурното море. Като огладнели, а нямали никаква храна, започнали да се оглеждат, кой от тях да стане жертва. Първо турили око на най-слабия, него изяли. След няколко дни друг станал жертва на глада. Най-после останали двама-трима. Те се чудели, как се събудил у тях този животински инстинкт, но нямали сила да се противопоставят на звяра в себе си. Човек трябва да превъзмогне животинското в себе си. Да се върнем към въпроса за скарването. Не е лошо да се караш, но да знаеш, кога и как да се караш. Аз говоря за онова скарване, което е причина за нещастието в живота. Говоря също за онази мисъл, която докарва нещастие на хората. Като мислиш право, и ще постъпваш право. Наблюдавам, какво правят много братя и сестри с узрелите плодове. Сега има много праскови. Както върви някой, изведнъж влезе в градината, огледа се наоколо и веднага започва да пълни джобовете си. Казват: Братско е това. За работа ги няма, но лесно пълнят джобовете си. – Какво има от това, че са взели няколко праскови? – Без разрешение са ги взели. Знаят ли, дали прасковата е доволна от тях? Взели ли са разрешение от прасковата? Лесно е да се каже – братско.

Така постъпват и външните хора. Разправяше един приятел от Търново, че имал лош съсед. Последният отглеждал около 100 – 150 кокошки. Те разровили градината на нашия приятел. Той мислел, какво да направи с тези кокошки. Един ден срещнал едного, който продавал една лисица за 40 лева. Той я купил и я занесъл в градината. Отде я подушили кокошките! Започнали да крякат, голямо смущение настанало между тях. На другия ден, нито една кокошка не влязла в градината. Те се разбягали от миризмата на лисицата. И аз бих желал да имам една лисица, която да изплаши ония, които без позволение късат плодовете. Ще кажете, че Господ даде плодовете. – Да, Господ ги

даде, но ти нямаш право да ядеш, когато искаш. Определено ти е, кога да ядеш. Ако си болен, с 40 градуса, как ще ядеш? Когато си здрав, тогава ще ядеш. Когато влизам в градината, всички дървета ми се оплакват и казват: Груби са твоите хора! Жестоко ни нападат. Ако аз съм на ваше място, ето какво ще направя: Ще се спра пред прасковата, ще благодаря на Господа за плодовете и ще я попитам, мога ли да си откъсна една праскова. Ако ми се позволи, ще си откъсна. Тогава и прасковата ще се благослови. Като изядеш плода, посей семката. Вие ядете плодовете, а семките хвърляте. Така постъпвате и със Словото: едни думи задържате, а други хвърляте. Срещнеш един човек, каже ти една-две думи. Спри се за момент и си кажи: Господи, благодаря ти, че срещнах този човек, който ми даде един плод. Хубавата дума е хубав плод. Тя не излиза от тебе. Тя е родена от плодното дърво. То е Божественият Дух, Който влиза в човека. Бог изисква от нас, каквото ядем, да благодарим. Направиш нещо, благодари! Срещаш здрав или болен човек, благодари! Бог е изпратил болния при тебе да му помогнеш. Кажи му една утешителна дума. Кажи му: Ще оздравееш! – В онзи свят ли ще оздравея? – Ще оздравееш, нищо повече.

Вие страдате от липса на добра обхода. Наистина, мъчно е да се справиш със себе си. Често, като държа беседи, и аз се запитвам: Как трябва да се говори на тези хора? Като привеждам известни примери, казвате, че съм засегнал някого. Аз никого не засягам. Нямам предвид и вашите погрешки. Не съжалявайте, че правите погрешки, но ги изправяйте, за да спечелите двойно. Всяка погрешка обогатява човека. Не съжалявайте, че пеете неправилно, но взимайте верен тон. Един ден дойде при мене една сестра, нещо неразположена. Взех цигулката и почнах да свиря. Като й посвирих, тя се разположи и си отиде весела. Казах си: Колко лесно се свърши тази работа! Накарах цигулката си да говори вместо мене. Ако бях й говорил, нямаше толкова лесно да се свърши работата. Като й посвирих, тя се развесели. В дадения случай, моята цигулка говори по-добре от мене. След това и аз благодарих на цигулката си, че може да говори тъй

хубаво. После благодарих и на ръцете си, че могат да управляват лъка и цигулката. Благодарих им, че ме освободиха от една неприятност – да говоря с часове на тази сестра. Постъпвайте и вие като мене. Като дойде при вас някой неразположен, изпейте му една песен, или изсвирете му нещо хубаво.

Сега, аз искам Изгревът да представя модел на новото възпитание, на новия живот. Който дойде тук, да разбере, какво представя новото учение. Искаш да дадеш концерт. Няма да очакваш на обяви, да те препоръчват отвън, като добър музикант, но ще свириш. От свиренето ще познаят, какъв музикант си. Искаш да декламираш. Ще излезеш да кажеш едно стихотворение, и пръв аз ще те слушам. После ще ти кажа, как се декламира. Искаш да изправиш един човек. Не се спирай на грешките му. Докато държиш в ума си неговите грешки, никога няма да го изправиш. Дръж в ума си поне една от добрите му черти. Само така ще го изправиш. Професорът по музика никога не може да изправи своя ученик, ако сам не вземе цигулката си и му покаже, как да свири или пее. Той трябва да го научи да слуша. Когато пееш, вслушвай се в гласа си, да чуваш, взимаш ли верни тонове. Ти се вслушваш в другите, а себе си не слушаш. Докато не привикнеш да чуваш своя глас и в най-големия шум, ти никога няма да се научиш да пееш. Ако сам не се коригираш, отвън никой не може да те коригира. Ще кажеш, че Господ ти е казал да говориш. – Ако, наистина, Бог ти е казал да предадеш нещо на човека, това всеки ще познае. За да предадеш думите на Господа, преди всичко, човека, на когото ще говориш, се намира в голямо нещастие. Като му говориш, пръв той ще познае, че това са думи на Господа. Ако кракът му е счупен, ти ще го наместиш внимателно, ще го превържеш и след това ще му кажеш причината, защо счупил крака си. Той ще разбере, че Бог чрез тебе му помага.

Днес и аз ви казвам, че Бог иска от вас да бъдете добри. – И ние желаем това. – В случая, аз трябва да ви дам пример на доброта. Като имате пример, вие ще повярвате, че Бог ми говори. Ако ви кажа, че

трябва да говорите меко, любовно, пръв аз трябва да дам пример за това. Днес ви говоря на дълги вълни. Като се прибера в стаята си, веднага прекарвам думите си през специален апарат и, каквато грешка намеря, веднага я изправям. След това предавам думите си в невидимия свят, на къси вълни. Ако и в невидимия свят предам речта си така високо, както на вас говоря, там тя ще произведе цяла катастрофа. Там приемат думите ми умствено. Като говоря високо, силно, аз изразходвам много енергия. Затова се извинявам пред разумните същества от невидимия свят. Честност се иска от човека. Ако говоря на някого с висок глас, ще се извиня, а на себе си ще кажа: Друг път, като съм неразположен, по-добре да не говоря. Бащата се връща от работа нервен, разгневен. Като не знае, как да се справи с гнева си, излива го на когото попадне – на жена си, на децата си. Виновни ли са те, че той се разгневил? Обаче, и те трябва да бъдат досетливи, да знаят, как да го посрещнат.

Като наблюдавам живота ви, виждам, че вие очаквате аз да оправя целия Изгрев. Не само аз да го оправя, но и вие трябва да го оправите. И религиозните очакват Христос да оправи света. Христос оправя света, но и вие трябва да го оправите. Един брат ме запита, на какво се дължат страданията на човека. Казвам му: Представи си, че на един човек възлагат задачата да запали огъня на всички хора. Ако му е нужна само една минута за запалване на един огън, колко време трябва да употреби, за да запали огъня на всички хора? Нужни са му милиарди минути. Защо всеки човек сам не запали своя огън? Както всяка домакиня пали огъня на своето огнище, така всеки може да запали своя огън и да улесни работата на един човек. Следователно, когато се казва, че една работа може да се свърши за хиляда години, разбираме, че само един човек работи. Когато се казва, че работата може да се свърши за една минута, разбираме, че всички хора работят. Когато всички хора работят единодушно, работата става изведнъж.

Често цитирате стиха: „Даром сте взели, даром давайте!“ Това е отлично, но какво ще кажеш за себе си, ако даром взимаш, а даром не даваш? Според мене, това е крива философия. Беден си, влизаш в една богата къща и казваш: Тези хора са длъжни да ме нахранят. Седнеш като господар и чакаш. Не, ще влезеш в този дом и ще видиш, какво можеш ти пръв да дадеш. Даже и да не дадеш нещо, носи в себе си мисълта да направиш нещо за тези хора. Само така ще си пробиеш път. На изгревчани казвам: Всички давайте! Богати и бедни, всички давайте! Кой ще работи: богатият, или бедният? Богатият е стар човек, а бедният – млад. Кой ще работи: старият, или младият? – Младият, разбира се. Старият ще дава пари, а младият – труда си, той ще работи. Богатият ще дава пари. Който дава пари, той е стар. Който дава ум на другите и ги учи, какво да правят, той е стар. Опасно е, ако всички започнат да дават съвети. Майсторът да дава съвет, има смисъл. На Изгрева има сестри, които шият добре, майсторки са. Могат ли да кажат, колко бода са нужни за ушиването на една блуза? Аз имам подарък една бродирана картина с коприна, за ушиването на която са употребени 35 милиона бода. В това отношение, тя е математическа картина: бодовете в нея са преброени. Всеки трябва да знае, колко бодове са направени за неговата дреха. Ако не знаеш броя на бодовете в твоята дреха, не може да бъдеш щастлив. Има шивачи и шивачки, които не знаят да кроят, както трябва. При кроенето те изкривяват линиите. Кривата линия носи нещастие. Има криви линии на скарването, на съмнението, на безверието, на скъперничеството. Шивачът сглобява кривите линии и казва: Харесваш ли дрехата? Има криви линии на добродетелта, на справедливостта, на разумността. Като облечеш такава дреха, ще се чувстваш щастлив. Казваш: Доволен съм от тази дреха. Като срещнеш човек с дреха, ушита от линиите на добродетелите, виждаш на лицето му изписано доволство, благодарност. Той казва: Откак нося тази дреха, всичко ми тръгна напред.

Днес за пръв път говоря за линиите на шивачеството. Изкуство е шивачеството. Мислите, че сте добри хора. Да, така е, но не знаете да ходите правилно. Сега аз ви говоря по закона на дългите линии. – Как може да се познае правилното ходене? – По това, че като ходиш ти е приятно. Тогава ти си в хармония със себе си и с околната среда. Когато слизам в града, от време на време, спирам по малко, за да урегулирам хода си. Преди всичко, имам предвид дължината на улицата и се съобразявам, как да тръгна, за да бъде движението ми хармонично. Разглеждам къщите, наблюдавам хората и съобразявам, как да говоря с тях, какво да им говоря. Знание е нужно за това. И като седиш на едно място, трябва да знаеш, как да седиш. Седнеш, кръстосаш ръцете си и мислиш, че добре си седнал. Като кръстосвате ръцете, вие запушвате клетките. Молиш се на Господа, туриш ръцете си на челото, наведеш се – пак запушваш клетките си. С това ти привикваш отрицателните сили към себе си. Като се молиш, ще застанеш в такова положение, че да се свържеш с положителните сили на природата. Това са малки работи, но трябва да се знаят. Често лампите изгаснат, значи, токът се е прекъснал. Който разбира от електричество, веднага го поправя. Има един брат на Изгрева, който постоянно поправя повредите. Той знае, как да се справи с нарушенията.

Има много братя и сестри на Изгрева, добри, даровити, но не са се проявили. Обръщам вниманието ви, да извадите заровените съкровища от земята. Има много заровени съкровища, но трябва да ги извадите и пуснете в обръщение. Не е нужно само да знаете, че сте даровити. Кажете си: Даровити сме, но трябва да работим, трябва да се учим. Бог е вложил във всекиго дарби, но време е нужно, за да се проявят. Това може да стане в един ден, в една седмица, в един месец, но не е нужно всичко изведнъж да се постигне. Радвайте се един на друг; радвайте се, че Бог ви е събрал на едно място. Вие сте азбуката на живота. Ако, като букви, не се съберете на едно място, как ще четете? Може ли да се чете, ако буквите са на голямо разстояние една

от друга? И вие, като сте наблизо, можете да четете. Така събрани, вие представяте едно голямо съчинение. Тъй както сте наредени, аз чета по вас. По вас виждам, какво е написал Бог. Ако сте разпръснати, нищо не бих могъл да прочета. Аз не обръщам внимание на това, дали сте седнали на столове, или не, а казвам: Този е буква „л“, друг – „ю“, третият – „б“, другите – „о“, „в“. Че малко е кривнато наляво, надясно, това не ме интересува. Важно е любов да има. Ще прочета думата „любов“. Ако буквите се отдалечат една от друга, нищо не може да се чете. Събрани на едно място, вие образувате една подкова, обърната на запад. Това показва, че сте свързани. Същевременно, представяте една чаша, която чака времето да се напълни. Подковата представя човешкия ум, който трябва да се подкове и да се впрегне на работа. – С какво ще се напълни чашата? – С Божиите блага, с Божиите добродетели, та когато жадният пие от тази чаша, да уталожи жаждата си.

Питам: Можете ли да превърнете подковата в чаша? Това е голямо изкуство. Вие сте започнали с най-лесната работа – да говорите и да пеете. Раздвижите езика си, раздвижите гласните си струни и започвате да говорите и пеете. Хората ви слушат и остават доволни от вас. Какво сте направили? Раздвижили сте въздуха. Друг е въпросът, ако копаете. Един копае цял ден, и никой не е доволен от работата му. Затова, казвам: Започнете с най-лесната работа – да говорите и да пеете. Как бихте изпели думите „така е писано“, или „така е казано“? Буквата „Т“ показва, че горе има едно препятствие, което пречи на силата, която иде отдолу. Голяма трябва да бъде силата, за да преодолее на мъчнотиите. Казваш: Не ми се пее, не съм разположен. – Там е работата, да пееш, когато не си разположен. При разположение всеки пее. Когато съм неразположен, аз ще пея: Много съм неразположен. Колко съм неразположен! После ще махна отрицателната, частица „не“ и ще пея: Колко съм разположен! Само така ще сменя състоянието си. Казвате: Глупаво е да пееш на неразположението си. – Наистина, глупост е, по-малка глупост от

тази няма. След това ще пристъпя към втората част на песента: Сега вече съм готов да работя за всички; за всички да работя. „За всички“ – това е най-малкото добро, което мога да направя. Значи, да пееш, че си неразположен, това е най-малката грешка. Разположен съм – най-малката глупост. Сега съм готов да работя за всички – най-малкото добро, което можеш да направиш.

Помни: Когато си неразположен, зачеркни „не“ и пей „разположен съм“. След това кажи: Сега ще работя. Желая всички вие да работите; зная, че ще работите. Всички имате добро желание да работите. Толкова години, всички идвате рано сутрин на клас. Кое ви кара да дохождате? Никой нищо не ви дава, нищо не ви плащат, сами идвате да слушате. Това е най-малкото добро, което правите. Ето една добра черта у вас. Като правите това, другите неща сами по себе си ще дойдат. Ставаш рано, идеш да слушаш. Вън е тъмно, студено, ти ставаш и тръгваш. Това е безкористно. Невидимият свят цени това. Казват ми: Не ги критикувай. Те стават рано, идат да слушат лекцията. Всичко, каквото слушате, се наслоява в съзнанието ви, както снегът в северния полюс. Един ден, когато дойде топлината, снегът ще се стопи, и всичко ще бликне. Нищо не се губи.

Аз зная, че всичко, което съм ви говорил, е потънало дълбоко в съзнанието ви – не е изгубено. И доброто, което правите, не е изгубено. Бог е навсякъде. Той пази своите неща. Това, което съм говорил, не е мое, то е на Бога. Аз зная, че Бог ще запази своите хубави неща. След време всичко, което сте приели в съзнанието си, ще израсте. Нови пътища ще се открият пред вас, и вие ще благодарите за тях. В Бога всичко е хубаво.

„Аз съм пътят.“ – Кой е пътят? – Мъдростта. „Аз съм пътят.“ – Кой е пътят? – Истината, която носи свободата. „Аз съм пътят.“ – Кой е пътят? – Животът, който произлиза от Бога на любовта. Като познаем Бога, като Любов, животът ще дойде у нас. Като познаем Бога, като Мъдрост, знанието и светлината ще дойдат у нас. Като познаем Бога, като Истина, свободата ще дойде у нас. Съществуват

три пътя: Път на Мъдростта, отдето иде знанието и светлината. Път на Любовта, отдето иде животът, и път на Истината, отдето иде свободата. Ходете в тези три пътя.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

11. Утринно Слово от Учителя, държано на 12 декември, 1937 г. София. – Изгрев.

С КЛЮЧ И БЕЗ КЛЮЧ

Т. м.

Много пъти съм чел Евангелието без време; сега ще го чета навреме. Всяко нещо трябва да става навреме. Ще прочета 15 глава от Евангелието на Матея. Много пъти сте я чели без време. Сега ще я слушате навреме, дошло й вече времето.

„Защо Твоите ученици престъпват преданията на старите и не си мият ръцете, когато ядат хляб?“ (2 ст.).

Христос отговорил: Защо и вие, заради вашето предание, престъпвате Божията заповед? (3 ст.).

И вие, като не държите преданието, нямате вода за миене; няма с какво да се миете. Ако един от вас е праведен, а друг грешен – праведният си затваря водата и грешният остава немит. Щом потече водата на праведния, грешният се измива. Светът е нечист, понеже праведните са затворили водите. – Защо се затварят водите? – Защото не е завършена още инсталацията. И да искат, праведните не могат да пуснат водата. Трябва да има кранове, тръби, по които да тече водата. След време водата ще дойде, но трябва да знаете как да отваряте и затваряте крановете.

Вие искате да знаете защо стават грешки. Питам: Кога се спъвате? – Когато няма светлина. Значи, ако влезете в тъмна стая, непременно ще се спънете. Друг е въпросът, ако имате лампичка. Спъват ли се хората при електрическата светлина? Като видите, че някой се спъва, извадете лампичката от джоба си и му светнете. Щом имате светлина, осветявайте пътя на хората. – На какво можем да научим хората? – На всичко, което ги интересува. Ако срещнеш вълк, какво ще научиш от него? – Да ядеш месо. Но за тебе това не е ново. Друг е въпросът, ако той учи овцата да яде месо. Какво ще бъде

положението на вълка, ако овцата започне да яде месо? Тогава, кой кого ще яде? Казвате, че, според новото учение, не трябва да се яде месо. – Какво ще правим без месо? – Тогава, именно, работите ви ще се оправят. Според мене, когато работите се оправят по човешки, светът се обърква; когато работите остават неоправени, светът се оправя. Досега хората все работите си оправяха. Престанете да оправяте работите си! Един французин, в Париж, си купил няколко дузини кибрити, с цел да си осветява пътя като минава през гората. Една нощ го нападнала глутница вълци. Той започнал да пали една след друга клечките. Вълците го следвали, но не смеели да го нападнат. Светлината ги плашела. Така той стигнал до селото. Изгорил всичките кибрити, но кожата си спасил. Човек трябва да даде нещо от себе си. Вие носите кибритени кутии, искате да ги продадете – да спечелите нещо от тях, обаче вълците ви следват. Драскайте една след друга клечките, осветявайте пътя си. Така ще се спасите от неприятностите. Този французин палил клечките не от щедрост, но от желание да спаси живота си. Ще кажете, че той бил умен човек. Да, той дал доста материал на вълците, но останал жив.

Сега ще изнеса една своя опитност. Тези дни си направих секретна брава на стаята си: никой да не влиза в стаята ми, освен мене. Мислех, че с този ключ съм сигурен. Турих ключа в старите панталони и облякох новите. Затворих вратата и слязох долу. След малко трябваше да се кача в стаята си. Търся в джобовете, ключа го няма. Сетих, се, че е в старите панталони. Какво да правя? Видях един брат, помолих го да се качи на една стълба и през балкона да влезе в стаята ми. След няколко дена стана обратното: ключът останал в новите панталони, а аз облякох старите. Излязох от стаята и затворих след себе си вратата. Пак трябваше да се качват по стълбата и да отключат стаята ми. Ето едно противоречие. Вие се чудите, на какво се дължат противоречията и нещастията. Казвам: Един чифт панталони ми трябват. Като ги скъсам, ще си купя нови. Противоречията в живота се дължат на факта, че хората имат по два

чифта панталони и ключът се мести ту в старите, ту в новите панталони. Вие не предпочитате новите панталони пред старите, но става нужда да ги сменяте. Старите панталони са за всеки ден, новите – за светли дни. Обаче, ключа трябва постоянно да носиш със себе си; да помниш, като сменяш панталоните си, да изваждаш ключа и да го носиш със себе си. Ключът сам не може да излезе от джоба, ти сам трябва да го извадиш. С тази опитност изяснявам отчасти причината за противоречията.

– Как ще се оправи светът? – За кой свят питате, за вашия ли? – Много просто. Беден си, нямаш пет пари в джоба си. При бедността тури богатството – нищо повече. Слаб си, нямаш сила, чудиш се, какво да правиш. При слабостта тури силата. Дал си място на безлюбието; при безлюбието тури любовта. Изпълнен си с безверие; тури вярата при безверието. Отчаян си; при отчаянието тури надеждата. Затворил си стаята и ключът останал вътре. Извикай любовта и тя ще ти отвори. Като влезе в стаята ти, безлюбието казва: Не давам ключовете. Изпрати любовта да ти отключи. Само любовта може да се справи с безлюбието. Вярата може да се справи с безверието. Надеждата може да се справи с отчаянието. Ако вие бяхте в моето положение, как щяхте да си отворите стаята? Аз си мислех, че работата ми е уредена, че никой не може да влезе в стаята ми. Казвам си: Защо ми трябваше ключ? Трябваше да вярвам във всички хора. Щом съм без ключ и аз ще влизам свободно, и хората ще влизат свободно. Като пожелах само аз да влизам в стаята си и никой друг, противоречието веднага дойде. Важно е сега, как да се справяме с противоречията. Един страдащ, беден човек, гладувал три дена, върви след тебе. Ти го питаш: Защо вървиш след мене? – Гладен съм, искам хляб, а ти имаш в торбата си. – Остави ме свободен; търси си някаква работа. – Искам да те придружа донякъде. – Какво намерение имаш? Този човек те следва, иска доброволно да му дадеш нещо. Щом не искаш да му дадеш нещо по човешки, той започва да те изучава: измерва те от главата до краката, да види колко си силен. И тогава, с

насилие ще си вземе малко хляб. Ако по добър начин не му даваш нещо, с насилие ще дадеш. Щом е силен, той сам може да си вземе от твоя хляб. Той казва: Спри! Отвори торбата си! – Какво ще правиш? Насилие е това! Ще отвориш торбата си, в която има два хляба и ще му дадеш единия хляб. Ще кажеш, че той няма право да те насилва. Що е правото в юридически смисъл? Има ли право водата, от върха на Витоша да тече надолу? – Има право, разбира се. – По кой път ще слезе? – Отдето намери път, оттам ще тече. – Има ли право водата от долината да се изкачва нагоре? – Няма право. И да иска, не може. Има неща, които вие никога не можете да направите. Има неща, които всякога можете да направите. – Отде да мина? – Отдето искаш. – Как да направя добро? – Както искаш.

Всички спорове се дължат на факта, че всеки мисли, по кой път да мине. Няма какво да се мисли. Ще минеш оттам, отдето знаеш. Любовта е път, който води отгоре-надолу, а не отдолу-нагоре. Ако изучавате любовта по пътя, който води отдолу-нагоре, никога няма да я разберете. Ако я изучавате отгоре-надолу, лесно ще я разберете. Кой трябва да обича: слабият или силният? – Слабият не може да обича. Само силният обича. – Кой трябва да работи: слабият или силният? – Силният. – Кой трябва да прави благодеяние: богатият или бедният? – Богатият. – Кой трябва да се учи: невежата или ученият? – Невежата. Той трябва да намери учен, да го учи. Лошият е невежа, добрият е учен. Ако си невежа, т. е. лош, ще намериш един добър човек да те учи. Ако не знаеш да шиеш, ще намериш майстор-шивач да те научи да шиеш. – Как ще проповядвате на хората? – Ще им говорим за любовта. – Обаче, любовта носи живот. Значи, първата работа ще бъде да дадете живот на хората. Без любовта човек е мъртъв. Дето влезе, любовта събужда заспалите, нахрани гладните, дава подслон на бездомниците. – Да бъдем меки, да имаме добри отношения. – Това са второстепенни работи. Първо, любовта носи живот.

Преди няколко дни дойде при мене един брат, който свири на контрабас. Показа ми инструмента, разглеждах го, но не можах да

свиря на него. Ако беше цигулка, щях да свиря. Каква е разликата между баса и цигулката? На баса струната сол е горе, а на цигулката – долу. Взех лъка и започнах да свиря на празни струни. Казвам: Лесно се свири на празни струни, но дойде ли до промеждутъчните тонове, работата се усложнява. Да теглиш празни струни, това е все едно да обичаш себе си. Има ли нужда да те учи някой как да обичаш себе си? Дойдеш ли до любовта към другите, ти се натъкваш на мъчнотии. Щом пръстите се движат по струните, трябва да бъдеш майстор, да знаеш де да ги поставяш. Ако не знаеш, тоновете ще излизат неверни. Има ли нужда да те учи някой, как да ядеш? Всяко същество знае това. Достатъчно е да вземе лъка и да тегли па празните струни. Като дойде до промеждутъчните тонове, т. е. до другите хора, там той е невежа – трябва да се учи.

И тъй, радвайте се, че обичате себе си. Ако никого не обичате, поне себе си обичате. Радвайте се, че е останала поне тази малка обич. Тя представя обич към малките неща. Сега ще изучавате обичта към Цялото. Това е закон, на който Бог ще ви учи. Не можеш да научиш този закон сам – друг ще те научи. – Кой? – Само ученият може да ти покаже как да обичаш Цялото. – Кой е този учен? – Бог. Ако Той не те научи, завинаги ще останеш невежа. Женените ще влязат в Божественото училище, там да учат. Ще седнат един до друг и ще слушат какво им се преподава. Няма да се гледат в очите, но ще учат. Те ще гледат само Бога и Него ще следват. Рече ли жената да гледа мъжа в очите, и мъжът – жената, работата им остава назад. Грешката на всеки човек се заключава в това, че когото срещне на пътя си, все в очите го гледа. Бъди сляп за хората, а с отворени очи за Господа. – Защо сме невежи? Защото се гледате едни-други: ти гледаш едного, той гледа друг и т. н. Ето, и аз научих един урок от старите и новите си панталони. Станах по-учен. Когато обличам старите си панталони, първо проверявам де е ключът. Ако е в новите, турям го в старите; ако е в старите, турям го в новите. Гледам да не остана вън, пред затворената врата. Засега старото и новото са на еднаква почит. Иде

новата епоха, която е несъвместима със старата. Един художник рисува човек, на когото челото е изпъкнало, а очите – вдлъбнати. Челото ще рисува по един начин, а очите – по друг начин. Мъчно се рисуват очите. Следователно, старата епоха си служи с едни методи, а новата – с други.

– От какво се нуждае болният? – От здраве. За да бъде здрав, човек трябва да има светлина, въздух, вода и храна, т. е. твърда почва. Четири елемента взимат участие в здравето, т. е. в човешкия живот – светлина, въздух, вода и почва. На химически език казано: Човек се нуждае от въглерод, водород, кислород и азот. Азотът е много устойчив елемент. Той не се изменя, не се влияе от външните условия. Казваме, че азотът е инертен газ. Кислородът поддържа живота; той носи топлина и мекота. Водородът носи влагата, а въглеродът – храната. За всеки организъм е определено в каква пропорция трябва да бъдат тези елементи. Някои страдат от липса на вода в организма, а други – от изобилие. Едни страдат от липса на светлина, а други – от изобилие. Едни страдат от липса на храна, а други – от изобилие. Недоимъкът и изобилието произвеждат два различни резултата. Изобилието прави човека лаком, а недоимъкът – скържав. Кое е по-добро: скържавостта или лакомията?

Вие сте учили толкова години. Какво ще кажете, ако ви повикат на небето? Ще ви спрат пред райската врата и ще ви питат каква е паролата. Какво ще кажете? Ако сте англичанин, за да се обърнете към майка си, ще кажете на английски „мамо“. Ако сте българин, ще кажете на български „мамо“. Кажеш ли една дума, така трябва да я изговориш, че тя да оживее. Казваш: Обичам парите. Ако изговориш тези думи правилно, парите ще дойдат при тебе. Казваш: Обичам ябълките. Щом ги обичаш, те трябва да дойдат при тебе. За да опиташ силата си, изговори една дума, от която се нуждаеш. Ето, сега идат празници. Зима е. Имаш нужда от въглища, дрехи, обувки. Кажи: Имам нужда от пари. Ако парите дойдат при тебе, ти си изговорил думата правилно. Следователно, всяко нещо, което искаш и не

получаваш, показва, че не си вложил сила в него, не си го одухотворил. Казваш, че обичаш Бога. Щом Го обичаш, Той трябва да дойде при тебе. Ако не дойде, не Го обичаш. Ако дойде Бог, цял свят се открива пред тебе. Какво по-голямо щастие от това? И тогава, ако болен дойде при тебе, той ще оздравее; глупавият поумнява, лошият става добър. Ти няма да го убеждаваш да стане добър, той сам ще стане такъв; безверникът става вярващ. Често цитирате стихове, какво казал Христос. За да разбереш, какво казал Христос, първо трябва да Го обичаш. Ако не Го обичаш, всичко за тебе е затворено. То е все едно да си загубил ключа от стаята си. Стоиш вън и не можеш да си отвориш.

Повтарям: Обикнете Бога, но така, че да се преобразите. Щом дойде Бог във вас, животът ви ще се подобри: ако сте били болни, ще оздравеете; ако сте били в лишения, всичко ще ви се достави, ще живеете в изобилие. Като обичаш Бога и в огъня да влезеш, няма да изгориш. Какво стана с тримата младежи, които хвърлиха в огнената пещ, изгоряха ли те? Мойсей видя горящата къпина, но изгоря ли тя? По какво се отличава човекът, в когото любовта живее? Той гори, без да изгаря – такъв е огънят на любовта. Който гори и изгаря, не живее в любовта. Този огън се отличава от свещения огън на любовта. Всички противоречия в живота се дължат на огъня, който всичко изгаря. Добрият живот, който търсите, ще дойде от огъня на любовта. В него се крие истинският живот. В този огън хората се познават помежду си. Как ще познаеш човека на бал маске? Познаваш ли лицето му под маската?

Казваш: Познавам еди-кого си. – Нищо не познаваш. Докато е млад, той е красив. Като стане на 60 – 70 години, той си туря маска на лицето. Като млад, имал една маска; като стар – друга. Коя от двете маски е истинска? – Нито едната, нито другата. На онзи, който живее в Божествения свят, лицето никога не се изменя. И в него стават промени, но не в основните черти. Светлината на лицето му никога не се изменя. На любящия човек краката никога не отслабват. Той

никога не обеднява, никога не се озлобява. Той не се страхува от нищо. Дето има страх, там е безлюбието. – Как да се освободя от вътрешния страх? – Извади безверието, безнадеждието и безлюбието вън от себе си и внеси вярата, надеждата и любовта в себе си. Казваш, че не искаш да те учат хората. – Тогава остави да те учи само Един. Казано е в Писанието: „Бог ни е Учител.“ Като се учиш от Господа, ще се облечеш в красивата дреха на любовта и като срещнеш ближния си, ще го възлюбиш. Красиво е лицето на твоя ближен. В любовта човек се показва в истинската си красота. Казано е: „Сега виждаме мрачкаво, като през огледало, а тогава ще виждаме лице с лице.“

Едно се иска от вас – да обичате Бога. В това се крие разрешаването на всички въпроси. Без любов към Бога всички врати са затворени. Любовта към Бога е закон на Цялото. Като обичаш Бога, ти ще се справиш с недоволството и недоразуменията в своя живот. Дето минеш, пътят ти ще бъде отворен. Ако си първокласен певец, ще те приемат навсякъде. Дето и да отидеш – във Франция, Англия, Америка, навсякъде ще бъдеш добре дошъл. Ако си обикновен певец, кой ще те слуша? Повечето хора са обикновени певци, едва една октава взимат. Добри певци се искат навсякъде. Да допуснем, че някой от вас крие особена сила в себе си: каквото пипне, оживява в ръката му. Слепи прогледват, глухи прочуват, хроми оздравяват. Какво ще бъде положението на този човек? Всички ще го търсят – бедни и богати, учени и прости. Всеки ще иска да сложи той ръката си върху него, да го излекува. – Възможно ли е това? – Възможно е. – Кога? – Когато обичаме Бога. Тогава ключът ще бъде в ръцете ни. Ако не обичаме Бога, ключът е в старите ни панталони и ние ще стоим вън. Това се отнася и до мене, и до вас. – Поне ще бъдем с нови панталони. – Да, с нови панталони, но ще стоите вън.

Казваш: Ти не ме обичаш. – Да, ключът ти е вътре в стаята, а ти си отвън. Ако и аз не те обичам и не те разбирам, и моят ключ е отвън. Значи, ключовете и на двамата са отвън. Отвън – значи и двамата живеем вън от Господа. Щом не разбирам хората, вън от Бога

съм; щом ги разбирам, в Бога съм. Обичам даден човек – в Бога съм; не го обичам – вън от Бога съм. Имам вяра – в Бога Съм; нямам вяра – вън от Бога съм. – Как да те обикна? – Като влезеш в Господа. Щом си вън от Бога и да искаш, не можеш да ме обикнеш, забравил си ключа в стаята си. Бог е Любов, т. е. ключ, който отваря и затваря и дава свобода на човека, да влиза и излиза когато пожелае. Свободен, в абсолютен смисъл на думата, е само Бог. Свободата е само за Бога. Следователно, не можеш да бъдеш свободен вън от Бога. Вън от Бога не можеш да имаш никакъв живот – това е немислимо. Значи, свободата е в Бога. Който иска да бъде свободен, да обича Бога. Вратата на този човек ще бъде всякога отворена. – За кого? – За любовта.

– Какво представя новото учение? – Учението на любовта, т. е. на онзи Божествен ключ, който отваря всички врати. – Кога? – Когато обичаш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. Сърцето и умът са във физическия свят, а душата и духът – в Божествения свят. Ако не живеете в душата и в духа си, и на земята ще бъдете отвън. Който живее в душата и в духа, ще бъде вътре. Любовта е понятна само за онзи, който живее в душата и духа, т.е. който живее в Бога. За сърцето и за ума любовта е неразбрана. Това трябва да се знае! Отчаян си, не знаеш какво да правиш. Обикни Бога и отчаянието ти ще изчезне. Беден си – обикни Бога. Болен си – обикни Бога. Светът ще се оправи само с една дума: люби! Възлюбете се един друг. Като възлюбиш ближния си, ще го туриш на своя стол и ще започнеш да му служиш. После той ще те тури на своя стол и ще започне да ти служи. Той ще ти служи, и ти ще му служиш – взаимно ще си служите. Той ще ти дава предпочитание, и ти ще му отговаряш със същото. Надпреварвайте се в отдаване почит един на друг. Това прави любовта. Ние не искаме да ни отдават предпочитание; искаме да отдаваме почит на другите. Ако очакваш да ти отдават почит, ти вървиш по законите на света, отдето идат всички противоречия. Без любов нищо не става. Без любовта ти

си вън от Бога. За да предпочиташ другия, ти трябва да живееш в Бога, да бъдеш богат човек. И тогава, каквото и да даваш, ще се благослови. Направете опит, да проверите истинността на моите думи.

Апостол Павел казва: „Ако дам живота си на изгаряне, а любов нямам, нищо не съм." Всичко, което правиш без любов, нищо не струва. Учиш някого, но без любов. Каквото знание и да му предадеш, той ще го приеме, но след това ще почне да те коригира. Много ученици коригират учителите си. Първоначално ученикът е слаб, няма знания, но като приеме знанието и силата на учителя си, започва да се бори с него, да мери силата си. Дето и да отидете днес, навсякъде има борба. Един иска да пее, да покаже изкуството си. Веднага срещу него излиза друг и му обявява борба. Музиката има отношение към здравето, към хармонията. Следователно, щом двама души се карат, влезте между тях и започнете да пеете. Дето ходите, пейте. Един сляп цигулар седял на пътя и свирел с цигулката си. От време на време някой минувач хвърлял по пет стотинки в чинийката на стареца. Един ден Паганини минал край просяка, взел цигулката му и започнал да свири. Веднага улицата се напълнила с хора и всички се трупали около Паганини да чуят големия майстор. В половин час чинийката на стареца се напълнила с едри звонкови монети. Когато Паганини престанал да свири, старецът му казал: Синко, де беше по-рано и мене да беше научил така да свиря!

Когато любовта дойде у вас и засвири, като Паганини, чинийката ви ще се напълни със злато. Докато вие свирите на вашите цигулки като стареца, чинийката ви всякога ще бъде празна. Желая Паганини да дойде у вас, да засвири на вашата цигулка и чинийката ви да се напълни. За да дойде Паганини у вас, вие непременно трябва да имате цигулка. Ако отправите любовта си нагоре и възлюбите Господа, Той ще засвири на цигулката ви и Неговите блага ще дойдат при вас. – Кога ще стане това? – Още днес може да стане – от вас зависи. Ако отлагате за утре и за други ден, нищо не можете да

разрешите. Отлагането не разрешава въпросите. Нека всеки се запита: Мога ли да обичам Господа? – Как? – Доброволно, а не по закон. Според мене, ако има хора, които разбират новото, това сте вие; и ако има хора, които не разбират новото, това сте пак вие. Ако има хора, които могат да оправят света, това сте вие; и ако има хора, които не могат да оправят света, това сте пак вие. Хората, които Бог създаде, развалиха света; същите хора ще го оправят. Ако слушате Бога, светът ще се оправи; ако не Го слушате, още повече ще се развали. Превеждам думата слушане. Ако обичаме Бога, светът ще се оправи; ако не Го обичаме, ще се развали. Светът е развален, защото хората не обичат Бога. За сина, който не обича баща си, светът е развален. Той няма отношение към своя баща. Сърцето на бащата е отворено за онзи син, който го обича. Бащата е готов на всякакви жертви за този син. Следователно, от вас зависи да оправите своя свят. – Как ще го оправим? – Като възлюбите Господа.

Като ви наблюдавам, аз се уверявам, че Бог ви е създал и то такива, каквито трябва да бъдете. Той ви е дал всичко – и това зная. И като виждам, че страдате, зная защо. Страдате, защото не слушате. Вие трябва да слушате, какво ви говори Бог, а Той слуша вашите въздишки. Някога въздишате, но никой не влиза в положението ви. Обаче, Божият Дух е толкова отзивчив, че дава ухо и на най-слабия зов. Една въздишка да чуе, Бог полага ръката си върху човека и му помага. Той слуша болките и страданията на всички хора. Това значи, че Бог ни слуша. Повечето хора са глухи за страданията на своите ближни. Вие трябва да се учите да слушате, т. е. да дадете на човека онова, от което той се нуждае. Това е една от най-трудните работи.

Често се питате: Де отиде нашата любов? Какво стана с нея? – Не се страхувайте, нищо не е станало. Човешката любов е научила хората на хиляди добри работи. Същевременно тя е родила смъртта. Направиш си хубава къща, но изгубваш живота си. След тебе друг остава да живее в твоята къща. Ставаш търговец, спечелиш много пари, но като умреш, друг наследява твоето богатство. Ставаш

художник, рисуваш хубави картини, но един ден заболяваш и не можеш повече да рисуваш. В човешката любов губиш всичко, което си имал. Божествената любов се отличава по това, че, каквото придобиеш в нея, никой не може да ти го отнеме. Божието благо е толкова голямо, че никой не може да го открадне. Кой може да открадне слънцето? Ако имането ти е голямо като слънцето, кой може да ти го вземе? Даже и като луната да е, кой може да ти го вземе? Как ще го пренесе? Де ще го тури? Малките работи всеки може да ги вземе и да докаже, че са негови. За големите, обаче, как ще докажеш, че са твои?

„Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога." Това, което може да поправи света в един момент, е любовта към Бога. Тя е ключът на светлината. Като го завъртиш, веднага светва. Като пуснеш в движение машината на парахода, той веднага тръгва. Като завъртиш колелото на локомотива, тренът потегля. Следователно, ако разполагаш със силата на любовта, всички работи стават моментално. Ако не притежаваш тази сила, нищо не става. Да дойде Божията Любов в света! Казваш: Нямам любов, никого не обичам. – Никого не обичаш, защото си турил себе си на мястото на Бога. В която къща влезеш, на първо място ще видиш портрета на домакина. Той е у дома си, а същевременно и портрета си турил. Той е оригинал, а портретът му – копие. Защо му е копието? Никъде не виждам образа на Господа. Всеки стои нащрек и казва: Внимавай, да не ме обидиш. – Ако те обичам, няма да те обидя; ако не те обичам, ще те обидя. В любовта всичко става по най-добър начин. Дето има обиди, там любовта не присъства. Някой казва: Не ми харесва този брат. – Онзи харесва ли ти? – И той не ми харесва. – Изобщо, никого не харесвам. – Значи, само себе си харесваш. Питате ме: Харесваш ли ни? – Какво да ви харесвам? Аз харесвам себе си повече от вас. – Вие харесвате ли ме? – Харесваме те. – Страх ме е, че ме харесвате. Желал бих да не ме харесвате. Да обичам някого, това значи, да не го подозирам в нищо, да съм готов на всички жертви за него. – Обичаш ли ме? – Първо

обичам Бога с всичкото си сърце и, като изляза от тази любов, аз я отправям към всички живи същества. Да гледаме на всичко, както Бог гледа. Това значи, че съм излязъл от Бога. – Защо не трябва да подозираме и да се съмняваме? – Защото сам Бог не подозира и не се съмнява в това, което е направил. Ако има нещо у нас за харесване, то не е наше. Бог обича в нас своето си, т. е. това, което Той сам е направил. Човешкото е направено по човешки, а Божественото – по Божествен начин. Като наблюдавам човешкото, някога виждам, че е добре направено; някога виждам нещо лошо в него. Доброто в човека е Божественото, а лошото – човешкото.

Една мома се влюбила в един момък, но скоро след това се разочаровала. Дойде при мене да се оплаква, че била нещастна. – Защо? – Нейният възлюбен обичал и други моми. – Това не е лошо. Според мене, ако този момък обича всички моми, и тебе ще обича. Ако бях мома и дойде при мене един момък да ми каже, че ме обича, ето какво бих направил. Първо ще го запитам: Обичаш ли майка си? Ако ми каже, че мене обича повече от майка си, ще му отговоря, че той не е за мене. Друг е въпросът, ако ми каже, че обича майка си. Тогава ще зная, че и мене може да обича. Който не обича Бога, никого не може да обича. Това е мярка. Дойде някой и ми казва, че Бога не обича, но мене обича. Този човек да си върви, отдето е дошъл. Момъкът пита момата: Обичаш ли баща си? – Не го обичам повече от тебе. – Тогава ти не си за мене. Ако любовта ви към Бога е правилна и към другите ще бъде правилна и устойчива. В правилната любов на човека се крие щастието на човешката душа. – Защо свекърва и снаха се карат? – От страх. Свекървата се страхува, да не би снахата да задържи сина й само за себе си. И снахата се страхува, да не би свекървата да отнеме любовта на сина си от нея. Снахата трябва да обича свекървата, защото тя е майка на онзи, когото снахата обича. По степен на любовта, майката стои по-високо от онзи, когото родила. Ако някой каже, че те обича, първо го попитай, обича ли той майка си и баща си. Ако ти, човекът, си толкова умен, колко по-умен ще е този,

който те е родил. Така гледам аз на нещата; така трябва да гледате и вие. Трябва да обичаме Бога, защото Той стои над всичко. Каквото имаме, всичко Той ни е дал. След всичко това ще дойдат да ми доказват, съществува ли Бог или не. Щом Го обичам, аз вече Го познавам. Аз зная де е Той, какво прави – навсякъде Го виждам. Щом не Го обичам, светът пред мене потъмнява.

Сега вие минавате за много учени. В това, именно, е вашата слабост. Вие мислите, че сте по-учени от мене. И аз съм на опасен път, ако мисля, че съм по-невежа от вас. Моето невежество се заключава в това, че не мога да разбера какви сте вие като хора; не мога да разбера и в какво се състои вашето учение. Някои мислят, че Учителят е много учен, а вие нищо не знаете. Аз пък мисля точно обратно: че вие сте много учени, а аз съм невежа. Ето едно противоречие. За да се примирите, аз ще ви дам малко от своето невежество, а вие – от своето знание. После аз ще ви дам от своето знание, а вие – от вашето невежество. В това е разрешението на въпросите. Така ще се опознаем. Вашето невежество и моето ще станат почва, а вашето знание и моето ще станат семки за посяване в тази почва. От тях ще излезе бъдещата култура. Така ще се изпълни Божията воля. С други думи казано: Вие ще ми дадете малко от вашата любов, а аз ще ви дам от моето безлюбие. После вие ще ми дадете от вашето безлюбие, а аз от своята любов. Така ще се разрешат всички въпроси. Разбирайте се като братя, защото всички сме излезли от Бога. Ние се различаваме само по съзнанието си. Който е излязъл по-рано от Бога, той е извървял по-дълъг път. Че някой извървял хиляда километра, а друг – по-малко, това нищо не значи. След време вие ще бъдете там, дето съм аз днес. Важно е да се извърви този път. Светът сега се изменя, и аз уча. Това, което науча, си остава за мене. Това, което вие научите, си остава за вас. Един ден, като се върнем при Бога, ще се съберем заедно и всеки ще донесе своята опитност. Тогава ще ни се дадат много блага. Аз не мога да имам вашата опитност, нито вие – моята. Всеки ще разбере любовта по специфичен

начин. По който начин схванете любовта, тя трябва да бъде примирително звено – условие за работа.

И тъй, обмяна е нужна на хората. Всички ще се обмените. Щом се съберете двама души на едно място, обменете си вашето невежество и вашето знание. Поставете невежеството за почва, а любовта – за семе. Така ще дойде примирението в света.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

12. Утринно Слово от Учителя, държано на 19 декември, 1937 г. София. – Изгрев.

МАЛКИТЕ НЕЩА

Т. м.

Ще прочета 9 глава от Деянията на апостолите.

Да се говори за стари работи не е толкова интересно. Старият не говори нови неща, но само за онова, което е преживял. Той разказва за миналото, какъв е бил като млад. И проповедниците разказват каква е била църквата някога. Да оставим настрана какво е било едно време. То си остава за едно време. Какво трябва да се прави в сегашното време? Че едно време апостол Павел страдал; че някога ходил в Дамаск; че гонил тогавашните християни, това днес не ни интересува. Де са тези християни? Важно е как трябва да разбираме Божия закон и заповедите Му. Заповедта „не убивай“ се отнася не само до физическия, но и до духовния и умствения свят. Можеш да убиеш тялото на човека, но можеш да убиеш и едно хубаво чувство в него или една хубава мисъл.

Всички трябва да учите. С това знание, което имате, не можете да отидете далеч. Какво ще постигне художникът, ако спре на своята първа картина? С една картина нищо не се постига. Животът трябва да се развива. Ако мислите, че знанието, което сте придобили като деца, е достатъчно, лъжете се. Казано е, наистина, че ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие, но какво се разбира под „деца“? Деца има на физическия свят; деца има и в духовния, и в Божествения свят. Следователно, като се говори за деца, разбираме Божествени деца. Ако не станете Божествено дете, не може да влезете в Царството Божие. В стиха не се говори за физическото дете, понеже то постоянно се изменя. Ден след ден това дете се изменя, става възрастен, стар. Той сам казва за себе си: Аз не съм дете!

Казвам: Както се различават физическото дете от духовното, така се различават стремежите на човека от физическия и духовния свят. В духовния свят човек се ражда стар и колкото повече живее, повече се подмладява. И обратно: на физическия свят човек се ражда млад, дете и постепенно остарява. В духовния свят човек се ражда учен, с големи знания, но постепенно се освобождава от тях, докато остане само със същественото знание. – Защо е така? – Защото той иде от физическия свят, натоварен с много знания, с голямо богатство. В духовния свят не може да остане с такова знание и богатство, с толкова голям товар. Ето защо, той постепенно се освобождава от товара си, докато се подмлади и запази в себе си само същественото знание. Ако не се разтовари и не стане като дете, той не може да разбере законите на духовния свят.

„Не убивай!“ Никога не обезсърчавай човека. Не казвай, че пътят, по който върви, не е за него. Не му казвай, че никога няма да намери Бога. Това е убийство, за което ще те съдят. Не казвай, че от него човек няма да стане. Бог го е направил човек, а ти му казваш, че няма да стане човек. Колко такива престъпления сте вършили! Ти не си авторитет, да знаеш кой ще стане човек и кой няма да стане. Бог е създал всички хора да станат истински човеци. Който не може да стане човек, Бог не го пуща в обръщение. И вие, които сте пуснати в обръщение, ще станете истински човеци. Казваш за някого: Това гърне не струва нищо. Не говори така. Нямаш право да казваш, че този или онзи е престъпник. Ти укоряваш Господа, че не го е направил добре. Ти хулиш Господа, петниш Неговото име. – Защо даден човек е престъпник? Ще обясня. Грънчар направил няколко гърнета от бял, чист порцелан. Ти взимаш едно гърне и туряш в него урина. Казваш: Това гърне е нечисто. Кой е виновен за това: грънчарят или онзи, който турил урина в гърнето? Следователно, грешният е виновен за престъпленията си дотолкова, че е станал гърне за греха. – Кой тури греха в това гърне? – Някое напреднало същество. И плювалникът е бил чист, но после изгубил чистотата си.

Който мине край него, плюе вътре. Ако нямаше плювалник, де щяхте да плюете? Закон е: Нямаш право да плюеш и да се секнеш на земята. Тя е твоя майка, ще я пазиш чиста. Нямаш право да тропаш и да риташ на земята.

Съвременните християни имат обикновени схващания. Те само цитират, какво е казал Христос, а пренебрегват малките неща. Например, не е позволено да плюваш на земята. Ще се отнасяш с уважение към черната земя. Обикновеният човек не уважава земята, но това не е правилно. Ти си направен от тази земя. Като опетняваш нея, ти опетняваш и себе си. Ново разбиране е нужно за всички. Знаете, че Бог е навсякъде. Ако не е така, плювайте, дето искате и колкото искате. Ти вървиш и плюеш до себе си. Знаеш ли, че плюваш на твоя ангел, който върви до тебе? Вървиш и не знаеш, че един светия те придружава. Осекнеш се върху него. – Вярно ли е това? – Вярно е, разбира се. Аз, който минавам за Учител, често ме предупреждават да не плюя. Казват ми: Внимавай! Искам да кажа нещо, пак казват: Внимавай, така не се говори. Ние се страхуваме от неща, които не съществуват, а от реалните неща не се страхуваме. Че си плюл някъде, даже не помисляш. Ако не плюехте на земята, вие щяхте да станете човеци. Не казвам, че нищо няма да излезе от вас. Който се секне и плюе на земята, главата му ще пати. За всяка плюнка ще го глобяват.

Един наш приятел разказваше следното. Вървя по една от софийските улици и плювам на земята. Веднага ме хвана стражарят и ми каза: Има закон да не се плюе на земята. Ще платите пет лева глоба. Едва сега приложиха този закон в България, а в чужбина отдавна е въведен. Един българин бил в Германия. Веднъж, като слизал от трамвая, хвърлил билета си на улицата. Неочаквано до него се приближил полицейският и му казал: Господине, вие сте чужденец. Ще знаете, че не се позволява да се хвърлят книги или предмети на улицата. Тук минават хиляди души и ако всеки хвърля по нещо, хората не биха могли да минават. На много места има поставени

кутии, там хвърляйте непотребните предмети. Вие хвърляте билетите си, дето искате. – Не съм ли свободен да плюя, дето искам? Не съм ли свободен да хвърлям хартии, книжки, дето искам? – Това не е свобода. Ще бъдеш свободен, ако не плюеш, ако не хвърляш хартии по улиците. Свободен ли съм, например, да накъсам Библията на малки парченца? Ако я накъсам, не мога да чета от нея. Свободен съм, докато книгата е здрава и мога да чета по нея.

Казвам: Време ли е сега да говорим за такива малки работи? – Добре, да говорим тогава за големи работи. Кои са големи работи? – Да свършиш четири факултета; да знаеш десет езика; да станеш велик музикант или художник – това са големи работи. Какво ще нарисуваш като художник? Ако нарисуваш човек, който плюе на земята или който краде, ти вършиш престъпление. Ако нарисуваш вълк, който дави овца, или човек, който коли вол, ти вършиш престъпление. Казваш: Нека видят хората какво става по света. – Да показваш пътя на престъплението, това не е наука. Покажи на хората пътя на доброто. Има писани закони, има и неписани. И неписаните закони трябва да се спазват. Всеки човек си има по един неписан закон. Ние трябва да се освободим от законите на престъплението. Сега, ако няма писан закон за нещо, никой не ви съди. Досега нямаше закон за плюенето. Но в София вече глобяват всеки, който плюе на земята. Като влизате в духовния свят и направите най-малката грешка, още на границата ще ви спрат. Ще ви кажат: Вие сте чужденец, ще ви върнем на земята. Ако влезете в този свят и правите погрешки на всяка стъпка, вие не сте за там. Не е важно, дали вярвате в това. Но аз виждам цяла върволица хора, които се връщат назад, не ги приемат в духовния свят. Те пазят карантина на границата. Позволяват им само да надзърнат там. Божественият свят се отваря за тях само за момент, да видят една картина оттам и веднага се затваря. Като се върнат на земята, питат ги: Какво има на онзи свят? – Там се гледа през решетка. Някой-си отишъл в Йерусалим. Питали го: Какво

видя там? – През решетка гледах, не видях много неща. И досега много хора гледат на живота през решетка, но това не е живот.

– Защо нямаме успех в живота си? – Защото всички сте големи критици. Само онзи може да критикува, който има знания. Ако не можеш да оправиш една работа, по-добре не критикувай. Художник си. Гледаш един портрет и казваш, че линията на веждите не е хубава. – Каква трябва да бъде? Поправи я! – Не мога да я поправя. – Щом не можеш, не критикувай. Много жени правят веждите си, без да са художници. Като художник, аз мога да кажа какви трябва да бъдат веждите. И устата на много хора не е такава, каквато Бог я направил. Аз имам истинския оригинал. Бог направи човека. Това, което представя сегашният човек, в сравнение с онзи, създаден по образ и подобие на Бога, е карикатура. И носът на сегашния човек не е както трябва. Някой нос е вирнат нагоре, друг – увиснал надолу. Един рови с носа си, както свинята рови земята. Има носове, които изразяват любопитство. Такъв е характерът и на свинята. Такъв човек тук подслушва, там подслушва – той рови. Това не е нужно. Двама апаши се разговарят помежду си. Какво ново ще чуеш от техния разговор? Ще чуеш, как са ровили, как са бъркали в джобовете на хората и какво са задигнали. Колкото и да ги слушаш, нищо ново няма да научиш от тях. И в човека има такива апаши. Дойде някой и ти каже: Какво си тръгнал по ума на тези хора? Докога ще се заблуждаваш? Да се ровиш в живота на хората, това е апашлък. Защо ще отклоняваш човека от пътя му? Или ще му кажеш, че на този свят трябва само да ядеш и пиеш.

Тези дни четох една книга от голям авторитет, който доказва, че нямало друг свят. Авторитетът му се заключава в това, че отрича другия свят. Според мене, авторитетът му се заключава в доказване на другия свят. Неговото твърдение е относително вярно. То е все едно да доказвам, че водата на воденицата ще престане. Това подразбира, че водата ще се отбие някъде. Обаче, да доказвам, че водата, изобщо, е пресъхнала, това не е вярно. Ако водата на дадена воденица се отбие,

друга воденица ще работи. Следователно, за тебе е вярно, че няма Бог. Значи, твоята вода се отбила. За тебе няма живот. Значи, щом умреш, Бог не съществува; щом живееш, Бог съществува. Ако не мислиш, няма Бог; ако мислиш, има Бог. Ако не чувстваш, няма Бог; ако чувстваш, има Бог. Докато се молиш, Бог съществува; щом престанеш да се молиш, Той не съществува. Имаш ли пари, има Бог; нямаш ли пари, няма Бог. Това е относителна наука. Всяко цвете, изложено на слънце, расте и се развива. Отнеме ли му се слънцето, то е бледо, хилаво, не може да даде плод.

Ако ви кажа сега, десет дена да не плюете по земята, а в кърпата, ще видите колко нарушения ще направите. Има закон, който регулира нещата. Щом го спазваш, преставаш вече да плюваш. И вие приличате на мене. Откакто съм турил секретни ключове, повече от двадесет пъти съм оставал отвън. Като изляза, мисля, че ключът е в джоба ми, а той останал вътре в стаята. Аз съм турил ключа в джоба на другите панталони, значи, той е на място. Но този, който плюе, той си създава карма. Вие не знаете какви са последствията от плюенето. Ако минеш през мястото, дето е плюл един разбойник или прокажен и ти ще се заразиш от тях. Ако облечеш дреха, ушита от шивач сифилистик, ти ще възприемеш неговата болест. Това не е нищо друго, освен плюене на земята. Аз не казвам да се страхувате от това, но да се ограждате. Като не можеш да се ограждаш, ти плюеш на своята душа. Плюй всякога в кърпа, която сам ще переш. След това изкопай малка дупка и в нея изливай водата. Кажи: Господи, прости ме за моето невежество. Плюенето се дължи на някакво неразположение в организма. Затова организмът трябва да се очисти. Изхвърли нечистотиите си вън от организма. Колкото по-нечист е вашият живот, толкова повече плюнки излизат навън. – Не трябва ли да плюем? – Ще плюете, само дето трябва. Разумни трябва да бъдете. Плюене съществува и в трите свята: във физическия, духовния и умствения свят. Ако не възпитавате ума, сърцето и телата си, вие сами ще се натъкнете на големи мъчнотии.

Христос, като срещна Павла, попита го: Савле, защо ме гониш? Цял разговор имало между тях, но не е даден. Христос му каза: Не е този пътят, по който ще получиш благодатта на Бога. Ти мислиш, че като гониш и убиваш другите, ще бъдеш угоден на Бога. Ти вървиш по крив път и никога кракът ти няма да стъпи в Царството Божие. Павел попита: „Кой си Ти, Господи?" – Аз не съм от онези, които учат хората да престъпват законите. Аз дойдох да науча хората как да живеят. – Какво трябва да правя? – Стани, ще ти кажа, какво трябва да правиш. Няма вече да плюеш по земята, т. е. няма да убиваш праведника, който върви по Бога. Още Мойсей проповядваше любовта, но говореше и за страха. Казано е: „Начало на мъдростта е страх Господен." Страхът е присъщ на животинското царство. Значи, началото на животинското е страхът. Началото на човешкия живот е любов към Бога. Това зная аз. Докато се страхуваш от Бога, ти си животно; щом възлюбиш Бога, ти си човек. Страхът се явява при всяко престъпление, при греха. Защо ще се плашиш от Онзи, Който те е създал? Ако Го обичаш, ще отвориш обятията си за Него. Ако вършиш нещо против законите Му, тогава „Страхът Господен е начало на мъдростта."

И тъй, да изпълняваш нещата от страх, това не е истинско изпълняване на закона. Казано е, че изпълнението на закона е в любовта. Ако живееш по закона на любовта, ти всякога ще изпълняваш Божиите закони. Аз лесно мога да изправя грешките ви, но за това трябва да платя. Ако река да ви отвикна от плюенето на земята, трябва да платя най-малко 200 хиляди лева. Това е механически начин. Правете всичко по любов, със съзнание. – Защо да не плюем? – Плювайте, но не на земята, а в кърпа. – Ако нямаме пари за кърпи? – Носете си в джобовете по едно шишенце с широко гърло и там плювайте. Това изисква законът на чистотата.

Аз говоря за чистотата като закон на любовта. Тя изисква абсолютна чистота. Когото обичаш, трябва да бъде образ на абсолютна чистота. Това е закон за всички светове: за физическия, духовния и

умствения. По естество човек е чист. Такъв е бил той първоначално. Следователно, каквито сте били първоначално, такива трябва да бъдете и сега. Диамантът се отличава с чистота и твърдост. Ако изгуби тези качества, той не е вече диамант. Казвате, че на физическия свят не може да се говори за абсолютна чистота. Значи, има физическа и Божествена чистота, както и физическа, т. е. човешка и Божествена любов. Физическата любов е въведение в живота. Разликата между физическата и Божествената любов е следната: във физическата любов сееш много, жънеш малко. В Божествената любов малко сееш, много жънеш. Едно трябва да се знае: малките наглед неща са в действителност велики. Хората обръщат внимание на големите работи, а Бог – на малките. Не мисли, че ще бъдеш угоден на Бога, ако направиш голяма къща, училище, черква и други подобни. Ако се отвикнеш да плюеш на земята, ти ще бъдеш по-угоден на Бога, отколкото с големите добрини, които си направил. Ако говориш за някои хора лошо, а на други правиш добро, пак не си угоден на Бога. Не говори за човека лошо, не от страх, а от съзнание, че в него живее Бог. Да говориш лошо за своя брат, това е все едно да плюеш върху него. Казано е: „Вие сте храм Божи и Бог живее във вас." Ако Бог е в човека, как ще плюеш върху него? Ако Бог не е там, свободни сте да правите, каквото искате.

Ще изнеса един случай от моя живот. Тези дни имах нужда от пликове. Помислих си: Аз ли да отида да си купя или да помоля някой да ми услужи. В това време минава една млада сестра. Спрях я и казах: Сестра, можеш ли да ми направиш една услуга? – На драго сърце. – Моля те да ми купиш от бакалина за седем лева пликове. Тя взе парите и след малко се връща: носи 15 плика и седемте лева назад. Казва: Бакалинът, като чу, че пликовете са за Вас, върна парите. Казвам на сестрата: Ти направи грешка. Трябваше да вземеш пликовете за себе си, не трябваше да казваш, че са за мене. Бакалницата е чужда, не е на този, който продава. Грешката е в тебе. Ще занесеш парите на бакалина; няма защо да ми дават даром. Не

обичам да ми дават чужди неща. Тя занесе парите на бакалина. Той ги взел, но й дал един портокал. Тя дава портокала на мене. Казах й: Слушай, ако бях взел пликовете без пари, бакалинът нямаше да ти даде портокал. Понеже ти ми услужи, портокалът е за тебе. Такъв е законът. Когато нещата се дават без пари, даром, за тебе няма нищо; когато се плащат, и за тебе има нещо. Това, което сестрата направи за мене, даде плод. Аз взех пликовете, а за нея остана портокала. Всички неща, които не се ядат, трябва да се плащат; които се ядат, даром трябва да се дават. Разбиране е това.

Ще кажете, че хората ме обичат, затова ми дават без пари. Това не е обич. Някой ми донесе баница, но аз виждам какво се крие зад нея. Като ми донесат баницата, те искат да им се наредят работите. Че мислят така, за тях не е добре. Всичко, каквото мога да направя за тях, и без баница ще го направя. Който иска да ми направи баница, от любов да я направи. И като погледна баницата, да не виждам нищо друго в нея, освен любов. Като помириша баницата, от нея да лъха благоухание. Има смисъл да ям баница, но ако тя е пропита с любовта на онзи, който я правил. Иначе, все ще се намери нещо, което не е както трябва: или брашното не е прясно, или сиренето не е хубаво, или маслото е старо. – Какво ни интересува въпросът за баницата? Други въпроси ни занимават сега. – Аз ви навеждам на тези мисли, за да видите какво разбиране ви е нужно. Не искам да ви плаша, но обръщам вниманието ви към разумния свят, към възвишените същества, да разбирате тяхната мисъл, да се запознаете с тях. – Като отидем в другия свят, ще се познаем ли? – Чудни сте! Мислите ли, че ще се познаем само по това, че сте ми дали портокал, баница, масло или сирене? Портокалите не са ваши; баницата не е ваша; сиренето, маслото не са ваши. За всичко, което съм получавал, аз съм плащал по невидим път. Като получа една баница, аз я разглеждам, от какво е направена. Тя е направена от брашно. Веднага се свързвам с онзи, който е сял и жънал житото. Благославям труда на този човек и си отминавам. Намеря овцата, от млякото на която е направено сиренето

– и на нея благодаря. Намеря кравата, която дала млякото си за масло – благославям и нея. Най-после, благославям и онзи, който направил баницата. Ето защо, когато ми дават баница, казвам: Благодаря за желанието ви да ми донесете баница, но много работа ми създавате. Трябва да употребя часове да търся този и онзи, да им благодаря за жертвата, която са направили. Ако не се отплатя по някакъв начин, пръв аз нарушавам закона на любовта. Това са новите разбирания, новите веяния.

Питам: Какви щяха да бъдат отношенията между хората, ако те благодаряха за всяко благо, дадено от Бога? Щеше ли да има болести и страдания? – Как да се лекуваме? – Лекувайте се по хомеопатичен начин. Това е нов метод в медицината. Като го прилагате, ще видите, какви чудеса стават с малките дози, Малките величини произвеждат по-големи резултати от големите. Хомеопатията си служи с крайно малки величини. Например, едно крайно малко число от килограма на дадено вещество, единица с 60 нули накрая, може да произведе голямо въздействие върху човешкия организъм. Достатъчно е болният да вземе само една капка от тази крайно разредена материя, и веднага да оздравее. В тази капка е вложена Божествена енергия. Ако вярваш в силата на тази енергия, в два-три дена ще оздравееш. Повечето хора вярват на големите дози, на горчиви и кисели лекарства. При мене са идвали хора и всеки очаква да му дам нещо да оздравее. Казвам на болния: Иди си, ще оздравееш. – Как ще оздравея? – Иди си, нищо повече. Той си отива, но се оплаква, че не съм го приел добре. Обаче, като се върне вкъщи, той оздравява. После дохожда да ми благодари, че оздравял. Казвам му: Обичай Бога, благодари за всичко и никога няма да боледуваш. Вложи любовта в душата си и люби! – Защо ти не ме прие? Защо ми говори толкова силно? – Понеже слухът ти не е развит, трябваше да ти говоря високо, да ме чуеш. Щом живееш само на физическия свят, трябва да ти се говори високо. Ако и на небето говоря така, кракът ми няма да стъпи там.

Някога са идвали при мене сестри и братя нервни, сприхави, недоволни. Като не могат да се въздържат, те изсипват гнева си върху мене. Слушам ги и нищо не казвам. В себе си само се разговарям с Господа. Благодаря ти, Господи, че не съм на мястото на този човек. Като греши той, аз се оглеждам в него. Ако не греши той, аз ще греша. Аз ще платя половината за това, което изказа той, а другата половина ще плати той. Дойде някой при мене и говори хубави работи, пак деля с него печалбата: половината взимам аз, половината – той. Приятно ми е, когато и двамата делим и загубата, и печалбата. Така ще опитате и доброто, и лошото. Каквито думи говориш, пръв ти ще ги опиташ, а после аз. Само така светът може да се оправи. Да мислите по друг начин, това е старият път, по който днес върви светът. Това се отнася до всички – ще го имате предвид.

Казват: Духът ми проговори. – Духът не говори, както вие мислите. Той казва: Бъди търпелив да изслушаш, каквото ти казвам и бъди готов да бъдеш слуга в живота си. Вие имате много грешки, които трябва да изправяте. Голяма неблагодарност има във вас. – Ама Господ не мисли за нас. – Това е роптание. Някой те обича, но ти не си доволен. Обичаш някого, пак си недоволен. Защо си недоволен? – Намираш, че си прекалил в любовта си. Всъщност, недоволството се дължи на това, че не оценявате любовта. Обичат те, благодари на Господа, Който се проявява чрез тях. Любовта не е тяхна. Благодари за нея. Ако не те обичат, пак благодари. Казваш, че тези хора са изопачили нещо, искаш да се освободиш от тях. И на мене са казвали, че хората, които ме обикалят, са много опакави. – Как ги търпиш! – Това е за мене изпитание, което трябва да реша правилно. Ако ги съдя, значи Господа съдя. – Каква е тази тяхна любов към тебе? – Да ме обичат, това е тяхна задача. Дали мене обичат, или другиго, има причина за това. Дойде някоя жена да се оплаква от друга, че обичала мъжа ѝ. Няма нищо лошо в това. Бог ѝ казва да обикне този мъж, за да покаже на неговата жена как се обича. Тя го хока, недоволна е от него, а щом друга жена го обикне, започва да ревнува. Нека се учи от

другата как да се отнася с мъжа си. Вие сте женени, но не разбирате тези работи. Не ви съдя, понеже носите реалността в себе си. Аз пък виждам отвън; аз съм огледало на живота. Вие се оглеждате в мене, а аз се уча от вас. Вие сте предметно учение за мене. Ако не бяхте вие на това място, аз трябваше да бъда там – сам да опитвам нещата. Сега лесно минавам; уча се от вашите опитности.

В едно варненско село, Николаевка, имало една жена, крайно мъжествена, която възпитавала по особен начин мъжа си. Той обичал да пие и често ходел по кръчмите. Един ден тя пратила детето си да извика баща си от кръчмата. Той не искал да напусне компанията и продължавал да си пие. Разгневена, тя сама отишла в кръчмата, влязла вътре, хванала мъжа си за ръката и го извела вън, дето го набила добре и изкълчила ръката му. Той отишъл в съседното село при един лечител да му намести ръката. Последният го запитал: Какво стана, та изкълчи ръката си? – Яздих на едно конче, паднах от него и изкълчих ръката си. Той се срамувал да каже истината. С бой нищо не се постига; и с думи нищо не се постига. Работите се оправят с любов. С любов всичко се постига.

Забелязвам, като говоря на хората, някой ме хване за ръката, благодари и казва: Много добре говориш, всичко е вярно. Ако кажа нещо, което го засегне, той веднага се обижда. Това е старият начин; това е егоизмът в човека, той всякога реагира. Божествената любов възприема нещата добре. Каквото и да ви кажа, възприемайте правилно. Че ви казали нещо лошо, превръщайте го в добро. Например, кажат ти: Аз не те обичам. Превърни думите. Ще излезе: Не, аз те обичам. Трябва да знаете да превръщате. Така аз оправям работите. Ако претърпяваш всички обиди, след време ще станеш добър приятел с тези, които те обиждат.

Павел, който гонеше последователите на Христа, след време стана вярващ, един от великите апостоли – приятел на Христа. Онези, които не гонеха Христа, не станаха християни. Ако и вие имате неприятели, отнасяйте се с тях, както Христос със своите неприятели.

Той запита Савла: Защо ме гониш? Какво имаш против мене? Веднъж сте тръгнали в новото учение, ще знаете, че то е великият закон на любовта. Досега любовта е действала механически, а сега действа органически. Значи, необходима е органическата любов. Снощи разговарях с двама приятели, които следват по музика. Аз им казвам: Конят може да бъде нещо повече от човека, но не е човек. Човек може да направи една машина, която да се движи по-бързо от коня, но пак не е кон. Рибата плува по-бързо от човека, но пак риба си остава. Човек е направил парахода, да се движи с него по водата, но параходът не е риба.

И тъй, докато обиждаш, ти си кон, който бяга, но не си човек. Който обижда, още се намира в животинско състояние. Като знаеш това, не говори лошо за Бога, не говори лошо за ближния си, не говори лошо и за себе си. Не казвай, че си лош, но кажи, че не постъпваш добре. Езикът може да казва и добри думи, не само обидни думи. Езикът може да говори и без обида. По-добре кажи една сладка дума, отколкото горчива. Дойдеш при мене и ми говориш цял час. След това казвам: По-добре да ядеш сладка баница, отколкото горчива. Горчивото си остава всякога горчиво, а сладкото – всякога сладко. Добрата дума носи своето благословение и след 25 хиляди години, а горчивата дума трае най-много до четири поколения. Колко повече се предпочита благата дума пред горчивата! – Защо? – Нейният капитал постоянно се увеличава. Всякога ще бъдеш здрав, с добри мисли и чувства. Като видиш някого, кажи: В този човек живее Бог, ще му говоря сладко.

Кажи си: Господи, много се радвам, че те срещнах в този човек. Отдавна не бях те виждал, светна ми пред очите! Ако кажеш на човека една лоша дума, четири поколения ще плащаш за нея. Това изисква новото учение. Не е ли по-добре да говорите добри думи? Ако добрите думи не траеха векове и хилядолетия, вие никога не бихте излезли от мочурлуците на този свят. Добре, че като си казал сто лоши думи, казал си и една добра, за да се балансират. Аз зная, че във

всеки човек има нещо добро – това ме радва. Някой хваща едного с двата си пръста, а другиго – с двете си ръце. Първият затваря двете си очи, а вторият ги отваря и се радва на човека. Първият представя човешкия егоизъм, а вторият – Божественото в човека. Така ще познавате, кога се проявява егоизмът и кога – Бог. Няма да говориш на хората за това, но себе си ще познаваш. Значи, в човека има един търпелив и един нетърпелив. И вън от него има един търпелив, добър и един нетърпелив, лош. Двамата търпеливи – отвън и отвътре, както и нетърпеливите – отвън и отвътре, трябва да си подадат ръка за обща работа.

Помни: Като срещнеш човек, ти срещаш Господа. А това става, когато съзнанието ти е будно. – Кое съзнание? – Висшето, космическото съзнание, или съзнанието на духа и на душата. Тогава ти си готов да изпълниш Божията воля. Този е пътят, който води към щастието. Този е пътят, по който се уреждат работите във физическия, духовния и умствения свят. Този е пътят, по който хората ще се развиват правилно: певецът, музикантът, художникът постепенно ще се усъвършенстват. Всички ще бъдат здрави и весели, без никакви гърбици. За всичко, което виждаш около себе си, благодари. Кажи: Благодаря ти, Господи, че срещнах този човек. Благодаря ти, че видях този извор, тези мушици. Колко красив е изворът! Колко хубави са мушиците! Кацне една мушица на лицето ти, благодари. Тя казва: Ида да те поздравя. Колко си хубав! И аз бих желала да бъда като тебе. Комар дойде отнякъде, кацне на носа ти и казва: Дойдох да си взема нещо от тебе. Ти го духнеш, и той отхвръква настрана. Веднага той пише, че човек го духнал, но добре направи, животът ми се преобрази. Някога го натиснеш и убиеш. Веднага комарските вестници пишат: Един човек убил комар. Какво ще направиш? Ще се опиташ да го съживиш. Така постъпвам аз. Като убия един комар, веднага се извинявам. Казвам му: Извини, не исках да те убия. Понеже си невъзпитан, реших да те помилвам, да ти предам нещо от себе си. Оказа се, че си много деликатен. Едва се

докоснах до тебе и ти остана в ръцете ми. Ще те съживя, не се страхувай. Така се разговарям аз с комарите, за да има какво да кажа и на вас.

Възлюбете Господа в себе си! Той не е в лошите думи, които казвате. Той не е във вашето богатство, нито във вашето знание и сила. Той е във вашите хубави чувства, в желанието ви да служите. Ако всеки ден във вас се явява желание да служите, това е Господ. Той ви нашепва тихо: Служи и люби! Слушайте този глас, който ви говори и отвътре, и отвън. Дойде някой при вас, говори ви сладко – това е Господ. Слушайте Го! Не мисли, че ако говориш лоши, обидни думи, Бог говори в тебе. Казваш „бия, бич, биен“. Преведи тези думи. Какво означават на български, знаеш. Какво означава „bien“ на френски? На български бѝен означава едно нещо, на френски биѐн означава добре. Значи, ударението изменя съдържанието на думата. Някога кажеш една добра дума на едного, но той остава недоволен. Някога му кажеш една обидна дума, той е доволен, приятно му е да те слуша. Бащата казва на детето си: Моето пиленце, моето гълъбче! Ако му каже „моето шопарче“, става му неприятно. Какво означава думата „шопар“? Шоп-пар – шоп означава място за работа; пар – голям. Шопар означава голямо място за работа.

Освободете се от статическите неща. Една мисъл може да бъде лоша или добра, важно е, какво ударение има тя. Някога лошата мисъл има добри резултати. И обратно: добрата мисъл има лоши резултати. Езикът на различните народи показва промените, през които е минал човек. Един ден, когато мисълта на хората се уеднакви, те ще имат един общ език. Най-старият език е бил ватански. Българинът казва „вата“, т. е. памук, подплата на нещо. В песента „Аум“, думите „ом“ и „аум“ са ватански. Те са свещени думи, носят доброто в себе си. Пише се „аоум“, а някои го пишат „ом“. Ние казваме дом – същият корен. Ом е свещена сричка. Велика наука е да знаеш, как да произнасяш „аум“. Цяла школа трябва да минеш, за да се научиш правилно да произнасяш думите. Да разгледаме думата

„зло“. Буквата „З“ отпред представя котва, отзад – отворена уста, готова за ядене. Вълкът върши престъпление, защото отваря устата си и изяжда овцата. Ако не си отваряше устата, нямаше да върши престъпление. Злото е действие, което се върши безразборно, без оглед на другите. Когато правиш нещо, което е приятно само на тебе, това е зло; когато вършиш нещо, което е приятно и на другите, това е добро. Злото има предвид отделния човек; доброто има предвид всички хора, т. е. Цялото.

И тъй, чрез злото вършиш това, което е угодно на тебе; чрез доброто – което е угодно на другите, а чрез любовта – това, което е угодно на Бога. Казваш, че Бог приема молитвата ти. Една молитва е приета, когато има предвид Божията воля. Следователно, върши само това, което е благоприятно на Господа! Само тогава ще имаш добро разположение, мисълта ти ще бъде светла, чувствата ти – възвишени, благородни, а волята ти – силна, за да преодолява всички мъчнотии. Само така ще бъдеш здрав. Ако нямаш предвид Божията воля, законът на кармата ще дойде и ти ще се натъкнеш на големи противоречия. Векове ще минат, докато се справиш с тях. В Евангелието се разказва за онзи длъжник, който паднал пред нозете на господаря си и молил да му се прости дългът. Господарят му простил дълговете. И вашата карма може още днес да се ликвидира. – Как? – Чрез закона на любовта. – Това е закон без любов. Докато живееш в безлюбие, ще се раждаш и прераждаш. Щом дойде любовта, прераждането престава. Тогава ще влезеш в закона на вселяването.

Първото нещо: Не обезсърчавай себе си, не обезсърчавай ближния си. Не прави зло на никого. Злото има отношение към закона „не убивай!“ Живей по закона на любовта, но не от страх. Страхуваш се да кажеш няколко думи на човека, да не го обидиш. Ако не можеш да кажеш добра дума на човека, по-добре нищо не говори. Някой брат ви говори нещо, но като си замине, казвате: Много говори този брат! Не, кажи му: Добре говориш, братко. Изобилен, щедър човек си ти. А на онзи, който едва вади думите от устата си, кажи, че

е умен. Който много говори, изгубва връзката в мисълта си, прилича на онзи, който му донесъл баница и мислил, че сам я направил. Нека благодари той на слънцето, на водата, на въздуха, на почвата, на житото, на овцата. Така поне постъпвам аз. Преди да ям баницата, благодаря на всички, които са взели участие и на онзи, който е направил баницата. Сега и на вас не искам да говоря много, защото зная, че вие сами ще се поправите. Поправяйте се, както и аз се поправям. Снощи направих една грешка. Имах малко сладко вино, което беше започнало да ферментира. Налях го в един буркан и го оставих отворен в един долап. След два-три дена усещам в стаята силна миризма на оцет. Търся причината. Намерих отворения буркан и си казах: Още в началото трябваше да пресипя виното в добре затворено шише. Прелях виното в шише. След това сипах гореща вода в буркана да го измия, но той се счупи на две. Водата беше много гореща. Ето де е грешката ми. От всяко нещо излиза миризма – приятна или неприятна. Ако имате такава течност, сипете я в шише и го запушете добре. Всяка дума, добра или лоша, също има миризма. От добрата дума излиза ухание, аромат. Всеки ще опита миризмата на думите, с които си служи. Така ще опитате и силата си. Казано е: „С думите си ще се оправдаят.“ Аз казвам: От думите ти зависи да те обичат хората, или да не те обичат. Любовта се определя от думите на човека. Ако говориш сладко, тя ще дойде при тебе; ако думите ти са горчиви, тя ще те напусне.

Любов към Бога, любов към ближния, любов към себе си. Благодарност към Бога, благодарност към ближния, благодарност към себе си. Като направиш едно добро, благодари, че си го направил. Ако кажеш една блага дума, радвай се. Помислиш нещо хубаво, радвай се. Почувстваш нещо хубаво, радвай се. Написал си една хубава книга, пак се радвай. От тази книга ще се ползват и другите. Като работи твоят ум, с тебе заедно ще работят умовете и на другите хора. Добрата мисъл всякога се реализира. Знайте, че иде новото в света. – Трябва да

се обичаме. – Радвайте се, че можете да се обичате. Важно е, как да се обичате.

Един момък се влюбил в една млада, красива мома. За да изпита любовта му, тя казала: Ще се оженя за тебе, ако ми донесеш сърцето на майка си, За да докаже любовта си към нея, той извадил сърцето на майка си, турил го в една кутия и тичешком ѝ го занесъл. По пътя той се спънал и паднал на земята. Сърцето трепнало и го попитало: Удари ли се, синко? – Това е любов. Майката не държи сметка за това, че синът ѝ я убил, но трепти за него, да не се удари. Тя всякога съжалява и помага.

Сега ще изтълкувам думите на момата. Тя искала да каже на своя възлюбен, че желае да види сърцето на майката, да го опита и да стане като нея. Момата виждала, че ѝ липсва нещо, затова искала да има по-близо сърцето на неговата майка, да я обикне. Тя искала да види, майка му ли е по-добра или той самият. И разбрала, че майката е по-добра от сина. Който съчинил този разказ, внесъл нещо жестоко в характера на момата. Не, момата разбрала, че майката на нейния възлюбен била умна, добра и мила жена.

Казано е в Писанието: „Сине мой, дай ми сърцето си.“ Значи, Бог иска сърцето на човека. Жесток ли е Той? Има ли нещо лошо в това, да дадеш сърцето си на Господа? Къде е сърцето ни днес? Щом обичаш, сърцето ти е в ръцете на Господа. Щом мразиш, сърцето ти е в ръцете на дявола. Щом служиш на Бога, сърцето ти е в твоите ръце. Това е диагнозата, която определя, в чии ръце е човешкото сърце.

Обичайте, за да бъде сърцето ви в ръцете на Господа.

Служете на Господа, за да бъде сърцето ви във вашите ръце. В това се крие силата на човека.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

13. Утринно Слово от Учителя, държано на 26 декември, 1937 г. София. – Изгрев.

ДОБРОТО И СВЕТЛИНАТА

Размишление.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Иоана.

„Ето, светът отиде след Него.“ (19 ст.). Този стих показва, какво евреите вярваха, че светът ще отиде след Него, и се уплашиха.

Хората говорят за знанието. Мнозина мислят, че тази дума е българска. Други пък мислят, че думите в техния език, например, във френския, в английския език, са тяхна собственост. Не е така, думите не са собственост на народите.

Като разглеждаме думата „знание“, първата сричка „зна“ показва, че ти знаеш да живееш; тя означава живота. Последната сричка „ние“ показва, че за да се прояви животът, нужни са условия. Следователно, знанието подразбира да знаеш, как да живееш, да имаш условия, при които животът може да се прояви. Всеки човек, който има знания и условия да прояви животът в себе си, той не търси условията отвън, те са вътре в самия него. Който знае, той търси нещата в паметта си, както онзи, който знае Библията наизуст. Той не търси стиховете в нея, но ги възпроизвежда по паметта си. Ще кажете, че смисълът не е в многото знание. Сега, да ви приведа пример, какво значи знание. Имате брат, който свири по цял ден на цигулка. Вие казвате: Това е цигулка! – Какво особено изкуство има в свиренето на цигулка? – Цигулката може да ни осветли в много неща. Махнете магаренцето и четирите струни на цигулката, ще видите, че тя вече нищо не струва. Сега, опнете струните на една обикновена дъска и ще видите, че те няма да издават никакъв звук, нищо не излиза от тях. Значи, и струните, без цигулката, нищо не струват. Често вие питате: Какво представя човекът? – И човекът е една цигулка с пет струни – петте сетива. Китарата пък има шест струни.

Значи, ако не знаете силата на човешкия живот, вие се натъквате на ред противоречия.

Сега, като ви говоря, вие изпадате в противоречия. – Защо? – Защото всеки от вас си има една невярна мярка, с която предава нещата. Вие теглите своите заключения по вашата мярка. Когато друг ви предава нещо, тогава вие вадите истинската мярка и с нея искате да ви се мери. В този случай, вие мерите много хубаво и точно. Значи, вие си служите с две мерки. – Какво лошо има в това? – Нищо лошо няма. Това показва, че сте умни хора. Купувате добре, продавате зле. Де се крие злото? Ти тъчеш един плат за продан, но го изработваш как да е. Продаваш го на един търговец. Той боядисва плата и с това скрива недостатъците му. Друг купува същия плат, но като го разгледа добре вкъщи, намира недостатъка му и е недоволен. Това е платът, който ти си тъкал. Значи, ти си причина за злото. Казвате: Недостига нещо на този плат. – Много просто, мерен е неточно. Същото правят хората и в живота. Като се намерят в трудно положение, те казват: Кой ще живее добре и порядъчно? Я да се отпуснем малко, да си поживеем нашироко. Какво значи, да си поживеете нашироко? Това значи, да изнесете нещата така, както не са. Например, питат едного, колко души били на събранието. – Хиляда души. Всъщност, салонът им може да събере най-много 500 души. Коя е причината, че този човек не казва истината? Той иска да си придаде по-голяма важност, да покаже пред хората, че ходи на такива събрания, които се посещават от много хора. Някой религиозен иска да се покаже пред хората за последовател на Христа, и затова, питат ли го, или не го питат, той все ще намери случай да каже, че е християнин. Едно време християните се криеха в миша дупка, да не ги преследват.

Един ден се разговарях с братя и сестри върху въпроса, какво представят младата мома и младият момък. Според разбирането на сегашните хора, под „мома“ се разбира красиво, младо момиче, около 15 – 20 годишно, което е готово за прегръдки и целувки. И под „млад

момък“ се разбира същото – млад момък, красив, готов за любов. Не казвам, че може без целувки, но под „целувка“ разбирам друго нещо. И животът се изразява само в целувки. Вземеш хляба, туриш го в устата и го целунеш; вземеш водата, туриш я в устата и я целунеш; приемеш въздух чрез устата си, пак го целуваш. Въпреки това, казваш: Омързнаха ми тези целувки. Оплакваш се от целувките, но без тях ти ще обеднееш и отслабнеш. Ако целуваш, както трябва и на място, човек ще станеш; ако не целуваш правилно, от тебе нищо няма да излезе. Това, което говоря сега е само определение и допълнение към въпроса. То още не е самата истина.

Кое е истинското предназначение на момата и момъка? Когато момата срещне някой момък, който се обезсърчил, тя трябва да го насърчи, да го отправи към Бога. Ако види, че той ще се беси, тя веднага трябва да се притече на помощ – да прегори въжето. След това да му каже: Братко, ти си употребил въжето не на място. То е направено за друго нещо, не за бесене. Повдигни главата си нагоре, Бог ще ти помогне. Няма защо да се обезсърчаваш. Значи, предназначението на момата е да реже или да прегаря въже, на което е увиснал човек. Въжето никога не трябва да бъде в перпендикулярно положение. На него можеш да сушиш дрехи, да повдигаш с него тежести, но не и да се бесят хората. Момата има право да прережe въжето, когато е и в хоризонтално положение. Например, ако срещне вол вързан с въже и теглен от господаря си, тя има право да прережe въжето и да каже на господаря: Братко, свали юлара и въжето от вола. Ако те обича, той ще тръгне доброволно след тебе да ти помага. Дето е юларът, там е насилието. – Какво е предназначението на момъка? – Той е дошъл на земята да стопява ножовете и да чупи тоягите на онези, които се бият. Момъкът трябва да премахне ножа, тоягата, остена от ръката на своя ближен. Той трябва да научи хората да живеят добре. Казвате: Лесна работа, и това ще стане. – Лесна е, но трябва да се работи.

Един отшелник, който живял 20 години на планината, решил да слезе между хората, да им разкаже своя живот, да видят, как се е подвизавал. Каква била изненадата му, когато никъде не го приели. В която къща отивал, навсякъде намирал затворени врати. – Защо? – Защото нищо не могъл да им даде. Те искали друго нещо от него, а не да им разказва, как живял. Ето как трябва да постъпи отшелникът-светия. Преди да слезе в града, да тури по десетина английски лири в няколко плика, и тогава да тръгне от къща в къща. Като тропне на една врага, и домакинът го посрещне сърдито, той веднага да му даде плика и да почака. Домакинът ще отвори плика и като види парите, ще го приеме любезно в дома си. Така той ще посети всички къщи, за които е приготвил писмата и навсякъде ще го посрещнат добре. В която къща е влязъл, всички казват: Добър човек е този, дано дойде и друг път! Хората ще се насърчат от него, ще видят, че има условия за работа.

Мнозина от вас, като този отшелник, ходят от къща на къща и казват: Бог ни изпрати при вас. – Ако нищо не давате от себе си, Бог не ви е изпратил. Вие отивате по свое желание. Изпратеният от Бога всякога носи писма с ценно съдържание. Той бръква в джоба си, изважда писмото със звонковите монети и казва: Един ваш приятел ме задължи да ви предам това. Защо и за какво, не зная. Вие сами ще си отговорите. Сбогом! Щом си отидете, веднага ще започнат да говорят за вас, че сте добър, честен човек и ще пожелаят и друг път да ги посетите. Дето отивате, на всички ще занесете по нещо. Какво ще кажат за вас след това? Само най-доброто. Всички ще ви чакат с нетърпение, особено, ако ги посетите за Нова година. Тази година е една от сериозните. Тя поставя на изпит всички хора.

Когато слепи хора пътуват, всякога има възможност да се сблъскат някъде и да стане катастрофа. Понеже тази година е с отворени очи, няма да станат големи сблъсквания. И хора с затворени очи не се сблъскват. Тази Нова година представя старата майка, с големи опитности и знания. Вие не можете да си представите, какви

знания крие тя в себе си. Разказват за един англичанин, който имал отношения с много хора. В една година той се срещал с около 70 – 80 хиляди души. Благодарение на това, в него се развила такава впечатлителност, че нищо не могло да избегне от окото му. Един път само да срещне известен човек, завинаги го помнел. Такова нещо представя тази Нова година. Достатъчно е веднъж само да види някого, за да му даде заслуженото. На когото има да дава нещо, дава му го; от когото има да взима нещо, взима си го. Като срещне свой длъжник, тя изважда метъра си, премерва го от главата до краката и казва: Толкова и толкова има да ми даваш. Плащай сега! Това наричат индусите карма. Под „карма“ се разбира закон, който заставя човека да плаща, т. е. да оправя сметките си. Карма съществува за всеки, който не е оправил сметките си. Той ял и пил безразборно, поради което обеднял. След всичко това ще се оплаква, че обеднял. Как да не обеднее? Друг се оплаква, че има страдания. Как да няма? Ако сиромашията, страданията и болестите идат по закона на кармата, те имат за цел да ни научат нещо. Който не е живял както трябва, непременно ще се натъкне на кармата. Който е живял по закона на дейността, пак минава през страдания, но те имат за цел да му доставят известен материал за свършване на някаква работа. Той трябва да пренесе този материал от едно място на друго.

И тъй, много трудности ще срещнете в живота си, но те са неизбежни. Имаш, например красива жена и покрай красотата ѝ, се натъкваш на известни мъчнотии. – Какво е предназначението на красивата жена? – Да роди едно красиво дете – момче, или момиче. Ако роди красиво дете, тя ще бъде благословена; ако не роди такова дете, тя не е изпълнила своето предназначение. Има случаи, когато по закона на наследствеността, красивата жена ражда черно дете, което не прилича нито на майката, нито на бащата. Причината за това се крие в далечното минало. Преди четири поколения, бащата на тази жена бил негър, а майката – европейка. Тя се влюбила в този негър и не обръщала внимание на черния му цвят. Тя си казвала:

Външно той е черен, но сърцето му е бяло. И днес, по силата на този закон, красивата бяла жена, женена за бял мъж, ражда черно дете. Ако мъжът е ревнив и подозрителен, може да се усъмни в жена си. Който разбира, ще си обясни причината чрез закона на наследствеността.

Новата година ще изкара и черните, и белите налице. Ако изкара черничко, не търсете вината в жена си. Преди четири поколения майката или бащата на вашата жена имали връзка с черен или черна, и това дете днес излиза като свидетелство на тяхното минало. Значи, днес се чува гласът на миналото, преди четири поколения.

Един ден Настрадин ходжа се намерил в мъчнотия, нямал възможност да задоволи нуждите си. С тази цел, той тръгнал от къща в къща да иска нещо. Дето отивал, никой не го приемал. Най-после, той си казал: Ще ви дам да разберете, кой съм аз. Купил си една хубава, голяма пила. Една вечер, когато всички хора спели, той се спрял пред вратата на един голям богаташ и започнал да пили бравата. Един пътник минавал по това време и като видял, че Настрадин ходжа пили нещо, запитал го: Какво правиш тук, ходжа? – Свиря на кемане. – Защо не се чува гласът му? – Утре ще се Чуе.

Казвам: Има много противоречия, на които мнозина се смеят. – Кога се смее човек? – Когато не разбира известен въпрос; когато се натъква на някакъв контраст в живота. Значи, ако не разбира даден въпрос, човек се смее; ако го разбира както трябва, той става радостен и весел; ако го разбира издълбоко, той става сериозен. Сега вие се смеете, защото не разбирате работата. Някой казва, че му дължиш една сума. Ти се смееш, значи, нищо не си спомняш. Ако си спомниш, ставаш весел и казваш: Нищо не ти дължа. Кредиторът ти изважда книжата си и показва, че му дължиш не 200 – 300 лева, но 50 – 60 хиляди лева. Като видиш, че сумата излиза налице, ставаш сериозен и започваш да мислиш. Казваш: Какво да се прави сега? Съвсем закъсах с тази сума. Някога ти си взел 200 – 300 лева назаем, но не си плащал нищо. Година след година лихвите се трупали, и сега сумата станала 60 хиляди лева.

Помнете следното правило: Никога не взимайте пари под лихва. Ако стане нужда да вземете пари назаем с голяма лихва, не отлагайте изплащането. Ако дойде такава година, като сегашната, тя ще отвори очите и на длъжника и на кредитора. Следователно, не взимайте пари назаем, особено под лихва. Искаш хората да те обичат. – Много искаш. Това е взимане пари назаем. Не мисли, че пари се взимат само на физическия свят. Щом искаш хората да те обичат, ти трябва да платиш за тази любов. Ще кажете, че любовта не се продава. – Много хора продават любовта и с това си създават карма. Всичко, което се продава, създава карма. Нещастията на хората се дължат на това, че продават нещата. Някога хората искат да обсебват, да си създават собственост. Не желайте хората да ви обичат, нито вие да ги обичате. Каква е целта ви, да обичате хората? Каква е задачата на нажежения метал? – Да обича хората, с цел да им предаде част от своята топлина. Ако, като човек, не можеш да предадеш топлина на другите, ще се пръснеш. Ето защо, за предпочитане е да обичаш хората, отколкото да се пръснеш. Ако не отворите клапата на парния котел, да излезе парата навън, котелът непременно ще се пръсне. Там е спасението. Само любовта може да спаси човека от пръсване. – Как? – Като го застави да работи.

Когато любовта дойде между хората, всички ще се впрегнат на работа и на учене. Докато си при любовта, ще мислиш, ще чувстваш и ще работиш. – Не искам да работя. – Ако не искаш да работиш, очакват те страдания и нещастия. За да влезе животът в тебе, ти трябва да обичаш. Само така животът има смисъл. – Защо трябва да обичам? – За да дойде животът. Любовта може да се замести само с любов. Като обикнеш любовта, в замяна на това Бог ще ти даде живот. – Защо трябва да обичаме Бога? – За да ни даде благоприятни условия да живеем. Ако не Го обичаме, няма да ни даде добри условия за живот. Който няма добри условия за живот, той не обича Бога. Който търси любовта, той търси добрите условия на живота. Искаш да си купиш един килограм жито – ще платиш равноценното. Пренасяш

стока от чужбина – ще платиш мито на границата. „Даром сте взели, даром давайте.“ Мнозина използват този стих за себе си. Какво означава думата „даром“? Тя означава дихарма – противоположен закон на кармата, според който всичко, което ти се дава, е заслужено. Който ти дава нещо, дава го от сърце. При този закон и двамата плащат: и който дава, и който взема. Това означава думата „даром“. Ако някой ти даде нещо даром, но ти си недоволен и отказваш да го приемеш, между вас се създава карма. Недоволството създава кармата.

Някой певец излезе на сцената да пее, но се е простудил, вследствие на което гласът му е гъгнив, не може да пее. Или, като българите, се наял с люти пиперки или със студено зеле, което се отразило зле на гласа му. Може да е имал неприятности с жена си, и това се отразило на гласа му. Много са причините, които препятстват на пеенето. Някой седне да пише, не може. Защо? – Дошло му на ума, че другарката му казала една обидна дума, и той си мисли: Не трябваше да ми казва така. – Какво му казала тя? – Че бил коравосърдечен. Какво трябва да направи той? Едно от двете: Или да приеме, че това, което му казала другарката, не е вярно; или това, което той мисли, не е вярно. Пък и другарката може да е казала нещо вярно. В един и същ момент две неща не могат да бъдат отрицателни. Никога не можеш да събереш на едно място двама лоши хора; те непременно ще се отблъснат, не могат да се обичат. Също така, и двама добри хора не могат да се съберат на едно място. Такъв е законът на земята. Това се отнася, обаче, за хора от еднаква категория – до двама мъже, или две жени. Никога не могат да се съберат на едно място две добри жени, или двама добри мъже. Но един добър мъж и една добра жена могат да бъдат на едно място, понеже са от различен пол.

Следователно, трябва да знаем, че ако търсим добри хора, те не могат да имат еднакви добродетели; да не мислят по един и същ начин, с една реч, те трябва да се различават. Често казват, че ние

приличаме на Бога. Приличаме на Бога, но не сме като Него. За контраст на положението, Той ще ни изпъди. Никога ние не можем и не трябва да бъдем като Бога. Ако отидеш на небето и кажеш, че си като Бога, веднага ще те изпъдят оттам. Когато ни пъдят отнякъде, това се дължи на същия закон. Сега може да се натъкнете на противоречие и да кажете: Защо е така? Нали трябва да бъдем като Бога? – По отношение на Божията Любов, по отношение на Божията Мъдрост, по отношение на Божията Истина, ние трябва да бъдем техни изразители в живота. Обаче, не можем по никой начин да знаем всичко, като Бога; не можем да бъдем всесилни, всеправедни като Него. Все има някаква прилика между Бога и нас, но пък разликата е грамадна. Това, което Бог може да направи, и ти можеш да го направиш, но между Божията работа и това, което ти си направил, има разлика. Казват за някого, че е много щедър но сравнете неговата щедрост с тази на Бога, Който ни е дал всички блага. Той ни е дал въздух, вода, светлина, храна, простор – да живеем на свобода и да се радваме на всички блага. И при това, всички същества, които се ползват от Божиите блага, са все недоволни, все мърморят, искат още нещо. Какво ли не е казано по адрес на Бога!

Казва се, че Господ не е направил света, както трябва. Всички изхождат от свое гледище. Кому какво недостига, все Бога обвинява. Оженил се някой, недоволен е от жена си, казва: Жената, която ми даде Бог, не е направена както трябва. Ожених се вече, какво да правя? – Как трябваше Бог да създаде твоята жена? Ама много устата била! Какво лошо има в това? Без уста ли трябва да бъде твоята жена? За предпочитане е да се ожениш за устата жена, т. е. която има уста, отколкото за жена без уста. Кое е по-добре: да вижда жената, или да не вижда? По-добре е да вижда, отколкото да не вижда. Да чува ли е по-добре, или да е глуха? Това е философия, според която трябва да приемем света такъв, какъвто Бог го е създал. Аз намирам, че светът е създаден много добре. Ако искате нов свят, дайте един образец на Бога, по който да създаде нов свят. Щом не сте доволни от живота,

създайте нов план, по който да живеете. Понеже не можете да създадете нов план, ще носите в себе си недоволството.

Новата година изисква от нас да бъдем доволни от живота си. Когато искам да намеря своите погрешки, аз ги търся с микроскоп. И като намеря някоя погрешка, аз се радвам, защото имам възможност да я поправя. Ако не я намеря, след време тази погрешка ще ми донесе голямо нещастие. Тези дни една сестра ми ушила чаршафа на юргана. Като свършила работата си, тя забравила иглата в юргана. Лягам си вечерта и виждам една игла, забодена на чаршафа. Взех иглата и се зарадвах, защото тя можеше да ми създаде излишно страдание. Без да иска, сестрата проверила, доколко виждам всичко. Аз пък спечелих една игла. Тъй че, като дойде друга сестра да ми зашие чаршафа, ще има игла на разположение. Иглата представя Божията правда, която Бог оставя на разположение на хората. Чаршафът може да се шие само с такава игла. Ще кажете, че сестрата оставила иглата от немарливост. Според мене хората стават немарливи от любов. Внимателен трябва да бъде човек, да мисли. Като се влюби човек, тогава той започва да мисли. На земята любовта е занимание. Ако няма с какво да се занимава, човек заспива.

Един наш брат казваше, че един дявол постоянно го преследвал – приспивал го. Като нямал с какво да се занимава, или като не се интересувал от известен въпрос, той заспивал. Братът беше секретар в съда. Когато съдиите спорели по въпрос, който не го интересувал, той заспивал и хъркал. За да не се излага пред тях, той си носел една игла, и щом усещал, че задрямва, веднага се бодвал. Сега на вас казвам: Не се мушкайте с игла, а носете със себе си шишенце с амоняк, и като започнете да заспивате, турете шишенцето под носа си, и ще се събудите. Някои братя и сестри заспиват и на беседите. Защо? – Защото беседите били високи, неразбираеми за тях. Като не могат да ги разберат на физическия свят, те отиват в астралния, оттам да слушат. Има закон, според който, на всеки хиляда души, ще се

намерят десетина души да спят. Те ще поддържат реда от астралния свят.

Има хора крайно взискателни и строги към себе си. За най-малката грешка те си налагат строго наказание. Считат, че са извършили голямо престъпление. Всъщност, те не са виновни за сторената от тях грешка. Една сестра се готвела да посрещне Новата година заедно с всички братя и сестри, но й се случило нещо непредвидено. Като отивала с чинията си на общия обяд, хлъзнала се близо до кухнята, паднала и ударила силно главата си, разцепило се ухото, и кръв потекла по лицето и ръцете й. Ще кажете, че за това са виновни сестрите – готвачки. Не, вината е в онзи, който правил улиците и тротоарите. Водата се стича надолу и като замръзва, причинява неприятности. Когато започне да се топи, това място става хлъзгаво и опасно. Вината е и в улука, от който се стича водата. Сестрата не е пострадала много, но не е могла да посрещне Новата година заедно с другите. Казвате: Как се случи това тъкмо за Новата година? – Това е още за старата година. Сестрата не обвини никого, защото очите й са отворени за погрешките. В техния дом бащата е строг, наказва децата за техните погрешки, а майката е по-снизходителна; тя прикрива погрешките им. В това се крие опасността – децата да започнат да злоупотребяват с майка си. – Кое е по-добре: Да се прикриват грешките на децата, или да не се прикриват? Очите и на майката, и на бащата трябва да бъдат едновременно отворени. Когато детето прави добро, очите на бащата трябва да са отворени; когато прави нещо лошо, очите му трябва да бъдат затворени. Когато бащата се върне вкъщи, той търси случай да намери някаква погрешка в децата си, за да ги накаже. С това той иска да покаже своя авторитет. Когато детето греши, очите на майката трябва да бъдат отворени; когато не греши, очите на майката трябва да бъдат затворени. Тук законът е обратен. Ако очите на майката са отворени при даровитите деца, тя ще започне да ги хвали и ще ги развали. Българската пословица казва: „На прехвалени череши с

голяма кошница не ходи.“ Значи, не хвали способния и не обезсърчавай слабия. Способният не се нуждае от похвали, но и слабият не трябва да се обезсърчава. Тази година е за слабите хора, да не се обезсърчават.

Дръжте в ума си правилото: когато сте скръбни, благодарете на Господа. – Как, да благодарим за скръбта? – Защо да не благодарите? От това, че някой скърби, светът не се е изменил. Не можеш ли да превърнеш скръбта в радост? Ето, сега сте радостни, поздравявате се с Новата година. Буквата „н“ в думата „нова“ означава противоречие. Значи, всяко ново нещо носи известно противоречие. Новото иде, за да изкара старото навън. Като дойде новото, ще изкараш всички стари дрехи и килими навън. Новият човек е свободен, нищо не го стяга. Той е поне толкова свободен, както Бог го е създал. Като се намерите в затруднение, вярвайте в Бога. Щом Той е създал света, има възможност да помогне и на тебе. Слушай Господа! Ако Го слушаш, лесно ще изправиш живота си. И най-малките грешки трябва да се изправят. Така е и при електричеството. За да се ползвате от неговата светлина, трябва да изправите и най-малките повреди в инсталацията. Иначе, токът всякога ще се прекъсва. За да има светлина, токът трябва непрекъснато да тече. Следователно, ако искате да се ползвате от енергията на любовта и мъдростта, между тях трябва да има постоянна връзка.

Когато противоположните енергии на любовта и мъдростта се съединят, ражда се истината, т. е. светлината. Истината носи светлината в света, затова е казано, че само при истината човек може да бъде свободен. Любовта дава живот, Мъдростта дава знание, а Истината – свобода. Не можеш да бъдеш свободен, ако нямаш светлина. Човек трябва да знае, как да прави контакт между ума и сърцето си, за да произведе светлина. Ако си неразположен, това показва, че между ума и сърцето ти няма контакт. Може ли след това ти да обвиняваш Господа или хората за своето неразположение? Човек не е разположен, когато умът му не мисли, сърцето му не обича

и волята му не работи. За да бъдеш разположен, тури ума, сърцето и волята си на работа. Волята е светлината, получена от контакта между ума и сърцето. Тя е Божественото начало в човека, което трябва да се упражнява.

Новата година изисква от вас да упражнявате силите си, а не своеволието. Наблюдавам хората и виждам, колко са нетърпеливи. Говориш на някого, но той не те разбира. Говориш му втори, трети път, пак не те разбира. Ядосаш се и преставаш да му говориш. – Защо не му говориш още? – Излязох от търпение. Казано е за любовта, че е дълготърпелива. Само любещият може да търпи. Обаче, любовта на младия се различава от любовта на възрастния и на стария. Не само това, но в различните епохи любовта е различна. Любовта не се проявява еднакво даже към двама души. Ще кажете, че майката обича еднакво всичките си деца. Какво всъщност е майка? Според вас, майка е онази жена, която е родила едно или няколко деца. Не, майка може да бъде всеки човек. – Защо? – Защото ражда своите мисли и чувства. Въпреки това, той няма еднакво разположение към всичките си мисли и чувства. Към едни от тях е по-разположен, отколкото към други. На едни той дава по-голямо значение, отколкото на други. – Защо е така? – Другояче не може да бъде. Два килограма тежат повече от един килограм. Следователно, обичаш някого повече, защото тежи повече. Не обичаш някого, защото е много лек. Казвате за някоя жена, че е много лека. Значи, не можете да я обичате. Ако стане по-тежка, отколкото трябва, пак не можете да я обичате. Не можете да обичате нито много лекото, нито много тежкото. Това е психологически процес. Не можете да поставите нещата в такъв порядък, който отговаря на вашето разбиране. Има един специфичен закон, който определя доброто и злото във всеки човек. Бъдете верни на своето естество. Кредитираш един човек повече, отколкото трябва, но ако не издържи на обещанието си, ти се разочароваш от него. Кой е виновен за това? Когато кредитираш един човек, напълни шишето му до горе,

нито една капка да не се излее навън. Колкото и да наливаш после отгоре, нищо няма да влезе. Шишето вече се е напълнило.

Новото време иска ново знание. Миналото знание е било за миналите времена. Като идат при мене хора, аз ги изучавам. Някой ми казва, че ме обича. Защо ме обича? Коя е подбудителната причина за това? Като взема една ябълка в ръката си, и аз я обичам. Коя е причината за това? Кой ме е научил да я обичам? – Аз обичам ябълката, защото между мене и нея има известна връзка. Ако нямаше връзка, не бих я обичал. Аз обичам водата, защото между мене и нея има връзка. Обаче, аз не мога да живея там, дето водата живее. Аз съзнавам, че обичам водата, но тя съзнава ли това? Когато видя извор с чиста вода, аз не бързам да пия, но искам да зная, обича ли ме тази вода. Ако ме обича, пия от нея; ако не ме обича, постоя известно време при нея. – Как се познава дали водата те обича, или не? – Седна пред изворчето и наблюдавам как водата блика от него. Разположа се добре и следя, дали водата на изворчето е започнала да блика по-бързо. Ако е така, значи, водата ме е обикнала и разбрала моята молба. Тя показва, че ме обича и позволява да пия от нея. Водата е благословение за човека. Ако не ускори движението си, тя не ме обича. Това изворче очаква друг някой.

Пели ли сте на човек, когото срещате? Говорили сте му, но не сте му пели. С говорене нищо не става. Говоренето трябва да дойде след пеенето. Такъв е законът на природата. Когато детето се ражда, първо, то запява. Плачът на новороденото дете представя неговата първа песен. След това, дълго време се минава, докато то се научи да пее. Така и вие: Много време трябва да пеете, докато се научите да говорите. Първо е плачът, т. е. пеенето, а после говорът. Мнозина започват без пеене. На това се дължи техният неуспех. Казваш, че си неразположен. – Защо? – Не пееш достатъчно. Срещам много братя и сестри, които минават за големи герои. Някои от тях са ходили на войната, минали са през големи изпитания. Но ако един каже обидна дума на някого, той не може да носи. Чудя се на този брат, как е

могъл да издържи на фронта, а тук, пред една малка бомбичка, като за увеселение, не може да издържи.

Днес много хора плачат повече, отколкото трябва. С това те искат да покажат, че имат големи страдания. Това не е вярно. Сълзите са дадени за измиване на очите, а не за изливане на скръбта. Когато очите ти се напрашат, поплачи малко, да се измият. Но, ако по десет пъти на ден плачеш и миеш очите си със сълзи, плачът не е на място. Ако от време на време не плаче, човек не може да регулира електричните и магнетичните енергии на своя организъм. И досега още учените не знаят истинското предназначение на сълзите. Не е добре човек да плаче много, но ако очите му са сухи това е лош признак. Добре е, когато очите са малко влажни. Аз не съм против плаченето, но не оставяйте сълзите да падат на земята. Свещено нещо са сълзите. Като знаете това, тази година ви давам задача, да не оставяте сълзите си да падат на земята. Като плачете, събирайте сълзите си в кърпичка, за да види Бог, че ги цените. Казваш: Много плаках, много страдах. Значи, ти си пролял най-ценното на земята. Събирайте сълзите си!

Сега ще направя една реформа, която и вие трябва да знаете. По-рано, като се миех сутрин, събирах водата от лицето си в леген, а нечистата вода в кофа. Това правех с цел да отделя едната вода от другата: водата от лицето изливах на чисто място, а другата – на нечисто място. Сестрите, които ми услужваха, не знаеха това и хвърляха и едната, и другата вода, дето им паднеше. От водата на лицето ми можеха да се излекуват много хора, но те не знаеха това. Досега аз не бях казвал на никого, как и де да изливат водата, но отсега нататък аз сам ще изливам водата от лицето си. И на вас казвам: Никога не изливайте водата от лицето си на нечисти места. За нечистите места е добре, но за вас не е добре. – Де да хвърляме тази вода? – На цветята, на дърветата, но в никой случай, дето минават хора, или на нечисти места. Защо и за какво е така, не

питайте. Като спазвате това правило, ще имате поне микроскопическо подобрение на живота си.

Това, върху което ви говоря, не е съществено. Не се спирайте върху миналото да мислите, колко вода от лицето ви е изхвърляна на нечисти места. Колко вода от моето лице е хвърляна в клозетите! Аз съм платил вече за това, но търся и тук добрата страна. Казвам: Разумният живот изисква от всички да постъпваме разумно. Не е важно, че стават грешки – те ще се изправят. Важно е да се проникнете от смисъла, който Бог е вложил в човешките мисли, чувства и постъпки. Има нещо ново, към което трябва да се стремите. Как мислите, в какво се заключава новото? – Да станем светии, да постигнем съвършенство. – Знаете ли, как се става светия? За да станеш светия, трябва да слезеш на земята, между хората, и да им светиш. Светията е фар, който свети на хората, и ги насочва в правия път. В това отношение, всички сте светии, в голям или малък размер. Ако не сте големи светии, поне сте малки светии – за приятеля си, за дъщеря си, за сина си. Ето коя е основната идея: научете се да обичате Бога и да Му благодарите за всичко, което ви е дал. Малко хора ще срещнете, които могат да благодарят. Когато всичко им е добре, благодарни са: когато ги сполети някакво нещастие, веднага обвиняват Бога, окръжаващите. Благодарете за всичко, което се случва в живота ви – и за доброто, и за злото. Ако не благодарите за всичко, ще ви сполети по-голямо зло.

Вчера, като чухме, че сестрата паднала, някои казаха: Горката сестра! Аз казах: Да благодарим на Бога, че не е паднала по-лошо, да си счупи главата. Преди няколко дни един наш брат тичал да стигне трамвая. В бързината, той се блъснал с един човек и паднал на земята. Едва се вдигнал от земята, той усетил, че главата му е силно разтърсена и ръката навехната. Той дойде при мене и ми каза: Чудно нещо, сутринта си направих молитвата, оградих се добре и така тръгнах. – Благодари, че си се помолил. Ако не беше се молил, щеше да стане нещо още по-лошо. Да благодарим, че в света съществува

един Промисъл, Който бди над всички. Ако Бог не беше с нас, хиляди злини щяха да ни сполетяват.

Един ден същият брат разправяше следната опитност: Бях на гости в Пловдив у едни свои познати. Домакинята ме почерпи със сладко от вишни. Преди това, ние се разговаряхме и смеехме. Като хапнах сладкото, една частичка от вишната попадна в кривото гърло. Толкова лошо се задавих, че едва не умрях. Домакинята беше много съобразителна: веднага бръкна в гърлото ми, извади вишната и така се спасих. Значи, всеки човек е изложен на опасност, на нещастия. Той не е сигурен даже и при яденето. Затова, като ядеш, бъди съсредоточен и винаги благодари на Бога. При всяка хапка има опасност да се задавиш. Всякога благодари: и като ядеш, и като пиеш вода, и като работиш. Благодари, на Бога и за доброто, което днес си могъл да направиш. Че някой не те приел добре, пак благодари. Ти не знаеш, защо той е постъпил така. Някой дойде при мене и си излиза недоволен – приел съм го студено. С термометър ли измерва той температурата? Преди всичко, моята температура никога не се променя – тя е постоянна. Не се заблуждавайте от външната обстановка на нещата. Външно, човек може да бъде весел или скръбен. Това не определя още истинското му отношение към хората. Нима е лошо, когато вали дъжд, когато има вятър, или когато гърми и се святка? Каквото и да е времето, Бог всякога върши добра работа. Дъждът ще напои растенията. Каквито противоречия да дойдат, всичко е за добро.

И тъй, когато някои се оплакват, че не съм ги приел добре, аз се радвам, че ми се дава възможност да използвам тези случаи да ви дам повече обяснения. Аз приемам някого хладно, за да му покажа, че той всякога е недоволен, неблагодарен на Бога за всичко, което му е дал Той. Във вас са вложени несметни богатства и, въпреки това, казвате: Какво можем да направим ние? – Всичко можете да направите, от вас зависи. Целия свят можете да запалите. – Как? – С огъня на любовта. С Господа всичко можете да направите. Казват, че съм бил студен. Да,

някога съм студен като зимата: навсякъде вятър, студ. Който не е опитал тази зима, той не знае, какво съм аз. Зимата е на мястото си; тя е отвън студена, отвътре топла. Лятото отвътре е студено, а отвън – топло. Помнете: Всичко, каквото става в живота, е все за добро. Така разглеждам аз нещата. Невъзможно е с всички хора да бъдеш еднакво любезен. Ако е въпросът за външна любезност, мога с всички хора да бъда любезен, внимателен. Но аз имам съображения, според които не мога да бъда с всички хора еднакъв. Някога е за предпочитане да запазя състоянието, в което съм, отколкото да го изменя, защото ще изразходвам два пъти повече енергия, отколкото трябва. Значи, не можеш всякога да сменяш едно тъжно състояние с весело, и обратно. Едно състояние може да се сменя с друго само тогава, когато има условия за това. Преди да имаш условия, не сменяй състоянието си. Това е закон. Следователно, не се спирайте само върху последствията на нещата; търсете причините им. Като дойде една радост или скръб, аз зная, защо е дошла. В Божествения план на живота всичко е предвидено, и то много добре. В този смисъл, всяко нещо е на мястото си.

Христос казва на учениците си: „Ако ме обичате, ще опазите моите заповеди." Аз ви казвам: Ако ме обичате, мислете по новия начин. Новата мисъл ще внесе във вас новото, т. е. Божественото, което днес се проявява. Приемайте нещата, както идат. Ако някой ви приеме студено, като си излезете оттам, помолете се за този човек. И той ще си каже: Господи, аз приех този човек малко студено, другояче не можах. Като сменя състоянието си, ще изправя погрешката. Някой постъпва обратно: приема хората любезно, топло, а ги изпраща студено. Зад гърба им говори лошо за тях. Обичаш някого, пишеш му хубави писма, а след време си казваш: Този човек не заслужава моята любов. После го критикуваш. Не съм против критиката, но тя трябва да бъде на място. Такава критика представя теляк, който търка човека, докато снеме кирта от тялото му. Ако съм се измил добре, и дойде телякът да ме търка, без да иска, той ще охлузи кожата ми. Щом го

викам, той ще охлузи кожата ми на общо основание. Виждали сте, как търка той. Взeме една ръкавица или кесия от коноп и търка ли, търка. Като види, че кирта е свалена, взима едно меко парче, насапунисва го и леко измива тялото.

Да миеш тялото си с теляк, или без теляк, това се отнася до физическия свят. Щом дойдете до умствения свят, там се изисква мекота, да не охлузите ума си. Ограждайте ума си със светли мисли, а сърцето си с чисти чувства, защото те са изложени на опасност. Сърцето може да се простуди, а умът – да се помрачи. Следователно, пазете сърцето си от простудяване, а ума си от помрачаване. Поддържайте за сърцето си умерена температура, защото при нея животът расте. Поддържайте за ума си умерена светлина, при която мислите се развиват правилно. Като знаете това, не очаквайте спасението си отвън. Спасението на човека е в самия него, а отвън идат само условията на живота. Като срещнеш добър човек в живота си, знай, че това е благословение за тебе. И лош човек да срещнеш, пак е благословение за тебе. Значи, ти ще получиш благословение и чрез добрия, и чрез лошия. Ако не можеш да получиш благословението чрез добрия, Бог ще го изпрати чрез лошия. За предпочитане е да получиш благословението чрез добрия човек, за да не дойде лошият при тебе. Ако лошият ти донесе благословението, не се оплаквай от него, не казвай, че е лош, но си кажи: Господи, не разбирах закона Ти. Сега го разбирам и ще го приложа. Ето защо, разбирайте и лошите, и добрите хора. Като разберете лошите хора, добрите ще дойдат при вас. Като разберете добрите хора, лошите няма да дойдат при вас. Същото се отнася и до мислите, и чувствата. Ако разберете лошите мисли и чувства, добрите мисли и чувства ще дойдат при вас; ако разберете добрите мисли и чувства, лошите няма да дойдат при вас.

Тази сутрин бях решил да не ви давам никаква закуска, или малка, а с тази лекция закуската ви излезе много богата. Понеже Новата година е с отворени очи, мислех да говоря за отворените очи.

Ако говоря за слепия, ще питате, как е ослепял; ако говоря за онзи с отворените очи, ще питаш, как е прогледал. Вие, на които очите са отворени, ще ми кажете как се отвориха. Ще ми отговорите, както онзи, на когото Христос отвори очите. Той каза: Един човек плю на земята, взе малко кал, намаза очите ми, и аз прогледнах. Повече от това нищо не зная. Когато очите на човека се намазват с кал, образувана от любовта и мъдростта, те всякога се отварят.

Желая, и вие да си замесите кал от любовта и мъдростта, че каквато болка да намажете с нея, да оздравеете. Желая, цялата година да си правите кал, смесена от любовта и мъдростта и да се лекувате с нея. Аз наричам тази година Божествена майка, защото тя има разположение към всички хора. Тя казва: Ако очите на някого са затворени, да дойде при мене. Ако сърцето на някого е изстинало, да дойде при мене. Ако умът на някого е помрачен, да дойде при мене. С други думи казано: Вложете в сърцето си великата Божия Любов, която се влива непринудено в света. Вложете в ума си великата Божия Мъдрост – носителка на Божествената светлина и знание, които проникват в умовете на всички същества. Ние не виждаме това благословение в нисшите същества, защото те не го задържат. Каквото и да се влее в тях, всичко изтича навън. Божието благословение прониква във всички същества – висши и нисши, но нисшите не го задържат. Висшите същества възприемат любовта и мъдростта, обработват ги в себе си и ги предават на онези, които не знаят, как да работят.

Бих желал, вие да бъдете от учените хора, върху които се излива Божията светлина.

Бих желал, вие да бъдете от добрите хора, върху които да се излива Божията доброта и топлина. Нека всеки, който минава край вас, да вижда, че наистина, от вашите умове изтича Божествената светлина и знание и се влива в тях. Нека всеки да вижда, че от вашите сърца изтича Божественото добро и топлина и се втича в тях. Нека вашата заплата бъде тази, да съзнавате, че Божията светлина изтича

от вашите умове, а Божието добро от вашите сърца и се влива във всички живи същества. Да бъде така през цялата година! Това е моето пожелание към вас.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

14. Утринно Слово от Учителя, държано на 2 януари, 1938 г. София. – Изгрев.

ОКОТО НА ЛЮБОВТА

Размишление.

Ще прочета 6. глава от Исаия.

Старите неща са важни дотолкова, доколкото представят почва за новото.

Човешкият живот се ограничава от три неща: от младостта, от зрялата възраст и от старостта. Младият се ограничава, понеже върви напред – не се връща назад. В зрялата възраст човек се ограничава, понеже се е качил до едно място и не може да слезе надолу. И старият се ограничава, понеже, стигнал до едно място, повече не може да върви. Той казва: Да става, каквото ще, от нищо не се интересувам. Всеки човек има особени разбирания за живота, които отчасти са верни, отчасти не са верни. Ако си радостен, мислиш, че целият свят е радостен; ако си скръбен, мислиш, че целият свят е скръбен. Твоята радост, или твоята скръб не са общи за всички хора. Те не се отнасят и до Бога. Твоята радост е само за тебе. И скръбта ти е само за тебе.

Казваш на някого: Обичам те. Друг казва на тебе: Обичам те. – Какво значи да обичаш човека? – Вие разбирате, какво значи да обичаш, но не можете да го обясните на другите. Това е все едно, гледаш една картина и мислиш, че можеш да я нарисуваш. Щом се заемеш да рисуваш, намираш, че не е толкова лесно. На пръв поглед, работата изглежда лесна. Щом започнеш да рисуваш, виждаш, че си се излъгал. Гледаш, как работят хората, и мислиш, че и ти можеш да направиш същото. Щом започнеш да работиш, виждаш, че не е лесно. – Всичко разбирам. – Всичко разбираш, но не можеш да направиш всичко. – Мога да пея. – Можеш да пееш, но не както трябва. Който те слуша, иска по-скоро да спреш. – Много работи зная. – Много ли знаеш, или малко, това са твои възгледи. Аз мисля другояче. – Зная,

какво ще говори Учителят. – Това е моя работа. Твоя работа е да слушаш, какво говоря. Вие сте дошли тук да научите нещо. Някой отива в един град за нещо: да срещне някого, да си купи нещо, или да свърши някаква работа. Каквото и да прави, човек все има нещо предвид.

Днес ви давам задача да представите гордостта и тщеславието в геометрическа форма и математическо отношение. Колкото и да ви се вижда чудно, гордостта и тщеславието имат своя форма. Гордостта произтича от самоуважението. Човек сам се уважава, има мнение за себе си. Когато превиши това мнение, той става горделив. И когато превиши своята слава, той става тщеславен. Гордостта и тщеславието не са лоши неща, но езикът, с който си служим, трябва да бъде точен. Има нещо прекалено и в гордостта, и в тщеславието. Казваш на някого: Няма да пееш, време няма за пеене. – Как да не пея? Бог ме е създал да пея. – И единият е прав, и другият. По принцип и двамата са прави. И пияницата казва, че ще пие. Значи, ще пие вино или ракия. Принципно прав е само онзи, който иска да каже, че ще пие вода. Ще пиеш вода – нищо повече. Ако се подразбира, че ще пиеш вино, това е равносилно на тщеславието. То не се отнася до водата. Тщеславието е пиене на вино. Казано е, обаче: „Търсете слава от Бога а не от човеците.“ Другояче казано: Търсете чистата вода. Търсете чистия живот. Търсете смирението. Някой се сгушил, свил се като мушица, не смее да проговори, Това не е смирение. Под „смирен“ човек разбирам този, който ходи с мир, с никого не се кара – нито с малки, нито с големи. Да се караш с някого, това значи, да даваш пари под лихва. Ето защо, майката на парите ще дам на онзи, който се нуждае, а лихвите ще задържа за себе си, от никого няма да ги искам. Майката за нуждаещия, а детето за мене. Ще кажете, че вие постъпвате по-справедливо. – Кой от вас не къса ябълки от дървото? Ябълката не е ли дете на дървото? Агнето не е ли дете на овцата? Овцата те погледне и те пита: Защо взимаш детето ми? – Да го уча,

човек да стане. – Ти раждал ли си агнета? – Това не ме интересува. Аз се интересувам от роденото вече – от агнето.

Като говоря така, някой казва: Да мога и аз да говоря като Учителя! – Ако говориш като мене, какво ще направиш? – Поне ще зная много неща. – Като имаш много знания, какво ще постигнеш? – Да имаме добродетелите на Учителя. – Какво ще придобиеш с тях? – Да имам мисълта на Учителя? – Защо ти е тази мисъл? Това е външно, механично разглеждане на живота. Представи си, че имаш големи знания, разбираш и познаваш хората, а като те хване една треска, не можеш да си помогнеш. Какъв смисъл има твоето знание, щом сам не можеш да си помогнеш?

Един ден дойде при мене един голям педагог. Той ми каза: Много хора минаха през мене, всички възпитах. Едно не можах да направя : себе си не можах да възпитам. Има нещо твърдо в мене, като канара, с него не мога да се справя. Дай ми съвет, как да постъпя с него. – Това „себе си“, канарата в тебе е Бог. Ти искаш да възпиташ Бога в себе си, да Му даваш съвети. Чудни са хората, които искат да приложат специална педагогия към себе си. Твърдото, канарата в човека не се възпитава. Нея трябва да разбираш. Ако се приближиш към тази канара с любов, ще видиш, че тя е възпитана. По-скоро ти ще се възпитаваш от нея, отколкото тя от тебе. Не мисли, че възпитаният може да те възпитава. Той ще те възпита толкова, колкото и богатият. Ако попаднеш в ръцете на богатия, той ще те направи слуга. Следователно, ако богатият те възпитава, слуга ще те направи; ако силният те възпитава, роб ще те направи. Силният не желае да има по-силен от него. Между богатите, силните и учените има състезание. Учениците искат да станат като учителите си. Обаче, светът страда от липса на ученици и от изобилие на учители. Вие казвате, че сте ученици, но се самоизлъгвате. Като гледам лицата ви, виждам, че са лица на учители, на ментори. Вие искате работите да станат с едно мърдане на пръста.

Някой дойде при мене, иска да говори по някакъв важен въпрос. Като го приема, аз заставам в положението на ученик. Щом заема това положение, той отстъпва. Каквото му кажа, готов е да ме слуша. Ако се поставя като учител, той казва: Аз съм на особено мнение по въпроса. Друг казва: Както казваш, така изпълнявам. – Не, ти изпълняваш, както си искаш. Аз не искам да мислите като мене. Ето какво искам аз. Имам една идея, искам да ви я предам конкретно, да я възприемете правилно и да я приложите. Казва се, че точката не заема никакво пространство. Обаче, знае се, че при движението на точката се образува линия. Как е възможно, това, което не заема пространство, да се простира? Знае се още, че между две точки може да се прекара само една права линия. Кой образува правата? – Двете точки. Като се движат една към друга, те образуват правата. Тя има само едно измерение. Точката, която я образува, е без измерение. Правата линия има само едно измерение. Плоскостта има две измерения, тялото – три измерения и т. н. Значи, пространството постепенно се разширява. Едноизмерните, двуизмерните и триизмерните неща не са видими. Нещата стават видими, когато започнат да растат. Като застанеш на четириизмерното пространство, оттам виждаш и двуизмерното, и триизмерното. Защо? – Защото и те започват да растат. Щом четириизмерното пространство расте, нещата се уголемяват, стават реални. – Трудна е тази работа, не можем да я разберем! – Видни математици не я разбират, още повече вие. Някои от тях се объркват в разсъжденията си. Здрава мисъл е нужна за тези въпроси.

Да се върнем към тщеславието и гордостта. Според мене, тщеславието е двуизмерно, а гордостта – триизмерна. Значи, тщеславието се простира на дължина и широчина, цял свят заема. Ако направи едно добро, тщеславният иска всички вестници да пишат за него. Той мисли, че целият свят ще говори за него. Като напише една книга, той мисли, че е станал известен в целия свят. Колко души ще говорят за неговата книга? – Най-много две-три

хиляди души. Те не представят целия свят. Обаче, има Един, Който, щом погледне книгата, веднага дава преценката си. Той е господар на всички и на всички заповядва. Той казва: Преработи книгата си. Погледне теорията на един математик и казва: Трябва да измениш теорията си, има нещо невярно в нея. Тук-там има чисти зрънца, но някъде трябва да се измени. Погледне картината на някой художник и казва: Хубава е картината, но има места, които трябва да се преработят. Бог казва на всички: Това, което работите, трябва да се видоизмени. – Дотегна ми вече да преработвам тази картина! Двадесет пъти я прерисувах. Хиляда пъти да я рисуваш, но да излезе нещо хубаво, че Господ да я хареса. Картината ти ще купят за другия свят, дето един ден ще те извикат, като свети Илия, с огнена колесница. Като чуете да се говори за онзи свят, вие се страхувате. Вие сте станали велики хора, и небето желае да ви покани на гости в другия свят. А вие не приемате тази покана. Искате или не, един ден ще се намерите в другия свят. Там ще видите, как с най-хубавите си произведения, сте съблазнили хиляди хора. Какво ще кажете тогава? – Ще пожелаете да се върнете на земята, за да изправите грешките си.

Какво става в живота? Млада жена мечтае да роди красиво момиченце, с тънки хубави вежди, с красиви очи, със стройно гъвкаво тяло, със светъл ум, добро сърце, да порасте и да стане красива мома. Тя мечтае и рисува портрета на своята дъщеря. Бог и помага да роди такава дъщеря. Момците, един през друг се надпреварват, обикалят я и, като се влюбят, започват да се бият за нея, да чупят главите си. Един ден я викат от невидимия свят и я питат: Каква е тази работа, какво става там? – И аз не зная. Питам се, защо се влюбиха тези момци? Казвам: Не съм против любовта, но защо се влюбиха тези момци, защо се бият? Според мене, като се влюбиш, отиваш да занесеш нещо, или да вземеш нещо; да кажеш нещо, или да ти кажат нещо; да се усмихнеш, или да ти се усмихнат; да помилваш, или да те помилват. Когато ти милваш, намираш, че е в реда на нещата, а когато те милват, неприятно ти е. Това е противоречие, но много

такива противоречия имате. Обичаш баща си, уважаваш го, приятно ти е да те помилва, да те погали. Един ден баща ти умира. Ти вече се отдалечаваш от него; искаш по-скоро да го дигнат от къщи. Как ще си обясниш това противоречие? До вчера, този човек ти е бил обичен, приятен, а днес казваш, че мирише, не можеш да го търпиш. От твоя благороден баща нищо не останало. Всички хора, от които излиза неприятна миризма, са пътници за другия свят. Те не са завършили своето развитие на земята; трябва да се върнат отново, за да учат. Казвате, че всеки умрял мирише и трябва да мирише. Обаче, има умрели, от които излиза аромат, като от цветя. Пожелайте на всеки, да излиза от него благоухание.

Вие искате да ви оценяват хората. И аз искам същото, но трябва да има за какво да ви ценят. Хубавия извор всеки може да го цени. Кой няма да оцени един дълбок извор, изложен на юг? Той съдържа магнетична, целебна сила. Ако изворът е на север, малцина ще го посещават. Следователно, ако се оплакваш, че не можеш да прогресираш в живота, ще знаеш, че си изложен на север. – Какво да правя тогава? – Ще промениш жилището си: ще се обърнеш на юг. Юг е мястото на любовта, изток е пак любовта, запад е също любовта. – А север? – Север е истината. На север може да живее най-добрият, най-силният, най-ученият, на юг – децата, слабите в живота. Някой слаб иска да живее при силните. Щом живееш при силния, слуга ще станеш. Ако отидеш при учения, веднага ще ти даде да решаваш задачи. Понеже той има много неразрешени задачи, и на тебе ще даде да решаваш. Ако решиш добре задачата си, той ще те признае за учен и ще те задържи при себе си. Ако не можеш да решиш задачата си, той ще ти каже: Няма място за тебе. Учените хора са като екскурзиантите: не обичат много приказки, не говорят за неща, които не познават.

Сега аз говоря за порядъка в този свят. Например, искате да отидете на небето между ангелите, между възвишените същества. Мислите, че ангелите ще се интересуват от вас. Техният ум е зает с

толкова велики работи. Ако ви погледне един ангел, той ще хвърли един поглед, както вие разглеждате цветята, и ще каже: Хубаво е това същество – и ще продължи пътя си. Вие ще си останете на мястото, без да кажете дума. Ще се намерите в положението на едно бръмбарче. И ти като видиш бръмбарче, погледнеш го и си отминаваш. Не помисляш даже, дали някаква идея вълнува това бръмбарче. Какво мислят бръмбарът, пеперудката? – Те мислят, дали могат да изкарат нещо от цвета. Пеперудката казва, че прави научни изследвания. Тя изучава цветята с цел, да извади меда от тях. Животът на всеки от вас прилича на цвят, и всеки се опитва да извади меда. Това са странични въпроси, които вие знаете добре. Учени хора сте вие, но науката ви е временна. И къщите ви са временни, направени от лед. Засега са здрави, но като дойде пролетта, оттук-оттам ще се пропукат и текат. Тъй както днес се устройват хората, всичко у тях е преходно. Те правят къщите си през зимата, а като дойде пролетта, не могат да издържат. На същото основание, казват: Хората не умират, но се топят и видоизменят. След време, отново ще се родят. Следната година, като дойде зимата, пак ще им се даде материал да съградят къщите си. Една година е нужна да си съгради човек нова къща. Тази идея ви е непонятна, защото през зимата вие имате едно разбиране за студа, а аз имам съвсем друго разбиране. Аз съм приятел със студа, обичаме се. Като дойде при мене, той коренно се изменя, не е такъв, какъвто е при хората. Той ме стисне за ръцете, с чист, отворен поглед. Нещо топло се крие в този поглед. Той ми казва: Слушай, приятелю, дрехите ми са много чисти, няма да се докосваш до тях, да ме не изцапаш. Тези дрехи ми дадоха от другия свят, отдето ида. Пратен съм оттам да разтърся всички хора; да им покажа, как да се обичат, а също да им покажа и аз, колко ги обичам. Като ги стисна, те веднага се стряскат. Никой не може да се освободи от мене – целувам, прегръщам всички, от любовта ми всички треперят. Аз го похвалвам и казвам: Много хубаво правиш; откакто си дошъл на земята, всички говорят за дърва и въглища, за топли дрехи

и обувки, за хлебец. Хората намират, че си станал знатен, измерват температурата, да видят, каква е любовта ти, и казват: 5, 10, 15, 20, 30° под нулата. Вестниците пишат за студа и казват: Студено е, кога ли ще се постопли?

Един студен ден, един брат ми каза: Учителю, ще Ви се простуди главата. – Не, моята глава не се простудява, аз съм приятел със студа. Студът не иде на земята да простудява хората, но да вземе нещо от тях. На него му е студено, затова е дошъл на земята. От този вземе малко топлина, от онзи, докато най-после си замине. Като го видя още отдалеч, аз зная, какво иска той. Каквото му се пада, като на гостенин, давам му. Той се разположи добре и след това отива на друго място. Какво разбирате от това? Казвате: Това е алегория. Ние знаем, какво нещо е студът. Вкочанясват ни се ръцете и краката. Казвате за някого, че е студен. Студеният за вас е топъл за другите. За едни е толкова студен, че нищо не дава от себе си. За други е толкова топъл, че всичко дава – цяла река протича.

Казвате, че сте ученици на новото учение. Така е, но това учение трябва да се прилага. Казваш: Добър човек съм. – И доброто трябва да се прилага. Какво се разбира под „добър човек“? Добрият човек трябва да има три допирни точки с живота. В първата точка действа любовта, във втората точка действа мъдростта; в третата точка действа истината. Добър човек е този, на когото изгревът е любовта; залезът е мъдростта, а зенитът е истината. Следователно, ако кажа, че съм добър човек, питам се: Истината в тебе на зенита ли е? Мъдростта на запад ли е? Любовта на изток ли е? За мене запад не е залез на слънцето; той е изгрев на моите ближни. Значи, изток, т. е. изгревът, е мой изгрев, а залезът, т. е. запада, е изгрев на моите ближни. Радвам се на моя изгрев, радвам се на изгрева и на моите ближни. – Какво е истината? – Изгрев на Бога. Грешните хора са изгрев на Бога. Като ги погледне, Той вижда своя изгрев. Това е непонятно за вас. Казвате: Ние ли ще бъдем светлина, изгрев на Бога? – Под „изгрев“ в широк смисъл, разбирам всяко нещо, което в даден момент ни интересува. В

такъв смисъл, ние сме изгрев на Бога, защото Той се интересува от нас, обръща ни внимание. Човек е малък изгрев, малка свещ, която влиза в Бога и привлича Неговото внимание. – Отде иде този изгрев? – От север, от запад, от юг, отдето и да иде, изток може да дойде от всякъде. Това е широко разбиране. Че ние сме на Изгрева, не се подразбира мястото, отдето слънцето изгрява – то е подобие. Когато грешникът се моли, той иска да обърне вниманието на Господа, да му помогне. В случая, той е изгрев за Бога. Често се оплакваш, че ти дошло голямо нещастие до главата. Голямото нещастие става причина да се оглеждаш в съзнанието на Господа. Ако страданието не беше дошло, ти щеше да останеш незабелязан. А сега, като те зърне Бог, ти ставаш изгрев за Него. Ти ще започнеш живота, ще мислиш. Питаш: Де е Господ? – Ще Го намериш в страданията. Чрез тях ти ще разбереш, какви трябва да бъдат отношенията ти към Бога. В първо време не ти е приятно. Молиш се, нищо не разбираш и казваш: Господи, имам големи страдания, големи болки – не мога да спя. Като се молиш половин час, болката и страданието ти изчезват. Трябва ли да се съмняваш, че между молитвата и изчезването на болката има известно отношение? Само така ти ще разбереш, че Господ ти е обърнал внимание.

Казано е, че любовта изключва всички противоречия и страдания. Въпреки това, хората страдат, защото любовта им е слаба. – Защо любовта ни не се е развила? – Защото странични неща отвличат вниманието ви. Ако искате да имате правилно отношение към любовта, трябва да се определите към нея. Тогава вие ще давате цена на всичко. Любовта има определен център, който трябва да се развива. Докато едни хора ви са приятни, а други – неприятни, вие разглеждате нещата вън от любовта. И любовта има свое око. Днес малко хора гледат през окото на любовта. Човек има много очи, важно е, през кои очи гледа. Ако гледаш през очите на тщеславието и гордостта, ще виждаш едни неща; ако гледаш през очите на вярата, ще виждаш други неща. И аз имам една школа и гледам през

нейните очи. Не съм приложил още тази школа. Когато бъдете готови за нея, вие ще я приложите. Чрез тази школа вие искате да придобиете някои знания. За тази цел, вие трябва да си изберете един обект, за който да мислите често. Например, какво ще разбереш, ако не мислиш за слънцето? Какво ще разбереш, ако не мислиш за живота? Какво ще разбереш, ако не мислиш за мъдростта? Кой човек е мъдър? Мъдрият има специфични органи, по които се различава от другите. У него очите, устата имат особен израз. Погледнеш обикновения човек, намираш, че на устата му е изразена линията на презрението. На устата на други е изразена линията на тщеславието, скържавостта, гордостта. Значи, всичко е написано на устата – както частните, така и общите линии. Всеки носи свидетелството си на устата – кой каквото представя. Ето защо, който не иска да четат по устата му, той се крие, или отваря и затваря устата си, за да се заличат линиите. Обаче, който разбира, още по-добре чете при отворена уста. Дръж устата си свободно – нека четат хората. Радвай се, че те изучават.

Преди години, на Изгрева дойде един брат от чужбина. Една сестра го разглеждала внимателно и каза: Красива уста има този брат. Особено ми се хареса една линия. Такава хубава уста не съм виждала. Аз чета нейната мисъл. Тя иска да каже, че желае да го целуне. – Не е лошо това желание, но то трябва да е Божествено. Ние сме за Божествените целувки, каквито са целувките на светлината, на въздуха, на водата. Чрез тях Бог всеки момент ни целува. Кой не е доволен от тези целувки? Обаче, малцина са доволни от целувките на хората. Вижте, какво правят децата, като ги целуват. Някога ги целувате, но те мълчат; някога викат, креят, не са доволни от вашите целувки. – Защо не са доволни? Изобщо, жените обичат да целуват повече момченца, а мъжете – момиченца. Така те се обменят. Това е природен закон. Едно дете се ражда в един дом. Всички му се радват, целуват го, но то се дърпа, не позволява да го целуват. В миналото това дете било виден философ, недостъпен, но сега всички

си играят с него. – Знаете ли, кой съм аз? – Знаем, но днес си малък, нови уроци ти се преподават, не си завършил развитието си.

Казвате: Какъв е смисълът на целувката? Всяка целувка в природата, чрез която се изразява Божественото начало, е на място. Тя носи благата на живота. Важно е тези блага да идат навреме. Ако са дошли преждевременно, те са неприятни, не могат да се използват. Даваш един скъпоценен камък на едно дете. То го подхвърля. Много естествено, то не разбира неговата цена. Всяко благо, дошло преждевременно, не може да се оцени. Същото се отнася и до страданията. Всяко страдание е тежко, докато не се разбира. Щом се разбере, то се превръща в благо. Всяко зло, разумно използвано, се превръща в добродетел; всяка неизползвана добродетел се превръща в зло.

Питате: Защо Бог, Който е съвършен, не е създал съвършен свят? – В Бога всичко е съвършено, но понеже ние не вършим Неговата воля, създаваме условия за злото. Нашата воля не трябва да влиза в стълкновение с волята на Първичната Причина. Ако разбирате тези неща, добре ще бъде и за вас, и за окръжаващите; ако не ги разбирате, ще се натъкнете на мъчнотии. Който разбира законите, казва, че злото се превръща в добро. Злото, използвано чрез любовта, се превръща на добро; злото, неизползвано чрез любовта, си остава зло. Всяко добро, използвано чрез любовта, се превръща във велико благо на живота. Като знаете това, лесно можете да си помагате. – Аз искам да бъда добър, да обичам. – Как ще обичаш? С коя любов: с минималната, или с максималната? При минималната любов, човек се занимава с малки, дребни неща, които никой не вижда. При максималната любов, той се занимава с велики работи. Изучавайте и двата вида любов. Като изучавате малката любов, ще имате малки постижения; като изучавате голямата любов, ще имате големи постижения. И в малката, и в голямата любов може да се заблудиш. – Кога? – Когато проявяваш малка любов, а очакваш големи

постижения. И обратно, когато проявяваш голямата любов, а очакваш малки постижения.

Днес аз ви говоря от гледището на земния живот, както сте облечени в плът. Срещаш една сестра и казваш: Нищо няма в нея, празна глава е тя. – Лъжеш се. Срещаш един брат и казваш: Добър човек е той, има нещо ценно в него. – И тук се лъжеш. Като не разбираш живота, ти подценяваш едни хора, а други надценяваш. Това са две крайности, от които трябва да се пазите. Природата си служи с точна, строго определена мярка. Аз не казвам, че трябва да се самоосъждате. Да се самоосъждате, това значи, да изправяте грешките си. Само по себе си, грешките не са големи, лесно могат да се изправят. Големите грешки не са за хората, те са за Бога, Той ще ги изправи. – Аз не мога да обичам всички хора. – Това не се иска от тебе. Ти си една врата, през която Бог влиза и излиза от твоето жилище, за да те научи, как да обичаш. Като се свържеш с Бога, сам Той ще ти покаже, как да обичаш всички. Човек може да обича само един, а Бог – всички. – Аз обичам всички братя и сестри. – Лесно се казва това, но как ще ги обичаш? Можеш да обичаш само онзи, който е доволен от тебе. Как ще обичаш човек, който не е доволен от тебе? Как ще обичаш човек, когото не познаваш и не знаеш, какво иска от тебе? Ти обичаш едного, а той не те разбира, не е доволен от тебе, не иска да те знае. Не го критикувай. Ще дойде ден, когато и той ще те разбере, ще бъде доволен от любовта ти. Всеки човек, при известни условия, е способен да разбере любовта.

Истинската любов всеки я разбира. Силният знае, как да се постави, как да прояви любовта си. Като срещне човек, той пръв му отдава нужното почитание и уважение. Ще отдадеш на човека нужното почитание, понеже Бог му го е дал. Бъди искрен към ближния си. Кажи му: Има нещо в тебе, което всякога обичам – то е Божественото. Има нещо в тебе, което не обичам – то е човешкото. Ще дойде ден, когато ще обичам и човешкото. Христос дойде на земята и се пожертва за човечеството. Той пое греховете на хората.

Това нещо човешкият ум не може да разбере. Човек не може да си представи, как е възможно да умреш за грешния. Затова, именно, човешката любов е ограничена и несъвършена.

– Как да обичаме грешните хора? – Там е философията. Ти си грешен човек. Въпреки това, Бог те обича. Кажи си тогава: Както Бог ме обича, така и аз мога да обичам грешния. Ти мислиш, че си искрен. – Колко неискрени прояви има в тебе! Седиш пред някого, усмихваш се, гледаш го право в очите, даваш си вид на внимателен човек, но щом излезе той, веднага взимаш друга поза. Искреност ли е това? Пред него даваш вид, че знаеш много, а всъщност – нищо не знаеш. Има едно знание, което иде от Бога. То е новото знание, което всеки момент се открива. Казвате: Учителят знае всичко. – Миналото зная, но не и новото, което иде сега. То е в Бога и от Него излиза. Водата, която е текла досега, познавам, но онази, която сега изтича от Бога, не познавам. Ако кажа, че зная всичко, което Бог е намислил да прави, не говоря истината. Мнозина са забравили миналото. Естествено е, много работи забравя човек.

Сега, като чета Писанието, вие ще кажете, че искате да видите Бога. – Аз всякога Го виждам. – Как Го виждаш? Дойде някой при мене и ми казва: Много те обичам, но ти не ме обичаш. Какво означават думите „много те обичам“? Щом в мое присъствие казва, че ме обича, това значи, че той възприема моята любов към него. Понеже аз го обичам, и той ме обича. Обаче, той не подозира, че е възприел моята любов. Аз наклаждам огъня, и той се грее на моя огън. Като не схваща това, той мисли, че топлината, която е възприел от моя огън, е негова. Затова казва, че ме обича. Друг е въпросът, ако се е грял на свой огън. Един ден, когато той запали своя огън, аз ще се грея на огъня и ще кажа, че го обичам. Като кажеш, че не обичаш някого, това показва, че нищо не си му дал, не си запалил огъня си да се грее той. Щом не го обичаш ти, аз ще го обикна. – Как? – Ще запаля огъня си и ще го повикам да се грее на моя огън. Тази е новата мисъл за любовта.

И тъй, никога не казвайте, че Бог не ви обича. Не може Бог да не ви обича. Казано е, че Бог е Любов. Следователно, Неговата Любов идва към нас и се връща пак към Него. Ние се молим на Бога, но това още е Неговата Любов. Всички страдания и радости произтичат от Божията Любов, защото вие не я разбирате. Като не разбирате любовта, тя произвежда страдания, и вие мислите, че страдате, защото Бог не ви обича. Всъщност, вие не Го обичате. Който разбира любовта, той се радва и знае, че Бог го обича. Обича ви Бог, защото изпраща светлината си чрез слънцето. Кой ви е искал досега да плащате за светлината на слънцето? За тази светлина никой не ви е прерязал жиците, обаче, от невидимия свят прерязват жиците на всеки, който не люби. Ако не любите, ще ви прережат жиците. – Как ще стане това? – Ще дойдат мъчнотии, страдания, нещастия, неволи, и животът ви ще се обезсмисли. Тогава ще дойде ангел от небето с ножици и ще прережe жиците ви. Щом възлюбите Господа, отново ще скачат жиците, и светлината ще потече по тях.

Като обичате Господа, горната част на главата ви, дето е центърът – любов към Бога, ще се повдигне. Индусите наричат този център „хилядолистник“. Той още не е цъфнал. Докато не се разцъфти, не можете да разберете живота. Отправяйте мисълта си нагоре, към възвишения свят, за да храните този център. Когато хората са много фамилиарни помежду си, това показва, че този център още не е развит. Когато се събуди той, човек става внимателен, нежен към хората. Той цени човека и като жив, и след смъртта му. Ако нямаш любов, казваш: Едно време обичах един човек, но сега не го обичам. – Никога не си го обичал. Невъзможно е да си обичал един човек и после да го разлюбиш. Ако, наистина, си го обичал и после го разлюбиш, ти ще изпитваш голямо мъчение. Любовта е огън. Запали ли се веднъж, никога не изгаря. Никаква сила не е в състояние да изгаси този огън. Той може само да тлее, но никога няма да изгасне.

Желая ви да любите, а не да се влюбвате. Че всички сте влюбени, по това не споря, но трябва да любите. Влюбването е човешки процес; да любите, това е Божествен процес. И едното е хубаво, и другото е хубаво. Влюбването е предисловие, а любовта – съдържание и смисъл. – Да се влюби човек. – Влюбването има предвид любовта, а любовта – влюбването. Те са брат и сестра.

Като ме слушат старите да говоря за любовта, казват: Защо Учителят не говори по други въпроси, но говори за любовта. Ние вече остаряхме. Защо не дойде да ни говори за любовта, когато бяхме млади, но сега ни говори? – Вие сте остарели от безлюбие. Аз дойдох да ви подмладя. Любовта осмисля живота и подмладява човека. Свещено нещо е любовта. По-благородно, по-красиво нещо от нея няма. – Любовта е за младите. – Не, тя е и за стари, и за млади; за учени и прости, за небето и земята. Щом имаш любов в душата си, всичко можеш да постигнеш. Аз говоря за Божествената, за непреривната любов, която носи щастие в света. Любовта обогатява човека. Питам: Какво струва на милионера да направи един човек щастлив? Дойде при него един беден, оплаква се от положението си. Той ще му каже: Не се безпокой, твоята работа ще се оправи. На излизане ще му даде някаква помощ. Дойде друг, и на него помага. Любящият има знание. Той казва на бедния: След пет дена ще забогатееш. Изпрати му един чек, и положението му, наистина, се подобрява. На болния казва: Ще оздравееш, и той оздравява. Голямо е невежеството на обикновения. Той пражи лука и, като не разбира цената му, хвърля люспите навън. Ако можеше да ги използва, щеше да стане виден лекар.

Сега ще ви дам едно лекарство и за най-силната кашлица. Вземете сухите люспи на десет глави лук и ги сварете във вода. Прецедете водата и в нея турете половин килограм мед, една-две лъжички счукан синап, една-две лъжички ленено семе. Взимайте по една лъжичка от тази смес по три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. Природата е вложила в лучените люспи лечебна сила, а вие ги

хвърляте навън. Кашлицата е резултат на човешкото безлюбие. Който кашля, търси човек да го обича. За да се справите с кашлицата, възлюбете я. Като я обикнете, тя ще ви напусне. Ако двама души обикнат онзи, който кашля, в скоро време ще го излекуват. Кашлицата се явява при понижаване вибрациите на човешкия организъм. Щом се повишат, кашлицата минава. Любовта е в състояние да повиши вибрациите на организма. За да се излекува кашлицата, белите дробове трябва да се изчистят от нечистотиите и лигавата течност, която е запушила бронхите. Не мислете, че лучените люспи ще премахнат кашлицата окончателно. Важно е да ги използвате като лечебно средство. Някои могат да се лекуват с лучена вода. Казвам: Знайте, че всичко, което Бог е създал, има смисъл. Ако разбирате делата Божии, ще придобиете знания. Наука, знание е нужно на всички. – Каква наука? – Наука, придобита с любов. Ако е без любов, нищо не струва. – Ние сме ученици на новото учение. – Как го придобивате: с любов, или без любов? Ако го придобивате без любов, то не може да се разбере. Ако е с любов, то носи сила, живот, знание и свобода. То внася топлина в чувствата и светлина в мисълта. Любовта възраства нещата. Всичко, което расте, се проявява. Това, което се проявява, се осъществява.

Трябва да обичаме Бога. – Де да Го намерим? – Обикнете Бога, Който живее във вас. Ето, какво ще направя аз. Ще взема едно огледало, ще се огледам и ще кажа: Господи, благодаря Ти за хубавото лице, което си ми дал. Ще благодаря на Господа за къщата, т. е. за тялото, което ми е дал. Ще благодаря на Господа за прозорците, т. е. за очите, с които виждам красивия свят. Ще благодаря на Бога за слушалките, т. е. за ушите, с които чувам красиви неща. Ще благодаря на Господа за устата, с която опитвам благата на живота. Ще благодаря на Бога за носа, с който възприемам благоуханията. Ще благодаря на Бога за ръцете и краката, с които работя. Ще благодаря за всичко, което ми е дал. Ще докажа на Господа, че има добри деца, които благодарят за всички блага. – Защо хората не благодарят на

Бога за това, което им е дадено? – Те турят нещата близо до очите си и не виждат добре. Отдалечете ги малко, да виждате хубаво. Някога и аз държа Библията до очите си и не виждам ясно. Някога я отдалечавам много – пак не виждам. Има определено разстояние, отдето виждам ясно. Случва се, дохождам без Библия. Тогава съм без авторитет. Всъщност, Библията е само едно условие. Под „Библия“ разбирам книгата на живота. Някога и вие държите тази книга близо или далеч от очите си, поради което не виждате ясно.

Днес искам от всички да напишете на една книжка едно от недоволствата си. Като прочета написаното, ще ви дам лек да се освободите от недоволството. Лекът е много прост, състои се в една запетая. Казваш: Недоволен съм. Пиши: Не, доволен съм. Запетаята спасява положението. Дето е отрицателната частица не, тури след нея запетая, и работата ще се нареди. Като прочета вашите недоволства, лесно ще оправя работите. Всичко е в запетаята.

Някои казват, че искат да видят Бога. – Чудно нещо! Не виждате ли проявената Божия светлина? Тя е разумна, в нея участват ангелите. Ако те не мислеха, никаква светлина нямаше да имате. Да мислите, че светлината иде от слънцето, като физически предмет, това е заблуждение, това е механично гледане. Светлината иде от разумния свят, дето се хроникира всичко, което става на земята. Какво говоря аз, и какво говорите вие, и това се знае. Какви са вашите мисли и чувства, и това се знае. Каквото стане на земята, веднага се предава в разумния свят. – Как? – С микрофон. Всичко излиза на бял свят. Съжалявате ли за това? Радвайте се, че е така. Там всичко се пише, превежда и тълкува. Ако тук не разберете някои неща, на онзи свят ще ги разберете. Там ще четете техните тълкувания и ще ги разберете.

Човек е дошъл на земята да изучава миналото. Това, което сега му се предава, ще изучава в бъдеще. Например, сега вие не виждате някои работи. Ще ги видите в бъдеще. Виждате ли ореола, който ви

обикаля? Не го виждате. И праведните даже не виждат всичко. Тогава, как ще виждат грешните?

Един американски мисионер пътувал от един град в друг, да проповядва Словото и да събира пари за бедните. Трябвало да мине през една гъста гора. По едно време той почувствал голям страх, голяма вътрешна мъчнотия и слязъл от коня да се помоли на Господа. После се качил на коня и продължил пътя си. Изведнъж той видял пред себе си човек, с пушка в ръка, който се готвел да стреля, но не стрелял. Мисионерът не се уплашил, спокойно минал през гората. След няколко години го повикали при един умиращ. Преди да започне молитвата, умиращият му казал: Познаваш ли ме, кой съм аз? – Не те познавам. – Аз съм онзи разбойник, който те срещнах в гората и мислех да те убия, за да те обера. – Защо не изпълни желанието си? – Когато ти слезе от коня си да се молиш, до тебе седеше бял човек на бял кон, добре въоръжен. Аз не посмях да те убия, уплаших се и се отказах от намерението си. Казвам: Разбойникът видял Господа, а мисионерът не Го видял. Другите хора виждат Господа около вас, а вие не Го виждате. – Какво виждате вие? – Само мъчнотиите си.

Една млада сестра дойде да ми разправя мъчнотиите си. Казвам: Ти виждаш само мъчнотиите си, а аз виждам един бял човек до тебе, на бял кон и силно въоръжен. Сестрата казва: Едва се освободих от мъчнотиите си. – Благодари на белия човек. Разбойникът не може да стане светия, но се страхува от белия човек на белия кон.

Помнете: Бог е с вас. Ако майка ви и баща ви се откажат от вас, Бог няма да се откаже. Той ви е записал на дланта си и всякога мисли за своите деца. Всяко желание се постига точно навреме. Като знаете това, не се обезсърчавайте. Грешките и неуспехът ви се дължат на това, че искате желанията ви да се реализират веднага. Това е невъзможно. Ще дойде ден, когато желанията ви ще се постигнат. – Кога? – Не казвам кога. Важно е, че всичко ще стане. И богати ще станете, и учени, и музиканти. – Стари сме. – Ще се подмладите.

Знаете ли, какво ще стане с вас, ако не използвате това, което ви е дадено днес? – Какво ще стане? – Неизползваното добро ще се превърне на зло; използваното зло ще се превърне на добро.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

15. Утринно Слово от Учителя, държано на 9 януари, 1938 г. София. – Изгрев.

ДВЕТЕ ЖЕНИ

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Лука.

Ще изнеса един пример от обикновения живот. Вчера стоях вън на площадката пред стаята си и се разговарях с един брат и една сестра. По едно време нещо пропълзя между нас. Поглеждам, една бяла котка. Тя се гуши, дебне врабчетата. Погледнах я и си помислих: Тя сега е на изпит, да видим, как ще постъпи. Котката възприе мисълта ми и се обърна към мене: Учителю, аз приех вече новото учение, вегетарианка съм, не ям птички. Аз я гледам, нищо не казвам. Наблюдавам я, какво ще прави. Обърнах се към север, дадох вид, че не я виждам. Тя се качи на едно дърво и маха с опашката си, като със знаме. Иска да каже: Видиш ли, аз развявам бялото знаме, примирих се с всичко. От друга страна, тя си мисли: Отде се намери, че дойде толкова близо да мене? Стои на дървото спокойна, с благороден вид, като вас, не обръща внимание на птичките. После слезе от дървото. В това време дойде един брат отвън, който, без да иска, прогони врабчетата. Като видя това, котката ми каза: Ето, как си издържах изпита. – Издържа го, защото врабците отлетяха и защото не си сама. Ако беше сама, тогава щяхме да видим, доколко щеше да си издържиш изпита.

Често и вие се натъквате на свои стари навици, с които дълго ще се борите. Например, имаш навик да се почесваш по главата. Сърби те или не, ти се почесваш. Какво ще правиш, ако си войник на пост? Можеш ли постоянно да си вдигаш ръката и да се почесваш? И да те сърби, ще се въздържаш, иначе, ще те накажат. Казваш: Не мога да търпя, да стоя на едно място. Как ще стоиш на едно място, ако си на пост? Ако войникът може да търпи, защо духовният човек да не

търпи? Човечеството се нуждае от нов начин на възпитание. Всички хора очакват външна благоприятна обстановка. Някога е било така. Днес на целия свят – със своите прояви, се гледа като на естествена обстановка на възпитание. Обаче, при възпитанието са нужни и вътрешни условия. Например, вземаш под наем една къща. Външно тя е неприветлива, мрачна. От тебе зависи да измениш, както външната, така и вътрешната обстановка и да направиш къщата удобна. Не очаквай да дойде някой отвън да измени обстановката на къщата. Като ви наблюдавам, виждам, че и досега още очаквате отвън да се подобрят условията на вашия живот.

Какво ще пишете върху темата „Две по две е четири“? Какво означава четворката? Според кабалистите, двойката е женско число. Значи, 2 X 2 – две жени в една къща. Могат ли две жени да живеят заедно? – Могат. Едната е майка, другата е дъщеря. Ако ви кажа, че трябва да имате две жени, ще се възмутите. – Как, две жени? Това е многоженство! – Кой мъж няма две жени? Някои мъже имат по 4 – 5 жени. Правилно трябва да разбирате. Пет-шест жени в една къща, това са пет-шест дъщери. И жената може да има двама мъже, може да има и пет-шест мъже. Това са синовете й. Ако разбирате въпроса буквално, ще дойдете до голямо противоречие. Според вас, по-добре е в една къща да има една жена и един мъж, отколкото две жени или два мъжа. Лошо е в една къща да има двама мъже или две жени, когато те имат еднакви права. Ако едната жена е господарка, а другата слугиня, или единият мъж господар, а другият слуга, това е в реда на нещата. Бащата господар, а синът слуга, или майката господарка, а дъщерята – слугиня, и това е в реда на нещата. Обаче, ако синът е господар, и дъщерята – господарка, работите не вървят добре. – Защо две по две е четири? Четворката е закон, който води към изходния пункт, отдето започва всяка работа. Четворката е образувана от двете ръце – две жени, и от двата крака – също две жени. От двете ръце, дясната е господарката; тя заповядва на лявата да служи. Същото отношение има между двата крака: десният е

господарят, а левият – слугата. Изобщо, цялата дясна страна на тялото е господарят, а лявата – слугата. Мислете върху тези въпроси, да ви станат ясни. Те представят сериозна, строга школа за изучаване.

Мнозина мислят, че разбират живота, че са много напреднали. Напреднали са като моята котка. Като я гледам как се докарва, казвам й: Слушай, няма да гониш птичките! Ако продължаваш да ги гониш, аз ще те изгоня. Тя вдигне опашката си, започне да се умилква и казва: Учителю, твоята дума е свещена за мене. – Свещена е моята дума, но още утре, като ме няма, забравя моето учение. – Как ще ни сравняваш с котката? – Аз разсъждавам обективно. Животните са създадени от Словото Божие – Синът. Той създаде играчките на хората. Бог Отец създаде човека. За да има той играчки. Словото каза: Да бъдат животните – и създаде животните. „Земята да прорасте растенията, водата – рибите, въздухът – птиците. И всичко, каквото каза разумното Слово, стана. – Че аз животно ли съм? – Ами какво си? – Аз котка ли съм? – Ами какво си? Знаеш ли, какво е котката? „Кот“ „о“ „т“, означават това начало, което създаде всички качества. На английски „коот“ означава дреха.

Значи, под „котка“ се разбира онова, което може да те облече; което може да те научи, да излезеш от известни мъчнотии. „Котка“ означава още това, което преде. Да преде, да тъче наляво и надясно. Ко-тка, тя тка – от глагола тъка. Мъчнотията при тъкането е, докато хванеш първата жичка. После работата върви добре. Вие искате Бог да има добро мнение за вас. Казвате: Чудно нещо, молим се на Бога, а Той не ни слуша. – Как ще слуша моята котка? Мислите ли, че аз бих дал на котката едно птиченце да се разправя с него както иска? Мислите ли, че котката ми говори истината? Котката обиколи натук-натам, качи се горе – излъга ме. Следователно, докато лъже, човек е животно. Докато лъже той, външната обстановка е по-силна от него. Щом е по-слаб от външните условия, човек е роб; щом е по-силен от условията, той е господар. – Искам да стана господар. – И това може. – Как? – Като станеш първо господар на условията в себе си. Щом

можеш да заповядваш на себе си, сам да изправяш грешките си, ти си господар.

И сега, като ви наблюдавам, виждам ви като светии, като ангели, но това са състояния. Можете ли да задържите едно състояние за дълго време? Лицата ви, погледът ви, обходата ви са ангелски. Не се минава половин, един час, гледам – лицата ви помрачени: ангелът изчезнал, едно тъмно същество останало у вас. Гледам, погледът ви раздвоен, устата изкривена, носът малко сплеснат, веждите свити, косите разчорлени. Тръгнал неглиже, казва: Не съм разположен. – Какво означава неразположението? Не забравяйте, че вие отсега нататък ще се борите с навиците на хиляди поколения. Предстои ви да решавате мъчни задачи, без разрешението на които не можете да минете курса, който ви се преподава. Някой казва, че днес се молил много добре. – Молил се много добре, а всъщност, видял всичко, каквото става в салона. Да се молиш, това значи да забравиш окръжаващата среда, да не се интересуваш от това, което става около тебе. Някой се почесал, ти си го видял; някой се закашлял, ти си го чул. Като се молиш, трябва да бъдеш сляп и глух за външните неща. Ако те интересуват външните неща, ти ще ги възприемеш чрез ума си и ще ги пренесеш в невидимия свят. Там нямат нужда от човешки образи. Умът трябва да бъде чист. Само онова ще отиде при Бога, което обхваща напълно съзнанието ти. Не обичаш един човек и като се молиш, вниманието ти пада върху него. Чрез мисълта си, ти пренасяш неговия образ в другия свят. Ето защо, когато отиваш при Бога трябва да очистиш съзнанието си от всички странични образи. И умът ти трябва да бъде съвършено чист. Че се вмъкнал някой нечист образ в мисълта, ти не си отговорен за това. Изкуство е да не допущаш нищо отрицателно в ума си. Имаш една празна чаша. Напълни я с бистра, чиста вода. Ще кажеш, че чашата е пукната, и в нея прониква нечистота. Тури тази чаша настрана. Ако твоето сърце и умът ти са пропукани и оттук-оттам влизат нечистотии, които опетняват хубавото, де е тогава тяхната ценност? С какво ще се явиш

пред Бога? Ще кажете, че сте ученици. Щом сте ученици, аз ви правя една операция. – Толкова ли сме лоши? – Щом сте от добрите хора, ще ви дам една задача.

Светът се нуждае от добри работници. Като такива, ще ви назначим на отговорни служби: дипломати, управници, държавници, генерали. Щом заемете тези служби, непременно трябва да оправите света. Генералът не може да очаква победа, ако не е чист. Ако умът му не е светъл, съобразителен, да схване обстановката на нещата, той не може да разчита на успех. Богатият не може да се справи с богатството си, ако не е умен. Ще кажете, че генералът е светски човек. Това нищо не значи. Генералството не е лошо нещо. То е почетна длъжност. Генерали има и между ангелите. Важно е за вас, като отидете на небето, какво място ще заемете, каква служба ще ви дадат. – Като умра, нищо вече не ме интересува. – Прави сте, но като отидете в другия свят, и там ще искат от вас работа. На земята си професор; в другия свят ще бъдеш ли професор? Тук си майка, баща; ще бъдеш ли и там такъв? Представи си, че там не се нуждаят от майки. – Там ще бъда слуга. – Представи си, че там не се нуждаят от слуги. Каква служба ще заемеш тогава?

Разумният, невидимият свят е организиран. Физическият свят е отражение на онзи свят, но в окарикатурен вид. Много неща в този свят са окарикатурени. Гледаш, носът на някого е изкривен, на друг – голям, устата също изкривена, окарикатурена. Казваш, че не можеш да се контролираш. Там е изкуството: да седиш тих и спокоен; каквото става около тебе, да знаеш причината му и да не се вълнуваш. Не считай, че всичко отвън има отношение към тебе. Вчера наблюдавах една сестра, весела, вдъхновена от нещо. Разговаря се с всички така, като че е разрешила всички духовни въпроси. Готвеше се да дойде при мене. Разбрах мисълта ѝ и казах: Днес е събота, ден на Бога. Аз не разполагам с този ден, затова днес никого не приемам. Всеки човек е длъжен да отиде този ден при Бога, да даде отчет за работата, която е свършил през шестте дни. Можеш ли да спреш

онзи, който отива да прави оглед? Той е като войник, не можеш да го спреш. Тази сестра е напълнила вече торбата си, но иска и от мене да вземе нещо. Не ѝ е нужно повече. – Дай ми още едно коматче, поне за детето. – Ела утре, днес детето ти може да остане малко гладно. Друг път, в събота да не ме безпокоиш. След тези думи, почувствах нейното недоволство. Тя изведнъж извади законника и каза: Учителю, аз не познавам този, който ми говори сега. Не мога да слушам този Учител. – Значи, тя чете кодекса. Аз ѝ казах меко: Сестра, днес съм неразположен. Бъди така добра да ме освободиш. Утре целия ден съм свободен, ела, когато обичаш. – Сега пък аз те арестувам за три дена. – Кой арестува Учителя? Колко повърхностно разглежда тази сестра нещата! Колко е недосетлива!

Друг случай. След малко иде друга сестра. И тя има някаква мъчнотия. И на нея казвам, че не приемам в събота. Аз искам да приложа закона еднакво към всички. Като не приех едната сестра, и другата не можех да приема. Щом отстъпя на едного, трябва да отстъпя на всички. Тя се обиди. Ако съм при извора, ще постъпвам еднакво към всички: на всекиго ще давам по една чаша вода, обаче, ако на едного измия съда, а на другиго не измия, това е лицеприятие. И вие всеки ден се намирате в трудни положения, както и аз. На мене не ми струва много да уредя работите на всички. Как трябваше например да постъпя с първата сестра? Тя искаше да помогне на бедните. За да задоволя желанието ѝ, трябваше да ѝ кажа: Сестра, понеже днес съм зает, вземи тези 20 хиляди лева и обиколи цяла София. Дето намериш бедни, раздавай по колкото пари намериш за добре. Като свършиш мисията си, ела да ми разкажеш, какво си направила. Ако и вие постъпите така, няма да ви арестуват. Не дадете ли парите, веднага ще ви арестуват.

Днес всички говорите за новото учение. Какво представя то? – Метод за справяне с всички стари навици. Не да се откажете от тях, но да ги изправите. Ако занесеш една изкривена ос при ковача, той няма да я изхвърли, но ще я тури на огъня, да я изправи. Кривото ще се

изправи на огъня. Представи си, че при тебе дойде човек, който има голяма мъчнотия. Нямаш начин как да му помогнеш. Умен трябва да бъдеш. Ако си музикант и познаваш добре законите и правилата на музиката, лесно ще му помогнеш. Но ако знаеш по-малко от него? Искаш да напишеш една песен. Не е достатъчно само да наредиш ноти, но трябва да ги разпределиш в тактове със съответните знакове и паузи. Ако не си сигурен в познанията си, ще потърсиш по-опитен музикант от тебе. Той ще коригира твоята песен. Как ще я коригира онзи, който знае по-малко от тебе? Следователно, само онзи може да помогне на твоята мъчнотия, който знае повече от тебе.

Снощи, понеже бях арестуван за три дена, слязох в салона да посвиря на пианото. Веднага се събраха около мене братя и сестри и започнаха да пеят. Това, което свирих, беше съвсем ново за тях. Никога не бяха го слушали. Свирих за природата, за течението на реката и други. Какво разбраха, които ги слушаха? Сега и аз ще ги запитам, както един свещеник запитал слушателите си: Знаете ли, какво ще ви кажа сега? – Не знаем, дядо попе. – Щом не знаете, няма какво да ви говоря. – Знаем, дядо попе, знаем. – Щом знаете, пак няма какво да ви говоря. – Не, това е извъртане на истината. Мъчнотиите и погрешките са общи за всички. Щом дойдете до тях, трябва да ги изправяте. Човек е дошъл на земята за две неща: да изправя погрешките си и да оцени направените добрини. Значи, едновременно ще изправяш и ще оценяваш. Ще оценяваш добрите неща, а ще изправяш лошите. Това изисква Новото учение: да изправяш грешките, които си направил, и да оценяваш благата, които Бог ти е дал. Всички останали неща са второстепенни. Ако си музикант, ще цениш музиката, същевременно ще изправяш грешките в нея. Музиката има свои закони. Много грешки има в музикалните ръководства. Аз намирам отлични работи в тях, но същевременно, колко несъответни неща има. Несъответните неща не трябва да се изучават.

Да се върнем към въпроса за двете жени. Какво ще правиш, ако ти дадат две жени? За да разрешиш въпроса правилно, едната жена ще направиш другарка, а другата – своя дъщеря. Другарката ти ще бъде стара, 120 годишна, а дъщеря ти – млада, 19 годишна. Лицето на едната ще бъде гладко, красиво, с тънки вежди, с червени устни, а на другата – набръчкано, да не предизвиква никакво изкушение. – Кога се изкушава човек? – Когато светлината му е слаба. Ако стъпиш на лед, тънък един милиметър, непременно ще пострадаш. Ледът ще се пропука и ще паднеш във водата. Ако стъпиш на лед, дебел половин метър, по него свободно може да ходиш. Следователно, не стъпвай на слаб, тънък лед. Казват за някого: Характер има този човек. Под „характерен човек" разбирам човек с организирани мисли, чувства и постъпки. Казвате: Няма защо да се говори по въпроса как може да се справи човек с две жени. – Прави сте, в това отношение вие сте поучени от мене. Аз не мога да разреша този въпрос, не мога да се справя даже с една жена, а вие се справяте с няколко жени. Ще кажете, че не съм женен, затова не мога да се справя. Не че не съм женен, но съм невежа. Голяма философия е да се справи човек с две жени. Даже с една жена е мъчно да се справиш, колко повече с две жени. Жената е много взискателна, мъчно ѝ се угажда. Ще те върти на девет шиша. Аз не искам да ме въртят нито на един шиш, колко повече на девет. Жената ще иска поне две слугини, хубава къща. За всяко неудобство ти ще бъдеш виновен. Като ѝ купиш обувки, шапка, все ще намери нещо в тях да е недоволна. Тя иска с един поглед само да разбереш, от какво има нужда. Като зная всичко това, аз съм предпазлив, не правя никакви връзки. Вие се оплаквате, че сте пропаднали, а аз стоя настрана и се смея. Питаш: Ти опитал ли си това положение, че се смееш? – Не, аз съм голям невежа в тази област. Това, което казвам за жената, се отнася и за мъжа. И на мъжа не може да се угоди лесно. Въпреки това, няма по-хубаво нещо от мъжа и жената; няма и по-лошо нещо от мъжа и жената. Това е мое мнение, което държа за себе си. Как мислите вие, това е ваша работа.

Казвам: Няма по-голямо нещастие от това, глупав мъж да се ожени за умна жена. Това е все едно, грешният, глупавият да служи на Господа. Такъв човек ще служи на Господа! Щом искаш да служиш на Господа, трябва да бъдеш умен – така разбирам аз. Умна жена е тази, която не се занимава с дребнавости. Щом отива да служи на Господа, тя не мисли за себе си, а за другите. Тя не мисли за дрехи и обувки, а въпреки това, всичко в нея е в пълна изправност, защото знае, че отива при съвършено същество. Той не търпи никакви погрешки, нито един фалшив тон. Всеки тон на гласа трябва да се отличава с чистота и мекота. Ако вземеш неправилно само един тон, Той казва: Ще започнеш отново. Като слушам от стаята си онези, които свирят в салона, разбирам, че не са още научили упражнението. Започнат да свирят и след малко спират. Казвам: Сгрешиха нещо. Пак започват, пак спират, докато най-после започват леко, плавно; карат до едно място, после пак спират. Така постъпва и капелмайсторът. Щом музикантите направят и най-малката погрешка, той ги спира. Пак започват, пак ги спира. Способните цигулари лесно възприемат, но мнозина насила карат работата. Има закони в музиката, които трябва да се спазват. Лъкът трябва да бъде в перпендикулярно положение на струните. При това, ако е близо до магаренцето, тонът е един; ако е далеч, тонът е друг. Истинският музикант трябва да разбира отношението между слънчевата и земната енергия. Ако не го разбира, той минава за посредствен музикант. Ще кажете, че лесно се свири и пее. Опитайте се, ще видите, колко е лесно.

Сегашните хора имат неправилно схващане за себе си: или се подценяват, или се надценяват. Казваш: Голям грешник съм. – Може да си грешник, но не толкова голям. Грешник си, защото паметта ти изневерява и без да искаш, казваш неверни работи. Слушам често да цитират думите ми и намирам, че са много преувеличени. Смисълът на думите ми е изцяло изменен. Всяко нещо, което се превежда, има съвсем друго значение от онова, което е вложено в него. Всеки пример, който съм дал, е метод за изправяне на известна погрешка.

Разбиране е нужно на човека! Питаш: Защо Бог е създал мъжа, защо е създал жената? – Това са служби. Господар, слуга – това са също служби. Никога ти няма да разбереш живота в неговата пълнота, ако в сърцето ти не прониква Божията Любов. Без любовта животът остава неразбран. Искаш да те обичат. В какво се изявява обичта? Дойде при мене един гладен човек. Щом го обичам, аз ще го нахраня и то с най-хубавата храна. Ако е жаден, ще му дам най-хубавата изворна вода. Ако има нужда от дрехи и обувки, щом го обичам, ще му задоволя и тази нужда. Ще кажеш, че той може без обувки, без шапка. Може, но никой не е без шапка. Косата не е ли шапка? Брадата не е ли шапка? – Жената няма брада. – Ако жената заеме мястото на мъжа, и тя ще има брада. Брадата на човека е израсла от мъчнотиите, при които е живял. Американците имат навик, всяка сутрин да се бръснат. Лицата им са гладки и хубави, но така те изнежват кожата си и лесно заболяват от катар в гърлото, от кашлица. Добре е, като се обръснат, да намазват лицето си с дървено масло, за да запазят топлината на кожата си. Аз зная причината, дето англосаксонците се бръснат всеки ден. С това те искат да придобият повече мекота, защото мъжкият принцип у тях е силно развит. Много противоречия те разрешават с боксиране. Американецът казва: Който дойде в Америка, длъжен е да зачита американските закони.

При мене идват мъже и жени, оплакват се един от друг. Жената е недоволна от мъжа си. Казвам ѝ: Ти си влязла в държавата на мъжа и ще се подчиняващ на неговите закони. И на мъжа казвам: Ти си влязъл в държавата на жената, ще се подчиняваш на нейните закони. Същият закон е и в братството. Когато сестрата влезе в държавата на брата, длъжна е да се подчинява на неговите закони. И когато братът влезе в държавата на сестрата, длъжен е да се подчинява на нейните закони. Това са отношения, които трябва да се спазват. Вие искате да бъдете господари. Това е невъзможно. От години вие ме слушате и добре ме слушате. Защо? – Защото сте влезли в моята държава. Ако отида сред публика, която никога не ме е слушала, ще ме подложат на

голяма критика. – Влязъл съм в тяхната държава. Те ще критикуват всяка дума: всеки глагол, всяко съществително, прилагателно, местоимение; всяка точка, запетая – де съм се спрял, колко съм се спрял. Тези хора критикуват. Знайте, че и вие ще влезете в един свят, дето ще ви критикуват. Светът, в който влизате сега, е крайно взискателен. Хората там не са груби, но взискателни. Ако отидеш в Америка, трябва всяка дума да изговориш правилно, точно, на срички ще я изговориш, за да те разберат. Иначе ще останеш неразбран. На български не е така. Ще изговориш думата изцяло и ще те разберат. Например, на английски думата „bear" има няколко значения: търпелив, мечка и др. От произношението на думата зависи нейното значение.

На български думата „любов" е като английската „bear" с няколко значения. Затова, именно, като говоря за любовта, не ме разбират. Казвате: Той говори за любовта, но си има свое разбиране. Неистина, много години говоря за любовта, но отчасти съм успял да изправя и изчистя тази дума. Тя е силна дума, искам да възстановя гражданското право на любовта, та като говоря за любовта, всеки момент да разбирате нейния първичен смисъл. – Какъв е нейният първичен смисъл? – Като произнеса думата „любов", съзнанието ми се просветлява, става ми приятно, весело; разбирам растенията, животните, всички живи същества. Ако не я изговоря правилно, всичко се обърква в мене. Съзнанието ми се помрачава и животът ми се обезсмисля. Не е лесно да обичаш хората. Всички стават взискателни към тебе; всеки желае да постъпиш към него така, както той разбира. Откак говоря на хората за любовта, много бели си създадох. Малко да повиша гласа си, веднага ми казват: Нали говориш за любов? Така ли се говори? Дойде някой беден, иска да му помогна. Ако не го задоволя, както той иска, казва ми: Нали говориш за любов, трябва да бъдеш щедър. Дойде друг, иска да влезе в стаята ми, да види как живея. Ако го пусна, започне да разглежда какво има вътре и казва: И аз бих желал да бъда Учител! Какво има в стаята ми?

– Барометър, часовник, книги. Колко време се мъча да регулирам часовника, но той или излиза напред, или остава назад. Влияе се от външните условия.

Цялото човечество, както и отделният човек, се намират под външни влияния, поради което всички грешат. За да се изправят грешките, човек трябва да разбира силата на външните влияния и да се пази от тях. Например, всички говорят за любовта, но като я прилагат, изпадат в грешки и противоречия. И вие се чудите, защо като ученици на новото учение, изпадате в противоречия. Много естествено, като ученици на новото учение, вие се отваряте за всички. Всеки иска да влезе във вас, във вашата стая, да види, как е наредена. Ако е разхвърлена, веднага си излиза. Ако е добре наредена, дошлият влиза вътре и разглежда всяка вещ поотделно. После казва: Богат е този човек, има какво да му се вземе. Щом ви оберат, вие сте вече в противоречие. Ако не ви оберат, ще ви критикуват. Човек трябва да знае, защо критикува. За да не се натъквате на противоречия, слушайте ме. Който ме слуша и изпълнява Словото, никаква катастрофа няма да го сполети; ако не ме слуша, ще се натъкне на сблъсквания, както треновете се сблъскват. За да не става катастрофа с треновете, единият от тях трябва да тръгне или по-рано, или по-късно. Дето линиите се пресичат, има опасност от сблъскване.

Като ученици на новото учение, от вас се изисква да бъдете предвидливи. Любовта ще ви дойде в помощ, да ви избави от всички катастрофи. Наблюдавам, как постъпват хората. Някога остана свободен и започна да си мия краката. В това време някой хлопа отвън. Аз не отварям, работа имам. Той хлопа втори, трети път, иска да му отворя. Питам се: Защо този човек не почака малко? Щом съм вътре и не отварям, значи, или се храня, или си мия краката, или имам някаква важна работа. Ако не може да чака, да се върне назад и да дойде след половин час. Светът е създаден от Бога, няма защо толкова да викате и крякате. – Ама аз се молих на Бога. – Ще чакаш, докато получиш отговор. Ако ти се отговори веднага, добре; ако

отговорът се забави, пак е за добро, ще чакаш. Не мисли, че като си се помолил, веднага ще ти отговорят. Разумните същества от онзи свят се занимават с всички хора, а не само с един човек. Те имат много работа, оправят света. Не е лесно да задоволиш всички хора, да ги възпиташ, да ги научиш да търпят. Тези дни дойде при мене едно момиченце, плаче, иска нещо. Аз не му казах да вярва в Бога, да следва правия път, но го запитах, какво иска. То ми каза от какво се нуждае и аз му помогнах. Като помагам на хората, аз си мисля: Господи, както аз помагам на хората, така Ти помагай на мене. Както Бог ми услужва, така и аз искам да Му услужвам.

Като дойде някой при мене, аз го погледна изпитателно, т. е. с погледа на любовта. Той е най-правилният поглед, както положението на лъка в ръката на големия майстор – цигулар. Погледът трябва да бъде насочен към Бога, нито надясно, нито наляво. И тогава, каквото кажа, така излиза. Всяка дума, всеки поглед, които излизат от човека, трябва да бъдат разбрани, да не внасят никакво раздвояване в хората. Иначе всичко, което излиза от тебе, ще се върне назад. Картината, която си нарисувал, ще се върне пак при тебе. Сега художникът продава картините си, т. е. своите деца. Това е най-голямото нещастие за него. В невидимия свят, обаче, никой художник не продава картините си. Хората трябва да знаят това и, като гледат картините на художника, да го възнаградят, без да вземат нещо от него. Художникът си знае, какво изпитва, като продава картините си. Същото се отнася и за писателите. Напишеш нещо и го продадеш. И аз съм казал хубави неща на хората, те ги взеха, но станаха ли по-добри? Някои ще кажат, че по-добре щеше да бъде, ако не знаеха тези неща. – Защо? – Нямаше да бъдат отговорни. Като ги знаят, носят вече отговорност. – Отчасти са прави. Според мене, по-добре да знаят истината, макар че ще носят отговорност.

Помнете: Ще дойде ден, когато и вие ще минете през моята опитност. Ще бъдете умни, правилно да направите завоя, да няма голямо стъргане. Ако мислите, че ще минете без стъргане, лъжете се.

Колкото повече знаете, повече грешки ще правите. Аз искам да ви науча да цените и да благодарите. Ценете очите, ушите, носа, устата, ръцете, краката, които Бог ви е дал. Благодарете за всички блага, от които се ползвате. Вие нямате представа, колко струват благата, които ви са дадени. Бог е работил милиони години, докато ги създаде. С Него заедно са работили милиони същества за тия блага, от които вие се ползвате, без да благодарите. Много хора живеят със заблуждението, че Бог не съществува, че благата идат сами по себе си, без грижата и усилията на някакви същества. Говорят за нов живот, но го търсят вън от себе си. Новият живот е вътре в човека. Освободете се от стария живот, от лъжливите схващания, от външната опаковка на нещата. Само така ще бъдете свободни. Само свободната душа може да разбере Божия свят. Не е ли свободна, няма да го разбере. Човек може да разбере отвън само онова, което е и вътре в него. Казваш: Трябва да се борим с недъзите на света. – Те са общи, колективни. Ето защо, за да се борите с тях, нужно е разбиране, да знаете законите на общия, колективен живот. Ако не разбираш тези закони, ти ще се намериш под центъра на тежестта, дето е най-голямата сила. Всеки недъг има свой център на тежестта. Бъди умен, застани накрая, дето тежестта е по-малка. Иначе, ще бъдеш смачкан. Ако се намериш пред една река, застани накрая, дето течението е най-слабо. Ако спреш в средата, при най-силното течение, то ще те завлече.

Питам сегашните религиозни и духовни хора: Какво очаквате днес? – Да дойде Царството Божие на земята. – За да дойде Царството Божие, знаете ли какъв преврат трябва да стане във вас и вън от вас? За да израсте добро жито, знаете ли през колко изпитания минава земята? Плугът минава през нея, разорава я; лопатата и мотиката минават няколко пъти през нея, да я очистят от камъни и плевели. След това иде доброто и чисто жито. Новото, което иде, ще преобърне и вашия живот. Това да не ви плаши. Работете върху себе си съзнателно и гледайте да запазите ангелското и светийското състояние, в които попадате. И ангели ще станете, и светии ще

станете, но временно. Ще изпаднете в състоянието и на обикновения човек – важно е от всичко да се учите. Ангелът е човек, който служи правилно. Светията е човек, който прилага любовта на място. Следователно, от ангела ще се учиш да служиш, а от светията – да любиш. Ще цениш благата, ще цениш работата и труда на хората. Изучаваш музика – ще цениш това, което ти се преподава. Който може да цени и благодари, той ще задържи красивите моменти в себе си за по-дълго време. Една минута да е, но той ще я използва разумно. Щом си спомни за тази минута, той отново ще я преживее. Няма по-голямо благо за човека от това, да го посети един ангел или светия. И грешник да е, той ще живее със спомена за това посещение. Спомняйте си момента, когато Бог ви е създал с любов. Той ви е създал чисти и ви е пратил на земята с благословението си, да се ползвате от благата на живота. Всички блага са добри, когато се оценяват. Щом не се оценяват, и добрите блага стават лоши.

Един ден ми донесоха топла баница, както я извадили от фурната. Като я помириса, котката тръгна след мене, да ѝ дам малко баница. Аз отчупих едно парче от средата и ѝ го дадох. Като усети горещината ѝ, тя веднага го бутна с крака си, не можеше да яде толкова горещо. Като постоя малко, баницата изстина, и тя започна да яде. И на вас казвам: Когато не издържате на някои неща, причината е, че известни блага са по-горещи, отколкото трябва. Идвали са при мене сестри да се оплакват от братята. Една сестра се оплаква, че един брат стиснал ръката ѝ. – Защо? – Обича я човекът. – Така ли се изразява обичта? – Той обича така. Другите обичат по друг начин. – Ограничава ме, не ми позволява да говоря с този или онзи брат. Имам право да гледам само някой брат. – Много естествено. Този брат, когото ти позволява да гледаш, е хубава лупа, през която можеш да четеш. Другите братя не са хубави лупи. Така мисли той. Всяка сестра и всеки брат трябва да бъдат свободни, да гледат през всички лупи и да се учат. Бог е дал очи на всички, свободно да гледат външния свят.

Една жена казала на мъжа си: Вие, мъжете, понеже сте създадени от пръст, ще гледате надолу, към земята, с всичкото си смирение. Няма да гледате жените. А ние, жените, понеже сме направени от реброто на мъжа, имаме право да гледаме мъжете. Значи, мъжът ще гледа към земята, а жената ще гледа към реброто на мъжа, мястото, отдето е излязла. Гадайте свободно към мъжете, но само към ония, които са бели като ребрата си. Приятно е да гледаш чисти ребра. Обаче, сегашната жена е изгубила белината на ребрата и, от време на време, трябва да ги чисти. Всеки ден тя трябва да ги чисти с гъбичка, та като чисти ребрата си, да чисти и мъжа си. – Как да разберем това? – Ще го разберете, като се очистите. Малко се иска от хората, за да живеят щастливо.

Сега искам да остане у вас следната мисъл: Мъжете да обичат земята, от която са направени; жените да обичат мъжете, от които са излезли. Преди това, обаче, мъжете и жените да обичат Бога, от Когото са излезли. Тялото на мъжа е направено от пръст; тялото на жената е направено от тялото на мъжа. Но душата и на двамата е излязла от Бога. Първото нещо е – всички да имаме любов към Бога. Щом имаме любов, всичко останало ще се нареди. Любовта осмисля всичко. При любовта всяка мисъл е добра. Дето е любовта, там няма никакво престъпление. Само при безлюбието се вършат престъпления. Дал си на някого 20 хиляди лева, а после вземеш нож и го прободеш, защото не ги върнал навреме. На място ли си дал тези пари? Ако направиш едно голямо добро, а после го нараниш, доброто се намалява. Ако му дадеш само един лев, а излекуваш раната му, малкото добро се увеличава. Любовта добива цена, когато заздравява раните на човека.

Като слушате да ви говоря така, казвате, че днес това е неприложимо; то ще се приложи в бъдеще. Не, всичко, което ви говоря, още сега може да се приложи. – Докато не се справим с кармата, не можем да приложим новото. То ще чака други прераждания. – Не мисли, че другите прераждания носят по-добри

условия. Всеки живот на земята е съчетание от добри и лоши условия на минали животи. Задачите от миналото трябва да се решат още през този живот. Не изпадай в заблужденията на младата мома, която вярва в обещанията на своя възлюбен, че ще я направи царица. Работа се иска от всички, а не благуване. Дето и да сте, ще знаете, че няма по-добро място на земята от Изгрева. Изгрев е едно благоприятно съчетание на условия, незаменимо съчетани. Под нас има една скала, която от година на година се уякчава, оформява се. Ние се намираме в една възходяща зона. Почвата на всички страни в Балканския полуостров постепенно спада, а мястото, дето се намира Изгрев, постепенно се издига. Бавно се издига, с по 10 – 20 см. на година, но това повдигане е непрекъснато. Освен това, планинските вериги, които ни обикалят, имат особено съчетание. Слънчевата светлина също се отразява по особен начин. Тук, на Изгрева, ние придобиваме такава светлина, която не е достъпна за всички. Важно е да се задържи тази светлина. – Какво представя България? – Тя е място, дето всичко расте добре. Щом израстем, тогава можем да отидем и в Русия, и във Франция, и в Англия – навсякъде. Един швейцарец казал: Швейцария е страна, дето няма лъжа. Който иска да се научи да не лъже, швейцарец да стане. Който иска правилно да се товари и разтоварва – да прави сделки с милиони – англичанин да стане. Който иска да се научи правилно да расте, в България да дойде, българин да стане.

И тъй, изучавайте изкуството, правилно да растете. Целият свят, създаден от Бога, съдържа всички качества, необходими за човека. Всеки народ е благоприятна почва за възрастване на ценни семена. От всеки народ ще придобиете известни качества, които Бог е вложил в него. За да получите Божието благословение, ще обиколите целия свят, ще изучавате всички народи. Сега, като българи, гледайте да изучавате изкуството за растене. Това е благословението, което Бог е дал на българина. Ако научите добре това изкуство, всички останали изкуства лесно ще ви се отдадат.

Оценявайте благата, които Бог е дал на всеки човек и на всеки народ. Това ви желая и аз.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

16. Утринно Слово от Учителя, държано на 16 януари, 1938 г. София. – Изгрев.

РАДОСТНИ И ВЕСЕЛИ

Размишление.

Ще прочета 2 глава от посланието към Ефесяните.

В тази глава апостол Павел засяга един философски въпрос. В нея има голяма схоластика, затова е мъчна за разбиране.

„По благодат сте вие спасени.“ (– 5 ст.).

„А сега, в Христа Исуса, вие, които някога си бяхте далеко, станахте близо чрез кръвта Христова.“ (– 13 ст.).

Явява се въпросът, кой е спасен, и кой не е. Има хора, които с години разискват върху въпроса за спасението по благодат и чрез кръвта Христова, и умират, без да го разрешат.

Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Под „плът и кръв Христова“ се разбира Неговото Слово. Спасението пък подразбира една фаза от човешкия живот. Някой се спира на тази фаза и мисли, че е спасен. Обикновено, богатите считат, че са спасени. – Защо? – Понеже са осигурени. Те казват: Ние сме осигурени от глада, няма защо да учим. Да му мислят сиромасите. И наистина, ако търсите мързелив човек, ще го намерите между богатите. Сиромасите, от своя страна, се оплакват от живота си, от постоянното учене. Те казват, че им дотегнало да учат и да ги късат на изпити. Човек не трябва да учи, с цел да се прехранва. Знанието е необходимост за човешкото развитие, а не за прехрана.

Сегашните религиозни минават за християни, но са забравили много неща, казани от Христа. Никой досега не си е спомнил нещо от забравените думи, казани преди две хиляди години от Христа. Например, знаете ли, как трябва човек да отива при Господа и как да се връща? Лесно е да кажеш, че ще отидеш при Господа, но как ще отидеш? – Ще отида да си поговоря с Него. – С какво разположение

ще отидеш и какво ще Му говориш? Всеки си има по една идея, която го занимава, и мисли, че, като отиде при Бога, ще я разреши. Ходили ли сте при Бога? Не оспорвам този въпрос, но спомняте ли си, как сте ходили при Бога и как сте се връщали? Че сте ходили на училище, че учителят ви е преподавал, не отричам това, но какво сте научили, какво носите в себе си? Че сте придобили нещо, и това не оспорвам, но придобивката може да е механическа. Такава придобивка лесно се изгубва. Това е все едно, да се напръскаш днес с есенция от роза, теменуга или друг аромат, и на другия ден да изгубиш това ухание. С него заедно губиш и радостта си. Много естествено, тази придобивка е механическа, а не органическа.

– Какво представя религията? – Път към любовта. Когато се казва „Бог е Любов", това подразбира, че животът се придобива само по пътя на любовта. Чрез живота ще се дойде да светлината. Значи, без светлина животът не съществува. Светлината пък не може да се възприеме без знанието. На български казваме един живот. Значи, тази дума е от мъжки род. Същата дума в другите езици е от друг род. Например, „la vie" на френски език е от женски род. Всяка дума на своя език има точно определен род. Думите „истина, свобода" на български са от женски род. Казваме, че истината ражда свободата. В този смисъл, свободата е дъщеря на истината. Знанието, родено от светлината, е от среден род. То е момче. Любовта ражда живота. Думата живот е от мъжки род. Той е син на любовта. Чудно ви се вижда, защо трябва да се занимавате с тези неща. Не може да не се занимавате. Те са основа, върху която е поставено знанието. Да изучавате азбуката, това не е ли елементарно знание? Въпреки това, от различното съчетание на тези букви се образува човешката реч. В нея си служите с частите на речта – глагол, съществително име, прилагателно, местоимение и други. Също така си служите с препинателни знакове – точка, запетая, многоточие, две точки, точка и запетая, удивителна, тире и т. н. Хората не спорят върху частите на речта и знаковете, но върху мястото им, де да се поставят. Ако

ученикът не знае местата на думите и на знаците, може да пропадне на изпита.

Един юнкер от военното училище трябвало да напише зададената тема от учителя по български език и да му я предаде навреме. Понеже не знаел да употребява препинателните знаци, той ги написал накрая на темата си със забележката: Заповядвам ви, всеки от вас да отиде на мястото си! Ще кажете, че този ученик е постъпил така, като военен. Според вас, само военните заповядват. Аз виждам, че и религиозните заповядват на точките и запетаите, но те не се мърдат от мястото си. Слушал съм религиозните да казват, че с молитва всичко става. И най-голямата мъчнотия отстъпва пред молитвата. Така проповядвал един наш познат и пръв приложил тази формула. Един ден, като минавал през селото си, срещу него излязъл един бик и започнал да реве. Той се обърнал към него с думите: В името на Господа Исуса Христа, заповядвам ти да се махнеш от пътя ми! Бикът продължавал да налита към него, не отстъпвал пред заклинанието. Братът започнал да се моли, но и молитвата не помогнала. Най-после той си казал: Ще приложа друг метод. Наблизо някъде той зърнал една круша. Затекъл се и се качил на крушата, отдето се провикнал към бика: Хайде, ако можеш, качи се при мене. Бикът погледнал нагоре, изревал още един път, с което искал да каже: Така, както си се качил горе, аз не мога да се боря с тебе, но долу и ти не можеш да се бориш с мене.

Казвам: Да се справяш с живота, това е изкуство, това е велика наука. Човек трябва да познава себе си, а не се познава. Вие даже тялото си не познавате. Казваш: Скучно ми е, не зная, какво да правя. Много естествено, ти живееш еднообразен живот. Ставаш сутрин, измиеш се, срешеш се, облечеш се, закусиш и отиваш на работа. Върнеш се на обяд, нахраниш се, починеш си малко и пак отиваш на работа. Вечерта си дойдеш от работа, навечеряш се, напишеш едно писмо или прочетеш нещо и излезеш с жена си и децата си на разходка. Върнеш се, легнеш да спиш и сутринта повтаряш същото,

което си правил предишния ден. Как да не ти е скучно? Обаче, вие не знаете, колко е богато предприятието, в което живеете. Изчислено е приблизително, че около 300 милиарда душички съставят човешкото тяло. Тези 300 милиарда клетки, наречени душички, взимат участие в задоволяване нуждите на човека. Те му доставят всички блага. Ако пожелаеш да се движиш, веднага клетките на движението приемат тази заповед и ти се притичат на помощ. Без тях ти не би могъл да се мръднеш от мястото си. Желаеш да се учиш. Веднага клетките на мозъка се организират и ти помагат да учиш. Клетките на паметта се организират и ти помагат да запомниш това, което си научил. Ако не ти помагат, ти ще четеш, ще учиш, но всичко в тебе ще се обърне с главата надолу.

Колко християни цитират стихове от Евангелието, но вместо да хвърлят светлина в умовете на хората, те повече ги объркват. Те приличат на онзи свещеник, който обяснявал, как могъл Христос да нахрани с петте хляба и петте риби няколко хиляден народ. За да убеди слушателите си, че този факт е вероятен, той се обърнал към тях с думите: Братя християни, петте хляба, с които Христос нахрани народа, не са били малки, като нашите, но много големи, като могили. Един овчар, като слушал тълкуването на свещеника, останал в недоумение. Свещеникът го запитал: Какво ти се вижда чудно? – Че хлябовете били като могили, възможно е, но чудя се, каква е била пещта, за да влязат хлябовете в нея. И каква е била лопатата, с която са хвърляли хлябовете в пещта!

Правете опити сами да се лекувате, сами да си помагате. Казвате, че имате силна вяра. Имате вяра, но като заболеете от ревматизъм или друга болест, веднага викате лекар. Нямам нищо против лекарите, но защо не приложите вяра при лекуването? Оплаквате се от главоболие, от хрема, от какво ли не, но никой не е приложил вярата си, да опита думите ми, че наистина, вярата лекува. Вярата е колективен закон. Сам човек не може да лекува, но ако се съединят няколко души, те могат да лекуват. Вярата изключва всяко съмнение.

Защо ще се съмняваш, че можеш да станеш учен? Ще вярваш, че можеш да станеш учен и ще учиш. Вярата има отношение към знанието. Само чрез вярата можем да се домогнем до положителното знание. Вярваш, че нещо ще стане, но ако не се сбъдне, ти се разколебаваш. Молиш се и вярваш, че ще ти се отговори на молитвата. Ако не получиш отговор, разколебаваш се. Спънката е в тебе. Болен си, но като здрав си обичал кокошки, баници. Мислиш ли, че, ако ядеш и сега кокошки и баници, ще оздравееш? Временно ще се ограничиш в яденето. Ако спазваш това правило, ще оздравееш. Скаран си с твоя съсед; ако се примириш с него, ще оздравееш. Недоволен си. Ако се справиш с недоволството си, ще оздравееш. Като спазваш тези правила, ще оздравееш. Ето как действа вярата. Не можеш да живееш, както искаш, и да вярваш, че ще оздравееш. Какви хора не са дохождали при мене – недоволни, обезсърчени от живота, обезверени и след всичко това мислят, че вярата ще им помогне по магически начин. Виновен ли съм аз за тяхното положение? Някой е недоволен от жена си, не може да я търпи. Кой го кара да се жени? Кой я тури на гърба му да я носи? Защо не остави на друг, който има здрав гръб, да я носи? Както и да е, мнозина са минали през женитбата и, въпреки това, не са разрешили този въпрос. На български думата „жена“ има две значения. Едното означава човек от женски род – женà. Второто означава прибиране на житото – жèна. Двете думи се различават само в ударението.

И тъй, всяко нещо има смисъл, когато се изясни. Иначе, нещата остават неразбрани. Например, някои религиозни казват, че се готвят за един свят, дето живеят техните съвършени братя. Кой е този свят, и те не знаят. Кои са тези братя, също не знаят. Това показва, че те нямат ясна представа за онзи свят. – Искаме да отидем на онзи свят да видим Христа. – Може да Го видите, но знаете ли, какво се иска от вас? Онзи свят е място за учене. Който отиде там, трябва да учи. Там ще бъдете гости само два-три дена. После ще ви поставят на изпит, да видят, какво носите от земята. Готови ли сте да ви подложат на

изпит? Първият изпит ще бъде върху любовта, да видят, как сте я разбрали. Втората теза ще бъде върху добродетелта, да видят, как сте я приложили. Третата теза ще бъде върху справедливостта. Ще цитирате стиха: „По благодат сме спасени“. Искате да кажете, че Христос е държал изпит по тези въпроси, няма защо и вас да подлагат на същия изпит. Лъжете се. И учениците мислят, че като препишат урока си от книгата, всичко знаят. Обаче, учителите не приемат такова знание. То не се приема на онзи свят. Ти сам ще развиеш тезата си и то така, че всяка дума да бъде на мястото си, да няма двояк смисъл. Само една дума да не си турил на място, веднага ще те изпъдят от рая. Ще се върнеш на земята, да учиш отново, да проникнеш в дълбокия смисъл на всяка дума.

Казано е: „По благодат сме спасени.“ Да бъдеш спасен по благодат, е едно нещо; да живееш на небето, като гражданин, е друго нещо. Да изискваш нещо наготово, не се позволява; да се молиш, и това не се позволява; да употребяваш козметични средства на лицето си, не се позволява; да преяждаш, не се позволява; да плюеш по земята, не се позволява; да ходиш немит, невчесан, бос и необлечен, не се позволява. С една дума, много неща не се позволяват на онзи свят. Не се позволява да търсиш грешките на хората и да се занимаваш с тях. Ако искаш да се занимаваш с грешки, ще те заведат на един филм, който ще се развие пред тебе. Там ще намериш, колкото искаш грешки. Ще ти кажат: Ето, критикувай, колкото искаш. После ще ти покажат твоя филм, сам да си дадеш мнението, да видиш, как си живял и какви грешки си правил. Докато сте на онзи свят, вие ще разгледате не само един филм, а няколко филма на вашия живот. Цялото небе ще ти каже: Щом искаш да критикуваш и търсиш грешки, ето, прегледай своя живот и дай си мнението. Ти ще се ужасиш и ще кажеш: Възможно ли е да съм направил такива неща? – Възможно е. Бог е Любов. Това, именно, показва, че Той дава свобода на всички хора да живеят, както разбират. Бог никого не съди. Той казва на човека: Ти още не си научил, какво представя любовта.

В притчата за богатия и бедния Лазар, Христос изнася последствията от добрия и лошия живот. Като замина за онзи свят, богатият и там почна да критикува. Веднага му показаха филма на неговия живот, да гледа и да критикува. Там той видя Аврама, бедния Лазар и себе си. Човек остава дотогава с греха, докато вибрациите на неговия организъм се повишат. Грехът – това е морето в света, дето вълните ще те носят, докато се научиш да плаваш. В противен случай, ще се удавиш. – Как може да се спаси човек? – Като стане птица. Така той ще бъде независим от нисшите вибрации, от бурните вълни. Умът и сърцето му трябва също да бъдат свободни от нисшите вибрации. Някои мислят, че са изключения, че нямат грешки. Това е заблуждение. Даже светии, които заминават за другия свят, се намират пред една криза в живота. Докато са мислили, че са съвършени, щом се намерят в другия свят, пред филма на своя минал живот, веднага се обезсърчават. Отвратително нещо е грехът! Като попадне човек в материята на греха, трябва да мине дълго време, докато се очисти. Не е лесно да се освободиш от нечистата мисъл, от нечистото чувство, от нечистата постъпка.

Аз ви говоря по този въпрос, защото ще се натъкнете на него. Знайте, че всички болести се дължат на онзи неестествен живот, в който често попадате. Като ви говоря, аз ви насърчавам, но с насърчаване работа не става. Много просто. Колкото да си способен, ако не учиш, нищо няма да направиш. Способен си, а не учиш; добър си, но не проявяваш добротата си. Не е достатъчно да сте само добри и способни, но като сте дошли на земята, доколко изпълнявате Божията воля. Аз се ръководя от следното правило: Като излизам от Господа, Който се весели, и аз отивам да работя за Него с веселие. Аз нося Божието веселие със себе си. Ако не съм весел, не съм излязъл от Господа. Щом нося веселието в себе си, аз съм излязъл от Господа. Тогава работата ми се благославя. Дето отида, навсякъде нося Божието веселие в душата си. Когато се връщам при Господа, трябва да нося радостта на хората. Щом се връщам от работа и не нося радостта на

хората, не мога да отида при Бога. Значи, когато Бог се весели, ние се радваме. Радостта и веселието трябва да се срещнат. Бог иска да предаде навсякъде Своето веселие, та хората да се радват. Любовта весели хората, а доброто ги радва. – Защо ми са любовта, доброто? – В любовта ти ще се веселиш, а в доброто ще се радваш. С доброто ти ще се върнеш при Бога. То е плодът на твоя живот. Когато излизате от Бога да проповядвате, аз се веселя. Ако искате да отидете при Бога, идете с любов! Следователно, от Бога ще излезете с любов и веселие.

Често говорите за онзи свят, но колко от вас бихте се убедили, че има друг свят? Ако аз трябва да ви убедя в това, няма да си служа с думи. Аз ще ви отворя прозорците, да видите чрез мене онзи свят. За да може да се гледа към онзи свят, всеки от вас трябва да е подобен на прозорец, да се вижда през него. Достатъчно е да махнеш тази завеса и да прогледнеш. Казваш, че си добър човек. Ако не може да се вижда през тебе другия свят, причината е, че стъклото ти е нечисто, трябва да се измие. Тази година има достатъчно вода. Измийте стъклата! Ще кажете, че сте заети. Наистина, вие се грижите за такива работи, за които трябва да употребите само един час от времето си. Например, безпокоите се за хляба, за дрехите и обувките, за къщите си, а за всичко това е нужно само един час. За какво употребявате останалите 23 часа? Четири-пет часа употребявате за грижа около яденето – три пъти на ден ядете. Останалото време за облекло, за това-онова и едва ви остава половин час за учене или за мислене за другия свят. Казвате, че като отидете на онзи свят, тогава ще мислите за него. Някой прочете Библията един път и мисли, че това е достатъчно. – И десет пъти да я прочете, няма да я разбере. Всяко нещо е разбрано, когато се посади и даде плод. Ето, и аз посаждам Словото, което ви говоря. От време на време поглеждам, дали е израсло; ако е израсло, дали е дало плод. Колцина от вас имате саксии за посаждане на това, което слушате? – За нас е важно, дали сме спасени. – Отдавна сте спасени. Сега вие сте в епоха, която изисква от всички да учите. Ти за нищо и никакво се гневиш, сърдиш се – изгубваш Божието веселие.

Ти си дошъл на земята да разнасяш Божието веселие, а не да се гневиш. Казваш: Бог е Любов. – Не можеш да разнасяш любовта, ако нямаш веселието в себе си. Как ще проповядваш любовта само с думи и с песни? Не, весел трябва да бъдеш. Ще се върнеш при Господа с радост, но радостта без доброто не е радост. Тя произлиза от доброто.

Днес аз ви говоря за радостта и веселието, но и без да ви говоря, ще ги научите. Ако не ви говоря, ще ги научите за 1000 години; ако ви говоря, ще ги научите за 10 години. Казвам си: Хайде, да съкратя на тези хора 990 години, да минат с по-малко разходи. – Има лесен път. – Има лесен път, но той изисква хиляда години. Ще следваш хиляда години в училището, докато свършиш. Ще приличаш на онзи студент, който свършил университета на 70 годишна възраст. Наричали го „вечният студент". И това не е лошо, важно е, че свършил. Всички вие сте били във времето на Христа, учили сте 2,000 години. Какво сте научили? Много неща сте научили: знаете да свирите и пеете, знаете да се обличате добре, да си правите хубави къщи, знаете много езици. Много неща сте научили, но не знаете езика на богатството и на сиромашията. Като дойде богатството, заслепи ви; като дойде сиромашията, уплаши ви. Като не разбирате богатството и сиромашията, вие правите разлика между богати и бедни, между учени и прости. Това хвърля сянка върху лицето ви, поради което нарушавате веселието и радостта в себе си.

Направете опит, да видите, каква сянка хвърля тялото ви, когато се изложите на слънце. Като легне човек на земята, тялото му хвърля сянка, която представя крива линия. По нея аз определям, какви мисли и чувства вълнуват човека, какво е дишането му. Тази крива ту се повдига, ту слиза. Като се безпокои човек, на лицето му виждам едно особено движение, една особена сянка. Това не става по негова воля. На лицето се отразява и най-малкото вълнение. Всички чувства, които вълнуват човека – гордост, тщеславие, скържавост, лукавост, се отразяват на лицето. И добродетелите се отразяват на лицето. Значи, положителните и отрицателните мисли и чувства в човека чертаят

линиите на лицето: на веждите, очите, носа, устата, скулите, ушите. Много линии има отбелязани на лицето, които само опитният може да види и да чете по тях. Те са скрити, едва забележими. Срещаш един човек и казваш: Не ми харесва това лице. – Не разбираш нищо от физиогномия, но вътрешно чувстваш, че този човек носи нещо лошо в себе си. Мъжът иска да се сдружи с един търговец. Жена му казва: Неправи връзка с този човек, не ми се харесва нещо. – Добър човек е той. – Не ми се харесва. – Нищо, ще опитам. Като се свърже с него, тогава вижда, че жена му била права. Няма скрито-покрито в света.

Първата работа, която ви предстои, е да се освободите от оковите на вашето минало, от оковите на черната ложа. Не е лесно да се освободи човек от своето минало, от старите си навици. Алчен си – опитай се да се справиш с алчността. Опитай се да обуздаеш езика си. Опитай се да не критикуваш. Ние сме против критиката. Само безгрешният има право да критикува. Запитаха Христа: „Какво ще кажеш за тази жена, която хванахме в прелюбодеяние?“ Мойсей казва, такива да ги убиваме с камъни. Ти какво ще кажеш? И наведе се Христос, и пишеше на земята. Като продължаваха да Го питат.[,?] Той вдигна глава и рече: „Който е безгрешен, той пръв да хвърли камък върху нея.“ Не е лесно да бъдеш безгрешен. Светията се увива като червей, мъчи се да се освободи от своето минало. Светията има много по-големи мъчнотии и изкушения от обикновения човек. Един светия – отшелник, живял в един руски манастир, дето се предал в служене на Бога. Една аристократка, руска княгиня, решила да го изкуси. По някакъв начин тя успяла да се вмъкне в килията му. Като разбрал намерението й, той турил пръста си на горящата свещ и спокойно я наблюдавал. Поразена от видяното, тя паднала на колене пред него и започнала да се моли. От този момент в нея станал преврат: тя се отказала от лошия си живот и се обърнала към Бога. Колко хора днес са готови да турят пръста си в горящата свещ и да се избавят от изкушението?

Казано е: „Съблазънта неизбежно ще дойде.“ Всеки човек е изложен на съблазън. Все някакво греховно чувство или греховна мисъл ще мине през вас и ще ви съблазни. Съблазънта се явява в разни форми. Често дяволът се крие под мантията на любовта, под мантията на мъдростта и истината. Де ли не е той? Той носи любовта отпред, безлюбието отзад; знанието отпред, невежеството отзад; истината и свободата отпред, а лъжата и ограничението отзад. Той първо ще ти сложи пълна торба с ечемик, както господарят на своя кон и, като го нахрани, ще го яхне и ще му каже: Ще вървиш, дето ти заповядвам. Като седиш, усещаш, че нещо те притиска, мъчи те; нещо те гризе в стомаха, или души в гърдите. Чудиш се, кой е влязъл в тебе. Усещаш, че нещо чуждо има в тебе, което ти нашепва: Пийни са една чашка винце, ще ти мине болката. Винцето е дадено от Бога. Хапни си повечко, пийни си, трябва да си поживееш. Лесно е да си хапнеш повечко, но какво ще правиш, като дойдат болестите? Така трябва да ядеш, че да не страдаш. Чудя ви се, като ми се оплаквате от разстройство на стомаха. И на мене носят баница със сирене, с чисто масло и ми казват: Хубава е баницата, за тебе е правена. От учтивост, взема баницата, хапна малко и я оставям. Учат ме на стария занаят. Други ми носят кюфтета от картофи и ми казват: Хубави са кюфтетата, приличат на месни. – Пак старият занаят. Взема едно кюфтенце, хапна го и давам на дявола, който ме наблюдава. Казвам му: Хапни това кюфтенце, да видиш, колко хубаво го е направила сестрата – с чисто масло. Той хапне и казва: Защо не е донесла мляко или варени сливи, но кюфтенца? – Тя следва твоето учение. Млякото, сливите не са в духа на твоето учение. Както си я учил, това прави. Аз я похвалвам, добра ученичка е. Един ден, като дойде при мене, пак ще бъде добра ученичка. Дяволът слуша и се усмихва. Казвате: Дяволът ли ни е бил досега учител? – Има ли нещо лошо в това?

Като ви говоря така, аз искам да ви освободя от мъчнотиите на живота. Един ден вие ще се намерите в такива затруднения, от които мъчно ще се освободите. Правете опити още днес да се справите с

мъчнотиите си. Един ден наблюдавах, как няколко деца си играеха с един паток. Те нанизали царевични зърна на един канап и дали на патока да кълве. Без да забележи, че зърната са нанизани, патокът ги нагълтал заедно с канапа, чийто край бил в ръцете на децата. Иска да се дръпне настрана, не може – децата го държат с канапа. Стои патокът в това положение и се чуди, какво става с него. Приближих се към децата и им казвам: Добра шега сте измислили. Патокът нагълтал царевицата, без да ви плати, и вие го държите отговорен за това. Сметнете, колко струва царевицата, аз съм готов да платя и за нея, и за патока, да го освободя. Купих от децата патока и го пуснах на свобода. Често и вие нагълтате царевицата на дявола и, без да искате, му се подчинявате. Той ви води, дето иска. Трябва да се намери някой, да плати за вас и да ви освободи. Достатъчно е да глътнеш само едно зрънце от дявола, за да те държи вързан около себе си.

Казвате: Тежък е животът. – Тежък е за неразумните. Ако живеете разумно, не е тежък. Не искам да бъдете слепи, но да бъдете разумни. Виждайте грешките на хората, но не ги критикувайте. Не мислете, че с критика може да изправите грешките. Само онзи може да изправи погрешките на хората, който е изправил вече своите грешки. Не можеш да изправиш известна грешка в човека, ако не си изправил същата грешка в себе си. Как ще изправиш грешката на своя ближен, ако ти правиш същата грешка? Видиш ли, че той греши като тебе, кажи: Бог да го благослови! Ако се наемеш да изправиш една грешка в брата си, каквато и ти правиш, това значи, да вземеш половината от неговия товар. Защо ще се товариш с чужди грехове? Невидимият свят налага големи глоби на всеки, който се товари излишно. Ако не можеш да обуздаваш езика си, законът ще те хване и ще те даде под съд.

Един негър в Америка платил скъпо за една необуздана постъпка. Една нощ, като се връщал у дома си, минал през една тъмна, неосветена улица. Срещнал една американка от белите,

хвърлил се върху нея и я целунал. Тя премълчала, но като дошли до един фенер и видяла, че е негър, веднага го предала на полицията. Глобили го десет хиляди долара за една целувка – скъпо платил той, но научил един урок. За всяка грешка се плаща глоба. В това отношение, природата е крайно взискателна. Дали си светия, или грешник, и двамата ще плащате. За най-малката грешка светията ще плаща много повече, отколкото грешника; богатият ще плаща поведе от бедния. Вие се чудите и се питате, какъв живот е този, ако и за най-малката грешка се плаща. Животът е в добрите дела, а не в грешките и престъпленията. Всяко нещо, направено без любов, е престъпление; всяко нещо, направено без мъдрост, е престъпление; всяко нещо, направено без любов към истината и свободата, е престъпление. Следователно, като вършиш Божията воля, ще призовеш на помощ любовта, мъдростта и истината. Какъвто съвет ти дадат те, така ще постъпиш. Те са мярка в живота. Каквото направиш без любовта, мъдростта и истината, ще бъде погрешно.

Тази година изисква от вас да се съветвате във всичко с любовта, мъдростта и истината. Така постъпвам и аз. Ако пропусна да взема съвет от тях, скъпо плащам. При това, моите грешки са толкова малки, че и аз не ги виждам. На земята те са невидими. Само съществата от невидимия свят могат да намерят грешка в мене и веднага ми я посочват. Аз им благодаря за това и веднага се заема да я изправя. Аз не се питам, защо я направих. Щом осъзная грешката си, веднага я изправям. – Защо сгреших – и това не питам. Аз, или друг някой, все ще се направи една грешка. Важно е, грешката да се изправи. Аз спазвам следните правила: Като направя една грешка, веднага гледам да я изправя, за да не я направят други след мене. И обратно, като направя едно добро, пожелавам и другите да направят същото добро. И на вас казвам: Изправяйте грешките си, за да не ги правят и другите. Правете добро, за да го правят и другите. Само по този начин може да има прогрес в живота.

Сега вие ще ми цитирате стихове от Евангелието, какво казал Христос, какво казал апостол Павел. Аз зная, какво е казал Христос; зная, какво е казал и Павел. След като му удариха пет пъти по 39 тояги, той каза: „Братя, с големи мъки ще влезем в Царството Божие.“ Трябваше да го бият, за да измени някои от своите разбирания. Не е лесно да измените старите си възгледи. Като вървите по новия път, старите ще се подмладят, а младите няма да остаряват. Глупавите ще поумнеят, а умните няма да оглупяват. Така ще стане за онези, които следват новото учение. Те ще се развеселят. Веселието показва, че сте излезли от Господа, а радостта – че се връщате при Него. – Право ли е това? – Опитай го, и сам кажи. За да познаеш, кои неща са прави, и кои не са, опитай ги. В живота на земята, обаче, няма абсолютно прави неща. Например, правото за богатия не е право за сиромаха. Богатият може да си поръча скъп обяд, до една-две хиляди лева. Той има право да харчи, защото е богат. Ако и сиромахът направи същото, ще се провали. Светията може да си позволи такива неща, каквито грешникът не може. Той има право, защото е богат. Силният може да носи голям товар на гърба си – има право за това. Слабият не може да носи голям товар – няма сила. Всеки трябва да се съобразява със силата, богатството и знанието, с които разполага. Голяма част от грешките на хората се заключават в това, че те носят по-голям товар, отколкото могат. Едни носят голям товар, а други – малък. Много критици има в света, но нито един не може да каже на човека, де точно е грешката му. Ако коригирам един художник, ще му посоча точно линията, която изкривил. Аз схващам точно линиите, зная, де е грешката. Един художник нарисувал образ на светия. Всъщност, картината му не представя никакъв светия.

Преди години ходих в Месемврия. Влязох в една гръцка черква. Един художник нарисувал образа на Христа и го закачил на стената в черквата. Като го погледнах, ужасих се. Това не беше образът на Христа, но на един престъпен тип. Казах: По-добре, свалете този образ. Това не е Христос, но един престъпник. След няколко години

черквата изгоря до основи, и образът на Христа също изгоря. Така не се рисува образът на Христа. Мнозина са Го рисували, но малцина са успели да предадат Неговите черти. Има черти на човешкото лице, които изразяват известна добродетел – любов, справедливост, разумност, искреност и други. Тези черти трябва да се изучават, особено от страна на художниците. Всяка мисъл, всяко чувство, които минават през човека, се отпечатват на лицето му. Обиди те някой – веднага лицето ти се измени. – Кое е по добре: да те обидят, или ти да обидиш? – За предпочитане е да те обидят, отколкото ти да обидиш. Така те предпазват от възможността ти да обиждаш. Обидата спира до тебе. Ти си последният, когото обиждат по този начин. Невъзможно с една грешка или престъпление да се повтори два пъти по един и същ начин. Христос пострада, но в тази форма злото се върза. След Него това зло не се повтори в същата форма. Праведен беше Христос, затова злото се върза. Следователно, ако някой ти направи зло, и това зло се върже, ти си праведен; ако злото се върже заради тебе, господар си; ако не се върже, слуга и роб си.

Често говоря за любовта, и някои от вас си представят, че имат любов. – Да, но любовта се изявява външно. Тя е сила, която действа отвътре-навън. Любовта прощава греховете на хората. Тя вижда всичко, но се прави, че не вижда. Като говоря за любовта, мнозина мислят, че не виждам грешките им. Всичко виждам, но съжалявам, че досега не можахте да приемете Божията Любов. Питам се: Ако сега не приемете любовта, кога ще я приемете? Ако чакате да дойдат страданията и тогава да я приемете, вие сте на крив път. Някой иска да го обичат, без той да обича. – Това е заблуждение. Пръв ти ще обичаш. Ако не обичаш, не можеш да се повдигнеш; ако не обичаш, не можеш да станеш силен. Ще обичаш, за да те обичат. Ще почиташ, за да те почитат. Любовта трябва да върви с вас. Мъдростта трябва да върви с вас. Истината трябва да върви с вас. Това е мотото за цялата година.

Хиляди години хората са работили и са постигнали нещо. Хиляди години сте работили и вие – все сте постигнали нещо. Две хиляди години работите от времето на Христа. Трябва ли още две хиляди години да работите за едни и същи неща? За десет години трябва да свършите тази работа. Нови неща ви предстоят за учене. Вие сте богата почва, която трябва да се обработва. Ако не я обработвате, тръни и бодили ще растат на нея. На вашата почва всичко вирее. Казват за някого, че е лош, че греши. – Почвата му е добра, затова греши. В известни случаи, аз обичам грешниците повече от онези, които минават за праведни. Праведният върви с изправена глава, моли се, не вижда скритите грехове в себе си. В притчата за митаря и фарисея. Христос изнесъл добре психиката на грешния и праведния. И двамата се молят в храма, но молитвата на митаря била предпочетена.

Аз искам да ви предпазя, да не се самоизлъгвате. Не е въпрос, мене да не лъжете. Пазете се, себе си да не излъгвате. Бог живее в нас. Следователно, Той не може да бъде лъган. Каквото и да правиш, както и да говориш, Той мълчи, нищо не казва. Ти мислиш, че Той е съгласен с тебе, но един ден ще видиш истината. Тогава Той ще ти каже: Това, което правиш, не е добро. „Не съдете, за да не бъдете съдени." Само Бог има право да съди. Само чистият, любящият, знаещият може да съди. Ти, който не си чист, не разбираш нещата и не познаваш, как ще съдиш? Питат ме, какво мисля за еди-кой си брат. – Нищо не мисля, но зная, че един ден той ще стане светия. – Много е кален. – Като се изчисти калта, той ще светне като диамант. – Голям грешник съм. – Много си любил. Човек греши, когато не разбира правилно любовта. Любовта на бащата към децата го заставя някога да краде, за да ги отхрани. И любовта на вълка към малките вълчета го заставя да дави овцете. Любовта към малките орлета кара орела да граби пилците. Всички бащи и майки се грижат за отхранването на малките си и, от любов към тях, често правят престъпления. – Какво трябва да се прави тогава? – Не раждайте

такива деца, които могат да ви изкушават. И вие правите грешки за много от мислите и чувствата, които се раждат във вас. – Какво да правим тогава? – Оставете ги сами да се хранят, сами да се справят с грешките си. Бъдете внимателни към всяка мисъл и чувство, които се раждат във вас. – Как да се освободим от дявола? – Той е вътре във вас. Който не върши Божията воля, той е сам дявол. Който не следва пътя на истината, той е сам дявол. – Кой е ангел? – Който върви по пътя на любовта, мъдростта и истината. Този е най-лекият път. И след като ти е посочен правият път, ти се спираш върху това, как си грешил, как си падал, как си се борил с Господа.

Някои писатели пишат за изгубената любов, т. е. за изгубения рай, както пише Милтон. Данте описва ада и рая. Като изгуби Беатриче, той се намери в ада и след като премина всички мъчнотии, най-после той се намери в рая, при Беатриче. Това са състояния, през които минава човек. Казват, че раят е място на сляпата любов. Не, в рая няма сляпа любов. Не критикувам никого, но искам да кажа, че известни неща в описания „Изгубен рай“ от Милтон и „Ад“ от Данте не са верни. Има, обаче, много картини, които дават истинско описание на ада и рая. Не е лесно да се опише онзи свят. Още по-мъчно е да се опише Божествения свят. Може да се говори за Божествени състояния, но не и за Божествения свят, който е абсолютна светлина.

Влизаш в света на живата светлина, без никакви сенки. Как ще опишеш този свят? Като влезеш в Божествения свят, ти ще бъдеш съвършено сам. Всички хора там представят един човек. Чуваш, че някой ти говори, но никого не виждаш. Чуваш музика, виждаш светлина навсякъде, но жив човек не виждаш. Ти изпитваш жалост, скръб. Щом изпаднеш в това състояние, веднага слизаш по-долу – в рая. Ако и там не можеш да живееш, напущаш и рая и слизаш още по-долу – на земята. И Адам беше сам в рая, но като не можа да използва тези условия, Бог му даде другарка. Те пожелаха да имат и дечица. Тогава Бог ги изпъди от рая, като им каза: Слезте на земята и

там се плодете. В рая няма място за това. Раят е място само за един човек. Ако не искаш да бъдеш сам, ще слезеш на земята. Там е място за двама души, там е място и за деца. На земята може да живееш по стария начин. Обаче, има един свят, дето хората живеят в любов. Те се виждат, само когато се обичат. Ти можеш да видиш своя ближен, само ако се обичате безкористно. Ако си свързан с любовта, ще виждаш, когото искаш. Същото се отнася и към Бога. Можеш да видиш Бога, ако Го обичаш чисто, безкористно. Стремете се да обичате поне едного, който да ви бъде идеал във вашия живот. И като помислите за него, всички въпроси да се разрешат. Това значи, да живееш в света на любовта.

„Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни." Без любов съвършенство не може да се постигне. Обичайте Бога, обичайте Христа! Те да бъдат вашият идеал. В тази любов не стават никакви грешки, никакви престъпления. Дето няма любов, там има престъпления и грехове. Искаш да напредваш, да се развиваш. Това лесно се постига: като любиш, ще напредваш. – Болен съм, страдам. – Защото не любиш. – Нищо не научих, животът ми се обезсмисли. – Призови любовта в себе си и, като дойде, изпълнявай нейните закони. Призови мъдростта в себе си и следвай нейните пътища. Призови истината в себе си и върви по нейните закони. Ето едно лесно учение, което всеки може да следва. Казано е в прочетената глава, че Христос примирява противоречията между духа и плътта.

И тъй, когато отивате на работа, бъдете весели; когато се връщате от работа, бъдете радостни. Щом сте весели, работата ви започва добре; щом сте радостни, работата ви е свършена добре.

Желая ви, като излизате, да бъдете весели; като се връщате, да бъдете радостни. Това пожелание се отнася до вас, до домашните ви и до всички, на които се проповядва Словото. Ако ви питат, какво ви говори Учителят, кажете: Да бъдем весели, когато излизаме; и да бъдем радостни, когато се връщаме.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

17. Утринно Слово от Учителя, държано на 23 януари, 1938 г. София. – Изгрев.

УЧЕНЕ И СЛУЖЕНЕ

Размишление.

Ще прочета първа глава от книгата на пророк Данаил.

Мъчно е някога човек да знае, кога е слаб и кога силен; кога е учен и кога невежа; кога е стар и кога млад.

Днес вие сте дошли да ме слушате, но всеки има свои определени възгледи и разбирания. Каквото и да ви се каже, всеки ще постъпи според разбирането си. Колкото и да учиш птицата как да се движи, тя ще си хвърка свободно из въздуха. Колкото и да я учиш, тя ще си направи това, което си знае. Двама приятели се разговаряли. Единият казал: Аз обичам да се занимавам с животните. Опитах се да възпитавам котката си да прави, каквото й заповядвам. Научи се, даже да поднася кафе на гостите ми. – Искам да видя, как става тази работа – отговорил другият. – Ще видиш. Той направил кафе, налял го в чаши и го турил на една табла. Котката се изправила на задните си крака, а с предните поддържала таблата. В това време гостът пуснал една мишка на земята. Като видяла мишката, котката хвърлила таблата на земята и се спуснала да гони мишката. Често и духовните хора постъпват като котката: хвърлят таблата с кафето на земята и тичат да гонят нещо. Какво ще придобие котката, ако изяде една мишка? Котките страдат именно от мишки. Те ги ядат с козината, поради което съкращават живота си. Ако се откажат да ядат мишки, животът им ще се продължи. И досега още, учените котки не можаха да убедят своя народ, че не трябва да ядат мишки. Котките казват: Какво ще стане с нас, ако не ядем мишки? Хората ще ни изпъдят от домовете си, ако не ядем мишки. – Право ли е тяхното твърдение?

Днес от всички хора се иска да си дадат отчет, какво знаят. Мнозина говорят за онзи свят, но те имат смътна представа за него. Те не познават физическия свят на който живеят, че ще познават другия свят! Вие сте излезли от онзи свят, но не го знаете, не помните какво е било там. Представяте си го като този свят. Значи, и там се бият, като на земята. Вие не знаете езика на ангелите! Не знаете какви отношения съществуват между тях. Въпреки това, говорите за ангелите, както за хората. Каква е връзката между ангелите и хората? Какво отношение съществува между тях? Когато хората завършиха науката за сърцето, ангелите завършиха науката за ума. Който е завършил науката за сърцето на теория, трябва да прави опити да я прилага, да види, доколко учението му е право. Много от грешките, които човек прави в областта на сърцето, показват, че чувствата му не са още такива, каквито трябва да бъдат. Докато сърцето не бъде в пълно служене на Бога, човек всякога ще се натъква на противоречия. Казано е: „Сине мой, дай ми сърцето си.“ Значи, със сърцето си човек служи на Бога, а с ума си – учи, придобива светлина и знание. Според някои, служенето стои по-ниско от ученето. – Отчасти е вярно. За да служиш, трябва да свършиш някаква наука. Човек се учи да служи от ангелите. Следователно, ако има някаква грешка в нашето служене, ангелите ще я изправят.

Питате: Може ли човек, който служи на Бога, да греши? – Може, разбира се. Колкото и да е красноречив един оратор, все ще направи една грешка: или ударението не турил на място, или употребил една дума вместо друга. Някога ораторът може да обърка личните местоимения, вместо едно да тури друго. За да не правят такива грешки, англичаните са ограничили своите глаголи, в смисъл, сам глаголът да не изразява лицето, което действа. На български, например, можеш да кажеш „играя“, можеш да кажеш и „аз играя“. На английски непременно трябва да туриш личното местоимение „аз“. Иначе, няма да се разбере, кой играе. В това отношение, българинът е голям дипломат. Той няма да каже, например, „аз казвам“, но ще каже

„казвам“ – няма да се хване. Англичанинът ще каже: „Аз казвам“. Така, той не може да се освободи от отговорност. За да не греши и не носи отговорност, той мисли много. Казват, че англичанинът е практичен. Той първо мисли, после говори, затова минава за мълчалив. За да ти обещае нещо, много време ще чакаш. Той ще мисли, ще изучава въпроса и ако ти обещае, ще бъдеш сигурен, че ще изпълни обещанието си. Славянинът е бърз. Решава и веднага отрязва. Ако е недоволен от нещо, не скрива недоволството си. Често слушате да казват: Да избесим, да изколим тези хора, да освободим света от тях! Това е славянска черта. Славянинът мисли, че като избеси лошите хора, светът ще се оправи. В другия свят обесените са по-опасни, отколкото живите на земята.

Сега ще ви задам един философски въпрос: Как може да се оправи светът? Мислите ли, че лесно ще го оправите? Мислите ли, че вие можете да създадете по-добър свят от Божествения? Оплаквате се от злото. Ако злото се промъкна в света, създаден от Бога, мислите ли, че няма да се промъкне във вашия свят, т. е. в света, създаден от хората? Тъкмо се молиш, съсредоточил си вниманието си, но изведнъж те засърби главата. Ако се почешеш, молитвата ти се прекъсва. Такава молитва не се приема. В това отношение, турците правят много опити, да не пресичат молитвата си. За турчина молитвата е цял обред. Преди да се моли, той извършва ред операции: измива си ръцете до лактите, врата, ушите, устата, краката и след това започва молитвата. Ако се случи в това време да кихне, да плюе, или да мине през ума му една лека мисъл, той прекъсва молитвата си и започва отново да се моли. Колкото и да е малка погрешката, турчинът започва отново молитвата си. Така минава през голяма дисциплина. И вие, като турците, щом се натъкнете на противоречие, казвате: Трябва да се освободим от това противоречие, не можем да вървим напред. – Прави сте, трябва да се намери изходен път. Човек страда от сърцето си. Той е научил някои лоши работи, поради което сам се спъва. Като проверява, какво е научил, сам вижда грешките си.

Понеже и досега още човек служи на сърцето си, затова то е по-силно от ума.

Днес сърцето заповядва на човека. Умът е слаб още, като дете. Той пита сърцето: Като учи толкова много, какво научи? Какво знаеш по този или онзи въпрос? Между знанието на ума и знанието на сърцето има голяма разлика. Ще кажете, че не разбирате това. – Трябва да мислите. Само така ще разберете, какво представлява умът, и какво – сърцето. Един ден, когато хората завършат своето развитие на земята, тогава ще станат истински служители на Бога. До това време те ще учат, ще изправят грешките на ума и на сърцето си. Хиляди години са нужни за това. Така, както светът е създаден, той представя велика школа. Ще кажете, че искате да бъдете ученици, да следвате окултна школа. Целият свят е окултна школа. Щеш не щеш, ще следваш тази школа: ще те учат, ще ти държат лекции, ще държиш изпити. Ако не разбираш, какво ти се преподава, ще влизаш, ще излизаш и ще кажеш: Това не се отнася до мене. – Искам да бъда окултен ученик. – Че ти си вече в голямата окултна школа – в живота. – Искам да науча тайните на живота. – Ти си в тайните на самата природа. Всичко, което човек не знае и не разбира, е тайна. Например, защо мъжките дрехи долу са тесни, а женските – широки, това е тайна. Днес някои жени носят мъжки панталони. – Защо? – Не знаем. – Когато жената се намери в затруднение, облича мъжки дрехи. И мъжът, като се намери в затруднение, облича женски дрехи. Мислете по това, да дойдете до правилно разрешение.

Питате: Защо Бог създаде света така, а не по друг начин? Според мене, вие не знаете, какъв свят е създал Бог; не знаете как го е създал. На Ниагарския водопад бил направен мост, който свързвал Америка с едно английско владение в Канада. От този мост хората наблюдавали водопада. След време ледовете съборили моста. – Защо е съборен моста? – Не е направен както трябва. Когато са го строили, някои препятствия не били предвидени. Те станали причина за събарянето на моста. Мислете тогава, кое е онова, което не харесвате в света.

Мнозина мислят, че с малко вяра могат да имат големи постижения. Или, с малки добродетели, ще имат големи придобивки. Това е невъзможно. Малкият капитал води към малки приходи и разходи; големият капитал – към големи разходи. Големият капитал се предпочита пред малкия; голямото знание се предпочита пред малкото. При малкото знание ще имате малко грижи, но малко ще научите. Искаш да станеш набожен, но не знаеш как. При това, страх те е да не станеш много набожен. Ето едно криво разбиране. Защо се страхуваш? Да не би, като много набожен, да се лишиш от известни блага в живота. Така, някои религиозни не знаят, как да се облекат, как да турят шапката си – на върха на главата, на челото, или на ушите. Не знаят кое им подхожда. Как трябва да се носи шапката: надясно кривната, или наляво? Едно време мъжете носеха шапките си накриво. С това те искаха да покажат, че са свършили всичките си работи. За нищо вече не искат да знаят. Днес жените носят шапките си накриво, повече наляво. Питам една жена: Защо си изкривяваш шапката наляво? Тя отговаря: Понеже лявото ухо ми изстива зимно време, аз накривявам шапката си наляво, за да го предпазя от настиване. Питам друга жена: Защо накривяваш шапката си? – Защото модата е такава. Значи, тя накривила шапката си, без да я боли ухото. Всичко каквото правите, трябва да се основава на известен закон.

– Защо грешат хората? – Защото смесват служенето на сърцето с ученето на ума. Когато сърцето греши, да знаеш, че то греши. Когато умът греши, да знаеш, че вината е в него. Умът учи специфични работи, а не това, което сърцето е научило. Сърцето е завършило своето учене. Сега то служи. Умът е далеч от служенето. Невъзможно е умът да служи. Умът се занимава с числата от 1 до 10. Велика наука се крие в тези числа. Ако искаш да намериш правия път, правото в света, на това може да те научи само единицата. Единицата – това е правдата. Да се възстанови правдата, да намериш основата на живота, да намериш разрешението на всички въпроси, това само единицата

може да направи. Тя ще те прати при двойката; двойката ще те прати при тройката; тройката ще те прати при четворката и така нататък до десетката. Това не са числа, но школи, през които трябва да минете. При двойката ще се учиш да ореш земята, да сееш жито, да мелиш брашно, да месиш хляб; тя ще те учи да шиеш дрехи, обувки, да чукаш камъни. Всичко, каквото животът изисква, ще се учи при двойката. Първата професорка за правене на хляба е майката. Тя дава най-добрите лекции. Тя учи и снахите, и дъщерите си да пекат хляб.

Казвам: Хлябът се пече в пещ, но и човек се пече в пещ. Някога прегарят хляба, но и човек се прегаря. Трябва да имате специална лопатка за препечения хляб, каквато са имали старите българи. Критиката е огрибката, специалната лопатка. – Защо стържем хляба? – Да се премахне изгорялото. Има добри майстори-хлебари. Те пекат добре хляба и не се нуждаят от огрибки. Дето се прилагат огрибки там хлябът е прегорял. Една баба ми казваше: Синко, аз ще те науча как да си печеш хляб. Тя ми показа признаците, по които да познавам, кога пещта е готова за печене. Аз използвах нейните правила, харесаха ми.

Да се върнем към ученето на ума и на сърцето. Каквато работа свърши сърцето, всякога иска да му се плаща. Умът обаче, не иска да му се плаща. Той учи и е доволен да намери някой да го слуша, когато говори. Важно е, какво е научил и какво може да каже от наученото. Ще дойде някой българин, който живял няколко години във Франция, да ти говори френски. Друг ще ти говори английски. По говора ще познаеш, че и единият, и другият не говорят на матерния си език. Французинът и англичанинът имат особено произношение. Например, французинът изговаря звукът „р“ по особен начин, а англичанинът почти не го изговаря. – Защо? – Защото звукът „р“ е от животински произход. Кучето, като се сърди, то ръмжи „р-р-р“! Англичаните пишат някои думи с повече букви, а изговарят само 2 – 3 букви. И българите имат думи с повече букви, без да изговарят всичките. Всеки език е присъщ на нацията си. Сегашните хора се

намират при особени условия на живота, когато цялото човечеството е подложено на големи изпитания, на специална матура. Всъщност, човешкото сърце минава в нова фаза – във фаза на служене. Много хора имат криво разбиране. Те считат, че с ума си човек служи на Бога, а със сърцето си се учи. Там е грешката. Със сърцето си ще служат, с ума си ще учат. – Защо страдаме? – От сърцето си. Не служите правилно. Значи, грешките и страданията идат от неправилното служене на сърцето, а не от неправилното учене. Не служиш правилно със сърцето си, а държиш отговорен ума си. Не дръж отговорно сърцето си за грешките на ума. Прави разлика, кога греши сърцето и кога – умът. Само така може да се самовъзпитавате. Ако смесвате дейността на сърцето и на ума, няма да постигнете добри резултати. Имаш желание да направиш едно добро, но не знаеш, как да го направиш. Разбираш, че имаш грешка в учението си, но не знаеш, как да я поправиш. Чувстваш, че имаш грешка в служенето, но не знаеш, как да я изправиш.

Преди години, дойде при мене един млад човек да се оплаче от по-големия си брат. Те били двама братя. Големият взел по-голямата част от имането на баща си, а за младия оставала по-малката част. Попитах го: Какво мислиш да правиш? – Ще го дам под съд. – Какво ще спечелиш от това? – Нищо няма да спечеля, но поне ще му докажа, че не е постъпил право. – Ако спечелиш делото, с това ще се възстанови ли между вас любовта? Ако вие, двама братя, родени от един баща, не можете да се разберете, какво показва това? Какво беше желанието на баща ви? – Да делите имането и да се карате, или да живеете в любов. Защо ти не отстъпиш? – Понеже и аз имам право. – Според мене, правото се заключава в това: да се обичате. Безправието е в делбата. Кой ще уреди твоето право? Съдът ли? След три години, същият човек идва при мене и ми казва: И съдът не разреши правилно въпроса. Дадоха на брат ми право, а мене осъдиха. – Какво мислиш да правиш сега? – Ще отправя жалбата си към Господа, дано

Той отсъди право! Ами ако и горе не спечелиш делото? Ако и там дадат право на брат ти?

Помнете: Който не обича, право не му се дава. Който обича, т. е. прилага закона на любовта, всякога му се дава право. Щом обичаш, правото е на твоя страна; ако не обичаш, правото не е на твоя страна. Правото, което Бог ни отдава, не е нищо друго, освен благата на живота, с които сме обиколени. Където е правото, там няма никакво ограничение. Без да искаш, ти навсякъде дишаш свободно въздуха. Свободата показва великата любов, която Бог има към нас. Един ден, ако не можеш да дишаш, ще се запиташ, в Бога ли е причината, или в тебе. Тази задуха показва твоето безлюбие. В това няма две мнения. Тогава ще си кажеш: Слушай, ти не си изправен в служенето към Бога. Когато си учил, още в началото, ти си направил една погрешка. В служенето си направил друга погрешка. Значи, направил си две погрешки. Тогава ще се върнеш към учението, да изправиш погрешката си.

Сега аз говоря за малките погрешки, които едва се виждат с микроскоп, увеличаващ 25 хиляди пъти. Не говоря за големите погрешки, които всеки може да види. Днес се работи за откриването на микроскоп, който ще увеличава един милион пъти. С такъв микроскоп и молекулите ще се виждат. Ако ви кажа, че аз виждам молекулите, няма да ми вярвате. Това не е важно. Казвам: Светът на молекулите представлява вихър, гъмжене. Те се движат в голям ред. Между тях съществува пълна хармония. В движението си, те образуват прекрасни фигури, които ту се съединяват, ту се отблъскват. Те представляват малки живи същества, които работят и се движат в пълен порядък.

Да оставим настрана молекулите, да се върнем към въпроса „учене и служене“. Според сегашните научни теории, хората още учат, не служат. Един ден, когато дойдат до положението да учат по закона на служенето, тогава светът ще има съвсем друг вид. Когато видите, как ангелът служи, вие трябва да се учите от него. Сега вие се

учите, как да прилагате в бъдеще, а ангелите вече учат и виждат резултатите. Едно време сте изучавали чувствата на теория, а сега ги прилагате. – Как да изучаваме любовта? – Тя не се учи, но се прилага. Сега ще служите на любовта. Според някои, да служиш на сърцето, това е робство. – Няма по-велико нещо от това, да служиш на разумното сърце, да служиш на любовта.

Истинският слуга стои по-високо от ученика. Слугата знае, а ученикът сега се учи. Когато ученикът се учи, например, при майстор-шивач, наричат го чирак. И вие се учите сега да шиете. Колкото сте научили, прилагайте го. Майсторът взема мярка, крои, реже, дава разпореждания, а вие изпълнявате. Кажете ми, каква е мярката за добрия човек? Вие сте учили това, минавате за учени. Не знаете ли каква е мярката за добрия човек? Ето, сега аз търся един добър майстор, да ми скрои една дреха за сърцето. Откакто съм дошъл между вас, търся такъв майстор, но още не съм намерил. Ако някой между вас знае какви са мерките за сърцето, нека каже. Аз искам вие да ми скроите тази дреха.

Ново знание, ново възпитание е нужно за сегашното човечество. Още много неща имам да ви кажа. Например, от какво зависи дългият живот на човека? Ще кажете, че това зависи от външните и вътрешни условия, при които той живее. Да, отчасти е така, но какво трябва да бъде съчетанието между тези условия? Например, две човешки сърца трябва да се съчетаят при най-добри условия. Никога не влизайте в общение, в приятелски връзки с когото и да е, ако няма благоприятни условия за това. – Кой ще чака условията! – Ще чакате, нищо повече. Това значи, че сеете зимно време. Как ще сееш житото в замръзналата земя? Сее се през пролетта или през есента, когато условията са благоприятни за това. Същото се отнася и до женитбата. Не бързай да се жениш. И за женитбата са нужни благоприятни условия. Астрологически е определено, ще се ожениш, или няма да се ожениш. После, колко деца ще имаш, колко ще живееш. Това е определено от същества, които знаят повече от хората. От

астрологическо гледище, човек иде на земята, като на училище, със специално наредена програма за него. Като влезе в училището, ученикът ще учи по тази програма. Определен е и материалът, който трябва да се изучава. Почти за всеки ден е определено, какво трябва да се учи. В духовния свят програмата е много по-точна, отколкото на земята. Ако на земята работите вървят добре, колко повече в духовния свят. Искаш да имаш деца. Важно е, какви ще бъдат тези деца. Гениалните деца се раждат при известни условия; талантливите също се раждат при известни условия; и обикновените деца се раждат при известни условия.

Казваш: Искам да се оженя. – Свободен си, но ако си невежа, не се жени. Започваш един занаят, от който нищо не знаеш. Първо ще се учиш, после ще прилагаш наученото. Докато не си научил занаята, не разваляй материалите. Как ще се жениш, щом нищо не си учил? Невежата само греши. Майката греши, децата грешат, и всички търсят вината в бащата. Някога мъжът греши, а обвинява жената. Това не е наука. Казваш: Едно време се обичахме с жената. – Вашата любов е била търговска сделка. Любов, при която хората се карат, е търговска сделка. Когато хората се обичат, те никога не се карат. Да обичаш някого и да му се караш, това не е любов. За мене това е правило. Невъзможно е да се караш на този, когото обичаш. За да се наруши законът на любовта, трябва да има сила, по-голяма от нея. Ако наистина се намери такава сила, тя не е вече любов. Опитайте се да хванете тази сила и вижте, може ли тя да оправи света. Всъщност, никаква външна сила не може да се противопостави на любовта. Ако намираш, че една работа не е направена както трябва, причина е безлюбието. Мислиш ли, че с мърморене ще оправиш света? Който мърмори, и светия да е, и обикновен човек, той не може да обича Господа. Как е възможно да роптаеш против Онзи, Който ти е дал всичко? Какво си направил ти, обикновеният човек, за Господа? Хиляди погрешки си направил и не си чул нито една обидна дума, не си видял един крив поглед. Каквото и да правиш, Той казва: Върви

напред, не греши! Грешката ти е малка, изправи я. Пак сгрешиш, пак те успокоява. Казваш: Дотегна ми вече да изправям погрешки! – Ще ги изправяш, докато се научиш да живееш добре.

Днес аз ви говоря за науката на сърцето в бегли черти. И вие, като служите на сърцето, искате да служите и на любовта. Не знаете обаче, какво нещо е служенето. Първо трябва да служите на Бога. Научете се да отличавате своите мисли и чувства от Божествените. Където е Божественото, там грешките са изключени. Ако мислиш, че и Бог греши, трябва да се намери друг, по-силен от Него, за да оправи работите. – Ама виждам противоречия навсякъде. – Те са резултат на твоя изопачен живот. В Бога няма противоречия, няма погрешки. Каквото е направил Той, всичко е добро. – Навсякъде виждам злото. – То е оставено като възможност, като условие за човешкото развитие. Има неща, които не могат да се проявят без злото. Някога трябва да станеш лош, за да направиш нещо. Вярно е, че ако залееш човека с киселина, ще го изгориш. Но ако употребиш същата киселина в минимално количество, тя може да служи като лекарство, да те спаси от най-страшната болест. Значи, зависи как ще употребиш злото – в голяма или малка доза. Киселината, употребена в голямо количество е зло, в малко количество е добро – лечебно средство. Виждам, някой стреля веднъж, два пъти – не може да улучи. Като се опита да гони неприятеля си, падне и счупи крака си. Казват: Горкия човек! Кое е по-добре за него: да счупи крака си, или да не го счупи? В случая, по-добре е да счупи крака си, отколкото да убие човека. Онзи, когото той преследва, ще дойде при него, ще превърже крака му и ще се помирят. Ето резултатът на малкото зло. То има за цел да помирява хората. Това подразбира, че сърцето служи, а умът се учи, проверява нещата. Казваш: Искам да направя едно добро. – Ще го направиш, ако си добър. Доброто е основа за градеж. – Искам да служа. И това може, но трябва да имаш знание. Само добрият човек служи, а ученият придобива знания. Който нито служи, нито учи, той се забавлява. Забавлението е почивка.

И тъй, със сърцето си човек служи на Бога, а чрез ума си учи. Ученето е лека, приятна работа, а служенето е сериозна работа. Като учиш и служиш правилно, ти уреждаш работите си. Не се изобличавай, не казвай, че си лош, служи и учи. Не е въпрос, дали си добър, или лош, но не знаеш да служиш, не си учил, както трябва. Като говоря за служене и за служители, имам предвид два вида служители: на доброто и на злото. И добрите, и лошите служители се подчиняват на Бога. Но доволни ли сте вие от лошите служители? И едните, и другите са учили, но те се различават в прилагането на знанието си. И пътят, по който вървят, е различен. Много окултни ученици искат да придобият знания, да станат учени, да заемат високо обществено положение, но в този път не могат да имат големи постижения. Това са постижения на падналите духове. Значи, който не учи, и който много учи, неизбежно ще падне; който не учи добре, също пада. Който служи добре, не пада. Такъв е законът.

Казвате: Всичко ни е дадено. – Дадено ви е, но вие го изявявате по два начина: ако служиш на себе си, ще паднеш; ако служиш на Бога, ще се повдигнеш. Ако учиш за себе си, ще паднеш; ако учиш за Бога, ще се повдигнеш. Значи, първо ще служиш на Бога, после на себе си; първо ще учиш за Бога, после за себе си. Такъв е законът. Ако обърнеш закона, падането е неизбежно. И в падането се учи човек, но то струва скъпо.

Като не разбираш закона на падането, искаш преждевременно много неща. Казваш: Искам да се оженя. – Ожени се. – Искам да имам деца. – И това може. Ако Бог дава на рибата 300 – 400 хиляди деца, защо на тебе да не даде поне едно дете? – Защо на мене не е дал нито едно дете, а на рибата толкова много деца е дал? – Много просто. Рибите се научили да мълчат, а ти не можеш да мълчиш. На мълчаливите Бог дава много неща; на онези, които крякат, нищо не дава. Мълчанието се предпочита пред многото говорене. И до днес рибите изучават мълчанието и мъдростта, но знаете ли какво става в морето? Видимо нищо не става, но невидимо – „да спи зло под

камък!“ Рибите изучават закона на сърцето: Каквото да става в сърцето, ще мълчат, то не се отнася до него. Всичко ще се оправи. Учене е това. Мнозина ми се оплакват от живота си. Влизам в положението им – много страдат. Обаче, коя е причината за страданието им?

Веднъж при мене дойде една хубава, угледна мома, заболяло я зъб. Подула ѝ се страната. Тя отишла при лекар. Той я посъветвал да ѝ направят операция. Ако го послуша, лицето ѝ ще се развали от разреза, който ще направят отвън на лицето. Тя чувала да говорят за мене, че лекувам. И дойде при мене да се посъветва за зъба си. Тя ме запита: Защо Господ ми даде слаби зъби? Казах ѝ: Ако не беше те заболял зъбът, никога нямаше да дойдеш при мене. Сега, като те боли зъба, аз ще туря ръката си на болното място, да ти мине болката; иначе, нямаше да те лекувам. Дадох ѝ правилото: Очите никога не трябва да се движат. Ще гледаш човека право в очите. Погледът да бъде чист, съсредоточен, определен, без никакво раздвояване. Пази се от раздвоен поглед. Срещнеш ли човек с нераздвоен поглед, имай пълна вяра в него. Раздвоеният поглед изгаря. Раздвояването на погледа е човешка работа. В Божественото няма раздвояване. Че вятърът ме блъснал, че косите ми се развалят, кой е виновен за това? Той ме люшка на една и на друга страна. Аз ходя много добре, но вятърът ме люшка. Той е виновен за това, той съблича палтото ми. За да не ме блъска, трябва да имам тясно, стегнато палто. Каквото е външният вятър за човека, такова нещо представлява раздвоеният поглед.

Днешният ден определя съдбата на хилядите дни, които ще дойдат. От днешния ден зависи, каква посока ще вземете в живота си. Ти си на кръстопът. От тебе зависи, кой начин ще избереш. Ще си отваряш добре очите, да видиш, кой път накъде отива. Двата пътя имат различни резултати. Казвате: Бог знае какъв път ще изберем. На всеки кръстопът се държи по една реч, с която ви осведомяват за значението на пътя. Като вървите по единия път, ще станете богати,

щастливи и учени, но в края на краищата, всичко ще ви вземат. В този път ще станете красиви, силни, но и това ще ви вземат. Другият път ще ви донесе истинското знание, истинската свобода и любов. Тази любов и това знание разрешават всички противоречия. Законът на любовта е написан върху дланта на човека с крайно дребни букви, които само с микроскоп могат да се разчетат. Другите закони са написани с едри, четливи букви. За да прочетете ситните букви на ръката си, трябва да я приближите много близо. Който може да чете тези букви, той тръгва вече в тоя път. Някой още отдалеч чете и казва: Всичко прочетох и разбрах. – Да, прочел си, защото този е пътят с едрите букви. Няма човек, който да не може да чете едрите букви. Колко светии има, които са хващали пътя на едрите букви, но се връщали назад. Той е пътят на малките опитности.

Сегашните хора имат особени преживявания. Те приличат на бомба, която всеки момент може да се пръсне. Седнеш на едно място, не те свърта; седнеш на друго, пак не те свърта. В стаята влезеш, мъчи те нещо отвътре. Търсиш ъгъл да се свиеш. Питам: Защо се мъчиш? – Сам не зная, какво ми е. – Не знаеш, защото както всички хора, обичаш да преувеличаваш нещата. Забелязано е, че след най-голямото благословение ще дойде най голямата мъчнотия. И обратно, след най-голямата мъчнотия иде най-голямата радост. За да не губи радостта си, човек трябва да вземе предпазни мерки. Какво стана с праведния Иов? Един ден Бог запита Сатаната: Познаваш ли моя добър раб Иов? – Добър е, защото си му дал имот, богатство, добри синове и дъщери. Вземи му всичко, и тогава говори за него. Казвам: Изкуство е, когато богатството се увеличава, сърцето да не се свързва с него; когато знанието се увеличава, умът ти да не се възвеличава; когато силата ти се увеличава, ти да не се забравяш. Каквото и да придобиеш: богатство, сила, знание, това са обикновени неща, които не разрешават въпросите. От временните придобивки нищо не остава.

Човек трябва да бъде енергичен, буден, готов за всяка работа. – Каквото Бог даде. – Не, постоянно ще работиш. – Малцина знаят да

работят. – Какво да работим? – Да допуснем, че някой се разсърдил на приятеля си, не иска да се примири с него. Той трябва да намери начин да се примири с него. Ето една работа. Със сърдене светът не се оправя. – Какво да правя, като ми дойде такова състояние? Ще знаеш, че то не е твое. Ти си войник и каквото ти заповядват, това правиш. Полковникът ти казва: Войник, вземи този и го арестувай. Ти казваш: Слушам! Обърнеш се назад и изпълняваш заповедта. Полковникът е чуждата мисъл, която изпълняваш. – Кой е отговорен: полковникът, или войникът? – И двамата. Ама полковникът заповядва. – Ти пък изпълняваш. Макар да изпълняваш чужда заповед, и ти си отговорен. Какво печелиш, ако арестуваш, или убиеш някого? Този полковник дава една заповед, друг полковник дава друга заповед. Той казва на войника: Слушай, вземи този човек, закарай го до границата и го пусни свободно да си отиде в отечеството. Кажи му една-две благи думи и се сбогувай с него. Кой от двамата полковници постъпва по-добре? Да застреляш човека, това е лесно, но какво се печели с това?

Като воюват хората, все ще има застреляни, убити, но желателно е да има по-малко, отколкото законът предвижда. Ако генералът заповядва на войниците да вървят напред, и те се втурнат срещу най-големия огън, където ги очаква явна смърт, не е ли по-добре, той да заповяда да се върнат назад? Разумен трябва да бъде генералът. – Как да отстъпи? – Колко пъти човек отстъпва! Да воюваш, това значи, да имаш знание. Сърцето трябва да е свършило учението си, да знае как да служи. Ще воюваш според закона на любовта. Под „любов“ не разбирам размекналите човешки чувства, нито материални интереси. Казваш, че обичаш някого, а зад твоята любов се крие нещо материално. Любовта изключва материалните интереси, защото те заблуждават човека. Без материални блага не може, но те не трябва да влияят на любовта. Ще кажете, че това е противоречие. Всъщност, противоречията са в човека. Любовта изключва всички противоречия. Разсъждавайте правилно. Колко хора са ми казвали, че няма любов в света. – Ако това е истина, тогава и мъдрост няма, и истина няма. Те

вървят заедно. Дето няма любов, мъдрост и истина, въпросите не се разрешават правилно.

Преди години, дойде при мене един млад човек, който ми каза: Знаеш ли, решил съм да не правя добро на хората. Колкото добрини съм правил, все зло съм намирал. Защо е така, не зная. – Правил си малки добрини. Престани да правиш малки добрини. Ако направиш едно малко добро на тигъра, той непременно ще те изяде. Опитай се да дресираш един тигър, да видиш колко признателен ще ти бъде. Както ближе ръката ти и се умилква около тебе, така ще те нападне. Достатъчно е капка кръв да лизне, за да те сграбчи в обятията си. Като знаеш това, не се опитвай да дресираш звяра, да му правиш добро. Най-малкото парче месо, дадено на звяра, е в състояние още повече да го озвери, да го хвърли в крив път. Ако тигърът или лъвът яде хляб, дай му един сух хляб, да гризе, да не напада човека. Ако му дадеш месо, дай му много, за да се задоволи. Малкото парче месо повече ще го настърви, и ти ще му станеш жертва.

Като говоря за законите на живота, за месоядците, ето какво разбирам. Казваш: Искам да бъда богат. – Това е месна храна. Колко богат искаш да бъдеш? – Да имам поне един милион. Друг казва, че не иска толкова, доволен е на няколко хиляди лева. Според мене, колкото е опасно да имаш един милион, толкова е опасно да имаш и един лев. Като имаш един лев и не можеш да се нахраниш с него, ти ще останеш гладен и ще се ожесточиш, ще бъдеш готов да изядеш някого. Какво всъщност ти трябва? Само хляб. Това е метод за самовъзпитание. Така се възпитавам аз. Като се запитам какво ми трябва, отговарям си: Тебе ти трябва само една коричка хляб. Друг път си казвам: Тебе ти трябва само едно житно зрънце, да го посадиш в земята и да го гледаш как расте. Посей едно зрънце и виж, след 4 – 5 години колко ще се размножи. То ще бъде в състояние да оправи обърканите ти работи.

– Защо не успяват сегашните хора? – Защото не са изпълнили обещанията си. Колко обещания са дадени! Обещавали сте, че ще

служите на Господа. И до днес златните надписи стоят, че ще служите на Бога, но не сте изпълнили обещанията си. Грамадно богатство се крие в тези надписи. Те са от чисто злато. Защо не сте изпълнили обещанието си? Както виждам, някои се опили, други заспали. В края на краищата, всички забравили обещанието си. В това отношение, аз съм икономист, никъде не поставям надпис. Ако искам да туря някъде надпис, той ще бъде с толкова ситни букви, че и с микроскоп не можете да го прочетете. Ще кажете, че съм скържав. Каквото и да кажете, съветвам ви да стопите златните си надписи и да употребите златото за друго.

Един европейски владетел имал особен часовник: На всяка цифра имало по един от дванадесетте апостола, направени от злато. На всеки час часовникът дрънкал, механизмът му бил такъв, че с удрянето на часа, съответният апостол излизал напред и се покланял. В това време, този владетел обявил война на неприятеля си. Понеже нямал достатъчно пари, той заповядал да стопят часовника и от златото да насекат пари. От този момент апостолите престанали да се кланят пред хората. Като го питали, къде са неговите апостоли, владетелят отговарял: Пратих ги да проповядват. Казвам: Пратете и вие вашите апостоли да проповядват. Някога и вие сте употребявали този начин, но сте го забравили.

Помнете: В пътя, по който върви сегашната култура, има известни заблуждения, от които трябва да се освободите. Не е лошо, че имате златни надписи. Ако всичките ви работи са изпълнени, както са надписите, светът щеше да бъде рай. От големите надписи вие сте очаквали големи резултати. Аз пък казвам обратно: От малките надписи очаквайте големи резултати. При това, резултатите ще бъдат накрая. Ето защо, започвайте отначало с малки надписи, за да получите накрая големи резултати. Когато правя добро, започвам с най-малкото. От време на време пускам по едно зрънце и наблюдавам как расте то. Така постъпвам и в работата си. Като срещна един човек, веднага търся начин, как да постъпя с него. Не е лесно да живееш на

земята. Важно е, как ще погледнеш човека, какво ще му кажеш, как ще се усмихнеш. Това са положения, които трябва да се имат предвид.

Преди години дойде при мене една жена, която се оплакваше от положението си. Изказа недоволството си от този, от онзи. В края на краищата, излезе, че е недоволна от всичко: не ѝ се живее, не иска да слуша нито за Господа, нито за каква и да е религия. Изслушах я добре и после ѝ казах: Догодина ти ще имаш едно хубаво, гениално детенце. Като чу това, тя се зарадва, усмихна се, лицето ѝ светна и си отиде доволна. Значи, има нещо незадоволено в нея, което хвърля сянка на целия ѝ живот.

Сега и на вас казвам: Тази година всички ще имате по едно хубаво, гениално детенце. С други думи казано: Всички ще имате по едно благословение от Бога. То ще ви зарадва, ще осмисли живота ви. Ако ви дойде някакво изпитание, не се смущавайте. То е външна опаковка. В него е скрито Божието благословение. Бог е запазил хубавите неща за края. За всеки от вас е определено специално благо. Вие трябва да се молите, да бъдете готови да приемете това благо и да го използвате. Не пресилвайте условията. Знайте, че благото, за което копнеят вашето сърце и вашият ум, ще ви се даде навреме. Едно се иска за това – будно съзнание. Не се безпокойте за нищо. Ученик си, цяла нощ не спиш, безпокоиш се, че на другия ден учителят ще те вдигне на урок и ще те скъса. Помни: Любовта никога не къса. Тя носи всички благословения. Любовта търси готови, отворени сърца, да служат. Тя изисква от човека да предаде онова, което е възприел.

Ново възпитание е нужно на човечеството. – Какво представлява възпитанието? – Капитанът на парахода, или машинистът на влака. И единият, и другият регулират движението. Те показват пътя на хората, накъде да се движат. Сърцето пък тласка човешкия живот към определената цел, да се учи да служи. Пред нас са ангелите, които ни учат да служим. Те служат, а ние се учим от тях. Учете се от ангелите и служете на Бога с всичкото си сърце. От вас пък ще се учат животните. И, каквато грешка намерите в себе си, изправете я. Тя крие

своя произход в далечното минало, когато сърцето се учило да служи. – Защо да се учим от ангелите? – Защото те разбират работите по-добре от нас. Те отдавна са завършили науката за служенето. Обаче, те нямат право да се занимават с човешкото сърце. Това е достояние само на Бога. Затова е казано: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ На ангелите е предоставено да се занимават с човешкия ум, но не и с човешкото сърце. Те пошепват на ума: „Слушай, каквото сърцето ти казва.“ Значи, сърцето си ще дадете на Господа, а ума си – на ангелите. Вашите умове са предметно учение за ангелите. Слушайте какво ви учат ангелите. Те знаят как да изправят грешките ви. Да изправиш една грешка, това е тънка работа, достъпна само за ангелите.

Служете със сърцето си! Учете с ума си! Следвайте пътя на ангелите, за да изправяте грешките си. Сега е време да сеете новото семе. Ученето е сеене. Един ден, като се научиш да сееш, ще служиш, т. е. ще жънеш добри плодове. Като сеете, опитвайте семето, да е добро. И като жънете, пак проверявайте. Не бързайте изведнъж да жънете.

Учене и служене – две неща, които трябва да залегнат дълбоко във вас. Вървете по пътя на ученето и служенето. Колкото малки придобивки да имате, благодарете и за тях.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

18. Утринно Слово от Учителя, държано на 30 януари, 1938 г. София. – Изгрев.

КРАСОТАТА НА ДУШАТА

Размишление.

Ще прочета 15 глава от Евангелието на Йоан.

Като се говори за живота, виждаме, че в едно отношение цената му се повдига, а в друго отношение - се понижава. Значи, както цената на стоките ту се повдига, ту се понижава, така и самият живот ту се повдига, ту спада. Това се отнася до външната страна на живота. Няма човек на земята, който някога да не се е подценил или надценил. Погледне живота си и казва: Защо ли съм дошъл на земята? Нищо не можах да направя. Някога пък се надценява, мисли, че е направил много нещо. Как си обяснявате: защо някога се насърчавате, а някога - обезсърчавате? Малко трябва на човека да се насърчи или да се обезсърчи. Имаш някакво желание. Щом го реализираш, насърчаваш се; щом не можеш да го реализираш, обезсърчаваш се.

Питам: Защо хората се обезсърчават? Защо са недоволни? Имаш голяма, хубава къща, но пак си недоволен. Мнозина са ми казвали: Нашият салон е голям, да го разширим, да стане по-голям. Защо ви е по-голям салон? Човек има 3 билиона и 600 милиона клетки в мозъка си. Те се разполагат в един салон 19 см дълъг, 15 см широк и 15 см висок. В това малко пространство се събират толкова фабрики, толкова химически лаборатории, толкова астрономически кули за наблюдаване на небето! Колко работи се вършат в това малко пространство и всички клетки са доволни, не се оплакват, като хората. Как бихте живели вие в това пространство? Не сте доволни от салона в който могат да се поместят хиляда глави като вашите. Какво ще кажете, ако ви сложат в тази малка глава? Значи, разбирането прави човека доволен, а не голямото място и многото имане. Кои са по-

умни: клетките на човешкия мозък, или клетките вън от него? Мозъчните клетки знаят такива неща, каквито много хора не знаят. Има неща, които хората знаят, даже минават за специалисти. Обаче, има такива малки работи, които само мозъчните клетки знаят. Ще кажете, че човек знае много теории, прави научни изследвания. Ето, аз ще ви изнеса една теория - за песимизма. Четете теорията на някой философ - песимист, който гледа с черни очила на всичко. Той казва: Животът няма смисъл, всичко ще изчезне. Един ден слънцето ще изгасне, хората ще изчезнат, земята ще се разруши. Продължава нататък: Семейството няма да съществува, децата ще изчезнат; младите ще остареят, старите ще умрат, ще се схумят в земята. Казвам: И така да е, все ще остане нещо. Може ли всичко да изчезне в един момент?

Песимистът е човек, който е обеднял, нищо няма: Дрехите му скъсани, обувките - също, няма здраво парче на гърба си. За себе си, той е прав да гледа мрачно на живота. Той знае, че едно време дрехите, обувките му бяха здрави, а сега са скъсани. Като види нови дрехи у някого, казва: Едно време и моите дрехи бяха нови. И твоите ще овехтеят и ще видим, какво ще правиш тогава. На песимиста не му идва на ум, че и друг път той може да се облече с нови дрехи. Значи, според този философ, като облечеш веднъж дрехите си, не можеш да ги свалиш; или като обуеш веднъж обувките си, не можеш вече да ги събуеш. Като сгрешиш веднъж, не можеш вече да изправиш живота си. Такава е философията на песимиста. Както и да му се говори, той казва: Свърши се моята работа, няма вече връщане. Един турски ходжа проповядвал на един пияница: - Слушай, братко, откажи се от пиянството. Опасно е твоето положение. Знаеш ли, какво те очаква на онзи свят? - Какво ме очаква? - Всички бъчви, от които си пил, ще ги окачат на врата ти. Пияницата го попитал: Поне пълни ли ще бъдат? - Пълни, разбира се. - Лесна работа тогава и там ще има, какво да се пие. Ходжата искал да го наплаши, да му покаже мрачната страна на неговото бъдеще. В случая, ходжата е песимист, а

пияницата - оптимист. Той казва: Щом има за пиене, няма страдание. Какво от това, че ще нося бъчви на врата си? Ходжата му представя лошата страна на бъдещия му живот, а той вижда нещо хубаво в това - бъчви ще има. Ще има да пие.

Изкуство е човек да вижда доброто в живота и да го използва. Всяко нещо, което в даден момент той не може да употреби, представлява известна тежест за него. То се явява като препятствие в неговия живот. Дойде една мисъл в главата ти, но ти не я приемаш. Искаш да се освободиш от нея - не можеш. Където мръднеш, каквото правиш и тя след тебе. За да се освободиш от нея, извади я от ума си. Щом излезе вън от тебе, ще я види някой, ще я хареса и ще я вземе. Имаш една златна монета. Докато е в касата ти, никой не я вижда, никой не мисли за нея. Ако я извадиш и държиш в ръцете си, като я види някой, ще я пожелае. Щом я пожелае, ще намери удобен случай и ще я вземе от ръката ти.

Разправяше ми една сестра: Дотегна ми да нося една мисъл в себе си и докато не я реализирах, не се успокоих. Един ден минавах край една витрина, където видях особени шапки, такета, които се носят на върха на главата, едва се държат. Помислих си: Ще си купя такава шапка, но отминах, без да купя. От този ден мисълта за шапката не ме остави свободна. Най-после я купих, задоволих желанието си. Преди да я бях купила, като вървях, все ми се струваше, че такето е на главата ми и ще падне. Пипам се, нямам никакво таке на главата. Сестрата искаше да знае, защо мисълта за шапката я безпокояла толкова време. Казах , че тази мисъл я мъчела, понеже тя не харесвала шапката. Въпреки това, купила си такава шапка - модна била. Изобщо, всяко нещо, което човек не обича, се качва на гърба му. Щом го обикне или се примири с него, то пада от гърба му. - Защо се мъчи човек? - Защото не обича мъчението. Като го обикне, то го освобождава. - Не обичам мъчението. - Щом не го обичаш, то заема централно място в сърцето ти. Мъчението никога не сяда на последно място. - Докога ще седи в сърцето ми? - Докато го възлюбиш. Щом го

обикнеш, то слиза от мястото, което е заемало. Иначе, ще ходиш, ще пъшкаш, ще го носиш в себе си и ще го гледаш като писано яйце.

Казваш: Скръб имам, тежко ми е. - Изпъди скръбта навън. - Не мога. - Скръбта е по-голяма майсторка от мъчението. Като хване човека, лесно не го пуска. Ако се опита да я изпъди, тя още повече се закрепва. Тя ще отскубне част от сърцето на човека, но няма да излезе. - Как да се освободя от нея? - Като я обикнеш. - Това е невъзможно. - Друг цяр няма. Този е първият цяр. Ако не можеш да я обикнеш, приложи втория цяр - да извикаш радостта и да я поставиш на същото място, заедно със скръбта. Често аз правя такива опити. Като видя, че скръбта се е загнездила в човека и не мисли да го напусне, поканвам радостта при него, да му гостува известно време. Тя отива на същото място, където е скръбта и между тях се започва разговор. Радостта пита скръбта: Сестро, как си? - Добре съм, занимавам се с моя господар. Той често не е разположен, но търпи. - От колко време си тук? - От две-три години. Като видя, че се позабави малко, стисна го, напомням му за себе си. Той се сепне и казва: Благодаря, че ме разтърси. Така прекарваме двамата. - Докога ще седиш тук? - Още малко ми остава. Щом ти си дошла, ще го напусна.

Питате: Реално ли е това? - Дали е реално, или не, това е въпрос на разсъждение. Обаче, реално е, че страдаш. Можеш ли да откажеш, че страдаш? Може да спорите върху въпроса, дали радостта и скръбта се разговарят и как се разговарят. Това е философски спор. Аз мога да кажа, че съм слушал, как се разговарят скръбта и радостта. Отличен разговор водят те. Как водят разговора си те, не казвам. Въпреки всичко, скръбта е реалност. Някога, като скърбиш, казваш: Няма да забравя тази скръб, но щом дойде радостта, всичко изчезва. Като че ли никаква скръб не си имал. - Защо човек не обича скръбта? - Аз намирам в скръбта нещо много хубаво, нещо ценно. Тя е като майка, която поощрява своята ленива дъщеря да учи. Казва : Дъще, учи! А дъщерята не обича да учи. За всичко можеш да говориш, но не и за наука. Какво иска дъщерята? - Нищо друго, освен да има слугиня да

готви и нарежда къщата, да пере и глади, а тя, облечена, с нови обувки и нова шапка, да се огледа в огледалото и да излезе на разходка, да се покаже на хората. Като се върне от разходка, да седне да яде и да почива. И при това положение, тя пак е недоволна. - Защо е недоволна? - Или защото ходила пеш, или автомобилът я разтърсил. Много такива оплаквания съм слушал. Ако са от светски хора, както и да е, но и духовни хора се оплакват. Даже хора на умствения труд - и те се оплакват. Когото срещнеш днес, всеки се оплаква. Питат ме: Как се разрешават тия въпроси? - Те нямат разрешение.

-Как ще се справим със скръбта? - Докато си млада мома, главата ти ще страда; докато си млад момък, главата ти ще страда. Докато си майка или баща, главата ти ще страда; докато си учител или ученик, главата ти ще страда. И като умреш, пак ще страдаш. - Какво да се прави? - И аз не зная. Младият казва, че не струва да бъдеш млад. Старият казва: Да не си стар! Да не си майка, да не си баща. Какво да си? - Нищо да не си. - Ами тогава? - Това не е разрешение на въпроса. Нищо да не си: нито млад или стар, нито ученик или учител, нито баща или майка, нито син или дъщеря, нито богат или беден. Не е така. Новата философия изисква нов начин на мислене. Казваш, че животът няма смисъл. Не, ще страдаш и ще се учиш, там е смисълът на страданието. То не е нищо друго, освен работа. Като изучаваш страданието, ти работиш.

Идва един каменар и ти предлага един камък, тежък 3 кг. Той мисли, че камъкът е прост. Ученият знае, че в този прост камък се крие нещо ценно. Питаш го: Колко струва? - Едва ли струва един лев - прост камък е. Ти колко даваш за него? - Пет лева. То взима петте лева и е доволен, че е спечелил нещо от простия камък. - Добре, че има глупави хора, които дават пет лева за простия камък. Ученият разчупва камъка, изважда от него скъпоценния камък и след време го продава за няколко милиона. Като се научава за това, каменарят остава недоволен, че за пет лева е продал толкова скъпо нещо. Той среща учения и го пита: Защо ме излъга? В такова положение

изпадат и днешните хора. Много ценни неща минават през вас, без да ги познаете. Големи са благата, които ви са дадени. Всеки човек е ограден с несметни богатства. Вашите мисли, вашите чувства и действия крият грамадни богатства, които вие още не оценявате. Вие ги продавате евтино, а после оставате недоволни.

Аз изучавам всички философски системи и намирам, че грешката не е в тях, а в ония, които ги проповядват. Философите, учителите на човечеството са изнесли отлични идеи. В знанието им няма никакво раздвояване. Изопачаването на тяхното знание идва от учениците им. Всеки от тях е дал специфично тълкуване на идеите. Оттук се е създала идеята за истински и лъжлив пророк. Истинският пророк изнася идеите, както са; лъжепророкът ги изнася тъй, както не са в действителност. Истинският пророк ще ти скрои и ушие дреха, която точно приляга на тялото ти; лъжепророкът ще ти скрои и ушие дреха, която, поради неудобствата, никога не ще забравиш. И после ще те убеждава, че колкото повече носиш дрехата, толкова по-добре ще легне на тялото ти. Следователно, не носи дрехи, недобре скроени и ушити. От дълга опитност аз съм дошъл до това правило. Аз прилагам това правило и при яденето. Каквото ядене да ми донесат, аз не бързам да го ям. Преди да го опитат десетина души, аз не ям. Може да минат четири-пет часа - нищо от това. Първо ще искам мнението на другите за това ядене, а после ще го опитам и аз. С други думи казано: Аз всякога се ползвам от опитността на онези, които са били преди мене. Според мене, тези десет души са умни хора. Първият, като опита яденето и каже, че не е хубаво, давам го на втория. Ако и той каже същото, давам го на третия, после на четвъртия и така до десетия. Най-после и аз опитвам яденето. Същото правя и когато яденето е хубаво. Ако първият каже, че яденето е хубаво, не спирам до него. Оставям да опитат и другите десет души и като остане нещо, колкото малко да е и аз го опитвам. Казвам: Това ядене е хубаво. Ще кажете, че това е оригинално. Наистина, вие не знаехте досега, че преди вас има десет души, чиято опитност трябва

да се използва. Дали се отнася до ядене, или друго нещо, това не е важно. Много е патила главата ми, докато намери тези десет души. Някога те изяждат всичко и за мене нищо не остава, а някога остава малко. Важно е, че аз съм последният, който ям от същото ядене. Откак прилагам това правило, всичко върви по мед и масло.

Прилагайте и вие това правило, в него няма никакво изключение. Аз съм го прилагал и на физическия, и в духовния свят. То работи еднакво навсякъде. И тъй, ако за една ваша мисъл десет души се произнасят, че не е добра, сложете я настрана. Задържайте само онази мисъл в себе си, която сте опитали. Помнете: Бог, Който е създал хиляди вселени, е всемъдър и всезнаещ. Трябва ли след това да казвате, че светът, създаден от Бога, не е хубав? Който се осмели да каже това, той греши. Всичко, което е минало през Божиите ръце, е ценно. Нищо не може да се сравни с него. Но разбиране е нужно! Иначе, човек не може да се убеди в ценността на Божиите дела. Ражда ти се момче, не го оценяваш; ражда ти се момиче и него не оценяваш. Имаш слуга в дома си и него не оценяваш. Имаш баща, майка, приятели - и тях не оценяваш. Имаш градина с хубави плодни дървета и тях не оценяваш. Много блага имаш, нищо не оценяваш. Гледаш реки, извори, треви, мушици и тях не оценяваш. Наблюдаваш изгряването на слънцето, на луната и звездите - нищо не оценяваш. В това се крие твоето нещастие. Какво търси човек? Защо е недоволен? - Слънцето! - празна работа! Треви и мушички! - празна работа! Какво искаш и ти сам не знаеш. Ако ви попитам, какво ви е потребно, ще кажете: Нищо не ни е потребно. Казвам: Нужни ми са тези десет души, авторитети, да опитат яденето, което ми е дадено и да кажат, струва ли, или не струва. Също така, те ще опитат мислите и чувствата и ще кажат, струват ли, или не струват.

Сега аз говоря за малките изключения. Има един щастлив живот, който трябва да се изучава. Да престане недоволството! - Как ще бъда доволен, като нямам никакъв подтик? - Не търси подтика отвън. Търси го в самото доволство. Обичай всичко, което те обикаля и ще

бъдеш доволен. - Как ще обичам всичко? - Обичай! - нищо повече. - Мога ли да обичам всички хора? - Това не е твоя работа. Обичай! Ако обичаш един човек, твоето знание се свежда към единица; ако обичаш двама души, твоето знание се свежда към двойка; ако обичаш трима души - към тройка и т.н. Значи, числото на онези, които обичаш, определя степента на твоето знание. - Как ще обичам десет души, как ще обичам всички хора? Къде ще намеря толкова хора да обикна? - Виж пример от клетките на твоя мозък. В главата са събрани 3 билиона и 600 милиона клетки, които живеят в хармония, в единство. С един поглед ти можеш всички да обхванеш. - Възможно ли е това? - Ще кажеш, че само едного можеш да обичаш. Ти знаеш, че Бог има само един Син, Когото обича. Въпреки това, ти се молиш на Бога, искаш и тебе да обича, да отговаря на молитвите ти. Ако не ти отговаря, обиждаш се. Как можеш да искаш да те обича Бог и да отговаря на твоята молитва! Ако си последователен, щом казваш, че обичаш едного, не изисквай от Бога и тебе да обича. Той има вече един, Когото обича. Хората искат да ме убедят, че Бог мисли за всички и обича всички. Казвате, че Той обича и грешниците. Ако мислиш, че в Единородния Син на Бога се включват всички живи същества, имаш право да казваш, че Бог обича всички същества. В Христос живеят и грешниците, и праведниците. Няма човешка душа, която да не живее в Христос.

Хората се недоволни, понеже поставят Христос вън от Бога, а себе си - вън от Христос. Така, вие сами се осъждате на страдания. Казваш за Бога: Той има един Син, с Когото се занимава. Аз не съм Негов син. Значи, Синът е вън от Бога. Това е крива идея, заради която страдате и се мъчите. Питаш: Как мога да обичам този човек? - Как може тебе да обича Господ? Ако не можеш да обичаш човека, как можеш да изискваш Бог да те обича? Ако не обичаш ближния си, как може да те обича Бог? Ако обичаш човека и Бог ще те обича; ако не Го обичаш и Бог няма да те обича. В който момент кажеш, че не можеш да обичаш и Бог не може да те обича. Всяко страдание

показва, че не си изпълнил закона на Великата Божия Любов. Бог обича всички. Ако не признаеш това, ще страдаш. Щом го признаеш, ще се радваш. Радостта е празник, че Бог обича всички, а скръбта е признак, че ти не обичаш всички. Казваш: Господа обичам, ангелите - също, но как ще обичам хората? - Ще мислиш право и ще обичаш всички. Чрез своите възгледи човек сам си причинява страдания.

Наскоро дойде при мене една млада мома от света. Иска да се посъветва с мене, да се справи с едно противоречие. Гледам, момата е млада, красива, но бедна. Тя ми казва: Влюбих се в един красив момък, но често изпадам в противоречие, не зная, как да се справя. От известно време, като срещна своя възлюбен, той започва да ме разглежда, като че ли за пръв път ме вижда. После ми казва: Гледам те, защото намирам, че си започнала да остаряваш. Това ме огорчава и не зная, какво да му кажа. - Ето какво ще ти кажа. Аз мога да те подмладя моментално. Той веднага ще признае, че си станала по-млада и по-красива. - Как? - Като сложа в банката на твое име триста хиляди лева златни. Същото се отнася до здравето, до ума и сърцето на човека. Казват за някого, че е болен. Това значи, че няма капитал. Щом оздравее, той придобива капитал. Казвате, че някой е невежа. Значи, липсва му нещо в умствения свят. - Студен е този човек. - Липсва му нещо в сърцето. Светлината на ума и топлината на сърцето са капитал, който прави човека млад и красив. Все ще намериш нещо в човека, за което да не го обичаш. Че бил беден, болен, глупав, това са лъжливи положения. Всъщност, не е така. Човек разполага с несметни богатства.

Помнете: Всяка душа носи големи богатства в себе си. Даже животно да влезе в дома ви - куче или котка и то носи някакво благо за човека. Това хората го знаят и като дойде, например, лястовичка и свие гнездото си под стряхата на къщата, домакините се радват. И за щъркела казват, че носи щастие. Кравата, конят - и те носят щастие за човека. Слънчевият лъч е носител на голямо благо. И всеки лъч, излизащ от Бога, носи голямо благословение за човека. Той е жив. Не

казвам, че светлината е само трептение, движение на въздуха. Това е външната страна на въпроса. Светлината е жива, разумна сила, която прониква в човека и го обновява. Казвате, че животът носи радост, обнова. Не само животът, но и светлината, и топлината носят радост и щастие. Не мисли, че някой човек ти носи нещастие. Не, всеки човек носи щастие, благо, както за себе си, така и за окръжаващите. Това твърди новото учение. Защо страдат хората? - Защото не оценяват човешката душа. Христос дойде на земята да повдигне човешката душа, да я освободи и да покаже, че в нея са вложени несметни богатства. Казват, че Христос дойде да спаси погиналите. Аз пък казвам, че Христос дойде да спаси човешките души; да извади скритите богатства от тях и да покаже истинската им стойност. Когато греши, човек не оценява душата си. Тогава той слиза в ада, в света на мъчението. Като съзнаваш това, не търси щастието си отвън, в този или онзи човек, а го търси в себе си.

Под "себе си" разбирам Бога в човека. Ако търсиш щастието си в Бога, в Божественото в себе си, ти си на прав път. Съзнай, че в тебе са вложени несметни богатства, които трябва да цениш. Между Бога и твоята душа трябва да има вътрешна връзка. Като съзнаваш това, ти всякога ще Му благодариш. Днес вие слушате, какво ви говоря, повдигате ума си към Бога и казвате: Ние сме духовни хора, не можем без молитва. - Не зная, как сте се молили. Благодарили ли сте на Господа за благата и богатството, които ви са дадени? Благодарили ли сте за вниманието на Бога към вас? Какво правят някои? - Още със ставането си от сън, те започват да роптаят: Господи, защо даде на съседа ми повече блага, а на мене по-малко? Защо ме остави да пъпля и досега на земята? - Ти се заблуждаваш. Вината е в тебе. Възстанови връзката си с Бога и всичко ще се оправи.

Казваш: Как да обичам този човек, когато той не ме обича? - Това е криво разбиране. Как ще си обясниш обратното? Той те обича, без да го обичаш ти. Някой плаче, че хората не го обичат; някога плаче от любовта на своя възлюбен. Как ще си обясниш това? Плачеш,

че те обичат; плачеш, че не те обичат. За да не изпаднеш в противоречия, ще обичаш душата на човека, която никога не се изменя. В това, именно, е красотата на душата, че любовта и е вечна, неизменна. Достатъчно е само за момент да зърнете красотата на душата, за да не я забравите никога. Който е любил, за момент поне е видял красотата на душата. Няма човек, който, като види душата, да не се влюби. Лошото за нас е там, че като я видим, тя веднага се скрива. Ходиш, плачеш, търсиш я, но не можеш да я намериш. Следователно, това, което човек търси и за което плаче, е красивата човешка душа. Тя не стои на едно място.

Отвреме-навреме тя само посещава човека за момент и веднага изчезва. Струва си, човек да живее хиляди години на земята само за този момент - да зърне красивата душа, да се наслади от красотата на живота, да види, с какво богатство разполага тя. Велик момент е да видиш своята красива душа! Целият свят ще те посети, всички хора ще се трупат около тебе и те да вземат участие в твоята радост. Как ще се справите с всички хора? Милиони души ще се редуват, всяка на свой ред, да зърне красотата ви. Какво ще правите тогава? Ще се молите на Бога, да ви закрие по някакъв начин, да си починете малко. Ето защо, Бог е скрил красотата на човека даже от самия него и я е оставил като негово бъдещо наследство. Казвате, че има красиви хора в света. - Колкото да е красив човек външно, неговата красота не може да се сравни с красотата на душата. Неизмерима е нейната красота.

Чувате някой да казва, че животът му е дотегнал, не му се живее. - Защо не му се живее? - Защото не е видял красотата, не е разбрал цената на истинското богатство. Да зърнеш красотата на душата, това значи, да видиш Христос. Той е във всеки човек. Не е достатъчно само да Го зърнеш, но трябва да бъдеш като Него. - Какво да правим, за да дадем място на Христос в себе си? - Не цапайте душата си! Не засенчвайте лицето на красотата! Това значи: Не грешете. Грехът е тъмнина, която закрива светлото лице на душата. - Защо хората не живеят в душата си? - Защото не учат. Един мисли, че е беден; друг -

че е лош; трети - че е слаб, болен, невежа. Това отчасти е вярно. Важно е, как може човек да стане богат, здрав, силен, учен. - Като учи. Най-големият неприятел на човека е мързелът - не иска да учи. Големи усилия са нужни, за да заставят човека да учи. Малко хора съм срещал, които учат от любов. Без любов нищо не се постига. Истинска работа е само тази, в която любовта взима участие.

Един ден отивах на планината. Спрях се на едно място, пред купчинка пясък и започнах да чопля нещо. В това време мина един селянин край мене и ме запита: Какво правиш тук? - Изследвам нещо. - Защо си губиш времето? - Нищо не му отговорих. Според него, само онзи работи и използва времето, който оре и копае. За да обърна мисълта му, аз го запитах: Ти какво правиш? Женен ли си? - Женен съм. Имах жена, но тя си отиде в другия свят. Имах момче и то отиде при нея. Остана ми само едно момиче и то куцичко. - Аз зная, защо жена му и момчето му заминаха за другия свят; зная, защо му остана само куцата дъщеря, но нищо не казвам на селянина. Той ме запита: Ти женен ли си? - Всичките ми близки измряха, само аз останах жив. Дошъл съм тук да намеря последното нещо. Гледа ме селянинът и се чуди, защо чопля, какво търся в пясъка. Казвам му: Богата е вашата местност. - Богата е, но трябва да се оре. Хайде сбогом! Ръкувахме се и аз му казах: Като се срещнем друг път, ще ти кажа, какво търся. Сега, иди си в къщи и знай, че положението ти ще се подобри: ще се върне жена ти, ще имаш по-добри и по-красиви деца от първите. Който веднъж се е срещнал с мене, работите му започват да се нареждат добре. - Хайде, от твоята уста, в Божиите уши!

След една година срещнах същия селянин, който ми каза: Братко, всичко се сбъдна. Както каза, така стана. Ожених се втори път. Имам детенце, красиво, здраво. Казах му: Знай, че втората ти жена е първата. И трети път да се ожениш, все първата жена ще дойде. Това са души, излезли от Бога. Бог се изявява чрез всяка душа. Той е в единството и в множеството. Ние познаваме и разбираме Бога в множеството. В единството, в едното Той е неразбран за нас. Да

благодарим на Бога, че ни се разкрива в множеството избрани души. Да се радваме, че Той ни се разкрива. А на вас казвам: Знайте, че каквото сте изгубили, ще го намерите. Старите ще се подмладят. Невежите ще станат учени. Кой каквото иска да постигне, ще го постигне. - Кога? - Когато възприемете идеята, че Бог е вложил несметни богатства във вашата красива душа. Единственото желание на Бога е да учите. Само така, ще можете да служите. Щом служите, ще имате постижения. Ние сме дошли на земята да познаем Бога. Казано е: "Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил". Да познаеш, че Бог е вложил красива душа в тебе, с несметни богатства. Бог се проявява, именно, чрез тази душа.

Сега ще ви занимая със обикновеното смятане, в което се крие голяма философия. Казваме: 1x1=1; 1x2=2; 1x3=3. Обаче, 2x2=4; 2x3=6; 2x7=14 и т.н. В Това смятане е скрит законът на растенето. Отличителното качество на живота е растенето. Това, което расте, постепенно се разкрива. Което расте, само то е реално. Където няма растене, там никаква реалност не съществува. Реалните неща имат бъдеще. Ето защо, радвайте се за най-малката придобивка, за най-малкото растене. Радвайте се на Божественото в себе си. Бъдещото знание се гради върху него. Радвайте се на възможностите, сложени във вас, които постепенно се изявяват. Вие сте недоволни, не искате да остарявате. Закон е: Не можеш да се подмладиш, ако не остарееш. Всичко, което се подмладява, непременно ще остарее. Вие искате да се подмладявате, а не искате да остарявате. Това е невъзможно. Старостта е възможност за подмладяване. Тя крие в себе си Божественото благо - младостта. И като остарява, и като се подмладява, човек придобива нещо. Хората страдат, защото мислят, че придобиват нещо, само когато се млади, а когато остаряват, губят. Това е криво разбиране.

Като бях в Америка, слушах Падаревски, който изпълняваше Лунната соната. Тогава той беше млад, красив човек, с хубаво кръгло

лице. Американките лудуваха по него. Носеха му албумите си, да се подпише. След година гледах на кино "Животът на Падаревски". Там беше вече доста остарял. Показаха го отдалеч, отблизо, от всички страни. Видях го добре, като свири на пиано. Направи ми впечатление, че свири със затворени очи. Вниманието му беше съсредоточено, нищо не го отклоняваше от музиката. Казах си: Е, Падаревски, отиде твоята младост! Със затворените очи, той искаше да каже: Сега поне съм свободен от преследването на жените. Не ми остава нищо друго, освен да свиря. Наистина, сега имаше по-голямо съсредоточаване в него, по-голяма дълбочина, по- голяма музикалност. Един е Падаревски, втори не може да се роди. В природата нещата не се повтарят, но онова, което човешката душа носи в себе си, надминава Падаревски. Възможностите на човешката душа, изявени чрез Падаревски, представляват едва една стомилионна част от това, което е вложено в нея.

Какво представлява "Лунната соната"? - Любов на луната, на студа. Значи, има две възможности: да любиш вечер, на луна и да любиш през деня, на слънце. Вечер няма условия за любов. Само душата може да люби вечер, за нея няма нощ. В нея е вложена всичката красота на живота. За красивата душа и лунната нощ е ден. Лунната соната показва, че животът не е разбран, както трябва. И който свири тази соната и той също не разбира живота. Всъщност, "Лунната соната" по съдържание е слънчева, но излята във форма на луната. Зад луната е слънцето. Без слънцето не можеш да видиш луната. Значи, всичко, каквото съществува на земята, е лунно, но зад луната е скрито слънцето. И зад нашия живот - животът на луната - се крие Божествения живот, който постепенно се изявява. Животът на земята е Лунна соната. Въпреки това, красив е нашият живот. Днес и аз ви изсвирих едно лунно парче, Лунна соната. Радвам се, че сте дошли на този концерт. Като се върнете по домовете си, всеки да посвири тази соната на своето пиано. Няма по-красиво нещо от това, да бъде човек тих и спокоен, да носи мир в себе си. Погледни към

небето и благодари в душата си за всичко, което ти е дадено. Когото и да срещнеш, виж в него присъствието на Онзи, Който е създал света. Добре е навсякъде да виждаш Бога. И във всички противоречия да виждаш скрито Божественото начало. Това е новото учение. То изисква от всички да отворят сърцата и умовете си, да видят истината, вложена от векове в тях.

"Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил". Това е истинското учение, да познаем несметното богатство, вложено в нашите души. Това е Христос, това е проявеният Бог. - Как да обичам? - Да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил. Да позная моята красива душа, излязла от Бога. Той е вложил в нея големи възможности. Това е смисълът на моя живот; това е смисълът на човешкия живот.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

19. Утринно Слово от Учителя, държано на 6 февруари 1938 г. София. – Изгрев.

ЧЕТИРИ ПОГЛЕДА

Размишление.

Ще изнеса няколко мисли върху мъдростта.

"Начало на мъдростта е страх Господен".

"Аз дойдох виделина на света".

"Така ще просветне виделината пред човеците".

"Благославяй, душе моя, Господа".

"Не забравяй всичките Му благословения".

"Всяко дихание да хвали Господа".

Без светлина, без знание и без мъдрост животът е неразбран. Някои религиозни мислят, че вярата може да се придобие лесно. Това е статическо разбиране. Всъщност, вярата е непреривен процес. Така статически мислят и за знанието. Казват, че като свършиш гимназия и университет, повече знание не ти трябва. Така казват и за раждането на човека. Веднъж да се роди човек, всичко останало е лесно. Това са незавършени процеси. Според някои естественици, човек е излязъл от животинското царство. Той е минал през най-низшите форми, докато е достигнал до човешката форма. Но и тук не спира. - Кога ще се завърши този процес? - Когато дойде до тази форма, от която не може да се зароди нова форма. А това е невъзможно. Само при свършека на света може да се говори за завършване на формите. Обаче, когато плодът узрява, той представлява начало на нов процес. Често се говори за обръщане на човека към Бога. Къде става това обръщане? В черквата ли? Там се говори за спасение, за раждане, за новораждане, за възкресение. После отново се започва. Като слуша тези думи, човек се отегчава. Наистина, еднообразието, повтарянето на едно и също нещо отегчава. За да не се отегчаваш, още при ставането от сън, иди при мъдростта и

кажи: Господи, какво да правя днес? Каква програма си ми наредил? Всъщност, какво правят хората днес? Мъжът става от сън и се пита: Какво ли ще каже жената днес? Какво ли ще иска? Жената се пита: Какво ли ще каже мъжът днес? Майката се запитва, какво ще иска синът; бащата се запитва, какво ще каже дъщерята. Слугата се запитва, какво ще каже господарят; войникът - какво ще каже офицерът. Всеки мисли за някого, на когото трябва да услужи. За когото и да мислите, това са вашите бащи, деди и прадеди. Къде са вашите бащи, деди и прадеди? - На онзи свят. Всъщност, аз ги виждам седнали на скамейки, на ученически чинове. Дядо ти, баба ти, седят с разтворени тетрадки и книги, решават трудни задачи. - Какво правят там? - Учат и то сериозно учат, не си губят времето. На земята учението е вестникарство - новини, колкото щеш, а във вестникарските новини няма нищо сериозно. Това е общо за всички. Трябва да живеем добре, да се молим. - Та вие живеете, какво искате повече? Но искате добър живот да живеете. Това е животът на любовта. Добрият живот е храна за човека - значи, ще се храниш с любовта. - Да мислим добре. - Доброто мислене е дишането. То има отношение към въздуха. Щом дойдеш до истината, ти трябва да знаеш вече, как да прилагаш, как да се справиш със себе си. В човека има две естества, които са в постоянна вътрешна борба. За това се говори и в Писанието, но не е добре обяснено. Няма защо и да се обяснява, защото, колкото повече се обяснява една работа, толкова повече се обърква. Какъв смисъл има да обяснявам, как е станало едно престъпление. Като се стигне до следствие, идват съдията, лекарят, свидетели. Лекарят ще провери, откъде е влязъл куршумът и откъде и излязъл. Ако случаят е смъртен, той ще провери, как е настъпила смъртта. Съдията ще изпита, какви факти за престъплението има налице. После ще направят аутопсия и ще се произнесат, как е станало убийството. Това знание ли е?

Днес слушате проповедниците да говорят, как един човек е престъпил закона, как е сгрешил. Някъде, ще се съберат братя и

сестри да разправят, кой как е грешил. Какво печелите, ако знаете прегрешенията на хората, как се подхлъзвали и падали? Ще кажете, че сърцето на някои спряло, понеже една главна артерия или вена се пукнала. Констатираш, че работите не вървят добре. С това работите оправят ли се?

Вчера дойде една сестра, весела, разположена. Погледнах я, поусмихнах се. Казвам: Виждам хората винаги весели, когато се качват на кон. Щом слязат от коня, не са весели. Като видиш весел човек, казваш: На кон е. Не съм виждал човек на кон, да не е весел. Като спусне краката си на земята, той е намусен, защото не е вече на коня. Качи се на коня, пак е весел. Казах и на сестрата: Вие сте весела, защото сте на коня. Аз бих желал да ви видя такава, като слезете от коня. Сега да ви кажа, какво е конят. Твоите два крака са коне. Работиш с ръцете си, това са коне; слушаш с ушите си, това са коне, виждаш с очите си, това са коне. Затвориш очите си, вече нещо ти липсва. Престава да върви конят, не може да се движи. Конят е отличен, когато си отгоре, на него. Всичко върви по Божие благословение. Слезеш от гърба на коня, работите не вървят. Такова нещо е мъдростта. Можем да я уподобим на кон. Когато тя ни ръководи, когато ни учи, тя ни носи, ползваме се от тази привилегия. Ние сме свободни в живота. Даже и като си мислим за Божията Мъдрост и това ни допринася нещо.

Сега да дойдем до вашите стари работи, с които се разправяте. Питате: Какво има още да учим? - Знаете ли, че човек остарява от леност, а се подмладява от работа? Като не работиш, имаш едно вътрешно безпокойство. Някой си мисли, какво ще стане с него след 20-30 години. Кой ще го погребе, дали ще има пари да го погребат? Какво те ползва, ако има много попове? За поповете ще бъде добре, а за тебе - безразлично. Казват: С почести да го погребат. Отгоре с почести, отдолу с безчестие - ще го ядат червеите. Така правят много жени: Отвън се обличат с коприна, отвътре - с коприва. Аз не бих желал, нито едното, нито другото. Мислиш, че ще умреш. Да, но има

начини да не умираш. Червеят умира, защото не е приспособен към светлината. Тя го изсушава. Има религиозни, които, като червея, живеят в земята. Като излязат на светлината, т.е. в света на мъдростта, те умират. Затова се страхуват от мъдростта. Като чуят да им се говори за мъдростта, те казват: Спри, недей говори за мъдростта. Ние сме яли нейната попара. Говори ни за земята, за нещо по-хладно. Ние сме опитали тия лъчи. Право мислят тези хора, но това е живот на червея. Какво става с цвете, изложено на светлината и топлината? - То расте. В случая, червеят представлява състояние, фаза, която има място в природата. За да живее на светлина, той трябва да измени своя вид, своята форма.

И тъй, когато дойдете до мъдростта, трябва да измените начина на мисленето си и разположението си към нея. Представете си, че обувките ви стягат. Сърдите се на този, който ги е изработил. Преди всичко, той не е направил обувките за твоя крак. Ти по погрешка си купил обувки не по твоя номер. Има различни номера обувки и ти не си попаднал на твоя. За да живееш в мъдростта, трябва да познаваш нейните закони и правила. Например, като влезеш в областта на любовта, ти усещаш малка топлина. Щом излезеш вън от любовта, всичко около тебе замръзва, ти си в покой. Като влезеш в света на мъдростта, около тебе се явява светлина. Щом излезеш вън от мъдростта, ти потъваш във вечен мрак, покой. Дойде ли малка светлина, ти имаш желание да излезеш от този покой - да влезеш в света на мъдростта. Като влезеш в областта на истината, ти се разширяваш. Около тебе е простор. Като напуснеш този свят, веднага се ограничаваш - пак си в покой. Това е диагноза, да познаваш, кога си в света на любовта, на мъдростта и на истината. За да се справят с тези прояви, умът и сърцето ви, трябва да се приспособявате към тях.

Човешкият мозък, както е устроен, не може още да издържа на голямо знание, на голяма светлина. Сърцето пък не може да издържа на голяма топлина. Например, някой не може да издържа, когато двама души се обичат. Мъжът не може да издържа, когато друг мъж

обича жена му. Жената не може да издържа, друга жена да обича мъжа . Това са човешки разбирания. Ти мислиш, че този, който обича жена ти, е нещо съвършено различно от тебе. Да, той не е като тебе, но и ти не си като него. От твое гледище, право е, че никой мъж не може да обича твоята жена. Сега ще обясня горната мисъл. Казваш: Трябва да се обичаме. Това е вярно по отношение закона на любовта. Значи, ще обичаш любовта, няма да обичаш безлюбието. Ще обичаш мъдростта, няма да обичаш глупостта. Ще обичаш истината, няма да обичаш лъжата. Казваш: Да обичаме всичко! - Можеш ли да обичаш глупостта? Ще обичаш мъдростта, която носи светлина, а не глупостта, която отнема светлината. Да обичаш някого, значи, да му дадеш нещо от себе си. Какво ще дадеш на глупостта, която те обрала, взела ти всичко? И да искаш, няма какво да дадеш. Невъзможно е да обичаш и да не дадеш нещо от себе си. Какво ще дадеш на Бога? Трябва да Му дадеш сърцето си. Той иска сърцето ти.

"Сине мой, дай ми сърцето си!" Единственото нещо в човека, неустроено, неорганизирано, това е неговото сърце. Там всичко е объркано. На това се дължи нещастието на човека. Понеже обича човека, Бог иска да му помогне, да го освободи от страдания. Той иска сърцето му, за да организира този объркан свят. Мъчно се убеждава човек. Той казва: Как ще си дам сърцето? Какво ще правя без сърце, къде ще го намеря? Това е фигура на речта. Въпреки всичко, светът е така създаден, че един ден ще дадеш сърцето си. Като те вземат и сложат в ковчег, с почести и уважение, ще те изнесат вън от света. Ще те арестуват на общо основание. Къде ще отидеш и ти не знаеш. За всеки, който умира, аз казвам, че е арестуван или интерниран. На земята не искат хора без сърца. Къде отиват интернираните? - От едно място на друго. Кой откъдето е дошъл, там го изпращат. Един ден, като ви интернират, ще ви изпратят там, откъдето сте дошли. Значи, ще напуснете земята и ще отидете в другия свят. Това е неприятно интерниране, но аз го взимам като пример за пояснение на известна истина. Някога и глупавия арестуват и то с голяма почест.

Той върви напред, придружен от двама стражари. Той командва, а стражарите го следват. Има ли някакво безчестие в това? Някога изпращат арестуваните с още по-големи почести: Двама вървят пред него, той в средата и двама след него. На какво е център глупавият? - На своите глупости. Като видя някой арестуван, аз правя превод на картината. Казвам: Този човек е център на своите глупости. Това е в широк смисъл. Някъде те посрещнат много добре, но след време туй посрещане ти излезе много солено. Някой обича да се разхожда по градовете, любопитства да види, как живеят хората. Един ден попада на една разбойническа банда, която го обира и го изпраща да си върви. Втори път той не се решава да задоволява любопитството си.

Ще приведа примера за любопитството на Ева в рая. Тя се разхождала из райската градина, опитвала всички плодове. Един ден се спряла пред дървото за познаване на доброто и злото. Тя казала: Хубави са и тези плодове. Тя задоволи любопитството си, опита и този плод, но скъпо плати. Докато се разхождаше свободно из райската градина, тя беше щастлива; тя беше доволна от знанието и културата на рая, обаче, любопитството и я постави пред голям изпит. Изкусителят я разхожда дълго време, докато я накара да вкуси от забранения плод. Тя занесе от него и на Адам, но скоро съзна грешката си. Това е едната страна на въпроса. Какво мислеше Ева? - Тя мислеше за това, което не се сбъдна. - Къде е Ева днес? - Вътре във вас. Всеки ден вие отивате при това дърво, като пред лотария. Взимате по един билет и влизате в света за познаване на доброто и злото. Представяте си, че ще спечелите един милион и смятате да си купите апартамент, автомобил, да живеете свободно. После ще се ожените, ще имате синове и дъщери. Един ден лотарията се тегли и вашият билет е празен. Това е дървото на заблуждението. В това отношение, вие приличате на онзи българин, който след освобождението на България, се върнал от странство, където завършил висшето си образование. Той се явил пред княза с молба, да му се даде подходяща служба. Младият владетел се зарадвал, че идва при него човек с

високо образование. Той искал да го назначи пръв министър. Обърнал се към просителя и го попитал: Каква служба искате? - Искам да бъда назначен за директор на гимназията. Князът го изпратил тогава при министъра на народното просвещение - той да го назначи. И днес, мнозина отиват при Господа да им даде нещо. Той иска да им даде почетна служба, висок пост, а те искат директорство. - Щом е така, ще отидете при министъра на просвещението. Като ви наблюдавам, виждам, че всички изгревчани искате да бъдете назначени директори. Не можете да станете първи министри, защото нямате нужната светлина. Като директор, ще управляваш само една гимназия с няколко стотин ученици, не можеш да заповядваш на цялата страна. Докато сте лишени от истинското знание, не може да заемете висок пост. Както ви говоря днес, това е маниер на проповедник. Той казва: Трябва да направиш това и това, да знаеш това и това. Няма какво да ви казвам, какво да знаете и да правите. Казвам: Светлина ви е нужна. Изваждам от джоба лампичката си и светне навсякъде. А така, да ви казвам, че светлина ви трябва, това е заповед. Извадя лампата си, светна на всинца ви и нищо не говоря. После, отварям книгата си и давам да четете от нея. Взимате книгата, обръщате я натук-натам, но не искате да четете. Казвам: Тежко ви! Вие сте в тъмнина. Излезте вън! Можете и без светлина. Такова е днес положението на повечето хора. Сутрин, като изгрее слънцето, то казва: Цък! Това значи: на изток има вече светлина. Извади книгата си и почни да четеш! Ако не искаш да четеш, ще дойде залеза на слънцето и ще каже: Цък! - ти оставаш в тъмнина. Изгревът на слънцето наричам раждане. Ако слушаш Господа и четеш на слънце, то никога няма да залезе. Ако не слушаш Господа и не четеш, слънцето ще залезе. Говорите за праведни и грешни, за умни и глупави. Каква е разликата между тях? - За глупавия и грешния слънцето всякога залязва, а за умния и праведния никога не залязва. Умният възсяда коня си и върви с него, а глупавият пъпли по земята. Ако можеше да ходи, той нямаше да бъде глупав.

Казваш, че си неразположен. Радвай се, неразположението е предметно учение. То се дава за нещо. Казваш: Тежко ми е. - Бръкни в чувала на гърба си, извади част от тежестта. Изваждай, прибавяй, докато ти олекне. С едната, или с двете ръце, вади и слагай, докато можеш да носиш. - Как да се справим с живота си? - Чудно нещо, как да се справиш! Имаш нужда от хляб. Влизаш в една фурна, пълна с различни видове хляб. Опитваш един, не ти харесва. Опитваш втори, трети, докато попаднеш на хляб, който задоволява вкуса ти. Яж от хляба и се разговаряй с него. Кажи му: Аз имам особено разположение към тебе. Между толкова хлябове, тебе харесвам, тебе намирам за най- добър. Хлябът ще те погледне с двете си очи, ще те обикне и ще каже: Дай си ръката! Ето начин да се справиш с неразположението си. Какво щеше да бъде, ако беше попаднал на развален хляб и да го носиш в торбата си цял ден. Като огладнееш, сваляш торбата си, сядаш на тревата, начупваш хляба и почваш да ядеш. Обаче, разочарованието идва. Не излиза така, както си очаквал. Ако ядеш от този хляб, стомахът ти ще се разстрои. Какво ще правиш? Без хляб не може, но как ще ядеш мухлясъл хляб? Гладен си, какво ще правиш без хляб? Трябваше да бъдеш предвидлив. Преди да сложиш хляба в торбата, да го опиташ. - Други слагаха хляба в торбата ми. - Ще извадиш заключение, че те не са умни хора. - Какво трябва да направя аз? - Ще се върнеш назад, защото ти предстои дълъг път. Ще отидеш там, откъдето си тръгнал.

В заключение казвам: С глупави идеи не можеш да вървиш напред. - Защо да не вървим напред? - Войник си. Тръгваш за фронта. Няма ли да провериш патроните, които носиш със себе си? Цъкаш един път, два пъти, не хващат. Неприятелят е добре въоръжен. Как ще се биеш с фалшиви патрони? - Не, аз трябва да вървя напред! - Как ще вървиш? Отиваш да воюваш, хубави патрони нямаш. Цъкаш - нищо не хваща. Ще се върнеш назад. Ако се върнеш, ти си умен човек; ако не се върнеш, от глупавите си. Оръжието ти трябва да бъде добре проверено. И ножът на пушката да бъде здрав. Следователно, ако

имаш знание, то трябва навсякъде да те ползва. Ако не те ползва, то е излишен товар. Казва се, че Бог е справедлив. Какво се разбира под това? Не можеш да направиш престъпление, на което Бог да съизволява. Не можеш да направиш добро дело, което Той да не приеме. Престъплението погубва човека, а доброто дело го повдига. Следователно, като те съдят за нещо, ще знаеш, че постъпката ти е лоша.

Всички знаете, какво е затворът на физическия свят. В духовния свят затворът е друго нещо. Ако си глупав и сгрешиш, веднага слагат в затвора и тебе, и погрешката ти. Ако си умен и сгрешиш, погрешката слагат в затвора, а тебе освобождават. Ако се държиш здраво за погрешката си и тебе ще затворят. И обратно: ако си направил добро, тебе ще изпратят навън, а на доброто ще отдадат всичката почит и уважение. Ако се държиш за доброто си и го оценяваш и на тебе ще отдадат почит. Някой направи добро, но се страхува, не знае, как ще погледнат на него. Тогава на доброто се отдава почит, а човека изпъждат. Често се оплаквате, че правите добрини, а добро не сте намерили. Вие сте от онези, които не обичат доброто. Като правиш добро, цялата ти душа трябва да участва в него. Кажи: Свързан съм с доброто и не се отделям от него. Където е доброто, там съм и аз. А като се отделиш от доброто, всичкото уважение и почит се дават на него, а за тебе нищо няма. Това са новите възгледи, които трябва да приемете.

Аз не искам да ви уча. Как ще ви уча да обичате? Вие отдавна знаете това; отдавна сте учили, как да обичате. Имате знания, които отдавна сте придобили. Дойде някой и се оплаква от страданията, които синът и дъщерята му причиняват. Разказва ми, как не го слушали, как го обиждали. Казвам: Не те разбирам. - Как да не ме разбираш? - Много просто, никога не съм имал синове и дъщери, не мога да вляза в положението ти. Защо не те слушат? Откъде дойде непослушанието в тях? Едно от двете: Или от тебе са го приели, или от жена ти, а може и от дядо ти, от баба ти. Все е дошло отнякъде.

Върнете непослушанието на онзи, от когото сте го взели. Онази материя, която не влиза в работа, трябва да се върне там, откъдето е дошла. Щом сте недоволни от непослушанието, върнете го, то е чуждо. Важно е, че не знаете, как да го върнете.

Една селянка идва при мене, носи ми едно яйце и казва: Това яйце го открадна детето ми; не зная, какво да го правя. Ще го оставя на тебе. - Аз не приемам крадени яйца. - Тогава, какво да правя? - Ще хванеш детето си, ще сложиш яйцето в ръката му и ще му кажеш да го занесе там, откъдето го е взело. - Какво ще мислят хората за нас? - Те сега, именно, мислят лошо, като взехте яйцето и не го занесохте. В другия свят, във вестниците съобщили за открадването на яйцето и тръгнала цяла комисия и детективи да го търсят и ще намерят яйцето у вас. Колкото по-рано го върнете, толкова по-добре. Вие се страхувате от хората, а не ви е страх от Бога! Като сте направили грешка, изправете я. Върнете яйцето на хората. Така те ще имат добро мнение за вас. Ще кажат: Майката и бащата са умни хора, добре възпитават детето си. Ако не го върнете, лошо ви очаква. Продължавам примера. Като си отиде селянката, започнах да гледам из стаята си, да не би някое от моите деца да е оставило едно яйце, взето отнякъде. Чуждото яйце, това е чужда мисъл. Като намеря такава мисъл, хващам детето, което я е оставило и казвам: Вземи това яйце и го занеси там, откъдето го взе. Върни го, преди да е залязло слънцето. - Сгреших. - Ще изправиш грешката си. Ако те посети едно неестествено желание или една неестествена мисъл, първо я разгледай внимателно, изучи я и тогава, или ще я приемеш, или не. Бог не обича глупавите и неестествени неща. Той е дълготърпелив, всичко търпи, но не съизволява на тях. Той благоволява само към мъдрите и разумни прояви. Глупавите работи причиняват страдания. Страданието е език, с който Бог говори на човека. Кажеш ли на някого, че няма да постигне желанието си, той се наскърбява. Много естествено. Той е насочил всичките си енергии към това желание и изведнъж ги спираш. Все едно, да го удариш внезапно по ръката. Този удар спира

правилното кръвообръщение. Той препятствува на правилното движение на мозъчните енергии. - Как може да се подобри кръвообръщението? - С разтривки, с вани. Пазете се от подпушване на нервната система, което се предизвиква от наслояване на неестествени мисли и чувства у човека.

От години вече, аз говоря за любовта, търся начин, как по-лесно да ви я обясня. Какво забелязвам? - Колкото повече се говори за любовта, толкова по-неразбрана става тя. Ако искаш да си навлечеш мъчнотии и неприятности, говори само за любовта. Опитай се само да говориш за любовта в някой дом с турски дух! Влезеш ли в такъв дом, за всичко можеш да говориш, но не и за любовта. Стане ли дума за любовта, ще затвориш устата си и ще мълчиш. Турците гледат на любовта, като на свещено нещо, за което не трябва да се говори. Не можеш да запиташ турчина, как е жена му - ще се пазиш. За всички в къщи можеш да питаш, но не и за жена му. Разбиране е това! Ще кажеш, че това е старо разбиране. Старо, или ново, ще го зачиташ.

Наблюдавам хората, как работят за подобрение на живота, за оправяне на света. Те не разбират своя живот, а искат да изправят целокупния. Слушам една сестра да се оплаква от мъжа си, че не живее добре. Виждам нейния живот. Тя сама не е оправила своя живот, а иска да оправи мъжа си. Как ще го оправи? Бог, Който създал мъжа , не прави усилия да го измени, та тя ще го оправи! Няма защо да оправяте хората. Да мислиш, че можеш да ги оправиш, това е заблуждение. Ти си добър певец, добре пееш, но влизаш в хор, където диригентът не е добър. Какво ще постигнеш със своя хубав глас, ако диригентът не може да хармонизира хористите? Как ще се справиш с тази дисхармония? Има известни тонове, които, взети групово, не звучат хармонично. Както тоновете не всякога се хармонизират, така и хората не могат лесно да се хармонизират. Двама души, поотделно взети, са добри, но събрани заедно, не живеят добре. Единият взима половин тон по-горе, другият половин тон по-ниско, но заедно не звучат добре.

Аз съм говори за основния тон на любовта и сега говоря. Основният тон на любовта е червения цвят. Важно е, кой червен цвят. Ако попаднеш точно на основния тон на любовта, целият свят трябва да почервенее. Когато всичко около вас стане червено, любовта е дошла. Тогава всичко ще се стопли. Сега салонът ни се отоплява с печка, но като дойде любовта, печката ще бъде излишна. Каква по-голяма икономия от това, да не си служиш с въглища и дърва. Зима е, вън е 30<M^>о студ. Влизаш в студена стая, без печка, без никакво отопление. Какво ще правиш? Вземи основния тон на любовта и стаята ти веднага ще се стопли. От крана на любовта ще се разнесе мека, приятна топлина. Сега може да се говори, че трябва да се обичаме, да си помагаме, но ако не можеш да вземеш тона на любовта, говоренето е напразно. Имате любов, но не знаете, как да обичате. Мъчно се обича човек. Какво ще стане с пеперудката, ако от любов измиеш крилцата ? Ако съм на мястото на пеперудата, не бих желал никой да ме къпе, нито бих желал да ме ръсят с гъста захарна течност. И в единия и в другия случай, движението на пеперудата ще се парализира. Красиви, грациозни са пеперудите.

Преди години, бяхме с няколко братя в с.Елидере, Баташко. Един ден излязохме вън от селото на разходка. Седнахме на една поляна. Отнякъде прилетяха цял рояк пеперуди и накацаха по нас: по главите, ръцете, шапките ни. Казах на братята да не ги разпъждат. Нека си кацат спокойно. Никога не бях виждал толкова много пеперуди на едно място. Колкото време седяхме, те се въртяха все около нас. Тръгнахме да си отиваме и те - с нас. Изпратиха ни донякъде и се върнаха назад. Пеперудите бяха от различна големина, с различни краски - една от друга по-хубави. Наблюдавах с удоволствие движенията им. Ако една мома би имала такива грациозни движения, тя би извикала вниманието и възторга на всички. Добре, че бяха пеперуди, а не моми!

Под "мома" и "момък" аз разбирам друго нещо, не външната форма. Според мене, момата е една идея и момъкът е също една идея.

Всяко живо същество - комар, муха, птичка, това са все идеи. Така трябва да разбирате. Когато комар кацне на ръката ми, аз не се смущавам. Зная, че той прави инжекции; иска да извади малко от кръвта ми, да я изследва. Колкото и да е учен, аз обаче, не му позволявам да ме инжектира, да взима кръв от мене. Казвам: Господин професоре, извини ме, не съм разположен да ми правиш инжекции. След това го духна и той отскочи настрана. После, той отново дойде при мене и започва да ме убеждава: Моля те, ела в нашата лаборатория. Ще извадим малко кръв от тебе, ще я сложим в шишенце и със златни букви ще напишем: Кръв от светия.

Вие разсъждавате върху много въпроси и казвате: Какво ли мисли Господ за нас? - Какво ще мисля? Вие живеете в един разумен свят. Възвишените същества, които са създали слънчевите системи, топлината, светлината, всички живи същества, нищо не искат от вас. Те работят върху съзнанието ви, искат от вас не само да се учите, но и да разбирате. Те изпращат светлината и топлината; знаят, каква сила се крие в тях и пак нищо не искат от нас. Те казват: Учете, за да познаете себе си, да разберете своето тяло. Вие имате очи и не знаете, защо ви са дадени и от каква материя са направени. Не знаете и как да ги употребите. Уста имате, не знаете, как да я движите; ръце имате, не знаете, как да работите с тях; крака имате, не знаете, как да ходите. Знаете ли, какво голямо значение има вървежът? Който разбира това, още като тръгне от дома си, може да познае, ще има ли успех в работата си. Достатъчно е да направиш една стъпка пред мене, да ти кажа, кой си и какво ще излезе от тебе. Твоят вътрешен свят е отразен в твоята стъпка, в твоето движение. Какво може да се очаква от едно дете, което гледа ту в земята, ту настрана, когато майка му говори? И погледът изразява вътрешния свят на човека. Велика наука е да познаваш човека, да проникваш в неговата душа.

Четири неща са необходими за познаваше на човека. Първо, трябва да срещнеш погледа на човешкото сърце - дъщерята на човека. Второ, трябва да срещнеш погледа на човешкия ум - синът. Трето,

трябва да срещнеш погледа на човешката душа - майката. Четвърто, трябва да срещнеш погледа на човешкия дух - бащата. Следователно, ако не разбираш погледа на човешкото сърце, ум, душа и дух, ти никога не можеш да познаеш човека. Ако не разбираш погледа на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина и на Божия Дух никакво познанство не може да съществува между хората. Само по този начин, може да бъдете свободни и да живеете добре. Като човек, ти трябва да бъдеш свободен да чувствуваш, както твоето сърце иска; да мислиш, както твоят ум иска; да се проявяваш, както твоята душа и твоят дух искат. Това значи свобода. Това подразбира свободни, правилни отношения.

Казах ви днес четири правила, които трябва да се изучават. - Къде се намират те? - В свещената книга на живота. Те са написани там, но трябва още да се обясняват. Преди хиляди години те са посадени в земята, но още не са израсли. Ще кажете, че първите християни са живели по-добре от вас. Това е заблуждение. Ще излезе, че първият свят, създаден от Бога, е по-добър от сегашните. Това е друго заблуждение. Сегашният свят е по-красив от миналия. И бъдещият свят ще е по-красив от сегашния.

Много естествено, красотата е непрекъснат процес. Вярванията на нашите деди са били хубави, но нашите са по-хубави. Бъдещите ще са още по-хубави. Вярата на сегашните хора е по-добра от тази на миналото. Казваш: Едно време, когато бях дете. - Не съжалявай, че си бил дете. Сега си стар. Не съжалявай, че си стар. На каквато възраст и да си, нищо не губиш. Едно време си бил дете на физическия свят, после си станал дете на духовния свят. Най-после ще станеш дете на Божествения свят - дете на Бога. Тогава ще разбереш, че имаш само един Баща - Бога. Ще дойде ден, когато ще разберете, че един е вашият Отец. Ще имаш много бащи, докато съзнаеш, че си дете на Бога. Тогава ще престанеш да мислиш, че си мъж, голям човек, с брада и мустаци, или, че си жена, майка на няколко деца. Тези мисли трябва да отпаднат. Ще мислиш, че си светла душа, излязла от Бога,

която може свободно да се разхожда из цялата Вселена - и на земята, и на слънцето. Навсякъде ще работиш и ще се развиваш, ще живееш според Божествените условия, в свобода, а не както хората ти диктуват отвън. Днес това е далеч от вас. Тъй както сега живеете, е добре, но ви очакват по-добри условия. Засега, като ви наблюдавам, виждам, че няма по-добри хора от вас, по-възпитани. Ще кажете, че чужденците живеят по-добре, по-възпитани са от вас. Аз не гледам на външната страна на нещата, не обръщам внимание на маските. Всеки човек си има по една маска на лицето. Аз не гледам на външната маска, но гледам, какво се крие зад нея. За мене са важни два момента: как ме приема човек и как ме изпраща. Може да ме приеме зле, да ме изпрати добре. И обратно: да ме приеме добре, а да ме изпрати зле. И най-после, може да ме приеме добре и да ме изпрати добре. При всичките случаи, аз търся причината. Ако някой ме изпрати зле, аз намирам грешката в себе си, а не вън от мене. Някой ме приема добре, защото очаква нещо от мене, има някакъв интерес. Щом не получи това, което очаква, той ме изпраща зле. Ако съдбата е строга към тебе, къде е вината? - В тебе. Христос се моли за много работи на Господа и молитвата Му се чуваше. Когато се моли за Себе си, молитвата Му не се прие. Христос знаеше, че причината за това е в самия Него. Той пое греховете на света и представи всички грешници пред Бога. Тогава Бог Му каза: Ти пое греховете на хората, пожела да платиш дълговете им и сега ще плащаш. Ще дадеш всичко, каквото имаш: имот, чест, положение, а най-после и живота си. Христос каза: "Да бъде Твоята воля!" - Справедливо ли е това? - Справедливо е. И на вас казвам: Ако се наемете да свършите една работа, свършете я! Ако не можете, не се наемайте. От вас зависи да се наемете за нещо, или да не се наемете. Даваш обещание да направиш нещо - изпълни го. Преди да си обещал, мисли. Не давай обещание за нещо, което не можеш да изпълниш.

Често ме питат: Като отидем в онзи свят, ще се познаваме ли? Вие тук не се познавате, че там ще се познавате! Ако тук се познавате

и там ще се познавате; ако тук не се познавате и там няма да се познавате. Ако тук сте били добри и разумни и там ще бъдете същите; ако тук не сте били добри и разумни и там няма да бъдете такива. Невъзможно е тук да си лош, а там - добър. Богатият познаваше ли бедния Лазар? Те си разменяха по две-три думи: - Лазаре, как си? - Добре съм, господарю. Богатият влизаше вътре, а Лазар оставаше вън. И двамата заминаха за другия свят: Лазар влезе в лоното на Аврам, а богатият остана вън. Той каза: "Отче Авраме, аз познавам Лазар. Прати го при моите близки, да им каже, как да живеят". - Познаваш го, но той не може да отиде. Както едно време Лазар не можа да влезе в твоя дом, така и сега не може да влезе. Пропаст има между тебе и него. Между добрия и лошия човек не могат да съществуват никакви отношения. Те се разговарят, но не могат да се обичат. Единият ще се мъчи, а другият ще благува. Това е закон, който не може да се престъпва. Всеки ще живее според това, което е изработил. Питате: Ние от кои сме? Вие знаете от кои сте, не е нужно аз да ви кажа. Аз говоря за изправимите грешки. На земята грешките се изправят лесно: една грешка за една минута. В онзи свят, обаче, една грешка се изправя за 200 години. Там порядъкът е съвсем друг. Там 200 години не представляват нищо. Затова именно, земята е място за изправяне на грешките. Където и да е, на земята, или на онзи свят, грешките трябва да се изправят. Ако не се изправят, ще носите последствията им. Има големи и малки грешки, но и едните и другите трябва да се изправят. И на онзи свят хората се мъчат, както и на този. Гледаш, че някои благуват, а ти лежиш в болницата, с отрязан крак. Сърцето ти се къса, като гледаш здрави хора, но няма какво да правиш, ще търпиш. И на онзи свят има болници, както и на земята. И там има милосърдни братя и сестри, както и тук. Там ще лежиш повече време, отколкото на земята. От човека се иска да учи - независимо в кой свят е, на земята, или в другия свят. Ще учиш, докато придобиеш ценни опитности.

И тъй, изучавайте Божията Мъдрост. - Как? - Като изправяте грешките си. По възможност по-малко грешки! Някой мисли, че вината за грешките му е вън от него. Все едно, че паразит е дошъл отвън и го полазил. Турците имат обичай, като ги полази някой паразит, не го убиват, но го хвърлят на земята. - Живо същество е, нека си живее - казва турчинът. Те постъпват добре, но ще им дам следния съвет: Нека всеки носи по едно празно шишенце в себе си и като хване един паразит, да го сложи в шишенцето, да не го хвърля на земята. След това, като отиде на разходка, да го пусне на тревата, да пасе. И на вас казвам: Слагайте грешките си в шишенца и като отивате на разходка, пуснете ги на тревата да пасат. Това е предметно учение, което трябва да се използва.

Преди една седмица в София идва английски хор. Питаха ме, какво впечатление имам от него. Казвам: В хоровата музика англичаните са добре. Също така са добри изпълнители на класическата музика. И българите пеят добре, но им липсва изпълнение. В тази област трябва още да работят. Понеже българите са енергични, като дойдат до военни песни, добре ги изпълняват. Те не могат да пеят тихо, изгубили са нещо в музиката. В пеенето българите са свободни. Макар и в хор, всеки пее така, като че той е диригент на хора. Свободата е необходим елемент в музиката и пеенето. Само така човек може да мисли. Някога ще ви кажа, какво се иска за класическо пеене. Първото условие е дисциплината на тялото. Цялото тяло - всички органи и клетки трябва да трептят музикално. Тогава човек пее и свири естествено, с разположение. Тогава и животът му се осмисля. От всички се иска музикалност, да се свържат с близкия музикален свят около себе си. Слушали ли сте песента на цветята, когато цъфтят? Слушали ли сте хора на зреещите плодни дървета? Слушали ли сте хора на течащите реки? Слушали ли сте песента на летния ефир, като гали и милва дръвчетата? Ще кажете, че всичко това е шум. Не, ухо е нужно, да чуете тази песен и музика, да се слеете с нея.

Всичко в природата е живо! Във всичко, създадено от Бога, има велик смисъл. Във всичко има музика и песен. Можеш ли да се свържеш с онази музика, която се движи между 32 и 4000 трептения? Можеш ли да възприемеш музиката на 300-500 хиляди трептения? Това е ангелска музика. При нея и желязото и златото се топят. Тази песен е в състояние да излекува и най- неизлечимата болест. Има музика, на която трептенията разрушават. Какво направиха евреите със своите тръби? Като ги надуха, те обикаляха с тях цели седем дни стените на Йерехон и ги събориха. Ако и вие си послужите с тази музика, в седем дни ще можете да съборите стените на вашите мъчнотии и препятствия. - Наранено ми е сърцето. - Пей и свири! Няма по-добро средство от музиката. Тя лекува всички болести, всички недъзи. В бъдеще музиката ще се прилага като възпитателен метод.

Тия дни се спрях върху новия начин, по който съм наредил песните. Някъде съм поставил секунда, после терца, кварта, три терци. Това са елементи. Терцата е мек елемент, а секундата - твърд елемент. Секундата може да бъде повишена или понижена с половин тон. Музикалните тонове са живи същества. Достатъчно е да вземеш един тон - до, ми, ре, за да се свържете с музикалните същества, които ги управляват. Ако искате цветята да цъфтят, изпейте тона "сол". Ако искате плодовете да узреят добре, вземете тона "ла". На музикалните същества е лесно да направят, каквото искат. Те помагат на хората. Лесно е на богатия да извади от джоба си 200-300 лв. и да ги даде на просяка. Ако е скържав, петачета дава. Ако е щедър, той е извор - вади и дава, колкото искате.

Музиката е извор, река без канали. Не говоря за кръчмарските канали. Където отсъства всякаква музикалност, там има канали. Пейте без канали. Това изисква мъдростта. Тя си служи с музиката. Отсега нататък, музикалният свят принадлежи на мъдростта. Изпълнението - външната страна на музиката, не може да се прояви без мъдрост. За да поставиш всяка нота на мястото и, нужни са велики добродетели,

нужна е мъдрост. Ухото на човека е басовият ключ, носът му - соловият ключ, брадата - ключ до. На носа се завързват нещата. Велико изкуство е музиката! С нея можеш да изразиш характера, мислите и чувствата на човека. Как ще изразиш трептенията на чувствата? Те са много бързи, подвижни, енергични. Как ще изразиш музикално трептенията на ума и на сърцето? Сърцето трепти бързо, а умът - разлято, тържествено. Когато водата тече по наклон, тя се блъска в камъни, в канари. Това е животът на сърцето. Какъв е тактът на буйната река, която носи камъни? -Как може да се изправи човек? - Като мисли, чувствува и постъпва музикално. Когато музиката влезе в човека във всичката си пълнота, с нея заедно влизат три цвята: червеният цвят - на любовта, жълтият цвят - на мъдростта и синият - на истината. Човек е дошъл на земята да изучава противоречията. В помощ му идва истината. Значи, тя се проявява на физическия свят. Мъчно се свири с истината. В нея са най-противоречивите тактове. Години са нужни, за да изсвириш едно парче с истината. Дойдеш ли до любовта, там е най-лесно. При мъдростта е по-мъчно. Възвишените същества лесно прилагат музиката, но обикновените хора мъчно си служат с нея. Нека се опита един обикновен музикант да изправи една своя грешка чрез музиката. Сегашните музиканти изправят грешките на миналото си. Взимат акорди, но гледат, че сърцето не върви в хармония с ума; умът не върви в хармония с вярата. От всички се изисква музикалност.

Днес пак ви говорих много. Когато реша да говоря малко, всякога излиза обратното - много говоря. Важното е, че като говоря повече, не знаете, на какво да обърнете внимание - същественото се губи. Ако ви кажа две-три мисли, веднага ще схванете същественото.

Помнете: Мъдрост ви е нужна. Като намерите грешките си, сложете ги в едно шишенце и ги хвърлете в някоя ливада да пасат. - Какви грешки прави музикантът? Или не е написал парчето, както трябва, или не го е изпълнил правилно, или не го е разбрал. Ако не е написано, както трябва, грешката е в автора. Ако не е изпълнено,

както трябва, грешката е в музикантите, които свирят или пеят. Ако не е разбрано, грешката е в публиката. Оставете автора съм да изправи грешката си. Оставете музикантите сами да се изправят.

Оставете публиката сама да се изправи.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

20. Утринно Слово от Учителя, държано на 13 февруари 1938 г. София. – Изгрев.

ЕДИНСТВЕНАТА ВРЪЗКА

Размишление.

Ще прочета 3 глава от Евангелието на Йоан.

"Ако не се роди някой изново, не може да влезе в Царството Божие". Думата "изново" подразбира от вода и дух. Ето един въпрос, който навремето още беше неясен, даже за един от видните израилски учители. Той запита Христос: "Как е възможно, втори път да влезе човек в утробата на майка си?" За някои вярващи, този въпрос е ясен, а за други - не е. Последните се питат, как е възможно, човек да се роди втори път? Как е възможно, едно яйце да се снесе втори път? Същото яйце няма да се снесе втори път, но то може да се измъти. Снасянето е раждане по плът, а измътването - раждане по дух. Остане ли яйцето да чака за второ снасяне, смърт го очаква. Най-много след два-три месеца, то ще се развали. Яйцето не е същественото, друго нещо има в него - зародишът. И човешкото тяло не е същественото. - Защо? - Защото, излезе ли от него животът, то е осъдено на гниене и разпадане. Наистина, чудно и дивно е създаден човек. В природата няма по-съвършена машина от човешкото тяло. То е най-съвършеното предприятие. Човек е дошъл на земята с единствената цел, да изучава физическия свят. Затова му е необходимо тяло. Без тялото физическият свят ще остане неразбран.

Ще продължа по-нататък. Човек трябва да живее не само на физическия свят, но и в духовния. Обаче, той не може да влезе в духовния свят с физическо тяло. И пилето не може да влезе в живота с черупката си. То трябва да я напусне и така да влезе в новите условия - в живота. И човек, като влиза в духовния свят, съблича физическата си дреха и се облича в нова - духовно тяло, още по- чудно и съвършено от физическото - черупката на неговия физически живот.

"Роденото от плътта, плът е; роденото от духа, дух е". Мнозина мислят, че като вярват, ще влязат в духовния свят. Казано е: "Повярвай в Господа и ще бъдеш спасен". Това се отнася само до физическия свят. Тук ще бъдеш спасен. С тази вяра не можеш да влезеш в другия свят. Ако само вярата спасява, Христос нямаше да каже: "Ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие". Докато си на земята, ще изучаваш петте сетива, но не само като физически възможности. Те имат и друго предназначение. Те са врати за съобщаване с други пет свята.

Окултистите твърдят, че човек има 12 сетива, т.е. 12 врати за съобщаване. Обаче, сегашният човек си служи с пет сетива, чрез които се съобщава с природата. Засега останалите седем врати са затворени за него. Чрез очите си човек възприема светлината, която го запознава с външния свят. Без тях светлината ще остане неразбрана за него. Чрез ушите си човек се свързва с разумния свят. Така се създаде говорът, речта в него. Чрез носа, чрез обонянието човек се свързва с особен свят. Отнемете обонянието на човека, да видите, какво губи той. Чрез устата, т.е. чрез вкуса човек се свързва с един голям свят, в който взимат участие и петте сетива. Първо, очите поглеждат и пожелават. Така Адам и Ева видяха красивия плод на забраненото дърво и го пожелаха. Вкусиха от него и сгрешиха. Значи, яденето е първата причина за грехопадението. Първият професор на знанието - изкусителят, дойде при Ева и започна да говори: Ако ядете от плодовете на това дърво, ще станете божества, учени хора, господари на света. Всички тайни в природата ще се разкрият пред вас. Ева повярва в думите на своя учител: яде от плода на забраненото дърво, а след това даде и на Адам да го опита. Така първият човек се раздвои. Първата заповед, която Бог даде на Адам, беше за послушанието. Грешката на Адам се заключава в това, че той не предаде тази заповед на своята съкласничка - Ева. Грешката на Ева се заключава в това, че като прие заповедта на змията, толкова умело я предаде на Адам, че той я прие без никакво възражение. Адам

повярва на думите на Ева и каза: Наистина, Бог ми заповядва да не ям от плодовете на забраненото дърво, но навярно не съм Го разбрал правилно. Щом ти яде от този плод и аз ще ям. Сега и вие ме питате: Да ядем ли? - Ще ядете, но не от плодовете на забраненото дърво, не от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото. Щом се намериш под това дърво, ще постиш. Под "пост" разбирам да не ядете от плодовете на забраненото дърво, а да ядете от плодовете на дървото на живота. Казвате: Глупава жена била Ева, една змия да я излъже! - За Ева казвате, но вие и до днес още ядете от същото дърво. Адам и Ева излязоха от рая и още не могат да се върнат там. Ангел Господен стои на райската врата, с меч в ръка и пази, никой да не влезе вътре и да яде от плодовете на дървото. Едно дърво остана за хората - дървото за познаване на доброто и злото. И до днес всички ядат от него.

Беден човек минава край това дърво и поглежда към него. Там са закачени хубави дрехи, обувки, пашки. На друг клон ризи, връзки, различни украшения - пръстени, гривни, часовници. На всеки предмет пише: Ако се домогнеш до мене, велик човек ще станеш, ще се ползваш с почести и уважение. - Така ли е всъщност? - Аз ви говоря на ваш език. Поглеждаш към тези предмети, пожелаваш ги, но си казваш: Пари нямам, те струват скъпо. - И пари ще се намерят. - Как? - Ще откраднеш от баща си, от приятеля си или от касата на учреждението, където работиш. Или, ако си мома, ще пожелаеш богат момък, да те осигури, княгиня да те направи. - Бог, Който те създаде, не те направи княгиня, та един момък ще те направи княгиня! Или ще се ожениш за цар, царица да станеш. Тежко ти и горко! Като се ожениш, слугиня ще станеш, нищо повече. - Силно казано е това. - Ти ще се караш с жена си, ще я използваш като робиня и тя, от своя страна, ще те накичи с епитети "простак, говедо". - Аз мислех, че си благороден човек, много съм се лъгала. Като те наблюдавам, не намирам нищо благородно в тебе. Ти нямаш нито сърце, нито ум.

Запитаха Христос: "Трябва ли човек да се жени, или неженен да остане?" Апостол Павел говори за отношението на човека към църквата. В това той разбира отношението между човешкия дух и душа. Ето едно правилно съчетание, правилна женитба. Правилно разбиране е нужно на човека. Женитбата е сериозен въпрос. Ако не разбираш предназначението на очите си, в тебе ще се роди едно противоречие, едно изкушение. Ако не разбираш предназначението на ушите си, в тебе ще се роди друго противоречие. Ако не разбираш предназначението на устата, на езика си, няма да можеш да говориш правилно. Всяка дума трябва да се постави на своето място. На големи противоречия се натъкваш, ако не можеш да виждаш, да слушаш и да говориш правилно. На това, именно, се дължат недоразуменията в живота. Един млад момък среща на пътя си старец, възседнал на магаре и го запитва: Дядо, къде си ходил? - Както виждаш, синко, купих си калпак. - Добре ли си, дядо? - Хубав, лош, купих го вече. Както виждате, дядото не чува добре и отговаря неточно на въпросите. Дядото си мисли само за калпака, а момъкът иска да знае, къде е ходил. Младият представлява живота със своите навици, а старият представлява миналия живот с наслоените навици в него. Всеки човек едновременно е и стар, и млад. Младият пита, какво трябва да се прави, а старият казва, че трябва да се яде. Ще ядеш, хубаво ще ядеш, но и хубаво ще работиш. Много работи ще правиш на земята: ще се жениш, ще отглеждаш деца и ще уреждаш земния си живот. Младият, обаче се интересува от съвсем други работи, а не от тези на стария. Днес аз ви говоря за вътрешния живот, защото, ако живеете само по външен начин, ще се натъквате на заблуждения. Според сегашното си развитие, повечето хора са на сцената на живота, където играят ролите си. Ти си актьор, играеш роля на цар, на съдия, на генерал. Какви роли не си играл на сцената! Като видиш публиката пред себе си, ти още повече съзнаваш ролята си на цар. Метнеш царската мантия на гърба си, разхождаш се с нея, мислиш, че наистина си цар. Колко трае твоето царство? - Най-много два-три часа, докато трае

представлението. Щом слезеш от сцената, станеш обикновен човек. Ако и след това си въобразяваш, че си цар и почнеш да заповядваш наляво и надясно, ти ставаш посмешище на хората. Искам да бъда цар! - Всеки може да бъде цар - на себе си. Не е ли хубаво това? Да управляваш триста милиарда душички! Знаете ли, какво богатство е това? Триста милиарда разумни душички се събрали на едно място и образували човешкото тяло. В каква хармония, в какво единство живеят тези души! Каквото потърсиш в себе си, всичко можеш да намериш. Ако искаш да се жениш, в тебе има вече институт за женитба. Тези душички са разрешили въпроса преди тебе. Те са видни професори. Искаш да изучаваш музика. Ще се допиташ до разумните души в себе си, те са разрешили и този въпрос. Ще ги питаш, какво да правиш и те ще ти отговорят. Мнозина питат: Защо говори учителят за женитбата? Кого ли има предвид? - Никого нямам предвид. Според мене, всички сте женени и то така, както не трябва да бъде. Който е женен по този начин, ще бъде наказан. За сегашната ви женитба всички ще бъдете наказани. Няма да остане нито един ненаказан. Аз не изключвам и себе си. Онези, които ме родиха и те са се оженили по неправилен път. И досега още не мога да изправя техния живот. Като се връщам назад, виждам, че този-онзи, макар и добри хора, не са живели добре с жените си. Онази, която ме е родила - плътта, моята майка, е била неграмотна, не е знаела да чете, но е била умна жена. Плътта е, която не знае да чете и не разбира Божия закон. Следователно, като се говори за майката, разбирам плътта. Тя създава всички недоразумения. Това е отвлечена област. Изобщо, земният живот е пълен с противоречия. Един ден, като излезете от този живот, от границите на земята и влезете в другия свят и там ви чака митница, наречена чистилище. Като спреш на митницата, каквото носиш, всичко ще ти секвестират. Няма да ти оставят нито една частица от материята. - Защо? - Защото не е позволено да се пренася нито една материална частица в духовния свят. Не може да пренесеш в другия свят даже една микроскопическа част от етера.

Всичко материално ще остане на земята и ти ще влезеш в другия свят беден, гол и бос, като блудния син, даже и рожкови няма да ти дават. При това положение, ще бъдеш готов да отидеш при Баща си.

Днес всеки се стреми да запази своето тяло, да прекара по-дълго на земята. Доколко години може да го запази? Един го запазва до 120 години, друг до 60-70 години. Колкото и да пазим тялото си, един ден ще заминем за другия свят. Сега, като ви наблюдавам, виждам, колко сте нетърпеливи. Всички се оплаквате, че сте бедни. Не е вярно това. От мое гледище, няма бедни хора на земята. - Искам да бъда добър. - Няма лоши хора на земята. Ако отсега нататък бъдете добри, вашата работа е загубена. - Ама искам да бъда умен. - Ти си умен, добър, но трябва да проявиш доброто и разумността си. - Искам да бъда силен. - Ти си силен, но трябва да проявиш силата си. Всичко, което е вложено във вас, трябва да се прояви. Ако не го проявите, вие носите отговорност. Представете си, че идвате при мене да искате нещо. Казвате: Направи ми една услуга, дай ми десет лева на заем. Ако ви дам даже 100 и 1000 лева, изпълнил ли съм Божията воля? Ако съм ви нахранил, ако съм ви задоволил жаждата, ако съм ви облякъл и обул, това струва повече, отколкото ако съм ви дал една сума. Питам: Какво отличително качество прояви Христос, като дойде на земята? Какво даде Той от себе си? - Той каза: "Син Человечески дойде на земята да донесе живот". Той каза още: "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Как ще разберете тази мисъл? Аз правя следното сравнение: Крушата ми казва, че ако не ям от плодовете и, няма да имам живот в себе си. Ябълката казва същото. И житото казва: Ако не ядете от моя плод, няма да имате живот.

Ново разбиране е нужно на човека. Обаче, за това се иска постоянна, непрекъсната любов към знанието. А това подразбира първо, любов към Бога. Който има будно съзнание, само той познава Бога и всякога се допитва до Него. В това отношение, той е като ученик, който постъпва в училището. Какъвто предмет или изкуство изучава, той не може да напредва без съветите на своя учител. И

Христос казва: "Както ме е Отец научил, така постъпвам". Ако Христос се е учил, какво остава за нас? Той казва: "Както аз възлюбих Отца, така и вие трябва да Го възлюбите. Както аз изпълнявам волята на Отца си, така и вие трябва да изпълнявате Неговата воля". Ще кажете, че Христос пое греховете на човечеството, следователно, ще плати и вашите грехове. Колко пъти ще плаща за вас? Още 99 пъти да плати, вие нищо не се ползвате. Да мислите, че Христос вечно ще плаща за вас, това е евангелско разбиране. Спасението на човека е в Словото Божие. То служи като лек за тялото и като храна за душата. Словото трябва да проникне така в човека, че да не се нуждае от външен хляб. Христос казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето". Словото е животът. Когато дойдете до този живот, между вас ще се създадат правилни отношения. Отиваш при един богат човек не от обич към него, а от интерес. Неговото богатство те интересува. И богатият не те обича, защото знае, че отиваш при него с користолюбива цел. Между богатия и сиромаха не може да има любов; между учения и невежия не може да има любов; между силния и слабия също не може да има любов. Силният не зачита слабия. Като го погледне отвисоко, той казва: Слаб е този човек!

Единствената връзка в света е любовта, начало на живота. Тя свързва всички души. Където действа връзката на любовта, там е истинският живот; там е истинското знание; там е истинската сила. В любовта всичко е независимо. На земята нещата са в зависимост едно от друго. В зависимост ли е праведният човек в любовта си? Той обича едного, втори, трети - любовта му е независима. Има ли нещо лошо в това? Важно е, че неговата любов повдига душите. Някой обича кръчмаря. За какво го обича? - За винцето му. Какво допринася тази любов? Обичаш богатия за парите му. Какво придобиваш от тази любов? Обичаш художника за неговите картини. Какво ще придобиеш от тази любов? - Все ще придобиеш нещо. Какъвто и да е подтикът на любовта, тя е причина за всички недоразумения. Това е според разбирането на хората. Щом двама души обичат парите, те

непременно ще се скарат. Ако обичат една и съща нива, пак ще се скарат. Ако и двамата обичат една и съща жена, пак ще се скарат. Какво отношение има тази любов към хората, ако тя става причина да се карат? Как може да се освободи човек от нея? За свое оправдание мъжът казва: На големи изкушения съм. И жената казва същото. - Така е: Мъжът е изкушение за жената, жената е изкушение за мъжа. Питам сега братята и сестрите: Как ще се освободите от изкушението на мъжа - брат и от изкушението на жената - сестра? Ако не можете да се справите с този въпрос, аз ще ви отговоря. Ако си мъж и отиваш при жената, и ти трябва да станеш жена; ако си жена и отиваш при мъжа, трябва да станеш мъж. - Възможно ли е това? - Възможно е. Това е най-лесната работа. Днес жените се обличат в мъжки дрехи. Значи, външно въпросът е разрешен. Остава вътрешно да се разреши.

Какво представлява мъжът и какво - жената? - Мъжът е първият син на Бога, а жената - първата дъщеря на Бога. Въпреки това, мъжът казва: Това е моята жена. А жената казва: Това е моят мъж. - Откъде-накъде са ваши? Кога става това? Бог пък казва: Този е мой син, тази е моя дъщеря. Вие влизате в противоречие с Бога. Това са човешки изобретения, придобили право на господство. Така те едни други се заблуждават. Те проповядват за неща, които сами не знаят. Говорят за онзи свят, без те сами да са ходили там. Ама еди кой си пророк описвал онзи свят. Да, преди хиляди години пророците са описали онзи свят. Сегашните проповедници четат, какво са казали пророците и го предават на хората. Обаче, те не са ходили там. От онова време до днес и онзи свят се е изменил. В онзи свят можеш да прекараш само един ден. Вечерта тялото ти ще се стопи, на другия ден отново ще се яви като плод, който до вечерта ще узрее. Като залезе слънцето, пак ще се стопи и сутринта отново ще се яви. Не става ли същото и с ледената топка? Щом изгрее слънцето, тя се стопява, водата се изпарява и от нея нищо не остава.

Каква е разликата между този и онзи свят? - В онзи свят лесно се освобождаваш от тялото си. В този свят се родиш, живееш 60-70

години и не можеш да се освободиш от тялото си. От твоите мисли и чувства, тялото се покварява, придобива лоша миризма. Ако имате силно обоняние, ще усетите лошата миризма, която се отделя от човека. Не бихте могли да седите при него. Всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство внасят смрад в човешкото тяло. И най-красивият човек крие в себе си голяма нечистота. След това ще казва, че Духът го посетил! Мислите ли, че Духът би влязъл в нечистото жилище на човека? Той се отвращава от човешкия смрад. Обаче, когато Бог реши да изпрати Духа си в някого, цели пет-шест години Той го прекарва през чистене. Лесно се казва: Духът е дошъл в човека. Той може да те зърне само за момент, но усети ли смрад, веднага се отдалечава. Колко криви мисли, мъгливи чувства и неправилни постъпки има в човека! Един Божи служител проповядва за Бога на човека, а сам не вярва в Него; проповядва за любовта, но иска да му се плаща. След това изисква почит и уважение от хората. Че как ще го уважават и почитат? Кого почитат и уважават? Почита се чистият извор, от който изтича живот. Ако си чист извор, от който изтича най-хубавата вода, всички ще те почитат и уважават. Как ще те почитат, ако си мътен извор? Ако си чист пшеничен хляб и даваш живот на хората, всички ще те почитат. Ако си мухлясъл хляб, кой ще те почита? Добре е да ви обичат хората, но още със ставането си от сън да опечете хляба си и след това да го ядете заедно с близките около вас. Не оставяйте хляба за другия ден. Давайте и на другите от своите блага, за да ви обичат. Ще кажете, че сухият хляб е по-хранителен. Аз не вярвам в това.

В какво вярвам аз? Вярвам в истината, не вярвам в лъжата. Вярвам в правото, не вярвам в безправието. Не вярвам в парите; не вярвам в къщите. Аз съм голям безверник, в човешки изобретения не вярвам. Същевременно, аз съм силно вярващ. Вярвам във всичко, което Бог е създал. Ако с вашата вяра влезете в Царството Божие, веднага ще ви изпъдят. Ако аз вляза със своята вяра в Царството Божие, ще ми дадат първо място. Често слушам да казвате: Знаете ли, какво можем да направим ние? - Знаете ли, какво аз мога да направя?

Ако пожелая, нито един от вас няма да остане жив. Така мога да ви помета, че и дрехите ви да не намерят. Ще ви прекарам през огън, който нищо няма да остави от вас. Ако се приближите към мене с любов, знайте, че аз съм човекът, който може да ви помогне. Ще кажете, че и дяволът има власт. Не, дяволът няма никаква власт над вас. Той е хитър, голям дипломат. Като дойде при мене, той започва да ме хвали. Казва: Много добре проповядваш, всички са доволни от тебе. - Само един не е доволен - това си ти. Много естествено, не е в твой интерес хората да вярват в Бога и да Го обичат. Продължаваме разговора. Дяволът казва: Като те гледам, намирам, че не си като другите хора. Каква походка имаш! Нещо особено има в нея. - Ако е за походка, твоята е още по-хубава. Величествена е твоята походка, царско, владетелско нещо има в нея. Като погледнеш нагоре, минаваш за светия. В това отношение, аз съм доста прост, не мога да те постигна. Така се разговаряме с дявола и се разделяме приятелски. Той намира, че съм наивен, искрен и ми казва: Докато имаш този ум, много ще страдаш.

Два порядъка съществуват в света: човешки и Божествен. Има нещо хубаво в човешкия порядък, но той е временен, има отношение само към земята. Той е порядъкът на позлатените работи. Божественият порядък е вечен, има отношение към бъдещето. Всички работи в него са чисто злато. Те са трайни, никога не се изтриват. Лесно се познават позлатените неща от златните. Първите траят няколко месеца или години, според дебелината на онзи пласт злато, наслоен върху предмета. Щом се изтрие, отдолу остава простият, неблагороден метал, който веднага се окислява. Хитри са светските хора! Като видят, че някой не различава позлатените от златните неща, или простите от скъпоценните камъни, лесно могат да го излъжат. За да не изпада в грешки, добре е човек да се посъветва с опитни хора, които разбират истинската стойност на нещата. Има начини, по които човек може да проверява нещата, да познае, кое е Божествено и ценно и кое - човешко. Ако в ума ти влезе една

Божествена мисъл, тя може да преобрази нещата: ако времето е лошо, тя ще го подобри; ако вали, дъждът ще престане; ако е облачно, небето ще се изясни. Има нещо в човека, което никога не лъже. Богат си, всички те почитат, имаш славата на света, но вътрешно не си доволен, липсва ти нещо. Ти чувстваш, че всичко, което имаш, е само позлатено.

Имаш хубави, елегантни обувки, но страдаш от живеница. Като стъпиш, веднага кракът те заболява. Облечен си добре, с хубави дрехи, но гръбнакът те боли. Имаш хубави очила, със златни рамки, но те болят очите, не можеш да се ползваш от тях. За предпочитане е да бъдеш обут с цървули, но да не страдаш от живеница; да си облечен в прости и чисти дрехи, но да имаш здрав гръбнак; да не носиш златни очила, но да имаш здрави очи. Мислите ли, че кожените и гумените обувки са хигиенични? Леки са гумените обувки, но те не са добри проводници на магнетичните и електрични енергии на земята. Те са изолатори на тези енергии. Ще дойде ден, когато човек ще носи обувки от енергиите на доброто, т.е. на добродетелта; ръкавици - от енергиите на правдата. Ще дойде ден, когато човешката уста и език ще служат изключително на любовта. От всяка дума ще изтича любов. Очите ще бъдат направени от материята на светлината и на истината; ушите - от материята на мъдростта. Такива очи и уши никога няма да се развалят. Отсега нататък ни предстои велика работа - да пресъздадем своите органи, да подобрим състоянието на своето тяло.

Сегашните разбирания на хората трябва коренно да се изменят. И вие, които ме слушате, трябва да се измените. Сега сте яйца, трябва да се излюпите. Може да се излюпите в някой инкубатор, а може и под крилата на квачката. Обаче, каквато е майката, такива са и децата. Ако е патица, патенца ще измъти; ако е пуйка, пуйчета ще измъти; орлицата орлета ще измъти, славеят - славейчета. Кога ще станете истински човеци? Казано е в Писанието: "Роденият от Бога грях не прави". Значи, от Бога трябва да се родим. От какъвто си излязъл,

такъв ставаш. Ако си излязъл от богат, богат ще станеш; ако си излязъл от сиромах, такъв ще станеш; от учен - учен ще станеш. Всеки предава това, което носи в себе си. Ако излезеш от Бога, като Него ще бъдеш.

"Роденият от Бога грях не прави". "Роденият от плътта, плът е". Мъчно е да се роди човек. - Та сега не сме ли родени? - Всяка дума, която излиза от устата ти, се ражда така, както и ти си роден. Триста милиарда души има в тебе и всяка трябва да се роди. Само тогава ти ще бъдеш роден. Ако половината от тях са родени, а другата половина не са родени, ти постоянно ще се смущаваш. Даже и трите четвърти да са родени, ти пак ще се смущаваш. Всички души до една трябва да бъдат родени. Тогава ще дойде денят на възкресението; тогава небето ще светне пред тебе и слънцето ще изгрее с всичката си светлина. Това значи роден от Бога. А тъй, роден от Бога, а вътрешно се мъчиш, това не е никакво раждане. Като се родиш от Бога, ти ще бъдеш щастлив, всякога радостен. Жена няма да те изкушава; пари и богатство няма да те съблазняват; слава няма да те съблазнява - нищо няма да те съблазнява. Навсякъде ще виждаш славата Божия, в душата ти всякога ще бъде светло и радостно. Каква по-голяма радост от тази, да виждаш слънцето? Спасението не е в слънцето, но то носи живот и радост. Мислиш ли, че парите носят спасение и радост? Парите, здравето са само резултати.

"Които чуят гласа Му, ще оживеят". Ето една трудна задача. Не само ти да чуеш гласа Му, но всичките ти клетки - на очите, на ушите, на носа, на устата, на ръцете, на краката, на всеки мускул, на всяка кост. Ще проповядваш на всички твои клетки да чуят гласа на Господа, да се новородят. Това е трудна задача! Като свършиш тази проповед, ще се обърнеш към сърцето, към ума и те да чуят гласа на Господа. Тръгнал си да проповядваш на хората, без да си проповядвал на себе си, без да си се обърнал към Бога. Пръв ти ще се обърнеш към Бога, пръв ти ще се новородиш, а после другите. В живота има много обърнати хора, но щом влязат в дома ви, първо кесията ви обръщат.

Ако и ти обръщаш хората към Бога по този начин, това не е никакво обръщане.

Сега може да дойде заблуждението, че за да се newродиш, трябва да подариш нещо за Господа. Това не е новораждане. Ще убеждаваш хората да подаряват за Господа! Какво ще подаряват? - Божието. Не заблуждавай хората. Ще кажеш, че си учил хората. - Това, на което си ги учил, те го знаеха. - Той ме научи да лъжа. - Ти го знаеше преди него. Лъжа е, когато именуваш нещата не с тяхното име. Опасно нещо е лъжата. Пазете се от нея! Опасно е даже да говорите за нея. След това трябва да се чистите. Даже като говоря за недъзите на хората, аз се цапам. Кажа ли за някого, че е лош, пак се цапам. Затова казвам: Стани сляп и глух за недъзите на хората. Ако има нещо хубаво в човека, виж го. Дойде ли до лошото, нека той сам си го носи. И аз греша понякога, като се опитвам да ви обясня, какво нещо е лъжата. Като говоря за нея, трябва да се облека в десет дрехи, да не ме засегне. Тя е по-страшна от радия. С ръце не се пипа. Като говоря за нея, ще си сложа ръкавиците на истината, защото само истината може да я пипа. Пипна ли я без ръкавиците на истината, ръката ми ще изгори. По-добре е само ръката да отиде, отколкото целия човек. Не говори за нея, за да не попаднеш в нейната област.

Един селянин минавал покрай къщата на съседа си и видял, че жена му го биела, налагала го на общо основание. Той я молел да не го бие, обещавал , че ще я слуша, но тя продължавала да го налага. Като гледал, селянинът си казал гласно: Ех, да ми падне тази жена, ще дам да разбере, кой съм аз! Като чула заканата му, тя престанала да бие мъжа си, затичала се и право в двора на съседа. Качила се на крушата и там го причакала. Като се върнал в къщи, селянинът видял жената на крушата и я запитал: Какво търсиш тук? - Не ме ли познаваш? Аз съм твоята първа жена. Ей сега ще отида при жена ти и ще кажа, че не си честен човек. Той се видял в чудо и не знаел, как да се освободи от тази беля. Веднага решил да обърне по мек начин с нея. Казал : Слушай, съседке, аз сгреших, като мислех, че мога да се

справя с тебе. Исках да помогна на мъжа ти. Твой мъж е, можеш да го налагаш, колкото искаш. Ти имаш право да възпитаваш мъжа си. - Добре, ще сляза от дървото, но ще знаеш, че мъжът и жената се възпитават взаимно. Ако умът не слуша сърцето и сърцето не слуша ума, работата не върви добре. Реалността на нещата не е във външната им страна. Оглеждаш се в огледалото, виждаш един човек - себе си. Отдалечиш се от огледалото, нищо не виждаш. Къде остана образът, реален ли беше той? - Това е реалност в огледалото. Казваш, че светът е лош. Това е външната лошавина в тебе. Казваш, че светът е добър. Това е твоето добро, проектирано навън. Значи, ние сме направили света лош или добър. Виновно ли е огледалото, че светът е лош? Проектирай доброто навън и светът ще се оправи. Следователно, не казвай, че си черен и че не трябва да се оглеждаш, но прояви своето добро и ще видиш, че си бял. Оглеждай се с доброто в себе си, а не с лошото. В огледалото може да видиш изразено и Божието Слово. - Кога? - Когато го носиш в себе си. Нека и ние станем тихи и спокойни, като тихата огледална повърхност на водата, за да може и Бог да се оглежда в нас. Той иска да бъдем чисти и добри, за да се проектира Неговият образ в нас. Това значи, да станем като Бога. Ако Бог се проектира в нас и ние ще бъдем като Него. Ако не се проектира в нас, ние ще си останем такива, каквито сме сега. Това подразбира Писанието под думите: "Чисти бъдете!" Само така, Божият образ ще се оглежда в нас. Това значи, създадени по образ и подобие Божие.

"Ако не се родите изново". - Ако не се родите от вода и дух. Водата трябва да бъде чиста, а Духът - светъл. Светлината трябва да се отрази в чистотата, за да се отрази Божият образ в нас. Тогава ще бъдем направени по образ и подобие Божие; тогава ще бъдем родени от Бога.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

21. Утринно Слово от Учителя, държано на 20 февруари 1938 г. София. – Изгрев.

ЕДИНСТВО В ЖИВОТА

Размишление.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Йоан. Аз слагам заглавие на тази глава "Единство в живота".

"Аз съм истинната лоза". В тези думи се крие единството в живота. Всички страдания и противоречия в живота се дължат на отсъствие на единство. Вие се учудвате на бурите, които стават във вас. Те рушат вашето щастие. Много промени стават във физическия свят, благодарение на което се руши и изчезва малкото щастие и малкото здраве, което имате. Промени стават и в духовния, и в умствения живот на човека, поради което той изменя и убежденията си. Гледаш един човек, здрав, прав, като планина. След време го виждаш слаб, прегърбен - нещо е засегнало чувствата му. Това се е отразило на неговото здраве. Малцина могат да си обяснят причината за тази промяна. Ще кажете, че външните условия са лоши - храната, водата, въздухът. - Каква пакост може да причини въздухът? - Много пакости може да причини той. Представи си, че си принуден да дишаш влажен или студен въздух. В един момент можеш да се простудиш и да заболееш от пневмония. Кажеш една лоша дума за държавния глава и веднага се намериш в затвора. - Къде е грешката? - С изказването на тази дума, ти си раздвижил въздуха; някой те чул и те наклеветил. Човек носи отговорност за всяко раздвижване на въздуха. Ако се измери количеството въздух, излязло от гърдите ти, за да кажеш една обидна дума, ще видиш, че тежи извънредно малко. Обаче, това малко количество въздух е причинило голяма пакост.

Всички хора - религиозни и светски, са страдали и страдат от неразбиране. Две крайности има в живота: едни хора поддържат мисълта, че Бог не съществува, че те сами си нареждат живота -

едната крайност. Други казват, че има Бог в света, че Той нарежда всички работи - другата крайност. Те сядат, почиват си, нищо не работят и очакват всичко наготово. Добре е някога да бъдеш безверник, да разчиташ на себе си и да се учиш да работиш. Добре е също да бъдеш вярващ, да уповаваш само на Бога, а ти да си почиваш. Безверникът работи постоянно, на никого не разчита. Вярващият, обаче си почива и казва: Добър е Бог, Той ще промисли и за мене. И двете неща са добри. Който не разбира живота, той осъжда безверието. Добре е някога да бъдеш безверник, а някога - вярващ. Бъди безверник в злото, а вярващ в доброто. Който не разбира Божия закон, слага вярата си в злото, а безверието - в доброто. След това се чуди, защо светът се е изменил толкова много. Целият сегашен свят е поставен на лъжлива основа, върху която нищо не можеш да градиш. Един те съветва: Не вярвай на никого. - Аз отдавна вече не вярвам на хората. - Как ще вярваш с това безверие? Той започва да живее само за себе си. Какво може да излезе от такъв човек? Той е лист от едно дърво, но не вярва и на самото дърво. - Какво ще стане с него? - Където ходи, ще казва, че светът е лош, че хората са грешни. Значи, той единственият, останал на дървото, е праведен. Ако е така, в какво състояние се намира това дърво? - В лошо състояние.

Често слушам да се казва: Добър човек съм или лош човек съм. Какво се разбира конкретно под думите "лош" или "добър" човек? Добър си, значи, добре пееш, взимаш чисти тонове. Лош си - лошо пееш, взимаш нечисти, фалшиви тонове. На десет тона едва един ще бъде чист. Който те слуша, остава недоволен, съжалява, че е дошъл да те слуша. - Трудя се, правя усилия да пея добре. - Няма защо да се трудиш, ще пееш добре, трябва да знаеш да пееш, да бъдеш готов певец. - Ще пея, както дойде, че каквото излезе. - Не, ще пееш по всички правила на музиката. Какво се иска за доброто пеене? - Първо, салонът да е добре отоплен: нито много топъл, нито много студен. Студеният въздух се отразява вредно на гърлото. После, певецът да е добре разположен. Трето, публиката да го обича - да няма нищо

пресилено. Всичко пресилено носи лоши последствия. Ето, някои от моите ученици, като чели за ползата от лимоните, сами се подлагат на лекуване с лимони. Те започват от един лимон и всеки ден увеличават броя, докато стигнат до десет лимона на ден. После се връщат от десет до един. Лечебна е лимонената киселина, но трябва да знаете, как да я употребявате. Иначе, тя причинява простуда. Понеже отнема топлината на организма, капилярите се свиват, кръвообращението се нарушава и човек заболява. Достатъчно е по един лимон на ден. Изцеди лимона, долей чашата с гореща вода и изпий сока. Повече от един лимон не е нужно. "Прекален светец и Богу не е драг". И в хубавите работи трябва да има мярка. Иначе, ще се натъкнете на лоши последствия. Да лекуваш човека, това значи, да направиш връзка с него. Хванеш го за ръката и му предаваш енергия от себе си. Горната част на ръката е мъжкият принцип - косматата страна; долната част на ръката е женският принцип - гладката страна. Земеделецът обича гладката земя, където няма дървета да пречат при орането. Казват за някого, че обича лицето на жената. - Защо? - Защото било гладко. - Кой земеделец не обича нивата, на която няма никакви дървета? Впрегне плуга си и свободно оре, нищо не му пречи. И гладкото лице е на място и брадатото е на място. Ще обвинят жената, че обичала брадата на мъжа. - Много естествено, да я обича. Гонят я, преследват я и тя търси гора да се скрие, да мине опасността. Брадата на мъжа е гората в природата. Колкото по-гъста е гората, толкова по-добре можеш да се скриеш. Не е ли на място тази брада? Ако си на гладката нива, неприятелят ще те намери и ще те убие. Когато земеделецът иска да оправи объркaните си работи, той търси нивата. Когато разбойникът иска да се скрие от онези, които го преследват, той търси гората. Разбойникът е мързелив човек, по цели дни спи, лежи и почива в гората, очаква да мине някой богат, да го обере. Земеделецът е работлив, по цели дни оре и копае. Като забогатее, отива при гората за града, но там го чака разбойникът. Щом го обере, пусне го да си отиде и отново се скрива в гъстата гора.

Като говоря за брадата на мъжа и за гладкото лице на жената, вие се поставяте на изкушение. Малцина разбират вътрешния, мистичния смисъл на думите ми и ще кажат, че учителят ни говори особени неща, а именно: мъжът обичал гладкото лице на жената, а жената - брадата на мъжа. Това е неразбиране! От ваше гледище, това не е морално, но като се натъквате на опасности, щете-нещете, ще станете мистици и ще почнете да разбирате. - Коя е мистичната страна на въпроса? - Като пусне ралото, земеделецът, се радва на гладката си нива, без никакви препятствия: щом я разоре, той я посее и очаква плод. Колкото повече плод дава, толкова по-голяма е радостта му. Ако лицето на нивата не беше гладко и ако с ралото си не го набразди, никаква радост не го очакваше. Има ли в това някаква съблазън? Лицето на жената се превърна на нива, която се разорава и дава плодове. Трябваше ли да уподобявам лицето на жената с лицето на нивата и брадата на мъжа с гората? Англичаните и американците не носят бради. Всяка сутрин я бръснат; те обичат гладки лица. По този начин, те изсичат горите в себе си, да хващат разбойниците. Според този закон, всички бради трябва да се обръснат. Какво правеха турците, за да хващат българските комити? Понеже комитите се криеха в горите, турците изсичаха горите и така ги ловяха.

И тъй, брадата на човека не е нищо друго, освен плодно дърво, или дърво в гората. Да обръснеш брадата си, това значи, да отрежеш или да отсечеш едно дърво. Децата се радват на дърветата. Колко пъти те се качват на плодните дървета, прегръщат ги и ги целуват, защото има какво да вземат от тях. Да оставим този въпрос настрана и да се спрем върху доброто. Казвате: Да бъдем добри. - Колко добри да бъдете? Има добри коне, които нито ритат, нито хапят, но и работа не вършат. Такива добри ли искате да бъдете? Има коне, които ритат, хапят, но работят. Може да натоварите колата с 1000 килограма и те теглят, вършат работа. Често се оплаквате от някои братя, че били много сприхави. - Сприхави са, но вършат работа. Каквото ги накараш да направят, веднага го свършват. Някой минава за кротък,

добър, но не работи. За предпочитане е да си сприхав и да работиш, отколкото да си кротък и нищо да не работиш.

Като ученици, вие се натъквате на различни положения. Казвате: Тази задача е мъчна, не можем да я решим. - Мъчната задача за ученика е лесна за учителя. Дават известни упражнения на ученика да ги изсвири или изпее, но той не може. Оттук погледне, оттам погледне, виждат му се мъчни - не може да ги изпълни. Учителят само веднъж ги погледне, и веднага ги изпълни. Ученикът се чуди на учителя, а учителят - на ученика. Невъзможното за ученика е възможно за учителя. Всеки човек може да се натъкне на известна мъчнотия - зависи от времето и от знанието, с което разполага. Важно е, кога се натъква на мъчнотията и с какво знание разполага. Искаш да отидеш на планината. Това желание е естествено. Обаче, тръгваш за планината през зимата, в снежно време, когато върхът е заледен. Всяка стъпка е рискована. Всеки момент можеш да се хлъзнеш и да пострадаш: да си счупиш ръката или крака. Ето къде е грешката - не си избрал благоприятно време за това. Щом искаш да се качиш на планината, ще избереш един хубав летен ден, когато земята е покрита с трева и цветя, да стигнеш благополучно на върха. Когато ни сполетят нещастия и страдания, това показва, че ние сме предприели една работа в най-неблагоприятно време.

Вчера се разговарях с един брат върху причината на противоречията. Той ме питаше: Защо даден човек в известен момент е добър, като светия, а в друг момент - като дявол? Казвам му: Представи си, че пред тебе тече тиха, спокойна вода и ти си играеш с нея, ту пъхаш, ту вадиш крака си, раздвижваш я. Тази игра е приятна, изпитваш известно удоволствие. През зимата същата вода замръзва. Ти пак искаш да си поиграеш с нея, да я разддвижиш, но ледът се съпротивлява. Вместо да го раздвижиш, той те удря силно. Кракът ти започва да те боли. Ти виждаш вече, че с леда не се играе. - Какво да правя? - Ще чакаш да се разтопи ледът и като се превърне на вода, можеш пак да я плискаш, колкото искаш. Казваш за някого: Студено

му е сърцето. - Стой далеч от него, не бутай. Ако буташ, ще си нараниш краката. - Какво да правя? - Ще чакаш да изгрее слънцето, да се стопи ледът. Когато водата потече, ти ще плискаш. - Защо замръзва водата?

Един турски ходжа, голям скъперник, имал 500 лири, които грижливо пазел. Научил се за тези пари един негов познат и отишъл в дома му да ги иска на заем. Ходжата казал: Ще ти дам последните си 500 лири, но с условие, да ми дадеш 100 % лихва. Турчинът се съгласил, взел парите и си отишъл. Първите няколко месеца той бил редовен, навреме плащал уговорената лихва на парите. Като изплатил 250 лири, той престанал да внася лихвите на ходжата. Един ден ходжата го запитал: Приятелю, защо не внасяш вече пари? - Внесох вече 250 лири. - Това беше лихвата. Ами майката на парите? - За майката не питай. Ще кажете, че турчинът полял ходжата със студена вода - изстинало му сърцето. Докато човек дава ход на своите скържави чувства, всякога сърцето му ще изстива.

Казваш: Искам да бъда добър. - Какви са съображенията ти за това? Друг казва, че не струва човек да бъде много добър. Може да бъде и лош. - Какви са съображенията му за това? Казвате, че трябва да имате любов, вяра и надежда, но не знаете, защо искате това. Според мене, любовта е главата на човека, вярата са дробовете му, а надеждата - стомахът. Значи, любовта е свързана с мисълта, вярата е свързана с дишането, а надеждата - с храненето. Ще мислиш право, за да усилиш любовта си; ще дишаш, за да усилиш дробовете си, да закрепиш здравето си, а същевременно да усилиш и вярата си; ще се храниш добре, за да усилиш надеждата си. Ако твоята вяра не може да пречисти кръвта ти, да моделира твоя език, тя не е истинска, не е силна вяра. Всяка дума, която излиза от човешката уста, има различни свойства. Една дума може да има свойствата на желязото, на оловото, на медта, на калая, на златото, а може да има свойствата и на скъпоценните камъни. С устата си човек може да прави скъпоценни камъни; може да прави и злато, колкото иска. Обаче, в материалния

живот лесно не се прави злато. Не че е невъзможно да превърнеш желязото в злато, но ум се иска за това. За да превърнеш желязото в злато, трябва да имаш предвид отношението между атомните тегла на двата метала, техния молекулен строеж и т.н. Мислите ли, че бубата, като се храни с черничеви листа, няма предвид външните условия? Защо се увива в копринен пашкул, а не в друг някакъв? Колкото и да е глупава за вас, тя знае че коприната е лош проводник на топлината. Така тя запазва своята вътрешна топлина и не се поддава на външния студ.

Мнозина задават въпроса: Защо човек трябва да води чист и свет живот? - Това е все едно да питате, защо човек трябва да яде чиста храна. Чистият и свет живот, както и чистата храна са идентични неща. Чистата храна прави човека здрав и силен; чистият и свет живот има отношение към чистите мисли и чувства. Така, именно, човек укрепва физически и психически. -Какво се иска от сегашния човек? - Ако има знание, няма любов. Ако има светлина и топлина, не разбира живота. Ето, индусите, със своите методи за вътрешна работа, постигнаха голяма мъдрост и знание, но не разбраха живота. Те се разделиха на брамини, кшатри, търговци и парии, т.е. обикновени. Ако един обикновен човек срещне брамин, ще се бие в гърдите, като нискостоящ. И до днес още има християни, които се считат високо напреднали, като брамините. Както хората се делят на високопоставени и нискостоящи, така и буквите биват почетни и обикновени букви, без значение. Например, в българския език, буквите "ь" и "ъ" не се произнасят накрая. Значи, в такива случаи, те са букви без почест. Друго нещо са буквите "л", "б", "о" и др. С буквата "л" започва думата "любов". В нея влизат и "б" и "о". И англичаните имат особености в своя език. Например, звукът "а" се произнася по седем различни начина. - Защо нямат седем различни знака? - Това не е грешка, но особеност на езика. В английския език правописът, както и произношението са много мъчни. Дълго време ще сричаш,

докато научиш езика. Като чужденец, ако не сричаш, никой няма да те разбере.

Като наблюдавам работите на хората, забелязвам у тях желание да ги заглаждат. Същото се забелязва и в музиката. Като дам нова песен, един я изглади малко, друг я изглади малко и след време не мога да я позная. Където им се види мъчно, изменят нещо, изгладят я. И така и придават съвсем друг строеж. Например и думата "любов" е съвсем изгладена, не е такава, както е произлязла от небето. Ако ви попитам, какво означава любовта, не можете да отговорите. Или, какво разбирате днес под думата "свобода"? Ще кажете, че под "свобода" разбирате, всички да имате еднакви права. Според мене, под "свобода" не разбирам да направя на някого голяма къща, но да му доставя най- необходимото - да сложа трапеза, на която да участват и най-малкия, и най-големият. На трапезата е сложено ядене за всички, всеки може да се нахрани. Щом е сложена трапеза, всеки е осигурен, има право да се нахрани. Не е право да имаш хамбар, пълен с жито и тогава да се считаш осигурен. Следователно, любовта не трябва да се изглажда, но да бъде динамическа. Любов, в която няма честност, справедливост, чистота, безкористие, не е любов. Без тези качества любовта е статична.

Казано е, че любовта ражда живота. Като дойдете до живота, не мислете за доброто мнение на хората към вас. Живейте така, да имате всякога предвид доброто мнение на Бога. Той ви е дал живота, дал ви е всички блага, следователно, неговото мнение е важно. Да не изгубим това мнение! Ако Бог няма добро мнение за тебе, ти не си честен човек. Ти си като детето, което постоянно се цапа. Щом хапне малко, дрехата му се изцапва, ръцете също. Ще кажете: Сърцето да е чисто на човека. - Не е така. Вътрешната чистота има отношение към външната. Каквито са очите, такова е и сърцето. И обратно, каквото е сърцето, такива са и очите. Това са отношения. Не оставяй нито едно петно на дрехата си. Ще кажеш, че по невнимание капнало малко зехтин. Една капка да е, веднага я изчисти. Щом направиш някаква

грешка, например, обърнеш се към някого грубо натъртено. Какво ще стане с тебе, ако той е ангел, изпратен от Бога на земята. С един замах той може да те простре. Като знаеш това, ще внимаваш да не подхлъзнеш езика си, да кажеш една груба дума. - Искам да отида при Господа. - Знаеш ли, как се отива там? При Бога има няколко милиона градуса топлина. Как ще издържиш на тази топлина? Достатъчно е да надзърнеш там за един момент и да се стопиш. Щом искаш да отидеш при Господа, трябва да бъдеш смел. Речеш ли да отидеш при Него, да Му разказваш, как те обидили, ще станеш на прах и пепел, нищо няма да остане от тебе. Какво би предпочел: да се стопиш, или да изправиш една своя грешка? - Ама защо да ме обиждат! - Преди да отидеш при Бога, срещни се с този, който те е обидил и му кажи: Благодаря ти за хубавите думи, които ми каза. Никога няма да те забравя. Подай му ръка и забрави всякаква обида. Ако отидеш да се оплакваш при Бога за обидата, ти ще го огорчиш.

При мене идват много братя и сестри, много външни хора. Като разказват мъчнотиите си, те плачат. Питам ги: Защо плачете? Ако искате да поливате градината ми, тя не се нуждае от вода. Доста дъжд валя, не е суха. Със сълзите си ще я полеете толкова много, че ще се разкаля, ще се окаляме и аз, и вие. - Защо плачат хората? - По навик, а някога от голяма скръб. Има хора, които могат да плачат, когато искат. Те плачат, за да предизвикат съжаление у другите. Една ученичка от гимназията разказваше, как се спасила от двойка. Един ден я вдигнали на урок. Понеже не знаела урока си, тя бързо наплюнчила очите си, да изглеждат мокри. Учителят я запитал: Защо плачеш? - Не съм добре. - Седни си на мястото, друг път ще те вдигна. Учителят не разбрал, че тя хитрува. Казвам: Не хитрувайте, нито плачете за скърбите си, но ги изучавайте. Те са предметно учение. Противоречието, безлюбието, безверието също са предметно учение. Ще ги изучавате, а не само да казвате: Обезверих се, противоречия имам. Ще знаеш, защо си обезверен, защо имаш противоречия и как да се справиш с тях.

Ново знание, нова наука е нужна на хората. Не е достатъчно само да констатирате фактите, но да се изучават причините и последствията им. Изучавайте сърцето, ума, душата и духа си, да разбирате тяхната същина. Не е достатъчно да кажеш, че имаш сърце, което бие. Знаеш ли точно, колко удари прави то в минута? Правите опити, да видите, колко пъти бие сърцето в минута, когато сте радостни и когато сте скръбни; когато печелите и когато губите; когато ви обичат и когато вие обичате. Биенето на сърцето е музика. В него има цели тонове, полутонове, четвъртинки, осминки и други. От равномерното или неравномерното биене на сърцето зависи и мисълта на човека. Четвъртинката от тона влияе върху облагородяването на чувствата. Полутоновете на сърцето влияят върху храносмилането; целите тонове - върху мускулната система. Хората даже не подозират, какво влияние оказва биенето на сърцето върху психическия и физическия живот на човека. Изучавайте биенето на сърцето паралелно с музиката. Само така ще разберете влиянието на всеки тон върху човешкия организъм. Музикантите ще кажат, че вие се интересувате само от мелодията и хармонията. - Знаете ли, откъде идват те и какви движения правят? Мелодията излиза отдолу и върви нагоре. Значи, тя се движи от земята към небето, по права линия. Хармонията има обратно движение - отгоре-надолу, т.е. от небето към земята. Не можеш да живееш хармонично, ако излизаш от земята; не можеш да бъдеш учен, ако излизаш от земята. Ще слезеш от небето, от Божествения свят. Там е музиката, там са науката, изкуствата, богатството.

Христос казва: "Аз съм лозата, а Отец ми е земеделецът". Лозата представлява мелодията в живота. Като дойде земеделецът, обрязва я и тя започва да плаче. Питате: Защо трябва да се обрязва лозата? - За да даде повече плод. - Защо страдат хората? - За да дадат повече плод. - Не може ли без страдания? - Може, но и радости няма да имате. Ако не искате да страдате, трябва да се откажете от радостите. Щом искате радости, страданията непременно ще дойдат. Представи си, че ти

дават да свалиш от планината един чувал със злато, тежък сто килограма. Златото е твое, радваш му се, но как ще го свалиш от височината? Гърбът ти ще усети тежестта на златото. Ще пъшкаш, ще страдаш, но ще го свалиш - злато е. Значи, човек страда, за да придобие нещо ценно.

Млад си, красив, способен, но си недоволен от живота. - Защо? - Не мога да живея сам, искам другарка. Бог ти дава другарка. Живееш една-две години, пак си недоволен - искаш другарчета. И това желание ти се задоволява. Имаш едно другарче, две, три, четири. Започваш да се грижиш за тях, да ги храниш и обличаш - обикваш ги. Един ден те сполети нещастие: едното другарче заминава за другия свят. Плачеш, страдаш и докато се утешиш и второто заминава. Питаш се, защо идват страданията. - Не си знаел, колко другарчета ти трябват. Стоногата пожелала да има сто крака, за да се движи бързо. Човек поискал само два крака. Следователно, многото знание, неизползвано, струва по-малко от малкото знание, разумно използвано. Какво те ползва пълният хамбар със жито? Човек се ползва от малкото храна, влязла в стомаха му, а не от целия хамбар жито. Малкото храна, добре използвана, е истинският капитал за тялото. Казваш: Осигурен съм, имам пълен хамбар с жито. - Ти се заблуждаваш, пълният хамбар не те осигурява. Ти си осигурен само от онова, което си сложил в стомаха и в гърдите си. На минута правиш 20 вдишки и издишки. Трапезата постоянно се слага и вдига - тя е твоята осигуровка. Има ли нужда от хамбар за въздуха? - Няма нужда. Бог казва: Никакви хамбари не ти трябват.

Колко вдишки в минута прави обикновеният човек? - 20 вдишки и 20 издишки. Ако е по-издигнат, човек прави 10 вдишки и издишки в минута. Някои правят само по една вдишка в минута. Има адепти, които правят по една вдишка на час. Според индусите, Бог прави само една вдишка през милиарди години и тогава създава нова вселена. Значи, при създаването на света, Бог е направил една вдишка, т.е. един обяд. Като се свърши светът, Той ще направи една

издишка, т.е. още един обяд. Такива са философските разбирания на индусите. Това показва, какво знание има Господ. Едно е вярно: колкото по-малко яде човек, толкова по-малко енергия изразходва той. Останалата енергия се използва за друга работа - за умствена и духовна работа.

Вчера дойде при мене една от доста напредналите сестри; тя плачеше, искаше да покаже, че страда. Питам я: Защо плачеш? Ти мислиш, че почвата на моето сърце е суха, та искаш да я полееш със сълзите си, да се смекчи малко. Лъжеш се, плачът няма да те спаси, нито ще подобри положението ти. Плачът само утешава, но не спасява. Като плачеш, ще очистиш малко ума и сърцето си, да виждаш по-добре външните условия и отношения. В този случай, плачът е на място. Той е нещо субективно. Детето кресне, заплаче и майката веднага отива при него, да види, какво иска. Наблюдавал съм, как майката постъпва с децата си. Някоя майка едва чака да се обади детето. Щом заплаче, тя веднага отива при него и задоволява нуждите му. Друга майка го оставя да поплаче малко и ако не престане, удари го с пръчица. Детето се разплаква още повече. Тя веднага го взима на ръце, гали го и му казва: Маминото! В случая, детето заповядва, майката изпълнява. Има случаи, когато детето плаче, т.е. пее на особен глас, а майката слуша и коригира. Детето пее в такт две четвърти, три четвърти, три осмини и др. Има правилни и неправилни тактове.

Защо бият човека? Защо го бият по меките части на тялото, по задницата? - Защото в тези части на тялото има много нерви, свързани със сърдечната област. Значи, като го удрят по тези части, той лесно се възпитава. Излизаш от дома си сърдит, недоволен, обиден. Вървиш по пътя, спънеш се в един камък и паднеш на задницата си. Станеш, изтърсиш дрехите си и забелязваш, че си омекнал малко - нещо се смекчило в тебе. Следователно, когато си недоволен, не сядай на меко. Седни на твърд стол. Като поседиш така половин час, недоволството ти ще изчезне. Ето един научен метод за

възпитаване, за превръщане на недоволството в доволство. И на мене често ми донасят възглавничка, да седя на нея. Аз уважавам чувствата ви, но предпочитам да седя без възглавница. Не искам да ви отвикна от това, но казвам, че не всякога възглавницата е нужна. И в природата нещата не стават според вашето желание. Искаш времето да бъде хубаво, обаче в природата стават резки промени: мекото време се сменя със сурово, топлото - със студено. Изучавайте промените, които стават в природата, да видите и добрата им страна. Като е мислил хиляди и милиони години, Бог е създал света такъв, какъвто е днес. Питате: Защо е създадена тъмнината? - За почивка. В тъмнината човек се освобождава от всички впечатления. На неврастеника се препоръчва да почива на тъмно. Ако искаш да си починеш, тъмна стая ти трябва; ако искаш да бъдеш активен, светлина ти трябва. Търсете единство в природата, както единство и в живота. Като го намериш, няма да питаш, защо се насърчаваш и защо се обезсърчаваш; защо си в тъмнина и защо - в светлина. Щом дойдеш до единството, няма вече роптание. Когато Бог те обрязва с ножчето си, няма да роптаеш. Във всичко, което става в живота, ти ще виждаш добрата страна. Разумната ръка на Бога работи във всички прояви на живота. Божият Промисъл работи навсякъде. Не мисли, че Отец, Който те обрязва, ти причинява зло. Закон е: "Всичко, което се случва на онези, които любят Бога, ще се превърне на добро".

И тъй, под "любов" разбирам човешката глава; под "вяра" разбирам дробовете; под "надежда" - храносмилателната система. Ще живееш добре на земята, ако стомахът ти с всички органи около него са в изправност. Следователно, за да имаш любов, трябва да приемаш повече светлина в ума си, да имаш здрав мозък. Да имаш вяра, дробовете ти трябва да бъдат здрави, да дишат всякога чист въздух. Да имаш надежда, стомахът ти трябва да бъде здрав. Значи, светлината е за любовта, топлината е за вярата, а енергията - за надеждата. Ще кажете, че човек има много тела. Вярно е, човек има физическо тяло, астрално, умствено, причинно - но къде са те?

Божественото, причинното тяло е в мозъка; духовното тяло е в дробовете; физическото тяло в добрите хора е в храносмилателната система, или в т. нар. стомашен мозък.

Физическият свят има отношение към хората; духовният свят има отношение към ангелите, а Божественият свят - към боговете. С други думи казано: с главата служим на Бога, с дробовете служим на ангелите, а със стомаха - на добрите хора. Вие искате да знаете, дали онзи свят прилича на този. Има нещо общо, нещо подобно, но не във всичко. Не можеш да разбереш ангелския свят, ако не познаваш своя мозък. Ангелът например, е същество на абсолютна справедливост и чистота; той има отлична обхода. - Как са облечени те? - Не се обличат модерно като хората, дрехите им са в класически стил. Как са ушити, с думи не се предава, трябва да ги видите. Трябва да живееш добре, като ангел, за да се облечеш в ангелска дреха. Да мислиш право, за да се наметнеш с Божествена мантия. Когато живееш в светлина и се храниш със светлина, само тогава ще облечеш Божествена мантия. Ще ти дадат скиптър в ръка и ще дирижираш, както диригентът със своята палка. Ново разбиране е нужно за това. Без новото разбиране нито скиптърът ще те ползва, нито мантията.

Христос казва: "Аз съм истинната лоза, Отец ми е земеделецът". Когато Бог ви обрязва, плачете, но не вдигайте шум. Да плачете, това е ваше право. Плачете, за да ви заздравее раната. Да плачеш, това е благословение. Няма човек в света, който да не е плакал. Плакали сте и ще плачете в бъдеще. Аз нямам нищо против сълзите. Да плачат обрязаните пръчки, разбирам, но да плачат сухите пръчки, това не разбирам. И сухите пръчки могат да плачат. - Кога? - Когато вали дъжд. Обаче, тези сълзи не излизат от тях, отвън някъде са дошли. Сълзите трябва да излизат от сърцето. Пръв ти да разбереш, че имаш някакво страдание. В страданието се заключава благословението на сълзите. Ако те идват отвън, човек не се ползва от тях. Ако сълзите идват отвън, това е изливане, то не е плач. И Христос е плакал. Като дойде в Йерусалим, Той каза: Исках да спася чадата ти, но те не

пожелаха. Казвам: Добре е някога човек да плаче. Сълзите, които Христос проля, паднаха върху главите на евреите. От тях зависеше Христос да не плаче. Знаете ли, какво ще бъде положението на народите, ако и днес заставят Христос да плаче? Следователно, когато Бог обрязва лозата, плачът е на място. Но когато ние я обрязваме, плачът и не е на място. Не се обрязвайте, не се реформирайте сами. Тази работа е за Господа. Вие стойте далеч, за да не си пакостите. Гледайте, как Бог работи. Това изисква от вас новото учение. Любовта изисква знание. Тогава Бог ще дойде между вас да оправи света. Това не е лесна работа. Сега, като ви говоря виждам, че някои ме разбират криво. Казват: Свободна любов. Оставете настрана свободната любов. Аз говоря за онази любов, която носи живот, светлина, мисъл и чувство. Аз говоря за онази любов, която носи всички блага в света, та който се домогне до тази любов, да бъде щастлив. В тази любов няма отчаяние, няма тъмнина. В нея няма болести; в нея няма смърт; всякакви караници и разправии при нея изчезват. Тя урежда всички спорове и недоразумения. Ако не става така, не казвайте, че живеете по любов. Казваш, че обичаш някого и цял ден тичаш след него. Това не е любов. Щом си дошъл на земята, ще изпълняваш Божията воля.

И тъй, любовта носи живот, светлина, топлина и знание. Като имаш тази любов, ти приличаш на благоуханно цвете. Любовта изтрива всяка сълза. Ако работите не вървят добре, любовта казва: Не плачи, всичко ще се уреди. Учиш, но не успяваш в уроците си. Любовта казва: Постоянствай, ще имаш успех. Сега и на вас казвам: Учете, прилежни бъдете и всичко ще се нареди. Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

22. Утринно Слово от Учителя, държано на 27 февруари 1938 г. София. – Изгрев.

НОВАТА ХРАНА

Размишление.

Ще прочета 12 глава от Еклисиаст.

Човешкият живот се изразява в две направления: като приятен и неприятен. В очакване да получиш нещо, ти или се обнадеждваш, или се обезнадеждваш. В първия случай, изпитваш приятност, във втория случай - неприятност. Въпреки всичко, казва се, че трябва да живееш. Изкуство е да знаеш, как да живееш. Животът е музика. Следователно, не е достатъчно да имаш инструменти и да се хвалиш с тях, но да знаеш да свириш. Ако дрънкаш само на пиано или на цигулка, скоро ще се отегчиш. Трябва ли да се отегчавате от живота? Животът е дойна крава, от която всеки ден получавате известно количество мляко. От разбирането на човека зависи, повече или по-малко мляко да вземе той от живота. Имаш крава, която всеки ден доиш и то по два пъти на ден: сутрин и вечер. Някои крави дават по 5-6 литри дневно, някои - по-малко. Идва време, когато млякото намалява, докато най-после спре. Трябва да чакате известно време, отново да забременее кравата, да се отели и тогава пак да започне доенето. В първо време ще имаш предвид теленцето: ти ще използваш четвъртината от млякото, а на теленцето - трите четвърти. После ще го делите наполовина. След това, ти ще взимаш три четвърти от млякото, а на теленцето една четвърт. Колкото повече то расте, толкова по-малко мляко ще взима от майка си, докато започне само да се храни. Тогава ти ще използваш всичкото мляко на кравата. На същото основание казвам: Животът дава всичките си блага само на онзи, който го разбира и разумно използва.

Хората се нуждаят от разумно разбиране на живота. Без това разбиране, човек не може да има ясна представа за нещата. Казваш:

Това е крава, кон, вол, но не знаеш, какво представляват те. Ако някой те нарече кон, крава или вол, ще се обидиш. Изучавайте алхимията на думите, да видите, какви сили се крият в тях. От колко елементи се състои думата "добро"? В сричката "до" има два елемента, а в сричката "бро" три елемента - всичко две гласни и три съгласни. Според вас, кой е първият елемент в доброто? Ако си химик и те питам за солната или сярната киселина, веднага ще кажеш, какъв състав и какви свойства има. Ако се отнеме сярата от сярната киселина, остават елементите водород и кислород, но то не е вече сярна киселина. От колко елемента се състои думата зло? - От три елемента - от две съгласни и една гласна. В коя от трите букви се изразява злото като сила? - Най-опасният елемент е буквата "з". В останалите два елемента - "ло" се включва елементът на любовта - буквата "л". В коя буква на доброто е самото добро? Ще кажете, че доброто е в буквата "д" - сами ще проверите това. Сега лесно се казва добро и зло, но това са общи понятия. Тези думи трябва да се изучават, да се разбере техният вътрешен смисъл. Ученият и невежият външно имат еднаква представа за светлината и топлината, но ученият знае елементите на светлината и нейните свойства. Светлината еднакво разкрива пътя и на двамата - запознава ги с външния свят, но ученият познава и вътрешната страна на светлината. Може да я приложи като лечебно средство. Ученият прилага светлината и в изкуството, и в индустрията: с нея топи мъчнотопими метали, отпечатва образи и др. Обаче, невежият не може да впрегне светлината на работа, не знае, как да си служи с нея. И злото може да се впрегне на работа, като червея, който работи в тъмнина. Който не може да използва силите на злото, ще пострада.

Един виден математик работил 20 години върху една трудна задача. Той пишел изчисленията си на малки листчета, които оставял на масата. За да не се загубят, той винаги държал стаята си заключена. Слугинята, която чистела цялата къща, се чудела, защо тази стая е недостъпна за нея. Един ден ученият излязъл на разходка

и забравил да заключи стаята си. Като видяла, че стаята е отворена, тя погледнала вътре и се ужасила от безпорядъка. Казала си: Ще изчистя стаята така, както никой не я е чистил досега. Започнала първо от масата. Събрала всички, според нея, непотребни листчета и ги хвърлила в печката. Като се върнал, ученият влязъл в стаята си и разбрал, че в негово отсъствие, слугинята е влизала в стаята му. Подредена и изчистена била стаята, но нито едно листче не останало на масата - всички били изгорени. Ето как работи злото. Всичко наредила тя на място, но същественото го нямало. Привидно злото нарежда работите, но вътрешно причинява такава вреда, която с години не може да се оправи. Доброто действува обратно.

Имаш един голям цирей на ръката си. Той не ти дава покой, не те оставя да спиш от болки. Идва твоят приятел да те види. Понеже той разбира малко от лекуване, взима една игла, обгаря я и бодва цирея. Ти усещаш болка, но той продължава работата си: изцежда цирея, намазва го с дървено масло, превързва го и след един-два дни циреят изчезва. Значи, в първо време доброто причинява болка, която след няколко дни престава. Резултатът на доброто е благоприятен. Като види, че носиш в торбата си мухлясъл хляб, доброто го изважда навън и го замества с чист пшеничен хляб. Злото постъпва обратно: то изважда пресния пшеничен хляб от торбата и го замества с мухлясал. То ще ти разказва, какви били баща ти и майка ти, как се оженили, как ги почитали хората. Приятен ти е този разговор, но това е залъгалка, то не е истината. Преди всичко, ти се заблуждаваш, че си имал майка и баща. Ако наистина, майка ти те е родила, какво ще кажете за онези мъже и жени, които се движат на екрана? Те раждат ли? Такова нещо са хората - те са живи фотографии на екрана, на сцената. Слушате, че говорят, но от друго място идва гласът. Слушаш по радиото да се говори от Русия, от Америка, но самото радио не говори. И зад всеки човек се крие нещо друго, което го заставя да говори, да се жени, да ражда. Един е истинският баща, една е истинската майка.

Казваш: Тъжен, неразположен съм. Защо си тъжен, не знаеш. Защо си неразположен, също не знаеш. Ученият трябва да знае това. Не е достатъчно да кажеш, че си тъжен, недоволен или обиден, но трябва да различаваш тези състояния едно от друго. Обидата е едно състояние, а докачането друго. Ако си учен, ще различаваш своите вътрешни състояния, няма да ги смесваш. Учен си, по цели дни работиш, без да знаеш мощната сила, която носиш в себе си. Знаете ли, какво представлява доброто и любовта? - Знаем. - Знаете, но вашето разбиране е обикновено. Знаете ли, как да впрегнете доброто и любовта на работа? Богат човек срещнал един беден на улицата и му казал: Какво искаш да направя за тебе? Каквото пожелаеш, ще го изпълня. - Купи ми една свещ, да отида на черква, да се помоля на Бога. Това е неразбиране. Ако бедният иска само една свещ от богатия, за да я запали в черква и да се помоли на Бога за подобряване на материалното му положение, той нищо не е разбрал. И богатият не знае, защо бедният иска свещ, да отиде на черква и да се моли на Бога. Изборът на бедния беше добър. Той на място е пожелал свещ, но не е знаел, как да я използва. Бог няма нужда от неговата свещ. Той има милиарди запалени свещи. Слънчевата система се отличава с една голяма свещ, която постоянно гори. На нея зреят плодовете. Свещта има смисъл вечер, когато си в тъмнина. Запали тогава свещта си, вземи свещената книга и чети. Много неща ще научиш при новата светлина. Аз срещам много хора със запалени свещи, които отиват на черква да се молят.

Казано е в Писанието: "Вие сте храм Божи и Дух Божи живее във вас". И бедният, и богатият са невежи: богатият не разбрал езика на бедния, да му купи две свещи: една свещ за четене, а друга - за черква. И бедният не разбира нуждата на своята душа. Ако аз съм богат и дойде при мене беден да иска свещ, първо ще разбера, какво е положението му, как живее и тогава ще му купя свещ. Виждам, че той лежи на легло, със счупен крак. Веднага започвам да го лекувам. Щом му излекувам крака, ще му дам мотика в ръка, т.е. запалена свещ и

ще му кажа: Иди сега на лозето да копаеш. Бедният ще бъде доволен, че му излекувах крака, но няма да бъде доволен, че го пратих на лозето да копае. Той ще се оплаква, че кръстът го боли от вдигане и слагане на мотиката. Казва: Добър човек си, добре започна, но зле свърши. - Той не знае, че аз още не съм свършил работата си с него. Като узрее гроздето, ще го извикам и ще му кажа: Ти копа по три часа дневно на лозето. Сега вземи децата си и жена си и елате пак на лозето, да берете по три часа на ден грозде. Напълни си кошницата и си върви у дома. Ще бъде ли бедният недоволен от мене? Това значи, да запалиш свещта на човека.

И религиозните хора минават през същите фази, през които минава бедният. Първата фаза: лекуване на счупените им крака, оздравяването им и пращане на нивата или лозето, да работят. Докато са в тази фаза, те роптаят, недоволни са, че кръстът ги боли, че са уморени от работа. - Колко работят? - По три часа дневно. Казвам: Имайте търпение, работата ще се смени. Аз не съм за еднообразието. Дойде време да смените работата: гроздето узря! Вземете децата си, вземете празни кошници и елате на лозето. Ще работите пак по три часа, ще пълните и празните кошници и ще се върнете у дома си с пълна кошница грозде. Ще си изберете от най-сладкото и най-хубаво грозде. И тъй, каквото става на лозето, същото става и в живота. В който дом вляза, аз веднага познавам, в какво положение се намира даден човек. На едного кракът е счупен, на друг - цирея пробиват; трети отива при богатия да иска от него свещ да я запали на Господа. Виждам след това, как бедният, с накуцване, отива на черква да запали свещта, за да получи нещо. Свещта изгаря, а той нищо не получава. Иска от богатия още една свещ, по-голяма, по-дълго време да гори. И тази свещ изгаря и пак нищо не получава. Колкото пъти срещне богатия, сиромахът иска все по-голяма свещ от него. И ако богатият задоволява желанието му, свещта може да се увеличи толкова, че да тежи 50 кг. Кой човек може да носи толкова тежка свещ на гърба си? По-добре продай тази свещ и задоволи нуждите си.

Казвам: Разумни, възвишени същества слизат от невидимия свят и ви питат, какво искате. Младата мома иска да бъде красива, добре облечена, да я харесват момците. Като излезе от дома си, момците тръгват след нея, всеки иска да се запознае, да говори с нея. Те започват да се ревнуват, сбиват се и като си пукнат главите, успокояват се. Има ли смисъл да искаш нещо, което носи нещастие за другите? Младият момък иска да бъде силен, снажен, да го харесват момите. И момите хукват подир момъка и се скарват, развалят приятелството си. Какво трябва да искат младата мома и младият момък от възвишеното същество, което слиза от небето?

Питате: Толкова ли сме невежи? От години вече работим. Нищо ли не сме постигнали? Ще ви отговоря с един пример. Случило се, че всички зърнени храни - житото, царевицата, ръжта, ечемикът се обидили нещо и обявили война на този, който ги е обидил. Въоръжени добре, те напуснали местата си и тръгнали на бой. За да не пострада човечеството от глад, те оставили просото да ги храни. То ги запитало: Каква ще бъде моята длъжност? - Оставяме те да храниш хората, да правят хляб от тебе. - На баница да ставам ли? - Ти стани на хляб, а за баница не мисли. Кой от вас е правил хляб от просо, да знае, колко мъчно се прави. И на вас казвам: Бъдете готови да ставате на хляб, да храните хората, а за баници не мислете. При сегашните условия на живота, не може да се говори за баница. Много от страданията на хората се дължат на баниците. Днес малко хора стават на хляб, а още по-малко на баница. Не е време да се мисли за това.

Ако в този момент дойде при вас същество от разумния свят, какво ще му искате? Каквото поискате, ще ви се даде. Соломон поиска от Господа мъдрост и знание. Сполучливо ли беше искането на Соломон? Какво спечели той със своята мъдрост и знание? В него се яви желание да изучи жената. Затова той взе 300 жени и 600 наложници при себе си. При всичката си мъдрост, той не можа да разбере същината на жената и вместо да се оправи, повече се обърка. Според мене, ако мъжът иска да разбере жената, нека стане жена; ако

жената иска да разбере мъжа, нека стане мъж. Ако и двамата искат да разберат, какво представлява човека, нека придобият качествата на истинския човек. Следователно, не можеш да разбереш, какво представлява жената, ако не станеш жена; не можеш да разбереш мъжа, ако не станеш мъж; не можеш да разбереш човека, ако не станеш човек. Според вас, мъжът е човек с брада и мустаци, силен, мускулест, енергичен. Заема различни служби: ако е военен, започва от обикновен войник и свършва до генерал. Жената не заема външни служби. Мъжът е умът, а жената - сърцето. Каквито желания да се родят в сърцето, без ума те не могат да се реализират; без него те са плодове, расли без слънце. Където е умът, там плодовете растат и узряват.

Какво представлява човекът? - Четири елемента съставят човека: ум, сърце, душа и дух. Всъщност, човек не е нито ум, нито сърце, нито душа, нито дух, но четирите заедно съставят човека. - Какво нещо е душата? - Необятно пространство, което включва всичко в себе си. - Какво е духът? - Необятна сила, която твори и съгражда. - А умът? - Необятна светлина, чрез която идват благата в живота. - Сърцето? - Необятни условия, в които се раждат плодовете на живота. Търсиш ли храна и плодове, ще ги намериш в сърцето. Значи, човек се ползва от хляба, от светлината и топлината, от силата и простора. Питаш се: Кой съм аз? Отговарям: - Ти не си това, което виждаш в огледалото. Виждаш аероплан във въздуха. Аеропланът не е човекът. Виждаш, че аеропланът лети, чуваш да се говори от него, обаче, апаратът не говори. В аероплана има едно същество, което го движи, което говори. Тази идея е отвлечена, но искам да кажа, че това, което виждате отвън, не е човекът. Пипаш, работиш с ръцете, но зад тях се крие друго нещо, което ги направлява. Това, което не виждате, но чувствувате и съзнавате, то е истинският човек. Гледаш, млад човек, едва 20-25- годишен, но като пипнеш ръката му, имаш впечатление на стар, 80-годишен човек. Тези дни имах такава опитност. Дойде при мене един 20 годишен момък. Ръкувах се с него и получих

впечатление, че ръката е на стар човек. Значи, млад човек с ръка на стар. Старият е човек, на когото огънят постепенно намалява и се превръща на пепел. Огънят на младия е буен. В него става пълно горение. Ръката на младия има особена, приятна топлина. Младият се отличава от стария по силата на неговия огън. Ще кажете, че това е естествено. Огън, който гори и изгаря, постепенно отслабва. Това се отнася до човешкия огън. Обаче, има огън, който гори и никога не изгаря. Сега вие се питате, какво е Бог. Докато не разбереш човека, Бога никога няма да разберете. Затова, не питайте, що е Бог, а се питайте, какво искате от Него. Вие искате от Него неща, които отдавна ви е дал. Един познат разправяше своята опитност. Един ден той прекарал в усилена работа: чел, превеждал и не забелязал, как изминал денят. Като свършил работата си, пожелал да запуши лула. Търсил лулата си тук-там, не могъл да я намери. Пита жена си: Къде е лулата ми? И тя търсила, но не могла да я намери. Най-после, едно от децата казало: Татко, лулата е на ухото ти. Той забравил, че я сложил на ухото си и я търсил из цялата къща. И вие търсите лулата си, но не знаете, че е на ухото ви. Ако хората ви говорят, а вие не ги чувате, лулата е на ухото ви. Снемете лулата от ухото си, за да намерите това, което търсите. Така и вие искате от Господа това, което имате. Не впрягайте ума си да служи на една лула; не впрягайте сърцето си да служи на една лула. Имаш едно желание и ако не го постигнеш, гневиш се. Това желание е една лула тютюн. Недоволен си от живота - това е запалена лула, която пуши. Аз виждам мъже и жени, млади и стари със запалена лула в устата.

С какво можете да заместите лулата? Бих ви съветвал да я заместите с флейта. Вместо да пушите лула, по-добре свирете. Превърнете лулите на флейти. Оплакваш се, че твоята работа не върви добре. - Това е запалена лула. - Обезверих се. - Това е запалена лула. - Не е добър животът ми. - Това е запалена лула. - Не мога да уча. - Това е запалена лула. - Не мога да пея. - Това е запалена лула.

Остарях, обеднях - това са все запалени лули. Свали лулата от ухото си и вместо нея, си купи флейта.

Дойде при мене един просяк. Иска ми десет лева. Казвам му: Бъркни в джоба си, ще намериш десет лева. Той бръкна, но нищо не намери. - Бъркни в другия джоб. - И там нищо няма. - Ако бръкна аз, ще извадя сто лева. Бръкнах в единия джоб, извадих сто лева; бръкнах в другия джоб - извадих още сто лева. Бръкнах в третия и извадих сто лева. Значи, всичко триста лева. Той се почуди, как стана това и каза: Ти държиш тези пари в ръката си и като бръкнеш в джоба, изваждаш ги. Бих желал и аз да правя така. - Като бръкна в джоба, аз разтърсвам ръката си и от нея излизат сто лева. И той се опита да направи същото, но нищо не излезе. Трябва да знаеш, как да разтърсваш ръката си. Както цветята дават безброй цветове и плодните дървета - безброй плодове, така и за човека, който възприема Божествената светлина, невъзможните неща стават възможни. За него възможностите се увеличават всеки ден. Лесно се предават мислите между хора, които живеят в любов.

За изяснение на горната мисъл, ще изнеса един пример от живота. Мъж и жена си живеят добре. Мъжът излиза сутрин на работа. Жената остава в къщи да работи, да приготвя обед. Сеща се, че за обяд трябва да се купи хляб, захар, сирене, но забравила да каже на мъжа си да купи тези неща. Тя започва да мисли усилено върху покупката, като я свързва с мъжа си. Той се връща на обяд и донася точно тези неща, за които жена му е мислила. Някога тя си мисли: Имам нужда от палто, трябва да си купя. Като се връща от работа, мъжът вижда на една витрина хубави палта и си казва: Ще вляза в магазина да купя на жена си едно палто, тя има нужда от такова. Вечерта и носи палтото. Значи, желанието се е изпълнило. Обаче, това става само между хора, които се обичат. Който има такива опитности, да не ги изнася навън. Щом се похвали някъде, законът вече не работи. Който вдига много шум около себе си, всякога губи. Цената на реката не е в шума, който вдига, но в количеството вода,

която я прави пълноводна. Също така, човек не трябва да си задава въпроса, добър ли е, или лош. Той не трябва даже да съзнава това. Мислиш ли, че си направил добро, ако дадеш пет лева на някого? Петте лева са тежест, от която се освобождаваш. Ако тръгнеш за онзи свят и носиш една игла със себе си, няма да влезеш в Царството Божие. Тя ще те спъне.

Най-малкото желание, с което човек тръгва за онзи свят, ще го спъне. Изкажеш ли желание да се сбогуваш с жена си, с децата си и тогава да тръгнеш за онзи свят, това ще ти попречи да влезеш в царството Божие. Под "влизане в Царството Божие", разбирам да имаш отношение към него. Влизаш в университета, но не си студент. Само онзи е студент, който има отношение към студентите и професорите. Че си влязъл в университета, че си слушал една лекция, това не показва, че си студент. За да бъдеш студент, ще слушаш лекции и ще държиш изпити. - Защо идват изпитанията? - Защото сте студенти. Някой казва: Аз няма да държа изпити. Значи, слушател си. Така може да прекараш и десет години в университета, но студент няма да бъдеш. Ще придобиеш известно знание, но тъй като не си държал изпити, знанието ти не е озаконено. За да се озакони, ще държиш изпит по предметите, които си изучавал. Кое е по-добре: с изпит, или без изпит? - По-добре е да си редовен студент, отколкото - слушател.

И тъй, какво искате от този живот? - Ако съм на ваше място, ще искам да се подмладя; ако съм на ваше място, ще заместя лулата с някакъв инструмент; ако съм на ваше място, ще искам една свещ, да чета вечер при нейната светлина; ако съм на ваше място, ще помоля Господа да ме научи, как да обичам хората. И после, ще Го помоля да ме изпита по всички предмети, които съм изучавал. Искам да видя, какво знание съм придобил. Искам да държа изпит по любовта. Такъв е моят избор. Ако вие сега не се подмладите, животът ви ще се обезсмисли. Ако не минете през изпити, да се провери знанието ви, не можете да се повдигнете. Когато бубата се увие в копринен

пашкул, то има смисъл. И като се превърне на пеперуда и хвръкне, животът се подобрява. Какво ще кажете на червея, който пълзи по земята? Една кола да мине над него и ще го смачка. Станете пеперуда, за да бъдете свободни, да не ви сполетяват нещастия. Ако някое същество от разумния свят ме попита, какво искам, ще кажа: Научи ме да мисля право, да виждам красивото в света. Като дойдеш до злото, ще гледаш на него като на корени, а на доброто като на клони. Корените са в земята, а клоните във въздуха. Дръж злото долу, а доброто - горе. - А любовта? - Тя е плод на дървото на живота.

Казано е в Писанието: "Листата на дървото на живота са за изцеление, а плодът за храна". Понеже любовта е плодът на това дърво, тя е хлябът, който трябва да ядем, за да живеем. Докато се храним с любовта, ние живеем. Щом престанем да се храним с любовта, ние умираме. Любовта не е сила, не е светлина, но тя е храна за човешката душа. Без тази храна, човек не може да живее. Христос казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, има живот в себе си". - Дотегна ми да обичам. - Щом не обичаш, ще умреш. Който обича, той има живот в себе си. Не се страхувайте от думите на Христос: "Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот в себе си". Има смисъл да ядеш плътта Христова. Той ще влезе в тебе и ще изправи всички твои грешки. Ако не приемеш Христос, животът ти няма да се изправи. Докато студентът решава задачата на дъската, професорът седи далеч от него и следи работата. Когато професорът се приближи до дъската да провери задачата, студентът остава близо до него и се поучава. Това е процес на съзнанието. Как ще намерим грешките? - Това е работа на професора. Студентът само учи. Той изучава доброто и злото като сили, които работят в човека. И тъй, обичай злото, като корени на дървото, а доброто - като клони. Като обичаш клоните, ще се грижиш и за корените. Отвреме-навреме ще ги поливаш. Как ще се грижиш за клоните; как ще изявиш любовта си към тях? - Като ги чистиш от яйцата на пеперудите. Дървото ще ти благодари чрез своите плодове. Ако не изпълниш това, ще дойде

съдбата в света. - Кой ще изпълни тази съдба? - Казано е в Писанието, че в последния ден Христос ще съди хората. Ще каже: "Болен бях, не ме нагледахте; в затвор бях, не ме посетихте; гладен бях, не ме нахранихте; гол бях, не ме облякохте". И вие искате да служите на Христос! Казано е: "Понеже не направихте това на един от моите малки братя и на мене не сте го направили". Това е Христова идея. Новото разбиране казва: Хранете се с любовта! Тя е единствената здравословна храна, от която можете да се ползвате. Останалите добродетели са видоизменение на любовта, т.е. изменено меню на любовта.

"Защото Бог ще докара на съд всяко дело". Така казва Соломон. Това е едното положение. Ще бъдеш студент, ще ти преподават и ще те изпитват. Изпитът е съдбата. Ако свършиш добре изпита си, ще ти сложат висока бележка и ще получиш диплом. Христос казва: "Който яде плътта ми, има живот в себе си". Когато любовта влезе в човека като храна, тя внася живот в него. Така се създава връзка между човека и любовта. Често срещам гладни хора по улицата, пожълтели, позеленели оплакват се, че работата им не върви добре. - Не се храниш добре. Как да не се храня добре? Вегетарианец съм, ям само плодове - ябълки, круши - най-чиста храна. - Не се храниш правилно, т.е. не се храниш с любовта. Когато взема една ябълка, първо я прекарвам през пръстите си, да почувствувам, обича ли ме тя. Ако не ме обича, давам я на други, а за себе си взимам такава, която ме обича. Така правя и с крушата. Щом я пипна, аз зная вече, че тя не е за мене. Крушата ми казва: Аз обичам еди-кого си. Занасям крушата на този човек. Други пък ми носят круши, които мене обичат. Имали ли сте такава опитност?

Аз засягам въпроса за хранене с любовта, като предисловие на възвишения живот. - И ние ще отидем в този свят. - Ще отидете, но без знание. Там ще ви посрещнат професори, учени хора. Те ще бъдат снизходителни към вас, ще изслушат вашите теории и хипотези и само ще се усмихнат. Ще си кажат: Много неща знаете, но вашето

знание не е право. Истинско знание е, като бръкнеш в джоба си, да извадиш пари. Като пипнеш цирея си, веднага да изчезне. Ако си неразположен, опитай се да смениш неразположението си в разположение. - Защо сте тъжни? - Защото Бог ни е забравил. - Това е човешката гордост. Бог ви е забравил! Вие сте Го забравили и сега очаквате Той да ви намери.

Казвам: Хранете се с любовта. Само любовта, като храна, може да ви преобрази, да превърне недоволството в доволство. Дойде една сестра при мене да се оплаква от някого - недоволна, сърдита е. Аз затварям очите си, не я гледам. - Защо? - От очите излиза голяма енергия. Тя се оплаква и чака да кажа нещо. Като свърши оплакването си, казвам: Добър е Господ. Тя ме погледна, замисли се и каза: Извини ме, прекалих много. И аз, като отивам при Господа, извинявам се, че не съм обичал хората, както Той ги обича. Не съм обичал растенията, както Той ги обича. Спомням си, че не съм ги поливал, не съм се грижил за тях. Един ден седя в стаята си и оттам виждам, как една сестра мие листата на един голям лимон. Тя мие листата, а цветовете един след друг падат. Веднага излязох вън и казах: Сестра, престани да миеш листата на лимона. Като прецъфти, тогава ги мий. Изобщо, никога не мий листата на човек или на растение, когато цъфти. Опасна е тази работа. Като прецъфти, тогава да се мият.

Повтарям: Хранете се с любовта. На всичко гледайте през очите на Бога. Мислете за Него, за хилядите добрини, които Той ви е направил. Не се самоосъждайте, но още днес си дайте отчет, как сте отговорили на Бога за всички добрини, направени от Него. Колко случаи сте пропуснали да изпълните задължението си към Бога! Всички хора са нещастни, а ти искаш да бъдеш щастлив. Защо не се вгледаш в нещастието на своя ближен?

Носете хляба на любовта със себе си. И като видите, че хлябът на някого е мухлясъл, извадете го от торбата му и вместо него, сложете му пресен, чист пшеничен хляб. Така постъпвайте, че никой да не ви съди. Като ви срещне Христос, да остане доволен от вас. Той може да

ви срещне, както срещна двама от учениците си, които отиваха в Магдалос. Христос ги запита: Къде отивате? За какво се разговаряте? - Ти нищо ли не знаеш? Навярно си странник, от друга земя. Не знаеш ли, че имаше голям пророк на земята, когото видните евреи разпнаха? Ние очаквахме Той да победи Израил, а те Го разпнаха. Какви ли работи не се говорят за Него! Ти не Го ли познаваш? - Така е трябвало да стане. Той да пострада, а те да се спасят. - Хубаво говориш. Остани с нас да ядем. Насядаха на земята и като разчупи хляба, странникът изчезна. - Къде отиде Той? - Влезе вътре в тях. Следователно, когато Христос влезе във вас, ще стане невидим и вашите сърца ще почнат да горят.

Хранете се с любовта, с живото Слово на Христос. Живото Слово ще внесе във вас това, от което всички се нуждаете. Това е новата храна.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

23. Утринно Слово от Учителя, държано на 6 март 1938 г. София. – Изгрев.

ДА СЛУШАТ

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Йоан.

При сегашните условия на живота, човек няма ясна представа за себе си. Той не помни, откъде е дошъл и къде отива. Че е дошъл отнякъде, това знае, но откъде, именно, не знае. Знае, че отива някъде, но къде, именно и това не знае. Даже опитностите, които хората имат, са сянка на самата реалност. Например, храненето е процес, общ за всички същества. Ако този процес нямаше известна приятност и той щеше да бъде тежест. Онова чувство, което заставя живите същества да се хранят, е приятността, която те изпитват при яденето.

Често питате, какъв е онзи свят. - За да ви се говори за онзи свят, трябва да разбирате този свят. Казвате, че знаете, какъв е този свят. Обаче, ако ви накарам да го опишете, как ще го опишете? Как ще опишете, например, в какво се състои красотата на семейния живот? Има някои външни признаци, които определят семейството. Казвате, че семейството е образувано от двама души - мъж и жена. Това е външната страна на семейството. То има и вътрешна страна. Как ще се опише тя? За да се опише тази страна, нужно е човек да бъде психолог, да прониква във вътрешните отношения на мъжа и жената. Какво ще кажете за едно семейство, в което и мъжът, и жената са посърнали, с увиснали глави? Щастливо ли е това семейство? Ако и двамата са жизнерадостни, доволни, това семейство е щастливо. Щастието е идеал, към който се стремят всички хора. Потребно е щастието.

Има противоречия в живота, които трябва да се обяснят. Например, някои хора, влезли в религиозния живот, вместо да се радват, те скърбят. Те искат веднага да разберат същината на нещата,

да разберат онзи свят и Бога. Религиозният живот се представя такъв, какъвто не е. Говорят за рая и ада, без да ги познават. Адът и раят са вътрешни, психически състояния. Те не могат да се разберат без вътрешни опитности, без вътрешно чувство. - Искаме да ни докажат съществуването на онзи свят. - Той не се доказва. Никой не може да те заведе на онзи свят. Ако очите ти са отворени, ще знаеш нещо за онзи свят. Ако са затворени, нищо няма да знаеш. Ученият и простият говорят за светлината, ползват се от нея; ученият разбира нейната същина, а простият не я разбира. Даже и най-малките същества се ползват от светлината, без да знаят нещо за нея. Ученият познава и външната, и вътрешната страна, а простият - само външната страна. И религията има две страни: външна и вътрешна. Ученият се ползва и от двете страни на религията, а простият - само от външната страна. Само онзи се ползва от вътрешната страна на нещата, който има вътрешно чувство, т.е. вътрешно отношение към тях. Това се постига с постепенното развиване на сетивата в човека. Следователно, ще виждаш външно и вътрешно, ще чуваш външно и вътрешно. Всяко сетиво има две страни, които трябва еднакво да се развиват.

- Къде е мястото на религиозното чувство в човека? - Според учените френолози мястото му е горе на главата. Когато този център, т.е. това чувство в човека е развито, той вижда вътрешно. Ако това чувство в човека не е развито, той нищо не вижда. Можеш ли да убеждаваш слепия, че има светлина? Първо ще му отвориш очите и после ще му говориш за светлината. Светлината, в своите прояви, е сложно нещо. Такова нещо е и музиката. Лесно се казва: Това е музика, песен. Но колко сложна е тази песен! Всеки звук има определена граница. Например, тонът "до" има 32 трептения. Това не е достатъчно. За него може да се кажат още много неща. Какво се разбира под "яйце"? В яйцето се крие зародишът на живота и формата, която ще излезе от него. Такова нещо е тонът "до". За да го изучиш, трябва да го сложиш под квачката, да се измъти. Яйце е този тон. Около всеки тон има цяла система вълни. Те се движат около

един център. Всяка вълна има свой специфичен характер. Това са отвлечени въпроси. Колкото и да се говори за тях, те ще останат неразбрани.

Днес повечето хора имат общо понятие за музиката. Ако при това разбиране взимаха правилно основния тон на живота, те щяха да избегнат много нещастия и мъчнотии. Значи, нещастията на хората се дължат на факта, че те не взимат правилно основния тон. - Кой е основният тон на живота? - Според някои, основният тон на живота е "до". Той представлява дом, който има условия да расте. Буквата "Д" означава семка, която трябва да се посее. Буквата "О" означава условие за растене. Искаш да пееш. Какво е нужно за пеенето? - Салон и певец. Салонът трябва да бъде добре отоплен и проветрен. Това са условията. Семето е в самия певец, в неговия глас. Като започне да пее, той поставя семето, което почва да расте. Тогава слушателите остават доволни от певеца. Ако семето, т.е. гласът няма условия да расте, публиката не е доволна от певеца.

Сега, не е въпрос за музиката. Тя е външната страна на живота. Важен въпрос е, какви трябва да бъдат отношенията ни към Бога. За да имаш отношение към Бога, първо ти трябва да мислиш. Мисълта е първото условие за създаване на отношения. Второто условие е да имаш същество, с което да се разговаряш мислено. Мисълта трябва да отива до известно същество и да се връща. Така се създава особен вид общение, връзка. Трето условие е музиката, т.е. трептението. Не можеш да мислиш нито да предаваш мисълта си без проводник, т.е. без среда. Това са трептенията на въздуха, които, щом са хармонични, наричаме ги музика. На първия принцип отговаря мозъкът, на втория принцип отговарят дробовете, а на третия - стомахът и цялата храносмилателна система. Друго сравнение: музиката има отношение към устата, към чувствата, гласът има отношение към ушите, а мисълта - към очите, които възприемат светлината. За да се прояви, човек се нуждае от светлина, топлина и сила. -Какво търси човек в света? - Господа. Дали съзнава това, или не съзнава, не е важно. Всяка

душа търси Бога. Грешката е там, че хората търсят Бога вън от себе си и се питат, има ли Бог, или няма. Щом Го търсиш, ще се качиш горе в главата си, ще отвориш радиото си и веднага ще влезеш във връзка с горния свят, с разумните същества там и ще започнеш да се разговаряш. Който има радио, знае, как се постъпва. Завърти ключа, сложи стрелката, където иска и веднага слуша, какво се говори от Москва, Лондон, Париж. Будните души веднага му отговарят. Знае се, че и когато не е съществувало радиото, хората пак се съобщавали с възвишения свят. Пророците, светиите са предавали думите на Господа, както и на разумните същества, от горния свят. Това не става чрез ума, но по вътрешен път. То е достъпно за учените, за просветените хора, които разбират. Колкото да говориш на невежия по този въпрос, нищо няма да разбере. Той не е просветен. Той казва: Невъзможно е машина да говори. Ако го накараш да слуша, ще каже: Ти си скрил някого в машината и там той пее и говори. Който не разбира законите на живота, прилича на маймуна. Като сложиш пред нея огледало, тя веднага започва да търси зад огледалото, да намери маймуната, която вижда там. Много естествено, тя никога не се е оглеждала в огледало и се чуди. Опитва се да хване другата маймуна - не може. Всъщност, тя вижда някъде една маймуна.

Ученият казва: Аз искам да хвана реалността. - Как ще я хванеш, когато тя е отражение на самия тебе? Реалността е в самия човек. Бог, Когото търсиш вън някъде, е в самия тебе. Той се изявява вън от тебе, но същевременно е и вътре в тебе. Ако познаваш себе си, ще познаваш и Бога. Ако познаеш Бога в себе си, ще Го познаеш и вън от себе си. Ако знаеш причината, ще познаеш и следствието. Кое е по-важно: причината, или следствието? - Искам да бъда добър. - Това е неразбиране на доброто. По естество човек е добър. Той е създаден добър, но трябва да прояви доброто в себе си. Да мислиш, че отсега нататък ще станеш добър, това е неразбиране. Все едно да искаш сега да станеш музикален. Музиката е вложена в тебе. Сега ти трябва само да работиш, да развиеш музиката в себе си, да я проявиш. Искаш да

сееш. Имаш пълен хамбар с жито. Сей, колкото искаш. - Имам много ниви. - Жито имаш ли? - Нямам. - Щом нямаш жито, нищо не можеш да направиш. Следователно, когато казваме, че човек трябва да бъде добър, музикален, умен, религиозен, разбираме даденото, т.е. онова, което е вложено в него. Реалността е даденото, вложеното в човека. Тя трябва само да се изяви навън.

Мнозина се питат, говоря ли истината, или не. Ти си музикант, разбираш музиката и сам пееш и свириш. Излизам и аз на сцената да пея. Ти, който ме слушаш, трябва ли да искаш доказателства отвън, да ти кажат, добре ли пея, или не? Като отворя устата си и взема първия тон, ти веднага ще разбереш, добре ли пея, или не. Трябва ли да търсите човек отвън да ви каже, как пея? Трябва ли да очаквате да дойде някой отвън, или от невидимия свят да ви говори за Бога и да ви убеждава, че Той съществува. И това е добре, но когато дойде едно разумно същество от другия свят да ви говори, ушите ви трябва да бъдат отворени, да чувате и разбирате, какво ви говори. Очите и ушите на човека трябва да бъдат отворени, да вижда и чува добре. И кокошката отваря и затваря очите си. Когато търси нещо, тя отваря очите си. Докато не намери зрънце и не го глътне, тя не затваря очите си. После пак ги отваря, търси нещо за ядене. Сега и аз съм отворил тази книга. Защо съм я отворил? - Да храня кокошки. Имам стотина кокошки. Напълнил съм крината с жито и хвърлям навсякъде по двора. Кокошките ме обикалят и кълват. Казвам за себе си: Ето един учител, който дава първия урок на кокошките. Сега, като пръскам аз, вие трябва да събирате. Добре е, че събират; лошо е, че нищо не дават. Обаче, човекът, техният господар, е умен, знае как да вземе своето. Щом се мръкне, той влиза в курника, напипва една от угоените кокошки и казва: Сега ти ще дадеш онова, което взе от мене. Той внася този длъжник в къщи и направят едно хубаво ядене от него. Така той се изплаща за това, което е получил. Ще кажете, че това е фигуративна реч. - Да, фигура е, но в нея се крие известна идея.

И тъй, ако от невидимия свят слизат разумни същества и щедро хвърлят семената си, а ние само събираме и нищо не даваме, не ни очаква нищо друго, освен съдбата на кокошките. Всички Учители на човечеството, които са проповядвали, имали са предвид едно - да научат хората да живеят добре. Това значи, да обработят даденото, а след това, те да го предадат на другите хора. Не задържайте нищо за себе си. Каквото обработвате, пращайте навън и други да се ползват от него. задържай за себе си само толкова, колкото ти е нужно. Останалото пусни да върви в света. Животът е движение. следователно, нищо не оставяй в покой. Всичко около тебе трябва да се движи. Умът, сърцето, волята ти трябва да бъдат в движение. - Какво движение? - Разумно. Следователно, ако нещо те измъчва, или ако си в тъмнина, знай, че си в застой. Ако само за момент мисълта ти престане да работи, ти ще се натъкнеш на голямо нещастие; ако само за момент сърцето и волята ти престанат да работят, пак те очаква нещастие. Казвате, че човек не трябва да мисли много, да чувствува много и да работи много. В едно отношение сте прави, а именно, човек не трябва да се товари с ненужни мисли, чувства и преживявания. Обаче, невъзможно е той да престане да мисли, да чувствува и да действува. Престане ли да се движи, това значи, да не живее.

Казано е в Писанието: "Истината освобождава, а лъжата ограничава. Истината носи живот, а лъжата носи смърт". Казано е: "Не лъжи!" - Защо да не лъжа? - За да не умреш, да не изгубиш всичките блага на живота. - Защо трябва да обичам истината? - За да живееш, да бъдеш щастлив, да придобиеш всички добродетели. Ако трябва да обичаш, обичай истината. - Истината е отвлечено понятие. - Така мисли онзи, който не я разбира. Христос казва: "Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил". Това е живот вечен, да познаем Тебе, от Когото излиза всичко. Това е живот вечен, да познаем всички хора, които си създал. Истината излиза от Бога, тя носи живот. Истината трябва да дойде в

нас и ние да я познаем. Ако истината не дойде във вас и животът няма да дойде. Казваш: Искам да живея. - Обичай истината. - Не искам да умра. - Изпъди лъжата вън от себе си. Лъжата е бирник; дойде ли в дома ти, каквото намери, ще го задигне и ще си замине. Вие се спирате върху големите лъжи, а върху малките не спирате вниманието си. Оставете големите лъжи настрана. Има лъжи в човека, които той не вижда; с години трябва да го убеждават, че нещо е криво, лъжливо в него, за да повярва.

Казвам: Не постъпваш добре. - Условията са лоши. - Вината не е в условията, но в светлината, която имаш. Повече светлина ти е нужна. - Ама задачите са трудни, не мога да ги реша. - Ако си решавал редовно задачите си и трудните ще решиш. Като реши трудните задачи, ученикът получава шестица. Ако реши две задачи, получава четворка или петица - от усилията зависи. Ако не реши нито една задача, пишат му нула, т.е. колело за велосипед, без спици. Колелото трябва да се движи, да се впрегне на работа. Как ще накараш това колело да се движи? За онзи, който разбира, лесно е. Не можеш да накараш човека да направи това, за което няма условия. Всеки може да развие дарбите си, вложени в него. За да накараш колелото да се движи, трябва да се посъветваш с някой майстор. Така си помагат учениците в училището. Учителят преподава някой труден урок по математика и само двама-трима разбират урока. Какво става сега? - Като излезе учителят от клас, около тях се събират останалите ученици и ги молят да им обяснят урока. Способните ученици разказват, а другите слушат. Ако всички не разберат, поне половината ще използват обясненията. Така, едни на други си помагат и работата върви. Значи, всеки учител си има асистенти - способните ученици. Често и вие търсите учител, да ви преподава. Кой е вашият учител? - Двама души да се съберете, единият от вас е учител.

Никога двама души не могат да бъдат на една висота. Под "учител" разбирам нещо специфично. Всяка дума си има специфично

съдържание. На понятието майка ще дадете едно значение, на понятието баща - друго. Не може да вложите в известно понятие съдържание, което то няма. Всеки не може да бъде майка, нито баща. Всеки не може да бъде брат, нито може да бъде сестра; всеки не може да бъде слуга, нито господар; всеки не може да бъде добър, нито лош. Това са идеи с точно определено съдържание. Във всяка идея се крият специфични качества. Не е достатъчно да бъдеш майка, но каква майка си ти? - Майката трябва да ражда. - Думата "раждане" не е обща за всички случаи. Казваме: Кравата се отели. Не казваме, че кравата ражда. Семето пониква, не казваме, че земята го е родила. И затова, като кажем, че майката ражда, разбираме, че тя трябва да роди дете, което да прилича на нея. Ако майката роди разумно дете, момче или момиче, тя е майка в правия смисъл на думата. Ако роди хилаво, неразумно дете, тя не е майка. Ако учениците разбират учителя, когато преподава, той е истински учител, добре познава предмета си. Щом учениците не го разбират, той не е на мястото си, не владее предмета си. Разказваха ми за един учител, българин, който попаднал в Америка. Понеже трябвало сам да се прехранва, той станал учител в една прогимназия. По нямане часове по неговия предмет, той бил принуден да преподава аритметика, макар че не бил специалист. За да не се изложи пред учениците, той си служил със следния метод. Като влизал в клас, изваждал на дъската един от способните ученици и му давал да решава една задача. В това време следял, как ученикът решава. От време- навреме се обръщал към останалите ученици, като ги питал: Вярно ли работи другарят ви? Не греши ли някъде? Като чувал тяхното одобрение, той сам се учил. Така, в продължение на една година, той знаел вече материала по-добре от своите способни ученици. Има много такива учители. Това е досетливост, съобразителност. И на вас, като учители, препоръчвам да си служите понякога с този метод.

Като ученици и вие правите грешки. Какво е грешката? Изнасяне на един въпрос така, както не е. Ние приемаме само ония неща, които

са изнесени правилно. Желанието ми е да се научите да слушате. Бог говори на всички. От вас се иска да различавате гласа на Бога. Много гласове чувате, някога и вие сами си говорите. Изкуство е да различите гласа на Бога. Както познавате гласа на майка си и на баща си, на брат си и на сестра си, така трябва да познавате и гласа на Бога. Рядко говори Той, но трябва да познавате гласа Му. Той всякога говори последен. Щом се изредят всички, тогава Той започва да говори. Този ти говорил, онзи ти говорил и всички остават разочаровани от тебе. Казват: От този човек нищо няма да излезе! Ти оставаш захвърлен на пътя, в голяма скръб и отчаяние. Казваш: Моята работа се свърши вече! В този момент Бог ще ти проговори. Ти сам ще се убедиш, че невъзможното за тебе е възможно за Бога. Само при тези условия, ти ще чуеш гласа на Бога. Ще Го чуеш и никога няма да Го забравиш. Когато паднеш на дъното на кладенеца, тогава Бог ще простре ръката си и ще те извади. Казваш: Паднах в кладенеца. Извади ме една мощна ръка оттам. Само така ще познаеш Онзи, Който ти е помогнал. И тогава, като те пита някой, в какво вярваш, кажи: Вярвам в Онзи, Който ме извади от кладенеца. Глупава ли е тази вяра? Не трябва ли да вярваш в Съществото, Което ти дава живот, светлина и сила? Ако животът ти се осмисля, не трябва ли да вярваш в това Същество? - Къде е това Същество? - Във вас и вън от вас. Докато търсите Бога отвън и очаквате Той да ви обича, вие сте на крив път. Днес и мъже, и жени търсят някой да ги обича отвън. Майката не може да обикне детето си, ако не го е обикнала, преди да дойде то на света. Ако го обикне, преди да се е явило на бял свят, тя ще го роди.

Закон е: Не можеш да познаеш Бога, ако не Го обичаш. Щом е вътре в тебе, ти ще Го обичаш. Бог е пробуждане на твоето съзнание. Той е първият, Който те учи. Като се родиш, Той казва на майка ти: Ще бдиш, ще следиш за това дете. И на птичката-майка Бог казва: Ще лежиш върху тези яйца, докато ги излюпиш. Като отгледаш малките си, тогава ще бъдеш свободна. И наистина, докато пиленцата са малки, майката ходи и се връща, носи им храна. Щом пораснат, те

сами изхвръкват от гнездото. Ако не искат да хвръкнат, тя ги кълве, заставя ги сами да си търсят храна. Отчасти, птичките са разрешили семейния въпрос. Една кокошка има по 10-15 пиленца и за всички се грижи, но все пак към някое от тях тя има по-голяма любов. Онези, които тя обича, се въртят повече около нея. По същия начин постъпват и хората. Онзи, когото обичате, е по-близо до вас. Когото не обичате, съзнателно го държите далеч от себе си. За да се създаде едно отношение с вас, трябва да се вмъкнат други помежду ви, да се направи верига.

Питате: Защо човек държи близо до себе си онзи, когото обича? - Не зная. Всъщност, аз зная причината, но понеже вие не знаете, влизам в положението ви и казвам, че и аз не зная. Ако бяхте глухи, щях да мълча, нищо нямаше да ви говоря. Понеже имате уши и чувате, вие ме заставяте да говоря. Каквото зная аз, за себе си го зная. Но аз не зная това, което вие знаете. Аз лесно мога да ви позная. Достатъчно е да ви поканя на обяд, за да разбера вашия характер и да видя, дали можете да цените. Слагам пред вас чиния, вилица, нож, кърпа, хляб и наблюдавам, как започвате да ядете. Така ще позная, учен човек ли си, или невежа; възпитан ли си, или не. Колкото и да се прикрива човек, все ще прояви нещо скрито в него. Който е набожен, ще се спре малко, ще отправи молитва към Бога и тогава започва да яде. Който не е набожен, веднага започва да яде. Той казва: Много съм гладен. Едно нещо е гладът, друго е лакомията. Гладът усилва в човека стремежа към живота. Чрез глада Бог изявява своята скрита любов към човека. От любов Бог ни заставя да отидем до извора. Така, Той казва: Ползвайте се от извора, от въздуха, от храната. Той внася в нас непреодолим стремеж към благата на живота, към самия живот. Това значи, да се прояви Божественото в човека.

Сега, като ви говоря, у вас се създава едно разбиране, което постоянно се изменя. Наблюдавам хората и виждам, как менят характера си: когато са здрави, те се проявяват по един начин; когато са болни - по друг начин. Те стават нервни, взискателни, искат да

имат двама-трима души около тях, да им помагат. Те са нетърпеливи, дразнят се лесно. Има болни, които са много внимателни, деликатни, признателни. Те стават меки, говорят тихо, спокойно. От грижите на окръжаващите към болния се съди за любовта им към него. Приятелите, познатите му се интересуват, питат, как е със здравето си. Майката и бащата, братята, сестрите му също се интересуват, следят температурата му, очакват да дойде лекарят, да каже нещо за болния. Ако температурата му се повиши, те веднага тичат за лекар. Колко се повишила? - Отива до 39-40о. - Няма нищо страшно. Числата 3+9=12 - число на зодиаците. Значи болният трябва да изучава астрология. - Сложна наука е астрологията. - Каквато и да е, той трябва да я изучава. Ако температурата на болния се е повишила до 41о, положението му става опасно. Числата 4+1=5. И двете числа са мъжки. Значи, двама мъже се бият за една жена. Ако са умни, единият от тях ще отстъпи; ако не са умни, ще се бият. Болният е момата, за която се бият. Ако умре, момците са били неразумни, бой е имало между тях. Ако болният оздравее, момците са били разумни, отстъпили са. Единият казва: Отстъпвам момата на тебе. Нека си живее на земята, да се радва на света. Следователно, когато умира някой, това показва, че за него се бият момци. Ако оздравее, това показва, че момците са разумни, спогодили се. Това е моята диагноза.

Един наш брат, добър поет, заминал вече за другия свят, се обади оттам и разказа, как е положението му. Според него, животът в другия свят е по-мъчен от този на земята. - Много естествено. На земята ти си пратен като дете, да учиш. Баща ти е работил, грижил се за тебе, поддържал те е. На онзи свят ти си самостоятелен, пратен да работиш и помагаш на другите. Цял ден работиш, ходиш от едно място на друго, учиш хората, но малцина те разбират. Ти отиваш при някого, нашепваш му, как да постъпи, но той махне с ръка, не иска да слуша. Ти се връщаш недоволен, неразположен. Ако не успееш да помогнеш на някой човек на земята, ти губиш. Веднага пишат за тебе в книгата, че нищо не си постигнал. Питате: И на онзи свят ли ще

работим? - Ако не работите, животът ви ще се обезсмисли. Ще изпратят другиго в една кръчма, да въздействува на някой добър човек, но пияница, да не пие. Друг ще изпратят в някой голям дом, където домакинята е разсипница, измъчва мъжа си. Ще нашепва да не пилее толкова много пари, да бъде по-скромна в облеклото си, в храната. - С такива дребни работи ли се занимават там? - Няма дребни и едри работи. Там всичко е важно. Колкото е важно да се грижиш за краката си, толкова е важно да мислиш и за главата си. Какво по-важно от това, да знаеш, как да се обуеш, т.е. да се облечеш с добродетели; да знаеш, какви ръкавици да сложиш на ръцете си, т.е. да се облечеш в правдата; да знаеш, как да си служиш с езика си - да приложиш любовта; как да гледаш с очите си - да се облечеш с истината; да знаеш, как да слушаш - да се облечеш с дрехата на знанието и светлината. Всички хора имат език, но не знаят да говорят. - Защо? - Не са облечени в дрехата на любовта. Външно те мажат къщата си, парфюмират се, но вътрешно не я поддържат. Говоря за човешкото тяло, като къща, в което душата живее. Ако питат някого, защо не измаже къщата си и отвътре, той ще се оправдае, че няма пари. Аз предпочитам да я измажа първо отвътре и когато имам пари, тогава да я измажа отвън.

И тъй, измажете къщите си, първо отвътре, после отвън. В това няма никакво противоречие. Ако уреждате живота си първо отвън и това не е лошо. Обаче, по-естествено е да го уредите отвътре. Щом е уреден отвътре, ще го уредите и отвън. Това значи, да приложите следния закон: Вложи любовта първо отвътре, после отвън. Вложи истината първо отвътре, после отвън. Вложи мъдростта отвътре, после отвън. Вложи правдата отвътре, после отвън. Вложи добродетелта отвътре, а после отвън. Сега Бог очаква от нас да проявим любовта си към Него, да бъдем готови да Му служим. Без служене на Бога и най-простият живот е безсмислен. Няма по-достойно същество от Бога. Който Му служи, ще придобие всичко, към което се стреми. Никой не може да даде на човека това, което Бог му дава. На когото и да

служиш в света, в края на краищата, нещастен ще бъдеш. - Аз искам да бъда щастлив. - Служи на Бога, там е твоето щастие. Първо ще служим на Бога, после Той ще ни прати да служим на другите. Този е правият път.

Мнозина са идвали при мене с желание, аз да ги уча. Казвам: Най-напред ще служите на Бога, а после ще дойдете при мене. Аз не искам никой да ми служи. Като излезете от Бога, тогава ще дойдете при мене. Ако има нещо, което не сте научили, тогава аз ще ви уча. - Какво ще научите от мене? Дребни работи. Като ученици, най-напред ще служите на учителя си, който ви преподава. След това ще дойдат двама от способните ученици, след тях още двама, докато най-после дойдат и последните двама. Те вървят в пътя и си приказват. И семейството представлява двама ученика. И те се разговарят, учат се. Някъде жената учи мъжа; някъде мъжът учи жената. - Защо е така? - Защото другояче не може да бъде. Ако и двамата разберат, какво говори професорът, те и взаимно се разбират. Ако не са го разбрали еднакво, който по-добре го е разбрал, той говори, а другият слуша.

Казва се, че жената трябва да се покорява на мъжа. - Не е въпрос за покоряване. То е друго нещо. - Жената трябва да слуша, в смисъл, да се покорява. Послушанието не подразбира покорство. Можеш да бъдеш послушен, ако имаш знания, които прилагаш. В този смисъл, послушният е свободен човек. Който не е свободен, не е послушен. Който обича, също е послушен. Не може да обичаш някого и да не го слушаш. Не може да обичаш Бога и да не Го слушаш. Следователно, послушанието е закон, който се отнася първо към Бога, а после към хората. Ако Го обичаш, ти знаеш, как да постъпваш и с ближния си и със себе си. каквото имаш, ти си готов да го споделиш със своя ближен. Пътуваш с един другар. Носиш в торбата си пресен хляб и 10 ябълки. Другарят ти нищо не носи. Сядате да си починете. Ти изваждаш хляба и ябълките и ги делиш наполовина с другаря си. Той ще бъде доволен от тебе. Това е справедливост. Който не е готов да се жертвува за другите, не може да разбере Божиите закони. Ако семето,

посято в земята, се разпуква на две, колко повече човек трябва да раздели благото, което му е дадено, със своя ближен. Любовта изисква жертви. Жертвата е семето, което се посява. Да жертвуваш нещо, това не подразбира, че губиш. Ако не сееш, не можеш да жертвуваш. Щом сееш, след време ще жънеш, т.е. ще придобиваш.

Учете се да обичате Бога и да Го слушате. Когато Той говори, не Му възразявайте. Ако ви каже да направите нещо, не казвайте, че не можете. Бог каза на Йон да отиде в Ниневия, но той се отказа под предлог, че не може да свърши тази работа. Когато Бог ти възлага една работа, приеми я. Можеш, не можеш, ще я направиш. Никога не отказвай на Бога. Каквато работа ти възложи, опитай се да я направиш. Ще видиш, че няма нищо невъзможно. Кажеш ли, че това не можеш да направиш, няма да усетиш, как животът ти ще се обезсмисли. Ако ти не изпълниш думата на Бога, друг ще я изпълни, но ти вече си пропуснал нещо. Тази е причината за нещастията на хората. Човек живее и нарежда живота си по свое разбиране, по свой избор. Каквото е мислил в миналото, сега го живее. Каквото днес мисли, в бъдеще ще го живее. Бъдещето ви зависи от вас. Каквато основа си поставите днес, такова бъдеще ще си изработите. Ако поставите любовта, като основа, животът ви коренно ще се измени. Не мислете, че сегашните ви вярвания могат да оправят миналото и да създадат светло бъдеще. Миналото трябва да изтече.

Казваш: Толкова години вече работя, нищо ли не съм постигнал? - Постигнал си нещо, но още не можеш да забележиш промените, които са станали в твоя живот. Всеки е постигнал нещо, но с това, което печелите, изплащате стари дългове. Щом изплатите старите си дългове, тогава ще разберете, какво представлява новото учение - Учението на Любовта. То изключва смъртта. Старото учение включва смъртта, а новото я изключва. Старото учение носи смъртта, а новото Учение носи безсмъртие. "Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил". Познайте Господа в себе си, Който ви е дал живот. Слушайте гласа Му и гласа

на онези посредници, които Бог изпраща до вас. Като познавате Бога и Неговите посланици, ще изпълните Неговата воля. В изпълнение на Божията воля е повдигането на цялото човечество. Бъдете готови да служите на Бога, като мъчениците в миналото. И сегашните мъченици трябва да бъдат готови да служат на Бога. От всички хора се иска жертва за Божествената любов. Да няма нещо невъзможно в света. За Бога всичко е възможно.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

24. Утринно Слово от Учителя, държано на 13 март 1938 г. София. – Изгрев.

ДОБРИТЕ ПЛОДОВЕ

Размишление.

Ще прочета 15 глава от Евангелието на Матей.

Често човек очаква нещо от живота. Още със ставането си от сън, той очаква да се случи нещо особено в живота му. Какво ще се случи и той не знае, но очаква. Някога се случва точно онова, което не е очаквал. Например, не е очаквал неприятност, но се случва. Не е очаквал някакво добро, то му се случва. Някога се случва това, което човек очаква. Това е съвпадение с Божествения порядък на нещата. Някой има особени възгледи за живота. Той иска да застави разумните същества, които са над него, да постъпват според неговите възгледи. Детето често се сърди, плаче; иска да накара майка си и баща си да постъпят така, както то желае. В известен случай, майката и бащата са снизходителни към детето. Те постъпват според неговото желание. Обаче, понякога не става, както то иска. Значи, в случая, бащата и майката са капелмайстори. Те дирижират детето, те дават такта на пиесата. Погледнеш, детето започнало да пее в специална, миньорна гама. Казваш: Дете е! - Не е дете, то е възрастен човек, защото има определена идея, която иска да постигне. Ако е дете, как му е дошло на ум да заповядва на родителите си? Детето никога не заповядва. Щом заповядва, то ни най-малко не е дете, а стар господар.

Днес всички хора искат да станат господари, но не знаят, какви са последствията от господаруването. Малцина желаят да бъдат ученици и слуги. Те учат по неволя, а не от любов; слугуват по неволя, не от любов. Всеки, който иска да стане господар и на него ще се намери господар. Той е в положението на житното зърно, което заравят в земята. Откак свят светува, нито един господар не се е освободил от този закон. Който иска да заповядва, в земята го заравят.

Хората умират по единствената причина, че искат да станат господари. Ако още първите хора се бяха задоволили с ученичеството и до днес те нямаше да излязат от рая. Понеже пожелаха да станат господари, като Господа, те излязоха от рая и се намериха на земята. Така, те изгубиха всичко, каквото имаха. Закон е: Бог не позволява да има много господари в света. Един господар е достатъчен. Ако пожелаеш да станеш господар, ти си в стълкновение с Бога. Само така ще се убедиш, че Бог е всесилен; няма да те остави да станеш господар. Това значи, да опиташ тоягата на Бога.

Мнозина ме питат, защо идват страданията в живота. Отговарям: Защото искате да бъдете господари. Послушното дете, което изпълнява волята на баща си и майка си, никога не страда. В момента, когато детето иска да се наложи на родителите си, да им стане господар, те проявяват грубото си естество към него. Ако питате детето, защо родителите му го наказват и бият, то отговаря: Лоши станаха, не са такива, каквито бяха по-рано. Сега съм още дете, не мога да се справя с тях, но като порасна, тогава ще им покажа, кой съм аз. Казвате: Дете е, не знае, какво говори. - Не, така постъпват не само децата, но и възрастните. Някой влиза в едно общество и в първо време се слага, не се проявява. Щом стане господар, той казва: Не ме убеждавайте, аз имам свое мнение.

Съберат се двама вярващи. Единият казва: Аз вярвам. И другият казва, че вярва. Започват да спорят, кой от двамата е на правата страна. И двамата искат да се наложат. - До нас ли се отнася това? - Не, вие не сте от тези двамата. Ще кажете, че ви иронизирам. Ето какво искам да кажа. Всички спорове в семействата, в обществата се дължат на господарите. Големият син иска да стане господар, а малките да му се подчиняват. Някога голямата сестра иска да стане господар, малките да се подчиняват. Кой ще бъде господар, това зависи, дали братът, или сестрата е по-силна. Където има господарство, там редът и порядъкът е крив. Някога този порядък е бил на място, но в бъдеще той не може да се използва. Някога

каменарят, с чук в ръка, е ходил да чупи канарите и да троши камъните. Но днес, когато камъните са станали живи хора, какъв смисъл има да ги трошите? Ако градите къща от тухли и камъни, има ли нужда да ги трошите? Щом натрошите тухлите, стените ще се съборят. Ако камъните са малки и добре прилягат в постройката, защо ще ги трошите?

Помнете: Без любов новото Учение не може да се разбере. Нужно ли е учителят или професорът, след като е държал една хубава лекция, да изслушва учениците или студентите отново да му я разказват? В случая, ученикът прилича на грамофонна плоча, на която видният професор е предал една лекция. Този професор е длъжен да слуша, как е възпроизведена лекцията му на грамофона. Ако грамофонът предаде лекцията, както професорът я е изказал, ще получи шестица; ако не я предаде, както трябва, ще получи по-долна бележка. Ако нищо не знае, ще получи единица. На място ли е този порядък? В духовния свят има място и за този порядък. Обаче, има и друг порядък, според който, когато професорът предаде лекцията си, студентът я заучава добре и отива в света да я приложи. За професора не е важно, как студентът е разбрал и заучил лекцията. За него е важно, как той я е приложил и какъв е резултатът от прилагането. На химика дават задача да изследва едно съединение в лабораторията. В случая, професорът не се интересува от това, какво знае студентът по аналитична химия, но какъв е резултатът от анализа, т.е. как е решил дадената задача.

В какво се заключава новото учение? - В изправяне живота на миналите векове. Дойде една сестра при мене, да ме пита нещо. Тя минава за много напреднала. Този ден аз не приемах никого. Като дойде тя, реших да не я връщам, но да говоря откровено, както тя не очакваше. Казах и: Ти искаш да се представиш за напреднала, но не знаеш, че приличаш на сестра си и на брат си. На сестра си приличаш по това, че си светска жена, като нея; на брат си приличаш по това, че си скържава, като него. Тя се разплака. Казах : Плачът няма да ти

помогне, но мисл, как да се изправиш. При това, ти си доста щеславна. Ако не признаваш, че думите ми са прави, не остава нищо друго, освен аз да изправя твоите недъзи в себе си. Такъв е законът. Слушам някога, как мърморят моите ученици. Те казват: Дотегнаха ни вече молитвите. Искаме да бъдем самостоятелни, да отидем в света, да си поживеем свободно. - Хиляди години сте живели като хората от света, опитали сте този живот. Ако и сега го опитате, нищо ново няма да научите. Слушам прасето от кочината да роптае: Дотегна ми това положение, цял ден да ме подкарва свинарят и вечер да ме прибира в кочината. Искам свобода, да вляза в тинята на локвата и там да се повъргалям. Много години се е въргаляло това прасе в локвата! В края на краищата, пак прасе си е останало, нищо ново не е придобило. Опасно е да се къпеш в тропическата река по обяд. Лесно може да попаднеш в корема на някой крокодил. - Искам да се окъпя в топлата тропическа река. - И това може да направиш, но ще знаеш, че по това време, именно, излизат крокодилите.

Казвам: Естествено е човек да се стреми към свобода и самостоятелност. Този стремеж не е само индивидуален, но общ за цялото човечество. Благодарение на този стремеж, човек някога върши неестествени, неправилни неща. Не е достатъчно само да се констатира това, но неправилните неща трябва да се изправят. Кривото се изправя чрез музиката. Следваш музика, но учителят ти още не е доволен от тебе. Ухо имаш, способен си, но ръката ти още не е привикнала, ухото ти - също. Ще се упражняваш, докато станеш господар на ухото и на ръката си. Ще изучаваш правилата на музиката и така ще се изправяш. Много пъти ще те поправя учителят, докато започнеш да взимаш чисти тонове. За да се изправи, ученикът трябва да има любов към музиката. Сто пъти ще изпееш песента, докато я научиш правилно. И учителят трябва да има любов към работата си, за да изправи ученика си, да го научи добре да пее и свири. И животът може да се изправи, ако имате любов към него. Като казвам, че не трябва да се къпете в реки, където има крокодили, с това

не искам да кажа, че съм против удоволствията. Приятно е да се къпе човек в реките. Приятно е и да отидеш на банкет. Аз съм ходил и на банкет и на концерти; къпал съм се и в реки - не съм против това. Важно е да се използва всяко нещо. Например, има случаи, когато отиваш на концерт болен и неразположен, а се връщаш здрав. Отиваш на театър беден, с убит дух, а излизаш оттам богат, вдъхновен. Само веднъж през живота си аз отидох на борсата в Ню Йорк. Заведе ме един американец на галерията. Слушахме един да говори; той викаше, махаше с ръце. Американецът ми каза: Тука е нашето висше общество. Някой влиза горд, самонадеян, с уважение и почит от всички хора, а после го извеждат като последен бедняк. Изпъждат го вън от борсата. Той влиза милионер, а излиза последен бедняк. Такава борса съществува и в религията, и в науката, и в музиката. Значи, има религиозна борса, научна, търговска борса и др. Много естествено. Ако влезеш в едно научно общество, между учени и ти ще станеш учен. Ако не си учен, ще изгубиш и това, което имаш. Ще ви приведа един пример, да видите, какво става в така наречените "религиозни борси". Това е действителен случай. Един младеж от едно русенско село проявявал интерес към религиозни въпроси. Веднъж срещнал един евангелист, който започнал да го убеждава да влезе в тяхната черква. Така младежът станал евангелист. Но в селото почнали да го преследват, като изменник на православието. По едно време той се запознал с баптистите, които пожелали да го кръстят, да мине в баптиската черква. Той се отказал и от евангелистите. Значи, от православната църква минал към евангелистите, а после към баптистите. Последните го харесали и за да го задържат при тях, пратили го да проповядва. - Как ще проповядвам, когато сам още нищо не зная! Дайте ми някаква работа между вас, да се уча. - Няма за тебе работа. Един търговец-баптист му казал: Ти си наш брат, не мога да те взема слуга при мене. Светските хора могат да слугуват при нас, а ти ще отидеш да слугуваш на тях.

Младежът решил да замине в Румъния, там да си търси работа. Обаче, попаднал между чужди хора, той се съблазнил и не издържал на условията. Научил се за мене, той ми изпрати писмо. - Двадесет и две годишен съм, искам да дойда при вас. Отговорих му да дойде. Един ден виждам, пристига този младеж, със скъсани дрехи, обувки, съвсем изпаднал. Той ми каза: Виж в какво положение съм! Бях православен, станах евангелист, после - баптист. Сега искам да остана между вас. Един от нашите братя, лекар, който вярваше в духовете, веднага го прие: облече го, даде му обувки, риза; прати го на баня да се окъпе и му осигури прехраната за един месец. Той ми каза: духовете са го изпратили при мене да му помогна. В това време младежът беше постоянно около доктора, който искаше да го настани на работа. Заведе го при един варненски книжар и му каза: Дай на този младеж да продава книги срещу известно възнаграждение. Книжарят му даде книги за повече от 1500 лева.

Младежът взе книгите и вече не се върна. За да му помогна и аз го препоръчах на книжаря. Питаха ме после: Къде отиде младежът? - Да проповядва. - Та ти нали минаваш за ясновидец? Не виждаше ли, че той ще ви завлече? - Духовете ви изпитват чрез него. - Да пише поне едно писмо, а той изял парите и не се обажда. Повече не видяхме този човек. Понеже аз го препоръчах, платих на книжаря сумата 1500 лева. Докато беше православен, евангелист и баптист, той се вестяваше, но като стана спиритист, изчезна. Казвам на братята: Ще се нареди работата. И наистина, като платих, работата се нареди. Извиних го пред книжаря, че е забравил сметката. Най-напред, преди да беше получил парите, книжарят беше готов да се нахвърля върху спиритистите, но като му платих каза, че младежът бил честен човек. Аз намерих, че грешката беше моя. Може би, от миналото нещо да му съм дължал. И днес се изплатих. Готов съм да платя и лихвите. Аз разбрах, защо младежът е минавал от едно верую в друго - той е търсел истината. Тя е същественото, което той трябваше да задоволи. Според мене, ако не бях срещнал този младеж, нямаше какво да ви

разказвам днес, а така можах да ви изнеса един действителен случай от живота. Той струва повече от 1500 лева, за нищо не го продавам. - Защо не го продаваш? - Защото ще го кажа и на други. Като го разказвам на различни места, оставям всекиго свободен, да плати за примера, колкото иска. Православните направили добре, че го кръстили като православен; баптистите го кръстили, а спиритистите го облякоха и нахраниха. И той направи добре, че изяде парите на спиритистите. Младежът искаше да каже: Не са нужни пари на хората, те са само средство.

Като се разговаряхме с доктора, той често ме питаше: Ти не позна ли онзи момък; не знаеше ли, че той ще ни излъже? - Знаех, но съзнателно го оставих да ме излъже. Ще оставиш човека да се прояви и тогава ще го познаеш. За да го познаеш, той трябва да направи едно добро или едно зло. Така постъпва Бог, така постъпва и невидимият свят. Те ни оставят да се проявим, за да ни познаят, какви сме. Ние познаваме дявола, след като ни направи някое зло. Познаваме Бога, след като ни направи добро. Бог ни познава чрез доброто и злото, на които служим. Той ни оставя свободни, за да види, какво можем да направим. Казвате: Не знае ли Бог хората, не ги ли познава? - Какво Бог знае, това е друг въпрос. Важно е, как ти ще се проявиш, дали служиш на Бога, или не. Служенето не е механически процес. За да служиш на Бога, ти трябва да дадеш нещо от себе си. Бог трябва да живее в тебе, да Му дадеш гражданство, свобода, да слушаш Неговия съвет. Тогава Той оставя Духа си да те ръководи. Ако не се поддаваш на Неговите съвети, ти изяждаш и изпиваш благата, които ти се дават и се връщаш при Баща си, като блудния син и казваш: Сгреших пред небето и пред Тебе; не съм достоен да се нарека Твой син. Приеми ме като един от Твоите слуги.

"Защо твоите ученици престъпват преданието на старите? - понеже не си мият ръцете, когато ядат хляб". А Той отговори: "Не осквернява человека, което влязва в устата, но което излязва из устата, то осквернява человека". Ако човек не е добре облечен, това ни най-

малко не го осквернява. Че обувките на някого са скъсани; че шапката му е стара и това не го осквернява. Отговорът на Христос има широк смисъл. Онова, което осквернява човека, е неразбирането на Божествения план. Казваш: Не мога да търпя хората! Причината за това се крие дълбоко някъде в човешкото естество. Има случаи, когато някоя мома е крайно търпелива. Като стане майка, тя е вече нетърпелива. Не майката, а детето в нея е нетърпеливо. Като роди детето, в желанието да изпълни неговата воля в дадения момент, тя пак проявява нетърпение. Тя трепери над детето си, иска да го задоволи. Ако една мома се влюби в човек с пороци, по закона на любовта, неговите пороци ще минат и в нея. Ако обичаш музикант, музиката ще мине в тебе; ако обичаш крадец, тази слабост ще се яви и в тебе. Всеки недъг, всяка болест се предава от човек на човек. Разбирайте това правилно. Казвам, че трябва да обичате всички хора. - Кои хора? - Божествените - хората на любовта. Без Божествената любов човек не може да се прояви. Човешката любов е опасна: опасно е да те обичат, опасно е и ти да обичаш. - Защо е опасно да обичаш? - В тази любов има недъзи. Влезете ли в общество, където се прилага Божествената любов, вие ще се спасите. Важно е да сте силни. Ако сте силни, никакво външно влияние на любовта няма да ви засегне. Ако не сте силни и най-слабите недъзи ще ви повлияят.

Новото учение изисква от всички хора, да имат един център, на който да разчитат. Единственото, на което човек всякога може да разчита, това е неговото висше, Божествено съзнание, Което никога не спи. Във всички живи същества, особено в низшите, има един пропуск, един промеждутък в съзнанието, който им пречи да бъдат будни. За да запазиш съзнанието си будно, спри се върху стиха, където е казано: "Да възлюбиш Господа, Бога Твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила". Значи, цялото същество на човека, трябва да се изпълни с Божията любов. Това значи да се проявиш като човек. - Аз обичам Господа. - Ако ти обичаш Господа с всичкия си ум, сърце, душа и сила, ти никога няма

да боледуваш - ще бъдеш господар на болестта; ще бъдеш господар на всички недостатъци. Ако не се изпълниш с Божията любов, ще опиташ всички противоречия в живота. Сиромашията се дължи на самите вас. В любовта ви има нещо криво.

Сега аз разглеждам въпроса по същество. Ако вие обичате Бога, както трябва, то всички ония души, свързани с Него, в най-трудните минути ще ви се притекат на помощ. Каквато нужда имате, те ще ви задоволят, както майката задоволява нуждите на своето дете. Заради любовта си към Бога, майката е готова на всички жертви за своето дете. Докато майката, т.е. любовта е с вас, всички хора ще ви услужват. Щом майката умре, условията се изменят. Любовта е майката на живота. Където е любовта, там всичко се нарежда добре. Където любовта отсъства, там майката не е жива. Дете, лишено от майка, е изложено на големи страдания. Вярвам, че никой от вас няма да остави майка си да умре. - Любовта умира ли? - Любовта не умира, но си заминава. Малка причина може да застави любовта да си замине. Това се случва и в светския, и в религиозния живот. Тогава човек губи най- хубавото от себе си. Всички светли мисли, светли чувства и постъпки изчезват от неговия живот. Слушал съм да казват: Какво беше едно време! Колко се обичахме! Какво се случи? - Случило се нещо - любовта си заминала.

Питате: Как можем да се обичаме? - Ако ви кажа, как да се обичате, а вие наскърбите любовта, по- добре не се захващайте с нея. Затова, живейте и се обичайте, както е било досега. Ще ви кажа, как да се обичате, когато приемете любовта в себе си. Общество, където любовта царува, там никакви бележки не се правят. Ако бяхте хора на любовта, това, което сега ви говоря, щеше да бъде безпредметно. Там аз ще мълча. Защо? - Защото и вие сте хора като мене. Даже сега, като ви говоря, не постъпвам правилно. Защо ще ви говоря? Ако аз греша, на кого ще говоря? Следователно, ако и вие грешите, трябва ли да изнасям грешките ви? Мога ли да се осъждам за моите грешки? Както съм снизходителен към себе си, такъв трябва да бъда и към вас. Ще

кажа: Счупих една стомна. Ще призная грешката си, без да се съдя, без да се оправдавам. Кажа ли, че пътят не бил равен, че стомната не била здрава, нищо не печеля. Значи, своята грешка намалявам, а грешката на другите увеличавам. Това не е прав път на работа.

"Наближило е Царството Божие на земята". - Кога ще дойде то? - Когато любовта влезе между хората. Вие искате да дойде Царството Божие на земята без любов. - Това е невъзможно. Когато Христос дойде втори път на земята, ще дойде и Царството Божие. Идването на Христос подразбира идване на страданията. Без страдания няма да влезете в Царството Божие. Наблюдавал съм, какво става с малките деца, които играят на пътя. По цели часове играят и не мислят да се прибират вкъщи. Но като дойде по-големият им брат с пръчка в ръка, те веднага бягат и си отиват вкъщи. Значи, страданията ще заставят хората да се приберат в домовете си, т.е. да влязат в Царството Божие. Богомолците от любов ли отиват на черква? - От страх. Ако не отидат, тоягата ще играе по гърба им.

Вчера дойде една госпожа от града, да ме пита нещо. - Какво ще ме пита? Видяла ме, та иска да знае, какво може да направи за мене. Щом ме е видяла, трябваше тогава да ме пита, а не сега. Значи, тя не е сигурна в това, което е видяла. Това е все едно да пита свещта, гори ли, или не. Щом свещта гори, няма защо да пита, гори ли, или не. Друг е въпросът, ако свещта е загаснала. Ако свещта гори, отвори книгата си и чети. - Можеш ли да четеш? - Мога. - Това показва, че свещта гори и можеш да се ползваш от светлината . - Обича ли ни Бог? - Вие сами можете да си отговорите. Ако ставате по-добри, Бог ви обича. Любовта си има признаци. Слагам едно дърво в огъня. По какво познаваш, че е в огъня? - Защото в огъня дървото изгаря и се превръща на пепел. Ако и вие разбирате любовта, както дървото разбира огъня, ще изгорите. - Как да разбираме любовта? - Както житното зърно я разбира. Посято в земята, то покълва, израства и дава изобилно плод. Слънчевата светлина и топлина дават подтик на зърното да расте. Те представляват любовта. Следователно, онова

начало в нас, което обединява нашите мисли и чувства, е любовта. Обаче, онази сила, която ни изгаря, както огънят изгаря дървото и ни превръща в дим и пепел, е неестествена проява на любовта. Тя не е за разумните хора. Казвам: Дървото да гори и да изгаря! Ние нямаме нищо общо с него. Ние сме житни зърна, които растат, развиват се и дават изобилно плод. Ние сме плодни дървета, които дават добри плодове. - Какво ще стане, като дойде Христос на земята? - Според някои, земята ще изгори. - Това е криво разбиране. Земята няма да изгори, но ще мине през огън и ще се пречисти. На тази земя ще живеят и ще работят праведните.

"Не осквернява человека, което влиза в уста, но което излиза из уста". Човек се познава по своя ум, сърце и воля. В духовния свят имат представа за човека по неговите мисли, чувства и постъпки. Там те играят такава роля, каквато плодовете на земята. Както ние оценяваме овощните дървета по техните плодове, така и духовния свят ни оценява по нашите мисли и чувства. Съществата в духовния свят се хранят с нашите мисли и чувства, като с плодове. Те се грижат за нас като за растенията в Божията градина. Както вие изкоренявате растението, което не дава добри плодове, така и в духовния свят изкореняват всеки човек, който не дава добри плодове. И Христос казва за такъв човек: "Изкоренете го". Ние казваме: Еди-кой си заминал за другия свят.

Казвате: Само лоши хора ли заминават за онзи свят? - И добри, и лоши. Някой човек е толкова добър, че решават да го вземат в другия свят. Две градини има Бог: едната градина е астралния свят, наречена "адовата градина", а другата е "райската градина". Едни хора посаждат в рая, а други - в ада. Едните дават сладки плодове, а другите - горчиви. Като отидете в рая, там ще ви оценят според плодовете, които сте родили на земята. Вашите мисли, чувства и постъпки ще ви следват. Като влезете в другия свят, след вас ще видите наредени мислите и чувствата си. Ако си бил вегетарианец, там ще видиш, доколко си бил такъв. Някога си ял прасета, кокошки; там ще ги

видиш наредени около тебе, искат да им върнеш месото. Ще чуваш: Върни ми крилцето, върни ми крака! Ако си ял риба и тя ще иска своето. Всички животни, от които си взел нещо, ще те обикалят и докато не им върнеш това нещо, няма да те оставят. Така се отне на Йов всичкото богатство, което не беше на място. Второто богатство, което той придоби, дойде по пътя на любовта. - Защо трябва да живея? - За да придобиеш истинското богатство. Ако влезеш в другия свят със своите камили, волове, овце, ще намериш ли място за тях? Затова Христос учил хората да се отрекат от богатството на земята; да се отрекат от лошия живот и да станат ученици на новото учение, да започнат отново. Всеки ще мине през опитността на Йов: Всичките камили, овце, волове ще отидат в другия свят; синовете и дъщерите също ще отидат в другия свят. Ще остане само жена ти, мърморката. Тя казваше: Кажи поне една дума против Господа, да се освободиш. - Как да кажа, когато Той ме е благословил? - Ще търпиш като Йов. После ще дойдат и приятелите ти, които ще те осъждат. Като минеш и този изпит, ще дойде новото просветление - светлината на новия живот. Йов каза: Много съм слушал, Господи, за Тебе; много съм говорил и аз, но вече няма да говоря така, както съм говорил; няма да живея така, както съм живял.

Праведен беше Йов, но не беше човек на любовта. Като дойдоха страданията върху него, той прокле деня, в който се е родил. Дано и Бог забрави този ден - той е ден на безлюбието. В огорчението си, Йов намери, че е безполезно да живее. И вие, като минавате през изпита на Йов, проклинате деня, в който сте се родили. Трябва да дойде денят, когато ще изгубите всичкото си богатство. В какво се заключава това богатство? - В онези братя и сестри, които ви обичат, които всякога са били на ваше разположение. Като ги изгубите, тогава ще разберете, какво са били те за вас; тогава ще разберете, че и вие сте готови да направите всичко за тях. - Може ли без имане на този свят? - Щом има, кой да ви обича, може и без имане. От коя крава вадите въздуха? Въздухът е благото на онези, които ви обичат. От коя крава

взимате водата? Хубавото мляко взимате от кравата, но откъде идва светлината? Значи, има блага в света, които идват от Божествения свят. Хлябът идва от онези, които ни обичат; водата идва от онези, които ни обичат; въздухът идва от онези, които ни обичат; и светлината идва по същия път. Някога, тези, които ни донасят хляба, ни заставят да плащаме скъпо за него.

И тъй, ако вярвате в това, което ви говоря, няма да се оскверни вашата душа. Ако вярвате в това, което сега ви проповядвам, няма да се оскверните. Вярвайте, че хлябът, водата, въздухът и светлината идват от съществата, които ви обичат. Ще кажете, че давате на хората дърва, хляб, но никой не ви благодари. От вас ли изтичат тези блага? Те не излизат от вас. Това учение, при което продаваш хляба на хората и мислиш, че правиш добро, то е старото учение. От този хляб умират хората. Човек живее с всяко Слово, което излиза от Бога. Той живее с всяко Слово, което излиза от светлината и топлината на Бога. Това подразбира онзи, живият хляб, който излиза от Бога. Той носи вечния живот.

Приемете Божията светлина. Приемете Божията мъдрост.

Приемате Божията любов. Приемате живия хляб, за който Христос казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето". Само така ще минете през изпитите на праведния Йов и ще се възродите. След това ще минете пътя на възкръсналия Христос.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

25. Утринно Слово от Учителя, държано на 20 март 1938 г. София. – Изгрев.

ВЕЛИКИТЕ ПЪТИЩА

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Йоан.

Тази глава представлява част от една реч, която някога Христос е държал. Защо тогава хората не вярваха? Защо не можаха да разберат истината? Аз съм засягал този въпрос. Хората не могат да разберат истината, защото имат три съзнания: едното съзнание е външно, обективно; то се занимава с физическия свят. Другото съзнание е вътрешно, субективно; то се занимава с вътрешния свят. Третото съзнание включва първите две. Следователно, докато се занимава с физическата страна на живота, човек има външно разбиране. Той се занимава само с външната форма на нещата. Ако избира хляб, ще гледа де е голям, с хубава форма. Това е външната форма на хляба. Друг дойде, не търси голям хляб, но да е добре опечен и от хубаво брашно. Първият обръща внимание на физическата страна на хляба, а вторият - на духовната. Третият, в когото Божественото съзнание е пробудено, не купува хляб за себе си, а за другите. Той има предвид децата на някой беден, нещастен човек. Първата и втората категория хора се грижат за себе си, а третата категория - за другите. Човек с физическо съзнание търси голям хляб, а духовният - малък хляб. Той казва: Не искам много. - Не искаш много, но да бъде скъпоценен камъкът. Значи, да не бъде голям като паче яйце, но поне като гълъбово. Такъв камък струва скъпо. Стойността му е няколко килограма злато.

Има нещо, което препятства в живота на човека. - Кое е то? - Еднообразието. Слушаш някой ученик пее "Цвете мило, цвете красно". Където отиде, все тази песен пее. Най-после дотяга и на него и на обкръжаващите. Започва да пее друга песен. Един ден и тя му

омръзва. Не оставай да ти омръзват нещата. Някои се обличат в цветни дрехи - бели, червени, сини. Това особено обичат децата. Възрастните също обръщат внимание на цвета на дрехите си, но повечето са тъмни. Старите пък носят черни дрехи. Старият казва: Всичко изгубих! - Какво изгуби? - Младостта си. Значи, за стария младостта е вече умряла. Той е изгубил младостта си, която му носела радост, свежест, сила. Той вижда, че няма вече, кой да му помага и кой да го утешава. Казвате: Остаряхме, няма какво да правим. Не можем да работим. - Докато младостта беше с вас, работата вървеше напред. Щом си замина тя, нищо не върви. Отиде си Младенка, а остана Старка. Казваш: Този е млад, а онзи - стар. - Какво от това? Така не се разрешават въпросите. Докато разглеждаш поотделно младостта и старостта, всякога ще се спъваш.

Външната страна не разрешава въпроса. Четете във вестниците, по афишите, че знаменит певец ще дава концерт. Всички се произнасят много добре за него. Това е едната страна на въпроса. Важно е, как пее той. Това е другата страна на въпроса. Често се произнасят за някого, че е добър, млад, учен. Това е само обявление. Трябва да опитате, дали човек отговаря на качествата, които му приписват. Ще излезе на сцената и вие ще проверите, доколко е вярно всичко писано във вестниците за него. Концертът решава въпроса. За предпочитане е да пресилиш малко добрите качества на човека, отколкото да изнасяш отрицателните му качества. Най-добре е, обаче да изнасяш фактите, както са.

Съвременните хора се интересуват от окултните науки. В Англия се явил един окултист, който злоупотребил с доверието и интереса на хората към тези науки, с цел да ги обере. Дал обявления, в които съобщавал за големите чудеса, които вършел. С мисълта си могъл да спре експреса във време на движение. Обаче, за да демонстрира това, необходимо било злато и скъпоценности, да използва тяхната магнетична сила. Явили се много любители на този опит и щедро предлагали златните си украшения и скъпоценни камъни. В

определения час за опита, всички заинтересувани отишли на мястото, където той ще се проведе. Там бил и окултистът. В момента, когато експресът минал, той, с голяма ловкост и бързина, се хвърлил във влака и бързо изчезнал пред очите на публиката, без да спре експреса. Експресът продължил пътя си, а с него заедно и знаменитият окултист.

Често хората се излагат в живота си, като този окултист. - Как? - По различни начини. Някои минават за силно вярващи, а като се намерят в затруднение, не могат да си помогнат - вярата им се излага. Един наш брат, сега е в другия свят, беше се парализирал, гръбначният му стълб се схванал. Идват двама братя да ми кажат, какво е положението му. - Лесна работа, ще се лекува с вяра. Идете при него, хванете го за ръцете и мислено направете молитва, да стане от леглото. Вярата ви ще помогне. Те отишли, направили, каквото им казах и след два дни идват при мене отчаяни, обезсърчени. Казват: Учителю, тази работа не е за нас. Освен, че нищо не направихме, но болестта му се предаде и на нас, едва се движим, гръбнакът ни се схвана. Тази работа е за тебе. Втори път не отиваме да лекуваме такива болни. - Според мене, тази болест е проста, някое дете от невидимия свят си е играло с болния и по някакъв начин го е свързало.

Един стар човек ми разказваше една своя опитност. Един ден, като си седял, дошло едно от внучетата му, подало му една голяма макара и казало: Дядо, дръж малко макарата. Дядото взел макарата, а детето започнало да обикаля. Той започнал да се смее на ума на детето, което си мислело, че ще излезе нещо от тази игра. Обиколило веднъж, два, три пъти и конецът се увивал около дядото. Когато конецът се свършил, детето казало: Дядо, я стани сега! Опитал се той да стане, не може. Ръцете и краката му били здраво свързани, не могъл да ги движи. Ще кажете, че ви забавлявам, занимавам ви с приказки. Мислете, както искате. Аз отидох да видя болния брат. Седнах при него, гледам, вързал го е някой, както внучето вързало

дядо си. Братът ме следи, да види, какво лекарство ще извадя от джоба си. Лежи той с вързани ръце и крака, не мърда, гледа ме, какво ще направя. И аз, от своя страна, гледам, откъде да започна да развивам въжето, без да режа. В това време се разговарям с него. Казвам му: Ще полежиш малко и ще си починеш. Толкова години работиш като адвокат, не си починал. - Остави тази почивка. Големи болки имам в ръцете и краката. Страшно е да не може човек да се мръдне. Кажи нещо за положението ми. - Бъди спокоен, тази работа не е толкова сериозна, не си нужен в онзи свят. Там не са нужни адвокати. Ти още имаш работа на земята. - Не зная, какво ще стане с мене, но болките са големи. Пък и за смях станах на хората. Знаят, че съм окултист, а лежа с вързани ръце и крака, не мога да се мръдна. Кажи, как ще ме освободиш. Аз развивам въжето и се разговарям с него: Как са жената, децата? - Те са добре, но аз се мъча, не мога да се обърна, не мога да се движа. Аз отвличах вниманието му върху различни въпроси, за да не ми пречи. Като развих цялото въже, казах му: Хайде, опитай се да станеш. Той забрави, че е болен и се вдигна от леглото, спусна си краката и стъпи на земята. - Хайде, разходи се из стаята. Той обиколи няколко пъти, спря се и ме гледа. - Разходи се и по другите стаи. Той обиколи всички стаи и пак дойде при мене. Гледа ме, мисли и се чуди, какво става с него, не може да си отговори. Обаче, за мене работата е ясна. Аз само развих въжето, с което бяха вързани ръцете и краката му. След няколко дни той отиде на работа. Един ден го срещнал лекарят, който го преглеждал и го запитал: Как оздравя? - Много просто. Дойде Учителят, поговори с мене, после ми каза да стана и да се разходя из стаята. Станах, разходих се по всичките стаи и след няколко дни бях съвършено здрав. - Как стана това? - Не зная. - Даде ли ти някакъв цяр? - Цяр не ми даде. - Не може да бъде! - Във всеки случай, фактът е на лице. Лекарят искаше да знае, какъв цяр съм дал, та и той да го приложи.

Казвам: Някога е лесно да отмотаеш въжето около човека, а някога е мъчно. Стават възли, оплитания. Всичко това трябва да се

премахне. Закон е: Който иска да се лекува, трябва да бъде абсолютно чист и физически, и духовно. Той трябва да има непоколебима вяра в онзи велик закон, който работи в света. Когато помислиш, че си болен, това показва, че внучето е започнало да увива конеца около тебе. - Боли ме коремът. - Много естествено. С храната, ти прие в стомаха много въздух и той предизвика разширяване. Понеже не се упражняваш да дишаш дълбоко, диафрагмата се вдига нагоре и причинява задуха. Освен това, не дъвчеш добре храната си. Щом се храниш бързо, стомахът и коремът страдат. Ти не даваш работа на зъбите си и товариш стомаха си.

Ще ви приведа още един пример. Един наш брат, окултист, дошъл по Коледа на гости в София. Излязъл в града, видял някъде, че се продава хубава халва с леблебии. Купил си от нея и доста хапнал. В малко време изял почти всичката халва, несдъвкана. Идва при мене и се оплаква от болки в стомаха. Питам го, какво е ял. - Нищо особено. Обиколих няколко улици, разходих се и се връщам. - Не може да бъде без причина. Все има някаква грешка. - А-а, спомних си. Купих четвърт килограм чиста, бяла халва с леблебии. - Разбрах сега причината: не си дъвкал добре халвата. Гледам, той се превива от болки чак до изпотяване. Дадох му рициново масло да се пречисти. Като се облекчи, казах му: Втори път, не яж такава халва. Ако пък искаш да си хапнеш, дъвчи я добре.

И тъй, ако в ума ти се сблъскат две противоположни мисли, те ще произведат разстройство, подобно на това от халвата. Ако едновременно се обнадеждиш и обезвериш, ти ще се натъкнеш на голямо противоречие. Такова противоречие ще преживееш и при сблъскване на две противоположни чувства. Една отрицателна мисъл може да парализира човека, а една положителна може да го освободи. Вяра е нужна на човека, абсолютна вяра в Бога. Надежда му е нужна. Тя представлява една трета от основата на живота. Надеждата не решава всичко, но тя урежда всички въпроси на физическия свят. Що се отнася до чувствата, това е работа на вярата. Дойдете ли до

въпросите на Божествения свят, те се уреждат от любовта. Значи, надеждата се занимава с физическия свят; вярата се занимава с духовния свят, а любовта - с Божествения свят. Това са три сили, които работят в човека; това са три пътя, по които той се движи. Надеждата има сила за сегашния живот, за настоящето; вярата - за бъдещето, а любовта включва всичко в себе си.

Казваш: Аз не обичам този човек. - Това не е любов, това е работа на надеждата. Не го обичаш, понеже нямаш материален интерес, нищо не очакваш от него. Ако може да ти услужи в нещо, ти го обичаш, т.е. обнадеждаваш се. Има хора, които не могат да ти услужат с пари, но могат да ти предадат своето изкуство. Например, някой е певец, музикант; той може да те научи да пееш, да свириш. Ти обичаш този човек заради изкуството. Значи, едного обичаш за парите, другиго за изкуството. И в двата случая се обнадеждаваш. Щом изгубиш парите и надеждата изчезва. Обаче, изгубиш ли силата, вярата ти изчезва. Докато имаш сила, имаш и вяра. Затова именно, вярата трябва да действа вън от силата. Силата, като качество на духовния човек, може да бъде в услуга на вярата, но не и да я управлява. Вярата има отношение към човешкия ум. Тя се проявява чрез него, но не зависи абсолютно от него. Казваме, обаче: Надеждата е проява на физическото в човека; вярата е проява на ума, а любовта - проява на душата и духа.

Питате: Какво трябва да бъде дадено учение, за да живее човек добре, да бъде самостоятелен? - Щом си дошъл на земята, не може да бъдеш самостоятелен. - Не съм ли свободен? - Свободен си, но относително, клонът е свободен дотолкова, доколкото е свободно дървото. Значи, свободата на клона е в зависимост от свободата на дървото. Ако дървото е здраво и клонът ще бъде здрав. И обратно: ако дървото не е здраво и клонът няма да бъде здрав. Много паразити има в човешкия живот, както и в растенията. Те развалят хармонията в него. Достатъчно е да мине през ума ти една отрицателна мисъл, за да наруши твоята хармония и разположение. Най-малката съблазън

на физическия свят е в сила да смути човека. Кажат ти: Лъже те твоят възлюбен. Твоят мир е вече нарушен.

Веднъж Ломброзо посетил Толстой в Ясна поляна. Понеже се занимавал с изследване на патологически типове, през всичкото време на разговора с Толстой, Ламброзо внимателно го следял с цел, да намери нещо патологично. Според теорията на Ломброзо, всички гениални хора имат нещо патологично. Толстой чувствувал мисълта на Ломброзо и се смущавал - не бил свободен пред него. Като ви наблюдавам, намирам, че и вие поддържате теорията на Ломброзо. В каквото общество влезете, вие спирате вниманието си върху грешките на хората, търсите патологични прояви в тях. Вие искате да намерите съвършени хора. Такива хора на земята няма. Където има клозети, не може да има съвършенство; където има касапници, не може да има съвършенство; където стават пожари, там няма съвършенство; където има смърт, не може да съществува добър живот; там няма съвършенство; където съществуват противоречия, там не може да има щастие. Вие търсите щастието там, където го няма. Здрави може да бъдете, но щастливи - никога. На земята щастието може да се опита така, както опитвате сладкото, с което ви черпят. Като поседите известно време на гости, предлагат ви една лъжица сладко и след това вие си отивате. Така ви изпращат по един благоприличен начин. Някога след сладкото донасят и кафе. Това е евтин начин за посрещане и изпращане на гости. Хората се подслаждат едни-други, но, въпреки това, животът им не върви добре. Все ще ги сполети някое нещастие, или ще им причинят някоя неприятност. Чудят се, защо става това. Цели 20-30 години живееш добре, не правиш големи грешки, но не ти върви. Ще ви обясня, къде е причината за неуспехите в живота ви. Виждаш едно малко, красиво дете. Всичко го обичат, радват му се. То расте, става 19-годишен момък или мома, но положението му вече се изменя. Ако е момък, искат да го впрегнат на работа, да оре и копае. Ако е мома, дават мотика и я изпращат на лозето да копае. Докато беше дете, родителите му го пращаха на

училище да се учи - нищо не изискваха от него. От време-навреме ще помогне малко в къщи и пак беше свободно. Сега всички го запитват, защо не се ожени. И на момата казват: Време е вече! Ожени се, докато си млада и красива. Роднини, приятели търсят за момъка и за момата богати хора, да имат имот и пари. Външните хора се месят в Божествения ред на нещата. Всеки, който се е месил в Божествения план, нищо добро не е принесъл. Мислите ли, че ако дървото има четири-пет големи клона, не е определено на всеки клон в каква посока да върви? - Точно определено е, един клон да върви на изток, друг - на запад, трети на север или на юг.

-Какво представлява човек? - Ето една задача за разрешаване. Искате да ожените момъка или да омъжите момата. Това не е задача на човека. Знаете ли, какво е женитбата? Да се ожениш, това значи, да се свържеш с любовта. Това е женитба. Какво ще стане с тебе, ако не се ожениш за любовта? Какво ще стане с тебе, ако твоята любов не се свърже с Духа? Любовта е отношение към души. Животът е също отношение. Казва се, че любовта ражда всичко. - Отчасти е така. Бог се проявява чрез любовта, но тя не е най-великото нещо в света. Велико нещо е любовта, но има по- велико от нея - Божият Дух. Любовта е плод на Духа. Следователно, щом имате този плод - любовта и Духът ще влезе във вас. Любовта не е плод, като обикновените плодове, но понеже от нея произлиза дървото на живота, затова се счита като плод. В любовта е скрита силата на растенето. И човек расте, цъфти, връзва и узрява, благодарение на тази сила в себе си, т.е. на любовта. Човек не може да расте и да се развива, нищо не може да направи, ако любовта не е работила и не работи в него. Без любов няма живот, няма здраве, няма сила. Без любов нищо не може да се прояви. Да мислиш и да чувстваш, това не е любов. Гледаш една картина, която представлява изгряващото слънце. Всъщност, тази картина не е истинска. Слънцето на картината не е реално. Светлината му също не е реална.

Да мислиш, че и слънцето изгрява в тебе, както на картината, това е заблуждение. Реален ден е, когато слънцето изгрява вън и всички могат да го видят в един и същи момент. Гледате на киното, че слънцето изгрява, но това слънце не ви ползва. Слушаш някой да ти говори за Бога, но Бог не е в него. Това е картина, представена на кино. Като слушате така да ви се говори за Бога, вярата ви постепенно се разколебава. Казвате: В това вярвах, в онова вярвах, но вече в нищо не вярвам. Това са все неверни работи. - Верни са, но са отражения на истината. Те са верни, но на картината. Че картината е хубава, в това няма съмнение. Това е все едно, да гледате плод, направен от восък, например, ябълка. Хубава е тази ябълка, но ако я вкусите, ще видите, че не е истинска ябълка. Ябълката може да бъде от гипс, но пак не е реална. Истинският плод се познава по онова, което съдържа в себе си.

-Какво е човекът? Какъв е неговият характер? Той се познава при изпитанията. Само при изпитания и страдания се познава истинското съдържание на човека. Ако при изпитания захарта ви ферментира и от образуваното вино се опивате, това показва, че чувствата ви не са устойчиви. Щом чувствата ви не се вкисват, захарта ви не е ферментирала. Не е лесно да устоиш на големите изпитания - все ще се вкиснеш. Ако праведният Йов се вкисна, какво остава за обикновения човек? Първоначално Йов не се вкисна. Взеха му говедата, овцете, камилите; дойде буря, събори къщата му, уби синовете и дъщерите му. Той понесе всичко това съзнателно и казваше: Бог даде, Бог взе. Обаче, дойде последният изпит, който засегна тялото му. Докато изпитанията бяха външни, той лесно понасяше. Щом дойде вътрешното изпитание, той прокле деня, в който се е родил. Вие няма да бъдете по-силни от Йов. Като дойде последното - вътрешното изпитание и вие ще прокълнете деня, в който сте се родили.

Какво да кажа за изгревчани? Колко пъти и те са проклинали деня на своето раждане! Слушал съм да казват: Откак влязохме в

новия път, всичките ни работи тръгнаха назад. Ето, на светските хора всичко им се подава, всичко им върви напред, а нашите работи остават назад. - Така ли е всъщност? Какво ще кажете за онези светски хора, които пълнят лудниците? Какво ще кажете за онези стотици и хиляди хора, които пълнят затворите? Какво ще кажете за онова множество хора по целия свят, екзекутирани само за това, че не изповядват известна идея? Това са хора на старите идеи. Това става и в политическия, както и в религиозния живот на народите. Едно време езичниците гонеха християните. После християните се гонеха едни-други, сами се екзекутираха. Изпитанията се явиха и в самата черква. Четете историята, да видите, какво е ставало през религиозните борби между народите.

И тъй, не е въпрос само до външните изпитания. Страшни са вътрешните изпитания, когато човек може да въстане сам против себе си. Колко красиви мисли, чувства и постъпки е екзекутирал човек в себе си! Как ще се оправдаеш сам? Изгубваш равновесието си и започваш да колиш наляво - надясно. Мнозина идват при мене и всеки ми предава нещо от своя характер. Дойде някой нетърпелив. Веднага възприемам нетърпението му и ставам като него: искам да го изпъдя, да му се карам. Той пък приема моето състояние, става спокоен, търпелив и започва да ме морализира: Бъди търпелив, изслушай ме. Дойде друг, със сприхав характер. Аз ставам сприхав, а той спокоен, кротък. В това отношение, аз възприемам всичко от хората, но различавам чуждото от своето. Така, някой се оплаква от ревматизъм и казва: Аз познавам, какво ще бъде времето цяла седмица, преди да се развали. Започвам да усещам болки в ръката, в краката, в гърба. Това не е ревматизъм, но апарат в тебе, с който възприемаш и най-малките атмосферни промени. благодари на своя ревматизъм, на главоболието, на коремоболието. Това са привилегии, с които се ползвате на земята. Болестите са благословение за човека. Благодарение на тях, той оценява красивите неща в живота.

Веднъж посетих един болен. Той казваше: Учителю, ако оздравея, ще дам половината си богатство на бедните. Слушам го и си казвам: Колко навреме дойде тази болест! Когато беше здрав, той нямаше желание да даде нещо на бедните. Като срещаше беден, казваше: Работи, няма защо да очакваш на другите. Щом заболя, готов беше да даде половината си богатство за бедните. Сега и вие искате да ви освободя от болестите. Какво обещавате срещу това? Питам: Трябва ли да ви освободя от болестта? Тя е едно благо за вас; тя е лотариен билет, който един ден ще се тегли и срещу него ще получите десетки или стотици хиляди лева. Ако ви отнема този билет, ще изгубите щастието. Почакайте малко, докато се тегли лотарията. - Да се махне болестта; не искаме такива лотарийни билети! - Почакайте още малко и ще забогатееете.

Какво са болестите? - Те са духове, същества от невидимия свят, които упорито преследват известна цел. Като знаете това, не се карайте с духовете, но гледайте разумно да се справите. Един ден дойде при мене един упорит дух, първокласен псувач. Веднага започна да псува на общо основание. Слушам го и нищо не му казвам. Наблюдавам го, колко майсторски псува по източен маниер. Можех да го изпъдя, но не исках да се карам с него. Изобщо, аз не пъдя духовете, а ги пращам да орат на нивата. Пускам ги да влязат във воловете, в конете и така вършат отлична работа. Отвреме-навреме аз потупвам ту единия, ту другия вол. Те отвътре ме поглеждат и казват: За тебе е добре, за селянина е добре, но за нас не е добре.

И на вас казвам: Всички непослушни духове са във вас. Небето ги е пратило у вас на работа, да се възпитават. Често и вие правите работа като децата, затова са ви изпратили на земята да ви възпитават. Вие искате да се върнете на небето. Не, учене е нужно за вас. Лошият дух има нещо, което не е постигнал. Той е дошъл на земята да постигне известно желание, да намери изгубеното. Който е изгубил парите си, е недоволен и казва: Парите си изгубих. Който е

изгубил здравето си, също е недоволен. Какво не е изгубил човек! Всеки е недоволен за нещо.

Ще кажете на недоволния, че Бог иска от него да търпи. - Как ще търпя, пари ми трябват! Вместо да търпя, не е ли по-добре да имам пари, да имам един хубав апартамент? - По-добре е да имаш апартамент, отколкото да нямаш; по-добре е да имаш пари, дрехи, отколкото да нямаш. Ще каже някой, че заради Господа ходи окъсан, бос. Не се говори така. Като влезе в тебе един бос, окъсан дух, облечи го; ако е гладен, нахрани го. Всеки дух, който влезе в човека, има някаква цел. Той е в положението на онзи маниак, който искал да хване един пръст на ръката си със същата ръка. Понеже не могъл да се успокои, обърнал се към един лекар да му помогне. Лекарят бил съобразителен и си послужил с една предвидливост. В момента, когато болният пъхнал пръста на дясната си ръка в лявата и се готвел да го хване, лекарят бързо пъхнал своя пръст в ръката на болния. Като успял да хване в ръката си пръста на лекаря, вместо своя, болният се успокоил и казал: Хванах го вече! Така той оздравял. Често и вие се натъквате на известни мисли, които ви измъчват, като пръста на болния. Трябва да се намери разрешението на тези мисли. То може да стане чрез закона на надеждата, чрез закона на вярата и чрез закона на любовта. Без тези начини човек се натъква на големи противоречия. Щом сте на физическия свят, ще разрешавате противоречията си с надеждата; в духовния свят, ще ги разрешите с вярата; в Божествения свят ще ги разрешите с любовта. Където са надеждата, вярата и любовта, там е щастието на земята. Облечете се с надеждата, като дреха на живота. Вложете вярата, като кръвообращение на живота. Вложете любовта, като светла мисъл на живота. Правете маневри, за да се калявате.

Представете си, че сте богат като Йов; че изгубвате всичкото си богатство; изгубвате синовете и дъщерите си, здравето си и ако при това положение можете да запазите духа си, да останете тих и спокоен, само така ще опитате вярата си и ще я калите. И най-после,

ако можете да издържите и вътрешните изпитания, да се засегне вашето здраве, вашия живот, вие сте дошли до областта на любовта, вярата и надеждата. Страданията са път за познаване и разумно действане с надеждата, вярата и любовта. Решете в себе си: Когато Бог ви говори отвътре, каквото и да чувате, не противодействайте. Най-малкото нарушение, което можете да направите, когато Бог ви говори, носи лоши последствия. "Бог поругаем не бива". Каквото ви каже Бог, изпълнете го. И за най-малкото, което правите за Него, Той ще ви благослови. И за най-малкото послушание към Него, Той ще ви благослови. Но и за най- малкото непослушание страданията ще дойдат върху вас. Ще плащате с лихви. Не мислете, че лесно ще минете, затова слушайте Божественото! Имате желание да направите микроскопическо добро - направете го. Недоволен си от нещо, не давай ход на недоволството си. Дали Бог ти говори отвътре, или отвън, това е все едно. Това са два важни свята. В случая, ако аз съм във физическия свят, а вие в духовния и обратно, ако вие сте във физическия, а аз в духовния свят и в двата свята се чува гласът на Бога. божественото трябва да се прояви, да обхване и тебе, и мене. Да дойде плодът - Божественото. Като влезете в Божествения свят, всичко се обръща с главата надолу. Там ти чувствуваш, че животът и на най-малките същества е твой живот. Ти живееш в тях, радваш им се и не гледаш вече на тях като на нищожни същества. И в най-малката форма се крие един ангел, но хилядите и милиони години ще изменят неговата форма и той ще покаже знанието, което носи със себе си. То ще се яви в нова форма, с по-големи възможности и условия. - Буболечка ли съм бил някога? - Минал си през условията на буболечката: бил си растение, риба, птица, млекопитаещо и най-после си дошъл като човек. Днес идваш да докажеш, че не си невежа, но едно учено, мощно същество.

Някога ти си бил в животинско състояние, но не помниш. Питаш: Как се познава това? - По желанията, които сега изпъкват в тебе. Имаш желание да се облечеш хубаво, да се нагиздиш. Това е

желанието на райската птица. И царската дъщеря не носи такава разкошна дреха, като на райската птица. Като я погледнеш и ти пожелаваш да бъдеш като нея. Колко птици са облечени красиво! Какво ще ти допринесе красивата дреха на птицата? Имаш гласа на славея, но не го използваш. Защо ти е този глас? Трябва да обработиш гласа си, да пееш на хората и да ги утешаваш. Някой се оплаква от живота си, попей му. Красноречив си, имаш дар да говориш. Срещнеш някого обезсърчен, отчаян. Кажи му няколко думи да го насърчиш. Казват за някого, че не е добър певец. Не, който мисли, чувствува и постъпва добре, той е добър певец. Който говори красноречиво, той е добър певец.

Всички хора са пратени на земята да вършат Божията воля. От хиляди години Бог изпраща своите слуги на земята, да видят, как работят Неговите малки деца. Един лекар по психиатрия, като обикалял лудниците из Европа, разправя интересни случаи от техния живот. Между другото, той разказва, че видял един луд, който по цял ден пренасял сламки от едно място на друго. Правел от тях купчини и отново ги пренасял. Ако и вие правите такива купчини и ги пренасяте от едно място на друго, нищо не придобивате. Като изпраща своите посланици от небето, Бог им казва: Вижте, какво правят моите деца. Още ли събират сламките на купчинки? Казвам: Престанете да събирате сламки и да ги нареждате на купчини. Смесете ги с кал и измажете къщите си. Вместо сламките, купете си един инструмент и свирете на него. Даже тъпан да е, за предпочитане е пред сламките. Като види, че мъжът е неразположен, жената да вземе тъпана и да удря. Вместо да се гневи и да бие децата, да вземе тъпана и да удря. Вместо да биете децата си по задницата, като по тъпан, купете си един тъпан и удряйте. Дали ще си купите тъпан, или дайре, не е важно. Всеки трябва да свири и пее, да трансформира състоянието си.

Като ученици, от вас се иска права мисъл. Мислете право и прилагайте самообладанието. Някога не можеш да се въздържаш, искаш да кажеш на човека нещо, но не се решаваш, да не го обидиш.

Добро нещо е търпението, но не всякога е полезно. Някога се налага да бъдеш търпелив. - Кога? - Когато имаш отношение с груб, силен човек. Той е груб, но ако и ти си груб, ще те набие. На грубия ще говориш меко, кротко, ще го гледаш право в очите. И на упоритите духове говорете тихо, мекичко. Ако си служите с груб език към тях, те ще ви създават големи неприятности. Лошият език е причина за страданията на хората. - Много страдам. - Страдаш, защото говориш глупости. Доведоха при Христос една жена, хваната в прелюбодеяние и Го запитаха: Как да постъпим с тази жена? Мойсей казва да убиваме такива с камъни. Ти какво ще кажеш? Христос отговори: "Който е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея". Ако искаш да кажеш нещо на тази жена, бъди разумен. Ние не сме дошли на земята да съдим хората. Има кой да съди. Който има отличен ум, отлична душа и отличен дух, само той може да съди. Вие трябва да бъдете снизходителни, да прилагате любовта. Ако критикувате, на място критикувайте. Критиката ви да почива на истината. Ако изнасяш недостатъка на човека или грешката му, изнеси ги, както трябва. Не можеш да пееш и да свириш и да критикуваш другите; не можеш да рисуваш винаги и да критикуваш. Не критикувай, но покажи, как се пее и свири, как се рисува, как се говори. Не осъждай човека за това, което ти сам не можеш да направиш. Дошъл някой от света, цял потънал в кал и ще критикува старите братя, че не живеели добре. - А той как живее?

Хванали тези дни един брат, че бере череши без позволение. Аз, който съм свободен, сам не си позволявам да късам плодове. Една-две череши мога да си откъсна, не повече. Не искам да постъпвам така, че да се хули името на Бога. И на вас казвам: Постъпвайте така, че да не ставате причина да се хули Божието име. Ще кажете, че като говоря, засягам ви. Аз и себе си засягам. Важно е, като говоря, да не правя грешки. Като си давам отчет, виждам, че не правя грешки. Обаче, няма грешка, която да не съм опитал. Какви ли мисли, желания, чувства не са минали през мене! Всичко човешко е минало през мене.

- Защо? - Защото съм ви изслушвал. След това е трябвало да се чистя, да не остане помен от човешката нечистота. Всичко в света се е отразило в мене. И след това, ще говоря, че съм голямо величие! Не е важно, какво съм по отношение на хората. Важно е, какво съм по отношение на Бога. Бог е велик! - Никой друг. Само Неговата Любов е съвършена. Той заслужава всичко. Питаш: Какво да правя? - В надеждата ще се крепиш на земята. Във вярата ще те разпъват. В любовта ще гориш. Ако имаш любов, ще гориш. Ако не те разпъват, вяра нямаш. Кръстът на който си разпънат, трябва да покълне, да цъфне и плод да даде. Това показва, че вярата ти е Божествена. Според мене, кръстът е дърво, което се посажда, за да даде плодове. Ще минеш през всички страдания - от най-малките до най-големите. Ще видиш великите пътища, през които Бог прекарва хората.

Като минеш през закона на надеждата, благославяй Господа. Като минеш през закона на вярата, благославяй Господа. Като минеш през закона на любовта, благославяй Господа.

Използвай условията, които ти са дадени на физическия свят.

Използвай условията, които ти са дадени в духовния свят.

Използвай условията, които ти са дадени в Божествения свят.

Учители и ученици, приемете любовта! Всякога и навсякъде благославяйте Господа.

Благославяйте всички, които служат на Бога.

Благославяйте всички хора - грешни и праведни.

Благославяйте и онези, които са се отдалечили от Бога. Божията милост да дойде над всички.

Служете на Бога!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

26. Утринно Слово от Учителя, държано на 27 март 1938 г. София.-Изгрев.

ПОД ТЕБЕ И НАД ТЕБЕ

Т. м.

Ще прочета една неразбрана глава от Исай (60). Тя е била навремето си неразбрана, неразбрана е и сега. Ще я прочета, без да я разберете.

"И славата Господня изгря на тебе".

Животът, сам по себе си, е велика загадка. Не мислете, че когато казвате, колко нещата са незнайни, всъщност, са незнайни. Това, което е незнайно за едного, знайно е за другиго. Това, което детето не знае, бащата и майката го знаят. Изобщо, който седи по-високо, знае повече от онзи, който седи по- ниско. Защо идват изпитанията в живота? Има едно мистическо тълкуване на въпроса. Човек се изпитва по единствената причина, да знае, кой е под него и кой е над него. Така той се учи да различава нещата. Това, което е над него, носи светлина; това, което е под него, носи тъмнина. Като сгрешиш, ти объркваш нещата: считаш тъмнината за светлина, а светлината за тъмнина. Ще опиташ, кое от двете е вярно. Щом искаш да победиш това, което е над тебе, ти ще бъдеш победен. Ако искаш да победиш този, който е под тебе, той ще бъде победен. Това, което е над тебе, е Божествено. Следователно, на Божественото ще се подчиниш. Също така, ти можеш да вярваш на това, което е над тебе. Не може да вярваш на това, което е под тебе. То е извървян път и колкото прах е имало, ти си го погълнал. Какво ще вярваш в този път, който си изминал вече? Може да вярваш в пътя, който ти предстои да минаваш. Без да съзнаваш, ти вярваш в мъдростта, която те ръководи. Онова, което тя може да направи за тебе, е за твое добро. Тя никога не злоупотребява с твоето доверие. - Защо Господ е направил така света? - Това не е ваша работа. Колкото и да ви говори Господ, няма да Го

разберете. - Защо раждат жените? - Как ще отговорите на този въпрос? - Не може ли да не раждат? - Може, но с това въпросите свършват.

Запитали веднъж Паганини, може ли да свири на три струни. Той дал концерт и свирил на три струни. Пак го запитали: Може ли да свириш на две струни? - Мога. И той свирил на две струни. - Ами на една струна можеш ли? Свирил и на една струна. - Ами без струни можеш ли да свириш? - Може и без струни. Всички очаквали с нетърпение да го чуят, но той не се явил. Наистина, изкуство е да свири човек на една струна. Колкото и да е голям майстор, на две струни ще свири по-добре, на три, на четири струни ще свири още по-добре. Ако свириш на инструмент с 25 хиляди струни, ще излезе нещо много хубаво. Обаче, кой може да свири на толкова струни? Каква памет се иска за това? Даже на 200 струни не се свири лесно. Колкото повече ви говоря в този дух, вие ставате все по-неспокойни. Защото и вие, като малките деца, търсите лесния път, искате да разберете всичко изведнъж. При един богат човек отишъл един апаш, голям виртуоз в изкуството си. Богатият му казал: Чувал съм за тебе, че си владеел много изкуства. Покажи ми едно от тях. - Мога да ти покажа, но очите си ще затвориш само за пет минути. - Ще направя, каквото искаш. Богатият затворил очите си. В това време апашът, с голяма сръчност, обрал всичкото му злато и скъпоценности и изчезнал. Същото става и в живота. Когато искате изведнъж да се домогнете до истината, непременно ще ви оберат. Какво научи като те обраха? Ще кажеш, че поне поумня. - Въпрос е, дали си поумнял. Да те обере такъв виртуоз, това е изключителен случай. Ако богатият нямаше желание да научи едно от изкуствата на апаша, не щеше да пострада. Той щеше да бъде с отворени очи и да следи, какво прави апашът.

Ще ви приведа още един пример с коментари. Един крайно беден човек, отегчен от живота си, постоянно се молел на Господа, да го избави по някакъв начин от беднотията. Молитвата му била чута.

Един ден идва при него човек, който му донася торба със злато, тежка десет килограма. Той му казал: Вземи тази торба и разполагай с нея, както искаш. Бедният се зарадвал, благодарил на Бога и си казал: Най-после, сложи се край на беднотията. Весел и доволен от положението си, той нарамил торбата със злато и тръгнал с нея, да я скрие някъде на сигурно място. Дошъл до една дълбока река, с много тясно мостче, едва един крак да стъпи. Стъпил на мостчето, но кракът му се подхлъзнал и той паднал в реката. Апашът, който го следял заради парите, веднага се хвърлил във водата да го спаси: бързо снел торбата от гърба му, извадил го от водата и офейкал със златото. Кой от двамата е направил добро: който подарил торбата със златото на бедния, или апашът, който го спасил и задигнал торбата. Според мене, апашът е по-добър, а дарителят е по-умен. - Защо? - Ако апашът не беше добър и не знаеше да плува, бедният щеше да се удави под тежестта на торбата със златото. Ако дарителят не беше умен, нямаше да изпълни Божията воля. Той знаеше, че бедният ще изгуби торбата си, но изпълни волята на Бога, Който искаше да усили вярата на бедния. Последният благодари на Бога и за златото, и за апаша, който дойде навреме да го извади от водата. Като видя, че се дави, той каза на апаша: Моля ти се, вземи торбата за себе си, само спаси живота ми. Ще кажете, че дарителят и апашът са се наговорили. И това е възможно. Има ли нещо лошо в това, че апашът освободил бедния от торбата със златото? - Нищо лошо няма. Преди всичко това е подарък, бедният не е спечелил парите с труда си. Все едно, че той е натоварил магарето си да носи торбата му и после го разтоварил. Има ли нещо престъпно в това? Апашът казва: Аз показах изкуството си, като добър плувец. От друга страна, пожертвувах живота си за бедния, затова на мене се падат парите. Ако той беше умен, щеше да задържи парите си. Той нямаше да минава през толкова тесен мост, да рискува и живота си, и парите. Следователно, той не заслужава тези пари. Много такива случаи има в живота. Срещате млада, красива мома. Гледате я и се възхищавате на красотата . Бог дал голямо богатство -

красота. Тя разполага с магическата пръчица. С красотата си тя може да помага на хората: да ги утешава, насърчава, да повдига духа им. По едно време в ума и дошла мисълта да се жени, да си намери един възлюбен. - Защо иска да се жени? - Да има кой да я храни. Ще се ожени, но какво ще остане от нейната красота след десет години? Нищо няма да остане. Като роди няколко деца, тя ще изгуби красотата си. И кравата, като се отели няколко пъти, за нож става. Господарят се отказва да я храни. Той казва: Тази крава вече не дава мляко, ще я заколя, да използвам месото и кожата . Кравата е добра, докато дава мляко. Тя е добра за онези, които използват млякото , но не и за себе си.

Днес повечето хора живеят с философията на младата мома, която иска да се жени и с философията на търговеца, който използва кравата докрай. Аз наричам тази философия "ледена философия" и уподобявам тази философия на замръзнало блато. Каквато е водата на блатото, такъв е и ледът. - Може ли да се очисти блатото? - Може, но след като се стопи ледът. Тогава водата ще се утаи и ще се избистри. Друг начин няма. Животът на сегашните хора, поради сгъстената материя, не е нищо друго, освен заледяване, т.е. замръзване на водата. Техният живот не е още организиран. В този смисъл, организираният живот не умира. Това, което не се топи и не умира, е организирано. Това, което гори и изгаря, е неорганизирано. Хората се смущават от много неща. Това е в реда на нещата. Щом живеят в неорганизиран свят, естествено е да се смущават. Имаш къща, но един ден я изгубваш. Къщата е твоето тяло. Можеш ли да разчиташ на него? Дете си, растеш, радваш се на живота. Всички казват: Голям юнак ще станеш. Колко голям ще станеш? - Най-много два метра. Не можеш да станеш като планината. Колко силен ще бъдеш? Ще носиш 100, 120 или най-много 250 кг товар. Това се случва рядко. Има атлети, които могат да вдигат с една ръка кон с кончето. Обаче, това са единици. Досега не съм срещал човек, който може да вдигне един тон тежест. В

бъдеще може да се явят големи юнаци, но те ще разбират законите на материята.

Що е реалност? Какви качества има тя? - В нея има нещо неизменно. И в човека е реално само онова, което не се изменя. В този смисъл, корените не са реални и клоните - също. И листата, цветовете и плодът са нереални, защото те се изменят. Наистина, листата, цветовете и плодовете на дърветата окапват, клоните и корените пък изсъхват. Дървото може да живее 4-5 хиляди години, но в края на краищата и то умира. Кое е реалното в дървото? - Семката. - От нея излиза преходната реалност. На какво отговаря семката в човека? - На душата и на духа. От тях излизат умът, сърцето и всички дарби и способности в човека. Ние сме дошли на земята да учим делата на Бога, Неговите пътища. Той ни се изявява чрез тях. Който не е дошъл до това знание, той пита: Кой създаде Господа? Този въпрос не е на място, не е разумен. Да допуснем, че си отговориш на този въпрос, веднага ще се яви друг въпрос: А кой създаде Твореца на Бога? Чрез такива въпроси ще дойдеш до една безконечност от въпроси. Така ще дойдете до философията, според която Вселената се развива в две противоположни възможности, като безкрайно голяма и безкрайно малка. Значи, една част от материята на природата се увеличава, а друга - се намалява. Малките части непрекъснато се намаляват, а големите постоянно се увеличават. Когато едните и другите достигнат до крайния предел, те се съединяват: голямото се хваща за опашката на малкото, а малкото се хваща за главата на голямото. - Какво става после? - Става това, което и с нас е станало. Колкото и да се говори за голямото и малкото, вие нямате ясна представа за тях.

Учените говорят за светлината, за звука, но малцина разбират тяхната същина. Говори се за разстоянието на звездите и планетите от земята, но и това мъчно се схваща. Как ще измерите разстоянието на една звезда от земята, за която се казва, че светлината достига до земята за един милиард години? Говори се и за звука, но виждате ли трептенията, които го произвеждат? Знае се, обаче, че всяко

трептение на въздуха се възприема от ухото, като звук. Като се съединят 32 трептения, те се организират и се чуват като един тон. - Кой е основният тон на живота? Как се образуват тоновете? - От съчетанието на различен брой трептения. Значи, те се образуват от съединяването на 32 трептения нагоре. Колкото по-малък е броят на трептенията, толкова по-гъста е материята. Във връзка с материята се говори и за измеренията. Колкото по-голямо е измерението, толкова по-дребни са частиците на материята. Например, в първото измерение частиците на материята са по-едри, а в четвъртото, петото и нагоре - частиците на материята са по-дребни. Изкуство е да минава човек от по-долното измерение в по-горното. Това значи, да минаваш от студа в топлината, от безлюбието - в любовта. Ако си в пустиня, където всичко е замръзнало, как ще задоволиш жаждата си? - Ще стопиш леда с топлината си и ще го превърнеш във вода. любовта е сила, с която вадите соковете от земята. Любовта не е чувствуване, тя е сила, която внася живот, здраве, знание и светлина в човека. Бог ни се изявява чрез любовта. При сегашните условия, любовта е най-достъпната форма на живота.

Питат: Къде е Бог? - Навсякъде: и в светлината, и в тъмнината; и в доброто, и в злото. Ние ходим в Божия свят, но не сме доволни от него, не вярваме в това, което ни се дава. Земеделец си, посял си нивата, но се безпокоиш, не вярваш, че Бог ще го възрасти. Безпокоиш се, дали ще има достатъчно дъжд, да порасне житото. Безпокоиш се, дали ще узрее и какво количество ще излезе. Ако е малко, безпокоиш се, че не можеш да напълниш хамбара си. Живеете в Божествения свят, а само за ядене и пиене мислите. Кръчмарят и земеделецът се безпокоят, какво ще бъде гроздето, ще даде ли много вино. В това отношение, вие приличате на красивата циганка, която се оженила за царския син. Тя живяла в дворец, но била недоволна от живота си. Казвала си: Всичко имам, но хлябът не ми е вкусен. - Защо? - Защото нямала възможност да си прави хляб от изпросено брашно. Този хляб и бил сладък. За да задоволи вкуса си, тя от време-

навреме, взимала от най-хубавото брашно и го сипвала на десетина места в стаята. С торба, препасана през кръста, тя обикаляла купчинките брашно и си взимала по малко. Като напълвала торбата, тя си представяла, че брашното е изпросено. После си казвала: Ето, това е сладък хляб! И вие правите същото: живеете в царски дом, но ходите от къща на къща да просите брашно, да си направите изпросен хляб.

При един американски милионер в Ню Йорк, отишъл един апаш да му иска пари. Като влязъл в кантората, веднага се отправил към него с думите: Изеднико, искам от тебе една голяма сума. Няма само ти да ядеш и пиеш. - Ти не ядеш ли, не пиеш ли? - Ям и пия, но ти имаш много милиони. Милионерът му казал: Седни да направим сметка, колко пари ти се падат. Прав си, че милионите не са мои. Те принадлежат на всички християни. Аз имам 500 милиона долара. На земята има около 500 милиона християни. Значи, на всеки християнин се пада по един долар. Ти си християнин. Ето, вземи твоя долар. Нека дойдат останалите християни да си вземат своя долар. Питам: Имате ли право да гледате на хората като изедници и да искате парите им? Щом търсите справедливост, ще се задоволите с един долар. Ако в България отидете при един български милионер, той трябва да има шест милиона лева. В България има шест милиона жители, значи, на всеки се пада по един лев.

Много стремежи имат хората и всеки стремеж е на мястото си. Обаче, начинът, по който човек иска да постигне стремежите си, не е правилен. Стремежът да се облечеш добре, с хубав костюм е на място, но да имаш десетина костюма и всеки ден да сменяш, този стремеж не е правилен. Какво е нужно на човека в един живот? Една сестра ми казва: Учителю, помогни ми, че няма да издържа. - В какво не може да издържи: В знанието, в товара, или в любовта? Друг брат ми пише: Учителю, помагай, ще се самоубия. Мисля си: Какво иска този брат? Иска да му помогна, но не пише, от какво се нуждае. Той е доста страхлив, не може да понесе това, което му е дадено, а ще се

самоубие. Голям герой иска да стане! Да се самоубиеш, това е геройство. Малкото страдание не може да понесе, а иска голямото - да се самоубие. Това е лъжа. - Какво представлява самоубийството? - Голямо геройство. Невидимият свят съди самоубийците, като страхливци. Те се самоубиват, а после започват да охкат. Паднеш на земята, удариш се и започваш да охкаш. Това е страхливост. Къде остана вашето геройство? Който иска да се самоубие, по-добре да отиде на фронта, други да го убият. Нека отиде на война, да освободи народа си! Нека отиде да работи за другите хора, да ги освободи от робство.

Сегашните хора се молят на Господа, Той да работи за тях, а те само да ядат и да пият. Това не е молитва. Ученикът на новото Учение трябва да бъде доволен и от най-малкото. Който се задоволява с най-малкото, той е истински човек. Това е закон, който работи навсякъде в природата. Заровете един голям камък в земята и вижте, какво ще стане с него. Посейте едно семе в земята и вижте, какво ще излезе от него. След няколко години то ще се превърне в голямо дърво, милиарди пъти по- голямо от семето. - Кой човек се самоубива? - Който е недоволен от малкото. Няма човек на земята, който при известна мъчнотия да не е пожелал да се самоубие. И Толстой пише за себе си, че като играл веднъж комар, изгубил 12 000 рубли. Понеже се намерил в голямо затруднение, той се молил на Бога да му помогне по някакъв начин. Той обещал, че ако Бог му помогне да спечели една сума, да си плати дълга, никога вече няма да играе на комар. Един приятел му дал една рубла и той започнал играта. Действително, той спечелил 12 000 рубли, платил дълга си и оттогава никога не престъпил обещанието си. Какво печели човек от играта на комар? Не само че не печели, а губи.

И досега още хората се държат за старото, не са свободни. Не смесвайте старото учение с новото. Някои казват, че ви проповядвам това, което едно време се е проповядвало. Вие не говорите истината. Няма защо да ви уча на стари работи, нито да ви уча на това, което

едно време сте учили. Аз не говоря за това, за което Христос е говорил. Днес аз говоря за неща, за които никой не е говорил. Който дойде след мене и той ще говори за съвсем нови неща. Изобщо, всеки който идва от Бога, говори нещо ново. Всеки говори върху въпроси, за които никой преди него не е говорил. Защо ще изнасяте, какво казал Христос, или какво казал Учителят. Така говорил Учителят преди две хиляди години, така говори Учителят днес. Не разделяйте Учителя, не делете и Христос. Говорите за стария Христос и за новия Христос. - Няма стар Христос, няма и нов Христос - един е Христос. Един е Бог в своите прояви. Така разбирам аз. Божественото е вечно младо, вечно ново. Бог се е проявил в миналото, проявява се сега, ще се проявява и в бъдеще. Пазете убеждението, с което сте родени. Един брат се оплакваше, че го следели, да видят, какви убеждения има. Ще кажат, че е окултист. Това е човешко тълкуване. Човек не се ражда нито християнин, нито окултист. Това са имена, с които впоследствие го кръщават. Човек се ражда човек, както рибата се ражда риба, а птицата - птица. Човек стъпва на земята, рибата плува във водата, а птицата хвърчи във въздуха. Всеки се проявява такъв, какъвто е роден. Дойде някой при мене и казва: Ще ме извиниш, малко съм сприхав. - Нищо, аз пък съм спокоен. Колкото е ценен човек като сприхав, като лош характер, толкова е ценен и като спокоен. Някога е нужен човек със сприхав характер, а някога е нужен кротък човек. Всеки на мястото си ще свърши известна работа. Сприхавият ще свърши работата бързо, а спокойният - бавно.

Новото се заключава в това, което Бог е вложил в човека. Закон е: Всеки ден проявявай вложеното в твоята душа. Дойде ти една добра мисъл, едно добро желание, не го отлагай. Щом е Божествено, трябва да се реализира. Пробуждаш се сутрин, но ти се спи. Нещо отвътре ти казва: Стани! Ти се потриваш, не ти се става. Не, стани, измий се и не философствай. След това, направи си молитвата и благодари за всичко, което ти е дадено. Молитвата е най-красивата работа. Молитвата е слизане от заледения планински връх в долината. Докато

си на върха, ще мръзнеш и гладен ще стоиш. Като слезеш в долината, в Божествената градина, там ще се нахраниш и ще благодариш за благата на живота. Това е молитвата. Да отвориш Библията и само да четеш и да философстваш, това не е молитва. Вземи каква и да е книга, прочети я и благодари на Бога, че е пратил учени хора на земята, да пишат такива книги. Прочети нещо от книгата, затвори я и пак благодари. Да благодарим за всичко, което срещаме в живота си.

Желая ви тази година да се научите да благодарите. Не търсете щастието, но благодарете за всичко. Не говорете за любовта, докато не я познавате. Това, което вие наричате любов, не е любов. - Обичам този човек. - Не говориш истината. Да обичаш някого, това значи, в даден момент да направиш за него всичко, което правиш за себе си; да направиш за него това, което Бог прави за тебе. Бъди последователен в себе си. И аз мога да кажа, че обичам кокошката, но каква е тази обич? И аз обичам плодовете, но това е обикновена любов. - Обичам някого. - Това са старомодни думи. От тази любов хората умират. Всички ще умрем от старата любов. Предупреждавам ви: Ако в нас не влезе новата любов, всички до един ще измрем. Ще умрем, т.е. ще влезем в по-долен свят, където ще страдаме повече. Животът ни ще се влоши десет пъти повече, отколкото е сега. Защо ще слезеш долу, като червей и там да страдаш? И сега имате страдания, но трябва да се новородите, да се освободите от страданията. Да се новородиш, това значи, да се качиш на десет стъпала по-високо, отколкото си бил. Желая ви да се качите десет стъпала по-горе, а не да умирате. Казваш: Аз съм роден. - Ще проверя. Ако утре-други ден те носят на носилка, не си още роден.

Наскоро замина за онзи свят един наш брат поет. Питат ме, къде е той сега, какво е положението му. Аз нямам намерение да ви разказвам чуждите работи. Как е той на онзи свят, това е интимен въпрос. Как е живял този, онзи, как живее сега, това е запечатана книга. Нямам право да я отпечатвам и да чета от нея. Можете ли да си представите, какво значи да се доближиш до едно тяло, нагрято до 45

милиона градуса? Ако е нагрято до 40-50 градуса, до 100 градуса или до 3-4 хиляди градуса, както и да е. Тези температури са измерени, но за повече нямат инструмент. Как ще измерите 45 милиона градуса? Това е работа на бъдещето. Един ден ще дойдете до тази топлина, защото увеличаването на температурата има отношение към пречистването на живота. Как ще се справите ако дойде някой да ви кори? На колко съм помагал, за колко съм се молил и след това се обявяват против мене. Мнозина постъпват хитро. Дойдат при мене, искат да се моля за тях, значи, да им стана майка, да ги храня. Това няма да направя. На такива казвам: За тебе не мога да се моля, но мога да те науча, как да се молиш.

Христос казва: "Не се моля за света, но се моля, Отче, за тези, които ми даде". И на вас казвам: Молете се за онези, които Бог ви е дал, а не за света. Някои сестри и братя искат да се молят за България, за цялото човечество. Вие не сте оправили своята работа, че за цялото човечество ще се молите! Това е щеславие. Новото учение изисква от вас да изпълнявате волята Божия. Всеки ден си пожелавайте, да дойде Царството Божие на земята и да работите за Божието име и за Неговата слава. Това да бъде вашият идеал. Като свършите тази работа, тогава мислете за себе си. Щом си ученик на новото учение, ти ще останеш на последен план. Ти ще работиш за Господа, а Той ще работи за тебе. Каквото Бог ти даде, то е твоето право. Досега хората са работили за себе си, благодарение на което са дошли до безизходно положение.

Казано е: "Ако не се отречете от себе си, ако не приемете новото разбиране, вие ще се намерите в положението на Ананий и Сапфир. Те пожертвуваха всичко, но после отделиха и скриха една малка част за себе си. Апостол Петър го запита: Ананий, това богатство не беше ли твое? Ако дадеш нещо от себе си, всичко дай. Ако не даваш, нищо не давай. Вие искате да служите на Господа, но не сте готови да пожертвувате всичко за Него. От Него искате всичко, а вие не давате всичко. Значи, не сте готови да направите една жертва, благоугодна

на Господа. Някои са готови само на думи за изпит, иначе приличат на младия брат, който казва: Учителю, или ми помогни, или ще се самоубия. Значи, не може да издържи изпита си. Аз виждам, че той е голям страхливец. Казвам му: По-добре се ожени. Щом е дошло до самоубийство, това показва, че в него има нещо, което се отказва. По-добре убий злото в себе си. Мушни с ножа злото в себе си, отколкото - сам себе си. Имаш едно ненаситно желание. Мушни го! Мушни всичко лошо, отрицателно в себе си, а работи за доброто. Мислите ли, че по друг начин може да се поправи светът? Хората отиват да гласуват за една или друга партия, но това оправя ли света? Вие само гласувате, но не знаете, как ще дойде Царството Божие на земята. Онзи, за когото си гласувал, ще му кажеш: Аз дадох гласа си за тебе. Ти ще бъдеш депутат и няма да лъжеш. Ще работиш за доброто и за свободата. За тебе има още пет хиляди гласа. Тези пет хиляди души трябва да се изредят и да му кажат, че са гласували за него; че искат да върви той в правия път. Ако се отклони от пътя, от дадените бюлетини за него, ще направят въже, на което ще го обесят.

Герои са нужни на света, да проявят любовта си. Само любовта ще ви направи свободни, силни. Само силният може да търпи. Само силният може, като Христос, сам да се предаде. Тогава всички Негови неприятели се качиха на гърба Му и Го питаха: Познаваш ли ни? Всичко, което проповядваше, не е вярно и няма да се сбъдне. Христос се разтърси и те паднаха на земята - Той отгоре, те отдолу. Той ги запита: Сега познавате ли, кой съм аз? Както аз пострадах и вие ще пострадате. Светът трябва да пострада, за да покаже Христос пътя, по който човечеството ще върви. Това няма да се постигне лесно. Христовата кръв тече и вашата кръв ще тече. Може да се намери някой да ви носи кръста, но гледайте, вие да се качите на гърба на противниците си, те да останат отдолу, да не се засилят. Силен е онзи, в когото Бог живее.

Желая на всички да възкръснете и да кажете на ония, които са под вас: Слушайте онова, което ние ви казваме, както ние слушаме и изпълняваме Божията воля.

Желая ви да слушате онова, което Бог отгоре ви отговори.

Приемете Божията заповед и я предайте на онези под вас.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

27. Утринно Слово от Учителя, държано на 3 април 1938 г. София. – Изгрев.

ДАДЕ МИ СЕ ВСЯКА ВЛАСТ

Размишление.

Ще прочета 28 глава от Евангелието на Матей.

Христос казва: "Даде ми се всяка власт на небето и на земята". Не е добре да бъде човек слаб; не е добре да бъде болен; не е добре да бъде ограничен в живота си. Стремежът на всяко живо същество, колкото и малък да е, се заключава в желанието му да живее. Възгледите на хората за живота са различни, но желанието им да живеят е едно и също. То е Божествен импулс. Това е и желанието на Бога, да се прояви. Той живее в човека. Следователно, когато се казва, че човек трябва да бъде безсмъртен, това подразбира, да стане той Божествен. Хората умират по единствената причина, че Божественият живот не се е вселил в тях. Затова, именно, човешкият живот е кратък. На земята човек не може да постигне това, към което се стреми. Например, той не може да бъде щастлив, той не може да разполага с онази сила, с която да урежда работите си. Нов живот е нужен на хората. В какво се изявява новото? - В следните думи на Христос: "Даде ми се всяка власт на небето и на земята". Преди да Му се даде тази власт, Той премина през големи изпитания. И Христос трябваше да се изпита, да се види, доколко Той е верен на Бога. Който иска да изпълнява Божията воля, непременно се изпитва. Тогава ще му се даде всяка власт. Властта е вътрешен процес. Да имаш власт, това значи, да станеш господар на своя ум, на своето сърце и на своето тяло. Само така, каквото изработи човек, ще бъде разумно и добре направено. То ще има предвид самия него и неговите ближни. Всички искат да бъдат умни, богати, силни. Силата на човека се определя от великия закон на Битието. И за извора се казва, че е силен, бързотечащ. За водата на щерната не може да се каже, че е силна;

напротив, там водата е в застой. Силно е слънцето, което дава светлина; силен е огънят, от който излиза топлина; силен е човекът, от ума на когото излиза светлина. Той може да упътва хората в правата посока. Ако в един дом, между членовете се яви недоразумение, там всички страдат. - Защо? - Нямат светлина. Щом майката и бащата не се разбират и децата страдат. Неразбирането между хората гаси светлината на техните умове.

Един човек имал в градината си стотици охлюви, които отглеждал за продан. Един ден той искал да направи опит с тях, да види, какви възприятия имат те от външния свят. За да не излизат вън от оградата на градината, той поставил на пътя им електрическа жица, през която минавал слаб ток. Всяка сутрин градинарят наблюдавал, кои от охлювите се опитвали да минат през жицата. Всеки охлюв, който минал веднъж, още отдалеч се отклонявал от пътя. Той сложил знак на тези, които минали през оградата. Той си извадил заключение, че нито един от белязаните охлюви не се опитал да мине втори път оградата. Ще кажете, че охлювът е глупаво същество. - Глупав е, но от една опитност не престъпва вече закона. Те си казват: Тази градина ни е достатъчна; няма защо да се впускаме в широкия свят. И ние сме в Божествената градина. Ако искаме да излезем вън от нея, не ни очаква добро. Някой не иска да живее на земята. Къде ще отиде? Може ли да отиде от земята до слънцето?

Сегашните хора са изгубили първичната мярка за връзката си с Бога, т.е. с любовта. Казано е, че любовта ражда живота; където е животът, там са и благата. - Кога хората не се разбират? - Когато живеят в недоимък. През деня, на светло, хората не се спъват, но вечер често се спъват. Значи, при недоимък на светлина, всеки може да се спъне. Ако изтеглите въздуха от една стая, хората ще почнат да се задушават. И тук има недоимък. Ако лишите хората от храна, те ще страдат пак от недоимък. Значи, в органическо отношение, човек трябва да има здрава храна, а в умствено отношение - трезва, права мисъл. Често хората спорят по въпроса, кой е на права страна. Според

мене, прав е само онзи, който обича Бога и Му служи. Това е закон, на който всички, големи и малки, се подчиняват. Който не обича Бога и не Му служи, той не е на права страна. Който обича ближния си, той е на правата страна. Който обича себе си и той е на правата страна. Да обичаш себе си, това значи, никога да не си пакостиш; никога да не си създаваш лоши навици; да не допускаш в ума си нито една лоша мисъл; да не допускаш в сърцето си нито едно лошо чувство и нито една лоша постъпка във волята си. От това гледище, който не спазва тези правила, той не обича себе си. И тъй, не можеш да обичаш себе си, ако не обичаш Бога. Ние живеем благодарение на това, че Бог ни обича. Ако Той не ни обичаше, ние щяхме да умрем. Без любовта на Бога няма условия за живот. Понеже живеем, ние виждаме великата Божия любов, която се излива върху нас. Мнозина си купуват лотарийни билети с цел да спечелят милиони, но много често нищо не печелят. Има едно дружество на Божията Любов, от което всеки може да си купи билет. Там всички билети печелят. В човешката лотария малко билети печелят, а в Божествената - всички до един. Въпреки това, малцина си купуват билети от тази лотария.

"Даде ми се всяка власт на небето и на земята". Сегашният свят минава през голяма криза: индивидуална, семейна, обществена, общочовешка. И земята претърпява едно видоизменение. Никой не е господар на себе си; никой не може да избегне тази криза, но каквото става, всичко е за добро. Който не разбира законите на живота, на цялото Битие, се смущава. Много естествено: той живее отгоре на леда. На леда хората могат да се забавляват, но не и да орат, да сеят и да жънат. Когато ледът се стопи, водата се използва за поливане на градини и ливади. Тогава започват да цъфтят цветята, плодните дървета да зреят. По-добре е да се топи ледът, отколкото водата да замръзва. Ние сме дошли до фазата, когато ледът е започнал да се топи. Това се дължи на Божията Любов. Бог слиза на земята да сложи нов ред и порядък. Затова е казано, че всяка власт е от Бога дадена. Има една сила в света, която е по-голяма от силата на оръжието. Има

една сила, по-мощна от силата на взривните вещества. Какво ще кажете за онази сила, която може да приспи една армия от 50 хиляди души? Що е смъртта? Не е ли такова приспиване? Понеже не изпълняваме това, което Бог ни казва, най-после, Той сам идва и ни приспива. В известно отношение, човек проявява голямо лакомство за пари, за богатство. Един рибар намерил кост от човешко око и го занесъл да го продаде на царя. Царят го попитал, колко пари иска за окото. Рибарят казал: Толкова злато, колкото тежи окото. - Лесна работа! - казал царят. И той сложил една жълтица на едната страна на везните, а на другата страна - окото. Но везните не мръднали. Сложил още много жълтици, но везните пак не мърдали. Царят се намерил в трудно положение. Най-после той се сетил за един мъдрец и заповядал да го извикат. Като дошъл той, царят му разказал всичко и го попитал, какво да се прави. - Лесна работа - казал мъдрецът. Сипете малко пръст на окото. Щом сложили пръстта, окото веднага олекнало. Така царят заплатил на рибаря само една жълтица за окото.

Какво ви очаква днес? - Малко пръст. Понеже сте неблагодарни и недоволни от живота, ще сипят малко пръст върху очите ви и ще станете доволни. Това е неразумно разрешаване на въпросите. Не е нужно да умре човек, за да научи истината. Тя се учи при любовта в училището на земята. Човек е дошъл на земята да служи на Бога, на своя ближен и на себе си. Разумният живот включва три неща: да познаеш Бога чрез любовта - великото благо на живота. После, да познаеш ближния си пак чрез любовта. Най-после, да познаеш себе си. "Познай себе си!" Така са казвали още старите гръцки философи. Сегашните хора обичат себе си, но не са минали през първите два закона. Предстои им да се качват нагоре: от третия закон - любов към себе си, да минат към втория - любов към ближния, а оттам към първия - любов към Бога. Този е еволюционният път на развитие. Бог живее в нашата душа и в нашия дух. Следователно, като познаеш Бога, ще почувствуваш такъв мир и радост в себе си, които ще осмислят твоя живот. Любовта към ближния е пъпка, която започва да

се разпуква и цъфти. Тази любов дава условия на пъпките да цъфтят и зреят. Божията Любов дава живот. Любовта към ближния дава условия за цъфтене и зреене на плодовете. Любовта към себе си е узрял плод. Това е човек с убеждение, който знае, че има една сила в света, наречена Бог. При всички грешки на хората, Той седи тих и спокоен, само наблюдава, без да говори. Така, Бог проявява своята любов. Каквато грешка и да направиш - в умствения, чувствения или физическия свят, Той казва: Изправете грешката си!

"Даде ми се всяка власт на небето и на земята". Това е новото в света. Всеки се бори за тази власт. - С кого се бори? - Със смъртта. Всеки е насочил дългобойните си оръдия срещу нея. Време е вече човек да победи смъртта, да не бъде неин роб. Който е роб на смъртта, той не може да бъде свободен. Тя е заробила, както отделния човек, така и обществата, и народите. Много народи е покосила тя и още много ще коси. Ако и нашата земя не възлюби Бога и тя ще изчезне. Обаче, земята признава Бога и Го слуша. По Негова заповед тя се движи около себе си и около слънцето. И слънцето признава Бога. Каквото Той му заповядва, всичко изпълнява. Той му заповядва да изгрява и да носи благословение на всички живи същества. Да бъдем като земята, да се въртим около своята ос и право да мислим! Да бъдем като слънцето, щедро да раздаваме благата, които Бог ни е дал. Казано е в Писанието: "Така да просветнат делата ви пред человеците, че като ги видят, да прославят Отца вашего, Който е на небеса".

Приемете властта, която Бог ви дава чрез любовта. Научете се да любите Бога! Научете се да любите своя ближен! Научете се да любите и себе си! Това е новото. Само така ще имате ново разбиране, нова култура. Тогава, като се срещнат двама души, няма да се гледат като неприятели, но като братя, които служат на един Бог. Само тогава хората ще разберат, че светът е създаден за тях. И животът им ще се осмисли. При това положение, разсъжденията на философите за Бога, дали Той съществува, или не, ще пропаднат. Човек чувствува това по вътрешен път. Той е свързан с физическия свят чрез тялото си, с

духовния - чрез чувствата си, а с Божествения свят - чрез онова, което дава от себе си. Човек взима повече, дава по-малко. Той се страхува да бъде щедър. Трябва ли планинският извор да се страхува да дава? Колкото повече дава, толкова повече се излива Божието благословение.

"Даде ми се всяка власт на небето и на земята". Идете и проповядвайте не от страх, но от любов и кажете: Даде ни се всяка власт да мислим добре, да чувствуваме добре и да постъпваме добре. Който не върви в правия път, ще се намери в положението на турците през земетресението. Земята се разигра и цели 38 села загинаха. Ако хората се откажат да служат на Бога, цялата земя ще се разиграе и то така, че помен няма да остане от сегашната култура. Кой ще спечели тогава? Аз не бих желал земята да се разиграе. Какво ще стане с колата, ако луд кон я кара? Той ще се разлудува, но от коларя и хората в колата помен няма да остане.

Пазете се от крайните резултати. Казваш: Не ми се живее, ще се самоубия. - Внимавай, че лудият кон те кара. Той е без гем и на лош край ще те изведе. Защо ще се самоубиваш? Бог не те е създал да се самоубиваш, нито да правиш зло на своя ближен. Той ти е дал всяка власт и те е пратил на земята да Го прославиш.

Питате: Жив ли е Христос? - Жив е. Той е толкова силен, че ако дойде на земята втори път, никой не би могъл да Го разпне. Преди две хиляди години Го разпнаха, тогава се намери дърво за Него. Обаче, днес Христос е толкова голям, че не може да се намери съответно дърво, на което да се разпне. Което дърво да извикат днес да послужи за разпъването на Христос, непременно ще се откаже. - Защо горят дърветата? - По единствената причина, че послужиха за разпъването на Христос. Всички хора, които разпъват Христос в себе си, ще горят като дървата. Това са страданията, през които минава цялото човечество. Всички, които дават път на Христос в себе си и признават, че Той е възкръснал, ще се ползват от благата на живота.

Човек е дошъл на земята не да се откаже от живота, но да придобие живот и да получи своето наследство - Божията Любов. Наследството на човека е Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина. Наследството на човека е животът, знанието и свободата.

"Даде ми се всяка власт на небето и на земята". - Защо Му се даде тази власт? - За да бъде щастлив и Той, и всички онези, които вярват в Христос и обичат Бога.

Желая ви, властта, която Бог ви е дал, да я употребите за ума, за сърцето и за душата си.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

28. Утринно Слово от Учителя, държано на 24 април 1938 г. София. – Изгрев.

ДАРОМ ДАВАЙТЕ

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матей.

"Даром сте взели, даром давайте!"

Всеки знае, кога се дава нещо даром. Когато младата мома се жени, тя дарява близките си, дава дар без пари - даром дава. И сватбарите, от своя страна, дават дар на невестата, кой каквото може. Ето защо, тя дава даром и те дават даром. Единственото нещо, което всякога дава даром, е любовта. Другите неща не дават даром. Следователно, всяко нещо, което идва от любовта, даром се дава. Това е вътрешен закон, вътрешно правило. Щом не даваш нещо даром, то не произлиза от любовта. Ако нещо не ти се дава даром, не го изисквай. То не е дадено от любов. Само любовта дава доброволно. Всяко нещо, дадено насилствено, без любов, произвежда противоречие. Казват, че животът е дар от Бога. Значи и той се дава даром. Въпреки това, с проявата на живота, явява се една вътрешна борба. Това се наблюдава в цялата природа. Тази борба е неизбежна. Благодарение на нея, живите същества едни-други се ограничават. Котката ограничава мишката, змията ограничава жабата, а човек ограничава всички. Няма живо същество в природата, което човек да не е ограничил.

Един от основните закони на живота гласи: Всичко, което си приел даром от Бога, даром ще го дадеш. Като дойдеш до любовта, ти започваш да си правиш сметка, да подчертаваш, че обичаш даден човек. Това е неразбиране на любовта. Няма защо да подчертаваш, че обичаш. Щом обичаш, ти ще оживееш, т.е. ще се пробудиш. Това е първата проява на любовта. После ще станеш - втората проява. И най-после, ще възкръснеш - третата проява. Докато не дойде

възкресението, любовта не се е проявила в своята пълнота. Казваш, че живееш, но имаш и радости, и скърби, които произвеждат противоречия. После ще се питаш, на какво се дължат радостите и скърбите. Докато не си възкръснал, ще имаш и радости, и скърби. - Аз се пробудих. - Ще се пробудиш, но пак ще имаш противоречия. Ще станеш - пак ще имаш противоречия. Щом възкръснеш, ти си завършил един процес в себе си и разбираш, че това, което си взел даром, ще го дадеш даром.

Първа природата дава такива образи. Виждате извора, как дава. Той спазва закона: даром дава. В това даване, именно, е изобилието. Където е изобилието, там е щастието. Докато не опита изобилието в Божествения свят, човек не може да бъде щастлив. Тази идея е още неясна. - Защо? - Защото изобилието има отношение към любовта. Казваш, че обичаш Бога, но веднага прехвърляш любовта си към известен човек. Тази любов те ограничава и ти излизаш от закона на изобилието. Казваш, че Бог е огън всепояждащ и ако Го обичаш, ще изгориш като дърво в огъня и ще се превърнеш на пепел. Значи, обичаш Бога, но те е страх от Него. - Как ще обичам Онзи, за Когото е казано, че никой никога не Го е видял? - Не видя ли Христос, Сина Божи, излязъл от Отца? Само очите на любовта са в състояние да видят Бога. Без любов можеш да се приближиш до Бога, но не можеш да постигнеш онова, което искаш. Ще имаш знания, но не такива, каквито искаш.

Христос казва: "Ако ме любите, ще опазите моите заповеди - заповедите на любовта". Една от заповедите на любовта: Даром давайте! Ако даваш и се смущаваш, това не е любов. Любовта подразбира жертва. Как ще се жертвуваш? Ако жертвуваш живота си за някого, какво си спечелил? Той ще живее, а ти ще умреш. Това не е жертва. Ако това е жертва, природата е пълна с такива примери. Мишката става жертва на котката, жабата - на змията, овцата - на вълка. Това е насилие, не е жертва. Има смисъл да жертвуваш, но само онова, което смущава твоето сърце и твоя ум. Пожертвувай в себе си

това, което те смущава. То е временно. Например, като млад, ти се интересуваш от нещо и си доволен. Щом остарееш, то не те интересува и ставаш недоволен. Имаш пари, радваш се, доволен си; щом ги изгубиш, ставаш недоволен. Това е крива философия на доволството. Пожертвувай тази философия.

Мнозина очакват всичко от Бога и то даром. Ако Той не ги задоволи, те се чудят, защо не са богати, учени, силни. Те не знаят, че единственото нещо, което се дава даром, е любовта. Всичко останало не се дава даром. Например, парите не се дават даром. Знанието, силата също не се дават даром. Ако искаш хората да те почитат и уважават, трябва да заслужиш това. И то не се дава даром. Искаш да станеш певец. Ще работиш по 4-5 часа на ден. Наготово певец не се става. Искаш да станеш богат. Ще станеш рано, ще работиш с часове, докато си създадеш известно положение. Богатството не се дава даром.

Казвам на всички: Този въпрос трябва да се разреши чрез новото учение, чрез религията. Ако оставите за най-после "даването даром", животът ви ще си отиде напразно. Най-напред ще започнете с любовта, тя трябва да бъде основата. Когато получавате нещо даром, вие сте свободни. Също и когато давате даром, вие се чувствувате свободни, чувствувате една радост в себе си. Когато даваш пари с лихви, при известно условие, това е цяло главоболие. Ти си мислиш, че с това си направил добро. Може да е добро, но то не произтича от любовта. Тогава вие задавате въпроса: Къде ще му отиде краят? - Като давате даром. Това не се отнася до вас. Само любовта е, която дава даром. Пари даром не се дават. Ако получиш така пари, кисело ще ти излезе. Обясняват с кармата, че в миналия живот ти си направил добро някому и сега ти се изплащат. Или, ти имаш да даваш; според кармическия закон, не можеш да се освободиш от този дълг. Трябва да го платиш. Ако не можеш и този живот да го платиш, друг живот с лихви ще го платиш. Мнозина гледат така да мине. Нищо не може да мине така. Единственото нещо, което може да мине даром, то е

даденото от любов. Вземеш ли от любов, то е благословение, щастие за тебе. За другите работи, трябва да бъдеш много внимателен. Ако си неизправен, едно малко благо може да ти донесе в бъдеще голямо нещастие. Слушал съм мнозина да казват: Аз го обичам, но той не ме обича. Ти продаваш ли любовта си? Какво те интересува, че той не те обича? Щом искаш да знаеш, дали той те обича, ти не си разбрал закона. - Защо да не зная, обича ли ме той? - Щом искаш да знаеш, ти си в материалния живот. Разправяш се с материални работи. Трябва да знаеш, че щом правиш услуга някому и той ще ти услужи. Даваш пари в заем и ти взимаш пари в заем. Любовта даром дава. Казваш: Той трябва да ме обича. - Не можеш да искаш, да те обичат, това не е твое право. Ако обичам някого, никой няма право да се меси в моята любов, нито аз мога да се меся във вашата любов. Това е Бог, Който се проявява във вас. Нямате право да се месите в Неговите работи. Не търсете сметка на Господа, кому какво дал. То е все едно, ако имате извор в двора си, да търсите, откъде идва той, през къде минава и кому дава от своята вода. Значи, всички, които се ползват от този извор, трябва да ти плащат данък. Така влизате в спор с хората, но те не искат да ви плащат. През колко държави минава Дунав? Трябва ли те да плащат за водно право? Даром сте получили това благо. Трябва да се разбере законът на свободата. Когато Господ обича, ти радваш ли се на този, когото Той обича? Кого обичат, как го обичат, знаят или не знаят това хората, тебе да не те интересува. Единственото важно нещо: Ти имаш връзка с Бога, която ще пазиш свято; имаш връзка с Онзи, Който носи щастие за човека. Там е вечното богатство.

И тъй, който дава даром, даром взима. Като обича, човек трябва да има съзнанието, че служи на един велик закон, според който не трябва да мисли за онова, което е дал. От това, което даваш, всички се ползват. Такова нещо е любовта. Даваш, не мислиш, че си дал и от никого нищо не искаш - нито слава, нито почит, нито обич. Сега, аз не казвам, че трябва да станете такива. Ако ви кажа, как да постъпвате, вие ще се уплашите, понеже още живеете в материята.

Ако при сегашните условия ви повикам в любовта, вие ще се превърнете на въглен. Какво ще бъде отношението ми към майка ми и баща ми, към братята и сестрите ми? - Това е старото разбиране. Какви са сегашните ви отношения? Според мене, голяма е още вярата ви в старото учение. Искаш да си запазиш вярата, която си имал някога. Каква е тази вяра? Мислиш, че с една тънка нишка, като паяжина, можеш да вдигнеш цялата земя и да я носиш навсякъде из пространството. Друг се усмихне на някого и той казва: Топло ми стана на сърцето. Обича ме този човек. - Вярваш, че те обича. Мислиш, че като те обича той, каквото поискаш, ще ти даде и каквото той ти поиска, ще му дадеш. Служили ли сте на човек, който ви обича? Според мене, който те обича, той не иска да му служиш. Който не те обича, той изисква да му служиш. Щом искаш да ти служат, ти не обичаш. Като обичаш, ти освобождаваш другия да не ти служи. Следователно, ако не искаш да ти служат, ти си започнал вече да обичаш. Не можеш да придобиеш любовта, докато очакваш да ти служат и да те обичат. "Даром сте взели, даром давайте". Без любов не може да разберете този велик закон. Христос даде власт на учениците си и на апостолите да изцеляват болни, свободно да проповядват Словото Божие. Това подразбира даване даром. Ще ходиш да проповядваш, без да носиш със себе си торжик и дреха. На който параход се качиш, навсякъде ще бъдеш приет даром. В хотел ли отидеш, в гостилница ли влезеш, навсякъде даром ще взимаш. Нито хотелджията, нито гостилничарят искат нещо от тебе. Те считат за голяма привилегия, че си ги посетил. Влезеш във влака - пак даром. Където отидеш, никой нищо не иска от тебе. Казвате: Колко е хубаво това! Хубаво е, но има ли някой между вас, който да излиза и влиза даром? Трябва да бъдеш с отворени очи, да видиш, че има такива хора. И слепият казва, че иска да вижда. - Как ще виждаш, като нямаш орган на зрението? За да виждаш, трябва да си научил даром да взимаш и даром да даваш. Ти сам трябва да почувствуваш, че даром си взел и даром си дал. Това е мярката на любовта, мярката на

вътрешния закон. Някои се спират върху тази идея и питат: Дали всички са разбрали това? Всички да разбирате еднакво нещата, това е невъзможно. Няма защо да мислите, как разбират другите. Важно е, как вие разбирате. Дойдеш ли до любовта, трябва да почувствуваш, че всичко ти е дадено даром. Вътрешното чувствуване е резултат на съзнанието, то е резултат на интуицията; то е най-висшето. - И като дадеш даром, и вземеш даром, какво ще стане в края на краищата? - Щом поставяш известно ограничение на пътя си, ти сам се спъваш.

Като наблюдавам живота на сегашните окултни учени и философи, намирам, че те са потънали до колене в калта, а някои още по-дълбоко. След всичко това, те искат да проповядват за любовта. Любовта не се проповядва. Даром сте взели, даром давайте. Идваш в света и там проповядвай Божията Любов, без да мислиш, кого ще обърнеш към Бога и кого няма да обърнеш. Важно е да чувствуваш и да съзнаеш, че ти си обърнат към Бога. Няма какво да обръщаш другите хора. В Америка съществува една секта, според която, всичко предоставят на Бога. Те казват: Сам Бог ще обърне сърцата на хората. По този повод, те често се шегуват, като казват: Вярваме в такова обръщане на човека, че като се обърне сърцето, да се обърне и кесията. Някои хора обръщат сърцата си, но кесиите си не обръщат. Като влезеш в дома им, виждаш, че всичко там е обърнато: и воловете им, и овцете, и котката, но не и кесията на човека. Как ще разберете това обръщане?

Думата "обръщане" има двояко значение. - Кой е начинът за обръщане? - Един от начините е - да се отвори нещо в човека. Значи, даром да излезе онова, за което ти не си мислил. Да дадеш и да се радваш, че излязло от тебе. Само това, което даваш даром, то представлява вечната основа на живота. Докато даваш даром, животът ти всякога ще се обновява. В този закон младият постоянно се обновява и усъвършенствува. Ще кажете, че човек трябва да бъде щастлив. - Само ако спазваш закона. Ако поддържаш в себе си мисълта, че си грешник, нищо не си дал даром. Мислиш ли, че като

отидеш при Бога, Той ще те пита, защо си толкова грешен? Ти нямаш представа за Бога. Огънят на Бога има толкова висока температура, че каквато нечистота имате, може свободно да се приближите при Него. Той ще ви очисти. На каквото разстояние да се намирате, този огън ще ви стопи, ще ви превърне на пара. Нищо няма да остане от вашата нечистота. Мислите ли, че с една лоша дума, излязла от устата ви, може да отидете при Бога? Достатъчно е само да се докоснете до тази топлина, за да се разложи и разтопи всичко, каквото носите със себе си.

Казвате: Как ще се представя пред Бога в този вид? - Че вие имате криво разбиране за Бога. Радвай се, че отиваш при Отца си, макар и грешен. Казва се: Лесна работа! И грешникът се пречиства. - Така е, но какво печели грешникът от греха? Знаете ли, колко струва един грях? За един грях могат да снемат десет кожи от гърба на човека. Но и тук не се спират. Докато си на земята, всяка година ще свалят по една кожа от гърба ти. - И това не е мъчна работа. - Драли ли са кожа от гърба ти? Мъчно зараства одраната кожа, а още по-мъчно расте нова кожа.

Казват: Да бъдем силни! Човек е силен само в любовта. Когато обичаш, давай даром; и когато те обичат, пак същият закон действа. Не слагай в ума си мисълта, че като обичаш някого, той ти е длъжен. Не хвърляй сянка върху него. Нека той не знае, че го обичаш. Щом знае, ти слагаш преграда на любовта. Тя не търпи никакво препятствие, никакво съпротивление. Яви ли се някакво противоречие в любовта, хората започват да я измерват: този обичат по-малко, онзи обичат повече. Ако в любовта се яви изкушение, това показва, че не сте я разбрали. Обикнеш някого и го следиш, дали те гледа. Ако не разбираш закона, оплакваш се, че не те погледнал. Който люби, даже с крайчеца на окото те вижда, но дава вид, че не гледа. Някога и двамата се преструват, че се сърдят. Това е "любовно сърдене". Тези неща вие ги знаете по-добре от мене, но аз ги обяснявам научно. Единият върви напред, другият назад. Първият казва: Не искам да те

видя! Всъщност, той всичко вижда. Той е направил десетки фотографии, а казва, че не иска да го види. Като се върне у дома си, разказва, какво е видял. И двамата се намръщили, като че ли светът им е крив. В случая и двамата не разбират любовта. Защо се сърдят, защо се гледат под око? Аз се интересувам от научната страна на въпроса, от повода за сърденето. Така постъпват младите, така постъпват и възрастните. Синът греши, а бащата се сърди, не иска да го види. И синът има желание да даде гръб на баща си. Това са прояви, които трябва да се изучават. Те са крайно интересни от гледище на психологията.

Няма да се спирам много на тези прояви, но питам: Кой не е ял попарата на любовта? Няма човек на земята, който да не е ял любовна попара. Понякога тази попара е много гореща. Отишъл един кумец у своя кръстник на гости. Сложили на трапезата чорба от кокошка. Сипали му една чиния. Кумецът бил много гладен и започнал бързо да сърба чорбата. Понеже била много гореща, той си изгорил устата. Срам го било от кръстника, затова той си отворил устата и погледнал нагоре. - Откъде купихте тези греди? - попитал кумецът. - От Лаком дол - отговорил кръстникът. Защо кумецът си отворил устата? - За да му мине по-скоро опареното. Той не искал нито себе си да изложи, нито кръстника си. Не го интересували гредите, но с това искал да прикрие лакомията си. От лакомия хората се изгарят, както от любовта. Това става във всекидневния живот. Човечеството е дошло до една фаза, където Христос казва: "Даром сте взели, даром давайте". Туй изисква любовта. Вие живеете още по стария начин. Време е вече да потърсите нов начин на живот. Щом дойдете до разбирането на любовта, спрете вниманието си върху стиха: "Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син в жертва, за да не пострада всеки, който вярва в Него". Който разбере този стих, много ще научи. Той ще види, как Бог жертвува. Иначе, Той никога не е казал, какво е направил за човека. Питал ли ни е Той, защо не оценяваме това, което е направил? Бог е създал света; дали вие го оценявате, или не; дали го

приемате даром, Той не ви пита. Христос казва за Бога, че е винаги благ. Никога не съди и не се интересува за греховете на хората. Един брат ми казваше: Учителю, ти всичко знаеш. - Прав си, аз зная всичко, което се отнася до истината. Обаче, това, което се отнася до лъжата, аз не го зная. Като ви наблюдавам, аз зная, в кого живее истината и в кого - лъжата. Ако истината хлопа на вратата ти, лъжата е вътре в тебе. Ако лъжата хлопа отвън, истината живее вътре. Важно е мъдростта да не хлопа отвън и истината да не хлопа отвън. Това е моята диагноза. Добродетелите са живи същества. Те са ваши приятели, които хлопат отвън, за да ги приемете вътре. При онзи, който даром дава и даром взима, лъжата никога не хлопа отвън. Обаче, щом похлопат любовта, мъдростта и истината, за тях вратата винаги се отваря. Те влизат в човека, както светлината - през прозорците. Щом намери отворена врата, светлината свободно, безпрепятствено влиза, като у дома си. Така влизат всички добродетели. Това е смисълът на живота. Остане ли да хлопат при затворена врата, нищо добро не ви очаква. Ще дойде слугинята да пита, кой хлопа и после ще докладва на господаря си.

"Даром сте взели, даром давайте". На онези от вас, които разбират закона, казвам: "Даром сте взели, даром давайте". Който прави сметка, какво е дал и какво трябва да получи, неизбежно изпада в противоречия. Законът на даването разрешава всички въпроси, недоразумения, сиромашия, здраве, свобода - всичко се разрешава. С даването започва разумният живот. Тогава Духът се излива върху човека. Това означава стихът: "Ние няма да умрем, но ще се изменим". - Какво ще стане с грешниците? - И те ще се изменят. Как ще съди Бог света, това не ме интересува. Аз имам предвид благата, които Бог е дал на човека. Те ще бъдат общи за всички, които са страдали. Бог ще даде даром на всички. Това е бъдещата съдба на човечеството. - Какво ще стане със света? - Ще стане това, което никога не е ставало.

Казано е в Писанието, че мъртвите ще възкръснат, ще минат от смърт в живот. - Как ще стане това? - Като се изпълни законът на даването. Бъдете готови! Когато дойде времето да се дава всичко даром, вратите трябва да бъдат отворени. Противоречията трябва да бъдат разрешени. Това значи, да не носите никакъв тържик. Христос знаеше, че учениците Му не бяха готови за Неговото учение, затова им каза да не носят тържик. Сега, като ви гледам, виждам, че всички носите кесии, също и по две дрехи. И това има смисъл, но когато тръгвате на екскурзия. Ако при сегашните условия на развитие, искам да приложите закона, това ще бъде насилие върху вас. Затова ви оставям свободни. Този закон не е още за вас. Онези, които искат да го приложат и те са свободни: даром ще дават, даром ще взимат.

На какво почива новото Учение? - На закона за даването. Този закон е основа на новото общество, на новото братство. Всички майки и бащи, братя и сестри, господари и слуги, приятели, приложете този закон. Само така хората могат да се обичат. Без този закон, любовта е далеч от вас. - Как можем да се обичаме повече? - Колкото повече давате, толкова повече ще се обичате. Аз лесно мога да ви накарам да ме обичате. Давам ви по една жълтица, вие ме обиквате. Давам ви по две жълтици, повече ме обиквате. С три жълтици още повече ме обиквате. Така не се разрешават въпросите. Докато вие се осъждате един-друг, нищо не сте разрешили. Казваш за някого, че не те обича. Много просто! Затворил си вратата. Той хлопа отвън. Вие седите с приятели, ядете и пиете и мислите, че онзи, който хлопа, ще влезе при вас и ще седне пред трапезата. Зависи, кой е хлопал на вратата. Щом седне между вас, той ще извади от торбата си най-хубавото и даром ще го сложи на трапезата. След това пък другите ще се изредят - ще има взаимно даване. После, ще се разделите и пак ще се срещнете. Вие питате, дали ще се срещнете. - В новия живот няма раздяла, няма и излишни приказки. След това ще тръгнеш свободно по пътя и ще кажеш: Даром дадох, даром взех. Да бъде името Божие благословено!

Желая да се насърчавате без да се обезсърчавате. Сегашният живот е почва за новия, върху който ще расте всичко.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

29. Утринно Слово от Учителя, държано на 1 май 1938 г. София. – Изгрев.

ОТВОРЕНИ ЗА ДОБРОТО

Размишление.

Ще прочета 13 глава от Евангелието на Матей, от 1-24 стих.

"Който има уши да слуша, нека слуша". Това е казано преди 2000 години. Сега ще кажа нещо, което не е казано в този глава: "Който има очи да гледа, нека гледа. Който има сърце да разумява, нека разумява".

Тези дни четох във вестниците, че един от най-големите френски параходи се запалил в едно от пристанищата и изгорял. Загубата била грамадна, възлизала на пет милиона франка. Френското правителство изпратило свои хора да открият причината за пожара. При най-щателно издирване, те не могли да открият причината. В бъдеще, може би, ще се открие, но засега казват, че причината е изключителна. Казвате: Какво представлява един параход, че трябва и ние да се занимаваме с него. - Добрият човек е един скъп, ценен параход. И той може някога да се запали и изгори, но може и да се загаси. Ако изгори, този човек ще струва на държавата над 5 милиона франка.

Ще кажа нещо, което и друг път съм изнасял. То е следното: В събота не приемам посетители. Ще кажете, че този ден аз се занимавам със себе си. - Мислете, каквото искате. Понеже шест дни през седмицата се занимавам с работите на хората, решил съм един ден - събота, да се занимавам с моите работи. Въпреки това, вчера дойде една сестра при мене и ми казва: Учителю, една госпожа от провинцията е дошла тук и желае да ви види, иска някакъв съвет. Да отстъпя ли от правилото си, или да гледам своите работи? Питам сестрата: Млада ли е тази жена? Защо питам? Зная, че ако е мома, ще ме пита, кога ще се ожени. Ако е женена, ще ме пита, защо не живее

добре с мъжа си. Най-после реших да я приема, но като свърша своята работа. Ако има търпение, нека почака вън. Сестрата каза: Тя изглежда учена жена, ще си поговорим докато чака. Аз започнах да се занимавам със своите работи, но отвреме-навреме поглеждам, какво правят двете вън. Видях, че се разговаряха добре. Сестрата я учеше нещо. Като свърших моята работа, около два часа следобед, извиках госпожата в стаята, да каже, какво иска от мене. Запитах я, кое е дало повод да ме търси.

Младата госпожа започна да говори: Преди десетина години бях студентка. Исках да дойда при вас, но отложих. Ожених се и сега, понеже ми се случи голямо нещастие, реших да ви потърся. Мисля си: Какво ли се е случило? Да не е умрял мъжът , или едно от децата? Аз зная причината, но се правя, че нищо не разбирам, искам тя да каже, защо е дошла. Тя продължи: Ожених се един път и се разведох. Ожених се втори път и сега съм пак пред развод. От втория мъж имам две деца, момчета. Той иска да ги вземе, но аз не ги давам - обичам децата си. Казах : Едното дете много прилича на баща си. Това дете ще му дадеш, а другото ще задържиш при себе си. Бащата е голям хитрец. Тя се съгласи с мене. Попитах я, защо иска да се разведе с него. - Той е лош човек, бие баща си и майка си. - Бие баща си и майка си, но и нея бие. Последното тя не иска да каже. Като я наблюдавах, аз разбрах истинското положение. Тя не могла да живее нито с първия, нито с втория си мъж, защото искала да ги възпитава. Първият мъж бил много недодялан и тя искала да го додяла. Казах : Ти си направила голяма грешка по отношение на себе си. Твоята интуиция е добре развита. Тя ти е подсказвала, какво трябва да направиш, но ти не си слушала. Втората грешка произтича от това, че си искала да възпитаваш мъжа си. Колкото и да възпитаваш мъжа, той ще си остане такъв, какъвто си е. Колкото и да възпитаваш жената и тя ще си остане същата. Който се опитал да възпитава мъж или жена, непременно е претърпял фиаско. Помни: Никой никого не може да възпита. Всеки си остава такъв, какъвто Бог го е създал.

Всички хора грешат като тази жена. Те искат да възпитат някого. - Това е невъзможно. Никой никого не може да възпита. Човек не може лесно да възпита и себе си. Нека се опита да се справи със страха. Нека се опита да се справи със своя чрезмерен апетит. Това се дължи на силно развития център зад ушите. Българинът казва: Яж така, че ушите ти да плющят. - Тежко и горко на този, на когото ушите плющят при ядене! Той е осъден на страдания. Според мене, ушите са предназначени за слушане, а устата - за ядене. Ще ядеш и пиеш умерено, иначе ще страдаш. Преди да ти плющят ушите, първо ще се обърнеш към носа, а после към вкуса, те да се произнесат за яденето. И тяхното мнение не е достатъчно. Ще се вслушаш и в стомаха, да чуеш, какво казва той. Стомахът опитва храната и казва: Господарю, тази храна не е за тебе. - Не, ще ям, на мене ми харесва. Ядеш, но скъпо плащаш.

Питате: Защо светът е такъв? - Този въпрос е безпредметен. Важно е всеки да се вслушва в Божественото начало в себе си и да Му се подчинява. Всъщност, като започне То да говори във вас, вие казвате: Човек може да отстъпи малко от този глас. Колкото и да отстъпвате, няма да подобрите живота си. От какво зависи доброто разположение на човека? Някога една дума е в състояние да подобри или да влоши разположението му. Понякога една лоша постъпка е в състояние да развали доброто разположение на човека за цял ден. Човек е дошъл на земята да учи търпението и послушанието. Още Адам трябваше да учи тези уроци, но не издържа изпита си. Бог му каза да не яде от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото, но не му обясни, защо да не яде. Като дойде изкусителят в райската градина, той започна да говори на Ева за тайните и силите, които се крият в това дърво. И започна да я убеждава, че ако ядат от това дърво, ще станат като Бога, ще придобият знание, сила, свобода. Няма да зависят от никого. Увлечени от думите на изкусителя, Адам и Ева пристъпиха Божията заповед и сгрешиха.

Да се върнем към примера за младата жена, която се женила два пъти и сега е втори път пред развод. Казах : Ти си следвала по математика, следователно, трябваше да приложиш теорията на вероятностите, да видиш, каква възможност има да бъдеш щастлива. Пред тебе се разкриваше задача с три неизвестни, която не можа да решиш. - Наистина, учих математика, но не можах да я приложа в живота си. Казвам: И Ева прие думите на изкусителя за абсолютно верни и се зарадва, че ще станат като Бога. Тя не се запита, каква вероятност има да станат подобни на Бога. И Адам си каза: Защо да не станем като Бога? Всички условия за това ни са дадени. И двамата ядоха от забранения плод, но след това се почувствуваха като пияни. Щом изтрезняха, сами разбраха грешката си, но късно. Адам се засрами и се скри, не смееше да се яви пред лицето на Бога, Който го търсеше из райската градина. Той почувствува, че с него е станало нещо особено - той бе оголял.

Пак ще се върнем към младата жена. Не исках да я утешавам; станалото е станало, не може да се поправи. Виждам, че се бе отчаяла, животът и се бе обезсмислил. Питам я, какво мисли да прави понататък. - Ще напусна учителството и ще отида, където ми видят очите. Гледам, тя сложила бяла шапка, елипсовидна форма. За мене това е добър признак, работите и ще се оправят. Не казах, че бялата шапка ще я спаси, но казах, че отсега нататък работите ще започнат да се оправят. Мъжете са добри хора и тя е добра, но, като характери, не се схождат. Това се случва често в живота. Ако двама пътника се срещнат и трябва да продължат пътя си заедно, те могат да се сближат, а могат и да се разделят. Ако и двамата носят празни торби, непременно ще се разделят. Обаче, ако торбата на единия е пълна, те ще се сближат и ще станат добри приятели. Торбите на твоите мъже, както и твоята, са били празни, затова не сте се сприятелили. Сега не ти остава нищо друго, освен да благодариш на твоите другари, че станаха причина да дойдеш тук, да потърсиш истината.

Благодарете и вие на вашите скърби и страдания, че станаха причина да потърсите истината и любовта и да ги оцените. Без любов, нищо не се постига. Каквото и да придобиете, щом нямате любов, неизбежно ще се натъкнете на страдания. Без любов, знанието, силата и красотата носят страдания. Ожениш се за една млада и красива жена и мислиш, че си постигнал щастието. Лъжеш се. Не само че не си щастлив, но всичко изгубваш. Всички дяволи започват да те атакуват. И те обичат красивите жени. Изобщо, красотата привлича човека. Както котката се стреми към рибата, така и човек - към красотата. Веднъж отидох на гости у едни познати. Котката им беше вън. Щом влязох аз и тя влезе с мене. Веднага тя се спря сред стаята, застана мирно; вдигна глава нагоре, като че се моли и започна да мяучи. Мисля си: Защо ли мяучи? После разбрах, че горе имало окачена риба. Каквото друго да беше окачено, тя нямаше толкова да мяучи, но за рибата не престана да мяучи, докато не и дадоха едно парче. Като погледна към рибата, котката иска да каже: Обичам рибата, за да се науча от нея на мълчание.

Всяко животно и растение са символ на нещо. Още първите християни си служили с рибата, като символ на мълчание. Понеже тогавашните християни виждали лошото в света и често го критикували, за да избегнат критиката, употребявали в писмата си, вместо думата мълчание, образа на рибата. Не е лесно човек да се откаже от критиката и роптанието. Не можеш да заставиш човека да не си каже думата за нещо.

Един селянин от шопските села поканил кумеца си на обяд. Яли, пили и накрая, кръстникът казал на кумеца си: Кумчо, можеш да си поиграеш, но ако се въздържаш да не викаш, иху-ху, ще ти подаря една крава с теленцето. Кумецът играл, скачал, въздържал се да не извика, но най-после казал: Кръстник, не мога повече да се въздържам. Ритам ти и кравата, и телето и викам иху-ху! Това не е право. - Не е важно, какво ще постигна. Важно е, че си казах думата.

В турско време, един българин от варненските села отишъл във Варна да си купи чехли. Ходил от магазин на магазин, но не могъл да си намери по мярка. Най-после влязъл в един магазин, където се продавали много чехли, но и тук не могъл да си намери по мярка. Крайно ядосан, турчинът му казал: Сен калъпсъз! Това значи: Ти си човек без калъп. Българинът се обидил, но премълчал. Тръгнал за селото си и когато се качил на един баир, накрая на града, той се обърнал назад и извикал: Сен калъпсъз! Като се прекатури колата, тогава човек вижда грешката си.

Като ученици, вие трябва да дойдете до мълчанието на рибите, но разумно мълчание. Не говоря за невежеството на рибите. Ще кажете, че рибата е глупава, затова живее във водата. Не, рибата живее във водата, за да научи закона на чистотата и да се справи с плавателния мехур, да слиза на големи дълбочини и да излиза на повърхността на водата. Изкуство е да се справяте с всички условия на живота, както рибата се справя и с дълбоките, и с плитките води. Учените са открили в моретата риба-стрелец, която стреля като с пушка. Така тя убива своята жертва и се храни. Интересно е, как е изработила тя своето оръжие. И хората се научиха да воюват. Не е лошо, че воюват. Лошо е, когато ги побеждават, че трябва да плащат контрибуция. Когато народите воюват, всеки мисли, че ще победи. Ето, японците и китайците воюват няколко години и войната още не е свършена. Японците вярват, че ще победят, защото китайците не са добре въоръжени. Китайците разчитат на своята многочисленост и казват: Ако японците избиват всяка година по два милиона китайци, ще им са нужни 200 години, за да избият всички. Днес повечето хора са в положението на японците, искат да завладеят Китай.

Човек трябва да бъде предвидлив, да предвижда работите. Има гадатели, които предвиждат бъдещето. Гадатели е имало и в миналото. Важно е добре да гадаят, да дават добри съвети на хората. Един от нашите приятели ходил при някакъв гадател в града. Той му казал, че в най-скоро време му се отваря път за Индия. Братът се чуди,

как ще стане тази работа. Той едва се прехранва. Откъде ще намери пари за тях? Под "Индия" се разбира друго нещо. Наистина, много време мина след това, но братът не замина за Индия. Ако някой гадател ви каже, че ще придобиете богатство, ще знаете, че ще изгубите и това, което имате. Каже ли гадателят, че ще придобиеш голямо благо, това значи, че ще имаш опитност, която струва милиони. Тази опитност ще следва човека и на този, и на онзи свят, ще свети в пътя му като скъпоценен камък.

Няма по-желано нещо за разумния и просветен човек от това, да служи на Бога. Няма по-хубаво нещо за ученика, който обича музика, да се научи добре да свири. В който дом влезе добрият цигулар, веднага му се отварят вратите. Той навсякъде си пробива път. Няма по-хубаво нещо за човека от това, да е сладкодумен. Всяка дарба, всяка добродетел е благо, което с нищо не се купува. Казах, че само любовта дава даром. Всичко друго, което искаш да придобиеш, трябва сам да го изработиш. На всеки човек е дадено по една дарба или изкуство, но той трябва да работи, за да го развие. При Христос дойде една майка да иска, единият и син да седне отляво на Христос, а другият - отдясно. Христос отговори: "Не знаете, що искате. Бог определя местата". Това значи: Всичко се дава по заслуга. - Какво разбирате под "лява и дясна страна"? Лявата страна е адът, а дясната - раят, небето. На небето ще ти дадат работа, която не можеш да свършиш. В ада ще се натъкнеш на такова изпитание, което няма да издържиш. Какво ще правиш тогава? Ако ме питат, кое място искам, бих желал да бъда пред лицето на Бога, да Го видя.

Адът и раят са училища. Адът е черната ложа, а раят - бялата ложа. И в двете школи човек учи, придобива знания и опитности. В развитието си, човек минава и през двете школи. Някой иска да седне отдясно или отляво на Бога, да вземе почетно място. - Остави това, кажи ни, какво мислиш за нас. - Какво мисля за вас? Ще ви кажа, какво отговорих на жената, която се оплакваше от живота си. Казах : Ти не използва здравото въже - своята интуиция, но си послужи с

тънки въжета. Трябваше да слушаш интуицията си, която ти подсказваше: Не се жени за този мъж. Твоята самонадеяност се обърка. - Прав сте, не послушах интуицията си. - Повечето хора не слушат своя вътрешен глас. Като срещна някого, аз веднага познавам, дали този човек има послушание. Ако слуша Господа, работите му се нареждат добре. Ако не Го слуша, много ще страда.

Христос говореше на учениците си, защото те Го разбираха. И на вас казвам: Вие сте от онези, които можете да слушате и да разбирате. Не се съблазнявайте нито от мъже, нито от жени, нито от пари. Това са временни неща. Светът може да се съблазнява от тях, но вие, които искате да служите на Бога, не трябва да се съблазнявате. Не се спъвайте от идеята за Царството Божие. Питате, кога ще дойде това Царство. То е дошло вече в сърцата на мнозина. От вас зависи, още днес да бъдете в рая, т.е. в Царството Божие. Когато Христос беше на кръста, от двете Му страни имаше по един разбойник. Този, който беше отдясно на Христос, каза: Господи, помени и мене в Царството си. Този, който беше отляво, каза: Нали си Син Божи, слез от кръста, та освободи и себе си, и нас. Първият влезе с Христос в рая, а вторият отиде в ада. Ако и вие очаквате, Бог да ви нареди всички работи, ще останете вън от рая. Колкото и да философствате, наготово нищо не се дава. Ако очаквате Бог да ви нареди всичко, ще се намерите в положението на втория разбойник. Обаче, ако живеете разумно и уповавате на Бога, ще влезете заедно с Христос в рая. Желая ви да влезете в Царството Божие. Мъчно се влиза в това Царство. Мъчно се влиза и в ада. Който минава през страданията на Христос, той е на кръста. Той използва последния случай, който му се дава и казва: Господи, помени и мене в Царството си. Той влиза в рая. Който не признава Бога и се гаври с Него, отива в ада.

Като се натъквате на страдания, вие постъпвате или като първия разбойник, или като втория. Първият влезе в рая, а вторият - в ада. Като изучавам човешкия живот, в миналото и сега, виждам, че от единия до другия край, той върви все по линията на непослушанието.

Човек не послуша в рая, но и до днес, 8000 години оттогава, все не слуша. Той постоянно живее по закона на непослушанието. Разправяш нещо на някого, но той не те слуша; той си знае своето. Не го съди, защото съдбата ще дойде върху тебе. Ако искаш да работиш, работи върху същественото, което Бог ти е дал. - Кое е същественото? - Това са твоята душа, твоят дух, твоят ум и твоето сърце. От тази работа зависи твоето щастие.

Пазете се от грешката на разбойника отляво на Христос. Другият каза: "Господи, помени ме в Царството си!" Дойдете ли до първия разбойник, не го осъждайте, но потърсете една добра черта и в него. Двамата мъже на тая сестра аз не считам за лоши. Ако бяха лоши, тя и толкова нямаше да ги търпи. Съгласили се доброволно да се разведат. От отношенията им към нея, аз виждам, че и двамата са умни мъже, имат добри наследствени черти. Те виждат грешките си и са готови да ги изправят. Не се изправя човек лесно. Например, разгневиш се, изгубиш равновесие. Виждаш слабостта си, но не можеш изведнъж да я изправиш. Някой взел от тебе десет лева на заем. Понеже не може да ги плати навреме, като го срещнеш, ти искаш парите си и го нагрубяваш. Какво са десет лева! Зачеркни ги и забрави. А ти цели две години се безпокоиш за тях. Какво ще направиш с десет лева? Ако си на Изгрев, ще си осигуриш два обяда, а в града, какво ще направиш с десет лева? Можеш ли да направиш една закуска? Ако живеете разумно, вие можете взаимно да си помагате.

Дадеш обещание, изпълни го. Аз никога не отстъпвам от думата си. Има случаи, когато може да не изпълниш обещанието си. Например, някой те пита, можеш ли да минеш през реката. Казваш, че можеш. Отиваш на реката, виждаш, че е дълбока повече от два метра. Да плуваш, не можеш. Кажи: Отстъпвам, не мога да мина реката. В случая, ти си свободен да не изпълниш думата си. Върни се назад и потърси плитко място, откъдето можеш да минеш. Ако си дал дума при дълбоката вода, откажи се от думата си и намери по-плитко

място на реката. Сега и вие, като младата жена, трябва да изучавате математика. Хикс е мъжът, игрек е средата, а зет е резултатът. Значи, от неизвестното "x" ще намериш резултата "z". От слънчевите лъчи, които минават през средата (y), можеш да намериш резултата(z). Някои изчисляваха "x". Той е неизменна причина. Игрек (y) е неизменната среда, през която минава причината, за да се прояви. Щом има "x", ще има и "z". Край тях ще се яви и "y". Вие мислите, че като разрешите "x", ще разрешите и останалите две неизвестни. Има още едно неизвестно в духовната математика. Само видните математици знаят това. И аз го зная, но няма да ви го кажа. Ако го кажа, ще оголеете и ще ви изпъдят от рая, както изпъдиха първите човеци.

Четвъртото неизвестно е това, за което изкусителят говори на Ева. Тя го научи, но скъпо плати за това знание - изпъдиха я от рая. Има още една тайна, която не знаете. Засега ви е достатъчно това, което знаете. Нека има нещо, което не знаете. Така ще се научите да слушате. Като ти каже Господ да не ядеш от забраненото дърво, не яж. Каже ли ти, че тази жена не е за тебе, думата Му на две не прави. Ако на една майка каже, че това дете не е за нея, да не прави въпрос за това. Ако на богатия каже, че богатството му не е за него, да не прави въпрос. Каже ли на някого, че силата му не е за него и той да не се учудва. За доброто, или за злото, думата на Бога не прави на две.

Слушайте Господа! Това е новото знание. - Ние Го слушаме. Виж, как слушаме и тебе. - Слушате, но аз не се лъжа. Ако има човек, когото най-малко слушате, това съм аз. Ако вас един не ви слуша, мене десет не ме слушат. Две млади сестри вървят след мене. Други две, които гледат отдалеч, казват: Учителю, защо тези сестри вървят подир тебе и те безпокоят? - Много естествено. Защо децата се качват на черешите? Червените череши ги привличат и те се качват на тях. Как ще им кажа да не се качват на черешите? Бог е създал черешите за ядене. Има ли нещо престъпно в това, че децата се качват на черешите? Колкото е възможно да забраниш това на децата, толкова е

възможно да забраня на двете сестри да вървят след мене. Мнозина казват: Учителю, каквото кажеш ти, всичко става. - Не е така. Колко пъти ме накацат мухи, които не ме слушат. Казвам им да не ме безпокоят, но те си правят, каквото знаят. Минавам през една гора, наблюдавам природата и си правя своите научни изследвания. В това време, няколко мухи кацват на мене и ме придружават цял километър. Казвам им да ме освободят, но те не слушат. След малко те се връщат назад и нови кацат по мене. Те искат да кажат: Ние, високоблагородните мухи, искаме да се запознаем с тебе. Оставят своите семена, визитните си картички и заминават. Нищо не им казвам, но си мисля: Някога и аз не съм слушал Господа, затова днес те не ме слушат. Взимам поука от тяхното поведение и изправям себе си. Мухите са настойчиви: от една страна ги пъдиш, те идват от друга. Кацне една муха на носа ми и ме пита: Какво правиш тук? Казвам и, че правя научни наблюдения, но тя продължава да ме безпокои.

Преди няколко дни дойде при мене един млад брат. Оплаква се, че някоя сестра го обидила. С какво го обидила? - Нарекла го баба. Той и написал едно писмо, да и докаже, че не е човек без достойнство и че тя няма право да уронва достойнството му. Той чете писмото и ме гледа, да види, какво ще кажа аз. Казвам му: Тя не те е обидила. Думата "баба" е добра; тя означава голям, разумен човек, който знае, какво прави. Следователно, напразно и пишеш това писмо.

Да дойдем сега до заключението. Щом стане въпрос за лошите работи, там ще мълчите като риби. Когато стане въпрос за добрите работи, там ще пеете като птички. Според еволюционното развитие на животните, казва се, че птиците са произлезли от рибите. - Коя е причината за това? - Рибите се учат да мълчат за злото. Като станали птици, те казали: Досега мълчахме, сега ще пеем. Така те си създали съответна форма и се превърнали в птици. - Ние пеем за доброто. Понеже, като риби, се учихме да мълчим; сега, като птици, ще пеем за доброто. - Учете се и вие, като птици, да пеете за доброто. Щом дойде

злото, ще мълчите. Онези от вас, които се занимават с физиономика, виждат, как се изменя човешкото лице. Всяка грешка изопачава линиите на лицето. Също така и добрите постъпки се отразяват на лицето. Някой ме лъже, сам зная това. Но той си мисли, дано мине лъжата. Аз го вярвам. За да бъда последователен, слушам лъжата му и свалям първата дреха на лъжата. Така, постепенно го събличам, както онзи, който отива на баня. Докато е вътре, може да бъде с бански костюм или хавлия. Щом излезе навън, веднага се облича. Ще остави настрана банския костюм и ще облече горните си дрехи - костюма и палтото.

Като дойдат страданията, вие отивате на баня. Събличате горните си дрехи, мятате хавлията и влизате в къпалнята. Следователно, за да познаеш човека, трябва да го видиш облечен в хубави, нови дрехи. Един руски полковник, командир на полк, имал обичай, като става сутрин, да метне халата си и така да си пие кафето. Веднъж руският главнокомандващ, генерал Кутузов, решил да направи ревизия на полковника. Отишъл при него и го заварил по халат, с чаша кафе на масата. Той седнал при него и го помолил да го разведе из лагера. Хванал го под ръка и тръгнали на ревизия. Полковникът не могъл да се извини и се подчинил на заповедта на генерала. От този ден, полковникът не се осмелил вече да излиза по халат пред войниците. И природата постъпва по същия начин. Като види някакъв недостатък в човека, хваща го под ръка и го развежда, всички да го видят. Ако се осмелиш и втори път да излезеш по халат, тя ще те разведе навсякъде, да те запознае с хората. Халатът е домашна дреха; отвън ще се обличаш с подходяща дреха.

Желая ви, да сложите ума, сърцето, душата и духа си на работа и всякога разчитайте на тях.

Като ученици, на всички е дадено: очите ви да са отворени за доброто; ушите ви да са отворени за доброто; сърцата и умовете ви да са отворени за доброто; душата и духът ви също да са отворени за доброто - за любовта. Това е съдържанието на днешното Слово.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

30. Утринно Слово от Учителя, държано на 8 май 1938 г. София. – Изгрев.

ГЛАВНИТЕ ТОЧКИ

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матей.

Има особен начин за изучаване на Свещените книги. И досега още хората не са изработили метод, по който да ги изучават. Те казват: Така са говорили пророците, така са говорили апостолите. Обаче, те нямат предвид, какви са били тогавашните условия на живота. Четете книгата на Исай, но не знаете, какво е било отношението му към живота. Казвате, че той е един от главните пророци, но това не е достатъчно. Имаме четири главни пророци и четири евангелиста; 12 малки пророци и 12 апостола. Исай казал ценни работи. Той представлява една от кардиналните точки на астрологическия кръг. Йезекил е втората кардинална точка. Йеремия е третата кардинална точка, а Данаил - четвъртата. - Какво представляват тия точки? - Онези, които не са изучавали астрология, мъчно могат да ги разберат. Питам: Коя е кардиналната точка на човешката глава? Според мене, това, което главата произвежда, е нейната кардинална точка. Това, което дробовете, стомахът, мускулите произвеждат, са техни кардинални точки. Това е особена философия, която трябва да се изучава.

Ново знание е нужно! То е онова знание, което приляга на човека. Това знание не причинява никакви противоречия. Ако си шиеш дреха, намери добър майстор. Той ще ти я скрои така, че да прилепне добре на тялото. Дадеш ли дрехата си на посредствен шивач, тя няма да ти приляга добре. Шивачът ще се извинява, че тялото ти не е право, че си прегърбен. Той търси вината в клиентите, а не в себе си. Ако искаш да чуеш една песен, търси пак майстор певец, той да я изпее.

Като изучавате пророците, виждате, че всеки е говорил по особен начин: Исай е говорил по един начин, Йезекил - по друг начин, Йеремия - по трети начин и Данаил - по четвърти начин. Като четете малките пророци, виждате, че всеки от тях отговаря на един от 12-те зодиаци. - Какво ни интересуват пророците и техния начин на говорене? - Много трябва да ви интересуват. Всеки говори на особен език. Лошо ли е да знаеш един език? Какво ще правиш във Франция, ако не знаеш френски? Щом знаеш този език, всички ще те разберат, ще влезеш във връзка с французите. Ако французин дойде в България и не знае български и той ще се намери в затруднение. Да знаеш един език, това е отворена врата към съответния народ. За да познаеш един народ, първо ще знаеш езика му. Изучавайте езика и на малките, и на големите народи. Казваш, че обичаш някого. Знаеш ли, какви мисли и чувства го вълнуват? - Не зная. - Тогава не можеш да го обичаш. Как ще го разбереш и познаеш, ако не знаеш, с какви мисли и чувства живее той?

Казвате, че се разбирате, че познавате хората. - По какво ги познавате? - По външността им. - Един ден тази външност ще изчезне. Тогава? Как ще познаеш баща си и майка си в онзи свят? На земята те са имали една форма, а на другия свят - друга форма. Баща ви е имал брада, мустаци, а на онзи свят няма нито брада, нито мустаци. Как ще го познаете? Изучавайте мислите и чувствата на човека, за да го познавате и на този, и на онзи свят. Човек е жива книга, която трябва да се изучава. Всеки религиозен човек, който чете Стария и Новия завет, си има по един любимец. Онзи, който има развито сърце, обича евангелист Йоан. Който има развит ум, обича Павел. Догматикът обича да чете Петър. Праведният обича Яков. Има един закон, по който се изучават нещата. Как ще се ползваш от благата на слънцето, ако не знаеш, как да се поставиш към него? Например, младите се пазят от слънцето, да не изгарят лицата им. Ако отидете в Америка, ще видите, че онези, които работят на слънце, носят на главите си бели гугли, да не изгарят. Щом слънцето изгаря

лицето ти, има някаква причина за това. И момата казва, че момъкът я изгорил. С какво я изгорил? Да е с дилафа, не е; да е с ръжена, не е; да е с въглен, не е. Изгорил я с нещо, но то е невидимо. Важно е, че лицето и губи червения си цвят и постепенно потъмнява.

Сега аз ви навеждам на една философия, която има приложение в живота. В едно отношение, религиозните хора приличат на влюбени моми и момци. Погледнеш лицето на един религиозен - пожълтяло; на друг - позеленяло; на трети - побледняло. - Защо? - Има нещо, което ги мъчи. Религията е предмет на сърцето. Значи, има някакво влюбване. - В кого са влюбени? - В Господа. Обаче, те не могат да Го намерят. Имат някакъв образ за Него, но Го търсят отвън. Казваш: Светът е създаден от Бога, но не прилича на Него. И нашият салон е направен от някого, но този, който го е направил, не прилича на салона. Гледаш картината на художника, но самият художник не е в картината. Той рисува чужди образи, но въпреки това, вложил в тях нещо от себе си. Тънко виждане и разбиране е нужно, за да намериш художника в неговите картини. Следователно, ако искате да намерите Бога, търсете Го във всичко, което Той е създал.

И религията, както всички неща в живота, е подложена на постоянни промени. Това е в реда на нещата. Природата не търпи еднообразието. То произвежда реакция. Еднообразието в мислите, в чувствата и постъпките убива човека. И в религията еднообразието убива. В какъвто и да е смисъл, еднообразието произвежда особена реакция. Не можеш да удряш хиляди пъти на едно и също място и да не произведеш никаква реакция. Достатъчно е да удариш стомната няколко пъти, за да се счупи. Даже и с погледа си може да произведеш реакция в човека. Като го погледнеш няколко пъти по един и същ начин, той непременно ще се смути. Ако се ръкуваш често с един човек, той пак ще се смути. Когато често се целуват, хората се развалят.

Еднообразието в целувките убива и разваля човека. Не целувай всякого с едно и също чувство. Колкото пъти целунеш човека, толкова

пъти трябва да внесеш в душата му нещо ново. Каквото внесеш в човека, трябва да е ценно, като диамант. Ако с целувката си не можеш да внесеш нещо ценно в душата на човека, не го целувай. Не можеш ли да внесеш ценното, ще оцапаш душата му. Никой няма право да цапа! Нито момъкът да цапа момата, нито момата - момъка; нито майката да цапа детето, нито детето - майката; нито мъжът да цапа жената, нито жената - мъжа; нито господарят да цапа слугата, нито слугата - господаря. Не се позволяват целувки, които цапат! Ще кажете, че много тънко се преде.

Като ме слушате да говоря, някои казват: Какво ли ще каже учителят? - Аз още не съм започнал да говоря. За да говоря, трябва да ме разбирате, а вие едва сте научили азбуката. Още много има да ви уча: образуване на срички, на думи, на изречения. Вие мислите, че знаете много. - Като се сравните със светията или с ангела, тогава ще разберете, колко малко знаете. Ако измерите силата си с тази на ангела, ще видите, колко сте слаби. Един ангел може да вдигне земята само с едната си ръка и да я захвърли на 4-5 километра далеч в пространството. Един ангел може да си играе със земята, като с топка, да я подхвърля нагоре-надолу и ние да стоим на нея спокойно. Това е обяснение, от което се вижда силата на ангелите. Децата играят с прашка, хвърлят камъни. Какво движение образува прашката? В каква посока отива камъкът? Това са движения, с които учените се занимават. Говори се за тангента, за движение по тангентата. Ще кажете, че това движение е праволинейно. Обаче, всички праволинейни движения се превръщат в криволинейни. Какви движения прави земята при въртенето си около своята ос? Какви движения се образуват при въртенето на земята около слънцето? Това са въпроси, които мога да разглеждам с математиците. Колкото и да ви говоря на вас и след хиляда години вие ще знаете толкова, колкото и сега. Каквото и да ви говоря, ще кажете: Нер де Шам, нер де Багдат.

И тъй, когато Бог мисли едно нещо, хората мислят друго. Когато Бог чувствува по един начин, хората чувствуват по друг начин. Много

естествено, когато богатият намисли да си прави къща, работниците веднага пристигат. Той има идея, каква да бъде къщата, от какъв материал, какво изложение да има. Обаче, работниците мислят друго: по колко ще им се плаща на ден, кой от тях работи повече, кой по-малко; колко камъни ще делят, къде ще ги слагат и т.н. За идеята на богатия работят десетки хора: всички слизат, качват се, бързат, пренасят вар, пясък, тухли, камъни. Богатият седи и заповядва, а другите работят. Коя е причината за това? С какво, именно, богатият може да застави толкова хора да му работят? Как ще отговорите на този въпрос? То е все едно, да говоря на деца за висшата математика. Аз искам да разбирате този въпрос, както аз го разбирам.

Азбуката, която сега изучавате, ще бъде недостатъчна за понататъшното ви развитие. Стремете се да разберете онова, което днес не разбирате. Онова, което ви радва и осмисля живота ви, е непостижимото. Непостижимата любов е истинската, а постижимата любов е предисловие на истинската любов. Който иска изведнъж да постигне всичко, сам се осъжда на смърт. За да живееш, трябва да се стремиш към непостижимото. Колкото повече непостижими неща има, толкова по- дълъг е животът. Да допуснем, че носиш на гърба си торба, пълна със злато и по някакъв начин слизаш с тази торба до дъното на океана. Постигнал си известно богатство, но животът си ще изгубиш. За да излезеш на повърхността на океана, трябва да късаш връзките, с които се държи богатството ти. По-добре да си на земята, макар и с непостигнато богатство, отколкото с торба злато на гърба в океана. Красотата е на повърхността на океана, а не на дъното.

Богатството, знанието, които ви спъват, трябва да останат на дъното. Те нямат никакво отношение към вас. Много от богатствата, оставени на дъното, са непотребни. Като ви наблюдавам, виждам, че имате много религиозни богатства. Те ви държат вързани за дъното на океана. Мъжът иска да върви в правия път, да служи на Господа, но е свързан с жена си, тя го тегли надолу. Някога жената е свързана с мъжа си, той я тегли надолу. Христос казва: "Ако не се отречете от

себе си"... - Как да се отрека от себе си? "Ако не се отречеш от баща си". - Нито синът да се свързва с баща си, нито бащата да се свързва със сина. Има само една правилна връзка - с любовта. Бог ви свързва с любовта. Вън от любовта, други връзки не ви трябват. Млад момък среща една красива мома и се влюбва в нея. Той я носи постоянно в мисълта си. Всяка негова мисъл е нишка, която я държи вързана за него. Тя иска да следва, например, в Ню Йорк, но е вързана, не е свободна. Целият път дотам, 7-8000 км, е препасан с нишки. За да се освободи от тях, тя трябва да бъде силна, разумна, да знае, как да се освободи. И религиозният, като влезе в едно общество, веднага започват да го свързват с такива нишки; ту от парите му се интересуват, ту от живота му, ту от вярата, във всичко го следят. Всеки отправя към него една и съща мисъл. То е все едно, двадесет души професори да те изпитват за едно и също нещо, по един и същ начин. Питат те, в какво вярваш и защо вярваш. - Ей тъй, вярвам. - Обичаш ли? - Обичам. - Как обичаш? Интензивно ли обичаш? На друга страна говорят за него: Той е чистосърдечен, с отворена душа. - Няма да бъде отворен! Човек трябва да е свободен. - Как да бъде свободен? Така се изреждат няколко души и му задават все едни и същи въпроси. Така постъпват и с мене. Питат ме за едного: Не виждаш ли, че този брат не живее хармонично? - Няма какво да ми казвате. Достатъчно е да погледна една дреха, за да позная, какъв е бил шивачът. Достатъчно е да погледна хляба, за да позная, какъв е бил фурнаджията. Следователно, без да ми се говори, аз зная, кой какъв живот живее - хармоничен, или нехармоничен. Вчера се разговарях с една млада сестра за любовта, за еднообразието в живота. И сега говоря на нея. Обръщам вниманието на нейното особено разбиране, на нейната особена философия. Казвам , че ако не обича хората, тя сама си пакости; ако ги обича, тя сама си прави добро. Същото се отнася и до любовта към Бога. Който обича Бога, първо прави добро на себе си; който не обича Бога, сам си пакости. По това ще познаете и Бога и човека. Който ви обича, ще знаете, че Бог чрез

него ви обича. Обичай хората, за да не си пакостиш. Не говори лошо за никого, за да не се каляш. Защо ще цапаш езика си? Лесно е да кажеш лоша дума за човека, лесно е да го ухапеш, но ще се окаляш.<M> Пази чистотата на душата си. Пази чистотата на своя език. Понеже аз не искам да се калям, затова и на вас казвам: Не цапайте езика си! Не се осъждайте! Сега, аз не искам да ме разбирате. Първо аз искам да ви разбера. Каквото изисквам от себе си, изисквам го и от вас. Като се разбираме и хората ще ни разбират. Като се разбираме и Бога ще разберем. Тогава никой няма да каже за нас лоша дума. - Какво значи да разбираш Бога? - Това значи, да Го познаваш като Любов, като Мъдрост и като Истина. Да Го познаваш като живот, светлина и свобода. Да разбираш Бога, това е твоята задача, а не да се занимаваш с грешките на хората. Всъщност, ти имаш неправилно схващане за грешките. Според мене, грешка е, когато поставяш нещо не на мястото, което Бог му е определил. Не е грешка, че си написал думата любов на френски, на руски, на английски или на турски. В разнообразието е красотата на живота. Обаче, грешка е, ако разместиш буквите, или изпуснеш някоя буква. Що се отнася до разбирането на любовта, всеки я разбира по своему: българинът по български, французинът по френски, англичанинът по английски, руснакът по руски, турчинът по турски. Наблюдавали ли сте, каква обхода имат насекомите помежду си? Мъжката муха се отнася с голямо почитание към женската. Още отдалеч се кланя и казва: Моето уважение към тебе! Готов съм на всички услуги. Ще ти съдействам във всичко.

Сега вие се смеете на това и добре правите. Смехът е благословение. Когато е много сериозен, човек се втвърдява, мускулите на лицето му взимат особено изражение. Да се смее човек от сърце, това е едно козметично средство. Смехът смекчава линиите на лицето. Когато се смея, аз се смея от сърце, както трябва. Аз не искам да се смеете като мене, нито да бъдете сериозни като мене. Ще се смеете и ще скърбите на място, да не разваляте чертите на лицето

си. Ако се говори за някой умрял, ще се смееш ли? Смъртта произвежда скръб. Тя е сериозен акт. Умрелият се намира в трудно положение. Той напуска земята без пет пари в джоба си и се пита, какво ще прави в другия свят. Там му се дават мъчни задачи за решаване. На земята той знаеше азбуката, служеше си със земния език. Какво ще прави с този език в другия свят? Той се намира в съвсем нова обстановка. Като българин, той и там си говори български език, но никой не му обръща внимание.

Минават-заминават ангели край него, той им говори на своя език, но те не му отговарят. Достатъчно е само една дума да им каже на ангелски език, за да спрат пред него и да му обърнат внимание. Питате: Така ли е всъщност? - Ако не вярвате, идете при умрелия и го питайте. Това, което вие мислите, право ли е? Казваш, че с мир работите не се оправят. - Как се оправят? - С бой. - Значи, за да яде житото, трябва да се груха. Колко жито ще огрухаш в една чутура? Всичкото жито не може да се груха. Следователно, всички хора не могат да се бият. Има смисъл да биеш някого, само ако знаеш, колко удара да му нанесеш.

Вчера един от възрастните братя забиваше два кола. Отдалеч видях, че колците не са забити право. Понеже той гледа отблизо, не може да забележи това. Някога нещата се виждат по-добре отдалеч, отколкото отблизо; някога отблизо се виждат по-добре. За да нарисуваш добре една картина, трябва да я поставиш на определено разстояние от тебе. Опитвал съм да рисувам човешкия нос и то с пипане, а не с гледане. Прекарвам пръстите по линиите на носа си и рисувам. Ако успея да го нарисувам точно, радвам се, но мъчно успявам. Живи са линиите на носа. Някога мръднеш ръката си с една стотна от милиметъра и носът се изменя. Особено мъчно се предава средната линия, която дава формата на носа. Преди няколко дни получих писмо от един професор в Панама. Гледам почерка му - гладък, буквите прави, четливо написани. Казвам: Ето един човек с вкус, с желание да научи нещо; добър е той.

Чета друго писмо: една буква по-висока, друга по-малка; една наляво, друга надясно. Този човек не е лош, но е небрежен. Много от религиозните хора, като тръгнат в духовния път, стават небрежни. Те не обръщат внимание на близките си, не искат да се свързват с тях, да не се окалят. Там е грешката им. Като обикнеш Бога, ще обикнеш и хората и то повече, отколкото по-рано. Тогава ще знаеш, как да постъпваш с тях, как да им говориш. И аз правя опити, да видя, какъв е резултатът от моето говорене. Дойде някой при мене и ми се оплаква, че се скарал с жена си, че децата не го слушат.

Казвам: Ще се оправят работите. - Дай Боже, от твоята уста в Божиите уши! Отива си в къщи и на другия ден идва радостен, засмян, че се помирил с жена си, че децата му станали по- послушни. Друг се оплаква, че длъжниците му не искат да плащат; градините, нивите му не са разкопани. - Бъди спокоен, ще се оправят и твоите работи. След десет дни, той пак идва и казва, че думите ми се сбъднали. Намерил работници да копаят градините му; длъжниците почнали да плащат. - Всеки човек е проводник на Божието благословение. Ако не му даде път, той носи отговорност за това. Кажи една добра, блага дума на човека и Божието благословение ще протече. Като станеш проводник на Бога, ти помагаш първо на себе си. Като кажа някому, че работите му ще се оправят и моите работи се оправят. Ако не вярвам в това и моите работи не се оправят. Щом пожелая доброто на ближния си и моите работи се оправят. Това е закон, в който няма никакво изключение. От благословението, което получава моя ближен, има дял и за мене. Това е новата философия на живота.

И тъй, четирите кардинални точки в живота са: Любовта, мъдростта, истината и четвъртата точка - познаване на доброто и злото. Грешката на хората се заключава в това, че те не започват с първите три точки, а с последната - залезът на живота. Те започват със знанието, което идва най-после. Научи първо любовта, мъдростта и истината, а после доброто и злото. Ако не изучиш първо трите

точки, последната ще ти донесе голямо нещастие. Следователно, не питай, защо страдаш, но знай, че си започнал да учиш по обратен път. - Как да си помогнем? - Започнете първо с любовта, мъдростта и истината и после с познаване на доброто и злото. Само така ще разберете вътрешния смисъл на живота. В това се крие мистичната страна на християнството. Като дойдете до това учение, ще правите сравнение между четирите главни пророци: Исай, Йезекил, Йеремия и Данаил. После ще се спрете върху четирите евангелисти, върху дванадесетте малки пророци и дванадесетте апостоли. Като ги изучите, ще видите, на каква добродетел отговаря всеки пророк и всеки апостол. Те са дванадесет добродетели, т.е. дванадесет извора, дванадесет цвята, дванадесет сили.

Сега, поставете за основа любовта, като най-достъпна. Качете се при мъдростта, като най-висока точка. Слезте при истината, като най-дълбоко място. Любовта и истината са на една линия. Мъдростта е на една линия с доброто и злото: мъдростта е горе, а доброто и злото - долу. Значи, мъдростта е на главата, доброто и злото - под краката. Сложете всичките си недоразумения, смущения, страдания под краката си. След това, качете се горе, откъдето ще ги изучавате с ума, сърцето и със силата си.

Поздравявам ви с новия ден!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

31. Утринно Слово от Учителя, държано на 15 май 1938 г. София. – Изгрев.

ВЕЛИКОТО В СВЕТА

Размишление.

Ще прочета 13 глава от Евангелието на Матей, от 53 стих докрая.

Ще прочета нещо от "Ценното от книгата на великия живот" (Беседи, държани на Рила, 1932 г. от беседата "Откри" стр. 327): "Един нумизматик намерил една стара монета, на която имало някакъв надпис. Той я дал на слугата си да я измие само от пръстта. С голямо усърдие слугата се заел да я изчисти; толкова хубаво я изчистил, че изтрил и надписа. Желанието му било да я изчисти така, че да светне" - стр. 327 и 328.

Какво ще кажете за скърбящите? Кой скърби? - Който се учи. Като учи, човек постоянно съжалява, че не е достатъчно учен и започва да скърби. Днес светът се нуждае от радостни хора, а не от скърбящи. Скръбният се занимава само със себе си: ту кракът го боли, ту главата, ту стомахът. Взима малко дървено масло, малко спирт, разтрива болния си крак и се разговаря с него. - Кракът те боли, понеже някога не си бил внимателен, дружелюбен с него. Боли те ухо, ако все за него мислиш. Скръбният мисли само за скръбта си. Скръбта е резултат на човешкото, а радостта - на Божественото. Бъдете радостни и весели; вярвайте в Разумното Начало. Ако не вярвате в Него, ще бъдете от скърбящите. - Обезверихме се. - Изгубили сте естественото си знание. И недоволните намират, че има нещо криво в света. Това е тяхно разбиране. Кривото в живота се дължи на факта, че работите им не стават, както те мислят. Вчера дойде при мене един от нашите приятели - най-щастливият човек на Изгрева. Едва седна, той започна да хвали своята възлюбена: каква била любовта , каква обхода имала, каква мъдрост, каква истина! Във всяко отношение съвършена - цял ангел. Казах му: Пази я, да не ти я вземат. - Там е всичката

опасност. Гледам, влюбил се един в нея. - Кой не се влюбва в хубавата книга? Всеки иска да я чете. Кой не иска хубаво ядене? Кое дете няма да се качи на зрялата череша, да си откъсне няколко череши? Някой обсебил цяла череша и мисли, че само той има право да яде от нея. Всеки има право да яде череши, обаче, никой няма право да преяжда. Къде е кривото? Криво е, ако вземеш черешата от ръката на човека. Сам си откъсни от дървото няколко череши.

Кои са отличителните качества на умния човек? - Умен е онзи, който може да смени скръбта в радост - стр. 335.

Слушах приятеля, който хвалеше жена си и му казах: Много хвалиш другарката си, но и тя те хвали. Като дойде при мене и тя казва: Няма подобен на моя възлюбен. Ще ме извините, и двамата се хвалите много. Аз съм на особено мнение. Има един закон, според който приемам само 25 % от думите ви за верни. Когато хората се хвалят, или укоряват, аз приемам само 25 % от казаното за вярно, а 75 % слагам в моята каса.

Вчера денят беше мъглив, облачен, с малко дъжд. Коя е причината за това? - Големите похвали. Щом хората се хвалят много, времето си скрива лицето. После запитах Господа в себе си: Да хваля, или да укорявам хората? Той ми отговори: Ако има за какво да ги хвалиш, хвали ги; ако има за какво да ги укоряваш, укорявай ги, но бъди справедлив. Нито един косъм повече да не присложиш, или да отнемеш. Бъди абсолютно справедлив! Ако хвалиш несправедливо, ще се поквариш; ако укоряваш несправедливо, пак ще се поквариш. Който хвали, или който укорява хората, сам се покваря. - Какво да се прави тогава? - Първо, трябва да се научиш да обичаш хората. Ако хвалиш някого, без да го обичаш, или, ако го укоряваш, без да го обичаш, ти ще се поквариш. Ако не обичаш някого, по-добре мълчи; нищо не казвай за него. От разговора си с Бога, аз разбрах, че всяко нещо, което става без обич, е достояние на Господа. Щом стане въпрос за него, ти млъкни. Остави Бог да се занимава с него. Щом обичаш нещо, занимавай се с него, колкото искаш.

Често хората си създават мъчнотии от нищо и никакво. Една сестра се оплакваше от силно главоболие и стомашно разстройство. Питам я, какво е яла. Оказа се, че яла кисело мляко и след това ягоди. Киселото мляко и ягодите не се спогаждат. Ако някои страда от туберкулоза или рак, да яде кисело мляко. Трябва да ядеш най-малко три години по три пъти на ден по 100 грама на всяко ядене, за да има микроскопическо подобрение. Като цяр, киселото млято е на място, но не и с ягоди. По същия начин, не смесвай несъответни мисли с чувства. Ако смесиш едно чувство с една неестествена мисъл и неестествена постъпка, ще се разстроиш. Обичаш някого, искаш да му кажеш нещо хубаво, да го похвалиш, но чувствуваш, че езикът ти е вързан, нищо не излиза. Много естествено. Опасно нещо е хвалбата. Днес го обичаш, ще го хвалиш; утре любовта ти се намалява, преставаш да го хвалиш. Защо ще хвалиш човека? Той е ученик, едва сега започва да учи. Трябва ли ученикът да хвали учителя си? Ще му каже, че е много учен. Учителят ще му отговори: Колко съм учен, то е моя работа. Ти по-добре мисли, че скоро ще дойде изпитът; гледай да научиш добре материала. И вие понякога отивате при Господа и казвате: Господи, колко си велик, колко си добър! - Колко съм велик и добър, това не е ваша работа. Скоро ще държите изпит, гледайте да се подготвите добре, да отговорите на всеки зададен въпрос. Любовта изпитва учениците. Тя има съвсем друга задача от тази, която вие мислите. - Ами ако ме скъсат? - Радвай се, ще научиш по- добре материала. Ако получа единица, аз ще си кажа: Нагоре! Във всички мъчнотии през живота, умът и сърцето да са отправени нагоре, към Господа. - Писали ми четворка. - Това е стол за сядане. Кой може да седне на единицата? - Писали ми петица. - Тя е съд, в която можеш всичко да поставяш. - А шестица? - Боздуган, който удря по главата. Според мене, най-хубавата бележка е единицата. Тя може да играе роля на писалка, с която пишеш хубави писма. Трябва да бъдем справедливи в преценката на нещата.

Срещаш едного и виждаш, че е сериозен повече, отколкото трябва. - Кой човек е сериозен? - Натовареният. Като му сложиш 100 кг, той веднага става сериозен. Така, всеки може да стане сериозен. Сложи му на гърба 20-30 хиляди лева дълг или някаква тежка болест, ще видиш, как веднага става сериозен и започва да мисли. Дойде при мене един мой приятел и казва, че загазил нещо. Как си загазил? - Имам да давам 20 хиляди лева. - Какво са 20 хиляди лева? Ако са живи, ще ги продадеш. Това са 20 хиляди лъва. Всеки лъв по хиляда лева най-малко. А така, какво са 20 хиляди книжни левове! Няма какво да се страхуваш. Накриви си шапката и върви напред! И вие имате такива книжни мъчнотии, от които се плашите. Казваш: Аз чувствувам, че учителят ще ме скъса. - Как чувствуваш това? - Чувствувам, че нещо лошо ще мине през главата ми. - Какво от това? Да се плашиш от предчувствия, това е атавизъм. Има една опасност в повтаряне на нещата. Старият живот неизбежно ще се измени. Бъдете готови за това. Всяка грешка на миналото трябва да се изправи. - Страшна е кармата! - Колкото и да е страшна, трябва да се ликвидира с нея. Онези, които са писали върху кармата, не са обяснили много неща.

Защо трябва да се изправят грешките? - Защото при всяка грешка, човек губи нещо от себе си. Дали съзнаваш това, или не, ти си изгубил половината от силата си. Кармата идва с цел, да изправим грешките си от миналото и да придобием двойно по-голяма сила. Следователно, като грешиш, ти намаляваш силата си; като изправиш грешката, увеличаваш силата си. Изправянето на грешките подразбира удвояване на нашата сила. В този смисъл, добър е онзи човек, който изправя грешката си; учен е онзи, който изправя грешката си. Достатъчно е ученият да погледне един написан ред, за да разбере, къде трябва да се поставят препинателните знаци.

Казваш, че искаш да живееш добре. - Това е най-лесно. Добрият живот има отношение към любовта. Ако мислиш, че си роден от Бога, ще прилагаш любовта и ще живееш добре. Ако още не си роден от

Бога, не можеш да говориш за добър живот. Добрият художник рисува хубави картини. Добрият музикант свири добре. Всеки тон в него е точен, ясен, чист. В това отношение, той е добър геометрик. Той поставя всеки пръст точно на мястото си. Малко музиканти свирят с абсолютна точност. Те носят музиката вътре в себе си. Това подразбира, че имат любов. От всеки тон излиза светлина. Добрият музикант може да лекува с музиката си. Ако те боли глава или стомах и слушаш добър музикант, болката веднага престава.

Ще се върна на въпроса за брата, който хвалеше своята другарка. Той я хвали, аз нищо не казвам. Той мисли, че не му се радвам. Радвам се, че Бог му е дал такова благословение. На излизане от стаята, той каза: Дай Боже! Един баща се оплакал на своя близък приятел от сина си, че бил много непослушен. Приятелят му го слушал и мълчал. - Защо не кажеш нещо? Не влизаш ли в положението ми? - Влизам в положението ти, но не мога да ти помогна. - Знаеш ли, какво значи непослушен син? - Зная. Аз имам двама, които също са непослушни. Други имат по няколко сина, все непослушни. Яков, един от израилските първенци, имаше 12 сина. Как мислите, всичките дванадесет бяха ли послушни? Те искаха да убият брата си Йосиф, после отмениха решението си и го продадоха. Парите изядоха и изпиха, а на баща си казаха, че звяр разкъсал брата им. Хората се натъкват на големи противоречия. Понеже ние сме в края на старата епоха, когато всички сметки се ликвидират, не можем да правим нови опити. Кармата се ликвидира вече.

Идва новото в света, няма време за отлагане. Каквото противоречие застава на пътя ви, разрешете го. Каквато грешка видите, изправете я. Не се отегчавайте да изправяте грешките си. Това, което става днес, няма вече да се повтори. Ще дойде ден, когато ще съжалявате, че няма кой да ви се кара. Ще си спомняте за блажените времена, когато жена ви се е карала, или мъжът ви се е карал. Не е ли по-добре, детето ти да е живо, па макар да плаче, отколкото да не може да говори. И плачът е говор. По-добре да плаче,

отколкото да е нямо или схванато, да не може да се помръдне. Следователно, каквито и да са противоречията, има нещо велико в тях. Щом ги е допуснал, Бог е вложил нещо добро в тях. Бъдете внимателни към противоречията. Каквито и да са те, не ги оставяйте неразрешени. Ако вие не ги разрешите, след вас никой не може да ги разреши. Разрешаването им е задача на сегашния век. Аз мога да накарам всекиго от вас, в един момент да ми повярва. Как? - Ще извадя от джоба си сто наполеона и ще ти ги дам. Сега вярваш ли в мене? - Вярвам. - Колкото повече давам, толкова повече се усилва вярата ти. Като му взема всичко, той става безверник, в нищо не вярва. Защо да не вярваш? Очи имаш, не вярваш ли в тях? - Вярвам. - Уши имаш, вярваш ли в тях? Уста имаш, с която ядеш; ръце имаш, с които работиш; крака имаш, с които ходиш; ум имаш, да мислиш; сърце имаш - да чувстваш. В какво вярваш сега? - Във всичко.

"Блажени вярващите". Аз казвам: Блажени сте, ако не оспорвате това, което Бог е дал. Признайте тези блага и ги използвайте. Проповядвайте на всички хора да признават благата, които Бог е вложил в тях. Не се заблуждавайте от неща, които не съществуват. Как ще вярваш, че си много красив, когато огледалото не казва това. Друг е въпросът, ако виждам в огледалото, че съм красив. Вярвам в цигулката си, защото, като свиря, времето се оправя и болните оздравяват. Ще кажат, че свиря много хубаво. Аз сам зная това.

Радвайте се, че сте дошли тук на събрание; радвайте се, че краката ви доведоха дотук. Доста добродетели имате, за да ви доведат тук, при мене, да се срещнете с Господа. - Къде е Господ? - Където сте вие, където съм аз, където е вашата мисъл, там е Бог. Където е и моята мисъл, там е Бог. Където е вашата любов, там е Бог. Ние сме се събрали тук и Бог е между нас. Щом е тук, щом ни е дал своето благословение, ние сме готови да изпълним Неговата воля без никакво отлагане.

Едно желание имам: Да бъде волята Божия!

Да дойде Царството Божие на земята!

Да се прослави името Божие! Това е великото в света, за което всички сме призвани да работим.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

32. Утринно Слово от Учителя, държано на 22 май 1938 г. София. – Изгрев.

ОБНОВА НА ЧОВЕКА

Размишление.

Ще прочета 4 глава от пророк Данаил.

Три неща занимават човешкото съзнание: миналото, което отживяло времето си и не се връща; настоящето, което живеем сега и изучаваме; бъдещето, което очакваме и не знаем, какво ни носи. Мнозина градят своя живот на минали опитности, затова често остават излъгани.

Ще приведа един случай, станал някъде в Южна България, където има много лозя. Двама турци минавали край едно лозе. Единият знаел малко български. Те си говорили: Ще влезем в това лозе да си наберем грозде. - Ами ако излезе отнякъде пъдарят? Онзи, който знаел малко български, казал на другаря си: Ще те науча, какво да правиш. Ако чуеш, че пъдарят казва: Удари го - веднага бягай. Те влезли в лозето и започнали да берат грозде. Пъдарят ги видял и извикал на другаря си: Я му светни една! Турците очаквали да чуят "удари го!" и продължавали да си берат, докато на гърба им стоварили по една здрава тояга. Едва тогава разбрали, какво значи "Светни им по една!" И в сегашния живот хората разбират смисъла на думите "удари го!" Те още не разбират значението на думите удари го!" Животът е лозе, в което сте влезли да берете грозде. Често правите нещо без позволение, но има пазачи, които ще ви изненадат с думите: Светни им по една! - Не сме ли свободни? - На земята свободата е относително нещо. Всички хора искат да бъдат свободни, но, въпреки това, са ограничени. Човек не е свободен да говори, каквото иска; не е свободен и да прави, каквото иска. Да правиш, каквото искаш, това не е свобода.

В турско време, един млад момък работел градинарство, но този занаят му омръзнал. Той решил да го смени с друг, по-лесен. Отишъл в Солун и като обикалял из града, той се спрял пред един абаджия и го попитал: Искаш ли да ме научиш на твоя занаят? - Искам. Момъкът останал при абаджията, който му дал парче аба, да се упражнява да шие. Цяла седмица той теглил иглата, но още нищо не знаел. Един ден, при абаджията дошъл един турски бей, който му казал: Майсторе, искам да ми ушиеш едни бирбучуклии гащи. Ще дойдеш у дома да ги ушиеш. Случило се, абаджията бил много зает и не могъл да отиде с бея. Затова изпратил чирака си, той да вземе мярка и да го почака там. Доста време минало, но абаджията все още не идвал. Беят казал: Както се вижда, майсторът ти няма да дойде, затова ти ги скрой. Дал му един топ сукно и го оставил да крои. Момъкът, който само от една седмица учил занаята и нищо не знаел, започнал да крои. Оттук-оттам мерил, но нищо не излязло. Като го гледал, беят казал: Вижда се, че нищо не можеш да направиш. Скрой ми поне една салтамарка. Чиракът почнал да крои, но пак нищо не излязло. Ядосан, беят му казал: То се вижда, че и салтамарка няма да стане, но уший ми една тютюнева кесия. Ако и нея не можеш да направиш, ще те набия.

Обикновено хората започват с големи работи - с бирбучуклиите гащи. Като не могат да ги направят, залавят се за салтамарка. Като не могат да направят и нея, спират се на тютюнева кесия. Оттук идват всичките нещастия. Младият чирак трябваше да каже на бея: Аз работя само от една седмица, още не съм научил занаята. Ще почакам да дойде господарят, той да скрои гащите. Вие често се залавяте за работи, които не знаете, искате да минавате за майстори и казвате: Каквото каже човек, всичко става. - Така е, но това се отнася за разумния човек. Каквото каже той, става. Обаче, каквото каже глупавият, нищо не става. Казваш: Гладен ще умра. - Който знае да пее, никога не умира гладен. В Англия има закон, според който, не се позволява на просяците да искат милостиня, без да проявят известно

изкуство. Ако просиш, без да пееш или свириш, ще се намериш в затвора. Щом пееш, всеки е готов да ти даде нещо. Днес повечето хора влизат в живота без никакво изкуство и очакват да бъдат щастливи, учени, красиви. Това е криво разбиране. Ще пееш, ще свириш и тогава ще бъдеш щастлив. Ако не пееш, ще се намериш в затвора. Искаш да станеш учен, но не ти се учи и казваш: Бог е милостив, ще ми помогне. - Ако учиш, ще ти се помогне; ако не учиш, в никое училище няма да те приемат. Бащата може да е много богат, но богатството не спасява. Учителите изискват и от богатските синове, както и от бедните. Казваш: Млад съм, не мога да не греша. Ще се моля и Бог ще ми прости греховете. - По-добре да не грешиш, не разчитай всякога на молитвата. Ще грешиш, че после ще се молиш! - Защо греши човек? - Защото е невежа. - Ама учен е човек. - И ученият греши. Това показва, че има нещо, което и той не знае. Три неща са нужни на човека, като условия за правилното му развитие. Първо, той трябва да бъде здрав. Второ, да има разумно сърце, с което да реализира своите естествени чувства и желания. Естествено е желанието ти да бъдеш добър певец, да взимаш три октави, но условия са нужни за това. Ако искаш да станеш добър певец, ще пееш, ще се упражняваш. Лесно е да се каже, че някой е даровит. - Даровит е, защото е работил в миналото. Без труд и работа нищо не се постига. Какъв смисъл има да дадеш нови, красиви дрехи на скръбен човек? Той ще ги погледне и ще ги сложи настрана. Дай тези дрехи на един млад, левент момък, да ги носи с радост. Хубавите книги се дават на учените. Здравето се дава на силните хора.

Третото нещо, което човек трябва да има, е светъл, добър ум. - Нищо не зная, нищо не разбирам. - Умът ти не е светъл. Радвай се и на малкото, което знаеш. То ще ти помогне за това, което трябва да направиш. Каквито знания да имаш, пак трябва да работиш. Нещата не се постигат изведнъж. Взимаш кибритената кутия, изваждаш клечка кибрит и цъкнеш: първата клечка не хваща, втората - също, едва третата се запалва. - Кибритът е овлажнял. - И това е възможно;

може и работниците да не са го направили, както трябва. Важно е, че и при изработените неща, пак се иска малко усилие.

И тъй, за да реализира своите мисли и чувства, човек трябва да бъде вътрешно самоуверен. Искаш да направиш нещо. Уверен ли си в успеха на твоята мисъл и твоето чувство? Не е достатъчно само да имаш подтик. Без увереност в това, към което се стремиш, няма успех. Наблюдавал съм, как пеят видните певци. Щом излезе на сцената, той вземе една свободна поза, уверен е в себе си. Гласът му се излива леко, плавно, като че извира отнякъде. Някой още първия момент се смути, не е уверен в себе си. И той пее, но усещаш, че гласът му едва излиза от гърлото, като че ли го тегли с помпа. Истинският певец навсякъде и всякога пее. Гласът му може да не се чува, но и като мисли, и като чувствува, той все пее. Слушаш един виден певец и казваш: И аз искам да пея. Ако мислиш, че отсега нататък ще се учиш да пееш, твоята работа е загубена. Пей при всички условия и не се безпокой. Знаете ли какво се иска от бъдещите певци? Тяхното пеене трябва да отговаря на изискванията на любовта. В онзи свят съществата са крайно безпощадни. Там и най-видният певец от земята може да се провали в един момент. Никой не може да разчита на миналото, да каже, че на земята е бил добър певец. Ще му кажат: Ако пееш добре и взимаш тоновете правилно, певец си; направиш ли една малка грешка, не си певец. В света на любовта не се позволява абсолютно никаква грешка. - Едно време бях добър певец. - Не е важно, какъв си бил някога. Днес не пееш добре. Може някога да не си пял добре, а сега пееш хубаво.

Слушате някои религиозни да казват: Едно време бяхме набожни. - Сега не сте ли набожни? - Не знаем, какво стана, но изгубихме нещо ценно. Друг казва: Никога не съм се молил, но надявам се на бъдещето. Тогава ще се моля. Това е все едно, да искаш да станеш добър певец, без да си пял в миналото, без да пееш сега. Значи, разчиташ на бъдещето. И това е възможно, но се иска гениална воля. Ако правиш гигантски усилия, можеш да постигнеш

нещо, но можеш ли да правиш такива усилия? Нещастието на хората се дължи на тяхната сляпа вяра в бъдещето. В миналото не си живял добре, а очакваш в бъдеще да живееш добре. Хубаво е, човек да вярва, но да вярваш само в бъдещето, това е позволено на младите моми и момци. Младият момък казва на възлюбената си: Ще те направя царица. Каквото пожелаеш, ще имаш. Тя го слуша и вярва на всичко. Тя гледа на него като на божество, което, каквото каже, става. Всъщност, от всичко казано се изпълнява едва една десета.

Една селянка, красива жена, се оплакваше от мъжа си: Обичахме се, оженихме се, не живеем лошо, но едно не мога да забравя и да се откажа от него. Преди да се оженим, моят възлюбен обеща да ми купи кюркче с лисича кожа на врата. Оженихме се набързо и той обеща после да ми го купи. Ето, десет години минаха оттогава и кюркчето още не е купено. Силно е желанието ми да имам такова кюркче; ще си отида на другия свят с отворени очи за него. Питам мъжа: Защо не купиш обещаното кюркче на жена си? - И аз не зная, какво става. Като се нака免ня да купя, все ще се случи нещо и парите отиват. Получавам хиляда лева месечна заплата, а кюркчето струва десет хиляди лева. Как да ги спечеля? Казах на жената: Както виждаш, мъжът ти има добро желание, готов е да ти купи обещаното, но няма пари. Ами ти защо бърза да се жениш? Трябваше да чакаш да ти купи кюркче и тогава да се жениш.

И на вас казвам: Не се женете без кюркче. Всяко нещо в началото става по-лесно, отколкото накрая. Казвате: Ако работата започва зле, поне добре да свърши. - Прави сте. Обаче, някога работите започват добре, а свършват зле. Правилно е, да започват добре и да свършват добре. Божественият живот започва добре и свършва добре. Ако животът започва добре, а свършва зле, в него има нещо човешко. Всяка работа, която е изпълнена с любов, мъдрост и истина, започва добре и свършва добре. Ако започва само с любов, а без мъдрост и истина, не е започнала, както трябва. Не пренебрегвай нито една от добродетелите в своята работа. Това значи, да започваш с

Божественото. Основа на живота и начало на всяка работа са добродетелите. Без тях нищо не се постига. И като говори, човек пак трябва да изхожда от любовта, мъдростта и истината. Този говор е музикален. Без тези добродетели, говорът е обикновен, немузикален. Щастието и нещастието на човека зависят от неговото гърло, от това, пак пее и говори. Според френолозите, центърът на речта се намира някъде на челото, в средата на предния мозък. Който знае, как да възприема светлината, той подхранва центъра на речта. Значи, този център се храни със светлина. Светлината е майка на говора, т.е. на речта. Затова се казва, че между очите и говора има тясна връзка. Който е откърмил добре центъра на говора, добре говори. Ако не го е кърмил добре, в говора му има известно препятствие.

Казва се за Мойсей, че бил гъгнив, имал някакво препятствие в говора си. Питам: От рождение ли е бил гъгнив? - Един ден Мойсей видял, как египтянин бие един евреин. Вместо, като посветен в мъдростта, да въздействува с мисълта си върху египтянина, той взел активно участие в разпрата. Без да мисли много, той се намесил в тази борба и убил египтянина. От страх, той го заровил в земята и избягал в пустинята. От този момент той станал гъгнив. Цели 40 години Мойсей прекарал в пустинята, където го умил Бог. Той разбрал, че чрез убийство не може да се спаси еврейският народ. Веднъж, като пасъл овцете, Мойсей видял, че една къпина гори. Като се приближил към нея, той чул глас: "Събуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свято". Мойсей трябваше да мине през огъня, докато разбере, как се освобождават народите. Той беше сприхав, необуздан, но разбра, че само любовта разрешава въпросите. След това, Бог го изпрати да освободи евреите от робството на египтяните. В първо време Мойсей се отказа от тази мисия, но Бог го убеди, че с помощта на брата си Арон ще свърши възложената му работа.

В сегашния ни живот Бог ни учи, като Мойсей, как да изправяме грешките си. Казваш: Какво толкова съм направил, че страдам? -

Защо беше гъгнив Мойсей? - Той не се е родил гъгнив, но като сгреши, стана гъгнив. Грехът идва отпосле. Бог създаде човека съвършен. Отпосле той сгреши и изопачи Божия закон. И до днес още Бог учи първия човек, как да изправи грешката си. Всички хора учат същото, а именно, как да изправят грешката на своето минало. Като ви наблюдавам, виждам, колко сте несъвършени. Всеки говори, каквото му дойде на ума. Някой казва: Една дума да кажа, огън ще падне от небето. И Христовите ученици, като не ги приемаха в някое село, казваха да падне огън да изгори тези хора. Христос ги питаше: На кого служите вие? Светът не се поправя така. Обуздавайте езика си! Какво правят турците? Като кажат обидна дума някому, веднага започват да се молят. Така постъпват източните народи. Християните, като ги обиди някой, или ако те обидят, взимат особена поза, като че Бог е виновен за това.

Като ученици, вие трябва да работите върху търпението. На повечето от вас ще пиша единица по търпение. За други добродетели може да ви се пише шест. Някой за грубост заслужава да му се пише седем; за скържавост заслужава също голяма бележка. Наблюдавам го, какво прави. Има крава, която дои. Като дойде при него беден човек, той едва издоява половин кило мляко - не иска да даде нещо на бедния. Като остане сам, той хваща здраво вимето на кравата и я дои. Значи, за себе си взимаш много мляко, а за другите - малко. Това е неразрешен въпрос. Работете върху търпението. То е велика наука. Ще кажете, че само Бог може да търпи. Бог е дълготърпелив, а човек може да бъде поне търпелив. Търпението е основа, върху която се изгражда човешкият характер. Българинът е крайно упорит. Той мисли, че е търпелив. - Упоритостта не е търпение. Ако пиша бележка на упоритост, ще му пиша седем. Между упоритост и твърдост има нещо общо, но търпението е съвсем друго нещо. Въздържанието води към търпение. Изкуство е да можеш всичко да направиш, но да се въздържаш. Някога е за предпочитане да се въздържаш да проявиш силата си, отколкото да победиш целия свят.

Един млад момък, студент, отишъл да наблюдава упражненията, които правят юнаците - борци. Имало състезание между борци. Това се случило в един американски град. Студентът се провикнал нещо, заради което един от борците му ударил една плесница и го повалил на земята. Студентът скочил, изтърсил дрехите си от праха и си казал: Ще ти покажа, кой съм аз! Ще ти отмъстя някога. От този ден той започнал да изучава това изкуство и в продължение на десет години, се развил толкова много, че могъл да вдигне един кон с減 кончето. Той намерил бореца, който му ударил плесница и го запитал: Познаваш ли ме? - Не те познавам. - Сега ще ти покажа, кой съм аз. Хванал го с една ръка за краката и го вдигнал във въздуха. После го обърнал с главата надолу и пак го вдигнал нагоре. Най-после го сложил на земята и му казал: Аз съм онзи студент, на когото преди десет години ти удари една плесница и ме повали на земята. Тогава бях студент. - Да, тогава ти си бил студент, а сега аз съм студент пред тебе. Похвалвам те, добре си използвал условията.

Използвайте условията, които съдбата ви дава, да станете силни, да се справяте с нея. - Не можем да се борим със съдбата. - Днес не можете да се борите, но когато станете силни и можете с едната си ръка да вдигате кон с кончето, ще се борите и с нея. Като дойде при тебе, хвани я за краката, вдигни я във въздуха, обърни я с главата надолу, после я остави на земята. Тя ще те погледне и ще каже: Признавам силата ти. Силен човек е онзи, който прилага правилно Божията Любов в живота.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

33. Утринно Слово от Учителя, държано на 29 май 1938 г. София. – Изгрев.

ПОСЛЕДЕН В СВЕТА

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матей.

От книгата "Великият живот" ще прочета 10, 20, 30 и 40 страница.

Всички хора страдат от това, че искат работите им да се уреждат преждевременно. Например, паякът си мисли, че като е майстор в тъкането, може да стане като човека. Лъже се той. Ако мравката мисли, че може да стане силна като човека, тя се лъже. Ако птицата мисли, че може да хвърчи по-бързо от човешката мисъл и тя се лъже. Това са превзети възгледи. Такива възгледи имат и хората. Младата мома казва, че като нея няма такава красива мома. Обаче, красотата, която се губи, не е истинска. И юнакът мисли, че няма силен като него. Но сила, която се губи, не е истинска. Мнозина казват: Какви бяхме едно време - млади, красиви, богати! Богатство, което се губи не е истинско. Доброта, която се губи, не е истинска.

Казваш, че си лош човек. - Лош си, но имаш условия да станеш добър. Има лоши хора, които са кандидати за добри; има и добри хора, кандидати за лоши. Как може лошият да стане добър и добрият - лош? - Може, случва се това. Например, имаш една златна монета, покрита с кал. Щом я изчистиш, тя веднага светне. Ценна е тази монета, от чисто злато е. Значи, като се изчисти калната монета, тя става ценна. И обратно, имаш монета, която външно изглежда златна. След време, горният пласт се изтрива и отдолу прозира мед. Като постои на влага, медната монета позеленява. Къде отиде златната монета? - Тя била само позлатена, излъгали сте се в нейната стойност. Ако през време на изпитания вашите добродетели се изтриват и не можете да издържите, добри хора ли сте вие? Приложихте ли Божията Любов? Който не прилага Божията Любов, той е лош човек; който не

прилага Божията Мъдрост, той е лош човек; който не прилага Божията Истина, той е лош човек. И обратно, който прилага Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, той е добър човек.

Казва се, че Христос ще ни спаси. Ще ви спаси Христос, но при известни условия. Който прилага Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, той ще бъде спасен. - Какво да направя, за да се спася? - Приложи любовта. - Аз обичам всички хора. - Как ще докажеш това? Влизал ли си между бедни, страдащи и нещастни? Ако е на думи, всеки може да каже, че обича хората. Как ще го покаже на дело? По какво се различава Божията Любов от ангелската, човешката и животинската? Много учени и философи са писали за любовта, но същественото не са писали. Всички казват, че любовта е велика сила, но в какво се заключава нейното величие? Конкретно трябва да се определи. Казвате, че топлината и светлината се различават една от друга. Кои са отличителните качества на светлината и топлината? Светлината дава възможност на слепия да прогледне. Докато е в тъмнина, той се блъска натук-натам, минава за невежа. Щом дойде светлината, веднага прогледжа. Светлината осветява човека и го примирява с всички противоречия. - Недоволен съм от живота. - Сляп си. - Какво да правя? - Отвори прозорците си, да влезе повече светлина. Щом Божествената светлина влезе в твоя ум, ти си свободен от всички противоречия. - Що е топлина? - Това, което размразява човека и го освобождава от вцепеняване на членовете му, е топлина. Здраве без топлина не съществува. Без топлина не можеш да бъдеш нито добър, нито умен, нито силен. Без топлина нищо не се постига. Някой се оплаква, че нямал пари, затова нищо не могъл да направи. - Това са празни думи. Какво са парите? Ако е вярно, че парите са всичко, какво ще кажете за богатите? Пари имат, но боледуват. Пари имат и пак умират.

Сегашните хора говорят за парите, като необходимост в живота, но сами се заблуждават. - Пари нямам, нищо не мога да направя. - Не, топлина нямаш. Щом дойде топлината и парите ще дойдат. - Как ще

дойдат? - Много просто. Един момък се оплаква, че момите не му обръщат внимание. - Защо? - Защото е грозен. Направи го красив, да видиш, как ще го търсят красивите моми. През прозореца ще влязат и пак ще го намерят. Светлината и топлината са невидими, но произвеждат големи резултати. Често малките неща произвеждат по-големи резултати от големите. Седиш замислен, четеш една философска книга - нищо не те смущава. Една малка муха кацне на носа ти и ти започваш да се смущаваш. Ти си голям философ, а се смущаваш от една малка муха. Умна е мухата. Тя е добър педагог, възпитава човека. Казва му: Ти, големият човек, трябва да работиш и да изпълняваш Божията воля. И волът, колкото и да е голям, също се смущава от мухите. Достатъчно е да забият хобота си в кожата му, за да хукне да бяга. Ще кажете, че стършелът безпокои воловете. Само да бръмне около него, волът вдига опашка и бяга.

Казвам: В умовете на хората има много стършели, които постоянно ги безпокоят. Когото срещнеш, бяга и казва: Страшно нещо са мъчнотиите и страданията. - Да, те са стършели. - Страшно нещо е дяволът. - Страшен е за онези, които не знаят, как да се справят. Най-слабото същество в света е дяволът. Въпреки това, всеки се страхува от него и бяга. Като му тропнеш с крак, той бяга. Най-големият капитал на дявола е лъжата. Той е майстор в лъжата. Така може да те излъже, че с години не си свободен от неговата лъжа. На какво ли не ви е научил дяволът? Той е внесъл между хората спора и недоразумението; той е внесъл безверието; той е внесъл недоволството и неразбирането на живота. - Лош е дяволът. - Той не е лош, но вие се поддавате на лошото. Двама души - земеделец и търговец, правят сделка помежду си. Първият оре земята, сее жито, жъне и го прибира в хамбара. Търговецът идва да купува жито. Погледне го, пипне го и казва: Не отговаря на мярката. С това той иска да го подцени, да го купи по-евтино. Земеделецът хвали стоката си, иска да я продаде по-скъпо. Най-после, търговецът купува житото и го продава двойно по-скъпо. Като го купува, казва, че не е много

хубаво. Къде е истината? Къде е дяволът? - И в двамата. Единият иска да го продаде по-скъпо, а другият - да го купи по-евтино. Когато двама души се карат и двамата са криви. Когато се сърдят и двамата са криви. Когато не се обичат и двамата са криви. - Кой е прав? - Който е умен и добър. - Не съм ли добър? - Това е все едно, музикантът да пита, не е ли добър музикант. - Посвири малко за да те чуя. Ухото ми ще каже, дали си добър музикант или не. - Кой е добър художник? - Окото ще ви отговори. Това, което окото преценява, като хубаво, то е хубаво; не харесва ли окото нещо, то не е хубаво. Работете, за да придобиете истинското знание - благото, чрез което Бог се изявява. Чрез очите Бог те учи да разбираш, кое е криво и кое не е. Чрез ушите те учи да различаваш хармоничното от нехармоничното. Ако чрез очите си не виждаш красотата и чрез ушите си не познаваш хармонията, как ще разбереш другите неща? Мислите ли, че глухият е добър човек? Преди години, при мене дойде един млад офицер, сега генерал и ми каза: Намислил съм да се женя. Показа ми портрета на една мома. - Тази мома ми харесва. - Харесва ти, но тя не е за тебе. Вие се различавате по темперамент, по стремеж, по разбиране - не си схождате. Ако се ожените, само ще се измъчвате един-друг. - Нищо, аз я харесвам, ще се оженя за нея, че каквото ще да става. - Ожени се, твоя работа. След една година го срещнах и той ми каза: Ожених се, но съжалявам, че не те послушах. - Сега ще си носиш последствията. И генералът, като го ранят на бойното поле, ще си носи раната. И да съжалява, ранен е вече. Всяка грешка в живота не е нищо друго, освен рана. Тя трябва да оздравее. - За кого се отнася това? - За онези, които са изгубили любовта; за онези, които са изгубили мъдростта и истината; за онези, които са изгубили вярата; за онези, които са изгубили милосърдието. Но за онези, които имат вяра, любов, мъдрост, истина, това е развлечение.

Една любов съществува в света - идеалната, т.е. Божествената. За нея никой не говори. Достатъчно е само да зърнеш нещо красиво, за да изпиташ една от проявите на тази любов. Например, приятно ти е

отдалеч даже да зърнеш красивия планински връх. С години помниш тази картина. Ако не се радвате на красивите линии на планината, на чистия планински въздух и на слънчевата светлина и топлина, на какво друго ще се радвате? Божественото причинява радост. В светлината е свободата на човека, а в топлината - неговата сила. Между топлината и търпението има нещо общо, а именно, търпеливият е силен човек. - Аз съм силен. - Ако си търпелив, силен си. Всичко, което се случва на търпеливия, в края на краищата, е все в негова полза. Нетърпеливият всякога свършва с разочарование.

Казано е за Бога, че е дълготърпелив. За да бъдеш поне търпелив, трябва да носиш в себе си любовта, мъдростта и истината. без тези добродетели не може да се говори за търпение. - Как да търпя? Обидиха ме. - Кой се обижда? Според мене, само слабият се обижда. Казали ти, че си слаб като муха. Обаче, ти вдигаш 100-200 кг тежест на гърба си. Слаб ли си? Кажи на този, който те обижда, да вдигне същия товар; той веднага ще се откаже, не може да го вдигне. - Признаваш ли, че съм силен? Онези, които не признават силата на Бога, се натъкват на страдания, които ще ги накарат да Го признаят като всесилен. Страданието е тежест на човешкия гръб. Кажеш ли, че Господ нищо не е направил за тебе, Той заповядва да сложат на гърба ти голям товар. Като не можеш да го носиш, веднага казваш: Господи, признавам силата ти; признавам, че се грижиш за мене. Моля ти се, вдигни товара от гърба ми! Щом се помолиш, товарът се вдига. Който отрича истината, губи свободата си и товарът се слага върху него. Който отрича мъдростта, губи светлината и влиза в мрака на живота. Който отрича любовта, губи живота и влиза в смъртта. - Какво трябва да се прави? - Приемете любовта и прилагайте нейните закони. Един закон има тя: Не огорчавайте Бога в себе си. При мене са идвали мнозина с молба, да изпратя от моите ученици да им проповядват новото Учение. Кого да изпратя от вас, кажете ми? Какво ще ги научите? Откъде ще започнете? Ако ви пратя при умрелите, какво ще

им говорите? Ако ви пратя при болните, при богатите, при силните, какво ще им говорите?

Питам: Ако дяволът дойде при вас, какво ще го научите? Като бил на небето, той чул за мъдростта на човека и решил да слезе на земята, от него да се учи. Ако намери най-малката ви слабост, той ще ви използва. Намери ли най-малката дупчица у вас, той ще почне да ви проповядва. Ако нямате никаква слабост, той ще ви слуша. Как ще ви проповядва дяволът? Като види, че работите, веднага ще каже: Откажете се от тази работа, тя няма да ви донесе никакъв приход. Ако сте женени, ще каже, че жена ви не ви обича; че обикнала друг мъж. Той пъхне един бръмбар в главата ви и си отива. Някой се оженил за една млада вдовица с деца. Но тя не му казала, че има деца. Като ходела с мъжа си из града и срещала баща с дете, тя се обръщала да гледа детето. Казвала си: Какво ли правят моите деца? Дяволът веднага нашепва на мъжа : Виждаш ли, как твоята жена гледа чуждия мъж? Според мене, когато жената гледа чужд мъж, тя вижда в него известна добродетел. Следователно, не се съмнявай в жена си; не мисли, че жените обичат мъжете. Единственото нещо, което жената обича, това е детето. И мъжете не обичат жените. В своята жена мъжът обича детето. Нито жената е обичана, нито мъжът е обичан. Те нямат нужда да бъдат обичани. Как ще разберете това? Здравият човек има ли нужда от разтривка? Болният се нуждае от разтривка. Да те обичат хората, значи да те разтриват. Бедния човек всеки може да го обича. Но какво ще обичаш на богатия? Например, на бедния човек можеш да му дадеш пари. Какво ще дадеш на богатия? Ако му дадеш пари, той ще се обиди. Ако отидеш да помогнеш на силния и той ще се обиди.

Казвате, че обичате Бога. Ако не обичате слабия, а казвате, че обичате Бога, вие не говорите истината. Всъщност, вие не обичате Бога. Като помагате на слабите, вие обичате Бога. Така, вие сами изпитвате своята любов. В този смисъл, на обезверения ще усилите вярата и ще възстановите неговата любов. Животът е велико

училище, в което се изучават много уроци. Вие не знаете, на какво се дължат скърбите и страданията в живота. Гневът е ненормална проява. Като се разгневи човек, лицето му става червено; пулсът му се изменя; ту се намалява, ту се ускорява. Тези признаци произвеждат известни противоречия в него. Не разчитайте на огъня на гнева. Когато слънцето изгрее, трябва ли да се топлите на чуждите камини? Друг е въпросът, когато няма слънце. Но лятно време, при силното слънце, при голямата светлина и топлина, лесно се справяте.

Като сте дошли на земята, вие очаквате да заемете високо положение, да станете министри, генерали, майки, бащи. Това са все високи служби. - Какво прави Бог в света? - Понеже великите хора имат велики желания, Бог изпраща смъртта да ги възпитава. Той казва: Доведи онзи министър; доведи онзи генерал. Ще кажете, че това е смърт - заминаване за другия свят. Как ще разберете думите на Христос, Който казва: "Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие". Ако не се освободите от вашите грандиозни желания - да станете богати, красиви, умни и добри, няма да влезете в Царството Божие. И красив да си, ще умреш; и богат да си, ще умреш. И владика да станеш, пак ще умреш. И цар да си, и министър да си, ще умреш. За да не умреш, трябва да се откажеш от всички човешки желания. Единственото нещо, вложено в човека, е желанието му да живее, да познае себе си и своя брат. Кой е твой брат? - Всички хора. Ти трябва да бъдеш техен брат и да проповядваш учението, че съществува един Баща. Всички хора, които са забравили това учение, са като артисти в театър: един играе ролята на цар, друг на царица, трети на съдия, на просяк, на слуга. Питам: Това, което се играе на сцената, реално ли е? Само любовта е реална; тя побратимява хората; знанието ги примирява; истината ги освобождава.

Ще дойде ден, когато Бог ще изпрати ангели от небето да вземат всички големци от земята и да ги заведат в другия свят. Вие ще се намерите в положението на Йосиф, когото братята продадоха. После заклаха агне, с кръвта на което напръскаха дрехите му, за да докажат

на баща си, че звяр го разкъсал. Всъщност, те го продадоха и взеха пари за това. Еврейска работа! Когато дойдоха гладни години, синовете на Яков отидоха при Йосиф, който им се откри. Аз желая да бъдете на страната на Йосиф, а не на страната на братята му, които го продадоха. Бъдете последни в света! - Кой е последен? - Който следва закона на любовта. Бъдете като Йосиф, последни в света, за да се ползвате от Божието благословение.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

34. Утринно Слово от Учителя, държано на 19 юни 1938 г. София. – Изгрев.

ДВЕ ПОСОКИ

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Лука.

В живота си човек може да бъде изненадан от две неща: от приятни и от неприятни работи, от радости и от скърби. Представете си един човек, израснал над нормалната височина. Пишат във вестниците за един млад египтянин, който бил висок близо три метра. Какво ще прави той, ако дойде на Изгрев? Повечето наши къщи са високи около два, до два метра и половина. За да влезе вътре, той трябва да се навежда. Ето една неприятна изненада.

Един българин се върнал от чужбина в родното си село. Той ходил на печалба, където спечелил много пари. Отдалеч още той зърнал жена си и дъщеря си, вече станала мома. Като приближил, чул, че и двете плачат. Какво ли се е случило? На въпроса, защо плачат, жена му казала: Снощи дъщерята сънувала, че се оженила и родила момченце, което умряло. Отиде детето! - казала майката и продължила да плаче. Бащата се очудил на тяхното невежество и казал: Няма да се прибера у дома, докато не намеря по-невежи хора от вас. И той тръгнал по селата. Още в първото село се натъкнал на нещо особено: на един покрив стоял селянин, който се готвел да се хвърли оттам, за да обуе новите си бирбучуклии гащи. Долу двама души държали гащите, да ги обуе селянинът. - Стой, не се хвърляй отгоре! Покривът е висок, може да се убиеш. Аз ще те науча, как се обуват гащи. - Моля ти се, научи ни, ние ще те възнаградим. След това отишъл в друго село. Там видял по-голямо невежество. Спрели се хора пред една врата и плачат. Какво става? Всички били сватбари. Като дошли до дома на момъка, видели, че момата не може да мине през вратата на къщата, защото била висока над два метра. Какво да

правят? Да махнат вратата, не може; да наведат главата на булката, не могат. Всички плачат - трябвало да отрежат главата на булката. Лесно ще я отрежат, но как ще я закрепят после? Той извикал: Аз ще ви науча, как се навежда глава, без да се реже, но ако ми дадете нанизите на булката. - Ще ти дадем, каквото искаш, само да ни помогнеш. Той скочил на врата на булката и тя веднага си навела главата. - Теглете я сега навътре. - Вие се смеете, но в този разказ има голяма духовитост.

Днес учени и прости, вярващи и безверници, често изпадат в положението на невежите. Нещастие сполети някого и той тръгне от една къща в друга, да се оплаква, че го сполетяло нещастие. Колкото да се оплаква, никой не може да му помогне, той сам ще си го носи. Той себе си не разбира, иска хората да го разберат! Носиш тесни обувки, с тесни върхове, по модата. Като ти излязат мазоли, чудиш се, защо страдаш. Кой е причина за твоето страдание? - Ти самият. Ако младата мома има мазоли на краката си, вината е в нея. Тя иска да носи модерни обувки, да се харесва на момците, а после страда. Ще кажете, че това не е научно обяснение. И научните въпроси не са точно обяснени. Какво е разстоянието от земята до слънцето? Двама студенти седят при мене и се разговаряме. Питам ги: Какво е разстоянието от земята до слънцето? Единият казва, че е около 92 милиона мили, а другият казва, че според последното изчисление, е 93 милиона мили. Разликата между двете изчисления е един милион мили. Точност ли е това? Даже един километър разлика е пак голяма. Представи си, че тръгнеш за слънцето и според последните изчисления, се намериш на едно разстояние от един милион мили и там спреш. Какво ще правиш, увиснал в пространството?

Ще ви приведа още един пример. Един млад учител от Свищов имал нужда от пари. Дълго мислил, откъде да намери тези пари. Една вечер сънувал, че някой му донесъл една торба с пари. Зарадвал се той и си казал: Да беше по-рано, но и сега мога да си оправя сметките. В това време видял, една крава се задава към него и иска да го убоде. Той започнал да се брани: ритал с краката, махал с едната

ръка, а в другата държал здраво торбата с пари. Най-после, той успял да ритне кравата и тя паднала на земята, с краката нагоре. Изведнъж усетил, че вода се излива върху него. Стреснал се и се събудил. Какво да види? Торбата с парите, която здраво държал в ръката си, бил единият край на чаршафа. Кравата била масата до него, която в борбата се обърнала с краката нагоре. На масата имало кана с вода, която се разляла върху него и го събудила. Не всички неща в живота са реални. Разрешените въпроси на сън не са разрешени в реалния живот.

В заключение, казвам: Всичко, което човек придобива, трябва да бъде заслужено. Земята е велико училище, където всекиму се дават специфични задачи. Определено е всекиму, какви задачи да се дадат. Когато ученикът държи матура, дават му се три въпроса или три задачи, на които той трябва да отговори. Според отговора и бележката. Ако ученикът реши правилно и трите задачи, пишат му отличен. Ако не реши нито една задача, той пропада.

Често религиозните казват, че имат вяра. - И светските хора имат вяра. Разправяше ми един приятел, какво видял на един сеанс. Стои една жена изправена пред една черна дъска. Един мъж, на десет метра разстояние от нея, хвърля остри ножове от двете страни. Хвърлил един нож до ухото , който минал точно до ухото, забил се в дъската, без да я докосне. Така той хвърлил 12 ножа около нея; ножовете се забивали в дъската, без да я засегнат. Жената стояла спокойно, без да мигне. Тя вярва в него, но вярва и в себе си. Ако изгуби самообладание, или ако ръката на мъжа трепне и ножът се забие с един сантиметър навътре, ще попадне на живо месо. Ще кажете, че това е акробатство. - Изкуство е това. Колко упражнения е правил този човек, за да придобие самоувереност. Голяма точност в удара се изисква, за да попадне ножът на място. И тъй, когато човек хвърля думите си, всяка дума трябва да падне на мястото си. Попадне ли не на място, тя е лоша дума. Всяка дума, излязла от устата на човека, трябва да отговаря на истината. Никога не говори неверни неща!

В едно царство имало закон, според който, всеки човек имал право да носи само една монета в себе си. Нарушителят на закона се наказвал с пет години затвор. Който нищо не носел, пак го наказвали. Значи, трябвало всеки да носи по една монета. Ще кажете, че този закон не бил на място. Според мене, едната монета подразбира един обяд. Може ли да обядваш два пъти на ден? Представи си, че си един от онези герои, които ядат много. Колкото много да ядеш, повече от една печена пуйка не можеш да изядеш. Опиташ ли се да изядеш след това и втора пуйка, ще се намериш в затвора, т.е. в болницата. Един турчин от варненско напълнил колата си с череши и тръгнал за Добрич, там да ги продаде. Из пътя си хапвал една череша след друга и все с костилките. Като стигнал в Добрич, той не могъл да слезе от колата: стомахът му бил задръстен от костилките. Като отворили стомаха му, извадили много костилки. Ако отворите вашите стомаси, колко костилки ще намерите? Защо страдате? - От лакомия. Това е слабата страна на човека. И в доброто има слаба страна, и в лошото има слаба страна. И в любовта между хората има нещо слабо. Слабата страна на човешката любов е причина за всички страдания. Някоя майка има слабост към едно от децата си. На него дава повече храна, към него има особени грижи, поради което един ден то ще страда. Днес му дава повече масло, утре повече ябълки, докато стомахът му се разстрои. На детето, което по-малко обича, дава по-малко храна, но то става по-здраво.

Един българин отишъл на гости в дома на един грък. Той го задържал на обяд. Жената режела хляба на филийки, а мъжът казал: Тънкофай, тънкофай! С това искал да каже, да реже тънки филии. Българинът се обадил: Аз ще ги направя диплофай. Той е научен да нагъва хляба, дебело реже филиите. Гъркинята ги реже тънки. Малките работи трябва да се използват; в тях се крие известна поука. Не се ли използват, всяка скръб, радост или нещастие могат да причинят голяма пакост. Малката искра може да запали цяла плевня. Най-малкият повод, най-малката причина може да произведе пожар.

Ако имате към едного по-голяма любов, а към другиго по-малка, вие произвеждате раздор, недоразумение между тях. На какво се дължи ревността? На голямата любов. На какво се дължи омразата? - На малката любов. Значи, голямата любов ражда ревността, а малката - омразата. Как ще се справи човек с ревността? - Чрез доброто. Ревнивият трябва да бъде добър. Без доброто, ти можеш от ревност да убиеш човека. Какво прави с жена си ревнивият мъж? - Той може да убие и нея, и онзи, в когото има подозрение. Хората лесно си удрят плесници. Това става във физическия и в психическия живот. Някой не може да търпи, когато другите се молят. Затова, християните обичат да се молят тайно; така, те минават за скромни. Турците пък имат обичай да се молят в присъствие на човек, като свидетел. Случи ли се да няма свидетел, турчинът забива бастуна си в земята, слага му шапката и палтото си, те да му бъдат свидетели. Но в молитвата и на християнина, и на турчина има крайности. В това отношение, християнинът е страхлив, а турчинът - щеславен. Християнинът се страхува от мнението на хората, не иска да го критикуват, а турчинът обича сам да се критикува.

Питате: Какво ще правим в духовния свят? - Като отидете в духовния свят, ще изложите картините си, които сте изработили през живота си. Млади и стари, всеки ще носи своята картина. Който е живял добре, ще има по-хубава картина. - Нали ще оставим тялото си на земята? - Тук ще оставите само опаковката си, физическата черупка; съдържанието си ще занесете в другия свят. Съдържанието, върху което сте работили, е добре опаковано. Въз основа на картината ви, ще се реши, какво ви се пада. Ще кажете, че това са празни работи. Питайте онзи, който е отишъл в другия сват, да ви каже, празни ли са тези работи, или не. Някой си отишъл в другия свят, но тъй като картината му нямала съдържание, върнали го при лошите условия на живота, там да я изправи, да постави нужните сенки и светлини. Той се видял в чудо, не знаел да рисува. Той казал: Моля ви се, пратете ме на земята, където рисуват картини, тук не мога да направя нищо. -

Подай заявление до Господа. - Вижте, дали е направил поне едно добро. Прегледали книгата на живота и видели, че някога той дал един морков на една бедна вдовица. Значи, могло да му се помогне да влезе в другия свят. Казали му да се хване за моркова, за да го изтеглят от лошите условия. Хванал се той за моркова, но на него се хванали още много непризнати художници. Ангелът потеглил и тях за другия свят. Като видял това, той извикал: Морковът е мой. В този момент, морковът се счупил и всички, заедно с него, паднали отново в ада.

Често ме питат, защо се молим. Ние правим общи молитви, за да не развалим доброто, което сме направили, да не счупим моркова. Нашият морков трябва да бъде здрав, за да се хванат много хора за него и да излязат заедно с нас от лошите условия. - Не може ли по друг начин? - По много начини може, но за да излезеш от ада, нужен ти е поне един морков. Без морков от ада не можеш да излезеш. От рая може без морков, но не и от ада. - Що е молитвата? - Силно оръжие, с което можеш да излезеш от лошите условия на живота. Христос казва: "Бъдете будни и всякога се молете, за да не изпаднете в изкушение". На земята човек е поставен пред големи изпитания. Някога и най-силният не може да издържи. Гледаш го здрав, прав, като планина, но случи му се нещо и в няколко дни заминава за другия свят.

Мнозина вярващи и учени мислят, че са дошли до положението да разбират всичко. Според мене, само онзи разбира всичко, който може сам да си вдига и сваля товара. Остане ли други да му помагат, той има още много да учи. Гледам, един брат дава нещо на друг. Какво му дава, не се вижда, толкова е малко. Братът го слага на ухото си и влиза при мене. - Какво си сложил на ухото? - Една игла. - Ще я загубиш. - Няма да я загубя, защото е с конец. - Добре си направил, че и вдяна конец. Някои сестри зашиват чаршафа на юргана ми, но често забравят иглата. - Що е иглата? - Малкото добро или зло, което можеш да направиш на човека. Значи и доброто, и злото са едно и

също нещо, проявено в две посоки: доброто - в положителна посока, а злото - в отрицателна. - Възможно ли е доброто и злото да са едно и също нещо? - Богат си, облечен си добре и така влизаш между бедните. Мислиш ли, че ще те приемат добре? Още като влезеш между тях, те ще проявят недоволство от тебе. И обратно: ако влезеш окъсан, бос между богати, пак ще бъдат недоволни от тебе. Следователно, ако отидеш при бедните, ще се облечеш скромно, като беден; ако отидеш при богатите, ще се облечеш като тях. Няма да се облечеш по-лошо от бедните, нито по-добре от богатите. Когато ви канят в дворец, ще се облечете най-много като царя и царицата. Ако се облечете по-добре от тях, ще се изложите.

В един дворец поканили гости. Царската дъщеря била облечена по-скромно от гостенките. Не бъди пръв по облекло, последен по положение. Правилно е да бъдеш пръв по положение, последен по облекло. - Защо? - Научните книги са за учените, а простите книги - за простите хора. Дрехата трябва да отговаря на положението на човека.

-Какво е предназначението на човека? Какво е моето предназначение? Питам: Какво е предназначението на очите ми? Като са дошли да ми служат, те не търсят щастие. Задачата ми е да гледат външния свят, чрез тях да се уча да чета и пиша, да придобивам знания и каквото постигна, пръв аз да бъда щастлив. Щом аз съм щастлив и те ще бъдат щастливи. Ако очите ми не изпълнят своето предназначение, те не са на мястото си. - Защо съм дошъл на земята? - Да бъдеш проводник на Божията Любов. Чрез душата си ти ще приемеш любовта и ще я предаваш на окръжаващите. - Какво ще стане по-нататък? - Това не е твоя работа. Това е работа на Бога. Ти си длъжен да бъдеш проводник на Божията Любов и ако не изпълниш предназначението си, ще те държат отговорен. Щом си проводник, Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина ще влязат чрез тебе в целия свят. - Защо ми са дадени ръцете и краката? - Чрез ръцете ще бъдеш проводник на

справедливостта, а чрез краката - на доброто. Краката и ръцете трябва да бъдат добре организирани, да изпълняват своето предназначение. Доброто носи товара на живота, както краката - това на тялото. Търпението е в зависимост от краката. Онова, което носи радостите и скърбите, щастието и нещастието, са човешките крака. Добрият човек еднакво понася и радостите, и страданията. Това се дължи на доброто в него.

-Защо Бог допусна страданията и противоречията в живота? - Те са дело на самия човек. Някой ми носи чиния с пресни ягоди, около 15-20 ягоди. Гледам, при мене стоят 10-15 братя и сестри. Взимам чинията и си мисля: Ето, този брат създаде едно противоречие за себе си и за мене. Ако задържа ягодите за себе си, ще си причиня страдание или неприятност. Ако дам на всички по една ягода, ще си причиня радост. Предпочитам последното: давам на всички по една ягода и връщам чинията празна. Всички остават доволни, че са опитали ягодите; и аз съм доволен, че съм постъпил правилно. И вие, като имате една чиния с ягоди, раздавайте, за да се радват всички. За себе си задръжте само една ягода. Това изисква Божественото. То е в единицата. За Божествените блага няма хамбар.

"Събирайте съкровища за другия свят". Какво се разбира под "съкровище"? - Каквото даваш на земята, това ще получиш и в другия свят, но стократно увеличено. Там всяко благо ражда изобилно. Даваш на някого една круша. Като отидеш в другия свят, ще намериш не самата круша, но нейното дърво, което ще ражда най-малко 12 години наред. И най-малкото добро, направено на земята, веднага се посажда в другия свят. - Искам да бъда красив. - Това зависи от тебе и от хората. Ще бъдеш красив, ако обичаш хората и ако хората те обичат. Ако ги мразиш и те ще те мразят. Тогава ще погрознееш. Който иска да стане красив, нека приложи любовта и ще опита, дали думите ми са верни. Обаче, това не може да стане в един ден.

Един студент слушал една моя беседа, в която съм казал, че постът лекува всички болести. Понеже имал някаква болест, той се

подложил на глад. Постил 13 дни и толкова много отслабнал, че майка му и баща му се уплашили и дойдоха да ме питат, какво да правят. Казах им да не се страхуват и да го оставят свободен, той сам да реши. Ако иска да продължи поста, нека продължава. - Може да умре. - И без пост може да умре. Човек трябва да бъде свободен. Искаш да направиш едно добро. Колкото и да е малко, направи го без никакво отлагане. От това добро зависи твоето бъдещо щастие. Каквото си намислил - да пееш, да свириш, да четеш, да работиш, да говориш, направи го без отлагане. - На кого ще говоря? Няма кой да ме слуша. - Представи си, че си в салон пред публика и ти говориш. И сам да си, все някой те слуша. От видимия, или невидимия свят, някой те слуша. Каквото направиш мислено, някога ще се реализира.

Сега аз говоря на онези от вас, които искат да прилагат. Работете върху самообладанието. Беден си, нямаш пет пари. Дойде някой и ти донесе една торба със злато. Едва се зарадваш на златото и веднага ти казват, че трябва да го върнеш. Ако и в този случай се зарадваш, ти имаш самообладание. Както се радваш на торбата със злато, така се радвай и когато ти я вземат.

При един пловдивски богаташ дошъл един човек да иска пари назаем. Богаташът му дал 30 турски лири, с условие, да ги върне в известен срок. Длъжникът взел парите и отишъл на пазара да си купи нещо. Богаташът го последвал и какво видял? Длъжникът се спрял пред един магазин и поискал да му претеглят половин килограм черен хайвер. Богатият се изправил до него и казал: Моля ти се, дай да проверя парите, направил съм грешка в изчислението. Като взел парите, прибрал ги в джоба си и казал: Приятелю, който взима пари назаем за черен хайвер, той няма намерение да ги връща. С други думи казано: Който не използва правилно благата на живота, разумният свят го лишава от тях. Щом взимаш пари назаем, трябва да купиш хляб за жената и децата, да не гладуват. Като купуваш черен хайвер, ти не си нуждаещ. Същият закон се отнася и до духовния свят. Щом имаш пари, купи един хляб и го занеси у дома, да

зарадваш жена си и децата си, т.е. да зарадваш духа, душата, ума и сърцето си. Това изисква Бог от всички. Този е пътят за придобиване на вътрешен и външен мир.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

35. Утринно Слово от Учителя, държано на 26 юни 1938 г. София. – Изгрев.

СЛИЗАНЕ И КАЧВАНЕ

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матей.

В живота съществува една област на миражи. Те са причина за разочарованията на хората, които са в положението на пустинниците; ожаднели до смърт, те виждат пред себе си извори. Вървят ден, два, три, но не достигат до никакъв извор. И вярващите минават през миражите на живота. Те мислят, че идеите, които са възприели, изведнъж ще ги доведат до Царството Божие, но остават разочаровани. Мислят, че са обиколени с ангели, а не с хора, но и тук се разочароват. Очакват да видят такива ангели, каквито някога са им описвали: красиви същества, с криле и със светлина около себе си. И на земята има кандидати за ангели. Те се отличават не толкова по красота, колкото по обхода. - Докажи, че между хората има ангели. - Това не може да се докаже. Вие сами ще ги намерите и ще се убедите, че е така. Те не са въплътени ангели, но кандидати за такива. От тях зависи, дали ще станат ангели. Някой е кандидат за съдия, но дали ще стане, това е въпрос; кандидат е за музикант, но за да стане такъв, той трябва да свири, да учи, да държи изпити.

Помни: Без усилия нищо не се постига. Вижте, какви усилия прави малкото дете, докато стъпи на краката си. Като слезе на земята, месеци наред то води несъзнателен живот. То живее благодарение на майката. Тя съзнава неговите нужди и го поддържа. Постепенно то расте и съзнанието му се пробужда. Така изучава външния свят и започва да се радва на всичко, което го обикаля. Детето живее в един особен свят, без задължения, но колкото повече расте, животът му се изменя. От него се изисква вече работа и то разбира, че не е дошло само за развлечения. И вярващият минава през същите фази.

Първоначално той живее високо в съзнанието си, в света на радостта, когато нищо не се иска от него. Постепенно той слиза на земята и разбира, че е дошъл тук да работи. Значи, вярата на човека постепенно се усилва, докато един ден той стъпи здраво на краката си, както малкото дете. - Така е, но вярата не е способност, както мнозина мислят. Вярата е особено чувство, което има отношение към разумния свят. Много чувства има в човека: лични, семейни, обществени, общочовешки, приятелски, морални и др. Такова чувство е и вярата. Чувствата събират енергия, която умът използва. Те дават подтик и на душата.

Казвате, че имате вяра. - Всеки има вяра, но и тя има степен. Казва се "силна и слаба вяра". Някога вярата помага на човека да се справи с изпитанията си, но някога е слаба, не може да му помогне. Значи и вярата расте като растенията. Чрез вярата човек се свързва с разумния свят и вижда, че той не нарежда работите, но друг ги нарежда. Ако не вървиш в правия път, работите не се нареждат. Ще кажеш, че вярата прави всичко. Значи, ще сложиш яденето на огъня и ще вярваш, че ще се сготви добре. Не, знание е нужно. Ако не знаеш, колко време да се готви, какъв да бъде огънят, яденето може да остане сурово или да прегори. Колко време е нужно, да създадеш едно красиво чувство в себе си? Колко време е нужно, докато узрее един плод на добродетелта? Много време е нужно за това. Човек е градинар на своята душа - райската градина. Години наред, с мотика в ръка, той трябва да обработва плодните дървета. И като узреят, тогава ще има право да ги вкуси. Мислите ли, че като се върнете отново в рая, ще ядете от плодовете на райските дървета, както Адам и Ева? Първите човеци бяха градинари. Те имаха право да ядат от всички плодове, с изключение на забраненото дърво, но престъпиха закона. И до днес още хората носят в кръвта си отровата на горчивото дърво. Затова, като се разболее някой, лекуват го с горчиви лекарства: пелин, хинин и др. И сегашният човек е градинар. Дълго време ще работи той в своята градина, докато заслужено се върне в рая. Дълго време ще се

лекува той с горчиви билки и лекарства, докато се пречисти кръвта му. Ще дойде ден, когато ще се лекува с умствени билки. Ще каже само една дума, или ще помисли нещо и ще оздравее.

Като изучавам хората, виждам, какви дарби и способности имат. Чудя се, защо не работят съзнателно върху тях, да ги използват. Някой е голям физиономист, без да е изучавал физиономика. Само те погледне и казва: Ти си неразположен, ти не гледаш добре на хората и т.н. - Така е. Има хора, на които погледът към света е отворен, широк; други са затворени, мрачни. Ако те погледне такъв човек, може да заболееш. Такъв поглед може да убие човека. В такъв случай казват, че си урочасан. Ако човек с лоши очи погледне един вол, той моментално пада на земята и умира. Има баби, които лекуват от уроки. Бабата взeме едно прясно яйце, удря го в челото на вола и той става на краката си. За да не пострада животно или човек от уроки, избягвайте да го хвалите. Само силният човек издържа на похвалите. Слабият се поддава на тях и току виж, паднал на земята. Някой се оплаква от главоболие - урочасан е. Да благодари, че силата на лошите очи не е голяма, та слабо го е засегнала.

Знание е нужно на човека, да разбира първо себе си, а после своя ближен. Някой ден ще ви прочета два-три листа от една интересна научна книга, да видите, каква мисъл, каква логика има в нея. Математиците ще разберат съдържанието на книгата, а останалите едва ли ще разберат нещо. Ако разберат, не могат да предадат, какво са разбрали. И вие разбирате, как трябва да се живее, но не можете да живеете правилно. - Защо? - Защото животът е величина от висшата математика. Метафизиците и психофизиците говорят за пространството, като математическа и физическа величина. Според тях, пространството се състои от безброй точки, които се проектират на равнината. Геометриците даже измерват пространството, като физическа величина. От това гледище и животът е величина, която се проектира в света, в който ние живеем. Ако човек не разбира законите на живота, той е в положението на онзи, който не разбира основните

точки на геометрията. Той ще извади криви заключения за законите на геометрията. Така и вярващият, и ученият, които не разбират живота, изваждат криви заключения за него.

Често религиозните изпадат в крайна самоувереност, с която пакостят и на себе си, и на окръжаващите. И друг път съм разказвал за голямата самоувереност на един наш познат от търновско. Той мислел, че с вяра всичко се постига. Един ден, като вървял край селото, той видял селския бик. Отдалеч още чул рева му и си казал: Лесно ще се справя с него. Като се приближил, той извикал силно: В името на Господа Исуса Христа, забранявам ти да ревеш! Бикът го погледнал и се хвърлил върху него. Започнала се отчаяна борба, в която се намесил пъдарят. Така, нашият познат се спасил от бика. Защо трябваше да губи толкова енергия да се бори с бика? Ако вярата ви е силна, използвайте я за нещо разумно, а не за борба с бик. Вярата може да лекува, но всички хора не се лекуват с вяра. "Ако имате вяра като синапово семе". Значи, вярата е на степени. Който следва духовния път, трябва да вярва на ближния си, като на себе си.

Любовта е сила, която работи в живота. Вярата е барометър, който показва степента на любовта. В обикновения живот вярата се определя като силна и слаба. Френологът лесно определя силата на вярата. Достатъчно е да пипне центъра на вярата с пръстите си, за да определи силата и. Някои смесват вярата с надеждата, или надеждата с любовта. Те са различни сили. Всяка от тях има определено място на човешкия череп. Надеждата действува във физическия свят, от сутринта до вечерта. Днес се обличаш с нова дреха и разчиташ на нея до вечерта. Вярваш, че следващата година ще имаш нова дреха. Тук действа вярата. Вярваш, че ще станеш добър, гениален. Значи, надеждата борави с малки величини, за ден-два. Вярата борави с големи величини. Който има надежда, не се обезсърчава. Надеждата идва в подкрепа на вярата. У когото вярата и надеждата са силно развити, той не се обезверява. Пазете се, да не се вмъкне щеславието във вярата ви. То преувеличава нещата. Така, човек си въобразява, че

вярата му е по-силна, отколкото в действителност. Той изпада във фалшиво положение. Пазете се, да не влезе във вярата чувството на самоуважение и гордост. Вие ще мислите, че като вашата вяра няма друга. Пазете се и от страха. Той внася неувереност във вярата и тогава, каквото обещаете, няма да го изпълните. И десет револвера да дадете на заека, щом зашумоли нещо, той веднага хуква да бяга. И вие, като минат всички опасности, почвате да се оправдавате. Работете върху себе си. Един трябва да се справя със страха, друг - с щеславието си, трети - с гордостта, с алчността, с гнева, със суетността и др. Ще кажете, че човек има любов към Бога. Любовта е сила, която минава през всички същества. Тя излиза от Бога, минава през ангелите, после - през хората и най-после - през животните. Това са форми на любовта, със специфични образи. - Човек трябва да люби. - Каква любов? - Божествена. Тази любов никога не изчезва, никога не умира. Вън от нея, каквото да е любовта, тя е слаба, изменчива. Майката обича детето си; още преди да го роди, тя вече го обича. Като го изгуби, тя изгубва и любовта си. Тя среща много деца, но не ги обича. Докато е живо детето и, тя се учи да обича и другите деца. Защо майката обича своето дете повече от другите деца? Вие твърдите, че всяко дете идва на земята по волята на Бога. Щом е така, защо тя не обича другите деца, дошли на земята също по волята на Бога? Казваме, че всяка майка е добра. Обаче, кармически не излиза така. Коя е причината, майката да има слаба вяра, надежда и любов? Значи, в нея е развит само един център. Тя има желание да си хапне, да се облече добре, а що се отнася до висшите чувства, чрез които сме свързани с невидимия свят, у нея те са слабо развити. И майката трябва много да работи върху себе си, да развива висшите чувства и способности.

И досега още се проповядва, че като умре човек, ще му се открие онзи свят. - Възможно е, не оспорвам това, но питам: Защо богатият трябва да обеднее, за да разбере какво представлява бедността. Като богат, той има всички условия да влезе между бедните и да разбере

бедността. Защо трябва сиромашията да хлопа на вратата му, за да я разбере? Защо трябва човек да умре, за да види онзи свят? Не е ли по-добре, преди да е умрял, да знае, какво представлява онзи свят? Като умре, всеки ще види онзи свят, но колцина от вас са го видели още сега? Някои казват, че съм ходил на онзи свят. Не отричам това, но казвам, че онзи свят е широк. На земята виждаме само едно небе. На онзи свят има седем небеса: на първото небе човек вижда само грешките си; на второто небе вижда отношенията, които е имал към хората; на третото небе вижда своя умствен живот - знанието, с което е разполагал; ще разбере, какво му предстои да учи и ще пожелае отново да слезе на земята, за да придобие нови знания.

Като ви говоря за онзи свят, вие се обърквате, искате да знаете, как трябва да живеете на земята. Ще живееш по два начина: сутрин ще излезеш от главата, ще слезеш в дробовете, а оттам в стомаха. Вечер ще излезеш от стомаха, ще се качиш в дробовете и оттам - в главата. Ще заспиш и сутринта ще се събудиш в главата, откъдето ще започнеш отново да слизаш. Ако се научиш правилно да слизаш и да се качваш, ти знаеш, как да живееш на земята. Казваш: Цяла нощ сънувах, че ходя из пещери. - Това е животът в стомаха, т.е. лабиринта на физическия свят. - Цяла нощ ме гонят. - Ще те гонят, разбира се, лабиринт е това. Като излезеш от лабиринта, ще се качиш на високо място - дробовете, където се открива нов, красив свят - на зазоряване. Оттам ще се качиш в още по-висок свят - в главата, т.е. в Божествения свят, съвсем неразбран за вас. На земята този свят не може да се разбере, затова човек се събужда и отново започва да слиза. Физическият свят е отражение на Божествения. Първо ще изучавате физическия: ще изучавате растенията и животните, да видите, колко неща се крият в тях. Ако започна да ви разказвам, какви неща още ще се разкриват в растенията, вие ще мислите, че фантазирам. Какво ще кажете, ако видите цветната аура на растенията? Всяко растение е обвито със седем различни цвята, които се преплитат красиво и образуват неговата аура. Виждате Витоша като красив образ, съчетан

от хубави линии. Вън от това, обаче, тя има в себе си друго нещо, което заслужава вниманието на всеки човек. Това, което крие Витоша в себе си и с най-увеличително стъкло не се вижда. Христос казва: "Който се отрече от мене пред человеците, ще се отрека и аз от него пред Отца моего, Който е на небеса". Както учениците на Христос проповядваха Словото Му, така и вие приемете Божията Любов и Божията светлина. Само така ще се осмисли животът ви. Само така ще бъдете силни, ще се научите да живеете. Като знаете това, не питайте, защо сте неразположени, мрачни. Седял си до един меланхоличен човек и си възприел неговото неразположение; седял си до човек, който мисли и чувствува правилно и ти ставаш като него добър, весел. Човек се влияе от окръжаващите. Слабият се подава лесно на чуждо влияние. Ще кажете, че лошите мисли се дължат на дялова. - Възможно е. Първата причина може да е дяволът, но той не е сам. Най-малко 40-50 души са в негова услуга. Той ги изпраща да изследват вярата, надеждата и любовта на човека, да знае, с какво ще се справя. После, те изучават, какво богатство има даден човек, къде е скрито. И след като събере всички данни, тогава той пристъпва към работа. Като разбере, че богатството му е във вярата, ще направи всичко възможно да го обезвери. Ще го убеди да вярва в силата на парите. Щом повярва в парите, ще го качи на висок връх и оттам ще го събори. Ще отнеме богатството му и ще го изостави. - Как се познава, кога работи дяволът? - Той всякога започва добре и свършва зле. Като те срещне, ще те хвали, ще те ласкае, докато се хванеш на въдицата. После ще ти каже, че по- глупав човек от тебе няма и ще те остави сам да се освобождаваш. Не се обезсърчавай, но не вярвай на този, който започва добре и свършва зле. Започни отново и знай, че който те хвали и който те кори, е един и същ. Обърни погледа си към онзи, който разбира добре живота. В него е добрият дух. Той казва: Добър си, но не постъпваш добре; даровит си, но не учиш. Започни отново да работиш и да учиш.

Сегашните християни се отклонили от своя път поради мисълта, която са им внушили, че дарбите и способностите се дават даром от Господа Исуса Христа. - Всичко ще ти се даде, ако учиш и работиш. Само така можем да придобием съвършенството, за което се говори. Смисълът на живота е в съвършенството. Да бъдем съвършени в своята любов! Да бъдем съвършени във вярата си! Да мислите, че можете да бъдете съвършени. Всеки човек може да постигне съвършенството. Не може ли шивачът да ушие една съвършена дреха? Не може ли художникът да нарисува една съвършена картина?

Вървете по пътя на вътрешното самоизучаване и не се обезсърчавайте. Не питайте, защо нещата стават така или иначе. Всичко става така, както Бог е наредил. Изпитите са определени от Бога, а човек пропада поради своята леност. Изобилието е от Бога, а недоимъкът от човека. Истината е достояние на Бога, а лъжата - на човека. Имаш един лев в кесията си, а казваш, че имаш 10 000 лв. Значи, ти казваш единица истина, а 10 000 лъжа. Отношението е 1/10000. Какво ще направиш с един лев? Дрехи ли ще си купиш, или ще се нахраниш? Защо не е обратното, да имаш 10 000 лв. в кесията си? Истината е капитал, с който човек всякога разполага. Можеш ли при този капитал да бъдеш беден? Като знаете това, мислете върху надеждата, вярата и любовта, от които зависи вашият успех. Ако разберете отношението на надеждата към вярата и вярата към любовта, вие ще разрешите 99 от своите мъчнотии. Ще остане само една мъчнотия неразрешена.

И тъй, да произнесеш правилно думата "надежда", това значи, да се радваш на онова, което Бог ти е дал за деня; да се радваш на малките благословения. Да произнесеш правилно думата "вяра", значи, да се радваш на големите благословения, дадени от Бога. Да произнесеш правилно думата "любов", значи, да се радваш на живота, който Бог ти е дал за вечни времена.

Ще се радваш на благата за физическия свят. Ще се радваш на способностите и дарбите, които можеш да проявиш. Ще се радваш на вечния живот, който Бог ти е дал.

Мислете върху надеждата!

Мислете върху вярата!

Мислете върху любовта!

Надеждата свързва човека с физическия свят, със здравето.

Вярата го свързва със силите на ума, който трябва да се развива. Любовта го свързва с великия, с безграничния живот. Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

36. Утринно Слово от Учителя, държано на 3 юли 1938 г. София. – Изгрев.

ТОНИРАНЕ

Размишление.

Ще прочета 6 глава от Евангелието на Матей.

Окултните ученици, както и учениците на мистичните школи в миналото и сега учат, прилагат, но и грешки правят. Ето, Адам беше първият окултен ученик, но сгреши. Как сгреши? В разказа, останал от далечното минало, се разправя, че Адам бил поставен в рая да изучава животните и да им даде съответни имена. В дена, когато държал матура, всички животни, две по две, минали край него. Той се спирал пред всяка двойка и ги именувал. В този момент, в ума му минала мисълта, защо Бог дал на всяко животно другар, а него оставил сам. Адам започнал да философства и да търси причината на това. Същевременно, той почувствувал, че не е напълно щастлив, липсва му нещо. Сянка минала по лицето му и помрачила неговото щастие. Дали този разказ отговаря на истината, не се знае. Така ни е предадено. Какво са правили окултните ученици в миналото и това не знаете. Какво правят днес, това и вие знаете. Мнозина искат да минат за духовни. Каква е тяхната духовност, когато нямат представа за Бога? И окултните ученици нямат ясна представа за Бога. Говорят за духовния свят, за отношенията между душите, но не го разбират. Те се питат: Има ли в другия свят мъже и жени? Как живеят там, като нас ли? Семейства имат ли? Те задават само въпроси, но какво всъщност е жена и мъж, не могат да си отговорят. Те имат теоретически познания, които не отговарят на реалността.

Питам: Защо човек иска да се покаже пред хората? Така той сам се заблуждава. Разправяха ми един разказ, как един се заинтересувал от спиритизма и пожелал да направи научни изследвания. Взел молив, сложил ръката си на един бял лист и казал: Ако има духове,

нека напишат нещо на листа. Той се съсредоточил и при загасена лампа, очаквал явяването на духове. Чувал, че те не работят при светлина. По едно време, чул шум, нещо тракало. Това продължило цял час, обаче, моливът нищо не пишел. От страх той се скрил в леглото си и се завил през глава с юргана. Тропането продължавало. Най-после, той се престрашил: станал от леглото, запалил лампата и погледнал натук-натам, да види, дали не е дошъл някой дух. Каква била изненадата му, когато видял в легена една жаба, която се мъчела да излезе навън. Той я извадил и пуснал на свобода. Мислил, че това са духове, които искат да се проявят, но излязло жаба. И той беше лекар!

Много от разбиранията на сегашните хора са като тези на лекаря върху спиритизма. Това е действителен случай. И вие се занимавате с духовни въпроси, за морала, за Бога, но малко ги разбирате. Въпросът за морала е толкова далеч от вас, колкото е разстоянието от небето до земята. С този морал вие не можете да стигнете нито до прага на рая. Светията мисли за неща, които на обикновения човек и на ум не му идват. Въпреки това и за него, раят не всякога е отворен. Някога през ума на светията минават мисли, за които той може да се самоосъжда. Обикновеният човек, обаче, при същия случай, си казва: Не съм убил никого, не съм откраднал, на никого не съм направил зло. Защо трябва да се самоосъждам? Че съм направил една малка грешка, това нищо не значи. - В какво се заключават грешките? Една муха се хванала в паяжина. Закачило се само едното и краче. Тя се мъчела да се освободи. Паякът се притекъл на помощ. Вместо да откачи крачето той закачил и другото. Колкото повече усилия правела мухата, толкова повече паякът я свързвал. Искрено ли е желанието на паяка да помогне? Невежеството на мухата причинило смъртта . Ако тя знаеше, какво нещо е паяжината, нямаше да попадне в нея. Трябваше ли мухата да вярва на паяка? И хората, поради невежеството си, изпадат в големи грешки.

Човешкият живот трябва да се измени, в смисъл, да се пречисти. Всяко нещо, което се употребява, изисква чистене. Водата, въздухът, светлината трябва да се пречистват. - Как? - Има начини за това. Ако човек не знае, как да гледа, т.е. как да възприема светлината, неизбежно ще греши. А грехът нарушава чистотата. Мъжът казва на жена си: Нямаш право да гледаш други мъже. И жената казва на мъжа си, че няма право да гледа други жени. В случая и мъжът, и жената не приемат светлината правилно. Погледът им е крив. - Какво може да се възрази на такова гледане? Жената казва на мъжа: Понеже ти си направен от пръст, имаш право да гледаш само земята. Аз съм направена от реброто на мъжа, следователно, имам право да го гледам. Понеже жената е излязла от мъжа, има право да се интересува за своя произход. Днес жените донякъде спазват това, гледат мъжете. Обаче, мъжете не гледат земята. Това е иносказателно. Не е въпрос, кой кого гледа. Важно е, как гледа човек и кой цвят на светлината възприема - червения, жълтия, зеления, синия или виолетовия. - Какво внася червеният цвят в човека? - Освен енергия, той внася още и влага, която не се отразява добре върху мисълта. Жълтият цвят внася мисъл, а същевременно и сухота. Значи, мисълта може да бъде суха, но може да бъде и влажна. Когато получава едно сложно тяло, химикът трябва да знае, каква влага и каква сухота е нужна на реакцията. Казвате: Ние сме окултни ученици. - Окултният ученик трябва да бъде господар на своя ум, сърце и воля. Като слиза от небето, душата се облича в четири дрехи: с дрехата на физическия свят, на астралния свят, на умствения и на причинния. - Виждам човек. - Ти виждаш човека толкова, колкото и слънцето. Толкова голямо ли е слънцето, колкото го виждам? - Аз чувствувам работите. - И като чувствуваш, пак не възприемаш правилно. Например, не си разположен. В това състояние, твоите впечатления и възприятия не са правилни. Може ли да мислиш, че твоите чувствувания са абсолютно прави? За да бъдат мислите и чувствата ти прави, ти трябва да бъдеш добре разположен, с повдигнат дух.

Днес всички хора имат желание да оправят света. Как ще го оправят? Според мене, първата задача на човека е да се освободи от заблужденията на своето минало, които и до днес го следват. Миналите поколения са оставили своите нечистотии и заблуждения в живота. Хиляди години ви са нужни, за да очистите ума и сърцето си от лошото наследство и да заживеете добре. Тогава може да се говори за разбирателство между хората. На какво прилича сегашната любов на хората? - На българска туршия. Само онзи може да разбере любовта, който е разбрал светлината. Много естествено. Любовта се изявява в светлина, а не в тъмнина. Тя се ражда в тайно, а се изявява на светло. Ще кажете, че фотографията хваща образите на тъмно. Всъщност, без светлина никакви образи не се отпечатват. В тъмнината се пазят, докато се закрепят. Гледам, много фотографи вървят подир човека и току цъкат с апарата си. Какво гонят? - Сянката на човека. И след всичко това, казват: Снехме този-онзи, снехме учителя. - Блажени вярващите! Има нещо вярно и във вашата мисъл, но това е теория. Всяко нещо, което носиш в джоба си, е теория, не е факт. Учителят не е в джоба ви. Тежко на онзи учител, който може да влезе в джоба на ученика си! - Да ни държи учителят близо до сърцето си. - Тежко на онзи учител, който държи учениците близо до сърцето си! Някой иска да го държат близо до сърцето си. Какво означават думите "близо до сърцето". - Какво иска гладният? - Хляб. Той не се интересува, дали го държиш близо до сърцето си, или не. Следователно, да държиш някого близо до сърцето си, това значи, да задоволиш нуждите му. Стоиш в тайната си стаичка и мислиш, каквото искаш; правиш, каквото искаш. И въпреки това, казваш, че Бог е в сърцето ти. Той благоволява ли в критикуването? Благоволява ли в оплаквания от този и онзи? Оплакваш се, че те обидили. Приятно ли е на Бога да слуша оплакванията на милиони същества? Синът се оплаква от бащата, дъщерята - от майката и в края на краищата, минават за духовни хора. Какво печели човек, като се оплаква? Какво печели, като обижда? Ще наречеш някого говедо. Не е

лошо да бъдеш говедо - го-веди - учен човек, който не знае, как да приложи знанието си. Знаеш да пееш, но не искаш. - Защо не искаш? - Защото не ти платили, колкото трябва.

Един американец чел във вестниците, че виден виртуоз-цигулар ще дава концерт. Случило се, че някаква работа го задържала и когато отишъл на концерта, намерил вратата затворена. Понеже бил голям любител на музиката, той отишъл в хотела, където гостувал виртуозът и макар късно, похлопал на вратата: Господине, не можах да чуя вашия концерт, моля ви да ми изсвирите едно парче. - Не мога, ще си лягам вече. - Давам 100 долара, 200 долара. - Не мога. - 500 долара. - Пак не мога. - 1000. - Почакайте малко, да се приготвя. Виртуозът взел цигулката си и му изсвирил едно парче. След това посетителят казал: Дайте ми сега вашата цигулка и аз да ви изсвиря нещо, да се произнесете, как свиря. Каква поука ще извадите от този пример? Какъв виртуоз е този, който свири за пари? Млад момък се влюбил в една красива мома. Питам: Красотата на момата не е ли хилядата долара, които получил виртуозът? Ако момата изгуби красотата си, момъкът ще я напусне. Или, ако той няма пари, тя ще се откаже от него. Където има пари, там е любовта. Щом няма пари и любов няма.

Като ученици, вие трябва коренно да преобразите живота си, без да се влияете от това, какво мислят хората за вас. Не се поддавайте на влиянието на този или онзи. И в общество да сте, пак не се поддавайте на това, кой какво говори. Като говорите нещо, говорете само това, което знаете. Това, което знаеш, само то носи живот. Което не знаеш, носи нещастие и смърт. Изкуство е човек да вижда правилно и да говори верни неща. В първо време, когато братята и сестрите излизаха на изгрев слънце, не знаеха, как да гледат. Някои гледаха право в слънцето, поради което виждаха различни кръгове около него. Един брат разказваше, че като изгрявало, слънцето трептяло особено, като че се колебае. След това в него се отворила една квадратна дупка, а после се явили много кръгове. Той ме пита,

какво означава това. Казах му, че колебанието на слънцето е негово колебание. Значи, той видял своето състояние отразено в слънцето. Кръговете в слънцето са кръгове на твоето верую. Те трябва да паднат и да остане веруюто ти чисто, без никакви кръгове, като изгряващото слънце. Дупката в слънцето показва вратата, през която трябва да влезеш в слънцето. - Вярно ли е това? - Приблизително вярно. Ти трябва да се освободиш от заблужденията си, да виждаш слънцето такова, каквото е в действителност. Човек носи много заблуждения от миналото си; те го ограничават на всяка стъпка. Движиш се, ходиш натук-натам, но не си свободен. За нищо и никакво се гневиш, напразно изразходваш енергията си. Тази енергия се предава на малкия мозък и ти започваш да страдаш. Гневният стъпва повече на петите си и удря като кон. Тази енергия трябва да се впрегне на работа. Като се въздържа от гнева, човек става крайно предпазлив и страхлив. Той стъпва на пръстите си. - Защо някой, като върви, удря силно петите си? - Защото е страхлив. Колкото да удряш с петите, желанието ти няма да се изпълни. Колкото и да стъпваш на пръсти, по-умен няма да станеш. Ако не знаеш, как да удряш с петите си, ти ще станеш крайно нервен и раздразнителен. Ако не знаеш, как да стъпваш на пръстите си, ще станеш крайно страхлив. Така ще стъпваш, че да развиеш самоувереност; да знаеш, че каквото кажеш, е вярно. Всяко нещо трябва да се проверява.

Добре е всеки от вас да има едно тефтерче, в което да си записва, в продължение на един час, колко от неговите мисли, чувства и постъпки отговарят на истината. Ако не се вглежда в своя вътрешен живот, той е осъден на деградиране. Не може да възприемеш една мисъл, без да окаже тя своето влияние върху тебе. Една слугиня обичала да се червисва, но нямала пари за червило. Един ден видяла Библията на господарката си и се зарадвала, защото подвързията и била червена. Тя разрешила въпроса с червилото. По няколко пъти на ден тя плюнчела пръстите си и взимала от червената боя на подвързията. Един ден господарката и потърсила Библията си и се

почудила, защо цветът на подвързията е толкова избелял. Като ми разправяше този случай, аз казах: Не съжалявай за подвързията. Един ден слугинята ще се обърне към Бога. Без да е чела книгата, съдържанието ще я следва. Всяка мисъл ще се отпечата в нейното съзнание и след време ще даде своя плод. Тя се свързва кармически с Библията. Мнозина се страхуват от кармата. Не е страшна кармата. Тя не е нищо друго, освен хроникиране, филмиране на човешкия живот. Той се филмира и като спиш, и като работиш - и денем, и нощем. Един ден, като заминеш за другия свят и няма какво да правиш, ще започнеш да преглеждаш своя филм, да видиш, как си живял в миналото и какво си правил. Приятно е да гледа човек своя живот на филм. Като се говори за руската експедиция на северния полюс, приятно е да видиш на филм, как са живели там. Всеки не може да отиде на северния полюс, но може да гледа филма на тази експедиция. Като се изучавате, спирайте вниманието си върху добрите си черти. Изучавайте всяка черта на лицето си, даже по колко косми имате на главата, на веждите. Преди няколко дни направихме опит с един от учениците на специалния клас, да видим, колко косми има на главата. Той имаше дълга коса. Остригa косата си и на всеки от учениците се даде по едно малко снопче коса, да преброи космите. Оказа се, че той има на главата си 250 000 косми. Това е приблизително. Един има по- малко косми, друг - повече. Обикновено, слабите, сухите натури имат по-малко косми от пълните, т.е. онези, които имат повече влага в организма си. Значи, броят на космите се определя от степента на сухотата и влажността на организма. Какво представлява косата? Това е антена. Всеки косъм е проводник на светлината. Вие не подозирате, какво отношение имат космите към външните сили на природата. Ето защо, космите трябва винаги да се държат в изправност. Като станете от сън, обикновено, космите са разбъркани.

Първата ви работа е да се срешете, за да могат външните сили да протичат правилно чрез вас. Работата ти не върви добре. Прекарай

пръстите на ръцете си през космите, най-малко три пъти на ден. Не си разположен, отпаднал си духом. Не ходи от къща в къща да се оплакваш от страданията си, но прекарай пръстите си през космите. Случва ти се нещо лошо - поглади отгоре едната ръка, после и другата. Започни след това да гладиш всички пръсти, от палеца до малкия пръст. Също поглади и цялата ръка. Ще кажете, че това нищо няма да ви допринесе. Питам: Ако гледаш картината на някой велик художник, не придобиваш ли нещо? Художникът избрал отличен сюжет от природата. Той ще внесе нещо ново във вас. Всички хора - мъже и жени, са скулптори, художници. Всеки сам изработва своите произведения. Всеки човек е едно произведение. В това отношение, той заслужава внимание. Разглеждайте лицето, косата, устата, веждите, очите.

При мене идва една госпожа, да ме пита, какво да прави, за да осмисли живота си. Дадох следния съвет: Слушай гласа на твоите вежди, защото през тях действува сърцето, интуицията. Някога поглади веждите си и кажи: Благодаря ти, Господи, че ми даде такива хубави вежди, които предсказват, какво ще ми се случи. Не искам да ми вярвате, но направете опит, за да проверите думите ми. Вяра, която не се основава на опит, на знание, тя е суеверие. Когато си неразположен, не пипай веждите си. Да ги пипаш, това е свещен акт. Първо, човек трябва да благодари, че има вежди, а после да ги изследва. Веждите са граница между астралния и Божествения свят. Като минаваш от един свят в друг, ти ще се освободиш от много свои възгледи. Като ви говоря по този въпрос, очаква ви една опасност, а именно: започвате да се интересувате, прави ли са отношенията ви към хората; какви ще бъдат условията на вашия живот, т.е. ще имате ли всякога на разположение храна, облекло, жилище; ще бъдете ли здрави. Здравето на човека зависи от степента на любовта към Бога; здраво ли е сърцето ви, какви сърдечни изпитания ви очакват. Това зависи от духовния живот на човека и от отношението му към

ангелския свят; най-после, той ще се интересува от умствения свят - как работи неговия ум, какво може да постигне в живота си.

И тъй, любовта на човека към хората регулира неговия стомах; любовта му към ангелите регулира дишането му, а любовта му към Бога регулира главния мозък, т.е. нервната му система. Щом имаш здрав стомах, любовта ти към хората е правилна; щом имаш здрави дробове, любовта ти към ангелите е правилна; щом имаш здрава нервна система и здрав мозък, любовта ти към Бога е правилна. Оплакваш се, че те боли глава - любовта ти към Бога е неправилна. Болят те гърдите - любовта ти към ангелите е неправилна. Боли те стомахът - любовта ти към хората е неправилна. Ако ръцете и краката те болят, това показва, че в любовта ти към растенията има нещо неправилно.

И тъй, за да бъде здрав, човек трябва да изправи отношенията си към целия органически свят. Нова, права мисъл е нужна на сегашния човек. Обикновеният човек мисли по един начин, талантливият - по друг начин, гениалният - по трети начин, а светията - по съвсем особен начин. Всеки мисли по своему. - Защо? - Защото всеки живее в особен свят: обикновеният човек живее на физическия свят, талантливият - в астралния свят, гениалният - в умствения, а светията - в причинния. Светията има най-много знания. След него идват гениалният, талантливият и най-после - обикновеният. Благодарете, че главата ви е свързана с Божествения свят, дробовете - с ангелския свят, а стомахът - с физическия свят. Не може да имаш здрав стомах, ако отношенията ти към хората не са правилни. Това е новото разбиране за живота. Докато боледуваш, ти си в обикновеното съзнание. Щом започнеш да изправяш грешките си, ти влизаш в самосъзнанието и твоята сила се удвоява. Който изправя грешките си, става два пъти по-силен. Не ги ли изправя, той губи силата си.

Ще ви дам едно правило за вътрешно тониране. Слаб си, искаш да станеш силен. Започни да изправяш грешките си. Боли те глава; тонирай главата си с любов към Бога. Болят те гърдите; тонирай

гърдите си с любов към ангелите. Боли те стомах; тонирай стомаха си с любов към хората. Ще кажете, че много съм ви говорил, много правила съм ви дал. Това, което съм говорил и което сега говоря, са семена. Посяхте ли ги? Какво сте посели в центъра на милосърдието, вярата и надеждата? Какво сте посели в съзнанието си за право и криво? Какво сте посели в центъра на приятелството? В човешкия мозък има много центрове или области, в които трябва да се сеят най-хубави семена. Лошите издънки ще корените или ще присадите с добри присадки. Всички диви маслини, смокини, ябълки, круши трябва да се присадят, да станат благородни. Това не може да се постигне в един ден - много време е нужно. Какво ще стане, ако затворите всички прозорци на салона? Днес времето е много хубаво - прозорците трябва да се отворят! Какво ще стане с вас, ако се затворите в сегашните си възгледи? Те представляват големи замъци с малки прозорчета. Големи прозорци са нужни. Всички прозорци да бъдат отворени! Едно време замъците са били нужни. Днес не се нуждаем от никакви замъци. Снегът и ледът са нужни през зимата, но не и през пролетта и лятото. Щом дойде силното слънце, снегът и ледът се стопяват. Те се превръщат във вода и се учат на щедрост. - Праведен съм, щедър съм. - Не, докато не изгубиш белия си цвят и се превърнеш на чиста, бистра вода, твоята праведност е привидна. Според мене, реални неща са само тези, които при всички условия запазват своето вътрешно естество. Казваш: Аз съм всякога радостен, добре разположен. - Ще те изпитам. Ако при най-малката скръб не загубиш своята вътрешна радост, ти си, наистина, разположен човек. Нека остане в ума ви следната мисъл. Обичайте Бога, за да изучавате всичко, което Той е създал. Обичайте ангелите, за да изучавате всичко, което те са създали. Обичайте хората, за да изучавате всичко, което те са създали. Само чрез любовта ще оцените всичко, което ви обикаля. Любовта е единственото нормално отношение, което човек може да има към Бога, към ангелите и към хората. Вън от любовта няма нормални отношения. Ако нямаш любов, ти си откъснат лист от

дървото и вятърът ще те разнася навсякъде. Имаш ли любов, ти си лист, който стоиш здраво на дървото на живота. Без любов, ти си плод, паднал на земята. С любов, ти си плод на дървото. Който ви обича, сам ще ви откъсне с ръката си. Който не ви обича, ще ви остави да се търкаляте на земята, да гниете. Не яжте гнили плодове! Това значи: Не се хранете с криви мисли и чувства!

Оставете Божията Любов да мине през Божествения свят. Оставете ангелската любов да мине през духовния свят. Оставете човешката любов да мине през човешкия свят.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

37. Утринно Слово от Учителя, държано на 4 септември 1938 г. София. – Изгрев.

ОРИГИНАЛ И КОПИЕ

Размишление.

Ще прочета 13 глава от I Послание към коринтяните.

Много пъти съм чел тази глава и пак ще я повторя. Българинът казва: "Повторението е майка на знанието". Хората приемат тази мисъл като абсолютна и съзнателно или несъзнателно, повтарят всичко - и грешките, и добрите си прояви. Гледаш, някой греши веднъж, два, три пъти, за да научи нещо, както трябва. Някой направил една услуга и десет пъти я повтаря, да се знае, какво е направил. Друг облякъл нови дрехи и току се оглежда, дали прави впечатление. Днес го питат, откъде е купил дрехите си, колко струват. На другия ден пак го запитват, но по-малко хора. На десетия ден никой не се интересува от неговите дрехи. - Много естествено. Това е един от временните въпроси. Временните неща са само за момента. Следователно, колкото повече носиш дрехите си, толкова повече губят. Червената, зелената, жълтата, синята дреха губят цвета си. Обаче, бялата дреха никога не губи своя цвят. Белият цвят си остава всякога бял. Слушате един човек да говори. Всички се интересуват от него: откъде е дошъл, къде е учил, какво е изучавал. Добър ум има този човек. Обаче, като го слушат няколко пъти, хората казват: И ние можем да имаме като неговото знание. Ще следваме същия университет и ще придобием същото знание. Щом кажат така, престават да го посещават.

Често питат, какъв е смисълът на живота. Според едни, смисълът на живота е да се облечеш добре, да си сложиш нова шапка и обувки и да се покажеш на хората. Според други, смисълът на живота е в учението: да свършиш училище и да покажеш на хората дипломата си; да станеш певец, да излезеш на сцената да пееш и всички да

кажат: Хубаво пее, като ангел. За някои смисълът на живота е в религията; искат да се покажат пред хората с благородство, с набожността си. Застават в черквата прави, вдигнат очите и ръцете си нагоре и оттук-оттам поглеждат, дали ги виждат. Това било молитва към Бога! Искат да се представят скромни, смирени. И детето, докато е в количката, е смирено; отвреме-навреме поглежда, да дойде някой да подвижи количката. Щом излезе от количката и започне да лази, то иска да покаже, че е юнак. Хваща се за един, за друг стол, мисли, че не се нуждае вече от помощ. Но и това е реклама. И то иска да се покаже пред големите, че и в него има сила.

-Кое дава цена на човека? - Онова, което остава с него и след смъртта му. Ако придобиеш външно знание, всеки момент можеш да го изгубиш, а с него заедно и своята цена. Ако външно се накичиш с добродетели и ги изгубиш, с тях заедно губиш и цената си. Без знание, без сила, без добродетели човек губи цената си. То е все едно, да имаш едно око, едно ухо, по три пръста на ръцете си. Зъл човек ли е този? Ако не проявяваш правдата, човек ли си? - Човек си, но без ръце. Ако не говориш истината, човек ли си? - Човек си, но без очи. Ако нямаш знание и мъдрост, човек ли си? - Човек си, но без уши и без ум. Ако не проявяваш любовта, нямаш сърце. - Ама аз не мога да любя. - Значи, изгубил си сърцето си. - Не мога да мисля. - Изгубил си ума си. - Не виждам добре. - Изгубил си истината. - Къде е истинският човек? - Ще кажете, че човек може да живее и без истината. Може, но той ще бъде сляп. И без знание може, но ще бъде глух. И без ум може, но ще бъде глупав, безумен. Без всичко може, но какво ще остане от човека? Искате знание. Как сте започнали да работите без знание?

Човек има някакво знание, но ограничено. Какво знае той за природата, за пространството? Знанието му е колкото на бръмбара, колкото на падналия лист. Цял ден вятърът разнася листа и като утихне, листът казва: Днес обиколих целия свят. Целия свят обиколил! И бръмбарът ще каже, че обиколил цял лист. Колко път е извървял? Българинът ще каже, че обиколил цяла България. Какво пространство

заема България на земята? Някой казва: Обиколих цялата земя; придобих много знания. - Колко е твоето знание? Друг ще каже, че обиколил месечината; трети обиколил слънцето. Какво е тяхното знание? - Как се отива до слънцето? - Който е ходил, той знае. Ако пеперудата каже на гъсеницата, че обиколила всички цветя, тя ще се почуди и каже: Възможно ли е това? И човек може да каже, че хвърчи като пеперуда. Значи и човекът, и пеперудата са излезли от гъсеница. И гъсеницата, като си направи един ден пашкул, и тя ще хвърчи. Там, в пашкула, тя ще се научи да шари крилцата си и да хвърчи. Как е станало това, гъсеницата не знае. Като видите дете, облечено с красиви, пъстри дрешки, то само ли се е облякло? Според една теория, Бог е създал човешкото тяло. Според друга, майката и бащата са го създали. Нито майката, нито бащата го създадоха. В Писанието се казва, че Бог, Божествените сили създадоха човека. Майката и бащата само ремонтират тялото, а духът и душата влизат в него и го одухотворяват. Въпреки това, не мислете, че тялото е вечно, че е абсолютно реално. Досега човек е живял в хиляди малки къщички, хиляди форми. Никой още не е видял същинската форма на човека.

Време е да се освободите от всички ограничения, от голямото невежество. Вие мислите, че като влезете в другия свят, ще разправяте на Господа, колко сте страдали на земята. Той не се интересува от вашите страдания. Не е въпрос за страданията, но за недоволството - липсва ви нещо: Хлябът ти бил малко, не си се доял; дрехите ти били скъсани, обувките също. Бог ще ти каже: Виж, как ходят твоите по-малки братя. Имат ли обувки на краката си? Цял живот те са без обувки, пък и ти не си роден с обувки. Ако бяха необходими, Бог щеше да ти ги даде, още като беше в утробата на майка си. Всъщност, обувките дойдоха впоследствие, те са човешко изобретение. Ако живеехте в област с мека трева, нямаше да имате нужда от обувки. Днес имаме нужда, защото земята, върху която стъпваме, не е разположена към нас. Някога и хората не са разположени едни към други. Хората носят и ръкавици и те не са нужни, но засега още се

употребяват. Трябва ли да се оплакваш, че нямаш ръкавици? Интересно е, как майка ти и баща ти не са те създали с ръкавици!

Аз ви навеждам на тези въпроси, за да размишлявате. Например, говорите за светиите на църквата. Аз се чудя, какви светии са те! Какъв светия е този, който не свети? Какъв учен е този, който никога не е учил? Слушам да се свири или говори на грамофонна плоча. Въпреки това, тя не е учена. В този смисъл, има грамофонни светии и грамофонни учени. Мислете право, не взимайте тези думи върху себе си. Който си въобразява, че е съвършен, той е грамофонна плоча. Наистина, някога речта на оратора се предава толкова добре на грамофонната плоча, че всички я приемат за истинска. В речта всичко е на място. И човек понякога, за да покаже, че е съвършен, казва: Духът говори чрез мене. Ако е така, защо се хвалиш? - Държах много хубаво слово. - Да, но на грамофонна плоча. Нямам нищо против такава слава, но да ви пази Бог от грамофонни плочи! Отдалеч слушаш и си мислиш, че човек говори, а то било плоча. Ще кажете, че това е изкуство. Запиташ нещо за изкуството, отговаря ти се друго. Какво чуваш? - Заплакала е гората, гората и планината. Планини високи, долини дълбоки. По поля се скитам и за тебе питам.

Питате: Защо ни говориш така? Кажи ни нещо друго. - Какво да ви кажа? Влезе в ума ми една идея и започнах да пиша. След това и вие започнете да пишете на същото място. Не пишете там, където други са писали. Някои си позволяват да пишат там, където Бог е писал вече. И след това ще се подпишат под него. Това е щеславие. Ще се качиш на една топола и там ще се подпишеш. Колкото нагоре расте тополата и подписът се качва нагоре. - Като умра един ден, поне името ми да остане за спомен. - Какъв смисъл има, след смъртта, имената ви да бъдат записани? - Е, поне името ни да остане някъде записано! Аз предпочитам да живея, без да е записано името ми, отколкото да умра и името ми да е записано някъде. Няма смисъл да се задава такъв въпрос. Е, прост човек съм. - И това не е на място. Картината няма право да се произнася сама за себе си. Само

художникът може да се произнася за нея. Поезията също няма право да се произнася за себе си. Само поетът може да се произнася за поезията. И ние нямаме право да се произнасяме, добри ли сме, или лоши. - Добър ли си ти? - Не зная. - Лош ли си? - Не зная. Докато се произнасяш за себе си, ти не си умен. Как може, умният да върши глупости? Умният не задава такива въпроси. Който е направил грешка, нека сам да си я изправи. Боядисаш едно платно, нарисуваш нещо върху него и казваш: Ето моята картина; хубава ли е? Ти пръв ще се произнесеш за нея. Ако нищо не можеш да кажеш, по-добре си мълчи.

Често вие се самоосъждате, недоволни сте от себе си. Оставете другите да ви съдят. Какво печели художникът, ако сам се осъжда? Какво ще бъде неговото положение, ако всичките му картини се обявят против него? Какво печели той, ако всяка картина започне да го критикува? Интересен е животът на човека. Ражда се малко, безпомощно дете. Майка му го носи на ръце, къпе го, облича го, храни го и му се радва, нарича го ангелче. Колкото повече расте, всички виждат слабостите му и го критикуват. Като стане голям, започва да работи, сам си изкарва прехраната. Един ден го виждате стар, немощен. Той казва: Остарях вече, за нищо не ме бива. Как остаря? Не се произнасяй нито за младостта си, нито за старостта. Ти си актьор, на сцената те направиха млад, без да си млад; после те правят стар, без да си стар. На сцената ставаш и учен, и невежа, без да си такъв. Каква реалност има в това? Философите говорят за реалността, но тя не е там, където те я виждат. Те говорят за добро и за зло. Казват, че този е добър, онзи е лош. И доброто, и злото са външната обстановка на нещата. За малките деца майката е добра, когато им носи сладкиши, играчки. Тигрицата е добра за малките тигърчета, защото им носи агънца за ядене. Питайте агънцето, колко е добра тази тигрица.

Днес аз говоря за напредналите ученици, които искат да разберат живота в неговия дълбок смисъл. Казвате: Каквото и да ни се

говори, според нас, човек не е нито добър, нито лош. Какво всъщност е доброто и добрият човек? - Който има здрави крака и може да ходи, той е добър човек. Доброто, добродетелта има отношение към краката. Справедливият има здрави ръце и може да работи. Който обича истината, има здрави очи. Който чува добре, има здрави уши. Той е умен човек, мисли право. Ако не мислиш, не си умен. Всеки трябва сам да мисли, сам да се учи, да не очаква на грамофонните плочи. Някой певец слуша на грамофонна плоча видни певци и се учи от тях. Професори слушат научни сказки на грамофонни плочи и се учат от тях. Грамофонът предава гласа и тона в общи черти, а не в подробности. Някога се чудя на себе си, как се оставям да ме фотографират. Ще ме следят, да хванат тази или онази поза. Това са актьорски пози. После ще ме продават. Ще даваш 50 лева и ще си купиш учителя. Много евтин учител. След време, тези портрети ще се изтрият. Ако искате да имате образа на Учителя, аз ще ви помогна да го отпечатате в мозъка си. Там ще имате приблизително оригинала, а на портрета - копие, по-близо или по-далеч от оригинала. И това не е лошо, но природата е предвидила всичко. Тя отпечатва и хроникира образите и събитията. В нея нищо не се губи.

Идва ден, когато светът ще се освободи от всички фотографии, от всички копия. Този ден е второто пришествие. Тогава ще остане само оригиналът и едно копие от него. В оригинала е Божественото. Смисълът на живота се заключава, именно в това, да се освободят хората от копията и да остане само оригинала. Значи, в човека трябва да остане само Божественото, вложено от Бога. Ако имах време, щях да ви представя картинно, къде се спъвате. Впрочем и да имах време, не бих се заел за тази работа, защото, без да искам, ще ви критикувам. Не обичам да критикувам, защото всичките ви копия ще влязат в мене. Аз се нуждая от оригинали, а не от копия. Не се нуждая и от грешките на хората. Те са копия, а не оригинали. Всички недоносчета - картини са копия. Щом картината не излезе добре,

художникът я помята. Злото е в помятането. Когато не може да роди детето, жената помята.

Знаете ли, какво се случва, когато жената помята? - Или тя заминава за другия свят, или детето. Някога майката не иска да роди детето, но и да не го пометне, мисълта действа върху него и то се ражда или мъртво, или хилаво. На хиляда такива деца едно-две оцеляват и те - несретници. Пазете се от помятане. Човек може да помята и мислите, и чувствата, и постъпките си. Казваш на някого: Обичам те. Ще ти повярва ли той? Или, пишеш му писмо: Обичам те! И сега не може да вярва. Това са копия на любовта. Сложете копията настрана и се върнете в света на реалността, за да имате ясна представа за любовта. Тя е сила, която примирява вътрешните противоречия в човека. Например, как ще примириш милиони стърготини, събрани в едно шише? Каквото да правиш, те ще бъдат в постоянно движение. Ако ги сложиш на силен огън, веднага ще се примирят: те ще се стопят и ще се превърнат в течност. И любовта е като огъня. Щом се превърнеш в течност, ще се примириш и животът ти ще се осмисли.

Сега, вие искате да бъдете силни. Ако нямате новото разбиране, за което ви говоря, не можете да бъдете силни. Без това разбиране не можете да станете нито добри, нито лоши. Добър, или лош, това са два начина на проява. Лошият човек е черен, а добрият - бял. Какво от това, че лицето на лошия е черно? Разликата между черния и белия е тази, че черният няма условия да се проявява, а белият има. Един проповедник казвал: Лицето ми е черно, но сърцето ми е бяло. Прав е този човек. Има хора с бели лица, а черни сърца. Други имат черни лица, а бели сърца. Малко хора има с бели лица и бели сърца. Вашите лица са бели, но и сърцата ви трябва да бъдат бели. Това е ваше добро.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

38. Утринно Слово от Учителя, държано на 11 септември 1938 г. София. – Изгрев.

ИЗГУБЕНИЯТ СЪН

Размишление.

Ще прочета 2 глава от пророк Данаил.

"Навуходоносор сънува сън и сънят му побягна от него". Някога и вие сънувате сън и го изгубвате. Сутринта казвате: Сънувах нещо, но го изгубих. Остана нещо, но образа изгубих. Не е лесно да бъдеш пророк. Царят извика Данаил и му каза да намери съня му и да го изтълкува. Трудна задача, но трябвало да се реши.

Жената на един турски валия обичала често да се разхожда из гората. Един ден тя паднала и навехнала крака си. Валията заповядал, веднага да намерят един чаракчия, но с условие, да не се докосва до крака на ханъмката. Най-после намерили един опитен чаракчия в едно варненско село - Ботьово. Той се явил пред валията и получил заповедта: да намести крака на ханъмката, без да се докосне до нея. Той казал: Искам да ми дадете срок една седмица, да помисля малко. След една седмица чаръкчията дошъл и започнал лекуването на ханъмката. Казал да подложат на тридневен глад един жребец. Те имали един млад, черен жребец. За здравето на ханъмката, трябвало жребецът да пости три дни - нито вода, нито храна. След това чаракчията казал да вържат ханъмката под жребеца, на корема и да му дават по малко вода. Понеже от поста коремът на жребеца хлътнал, от водата започнал постепенно да се надува. Така се наместил крака на ханъмката. Значи, с изпълвяне слабините на жребеца, кракът на ханъмката се наместил. Ум се иска за това. Като запитали чаракчията, откъде научил това изкуство, той отговорил: По наследство го получих от дядо си. За да покаже изкуството си, той казал: Донесете една голяма стомна за вода, с вместимост 12 литра. Като му я донесли, той сложил стомната в един чувал, завързал го добре, ударил го

няколко пъти в земята и стомната се счупила на парчета. След това, пъхнал ръката си в чувала, събрал всички парчета и възстановил стомната в първия и вид.

Ако не можеш да наместиш изкълчения крак без пипане, ти не си на мястото си, не си учен човек. Ако не можеш да събереш парчетата на една стомна и да я възстановиш, ти нямаш никакво изкуство. Тази е причината, задето, при слизане в живота, вие се натъквате на големи противоречия. Търсите гадатели и намирате два вида такива: едните владеят знанието на вавилонските мъдреци, които могат да гадаят, когато им се разкаже сънят. Другите не могат да открият съня, следователно, не могат и да го разгадаят. Според вас, няма човек на земята, който може да тълкува сънища, като съня на вавилонския цар. Избегналият сън на Навуходоносор не е нищо друго, освен навехнатия крак; той мъчно се лекува.

Човечеството минава през четири фази. Първата фаза е, когато главата на човека е от злато; втората фаза е, когато коремът и бедрата му са от мед; третата фаза - колената му са от желязо и четвъртата фаза, когато нозете му са една част от желязо, а друга - от кал. Такъв образ сънувал вавилонският цар. - Кога човечеството ще мине през тези фази? - Това ще стане в един период от 400 години: златният век трае сто години, сребърният също сто години, останалите два - медният и железният също по сто години. Сега българите минават своя златен век, останалите европейски народи минават железния век. Вие искате да знаете, какво ще стане с българите. Понеже минават златния си век, те имат най-добрите условия. Макар и малък народ, в духовно отношение, те представляват банка, която ще кредитира другите народи. В края на този век, славянството ще излезе от железния си век и ще влезе в златния си век. И християнството минава също през тези четири епохи. И то не е влязло още в златния си век. Още много години ще изминат, докато влезе в златния век. Когато човек минава от една епоха в друга, докато разбере нейните закони, ще се намери в големи противоречия. Богатият човек, който

не е организиран, ще употреби богатствата си само в ядене и пиене. Понеже не е работил на младини, нито е придобил знание, той не е придобил също и мъдрост. А мъдростта и знанието - това е златото на физическия свят. През този период, сърцето трябва да придобие добродетели, волята да стане силна. Това е истинското положение на човека. Златната глава е глава на знанието и на мъдростта; тя излъчва светлина. човек, в когото мисълта, чувствата и волята са свързани в едно, може да разбере своето предназначение и да изпълни Божията воля.

Като четете тази глава от Данаил, ще се постараете да изтълкувате образа, който видял вавилонският цар. Тълкувателите уподобяват царството на Александър Велики на медната епоха; великата Римска империя - на желязната, а сегашните царства - на желязото и калта. Те са направени на места от желязо, а на места от кал. Сегашните оръжия, телени мрежи, всичко е от желязо и кал. Пророчеството на Данаил се отнася и за сегашните времена. В прочетената глава се казва: "Желязото, калта, медта, среброто и златото се съкрушиха изцяло и станаха като прах от плява; вятърът ги дигна и не се намери за тях никакво място; камъкът, който удари образа, стана планина голяма и изпълни всичката земя". Тази глава показва всичките заблуждения от хилядите години, в които хората са живели и са противодействали на Великия Божествен закон. Камъкът, който удари образа, е истинското учение, което Бог изпраща в света. Божественото учение ще проникне в съзнанието на хората и това Царство няма да загине. Него очакват сега хората. Казано е: "Когато Син человечески дойде". Някои очакват да дойде Христос на облаците. - Какво означава това? - В дадения случай, облаците означават объерканите времена.

Сега всички хора са смутени и нищо не виждат. Очакват Христос да дойде над облаците. Това е фигуративно казано. Аеропланът, като се вдигне над облаците, бръмченето му се чува, но той не се вижда. Вие се плашите и се чудите, как ще се оправят разбърканите работи.

Разбърканите работи аз уподобявам на ловене риба в мътна река. Докато водата е мътна, рибите се ловят. Като се избистри, няма какво да се лови. Сега светът е размътен и мрежите се хвърлят. Питате: Какво ще стане със света? - Като риби ще ви хванат и като ви извадят от реката на заблуждението, водата ще се избистри. Всеки от вас ще бъде хванат в една мрежа, нито един няма да остане свободен. Праведни, грешни, всички в мрежите. Вие искате да знаете, какво ще стане после. - Праведните ще бъдат посяти в новата епоха, а грешните ще бъдат сложени в сламата, за храна на говедата. Като умре човек, нали го слагат в земята? Ще кажете, че не го виждате. За вас е така, но червеите го виждат и се разговарят с него. Някъде, телата на умрелите балсамират, както правели египтяните с телата на умрелите, на своите царе и царици.

Сега ние живеем в последната епоха. Казвате, че ще се свърши светът. - Няма да се свърши светът, но минаваме от една епоха в друга. Аз наричам едната - епоха на нощта, а другата - епоха на деня. В епохата на нощта живеят всички нощни птици и месоядни животни, които завършват деня с изгряването на слънцето. Понеже идва новата епоха на Божественото слънце, което ще изгрее и Писанието казва: "Праведните ще просветнат". Желая ви, да дочакате Божествения ден. Когато дойде истинската култура на земята, тогава ще печелиш хляба си без страх и мъчение. сега хората живеят със страх и смущение. Тъкмо седиш спокойно и обядваш, изведнъж ти съобщават неприятната вест, че жена ти заболяла, или синът ти е убит. Можеш ли да бъдеш спокоен? Веднага ставаш от трапезата и тръгваш по лекари. Един наш приятел разказваш, как се спасил от катастрофа. Връщал се у дома си и спрял да чака трамвай. Хванал се за дръжката на трамвая, който веднага потеглил и го повлякъл. Добре, че се държал здраво, иначе, щял да се намери под колелата на трамвая. Чуди се той, как се спасил!

Едно се иска от всички - да обичате Бога. Любов към Бога - това е епоха, която идва сега. Тази любов трябва да проникне в човешките

умове и сърца; тя трябва да проникне и в човешката душа и дух. Само така човек ще се освободи от противоречията на живота- Къде ще останат противоречията? - Вън от човека, а в него ще останат възможностите и условията, както и добрите мисли и чувства. И Данаил имаше противоречия, но знаеше, къде да ги постави. Оплакваш се, че нямаш пари и се намираш в противоречие. - Много просто, главата ти е златна. Отрежи ухото си и го продай. Или, отскубни няколко косми от глава си и ги продай. Всичко на главата и в главата ти е златно. Колко струва твоята глава? Може ли при такова богатство да нямаш пари? Човек се безпокои за неща, които не заслужават безпокойство.

Преди няколко дни дойде една сестра при мене, да ми каже, че много страда. - Защо страда? - Била голяма грешница. Казах : Не греши! - Какво да правя с миналите грехове? - Като не грешиш, Бог няма да те съди за миналите грехове. Щом не грешиш, ти ще изправиш грешките си. - Лоши неща съм говорила. - Сега ще говориш добри работи. - Как да говоря добро? - Срещаш един болен човек. Кажи му: Ще оздравееш. Срещаш един обезсърчен, нещастен човек. Кажи му: И твоята работа ще се оправи. На всеки човек казвай по една дума за насърчение, за да се простят греховете ти. Един албанец-бозаджия продавал много хубава боза. Два дни от седмицата той оставял за себе си, за своята душа. В това време, той излизал на края на града, с две стомни, пълни с чиста вода и като минавал жаден, уморен пътник, предлагал му чаша вода, да утоли жаждата си. Питам: Вие не можете ли да направите, също като този албанец? Кажи и на себе си една добра дума, да се насърчиш. Заболи те ръка, крак, глава, стомах, кажи им: Ще оздравеете. Те са вашите ближни. Поглади ръката, крака, главата си и те ще оздравеят. Чрез ръката се предават Божествени енергии. Най-хубавите работи стават с ръцете. Чрез лявата ръка работи любовта, а чрез дясната - мъдростта. С ръцете цигуларят и пианистът свирят, с пръстите - също. Така, те учат хората, какво може да излезе от човешката ръка. Всеки пръст излъчва

специфична енергия. И големият пръст - палецът взима участие при свирене на пиано. Той внася в музиката Божествен елемент. - Какво да правим, като ни се объркат работите? - Вземете една хубава дъска, добре полирана и свирете с пръстите си. Така ще трансформирате състоянията си. - Няма да се чуват никакви тонове и ще станем за смях пред хората. - Като объркате работите си, не сте ли за смях? Гледаш един учен човек, професор, легнал болен. Не е ли за смях? Не се срамувайте. Свирете на дъската и като ви питат, какво правите, кажете: Оправяме обърканите си работи. - Дъска е това! - И книгата е от дъска. Но, колко хубави неща се печатат на нея! Свещени мисли се печатат в книгата. Книгата насочва човека в правия път.

Сега, благодарете на Бога за всичко, което ви е дал: за главата, за очите, за ушите. Като ставаш сутрин кажи: Благодаря ти, Господи, за очите, които ми даде. Чрез тях възприемам светлината и се запознавам с външния свят. Без светлината ти си в ада, в мрака на живота. Благодари за ушите, чрез които приемаш звуковите вълни. Чрез тях приемаш и живота, който те движи и оживява. Какво щеше да прави болният от 38 години, ако беше глух? Христос му каза: "Вдигни одъра си и тръгни!" Той чу Христовите думи и оздравя. Благодари за носа, чрез който дишаш и издишаш. Въздухът е Божественият живот, който възприемаш в себе си. Благодари за устата и за езика, чрез които опитваш храната. Ако знаеш, как да си служиш с тях, злато ще излиза от устата си.

Една сестра ми разправи една своя опитност. Каза ми: Толкова години вече живея, но не чух една похвала за себе си. И на баща си услужвах, и на майка си, но все недоволни оставаха. Свърших университет, пак не чух една похвална дума. Един ден диктувам на една машинописка. Казах : Добре пишеш на машина. Тя ми каза: Но и ти диктуваш добре. Стана ми много приятно. Университет свърших, но не ми беше толкова приятно, както нейната похвала: И ти добре диктуваш.

Сега и аз ви казвам: Добре пишете и добре диктувайте.

Похвалявам ви и за едното, и за другото.

Това е живот вечен, да познаем Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил.

39. Утринно Слово от Учителя, държано на 18 септември 1938 г. София. – Изгрев.

УТРИННИ СЛОВА – VIII ГОДИНА (1938-1939)

ДОБРИЯТ ЕЗИК

Добрата молитва
В начало бе Словото
Духът Божий

Ще прочета 18 глава от Евангелието на Матея.

Една глава, която е едно резюме, може би от беседи, от речи, които Христос е държал. Тази глава е извлечение - само същественото, само ядката на нещата. Много работи, може би от преходен, временен характер са изоставени. Започва с “в онова време”. Интересно е било в онова време. Кое е това? И какво е станало в онова време?

Дойдоха учениците при Исуса и казваха: “Кой е най-голям в Царството небесно?” Този въпрос са го задали не тъй, както вие ще го зададете. Вие ще го зададете съвсем другояче. “Кой е най-голям в Царството небесно?” - Разбирали са го много материално - много конкретно разрешение. Вкъщи кой е най-големият син: който най-рано се е раждал или по ръст който е най-големият? - Най-голям по учение - който има повече учение.

“А Исус повика едно дете и го постави посред тях.” (2 ст.) Значи иска да им покаже на тия ученици. Тези ученици искаха големи да станат. Туй желание е у всичките хора. И няма някой човек, който да не иска да стане голям. Това е един Божествен подтик. Понеже Бог съзнава, че е велик, и той го съзнава това. Той е Господ. Ти не можеш да го избегнеш. Но когато някое малко същество излезе от Великото, и в него има същият стремеж, а пък формата му е малка. Когато човек мисли, че е голям, той е в едно заблуждение - той е малък, а се мисли, че е голям. Например има певци, които, като пеят една песен хубаво, мислят, че всичките песни могат да ги пеят. А то не е тъй. И не е

лесно да пееш една песен. Не е лесно. Но всяка една песен си има едно особено естество. Всяка една песен е един метод, начин за проявяването на живота.

Сега ние специфично се занимаваме със съвременната музика. Но това е една малка област. Самото Битие е започнало с една песен. Бог, когато е почнал да строи в света, е изпял творческата песен - най-хубавата песен. И всички онези, които са почнали да строят, са изпели тази песен и тогава светът е почнал да се строи. Вие сега по човешки схващате. Но не можете да схванете онази велика идея как са пели те. Вие не може да схванете това, а има вече резултати. Като погледнеш целия свят - небето и земята и прочее виждаме, че тази песен е била велика, защото онова, което е било създадено, и то е било велико направено. И нея, като са я пели, създавали са много хубави работи. И ние, като пеем, създаваме много хубави работи. Едно дете, като почне да плаче - пее. И какво става? Майка му го вземе и го набие, за да го възнагради за неговата песен. Майката го вземе, че го нашари хубаво. И ако двама души хубаво си пеят, аз наричам - двама хора си разговарят малко по приятелски и си говорят един на друг. И понеже толкова хубаво си говорят, единият удари две плесници на другия, после и другият му удари две плесници. Тогава стават капелмайстори. И след това има някои музиканти, които, като си предадат капелмайсторството, вземат, че на книга напишат туй парче. Нотират една песен и след това написаното вече вземат и го предават на другите, и те го заучават. Сега вие схващате външната страна. Казвате: “Двама души се били.” Сега аз да ви обясня това. Едно дете вземе, че с чук удари един орех, за да го строши. Ако този орех беше като човек, да чувства това, щеше да каже: “Утрепаха ме, убиха ме!” А като удари този чук ореха и той се счупи, ти се зарадваш в себе си, изхвърлиш несъществените работи и вземеш и почнеш да пееш. И от радост почнеш да си махаш устата ту нагоре - ту надолу и казваш: “Много хубав е този орех!” Но хубав е защо? Ако не бяха го чукнали с чукчето, този орех нямаше да се строши. Та като

удари някой някого с плесница, да има това предвид - орехът е счупен, да почне да го яде. Тогава казват, че чукът е бил намясто. Но при плесницата, понеже енергията излиза и тази енергия минава от единия в другия, някой път единият си поплаче малко. Та като бият някого, другият се ползва от това. При биенето единият става проводник на енергията. Сега това са новите начини за разбиране.

Например боли те коремът. Това е същото нещо. Или имаш главоболие. Дойде при мен един и ми казва, че го боли главата. Казва: “Защо ме боли главата?” Казвам му: Не мислиш право. Онзи казва: “Как да не мисля, ще ми се пръсне главата от много мисъл!” Именно това показва, че не мислиш. Сега всички разбират - като го боли главата, че от много мисъл е. От много голяма мисъл никога не заболява главата. То е невъзможно! Това не е вярно! Всякога главата заболява от неправилно чувстване. В главата има може би повече топлина. Когато в стомаха се събере повече топлина, главата чувства напрежение. Когато в мозъка има повече топлина, в стомаха има коремоболие. Сега, често, когато някой го заболи главата, тургат му студени компреси. Значи имате желание да отнемете от ненужната топлина. В дадения случай съществува един процес, който ви е неприятен. И сега трябва да се освободите от един процес, който съществува в природата. В дадения случай известни явления, които стават във вас, са ви неприятни. Например главоболието. Главоболието може да дойде у вас от температура, но има главоболие, което става по симпатия. Затуй може да направите една проверка. Вие по някой път за обичта и любовта имате материално схващане. Щом кажат, че двама души се обичат, вие разбирате нещо материално. Или ще се хванете за ръцете, или ще се прегърнете, а това ни най-малко не е любов, нито обич. Защото, ако двама души ги свържат един за друг с въже, туй обич ли е? Казвам: Всякога, щом разбирате Любовта по този материалистичен начин, трябва да знаете, че този, който е свързан с вас, [...]. Вие разбирате - двама хора, които се водят, или които се прегръщат, че те се обичат. Може да са двама неприятели,

които са вързани. Щом прегръщаш някого, ти имаш вече користолюбива цел - нищо повече, макар че не се показва. Да кажем, някой път изстинали ти ръцете. Друг ти хване ръцете и ти казваш: "Колко са топли ръцете ти." Той взима малко от топлината на другия и казва: "Аз се постоплих." Да кажем, че някой ти каже: "Колко те обичам!" Защо ви обича? Понеже цели нещо. А тази духовната любов подразбира не тези физически допирания. Защото радостите на живота не идат само по един канал. Ти можеш да се радваш на един предмет като го попипаш и той ти произведе известни впечатления - това е първото чувство. Но приятното чувство може да дойде и чрез езика - като допреш езика си и го вкусиш. Един предмет може да ти стане приятен и чрез бутане на езика. Или в живота някой път един цвят, като го помиришеш, чрез мириса иде приятното. Или приятното може да дойде чрез очите - ти виждаш нещо и ти става приятно. Значи не е само по един канал. Ти казваш: "Много съм радостен." Но не знаеш по кой начин е дошла радостта. Тази радост е дошла чрез пипане, но тя е временна. Пипнеш някой предмет, много ти е приятен, но пипнеш друг предмет, който е толкова горещ, че ти опари ръцете и добиеш неприятно чувство - стане ти неприятно. И тогава казваш: "Не пипай!" Но ти паднеш в друго заблуждение, понеже си в един свят, дето ти се казва "Не пипай! Не пипай!" Но ако се схване Божествено това "не пипай", тогава ти трябва да заминеш от земята. Ако никого не трябва да пипаш, никого не трябва да видиш, не трябва да го вкусиш, ти трябва да си заминеш. Пък ако трябва да бъдеш на земята, ти трябва да го пипаш, видиш, вкусиш, слушаш и прочие. Това е животът на земята. Но ти трябва да знаеш как да пипаш и кога да пипаш, как да вкусиш и как да гледаш. Един плод ще го вкусиш кога? Когато е узрял, а не когато е зелен. Хлябът ще го вкусиш когато е опечен.

Сега нас ни интересува физическият живот, доколкото ни трябва, за да обясним духовния живот. И духовният живот е дотолкова важен, доколкото той изяснява Божествения живот. Реалността на нещата е

Божественият живот. И ние един ден ще разберем смисъла на живота, но когато ние разбираме едновременно хората как живеят на земята и в духовния им живот. Но за да живеят хората добре на земята, те трябва да разбират едновременно и физическия, и духовния живот, и Божествения живот трябва да разбират. Физическият живот е условие за духовния живот; духовният живот е условие за Божествения живот, а Божественият живот е животът на Любовта. Щом дойде в него Божественото, ти от само себе си вече жертваш, доброволно правиш тази жертва и ти е приятно. Защото Любовта не може да се прояви в света без самопожертвуване. И не само да се пожертваш за едного - за всички трябва да се жертваш. Когато дойде Христос на земята, той само за едного ли се пожертва? Един закон определя това отношение. Той се самопожертва, за да изправи отношението на всичките души към Бога, за да оправи отношението на всички души, които се заблудиха в своя път на земята, да могат да намерят своя път и да си идат вкъщи. Кога ще покажеш свещта на хората? Ти я показваш на тия, които са се заблудили, да видят и да се оправят. Ако на слепи запалиш свещ, какво ще ги ползва твоята свещ? Значи ние подразбираме, че те виждат. Значи като се говори, човек трябва да разбира. Щом не разбира нещата, той има слепота.

Сега до кое място бяхме дошли в Евангелието? "Истина ви казвам: Ако се не обърнете и [не] бъдете като децата, няма да влезете в царството небесно. И тъй, който смири себе си като това дете, той е най-голям в Царството небесно. И който приеме едно таквози дете в мое име, мене приима." (3, 4, 5 ст.) Значи ти не можеш да приемеш една малка мисъл, хубава Божествена мисъл. Щом като приемеш най-малкото благо, колкото и да е то микроскопическо, казва Христос: "Който приеме едного от тия малките деца, [мене приема]." Кои деца? Които вярват, които имат съзнание. Тия деца на Любовта, който ги приеме - за тях говори Христос. "А който съблазни едного от тези малките, които вярват в мене, за него по-добре би било да се окачеше

на врата му камик воденичен и да потънеше в дълбините на морето." (6 ст.)

След туй минава Христос в една нова мисъл. Сега туй е временно. Туй е една външна страна от някоя друга беседа, която е говорил. "Горко на света от съблазните!" (7 ст.) Това е за външния живот. Вие може да съблазните като богат човек кого? Да кажем, някой е така опърпан, дрехите му стари и той е бос, а ти си хубаво облечен с някое самурено кюркче. Та не зная, тази дума "самур", може някои от вас да знаете тези самурени кожи*, те са най-хубавите кожи. Имате хубаво палто, после шапката ви е хубава, дрехите са копринени, чепичетата - първокласни, а онзи човек, като ви гледа, той се съблазни в Бога. Казва: "Виж каква несправедливост! Как го е облякъл Господ този човек, а мен ме е оставил като някое сираче - нищо не ми е дал." И той почне да мисли в сърцето си нещо лошо. Или пък ученият човек в дадения случай може да съблазни невежия. Невежият ще каже: "Виж колко учен го направил Господ, а мен ме е оставил невежа!" И ние, като дойдем, турим всичките свои погрешки на Бога, като че Господ е виноват. Някой път на някого казвам: Пей! Казва: "Не съм разположен." - А когато е разположен, пак не може да пее. Че ти, като ядеш и като си разположен, можеш ли да пееш? Чудни са хората. Че като ти дам една кокошка, разбирайте "кокошка" в много широк смисъл - като ви дам една паница с хубаво грозде - това е кокошка; като ви дам паница с хубави ябълки, круши, сливи или портокали и вие ядете - това е кокошка. Можете ли да пеете като ядете? По този начин, по който сега пеете, не можете. Но като мляскате, то е едно пеене. И ако имахте по-хубави чувства - така да слушате, онзи човек, който яде, само като го гледаш, ще видиш, че от него излиза известна музика.

Та казвам: При сегашните условия не знаят хората какво търсят на земята. Например хората живеят на земята, искат да станат чисти и святи, че да влязат в небето и да живеят там вътре. Е, доколко туй е вярно сега? Идеята е хубава. Човек трябва да бъде чист. Но какво се

подразбира под "чистота"? Чистотата подразбира да няма нищо нито в сърцето ти, нито в ума ти, нито в душата, нито в духа ти - нищо, което да те смущава. Всичко да ти е приятно, че каквото видиш, да видиш най-хубавото и най-доброто. Един чист и свят човек, като види най-големия грешник, да не види недостатъци в него. А пък този святият човек, който се е научил да живее по Бога, той този човек няма да го гледа като грешник, а ще каже: "Този брат много е работил, целия ден е работил, я чакай да му помогна." Той няма да намери погрешката в него, а ще каже: "Аз много малко съм ходил, а той е работил много, чакай да му поработя и аз." И ще иде, ще направи една услуга на грешника. Той го счита, че е работил. Когато вие помагате на грешника, то е работа, която вие вършите за Бога. Такива са идеите и разсъжденията на един свят човек. А при сегашното състояние вие ще кажете: "Много се е оцапал този, малко по-далеч да стоя от него, да не би да се оцапам." Онзи, който се е оцапал, като влезе в малката вода, той ще я опетни. Но ако влезе в голямата вода, тя ще го очисти.

Та казвам: Сега в света има големи съблазни. Питате вие защо са съблазните в света. Чудното е, че съблазните произтичат от хубавото в света. Кое съблазнява - грозното или хубавото, приятното? Съблазнява те един хубав плод. Децата често се съблазняват от хубавия плод, даже и възпитаните деца, на които майката е дала известно хубаво възпитание да не бутат чужди ябълки. То, като погледне някоя ябълка, насам-натам, съблазнява го тя и то си казва: "Какво има от това? Искам да се запозная с тях, да си взема." Съблазнява се. Е, питам сега, кой е онзи от вас, който не се съблазнява? Но има и такива, които се съблазняват от ябълката. Понеже тя се е облякла хубаво и той се съблазнил от нея, иска да є съблече дрехите, че да види каква е същността. Той се съблазнява. А щом дойде онзи господар на ябълката, той пък ще се съблазни от друго. Детето може да се съблазни от ябълката, без да знае, а

господарят се съблазнява от детето и ще каже: “Много лошо е това дете.”

Питам сега, когато Ева изяде плода, тя се съблазни, без да знае, изяде го и каза: ”Много хубав е!” И не усещаше никак, и занесе на Адам, и той яде от този плод. На Ева се позволяваше да направи погрешка - тя беше дете, а Адам беше баща, майка беше на тези работи. Адам роди Ева. Сега какво ще разберете от това? Вие за раждането нямате вярно понятие. Имате едно понятие, което донякъде съответства. Когато водата излиза от един чучур, ражда ли се? Когато плодът се образува от някой цвят, ражда ли се от туй клонче? Онова, което създава плода, то не е на дървото. Онзи художник, който рисува картината, откъде е? Кой е онзи, който ражда? Художникът. Погледнеш днес една черта, утре - друга и направи се една картина. Казва: “Роди се.” Откъде се роди? От ръката ли се роди тя? Не. Причината е дълбоко, дълбоко вътре. Художникът е, който имаше един образ вътре и ръката стана само един проводник, за да се даде тази идея.

Та сега някой път разисквате върху страданията. Някои от вас страдате. Та всичките хора през всичките векове са страдали. И какво нещо са страданията? Страданието е една недосвършена работа. Всякога, когато една работа не се досвърши, това е страдание. И индивидуално хората страдат, или колективно, или семейно. Когато имат страдания, на това се дължи. Често има случаи, когато и цялото човечество страда. Законът е все същ, когато една работа не е досвършена. Това може да засегне всичките хора.

Та казва сега Христос: “Горко на света от съблазните! Защото неизбежно съблазните ще дойдат; но горко на оногоз человека, чрез когото съблазънта дохожда!” (7 ст.) Та често обяснявам: “И ако те съблазнява ръката ти или ногата ти, отсечи ги и хвърли ги от себе си.” (8 ст.) Нали вие искате да бъдете правоверни. Ако така схванете тази работа тъй буквално, тогава всяко нещо, което те съблазнява, как ще го отсечеш? Е, у детето има едно желание. Ако детето е умно, ще

погледне ябълката и ще се откаже от нея. Ще каже: “Нека друг да яде тази ябълка. Аз днес се отказвам да я ям.” И след като се откаже детето, то ще почувства една малка скръб. Като повърви, детето казва: “Трябваше да си изям тази ябълка, не направих добре, че не я изядох.” Но след туй разсъждение работата ще излезе другояче. То ще каже: “Добре стана, че не изядох тази ябълка.” Има неща в света, които не се ядат. Трябва да ви дам едно изяснение, че не е лошото в яденето. Има неща, които не се ядат, и ако ги изядеш, ще те изядат. Има неща, които, като ги направиш, ти роб ще станеш на тях, на туй желание. Аз съм привеждал онзи пример. В реката Нил казват, че има едни малки жабчета във вид на костенурки. Върви си тя свободно и някой голям крокодил я гледа, отвори си устата и я глътне. Казва: “Не трябва да се разхождаш!” И той чака, пак търси друго някое жабче. Но онова жабче, като влезе в стомаха на крокодила, разходи се вътре и почне да човърка, та му гложди стомаха - иска да излезе навънка. А крокодилът погледне, нагоре отиде - надолу слиза, а тя отвътре гложди. И няма да се минат 10, 15, 20 минути - прегризе му корема, водата нахлуе вътре и тя излезе навън, а крокодилът се обърне нагоре с корема. Значи ти можеш да възприемеш едно желание, но то ще ти прегризе стомаха и водата ще навлезе навътре и ти ще загубиш живота си. Следователно турците имат една поговорка, казват: “Малките жабчета не ги изяждай, да минат.”

Та казвам: Умните светии се занимават с жабчетата. Един светия, като срещне едно такова жабче, поздрави го, даде му път, казва: “Друг да го изяде!” Но той не го приема на гости у себе си. Ще го погледне и каже: “На добър път, ти много добра работа вършиш. На глупавите ще им дадеш добър урок.” Е, хубаво, ако някой от вас глътне такова жабче, какво ще стане? Гледаш тази сестра или брат ходи от къща на къща, разправя си болката. Та аз по някой път имам една кърпичка да хващам тази жаба. Гледам някой глътне такава жаба, а тя горката не е умряла, а седи вътре. Аз казвам: “Сестра, като мине такава една жаба, погледай я, но не я вземай в себе си, защото тя ще ти прегризе

корема. Остави тия малки жаби.” Аз ги наричам тия “малките жаби”. Христос казва: “Не противи се злому.” На туй малкото жабче не искай да знаеш какво е неговото предназначение.

Та казвам: Това е сега мистическото. Ако вие не разбирате този мистически език, другояче ще се спирате. Някой път направите едно малко прегрешение. Вие казвате: “Нима аз съм най-големият грешник?” Тук не е въпрос за грях. Тук не е въпрос за едно прегрешение, но има известни погрешки, които скъпо струват на човека. Например ти можеш да кажеш една дума и да ти коства цял живот. Че като си в една уредена държава, допуснете, че вие сте на едно място, дето вие без да знаете, има тия взривни вещества, барут да кажем. И вие си носите една кибритена кутия, ти драсваш една клечка. Да допуснем, че е тъмно и вие драснете, за да си осветите мястото. След като драснете, кибритената клечка не е доизгоряла още и ти я хвърлиш на земята. Че знаете ли какво може да стане? Какво трябва да направите в дадения случай? Като драснеш клечката, ще я изгасиш и ще я туриш в джоба си. На земята няма да я хвърляш. Вие драснете клечката и хайде на земята, а след това и вие, и клечката ще идете нагоре из пространството. То е неразумността. Всяка една дума, изказана в света, по някой път произвежда цял преврат в нас. Или някой път кажеш една дума и после дни ще ти вземе - цяла експлозия е станала.

Съвършеният човек най-първо трябва да се научи да мисли хубаво. И знаете ли колко са неверни някои мисли. Някои казват: “Аз го чувствам, че това не е така.” Друг път казвате: “Аз го чувствам, че това е така.” Някой път има едно чувстване, което е много невярно. Един мой познат ми разправя, казва: “Човек е изложен на голяма опасност. Идва един господин, остави при мене една сума на съхранение. Взех тази сума. Идва друг един приятел при мен. Като се разговаряме, какво съм направил - аз съм турил плика, там дето е сумата. Търся после сумата, няма я. Казвам: “Няма ги парите.” Но понеже излязох от къщи и се върнах, дойде ми наум: “Той задигна

тази сума.” А сумата беше доста крупна. Казвам: “Как, той ми е приятел, честен човек, а доста крупна сума, няма я - какво да правя?” Седя и мисля, разсъждавам: “Задигна сумата. Аз не трябваше да излизам от къщи.” И вече таман си казвам да ида да го хвана и да му кажа “Я ги върни тия пари, не става тази работа така” - но спирам се, барам книгите си и намирам този плик под масата. Там съм я турил. А мисля, че приятелят го е задигнал.”

И аз гледам - някой дойде при мене и ми каже: “Той е!” А пък той не е. Че е той - ти си това, това “той”. Кой “той”? Ти си човекът, който направи тази погрешка. Че ти задигна парите. Ти ги открадна, ти си - ти, не онзи външният човек. Пък най-после - не взимай пари на съхранение. Аз да ви дам един съвет. Като дойде някой при теб, кажи му: “Иди в банката. Аз не съм банка. Моите касиери обичат да пипат - тоест ти забравяш и тогава ще се изложиш. Пък аз не трябва да взимам пари на съхранение.”

Някой ще ти каже: “Слушай да ти кажа една тайна.” Кой е банката? Светията, той е една банка. И аз разбирам - някой път вие турите вашите [...], намерите един глупав като вас и ще му разправите. И той ще иде, и той ще разправи същата история с качулче. И стават толкова качулчета. И после идеш, ще го съдиш. Казваш: “Нали казах тази работа да не разправяш. Та ти си ме изложил!” Та ти сам си се изложил. Тази работа, след като ти я казах, ти нямаш право да оправяш чуждите работи, ако разбираш Божия закон. И щом като чуеш нещо, ще идеш и ще го разправиш на Господа. Кажи: “Господи, казаха ми нещо. Не го зная туй нещо какво е, изпратиха го по телефона, ти да се занимаваш, Господи, с това.” Защото това е Негова работа. А пък ти, да се освободиш, ще го разправиш на този, на онзи, ще го представиш тъй, както не е. Тогава питам, ще го изправиш ли? Едно правило ще ви дам, помнете това всички: Когато обичаш някого, не ходи да разправяш неговите недъзи на другите хора, защото ти няма да го оправиш, а с туй ти осакатяваш себе си, осакатяваш и процеса на твоето развитие. Затова, когато

обичаш някого, не му разправяй погрешките. Този, когото обичаш, той сам ще си поправи погрешката, и то десет пъти по-хубаво, отколкото ти можеш да я поправиш. И ако ти направиш една погрешка и ако имаш един приятел и той да те обича, и той да не те оправя. По-добре ти като отидеш при него, кажи: "Много си добър!" Е, какво подразбирам под "много си добър"? Ама вие ще кажете: "Не може така, има нещо!" Аз съм съгласен с вас, има нещо, дето не може. Не че не може, може. Е, де ще се прояви човешкият характер? Има два начина да се направи едно добро. Гладен е човекът - дай му да яде; не е гладен - не му давай! И в двата случая ти можеш, защото и в двата случая ти ще проявиш твоята воля. Кажи му на този човек: "Аз няма да ти дам, защото не си гладен." Ама той иска да яде, не му давай на него. Е, как ще разрешите въпроса "не му давай"? Ама онзи, който е ял на физическото поле, заведи го на някое представление. Ще му кажеш: "Дават една драма, отлична, грандиозна драма в театъра, при най-хубавите артисти, и музика има." Заведи го ти на театъра и след като излезнете, заведи го тогава на една научна сказка - някой астроном говори за небето. И след като излезнете оттам, уморени от работа, като се върнете, дай му един обяд. Тогава обядът ще бъде намясто.

Та казвам сега, вие питате: "Как трябва да постъпваме?" Вземете онзи закон: Постъпвайте тъй, както желаете и вие да постъпват с вас. Аз, ако бих коригирал един велик художник, аз бих го коригирал по следующия начин. Като му погледна картината, виждам, че има един малък недостатък. Няма да му кажа нищо за този недостатък. И да кажа, няма да бъде лошо, но ще му кажа: "Как ви се струва, вие като художник, харесва ли ви тази картина, хубава ли е за вас?" И той веднага ще усети, че има един малък дефект. Казва: "Но не мога да го схвана още. Виждам, но не мога да се ориентирам." Седя при него, той не може да се ориентира. Е, хубаво, ще го попитам: "Ще ви бъде ли приятно аз да ви посоча?" И ще каже: "Мен ще ми бъде много приятно." Аз ще му посоча и той ще каже: "Много ви благодаря!" А

вие веднага ще се произнесете, веднага ще кажете: “Вие направихте една погрешка.” Хубаво, казвам, ти как би направил тази работа сега? Отива един и казва тъй, той не казва, че е направил погрешка, а казва: “Ти си умен човек, дойде ми на ум една задача. Как би я разрешил ти? Представи си, казва той, ти си човек женен и имаш 4-5 деца. Децата ти способни, а ти нямаш нито пет пари. А ти трябват пари за обуща, за ядене и прочие. Минаваш по пътя, там има една каса отворена, и пари има вътре. Ти как би постъпил?” Ти казваш: “Ще бръкна и ще взема за децата си.” И онзи казва: “И аз така направих.” - Е, не си направил добре! - Но защо? Ама твоето добре ли е? “Не си направил добре” значи се предполага, че тази каса не е била на пътя. Той я представя на пътя, но онази каса, дето той е бръкнал, не е била на пътя, а е била при някого значи.

Та казвам: Когато ние извиняваме нашите погрешки, тургаме касата на пътя, а пък когато обвиняваме някого, тургаме касата вътре вкъщи. Е, добре, представете си тази каса, този един банкерин. И става една промяна. Той взел, че я скрил в земята някъде, а после забравил де я заровил. Не може да я намери, но си търси парите. Ти намираш тази каса и се радваш, че е от Провидението и за тебе е едно благословение. И ни най-малко не търсиш онзи банкерин. И за тази каса казваш: “Да си е отварял ума.” Сега това е обикновеното разглеждане, сегашното. Но представете си, че един човек е толкова богат, че той има преизобилно. Аз да ви представя тази истина в друга форма. Представете си, че вие имате един извор, пълен с вода и имате хиляди шишета, запечатани с вода. Ако имаш един извор, тази вода в шишетата ще ви бъде ли меродавна? Или представете си, че тия пари са само капици*. Или намерите едно шише, пълно със злато, и друго шише, пълно със скъпоценни камъни. Питам: В дадения случай на капиците ли ще се спрете, на златото ли, или на скъпоценните камъни? Ако го няма златото, на капиците ще се спрете, но ще си кажете: “Защо не беше това злато, а тези медните пари?”

Та казвам: Вие се спирате на обикновените работи, на туй, което безпокои хората. Всяко нещо, което безпокои човека, му причинява страдание. Това е на физическото поле. Страданията са резултат на физическия живот. Неизбежни са те, щом си на земята. На физическия свят страдания ще имаш. Щом си в духовния свят, там страдания няма да имаш, но ще имаш недоволство. Страданията по-лесно се изправят, а недоволството по-мъчно се поправя. Щом си недоволен, ти си вече в духовния свят. И в духовния свят [не] страдаш, а страданието [е] на физическото поле.

Та казвам: Ако някой път съществата слизат на физическия свят, то е по единствената причина, понеже на физическия свят нещата се реализират много бързо. Доброто се реализира по-бързо и злото се поправя по-скоро. От невидимия свят, ако едно същество има някоя малка погрешка, ще иде на земята, за да я поправи. Или ако има някаква идея, някаква работа недосвършена, ще слезе да направи туй добро. Всяко същество слиза на земята, за да посади тук семките на доброто, за да има плод в невидимия свят, в Божествения свят. Та тази е причината. Всяко същество трябва да слезе на земята, за да си поправи погрешките.

Сега вие сте дошли на земята най-първо да посеете доброто, което е във вас, че като идете в другия свят, да имате там резултат - вашето богатство да ви намери. И като си свършите работата, тогава имате право да си починете, да живеете на земята както искате, но непременно трябва да посадиш нещо. Сега някои разбират, че човек трябва да се разкайва. Разкая. Българите казват: “кай-кай-кай”. “Раз-кай” значи изведнъж да направиш нещо. Това е разкаяние. Направиш една погрешка - иди и посади едно житно зърно. Направиш две погрешки - две житни зърна. Така за всяка погрешка посаждайте навсякъде. Вие казвате: “Как може да се поправи една погрешка?” Погрешката седи в това, че ти се разкайваш, понеже си посадил семката по-дълбоко, отколкото трябва. Изрови семката, че я тури на два пръста отдолу. И тури 2-3 пръста пръст отгоре и тогава ще усетиш

в себе си една радост. Това е поправянето. Ти си казал на някой приятел нещо - една погрешка. Казал си му: “Съжалявам, че те обичах!” Е, какво разбирате под “съжалявам, че те обичах”? Значи, че не си в състояние пак да го обичаш. Ти заминаваш, върни се и поправи погрешката си. Е, как ще я поправиш? Върни се и кажи му: “Радвам се, че те обичам!” А ако кажеш “съжалявам, че те обичах”, тогава и Господ съжалява, че и Той те обича. Върни се и кажи му: “Радвам се, че те обичам!” Тогава, понеже Бог те обича, и аз те обичам. Тази ще бъде мярката: “Понеже Бог те обича, и аз ще те обичам.” И после псалмопевецът казва: “Господи, не мразя ли онзи, когото ти мразиш?” Как ще изтълкувате това? И “не обичам ли онзи, който ти обичаш”, но и “мразя ли онзи, който ти мразиш”. “Мразя” знаеш ли какво значи? Да мразиш, значи да смразяваш. Защото като мразиш, в духовния свят смразяваш някого. Че тогава болест не го хваща вече. Да мразиш двама души, значи да ги смразиш. Двама души, като се карат, че ти ги смразиш да не се карат. Туй трябва да придобием. Или с други думи казано, приспи ги двамата или ги напои с вино да не се карат. И питам: Кое е по-хубаво: да ги напоиш с вино и да се опият или да ги смразиш? - Да ги смразиш е по-хубаво. - Ама вие не смразявате хората, вие ги карате да се карат - с мраз.

Та казвам: Аз ви извеждам тия неща, за да ги разгледате научно. Имате една нечиста вода. Вие имате желание да я изчистите. Трябва да знаете закона за филтриране. Един филтър ви трябва. През десет филтъра ще ви прекарат, че в тази вода да няма никаква нечистотия, тя да си остане в своето естествено състояние. Та сега на земята сме дошли, за да филтрираме живота. Водата, която слиза отгоре в пространството, тя е нечиста, понеже целият сегашен въздух, цялото пространство е пълно с нечистотии, с такива останки от гориво, от въглища, от дърва, та водата се опетнява и трябва да слезне долу да се поеме от почвата и да се филтрира. И само филтрираната вода е полезна за пиене. Има доста нечистотии из въздуха и докато почнат аеропланите с електричество да се вдигат във въздуха, ние ще се

намираме в едно трудно положение. За в бъдеще аеропланите ще се вдигат с електричество, а не с бензин, за да бъде въздухът чист. Те няма да се вдигат с горене, нито с дим.

Та казвам сега: Карайте вашите аероплани с електричество, а не с бензин. Образувайте вашите машини с електричество, а не с бензин. Пушек да няма в мислите ви. В мисълта ви горенето трябва да става без пушек. И в нас здравето седи в пълното горене. Ние в този живот трябва да се научим горенето да става правилно. Всякога, когато горенето не е правилно, се раждат болезнени състояния. И когато в мисълта светлината не е в своята пълна степен - защото някой път и светлината има пушек, а пълно горене трябва да има в мисълта. Мисълта трябва да бъде абсолютно чиста, защото твоите мисли, чувства и постъпки трябва да отидат в духовния свят, и ако ги приемат там, ти ще се радваш, и ако не ги приемат, те ще ги върнат и ти ще почувстваш голяма скръб. Ако е нечиста, скоро ще се върне твоята мисъл и ще ти кажат тъй: “Тази мисъл е недовършена.”

Та сега ние се намираме в един свят, дето мислим, че сме много добри хора. Аз разбирам, като ми каже някой, че съм много добър цигулар, това значи, че зная да свиря много хубаво. Но аз, като свиря, сам си виждам погрешките. И ако остане други да ме поправят, тя е закъсала работа. Аз, като свиря фалшиво един тон, аз зная, че той е фалшив. Ще дойде някой музикант и ще каже: “Еди-кой си пасаж не го взе правилно.” Той е капелмайстор. Зная, че не съм го взел правилно и самият музикант и капелмайстор знае това - всичките видни музиканти ги знаят тези работи. И сега нали всички вие сте критици. Вие всички сте капелмайстори. Вие казвате: “Той не живее добре.” Че животът е едно музикално творение. Този, който живее, той изпълнява едно музикално произведение. Ти казваш: “Той не живее добре.” Дойде друг и ви каже: “И ти не живееш добре.” Какво разбирате? Е, как трябва да кажете, кажете ми сега. Двама артисти се коригират. Казва единият: “В арията, в еди кой си пасаж от операта “Аида” на еди-кое си място не го изпяхте добре.” Другият артист

казва: “Е, ти го изпей тогава!” И той го изпява. Тогава първият казва: “Ама и ти не го пееш правилно!” И двамата се коригират. Единият коригира другия и казва: “Я го изпей и ти!” Тогава кажат: “И ти, и аз, и двама не го изпяхме добре.” Тогава викат трети. Той казва: “И двамата пеете добре.” И вас ви стане приятно. Той вижда, че ще влезе в критика. Казва на първия: “Я го изпей ти!” И той го изпява. “Хубаво го пееш.” Същото казва и на другия - да го изпее. И казва: “И двамата хубаво пеете.” Защото всякога, когато поправяш едного, ти трябва да знаеш как да го поправиш.

Един българин намерил сега във вестниците - българите все обичат да изобретяват нещо - намерил нещо той по радиото, едно ново изобретение. Та един кръг има. Цялата земя представлява така, че като намериш една станция, има една светлина там, и веднага свещта ще се запали. Ако не се запали свещта, криво е значи, станцията не се осветлява. Значи, казвам: Когато една мисъл е права, свещта се пали. Когато мисълта не е права, свещта не се пали. И с чувствата е същото. Когато едно чувство е право, огънят се пали, свещта се запалва. Когато чувството не е право, свещта не се запалва. Когато едно нещо се реализира, то е право, а щом не е право, то не се реализира. Та казвам сега да знаете: Когато нещата се реализират, те са прави. Когато чувствата се запалват, те са прави. И когато мисълта се запалва, и тя е права. Щом мисълта и чувствата не се запалват, и светлината не се запалва. Щом огънят не се запалва, щом постъпките не се реализират, нещата не са прави. А щом светлината се запалва, и мисълта, и чувствата, и постъпките са прави. Ако няма светлина в нашите мисли и чувства, ние не сме на тази станция - не че ние сме криви, но ние не сме намерили станцията.

Та казва Христос: “Горко на света от съблазните!” Мисълта “Ако не станете като малките деца” да остане във вас. Всички трябва да се учите. Някой път аз седя и ви намирам, че сте много учени хора. Някой път ви намирам, че сте гениални за някои неща да ги представите тъй, както не са. Та се чудя някой път и казвам: Как им

дойде на ум това? Как го измислиха това нещо? Дойде някой при мен и казва: "Аз го чувствам това, интуиция имам." Но знаете ли какво нещо е интуицията? Интуицията на наш език е един трансформатор. Интуицията е едно чувство, което трансформира нещата, за да стават достъпни за тебе. Известна енергия, ако не се трансформира, тя е недостъпна. За нас трябва да стане трансформиране на нещата, за да бъдат достъпни за нашия ум. Та интуицията е нещо Божествено. Има неща Божествени, които при трансформиране стават достъпни за нашия ум. Това е интуиция. У някои това чувство не е така силно развито. Аз често казвам: Онези, които имат дебели вежди, интуицията е слаба у тях. А онези с тънките вежди - у тях интуицията е по-силна. А кои вежди са тънки - за това така е общо казано. Някой казва: "Моите вежди дебели ли са?" Аз разбирам дебели вежди - на Тарас Булба, тъй надвесени надолу, че той през веждите гледа - два сантиметра дебели вежди. А пък тънки вежди разбирам, които са много деликатни, с много деликатни косми и малко косми - да образуват много мекички тънки вежди, ама не тези изкуствените, както сега ги правят дамите. Като срещна някоя с такива тънки вежди, казвам: "Каква интуиция! Колко се радвам като виждам тънки вежди." Казвам: "Бих желал и аз да имам такива тънки вежди."

Сега да оставим нашите възгледи - какво сме били. Защото не трябва да се хвалим със своето настояще, нито със своето минало, защото не сме дошли до онова съвършенство. Какво ще се хвали един, който е голям вол. Че едно време е бил с големи рога, че той е бил най-големият вол и всичките други ги е надминавал със своята сила. Че всичките волове се страхували от неговата сила. И че всичките други волове се страхували от него. Няма какво да се хвалим с това. Или вие ще се хвалите, че много знаете. Че ако идете в невидимия свят, колко знаете? Например, не за обезсърчение ви казвам това, но много малко знаете, в сравнение с тях. Вие даже не знаете колко хора има на земята. Не знаете колко птици има на земята. Не знаете колко риби има в моретата. Колко плодни дървета

има на земята не знаете. И не знаете колко килограма вода има в морето. От това зависи вашето щастие. Ако знаеш колко килограма има, всичко можеш да направиш. Ако не знаеш - не можеш.

Възможностите тепърва идат. Ние нямаме още възможности. Сега имаме, но не сме работили. Отсега нататък има да работим. Ама вие по музика колко октави можете да вземете? Една октава, нали? Някой казва, че е много праведен. В небето той е още дете. В небето най-малките деца, които още бозаят, вземат четири октави. Певци са те на четири октави. И това се счита, че още не е нищо. Там пеят на 4, на 10, на 20, 40, 50, на 100 октави. А сега на вас, за да станете един праведник, колко октави ви трябват? Една сестра седи и казва: "Учителю, взимам вече до горно "ла"." Няма още две октави. Остава още "си" да вземе. Но трябва да вземе още и "до", за да влезе в третата октава. Сега всичко това ви го говоря само за поощрение - трябва да се разработят и нашите способности. Ние сме хора, които не работим. Аз, като ви гледам, челата ви - необработени са. И като гледам веждите на хората, гледам кой накъде не е работил. Казвам: Този човек, някой от вас, има тук да работи над веждите, друг - в средата на веждите, трети - на горната част на челото. Много работа трябва, за да имате една широка светлина около веждите, над челото. На някои от вас долната част на челото не е развита. На някои от вас, гледам, главите са по-широки отколкото трябва. Знаете ли, ако станете религиозни, главата ви ще бъде тясна, а издигната нагоре, като тенекия. Пък ако станете много смел и решителен, ще бъде главата ви висока и сплесната; пък ако станете разумни, честолюбиви, главата ви ще мяза на някоя краставица. А съвършеният човек подразбира, че има една глава правилна, която във всичките области е еднакво развита. Че това е хубавото. В тях всичко е красиво. Тогаз казвам: Работил е този човек!

Та казвам: Трябва да работим над челото си. Че като видят лицето ви от невидимия свят, да видят, че сте работили, и да бъдете доволни и вие, че сте работили. Защото в онзи свят вие ще идете с

главата си. Физическите калъпи ще ги оставите тук, а оригиналът, който е направен - главата си ще вземете със себе си. И лицето си, и душата си ще носите със себе си. И духа ще носите, и вашите крака ще носите. В онзи свят без крака не приемат. Сам Христос казва: "Ако ти си отрежеш ръката, като отидеш в онзи свят, ще ти окачат ръка." Без ръка не можеш да влезеш. В онзи стих се казва: "По-добре да влезе с един крак в Царството Божие." Това подразбира: По-добре да влезеш с една любов към Бога, а другото ще се създаде. Ако имаш Божественото в себе си - Божествената Любов, другото ще се пресъздаде. Божествената Любов е в състояние всички ония недоразумения, които имате, и отрицателни мисли да ги пресъздаде.

Та дръжте се за Божественото. Не мислете за вашите погрешки, имайте ги като едно добро възпоменание. Радвайте се, че сте направили погрешки, защото в тия погрешки ти научи много полезни работи. Радвайте се за вашите добри работи, защото човек и в погрешките, и в добрите работи научава много нещо. Радвайте се за всичко онова, което сте придобили. Не се спирайте върху погрешките, радвайте се върху резултатите, защото радостта, ако не дойде, резултатът е отчасти. И тогава всяка радост, която дава резултат, всяка погрешка, която дава резултат - тази радост и тази погрешка са намясто. Та казвам сега: Да се радваме на резултатите, които имаме. Това е животът. А другите работи, криво-право, един ден във всичките криви работи ще излезе нещо добро. И един ден вие ще благодарите на Бога за всичките погрешки, които сте направили. Сега аз не ви говоря това, за да правите погрешки. Всичките тия погрешки стават основа, те са почва, върху която за в бъдеще ще се развие вашето самосъзнание. Аз разглеждам живота тъй, както сега е направен. Направил си една погрешка - от гледището на хората е погрешка. Един човек направил една погрешка - той носи хляб, пък го дал на една бедна вдовица. И връща се вкъщи тъй - на неговите деца не носи нищо. И той разправя: "Аз срещнах една вдовица..." Но децата, които разбират баща си, трябва да се радват, че той е дал

хляба на тази бедна вдовица. Един ден тази бедна вдовица ще им бъде полезна. Та някой път, като направиш едно добро, ти може да пострадаш. Ти не можеш да подигнеш един човек, ако с него заедно не пострадаш.

Та казвам: Не съжалявайте, че сте направили едно добро! Никога не съжалявай, че си извършил Волята Божия. Ама вие веднага съжалявате, че сте изпълнили Волята Божия. Съжаляваш, че си направил едно добро. Че доброто е Волята Божия - поучил си някого. Сега не критикувайте! Критикувайте, но с любов. Аз, например, ако искам да помогна някому, ще направя така: представете си, че имам един приятел, който има паразити на главата си. Сега този пример аз го измислям, не че има такъв човек с паразити на главата си, но този пример съм го измислил аз. Този човек е честолюбив и горделив, не иска да му говориш, че има паразити в главата си. Аз ще му кажа така: Имам един гребен, много хубав, купил съм си го. Ама нещо особен е този гребен, като мине през космите, предава на космите нещо особено и човек придобива нещо. Ще ми бъде много приятно, ако ми дадеш да ти вчеша косите. И тогава аз, като го чеша, отподире с другата ръка събирам въшките, ще ги туря в джоба си и казвам: Много добра коса имаш! И каквито неща има в главата ти, в космите - много се радвам, че те вчесах.

Та сега желая вашите приятели да ги чешете с гребена така.

Отче наш

1. Утринно Неделно Слово, държано на 25 септември 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев. (Небето малко облачно, времето меко и тихо.)

ТРАНСФОРМАТОРИ НА БОЖЕСТВЕНАТА ЕНЕРГИЯ

Добрата молитва
Духът Божий

Ще ви прочета нещо, което отдавна не ви се е говорило. Слънцето понякога обича да се върне пак от започнатото. Някога е опасно, макар че то не може да се върне по същото време и пространство. На същото място никога не може да бъде. По отношение пътя, по който върви, само един път от там ще изгрее. Втори път не може. По отношение на земята може да се повтори.

Ще взема стиха от Евангелието на Иоана: “Отче, прослави Името Твое. Тогаз дойде глас от небето, който каза: Прославих и пак ще прославя.” При повторението има една опасност, която седи, че като облечеш една дреха много пъти, става ти вече тягостно. Една шапка, ако я туряш дълго време, вече не ти прилича. И обущата, дълго време като ги обуваш, виждаш, че нещо почва да им липсва. Най-първо обичаш ги, много ти са приятни, но после постепенно се изгубва любовта. Казваш, не ти прилягат, и търсиш един начин за извинение. Понеже не искаш да ги обидиш, казваш: “Хайде да си починете, понеже нови са дошли на вашето място.” Пък ти, като ги туриш на почивка, че ги забравиш.

Та всички хора сега са в смущение, защото по някой път животът не седи така, както е. Някои мислят, че слънцето няма да изгрее днес тъй, както вчера, и денят няма да бъде тъй ясен. Защо? Има си причини. Сега учените хора сравняват. Например учените хора преди десет, двадесет и сто години сравняваха: при тази енергия, която слънцето ни изпраща, трябва милиони, милиони тонове да има, такова грамадно количество. Значи, ако цялата земя се тури в

слънцето, тя за 500 години ще поддържа горенето и ще изгори, и няма да я има. И учените хора се намират в трудно положение - откъде слънцето взема своята енергия. Те считаха, че някои метеори са падали, че те го поддържат. Но [тази] теория не изяснява [въпроса]. Някои казват, че слънцето се свива. И с това свиване същият въпрос не може да се изясни. Сега нови теории има. - Горенето в света не е пълно. Вие изгаряте един тон. А пък един тон, който изгаряте, има да ви служи, ако горенето е пълно, само за хиляда години. Един тон за хиляда години за цяла България може да бъде достатъчно и може да се осветлява, само ако горенето е пълно. И с едно малко зрънце като грах, ако горенето става пълно, този големият френски параход, "Нормандия" мисля се казва, може да отиде до Америка и да се върне. Само с горенето на туй малко зрънце.

Та вие сега сте свикнали само по стария начин и искате много да имате, цял един тон искате. Много искате всичките. А вас ви трябва едно грашено зрънце да идете с параход като "Нормандия" в Америка и да се върнете. В джоба си ще го турите и параходът може да се движи. Та по някой път, като ви кажа аз, че трябва да си турите само едно наполеонче в джоба и да идете, вие казвате: "Учителю, с едно наполеонче не става, най-малко с 10, 20, 30, един милион трябват." Засега тъй е - това, което слонът изяда за един ден, понеже е по-умен, един човек трябва да яде 6 месеца, за да го изяде. Питам: Кой е по-умен сега - слонът или човекът; който яде много или който яде малко? Толкова време аз ви говоря. Аз намирам само една погрешка във вас: Всички вие сте добри, по шест бих ви турил, но за разбирането - тъй, както разбирате - единица. Много знаете, малко разбирате. Някои неща от мен повече знаете. Сега думата "разбиране" какво значи? Вие ще кажете "разбирам". Аз превеждам думата "аз бера". Като туря "р"-то настрана, става "аз" и "бера" и става "аз разбирам". Аз бера какво? Идеш на някое дърво, на което не си работил, после казваш: "То е на Господа това дърво." Питам: Ако е на

Господа, чуждо е, имаш ли право да береш? Че е на Господа, тъй е, но кой ти дава това право да береш от туй дърво?

Сега ние разсъждаваме. Вие не вземайте сегашното ваше разбиране. Когато някой път поведат стражарите някого в затвора, защо го водят? За две причини: или че е направил някакво престъпление, или че е направил някое добро. За две неща го карат в затвора. Или трето - не вярват, че нищо не е направил. Те са три неща. И тогава, ако е направил едно престъпление, дадат му голяма чест - хранят го може би един месец или две години даром и ще го облекат в затвора, ще има и прислужници, после ще му дадат и стая, ще го ограничат като в пансион и след като издържи учението си, след четири години ще го пуснат от затвора. Ако е направил добро, ще кажат "за тебе няма тук място" и го пущат назад. За добрите хора няма добър прием в затвора, за лошите има. Вие ще ми кажете: "Как да го разбираме това?" Ако правиш зло, дяволът се радва, добрите духове скърбят; ако правиш добро - добрите духове се радват, а дяволите скърбят. Вие не можете да бъдете угодни, не може едновременно да бъдете благоприятни на Бога и на света. Ако си приятел на света, не може да бъдеш приятел на Бога. Тогава [идва] противоречието. Какво трябва да се прави?

Сега аз говоря, без да похвалявам външния свят, но говоря за вътрешния ваш свят, защото има един свят, той е вътрешен. Ако вие на вътрешния ваш свят му угаждате, вие не можете да бъдете приятели на Бога. Та този вътрешен ваш свят, то са вашите желания, и ако вие угаждате на всички ваши желания, вие не можете да бъдете приятели на Бога. Има едно желание, на което може да се угоди, но не на всички. Сега може да запитате: "Как да не може?" Е, не може. Питам: Как ще угодите на желанието на една въшка, която иска да се качи на главата ви и да бъде гостенка там, на главата ви? И колко време ще я държите? Или допуснете, че някоя бълха влезе под мишницата ви, седи тъй. Колко време ще я държите? И ще ви бъде неприятно. Седи тя вътре и чопли ви. Влезнала е, на гости е дошла.

Все-таки тя прави своите научни изследвания, гледа да види кое е по-мекичко място и прави си своите изводи, а при това тия научни изследвания тебе те безпокоят. Сега не вземайте бълхата [...]. Човек някой път може да мисли, както бълхите мислят. Вие някой път запитвате защо Господ не ви е дал пари. Вие не сте учен човек. Вие някой път питате защо Господ ви е дал сиромашията - пак не сте учен човек. Богат си, понеже си хранен кон - натоварил те Господ да му пренесеш имането от едно място на друго. А сиромах си, понеже едва креташ - оставил те на почивка. Че ако при всичката сиромашия ти турят един милион, значи нямаш онова зърно, което ти искаш - силата нямаш в себе си, не си достатъчно силен. Сиромасите хора са богати със желания, а богатите хора са богати със сила. Всякога има едно изключение: че богатите хора са по-умни от сиромасите в едно отношение - знаят да си уредят живота. А сиромасите са винаги по-глупави в уреждането на своя живот.

Тъй разглеждам живота в широк смисъл. Ние не го разглеждаме в дадения случай сега, но за да бъдеш в дадения случай на едно място, това се дължи на твоето движение. Може би с хиляди години ти си работил нещо. И тези хиляди години те докараха до това положение. Може да го обясним както и да е. Може би ред хиляди поколения са работили и тогава един от наследниците от това поколение се ражда някое теле. Може да се роди. Коя е причината за телето? Хиляди поколения негови деди и прадеди са живели, докато най-после се родило телето. То не знае защо му са тия рога на главата. И телето не знае защо му са тия копита, които има, и не знае защо му е и козината. В дадения случай рогата си не може да хване, и козината не може да хване, и копитата, но всичко туй му е дадено, ходи на четири крака. Човек го храни и казва: "Това е едно теле." И впрегне човекът вола, прати го на нивата да оре. Какво може да мисли телето? Човек е по-умен. Телето може да мисли, че може да се освободи от човека, а то е "Зей, коньо, за зелена трева!" Ако едно теле може да мисли, че може да се освободи от човека, та ние, съвременните хора, ако

мислим, че можем да се освободим [от това], в което сега сме попаднали, и за нас е същото - “Зей, коньо, за зелена трева!” Тогава как ще дойде свободата? Слушам снощи една реч на един запасен генерал. Опълченец е той. Цяла религиозна реч държи. И като разправя тъй, че великият български дух се явил, че всички да си наведат главите, да си снемат шапките, да го поздравят великия български дух. Французите пък казват “великият французки дух”; англичаните - “великият английски дух”; американецът - [“великият американски дух”]; русинът ще каже “великият руски дух”. Всичките са все велики духове, а всичките им деца са все слуги и роби. Българинът е велик, а му взеха Добруджа румънците. На великия български дух му взеха Силистра, взеха му Добруджа и взеха му Балчик, Каварна и е все велик. Та начинът, по който се изказва човек, не е прав. Великият е само Бог, а никой друг не е велик. Че българският дух е велик, че английският дух - ние си мислим така. Велик е само Бог в света. И всеки един народ, който признава напълно, че Бог е велик и му служи на този великия Бог, Бог ще му помогне. Бог, който е велик, като влезе при слабите, и слабите стават велики.

Та сега и всички вие мислите като този генерал, че народът, в който живеете сега, е велик, а при това туй нямате, онова нямате... Казвам: Криво мислите. Че как ще бъдеш ти велик? Казваш: “Божият Дух е вътре в мен.” Че ти сам си недоволен от Него. Че този Великият Дух, ти не си в съгласие с Него. После, духът ти е велик, а ти ходиш и вземаш пари назаем. После, духът ти е велик, а ти си болен, ревматизъм имаш, главоболие, коремоболие, какво ли не, в затвора отиваш, насам-нататък и казваш: “Така е определено.” Но казвам: Самата идея, която ние имаме, има нещо неразбрано. Духът ми, Бог в нас, не е станал велик. Или другояче, както аз го поставям сега “велик” да ви кажа: В думата “аз” се крие всичкото нещастие на хората, защото в света само Един има, Който главно може да каже тъй. На английски се казва: “I am who I am.” (Аз съм, Който съм.) Ти казваш:

“Аз съм.” Но кой си ти? Всеки, който ми каже “аз съм”, аз разбирам - ти си онзи, който умираш. Друг казва: “Аз съм.” Да, ти си онзи, който не разбираш нещата. Ти си онзи, който на всяка стъпка можеш да се скараш с някого, да имаш претенции за една педя земя, за някоя къща готов си да направиш спор. Че в какво вярваш тогава? Не е лошо. Азът в този човек е силно изразен. Иде една млада сестра при мене и ми казва: “Учителю, не зная, но аз сама не се познавам.” И ме пита: “Къде е онази Магдалина, някоя си?” Добре, сега ще кажа едно име, което никой от вас да го няма. Дойде ми наум, ще кажа Данка. Но пак има, Йорданки има. Хайде, аз ще измисля едно нещо - госпожица Череша.

Нещастието на хората произтича, че ние вярваме в туй, което не е. И вярата, трябва да знаете, че не е нещо много съществено. Ти, като вярваш, още не си в истината. Който има вяра, ни най-малко вие не мислете, че сте вие в Любовта, че сте в Мъдростта. Не, не, още далеч сте вие от Любовта, Мъдростта и Истината. Ако изследвате Надеждата, това са законите вече на физическия свят - как е организирано вашето тяло. Казвате, че имате законите на вярата. Да вярваш, то значи да изучавате законите на човешката мисъл. То не е още реално. Не мислете, че като имате една мисъл, тя е реална. Само като влезете в закона на Любовта, започват реалните работи. Само в Любовта нещата стават реални. Във вярата нещата не са реални. Ти вярваш, че ще бъдеш след една година спасен, ама спасението го няма още. Ти си беден, вярваш, че след една година твоята беднотия ще си иде. Значи в дадения случай ти вярваш в неща, които ги няма още. А когато дойде Любовта, ти опитваш реалността. Това е животът, който не се изменя. Това е в Любовта. И онези, които не разбират Любовта в света, това е онази велика сила, която урежда всичките неща. И тогава, докато човек не съзнае тази сила, това не е Любов. Та някои казват: “Аз Любов нямам.” Не, това не е знание. Това, което урежда всичко в света, то е Любов. Щом влезне Любовта, тогава магическата тояжка я имаш. И тия неща трябва да знаете - в Любовта има

магическа тояжка. Като дойде Любовта, ти държиш тази тояжка и с нея ще ходиш. Никой път няма да минеш без нея, а дето ходиш, все ще ходиш с Любовта, и тя ще урежда работите ти и ти ще бъдеш прислужник на нея, ти ще се учиш от нея. Аз тук съм имал много примери. След като съм говорил една отлична беседа, някои излизат весели, всички тъй въодушевени са, казват: "Разбрахме." Казвам: Тази веселата сестра, след няколко деня текат є сълзи от очите, че някоя друга сестра я смушнала. Е, хубаво, смушнала я тази сестра, понеже тя няма любов, а мисли, че има любов. Ако имаш ти любов, в надеждата ти ще имаш най-малко 3000 градуса температура. Кой ще те бутне тогава - 3000 градуса температура! Кой ще те мушне? И онзи, който би рекъл да те мушне, ще изчезне. Има бомби на 3000 градуса, че не могат да ги угасят. Гори там, всичко изгаря. А пък щом дойдеш до вярата, там вече има няколко милиона градуса, а като дойдеш при Любовта, то е едно голямо число градуси, дето всичко се разтапя и нищо не остава. И атоми, и они, и протони, и какво ли не, и самата материя, от която и човекът е направен - всичко се унищожава. И остава само една енергия, в която зло няма. Ако турите едно число 20 в 62 степен, тогава ще имате температурата на Любовта. Вие ще кажете: "Разбрахме." Вие сте разбрали само да плачете. Тук виждам хора, радвам се. Но защо плаче? - За мене е едно хубаво проявление. Дето има плач, има растене, има живот. Защото благодарение на хората, които плачат, растат растенията. Другояче суша ще има. И ако светът и хората престанат да плачат, само суша ще има. И хората ще измрат. Но благодарение на онези, които плачат, всичко има. Тогава по някой път, те, като плачат, и времето и то му се доплаче, и то почне да плаче. Защото хората заставят времето да плаче. А те, като плачат, всичко става наред - и жито става, и царевица става, а като се развеселят хората, и времето се радва.

Та от плача на хората и от веселието на хората всичко става в света. Ако имате едно зло, вие питате по някой път защо ви са скърбите, защо ви са радостите в света. Скръбта, това е облачното

небе; радостта, това е ясното небе - Любовта в света. То е слънцето, но и светлината произтича винаги от слънцето. Светлината е външната страна, топлината е вътрешната страна на живота. В живота Любовта - това е вътрешното, от което произтича светлината. В света вие не можете да имате светлина и не можете де имате разбиране, ако нямате Любов. Вие не може да имате и свобода, ако нямате Любов вътре. Туй, което освобождава човека, ние го наричаме Истина. Истината е онова външно проявление на Любовта. Като казваме, че Бог е Любов, ние подразбираме онова, което може да внесе светлина в нашия ум; онова, което може да внесе свобода в нашата воля. А самата Любов внася онази топлина. С какво можем да заменим думата "Любов"? Има една дума, за която не можете да се произнасяте.

Сега знаете ли какво нещо е трансформатор? Добрите хора са трансформатори на Божествените енергии, защото без топлина в света, онази енергия, за да се приспособи към човека, човек трябва да бъде добър. И лошите хора, и те са трансформатори. Най-лошият човек [...]. Всеки човек, който действа да трансформира енергията на един лош човек, тя винаги ще му причини една голяма вреда. Следователно, ако вие станете лош, вие само временно ще бъдете трансформатор на Божествената енергия. Но някога лошавината може да ви разруши, а пък ако си добър човек, ще бъдеш трансформатор на тия енергии, които ще ви причинят добро. Слушам един ден двама се разговарят. Единият учен казва: "Не трябва да изцедим хората, че да ги хванем." Е хубаво, какво трябва да ги правим? Че когато един цирей набере, какво го правите вие? Казвате: "Не трябва да изцеждаме." Но циреят не го ли изцеждате? Какво зло има, ако изцедите цирея? Че като изцедите един домат, каква полза му принасяте? И като счупите един орех и изядете ядката, това не е ли изцеждане? Какво сте допринесли? Но Божественият закон е: След като изядете един орех, трябва да го посеете във вашия мозък, защото и там расте орехът. Вие не може да се избавите от него. Ако изядете

една кокошка, тя вече живее във вашия мозък и ходи, и рови. Че тук имаме един съсед, всичките му пилци са все тука из двора. Като им извика, те избягат, скрият се и после пак дойдат. Те тука ходят, ровят и намират нещо за ядене. И гроздето обичат. Идват, ядат го и казват: "Божия работа е, да си похапнем!" Аз гледам тука някои се сърдят, казват: "Какво да се прави с тия кокошки?" Някои пък мислят някоя лисица да има, че да ги плаши. Други ми дадоха съвет - куче птичар да бъде. Аз на други казах, тия кокошки повярваха. Казват: "Ние сме с вас. Светът ще се оправи." И всичките кокошки са вече от новото учение.

Първият съсед издържаше кучета. Той, понеже е вън от града, мисли че трябва да има кучета тук и по пет-шест кучета държеше, и все лоши. Та кой как мине оттука, все лаеха. Но след като поседеха по два-три месеца, почваха да се сприятеляват с нас тука и нито едно куче не остана там. И всичките му кучета от двора минаха тук и казваха: "Господарю, светът ще се оправи, ти с тия хора трябва да се сприятелиш, иначе светът няма да се оправи." И понеже той не се сприятели, замина за другия свят. И на този сега кокошките му се сприятелиха. Казват: "Господарю, светът ще се оправи." И аз ви казвам: Ако имате страдания, светът ще се оправи. Понеже страданието ви обича, търси ви сега, казва, че светът ще се оправи. Едно време не ви търси, но сега страданията се забавляват с вас. А сега, понеже светът ще се оправи, те идат при вас и казват: "Кажете, и ние вече вярваме. Какво мислите вие?" Ние вярваме вече в страданието, че светът ще се оправи.

Та казвам: Учението, което ви проповядвам, не ви трябва много. На вас ви трябва за въглища, колкото един лешник да имате, и той ще ви стигне за цялата година, и за идната година. Горко на търговците тогава! Вие отвсякъде можете да вземете един лешник. И като идете при който и да е търговец и му кажете "Дайте ми колкото за един лешник", ще ви даде. Аз намирам, че всичките търговци са много добри. И въглищарите са добри. Няма нито един, който като му

поискате, да не ви даде. Щедър е човекът. Ще ви даде едно малко парченце и то даром, понеже не го оценява. [...] малко въгленче, но може да иде с един параход “Нормандия” до Америка и да се върне. Грамадна енергия съдържа то!

Сега някои ме питат: “Учителю, кога ще дойде Царството Божие?” Най-първо Любовта трябва да ви се даде, сама да започне. Аз ще ви попитам: Вие правили ли сте опит? Дойде Любовта, дойде ви една мисъл - турете я на огъня на Любовта, поставете я на пиростията* и вижте какво ще стане. Или имате едно желание - турете вашето желание на Любовта отгоре, да видите какво е. Ако остане, дръжте го; ако се измени, оставете го да си седи. Имате сиромашия, изпечете я, турете я на скарата на Любовта. Имате богатство, турете го на скарата; имате недоразумение, турете всичко на скарата на Любовта - печете всичко. Най-първо Любовта си има една скара. Оставете нещата на тази скара. Ако се опекат хубаво, без да изгорят, оставете ги - яжте тогава. Ако изгорят, турете ги навънка.

Сега нали вие няма да се докачите, като ви кажа, че вие още напълно не сте вярващи, за Господа нямате още едно право разбиране. Понеже не сте вярващи, да ви кажа моите разсъждения какви са. Аз употребявам едно правило върху себе си и ще го приложа и върху вас, и вие да си служите с него. Че ти имаш десетина хиляди лева, стотина хиляди лева в банката и си насърчен. Не че вярваш в Господа, но в парите. Като ти вземат парите, ти нямаш никаква вяра. Ти си още един [...]. Ти имаш стотина декара нива. Вярваш в нивата. Имаш дървета, в тях вярваш. Но в Бога още нямате вяра. Друго е. Евангелистите я употребяват някой път: Иеова-ире! - Бог ще промисли. И в какво седи Божественият промисъл? Бог е предвидил, че по-малко трябва и не иска да ви обремени. Той ви е дал малко нещо, от което имате нужда, от което ние се нуждаем. Ти се нуждаеш през деня само от една малка хубава мисъл; ти се нуждаеш от едно малко хубаво желание и от една малка хубава постъпка - нещо микроскопическо, [което] никой не знае. От три неща се нуждаеш ти:

от една малка хубава мисъл, чувство и постъпка. Като дойде в умствения свят, тя ще извърши всичко за тебе и това ще уреди всичко в сърцето ти, и това ще уреди всичко на физическото поле. Тук, в тази книга, която взех да ви чета (Библията), когато държа беседи, аз малко вземам от нея.

Един наш приятел тръгнал от Варна да дойде на събрание. Но понеже нямал пари, тръгнал да пътува пеш. И върви два месеца. Стар човек, дошло му на ум да дойде на събора в Търново. Питат го по пътя: Ти, стар човек, какво си тръгнал пеш? - Е, отивам да се поразходя. - Е, ти на млади години това трябва да правиш, на стари години какво ще обикаляш България? - Е, на млади години нямах този ум, на млади години бях с друго зает, сега на стари години гледам да го изпълня. Друг го среща, пита: Защо си тръгнал пеш, защо нямаш кон? - Е, казва, на кон само болни хора се качват, аз съм здрав. - Ами някой билет за трен? - С трен болните хора да вървят, аз да се опитвам дали съм здрав, затуй вървя пеш. Този брат разправя. Вървял два месеца. По едно време, един ден той казва: "Какъв голям глупак съм. И хората ми казват, че съм остарял. Но сега да имам един кон, уморих се вече, че да ида, да пристигна по-скоро в Търново." Таман помисли за кон, ето минава един каракачанин, казва му: Я се качи на коня ми, защо си тръгнал тъй. - Не, казва, ако река да се кача на коня, ще ме сполети някое нещастие, на кон се качват само болни хора. Аз искам да зная дали съм здрав, или съм болен. - Каракачанинът го поглежда, казва: "Какъв си упорит старец!" - и си тръгнал. Върви той сега и му дохажда на ума: "Да има малко пари, че да си взема един билет, че по-скоро да си ида, какво съм тръгнал тъй." По едно време вика ме един човек и казва: "Какво си тръгнал тъй? Както виждам, закъсал си. Аз ще ти взема билет да те кача на трена." Той поседял - отказва се от трена. Този казва: "Някой смахнат, някоя фикс идея има." На този брат аз му казвам: "Слушай, туй, което си направил за два месеца, ако можеш и вътрешно да го направиш. Виждам за в бъдеще, главата ти, както е поставена, много си упорит.

Имаш една хубава черта. Ако можеш и вътрешно да го направиш, както външно си го направил, по-добър човек от тебе няма да има.” Ако и вътрешно го направиш, по-добър човек няма. Та сега казвам: След като направим външните неща, има неща, които трябва да направим отвътре.

Мене все ме питат: “Учителю, туй как да го разберем, по 10 минути на ден за какво да мислим? Казахте 10 минути за ума, 10 минути за сърцето и 10 минути за волята да мислим. Е, как да го разберем това?” Хора, които проповядват на другите какво нещо е Господ и как се влиза в Царството Божие, а най-малкият въпрос - 10 минути не знаят как да мислят за Господа. Десет минути ще мислиш за Любовта, 10 минути ще мислиш за Вярата и 10 минути ще мислиш за Надеждата. После ще превърнеш - 10 минути ще мислиш за хубавото ядене. Ще седна аз, като си туря хляба, че искам да ям, ще мисля, че като ям, ще кажа: “Дано дойдат и други, че да участват в моите блага.” И кой как дойде, ще разчупя самуна и ще му дам. И няма да мисля, че самунът ще се свърши. Аз ще ям и на другите ще дам. И след като си ял, самунът ще бъде пак цял. Туй значи да мислиш хубаво за яденето. Като мислиш всеки ден върху Любовта, Вярата и Надеждата, твоето лице ще се оформи и ще стане красиво. Да допуснем, че вие искате да бъдете красиви. Това е едно чувство на човека. Аз считам, да искам да стана красив - да добия ония правилни черти: веждите ми да са намясто, очите, ушите, носът, устата ми да са намясто и особена светлина да излиза от тях.

Сега има цяла една наука, ако вие запитате как се е образувал човешкият нос, по кой начин. Но има един правилен начин, по който се е образувал носът. После, как са се образували очите, ушите, веждите, носът, устата. Ако знаехте тия закони на образуването, вие ще знаете и тяхното предназначение. Вие не знаете още предназначението на вашите вежди. Онези ученици в Индия, някъде в миналото, много напреднали, са разбирали това и са го прилагали. Когато в умствения свят се случат някои мъчни работи, някой път вие

си барате веждите тогава. И хубаво правите. Някой път си гладите веждите. Хубаво е да ги гладиш. Но всеки един косъм на веждите, това е една антена Божествена, през която идва специална енергия, която допринася нещо на ума. Или вие си бутате горе ухото или долу го хващате. Всяка една част, която побутвате или хващате на вашето ухо, има значение. Понеже и вашите ръце са космати, на някои от вас ръцете имат доста косми, те са антени, минава горната енергия, туй грубото. Това е онази енергия, която разрушава света. Тази горната част на ръката е, която руши всичко. После вземете вашите косми на главата - ако не знаете как да мислите, те рушат всичко. Всичките косми на вашето тяло рушат всичко. Ако тия косми не ги впрегнете на работа, ако всеки един косъм не стане един трансформатор на вашата мисъл, вие ще се изложите на известна опасност. Сега туй трябва да го приемете на вяра. Туй още не е знание. Това не е още наука. Защото и при най-хубавата наука, това са неща, при които ние не сме още в реалния свят. Казвате: "Научно доказано." Но знаете ли какво значи "научно доказано"? Правил съм наблюдения. Има известни мерки. Например, ако веждите имат дължина. Какво е устройството и дължината на веждите, защото тази дължина показва нещо. После, дебелите и тънките вежди показват нещо. Когато космите са тънки или дебели, аз казвам: Тия вежди са един резултат на онази сила - любовта, която действа у човека, защото любовта е създала всичко това, което имаме сега. Любовта е създала тази работа. И, за да не се разруши човек, тя му е турила една много ниска температура. Най-първо вие имате една ниска температура на тялото - 36-37о температура, която е нормална за всекиго. И колкото температурата се увеличава, това показва, че тази температура не е още окончателна - 36-37о. 37,1о - тази температура постепенно почва да се повишава. Вземете у рибите - те са студени, студенокръвни, там температурата е по-малка. Но вземете колко са жестоки рибите! Вземете температурата на змията, тя е по-малка. Но знаете ли колко са жестоки змиите? Но топлокръвните - тигърът, лъвът и т.н.? Сега

има едно изключение, как ще го обясните? Значи у човека 36,5о е нормална температура. Ако се повиши тази температура на 40о в организма, човек изгубва своето съзнание и той не може да ходи. А тази температура вътре, тя е висока температура. За да стане човек добър, тази температура трябва да се повиши. Не на 3000о. На добрия човек температурата му трябва да се повиши най-малко на 3 милиона градуса, на разумния човек - на 500 милиона градуса. Това са данни. Сега ще вярвате в тях - те не са произволни. Това са данни, на които ще вярвате. А пък на любовта градусите са 2062. Значи за Любовта ще дойдеш да мислиш, че в Любовта няма мъчнотия, която да не се поправи. Любовта, отдето мине, поправя и обновява. Любовта, когато минава покрай умрелите, да ги оживи, само ако има правилно отношение между Любовта и умрелия. Защото има умрели хора, които са много упорити. Умрелите, като минава Любовта, те трябва да чакат. Много пъшкат отдолу. Като мине тя, те въздържат пъшкането, мълчат и тогава тя не може да им помогне. "Които чуят гласа, ще оживеят." Мъртвите, като чуят гласа на Сина Человеческаго, ще оживеят. Е как ще разберете това? Човекът, който е умрял, и чуе гласа, ще оживее. Когато Любовта минава, ти, ако си заровен в гроба, умрял си при най-лошите условия. Като повикаш Господа и си отвориш очите, Той ще се отзове. Пък ако минава Господ и ти си гневен, че как Господ да ви остави в това положение толкова дълго време, тогава Той ще мине и ще си замине.

Та вие всички се гневите във вашите тела. Когато Господ минава, като сте все неразположени духом, телата ви са гробове, вие се мъчите и искате работите ви да се оправят - тогава никога няма да се оправят. Когато минава Любовта, вие ще се обърнете към нея. Само една дума ще є кажете: "Помилвай ме. Помени ме." Сега, старите вярвания - вие вярвате всички, че като вярвате, Христос ще ви извади навън от гроба. Вие ще благодарите. Като умрете, няма да остане нищо от вас, от самия човек няма нищо да остане, ще се свърши всичко. Вие имате ли спомен от вашите минали съществувания? Туй,

което имате сега, това е новото. Някои искат да знаят какво е било в миналото. Но ние не сме достатъчно силни да видим нашето минало. Че ако ти видиш своето минало - бил си един цар и хиляди хора си ги екзекутирал и си ги измъчвал, бесил си ги - какво красиво ще видиш тогава? И ако ти видиш своето минало, че си бил един търговец и милиони си взел от хората, и си ги измъчвал, какво хубаво има в това?

Помнете, че вие търсите Господа. Ако не можете да Го зърнете вътре в себе си, къде ще Го намерите отвън? Защото Господ никъде не може да се намери отвън. Единственото място, дето Той се проявява, това е вътре във вас. Вие не знаете къде Той ще се прояви. Някой път Той се проявява, а някой път - не. И Писанието казва: "Търсете ме" - това е по отношение на вашето съзнание - "докато съм близо" - защото и Господ се отдалечава някой път. Писанието казва: "Вашите грехове станаха причина Бог да се отдалечи от вас." Една нечиста мисъл, желание или постъпка става причина да се отдалечи Бог от вас и Бог тогава няма да дойде, няма да се изяви, тогава вие нямате ясна представа. Бог е едно същество толкова чисто и свято, че той не обича никаква нечиста мисъл. И най-малката нечиста мисъл той не може да я гледа. Пред Него трябва да дойдат светии, ангели, арахангели, серафими, херувими, че те да очистят. И като те очистят и облекат, че тогава да дойде Той. Като идеш при Бога, ти не трябва да имаш никакъв недостатък. И всички тия страдания, които сега имате, не са нищо друго, освен един процес на чистене - да се събуди във вас съзнанието.

Вие искате да влезете в живота. "Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа." Някои казват: "Да познаем Христа, и после Бога." Не. "Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа, когото си изпратил." Защото, ако вие не познавате Бога вътре в себе си, вие не можете да познаете Онзи, Когото Той е пратил. Тъй седи въпросът. А някои сега обръщат нещата другояче. Казват: "Да познаем Христа, че после Бога." Ама

Христос казва така: “Никой не може да иде при Отца без мене, ако аз не му покажа пътя.” Това е едната страна. Вземете и другото: “Ако аз не ви заведа при Бога.” И после казва: “Никой не може да дойде при мен, ако Отец ми не го привлече.” Те сега взимат само едната страна, а трябва да се разбере въпросът по-дълбоко. Сега казват: “Христос да ни покаже пътя.” Не. Казано е: “Никой не може да дойде при мен, ако Отец ми не го привлече.” И никой не може да дойде при вас, ако Бог Отец не го привлече. И вие искате някой път да преобразите някого. Вие се лъжете. Ако този, когото вие привличате, Бог го е привлякъл, вие може да му проповядвате и ще го обърнете, но ако Бог не го е привлякъл, всичко ще бъде глас в пустиня. Вие мислите, че всякога може да привличате. Може да кажете, че писмо му носите от ангелите. Аз не вярвам на тия писма. Мен са ми донасяли много спиритически писма. И аз имам радио. Духовете постоянно ме питат, дрънкат някой път, някой път телеграми пращат, звънят.

Един ден дойде една сестра и заминалата є майка. Пет минути дрънка майката като дух на моето радио. Аз превеждам на дъщерята речта на майка є: “Дъще, ти ме забрави. Много малко мислиш за мен. Ти съвсем си почнала да се отказваш от работите в света и все мислиш как оттук-оттам да направиш някой долап, искаш да си уредиш работите. Ще ги уредиш тъй, както аз ги уредих. Доколкото аз ги уредих, дотолкова ще ги уредиш и ти.” Тя ме пита: “Какво ти каза?” - пък аз не є превеждам всичкото, защото тя има много отривист език. “Какво ще стане с мен?” - пита дъщерята. “Каквото е станало с мен” - отговаря майката. “Ще стане тъй, както с мен стана.” А при това мнозина искат да идват тук при мен да им оправя работите. Казвам: Без Любов и аз не съм в състояние да оправям работите. Помнете, че аз в съдран чувал жито не турям, в пукнати шишета вода не наливам, в неразбрани глави знание не турям, в болни сърца кръв не преливам, на забравливите пари не давам. Че дам му аз да посади няколко ореха, той ги изяде и после пак иска. Казва: “Хубави бяха орехите, нямаш ли още?” Казвам му: Най-много

изяж 9 ореха, пък единия посади. И след 4-5 години ще имаш много орехи. Посейте вашите хубави мисли, не ги хвърляйте само така.

Сега всички мислят как ще се оправи светът. Аз да ви кажа. Ние толкова време се събираме, цяла година в 5 часа да четем молитвите. Сега някои от вас ще попитат: "Какво се постигна с туй?" Искате ли да знаете какво се постигна? Ако ние не бяхме се събирали, сега щяха да се бият и вие ще се криете в миши дупки сега. Ако ние не се събирахме, България нямаше да бъде на правата страна и съвсем щеше да загази. И още по-лошо щеше да бъде. Не мислете, че е оправена още работата. Не се лъжете. Не мислете, че не е оправена, но казвам: Как ще работите, щото нещата да могат да се предотвратят? И казвам: Всинца трябва да се заемем да изпълним Волята Божия. Трябва да носим една идея в главата си - тя е идеята на Любовта. И всички хора трябва да съзнаят, че те съставят едно цяло, една фамилия са те, едно семейство. Имате един народ, на когото волята трябва да се изпълни и всичките народи трябва да съзнаят, че те са органи на цялото човечество - органи са те на Бога. Цялото човечество трябва да служи на Бога. Бог е, който се грижи за човечеството. И всеки един народ си има своите права дадени. Бог за тях е изпратил много хубави работи. За всеки един народ е промислил много по-хубави неща, отколкото те мислят.

И казвам: Доста умно постъпиха сега. Някой казва, че чехите много пострадаха. Казвам: Чехите пострадаха малко. Пък ако чехите не бяха пострадали, щеше да пострада цяла Европа. И кое е по-хубаво - един народ да пострада или цяла Европа? Някой път е по-хубаво един да пострада. И вие не знаете защо Христос трябваше да пострада. Христос дойде в света да стане един трансформатор, защото, ако Христос не беше дошъл, земята щеше да се обезличи. Нищо повече. И всичко туй се дължи, че Христос е един трансформатор на ония лошите енергии, които имаше в света. И те щяха да разрушат всичко, цялото човечество. А той дойде да превърне всичко това. И всеки един, който не носи името Христово,

ако не остави да минат през него Божествените енергии на Христа - казвам, Христос да мине, Божествените енергии през него - той ще бъде разтопен. Сега спасението е това. Значи въздухът същевременно е за нас един трансформатор. Ако въздухът го няма, сега има едни лъчи, които биха умъртвили всичките хора. От пространството иде една черна материя, черни лъчи са това, които биха разрушили всичко. Но въздухът ги трансформира тези черните лъчи. Сега и учените хора ги намират. Та Христос дойде да стане един трансформатор между Бога и нас. Когато се казва "гняв Божи", те не разбират какво значи Бог да се гневи. Това са разрушителните енергии в света, които могат да разрушат човечеството. Сега всички вие трябва да станете малки трансформаторчета, за да не се разрушат другите, които са около вас. И всеки един от вас трябва да стане един трансформатор. И за да почне работата, трябва да станеш един трансформатор.

Та казвам: Мислете върху Любовта, мислете върху Вярата [и Надеждата]. Мислете върху Любовта, която е основа на Божествения свят. Мислете върху Вярата, която е основа на ангелския свят. Мислете върху Надеждата, която е основа на човешкия свят. Мислете, че Любовта е основа на Божествения свят, Вярата е основа на ангелския свят. Но Вярата е зависима от Любовта. Ако имате едно правилно разбиране за Любовта, ще имате и едно правилно разбиране и за Вярата; и ако имате едно правилно разбиране за Вярата, ще имате едно правилно разбиране за Надеждата. А Надеждата - това са хората, Вярата - това са ангелите, а Любовта - това е Бог - туй безграничното в света. И като дойдем до Него, трябва да имаме всички една свещена мисъл - не със страх да приближаваме, а с Любов. Сега вас ви е страх от Бога. Не, с Любов, с готовност всичко, което човек има, да го пожертва разумно. Вие мислите, че като пожертвате всичко, ще останете голи. Не, като пожертвате всичко, вие ще придобиете всичко. Да ви обясня сега тази мисъл. Ако ти имаш 10 килограма жито, които могат да те прехранят през годината, вземеш тия 10 килограма и ги

посееш на нивата, питам: Ти ще загубиш ли, че идущата година едно житно зърно ще ти даде 30, 60 или 100 зрънца? Значи [от] 10 килограма колко кила ще имате? По 30 - 300. По 60, по 100? Сега, ако имате от тия 3000 килограма, изгубили ли сте нещо?

Та казвам: [...] Във всяко едно отношение жертвай. Посей мислите си там, дето трябва; посей чувствата си там, дето трябва; посей постъпките си там, дето трябва. Туй е необходимо заради вас. За всеки едного от вас е полезно. Защото добрината на света зависи от личния живот. Аз гледам между вас, съжалявам, че вие нямате достатъчно уважение един към друг. Като се срещнете някой път, казвате: "Този брат е малко безверник" или "тази сестра е такава, онази е инак", всичко това, и едва ли остават един или двама светци. И това не е право. Всинца сте светии, но неразбрани светии. Най-първо научете се да уважавате един добър брат. Това е в реда на нещата. Но да уважаваш един, който не е добър, това е Божествено! Да дадеш угощение на богатия, това всеки ще направи, но да дадеш угощение на сиромаха, който нищо няма, там се изисква разбиране! Срещнеш един брат. Макар че има недостатъци, виж какво е вложил Бог в него. Кажи: "Има добри работи в него. Ще стане един отличен работник." Една сестра като видиш, виж хубавите работи в нея. Хубавите работи трябва да се виждат. За някой брат казват, че е много сприхав. Казвам: Много добър е братът. - Как добър, не виждаш ли, много говори. - Устата му е медена. - Много обижда - казват те за този брат. - Мен не ме е обиждал още.

Веднъж минавам покрай един български чорбаджия. Той псува слугата си на майка и на баща. Аз минавам и казвам му: "Много приятелски се разговаряте." "Извинете, казва той, това говедо не слуша." На този чорбаджия му казвам: "Знаеш ли, този е много късметлия, той като е в дома ти, всичко ще ти върви." "Де го знаеш това?" "Той макар и да прави погрешки, ти отнасяй се добре с него." "Защото, казва той, откак е дошъл, все пакости прави." Рекох: "Почни да се отнасяш добре с него, ще ти тръгне на добре. Добре ще ти

върви.” И той казва на слугата си: “Я, Стоянчо, ела виж този човек казва, че късметлия си бил ти.” И тупа го по гърба. “Господ да те поживи! Че как Господ те изпрати в този дом? Извини ме, Стоянчо, аз това не знаех, сега го научих.” Че вярно е това! Бог е поставил една душа в туй тяло. Тази душа, един ден ти, ако я разбереш, Бог ще те благослови, че Бог е там. Ти ще Го познаеш. Господ казва: “Ето един син, който не ме познава. Ето едно мое създание, което се е заблудило.” Това са неговите схващания.

Та има някои глави много дебели тук. Не че аз не мога да ви направя млади, ама не искам да приложа още голямата топлина. И ако я приложа, не зная колко от вас ще останете. Но един ден ще я приложа. Още десет години ще ви търпя. След десет години ще приложа най-малко 500 милиона градуса. А след туй ще приложа голямата топлина. И светът ще се оправи, и Царството Божие ще дойде със сила. А щом дойде със сила, огън ще дойде, няма да се обиждат хората. Всички ще бъдете на един ум. Нали когато потъва параходът, всички са на един ум. Всичко, каквото имат, всичко го хвърлят и всеки гледа само едно нещо - да се качи на една лодка. Само за живота си мисли. И като потъва този параход, всички дохождат на един ум. Оставят пари и всичко друго. А щом не потъва, всеки мисли за себе си, гледа само себе си. Но щом почне да потъва, не гледа себе си. Та по-добре е да потъне параходът и да излезнем ние чисти, отколкото да излезнем с този параход и да се хванем пак за гушата. Че ти имаш да ми даваш това, онова - трябва да престанем с тия чужди работи, които от хиляди, милиони векове са набрани. И чужди работи са, които ние всеки ден разглеждаме.

Мислете хубаво, като срещнете един човек. Поне тук сте братя, мислете хубаво. Някои искат да ме убедят, че хората в света са по-добри. В света са по-добри, но светът и Бог са две неща различни. Вие не можете да бъдете приятели и на света, и приятели на Бога. Под думата “свят” подразбирам желанията. И всичките тия хора в света искат да бъдат богати, силни, да имат всичко на разположение. В

света има желания да имат по 4-5 слугини. И на всеки едного от света големи са желанията. Там има една такава потайна борба, която тия народи вършат все за добро. Туй са все хора. Англичаните имат едни разбирания, французите - други, германците, русите, американците, китайците, японците, българите. И всичките тия разбирания са стремежите им. Но по отношение на Царството Божие единство трябва да има в стремежите.

Та казвам: Оправете вашия свят или приложете Любовта във вас, пък външния свят го оставете. Този свят го оправи. Светът ще се оправи, туй да го знаете. Светът няма да остане неоправен. Писанието казва: "Бог казва: Създавам ново небе и нова земя." И в дните, в които ние живеем, вече туй време е дошло! И новото небе се създава, новият порядък, туй съзнание, което всички имате. И няма да се мине много време, и всички вие ще бъдете зрители на онова, което ще стане! Как ще разберете това? Вие, като умрете и като идете в другия свят, пак ще бъдете на земята, пак ще чакате. Вие мислите, че ще умрете. Та като дойде туй Новото, вие ще се обезплътите в другия свят. И ще седите там, и ще почакате. Като дойде Новото, тогава на вас ще ви дадат нови тела, ще се облечете, ще дойдете на земята. Тогава ще се подигне вашето съзнание и ще настане Царството Божие. Или да ви обясня по-ясно. Вие в онзи свят ще почакате. И хората, които са на земята в туй време, като дойде Царството Божие, вас ще ви пратят и вие ще се вселите в тия хора, ще обземете всичко и Царството Божие ще бъде за вас. Няма да се раждате, както сега, вие ще влезнете в силните хора, в тях, и ще вземете управлението, всичко туй [...]. "И ето Царството Божие ще дойде." Казвам, зор ще бъде сега, като отивате в другия свят. Там ще имате голям зор. Е, това е един начин на обяснение. Сега в това трябва да вярвате, не трябва да го знаете. Като минете, ще го видите.

Та казвам: Не да се отричате от живота, а да разбирате живота. Колкото време имате сега - някои са ходили в горите, в монастирите да се молят, да им се простят греховете. Не, на всинца ви трябва

работа. Каквото можеш да направиш, считайте го, че е намясто. Какво ти коства да кажеш на някого една блага дума? Какво ти коства, като минаваш и видиш някоя паднала книжка, вземи я отгоре и тури я настрана; или едно камъче - тури го намясто. Навсякъде можеш да направиш добрини колкото искаш. Всеки ден можеш да правиш добрини. А всичките хора какво правят? Минава един беден човек там. Е, гладен е. Иди, купи му малко хляб. Не му купувай цял хляб, купи му едно геврече. Ще кажа: Според Новото Учение цял хляб не трябва, а едно геврече. Кажи му: "Иди и го дай на жена си. То е за жена ти." И кажи: "Това е да се нахраните." Ако ви каже някой, че не са се нахранили, дайте му два геврека. И ако не са се нахранили, занеси им един хляб; и ако пак не са се нахранили, занеси им 10 хляба; пък ако не са се нахранили с 10 хляба, трябва да ги знаеш, че те са от слоновете. Ако се нахранят с малкото геврече, това са хора, които могат да влезнат в Царството Божие. Но с двата геврека и с големия геврек, и с двата хляба, и с десетте хляба няма да влезнат.

Та ви казвам: Аз ви давам по едно малко геврече, кифличка, и ако вие и децата ви, и всичко каквото имате наоколо ви, се нахраните, то Царството Божие е във вас! Пък ако чакате десетте самуна, ще намерите слона.

Отче наш

Та ще ме попитате: "Как да разбираме Любовта?" Разбирайте Любовта тъй, както, когато сте в най-доброто разположение, което имате. Как сте разположени тогава, готови да се примирите с всички. Мен ми разправяше един американец, че като слушал Олбой - един голям цигулар, ученик на Паганини, който свирил "Смисълът на живота", той ми казваше: "В дадения момент, като го слушах, бях готов да се примиря с целия свят!"

Най-точно казано: Казвам, Любовта, тъй както вие в най-хубавото си състояние [я] имате, дръжте тази Любов. Вие я разбирате тогава. По този начин приложете Любовта и благодарете, не както аз

ви разправям, но тъй, както в най-хубавото разположение я разбирате, така я приложете.

6,30 ч. с.

2. Утринно Неделно Слово, държано на 2 октомври 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев. (Вън, на поляната направихме евритмическите си упражнения. Времето тихо, съвсем тихо, топло, меко. Небето малко облачно.)

ПРЕД НОВАТА ЕПОХА

Т. м.

Пътят на живота е труден. В този път се изявяват Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. Чрез тях животът постига своето предназначение.

Мнозина се стремят към лично щастие. Личният елемент в човека не води към истинско щастие. В Любовта е скрит елементът на това щастие. Тя е костилка, от която пониква животът. Когато Любовта посети човека, той се разширява. Ако измери врата, ръцете си, ще забележи едно микроскопическо разширяване. Казано е, че Любовта побеждава злото. Ето защо само онзи може да воюва със злото, който носи оръжието на Любовта в себе си. Ако нямаш Любов, не воювай със злото. То ще те победи. Любещият, т.е. човекът на Любовта, е отворил сърцето си за всички. Ако срещнеш човек, който се е отворил само за едного, знай, че тебе не може да обича. И да те обикне, скоро ще ти измени. Може да те обича само онзи, който е възлюбил всички. Ако те обича човек, чрез когото се проявява Божията Любов, той винаги ще те обича. Тази Любов е непрекъсната и вечна. Трябва ли всеки ден да питаш този човек обича ли те? Любов, която се прекъсва, която се явява и изчезва, не е истинска. – Кое обичаме в човека? Възвишеното, Божественото начало. То е вечното, неизменното начало в човека. Човек минава през три фази: детство, възмъжалост и старост. Ако го фотографирате в трите фази, ще видите три различни образа. Колкото и да се различават един от друг, една същина имат те: едно вечно, неизменно начало – Божественото. Останалото са сенки на човешкия живот. Ние сме още в сенките на живота. Човек трябва да се стреми да намери своята душа. Щом намери душата си, той ще вижда душата и на своя ближен. Не можеш

да познаеш човека, докато гледаш само на неговата външност. С това се обяснява защо ти не обичаш едного, а друг го обича. Ти гледаш само външността му, а той го познава отвътре, познава неговата душа. Казваш: „Нищо особено не намирам в този човек“. Защо не виждаш нищо в него? Защото не го обичаш. Питай онзи, който го обича, какво вижда в него? Той казва: „Интересен е този човек“. Ти разлистваш една стара книга и казваш, че не е интересна. Друг казва, че е много интересна. – Отде знае той това? Чел я човекът.

Като изучавате проявите в Любовта на даден човек, виждате, че тя постоянно се прекъсва. Обаче това може да е привидно. То се отнася до външното съзнание на човека, а не до неговата същина. Има външни препятствия, облаци в съзнанието, които прекъсват привидно Любовта. Докато земята се върти около оста си, всякога ще има ден и нощ, добро и зло, падане и ставане. Щом излезеш на известна височина над земята, няма да има вече ден и нощ. Колкото в по-висока област на съзнанието си се качваш, толкова по-непрекъсната е твоята Любов. Седиш в стаята си и гледаш през прозореца. В това време приятелят ти минава. Ти следиш движенията му и го виждаш на едно място. След малко той се изгубва от погледа ти. Това става, защото сте на еднаква височина. Ако се издигнеш на по-високо стъпало, постоянно ще го виждаш. Значи колкото на по-високо стъпало стоиш, толкова Любовта ти е непрекъсната.

Едно от правилата на Любовта гласи: „Пази свободата на другите, както пазиш и своята“. Някой пречи на свободата на другите и ги ограничава. – Защо? Защото той е вън от Любовта. Казваш на някого: „Ти не ме обичаш“. – Остави човека свободен, не се меси в неговата свобода. Той е свободен да те обича, или да не те обича. Когато всички те отхвърлят, когато гледат на тебе като на измет, знай, че има Един, Който те обича. С тебе върви един ангел и ти казва: „Не бой се, Господ те обича! Твоята работа ще се оправи. Не ставай дете!“ Един баща имал десет деца. На всички купил по една кукла, на последното само не могъл да купи. То започнало да плаче, защото другите деца

му казвали, че е лошо, че баща му не го обича. Като виждал как плаче, бащата го утешавал: „Не плачи, утре ще купя и на тебе кукла". Казвам: Всички хора плачат все за такива кукли. Освен физически, има и духовни кукли, за които плачат хората. Като живеят по този начин, хората постепенно остаряват. Остаряването е закон за отдалечаване. Когато нещата се отдалечават, те стават невидими. Старите възгледи състаряват човека. За да се подмлади, той трябва да се откаже от тях. Всички говорят за Любовта, без да я познават. – Защо? Защото първо не познават себе си. Казваш, че обичаш някого и ти е приятно. Щом чуеш, че той обича друг, става ти неприятно. Кои са отличителните качества на Любовта, Мъдростта и Истината?

Казано е в Писанието: „Възлюбил си Истината в човека". Значи това, което обичаш в човека, е Истината. Човек, който има вяра, може да пази тайна. Каквато тайна му повериш, той ще я запази. Ако възложиш някаква работа на онзи, който носи истината в себе си, той непременно ще я свърши. Любовта е майка, Мъдростта е бащата, а Истината – синът. Друго сравнение: Любовта е основа, Мъдростта е киселина, а Истината – сол. Човекът на Любовта е огнище, което топли всички. Човекът на Мъдростта е фар, който осветява и пръска светлина, а човекът на Истината е хлебарят, който дава хляб. Любовта дава, Мъдростта обзавежда нещата, а Истината ги пласира. Законите са резултат на Истината. Истината носи свобода и дава възможност на човека да се прояви. Казват, че истината била горчива. Това е неразбиране на нещата. Кога е горчиво на човека? – Когато е болен, или когато греши. Значи горчивината е нещо неестествено за човека. Не може да грешиш и да носиш Истината в себе си. Горчиво е на човека, когато лъже. Тогава той губи свободата си. Истината е трансформатор. Тя дава насока. Тя освобождава човека от неговите мъчнотии. Истината примирява хората с противоречията им. Те свободно носят бремето си. Истината оценява нещата. Тя иска да знае тяхната същина. Мъдростта прониква дълбоко в тях и ги осветлява. Любовта носи топлина и всичко разтопява.

И тъй, Любовта продължава живота. Мъдростта огражда живота. Човекът на Любовта е същевременно умен. Значи същевременно той е и мъдър, и истинолюбив. Любовта, Мъдростта и Истината са неделими.

Любовта дава материала. Мъдростта нарежда материала. Истината работи с него. Както Соломон имал много жени, така човек има много желания. Едно основно желание е нужно на човека – да придобие Любовта. Той трябва да има само една основна мисъл – Мъдростта. Като има това, другите неща сами по себе си ще дойдат.

Спазвайте следните три правила в живота си: Да се освети Името Божие в нас. Да търсим Царството Божие и да работим за въдворяването Му на земята. Да изпълняваме волята Божия.

Човек иде на земята, първо, да изправи погрешките си. После – да забогатее с добродетели. Най-после, да изправи чуждите погрешки и да плати за тях, както направи Христос. Така той ще уреди живота на човека и ще въдвори Царството Божие на земята. Преди да отидеш при хората, ще отидеш при Бога. Само така ще забогатееш и ще има какво да даваш. Ако искаш да се освободиш от влиянието на Бога, ще сгрешиш. На това се дължи грехопадането. Тогава се явила черната раса. Излязъл си от Бога, а искаш да се освободиш от Него. Това е невъзможно! Как ще се отдели частта от Цялото? След това се явила червената раса, в която действа самосъзнанието, т.е. мисълта, че без Бога няма живот. После са дошли жълтата раса и бялата раса – хората на по-високото съзнание. Шестата раса – светещата раса, иде сега. Тя носи светлината. Тя носи абсолютната вяра. Народ, който има вяра в Бога, не може да загине. Пророк Иона прекара в утробата на кита три дена. На третия ден китът го изхвърли навън, защото той беше постоянно в молитва. Като реши да служи на Бога, китът го изхвърли на брега. Следователно и болният, за да оздравее, трябва да служи на Бога.

Веднъж дойде при мене един болен, богат човек, искаше да го излекувам. Казах му: Аз взимам скъпо за лекуване. Ще те излекувам

само ако раздадеш всичкото си богатство на бедните. – „Не може ли поне половината?“ – Не може. – „Ами трите четвърти?“ – Не може. Всичко ще раздадеш! Не само това, но като раздадеш всичкото си имане, ще обещаеш да служиш на Бога. След това ще кажа само една дума и ще те излекувам. Чрез болестта ти изплащаш задължението си към някого. Обаче ако се обърнеш към Бога с желание да Му служиш, Бог плаща заради тебе. Само така човек може да бъде свободен и здрав. – „Как се изразява служенето?“ – Каквото правиш, прави го за Господа. Който служи, който се жертва, пръв той се ползва.

Двама пътници минавали зимно време на коне през една гора. И двамата били религиозни. На пътя те видели замръзнал човек, полумъртъв. Единият пътник си казал: „Кой ще слиза от коня да се занимава с него?“ Другият веднага слязъл от коня и започнал да търка със сняг замръзналия. Човекът започнал постепенно да се съживява. От търкането и пътникът се стоплил. Обаче онзи, който продължил пътя си, започнал да се вкочанясва от студ. Аз правя следния извод: Истинско добро е това, което засяга цялото човечество. Една мисъл е права, когато засяга цялото човечество. Когато мислиш, чувстваш и действаш така, Бог те благославя. Ще кажете, че нямате време да правите добро. Не, за всичко има време. Нужно е обаче търпение, да дочакаш времето. Дойде някой и ме пита как да постъпи при даден случай. Отговарям: Когато дойде някой при тебе и те пита как да постъпи, ти се постави на неговото място и виж как би желал да постъпят с тебе. Значи ще постъпваш с другите така, както искаш да постъпват с тебе. Велико нещо е да направиш добро. Ако направиш добро на някого както трябва, колкото да е малко то, никога той няма да го забрави. Важно е да направиш доброто навреме, когато човек има нужда от него. Виждаш, че някой дава парче сух хляб на просяка. Не го осъждай защо постъпва така, а ти му дай пресен хляб. Хората още не са дошли до истинското добро. Те сега се учат да правят

добро. Когато правиш истинско добро, с него заедно ти даваш и светлина от себе си.

Ще приведа един интересен случай от живота на Шлятер – виден американски лечител. Той попаднал на един болен, при това беден човек. Шлятер го излекувал и докато се настани на работа, взел го при себе си. Понеже имал само десет долара в джоба си, дал пет долара на бедния, а останалите пет долара задържал за себе си. През нощта бедният откраднал палтото и панталоните с петте долара на Шлятера и избягал. След това трябвало Шлятер да работи цял месец, за да си купи дрехи. След няколко години той срещнал същия човек в Сан Франциско, пак болен. Шлятер и този път се заел да го лекува.

Един мой познат от Нови пазар ми разправяше следната своя опитност: „Един ден бях така изпаднал, имах само един лев в джоба си, едва за парче хляб. Мислех си: Как ли ще изкарам другите дни? В този момент при мене се приближи един просяк, искаше помощ. Помислих си: Ако дам лева, ще остана гладен. Обаче отвътре нещо ми казваше: „Дай лева, не мисли за утрешния ден. Не го ли дадеш, ще ти се случи нещо по-лошо от глад“. Послушах този глас и дадох лева на просяка. От този момент моите работи започнаха да се нареждат добре“.

Казвам: Разумният свят изисква от човека да бъде изправен към закона на Любовта, да не се влияе от никого. Много пъти човек ще дохожда на земята и ще си заминава. Затова той трябва да бъде винаги готов да дава, да има нещо, което да го препоръчва, да му дава кредит. Разумните същества от другия свят знаят всичко, каквото човек мисли и прави на земята. Нашата съдба е в техните ръце. Бог е с нас, докато вършим добро. Щом грешим, Той се отдалечава от нас и ни оставя свободни – да правим каквото искаме. Ние познаваме Бога чрез добродетелите. Пък като грешим, ние познаваме Бога като милост. Той не ни съди, но ни учи как да постъпваме. От грешките и престъпленията Бог наторява своите ниви. Казваш: „Никого не съм убил, никого не съм обрал“. – Пет стотинки да вземеш от човека, ти

вече нарушаваш Божия закон, внасяш дисхармония, както в природата, така и в своя живот. Не е важно колко голям грях си направил. И малкият грях има такива последствия, както и големият. – Защо? Защото си свързан с милиони хора, които чрез греха си ти потикваш към грехове и престъпления. Ти си първата кибритена клечка в кутията. Щом се запалиш, след тебе ще се запалят и останалите клечки.

Нов морал е нужен на хората. Сегашният морал не води към добър край. Да извърташ мисълта си с цел да я нагодиш към истината, това не е морал. Една бедна жена искала да пости през Великата седмица, но нямала възможност да си купи дървено масло. Понеже имала малко свинска мас, тя си казала: „Ето какво ще направя, хем да си хапна малко дървено масло, хем да не наруша поста си". Взела една дървена цев, прекарала през нея стопената свинска мас и се успокоила. Това е самозалъгване, не е истината. Всяка крива мисъл, всяка лоша мисъл към себе си или към другите води към нещастие. Не говори лошо за никого. Не мисли лошо за хората. Отде знаеш, че това, което мислиш и говориш, е вярно? След всичко това хората се питат защо идат страданията. Те са последствие на отклонението на човека от Божиите закони. Като страда, човек постепенно изправя мисълта си. Щом мисълта се изправи, и съзнанието се пробужда. Когато човек страда, душата му разцъфтява. Тогава ангели слизат при него да възприемат благоуханието на неговата душа.

(Кажете ни нещо за смирението.)

То е противоположно качество на гордостта. Горделивият заема всякога първо място, а смиреният – последно. Горделивият иска всички да го ценят, а смиреният цени всички. Той гледа на всички хора като на проводници, чрез които Бог се проявява. Казваш за някого: „Защо го слушаш? Не виждаш ли, че е невежа?" – Не, той е шифрована телеграма. Бог говори чрез него. Макар и да не разбира, какво му се говори, аз го разбирам. Аз дешифрирам тази телеграма.

(Кажете ни, защо човек трябва много пъти да се ражда и преражда? Защо е нужно да минава много пъти през една и съща опитност?)

Всяко раждане на земята и заминаване на другия свят са различни при различните условия. Следователно в тях няма повтаряне на опитностите. Всичко се ръководи от една велика разумност, която се отличава с голямо разнообразие. Като знаете това, за всичко благодарете! Тайната на живота се крие в благодарността. Всеки момент да благодарим за всичко, което ни се дава. Че страдаш, благодари; че се радваш, пак благодари. Че си беден или богат, благодари. И когато получаваш нещо, и когато даваш, пак благодари. Аз не говоря за механическата благодарност. Правете всичко съзнателно, а не механически. Някой пита накъде да се обръща, като се моли на Бога. – Като мислиш за Бога, ти си обърнат вече към изток. Това е мистичният изток. Пазете се от механическите разбирания на хората. И учените мислят механически. Докато не признаят, че и в най-дребните същества и явления има разумност, те все още ще бъдат роби на механическата мисъл. След хиляда години съвременните учени ще бъдат в положението на невежите. Това показва, че много работа им предстои. Учените на миналото са вървели по инволюционен път, т.е. от великото към малкото. Съвременните учени вървят по обратен път – еволюционен, т.е. от малкото към голямото. На границата на двете епохи е Христос. Идването на Христа ознаменува епохата на еволюцията. Христос е трансформатор на енергиите, които идат от Бога към човека. Без Христа човек не може да отиде направо при Бога. – Защо? – Казано е, че Бог е огън всепояждащ. Същото се отнася и до слънчевата енергия. Ако въздухът и водата не трансформират слънчевата енергия, ние не бихме могли да издържим на нея. Христос дойде на земята да се справи със злото. Той пое отровата на злото и го смекчи. Затова Христос проля своята кръв. Тя е квасът на живота. Чрез Неговата кръв се инжектираха всички хора, за да придобият новия живот, т.е. да се

обновят. Този процес е бавен, но сигурен. Който казва, че и без Христа може да се спаси, той не разбира закона. Без Христа не може! Той е светлина, която огрява всички – и които вярват, и които не вярват. Разликата е само в това: които вярват, доброволно са отворили прозорците си за тази светлина. Които не вярват, и до днес държат прозорците си затворени. Едно е нужно: И те да възприемат тази светлина:

Христос казва: „Молете се на Господаря на жетвата да изпрати повече работници“. Ще дойдат работници от невидимия свят. И като намерят готови души за работа, те ще се вселят в тях и чрез тях ще работят. Идат новите идеи в света! Те влизат в стълкновение със старите. – Защо? – Защото старото не иска да си даде своето царство. Обаче новите идеи идат с всичка сила и се налагат. Те коренно ще преобразят живота. Старите системи ще се заместят с нови. Който приеме новите идеи, и той ще се измени. Лицето му ще светне, ще придобие нов израз. Ние сме в преходната епоха. Всички ще минем в новата епоха, ще заживеем по нов начин. Старите форми изживяха вече времето си. Старият живот няма материал за работа. Време е всички хора да повдигнат съзнанието си стъпка нагоре, за да дадат ход на Божествените енергии. Бъдещето носи добри условия. Всеки момент се отива от добро към по-добро. Всичко старо, всичко отрицателно – кражба, лъжа, ще изчезнат. Шестата раса носи положителното в света. Казано е: „Онези, които чакат Господа, ще се обновят“. Това, което става с въглена, за да се превърне в диамант, ще стане и с хората. Новият човек ще бъде като диаманта, ще свети и ще устоява на всичко.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ Кроткият се отличава с вътрешна мекота. Ако търсите Божественото, ще го намерите в мекия елемент. Той иде в света. Мекият елемент работи вече между славяните. С други думи казано: Любовта работи между славяните. Божественият Дух слиза на земята, главно между славянството, и носи новото за всички хора на земята. Той ще се

изяви чрез славяните. Какво означава думата „славянин“? – Човек, който слави Бога. Славянин е онзи, който има отношение към славата на Бога. Той е свързан със славата Господня.

3. Утринно Неделно Слово, държано на 9 октомври 1938 г., Мусала. (Тази неделя Учителя беше на Мусала с братя.)

ЛЮБОВ КЪМ ВСИЧКО

Отче наш
В начало бе Словото

Ще прочета 12 гл. от Евангелието на Матея.

Духът Божий

Всичките хора на земята се намират в едно противоречие, в едно вечно противоречие, което не могат да си обяснят. Ако идете в света вечерно време по селата, когато залезе слънцето, ще видите един гайдарджия, надул гайдата, или някой кавалджия, надул кавала. И около него се насъбрали млади хора, обикалят и играят. Защо играят? Има си някакъв смисъл. Ако минава някой и види тия млади хора, те играят след като са работили. И трябва да им свири някой. Някой път не им свирят, и пак играят - те тогава пеят. В една кръчма виждате, че всички са насядали около масите по 4-5 и по една оканица има пред тях с винце. И всички се разговарят и пият, и вдигат чашите, и викат “Наздраве!” и после “Да живее този и онзи!” Всичките тия, като излизат от кръчмата, някои от тях са тихи, някои почват да пеят по пътя, а някои стават смели и бурни. И като идат в дома си, веднага отворят война с жената и децата, разправят се там.

Мен ми разправя един българин една своя опитност. Отивам в едно село, не се познавам с хората. И един господин ми казва: “Елате ми на гости тази вечер у дома.” Аз обещах. “Да се почерпим” - казва. Пяхме, почерпихме се, измени се характерът му. Като отивам в дома му, той ми казва: “Кой ти позволи да дойдеш тук, в дома ми, да безпокоиш моя дом?” Ще кажеш, виното изменя работите. Ще кажеш, лош човек е. Две неща има у хората. Човек носи със себе си две воли: едната - злата воля, а другата - добрата воля. Едновременно в човека живеят двама. Когато дойде да действа злата воля, ти ще се измениш.

И ще се чудиш сам на себе си. И ще говориш туй, което не е. Това е право, естествено е. А когато дойде добрата воля, пак ще се чудиш. Ще говориш това, за което никога не си говорил. Питам тогава, де е човекът? Философски казано, разсъждавам: човек има два крака, но двата крака - един десен и един ляв крак, не съставляват човека; човек има и две ръце, но ръцете не съставляват човека; човек има две очи, но очите не са човекът; човек има две уши, но ушите не са човекът; човек има и една уста, но устата не е човекът; и носът не е човекът. Чрез очите човек гледа; чрез ушите човек слуша - чрез дясното ухо и чрез лявото ухо. Аз наричам лявото ухо - ухо на лошия човек, а дясното ухо е на добрия човек. Лявото око е на злия човек, а дясното око е на добрия човек. През два прозореца гледа човек.

Та казвам, има противоречия. Хората казват: "Защо стават тия работи така?" Вкъщи, влезнал един паяк, направил си паяжина. И някоя муха бръмчи, пее си тази муха. Чуваш є гласа, пее си тя. Но полека-лека виждаш, туй пение престава. И виждаш, че този паяк омотал тази муха. И след туй взима, че я учи той. Питам, кога е научил той това изкуство? Защо той не остави тази муха да си ходи свободно? А кога му стигна ума да си направи тази паяжина? Гледате някоя котка седи при някоя дупка и дълбоко разсъждава за проблемите на живота - социални, семейни, морални и научни въпроси разрешава тя. И като седи като някоя статуя, си казва: "Само от тази дупка излиза разрешението на този въпрос." И гледаш по едно време един ученик излиза от тази дупка, посмее се малко, излиза навън, обърне се и влиза.

Сега наскоро гледах една картина. Снощи ми донесоха един албум, германско издание. Та има събрани там от разни видни художници картини. Той искаше да ми покаже много картини, но мен ми направи впечатление една картина. Много ми хареса. Сюжетът на картината е едно магаре, две кучета и една котка. Сюжетът е едно магаре с юлар, две кучета - едното възбяло, другото възчерно и една котка. Кучетата - от рода на булдозите, тия късите, с

валчести лица, погнали една котка. И горката, за да се спаси от тях, се покачила на гърба на магарето. Те искат да я хванат. Та магарето ги гледа. Горката се е качила на гърба на магарето, седи и ги гледа. Магарето малко си дигнало крака и се чуди какво да прави сега. Един спор, който се разрешава. Кучетата искат нещо от котката. А тя се качила горе на гърба на магарето и оттам държи реч. Даже, ако искате, ще ви я покажа. Доста оригинална картина е. Онзи художник схванал психологията на кучетата. Пък и котката от страх за кожата си се покачила на гърба на магарето. Пък и самото магаре се намира в недоумение, дигнало си само левия крак и мисли какво да прави сега. Искаше този да ми разправя за други картини, но рекох: Тази е достатъчна, доста оригинална е. Та и ние някой път се намираме в положението или на кучетата, или на магарето, или в положението на котката на гърба на магарето. Сега ще кажем ние, че кучетата са неблаговъзпитани. Че и котката, която се е качила на гърба на магарето, благовъзпитана ли е? Защо не седи настрана, а се качила горе на гърба? Съображения има тя.

Казвам: Противоречията в света от какво произтичат? Има едно вечно противоречие, което на земята не може да се разреши. Вие искате всичките ви противоречия на земята да се разрешат. Това е невъзможно. Сега вие виждате някой път противоречията и ги намирате за несъобразни противоречия. Чувате в курника някой шум, кряка кокошка. Казвате: “Как, този курник е направен да се пазят кокошките от някоя лисица, да не би да дойде да ги нападне и открадне.” Та този уреден порядък на кокошките - виждате, една кокошка плаче. Сегашните хора влизат в курника. Хваща той една от кокошките и кокошката го пита: “Какво искаш от мене, защо не ме оставиш да си почина, вече съм заспала, сега ме дигаш?” Той казва: “Не, искам да се поразговоря малко с тебе, да ми дадеш отчет днес къде си ходила на работа, та и другите кокошки, и вашият надзирател - големият петел, който ходи с вас - да ми дадеш отчет за туй. И по едно време тъй, както говори господарят на кокошката и тя млъква. Е,

хубаво. Млъква, но се усеща особена процедура. Тази кокошка, за да издаде всичките тайни, които се крият в нея, я тургат в една тенджера и с вряла вода ще я посипят, ще є разтворят корема да извадят навънка каквото е глътнала през деня. И след това ще я нарежат на парченца и ще направят нещо от нея. И след това ще дойде цяла една компания, все от изследователи, те да видят как върви работата на кокошката. И като е много тлъста, те ще се произнесат за това, и ако работите са били добре, ще дадат дознание, че тази порода от кокошките е много добра. При това тази храна дава свежест и бодрост, и енергия за работа. И казват: “Да се подигне цената на тази порода кокошки.” Е, питам сега, туй, което аз ви описвам, бихте ли желали да бъдете на мястото на кокошката и да дадете отчет какво правят другите кокошки? Хванат вас някой път и ви питат “Вие защо живеете така?” “Защото не можем да живеем другояче.” Защо рибата живее като риба, а не тъй, като птица? Защото и тя не може да живее другояче. Другото не го е научила. Питат птицата: “Ти защо не живееш като рибата?” Сега тя е птица. Казва: “Аз излезнах вече из водата.” Та във всичките хора има едно вечно разнообразие. Някой казва: - Защо така постъпвате? - Е, по Бога постъпваме. - Е, мислите ли, някой като каже, че по Бога постъпва, какво значи права постъпка? Та нима мислите, че онзи паяк, като изяда мухата, от любов върши това, и че тя, като му бръмчи, му пее? Той казва на мухата: “Обичам те, без тебе не мога да живея. Само твоето слово искам да слушам. И като ми пееш така по евангелски, казва, какво слово излиза из устата на Бога.” И паякът казва на мухата: “Аз живея от твоето слово. Песента, която от тебе излиза, то е за мене живот.” И тя казва: “Значи аз, като ти пея, ти оживяваш, а аз умирам.” А пък законът е такъв: Аз, като престана да пея, и ти ще умреш. Защото има и обратен закон.

Та казвам: В ума си вие имате повърхностни понятия. Вие мислите за туй, което не е. Вие често мислите, че един човек, който постоянно мисли за вас, е същият човек - Петко Стоянов. Вие се

срещате два пъти. Но ти не можеш да срещнеш същия човек. Само веднъж го срещате. Вие срещате един, който е с такси на пътя. Но туй такси не вози същите пътници. И вие всеки ден, като сте дошли тук, вие сте други, не сте ония младите. Едно време бяхте малки деца, сега не сте същите. И после влезе идеята във вас, казвате: "Остаряхме вече." Или някой дойде у вас, казва: "Аз съм болен." Какво значи болен човек? Злата воля ражда болестите. Добрата воля ражда здравето. Злата воля ражда глупавите хора, ражда лошите мисли, а добрата воля ражда добрите мисли. Ти си болен - това е злата воля. Осиромашееш - злата воля. Не мислиш добре - злата воля. Война става - злата воля е. Не се споразумяват хората - злата воля е. И обратното: дойде ли добрата воля, всичко, каквото става тогаз, все е от добрата воля. Ние сега не съзнаваме този момент, казваме: "Не зная какво, но малко станал съм лош." Та нима когато ядете кокошката, вие сте лош? Във вас тогава има особено разположение - страда кокошката, а вие сте радостни и весели. Де е страданието тогава? Страданието е в онзи, който губи, а всеки, който печели, той се радва. Следователно в живота страданията произтичат от известни загуби, които вие имате. В даден случай това е страдание. Щом губите, вие страдате; щом печелите, вие се радвате. Но понеже всичките хора не са еднакво силни, ще дойде един ден и ще настъпят промени. Ти, докато вземаш, си радостен, но ще дойде един ден, ще почнат да вземат от тебе и ти ще станеш нещастен. И тогава хората трябва да се научат в дадения случай на тази закономерност.

В природата има един закон: Туй, което трябва да дадеш, трябва да го дадеш навреме. Защото, ако не го дадеш навреме, ще дойдат и ще го вземат от тебе насила. Войници има. И ако един параход, който пътува в морето, се натовари повече, отколкото трябва, той ще потъне. И ако съвсем се изпразни, пак има опасност да се превърне*. Този параход може да се натовари до известно място. Има си известна мярка. Ако в един параход има съзнание, какво ще мисли той? Някой път нашето повърхностно понятие за парахода е

следното: ако този параход се натовари някой път с много неща, той ще мисли, че е богат и че всичко това, каквото има в него, е негово. Той, като иде до известно пристанище, ще го разтоварят от този багаж и ще го натоварят пак. Той само услужва на хората. Сега и вие сте един параход, и вие услужвате. Вие сте дошли и мислите, каквото имате, че е ваше.

Вие търсите щастие на земята. И турците имат една поговорка: "Олса да инанмам" - и да го видиш, пак не го вярвай! Дотогава, докато човек не разбира смисъла на своя живот, той не може да бъде щастлив. Дотогава, докато вие имате туй съзнание, което сега имате, вие не можете да бъдете щастливи. И ако вие можете да намерите един щастлив човек, доведете го при мен. И аз ще му дам цялата земя на този щастлив човек. Най-първо щастливият човек не трябва да умира, не трябва да боледува, не трябва да бъде зависим. Той трябва да бъде абсолютно свободен. Често аз съм ви казвал, че за да бъдеш напълно свободен, трябва да бъдеш толкова голям, че никой да не може да те измерва; или трябва да бъдеш толкова малък, че никой да не може да те види. Той казва: "Как ще се оправи светът?" Много лесно. Имаш да даваш някому. Онзи, който има да взима, идва и казва: "Ти ми дължиш." Показва полицата, изкарва изпълнителен лист и веднага иде. Ти нямаш нищо, той започва да описва. Хубаво. Ако ти си онзи човек, ученият, дойдат и ти кажат: "Ти имаш да даваш", ти почнеш да се смаляваш и се изгубваш из пред очите им. Тогава те ще се изпоплашат. Не само това, и предметите може да се смаляват, и те изчезват. Хванат някой стол да го опишат, но и столът става малък и изчезва. Масата, къщата - всичко става малко и изчезва. Какво ще каже тогава този съдебен пристав? Ще каже: "Не се описват там нещата. Каквото пипнем - всичко изчезва." И като си заминат те, всичките предмети пак се връщат и явяват. Аз ви казвам, ето един щастлив човек тогава!

Иде един ден една много напреднала сестра тук, от братството. Един брат отишъл и є казал тъй: "Защо не си държиш добре

сметките? Ти пиеш тук кръвчицата на братството." Тя иде при мен и гледам - два реда сълзи - плаче. Тя мислеше, че аз ще є съчувствам, ще кажа за този брат: "Той е грубиянин." Рекох: "Той евангелски проповядва, този човек." Христос нали казва: "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." Та и ти, след като пиеш кръвта на братството, значи живееш в братството, и ако престанеш да пиеш, значи нямаш живот, свършено е с тебе. - Ама той не трябва да говори така. Аз не съм изпила кръвта на братството. Рекох є: "Той е философ. Ти трябва да го тълкуваш това, че кръвта си пила. Ако той беше ти говорил на френски, какво щеше да правиш тогава, като не разбираш езика?" Аз съм дал много пъти примери, дето двама не се разбират. И ако този брат, който беше казал на тази сестра "Ти изпиваш кръвта на братството" и тя се обижда, но след туй той изважда кесията си и є дава 1000 такива английски златни лири, фунта стерлинги. Казва: "Сестра, ще ме извиниш." Тогава тя нали ще му бъде благодарна? На този брат всичката му погрешка седи в това, че той, като є казал това, не извадил кесията си с хилядата лири. Та неговата погрешка седи в това, че той не е отворил кесията си. Законът сега е, че тя пие от кръвта на братството. Но тя не е пила още от неговата кръв, та той трябва да є каже: "Сестра, понеже тебе ти е нужна кръв, от моята кръвчица ще ти дам." Той само констатирва, че от кръвта на другите е пила. И от нашата кръв трябва да пие. Ти, като умреш, няма ли да дадеш кръвта си и на другите? Колко малки същества, всички ще пият от твоята кръв, после от месцето ти ще опитват.

Та, казвам: В новото учение най-мъчното нещо е да примириш противоречията. Някои може да считате, че туй е в реда на нещата. Аз дадох на младите един закон. Казвам, как ще ми обясните психологически следния закон? Идва една майка и се оплаква от нейното благовъзпитано дете, че то ходило в една чужда градина и взело от ябълките. Майката го пита: "Ти защо ходиш да вземаш от чуждата градина ябълки?" То си навежда очите към земята. "Не знаеш

ли, че тебе Господ ще те съди?” То вдига главата си нагоре. “Кажи защо я изяде?” То навежда главата си надолу. “Не знаеш ли, че Господ ще те съди?” То си вдига главата нагоре. “Какво си вдигаш току очите нагоре и надолу?” С това детето є отговаря: “Земята ме накара да взема ябълката, а Господ ми позволи да я изям.” Майката, като го пита “Защо гледаш надолу?”, детето отговаря: “Защото искам да ям.” “А защо гледаш нагоре?” “Защото отгоре ми позволиха. Ако не ми позволяват отгоре, не мога да ям нищо.” Защото без позволение от горе, никой човек не може да извърши нищо, ако не му е позволено.

Как ще обясните онзи пример за Жан Валжан в романа на Виктор Хюго? На онзи епископ му откраднали златния светилник и той пред полицията казва: “Още един златен светилник имам. И него ще му дам.” Той не го хваща за гушата и не му казва “Ти какво правиш?”, а сам си казва, че той е причината за [открадването на] златния светилник. Кой може да го задигне, ако той беше направен от пръст? Но понеже той е направен от злато, ще се намери някой да го задигне. Сега какво иска да каже Виктор Хюго? Че ние сме взели чуждото имане, че ние на Господа златото сме взели и цял въпрос става кой има повече злато и кой има по-малко. Казвам: Религиозните хора как ще разрешат въпроса? Ако аз бях един учен човек, според както сега хората живеят, според този начин, както ние живеем, нещастието върви подир нас като сянка. За да бъдеш ти щастлив, не ти трябва да имаш нужда от пари и да ги търсиш отвънка. Ти трябва да имаш тази магическа пръчица и като тропнеш и бутнеш в джоба си, един фунт английски ще имаш. Тропнеш два пъти - два фунта. Три-четири пъти тропаш с едната ръка, с другата ръка. Ако от джеба ти винаги излизат тия златни монети, щеше ли да бъдеш в противоречие? Отиваш някъде за дрехи - пари нямаш, но ако тропнеш, веднага дрехи ще имаш и ще се облечеш с тях. И при това, ако тропнеш, ще изчезнеш пред дрехарина. Сега аз ви говоря за това, което не може - във вашия ум не може да бъде това. Като четете

приказките на Халима, в “Хиляда и една нощ” нали ги има такива случаи там - които са чели от вас?

Турете една идея: Не изисквайте! Вие някой път питате: “Защо Господ направи така?” Не. Всяко училище си има своя програма и доста изпити. Всеки ученик трябва да бъде изпитан. Казвате: Тежки изпити. Те изпитват за онази материя, която ти си учил. Какво лошо има, ако един ученик го поставят на изпит? Изпитват те със сиромашията. Това е един предмет, който си учил. С богатството как ти живееш и със сиромашията как да живееш. Ще те питат каква е разликата между богатия и сиромаха. Представете си, че богатият е богат, но стомахът му е развален. А сиромахът е сиромах, пари няма, но стомахът му е здрав. Единият е богат с пари, отвънка, а сиромашия има в стомаха си. А другият е сиромах отвън, а отвътре е богат. Аз бих предпочел вътрешното богатство на сиромаха, отколкото външното богатство на богатия. Вие мислите, че който има външното богатство, той има и вътрешното богатство. Едновременно в света това не съществува. И в духовния свят не съществува. Понеже противоречие има във физическия свят и в духовния. В човешкия свят винаги хората започват с доброто. Всяко нещо, което започва отначало с доброто, накрая ще свърши зле. Вие се раждате деца, майка ви и баща ви ще ви приемат, ще те облекат, но като умреш, ще те заровят в земята. Значи началото на живота е добро - с песни, а краят е лош. Че никой не е избягнал тази съдба. В духовния свят е обратното. Там почваш зле, а накрая е добре, свършваш с добро. Отначало страдаш, а накрая благуваш. Само в Божествения свят нещата започват добре и свършват добре - свят без изключения. Вие искате на земята да внесете законите на Божествения свят, но трябва да съедините началото на човешкото с началото на духовното и края на човешкото с края на духовното. Ако не ги съедините тия двете противоречия, вие не може да разберете Божествения свят, защото Божественият свят е едно примирение на противоречията. Доброто е

примирение между човешкия и Божествения свят - едно определение и в човешкия, и в ангелския свят.

Та казвам: Когато вие сте нещастни, тогава ще идете при ангелите. А когато сте радостни при ангелите, не слизате при човеците. И затова на земята винаги се сдружават хората - един лош и един добър. Затова на земята най-първо ще дойде добрият, той започва работите и ще свършат със злия. В духовния свят най-първо започва работата лошият и свършва с добрия. А в Божествения свят започва добрият и свършва пак добрият.

Та казвам: Само Божественото във вас може да примири нещата. Няма никакво примирение в света. Защо така? Всичко каквото сме преглеждали, няма нито един философ, който да е дал едно правилно разрешение. И ако вие мислите, че могат да ви обичат от началото до края, вие се лъжете. Всички ще бъдете обичани и после изоставени; всеки ще бъде здрав и болен; и всеки ще бъде богат и сиромах. Няма да остане противоречие в света, което да не дойде във вашия ум и във вашите чувства, и във вашата воля.

Та някой път аз виждам хората, какви ли не мисли имат - това, което не е. Защото всички противоречия в света произтичат от имането. Ако човек нямаше отворена уста, ако се затвореха устата на човека, тогава противоречието за яденето щеше да бъде разрешено. И ако бяха затворени ушите на хората, да не слушат, тогава противоречията, които съществуват между хората, нямаше да ги има. И ако бяха затворени очите, и ако ги няма и краката, не щеше да виждаш лош човек в света. Тогава какво ще остане? Затвори си очите, ушите, устата и злото ще изчезне от света. Но и човек изчезва. Кое е по-хубаво в дадения случай: да са затворени нашите уста, или ние да сме господари на нашите уста; да са затворени нашите очи, или ние да сме господари на нашите очи, на нашите уши; да изчезнат нашите ръце, или да сме господари на ръцете си и на краката си?

Сега аз някой път се чудя на вашия ум. Някои седят и не мислят нищо. И даже децата и майките не мислят. Така се чудя на вас. Някои

цитират мен и казват: “Учителя тук така каза.” - Нищо не съм казал. Това, което ти мислиш, аз не съм го казал. Някой казва: “Че как е възможно човек да обича всички?” Но това е една възможност, едно предположение, което трябва да опиташ. Трябва да го опиташ. За онзи, който не го е опитал, е невъзможно, но [за] който го е опитал, е възможно. Едно малко шишенце, което събира един грам, не може да събере едно кило вода. То е невъзможно. Ти, ако си едно малко шишенце, не можеш да събереш едно кило, но аз мога да обичам всички. За онзи, който може да събере едно кило, той може да има повече вода, той може да обича всички. Но за онзи, който може да събере един грам, казвам: “Този въпрос не се отнася за тебе.” Защо е създаден светът - това е за учените хора. Когато говоря за Любовта, аз разбирам, за добрите хора, за умните хора. Когато говоря за Любовта, разбирам онези хора на Любовта, на тях говоря. Онези, които не обичат, не ги засяга този въпрос. Те да си вървят по своя път. И казвам: Вие често страдате за чуждите погрешки. Може вас да ви хипнотизират и да ви турнат известно престъпление, без вие да сте го извършили. И вие да страдате за това. Може да ви турят чужда мисъл, че сте извършили известно престъпление. Може да ви турят в хипнотически сън и да ви кажат, че вашата ръка е изгоряла и да ви произведат една рана. Или могат да ви вцепенят крака и като станете, кракът не работи. Всичко могат да ви направят.

Та най-първо вие трябва да се освободите от една хипноза. Вие казвате: “Колко лош човек съм.” Как е възможно онзи човек да стане лош, който Бог го е направил? Как е възможно златото да стане лошо? Това е невъзможно. Лошавината е нещо външно. Вие се лъжете, че сте станали лош. Или пък казвате, че сте станали добър. Как може желязото да стане злато? Желязото си е желязо, лошият човек си остава всякога лош. И добрият всякога си остава добър. Но добрият човек, като се приближи при лошите, лош става. В дадения случай и лошият човек, като се приближи при добрия, става добър. Той чувства, че е станал добър. Той се усеща, че е добър. Но като се

отдалечава, казва: “Пак съм лош.” И добрият човек, като се приближава при лошите хора, чувства лошавината и казва: “Станах лош.” И после, като се отдалечи, казва: “Пак станах добър.” Та сега вие трябва да знаете добри ли сте, или лоши. Ако не сте добър, някой добър човек трябва да се приближи при вас. Вие трябва да търсите добрите хора, за да бъдете добри. Пък ако сте добър, какво трябва да правите?

Сега аз ви давам тия неща, за да разсъждавате. Вие казвате: “Каква философия е това? На човека ще му изскочи умът навън.” Та умът ви и сега е изскочил. Всеки човек, който разсъждава, умът му е намясто, а който не разсъждава добре, умът му е изскочил навънка. Не мисли, че като умът ти е намясто, ти всичко можеш да разрешиш. И хиляди години още да минат на земята, има какво да учите. И пак ще бъдете деца. Но ще бъдете радостни, че вървите по Божия път, и ще обичате Божиите пътища. Някои мислят, че са разрешили всичко, и като идат на небето, ангелите ще им пеят и те ще ходят. Че ангелите не са музиканти. Те имат една велика работа. Те са същества, които управляват цялата вселена! Каква работа имат те! Вие казвате: “Те ще пеят на земните хора, на Ивана, на Драгана.” Свършил работа някъде и ангелите ще му пеят. Не мислете така. Когато някой цар се забавлява с някой беден човек, то е благородство. Минава той, че му казва една сладка дума. То е една случайност, едно съвпадение. И някой път ние имаме едно голямо въображение и казваме: “Как, Господ да ме е забравил!” Че Господ има толкова работи да мисли, че ти нямаш право устата си да отвориш. Че Господ като духне, ти ще изчезнеш от земята и няма да се намериш никъде. Та вие нямате страх. Един ден ще дойде страхът. Има нещо, за което човек няма право да се бунтува. Правете всичко, но като дойдете до Името Божие, там трябва да имате само една идея - благодарност! Нищо повече! И злият, и добрият човек, като дойдат до Бога, трябва да мълчат. Понеже Господ е благ и няма какво да каже човек. Всички трябва да имате благодарност към Него. И лошите духове мълчат, защото няма какво

да кажат. Като дойде някой лош дух до Господа, Той Господ му даде всичкото, и няма какво да вдигаш шум.

Та казвам: Противоречията са наши създания в света. А великото благо в света, то е Бог и всичко онова, което от Него излиза, което Той е родил. Та казвам: Идете при Бога и Му се молете, и каквото ви даде, бъдете благодарни! Аз тук, откакто съм дошъл, от толкова години, дотегнало ми е вече да слушам все оплаквания: "Мър-мър-мър, еди-кой си брат, еди-коя си сестра." Мърморковци, ще оправят света. Морал турят. Оставете вашето морализиране! Знаете ли какво нещо е чистотата? Че онази вода, която излиза и се окалва, как ще определите [как] влиза в морето? Ти остаряваш. Как ще си обясниш, в младини са те почитали, а в старини никой не те почита? Как ще си обясните това? Някой път ти казваш: "Ще ме погребат." И като те турят в ковчега и те носят, и всички хора казват "Умря!" А пък ти лежиш и знаеш, че не си умрял. Какво ще кажеш на това? И виждаш, че там в гроба се разкапваш и изгубваш имането си, стоката си, богатството си. И оставаш Петко Стоянов без тяло, без уши, очи, крака. А имаш идея за ушите, краката, разбира се, и мислиш за тях. Искаш да видиш, но нямаш очи; искаш да ходиш, но нямаш крака; искаш да работиш, но нямаш ръце, нямаш с какво да работиш; искаш да видиш, а няма с какво да видиш.

Вие мислите, че невидимият свят е като физическия. Вие не знаете какво нещо е Любовта. Аз се чудя на голямата лъжа, която съществува. Дойде някой до мене, иска да ме люби. Аз разбирам Любовта в дадения случай така: Ти си жаден. Минава някой благороден човек с чашата си и ти дава. Това е Любов. Или си паднал някъде и си изкълчил крака си. Някой ти намести крака. Това е Любов. Ти си пътник, приемат те в дома, дадат ти вечеря. Това е Любов. Каквото и да ти направят - най-малката услуга, в това седи Любовта. Любовта е нещо, ние сме проводници на нещо, което излиза през нас. И като дадем ход на Любовта, Любовта е, която създава хубавото. Ти, ако не любиш - като казвам аз, че трябва да обичаме

всички, аз разбирам една велика идея! Ти не можеш да бъдеш гениален човек, ако не обичаш всичките! Защото да обичаш всичките, това са възможностите ти да станеш гениален. Ти, като обичаш всичките, това е заради тебе, ти ще добиеш възможностите да станеш това, което искаш. И ти, ако не обичаш всичките, това не можеш да го постигнеш. Ти считаш - за да обичаш всички, ще изгубиш всичко. Бог е скрит някъде, и като обичаш всичко, и като Го познаеш във всичко, Той ще ти даде едно благословение. Ти като видиш Бога и в лошия човек, Той ще те благослови. Златото и като го окаляш отгоре, то пак си е злато. Бог и в най-лошите хора Той е все същият. Той не се изменя. Изменяме се ние. Бог си остава всякога такъв. Той е вечна доброта! Бог остава всякога неизменяем в своята вътрешна доброта. Под думата "Дух", аз разбирам туй вечното, неизменното. Духът е това! А под думата "Любов" разбирам Проявлението на Бога. Първото проявление на Бога, това е Любовта - това вечното, неизменното. Не може да го знаем. Любовта е първият лъч на Бога, за да покаже своята добрина на Любовта. Това, което излиза от Него, това е Любовта! Любовта носи живот, носи всичките блага. Ако един ден Бог не иска да се изяви, тогава Неговата Любов ще престане. Не че Любовта ще престане, но Той ще живее само за себе си. Но като казваме, че Бог е Любов, ние разбираме, че Бог живее не само за себе си, а живее и за нас. Ние трябва да се радваме, че Бог се е проявил като Любов и живее заради нас. И щом Бог живее заради нас, и ние ще живеем заради Него. Тъй трябва да се разбира!

Сега това е за вас разрешението. Така трябва да разсъждавате. Кой е прав, кой е крив? Всички са прави и всички са криви. Всичките хора са прави в началото и в края всичките хора са криви. А пък в духовния свят всички в началото са криви, а всички в края са прави. А в Божествения свят всички са прави и в началото, и в края. Желая и на вас, и вие, като преминете тия двата свята, да дойдете в света, дето да станете и в началото прави, и в края прави.

Добрата молитва

Преди няколко дена беше, върви една сестра и ми казва: “Учителю, миришеш на тютюн.” Казвам: “Права си, бях между тютюнджии, които пушат, и мириша на тютюн.” Тя казва на тютюн мириша, като че аз съм пушил тютюн. Та и аз ще ви кажа на вас: “На тютюн миришете.” Та често ще ви казват: “На тютюн миришете.”

6,15 ч. с.

4. Утринно Неделно Слово, държано на 16 октомври 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев. (Небето съвсем ясно. Времето меко, приятно, топло. Вън, на поляната всички с Учителя си направихме упражненията.)

ПОСТОЯННАТА ВРЪЗКА И ЕДИНСТВЕНАТА МЯРКА

Добрата молитва
Духът Божий
Размишление

Ще прочета 28 глава от Евангелието на Матея.

В начало бе Словото

Всичките хора страдат от еднообразие в света. Страданието е еднообразие. Безверието е еднообразие. Да се обезсърчава човек е еднообразие. Старостта е еднообразие. Всички отрицателни неща, които има човек, това е еднообразие. Най-първо хората, когато започнат една работа, започват я с голямо усърдие, но колкото времето минава, изгубват усърдието. Учениците, като постъпват като деца в първо отделение или в гимназията, са много усърдни, но като наближи последната година, казват: "Кога ще се освободим?" Като не разбират вътрешната връзка между предметите, между уроците, учението им се счита за еднообразие.

Вие идвате всяка сутрин в 5 часа. Като станете, погледнете и казвате: "Пак ще се ходи." Считате го като едно военно задължение. Считате това, че ви е писано като задължение. Сега, питам ви, защо ще дойдете? Ще дойдете и оттатъка ще минете. Заповед е това! Наказание има, арестуване има. Някой казва: "Ние сме свободни да идем и да не идем." Вярно. Сега, ако дойдете, какво ще спечелите? И ако останете в дома, какво ще спечелите? Щом станете сутринта, казвате: "Като отидем, какво ще спечелим?" Ще изгубим доста енергия. Половин, един киловат - колко киловата от тая енергия ще се похарчи? А плаща се. Тук колко плащат на киловат? Мисля, че 7 лева. Докато дойдете тук, два киловата енергия ще изхарчите - 14 лева. Аз

предлагам толкоз. Това трябва да се провери. Два киловата. Аз го вземам като закон на противоречие. Може да е един, половин или повече от два. Но и един киловат да е, пак има две половинки. Единицата пак съдържа две половинки.

Вие казвате: “Кое е важното в живота?” Вие седите и казвате: “Трябва да се живее.” Няма по-хубаво от това да живеете. Тогаз животът има радости и страдания. Радостите - това е място на Бога, а пък страданията - това е място на човека. Щом страдате, вие сте в човешкия свят. Щом се радвате, вие сте в Божествения свят. Щом страдате, вие сте при хората. Щом се радвате, вие сте при Бога. Казвате: “Защо страдам?” Защото сте при хората. Питаш: “Защо се радвам?” Защото сте при Бога. Щом сте при себе си, вие страдате; щом сте във вашето Божествено, вие се радвате. По някой път вие казвате: “Защо ни са страданията?” За да дойдете при хората. “Ама не може ли без това?” Та и вие сте от хората! И ако се откажете от хората, трябва да се откажете от себе си. Човек може без страдания, но ще се откаже и от баща си, и от майка си, и от себе си и ще бъде без страдания. Вие искате да живеете при хората и да бъдете щастливи. Това е невъзможно. Там, дето има страдания, там има хора. Там, дето няма страдания, няма хора. Та човек трябва да живее при хора. Казват: “Да живеем при хората!” Аз разбирам, че да живееш между хората, трябва да страдаш. И кой от вас, като е живял между хората, не е страдал? Даже между най-обичните от вас. Майката, която счита за идеал своите деца, тя била ли е така щастлива? Даже един проповедник, който е обърнал толкова хора, между своите пасоми бил ли е щастлив? Учителят при учениците си бил ли е щастлив? Съдията бил ли е щастлив при хората? Не. Всякога там, дето са хората, има едно недоразумение. Сега мен ми е целта да ви дам едно конкретно определение. Страдаш - значи си между хората. Защо и за какво - това е ваша работа, трябва да изучавате. И ако ви дотегне животът, тогаз опитайте, откажете се от хората и от себе си. Казваш: “Не може.” Щом не може, тогаз ще живееш между хората. Щом искаш да бъдеш

щастлив, тогаз трябва да се откажеш от хората. Какво значи да се откажеш от хората? Ако питате българина, той ще ви каже, българинът поддържа така: за да се ожениш, трябва да тропаш на хорото. Защото днес се хваща човек на колелото, утре се хваща и стане едно с колелото, и започва човешки свят. Значи другарката ще ви намери на хорото. Но питам: Без хоро не може ли да се намери тази другарка? Втората жена пак на хорото ли я търсиш? Първата жена я намери на хорото - красива, с хубава рокля, спретната. А пък втората е вече доста обикновена, на хорото няма да я търси той. А пък ако намери трета, къде ще я намери? Има някои старци, които се женят на 80 години. Той не може без бабичка. Тук вземам думата "женитба" в широк смисъл. Човек за всяка работа, която върши, той все се жени за нея. Вземеш лопатата, ожениш се за нея; вземеш мотиката, ожениш се за нея; впрегнеш вола, ожениш се за него; вземеш пианото, ожениш се за него. Дотегне ти, туриш ги настрани. На български "жена" значи работа - жънеш с паламарка и туряш настрани. Женитба значи узрялото жито да го ожънеш, да го вържеш на снопи, да го счукаш, да замесиш хляб и да ядеш. Някой ще каже: "Това женитба ли е?" Така го разбирам аз. Сега това са ред от разсъждения. Всяко едно разсъждение е полезно дотолкоз, доколкото може да даде един правилен извод или да допринесе нещо.

Сега говоря за Христа. Кое е най-важното в Христа? Неговото възкресение показва, че вън от човешкия живот, от обикновения живот, който ние живеем и от който един ден ще се лишим, има друг един живот. Или ти си като един наемател. Наел си една къща за десет години. Взел си я под наем и след 10 години, като изтече срокът, ще ти кажат: "Напуснете къщата." Питаш: "Не може ли другояче?" "Ще излезеш." "Ще я дам на другиго. Ще я ремонтирам." Ще ти кажат: "Трябва да излезеш." Ще ти кажат много причини. Живееш в едно тяло. Като напуснеш този живот, къде ще отидеш? Христос казва, че има друг един свят. На опит го доказва. Умира и оживява. Става видим и невидим. Значи доказва, че има друг един живот.

Интересното е, че като отидоха тези, които той покани, едни повярваха, а други се усъмниха. Защо се усъмнили? Защото им се струвало, че не прилича на Него. Има нещо в смъртта. Онези, които имаха духовна светлина, виждаха образа Христов, а онези, които нямаха тази Божествена светлина, показа им се, че не е Той.

Сега да ви наведа на следюущия пример. Вие по някой път, когато сте в добро разположение, вярвате, че Христос е възкръснал, но като дойде изпитанието, помрачава се умът ви и се съмнявате дали е възкръснал Христос и да не е това някаква измама. На това ме навежда един пример. Един от най-видните български свещеници ми казваше: Какъв дявол ме изкушава? След като чета Евангелието си казвам: "Възкръснал ли е Христос? Ако не е възкръснал, какво учиш?" И казвам: "Махни се, дяволе!" "Какво, ще се махна, но ако не е?" И един ден, като чета Евангелието, си казвам: "Ти вярваш ли, или не?" "Но ако е възкръснал?" - слушам някого вътре в себе си. Ще кажеш: "Но ако е възкръснал Христос?" - тогаз онзи млъкна. Казва той: "Аз не зная, че е възкръснал." Аз го питам: "Ти там ли беше, да знаеш, че не е възкръснал? И аз, и ти не бяхме там. И аз, и ти трябва да се учим. Сега ще проверяваме кое е вярно." Трябва да има известни доказателства, с които може да се докаже дали нещо е реално, или не. Дали тази печка тази сутрин е била палена, или не? Как ще докажем? Щом силно е отоплена печката, тя е палена. Щом не е отоплена, не е палена. Това е най-простото доказателство. Значи щом е палена, тази енергия съществува някъде из въздуха и всеки един от вас може да направи един опит дали Христос е възкръснал, или не. Някой студен зимен ден, когато отвън има 30 градуса студ, направете опита. Ще ви дам два вида доказателство: едно физическо и едно умствено. Не зная дали първото ще може да го направите, но второто е по-лесно. Първото е много трудно. Седите вкъщи и нямате въглища. Краката ви са измръзнали и ръцете вкочанясали. Искате да знаете дали Христос е възкръснал. Ще кажете: "Ако Христос е възкръснал, да ми се стоплят краката и ръцете, а пък ако не е възкръснал, нека си седят такива,

каквито са - да зная поне истината.” Да допуснем сега, че 10 души правите опита и на петтях души се стоплят краката, а на другите - не. Излизате с две мнения. Де е погрешката? Едни казват: “Нашите крака не се стоплиха.” Онези от вас, които сте казали и сте повярвали, на вас ще се стоплят краката ви. А пък другите, ако кажат “Аз казвам, но я се стоплят, я не се стоплят краката” и ще останат краката им такива, каквито са били.

Сега втори опит. Първият опит е на физическото поле. Да кажем, че вие се намирате в едно вътрешно помрачение във вашия ум, дошли сте до отчаяние, не ви се живее вече и търсите да се хванете за сламка. И казвате: “Тази тъмнота, която е в мен, ако Христос е възкръснал, нека тя да изчезне в момента, а пък ако не е възкръснал, нека тъмнината да си остане!” Сега някои искат исторически доказателства. Всеки един от вас може да провери. Реалността е нещо, което постоянно присъства. Сега, ако се обърне този ключ, можем да прекъснем течението на електрическия ток и ще изгаснат лампите. Това не показва, че няма енергия. Но като завъртим ключа, пак ще светнат. Вярата е само завъртване на ключа. Вярата само дава възможност да се проявява реалността. Завърти ключа и ще видиш дали има светлина, или не. Какво ти струва да завъртиш? Като завъртиш, нищо няма да спечелиш, но веднага във въздуха ще се яви светлина. Вярата в света е следното: само да обърнеш онзи ключ, който ще даде възможност да дойде Божествената светлина. И като дойде тя, нещата наоколо ти ще станат ясни, защото без светлина нещата не са ясни. Представете си, че има друг ключ там и като го завъртиш, ще се стопли печката. Сега, според стария начин, трябва да се изчисти печката от пепелта, после да се турят малко дърва, отдолу малко запалки, ако се пали печката отдолу. Или, ако се пали отгоре, тогаз въглища и после дърва горе. Това е старият начин. А пък по новия начин веднага ще завъртиш ключа и печката ще светне, ще се нагорещи. А най-новият начин за отопление ще бъде този. Всичкият този салон е обкръжен с жици отвън. Като пуснеш ток по тези жици и

целият салон ще се отопли. Целият салон е опасан с 400-500 жици и като завъртите този ключ, за колко минути ще бъде отоплен? За половин час. Това зависи вече от човешкия ум. Това зависи от вашата инсталация. Сега вярата ви е дотолкоз, доколкото палите печката с въглища или с горно, или с долно горение. А пък с електричество още не се отопля̀вате. Аз виждам вашето заблуждение. Вие ще питате: "Няма ли да изгори къщата?" Ни най-малко. Понеже къщата няма да бъде от дърво, а от стъкло. И ще пуснете ток. Ще бъде чисто. Няма да има пепел. Стане ти горещо, ще завъртиш ключа и ще имате една умерена топлина. Всичко това, което ви говоря за външния свят, ще го направят хората. Но и отвън да го направят, светът няма да се подобри. Но всичката тази инсталация можем да я направим и вътре в нашето тяло. Няма да ви трябват много въглища. Ще си имате инсталация. Отвън в бъдеще ще си носите по две жици прекарани от главата надолу под дрехите ви. И щом излезете вън, завъртете ключа. Вън има 30 - 40 градуса студ, но на вас е топло. През дрехите и през обущата минават токовете. Токовете текат. Краката ви и ръцете ви са топли и се чудите каква е тая работа. Инсталация има.

Сега казвате: "Това възможно ли е?" Възможно е. Хората го правят. Ако отвън е възможно, и отвътре е възможно. Та онова, което изстудява човека, това са неговите отрицателни мисли. Студът, това е признак на едно сгъстяване на материята. Студът показва човешкия живот. Там, дето има студ, водата се втвърдява. Течната вода се втвърдява и можеш да ходиш по нея - това е едно благо, но по нея нищо не расте. Но щом се стопи водата, по водата не можеш да ходиш, но всичко расте там.

Сега във вас има противоречия. Вие искате да имате всички блага на живота и пак да бъдете близо до Бога. Ако искате да бъдете щастливи на земята, вие Божието благо не може да разберете. Ако искате да имате 100 милиона, 200 милиона или един милиард и искате да бъдете щастливи, не е възможно. Ако имате къща, няма да бъдете щастливи. Другите хора ще бъдат щастливи, но на вас ще бъде

тягост вашето богатство. И най-богатият американски милиардер, един вестникар, почнал да продава, да ликвидира. Той е на 75 години. И вижда, че така както е живял, животът е безсмислен. Всички неща ги продава, иска да живее хубаво вече. Дошла нова светлина в ума му. И друг един богат американски милионер, който три пъти пропадал и три пъти се въздигал, казва: "Всичко, каквото имах, ми го взеха." Имал една Библия за 5000 долара. И нея му продали за дълга. На този богатия милионер не му оставили и Библията. Хората, които искат да вземат, вземат всичко. Аз не съм против богатството, но казвам, че има едно богатство, което няма основа. То ще се изгуби. Има една сиромашия, която няма основа. Има едно знание, което няма основа. Има една добродетел, която няма основа. Всички онези неща, положителни или отрицателни, без основа, ще се изгубят. То е преходно. А има едно богатство, което има основа.

Представете си, че вие знаете, че сте ясновидец и знаете къде има скъпоценни камъни, скрити в земята. Знаете всичко, каквото е скрито. И питам: Ще бъдете ли тогава беден човек? Трябват ви пари. Имате полици. Ще отидете, ще разровите и ще вземете колкото пари ви трябват. И после пак ще заринете. И навсякъде, където ходите, земята ще бъде отворена за вас. Но казвате: "Как да го имаме това?" Вие може да искате да го имате, но от невидимия свят нямат доверие още във вас, защото, ако ви го дадат, вие ще го вземете и ще го съберете на едно място. Казвам тогаз: За кого Бог е създал златото? Какво е предназначението му? Да се избиват ли хората за него? Златото в органическия процес е проводник на чистия живот. Човек, който няма злато в своята кръв, в своите чувства, в своите постъпки, в своите мисли, той е сиромах човек. Вие ще ме попитате: "Защо Христос не е учил това?" Защото не бяхте там. Колко души бяха при него? Някой казва: Дали аз бях ученик на Христа? Казвам: "Ти не си ли от 12-те?" Къде са 12-те? Че ако ти си един от 12-те, как си го забравил? И за две хиляди години освен че не си прогресирал да разбереш, че си бил с Него, но си забравил.

Дохожда ми наум онзи анекдот за българите. Не зная дали е български анекдот, но минава за такъв. Защото те са анекдоти от разни народи. Млади хора отишли за войници и стояли повече от 20 години. И им израснали бради. И отиват при жените си, и ги питат: “Вашите мъже имали ли са бради?” Жените казват: “Не, те нямаха бради.” Те казват: “Тогаз не сме ваши мъже” - и си заминават. Отиват до едно място и правят престъпление. И им обръсват брадите, и ги пускат. И отиват пак при жените си, и ги питат: Жени, вашите мъже имаха ли бради? - Нямаха. - И ние нямаме. Тогаз сме ваши мъже.

Какво показва брадата на човека? Човек, който има брада, показва, че не е работил. Всички животни дълго време са почивали и са брадясали. Мъжете повече са брадясали, отколкото жените. Гледам една млада сестра и є казвам: “Трябва да работиш, защото гледам, че на лицето ти почна да никне брада.” Това беше млада сестра - на 26 години и брадясала. Брадата е признак на онзи мъжки елемент, когато човек почва да става груб. Като загрубее човек, брадата му ще израсне. И по брадата, и по космите ще познаеш човека. Ако космите са по-тънки или по-дебели, ще познаеш дали принципът, който е водил човека, е мек, или груб. Мекотата е винаги женски елемент. Онези органи, които имат мекота, например сърцето, нямат никак косми. После езикът и прочие. Онези елементи, които поддържат човешките мисли, нямат косми. Отвън космите са дадени, на физическото поле. Всеки косъм представя проводник на енергия. Ако електричеството във вашата коса преобладава, косата ви ще стане остра. Ако преобладава магнетизмът, косата ви ще стане мека. Ако електричеството преобладава във вас, вие ще бъдете твърд, груб, сприхав, а пък ако преобладава магнетизмът, ще бъдете нежен, мек. Има хора, до които като се допреш, казват: “Не ме бутай.” Той е цяла батерия. Да не стане контакт с него, стой 25 сантиметра настрани от него. Ако го бутнеш, ще стане преливане на тези енергии. Когато хората се събират на едно място, безверници и вярующи, онези хора на безверието са положителни хора. Те са хора на мъжкия принцип.

Всички безверници са на мъжкия принцип, а пък верующите - на женския принцип. Всички, които вярват, са все жени. Така седи въпросът. Вярата е женски принцип, а безверието е мъжки принцип. Любовта е женски принцип, а пък безлюбието е мъжки принцип. Мъдростта е женски принцип, а пък глупостта е мъжки принцип. Истината е женски принцип, а пък лъжата е мъжки принцип. Къде ще му иде тогава краят? Трябва да разгледаме този въпрос по-дълбоко. Има два вида мъже. Има едни мъже положителни, има и мъже отрицателни. Има и жени положителни, и жени отрицателни. Вас да не ви смущава думата "отрицателен", или грубият и мекият принцип в света.

Та казвам: Ако ти съзнаваш своя пол, че си мъж, и мислиш, че ти си едно божество и можеш да направиш каквото искаш, ти непременно си от невежите. Ти тогаз не разбираш закона. Всеки човек, който мисли, че е самостоятелен, който мисли, че може да направи каквото иска, той веднага ще дойде в стълкновение с Божествения принцип. Какво ще стане, ако всеки каже "Аз мога да направя каквото искам."? Всички хора могат да направят каквото искат. И всичките противоречия не произтичат ли оттам? Няма човек, който да не се обижда. Аз съм правил опити. Дойде някой при мене, и още като влиза казва си: "Този шмекер лъже хората." Аз тогаз казвам: "Аз такива лъжци като тебе не ги искам! Я навън! Ти, още като влезе ме обиди. Вън, нищо повече!" Казвам му: "Невъзможно е да бъда такъв, какъвто ти ме мислиш. Най-първо, за да мислиш, че съм такъв, какво съм ти изял? Кажете ми! Ако съм ти направил някоя пакост, аз ще се издължа на тебе." И казвам му: "Аз ти давам този урок. Не ти е приятно, не го прави ти."

Като влезеш в един дом, кажи си: "Ето един добър, отличен човек!" Както постъпиш, и хората ще постъпят така с тебе. Вие ще отидете при Бога и мислите, че Той прави каквото иска. Мислите ли, че в такъв случай Той ще ви посрещне вас? Ще ви изхвърли навън. Кракът ви няма да стъпи там! Аз проповядвам Любов, но напуснете

глупавата, неразумната любов в света. Любовта е нещо разумно. Като отидеш при Бога, ти трябва да мислиш, че няма друго същество като Него в света. И тогаз Той ще мисли ли за тебе точно така? Той твоята хубава мисъл ще я повърне на тебе. Той ще каже: "Понеже ти мислиш така за Мене, давам ти тази мисъл. Давам ти благословението Си. Бъди като Мен!" И ти ще бъдеш радостен. А пък ти, щом мислиш, че е лош Той, тогаз Той ще ти го повърне това и ще ти каже: "Бъди и ти като Мен." Някой казва: "Господ ще ни прости." - Ако ние мислим за Него така, както трябва. За Бога трябва да имаме една определена мисъл. Никой няма право да мисли другояче. За себе си можем да мислим и за ближните си както искаме. Но за Бога, който е мислил другояче, той се е намерил в едно голямо противоречие.

Нашето нещастие произтича от това, че ние искаме да се освободим от една зависимост и не знаем как да се освободим. Преди години идва една сестра и ми казва: "Дотегна ми животът вече. Не ми се живее! Отчаяна съм!" Аз искам да видя с какво може да бъде тя щастлива. Вземам 4 пендари по 100 лева и ги тургам в един плик, и є ги давам. И след половин час тя е щастлива и казва: "Имало добри хора в света!" Но утре, като престанат четирите пендара, пак си наведе човек главата надолу. Дадат ти един пендар - изправиш се, изхарчиш го и се наведеш. От Господа по 20 пендара ти вземаш всяка минута. Щом Господ не ти дава пендар, ти се мъчиш, не можеш да дишаш. Ако Господ ти хване гърлото, не ти дава нищо, тогава какво ще правиш? Ще се мъчиш. Ако Господ не ти дава да ядеш, ще се мъчиш. Бог задоволява всичките ни нужди в света. Ние искаме да бъдем щастливи. Нека да мислим дали окръжаващите около нас са щастливи. Ние живеем в Бога, който е всеблаг, и при това, в този благия Господ, в който живеем, ние сме нещастни. Тогаз де е причината: в Бога или в нас? В нас. Та казвам сега: По този начин, както сега се ходи, новата религия не може да върви, не могат да вървят новите хора. Дотогаз, докато вие търсите щастие само за вас, вие сте на крив път. Целият свят е щастлив. Бог е вечното благо в

света и ако има същества, които са нещастни, причината е в тях. Те са причината, че са станали нещастни. Онзи младият син, който е напуснал баща си, казва: “Защо не ми дадеш имането? Искам да отида в странство.” - и се връща при баща си с една горчива опитност. Кой го направи нещастен? Баща му ли? Той си намери белята. И синът казва после:”Не съм достоен да бъда ваш син.” Баща му му показа своята благост, и синът показва готовност за работа. Ние ядем и пием. И като не излезем на добър край, почваме да се оплакваме.

Аз забелязвам тук две сестри, вземам ги като пример. Много са добри и двете, светици са, но щом дойдат при мене, смушкат се. Нито едната има търпение, нито другата. Защо става това? Аз да ви обясня. И двете са нервни. И следователно, ако аз покажа едно предпочитание към едната, като се присъединявам към нея, то нейните токове отиват в другата и тя става недоволна. Тя не иска от тая енергия, която я възбужда. Ако едната сестра е по-търпелива, тогава минава меката енергия от нея към другата. И тогаз другата ще бъде доволна от нея.

Съберете двама нервни хора. Те са и двамата положителни. Та законът е: Вие трябва да правите смяна. Щом се търкаля някоя голяма канара отгоре по пътя ти, отстъпете вие. Не си представлявайте, че може да кажете “Ти знаеш ли кой съм?” Ти не искай да се покажеш на канарата кой си. Бъди благоразумен. Кажи: “Моите почитания!” Отстрани се да мине. Или иде някой трен. Ти не казвай знаеш ли кой съм аз. Отстрани се, снеми си шапката, поздрави онези в трена и не казвай да се спре тренът. Ние не можем да се спрем на Божествения път. Не! Благоразумието всякога трябва да ни накара да отстъпим пред Божествения порядък на нещата. Всякога трябва да отстъпваме другите хора да се проявяват! И ако ние отстъпим, и те ще отстъпят. И ако не отстъпим, и те няма да отстъпят. Защото Бог така е направил - да се пресичат пътищата. Например две планети се пресичат в своя път, но едната трябва да мине с пет минути по-рано. Но ако искат да минат и двете едновременно през този възел, тогаз ще се сблъскат. Може едната да мине със закъснение 5 минути, 20 минути, нищо не

значи това - за да не се сблъскат. Иначе от тях нищо няма да остане. В обиколката ви вашите възгледи могат да се срещнат. Вашите възгледи може да не са намясто. Може да има различие между това, което мислиш ти и онзи за Господа. Но ако се сблъскате двамата, ще направите пакост на себе си. Умният или ще усили бързината, или ще закъснее. И ние виждаме, че земята в своето движение, в своето въртение някой път закъснява 8 минути и после усилва 8 минути. Има един прилив. Това зависи от човешката мисъл. Някой път няма да мислиш много интензивно. Някой път мислиш дали си вярващ, или не. Щом вярваш, че Бог е всеблаг и искаш да бъдеш като Него, ти си вярващ. Щом ти вярваш, че Бог е всеблаг, и имаш всичката готовност да изпълниш каквото Той казва, да изпълниш Волята Му, ти си вярващ. Ти имаш желание да изпълниш Волята Му. Казваш: "Дали ще мога да го направя?" Всякога трябва да имаш желание да изпълниш Волята Божия при всичките възможности и условия. Всяка работа, която я вършим, трябва да я правим много добре. За да бъдем угодни на Бога, не трябва да има еднообразие!

Една майка намира удоволствие когато детето яде. Щом го тури на своята гръд, веднага това дете започва да бозае. Ако това дете не бозае, то е болно. Обаче когато отбие това дете, тя почва да го храни по друг начин. Когато отбива детето, то плаче дълго време. Какво ли не тургат майките на гърдите си, за да го отучат да бозае. И после є е приятно като яде детето. После ще го прати на училище. Условията се изменят. Ако то се учи добре в училище, тя е доволна. Ако е добро в своето поведение, тя е доволна. И Бог е доволен, ако ние се учим добре, ако се храним добре и ако изпълняваме Волята Му. Ако ние се храним със Словото, то е храна, Той е доволен. И ако се учим от всичко онова, което Той е създал, учим се и го прилагаме, Той е доволен. И ако не спъваме никого в света, Той е доволен. Това трябва да имате във вас. И погрешките не трябва да седят дълго време във вас. Всяка погрешка моментално трябва да я поправите. Всяка една негативна мисъл, негативно чувство или постъпка непременно

веднага носят със себе си лоши последствия. И вие казвате: “Каква е била моята карма?” Кармата аз считам като един търговски дълг. Вие може да имате една такава кооперация като нашата. Ще вложат десетина хиляди лева или 20 000 лева, а имат един оборот за една година - един милион. Всичкият капитал е 20 000 лева, а оборотът е един милион. Един милион по 10 на сто колко прави? Сто хиляди лева. И казвате, де са парите. Сметката е крива! Двадесетте хиляди лева са реалният капитал, другото е лотария. И в лотарията има печалба. Половината за клиентите, които вземат билетите, а половината за онези, които уреждат лотарията. Двадесет хиляди лева, ако ги вложите в банката по 10 на сто, колко приходи ще има? Две хиляди лева. Това е печалбата. И казват: “Защо не успяхме?” Казвам: “С 20 000 лева капитал хващат едно здание, за което плащат 18 000 лева годишен наем. Плащат на служащите по 3 500 лева на месец. За година те са 42 000 лева. Значи тази кооперация трябваше да има свое здание, да не плаща наем. Това щеше да бъде печалба.” Вие казвате: “Другите кооперации как успяват?” Другите кооперации имат по няколко милиона, вие сте с 20 000 лева, а онези кооперации - с 2-3 милиона. Аз не считам тази бакалница за кооперация. Една кооперация трябва да започне най-малко с 300 000 лева, нищо повече! Ако пък започнеш частно, започни с три лева. Когато отиваш да работиш между хората, ти трябва да имаш един голям капитал. Ако ти си невежа, който нищо не знаеш и започнеш да ги учиш, какво ще излезе? Когато отиваш да учиш, започни с голям капитал.

Трябва да знаеш дали е възкръснал Христос и трябва да имаш връзка с Бога. Докато човек няма пряма връзка, постоянна връзка, той още няма оная истинска вяра. Не да късаш жиците, но да имаш постоянна връзка, че нищо да не е в състояние да наруши твоята вяра. Това наричам вяра. Могат да дойдат изпитания, но един параход, който устоява на всички бури и пристига на пристанището, той е силен параход! Аз не се лъжа в едно. Аз гледам дали хората вярват в Бога, Който е в тях. Някой казва: “Учителю, аз вярвам в тебе.” Аз не

вярвам в тия работи. Доколкото човек вярва в Бога, Който е в него, и е благодарен, той има вяра. Той от Бога не е доволен, че от мен ще бъде! Мярката за всичко трябва да бъде Любовта към Бога! Новото учение трябва да бъде Любовта към Бога. Изправност трябва в това. Там няма никаква лъжа! Някой път хлопат и няма ме. Бил съм някъде. Вечерно време, заминал съм, отишъл съм надалеч. Хлопа някой, не мога да го чуя.

Та казвам: Аз не казвам, че нямате любов към Бога, но любовта ви към Бога не е постоянна. Тя, като ви даде търкалета по 4-5,вие сте радостни. И като изчезнат те, и като дойдат малко мъчнотии, почвате да се съмнявате. После пазете се от друго. Всякога, когато правя явно добро, то всякога това има лоши последствия. Щом го правя да не е явно, то е добро. И Бог, Който знае това, Той, като направи нещо, гледа да не е явно. Той никога не изпъква. Той така прави доброто, че не изпъква и излиза естествено. Излиза че Той не е, а еди-кой си.

Една рускиня в Русия се молила за пари. Молила се Господ да є помогне. Слушал я един болшевик и є казал: “Какво се молиш в своето невежество? Няма Господ! Пари нали искаш?” Изважда една торба и є дава. И казва: “Вземи! Аз ти давам парите.” А пък тя казва: “Господи, колко си чуден, че накара тези безверници да дадат пари, да работят за Тебе, да дават пари!” Този болшевик сега е прав. Аз гледам от моето гледище. Той казва: ”Защо търсиш Господ вън? Той го няма вън. Там няма да го намериш. В мен е Господ! Аз съм Господ!” Господ говори: “Ето торбата!” - и дава є златото. Тя сега не разбира. Тя казва: “Господ направи и този безверник да дава.” И тя право мисли. Това е привидно така. Всеки човек, който остави торба с пари, той е верующ. Един човек, който те мрази, казва: “Аз те мразя и не искам да те видя!”, но те хваща, когато се давиш, и те изважда от водата - в него има благородство. А пък онзи, който казва, че те обича, и като се давиш, тича и казва: “Дайте стълба и въже!” И докато се намери въжето, ти се удавиш.

Аз гледам на Изгрева един брат дошъл тук. Намерил пари да дойде, а няма пари да се върне. Идва един брат и казва: “Какво да правим?” Казвам му: “Съберете от братството.” И тръгват да му събират оттук-оттам. Идва онзи брат, целува ми ръката и казва: Много благодаря! - За какво? - Че си отивам. Аз разсъждавам, че парите са събрани. Той благодари, че си отива. Къде си отива? Никъде не си отива. Най-първо в моите разсъждения аз мисля така: Ако аз дойда в София, ни най-малко няма да очаквам да ми съберат братята пари да се върна - ще дойда пеш и ще се върна пеш, няма да разчитам на билет. И като се връщам, ще вървя пеш с вяра! Няма да кажа “Нямат ли братята любов!” Аз насилствената любов не я считам любов. Трябва да направиш доброто доброволно, без никакво насилие. Когато кажат за някого “Какво се е явил този тук?”, това не е никакво добро. Всяко нещо, което правиш, да ти е приятно. Та казвам: Доброто седи в онази хубавата мисъл, която ти изпраща един брат. Една хубава мисъл, едно хубаво чувство и една хубава постъпка - те са добрите неща. Христос казва на своите ученици: “Идете в Галилея!” И какво им даде Христос? Той показа на учениците си, че има един реален живот. И им казва: “Идете в света, и Аз ще бъда с вас до скончание на века.” Вие сега ще ме попитате дали аз съм бил тогава. Ако Христос е с вас сега, значи били сте тогава там. Пък ако в туй не вярвате, не сте били там. Не се самозаблуждавайте. Вие видите някой човек и казвате: “Той прилича на Христа.” Че всички хора приличат на Христа. Всичките хора приличат на Христа, но не постъпват като Христа. Всички хора приличат на Христа, но нямат сърцето на Христа. Всичките хора приличат на Христа, но никога не могат да носят кръста си като Христа. Та казвам: Всички трябва да се стремим към това. Аз не искам това да ви казвам, но казвам какъв е законът. Този закон за вас и за мен, и за ангелите е един и същ. Бог е неизменяем. Той не може да гледа към едного по един начин, а към друг - по друг начин. Той иска всички да бъдем съвършени, но не статически съвършени. Но иска Той да постъпваме във всяко нещо

разумно. Защото, ако постъпя разумно, то е заради мене добре. Най-първо добре е за мен, после е добре за ближния и после е добре за Бога. Ако пък почна от Бога, то най-добре е за Бога, после за ближния и после за мене. Има две течения: едното течение от Бог към нас и другото - от нас към Бога.

Вземам две думи: “дух” и “душа”. Духът е това, което тласка хората да вървят. А пък душата е това, което възприема нещата, което съдържа нещата. Значи духът е, който дава, а пък душата е, която възприема. Значи течението на душата е отвън навътре, а пък движението на духа е отвътре навън. Те са две течения, които се срещат едновременно - на духа и на душата. Това, което влиза в нас и което излиза от нас. Това, което влиза в нас, е течението на душата. Това, което излиза от нас, е течението на духа. И когато тези две течения са правилни, съразмерни, това е щастието! Ти ще приемаш хубаво и ще даваш хубаво. Ние ще приемаме от Бога и после ще даваме. Моето търпение е даване. Като приемеш въздуха, кажи: “Благодаря ти, Господи, за всички добрини, които си ни дал!” Това е право! После ще издишаш и пак ще приемеш въздух.

Та благодари на Бога за всяка хубава мисъл, която прониква в ума ти; за всяко хубаво чувство, което прониква в сърцето ти; и за всяка хубава постъпка, която можеш да направиш! За всичко благодари! Това е дълбокият вътрешен смисъл на живота. Това е да живееш по закона на Любовта.

Отче наш

Новото учение в света седи в това, да благодарим за най-малката мисъл, която имаме, за най-малкото чувство и за най-малката постъпка.

Това е великото в света!

6,25 ч. с.

5. Утринно Неделно Слово, държано на 23 октомври 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев. (Небето облачно, времето ветровито, хладно. На поляната направихме упражненията.)

СИЛАТА НА ЧОВЕКА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
Духът Божий
Ще ви прочета 118 псалом.
Размишление.
Давай, давай

Всички хора страдат днес от еднообразие. Във всяко едно отношение има еднообразие: в религията има еднообразие, в живота има еднообразие и в мислите на хората има еднообразие - навсякъде. В науката, във всичките неща се изказват едни и същи работи. В религията когото срещнеш ще ти каже: "Ти вярваш ли в Бога? Ти българин ли си?" "Българин съм." "Французин ли си?" "Французин съм." Какво от това? "Свършил ли си университет?" "Свърших го." "Колко години откак се обърна?" Аз, като ви говоря, вие ме разбирате много еднообразно. Като че ли нищо не разбирате. Да кажем 20 години ти си учил в университета, и ще дойде един да ти разправя за обикновени работи - за триъгълници, прави линии, точки. Ти казваш: "Тези работи ги знам." Като говоря за Любовта, вие казвате: "Любовта ми дотегна, от нея ми побеля главата." Една млада сестра седи при мен и казва: "Учителю, от страдание ще ми побелее главата." Казах є: "Моята от какво е побеляла?" Главата побелява и пак почернява. Огънят, който е горял, като изгасне, дърветата стават черни. Казват за някого: "Той е прост човек, трябва да стане учен." Ученият е учен. Какъв трябва да стане? Онзи, който не е от благородно произхождение, трябва да протече в него благородна кръв. Но онзи, в когото тече благородна кръв, какъв трябва да стане? Псаломът, който

ви прочетох, е писан преди повече от две хиляди години. Вие може да ми кажете: ”Този псалом ли се намери да четете?” “Приведете жертвата, вързана с въжета, до роговете на олтара.” (27 ст.) Може да се разбере, че човек да жертва някой вол, някое агне - да се вържат тия жертви. Ако някой от вас би написал този псалом, как би го написал по модерному? Авторът малко модерно го е написал. Намерил се е в трудно положение. В 10 стих се казва: “С Името Господне ще изтребя народите.” Но тези народи, освен че не са изтребени, но в негово време са били много малко, а сега са два милиарда. Какво е изтребил? Авторът пише, че ще изтреби. Думата “изтребва” на български има две разбирания. Например вие казвате, че изтребвате камъчетата от ориза. Значи освен унищожение, под изтребване се разбира очистване, изхвърляне на примеса.

Христос привежда един пример: “Ще отделя добрите отдясно, а грешните отляво; овците отдясно, козите отляво.” Като вземете буквално, грешните са кози, а праведните - овци. Чудно е, че овцата може да заболее от туберкулоза, а пък козата не заболява. И някой човек, ако е болен, по-добре е да пие козе мляко, отколкото овче. После в козата има доста интелигентност. По някой път ней є иде наум да се покачи някъде и да погледне на небето. Овцата не прави това. Тя все към земята гледа. Козата не прави това. Тя ще се качи на някое дърво, ще погледне нагоре и ще почне да разсъждава малко. Сега много религиозни хора са като овцата. Те не се вдигат като козата, те само по земята каквото намерят.

Сега казвате: “Човек трябва да бъде справедлив.” В какво седи днешната справедливост? Казвате: Трябва разсъждение. - Ти не знаеш ли, че аз тебе съм те отхранил! Аз съм ти помагал! - В какво ме отхрани? - Обличах те толкова години. - Никой никого не е хранил. Онзи сам се е хранил. Като му е дал нещо с ръката си, не го е хранил. Той не говори истината. Ти не можеш да храниш някого. Някой казва: “Ти трябва да влезеш в положението ми.” Аз не мога да вляза в положението ти. Ако аз вляза в положението ти, на тебе ще стане

десет пъти по-тежко, отколкото е сега. Ти казваш: “Виж в какви мъки се намирам.” Ако видя мъките ти, то твоите мъки ще се увеличат. Аз приемам от твоите мъки.

Що е мъка? В какво седи мъката? Един човек, който няма пари, се мъчи. Дайте му 2-3 колелета, и той ще се засмее. Той казва: “Не ме бутай, че съм неразположен.” Като му дадеш колелетата, пада му мед на сърцето. Но това разположение идва, като дойдоха трите колелета. Щом изчезнат колелцата, изчезва и разположението. Влезе някой в една кръчма, изпие 2-3 чашки - дойде разположението. Изкриви шапката и запее някоя стара класическа песен. Няма да ви кажа каква. Модерните хора пеят класически песни. Един приятел закъсал - нямал пари и взел назаем 40 лева. И води със себе си една млада сестра, и двамата отиват на опера. Казвам: Какво ще добият от операта? Нищо. Това е едно забавление. Но там ни най-малко не се разрешават тези мъчнотии, които ги мъчат - безпаричието. Аз разсъждавам така: Тези хора се дегизират. Те от зор играят на сцената, за да си изкарат прехраната. Те нямат никаква идея. Казват: “Той е артист.” Хубаво. Друг пък станал адвокат. Какво върши този адвокат? В съвременния живот мнозина от хората имат разни видове болки. Като го бутнеш, казва: Кракът ме боли. - Не са ли потребни адвокатите? - Те са потребни, щом двама души се карат. Лекарите не са ли потребни? - Потребни са, щом има болни. - Бащите не са ли потребни? - Потребни са, щом има души да раждат. Но щом няма души да раждат?

Та казвам: Тези са еднообразните работи. Всичко това, което виждаме, е резултат на миналото. В една опера главните лица са един млад момък и една млада мома, които са се влюбили. Момъкът е от аристократическо произхождение, а пък момата е от добро произхождение. Те са влюбени. Бащата и майката на момъка не са съгласни да се ожени той за нея. Има една интрига. Тичат, ходят, играят и в операта представят това. И какво излиза? Оженят се, народят се деца и операта свършва. Този аристократически дух се развил от миналото. И онзи неаристократически дух, и той е от

миналото. Това, което е станало в миналото, ще се играе в една опера. И един ще ми разправи как героят в операта пострадал. Казвам: Дали е страдал, това е въпрос. На някого е дошла идеята, че е станало това и това в света. Дали е станало по този начин, то е въпрос. Този въпрос е толкова верен, колкото когато историците описват някое събитие, като че ли са били там. И всички деца повтарят, че в еди-коя си година така и така е станало. А пък това отчасти е вярно. Има много дати и данни неверни. Казват, че Христос се родил и спорят сега учените и казват, че има разлика от сто години между приетата дата на раждането Му и истинската дата. Учените спорят. Някои казват, че има разлика от 4 години. А пък други казват, че разликата е от сто години. Кое е вярното? Историците да му мислят. Има данни за това. В природата са хроникирани събитията. Ако искат да знаят кога се е родил Христос, могат да намерят по небесните данни, но се изискват големи, точни изчисления. Но ако знаехме кога се е родил точно Христос, какво щеше да допринесе това? Какво се ползваме ние, ако знаем кога точно слънцето е изгряло? Еди-кога си. И слънцето не изгрява всеки ден точно в едно и също време. Все има някаква разлика от няколко минути. Някой път по-рано, някой път по-късно. И отива и се връща от юг към север и от север към юг. Прави едно връщение както едно махало. Кое е същественото?

Сега някой път аз привеждам примери. Някой се уплаши и казва: “Отде Учителя ги намери тия примери да ни ги казва?” Аз не съм взел нито един пример от Изгрева. Аз виждам примерите в света. А пък че вие спадате някой път под същия знаменател, то е друг въпрос. В Америка, когато убеждавали един мъж, че има един красноречив проповедник, жена му казала: “Иди да послушаш, да оживееш малко.” И проповедникът говорил как в семейството не живеят добре. А пък тя му казала да отиде да послуша, за да се научи да живее по-добре в семейството. Тя искала той да отиде, за да стане на нея по-добре. И като се върнал, мъжът казал: “Не те е срам, да ходиш да разправяш за мене на проповедника и да ме излагаш.

Много си умна.” Действително, аз съм на мнение човек никога да не засяга семейния живот.

Има някои мъже, които казват така: “За жената трябва дърво.” Законът е този: Ти можеш да биеш една жена, ти можеш да биеш една мравка, но се самоизлагаш. Ако е само една мравка, ти ще се справиш лесно, но ако са няколко милиона от тия мравки и те нападнат, какво ще правиш? Колко лъвове и тигри са били нападнати от мравки и изяждани. Те са сто, двеста, хиляди, милиони. Ти след като набиеш една жена, ще дойде една голяма жена бабачко - астралната, духовната жена и ще ти даде един урок. Сега за да обясня, ще кажа, че тая жена прилича на една жена от село Хатърджа, а пък сега Николаевка, Варненско. Там имало някой си Стоян. Ако има тук някой Стоян, да ме извини. Обичал той да отива на кръчмата да попийва с приятелите си. Някой път закъснява. Тя праща едно от децата да каже на бащата да си дойде. Той казал: “Нека майка ти да чака, аз съм на ракия с приятелите си. Не є е притупало сега сърцето. Да чака.” Тя взема една цепеница и отива в кръчмата, и му тегли там един бой. И му счупила ръката. Отива той в село Юшенлии при един знаменит чекръкчия, който прави счупени ръце и крака. Онзи го пита: “Как си счупи ръката?” Стоян отговорил: “Яздих на кон и не можах да му хвана юздата, и паднах, и си счупих ръката.” Питам сега: Това исторически факт ли е? Той го е срам да каже, че го е била една жена. И тази жена я е срам да каже, че е била един мъж. Това е като гръмотевица. Някой прави жена си за ангел, божество. Казва є: “Като тебе няма! За тебе умирам.” А пък тази, за която умира, той от любов най-малко три пъти в годината я бие. Сега исторически факт е това. Понеже прахът є служи за цяр, той вади праха, за да цери хората. Това исторически факт ли е?

Говори ми един друг приятел - снощи ме срещна и ми разправя. Той ми каза нещо. Аз му казах: Не се меси в чужди работи. Не оправяйте мъже, жени. Те са учени хора, оставете ги. С любов са се оженили, с любов ще се реши въпросът. Те, когато се карат, от любов

се карат. И когато се ограничават, от любов се ограничават. Любовта е навсякъде. Ако една овца се страхува за своето агънце да не го срещне вълк да го изяде, не е ли намясто това? Обидили някого. Казвам му, обяснявам му философски: Ти си се обидил от нещо. Да не се обиждаш, но трябва да знаеш философия. Има християни, които са излезли от овцата; други са излезли от говедата - имат рога; други са излезли от кон - имат копита отзад. Като срещнеш християнин, който е овца, той пасе, той е от най-безопасните, но този с рогата може да те мушне, онзи от коня може да те ритне. Има и други видове. Тези навици те ги имат от хиляди години. Няма да им вържеш кусур. Той казва: "Аз кон ли съм?" Щом риташ, от конска порода си. Щом бодеш, от волска порода си. Щом оставаш да те стрижат, от овча порода си. Нищо повече. И тогава се дава възражение, че Бог направи човека. Че го направил, нямам нищо против. Вярно е. Всички животни са направени със Словото Божие, с Разумното. Значи животните са направени много лесно - със Словото, като казал Бог думата. А пък за човека си помислил: "Особен трябва да го направя!" Дълго време мислил. И казано е: "И разкая се Бог, че направи човека по образ и подобие Свое" - понеже той ял и пил, и никак не изпълнявал Волята Му. Това го пише в Свещената Книга.

Ти си родил един княжески син - има кръвта ти, но не те слуша. И казват: "Това е синът на еди-кого си." Но идват дълговете на края на месеца, 4-5 хиляди лева. Татко ги плаща. И винаги синът поддържа, че като баща му няма. Докато има, баща му да дава. Мнозина казвате: "Ние сме чада Божии." Че сме чада Божии, вярно е. "Ти в кого вярваш?" - казва някой. "В Христа." Аз ще ви приведа един пример. Ще засегна религиозните убеждения. Разправя ми един мой познат: Отвращение имам от тия евангелисти. - Защо? - му рекох. Той казва: "Отивам в Шумен при един обущар евангелист. Казвам му: Може ли да ми направиш обуща? - Мога. - Ще ти платя хубаво, но здрави обуща да направиш. - Ще ти направя обуща да ме помниш. - Но да не се скъсат. И на краката ми да прилепнат хубаво. Не ги носих и един

месец и се скъсаха обущата. Отивам и го питам: Ти каза, ще направиш обуща, че да те помня, а пък се скъсаха за един месец. - Отде да зная. - Като не знаеш, кажи ми. - Няма нищо, ще ти направя други обуща."

Ние ще кажем: "Този не постъпи добре." Хубаво, колко пъти ние правим такива обуща? Я бутнете когото и да е от вас. Ако някой ви бутне, вие веднага ще скроите няколко думи, които не са по модата. И при това питате. Например някой идва и ме пита: "Защо не мога да приложа известни окултни закони? Прилагам, но нямам никакъв резултат." Че окултната наука за какво я мислите? С молитва само не става тази работа. В молитвата трябва да влезе и човешкият ум, който разбира законите. Ти, като произнесеш молитвата, трябва да призовеш Името Божие, когато се нуждаеш от подкрепата Му. Бог не се нуждае от похвали. Той се нуждае от друго. Защото в Божествения език като кажеш, нещата трябва да станат. Но като кажеш, че не могат да станат? Казано е: "Рече Бог, и стана." А не да чака. Нещата са казани и стават. Вървят по един разумен начин.

Съвременните хора не разбират как Господ е направил света. И турят милиони години. Вярно е, но тези милиони години трябва да ги обясним. Например числото сто милиона какво означава? Количество ли означава в дадения случай, или означава сто милиона енергия? Например казваме сто милиона слънца. Това е едно грамадно количество. Или казваме сто милиона атоми. Вие знаете ли те какво пространство ще заемат? Вие може да ги носите на върха на една игла. На дебела игла. Сто милиона, ако е количество, е едно нещо, а пък ако е сила, е друго. Сто милиона години ти може да си ги прекарал на сън и сто милиона години може да си ги прекарал в разумен живот, в будно съзнание. Има разлика. Някои, слушам, казват: "От 20 години съм тръгнал по този път." Че какво представляват 20 години?

Разправя един господин: "Един ден съм се напушил така, че очаквам само някой да ме бутне и да си излея яда, да си изкажа

всичкия гняв. Иде моята слугиня. Отде се намери тя? Понеже съм се така запушил, че да се отпуша. Тя дойде и се усмихна. И ме бутна, без да иска. И като ме бутна по ръката, мен ми стана приятно и изчезна лошото ми разположение.” И той ме пита: “Я ми кажи как стана това нещо? Аз бях готов да є плесна две плесници, а пък тя, като ме бутна по ръката и ми се усмихна, стана ми приятно. И казах си, че бях готов да ме бута често по ръката.” Хубаво. Ти си гладен и ти дам хубава торта, баница с малко сирене. Като си похапнеш една-две хапки, няма ли да ти стане приятно? Или си жаден и ако ти дам една-две чаши хубава вода, ще ти стане приятно.

Трябва да избягвате от еднообразието. Еднообразен живот - едни и същи мисли като се държат дълго време, стават тягостни. Не дръжте еднообразните мисли в ума си. Например ти държиш в ума си някакъв недъг. Но този недъг не е твой. Той се е родил преди няколко хиляди години. И ти го имаш по закона на наследствеността. Или някой път се оглеждаш. Казват някои, че религиозните хора не трябва да се оглеждат, не било хубаво. Че и да не се оглеждаш, пак е лошо. И често има един закон. Ще ви обясня. Много пъти един добър човек винаги го подозират в някакви слабости. Добрият човек най-първо като го видят, казват: “Той се преструва. Ние ги знаем тия работи.” Ако влезете при някои дипломати, хората са изучили законите - лицата им са усмихнати, много са вежливи, учтиви. Като излизате вън, ще ви вземе палтото и ще ви помогне при обличането. И ще ви каже: “Заповядайте пак!” Но като си излезете, той си има особено мнение. Този дипломат, като те погледа, веднага ще види умен ли си, или не. И ще намери твоята слаба страна. И като дойдат някои от света при мене, погледат ме и казват: “Ти си умен човек, приятно ми е, после си духовен.” Аз му се отплащам и му казвам: “И ти си много умен. Знаеш как да кажеш работите. Много се радвам, че си ме оценил.” И казвам му: “Ти и аз страдаме, че сме много умни.”

Често идват някои при мене и ме питат: Какво ще бъде нашето състояние в другия свят? - Точно каквото е вашето състояние тук. Ти,

като отидеш в онзи свят, ще видиш нещата. В твоето съзнание те ще се отпечатват по особен начин. Много мъчно е човек сам да се види. Нему му е приятно да срещне някого, за да се огледа. Някой път искаме да срещнем някого. Ти си добър, но искаш да срещнеш някой свой приятел, за да се огледаш. Не че него да видиш, но той да ти стане като огледало и да се огледаш. И ти става приятно. Но случва се, че като отидеш при този приятел и ти ставаш огледало, че и той иска да се огледа в тебе. Обаче моите отражения са така поставени, че като се отразявам в неговото огледало, отражението ми в неговото огледало после се отразява и в моето. Тъй че аз се отразявам и вътре в моето огледало. Той ме вижда в моето огледало и аз познавам аз какъв съм. И неговият образ се отразява. И ако неговото огледало е малко замъждавяло, то той ще види отражението в моето огледало и ще види, че не съм такъв, какъвто съм. А пък то зависи от неговото огледало. А пък ако и моето огледало е замъждавяло, и аз ще го видя такъв, какъвто не е. И ако ти не си добър, ти не можеш да познаеш един човек, че е добър. И ако ти не си лош, ти не можеш да го познаеш, че е лош. Всеки човек, който ми казва, че съм лош, и той е лош! Как ще познаеш, че съм лош? Ако кажеш за някого, че е откраднал, отде ще знаеш какво нещо е краденето? Когато кажеш, че нещо е горчиво, значи имаш опитност. Щом кажеш, че някой е лош, значи и ти имаш тази черта. Ако ти кажеш, че някой е добър, и ти имаш тази черта. Ако ти признаваш доброто на хората, ти признаваш и своето добро. Ако ти признаваш лошото на хората, ти признаваш и своето лошо. Тогаз какво трябва да се прави? Спирайте се върху лошите работи по-малко. Не може да ги избегнете. Например казваш: "Тази сестра е много нетърпелива." Тогаз и ти си нетърпелив. Защото иначе как знаеш какво нещо е нетърпението? Имаш опитност.

С проповед няма да стане тая работа. Може да се говори. Всичко днес говорят. Говори се днес една беседа, вие ще я разкажете другиму какво сте разбрали. Разбрали сте ония работи, които сте опитали. Ако се спираме върху онези работи, които знаем положително, животът

щеше да има съвсем друг характер. Но вие се спирате върху неща, които не са напълно изучени. И вследствие на това се заражда недоразумение. Казвате, че аз съм говорил, че всеки е пратен на земята за нещо. Пратени сме, но какво разбираме под думата “изпратен човек”? Ти може да си изпратен само да стажуваш още. И дали ще станеш учител, или не, то е още въпрос. Ти може да си изпратен за съдия. Стажуваш, но дали ще станеш съдия, или не, то е въпрос. Ако станеш учител, какво трябва да учиш? Най-първо един учител в едно народно училище трябва да има особена, специфична любов към децата. Трябва да обича тия деца и тогава ще му е приятно да бъде учител. На един съдия да му е приятно, че може да осъди двамата, да ги спогоди. Да може да примирява хората. Може да отсъдиш, но и двамата трябва да ги примириш. Да убедиш онзи, който има да дава, да даде. И онзи да убедиш, който има да взема, та да се спогодят.

Някой казва: “Аз имам да вземам хиляда лева.” То е заблуждение. Ти нищо нямаш да вземаш. Тези хиляда лева са на Бога, те са на земята. Какво си усвоил чуждото имане на земята? Ти трябва да разбираш основната идея - какво има да ти дава. И после друго - ти, като му говориш, той отрича, че има да ти дава. Онзи праведният, който е свободен, той нито потвърждава, нито отрича нещата. “Имаш ли да даваш?” - той мълчи. “Имаш ли да вземаш?” - пак мълчи. Той е праведен човек. Той казва: “Нито давам, нито вземам. Аз съм само един проводник. Каквото мине през мене, давам го, за да се постигнат нещата.” Онзи, който идва при мене и мисли, че има нужда от мене, той е в друго заблуждение. Аз мога да му помогна. Но в какво седи моята помощ? Един учител никога не може да седне при всеки едного поотделно. Той, като преподава на 30 души ученици, не може да отиде при всеки един да заучава уроците с него заедно. Той преподава и ще остави всеки един ученик да заучи добре уроците си.

Наскоро четох един пример, даден в един вестник. Някой си, мисля, че е англичанин, учен човек, пътува с дъщеря си да изучава

дивите зверове - слонове, лъвове и тигри. Баща є го изяжда един лъв. Той умира и тая млада англичанка се заема да изучи характера на животните, да примири животните с хората. Тя после ходила там, дето баща є ходил, и навсякъде влизала между всичките зверове, и те не є правили никаква пакост. И казвала тя: “Зверовете обичат човек да има едно много добро разположение към тях. Като се приближава към тях, да върви много леко, всяко тропане ги безпокои. Като вървиш, като че по въздух се движиш. И трябва да имаш едно весело и благо лице. И те схващат това. Ако не, ще избягат или ще се нахвърлят отгоре ти.” Питат я: “Как доби това, тая голяма смелост?” Тя е слязла като Данаила между зверовете. И като влиза между тях, всички тези лъвове се укротяват. И между тигрите влиза. Ние мислим, че това е станало специфично във времето на Данаила. Ето една жена, която е имала голямо самообладание и вяра. Да вярваш, че те няма да ти направят никаква пакост. Това го писаха вестниците. Аз вземам 25 на сто от това, което е казано, че е вярно. Ще кажат, че е било във времето на Данаила. Но и днес става. Този закон го приложете. Ако е верен за животните, верен е и за хората.

Често стават спорове между вас, защото вие се приближавате с тропане както някой кон. Тогаз другият е недоволен. Или друго нещо има в характера ви: гледам, като вървят някои от вас, вървите като пияни или вървите по друг начин, пак неестествен. Някой е религиозен, замислил се е. Че религиозният човек върви съвсем другояче. Вие да видите как върви светията! Ти казваш: “Аз не обръщам внимание на хората.” Че светията, ако не знае да ходи, той не е светия. Ако светията не знае как да си държи главата, как да си мърда ръцете, краката, пръстите си, той не е светия. Гледал съм някой, като дойде и седне до пианото и от тщеславие така си отвори ръцете настрани нашироко. Няма да отваряш ръцете си нашироко, а така (Учителя поставя ръцете по-близо една до друга) ще си приближиш ръцете до пианото близо една до друга. И то не така бързо, като че искаш да хванеш някого. Та да не може да забележи, че ръцете се

отварят. Защото, ако ръцете ги отваряш много, то е закон за противоречие. И ако речеш така срещу един човек, той ще се стресне. Както онзи казва: “Горе ръцете!” Това са малки неща, които трябва да се спазват. Ако ти не знаеш как да държиш палеца си, например ако стиснеш палеца си вътре в юмрука, ще се образува в тебе друг характер. Ако държиш пръстите си стиснати, получаваш един характер, пък ако ги държиш отворени - друг характер. Трябва да се възпитавате в това отношение. Трябва да имаш особено разположение към първия пръст - показалеца. Той е във връзка с благородството. Вторият пръст е свързан със закона на справедливостта. И на него пръст ще обърнеш внимание. Ще обърнеш внимание и на безименния пръст, за да усещаш хубавото и красивото, което Бог е създал в природата. Ако нямаш обхода, ще обърнеш внимание на малкия пръст. Той ще те научи каква обхода трябва да имаш към хората. Вие казвате сега, че Господ ще ви научи. Не! Ако един учител дойде, без да пише и без да говори, какво ще те научи? Светът е едно предметно учение. И всички трябва да почнете да се учите.

Всички вие се обличате за другите. Най-първо ще се обличате за себе си. И като се облечеш, да ти е приятно. Оная дреха, която носиш, да ти е приятна. Какво ще мислят хората - остави всеки да мисли каквото иска за тебе. Не е лошото в цвета на дрехата само. В някоя дреха няма една добра кройка. Който иска хубава дреха, тя трябва да се прилепва на неговото тяло. И после никога не вземайте подарък стари дрехи от този или онзи. Ако са нови - вземете, а вехти дрехи - ако са от светия. Но не ви трябват дрехи от някой болен, от някой умрял и прочие. Един наш приятел, който беше много духовен и после отпадна, дойде и ми се похвали, че му дали един редингот. Взели го от един човек, който умрял. И той, като прие дрехата, след няколко години умря. Не че умря, но отиде в света с редингота си. Може да кажете, че това е съвпадение. Фактически е така. И мога да ви кажа кой е. Може да е и някой друг. Аз наблюдавам как са фактите в

света. После някой може да ви донесе подарък. И това да не ви радва. Минаваш през някоя градина и казваш: "Всичко това е на Господа." Че всичко е на Господа, това е вярно. Но минаваш и тебе ти се яде един плод. Колко трябва да вземеш? Имаш право да откъснеш от дървото само един плод. Можеш да отбереш най-хубавия, но да откъснеш повече, то е лакомия. Ако откъснеш един плод и благодариш на Бога, ти ще приемеш всичкото благословение. Но ако откъснеш два плода, то е известно отклонение, смъртта ще дойде над тебе. Всякога като откъснеш два плода и ги туриш в джеба си, ти вече нарушаваш закона. Един плод като откъснеш и ядеш с благодарност, този плод носи благо в тебе. Но ако откъснеш два, ти мислиш, че двете ще уреди твоя живот. Не. Единият плод. Направят ти едно добро. Ти не си доволен. Искаш две добрини. Ще загазиш. Та казвам, в живота е достатъчно да кажеш на хората само една дума. Но за да я кажеш, ти не можеш да кажеш една дума, ако не намериш в характера на този човек нещо хубаво. Ти трябва да намериш в характера на човека, комуто искаш да кажеш една добра дума, нещо хубаво, съществено, което Бог е вложил. И тази дума да я кажеш на това Божественото в човека. И като я кажеш, този човек ще бъде доволен. Но ако кажеш сто думи и не можеш да намериш нещо хубаво в него, всичко е напразно.

Някой казва: "Учителя много добре говори." От всичко, което съм говорил, аз съм се ползвал най-много. Дали вие сте разбрали, или не - аз разбрах толкоз много! Аз съм доволен от това, което съм говорил. Аз разбрах един от великите Божии закони. Какво сте разбрали вие, то е ваша работа. Някои казват: "Като замине Учителя кой ще остане вместо него?" Никой няма да остане вместо него. Господ ни най-малко не е направил света, за да го заместят. Господ си гледа работата. И тази работа не е моя, а е Негова. Че Господ си гледа работата. И после чудни са хората! Формата нищо не означава. Можеш един човек да го размножиш в сто огледала. Но той не съществува на сто места. Отражение може да има на сто места, но

реалността е една. Може да има много сенки. И после някой казва: “Той прилича на Христа.” Може да прилича на Христа, но мислите ли, че ако някой прилича на Христа, той е Христос? Че ако вие 10 години играете ролята на Христа, и вие може да заприличате на Христа. Дали приличам на Христа, то за мене е второстепенно. За мен е важен въпросът мога ли да служа на Бога и Той да остане доволен от мене като служа. И аз искам, като служа на Бога, и аз да остана доволен от Него. Да имам абсолютното доверие в Него! Каквото и да направи Той, да кажа, че е добро. Той не може да създаде нищо лошо. Аз не разбирам работите. Как Той ще направи нещо лошо? Вие търсите магическата сила в света. Обиколете и вижте. В някой дом, в някое бедно семейство, се родила една дъщеря много красива, магнетична. И всички є обръщат внимание. И млади момци, и стари почват да я гледат и искат да имат нейното благоволение. Кое е онова, което є дава сила? Вие в света искате да бъдете оценени от хората. Имайте предвид: не можете да имате никаква цена. Ще ви чета малко от 119 страница на книгата “Царският път на душата”.

Да цениш своята душа и душите на другите хора. Че ти, ако не цениш душите, които са слезли от Бога, и своята душа, ти нямаш една преценка за себе си. Ти постоянно разправяш, че не си такъв, какъвто трябва. Душата е излязла от Бога. Ти тази душа я виждаш за пръв път. Не мисли, че една душа ти можеш да я виждаш много пъти. Ти можеш да я видиш само веднъж. И каквото впечатление ти направи, това е! Втори път ще видиш друга душа. И нея ще видиш само веднъж. Всеки ден - друга душа. И понеже са безброй тези души, ти всеки ден ще виждаш само една душа. Ти искаш да образуваш приятелство с тези души. Не е нужно да образуваш приятелство с тези души. Те са като слънчевите лъчи. Слънчевите лъчи остават ли при тебе? Те пътуват с една бързина 300 хиляди километра в секунда и си отиват по пътя, като оставят известни впечатления в тебе. Но този лъч няма да го срещнеш други път. Друг лъч ще дойде и ще мине край тебе. Ти трябва да схващаш Господа в тези лъчи. И всички

лъчи няма да влезнат в твоята глава, а само няколко. И онзи лъч, който ще влезне в тебе, ще ви даде понятие за разположението, което има Господ към тебе. Този лъч е специфичен. Ти трябва да намериш смисъла на този лъч. Какво означава той в дадения случай?

Сега другите неща, които се дават, може да ги прочетете в тая книга. Някои от вас даже правят разлика кои са духовни тук и кои не. Или вие си давете за задача да знаете кой е по-учен. Те са хубави неща. Има едно вътрешно напрежение в учения човек, едно желание. Някои хора имат по-голямо желание да бъдат учени хора, а пък някои нямат това желание. Та казвам, оценявайте най-първо хубавите неща. Разбирайте имате ли душа, или не. Но ето каква е моята нова идея. Когато аз вярвам, че имам душа, аз не скърбя. А пък когато не вярвам, че имам душа, аз почвам да скърбя. За мене да вярвам в душата си е извор на радост.

Да ви приведа един пример от живота. Да взема един млад момък, който за пръв път се е влюбил. Това е нещо Божествено! Първата Любов е нещо Божествено! Втората любов е от дявола. Първата Любов е от Бога, втората е от дявола. Третата е от Бога, четвъртата е от дявола. Редуват се от Бога и от дявола. Божията Любов е непреривна, а от дявола е преривна. Този млад момък, като мисли, че тя го обича, той е спокоен. Той седи и е невинен. Той, само като срещне погледа є, ще се върне въодушевен и целият свят е в хармония с него. Но един ден види, че тя обръща поглед към другите и в него влезе нещо. Почва да го яде нещо. И мисли, че тя не го обича. И веднага светът е помрачен за него. На втория ден тя пак го погледне и му е приятно. Третия ден пак вижда, че тя поглежда към другиго, иде ревността. Вие не разбирате тогаз Божията Любов. Не се самозаблуждавайте. Тази мома, когато тя обръща погледа си към този, когото обича, онази светлата Божествена душа е там. А пък когато тя е обърнала погледа си към друго място, светлата душа не е там. То е като някой прозорец. Вие считате, че когато тя си обърне погледа към друга посока, този прозорец е затворен за тебе. Във всяка

душа живеят мнозина, хиляди и хиляди души. Защото има и други души. Във всяка душа не живее само една душа и всяка една душа търси някого в света, когото да обича. Вие мислите например, че има закон, че всеки трябва да обича едного. Но в обичта трябва да има разнообразие. Вие, като гледате само едного, вие ще умрете. То е голямото нещастие в света. Тогаз ще кажете: “Да гледам ли всички?” По веднъж ще погледнеш. Щом погледнеш два пъти, ти го уморяваш. Веднъж ще го погледнеш и ще си вървиш. Тогава вие защо се скарвате? Защото два пъти се гледате дали ви обича, или не.

Любовта не е от човека. Тя е един импулс на Великото, на Бога! Когато някой човек те обича, то е Божественото, което го заставлява. Той ще ти даде писмото и ще си върви. Ти го питаш: “Ти обичаш ли ме?” Той ще ти каже: “Длъжност имам, плащат ми. Аз нищо не зная за Любовта.”

Та казвам, вярвайте в тази Любов, която излиза от Бога. Вие не можете да вярвате, докато не ви обикнат. И вас не може да ви обичат, ако не обичате. И в Стария завет е казано, и в Новия завет Христос казва: “Както Отец ме е възлюбил, така и аз ви възлюбих.” Вие не може да обичате, ако Отец не ви е възлюбил. Христос казва: “Както ме е Отец възлюбил, по същия начин и аз възлюбих.” Някой ще дойде и ще ви каже: “Аз ви обичам.” Защо ме обичате? С коя любов? Вашата любов? Аз съм сит от вашата любов. И ако дойда и аз да ви покажа и моята любов и вие ще бъдете сити. Но ако ви покажа Божията Любов, както Отец ме е възлюбил, тогаз тази Любов има смисъл. Аз ви изказвам Божията Любов. Там е смисълът. “Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих.” И вие идете сега и по същия начин правете! В това е силата на човека! Всички да бъдем изразители на Божията Любов! Както Бог ни е възлюбил и е изразил своята Любов към нас, така да я изразите и вие към другите. Да я предадете на другите по същия начин! Нищо повече! Как? Няма да ви кажа по този или по друг начин. За Любовта няма никакви правила. Тази Любов ще си излезе свободно, тъй, както тя намери за добре. За Любовта няма

закон. И никакви правила няма! Тя ще си излезе свободно и никой няма право да се меси в Любовта, която излиза от Бога! Трябва да дадете ход на Божествената Любов. И дотолкоз, доколкото вие дадете ход, в туй седи развитието на вашата душа. И ще ви се оправят работите на земята само тогаз. И ако вие сте загазили, загазили сте, понеже вие проявявате вашата любов. Някой ми казва: "Учителю, много те обичаме." И аз страдам от любовта на хората.

Отче наш

Вие сте хубави призми. Погрешката ви е там, че ги държите на сянка. Излезте на слънце и изложете ги на светлината, за да видите нейната красота!

6. Утринно Неделно Слово, държано на 30 октомври 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев. (Небето звездно, ясно. Времето тихо и меко.)

ВСИЧКО Е ЗА ДОБРО

Добрата молитва

В начало бе Словото

Ще прочета 64 глава от Исайя.

Във всичките времена е имало противоречия. Тия противоречия ги има и сега. И пророците, и учените хора все са писали по това.

Духът Божий

Има едно вечно различие, което произтича от два различни свята - от един вътрешен свят, с който сме запознати, и от един външен свят, с който сега се запознаваме. Много малко знаем от външния обективен свят. Толкова хиляди години сме тук, но има хиляди неща, които съществуват, и за които даже ние нямаме още една ясна представа. Ти седиш в къщата. Зимен ден е, стаята е топла. Имаш едно разположение. И мислиш, че като е топло вътре в стаята, и вън е топло. Но като излезеш, веднага те лъхне вятърът. Влезнеш вкъщи, пак се стоплиш. Вътрешният свят и външният се различават по температурата. Вътрешният - твоята стая - е топъл, а външният е студен. Дойде лятото, обърне се процесът. Обратното стане: отвън е по-топло, отколкото вътре в къщата. Сега тия сравнения човек трябва да ги преведе добре, понеже те имат отношение с живота. Туй, което става в природата, се дължи на ония вечните промени, които стават с живота на всички същества. Природата е един целокупен резултат на всички ония разумни същества, които живеят по цялата вселена - не само на земята, но и навсякъде. Отношението на земята зависи напълно от състоянието на слънцето - какъв хляб, каква светлина и топлина изпраща. Сега всички вярват, че само слънцето ни влияе с топлината си и със светлината си. Иначе ние нищо не знаем за слънцето. Има ли там хора като нас? За хората на слънцето нищо не

знаете. Но слънцето живее за себе си - туй, което земята не знае за него. И слънцето има някои работи, които не знае за земята. Слънцето по някой път не знае тия престъпления, които стават на земята. Там още вестниците не са писали за новото споразумение между Франция и Германия, нито за малките страдания на Чехословакия, нито за жителите на Изгрева от какво страдат - че нямат въглища вестниците не са писали там. Вие седите някой път и разсъждавате философски: ”Защо Господ направи света така?” И изхождате от едно лично гледище, от едно най-дребно лично гледище. Попитайте който и да е човек защо се облича така. Някой път човек се облича, без да знае и той самият. Или попитайте го, той се е учил там някакво изкуство, не знае какво е туй и за какво е и ще даде обяснения.

Сега моята мисъл е в ония вечните промени, които стават. Някой път вие сте неразположен. Не можете да си дадете отчет защо сте неразположен. Моментално става това. Някой път очите ви, когато се оглеждате, лицето ви има отлична окраска, а някой път означава модата лицето на човека - там се вижда всичката мода. Там има една постоянна мода, която се изменя. Очите ви ту са светли, ту тъмни; ту замъглени, ту червени; ту жълти, ту сини - какви ли не стават! Вие забелязвате само главните оттенъци, и то все за разни болести ги тургате. Не. Научно разглеждайте промените, които стават. Затуй аз бих ви съветвал да имате едно огледало или валчесто, или квадратно. Само не съм за малките огледалца, които носят в джобовете си сега кавалерите и кавалерките. Един ден седи една млада мома, мисля към 20 години, и казва: “Да не мислиш, аз съм доста угледна, красива.” И изведнъж извади огледалото си и се огледа. Има един детински характер. Просто иска да ми каже: “Доста красива съм, и косата ми каквато е, всички я харесват.” Казвам: “Много хубаво, отлично.” Действително косата є е по-хубава, отколкото лицето є. Лицето не е хубаво. В туй, че аз, като гледам на това лице на 20-годишното момиче, виждам в капилярните съдове има едни нишки, които се

показват, изпъкват на лицето є и можеш да четеш по тия капилярни нишки. Това показва едно напрежение вътрешно. Младо момиче на 20 години и мисли за какво ли не. И от голямо напрежение в тия капилярните съдове остава повече кръв. Казвам є: "Много си млада, но си малко нетърпелива." "Как, аз съм много търпелива!" Казвам є: "Ти си търпелива, но ходиш по неволя както старите." И є разправям своята философия. Слушай да ти кажа какво е търпение и какво е неволя. Неволята е търпение от зор. Например човек зъзне цяла зима, но туй е неволя - няма какво да прави. Свиваш краката си, работиш, не от добра воля, от немай-къде. Казвам, всичките хора, които носят страданията си тъй в едно състояние, те носят неволята. Иска, не иска и силният, и слабият [ги носи] като дойдат. Туй е неволята, която се качва на слабите хора. Всичките слаби хора неволята носят. И всеки човек, който има неволя, е слаб човек. А търпението е качество на силните хора, на умните хора, на добрите хора. Той е търпелив човек! Казват: Търпелив е един цар! Че като го обидят, той само ги погледне! Той само една дума да каже, от тия водители нищо няма да остане. Но той само ги погледне и остави. Туй се казва търпелив човек! Ако на сегашния свят би им се дало такава една власт, какво биха направили? Както казва Христос: "Каквото поискате..." Ако имате тази власт, с вашето неразположение какво ще стане? Ако планините се местеха от една страна на друга, тогава какво щеше да стане със света? Ако бяхте вие, какво ще пожелаете да стане? И какво би станало със света? И благодарете, че не става каквото ние искаме. Ние щяхме да създадем най-големите нещастия на земята. И засега, ако стават нещастия, те стават по единствената причина на ония паднали ангели, на които им се разкриха големи тайни. И напуснаха своите жилища горе и дойдоха на земята. И всичките нещастия се дължат на тях. Когато видят, че хората станат малко по-весели, току изведнъж ще им създадат едно нещастие.

Аз веднъж тук на Изгрева излезнах между 8 и 9 часа. Гледам един заек, доста голям, седнал сред поляната, на изток, вдигнал си

краката. Казвам: "Навярно той се моли тъй, вдаден в известно размишление." Аз се приближавам, наблюдавам го. Той се пообърна малко и си мисли. Като че искаше да ми каже: "Идеш не навреме. Нарушаваш моето размишление." Е, това са мои разсъждения. Отиде 30-40 крачки, пак продължава, пак се изправи нагоре. Аз го наблюдавам. Зададох си въпроса: "Какво прави този заек?" "Каквото правят хората - дойдох да се помоля. Където ида, все ме гонят. Дойдох да се помоля на Господа да им каже да не ме гонят. Има хрътки, от тях не мога спокойно да ходя. И дойдох да се помоля на Господа да ме оставят на спокойствие." Казва: "Ти какво мислиш?" Рекох: "Вие и ние все еднакво мислим. И ние, хората, и ние имаме големи хрътляци. Развалят разговора." Обади се едно куче отнякъде и този заек каза: "Сбогом!" - и не дочака разговора. Едно куче развали разговора.

Сега да ви извадя аналогията. Често ние се разговаряме и дойде една неприятна мисъл и развали цялото ни вътрешно състояние. Обикновените ни процеси трябва да изясним защо стават. Някой път си недоволен от лошото време. И тогава има две твърдения. Казва някой: "Няма лошо време. Лошото време за едни е добро за други; доброто за едни е лошо състояние за други." Туй отчасти е така. И казвам тогава: "Тия различия, които съществуват, какво е предназначението им?" Казвате: "Едни хора са по-щастливи." Но щастието не е нещо обективно. Щастието си има свой външен израз, но щастието не е нещо материално. И казват: "Този човек е щастлив." По какво оценяваме, че човекът е щастлив? За да бъде човек щастлив, той най-първо трябва да бъде здрав. Но здравето е един резултат, т. е. здравето се отнася до неговия организъм - тялото му да функционира правилно, да няма никакви болки ни на краката си, ни на ръцете си, ни на дробовете, ни на стомаха си. Всичките органи, които има, да са в изправно състояние. Туй е външната страна. След туй да има едно хубаво разположение. Неговите чувства да са добри и при това мисълта му да е светла. Да няма някоя мисъл да го безпокои. И после, като яде да е радостен и като си почива да е радостен, и каквато

работа вземе, да му е приятно. Този човек е здрав. И при това здравият човек трябва да е господар на своето положение. В даден случай да прави това, което иска. Нездравият човек се отличава по това, че условията са лоши. Той не е свободен от болестта. Ние искаме да се освободим, понеже това е едно заробване. Боли те главата - не можеш да мислиш. Или боли те стомах - пак не можеш да мислиш право. И най-малката болест, където и да е, веднага отвлича мисълта ти. И болестите може да ги различим по някой път, за да познаем до каква степен се усилва нашата воля. Онзи, който разбира законите, може да снеме болестта от себе си както някой, който има една раница. Така и онзи човек, който разбира законите, може да снеме болестта от гърба си. Представете си един шивач, който шие на една модерна машина и много внимателно тъй някой път си държи ръката близо до иглата и направлява тегела. И ако малко е невнимателен, може иглата да му навреди пръстите отгоре. Някои шивачи държат ръката си много близо, а някои най-малко 5 мм или 1 сантиметър по-далече, защото някой път става хаталък*.

Казвам, всички ние в живота си все имаме по една машина, с която по невнимание стават такива изключения. Казвам, сега в религиозния живот, ние трябва да изучаваме ония, Божествените закони. Когато дойде една неприятна мисъл, не трябва да мислим защо е дошла тя. Това е едно предметно учение. Аз правя следующите сравнения: хубавите работи след време стават лоши. Обяснявам го ето как. Вземете един плод, който е слезнал. Първоначално е бил отличен, хубав. Колко хубав вкус има и цвят! От дървото първоначално така е, но колкото е изминало времето, той изгубва от своята хубост и здравина. И все ще се яви някъде едно малко нарушение. Може да почне да гние плодът. И погледнеш, най-хубавите круши, най-хубавите ябълки са се развалили. Е, де е злото? - В гниенето на плодовете. Първоначално, ако един плод е поставен на дървото, то си има определено време, докогато той трябва да седи на дървото. И този плод, след като се откъсне, дълго време не трябва да

се държи така. Ние още не знаем колко време можем да го държим. Ние искаме 4-5 месеца да държим тия плодове. Това е неестествено. Ако животът ни би бил уреден, че всякога тия плодове да седят горе на дървото, и да си ги късаме тъй пресни, както са! При сегашните условия това е невъзможно. Защото има посторонни положения. Невъзможно е, защото студът най-първо може да развали гроздето и после, и в топло време се разваля гроздето. Та ако гроздето остане за дълго време, то половината от него ще изчезне. Ние се безпокоим да не изчезне гроздето. То е наше неразбиране. Но какво е разбирането на дървото, което ражда плодовете? Ако хората ги нямаше, тия плодове ще падат долу и кокичките им ще отиват в земята и ще израснат, и ще се размножават.

Та казвам: Важното за дърветата е костилките да израснат, а важното за нас е, ние искаме сега, да не се развалят плодовете, всякога да останат пресни. А това е невъзможно! Значи различието седи в това: те искат техните костилки да израснат, а ние искаме плодът да остане здрав и да не изгние. По някой път ние се намираме в едно противоречие - искаме туй разположение, което имаме, да се не изменя. Да допуснем, един човек е щастлив, не знае какво нещо е страдание. Каква ще бъде неговата опитност? Защото ти не можеш да имаш една картина, ако нямаш една малка сянка. Щастието в живота се разбира от малките нещастия, които човек има. Всякога след едно боледуване, след като боледуваш и оздравееш, ти се радваш на здравето. А след като изгубиш здравето си, ти скърбиш, боледуваш. Къде отива здравето на човека? Допуснете, че вие седите на земята - тъй, с краката. И ви е приятно. Но допуснете, че някой човек ви закачи с единия крак и вие увиснете за крака си. Няма нищо. Но представете си, това въже някъде ви носи в това състояние - ще ви бъде ли приятно? Допуснете, че ви закачат на някой аероплан, когато той хвърчи, и вие висите. Мислите ли, че туй състояние ще ви бъде приятно? Може би за първо време за 5-10 минути ще ви е приятно, но целия ден да висите на крака си и при това да пътувате с 400-500 км

бързина, ще видите, че това не е никакво благо. Ние, съвременните хора, се намираме в такова едно голямо противоречие. И представете си сега една съвременна мечка или съвременен елен, който иска да се оправи. Пасе си. Хубаво, но един ден, след като си пасе, току погледнеш - чува се един глас, гърмеж и той се търкаля на земята. Какво ще кажат другите елени? "Какво нещастие стана! Как го порази Господ!" Ще кажат: "Гръм падна от небето!" Какъв гръм? От един човек, от една пушка. Как ще си го обяснят елените? Ще кажат: "Природата така е създала такива гърмежи." - те не знаят за природата, за хората.

Та казвам: Някой път вие седите като елена. Щастлив сте. Тъй се оглеждате. И някой от тия падналите ангели дигне своята пушка и вие се търкулите на земята. И казват: "Еди-кой си е починал." Не че Господ иска да си починете, а ония злосторници, недоволните духове. Един ден идва една сестра, плаче, оплаква се - дошло є страдание. Казвам є: "Не ти препоръчвам в ниските места да ходиш да пасеш трева. Ще ти дам един съвет - в ниските места да не ходиш, там има много ловци. На такива моми като вас ще им теглят един куршум. По високите планински места, на недостъпните места, дето куршум не стига, там да ходиш." Казва: "Мъчно е да се изкача там." Казвам: "Мъчно е, но е безопасно." Аз разбирам, когато човек иска да бъде в безопасност, казвам: "Иди при Бога! Високото място е Бог. Иди на високото планинско място, необятното, дето човешки крак не може да достигне. Иди при Бога там! Дигни душата си нагоре към Бога!" Тя казва: "Де да Го намеря?" "На планинските места! На височина, горе там! Отдолу като гледаш, няма да Го намериш, а като се качиш горе!"

Та всички ние, съвременните хора, се нуждаем да имаме едно понятие, едно правилно разбиране на нещата. Аз бих ви дал две формули, но засега реших да не ги давам. Не зная след десет години дали ще станете готови да ги приемете. Затова ги държа само за себе си. Защото с тия формули ще приличате като Давид. Като отишъл той при Саула, той го въоръжил с новото оръжие - с шлем и прочие.

А Давид дошъл само с една прашка да се бори. Той казал: “Царю, не съм свикнал да се боря с нови оръжия.” Затова прашките си носете, защото новото съоръжение може да не знаете как да го употребите. Една мисъл, в която ти не вярваш, тя не може да ти помогне. Едно чувство, в което ти не вярваш, то не може да ти помогне. И една постъпка, в която ти не вярваш, тя не може да ти помогне. Вий си задавате въпрос защо става така. Казвам: “Идете при Бога!” Някой казва: “Где да го намеря?” Добре. Право е като казва онзи “Де да Го намеря?” Аз разбирам, че в ума му има тъмнина. Вечерно време вий не можете да видите предметите. Те съществуват, но вие не ги виждате, понеже има тъмнина. Тогава другото твърдение: Казвам, че Бог е на всяко място. Тогава Той е вътре в твоя ум. Неговата светлина прониква в ума ти и в твоите чувства. Това, което ти имаш, че то е излязло от Бога. Но понеже дълго време си седял и ти не си я употребил, тя е произвела гниене. И тази мисъл няма тази красота, както първоначално, когато е излезнала от Бога. Тя е дошла, ти си я отложил. Много пъти ний взимаме плодове, събрали сме ги за нашите приятели и толкова дълго време са седели, че половината от тях са изгнили, а другите се опрашили. И трябва често да ги измиваме.

Та в сегашния живот има едно влияние, от което и светиите са страдали - да видиш нещо и да не го пожелаеш. Но представи си, ти си гладен човек, гладувал си 3-4 дена и идеш някъде, видиш хубави плодове и да не се зароди в тебе желание да ядеш. А у тебе веднага ще се зароди желание да ядеш. А това е прегрешение. Пожеланието е прегрешение. Минаваш покрай улицата, нямаш дрехи. Видиш в някой магазин някой хубав костюм, пожелаеш го. Това е прегрешение. Видиш някой учен човек - пожелаеш и ти да бъдеш като него. Това е прегрешение. Каквото пожелаеш е прегрешение. Писано е там: “Не пожелай чуждото!” Кое чуждо? Не искай онова, което в даден случай не е за тебе. Може, уместно е една печена кокошка да я дадеш на едно куче, но една печена кокошка за овцата

не е уместно. На овцата ще є дадеш малко нарязани плодове, накълцани така - това е за предпочитане.

Та при сегашните условия, при които човек живее, какво трябва да прави? Пророкът се оплаква. Оплаква се, понеже големи разрушения станали. Всичките хубави неща изчезнаха, неприятелите избиват, изгорили градове, разрушения навсякъде, отиват в робство, всички са разпръснати. Седи той, като пророк, сам. Исаия е пророк, сам е пророкувал. Но като вижда самата действителност, става му тъжно. Той иска Господ да поправи тия работи. А някой път, когато Господ слиза, разваля работите. Казваш: "Защо ще ги разваля?" Тук, преди години, когато се правеше малкият салон, имаше двама майстори и то двама млади наши майстори от Изгрева. Млади - на двайсет години. Единият турил дюшемето. И двамата бяха като ортаци или - не зная. Дойде другият майстор и казва: "Не тъй, така не трябва." Взе кирката единият, мисли да разкърти дюшемето. Наполовина беше тъй направено. Извади го навънка. Криво било, казва. Аз си мълча. И почна да го кове. И той го накова така, че беше по-лошо, отколкото първото. Аз съм виждал често една дреха не е ушита както трябва. Дойде един по-майстор, вземе ножицата и кръц-кръц, защото е майстор.

Преди време, един от знаменитите артисти - цигулар, носи си цигулката при един голям майстор да му я поправи. Но казва той: "Как човек може да се свърже с един предмет!" Този майстор взима ножа и изведнъж отлепва цигулката парче по парче. И като се обърна, онзи цигулар, той вече припаднал! Той не може да разбере защо стана това. Той казва: "За една малка поправка отиде цигулката ми!"- и припадна от болка. Казва някой: "Как го е заболяло?"

Във всеки един предмет, който вие обичате, вие влагате нещо от самите вас. Опасността е там: не се влюбвайте в материални работи, защото, като ви ги вземат, вие ще страдате. Обичай тялото си, но не се свързвай с тялото си, защото един ден, като дойде да заминеш за небето, да не се мъчиш. Един мой приятел ми разправяше, сънувал

един сън, който обяснява това състояние на връзките. Една вечер сънува той - поглежда се с безброй тънки нишки, но не може да се избави. Повече от 200 000 нишки. И всички тъй овързани, оплетени. "И се мъча, и се мъча и не мога да се освободя от тях. Тънки нишки и горе на главата ми, на ръцете ми - така привързан!" Та казва: "Не само аз, гледах и наоколо всички хора така привързани о земята. И като се събудих, разбрах кое е онова, което свързва хората! Това са ония желания, които ни държат свързани със света. И при такова едно положение как можем да бъдем щастливи на земята?"

Щастието е едно качество да вярваме в онази благост на Бога. Бог е съвършен. И ето какво разбирам под думата "съвършенство". В света само Един има, Който може да ни съди - Съвършеният! Понеже Бог е съвършен и неизменен, щом идем при Него, той поправя работите. Защото Бог не съди. Един болен, като иде при Бога, той ще оздравее. Богатият, като иде при Бога, той ще се освободи от богатството си. Ученият, като иде при Бога, той ще се освободи от учението си, а невежият, като иде при Бога, той ще се освободи от невежеството си. Така учените при Бога стават глупави, а глупавите - умни. Ето аз какво разбирам под думата "глупав". Не е ли хубаво да бъдеш глупав, да не знаеш да се сърдиш? Не е ли хубаво да не знаеш как да подозираш? Сега дойде един бръмбар, направи ти някой човек нещо - ти го подозираш. Подозрението днес е едно качество разпространено. Накъдето, каквото и да направиш, все ще те подозират. Ти, ако днес идеш във Франция, веднага ще те изследват от кои типове спадаш - дали си от благонадеждните, или от неблагонадеждните. И ще ти гледат ръката - има такива отпечатъци. И след туй научно ще ти обяснят. Ако Бог дойде на земята, ето как ще съди света. Ще бъде следующата съдба. Всички ония, които мислят, че са праведни, че са светии, че са живели един добър живот, Господ ще каже, Той ще те прати при един болен човек, само да минеш край него. Ако оздравее този болен, ти си добър; ако не оздравее, ти си решил съдбата си. Ще те прати при един беден човек. Ако ти минеш само покрай него и ако

той стане богат, ти си праведен. При бедните ще те прати Господ само да минеш, и ако те станат богати, ти си добър човек. А при богатите ще те прати Господ само да минеш покрай богатия. Ако той стане беден, ти пак си добър човек. Ако бедният си остане беден и богатият богат, ти не си добър човек. Сега вий искате, като минете покрай бедните, да станат богати, а богатите да станат още по-богати. Не, богатият трябва да осиромашава, а бедният да стане богат. На върха на планината снегът и ледът трябва да се стопят и влагата да слиза долу в долината. Ако горе снегът остане и долу сушата остане, тогава работата не е тъй, както трябва.

Сега това сравнение ще го преведем. Трябва да стане една промяна във вашия ум. И ако не стане съответствующа промяна в ума ви, не може да стане съответствующа промяна и в сърцето ви; и ако не стане една съответствующа промяна във вашия ум и сърце, не може да стане и съответствующа промяна и във вашата воля. “Богати, сиромаси” - вий ще ги преведете, за да разберете света. Това положение, в което сега се намира светът, то е външна обстановка, от която вий трябва да се възпитавате. Никой не знае защо Господ е създал света и защо го е допуснал. Всичко, което става, е предвидено. И няма да се мине много, може би след милиони, милиони години всичко туй ще се оправи. Но какво е един милион години за Бога? За Бога хиляда години са като един ден. Значи за Него хиляда години са един ден, а за нас един ден Божий са хиляда години. А хиляда години като страдаш и като идеш при Господа, ти казваш: “Много страдах, хиляда години!” Той казва: “Много малко - един ден.” Мен постоянно ме питат, аз съм казал тъй. Понеже, казват, ти всичко знаеш, казвам: Че всичко зная, разбира се. Е, в какво седи това? Седи в това: аз зная, че всичко ще бъде за добро, аз зная, че всичко ще се оправи! За добро е, казвам, защо не! - и не му влизам в изяснение. Това е достатъчно.

Дойде някой при мене, казва: “Какво да правя?” Казвам: “Търпи!” Той казва: “Ама аз търпя!” Не, не. Ти неволята носиш. Ти носиш търпението на слабите, а не носиш търпението на силните. Ти си от

търпеливите слаби, а не си от търпеливите силни. А нещастието иде върху търпеливите слаби. Те са, които мърморят в света, а силните търпеливи - те са онези, които издържат. Дотогава, докато вие сте от слабите търпеливи, всякога казвам: Бъдещето ви го виждам - като заека ще бъдете, като елена ще бъдете, ама не като някоя Елена. Аз навеждам сега тия примери. Вие разбирате, това е едно психологическо положение. Много автори съм чел. Те разглеждат света така, както не е. Аз не разглеждам човека повърхностно, но по същина. Когато разглеждат един човек, те говорят тъй, както правят съвременните медици, които изучават науката. Някой си аристократ завещал тялото си на медицинския факултет. Да идете да видите някой път как го посрещат тия студенти медици това тяло, като го поставят на масите там! Има много медицински маси. Като го поставят, тъй както е роден, гол, мъж или жена. И след това всички се наредят около масите и почват да го разглеждат. Питат: "Ти коя част ще вземеш?" Някой взема ръцете, друг краката, главата... И десет студенти седят със своите ножчета и със своите щипки и всеки го чопли да види как е направено тялото на богатия. Полекичка режат, имат си бележки там и проверяват. Търсят някоя артерия или от вените, главните. И след туй, след три-четири седмици ще видиш този богаташ, той толкова красив е станал, че всичката му вътрешност се разтваря и някой казва: "Аз намерих това, онзи - онова, еди-коя си кост. И гледаш всеки един студент носи по един уд от богатия човек. Някой взел един уд и вкъщи го носи - една цяла ръка, а друг главата носи, защото и вкъщи някои студенти си имат маси да работят. И вий, когато влезете в земята, всички ще посветите тялото си на медицинския факултет. Че като идете на гости там, медиците изведнъж се въоръжат, ще дойдат при вас и ще ви посрещнат добре. Казват: "Погребали го жив." Не, той е отишъл там на гости на медицинския факултет вътре. Аз виждам нещо хубаво. Човек няма едно тяло, както мислят, а то има седем тела, вплетени едно в друго. Че тия медици като почнат най-първо да разединяват неговото

физическо тяло от неговото астрално; а други медици изваждат астралното тяло от умственото тяло; а трети развързват умственото тяло от причинното. Така едно от друго се отделят, че като остане причинното тяло, той, този гостенин вече усеща, че му са снети телата. Нали като отиде някой някъде, снимат му горните дрехи. Някои носят по три балтона. Та най-напред ще му снемат първия балтон, после втория и най-после третия. И човек най-после остане тъй, неглиже, с едно тънко палто. Та най-напред снемат физическото тяло - горното палто. Обърнат го. Онези дрехи, които имате, са дадени от Бога. Всички трябва да се научите как сте облечени. И върху тази дреха трябва постоянно да работите.

Един ден хората няма да умират. Това умиране не е естествено положение. Хората, както сега умират, няма да умират. Един ден човек само ще се изгуби. Как ще си го обясните положението. С двама ученици се разправя Христос, нали знаете? И след туй, като благослови хляба, Той изчезна безследно. Къде отиде Той? Значи учените хора доказват това. Някога може да се прокарат известни лъчи на слънцето, че може човек да изчезне. Не че Христос изчезна, но понеже си заминава - духовната светлина и физическата светлина се различават. На физическото поле нещата, за да бъдат видими, трябва да стане известно пречупване най-малко на един градус, за да бъдат лъчите видими. Щом няма пречупване на лъчите, това тяло става невидимо. Туй тяло пак е там. Сега не разбирайте физическото тяло. Тъй той може да се разредява и да се сгъстява. И всякога, когато вие се намирате в едно неприязнено състояние на духа или страдате, вие сте се сгъстили повече, отколкото трябва. За да бъдете щастливи, вий трябва да се научите на закона на разредяването.

Ти казваш: “Това нямам, онова нямам.” Казваш: “Къща нямам, волове нямам, ниви нямам.” Всички тия неща ви трябват. Ти се сгъстяваш, сгъстяваш и най-после ти стане тежко, ако си богат. Богатият, той има толкова много къщи - да каже: “Доста са за мене, не ми трябват.” - и деветте подарява и остава само едната къща. И

погледнеш, като ги подари, става му леко на душата. И като четете изповедта на Толстой, той, като разсъждава, дошъл до същото заключение. Той разсъждавал, разсъждавал, понеже имотът бил на жена му, казва: “Да изпълним закона Христов, да подарим това на бедните, което имаме.” Жена му казала: “С твоите глупави философски разсъждения не може.” Толстой казал: “Ех, аз мисля, че ще бъдем и двамата щастливи.” Обаче туй, което жена му не беше в състояние да направи във времето, когато беше Толстой, като дойдоха болшевиките, те го направиха. Болшевиците го взеха. Ти не искаш да пожертваш себе си, като дойдат болшевиките, те ще го вземат. А пък болшевиците, това е смъртта. Дойде тя и всичко даваш. Болшевизъм съществува от памтивека. Той, като дойде, казва: “Всичко е общо на земята - няма частна собственост.” Не. Има и друга философия. Позволява се частната собственост за добрите. Частна собственост може да имаш, когато я употребяваш за славата Божия. Туй, което преодоляваш, то е като собственост, която ще употребиш за Господа. Щом направиш нещо, ще го оставиш.

Има нещо добро в нас. Например къде е детинството ни? Няма го. Къде е възрастният? Няма го. Всичко туй постепенно се мени в света. Бог не иска ний да се самозаблуждаваме. Не. Ний сме минали през хиляди и хиляди форми. И сме се влюбили във формата. Мислим, че щастието ни седи във формата. Щастието седи в дадения случай в следното. Ти свириш на един инструмент 3-4 часа - на цигулка. Но ако свириш 3-4 дена, тя ще ти омръзне. Може да ти дотегне. Ще ти омалеят ръцете. Има някои, на пианото свирят четири-пет-шест часа - омалеят ти пръстите. Това, което ви е приятно, става неприятно.

Та казвам: И най-хубавите мисли, чувства, и най-хубавите постъпки, ако не се сменят, става тягост. И следователно ний сами си създаваме нещастието в света. Ние например искаме някой път да бъдем като светиите. Вий имате крива представа за светиите. Щом човек стане светия, Господ го праща на земята да помага на грешния.

Че ако една царска дъщеря я пратят в дома на една бедна вдовица, която има три деца, да се занимава с тях, да ги отглежда, какво ще є бъде положението? При баща є е било едно, а при вдовицата тя ще се научи на туй, което при баща си не го е знаела. Та всички вие сте пратени, казвате, че сте синове Божии. Синове Божии, които не знаят да слугуват. И сега ви пращат на земята да слугувате. Синове Божии, на които са слугували. Трябва вий да сте слугували. А сега поставя ви Господ вий да слугувате. Казваш: "Затова ли съм аз роден?" Затова си роден. Досега ангелите ти служиха, и Господ ти служи. Всичко правеха за вас. А сега Той [те] е турил малко да се мъчиш, и ти да работиш, да помагаш на другите. - Ама страданията ни на земята! - Ако вий разгледате тези страдания, това са недоволни души. Всички страдания произтичат от целокупното недоволство, което съществува у хората. Вий сте недоволни, защото и други има недоволни; вий се разболявате, защото и други болни има. Ако нямаше болни хора в света, и вий нямаше да бъдете болни. Защото има и други здрави, и вий ставате здрави. Че грехът в света е една болест, то е един по-нисш живот.

Вземете положението на един пияница. Той седи вкъщи, децата му мислят за дрехи, за обуща; зимата иде, въглища няма; за хляб мислят. Той така седи и размишлява за кръчмата, за винцето - 3 години, 4 години, 15 години и си го въобразява на масата - червеничко, да го тури и да си пийне. По какво се различава този човек? Той не мисли, че има деца, за чашката си мисли. Кое е по-добро - чашата на кръчмарина, или децата вкъщи? И ние седим и мислим за някой тоалет - това е кръчмаринът; ние седим и мислим за едни хубави обуща - това е чашата на кръчмарина; за някоя си шапка - чашата на кръчмарина. И сме недоволни. Аз не отричам кръчмарина. Има един кръчмар, когото аз го обичам. И аз го посещавам. Често ходя при него. Аз ходя при кръчмарите, които имат кръчми в планината - при един извор. И виното му извира от планината. И ми казва: "Заповядай!" Кръчмарят не му мисли колко

ще вземе. Казва: “Вземи си колкото искаш!” Казвам: “Колко струва?” “Ние, тукашните кръчмари, нищо не вземаме. Ами вашите?” “И те, долните не се научили, те не знаят още, те от нас вземат виното. Туй наше вино е от милиони години! Тяхното е от 4 години, а нашето е от Бога - което извира от земята.” И аз тогава казвам: “Наздраве! Да живее този кръчмар!” - вземам чашата и пия. Казвам: “Ще кажа и на другите кръчмари долу да дойдат тук, при тези новите кръчмари.” Налей чашата на доволството! Недоволен си - качи се горе на планината! Напуснете всичките долни кръчмари. Казвате: “Как ще се оправи светът?” Напуснете долните кръчмари. Качете се при горните кръчмари, нищо повече! А тия, долните, нека седят и чакат! Казвам: Нека има кръчмари. Ако никой не ходи да пие от тях, те ще си затворят кръчмите. Че ако никой не стъпи в една кръчма 4-5 месеца, отърва ли му на него да бъде тази кръчма отворена?

Сега аз съм решил да не приемам, когато идва едно писмо или нещо отнякъде, което носи тревога. Някой ми писал тревожно писмо. Една седмица преди да дойде писмото, то ме тревожи. А някой път едно писмо носи нещо хубаво. И една седмица по-рано аз чувствам радостта от него. Тогава давам следующето обяснение и казвам: Всяка една моя мисъл, която излиза от мене, може да тревожи някого. Вий седите и казвате: “Какъв е животът ми!” Аз съм знаел, че така вий мислите, защото тревожите и другите. Така един комар все-таки ме тревожи. Като дойде, ще ме ухапе. Не че ще ми причини голяма пакост, но тъй ще остави една малка точица на тялото ми. Казвам: Той, ако бъде при мен, аз щях да му дам повече кръвчица. Аз, когато искам, мога да му дам. Той най-първо не е знаел как да извади тази кръвчица.

Казвам: В сегашния живот трябва да се научите да мислите. Като почнете да мислите, кажете си: “Не тревожа ли сега аз някого?” И като станете сутринта, вземете си едно правило: Щом си недоволен, ти се намираш в едно общество от недоволни. Ще си кажете тъй: “Братя и сестри, хайде да бъдем днес ученици доволни!” И кажи: “Аз съм

решил днес да бъда доволен! Искате ли вий да ме последвате?” Ама ще има едно възражение: “Как е възможно аз да бъда доволен!” Как може да се поправят нещата в света? Единственото нещо, което ний можем да поправим в света: ний имаме право да поправяме само себе си, никого другиго. И ако вий мислите да поправяте другите хора, тогава не разбирате свободата. Щом мислите, че имате право да поправяте един човек, вий нарушавате неговата свобода. Свободата седи в това, всеки един човек да изправи себе си и всеки един човек да се радва на своята свобода. Това е правило. То е свободата. Един човек, който не може да изправи себе си и който не може да се радва на своята свобода, той не е свободен. Всеки, който изправи себе си, той е свободен. И всеки, който може да се радва на свободата, той е свободен. По-хубаво от това не може да има. Та това е твоето право - правилото, което Бог ни е дал. И казвам: Светът за нас ще се поправи, когато всинца поправим своите погрешки. А туй можем да направим за един ден, ако искаме. А можем да го отлагаме и за хиляди години, както досега сме отлагали. А да го отлагаш за една година, 2, 4, 5, за 10 години...

Та свободата седи в това - опитайте вашата свобода. Ако поправите погрешката, вий сте свободни. И ако се радвате на вашата свобода, пак сте свободни. Аз често различавам добрите и лоши духове. Лошото аз го виждам като един желатинен сок, една течност, една желатинна разпространена тъмна тиня. Някъде виждам в някой дом желатинно вещество, разпръснато между мъже и жени. Казвате: “Не знаех какво да правя, загазих.” Влизам в някой дом, виждам една светла течност, ефирна, нещо много хубаво, нещо много приятно. Такъв аромат издават цветята. Или те го наричат това аура. Тя е течност. Някои хора са обвити в тъмнина непроницаема. И като идеш при тях, тъмнина има там. А някои хора са обвити със светлина, то е този светлия целителен сок. Та най-първо при някои хора като отидеш, те са обвити с тъмнина. Това е този желатинен сок. Тогава от

него трябва да се освободите. Нещо, което подпушва порите на човека и човек не може да диша свободно.

Та сега вие желаете много работи да ви се дадат. Аз от много неща се отказвам. Знаете ли защо? Аз виждам някои неща, които, като се придобият, ще ми принесат много голямо нещастие. А пък има някои неща, които не ми се дават. Виждам, че това, което не ми се дава, в него се крие едно голямо благо. Защото, ако да кажем баща ти остави едно наследство от два милиона, ти можеш да мислиш, че това е едно щастие за тебе. Но с това хората при сегашните условия могат да ви спънат. Баща ви може да не ви е оставил нищо. Богатството, което си получил от баща си, може да не е праведно. Това е богатството от кожите на говедата. Баща ви е одрал на сто хиляди говеда кожите, че си станал богат тогава. Та в съдния ден тия хилядите говеда ще се явят и ще кажат на Господа: "Кожите ни са одрани, да ни се върнат, да ни се дадат взетите кожи!" Тогава какво ще направите? Ще дойдат един ден и ще кажат: "Обущата ви са направени от кожите ни" - и ще ги вземат. Сега ви се вижда, как тъй да ви вземат обущата. И се чудите. Ще ви вземат обущата!

Та казвам: Сега вие изгревчаните искате да живеете според каквото аз вярвам, към което аз се стремя. Но вие като света започвате. Тъй пак по светски започвате - старото разрешение на нещата. Сега аз не съм за отричането. Аз не искам това. Не, не! За мене е реално само това, което аз направя. Защото реалността седи само в това, каквото аз мога да направя в този момент. Защото, ако аз кажа, че имам къща, това и това, аз съм в заблуждение. От моето разсъждение аз не мога да кажа, че имам къща. Тази къща не е моя. Материалът не е мой. Аз си въобразявам, че е моя. Но в даден случай мое е това само, с което аз разполагам. Дави се един човек. Аз мога да го извадя от реката. Това е, което аз мога да направя. И на всекиго не му коства нищо да направи това.

Аз имах една опитност може би преди 30 години. Седя покрай морето във Варна, една сутрин рано отивам там. Гледам и виждам как

се вълнува Черното море. Седя и разсъждавам и правя своите научни наблюдения. Гледам един гагаузин току слиза, съблича се и се хвърля в морето да плава. Аз мисля, че знае да плава. И морето го тегли. Той влезе изпотен и пресече го водата. И почва да издава един особен глас. Казвам: “Ама сега ли намери ти да влезеш и да се давиш. Ще ми нарушиш моето размишление.” Аз си размишлявам върху Божествени въпроси, а трябва да търся въже, аз да се събличам, да го избавям. Нямам време. Казах му: “Не бой се, тръгни!” Съсредоточих си моята мисъл. Той се окуражи и излезе. И рекох: “Още веднъж изпотен да не влизаш.” Той се насърчи. Ще кажеш: “Как стана тази работа?” Казвам на приятелите, които седяха около мен: “Извадете го.” Вие казвате: “Как стана тази работа?” Чудни са хората, като питат как стават тия работи. Седи една мравка на тази Библия сега. Казвам є: “Отмести се малко да чета!” Пък тя си дигнала главата, казва: “Аз имам свободата!” Казвам є: “Пооттегли се малко ти!” Някой път съм доста кавалер и после току духна и тя отхвръкне. Е, как е станало това? Някой път не казвам с ръката си, само с вятъра. Сега вие казвате: “Как го извади този от морето?” Отидох зад гърба му и духнах силно. И като духнах зад гърба му, той излезе на другата страна. Сега за обяснение някой казва: “Как можеш да го хванеш?” Че ако аз мога една мравка, като я духна, че тя да хвръкне на половин метър или един метър, така може и човекът - като го духнеш, и той да се измести и да излезе на брега, без да го хванеш.

Та ще ви приведа друг анекдот. Един тръгнал на гости. Той този анекдот не е от хубавите. Но ще го направим хубав, красив. Понеже времето било лошо, той излезнал от селото и се съблякъл гол. И си навил дрехите хубаво. Казва: “Дъжд вали, ще се намокрят дрехите ми.” А те били сухи. Той, като отива до другото село, пък в гората взима, че си облича дрехите. Питат го: “Как мина през дъжда?” Така им казва: “Умен човек съм аз. Тъй хвръкнах през въздуха, та капките не можаха да ме измокрят.” Той съблякъл дрехите си и ходил гол. Той се мокри, а дрехите ги носи, че не може да ги засегне дъждът. Та

казвам: Като дойдат лошите условия в света, съблечете дрехите си, останете с белите дрехи, които имате. Виждате, тялото колкото и да го кваси дъждът, не може да го развали. Ще го очисти, а дрехите ще ги омокри и ще им развали цвета. Та Божественото в нас не се разваля. Да вървите с Божественото! А ние често вървим с човешкото. И там е нещастието ни. По човешки може нещата да не могат да се оправят, както и да кажете. Ако ти вярваш в Бога и Господ живее в тебе, то знай, за добро е това! Ако ти вярваш, за добро е това! Ако вие бяхте на мястото на Иван Хуса, когото туриха да изгорят, а той си пее! А те гледаха - човек подклажда огъня. Той не каза "До това ли стигнах?", но го счете за привилегия!

Щом дойде едно изпитание в света, считайте го това за една привилегия. Може да се обезсърчите. Търпение се изисква. Сега във всички аз наблюдавам. Някоя сестра казва: "Загазих, въглища нямам." Тъй замисли се тя, казва: "Няма въглища." Въглища има колкото искате, аз да ви кажа как. Щом нямате въглища, представете си, че имате два тона въглища. И вие ще го считате това за илюзия. Направете един опит. Считайте, че имате два тона въглища. След това напълнете печката и считайте, че печката ви гори. И печката ще почне да гори. Има една топлина в света. Онзи, който не разбира, ще се намери в трудно положение. В света, в природата има една скрита топлина. И ако вие в даден случай можете да вдигнете ума си, тази топлина ще мине във вас, както минава този ток на електричеството, и вие ще се стоплите. И ще се измени състоянието ви. Ако всички хора биха били добри, всеки един момент може тази топлина да я имате. И ако хората са добри, зимите ще бъдат меки, хубави. Пък щом хората станат лоши, и зимите стават лоши. Щом хората станат добри, и глад няма да има. Плодородие ще има. Всичко зависи от онова състояние, което ние имаме в нашия ум. В природата има голямо богатство, но вследствие на нашето неестествено състояние, което имаме към Бога, лишаваме се от Божието благо и някой път ще дойде да имаме едно лъжливо схващане. Казваш си: "Мога ли да имам

въглища? Мога ли да си въобразявам, че имам въглища? Това не е ли глупост?" Че тия въглища това е кондензирана слънчева енергия, която преди милиони години е излязла. Че тази енергия и сега я има в природата. И не знаем как да я използваме. Сега е оставено запас в земята. В природата има една кондензирана енергия. И един ден, като станете праведници, светии, вие ще се ползвате от тази кондензирана топлина. А пък има и кондензиран хляб, и кондензирани обуща, и пари - всичко това е приготвено. И всичко това, което е приготвено, ще се ползвате от него. И ще бъдете облечени един ден тъй, както ангелите са облечени. Виж тези плодни дървета, те знаят това изкуство! Нали от земята изваждат тази енергия, която иде от слънцето и образува тези хубави плодове. Туй човек не може да направи. Те знаят това изкуство!

Та казвам, мислете "всичко е хубаво" и всеки ден по 5 минути благодарете на Бога. Благодарете на Господа за страданията, които ви дава. Щом страдате, имаш един ревматизъм, кажи: "Господи, много ти благодаря, единият ми крак ме боли." Ще благодарите. Дойде болката и на другия крак. Ще проверите закона, че е верен. Туй, което желаеш, става. Но и това, което не желаеш, и то става. Някой път, като те боли единият крак, ще искаш да те заболи и другият и ще оздравее кракът ти. Пък някой път може и другият да те заболи. Но ако и двата крака те заболят, ще ти дойде едно двойно благо в света. Нищо не се губи в света. Тогава кажи: "Господи, нека ме заболят и ръцете!" Там е изпитанието. Вие се лъжете. Вашите страдания са такива, привидни са те. Та вас провидението ви изпитва.

Искал един момък да се ожени за една мома, но той искал тя да покаже, да я изпита дали тя го обича, или не. Тогава един ден той си взема един полиран нож, направен от книга. И казва: "Да идем да се разходим към морето." И пита я той: "Ти обичаш ли ме? Съгласна ли си да те пробода с този нож?" Тя му отговорила: "Е, онова, което обичаш, направи го! Мен ще ми бъде приятно и да живея, и да умра ще ми бъде приятно - и едното, и другото." "Добре." Той изважда

ножа си и я удря, но ножът се спитява. Тя гледа, гледа - кръв да тече, няма нищо. Само че вие някой път хуквате да бягате. И вие мязате на онзи руснак. Един анекдот има. На 10 души войници един руски император им казва така - да се хвърлят в една пропаст. А онези, преди да приближат, казват: “Ваше Величество, отменете вашата заповед! По-добре пратете ни да се бием, а не да се хвърлим!” Не се обръщайте към Господа да искате да отмени заповедта си. Там е погрешката ни. Вие мислете, че онова, което Господ е направил, е разумно. Съобразявайте се с Божествените нареждания. Не правете там никакъв спор! Може да имате голямо противоречие в себе си, но дръжте мисълта, че Бог, който е съвършен, каквото е направил е добро! Той не може да направи нещо, което не е добро. Та каквото и да стане, то е за добро. Дръжте тази мисъл в ума си. Тя е, която спасява. И ако така не мислите, ще страдате. И всичките свещени книги съдържат тази пълна вяра в този Живия Господ. Ние не само трябва да дирим доброто. Не само онова, което е за нас хубаво, и онова, което привидно е лошо, и него да го приемем, че и то е за добро! И Писанието казва: “Всичко онова, което се случва на онези, които обичат Господа, то е за тяхно добро!” Бъдете готови заради Името Божие, да бъдете вие прободени с книжен нож и да останете живи.

Отче наш

Да обичаме тези, които ни обичат, това е в реда на нещата, на човешките неща; а да обичаме тези, които не ни обичат, това е в реда на Божиите неща.

Към високия планински връх!

Всичко е за добро!

7,10 ч. с.

7. Утринно Неделно Слово, държано на 6 ноември 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев. (Небето малко облачно. Времето топло, меко, приятно. На поляната направихме упражненията.)

ГОРЕ НА ПЛАНИНАТА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 10 глава от Деянията на апостолите.

Духът Божий

Да говори човек разбрано и да слуша разбрано - това е изкуство, на което умният и праведният човек трябва да се учи. Да знаеш кога да говориш, как да говориш и колко да говориш - това е изкуство. Майките често от любов прекаляват със своите деца, като ги хранят повече, отколкото трябва, като ги обичат много. А онези майки, които не ги обичат, не им дават. Такава майка, която не обича децата си, не им дава и по някой път ги забравя. Такава майка е кукувица - снесе яйцето си и го остави някъде друг да го изхрани. "Каквото Господ даде" - казва. Дали кукувицата казва "каквото Господ даде", това е въпрос. По човешки говоря. Не съм чул кукувицата да казва тъй. Това аз го казвам, не го казва кукувицата. Аз мисля така. От нейните постъпки аз изваждам едно заключение.

Например вие говорите на някой човек и той се усмихва, и не знаете сега причината защо се усмихва. Или, след като говорите, той вземе малко сериозно лице. И пак си предполагате нещо, но не знаете точно защо е това. Но си предполагате. Един ден се случи, че имах такъв един пример. Идва някой си при мен, аз исках да ми стори някаква услуга, тургам в джоба му звонкови пари, пък те дръннаха. Пък седи една сестра наоколо, чу като дръннаха парите. В това време щеше да се даде един голям концерт и тази сестра казва: "Аз разбирам защо тури пари в джоба - за билета, да иде на концерт." Пък

онзи, на когото турих парите в джоба, каза: “Не е вярно това.” И той даде друго мнение. И остана въпросът неразрешен. Пък аз зная въпросът как беше - ни за билет, ни за купуване на нещо. А пък алегорично ще кажа: бяха турили някого в затвора, пък трябваше да се даде една гаранция, та се изпратиха тези пари. Аз дадох тази гаранция, че да се освободи този. Но това не е баш така. Хубаво, да ви кажа истината как седеше въпросът. По нещастие един заложи една китара някъде. Много хубава. И ако не пратят парите, китарата ще иде. А китарата струва повече от 2-3 хиляди лева. И хайде да освободим китарата. Тъй седеше истината. Пък тази сестра казва: “Разбирам какво е.” Пророкува. За китарата беше. Тъй седи въпросът.

Та сега аз гледам, някой мисли и казва: “Аз зная.” Но това не е вярно. Друг казва: “За билет.” Пък аз зная истината. За китарата е. И аз имам една статистика: на десет хиляди предположения, едва едно е вярно при обикновения живот, както е у нас. При един талантлив живот на хилядата едно е вярно. При един гениален живот едно на десет е вярно. А при светията всичко е вярно. Той знае. За гениалния човек на десет предположения едно е вярно. А светията, той вижда нещата. И никога не се произнася, каквото види. Та казвам: Докато всинца не станете светии, не сте в пълната истина. Ако сте обикновени хора, ако живеете в обикновения живот, едно на десетте хиляди ще бъде вярно от това, което предполагате. Ако сте талантливи, едно на хилядата ще бъде вярно. Ако сте гениални, едно на десетте е вярно, пък ако сте светия, всичко ще бъде вярно. Може да се подигне другото заключение: Защо да е така? Късогледство е това. Късогледият, обикновеният човек недовижда. Талантливият малко повече вижда. Той иска силен да стане. Едно на хиляда значи е вярно, ако предполага. Че на какво може да се сравни това? При гениалния пък [...] вярното е на десет едно. Но все-таки девет погрешки не са малко. А онзи, обикновеният човек, на десет хиляди погрешения ще направи едно добро. Между десет хиляди ще направи едно добро. А талантливият между хиляда прегрешения ще направи само едно

добро. Гениалният на десет ще направи едно добро. А светията не прави вече прегрешения.

Та казвам: Ние трябва да се стремим към онова, дето не стават погрешки. Защото криво като мислиш, то е една погрешка. А съществува един закон: Всички страдания на хората произтичат от погрешните мисли, чувствания и постъпки. Или не знаеш, казваш: “Аз не го мислих тъй.” Добре. Без разлика как си мислил, на всяка погрешка остава един оттенък - ще усетиш една малка скръб. Колкото и да е малка погрешката, все ще се наруши твоето равновесие вътре. Ще усетиш една малка скръб. И не трябва дълго време да се спираме върху погрешките, защото те спадат към една особена област, към един свят неорганизиран. Този чужд свят пречи на областта на нашия свят. Пресича тази орбита, та влиза в орбитата на нашия живот. И някой път ние се окалваме, без да искаме. Някоя вечер, някой път ти се облечеш добре и хлътнеш в някое кално място, и дрехите ти се оцапат, стават окаляни, опръскани. Не си искал, но трябва да носиш светлина със себе си, защото пътищата не са така павирани, както ние искаме. Не е уреден светът и всеки човек е изложен да се оцапа. Светът е пълен с такива мисли, които се проявяват както по радиото. Всички вие, които имате радио, хващате вълните: от Лондон идат вълни, от Берлин, от Франция, Италия - от целия свят идат вълните. И трябва да се върти ключът, и се менят езиците. Току гледаш радиото ти говори германски, пък пее на германски, току гледаш - френски говори. Друг дойде, говори руски: “Вот-вот”. Дойде, говори по английски: “Хау-хау”. Чуваш, всичко туй се говори по радиото ви. На много езици говори то.

Та казвам: Вашето радио на колко езици ви говори? И туй, което ви смущава, вие казвате: “Чух нещо, но не можах да го разбера.” Чул си нещо, което иде от просветения свят на някоя държава - някоя дума, но не разбираш езика. Духовният свят е една област широка, не може да се изясни. Мъчно може да се изясни. Само известни отношения може да се покажат. И трябва да се намерят много образи.

Запример вземете мисълта за чистотата - чисто и нечисто. По какво се отличават те в духовния свят. Разбираме във физическия свят чисто и нечисто, но в духовно отношение как ще обясниш? Ти на физическото поле виждаш кое е чисто и нечисто, а другото не го виждаш, а усещаш една мисъл, че е чиста или нечиста. А как ще я представиш една мисъл че е чиста или нечиста - това, което не виждаш? Казвам: Ние, един се храни с вегетарианска храна - с ябълки, а друг се храни с печена или варена кокошка, или с варени яйца, или със свински пържоли, опечени хубаво с черен пипер, с кимион отгоре, хубаво опечени. Единият човек си яде месото, хич не мисли, че е нечисто. Яде и благодари на Бога. А другият яде ябълки и казва за месото: "Другата храна е нечиста." Но другият, като го вижда, казва: "Това е говежда работа. Говедата ядат такива работи." Всеки мисли, че неговата храна е по-добра. Е, как ще знаете вие коя храна е чиста и коя е нечиста? Туй, което спъва човека, е нечистото. Аз ви говоря, аз считам тъй за себе си: всяко нещо, което спъва човека е нечисто. Аз така си мисля, нечисто е то. Практически за да си изясним, си служим с тези термини, защото всяка идея трябва да има нещо определено, което трябва да разбираш. Много пъти мислиш, че разбираш нещата, които не са определени. Някой казва: "Нечисто е, ама че то мирише!" и прочее. Не е там въпросът. Спъва човека - нищо повече. Туй, което уморява човека, е нечистото; това, което отдалечава човека от Бога, е нечистото; това, което те спъва да вървиш по пътя си, за да достигнеш своя идеал, то е нечисто. Нечистотата е, която спъва човека. Спъването значи: винаги тъмнота има тук. Има това дълбоко изяснение. За да се спъваш, значи има тъмнота. Нечистият живее в тъмнота. Нечистотата е свързана с тъмнотата. В светлината не може да живее. Тя живее в тъмнотата. И се разправя, че всичките ония вредни микроби, които измъчват, изморяват хората, при светлината умират. Измират, и затова те живеят в тъмни места, в тъмнината живеят.

Та казвам: Щом има спънки, тъмнота има. Защото човек в светъл ден не може да се спъне. Спъва се в тъмната нощ, когато няма никаква светлина. Тогава, за да не се спъва, трябва да има известна светлина, за да може да си осветлява пътя, по който да може да върви. Или например вие имате едно добро ядене, сготвено, зачервено. Вие гледате яденето отвънка хубаво, вкусно е, така желателно е наглед. Но щом вземете тази храна, веднага усещате в стомаха си неприятност, болка. Тази храна е нечиста. Чистата храна не произвежда болест, а нечистата произвежда всичките болести. Чистата мисъл смущения не произвежда, но нечистата произвежда. И чистите желания раздвояване в човека не произвеждат, а нечистите произвеждат.

Сега другото твърдение. Някой път не знаем откъде идат нещастията. Добре е по някой път да знаем откъде идат. Пък някой път не е добре да знаеш откъде иде. Защото, ако знаеш откъде иде тази спънка, ти трябва да премахнеш спънката. Пък ако не можеш тази спънка да я премахнеш, ти си върви по пътя и не се спирай на нещо, което не можеш. Представете си, че има такива зловредни работи, които са отровни. Усещаш някоя миризма, но ако се приближиш, ще умреш, ще се задушиш. Това е един задушлив газ. Не ти трябва да изследваш там откъде иде този газ. Ще се качиш по-нагоре. Колкото сме по-нагоре, на някой планински връх, толкова повече сме в безопасност. Да не влизаш в областта на този задушлив газ, понеже ще пострада дихателната ти система. Някой път ние искаме да знаем откъде иде една лоша мисъл. Само един свят човек може да се занимава с една лоша мисъл. Обикновеният, талантливият и гениалният човек - горе на планината! Или както сега тургат маски, трябва да имаш някоя маска, за да се спасиш. Във война маска трябва да имаш. Ако нямаш тази маска, ще пострадаш.

Та казвам: В духовния свят трябва да се въоръжите някой път с маска, защото война е това! Някои лоши духове на някоя област хвърлят задушливи газове. Аз гледам по Изгрева - някой път тук падат такива бомби със задушлив газ. И ще се пукне. Току дойде

някой, паднала някоя бомба при него, има киханица, има плач, има газове такива, които произвеждат плач - плачливи газове. Казват го още сълзлив газ, т. е. който произвежда сълзи. Пак ще кажете, че това е иносказателно. Не е иносказателно. Тепърва има да се учи светът, обективно да се учи. Всички питат защо светът е така създаден. Той не е създаден, той се проявява поради свободата, която Бог е дал на всички същества. Те си позволяват някои работи, понеже мислят, че всичко могат да направят. Те, като се проявяват тъй, както искат, произтича злото. От свободата на всички същества произтича противоречието в космическия свят.

Та добрите хора са пратени в света, за да поправят света. И когато една къща ще се развали, ще пратят някой майстор да я поправи. Мен често са ме питали някои така, защо съм скърбен. Казвам му, давам му едно обяснение, което не обяснява нищо. Казвам тогава: "Това е дадено, за да имаш една опитност." Това нищо не обяснява. Той казва: "Тази опитност мен не ми е потребна." Казвам му: "Щом не ти е потребна, хвърли я!" "Че не зная как." "Научи се тогава!"

Та казвам, същия въпрос. Идва една госпожа, доста видна госпожа от София, от висшето общество. Не може да живее с мъжа си и ще ме пита да живее ли с мъжа си, или не. Казвам: Какво да ти кажа на тебе? - Е, не ме обича той, изтощава ме, не мога да живея с него. - Е, остави го! - моят съвет. Казва: Кой ще ме гледа? Казвам є: Стой при него! - Не мога да го търпя! Сега седя и мисля аз в себе си. Казвам: Аз мога да разреша въпроса, но ще си намеря беля на главата. Може да я повикам на Изгрева да живее. Е, хубаво, на Изгрева няма тия удобства. Тя си има къща, баня си има, после си има и слуги да є шетат, дрехи си има. Ще иде на бал, на музика. Автомобил си има, ще се качи, ще се разходи. Дойдат ваканционните периоди, по екскурзии ще иде. А като дойде тук, на Изгрева, няма да има нищо.

Тук на една сестра от висшето общество є препоръчах да се лекува с носене на вода. Тя казва: "Учителю, как ще се лекувам?" От

високо произхождение е, не е от низш род. Обяснявам є научно. Казвам: “Ще вземеш две стомни, ще носиш вода.” Тя ме гледа учудена. “Като носиш водата, ще дойдат тия хубавите сили от природата.” Рекох є: “Като носиш водата, ще оздравееш.” И тя се съгласи да носи вода и оздравя. Е, какво лошо има да носиш вода? Че от всичките работи, които човек може да направи в света, не зная дали има нещо по-хубаво от това да носиш вода. Че ти ще носиш това, което Бог е направил! Че онази вода, която е образ на живота, какво по-хубаво от това! После онази вода, която утолява жаждата, че като пиеш, ще ти светне. Онази вода, която чисти, прави добрини тази вода. Без вода щеше да бъде голямо нещастие. Казвам: Туй, което Господ е създал, е много по-хубаво да го носи човек в стомна или в каквото и да е, отколкото другите работи, които той може да си измисли.

Та казвам: Ние с онова състояние на греха не трябва да се занимаваме. Казва някой: “Не мога да го търпя! Какво да правя?” Казвам: “Напусни го.” Казва: “Не мога.” “Е, стой при него.” “Е, измъчва ме.” Тогава едно от двете. Трябва да се разведем с греха. Нищо повече! Развод! Ако ти ожениш една овца за един вълк, мислиш ли, че тя ще прокопса от вълка? Какво трябва на овцата? Тя трябва да се разведе и да върви в гората, а при вълка нищо да не търси. Вие ще разсъждавате сега. Едно грешно състояние се дължи на същества, които имат един вълчи характер. Нищо повече. Дали са хора, дали са духове, каквито и да са, но характерът им е такъв. Ти при тях не можеш да живееш. А ако живееш при тях, от тебе нищо няма да остане. И когато някой път аз говоря за развод, аз разбирам да се разведе човек със злото, което е в света. Една нечиста мисъл имаш - разведи се с нея! Едно нечисто желание имаш - развод! Една нечиста постъпка имаш - развод! Същността е там. Ако искаш сам да останеш, можеш, но ако си един светия. При греха не съветвам обикновения човек да остане; не съветвам и талантливия човек да остане; не съветвам и гениалния човек да остане. Нищо повече.

Казвам: На планината! Горе върви! Щом дойде до светията, казвам: Той може да остане вече там. Закон има. Той може да се справи със злото. Ако може да се справиш, то е вече изключение; но ако не можеш, не очаквай, че Господ ще ти помогне. Господ на обикновения човек помага чрез краката. Да плюе на краката си и да бяга. И на талантливия човек казвам на краката си да плюе и да бяга. И на гениалния човек - на краката си да плюе и да бяга, а на светията - там да стои. Трябва да мисли той. Аз по някой път не искам да ви говоря за греха, понеже грехът е нещо ужасно. За него трябва да имаш три маски, защото, като приказваш за него, може да се заразиш. Защото грехът е заразителен. И даже никаква форма не представяй за греха, защото по някой път хората сами се заразяват. Ще дойде някой и ще ти разправи как е станало някое престъпление. Четеш някой роман, там представят как е станало престъплението. Ти казваш: "Отличен роман!" Та онези млади, които четат, те искат да го опитат и ще се заразят. Или разправят за пиянството - как започва пияницата, говорят за виното. Някой описва краската на виното, казва: "Да го опитам това вино!" Като го опита, той влиза в същата клопка.

Та казвам: Съществата, които са в областта на греха, са толкова умни, много по-умни, отколкото хората. Аз съм виждал малките деца как лъжат птиченцата. В село съм виждал, имат една пръчка, може 25-30 см дълга, тургат я под едно корито отдолу, завързана е тя с едно конче на долния край и подпира коритото. Под коритото отдолу хвърлят зрънца и чакат птиченцата да влязат вътре. Птичките имат доста опитност, те обикалят наоколо, гледат и мислят, че е голямо благодеяние, турено за тях. Детето държи връвта отдалече и щом влезнат 5-6 птиченца под коритото, то дръпне връвта и птичките останат под коритото. Ти ще кажеш, че туй не е по Бога - тези деца каквото правят. "Дали е по Бога, или не - децата казват, - това не ни интересува." Аз съм виждал деца, които хванат птиченца, откъснат им главата, оскубят ги, изтърбушат ги и си ги пекат на огъня. И казват: "Такива разумни птиченца искаме постоянно!" Като влязат

птиченцата под коритото отдолу да се учат, децата ги хващат. Значи за първата лекция, която им е дадена от децата, те плащат твърде скъпо. Сега това е иносказателно. Това не се отнася за вас. Вие сте влезли в известна фаза на живота, гдето трябва да се живее добре, но на земята, за да се живее добре, какво е потребно? Потребна е храна добра, потребна е вода, потребен е въздух и жилище. Много работа се изисква, за да се живее на физическото поле. Потребни са тия работи. Не може човек да живее един сносен живот, без тия външни удобства. Някой казва: “Без хляб може.” Не, без хляб не може! Така се говори: “И без хляб може!” Богатият казва тъй: “Аз много не искам от живота: сутрин - едно малко юрче, опечено - това ми стига.” Или казва: “Аз много не искам - няколко яйца, опържени с масло, и малко хлебец. Повече не искам.” Друг казва, че иска баница. Е хубаво. Че за да имаш тия яйца, опържени с масло, ти трябва да издоиш кравата, да очукаш маслото, а за яйцата трябва да ги снесе някоя кокошка, а ти, умният човек трябва да ги опържиш и да ги изядеш. И казваш, много не искаш. Че как? Та ти ангажирваш кравите, кокошките, ангажирваш и себе си. Но това са въпроси лични, оставени на вас, вие да ги разрешавате. Всеки сам трябва да си реши с какво да се храни.

Обикновеният, талантливият и гениалният човек - това означава външният живот, външните условия, при които човек живее. А светията живее при вътрешните условия. Когато аз се занимавам с храненето и мисля коя храна е благоприятна, има една храна, която Бог е определил за светията, и той трябва да се храни с нея. Светията трябва да се храни от дървото на живота. Никакво готвене! Нищо, което излиза от земята, а от дървото на живота. Той трябва да го намери и от тия плодове трябва да се храни. Всеки ден на светията трябва само един плод - една ябълка. На светията му е достатъчна една ябълка от 100 грама. И даже на светията не му трябва много, трябва му едно житно зрънце. Сега вашето схващане какво е? Какво съставлява едно житно зърно? Това е близо 1/16 000 част от килограма. Значи в един килограм се съдържа близо, ако е по-хубаво житото,

14-15 000 зрънца. Колкото житото е недоброкачествено, количеството се увеличава; пък колкото житото е по-доброкачествено, броят на зърната се намалява. Най-хубавото жито има приблизително 10-12 000 зрънца в килограма. Значи едно такова зърно тебе ти е достатъчно за храна. Но достатъчно, не ако си обикновен човек, но ако си светия. Пък ако си от обикновените хора, от талантливите или от гениалните, трябва ти едно самунче - тъй, както вие обикновено употребявате по един хляб на ден. Някои от вас изяждат по половин хляб, но всеки си има и малко сирене, ябълки, круши, после имат и малко готвеничко. Всичките тия работи са хубави.

Всичко, което човек прави, е хубаво. Нищо не е излишно в живота. Всичко, каквото е допуснато, то не е най-разумното, но в пътя, в който минавате сега, това е допуснато. И един ден онзи разумният невидим свят ще се изяви. След като се завърши еволюцията на сегашните хора, земята ще се промени съвършено. Та казвам: Каква промяна трябва да произведем ний в себе си? Сега ви говоря не да се терзаете. Според мен не е наука човек да се терзае с миналото. Той даже не трябва да се спира там. Миналото е минало вече. Настоящето е настояще, а и бъдещето е бъдеще още. Миналото е една опитност придобита. Настоящето е една опитност сега, а бъдещето е едно постижение. Ако ти нямаш опитността на миналото, ако нямаш опитността на настоящето и ако нямаш постиженията на бъдещето, тогава не можеш да разбереш живота, защото тези три състояния са реални. Миналото е отляво, бъдещето е отдясно, а настоящето е пред тебе, което е. Минало и бъдеще, това са двете посоки. Миналото - това е пътят, който си изминал; бъдещето - това е пътят, който имаш да извървиш; а настоящето е място на почивка. Следователно настоящето е почивка, в която ти ще си дадеш отчет. След като си вървял, ще си починеш и в тази почивка ти ще извършиш известна работа. Ще си дадеш отчет за своето минало и за пътя, който имаш да вървиш.

Та сега имаме да си дадем отчет като как трябва да служим на Бога. И ако ви се даде такъв въпрос: “Кой е най-добрият метод да се служи на Бога?”, вий трябва да го намерите. И ако намерите най-добрия път, пред вас ще се яви една голяма светлина и няма да имате тия противоречия, които сега съществуват. Има много начини за служене, но има един начин - аз го наричам начин на светията. Тъй, както обикновеният човек служи на Бога, той е добър; тъй, както талантливият служи на Бога и както гениалният служи на Бога, те са добри, но тъй, както светията служи, той е истинският път! Това е пътят на най-малките противоречия и на най-големите придобивки! Сега вий считате, че пътят на мъчнотиите е най-трудният път. Така се проповядва. И в едно отношение е така, но в друго отношение най-лесният път е пътят на светията, а най-мъчният път е пътят на обикновения човек. По-мъчен път от него няма. Не, има и от него по-мъчен - най-мъчният път е пътят на глупавия. Няма по-мъчен път от него. Там всичко е в анархия.

Сега аз ви навеждам на чисто практическо размишление. Колкото противоречията са по-големи, това показва степента на вашето разбиране. Това показва докъде се намирате - дали сте в обикновения живот, в талантливия, в гениалния, или в пътя на светията. Когато чувствате една вътрешна радост - това е в пътя на светията, това са най-добрите, най-благородните хора. Сега считате един светия, че е един с дълга брада, с жълто лице, седи и се е отдал на размишление. Прави сте. Такива светии има, но светията, това е едно същество толкова услужливо, любвеобилно, че всякога той е готов да направи една услуга. И ще видиш в лицето му една усмивка, даже няма да я считаш усмивка - той прилича на едно дете, но разумно, което ще ти услужи и ще си замине. Вий мислите, че е дете, но това разумното дете е светията и това дете ще ви направи такава услуга, че вий ще се учудите как му е дошло на ума. Имате и светия, който е дошъл при Корнелий и му казва: “Повикайте Петра усмаря*.” Гениалният човек Петър не беше още светия. Дойде един свят човек и

каза: “Иди, повикай Петра.” Петър беше гениален, той не беше светия. Той вижда една плащеница със зверове и му се казва: “Вземи и яж!” “Как - казва - не съм ял нищо нечисто!” Но три пъти става това “Вземи и яж!” И той все отказва. И после, след като отиде там, където е бил святият човек, той разбира, че онова, което му се дава да яде, не се счита за нечисто. Тия животни представят разните начини, по които хората живеят - един човек може да живее живота на един вълк. Че мислите ли вие, като ядете месце, че вашите разбирания не са нечисти? Каква е разликата между един вълк и вас тогава? Вълкът, като хване една овца, не я коли, а като е жива още, той я тегли и къса на парчета и яде. Казва: “Така е по-добре, така е по-здравословно, защото тогава месото не се разлага - живо е. Животът има сила тогава.” И всичките вълци така се угояват по-добре. Но кой вълк се е угоил, като е ял живи овце? На всички от тях ребрата се четат. Къде е опасността, като се говори за един вълк тогава? Тогава човек мисли: “Аз от кои съм?” Че ония ангели, които Бог ги създаде - най-добрите, които седяха в своите среди, коя беше причината, че трябваше да напуснат своите жилища, да се отдалечат от небесния живот и да слезнат да страдат на земята?

Не препоръчвам да мислите за дяволите. Какво разбирате под думата “дявол”? Казват за някого: Той е дяволит човек. “Дяволит”, значи умен човек, който използва ония Божествените блага тъй умно, тъй разумно само за себе си, а не и за другите - този, който използва нещата изключително само за себе си. Та всеки един човек, който използва всичките Божествени блага само за себе си, той е в това положение - едно от тия същества. Под думата “светия” ние разбираме едно същество, което разбира Божиите закони. А туй същество ще живее за Славата Божия, за Царството Божие и ще изпълнява Волята Божия. Пред него не изпъква неговият живот. Пред него седи да живее за Славата Божия. Той живее, за да свети Името Божие. И после той живее, за да бъде проводник на Царството Божие и Неговата Правда. И най-после живее, за да изпълни Волята Божия.

От сутрин до вечер това е неговият висш идеал и той ходи по улиците, обикаля хората. Светията не седи на едно място. Тези светии, за които аз ви говоря, те не седят на едно място, а те ходят, те стават видими и невидими. Явяват се някому в сън или наяве някъде. И който може да го чуе, ще му покаже пътя и какво трябва да направи и ще си замине светията.

Та казвам: Докато онзи светия не дойде в човека вътре и докато не дойде Петър усмаря, работите няма да се оправят. Светията трябва да дойде, и той няма да ти оправи работата. Той, светията, не оправя работите, а казва: "Ще повикате Петра!" В дадения случай Петър, то сте вие - човекът, то е във вас човешкото. Това е Петър. А този светия - това е Божественото във вас, което ще ви каже, че това човешкото трябва да се подчини. Ще ви каже: "Стани и яж!" Направи някаква работа. Работа трябва да се върши. "Стани, заколи и яж!" Петър, като отиде при Корнелий, казва: "Сега разбирам." И след като говори той, тогава дойде Божието благословение върху тия езичници. И всякога, когато един свят човек идва, то Божието благословение ще дойде. И казва: "Там, гдето светията дойде, сиромашията си вдига всички свои прибори, и болестите си вдигат всичките свои прибори, и акциите се вдигат и отиват, и всичките противоречия в живота постепенно се ликвидират и настава един нов порядък на нещата." Сега всички вий сте дошли до оная област, гдето трябва да употребите едно вътрешно лично усилие. Някой път някои са ми казвали: "Учителю, ний знаем ти кой си." На много мои приятели съм казвал: "Кой съм аз, не се произнасяйте. Това няма да ви ползва. Ако прилагате това, което говоря - Божественото Слово в света, то ще ви ползва." Един светия е проводник на Божествената Любов. Тебе свещта няма да те ползва, ако ти я признаваш, че е свещ, но ако ти при свещта можеш да четеш и да приложиш това, което си прочел в живота - това ще те ползва.

Та казвам: Приложете в живота си онази динамическата - не статическата любов, но динамическата любов! Аз наричам Божествената Любов динамическа любов. Приложете Любовта към

Бога и тази любов да огрява целия свят тъй, както слънцето огрява. Не мислете кой как ще се ползва. Светлината, като идва, половината от света огрява, та всички същества еднакво са огрети, но не всички същества еднакво използват светлината. Добрият човек, един религиозен човек ще вземе Библията, ще отвори и ще чете. Един, който обича винцето, като дойде светлината, той ще седне на масата в кръчмата и ще каже: "Дай половин кило!" Гледа чашата: "Много е хубаво!" Вдига чашата тогава. Вдига-слага, вдига-слага. И като се върне вкъщи, има особен каяфет*. Като върви, величествено върви, маха ръце. Още като влезе от вратата, гласът му се чува. И всичките пияни хора стават тщеславни. Той, като се понапие, отвори се. Почва да разправя за себе си, че той е такъв герой и всичко това. После праведният, след като се напие, ще покаже, че е музикант, ще пее и играе тогаз, макар и никога да не е пял и играл.

Във Варна имаше един Иван, наричаха го Иван Владиката. Сега замина за другия свят. Той знаеше много добре френски, арабски знаеше много добре. Той беше замислен така в обикновения живот, сериозен, нямаше никаква усмивка. Щом се понапие, започва да говори арабски, френски, да декламира поезия и всичко. Ще покаже като източните, ще си наведе главата - философия. Аз веднъж му рекох: "Защо пиеш вино?" Казва: "Много съм затворен наглед, лошавичък, та попийвам малко, да се поразвеселя. Затворил съм се тъй, че не мязам на хората." Та той пие вино да се отвори малко. Като отрезвее - няма го, услуга не можеш да искаш от него. Това са особености в човешкия характер. Все си е този Иван Владиката. Тъй го наричаха и аз го наричах така по прякора. Ако ме питате, и аз не знаех презимето му. Но аз го помня с прякора Иван Владиката. И друг Иван Владиката не съм чул, само този - особен, много любезен. Ама знаеш какъв характер! Като се напие - най-добрият човек. Говори ти мекичко, сладко, само да слушаш това, което излиза от езика му. Пък като изтрезнее - ням, думите му се задържат, не говори. Казва: "Не съм разположен днес да говоря." Щом се напие, разположен е, и

тогава говори много. Питам: В дадения случай кое е по-хубаво - да бъдеш Иван Владиката с бутилката или Иван Владиката без бутилката?

Сега да дойдем до същественото. Във всеки един живот, дето Любовта не оперира нормално, този живот е особен. Този живот не може да ти донесе полза. Във всеки живот, дето знанието, мъдростта не оперират тъй, както трябва, този живот е особен. И във всеки живот, дето Истината не оперира както трябва, той е особен. Любовта е първият подтик в света. Ако този подтик дойде във вас, аз разбирам специфично любовта. Ако ти в любовта не можеш да приемеш онзи правилния подтик, Божествения подтик, всичките ти работи ще вървят все наопаки. Да имаш правилната Любов, то значи [да бъдеш] като един трен. Стрелочникът е отворил пътя и тренът минава. И пътят ти от единия до другия край на линията ти е отворен. Като тръгнеш без любов, значи много пресичания има по тая линия и могат да се случат много катастрофи. Любовта е истинският път, по който човек може да тръгне, без да му се случи някакво препятствие и да завърши развитието на живота си тъй, както трябва. А да тръгне без любов, значи да се случат ред препятствия в живота, нещастия, катастрофи, изключения. Това е животът на безлюбието. Причината седи в това, че ти не си приел правилно подтика на онази Любов, която да ти даде този свободния ход.

Та казвам: Ние ще се учим от опитността на другите. Когато ние тръгнем по пътя на този подтик на истинската Любов, ние ще се учим от опитността на другите хора, без ние да минаваме в тяхната опитност. А ние имаме другата, красивата опитност на Любовта, която ще допълни туй, което другите хора нямат.

Та казвам, сега аз извеждам: Понеже вие не сте в положението на Корнелий и никой не е казал да пратите някого при Петър усмаря, и него го няма тука, и обстановката тук не е такава, сега аз чета тази глава. Аз считам, че подтикът на Любовта, този подтик, който се явява, той е ангелът, който е дошъл при Петра. Онзи истинският

подтик на Любовта, то е ангелът, който слиза при вас и ви казва: “Идете вие при Петра усмаря.” Е, кой е Петър усмаря? Това е онази светлата мисъл, онова чисто, светло чувство, което ще ви покаже какво трябва да правите. Вие при обикновената мисъл не можете да имате едно разрешение, но като дойде една светла мисъл, веднага ще ви разреши въпроса. Ще дойде една мисъл. Ще кажем, това и това ще направим. И ако ти постъпиш според тази мисъл, веднага всичко ще тръгне наред.

Та казвам: Като ученици на Новото, по някой път вие чакате сега да дойде времето. Времето определя Любовта. Без любов времето всякога е неопределено. За човека до онзи момент, до който любовта не е дошла, времето не е определено, той не знае защо живее. И всичко е в противоречие. Щом дойде този подтик на Любовта, аз го наричам определение на времето. Докато изгрее слънцето, всичко е в противоречие, но като изгрее слънцето, веднага всичко става ясно. И когато почнат да действат първите лъчи на Любовта, всичко у човека става ясно.

Аз считам, има изгрев на обикновения човек, има един изгрев на талантливия човек, друг изгрев на гениалния и изгрев на светиите. Те са четири изгрева. Ти при изгрева на обикновения човек ще имаш обикновени резултати; при изгрева на талантливия човек ще имаш някои постижения - това, което искаш; и при изгрева на гениалния човек ще имаш същото; само при изгрева на светията, само като разбереш Любовта както един светия разбира, тогава животът ще се осмисли.

Има три вида любов. Едната любов ще те направи обикновен, другата ще те направи талантлив, третата любов ще те направи гениален, но и в трите случаи ти трябва да се откажеш от нещо, за да се повдигнеш. За да станеш светия, ти трябва да се откажеш от обикновения живот. За да станеш светия, ти трябва да се откажеш от талантливия живот. И за да станеш светия, ти трябва да се откажеш от гениалния си живот, за да влезеш в живота на светията. Три

отричания трябва да имаш. Не че тия животи не са хубави. Много естествено, да ви обясня. Ти, докато не се откажеш от първото отделение, във второто не можеш да идеш. И от четирите отделения докато не се откажеш, в прогимназия не можеш да минеш. И от гимназията с осемтях є подразделения докато не се откажеш, в университета не можеш да идеш. И от университета с четиритях му подразделения докато не се откажеш, ти в обществения живот нищо не можеш да постигнеш. Да се откажеш, значи да си свършил с отделенията, с прогимназията, с гимназията. Да се откажеш, това значи да си свършил и с университета. Тъй тълкувам аз - те разбират съвсем друго. Да се откажеш, значи да си свършил отделенията с отличие, да свършиш прогимназия и гимназия, и университета с отличие. И след като си свършил с отличие, ще се отречеш от тях и ще започнеш новия живот на светията, който ще ти покаже как да приложиш знанието, от което се отказваш, по новия начин как да работиш за Бога.

Три отричания има, аз разбирам за себе си. Та като ви казвам "отричание", да разбирате в този смисъл - да свършите сегашния си живот. Не разбирайте тъй, да се свърши, но да свършиш гимназията, да те пратят в по-горен курс. Аз не говоря да те изключат, но да свършиш гимназията с отличие, а не да свършиш с една тройка. Не. Ако свършиш с тройка, все ще има едно съжаление, че не си свършил с шесторка. Ще свършиш с шесторка, защото другояче ако свършиш, пак ще има нещо да те изкушава. Пък като свършиш с шесторка, навсякъде ще кажеш: "Свърших!" И напред ще вървиш.

Та всичката опитност, която искате да придобиете от този свят, придобийте я. Да кажем, че някои от вас искат дрехи да носят. Каквито дрехи искате - и копринени, и ленени, и вълнени, и памучни, от всякакъв вид - да не остане вид от дреха, която да не си носил и облякъл и да кажеш най-после: "И от сребро един плат съм носил, и от злато направени дрехи." Това сега, за което ви говоря, то е още външната страна на живота. Вие ще имате опитността на един

обикновен човек. Може да имате опитността на един талантлив човек, може да имате опитността на един гениален човек. Това са възможности. Защото не мислете, че направо от обикновения човек ще влезнете в Царството Божие. И не мислете, че от положението на един талантлив човек и гениален човек може да влезнете в Царството Божие. Само като влезнете в положението на светията, вие ще станете кандидат. Христос в този смисъл казва: "Ако не станете като малките деца, вие не можете да влезнете в Царството Божие." А да се влезне в Царството Божие, това е смисълът. Това е идеалът, към който ние се стремим. За да бъде човек свършил, трябва да бъде светия - човек, озарен от светлината на Любовта. И тогава ще имаш всичко на разположение.

Този, който има Любовта, той търси само онова голямото богатство, което вече усеща, че е вложено в него. Усеща той и търси къде да вложи своя Божествен капитал, и да бъде вече полезен на своя ближен.

Та казвам: Трябва да светят мислите, и чувствата трябва да светят. На светията и мислите, и чувствата, и постъпките му светят; и къщата му свети, всеки ден свети, отвсякъде свети, от четирите страни свети. И в неговата къща никога не загасва светлината. В къщата му всичката нощ все свети. В къщата на гениалния човек, виждаш, и той загасва някой път свещите си. Икономия има. Икономичен е. А светията всякога свети. Турете си онзи идеал, дето тази светлина всякога да я имате в ума си. А сега пожелавам да имате тази топлина и любовта да не ви напуща. Защото всякога, когато топлината на любовта напуща човека, той се намира в едно анормално състояние.

Снощи идва една сестра, разболяла се, пита ме. Рекох: "Няма нищо." Сърцето є не функционира. Нещо особено станало със сърцето є. Аз зная причините. Щом тебе сърцето ти не функционира, аз зная причините; щом стомахът ти [не работи,] също зная причините. Зная, причината на [болестите в] стомаха, сърцето и главата е една и съща. Когато стомахът по любовно не е свързан с храната, става

коремоболие. Когато сърцето не е свързано с любовта правилно, както трябва, има сърцебиене, затягане на сърцето. И когато главата не е свързана с любовта както трябва, има главоболие. За мен така е. Това е моята диагноза. Мен, като ме заболи главата, казвам: Връзката с любовта липсва. Като ме заболи сърцето, казвам: Причината е в любовта. Липсва връзката с любовта. Като ме заболи коремът, казвам: Причината е в храната. Храната не е добра. Само болните са тъй. За мен е ясно това. Някой път, като се допре някоя прашинка до мен, ми причинява болка; за другите с микроскоп трябва да я гледаш. И като падне тази прашинка в стомаха, ми причинява болка. И като я намеря с микроскопа, изтегля я навънка. И казвам є: "Тук не ти е мястото!" И в сърцето има такава прашинка. Аз ходя и я търся. И трябва да я хвана там, и я туря в някое шишенце. Казвам є: "Не ти е мястото тук, в сърцето." Една прашинка има, ходя да я търся и в главата - такава малка прашинка има. Много малки са те. Такива милиарди прашинки при някой обикновен човек седят в стомаха му и той казва: "Мен нищо не ме засяга."

И казвам сега: Опасността на човека всякога влиза в духовния живот. Вече малките работи почват да го смущават. Например вземете, дойде някой човек, някой път дойде някой богат човек и ме търси мен. Казвам му да си върви и не съжалявам. Пък дойде някой сиромах, търси нещо и му услужа. Той гледа и остава много доволен от мен. Той, като поседи и пита за много работи. Аз само му казвам: "Ти още не си дораснал. Тези неща не са за тебе." И като си замине той, аз питам себе си: Защо му каза "ти не си дораснал"? Аз разбирам закона: "ти не си дораснал", така не се говори. На този човек ще му кажеш тъй: "Което желаеш, е много хубаво, но понеже не си дошъл дотам още, сега преждевременно не може да ти се каже." На малкото дете, което майка му го е родила сега, не можеш да му дадеш твърда храна. Тази твърда храна не е за него. Ще му кажа: "Като станеш на 15-20 години, тази храна е за тебе." Та много пъти се събират някои при мене и те си търсят своето щастие. Някой път, понеже човек се

намира на изпитание, той трябва да се вглъби в себе си. Ето как разрешавам. Дойде някой човек, аз не се смущавам. Ето защо не се смущавам. Дойде някой човек, че ме държи 2-3 часа и ми говори за какви ли не работи. Аз трябва да го търпя, понеже, ако не го търпя, той ще се обиди. Дошъл, пита ме и нищо не плаща, а иска да знае какво ще му бъде бъдещето. Може. Иска да знае - син има в странство - дали ще свърши и след като се върне в България, ще бъде ли назначен на работа. Има дъщеря, иска да знае дъщеря му ще израсне ли хубава и ще се ожени ли добре, и мъжът є ще я гледа ли хубаво. И най-после ме пита колко деца ще има, и тия деца ще живеят ли, няма ли да умрат. Гледам го, след като излезне, казва: “Не ми каза той. Аз го мислех друг.” Той си дава мнението. Аз, като излезе, казвам: “Слушай, ти си един светия. Като го видиш този, изчезни, че да не те намери. Защо ще се явяваш при него?”

Та онзи ден, като ви разправях за Свети Георги, аз употребих един метод. Останал е ключът отвън на моята стая. Сега светия е той. Аз станах невидим. И той, като влезна, аз съм вкъщи, той гледа, гледа - няма ме. Два пъти се връща, аз станах за него невидим. Влиза той в стаята, тук, там - не може да ме види. Затвори вратата и си замина. Пък ако бях му се явил, щеше да ми каже: “Учителю, децата!” Сега разглеждам работите, от тия работи изваждам поука. Всеки един човек е едно предметно учение. Той например дойде и ето как се разговаря. Той дойде един ден, казва “Учителю” и показва ми, че обуща няма. Носи едни съдрани обуща, казва: “Нямам!” “Хубаво, ако си ти на моето място, какво ще направиш?” Иска моя съвет. Как да разреша този въпрос? Казвам: “Аз, ако съм на твоето място, ще ходя бос.” Той ме гледа: “Ама стар съм. Аз съм на 90 години, ще изстина.” Казвам: “Там е твоята погрешка, че си остарял.” И казва: “Не се изисква много пара, сто лева ми дай!” А за мен стоте лева - това е ангелският живот. Значи “дай ми кредит, пари”. Като дойде някой човек, аз разбирам какво да правя с моите пари. Какви са законите на добродетелта, с които аз трябва да живея. Той за обуща говори, аз

другояче разсъждавам - какво трябва да правя, как трябва да постъпвам с краката си, с хората, с животните, какво разбирам, като ида при хората какво трябва да правя. И доста умен е - носи ми яйца, не ми носи друго. Тези яйца, като се излюпят, все пилета, птички са - хвъркат. Значи висока идея има за живота. Казвам: "Ти, ако си на моето място, какво ще направиш с тия яйца?" И аз му казвам на Свети Георги: "Аз, ако съм на твоето място, всички тия яйца ще ги измътя на пилета, да бъдат като този светия, да бъдат като светли мисли и ще ги пратя по света да проповядват." И той казва: "Може това да е тъй." Аз му дам тогава 5 лева за едно яйце. Това е мой подпис. Не че плащам за яйцата, но подписвам, че е вярно. Петте е работата, която той трябваше да свърши. Това, което си опитал със своите пет сетива, то е вярно. Туй, което си помирисал, попипал, което си вкусил, което си видял и чул в живота, това е вярно.

Сега да остане една основна мисъл. Понеже вашият живот е сега преплетен с обикновените хора, вашият живот е преплетен с талантливите хора, с гениалните хора, с живота на светиите, вие сега тия четирите реалности от вашия живот ще трябва да ги отделите една от друга. Да отделите онова, което е на обикновените настрана; което е на талантливите настрана, на гениалните и на светията. И да остане това, което е ваше. Върху това ще почнете да работите. Всичките тия акции, всяко нещо е важно на своето място. И във вас ще остане само вашето - туй, което вие сте придобили. В дадения случай ще остане само Любовта, която държите в сърцето си, и светлината, която възприемате във вашия ум. В дадения случай това, което за в бъдеще има да става, то е за в бъдеще, и което е станало, то са неща минали. В дадения случай реално е само това, което сега вие чувствате и мислите. То е реално - което не се мени, на което трябва да разчитате. А миналото и бъдещето са неща, които се менят. А пък настоящето, на което тургаме основа, не се мени. Миналото и бъдещето се менят. Трябва да има едно минало неизменно в човека. Защото нещата, като отиват при реалното, те се менят. Пък това,

което се мени, показва, че то е дошло в съприкосновение с нещо, което не се мени. Неизменното, съвършеното образува измененията. А пък в дадения случай и като се промени нещо, трябва да знаете, че вие сте били в съприкосновение със съвършеното - вие трябва да се измените и промените, за да бъдете в съприкосновение със съвършеното. Ако не стане тази промяна, вие сте далеч от съвършения живот. Не може човекът да стане съвършен, ако Божествената Любов не засегне вашето сърце. Без това животът не може да добие смисъл. Аз не говоря за любовта на света. Божествената Любов осмисля живота. Че най-малките работи на земята се осмислят. Като работиш с Божествената Любов, можеш да се занимаваш с една малка мравя или едно малко растение. Тази работа е велика за тебе. Ти ще видиш, че растението е едно проявление на Бога. В тревата аз виждам проявяването на Великия Божи Дух и Живот! Малко ти трябва. Една капка вода, като я видя някой път, една росна капка, като я видя, че свети, спра се там и казвам: "Там Бог се проявява." И виждам колко е красива тя. Любовта е, която осмисля нещата. Говоря ви сега за Любовта, която осмисля и най-противоречивите неща в живота, за да видим хубавата, красивата страна. Защото грозотата на живота произтича от факта, че Божията Любов я няма проявена в тебе. Но щом нещата се озарят от Божията Любов и Божествената светлина, всичките неща стават красиви.

Та човешката душа трябва да се облече. Любовта е последната дреха или Божествената дреха, с която човешката душа трябва да се облече. И затова всички хора са голи сега. И казано е там: "И видя Адам, че е гол." Осем хиляди години работи Адам, за да се облече. И казват "Оголяхме вече." И всички хора работят, за да се облекат. И ние трябва да работим, за да се облечем в хубавите мисли. Да. И хубавите постъпки, които ще образуват дрехата на Божията Любов, която за в бъдеще в нас ще почне да работи.

Отче наш

Ето предметното учение: Тази божа кравица е дошла върху лупата и нагоре върви, та казва на вас: “И аз се уча на законите.” Тук дойде една сестра, казвам є, тя се е заплела в живота, защото разрешава защо в квадрата има два диагонала, а не четири. Сега тази божа кравица ще я занеса горе, да є кажа да хвръкне.

7,05 ч. с.

8. Утринно Неделно Слово, държано на 13 ноември 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев. (Небето облачно, покрито. Времето свежо, приятно, може би с лека мъгла.)

Бележка: На 20 и 27 ноември 1938 г. според каталога не са държани Утринни Слова.

ЕДНА СВЕЩЕНА ИДЕЯ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 7 глава от Евангелието на Матея.

Казва: “Не съдете”. Апостол Павел казва: “Не знаете ли, че ние ангели ще съдим.” Думата “съдба”, тук “не съдете” - не си давай мнението за Божиите работи. Не е ваша работа защо Господ е направил света така, защо е направил човека, всичко това, защо са тия страдания, защо умират хората. Това не е ваша работа. Това е Божия работа. Някой иска да знае защо боледува. - Не е твоя работа. Защо боледуваш? Защото не обичаш. Ама защо си осиромашал? Защото не обичаш. Защо си останал невежа? Защото не обичаш. Нищо повече! Обикни Бога и всичко ще дойде до тебе. Казвам: Досега вие сте имали религията, вярвали сте само в това, което вие сте направили. В древността хората ще направят един идол, ще паднат пред него и ще кажат: “О-о-о, Ваале, избави ни сега!” Ще вложиш 20-30 000 лева в банката и ще кажеш: “Те ще ме спасят.” Ожениш се за някоя жена и казваш: “Тя е жената.” Жената казва: “Този мъж, той е!” Оставете, това е идолопоклонство. Ти сам се заблуждаваш, че си намерил една жена. Истинската жена е вътре в тебе. Отвънка е само сянката. Нещата не са отвън. Не се заблуждавайте. Утре сянката ще изчезне, какво ще правиш тогава? Е, дошъл някой, ще ти цитира какво е искал да каже Христос. Е, туй е казал Христос, не дрънкайте така. И вие трябва да Го намерите. И когато аз говоря, мнозина идват при мене и казват, че имат голяма любов към Бога, а най-малките страдания не могат да носят. Не си давайте мнението сега. Казват: “Този човек няма да го

бъде." Не си давай мнението, ти не знаеш ще го бъде ли, или няма да го бъде. То е Божия работа. Ти чакай да видиш докрай. Човек, за да съди, той трябва да бъде светия. Чакайте, докато не станете първокласен светия, не давайте мнението си. Не че не трябва да съдим, трябва да съдим. Нима ще съди малкото дете, да си дава мнението, какво трябва да прави баща му?

Духът Божий

Сега не е въпрос да ви уча как да дишате, как да ядете, как да ходите, как да спите. Че вие знаете тия работи. Научили сте ги добре. Сега всички трябва да се научите три неща. Три задачи имате: да очистите тялото си до съвършенство, да очистите ума си до съвършенство, да очистите сърцето си до съвършенство! Това е задачата ви. От чистотата на тялото ще излезне здравето, от чистотата на ума ще излезне светлината и от чистотата на сърцето ще излезне топлината. А това са неща, необходими за сегашния живот. Имате известна топлина, но това не е онази топлина, при която човек може да расте. И светлина имате достатъчно, но при тази светлина човек не може да добие онова знание, което му е необходимо и потребно. И на тялото си имате чистота, но при тази чистота нямате здраве.

Аз се чудя някой път на своеобразностите на религиозните хора. Много своеобразни са религиозните хора, десет пъти по-своеобразни от светските хора. Защото и светските хора, и те са своеобразни. Светският човек, ако идеш при него да му поискаш пари назаем, той знае как да помогне. Той ще изпита за баща ти, ще пита: "Какво е вашето имущество? Какво имате насреща?" Ще изпита добре. И тогава, като ти даде, иска да знае, да има най-малко десет пъти повече гаранция, че ще може да си вземе парите. Можеш да идеш при един религиозен човек. Той е щедър, харчи, хич не пита дали имаш. Казва: "Аз съм готов за Господа да дам парите." Добре, той за Господа дава. А онзи, който взема по Господа, не ги връща за Господа. И онзи казва: "Излъга ме." Питам: Царството Божие в какво седи, във вземане и

даване? Не. Сега, както и да се говори, ако се говори, ние ще имаме крива философия. Казваме: "Трябва да дадеш." Но ние нямаме една определена философия, мярка колко трябва да дадеш. Закон в Писанието няма. Казва: "Ти за Господа трябва да дадеш." Е, колко трябва да дадеш? Ако дойде някой пътник, за една вечер той има право да преспи в дома ти, но да остане цяла година, да го гледаш и той нищо да не работи, а ти да работиш, туй не е идейно, по Бога. Той, след като е седял една вечер, на втората вечер, ако е светия, той ще иде на нивата, каквато работа имаш, каквото ти направиш, той ще вземе участие в работата ти.

Та ние сега сме от тези гениалните хора. Като сме дошли на земята, Господ е създал всичко, а ние всякога се потриваме, казваме: "Той ще направи." Ние само ходим и се връщаме. И като дойдем, само току искаме: "Господи, дай това, дай онова." И щом Господ не изпълни малко нещо, което ние искаме, казваме: "Как, Господ ни е забравил!" Та как ние го забравяме? Какво ние сме направили за Него? Казвате, че вие вярвате в Господа. Кажете какво вие сте направили конкретно за Него? Представете си, че ви изпитат какво конкретно сте направили за Господа, да го изпратят горе. И да кажем, това и това сте направили за Господа. Досега целия си живот за Господа не сте го посветили. Туй е за всички, без разлика. Някой ще каже: "Та ние посвещаваме на Господа много работи." Но днес като посветите нещо, утре си го вземете.

Сега вие всички живеете един колективен живот и никой не живее сам. Не мислете, че може да направите нещо. Колективно живеете вие. Ти искаш да направиш нещо, но ти дойде една мисъл, втора, трета и най-после ти се спреш на една от тия мисли. Но мислите ли, че мисълта, върху която вие се спирате, е права? Преди няколко дена беше един при мен и му разправям, казвам му: Животът представлява един път, който трябва да извървим. И нашите заблуждения седят в следующето. По този път ти ще си носиш малко хляб и ще имаш нужда от малко вода. Спреш се при един планински

извор, хубав, красив. И като пиеш вода, изворът ти говори: “Още стой, поспри се тук малко.” Като имаш 5 минути да седиш там, не можеш да седиш повече. Колкото да го обичаш, ти трябва да вървиш. Заповед има, въпреки че го обичаш, трябва да вървиш. И ако ти не стигнеш навреме, имаш после отговорност. Представете си, че изворът почне да плаче: “Как, ти ме напускаш, не знаеш ли колко ми е радостно, тебе те очаквам толкова години!” И той почне да плаче. Ти какво трябва да правиш? Ще се ръкуваш и ще тръгнеш. На 20, 25, 30 километра пак ще се спреш при друг извор. И той е влюбен в тебе. Пак същата любов. Казва: “Не знаеш ли колко години те чакам! За тебе ми тупа сърцето!” Но 5 минути имаш да останеш там. И пак плач. По целия път може да имате по стотина извора, все се влюбват, докато стигнете до края. Какво ще кажете, ако останете? Искам да ви кажа: Не си раздвоявайте съзнанието, но мислете! Аз искам, като ме слушате, всеки да мисли за себе си. Вие правите престъпление като се занимавате със съзнанието на другите. Оставете всеки един човек, не се занимавайте с него, защото това е погрешно. Никой няма право да се занимава със съзнанието на другите хора. Турците казват: “Остави пияния сам да си падне.” Не ходи да го буташ.

Сега аз нямам предвид вас. Аз ви считам, че всички вие сте велики художници, знаете да рисувате. Че хората изискват от вас хубави картини. Те не се интересуват кой е баща ви или коя е майка ви, къде сте свършили, какво е вашето знание. Интересни са вашите картини. От вас искат линия. Искат да го нарисуваш на свят. Ти можеш да имаш диплом къде си свършил. Много добре. Но почнеш, и четката не върви. Казва човекът: Чакай, носът ми не е тъй. - Как не е тъй? Той е тъй! - Устата не е направена така, очите, ушите. Ще нарисуваш човека тъй, че той да е доволен. И досега още някои от вас идват да ме питат какво нещо е Любовта. Казвам: Какво нещо е Любовта, то е все едно да ме пита художникът какво нещо е образът или какво нещо е рисуването. Любовта е туй, за което никой не трябва да пита. Като дойдеш ти до Любовта, устата ти трябва да бъдат така

стегнати, че нито зъб не трябва да обелваш. А вие накъдето ходите, все за Любовта говорите: "Любов, любов, любов!" От тази любов изпомряха всички хора. Ако не бяха говорили за Любовта, щяха да живеят, а понеже говорят, умират.

Сега да ви направя едно сравнение. Ето в какво седи философията. Любовта е огън, който гори и изгаря всичко. А понеже вашите къщи са дървени - от дървета, а дървото не може да издържи, че където и да сложите този огън, той ще запали цялата ви къща. И вие, и децата ви, и всичко ще хвръкне, ще изгори. Та трябва да си имате едно малко огнище във вашата дървена къща. И трябва да кажете: "Гледайте деца да пазите да не прескочи огънят от огнището." Щом Любовта влезе в тялото, тя гори. Или ще изгориш, или ще се стопиш, или на прах ще станеш - ще се превърнеш на дим, на нещо. Сега на земята е така. Вие ще кажете: "Нали ти ни говориш за Любовта!" Аз ви говоря за една Любов, която носи живот в себе си и познание на Любовта. А вие искате да имате Любовта. Аз говоря за Любовта, която, отдалеч като є видиш красотата, ти ще мислиш за нея. Ти не си сънувал за тази красота! Както слънцето, което ти гледаш от 92 милиона мили разстояние. И казваш: "Хубаво, че това слънце е далеч от земята." Защото, ако това слънце се приближи до нашата земя десетина пъти повече, то земята ще се стопи. Пък и от хората, при сегашното състояние, нищо няма да остане. Сега това е един начин за размишление. Слънцето не може да дойде. Господ, като е направил света, Той е знаел какво е направил.

Та ви казвам, ползвайте се сега от оная любов, която изпраща своята топлина. А вие искате много. И хубаво е, не е лошо което искате, но не му е времето. Та ще ви наведа онзи пример. Мисля, един от турските султани, Мехмед ли беше, или Меджид, но който и да е бил, един ден той пътувал инкогнито в Цариград и искал да премине през Босфора от единия бряг до другия, да не го познават хората, че е султанът. И се качил на една лодка. Султанът пита лодкаря как поминава, какво е времето. Лодкарят обаче го познал и отговаря:

“Слава Богу, във времето на Султан Мехмед много съм добре, благодарим на Бога!” Тогава турският султан - падишах, му казал на турски: “Синко, този свят мяза на един голям казан, котел със 7 превезла*, та хвани единия и си прекарай живота добре.” Този лодкар казал: “Много умно казал този човек!” На излизане султанът му дава една турска лира, но онзи казва: “А, не, я ми дайте онова изречение, което ми казахте сега.” И султанът изважда една книжка и му написва тези думи и се подписва отдолу. Той го взема и турил го в джеба си. Дошла му една отлична идея. Отива той и събира всичките лодкари, и им казва: “Няма какво да си губим времето, и от нас лодкарите могат да станат хора! Настана вече време за свобода! Ще ми съберете 250 лири.” И почва той да ги назначава всичките лодкари чиновници в турската империя. Отива при един чиновник, който знаел да пише ферман. Написва той един ферман, и понеже имал подписа на Мехмеда, казал да го подпише отдолу, че той уволнява стария везир и назначава новия. А новият везир бил той. Този лодкар си облича дрехите и отива със своя ферман при стария везир и му казва: “В името на султана.” Арестува го и го затваря. Започва да управлява цели 2-3 месеца. Най-после старият везир пише едно писмо на султана, казва: “Ако има погрешка, няма ли прошка?” Съгрешил вече. Султанът се чуди, казва: “Че кой го е затворил?” Казват: “Новият везир.” “Че кой е той?” Викат го, иде новият везир. Той току си изважда туй, което той му е дал: “Този свят е един казан, който има 7 превезла, хвани единия...” “Бе, синко, аз ти казах само единия да хванеш, а ти си хванал и седемте!” Та го оставил той везир. Един анекдот, който показва, че умният човек при най-лошите условия може да изпъкне, ако знае как да съпостави нещата.

Та казвам: Вие всички сте избрани за една разумна дейност. Тия неща, които са казани в тая Свещена книга, трябва да ги изучавате. Трябва да изучавате всички благочестиви хора. Когато Христос дойде на земята, Той имаше една свещена идея. Когато пророците дойдоха и апостолите, те имаха една свещена идея. Всички хора трябва да

имат една свещена идея, която да ви бъде мярка и за която трябва да бъдете готови да направите всичките жертви. Сега аз няма какво да ви казвам, че вие не обичате Христа. Не, това не е въпрос за обичане. Аз съдя за вас дотолкова, доколкото имате една цена за Христа. Всеки един от вас може да знае за Христа дотолкова, доколкото той обича Христа. Какво ще искам от вас да обичате Христа! И какво ще искате вие хората да ви обичат, когато вие сами себе си не обичате! И аз считам, всеки един човек, който не може да обича другите, той не може да обича себе си. Защото ти, човекът, който си; ти, който виждаш Бога, Който е направил света, или онзи човек, когото ти виждаш и не можеш да го обичаш, как ще обичате себе си, кажете ми! Можеш да обичаш само когото виждаш. Ти, за да обикнеш себе си, трябва да имаш едно огледало. Ние, като любим другите хора, на втори план ще почнем да обичаме и себе си. Най-първо майката се научава да люби своите деца. И вие, ако нямате една свещена идея да обичате, вие не може да обичате себе си. Трябва да имате нещо. Една идея, едно чувство, една постъпка, нещо трябва да има обективно, външно, реално, което да обичате. Само от тази идея вече ще имате една ясна представа какво сте вие и как може да се обичате. И тогава не сте вие фактори на обичта.

Ти казваш: "Аз съм дошъл на земята да живея." Но това е на втори план. Най-първо всеки един от вас е дошъл да служи на Бога! Туй, което имате, вие сте кредитирани: и живота ви, и тялото ви, и ума ви, и сърцето ви, и всичко Той ви е дал. Вие сте взели всичко туй, което ви е дал, и сте почнали да живеете за себе си. Че тогава утре ще ви повика Той и ще ви пита: "За кого трябва да живееш?" - Господ ще ви попита - "За себе си ли, или за мене?" Ако кажеш "Аз за себе си искам да живея", Той ще каже: "Много добре." Той ще те прати на земята и ще се оттегли, и ще те остави сам. Знаете ли на какво ще замяза това? Всичките тия млекопитающи са все тия философи, които са казали на Господа: "Ние искаме да живеем за себе си." Господ се оттеглил и казва: "Живейте." Намерили са ги и са ги впрегнали на

нивата: "Орете сега." Всеки, който иска да живее за себе си, ще намери една нива и ще оре, и ще копае. И всеки, на когото не му вървят работите, живее за себе си; който боледува, живее за себе си; когото не обичат, живее за себе си. Сега той ще каже, че причината е отвънка. Не, няма никакви външни причини. Ти ще кажеш: "Господи, ще живея за Тебе!" И всичко ще ви тръгне напред. При колективния труд в една държава работите вървят. Ако вие работите в една държава по железниците, ти можеш да ходиш и дето и да се спреш, ще бъдеш добре дошъл. Но ако живееш за себе си, никой няма да те посрещне. Ти сам ще се изпращаш и ще се посрещаш. Но ако живееш за Бога, Той ще те посреща и изпраща. Ако не живееш за Него, кой ще те посреща? Можеш да кажеш: "Аз вярвам в Бога, служа на Господа." Може би имаш старата вяра. Но сега аз искам да ви направя мисълта по-ясна, та вие сами да си теглите заключението. Сега аз не искам да кажа, че вие не служите, но щом дойдете при мене, че сте болни, ще ви кажа: "Вие служите на себе си." Щом в дома ви има хър-мър, вие служите на себе си, за себе си живеете; щом в сърцето ви има мърморене, същото ще кажа; пък и щом в мене има такова, и щом аз искам да оправя работите, тогава ще кажа: "Слушай, ти няма да живееш за себе си, [а] за Господа! Този свят не го създаде ти, нито ти го нареди. Ти ще го използваш, ти ще се учиш както Господ нареди. Тебе ти трябва знание, знание! Хиляди години трябва да се учиш, че като се научиш малко, другояче ще ти тръгне." Та казвам: Не съдете за Божиите работи! Не съдете Любовта! Възприемете Любовта, и тя ще уреди вашите работи.

Сега трябва да ви кажа някои работи. Тъй, както аз ви гледам, във вас има един плъзгав път. И всеки от вас може да се подхлъзне. И най-малките работи могат да ви подхлъзнат. Аз сега имах тук двама души, влезли в салона един брат и една сестра. И двамата искат да слугуват, да изметат салона. Та и двамата все спорят кой да мете салона. И двамата все спорят. Те спорят кой да измете салона и салонът остава неизметен. Не могат да решат. И той си има един

план, и тя си има един план. Слизам и ги гледам. И в себе си казвам: Нека първо тя да започне, а утре братът, но в дадения случай да има един пръв. И който започва работата, да не започва по човешки. И аз не съм да се правят човешки отстъпки. Ако дойде до човешки отстъпки, никакви отстъпки не правѐ. Твърд като камък бъдѐ. Но щом дойдеш до Божественото, направи тогава всичките отстъпки и вземи последното място. Ако искаш по човешки да живееш, вземи първото място, пък ако искаш по Божественому да живееш, последен бъди - вземи последното място. Защото там, дето няма никакъв спор, е Божественият порядък. Щом искаш напред да вървиш, то е човешки порядък; щом останеш назад, казвам: Ако имате една идея вътре във вас, която напред седи, пред вас е тази идея, вие трябва да знаете дали тя е човешка, или Божествена. Ако тази идея седи само на едно място, тя е човешка; ако тази идея остава назад, [тя е] заден страж. Аз наричам една идея, като онази майка, която взема и повдига детето си, и го слага на земята. Онази идея, която те повдига и слага на земята, тя е Божествена идея. Но онази идея, която оставя ти да я носиш, тя е човешка идея.

Вие чакате сега да дойде Царството Божие, нали? Че Царството Божие от хиляди години как е дошло! Вие чакате Царството Божие да дойде и с окупация ли да го превземете? Вие искате окупиране. Царството Божие трябва доброволно да го вземете и да го приложите. Царството Божие е дошло на земята и който го приеме е щастлив, а който не го приеме е нещастен. Онези от вас, които сте възприели Царството Божие, сте щастливи; онези, които не сте го приели, сте нещастни. Възприемането на Божествената идея седи в следующето. Заблуждението седи в туй, че ако ние възприемем Божествения живот, ще се лишим от великите блага на живота. От времето на Адама досега хората се заблуждават, казват: “Ако приемем Божествената идея, тя ще ни лиши от онези Божествените блага.” Не е така. Например човешката идея лишава човека от Божествените блага. Питам: Онази кокошка, която служи на някоя човешка мисъл,

седи в курника и какво я очаква тази кокошка? Иде господарят, храни я там. Но тази кокошка ще плати с живота си. Тя мисли, че е щастлива така. Не, тя е осъдена на смърт. Тази кокошка кога е свободна? Да престане господарят да я храни по 3-4 пъти на ден и из гората да върви. По-добре из гората, отколкото в курника. Докато ти си в курника, съдбата ти е определена. Щом идеш в гората, ти си свободен. Гората, това представлява човечеството. Като идеш между хората да живееш, в един курник, това е една твоя ограничена идея. Ти си недоволен, казваш, този не живее като тебе, онзи не живее и целия ден критикуваш хората. Че Господ не е направил всичките тия цветя да бъдат еднообразни! Всяко цвете има своята форма, ароматът е особен при едно цвете. В това се проявява великото разнообразие на живота! Вие срещнете един човек, искате той да вярва като вас. Не. Радвайте се, че той не вярва като вас! Пък и той, като вярва, е добре. Според вас кой може да вярва като мене? Например, като мина покрай един богаташ, който е дал хиляда лева на един сиромах, аз на този сиромах няма да му дам хиляда лева. Аз ще мина и ще го замина - дадено му е. А там, дето той не е дал, аз ще дам. Който ще върви подир онзи, ако той не даде, аз ще дам. Това е изпълнението на Волята Божия. Аз ще дам там, дето той не дава. Пък всякога и този, който върви подир мене, и той да не даде там, дето аз давам. Или той даде хиляда лева, аз там не давам; той минава някъде, никак не дава - тогава аз там давам. Вземам от него пример. Той хиляда лева дава. Ще вървя подир него - колкото той дава, толкова и аз давам. Ама той дето дава, аз не давам. Пък той дето не дава, аз давам. Пък вие постъпвате по същия начин - той даде хиляда лева някъде, и вие отгоре още хиляда лева.

Аз гледам в някой дом има деца красиви, жизнерадостни и любими. И който дойде, който мине и види това дете, ще го целува. То ще кресне. И почне това дете да бяга. Детето не е доволно всеки да вземе да го целува. И като гледам някои влизат и казват: “Колко е хубаво това дете!” Хване го и го целува. И майката не намира лошо в

това. Докато си на 3-4 години, майката не намира погрешка - 4-5-6, до 7 години. Но като стане на 14-15-16 години, майката вече не обича всички да целуват детето. Тогава остават само бащата, майката, братът и сестрата. Ние идваме тогава до онази философска религиозна идея - брата, който трябва да се почита.

Един турски княз, който според старите турски вярвания иска да се ожени и праща угледници да му намерят една мома красива. Ама той няма да я вижда. Той ще я вземе на доверие, без да я вижда. Той ще се ожени заради нея. И като се жени, няма да я вижда, тя има яшмак, покрито е лицето є с една забрадка. Тя ще го снеме и ще пита своя възлюблен кому да се показва и кому да не се показва. Той, като се оженил, тя на другата сутрин го пита кому да се показва - на баща му, на майка му, на братята. Пък той, като я видял, се ужасил и є казал: "Показвай се, комуто искаш, само на мен не се показвай!" На такова едно доверие не приемайте нещата. Идете и си изберете сами това, което вие видите, и което ви се хареса - вземете, а не взимайте, както другите вярват. Какво ще ви ползва? Който вярва, той за себе си вярва. Но ти не върви по онзи, как той е вярвал. Ти, което виждаш, възприеми го за себе си. И понеже времената са напреднали сега, мнозина очакват да имат тази вяра на лотарийните билети. И ти търсиш щастието по един извънреден начин - случай. То не е вяра. Аз например, ако искам, ще ида днес, ще купя едно лозе и ще вярвам, че туй лозе ще ми даде известен приход.

Мисля, преди 4-5 години един от Новозагорско чул за мен, че съм бил ясновидец, иде при мене и ми казва: "Чух за тебе, че си виждал и познаваш работите." Той е един стар малджия*. Двадесет години се занимава с туй изкуство и търси пари. И в какво седи мъчнотията да разреши? Разправя ми: "Двадесет години търся имане. Една вечер дойде един турски ходжа насън и ме хвана, и казва: "Толкова време търсиш, ела с мен. Аз ще ти покажа едно място, дето има заровено богатство, че утре, като станеш от сън, да изкопаеш парите." Тръгнах аз с този ходжа към изток и вървим. И ето един

съсед, имам да му давам 500 лева, той иде насреща ми и казва: “Стояне, 500 лева имаш да ми даваш.” “Остави ме, този човек ми показва имането където е заровено, та като го извадя, ще ти платя.” “Не ме интересува това, парите ми дай!” “Остави ме!” И почнахме да се караме двамата, и аз се събудих. Я ми кажи къде е туй място.” Това е един действителен пример. Рекох му: “Ти повикай пак ходжата да дойде. Тази работа е на ходжата, не е моя работа. Ще го повикаш и той ще ти покаже. Пък аз, ако бях на твоето място, какво бих направил? Всяка година щях да изработвам един декар лозе хафусали и досега ти щеше да имаш 20 декара хубаво лозе. И щеше да имаш най-малко 50 000 в банката вложени, спестени пари. Ето заровените пари как щеше да ги намериш.” “Прав си, ама двадесетте години отидоха вече. Какво трябва да се прави?” Рекох му: “Ходжата, ходжата. Слушай да ти кажа, в чужди работи не се меся. Ти ще викаш ходжата.” После ми казва: “Ти си ясновидец, кажи ми, после половината на тебе ще дам.” “И цялото да ми дадеш, аз не го искам.” Сега вие, ако ме питате, ще кажа: “Много добре е, Господ го праща при мене за един добър пример.”

Всичките верующи приличат все на този верующ българин. Но противоречие се явява. Ти търсиш едно богатство, но не можеш да го намериш. Ти имаш богатство, но го изгубваш. Ти имаш живот, но го изгубиш. Щом хубавите желания и мисли аз ги изгубя, тогава какво ме ползва този живот? Ако щастието, което го имам, го изгубя, ако здравието, хубавите мисли, желания и всичко туй го изгубя, нищо не се ползвам. Най-първо трябва да имаме онова желание да не изгубваме нещата, които губим.

Та казвам: Ако ние обичаме Бога, както трябва, богатството само ще дойде. Богатството ще дойде при нас тъй, както идва въздухът. Туй богатство ще дойде както идва светлината. Светлината сама идва, без да є плащаш нищо. И извършва всичко с добра воля. И въздухът влиза вътре - щом си отвориш устата, и той влиза вътре. Та казвам: Ако възприемем Божествената Любов, всичките неща ще почнат сами

по себе си да се нареждат. Сега туй ще го вярвате, няма да го разправяте. Вие може да кажете, че аз съм казал - нищо не значи! Вие трябва да имате една опитност. Та казвам: Снегът не може да се топи, докато слънцето не го намери, докато не дойде топлината. Снегът, като го напече слънцето, се превръща на вода. И докато Любовта не пече в нас, да дойде да ни нагорещи, ония Божествените блага не могат да дойдат. И хубавите работи в нас - защото във всинца ви има велики Божествени блага, вложени вътре във вашите души - ако не дойде Любовта, те ще останат в едно притиснато състояние и вие няма да може да се ползвате от тях. Че Любовта трябва да дойде, за да се реализира онова, което вие искате. И само при Божествената Любов то ще се реализира. И казвам: Всеки един човек в света, който може във вас да пробуди една хубава мисъл, едно хубаво чувство, той е човек от Бога, който и да е той! Ако е едно животно, едно растение, изгревът на слънцето, веенето на вятъра - то е от Бога. Всяко нещо, което може да подбуди това във вас - това е, което Бог ще предаде и вие ще възприемете Божиите блага. Всеки ден възприемайте великите Божии блага, които идат по който и да е начин! Откъдето и да е, ще дойде до вас. Вие не го очаквайте. Сам ще дойде някой Божий посланик. Та казвам: Вие всеки ден възприемайте онези Божии блага, най-малките, които идат по какъвто и да е начин.

И казва сега Христос: "Търсете, искайте, хлопайте!" Ама търси с любов, хлопай с любов и искай с любов. Ако не търсиш с любов, ако не хлопаш с любов, ако не искаш с любов, ти нищо не можеш да постигнеш. Казваш: "Аз съм хлопал, хлопал, няма нищо!" Без любов си хлопал. Ти, като похлопаш с любов, Любовта отваря всичките врати. Като дойдеш до Любовта, то значи веднага. И щом дойде тя, ти не я питай "Ти ли си, или не си ти?" Всеки един от вас трябва да знае - като дойде Любовта, да тръгне. И тогава да спази онзи закон: "Който не остави баща си и майка си и не тръгне подир Мене, той не може да влезне в Царството Божие." Ако ти не тръгнеш по Любовта, Царството Божие няма да дойде. Като дойде тя, ти ще напуснеш дома си. И

желая като заминавате за онзи свят, по Любовта да тръгнете. Всичко остави и тръгни! Е, ще кажете: "Къде ще ме заведе тя?" Тя ще те заведе там, дето трябва. Като дойде Любовта при пророк Илия, какво направи? С колесница го взе. С ангели, на колесница го взеха. Любовта го занесе нагоре. Това е огнената колесница. И като дойде Любовта у човека, ще се изменят неговите възгледи. Той няма да каже на кого ще остане туй. Щом дойде Любовта, целият свят е мой вече. Няма да се спираме на една къща, на едно говедо, на една градина, на една ябълка. Целият свят, който съществува, това са възможностите на моята душа. Тогава аз въздавам хвала на Бога, Господа, Който е така велик! И ще служа на Господа навсякъде. Та казвам: Искам, като дойде Любовта, тъй да се отвори вратата пред вас, че да видите, че целият свят е създаден заради вас. А сега седите и се оплаквате, че нямате това и онова, че нямате място. Вие сте тогава болни. Аз съм бил при богати хора. Той всичко има, хубаво сготвено, направено с всички подправки, но казва: "Не мога да ям, затворил ми Господ устата." Бил съм и при някои сиромаси хора. Той пък пее друга песен: "Здрав съм, но няма какво да туря в стомаха си, нямам какво да ям." Често съм се спирал при този, който не може да яде и му казвам: Аз имам един приятел, да те запозная с него, много добър човек е. - Е, заведи ме по-скоро. Та здравите, които могат да ядат, ще ги пратим при болните, които не могат да ядат. А пък ще изпратим богатите болни, които не могат да ядат, при онези, които могат да ядат, а пък нямат какво да ядат.

Трябва едно голямо смирение. Новите възгледи трябва да се възприемат. Една маневра трябва да направите в себе си. Религиозните хора показват, че те служат на Бога. Например някой ще иде в манастир, калугер станал. Под думата "калугер" разбирам един човек, който решил да живее за Бога, да слугува на всекиго. Всеки, който иска да стане калугер, аз разбирам човек, който се е решил да служи на всички хора. Пък онзи човек, който не може да служи на всички хора, той не е калугер. Според мене всички вие сте

калугери на себе си. Ти седиш и мислиш. Ти седиш и мислиш, че другите хора ще те опетнят. Как? Когато човек не служи на Бога, той се опетнява. Всяко нещо, което живее само за себе си, то се опетнява. А всяка твар, която служи на Бога, се пречиства.

Та казвам: Ако турим телата си да служат на Бога, те ще се пречистят. И ако турим умовете си да служат на Бога, те ще се пречистят. И ако турим сърцето си да служи на Бога, то ще се пречисти. Сега не искам да мислите как ще стане тази работа. Възприемете тази идея така, както едно дете, когато му казва баща му "ще ти донеса това и това" и то вярва, че баща му ще донесе. Пък някой казва: "Ако не донесе?" - той не вярва. В природата изключение няма. И в любовта няма изключение, и в надеждата няма изключение. Ако живеем по този начин, ще имаме едно здраво тяло, ще имаме едно здраво сърце, ще имаме един здрав ум. Сега може да се породят във вашите умове някои противоречия. Някой път аз, като говоря, виждам противоречията. Някои ми възразяват: "Как? Той, Учителя деца има ли? Той жена има ли? Къща има ли?" И волът може да ми каже: "Той има ли моята опитност? Орал ли е той на нивата?" Сега вие оставете тия работи назад. Туй, което изисква цял живот да се разреши по човешки, в Божествения свят мигновено може да се разреши.

Аз ето как мога да разреша един въпрос. Допуснете, че аз имам една жена, която е своенравна - иска да живее само за себе си. Допуснете само за изяснение. Пък съм и богат човек, къща и всичко имам. А тази жена е доста умна, тя иска да ме застави сега, ще ме съди, ще иска да се развежда, ще ми плаче нещо. Казвам: "Каквото имам, всичко оставям, давам го, аз ще си излезна като гола тояжка." Казвам: "Ето имането, говедата, живей както искаш, пък аз тръгвам по света да работя за Господа. Забравям всичко това." Това е моето разрешение. Ама вие казвате: "Възможно ли е това?" Който има Божията Любов, е възможно. Който я няма, не е възможно. Аз така бих разрешил въпроса. А пък да ходя да я наказвам тази моята

възлюблена, да я бия, че не ме обича - това са празни работи. Тебе жена ти не те обича, защото и ти Господа не обичаш. Помнете: Ти си сиромах, защото не обичаш Господа. Или мъжът не те обича, защото не обичаш Господа. Идеята е права и няма никакво изключение. Аз гледам така. Туй постоянно се проверява. И знаеш колко сте майстори на белите лъжи. Иде някой и иска с бяла лъжа да ме излъже. Ама не може. То е друг въпрос. Няма какво да ми се представяш, че ме обичаш. И няма какво да ти се представям, че те обичам. Аз никога няма да кажа, че ви обичам. Бог никога няма да ни демонстрира, че ни обича. Всичко, каквото Той е направил, Той е направил света едно предметно учение заради нас. И ние, като се учим, ще познаем Божията Любов във всичките противоречия, които съществуват в живота от наше гледище. Ако ти не страдаш, ако не боледуваш, ако не осиромашееш, ако не забогатееш, ти не можеш да познаеш Божията Любов. Във всичките тия противоречия седи Божията Любов. Ти, ако не виждаш Любовта в сиромашията, в богатството, в невежеството, защо ти е тогава това? Ако ти не виждаш Божията Любов в знанието, в тъмнината, в светлината и никъде - ти не си разбрал живота. Този Бог е навсякъде. Той и в тъмнината ти се показва, Той и в светлината ще ти се покаже.

Та вие сте дошли до туй, да разрешите противоречията. Защото другото е най-лесно. Всички от вас ме обичате, как не. Може да ви накарам всички да ме обичате. Я да ви подпиша по 25 хиляди английски лири, всички ще говорите за мен: “Той е велик човек, той е щедър.” Пък като не подписвам, по-лош от мен няма. Ако ви дам една красива жена, ще ме обичате, по-добър от мен няма да има. Пък ако накарам тази жена да ви напусне, вие ще кажете: “Така ли трябва?” - по-лош няма от мене. Вие не разбирате Божиите пътища. После много възрастни сте станали. После гледам, вие всички сте много големи големци. С големи работи се занимавате. Питате: “Трябва ли да се женя, или да не се женя?” Рекох, остави се от тази попара, тя не е за твоята уста. Какво ще се жениш? Ти искаш да станеш баща. Тя е

най-великата идея. Ти искаш да станеш като Бога - баща. Някой казва: “Искам да имам дете.” Че ти какво си направил? Още не си готов. Трябват ти още хиляда години. За женитба въпрос не трябва да правиш. Никакви деца. Ще раждаш и на какво ще ги учиш? Засега с друго се занимавай. - Че това е най-великото! - Тази е смешна работа. Както ви гледам, като Бога баща искаш да станеш. Че Той е заповядвал на Сина си и каквото каже на Сина си, да го изпълни. Че ако този син не те слуша, и ако тази дъщеря не те слуша? И онзи, който дойде при тебе, не те слуша, а те пържат? Какво ще правиш тогава? Ще се ожениш за една възлюблена, която никога да не ти хвърли един лош поглед, а да държи една свещена идея, че като те види, да се изпълни душата є с радост. Ти, като я видиш, да се изпълни душата ти с радост. Това е женитба в света! А тъй, да се съдите и биете и да се налагате, това не е женитба - това е заблуждение, това е дяволска работа. Оставете това. Любов ви трябва на вас. Свободни да бъдете. - Ама как, закон има! - Законът е за грешните. За праведните в Любовта има само един закон. Който служи на Любовта, има само един закон, а който не служи на Любовта, хиляди закони има. Ако служиш на хиляди закони, ти си извън Любовта; ако служиш на един закон, ти си в Любовта. И само в Любовта могат да се разрешат тия противоречия.

Като ви говоря, много пъти аз ви съжалявам, като ви виждам, че страдате, искате да се избавите. Аз нищо не печеля. Мен ми е крайно неприятно да говоря за тия работи, понеже не искам да влизам в интимния ви, във вътрешния ви живот. Но казвам, като страдате, искам да ви кажа истината: Обикнете Бога, за да се оправят работите ви. Обикнете Бога и в страданията, и в радостите. И в едното, и в другото обикнете Бога! Една скръб като ви дойде, да ви е тъй приятно, както и една радост. Ако това не може да направите, вие не може да разберете Бога. Не е лесна работа да обикнеш страданието; не е лесно като боледуваш, че да бъдеш разположен; не е лесно да бъдеш сиромах, да те унижават много, които не те почитат, че да

благодариш на Бога. Мъчна работа е. И колко голямо изкуство е това! Аз не ви говоря така. Аз съм го опитал. И няма нещо, което аз да не съм го опитал. Аз съм се поставял на мястото на най-големите противоречия. И мисля, за мене тия неща са смешни. Някой път болестта дойде, казвам: "Няма нищо." Отвънка казват: "Нали той е чист и свят човек, защо боледува?" Но аз съм господар на болестта. Тази болест, като дойде при мен, аз я угощавам, казвам є: "Какво правите, откъде идете?" Тия са все бездомници, дошли на угощение. Все от кол и въже. Всяка една болест представлява едно същество. Някой път стотина души, които ядат и пият, цял ден ги угощавам и казвам: "Като се върнете в онзи свят, ще носите много здраве на тях." Сега вярно ли е това? Моята теория за нещата е такава. - Ама така ли е? - Така е! Бог те лишава от едно благо, за да го познаеш. И като те лиши от едно благо, Той после ще ти даде безсметно, двойно и тройно. Защо Иов стана болен? Като дойде онзи лошият дух, казва му Бог: "Само няма да буташ живота му!" И той беше майстор. Та се заредиха най-лошите работи върху тялото му. И почна да се чуди Иов откъде дойдоха тия работи. Но той се учи. И като изпитаха Иов, замина си този лош дух.

Та казвам: Всяка една болест се дължи на храната. Когато дойдат разбойници да те обират, богатството само ли си отива, или разбойниците го задигат? Всяка една болест са разбойниците, които ще дойдат и ще задигнат всичко. Ще вземат онези материали, които имате. И пак ще си заминат, и ще те оставят пак наново да печелиш всичко. По човешки говоря. Та казвам, трябва да не ви е страх от болестта. Аз да ви кажа най-простите неща - как се образуват болестите. Всички болести се дължат на свиването на капилярните съдове и на недобре смляната храна. Като ядеш, не мислиш. Без любов ядеш и остават такива малки дребни микроскопически частици, които са твърди като камък, и те се наслояват някой път в кръвта, в тъканите. А пък кръвта, като се движи, те трябва да минат през капилярните съдове и тъканите, и се образува тогава известно

триене. Тогава става възпаление. Всички тия твърди частици трябва да излезнат навън. В кръвта не трябва да има яки частици, всичко трябва да бъде меко. После капилярните съдове трябва да бъдат разширени, да може кръвта преспокойно да минава. Затуй трябва да се научим, като ядем, да няма такива яки частици. Има същества, които действат тъй в тебе - ще зародят една лакомия, глад, едно бързане - плод на лакомия. Днес ще ядеш бързо и искаш много да вземеш от храната си. А пък тогава няма да сдъвчеш храната си. И тя няма да се смели хубаво. И след 4-5 години ще почне да те боли повече стомахът, бъбреците, очите.

Та ви казвам сега: Приложете Любовта. Яжте с Любов, дишайте с любов, мислете с любов, чувствайте с любов, постъпвайте с любов, спете с любов и ставайте с любов. Пийте с любов, обличайте се с любов, пишете с любов, връзки правете с любов, окичвайте се с любов. Каквото правите, правете го с любов. Ако правите нещо с любов, всичко е добре и най-хубаво ще работите. Ако направиш нещо без любов, то е престъпление. Навеждаш се към земята. Някой път се навеждаш, за да дигнеш някоя книжчица от земята. Дигни я с любов. Поливаш едно цвете, полей го с любов. Дадеш един поглед на друг, кажеш една дума, с любов я кажи. Всичко туй да бъде смисъл за тебе. Аз искам да ви дам една идея, но само ви казвам: "Дълго време вие не сте писали писма." Аз имам съображение за това. Питат ме там тези хора: "Какво правят нашите? Дълго време не са писали." Не пишете меко. Като се върнете днес, на всички ви казвам да напишете по едно писмо. Не ви заповядвам, казвам: Пишете едно писмо. Разправете какво е вашето състояние. Та напишете по едно любовно писмо, като се върнете дома. Да се отвори душата ви, да благодарите на Бога за всичките добрини, които досега ви е дал. Да благодарите за тялото си, за ума си, за сърцето си, за дробовете си, за приятелите си, за всичко туй, което Бог ви е дал. Да благодарите на Бога. Това е хубаво.

"Просете и ще ви се даде." Просете с любов, търсете с любов, хлопайте с любов. Напуснете старото дрънкане. Напуснете старите

тъпани. Ама всеки да има по един инструмент, че като вземеш китарата си, да излезнат тия хубавите акорди. Или мандурината, или цигулката, или на пианото си - какъвто и да е инструмент. Или като седите, всеки един да изпее по една нова песен.

Та казвам: Хайде за сряда да ви дам един модел как да пеете с любов. Пък ако вие до сряда се научите, аз ще мълча тогава. А пък ако не се научите, аз ще ви попея малко. Туй е новото. Новият Адам, който Бог ще създаде. Един нов Адам се създава. Новият Адам и една нова Ева. И така е написано в закона: "Ще отиваш при Бога с любов и ще се връщаш с любов; ще отиваш при ближния си с любов и ще се връщаш с любов; ще отиваш и при себе си с любов и ще се връщаш с любов." Това е новият Адам. В отиването и във връщането при Бога и при ближния, и при себе си с любов се влиза и с любов се излиза.

Писанието казва: "Ще изпратя Духа си", като дойде Петдесятницата, Той Господ, онзи Дух, който слезе, който учи апостолите да отиват с любов и да се връщат с любов при Бога, при влизането си и при връщането - все с любов да бъде. Е, ако и вие искате, приемете същия Дух. И днес за вас е същият закон: Хлопайте с любов, търсете с любов, искайте с любов! И ще приемете Божието благословение.

Отче наш

Всичко да бъде с Любов!

7,15 ч. с.

9. Утринно Неделно Слово, държано на 4 декември, 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев. (Времето тихо, меко, дъжд вали. На поляната направихме упражненията.)

ВЪТРЕШНИЯТ МИР

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 2 глава от Евангелието на Иоана.

Духът Божий

Някой път хората са разделени на три категории. Едните поддържат, че човек всякога трябва да бъде сериозен на земята, че на земята няма нищо добро. Земята е един плачевен юдол - място на страдания. Други мислят, че земята е място на веселие и радост. Трети мислят, че за да може човек да използва и добрите, и лошите условия, трябва да бъде разумен. Който се ражда, весели се; който умира, скърби. Който печели, радва се; който губи, скърби. А пък загубата на земята много лесно може да стане. Имате всички опитност. Една малка причина може да стане така, че човек да се превива от скръб, страдание. Има физически страдания. Мисля, преди години беше дошъл един наш приятел от Стара Загора. Като дошъл тук, ходил из София и видял някъде халва. Дояло му се и си казва: “Да си купя, да си похапна!” Без да му мисли много, купил халвата и се наял юнашки. Той мислил, че халвата е направена с орехови ядки, пък тя била направена с леблебии, които били якички, пък той не дъвкал хубаво.”По едно време - казва - разболях се, урочасах, Учителю.” Боли го коремът, седнал на колене, върти се на хоро, играе с краката. Изпотил се. “Умирам!” - казва. Рекох: “Беля сега де.” На гости дошъл от Стара Загора. Ще кажат: “На гости дойде човекът, пък умря!” Рекох: “Да не си ял в някоя гостилница? Има нещо. Да не си ял нещо?” “Взех си, казва, малко халва.” Питам го каква беше халвата. “Мисля, че

беше с орехи." - Пък тя не била с орехи, ами с леблебии направена, той не ги сдъвкал. Той се изпоти от болки. Според начина, който аз зная, в три-четири часа го спасихме от това положение. Няма да ви разправям как го спасихме. Казвам му: "Още веднъж, като дойдеш в София, халва с леблебии да не ядеш." "Туй за пръв път ми е, не съм имал такава опитност" - казва. Рекох: "Сега ще имаш." Опасността в какво седи? Че не е сдъвкал тази храна. Казва: "Ето едно нещастие." Човек се поддава на някои свои вътрешни състояния. Не че е лошо човек да яде халва.

В главата, която ви четох, имаме пример за сватбарите. Сватбарите винаги вино трябва да пият. Въпрос е дали на сватбата трябва да се пие вино, или не. От съвременно гледище, които са въздържатели казват, че не трябва да се пие винце; които не са въздържатели казват, че винце трябва да се пие. Едно сравнение: питат някои трябва ли човек да се гневи, или не трябва да се гневи. Щом има сватба, не трябва да се гневиш; щом няма сватба, трябва да се гневиш - нищо повече. Докато човек има свои заблуждения, трябва ли да се гневи? Като загуби своите заблуждения, гневът идва вече. Представете си, че му вземат заблужденията - как да не се разгневи, ще се разгневи и оттатък ще мине. Казвам: Гневът, противодействията, скърбите идат в света, когато се изгуби нещо. Радостта иде, когато се спечели нещо. Сега трябва да се прави един анализ вътрешен. Казвате: "Някои са светски хора, други са духовни хора." Светските хора са хора на външното, духовните хора са хора на вътрешното. Светските хора се обличат много добре. Един модерен човек ще си тури един цилиндър, един черен фрак, обуща черни, връзка, с черни ръкавици или с бяла дреха може да се облече, ако е лятно време. Може да си тури пръстени, гердани, всичко туй, колкото искаш. Може някой път да си тури три-четири пръстена на ръцете. Онзи, духовният човек счита това за излишно. Казва: Пръстени не трябват, гердани не трябват, не трябват такива черни фракове, цилиндри, [а] някоя скромна шапка. Но туй е неразбиране на живота.

В какво седи лошото - ако човек се облече или не се облече? Човек, който не може добре да мисли, той отвън се облича. Който мисли, отвътре се облича.

Противоречието: трябва ли хората да се веселят? Председателят на трапезата казва на младоженеца: "Постъпил си малко неразумно. Ти си дал най-напред лошото вино, пък за после си оставил хубавото вино. Не постъпваш съобразно както живеят разумните хора в съвременното общество. Най-първо трябваше да дадеш хубавото вино, че като се понапият, да дадеш лошото. Ти по-напред даде лошото вино. Сега, като се понапиха, даде хубавото вино." Казва, че това е първото чудо, което Христос направи. Христос направи хубавото вино после. То не зависеше от самия домакин, но зависеше от условията. Сега хубавото вино дошло не по възможност, но по-външни условия. Не достигнало виното и тогава. Не се знае причината. Майката Исусова се заинтересувала, тя трябва да е била вътрешна, за да викат Христа на сватбата. Трябва да е имало роднински връзки, за да иде с учениците си на сватбата, да им се дадат почетни места и да направи винце на сватбата. Явно той е бил свързан. Предполага се това, не се коментира това в Евангелието.

Педагогически се пита: Трябва ли човек сега да пие вино, или не? Аз повдигам въпроса трябва ли човек да пие вода, или не. Щом ядеш, непременно трябва да пиеш вода. Сега в дадения случай виното е нещо, което човек е произвел. И в какво седи лошавината на виното? Че съвременните хора, щом като пият вино, се опиват и в туй опиване работите не вървят добре - от икономическо гледище не вървят добре. Онези, които обичат винце да пият, сиромашията подир петите им ще върви. Всичко, което те имат, отива в кръчмата.

Та правя сега едно сравнение: старото вино, то е старото учение; новото вино, което направи Христос, това е новото учение. Защо дал младоженецът първо старото вино? Защото е нямал новото. Вика го председателят и казва: "По-напред новото трябваше да дадеш!" Новото отпосле иде. Най-първо старото вино трябва да излезе на

първо място. Новото вино отпосле иде. Естествено е. Сега тъй както въпросът е поставен, ние имаме по-лошото вино и по-хубавото вино. Тогава не знаем кои са били подбудителните причини, че някои дават първо лошото вино, после хубавото. Но в живота старото иде по-напред, а новото иде по-късно. Ти, искаш, не искаш, ще опиташ старото и след това ще опиташ новото.

Кое е старото учение в света? Старото учение е учение на страданието. Новото учение е учение на радостта. Затова сега хората искат да пият от новото вино, да бъдат радостни. В дадения случай обяснявам: Мисията на Христа беше да присъства на сватбата ли? Това ли беше неговата мисия? Онези, които не разбират Божествения ред на нещата, те намират едно противоречие в сватбата. Сватбата показва един творчески акт. Когато Бог започна да създава света, това беше една сватба. След като създаде света, създаде Адама и Ева - това бяха двамата младоженци. Милиони същества присъстваха на тази голяма сватба. Тогава по този начин вие ще разберете какво нещо е сватба. Когато започва една нова епоха, то е сватба. Пък тъй, както сега разбират - да се съберат двама души, за да се карат отпосле, туй го наричат сватба. То е друго нещо. Под думата "сватба" разбирам една нова епоха, когато Бог се проявява да създаде човека мъжки и женски, пък дава възможност да се прояви животът, да се прояви Божествената любов, Божествената мъдрост и Божествената истина. Не теоретически, както мислим.

Какво нещо е истината? Вземам истината условно, като нещо външно. Истината е един вътрешен процес. Ти, когато разбереш истината, ти ще бъдеш господар на твоето положение. Никой няма да те отмести. Щом знаеш истината, никой няма да може да те отмести от твоето място. Ако човек разбира истината, той ще бъде господар и на живота - няма да умира както сега, да страда от сиромашия, да се оплаква. Казваш: "Аз се молих на Бога и Господ не ме послуша." Ти остави на Бога. Да се молиш на Бога по този начин, ти си престъпил Божия закон. Съдят те сега и трябва да имаш няколко души адвокати

да те оправдават пред закона. Не си свободен. Дотогава, докато човек прави погрешки, той не е свободен. Той не познава истината в тази нейна нова форма. Има една истина на физическия свят, има една истина на духовния свят, има една истина на Божествения свят. Три лица има истината. За едното лице казвате: "горчивата истина". То е физическият свят с всичките му противоречия. Другата страна на истината е, която освобождава човека. И най-после истината, която не само освобождава човека, но онази истина, която внася живот.

Ние може да вземем конкретно въпроса: Трябва ли човек да се радва, трябва ли човек да се весели? Аз вземам и другия въпрос: Трябва ли човек да скърби, да се мъчи? - Две противоположности. Трябва ли човек постоянно да скърби? Но питам: Трябва ли човек и постоянно да се весели? Човек започва да изучава духовния живот. Докато човек живее като светски човек, мъчат го само външните условия. Щом станеш духовен, ще се натъкнеш на едно голямо противоречие в себе си. Няма ни най-малко никакъв грях, че този човек ял халва. В какво седи престъплението му? Не е в яденето погрешката, но не е дъвкал добре - в него имало лакомия. Този, който ял халвата с лакомия, иска да опита всичките блага изведнъж. Гълта ги, гълта ги и като влязат в стомаха се образува един процес - колики се явяват, болки в слабините, изпоти се човекът, върти се от болки. Ако искаш да се радваш, сдъвкай добре храната си. Ти ще я сдъвкаш тъй, че всичките твърди частици да станат на кашица, та като влязат в стомаха, лесно да се смели храната.

Мене често са ме питали какъв е смисълът на живота или какво има в бъдещия живот. Вие сте чудни хора. Питате ме какво има в банята. И като иде човек на баня, какво ще придобие? Ще придобие нещо. Банята е място, дето човек отива да си остави кирта и затова ще плати в банята. И после да се види в едно положение, дето никога не се е виждал. Като идеш в банята, ще съблечеш дрехите си - в тия турските бани така беше - ще ти дадат един пищимал*, ще го наметнеш, после ще ти дадат друг пищимал и така, с новите дрехи

ще влезеш в банята. Ще оставиш старите дрехи отвън. После тия турските бани бяха много опасни, отдолу много хлъзгави бяха, покрити бяха с гладък мрамор. Като влезеш с боси крака, може да се хлъзнеш и да си пукнеш главата. Първо баняджията ще те предупреди, ще ти даде налъми, четири-пет сантиметра високи, и като влезеш в банята, ще бъдеш много внимателен. Ако паднеш, навсякъде може да се нараниш.

Казвам: В новото учение има много противоречия. Мяза като банята. След туй, като влезеш в банята, ще дойде един теляк. Той си носи един сребърен леген, после носи една волска опашка. Волската опашка е направена от кълчища. После има една кесия, направена от козиняк. И той започва отгоре ти да те търка по гърба, по ръцете, навсякъде извади кирта. След като те очисти от старото учение, че не остане никаква кир, той тури волската опашка в легена със сапун и ще прекара опашката отгоре ти. Тази кесия от козиняка е старото учение, опашката е от новото учение. След това излее целия леген отгоре ти. Ще каже: “Наздраве, господине!”

Сега противоречията на живота произтичат, когато не разбираме вътрешния процес или съдържанието. Докато не разбираме вътрешното съдържание на нещата, всякога ще се явяват противоречия. Често запитват и друг един въпрос: “Има ли право човек да целува, или не?” Казвам, две неща изключват целувката: ако предметът е много горещ или ако е много студен, не го целувай; ако е така умерен, красив, както трябва, целуни го. Туй е в реда на нещата. Всяка ябълка, която започвате да ядете, то е една целувка. Не само я целувате, но я изядате. Когато някой път целувате, казвате: “Иде ми да те изям!” Всеки, който ви целува сега, даже вашите възлюблени, които ви целуват на земята, казват: “Едно време те изядах като ябълката, сега вече имам един закон вътре, не ми е позволено да ям хора, само ще те целуна.” Зад всяка целувка седи цяло едно изядане. Щом като целунеш един човек, ще разбираш смисъла: едно време такъв хубав като тебе изядаха го, опичаха го. Сега не го пекат, но го

целуват. Целувката показва, че човек е прогресирал от онова състояние на миналото, което [е] било. Целувката дошла в една нова форма. Или да кажа по-ясно: Ако човек измени своя живот и своите постъпки, значи Бог е влял вече разумност. Защото докато не влезе в човека тази разумност, туй Божественото в човека, много мъчно човек може да се примири със самия живот. Ако вие живеете между хора, които разбират само физическия живот, ако вие живеете между хора, които разбират само духовния живот, ако вие живеете между хора, които разбират Божествения живот, при кои може да живеете най-добре? При ония, които разбират Божествения живот. Щом разбирате Божествения живот, тогава противоречие няма. Щом живеете между духовните хора, две противоречия ще имате. Щом живеете на физическото поле, тогава целият живот е противоречия. Казвам: Когато в живота срещате много противоречия, вие трябва да знаете, че сте на физическото поле. Вие как може да се избавите? Ще напуснете физическия живот. Сега да ви приведа един пример. Ако човек влиза във водата да се къпе, как трябва да се държи, кое правило трябва да спазва, за да не се удави? Щом влезеш във водата, винаги трябва да си държиш главата над водата. Тялото може да е във водата, но главата да е вън от водата. Ако ти не спазваш това правило, ако потопиш главата си, че не може да я дигнеш, ти ще се удавиш вътре.

Сега кое е онова новото, което ви трябва? Аз не искам да засягам стария живот. Има стари неща външни, има стари неща вътрешни. Сега казват, че старият човек дошъл на земята да се учи, а младият дошъл да живее. При сегашните условия животът е разменен. Вследствие на това младите са дошли да се учат, старите дошли да живеят. Разместен е животът. Ако старият иска да живее, той е на крив път. Младият дошъл да живее, а старият - да се учи. Да живееш, значи ти вече си млад. Той е свършил учението. Само вътрешната страна на учението свършил и дошъл да живее, да приложи онова, което учил. Някой казва: "Как трябва да живея?" Туй, което в старини си учил, в младини е обратен процесът - туй, което в старини си учил,

в младини ще го приложиш в живота си. Ами че в новото учение кой е стар човек? Старият човек е физическият човек. Кой е новият човек? Новият човек е духовният, Божественият човек. Кой трябва да се учи? Божественият човек. "Това е живот вечен да позная Тебе" - да живея значи. Да живее човек. В новия живот трябва да живее. Под думата "учение" ние какво разбираме? Казва: "Аз се научих." - Какво научи? Той е страдал. Трябва да напуснете това учение на страдание. Има два вида учение: има едно учение, което е придружено със страдание; има едно учение, което е придружено с радост. Под думата "живот" аз разбирам да се учиш дето няма страдание. Туй място е новият живот в човека. Сега туй е новото. Младият трябва да се учи. Като се учи, детето ще живее, понеже е поставено при най-благоприятните условия на живота. Майка му, която му прислужва - ако детето има страдания - тази умната майка предвижда всичко. Тя оставя най-добрите условия. Казвам: Ако вие разбирате новия живот, в новия живот Бог присъства във вас и Той ви е дал всичките възможности, условия да живеете. Какво има да се учите на страданията, да се смущавате? Какво има да се смущавате вътре в себе си как живеете? Туй е неразбиране на живота. Казвате: "Ние имаме вяра в Бога." Каква е тази вяра, която е придружена със смущения? Този, който живее в Божествения живот, той не може да се смущава. Този, който живее в Божествения живот, той няма слабости. Слабост не може да съществува в него.

Та казвам: Когато говорим за сватбата, разбираме новото учение. Не внасяйте в новото учение старите ваши порядки и вашите стари разбирания. Знаете ли какви са порядките в Божествения свят? Ако вие живеете в Божествения свят, ако в Божествения свят ти имаш една възлюблена, ти никога не можеш да є се разсърдиш. Даже и най-малкият оттенък на мисълта - тя ще изчезне. Тя е толкоз чувствителна, че ако стане една малка промяна в твоите очи, тя ще изчезне и няма да я има вече, не когато ще се разсърдиш. Туй същото може да го уподобим на земята. Ако в небето би се допуснало да

правим това, което правим на земята, тази твоята възлюблена ще умре. Тя ще изчезне и ти няма да я видиш за десет хиляди години. Следователно едно същество в Божествения свят знае, че при най-малката погрешка може да причини страдания, които за десет хиляди години не може да се поправят. Съзнание има. Тук, в живота на земята човек всеки ден по десет пъти се сърди, на общо основание се сърди. И тогава този човек се готви за рая, говори за Бога, говори за ангелите. Казвате, че Бог се гневи. - Старото учение е то. Че как няма да се гневи! Ако ти имаш една дъщеря, която ти си отгледал, че дошъл един външен човек, който взел дъщеря ти и започва да я налага. Тя дойде да ти се оплаква на тебе. Веднага ще се разгневиш. Казваш: "Кой ти даде право да я биеш?"

Аз забелязвам например стари сестри има - като ги турим в кухнята, стават генерали. Учудва ме тяхната обхода. Сега да ви представя новото учение в кухнята, понеже пробен камък е там. Казва: "Туй е братско, туй е на Господа, на баща ми." Другите казват: "Ред и порядък трябва да има!"- спорят все. В кухнята има чешма и една сестра иска да взима вода оттам, казва: "На баща ми е." Другата казва: "Няма да вземаш оттук, но от чешмата." "Много далече е там." Онази казва: "Нямаш право да взимаш, тук аз заповядвам, излез навън!" Казва: "Учителю, генералът много зле се отнася с мене, не ме пуща да наливам вода, да пренеса." Ти разправяш на някой човек - не иска да възприеме твоето въззрение. Ти се разгневиш, казваш: "Как тъй, аз лъжа ли?" Ти разправяй нещата тъй, както трябва, не им туряй никакви качулки. Не разправяй на хората неща, които те не възприемат. Сега, например, аз да ви се сърдя на вас, че вие не ме разбирате както искам. Не трябва да говорим за известни работи. Много щекотливи въпроси са, не трябва да ги засягаме. Въпросът за кухнята е щекотлив въпрос. Казва: "Няма ред и порядък." Именно дето няма ред и порядък, аз искам да туря нов ред и порядък. Аз, ако бях на вашето място, какво ще поставя, преди да вляза в кухнята? Ще кажа: "Любезна сестрице, може ли да ми позволите, ако не ви

отегчавам, да взема вода? Ако сте заняти, аз съм готов да ида на друго място.” Като ми кажат заети сме, ще ида на друго място. Пък ако съм този, който седи в кухнята, тогава ще седя отвън и тя, като мине, ще кажа: “Заповядайте, сестра. Мене ще ми бъде много приятно да си вземете малко вода.” Те трябва да те поканят да влезеш. Вие без да ви канят влизате вътре. Аз казвам аз как бих постъпил. Аз бих постъпил тъй: Не влизайте там, дето не ви канят. Нищо повече. И после, не изпъждайте този, който е влязъл вътре. Вие може да не каните и да изпъждате - имате право, но като направите едното или другото, ще имате неприятни резултати.

Тогава, ако аз искам по стария начин да оправям хората, аз ето какво ще направя. Вътре като съм в кухнята - ключ. Тропа някой като дядо Георги - мълча вътре. Ще го гледам какво ще прави. Той тропа пак още по-силно. Мълча си. Чуди се дядо Георги как стария човек на 90 години да не го чуя. Най-после започва да мисли, че ме няма там. Слезе долу, търси Учителя, дано да го намери. Аз отгоре го гледам, той разсъждава. Най-първо мисли, че съм в стаята. После, като хлопа силно и аз не се обаждам, мисли си: “Няма го в стаята.” Неговата погрешка е, че е хлопал. Моята погрешка къде е? Да му отворя не струва, трябва да му кряскам, той не чува. Той оня ден носи три тикви. Гледам, вече тиквите нагнили отвън, той, гнили-негнили, носи ги тук. Пращам един брат, казвам: Колко ги продава? Братът го пита: “По колко ги продаваш?” Той казва: “Помощ, помощ.” В какво седи помощта? Казвам: Дай му 30 лева за трите тикви. “Помощ, помощ.” Казвам на брата: “Дай още 40 лева, та три тикви за 70 лева.” Бях забравил за тиквите, влизам в кухнята, една сестра разрязала тиквите, казва: “Учителю, туй нещо не се яде! Изгнили.” Рекох: “Я опитай тиквите, ако има нещо за ядене, сварете, пък ако няма за ядене, случва се, че тиквите се развалили.”

Сега, в дадения случай дядо Георги е предметно учение. Старото учение - по стария начин. Едно време той беше млад момък, герой, ходеше по сватбите и знаете какъв спретнат беше, как лъжеше

момите. Аз го гледам в миналото, гледам го и сега. Разправяха ми как той проповядва новото учение. Питат го: “Как живеете горе на Изгрева? Вино пиете ли, ракия пиете ли, месо ядете ли?” Той казва: “Всичко по реда си върви, всичко по реда си върви. Когато дойде за вино, всичко по реда си върви; когато дойде за ракия, всичко по реда си върви.” Чудят се как тъй всичко по реда си върви. Изважда един да му даде една цигара, той казва: “Не, не може. Дъновист тютюн не пуши, дъновист месо не яде, вино не пие.” Едва тогава публиката разбира, че дядо Георги разбира съвсем друго, като казва, че всичко по реда си върви. По класически всичко е по реда си, но не може да се пуши тютюн, да се пие вино.

Та казвам: По някой път и вие постъпвате по стария начин. Вие имате всичките условия. При новото учение опасността ето къде е. В новото учение чувствителността на хората се развива десет пъти повече, отколкото е развита чувствителността на физическия човек. На него духовното му тяло едва един милиметър се показва от физическото тяло. Когато станеш духовен, опасността е, че туй тяло излиза една педя, две педи и при най-малкото бутване, даже един гневен поглед ще ти причини болка. Казвам: В духовния живот се изменят условията. Трябва да бъдете в чувствата си, в погледите си и в обходата си много деликатни. Трябва всички да влизате в положението си. После в новия живот хората не трябва да се приближават. Тъй, както седят хората, аз виждам, постоянно може да си причинят пакост. С тия мисли, с тия неестествени чувствания всякога може да причинят зло комуто и да е. Изисква се един хармоничен живот.

Аз уподобявам духовния живот на човек много чувствителен. Имаше във Варна един чех, който имаше чрезмерно развит музикален слух. Щом вземе някой ученик на цигулката един фалшив тон, той изскочи навън из вратата, разходи се и пак влезе. Щом вземе вярно тоновете, стои спокоен. Щом вземе неверен тон - излиза, влиза. Някой пита защо влиза и излиза. Тия неверните тонове му

причиняват страдание. Казвам: Всяка една мисъл може да те накара десет пъти да излезеш извън къщи, навън. Вие казвате: "Нямам ли аз право да си кажа мнението?" Нямате никакво право в Божествения свят да си казвате мнението. В Божествения свят имате само право да представите Божествените мисли такива, каквито са. А ти нямаш никакво право да казваш своите мисли - какви ще бъдат твоите мисли, твоите разбирания. На земята може да казваш "Аз така разбирам". Тогава знаете ли какво е Божественото търпение? Че Бог, Който гледа всичките неправди, които се извършват, какво велико търпение има, в нищо не се меси. Онази змия хванала жабата, тя кряка. Господ гледа отгоре и оставя змията да нагълта жабата.

Вчера минавам по двора, гледам една бяла кокошка. Още като я наблюдавам, забелязвам, че е сляпа с едното око. За да проверя, изведнъж отивам откъм сляпото око. Тя не ме видя. Турих ръката отдолу, хванах я. Като я хванах, започна да кряка. Пък една сестра, като ме гледа, че хванах кокошката, казва: "Колко е сръчен Учителя, че веднага хвана кокошката!" Казва: "Как така я хвана?" Рекох, аз отидох откъм сляпата страна. Тази кокошка е сляпа с едното око, затова можах да я хвана.

Казвам: Всякога, когато един човек прави една погрешка, той е сляп с едното си око. Ако и двете очи са намясто, не може да го хванеш. Като посочиш [с] ръката, бяга - няма я. Но сляпата кокошка седи, като че всичко е уредено по реда си.

Казвам тази сутрин: Постарайте се за цялата година, която иде, да живеете по Бога. Една година да живеете по Бога. Да се не гневиш никому, във всеки човек да виждаш себе си. Видиш някой закъсал човек, да кажеш: "Колко съм закъсал в живота." Видиш някой се гневи или се сърди, да кажеш: "Колко съм закъсал." Като идеш при една сестра, и тя закъсняла, да кажеш: "Колко съм изостанал." Много сестри все като дядо Георги правят: "Всичко е по реда си, всичко е по реда си." Казва: "Не може човек да се не гневи." Не може, разбира се. Когато сте във физическия свят, гневете се колкото искате. Никой не

ви забранява. Щом сте в духовния свят, имате право вечер и сутрин да се гневите и да се зарадвате по един път. Щом сте в Божествения свят, имате право само да се радвате на всичко. Никога от устата ви не трябва да излиза нито една лоша дума, нито една лоша мисъл, нито едно лошо желание. Говоря за Божествения живот. Аз така разбирам Божествения живот. Ако ти влезеш с туй разбиране между всичките хора, ти ще внесеш мир и радост, ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Твоята мисъл ще предшества преди тебе. Чиста вода дето мине, чисти. Или казано другояче: Ако Божественият Дух дойде в нас, ние трябва да бъдем готови за него. Когато дойде Бог да живее в нас - Писанието казва, че Бог ще дойде да живее в нас - ние трябва да изменим характера си. Един войник може ли да се сърди пред генерала? Един слуга, когото съдят, може ли да се сърди пред съда? Не, войникът седи почтено, защото, ако се разсърди на генерала, ще има такъв арест, какъвто войниците знаят. Ако един слуга в съда се разгневи, веднага съдиите ще му кажат какво трябва да прави.

Нито един от вас не трябва да се сърди пред лицето на Бога. Знаете ли защо Бог допусна Ион да влезе в утробата на кита? Защото той обичаше да се сърди. И даже след като го тури в утробата на кита, като излезе и го прати да проповядва, той пак се разсърди на Господа. И се разсърди за една тиква. Че червей прегризал листата є той се разсърдил на Господа. Казва: “Едно листче имах и него ми го прегриза!” Понеже било много топло, да не би да го грее светлината, да го опари. Казва: “Имах едно малко удоволствие, че и него ми взеха!” И за листото се разсърдил на Господа. Господ му казва: “В Ниневия има 80 хиляди деца, които не познават лявата от дясната си ръка. Ако аз според твоето пророкуване ги погубя, ще бъде ли разумно? Ти съжаляваш една тиква, а аз не трябваше ли да пожаля толкова хора?”

Аз да ви кажа, че когато хората страдат, те като Иона се гневят на Господа. Като дойде някой при мене, че страда, аз зная, че той обича да се сърди. Та първото нещо: ние сме пратени на земята да се

научим да не се сърдим. Изкуство е, наука е туй нещо. То не е лесна работа. Веднага сръднята ще дойде в тебе. Заради нищо, заради пет пари дойде сръднята в тебе. И се развали цялото настроение. Та казвам: Единствената цел, единствената сила в света - това е новото учение за Любовта. Ако твоят ум може да бъде ангажиран от Божествената любов, ако твоят ум е ангажиран от Божественото знание, ако твоят ум е ангажиран от Божествената светлина, ако твоят ум може да се ангажира от Божествената свобода, която ти е дадена, само тогава ти ще научиш какво нещо е да има човек онзи вътрешен мир. Защото всеки човек, който се гневи, нещо има, което му препятства. Вземете един човек, който е гладен - ако му вземете хляба, веднага ще се разгневи. Аз съм [виждал] гладни хора, които три деня не са яли. Като види топлия хляб, засмее се. Пък като изчезне хлябът, неразположен е. Покажи му хубави плодове, разположен е. Казвам: "Тия плодове са за тебе." Веднага се измени състоянието. Иде някой, пари няма. Като му покажа пълната кесия със злато, той е разположен, ходи, не се сърди. Вземете този музикант, който се разсърдил, че неговата струна се скъсала или с ръката станало нещо, или с цигулката станало нещо. Дайте му една хубава цигулка, веднага човекът е радостен. Онзи, босият, който е недоволен, че няма обуща, дайте му обуща, той веднага става весел. На голия дайте му дрехи, веднага той става разположен. Всеки един човек в света, като му се даде това, което той иска, той вече е разположен. В Божествения свят Бог е приготвил нещо заради нас, което ние не съзнаваме. Апостол Павел казва: "Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за тези, които Го любят." Та ние трябва да се учим на това спокойствие за ония блага, които Бог е приготвил за нас. Трябва един малък инцидент да не наруши нашия мир.

В бъдеще, и туй е близо, не трябва да туряте негодувание в ума ви като една зависимост. Тогава туй, което е станало, няма да го видите. Знаете ли каква самостоятелност е да може човек да се въздържа, но и още отдалеч да може да трансформира всичките

противоречия, да предвиждаш нуждите на хората. Ако влезете в един дом, гледате всички плачат - детето умряло. Дигнете ръката и кажете: “То не е умряло, живо е още.” “Как не е умряло?” Туриш ръката, стане детето. В този дом ще има ли страдание? Веднага ще има радост. Казвам: Всички вие носите Божествените блага в себе си. Дето влезете, сложете ръката си.

Казвам, моят подарък, който искам да ви дам тази сутрин е: Не си губете мира, който имате! Нито го продавайте, нито го губете! Пазете го като зеницата на окото си! Няма по-хубаво нещо да имаш онзи мир на душата, мира на ума си, мира на постъпките си. На земята няма нещо по-хубаво от мира. Умът трябва да е светъл, сърцето разположено и нищо в света не е в състояние да наруши мира. Казвам ви, поне трябва да имате туй търпение. Аз съм ви говорил за търпението, което изгревчани трябва да имат.

Срещат се един английски лорд и един руски княз в една тясна улица. И двамата в по една бричка се качили, с малки файтончета пътуват. Улицата тясна, не може да се разминат. Спират се и двамата. Руснакът, като се спира, казва: “Ничево.” Изважда вестник “Таймз” и започва да чете. Англичанинът праща слугата си и казва: “Господине, ще ми направите голямо удоволствие, като свършите вестника, да ми го дадете да го прочета.” И двамата прочитат “Таймз” и най-после англичанинът, като прочел вестника, казва: “Да си разменим файтоните.” Разменят си файтоните и единият тръгва в една посока, другият в друга посока, продължават пътя си. Ти, като се намериш в едно противоречие, размени възгледите на туй противоречие. Единият тръгва назад, и другият назад - съединят посоките. Вие туй наричате отстъпчивост - руска отстъпчивост - като седите, четете “Таймз”. Какво трябва да направите? Отстъпчивост е да размените каруците на вашите възгледи. И твоят възглед е прав, и моят възглед е прав. Ти с моя възглед тръгни в тази посока, аз с твоя възглед ще тръгна в другата посока, друг път да се не срещаме в такава тясна улица. Туй е разрешение на въпроса.

Казвам: Когато се намериш в голямо противоречие на живота си, размени възгледите си. Нищо повече. Да кажем вие сте един затворник. Началникът на затвора е строг, започва да гълчи. Ти какво ще правиш в затвора? Ако речеш да се сърдиш, веднага наказанието ще бъде двойно. Ще кажеш: "Господин началник, имате право." Аз, ако съм на вашето място, ще постъпя така: "Ще ме извините, господин началник, съжалявам, че ви причинявам голямо главоболие, че дойдох в затвора. Ще ме извините." Ако кажеш "Трябваше да погледнете малко по-другояче", ако кажеш "Ти нямаш право", той е началник, той ще ти покаже своята сила. Туй не е моето учение. Вие всички се възмущавате от земните условия. Ако се възмущавате защо светът е така създаден, ако вие се възмущавате защо сте в затвора, кой е причината да сте в затвора, вие самите сте причината. Защо, казваш, тук не туриха по-добър началник? - Ами че ти, умният човек, как тъй влезе вътре в затвора? Ти си пратен да покажеш на този началник на затвора как трябва да се обхожда. Най-първо ти ще покажеш, че ти имаш всичкото уважение на този началник. Ако не признаеш, той ще те накара да почувстваш, че той има свобода. Ако ти искаш да му покажеш, че ти си всесилен, тогава смали се, стани веднага на пара и излез. Пред него да се изгубиш. Той ще разбере, че има един необикновен човек. Оставете вашите стари възгледи. Казвате: "Аз какви възгледи имам за Господа!" Дотогава, докато може да те турят в затвора, твоите възгледи са още от този свят. Сега един като е в затвора, другите да се молят да дойде онзи ангел, да бутне веригите, да каже: "Стани, облечи се, излез вън и не влизай вътре!" Да не би, казва ангелът, ти да дойдеш и да искаш да се покажеш честен. Чест не показвай! Да те няма! - Какво ще стане с войниците? - Ти върви навън. Не оставайте да се спирате. Не е време сега да мислите какво ще стане със света. Когато напускаш старата си къща и влизаш в новата, не мисли какво ще стане със старата. Ти влизаш в една къща, правена с всичките удобства. Какво ще стане с твоята стара къща, не мисли. Не се занимавай с твоята стара къща, остави я на

произвола - да става каквото ще. Пък ти се интересувай от новата къща, в която влизаш, как ще живееш. Каква е била камината, оставете това настрана. Каква е новата къща, в която сега влизате, то е важно. “Какво съм бил?” - Не мислете какво сте били, а какво трябва да бъдете. Казвам: Престанете да мислите какво сте били. Някой пита: “Какво съм бил в миналото?” Казвам: Не се занимавай с това. Има едно минало, с което аз не се занимавам.

Аз преди години присъствах на една лекция на един американски професор. Той беше взел от урината на нюйоркските клоаци, че я прецедил в три шишета от по пет кила. Казва: “Това е от урината, но е така пречистена, че може да се пие водата.” Аз не искам да правя такъв опит. Ние не се нуждаем от такова учение на нюйоркската урина - да показваме, че е чиста. Онези, които искат, трябва да носят от чистата вода, която блика от Божествения извор. Не се разправяйте за старото учение. Новото учение, което сега иде от Господа, туй учение, което сега иде от извора, не мислете, че то е в Библията. Туй учение го няма там. Туй учение е другаде. Тъй, както е писано в Библията, в Библията има само формулите. Но Божественото учение сега иде от Господа чисто. Умните хора, които имат тази свещена книга, казват “свещена книга”. Но ако тази книга е свещена действително, свещена е тя само когато повярват. Като повярвам в духа, който Бог е вложил в мене; повярвам в душата, която Бог е вложил в мене; повярвам в ума, който Бог е вложил в мене и повярвам в сърцето, което Бог е вложил в мене; като повярвам в духа, който е внесъл всичко, тогава тази книга е свещена, тогава ще даде своя резултат. Ако си туриш главата на тази свещената книга, всичко ще стане.

Тази сутрин, като слизах, рекох: “Няма да им говоря.” Взех тази книга да ви чета. Без да искам, започнах да ви говоря, но да си удържа обещанието, да не би книгата да ми се разсърди, ще ви прочета малко. Отварям произволно и започвам да ви чета. (Учителя прочете от “Пътя на ученика”, стр. 286 от “Вие може да разбирате тия неща,

както искате, аз няма да ви ги обяснявам...” Прочете 287, 288 и 289 страница до “...Те са учениците, които виждат и чуват всичко, което става на сцената.”)

Сега и на вас желая първите места на живота, за да видите и чуете всичко онова, което става в живота и да бъдете благодарни за представлението.

Отче наш

10. Утринно Неделно Слово, държано на 11 декември 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

НАДЕЖДА, ВЯРА И ЛЮБОВ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще ви прочета 3 глава от Евангелието на Иоана.

Венир Бенир

Малко размишление.

Прочетената глава е интересна, че съдържа няколко основни положения. Най-първо засяга любовта на Бога. Говори за любовта на Бога. Бог толкоз възлюбил света, че направил една голяма жертва за този свят, за да го избави от страданията. Второто положение засяга вярата, не засяга вече любовта на хората. Казва: "Който повярва, има живот вечен." Засяга вярата, която хората трябва да имат. Казвам: Разумният човек трябва да съпостави двете думи "любов" и "вяра" в дадения случай какво отношение имат. Много пъти може да се говори за любовта безразборно, без да знаем коя е основната черта на любовта, по какво се отличава любовта и по какво се отличава вярата. Ние разглеждаме любовта - тази любов, която хората знаят. Има една любов, която е материална. Обичаш кокошката не за нейната наука, не за нейната външна красота, не за нейното ходене; обичаш я не за баща є, майка є и т. н., но обичаш тази кокошка, защото тя носи нещо, което е потребно за тебе. Като попипаш, под пръстите има нещо, което тебе те интересува. Не те интересуват перата є, но това, което е под перата. Когато някой казва "аз обичам", спирам се: Обичаш кое? - Туй са неща само за разсъждение. Онази кокошка, която ходи, като рови по земята, като намери някое житено зърно, ни най-малко не мисли да го посади някъде, но взема, че го глътва, скрие

го, свърши се въпросът. Или като намери някое червейче, и него глътне. Тя е много внимателна, казва: “Горкото пиленце, какво се мъчеше в черната земя, ела при мене на гости.” Казва “пиленцето ми” и погледнеш - глътнала го. Малкото червейче влезе вътре. Как мислите, какво е състоянието [му]? Две положения има. Кое положение е по-добро - в земята вътре или в кокошката? Като го вземе, померва, приема го на гости. Казваме, червеят претърпял две различни състояния. От нашето гледище първото или второто положение, кое е по-завидно: когато човек може да се намери в положението на един червей в земята [или] може да се намери в положението на един червей, който седи на клюна на една кокошка, която може да го изяде, да го приеме на гости? Сега, след като ти говори кокошката, ти ще я обичаш ли, или ще вярваш на други? Тя ти говори сладко, съжалява те. Ти вярваш в другите, че носят нещо много хубаво. Имаме си субективни схващания, мислим, че на червея ще му бъде много зле. Не сме били в положението на червея, не знаем. Ние гледаме едно външно явление, нямаме една ясна представа. Най-първо не знаем какво е състоянието на червея вътре в земята. Второто състояние - когато кокошката го глътне, когато този червей отиде на гости - пак не знаем какво е неговото състояние. Казваме “кокошката изяде червея”, но какво подразбираме с думата “ядене”? Яденето едно престъпление ли е? Да допуснем сега, че хората не ядяха, какъв щеше да бъде светът?

Или пък допуснете, че ние някой път съжаляваме, че човек се изкушава. От какво се изкушава човек? Човек се изкушава от временни неща. От това, което пипаш, може да се изкусиш; от това, което вкусиш, може да се изкусиш. Туй, което иде до обонянието, което слушаш, което виждаш, от него може да се изкусиш. Казваш: “Защо е изкушението?” Изкушението произтича, защото си го видял. Кое е по-хубаво: да имаш желание, да се изкушаваш или да нямаш желание, да не се изкушаваш? Казвате: “Защо трябва да се изкушаваш?” Изкушението произтича от зрението. Ако нямаше

зрение, нямаше да има и изкушение. Изкусява се човек за нещо, за което не знае какви ще бъдат последствията. Или допуснете, че може да се излъжеш. В какво седи излъгването? Казвате някой път: “Аз се излъгах.” Човек може да се излъже в своята вяра, човек може да се излъже в своята любов, човек може да се излъже в своята наука, може да се излъже в своята сила. В какво седи лъжата? Когато нямаме ясна представа за същността на нещата. Виждаш два предмета златни. Може повърхността да е златна, но тия двата предмета се различават. Може едно дърво да е позлатено отгоре, но онзи, вещият ще види единия предмет златен. Истинното злато има своя особена тежест. Златото - каквато е повърхността, такъв е и центърът. Туй, което е лъжливо, отвън е злато, отвътре е дърво или мед. Ако на тебе ти продадат нещо, позлатеният съд ли е ценен, или когато изцяло е златен?

Казвам: В света има една позлатена вяра. Привидно нещата са верни. Позлатените неща са хубави. В даден случай позлатеният предмет поне няма да се окислява, докато златото е отгоре. Щом туй злато се премахне, този предмет ще започне да претърпява известни промени. Та казвам сега: По какво се отличава един човек, който е златен, и един, който е позлатен? Онзи, който е златен, всякога е един и същ. При каквито условия и да го туриш, той си остава все златен. Онзи, който е позлатен, той не остава един и същ, ще забележите, че той се променя. Щом се променя, той не съдържа в себе си това, което трябва да има. Да допуснем, че вие кажете, че обичате някого, или че той ви обича. Иска той да вярвате в него. Колко време може да му вярвате? Децата например в баща си и в майка си вярват, докато майката каже първата лъжа. Оттам насетне детето започва да гледа критически. Най-първо каквото каже бащата, детето вярва, казва: “Не може да бъде другояче.” Щом забележи, че бащата каже първата лъжа, веднага туй дете се намери в едно положение, че гледа критически на баща си и майка си. Сега мнозина от нас отвън виждаме туй, което става, но не вземаме да го пренесем в самите нас. Някой път ние

вярваме, имаме вярата на детето в себе си - каквото и да стане в нас, ние не се колебаем. Някой път ние изгубваме вяра в себе си. Щом изгубим вяра в себе си, какво ще стане? Едно от двете: или твоето висше аз, в което ти вярваш, то е излъгано, или пък туй низшето аз е излъгало своето висше аз, че вече между вас има дисхармония.

Да допуснем сега за изяснение. В човека две съзнания има - едно висше съзнание и едно нисше съзнание. Едното съзнание люби, а другото съзнание вярва. Обаче онова съзнание, щом забележи във висшето, че неговата любов се е изменила, щом се е изменила любовта на висшето съзнание към нисшето, какво ще стане? Първата лъжа когато нисшето съзнание каже на висшето, любовта на висшето съзнание ще се измени спрямо нисшето съзнание. Всички имате тази опитност. Като направите една малка погрешка, във вас става затъмнение. Най-първо вие вярвате в Бога - като се молите, всичко ще ви даде. Като направиш погрешка, ти в себе си се колебаеш, казваш: "Не ме слуша Господ." Щом не те слуша Господ, какво ще стане? Една малка лъжа си казал някъде. Щом Господ не те слуша, трябва да има някаква причина. Казваш: "Изгубих си вярата." За да си изгубиш вярата кои са причините? Имаш едно вътрешно състояние, че си изгубил или още по-ясно казано: онзи, който люби и онзи, който вярва, изменя се тяхното отношение. Онзи, който люби, неговата любов се намалява и онзи, който вярва, неговата вяра се намалява. Щом се намалява любовта, намалява се и вярата; щом се намалява вярата, намалява се и любовта. Сега научно вие не изследвате. Търсите причините, казвате: "Еди-кой си стана причина аз да си изгубя вярата." Това не е наука. То може да е външна причина. Но ако ти изгубиш вярата, причината не е външна, има един външен повод. Сега отвън времето е изменено. Може ли да ми кажете кои са причините, че се измени времето? Времето беше топло, защо стана студено? Измени се. Водата, която досега беше в течно състояние, сега стана в твърдо. Водата, която досега беше безцветна, сега се нагиздила, дошла водата на гости с бяла дреха. При това тази бяла

дреха носи студ. Често ние обличаме белия цвят, но ако вие ходите боси по този белия сняг, какво ще стане?

Има известен род разсъждения, които трябва да имате предвид. Ако земята беше направена само от бяла пръст, бялото има негативно състояние. Някой път човек е бял, когато всичко раздал, кесията станала бяла, няма нито петаче. Има бели кесии, които нямат нито петаче; има черни кесии, които са пълни със злато. Питам: При сегашните условия, коя е за предпочитане - бялата кесия или черната? Ако аз нося две кесии сега - една бяла, празна и една черна, пълна, коя предпочитате при сегашните условия - тъй, както е студено? Разглеждам въпроса от едно лично гледище. Ще предпочетете пълната кесия. Много добре, вие сте прав, вие сте учен в дадения случай, но тази разумност съдържа едно тясно положение, един тесен кръг. Представете си, че в живота съществуват такива условия. Ти, като носиш пълната кесия, иде някой човек отвън, който е богат и раздава своето богатство, но раздава само на онези, които имат празни кесии. Които имат пълни кесии - нищо не дава. Представете си, че аз нося една кесия, но вие може да се излъжете. Може да се излъжете по три начина. Като нося черната кесия, тя може да има капици. Вътре не знаете какво е. Може да има сребро, може да има злато. Вие, като е пълна кесията, мислите, че е злато вътре. Питам: Вие, ако вземете една кесия, пълна с капици, друга, пълна със сребро, и трета, пълна със злато, каква ще бъде разликата между капиците, среброто и златото от практическо гледище? Имате пет кила злато. Всеки килограм има по 200 наполеона, правят всичко хиляда. Колко струва един наполеон? Петстотин-шестстотин. Ами ако са капици? Тогава имаме вярата в златото, в среброто. Щом отвориш кесията с капиците, ще оставиш, ще кажеш: "Как се излъгах!" Ако тази кесия е със сребро? Но ако е със злато, като ги погледнеш, ти си доволен, че си улучил вярата в златото. Тази вяра се отличава, че тя не се окислява. Всякога си остава чиста. Вярата на златото аз я наричам вяра, която не се окислява, изменя - каквато е на повърхността, такава

е и в центъра - навсякъде е една и съща, не се мени. Казвате някой път: "Златен човек е той!" В преносен смисъл - един човек, при всичките условия си остава един и същ. Обаче позлатените капици при всичките условия не могат да останат едни и същи, те се изменят. Туй заключение за нас е вярно. Понеже, щом се премахне позлатената част на капиците, на медта отгоре - те съдържат в себе си мед, тя е отровна - като започне да се окислява, носи в себе си отрова. Казвам: Ако имаме една вяра на капиците, след време ще започне да ни трови, щом се премахне златната обвивка отгоре. Ние засягаме вече един въпрос дълбоко философски. Много пъти философията нищо не ползва, многото знание във вярата - [също]. Колкото по-малко знае човек, толкова е по-щастлив. Представете си един човек, който няма понятие за злато и за сребро, има понятие само за капици. Този човек, като му дадеш капиците, е доволен. Един ден, като му дадеш сребро, започва да прави различие вече - недоволен е от капиците. Един ден като направи сравнение между среброто и златото, той пак е недоволен.

Например вие по някой път искате да знаете дали някой вас ви обича, или не. Защо се интересувате от това? Може да питате дали слънцето ви обича, или не. Може да ви отговоря. Ако не ви обича слънцето, вие ще се сковете, ще замръзнете на едно място, няма да може да се мърдате. Щом ви обикне слънцето, ще се зарадвате, ще станете радостен и весел. Тогава ние казваме дали някой човек ни обича. Идеята е права. Че този човек той може да ви обича, но тази любов е ограничена. Например ние имаме една соба* тук. Нейната любов е ограничена. Нашата соба сега развива своята любов, но за колко часа? За 24 часа развива своята любов. След 24 часа нейната любов престава. От любовта ще остане само пепелта. След туй трябва да дойде някое разумно същество да очисти тази пепел, да я напълни - за други 24 часа да е осигурена. Вие седите до собата, защото топли. Щом изстине, ни най-малко няма да седите до нея. Сега, макар да е черна, приятно е да идете до нея, обичате я. Щом изстине, казвате,

вече никаква любов не може да очаквате. Онова, което съдържа, тя ви дава. Собата дава, тя е един проводник.

При сегашното положение, в което сте дошли, вие трябва да изучавате правописа на духовния свят. Много особен е този правопис. Например вземете думата във френски “parlez-vous” или на български “говорите ли”, или на английски “do you speak”. Когато французинът казва “parlez-vous”, има съвсем друга идея. Когато англичанинът казва “do you speak” и когато българинът казва “говорите ли”, неговата идея се различава. Когато французинът казва “parlez-vous”, казва: “Вярваш ли, че имаш нещо в себе си? Разбираш ли този език, както трябва?” Не да разбираш езика, но владееш ли този език? Щом англичанинът казва “do you speak” - “Ти знаеш ли да манипулираш с езика?” А пък българинът казва: “Ти, като говориш, може ли да направиш нещо?” Във френски език “parler” започва с “p”. P-то означава нещо, което държи. В английски започва с “s”. S е законът на две противоположности. Значи знаеш ли да говориш, да примириш всичките противоречия в живота. Българинът с какво започва? С “г”. Казва: Ти може ли да го хванеш, да го задържиш? Аз искам да ви покажа тия обяснения. Който не разбира, той ще се спре. Французинът ще те поправи, като го произнасяш отворено - малко по-затворено, както трябва. Англичанинът и той ще ти направи забележка. Българинът и той ще направи бележка. Аз съм слушал някой път има французи, които не могат да говорят френски. Някои, като говорят, музика има в езика. Езикът е нещо музикално. По този начин човек не може да говори. Говорът не е нещо механическо. За да говориш ти правилно, непременно в ума ти трябва да има светлина. Умът трябва да бъде пълен със светлина. За да говориш правилно, сърцето ти трябва да бъде пълно с топлина. За да говориш правилно и волята ти трябва да бъде силна. Сила трябва да имаш. Изисква се светлина, топлина и сила в говора. Или да го туря в друга форма: права линия, плоскост и тяло. Всички математици започват от правата линия. Водата е права линия, въздухът е плоскост, светлината

е тяло. Водата тече, въздухът се разширява. А какво се разбира под "тяло"? Някой път казвате: "Аз искам да се изпълня с въздух." Вече имате тяло. Пълни се нещо, което е тяло. Само едно тяло се пълни. Което е плоскост не може да се пълни, то може да се разширява. Правата линия не може да се разширява, тя може само да се удължава. Точката е поставена само в пространството, никога не можем да забележим нейното движение. Точката ще я виждаш като точка на едно място. Сега това са обяснения, но няма какво повече да ви обяснявам, понеже, като обяснявам повече, вие ще се счутите. Новите обяснения ще влязат в стълкновение с вашите вярвания.

Някой път вашите вярвания, които имате, са много хубави, много по-хубави, отколкото обясненията, които може да ви се дадат. Когато е топло, е много хубаво да има човек една дреха с отличен цвят. Ние не правим въпрос дали ще е топла, или не. Искаме да е хубава, цветът да е приятен, красива да е дрехата. Но ако ти се намираш зимно време в студа, тогава цветът не играе важна роля. В дадения случай друго е важно. Тази дреха трябва да бъде мека, топла трябва да бъде. Ние вече не се интересуваме за цвета, но дали е топла дрехата. Зимно време, ако е топла дрехата, тази дреха е добра. Ако не е топла дрехата, не е намясто. Лятно време, ако дрехата е красива, външната форма е важна.

Казвам: Знанието, което ни се дава, е да ни служи. Знанието на човека е потребно. Човек трябва да се научи как да храни ума си. Ако човек не знае как да храни ума си, ако не знае как да храни сърцето си, ако не знае как да храни себе си, този човек още не се е научил да живее. То е основата. Трябва да знаеш как да храниш ума си, каква светлина трябва. Да храниш ума си със светлина. Да храниш сърцето си с топлина и себе си да храниш със сила. Казвам: В дадения случай с какво се развива силата на човека? Казва Писанието: "Да бъде човек силен в Господа." За да се развие каквато и да е сила, необходимо е топлина, горение трябва да има. Тогава се развива материята, в която живеем, добивате особено състояние, че тази материя може да се тури

в действие. Във вярата трябва да има сила. Тази вяра не трябва да бъде статическа вяра вече. И в неподвижната любов трябва да има сила. Тогава ние имаме основните неща: форма, съдържание и смисъл. Формата е мощното, неподвижното, инертното в света. То е формата. Съдържанието, то е силата на един предмет. Туй, което движи света, то е съдържанието. Туй, което се движи, е разумното в света. Всяко едно движение, което ти направиш, какъв смисъл има? То трябва да има някакъв смисъл това движение. Ако ти копаеш земята, туй копане трябва да има някакъв смисъл. Ако ти, след като си окопал земята, посееш плодни дървета или дини, или някакви зеленчуци, вече има известна полза. Силата, която ти употребяваш има смисъл. Да кажем съдържанието на нашия живот седи в силата. Разглеждат въпроса каква е субстанцията. Субстанцията - туй което изпълва света, е неподвижно. Силата е туй, което движи нещата. Ти седиш, започваш да мислиш - то е силата. В тебе започва да функционира. Най-после ти искаш да осмислиш живота си. Казваш: "Като живея, какъв е смисълът на живота?" Тогава смисълът на живота седи в любовта. Без любов животът няма смисъл, без вяра животът сила няма и без надежда форма няма животът. Ти трябва да имаш надежда, трябва да имаш една форма, субстанция трябва да имаш, трябва да имаш и едно тяло. Тялото, това е твоята надежда. Вярата, това е твоята сила и смисълът в живота, това е разумното вътре в тебе.

Та казвам: Ще пазиш тялото - твоята надежда. Силата - туй, което тялото издържа, то е вярата. Туй, което осмисля живота, то е любовта. Туй, което ще ти даде сила, то е вярата. Туй, което ще осмисли живота ти, то е любовта. Туй, което ще ти даде едно тяло, ако искаш да бъдеш красив, да бъдеш доволен от себе си, то е надеждата. Казвам: Погрешно е, че ние казваме да се освободим от това тяло. Като се освободиш от тялото, къде ще идеш? От тялото човек никога не може да се освободи. Правата линия ще каже да се освободи от точката. Правата линия е съставена от точки. Плоскостта да каже да се освободи от правата линия. Ами правата линия създала плоскостта. И

тялото да каже да се освободи от плоскостта. Плоскостта създала тялото. Или другояче казано. Някой казва: “Да се освободя от любовта!” Като се освободиш от любовта, какво ще остане от тебе? Щом се освободиш от любовта, ти ще изгубиш смисъла на живота. Щом се освободиш от вярата, ти ще изгубиш силата, съдържанието. Щом се освободиш от своята надежда, ти ще се освободиш от всичко, че нищо няма да има. Тогава какъв е смисълът, когато някой иска да се освободи от тялото? Заблуждение е. Когато всички се освободят от всичко, какво ще остане? Ами че ти, докато си заблуден, щастието е в заблуждението. Най-голямото щастие е в най-голямото заблуждение. Щом се разкрие заблуждението, ти ставаш нещастен. Сега думата “заблуждение”, тя е една толкоз страшна дума. Забулено нещо, какво лошо има? Той, казва, се заблудил. Какво лошо има, като си облечен в дреха? Не е ли заблуждение, не си ли заблуден? Значи под дрехата е скрито нещо. Значи ти си се заблудил. Ние тъй го считаме облечен. Изменя се заблуждението. Турили сме му трето заблуждение. Значи отворен кръг, който се е разпукнал, че вече този кръг разпукнатият пари не струва. Значи заблудата е едно разпукнато шише. Тогава туй разпукнато шише вземам, че направям обличане. Значи турям частите, пък ги заграждам, да не е вече заблуждение, но да е обличане. Ясно казано. Когато нямаш една ясна представа за онова положение, в което се намираш в даден момент, то е заблуждение. Когато имаш правилно схващане за положението, в което ти се намираш, то е обличане. Облеклото вече има смисъл. Ти се обличаш и с туй обличане ти вече пазиш тялото си. Знанието е облекло на ума. Хубавите чувства, това са облекло на сърцето. И сърцето ти трябва да е облечено. То не трябва да е забулено. Забулят се, заблуждението стане. Какво забулят? Статуи забулят, младите булки се забулят. Сега в модерния живот младите булки не се забулват. Скриват лицето на младите булки, понеже, като се жени, тя е толкоз красива, че другите да се не любуват, а само нейният възлюблен да вижда лицето є, другите само булото да виждат. Защо я забулят? Една кошница, като

се напълни с грозде, забулят кошницата, че да не се вижда гроздето, крушите. Ако остане незабулена, може някой да вземе някой грозд или круша. Ако са зашити с платно, не бутат крушите.

Сега до същността. Във всинца ви за надеждата трябва да има ясна представа. Надеждата е закон да пазите тялото си. Надеждата е онзи велик закон, който дава ценност на всички материални неща, статически. Вярата е закон, който оценява сърцето. Силата е там. Значи трябва да развивате вярата. Вие на можете да бъдете силни, ако не развивате вашата вяра. Следователно силата, съдържанието на вашия живот произтича от вашата вяра. Защо трябва да се увеличава вярата? За да се увеличи силата. Ако не се увеличи вашата вяра, вие и силни не може да бъдете. Вие в живота си няма да може да се проявите както искате. Животът, за да се прояви, трябва да има сила. Пък тази сила разумно за да се използва, вие трябва да имате любов. Защо е любовта? За да се осмисли животът. Любовта осмисля, вярата усилва, надеждата стабилизира нещата.

Тия работи вие ги знаете, нали? Че седите тук, то е надежда; че се мърдате, това е вяра; че искате да си идете, то е любов. Щом човек започне да се мърда, вяра има, движение. Щом седи на едно място, само на стола, надежда има. Щом седи хубаво и не се мърда, надежда има отлична. Щом започне да се мърда, то е сила. Щом започне да мисли, ходи навън, то е вече любовта му. Сега вие разглеждате тия неща анатомически. Казвате: "Той станал неспокоен." Аз виждам, че като поглежда, разширява се неговият възглед, иска да разгледа смисъла в даден случай, да се премести от едно място на друго.

Казва: "Бог толкоз възлюби света." Дава ни идея: като възлюбил света, Той направил една голяма жертва тогава - по закона, който следва в Писанието. Сега един проповедник ще го изтълкува. Може да се тълкува по много начини. Правилният извод кой е? "Бог толкоз възлюби света." Възлюбил този свят, от който ни се казва, че трябва да се пазим. Бог възлюбил света, от който ние трябва да се пазим. Защо трябва да се пазим? Понеже този свят, в който трябва да живеем, не е

място заради нас. Господ възлюбил туй място, иска да го уреди. Казва: "Пазете се, докато се уреди." Светът мяза на един парк, който се урежда. Докато се насадят всичките дървета, постройката да стане намясто, тогава светът ще бъде едно отлично място за нас. Казва: "Пазете се от този свят, понеже е в постройка, че като минавате, керемиди може да паднат. Не минавайте наблизо, докато се завърши строежът на неговите здания." Онези, които не разбират, ще кажат: "Ти да се пазиш от дявола в света." Който не разбира Писанието, така ще каже: "Туй тяло защо ми го дадоха, дяволът е влязъл в него." Дявола земята не може да го побере, че в тебе ще влезе! Вие имате смешно понятие за дявола. Той никога не се излага. Той е толкова умен, че никога няма да влезе в тялото ви. Когато малките деца хванат някоя птичка под коритото, детето влязло ли е в птичката? Вие мислите, че дяволът може да те изкушава. Под коритото те е хванал, мислиш, че дяволът влязъл. Ти си под коритото на дявола, нищо повече. Дяволът те пипа отвън. Детето пипа нещо отвън. Дяволът не ни пипа отвътре, само отвън ни пипа. Той най-първо ще ти представи една златна монета, ще започне да те изкушава. Ще представи една хубава чужда дреха, ще ти я покаже, пак ще те изкушава - едни обуща, една шапка, една книга.

Казвате, че имате вътрешни изкушения. Какви вътрешни изкушения имате? Никакви вътрешни изкушения нямате! Кажете ми, де ви са вътрешните изкушения? Вие обичате някого - то е външно. Я ми кажете, кое е вътрешно? Кажете ми, откъде се изкушавате вътрешно? Изкушаваш се от яденето, то е външно. Изкушаваш се от една дреха, тя е външна. От каквото и да се изкушаваш, то е външно. Следователно казвате: "Влязъл дяволът вътре в мене." Само Бог е вътре в нас, а дяволът е отвън. Не туряйте дявола там, дето никога не може да влезе. Вие туряте греха там, дето не е. Грехът е нещо външно. Заблуждение е да се мисли, че грехът е нещо вътрешно. Грехът в хората е на повърхността. Казвам: Всякога един грях е [нещо] външно, очистете го. Ако не го очистите, той ще ви причини малка

вреда, после ще си замине. Ти седиш на своето мнение: “Огреших се, потънах, от мене нищо няма да стане!” То е едно заблуждение. Когато някой път кажете “от мене нищо няма да стане”, казвам, вярата в него е слаба. Той е седнал. Ами че той станал. Казвам: Надеждата му е развита, но вярата му е слаба, затова той не иска да става. Казвам: Ще развиеш вярата, да станеш. Пък нещо може да седи, друго иска да става, и става. Казвате: “Животът няма смисъл.” Казвам: “Любов ти трябва!” Следователно осмислянето на живота е от любовта. За да стане да се движи, да иска да направи нещо, да постигне нещо, вярата е потребна. Да имаме един дом някъде съграден, надеждата е потребна. Нещата се съграждат с надеждата, мобилират се с вяра, осмислят се с любов. Аз гледам сега тъй. Казвам, трябва ми къща. Надеждата моля да ми построи един палат. И тя казва: “Какво искаш?” “Да ми съградиш къща.” Искам да я мобилирам. Дойде вярата. Каквато обстановка искам, като дойде вярата, свърши работата. Като искам да се осмисли, викам любовта. Като дойде тя, осмисля живота. Казвам: За бъдеще повикайте надеждата да съгради вашия бъдещ дом, повикайте вярата да го мобилира вътре и повикайте любовта да осмисли нещата. Ще бъдете напълно доволен от живота. Ако сте недоволен, от три неща може да бъдете недоволен: че къщата ви не е такава, каквато трябва. Когато къщата е хубаво направена, постлана с килими, наредена добре със столове, вярата е там. Когато къщата е съградена само от външната страна, материалът е съграден, но няма приспособления за живеене, то е къща без вяра. Щом има всички приспособления, има всичко, каквото трябва вкъщи, то е вяра. Пък когато знаеш как да употребиш всичко, каквото имаш, то е любовта. Казва: “Защо ми е любовта?” За да се осмисли животът. “Защо ми е вярата?” За да се усили животът. “Защо ми е надеждата?” За да се реализира [животът], за да придобиеш смисъл. Един завършен кръг е то. Ще благодарим на Бога за надеждата, която вложил чрез тялото. Ще благодарим на Бога за вярата, която вложил в сърцето ни. Ще благодарим на Бога за любовта, която вложила

светлина в ума ни. Светлината да носи любовта. Топлината да носи силата. Надеждата да носи красотата. Красивите неща са тези, в които надеждата се проявява. Надеждата дава красота, надеждата създава красотата, вярата я развива, а любовта я осмисля.

Казвам: Най-първо сутрин, като станеш, ще започнеш от надеждата. Да ви дам едно възпитателно средство. Като станеш сутрин, ще си изчистиш калта под нектите. Каквато кал има, ще я очистиш. По лицето си ще се огледате да няма нито едно петно, никакво петно. Някой път ви е потребно да имате по едно огледало. По някой път човек не може да вижда своите погрешки, понеже не се вижда. Ние често виждаме погрешките на другите хора, а своите погрешки не виждаме. Казвам, след като видиш един човек, казваш, имаш чело. Но челото, то е любовта. Той ще го очисти. Единственото нещо, което не може да поправим, то е лицето. Лицето на човека, това представя любовта. Всякога любовта ще остане непонятна. Любовта само по отражение може да я познаваш. Човек, за да познава любовта, търси някого да обикне, за да познае любовта. Само като обикнеш някого, ще познаеш своята любов. Ако не можеш да обикнеш някого, не можеш да познаеш своята любов. Ако искаш да се видиш, обикни някого. Да обичаш, значи да се видиш. Като се видиш, приятно ти е тогава. Най-хубавото огледало в света, това е любовта. Като погледнеш, виждаш надеждата, виждаш вярата и виждаш и самата любов. Животът се осмисля.

Аз, като погледна на света, виждам Божията Любов, която се оглежда. Бог ни обича, понеже се оглежда в нас. Ние трябва да обичаме Бога, за да се оглеждаме в Бога. Защото, ако ти не се оглеждаш, няма да се познаваш. Бог ви обича. Казвате, защо ви обича. Оглежда се Бог, приятно му е. На Бога му е приятно, като погледне на тебе. Казва: “Възлюбил е истината.” Истината е същността на нещата. Истината е детето в човека. Човек, това е истината. Истината е същността на нещата. Любовта е майката на нещата. Мъдростта, това е бащата на нещата. Та казвам: Като обичаш истината, то е

действително което Бог обича. Като търсиш любовта, ти търсиш майка си. Като търсиш мъдростта, ти търсиш баща си. Като ги намериш, всичките заедно съставят тази Божествена фамилия, която носи туй вечното блаженство. Да бъдеш всякога при баща си, при майка си, при себе си. Писанието казва: "Да намериш себе си". Като намериш любовта, намираш майка си. Като намериш мъдростта, намираш баща си и оттам започваш да живееш както трябва. Сега може да намериш един баща, който не е баща. Може да намериш майка, която още не е майка. Може да намериш себе си. И ние не сме. Аз наричам онова дете, което обича баща си, майка си, то е истинското дете. Истинска майка е, която обича действително детето си. Аз наричам Бог Онзи, Който ни обича. Бог не се гнуси от нас. Казваш: "Как ще погледне на мене Бог, като [на] един грешник?" Като те занесат при Господа оцапан, Той казва: "Турете го в коритото, очистете го!" След това като злато светнеш. Когато отиваме при Бога, Той не ни съди. Съдбата седи в това: турят го в коритото, измият го. Като къпят децата, виждали ли сте ги как плачат, креслат? На някои е приятно, като ги къпят, не плачат. Та от едно гледище страданията - това е къпане на човешката душа, за да се освободи от нечистотиите в света. Пооцапала се с тия работи. В Божественото корито човек се очиства от нечистотиите. Туй хората наричат страдание. Казвам: Не роптайте, когато ви къпят. То е вашето чистене. Благодарете, че Бог има толкоз служители, които желаят да ви окъпят, да ви очистят. След като минете една духовна баня, вие вече сте радостен, облечен в новата дреха. Като излезете, животът е осмислен.

Имайте тогава правилно схващане за надеждата. Имайте правилно схващане за вярата. Имайте правилно схващане за любовта.

Бог е Любов, Духът е Мъдростта, а ние сме Истината.

Отче наш

11. Утринно Неделно Слово, държано на 18 декември, 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

СТРАДАНИЕ И РАДОСТ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 13 глава от Евангелие на Матея.

Духът Божий

Размишление

Има две разбирания в живота - човешко и Божествено разбиране. Божественото разбиране много мъчно се схваща. В човешкото разбиране има степени. И в Божественото има степени на разбиране. Често ние преплитаме едното разбиране с другото. Човек е двоен. В човешкото разбиране човек изхожда в началото от своето гледище, от своя личен живот, от благото, което засяга него. Богатият гледа да не го окрадат, гледа да го почитат, да го уважават. Гледа да печели. Мисли, че другите хора са сиромаси, обаче той иска постоянно да бъде богат. Някой път ние облажаваме сиромасите. И сиромахът, като работи, изхожда от своето гледище. И той иска богатият да му плати и ако не му плати, не е доволен. И богатият не е доволен, когато някой не му върши добре работата. Това е все човешко разбиране. И сиромахът, и богатият разглеждат въпроса от свое гледище. А пък между тези две разбирания се намесва Божественото по средата. Когато богатият не плати на сиромаха както трябва, Божественото се намесва и казва: “Не правиш добре!” И когато сиромахът не свърши добре работата, Божественото се намесва и казва: “Не свърши добре работата!” Богатият, след като се намеси Божественото, тури нещо за оправданието си - че условията били такива, че не е могъл да постъпи другояче и т. н. Ако не е платил, ще каже, че не е имал пари на

разположение. Ще намери извинение. Сиромахът ще каже, че земята била твърда, че мотиката не била добра. Ще намери някое извинение. Това са две състояния - като богати и като сиромаси. Много хора, които са болни, са богати и много хора, които са здрави, са сиромаси. Болният човек работи ли? - Не работи. Нему му турят няколко слуги, да му слугуват. Това отчасти е вярно. Разположението да не работиш е болезнено състояние. Разположението, когато не искаш да работиш, е болезнено състояние. Може тялото ти да не е болно, но твоето разположение е болезнено - не искаш да работиш. Под думата "работа" вие разбирате това, което не е работа. Работата, това е най-красивото състояние! Работата, това означава най-красивото състояние, което човек може да има. Когато работата не съответства на тази идея, ние я наричаме труд. Ти работиш по задължение, неприятно ти е. Някъде ти е приятно, а някъде ти е неприятно - това е труд. А пък има една друга работа, която наричаме мъчение. Това е когато работиш, искаш - не искаш. Та ние смесваме мъчение, труд и работа. И в разбирането имаме тези три степени. Някой разбира нещата по пътя на мъчението, казва: "мъча се да го разбера"; някой казва: "трудя се да го разбера"; а пък трети казва: "работя, за да го разбера". Докато се мъчите, нищо няма да разбирате; като се трудите, наполовина ще разбирате; а пък като почнете да работите, напълно ще разбирате.

Някои религиозни хора се мъчат да станат праведни. Те нищо няма да постигнат. Няма да постигнат по следната причина. Да ви наведа едно доказателство, което не е доказателство. Христос дава един пример, че при един богат човек идва един беден човек, който бил свят, светия бил голям, наречен Лазар. Този святият страдал от известна болест. И богатият казва: "Ако този човек беше светия, не щеше да бъде болен. Той е бедняк." И минават, заминават покрай него. Не му дошло на богатия на ума да повика лекар да го изцели. Значи богатият трябваше да се занимава с болестта на Лазара. Лазар отива на небето. И там се завземат и го лекуват. И понеже знаят, че е

светия, още на границата най-добрите лекари го лекуват. И го занасят в лоното на Авраама, в най-хубавото място. Умира богатият. И понеже сърцето му било студено, а пък хората ги е страх от студа, та още на границата го запалили да се стопли малко, за да не изстудява ада. И като се намерил богатият в туй несносно положение, той видял, че Лазар е излекуван и познал го, че е светия Лазар. И му се поревнало и той да има състоянието на Лазар. И казва на Авраам: "Изпрати ми този светия при мен. Аз съжалявам, че едно време не го знаех, не можех да го позная. Той беше при моите врата. Аз съм скръбен сега. Да дойде Лазар и с малко влага на пръста си да ми накваси гърлото. Тук се измъчих." Авраам му казва: "Синко, имам всичкото добро разположение, но тази работа не става така. Лазар е на служба сега и не може да напусне службата си. Той има важна работа - такава, че за една секунда не може да напусне работата си. Много особена работа има! И ако той напусне работата си, ще стане цяла бъркотия. Не мога да го изпратя да ти накваси гърлото." Аз сега тургам тълкуванието. Но смел е този богатият, казва: "Ако не може сега, тогаз, когато си свърши работата, пратете го при моите роднини на земята, че да не би и те да дойдат тук." Казва Авраам: "Не може, понеже пътните съобщения от небето за земята не са направени. Развалени са пътищата. Ще вземе с години докато отиде и се завърне. Трябват най-малко 4-5 години. Когато се поправят пътищата, тогава."

Сега вие може да се намерите в дадения случай в положението на богатия или в положението на Лазара. Вас някой път ви е приятно. Имате една религиозна опитност и се радвате. Мислите, че онази радост, която е във вас, е Божествена. Вие смятате, че да бъде човек богат е едно благословение. И следователно всички искате да бъдете богати и считате, че всеки, който е сиромах, е наказан. Имате възгледи, че това е едно наказание. Наполовина сте прави, но наполовина сте криви. Не всеки човек, който е сиромах, страда за греховете си и не всеки човек, който е богат, е богат заради правдата си. Те са случайни работи да бъдеш богат или не. Когато товарят един

кон, защо го товарят? Защото има сила и може да носи товар. Питам: Самият товар, като го носи някой, какво го ползва? Казват: “Много силен кон е. Има 100, 200 килограма товар!” Какво се ползва коня, който носи товара? Ако пренася товар, му дават сутрин ядене, както и ако не пренася. Нищо не печели. Ако вие сте богат, какво ще спечелите? Допуснете, че имате в София 4-5 апартамента на една видна улица. Имате приход 20 хиляди лева на месец. Имате всичките удобства: три автомобила, 10 души слуги - преувеличение е малко това. Аз ще ги намаля малко - трима души слуги имате: един за вас, една за жена ви и друга за децата ви, за да върви работата, както трябва. Питам: Какво ще спечелите, ако сте богати? Съществено нещо няма да придобиете. Единственото нещо, което ще добиете е, че всяка вечер ще отваряте касите си, ще преброявате златото си и ще гледате в тези чекмеджета, тези кутийки, да не би някои пари да липсват, някоя банкнота, книжна или златна - ще ги проверите и ще затворите касата си. И ще мислите, че всичко е наред. Това може да го правите 40, 50 години. И излизате с онази самоувереност, че всичко е наред. Питам: След като умрете и оставите касите си и отидете в онзи свят, парите няма да бъдат с вас. И какво ще правите в другия свят без пари? Представете си, че вие в съвременния културен свят пътувате с аероплан. И по едно нещастие аеропланът слиза в Сахара! Там няма ядене. Вие сте богаташ, разполагате с милиони, но какво ще правите там? Вие имате всичките удобства с аероплана. Но аеропланът слиза на пясък. Какво ще правите? Такова е положението на богатия човек, който със своя аероплан се озовава вътре в ада.

Та казвам: Сега както се живее, трябва да избирате онези пътища, по които идва Божественият живот. Дотогава, докато вие сте в зависимост от условията, от вашия ум, сърце и воля, вие всякога ще бъдете изложени на мъчнотии. И не сте разрешили въпроса. Да кажем, че вашият ум е създал един аероплан, но не е предвидил хвъркането навсякъде. Той е предвидил хвъркането, но не е предвидил онези изключителни условия, при които аеропланът ви

може да слезе в Сахара. И колко време вие трябва да мислите, за да се избавите от лошото положение, в което се намирате? Разправяше ми един познат в българската авиация, казва: “Избавихме се от явна смърт двама души.” Те се качили на аероплан и там си има една пръчица, с която се манипулира и управлява аеропланът - дали да се вдига, или да слиза. Имало е на аероплана една дръжка с дърво, но която не била завинтена така добре. И авиаторът, който направлявал аероплана, като снемал, та тази дръжка с дървото излезнала навън. И той си турил на ума следното средство: турил си ръката отдолу под лоста. И тази негова ръка спасила положението, за да слезнат двамата. Ако не беше така, този аероплан щял да слезне главоломно. Оттам насетне те разбрали, че всички тези неща с винтове трябва да се завъртват добре, за да не излезнат. Та има малки причини някой път, които могат да ни причинят известно нещастие.

И досега си мислите и говорите за Христа, за Бога и все очаквате един ден да умрете и тогава да видите Бога и да видите Христа. Говорим за онзи свят и искаме да умрем, че да го видим. Мислите ли, че като излезне вашата душа от тялото ви, вий ще идете в онзи свят? Така мислеше и богатият, но като излезе той от тялото си, къде отиде? Отиде в Сахара на горение. Умря и Лазар. Той къде отиде? Отиде в лоното на Авраама. Те са двата пътя. И Лазар отиде с аероплан. Но тези, които занесоха Лазара с аероплан на небето, бяха по-умни. И аеропланът не претърпя криза. И богатият отиде с аероплан, но в ада. И ако попитате къде отиде, той ще каже: “Изпълних си длъжността на земята.” Не може да се каже, че богатият не е направил добрини. Той е направил доста добрини. Има един закон в религиозния живот. Този богатият човек в началото беше много добър и после стана лош. И затова доброто не му се вмени. В началото беше добър и после стана лош. И там се казва в Писанието, че ако праведният напусне правдата си и направи в края едно престъпление, доброто няма да му се вмени; и ако грешникът, който през целия си живот е живял лош живот, накрая направи добро,

греховете няма да му се вменят. Сега аз го вземам това не статически, но динамически живот. Важен е последният момент. Вечерно време, преди да си заспал, зависи в какво състояние си бил. Като си живял през деня, последният момент ще определи целия идущ ден. Целия ден си живял добре, но вечерта по най-малката причина изгубил си настроението си и ти дойде една лоша мисъл. Аз съм слушал много религиозни хора, които казват: "Едно време бяхме непредвидливи." След като живял 20 години духовен живот, казва: "Едно време имахме условия да станем богати и мъчно ни е, че не станахме богати." С тази мисъл той ще иде в Сахара.

Вие казвате: "Защо човек трябва да живее добре?" Всички имате опитността. Двама души, да кажем, се влюбят. Минали сте през тази опитност и знаете какво нещо е влюбването. Младото момиче, което не се е влюбвало, ходи така, набожно е, не обръща внимание, дрехите му са парцаливи, неумито е, разчорлено, палаво. Но щом се влюби, почва да се мие по три-четири пъти на ден. Със сапун си измива лицето. И тази рокля, с която е ходила по-напред, не я иска. Хубава рокля иска. Туря си панделки, украшения, на огледалото се оглежда сутрин, на обяд и вечер, по 3, 4, 5 пъти на ден. Казват: "Поправи се нашата малка Драганка - угледна стана." Но тя не мисли вече за баща си и майка си. По-рано е мислила за тях, а сега мисли за още едного. Ако има баща и майка, мислила е дотогава за баща си и майка си и за братята и сестрите си, а пък като почне да се облича хубаво, мисли за още едного. Едно странно лице е влязло в ума є. Сега тя става спретната. И почва да става малко гневлива, казва: "Не ме бутайте, не съм разположена!" После в модерно време пощата идва и момичето тича и пита: "Има ли писмо?" Щом няма писмо, пак е неразположена. Казва: "Не ме бутайте!" Щом има писмо, веднага лицето є е весело. А бащата и майката не знаят защо. А като няма писмо, тя казва: "Не ме бутайте!" А като дойде писмото, всичко върви наред. Но докато тези хора са надалече и любовта действа, тези хора живеят по любов. Щом се съберат на едно място, изменя се животът им.

Човек може да изгуби любовта си за една дума. Често онези влюбени, докато не са се събрали, те минават за ангели Божии един за друг. Казват си: “Ти си ангел, ти си божество.” Така е и в писмата. А после, щом като се съберат на едно място, дойде другото. Той каже: “Колко си грозна!” А като каже “ти си грозна” изменя се цялото състояние. Тези хора, влюбените, са чрезмерно чувствителни. Те дават особено тълкувание на думите. Една дума може да произведе цял един обрат в живота на човека. Могат да кажат някой път, че човек трябва да се въздържа. Но има един закон, който определя нещата. Трябва да се научим на него. Казват: “Какво било, че казал една дума!” Една дума е като един малък зародиш. Но тази дума има динамичност в себе си. Вий минавате по пътя и сте нещастен, и намирате едно житно зърно. И често казват, че онзи петел, който изровил диамант, казал: “Това да беше житно зърно!” И петелът ровил и не намерил зърно да го клъвне, а намерил диамант и казал: “Защо ми е този диамант!” Сега провидението дава на човека едно житно зърно, а той казва: “Да беше диамант, защо ми е житно зърно!” Обаче в диаманта няма тази динамична сила, която има в това житно зърно. Ако му дадеш условия, то може да храни след 9 години целия свят. Казвам: Динамична сила има в него! Само условия трябва да му се дадат. Имаш някой път една мисъл в себе си или едно чувство, което прилича на житно зърно. И ако на това чувство или мисъл дадеш условия, то в няколко години отгоре ще ти подобри условията. А вие казвате: “Да беше скъпоценен камък, да го продам и да си поправя работите!” И всички се събирате и като ви гледам, виждам, че както гледате на живота, трябват ви още хиляда години, за да разберете Царството Божие.

Например вий седите тук в салона и да кажем, че някой си дремел до вас - вий правите въпрос и се безпокоите. Салонът трябваше да бъде два пъти по-широк и трябваше да бъде два пъти по-висок, но онези, които го правиха, толкова са разбирали и така са го направили. Вий сега седите и се смущавате, казвате: “Те не разбираха

как направиха салона!” Но и вий, като седите, и вий не разбирате. Някой седи до вас и ви е притеснил. И вас ви е неприятно. А пък той не влиза в положението ви, че ви е неприятно. На вас ви иде да му кажете да се помръдне малко. С това помръдване предавате му неразположение. Има хора, които не трябва да се турят един до друг, понеже единият е нагорещен с хиляди градуси. Той е направен от желязо, а другият, който е седнал до него, е направен от дърво. Че вие, като турите дървото при желязото, което има хиляди градуси, ще отиде дървото. Последният усеща топлина и тя ще му направи някоя пакост. Студените трябва да са при студени, а горещите - при горещи, за да не си правят пакости. И горещият, като е при студения, студеният ще почне да се топи, а пък горещият, като е при съвсем студения, ще се изстуди.

При сегашния живот всички хора са поставени на едно голямо изпитание. Ний искаме другите хора да разбират нашето състояние. Но най-важното е човек да разбира своето състояние, не състоянието на другите хора. Седиш ти и те притеснили. Представете си, че този човек, който те е притеснил, не разбира твоето състояние. Какво трябва да правиш? Ти седиш, външните условия на живота са лоши, стеснителни са условията. Разни мисли ти минават, имаш неразположение. Какво трябва да правиш? Да допуснем тогава, както седиш в салона, че седиш между двама души, които не обичаш. Какво трябва да правиш? Или двамата не те обичат - какво трябва да правиш в един салон? Аз вземам в общ смисъл. Аз считам, че вие, които сте тук, не сте от тях. Взимам два крайни случая. Но казвам, представете си, че има някакъв повод, поради който през ума ви минават най-лошите мисли и желания. Какво трябва да правите в дадения случай?

Влизате в една стая, дето от изток и от запад има два прозореца, отворени, и става силно течение. Някога хората ги е страх от течение. Има защо да ги е страх. Едно течение може да ви причини някой път голяма пакост. Ако вий сте изпотени и седнете на течението, могат да се простудят вашите капилярни съдове и вие с години да страдате от

някой ревматизъм или от някой друг недъг. Веднага трябва да затворите източните и западните прозорци, за да няма никакво течение. И тогава трябва да затворите прозорците на вашия ум и сърце, за да не стане течение и да се простудите. Защото, като влезнат някои работи отрицателни във вашия ум, вий може да се пресечете. Например вий казвате: "Моите работи няма да се оправят." Откъде знаете, че вашите работи няма да се оправят? Това са предположения. Или може богатият някой път да каже: "Мен ми се струва, че мога да изгубя моето богатство." Работите на бедния не се оправят, когато не работи. А богатият може да изгуби богатството си, когато не постъпва право. Ако на всички работници богатият не плаща право, а ги подяжда, той сам си създава неприятели, които могат да го претупат някой ден и да му вземат богатството. А пък щом сиромахът не си гледа работата както трябва, то и платата му няма да бъде както трябва. А пък ако си върши работата както трябва, той тогава ще бъде оценен. Та едновременно зависи от вашия ум и от вашето сърце какво ще стане в бъдеще. Мислите ли, че ако не мислите както трябва, че и на вас ще ви се плати? Не. Че ние в света със своята мисъл сме работници. Твоята мисъл ще се представи в невидимия свят. Днес каквото мислите, вечерта ще ви плащат. Вий сте в едно голямо предприятие, работите. И учите сега, че можем да мислим каквото искаме. Не! Можем да мислим каквото искаме за работата, която вършим. Но ако ти мислиш за външни неща, тогава ще заприличате на онзи българин Цеко Грънчарски. Той си турил за цел да отиде в Америка, да изучи френски език, да преподава френски език в една гимназия в Америка. Той бил в България гимназиален учител. Дошло му на ума, че трябва да има доста пари, за да отиде в Америка. Казал си, по-добре да дойде в Париж и там да научи френски. И като отиде в Америка, едновременно да преподава френски, че да му плащат за това. Отива във Франция и вижда, че животът е скъп и за да не си изхарчи парите, отива в една църква да намери работа. Там дали му една ръчка на един голям орган и той

само ще вдига меховете и по този начин да турга въздух в тях, за да може органистът да свири. Сега ви представям един пример, който е действителен, който Цеко Грънчарски сам ми е разправял - по-рано учител в гимназията, а сега натиска меховете. Той казва: "Седя и съм се замислил с какъв ум съм дошъл в Париж. И тъй, увлякох се в своята мисъл и по едно време дойде някой и ме сбута така и ми казва: "Господине, меховете!" Аз, като съм се замислил така, спрял съм да тургам въздух в меховете. И казаха ми: "Тук не иска отвличане на мисълта! Органистът трябва да свири!" И аз почнах пак да надувам меховете."

Ний всички държим по една ръчка и няма какво да мислим за себе си. Ти, като спреш, един ангел ще дойде и ще ти каже: "Хайде!" Ти мислиш, че си Цеко Грънчарски, че си бил учител и мислиш в какво положение сега си изпаднал. Ангелът ще каже: "Какво си бил в България, това не ни влиза в работа. Сега трябва работа да се извършва."

Ти имаш една ръчка, трябва да работиш. Неразположен си - това не влиза в работата, в духовния живот. Твоето неразположение е от частен характер. Та казвам: Животът ти е даден за едно самообладание. По някой път има едно чудно съчетание. Наскоро - мисля, че това беше вчера, иде една млада сестра, заболял я стомахът и плаче от стомаха. Седи отвън. Казвам є: "В събота не идвайте да ме безпокоите." Турил съм си едно правило, а пък те идват в събота. В събота искам да се уединя, искам да се повдигна - в събота няма да ме безпокоите, понеже имам друга работа. А тази сестра сега вика: "Учителю, стомахът ми!" Аз мълча. И гледам, че един друг тропа на вратата: трак-трак-трак. Този е пък Свети Георги (един циганин). И той вика: "Учителю, един чувал брашно!" След това чувам една котка там дошла. И тя почва да вика: "Мяу-у-у!" Тя пък иска сирене. Георги вика и сестрата вика, и котката мечи. След това чувам и вятъра, и той вика: "Бу-у, бу-у." Аз седя и разсъждавам. На сестрата казах: "Ще мине." На Свети Георги казвам: "Върви си, чувалът ще дойде." На

котката казах: “Чакай!” На вятъра казах, нека да си духа. Четири души - цял квартет: дядо Георги, сестрата, котката и вятърът.

Седя аз и мисля: “Ти, ако си в положението на младата сестра, какво ще правиш? Или, ако си в положението на Свети Георги, какво ще правиш? И ако си в положението на тази котка? Тя мечи и знаете ли как мечи? С особено мяцане. И вятърът си духа. Казвам най-после така: “Не искам да бъда в състоянието на младата мома, не искам да ме боли стомахът. Тази сестра не е яла каквото трябва и сега я боли коремът. И дядо Георги не е мислил като млад както трябва и сега му е дошло до брашното. И котката мечи, и вятърът си гледа работата.” Вятърът, като духа, казва: “Тури ги всички на работа. Те не работят. Младата мома не е мислила, когато е яла. И дядо Георги не е мислил, и котката не е мислила. Та нека да мислят, да отидат да работят!” - казва вятърът. Сега аз мисля: “От онези се избавих, с котката какво да правя сега? Младата мома ще дойде само веднъж, дядо Георги си замина с каруцата, а пък котката остана, а пък тя мечи.” Онези разбраха. Казах на сестрата: “Не ме безпокойте сега, съботен ден е!” С котката какво да правя? Някой път излизам из търпение, казвам си: “Трябва да я бия!” За чудо голямо тази котка не мечи вече. Седнала до кюшето и се умирила. И цяла нощ седя там, без да каже “мяу”. След това и вятърът стихна отвън. Дойде ми тогава една мисъл: “При каквито условия и да се намираш, те ще се подобрят.” Най-първо аз мислех, че тази котка няма да ме разбере. Но тя ме разбра. Даже аз като помислих, че тя има да мечи и че ще си изгубя настроението, тя казва: “Не, аз няма да стана причина да се развали твоето разположение и настроение.” Не си отиде котката - тя седна до прага и си кротуваше, и като слезнах сега, горе я оставих. Дошла тази младата сестра - и аз да съм на нейно място, и аз ще отида да търся помощ. И дядо Георги се мъчи - трябва му един чувал брашно. Той с големи работи се занимава. Той, като дойде, не казва “едно кило брашно”, но един чувал брашно! На едро, като търговец.

Та законът, който съществува е: Ний в света сме поставени на един голям изпит. Не седим в една хармонична среда. Например аз турям тази мисъл така: Ако дядо Георги беше дошъл като богаташ и дава за едно кило брашно 20-30 хиляди лева, аз имам жито в хамбара, как ще изляза тогава веднага! Ако за едно кило броеше две хиляди лева, веднага ще излезеш. Но щом иде дядо Георги и иска назаем, на почек*, считам, че не навреме е дошъл той. А пък като имаме пари, казваме, че навреме е дошъл. Сега на дядо Георги му казвам: "Как ти, светията, си изпаднал да искаш един чувал брашно, да просиш!" И че му трябва не едно кило брашно, но един чувал! И той е умен. Като ме поглежда, казва: "Сто души викат подир мене, гладни ще измрем." Ако гладният иска да задоволи своя глад, той се лъже; ако жадният иска да задоволи своята жажда, и той се лъже. Гладът е едно естествено състояние в тебе. Ако ти имаш нужда от храна, чакай този глад, докато произведе онзи резултат вътре в тебе. Гладът всякога носи нещо хубаво. Жаждата носи нещо хубаво. Да допуснем, че вий сте един пътник. Може да сте гладували три дена - да си постил. Една домакиня няма хляб, но има брашно. И ще є вземе час и половина, догдето замеси брашното и се опече хлябът. И след известно време ще бъде готов хлябът. Та гладният човек защо да не търпи дотогаз? Всички несгоди в нашия живот, ако ний се опрем в Божествените разпореждания, в час и половина ще се оправят. Има три момента: твоят глад ще се задоволи или сутринта, или на обяд, или вечерта. Ти целия ден не може да гладуваш. Вечерта, преди да е залязло слънцето, твоят глад ще се задоволи. До вечерта не може да не се задоволи твоето състояние. Тази е една опитност сега, тя не може да се докаже отвън. Ако вий спазвате всички правила, всички закони на Божествената Любов, вашите нужди ще се задоволят от изгрева до залеза на слънцето. А пък има нещо, за което невидимият свят никога не отговаря. Ако сте гладни, ще се задоволи твоят глад. Но ако искаш ти да имаш от сутринта до вечерта едни лачени обуща, те няма да дойдат. Хляб ще дойде, но лачените обуща няма да дойдат. Те не са

потребни. Да имаш лачени обуща, това значи да си създадеш нещастие. На камилата, или чия кожа трябва да се одере? Питам: Ако щастието ти ще причини нещастие на другите хора, това щастие ли е? Ако благото на един човек произведе нещастието на 10 души, това не е благо. Бог изисква от нас нашето благо да бъде благо и за другите хора.

Страданието е едно благо. Страданието е едно благо за всички. А пък радостта е едно благо само за едного. Тогава какво ще кажете за следното: Страданието, което Христос претърпя, беше едно благо за цялото човечество. И днес и Христос, и вярующите жънат плодовете на това благо. Вий мислите, че Христос не трябваше да пострада. Ако не беше пострадал, Той щеше да има едно благо само за себе си. А пък страданието му беше едно благо за всички. Ако ний страдаме, всички страдания в света са благо за цялото човечество, а пък радостите са лично благо. Така разбирам аз.

Ти искаш да бъдеш щастлив. Това е твоето лично благо. Нещастен си - участваш в благото на цялото човечество. От какво иде богатството? От какво излизат хубавите картини? От онзи ли, дето дрехите и ръцете му остават неоцапани, или от онзи, чиито ръце и дрехи са оцапани? От хората с чистите, или с оцапаните дрехи излизат картини? От тия с оцапаните дрехи.

Страждущите в света са хората, които спасяват света. Това е гледището ми. Това се проповядва. Аз говоря за страждущите, но не говоря за мъчението. Не говоря и за труда. Аз говоря за страданието. То е един Божествен метод, едно благо, което трябва да дойде. Онзи котел, който е направен на някой локомотив, това напрежение на парата вътре, тази горещина в този котел, ако имаше съзнание, нямаше ли да бъде най-голяма несгода за него? Това, което считаме за несгода в случая, е едно благо, за да могат пътниците да се пренесат по пътя от едно място на друго и да си свършат една хубава работа.

Сега ние търсим едно спасение в света, без страдание. Такова спасение няма. И в небето ще бъдат щастливи един ден само онези, които са били нещастни на земята. Които са участвали във всичките страдания на земния живот, ще участват и във всичките блага на небесния живот. Тези, които не са участвали във всички страдания на земята, не могат да участват и във всички блага на небето. Такъв е законът. И онези, които благуват тук, на земята, ще се намерят на другия свят на работа. Адът е нивата. Там всички се занимават. Те са огняри там. Вършат много груба работа. Та които не са работили тука, ще работят в другия свят. А пък които са работили тук, ще почиват в другия свят. Праведните от земята, които са работили на земята, ще почиват в другия свят, а които са почивали в тоя свят, ще работят в другия. Ако работите в този свят, в другия свят ще бъдете блажени, ще почивате. А пък ако сте почивали тук, в другия свят ще опъвате каиша.

Та Христос казва: "Това, което е било скрито, ще се разкрие." Един човек, който е направил прегрешение, не трябва да му кажеш по кой начин да заобиколи закона. Ще го оставиш да го хване законът. Инак ти не го възпитаваш правилно. Не могат да те обичат хората, за които ти не си пострадал. Не си страдал. Онзи, за когото ти си пострадал, как няма да те обича? Един български офицер ми каза: "Аз обикнах войниците. Раниха ме, паднах до линията на неприятеля и огънят върви, пада наблизо. Вечерно време. На тези войници им дошло на ума: скачили юнаците, 30-40 души войници, отвързват си ремъците и ги закачат един за друг, и правят едно дълго въже. И ме пренесоха войниците, и ме спасиха. Оттам насетне имам друго отношение към тези войници. Те имат любов! Братя. Не мога да направя това, което те направиха за мене. И оттам насетне имам вече друго отношение - оживяха тези войници за мен!" Ако ний не можем да извадим нашите каиши, препаските и да извадим един от бойната линия, и да го пренесем на гърба си, тогаз как ще ни обичат? "Тези войници ме носиха на гърба си" - казва офицерът. Те ми казваха: "Не

бой се, господин капитан! Няма нищо!” Всички войници го насърчавали и офицерът казва: “Разбрах какво хубаво и благородно чувство се крие в човешката душа!” И ако разберем онова доброто, което се крие в нашата душа, какво ти коства на онзи, който се дави, да му подадеш ръката си и да го спасиш? Може да се яви в тебе мисълта: “Може да ме завлече и мене.” Възможно е. Когато си даваш ръката, ти имаш една основа. Или другояче казано, не щадете вашата любов! Ето аз какво разбирам. Не мислете, че любовта е нещо маловажно. Любовта е в състояние да помогне на всички, без разлика. Не си правете оглушки. Когато дойде Бог във вас, онова, което Бог изисква, направете го смело и решително, без да се колебаете. Това е силното в любовта. Там, дето се касае за живота на човека, направете всичко! На този човек животът му виси на косъм, дайте му ръката си!

Този човек, който се е пожертвал за тебе, не може да не го обичаш за всякога. И казва някой: “Защо трябва да обичаме Христа?” Трябва да го обичаме, защото ако не беше Той, ти нямаше да бъдеш тук. Той ти дал ръката си и не може да не Го обичаш. Обичта всякога подразбира, че някой е направил за тебе голяма жертва! И не можеш да не уважаваш тази жертва.

Та казвам: Всякога правете жертвата намясто, за да дойде Божията Любов във вас. Христос казва: “Ако ме любите, ще опазите моя закон!” Казва пак: “Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих” и “Ако ме любите, и Отец ми ще ви възлюби, понеже вий възлюбихте Словото ми!”

Та този е истинският път: пътят на любовта е път на великата жертва! Докато всички дойдат до онова велико съзнание, че трябва да служат безогледно. Трябва едно служение в света безогледно, едно служение разумно в света. Безогледно, в смисъл, без да мислим за нашите интереси да изпълним Волята Божия и да изпитаме едно приятно чувство и уважение към Бога, че онова, което Той е казал, че това е Волята Божия. И при най-мъчните условия, когато човек

изпълни Волята Божия, той чувства в себе си нещо мощно и силно, и велико. Това е пътят, по който трябва да вървим.

Отче наш
7,15 ч. с.

12. Утринно Неделно Слово, държано на 25 декември, 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев. (Времето меко, влажно. Вън на поляната направихме упражненията.)

Бележка: На 31.12.1938 г. в 12 ч. в. е държана беседата "Големият брат", заведена като Утринно Слово в оригиналния каталог на Елена Андреева под N 2705, тъй като в 5 ч. с. не е изнесена беседа. Тя е отпечатана в брошурата "Големият брат" (София, 1939). На 1.01.1939 г. в 10 ч. с. е държана беседата "Малкият брат", заведена под N 2706 и поместена в същата брошура.

ПОСРЕЩАНЕТО НА ГОСПОДА

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Лука.

В начало бе Словото

Малко размишление.

Има един начин на четене на свещените книги. Когато се чете Евангелието, хората се пренасят преди 2000 години. Какво е приказвал Христос? Този разказ се отнася до живота на Неговото време. Тези, които четат Евангелието, вземат да го приложат дума по дума както го четат и изваждат известно заключение. И се заражда едно противоречие. Днес хората не постъпват така, както преди 2000 години. Сега как разбират децата живота? Децата на една година разбират живота по един начин; на две години - по друг начин; на 3, 4, 5, 6 - по особен начин. И колкото човек повече расте, се смята за по-зрял. Тридесет години се смята за зряла възраст. Има три зрели възрасти. От една година до тридесет години - това е физическият живот на човека. Тридесетата година - това е зряла възраст за живота. До 60 години е духовният живот на човека. Шестдесетата година представя зрелия живот на духовния човек. Третата фаза е до 90 години. Тя представя умствения живот на човека. Човек почва да разбира Божественото. Когато стане човек на 90 години, едва ще почне да разбира Божественото. Сега вие едва сте завършили физическия живот и в духовния живот сте деца.

Детето отначало до седмата година се държи за роклята на майка си. От седмата до четиринадесетата година се сърди и плаче. От четиринадесетата до двадесет и първата година то става вече малко

по-умно. Но можем да вземем периоди от по десет години - десетилетия. Всяко десетилетие се отличава с някои особености. За да разбере човек Свещеното писание, той трябва да има в себе си изработени съответните органи. Не мислете, че е лесна работа да разбирате Писанието. Но не само да разбираш, но и да можеш да направиш нещо. Аз ще си послужа с някои аналогии. Ние казваме, че може да живеем в Божественото и Божественото да живее в нас, и пак да не можем да се ползваме. В Бога живеем, то е външната страна. А има и вътрешна страна. При възможностите и при условията, които човек има, той трябва да бъде разумен, защото нещата не стават механически. Някои казват: “Да дойде Духът и да ни направи добри.” Но това ще бъде както работата на грънчаря. По отношение на нашето тяло това е вярно, но по отношение на човешката душа това схващане не е вярно. И човек се заблуждава. Казват, човек може да бъде духовен и пак да не постъпва право. Нима всички религиозни хора не са били вярващи, но най-големите спорове стават на физическото поле за ниви и къщи, а пък в религиозно отношение - за вяра. Например казват: “Ти как вярваш в Христа? Син Божий ли е, или не? Как вярваш в църквата? Кое учение е право? Еди-кой си авторитет какво е казал? Кант какво е казал?” На времето си каквото е казал Кант, е било право. Например измервали са ръста на едно дете, когато е било на десет години. То имало ръст 120 см. Казвам: Аз съм проверил неговия ръст, той е 120 см. Но друг казва: “Аз го мерих и виждам, че е 150 см.” И спорят сега. Нека това дете да го премерят. Та нещата, в които сега вярваме, след време няма да бъдат верни. И това, което се разправяте, след време ще ви се види детинско. Тогаз как ще примирите противоречието? Ти казваш: “Как може да бъде това?”

Да вземем обикновения живот. Вземете от втората възраст - всяко едно момиче от четиринадесетата до двадесет и първата година какво мисли то? От четиринадесетата та до двадесет и първата година то почва да се облича хубаво, обича да ходи на хорото, ако е на село. Това прави до известна възраст. Щом това момиче стане на 60 години,

тогаз не се облича вече. Най-първо се е обличало с шарени дрехи, с шарена кърпа, с чембер на главата си, а щом стане на 60 години, няма китка, няма чембер на главата. Питам: Защо в младата възраст се облича грижливо, а после не се облича, кои са съображенията? От този пример пак може да се извади едно криво заключение. Аз правя едно сравнение: пролетно време дърветата се окичват хубаво, а зимно време листата окапват. Зимно време те стават баби, а лятно време се подмладяват. Щом се задоволят всичките желания на човека, той остарява. Всички религиозни хора искат да бъдат съвършени, да се задоволят желанията им, че като тях да няма други. Но това е погрешно схващане. Една чаша да не мисли, че тя може да събере целия океан в себе си. Тя да не мисли, че като є се тури в нея един килограм вода, че тя всичко има. Чашата си е чаша, а океанът си е океан. И това, което океанът съдържа, чашата не го съдържа. Че в чашата има ли китове, акули, октоподи, има ли пъстърви? В нея има дребосъци.

Та казвам: От всички се изисква едно правилно разбиране. Мнозина от вас сте под чуждо влияние. Вие казвате: "Аз искам да бъда свободен!" Че не може да намерите днес човек, който да е свободен. Ние, като дишаме въздух, се заразяваме с мислите и с болестите на хората. Може да направим един опит. Ако влезете в едно село, дето хората се карат, няма да се минат една-две години и във вас ще се яви желание да се карате. Но това не е ваше желание. Това е желанието на селото. Или пък, ако идете в едно общество, след една-две години, като дишате техния въздух, ще кажете: "Аз съм доста напреднал." Но вие само изпитвате напредъка на добрите, колко са те напреднали. И опитвате напредъка на ония хора, които са се карали. Защото и в караницата има напреднали хора. Когато хората обедняват, има обедняване в различни степени. И сиромашия, и богатство има в разни степени. И знанието е в различна степен.

Сега искам да ви изнеса следното. Вие трябва да се интересувате от благата, които Бог е дал. Той е дал на хората блага едно време и

когато Христос дойде, и четете Евангелието, какво ще кажете? Аз се чудя как хората са изопачили Евангелието, Неговите думи. И ще му кажа кой дава правото да нарушава закона. Знаеш ли какво е казал Христос? Онези изкуствените цветя, които са турени на картината, те могат да останат такива дълго време, никой не може да ги измени. Те остават, както са нарисувани преди две хиляди години. Все такива си остават. Имат само малко изменение. Но тези цветя, които вие посаждате сега, те ще се изменят. Ако нарисувате едно дърво на картина, то ще си остане такова, каквото сте го нарисували, а живите дървета ще се изменят постепенно.

Та сега, като се расте, какво трябва да се вложи при растенето? Понеже една къща ще се изгради от такъв материал, какъвто донесете. Следователно животът почива на онези мисли, желания и постъпки, които човек носи в себе си. Как проучвате мислите? Как познавате дали една мисъл е ваша, или чужда; и как да познаете дали едно желание е ваше, или чуждо; дали една постъпка е ваша, или чужда? Някой път ние казваме, че нещата са общи. Но трябва да имаме ясна представа за тях. Например въздухът е общ. Но ако вие вдишате в себе си въздух, то онзи въздух, който е влязъл в един човек, той е изгубил онази преснота. Значи необходимо е въздухът да бъде пресен и в това отношение постоянно има течение. Старият въздух отива нагоре и навън, а новият въздух - надолу и навътре. И благодарение на това течение, на тази смяна, ние постоянно дишаме пресен въздух. По краищата на дробовете остава малко и от стария въздух. Ако вие живеете добре, вие трябва да се храните с онези мисли, които са Божествени, а не с онези мисли, които са минали през ума на един човек. Аз сега не отричам - една мисъл може да е минала през човешкия ум, но той може да є дал ход, без да я опетнил. Ако мине силата на любовта през вас, вие може да є дадете една нова украса и тя може да изгуби първоначалния характер.

Вие не правите разлика между обич и любов. Имате едно и също понятие за тях. Любовта изтича от центъра към периферията - от Бога

към периферията, а обичта - от периферията към центъра. Обичта е венозна кръв, която се връща да се пречисти, а пък любовта е артериална кръв. Следователно любовта може да уподобим на кръв, която излиза от Бога. Защо трябва да любим? Че тази кръв трябва да излезе от Бога и да изтича през нас. И без любов човек не може да бъде щастлив. И доколкото вие позволявате на тази любов да циркулира във вас, дотолкоз ще имате щастлив живот. И ако сте нещастни, значи кръвообращението не е правилно. Но това кръвообращение зависи от нас, от нашето схващане и разбиране. Вие казвате: "Като идем на онзи свят нещата ще ни станат ясни." Онези, които не разбират закона, те очакват да идат на онзи свят, за да го разберат. А пък онзи, който може да разбере закона, той може да го научи и в този свят.

Човек е облечен с дванадесет тела. Сега няма да ви говоря за това. Дванадесет тела има той. Засега от дванадесетте тела функционират само четири: първо - физическото тяло, второ - на чувствата, на сърцето, трето - на човешкия ум и четвърто - на разумния живот, наричано още на причинния свят. В тези четири тела той сега функционира, а пък другите осем тела седят в зачатъчно състояние. Те очакват за в бъдеще да се проявят. Като влезете в духовния свят, там ще развиете още четири тела. И като влезете в Божествения свят, ще развиете пак четири тела и ще станат всичко 12 тела. За някого казвате: "Той много е разбрал." Обаче неговото умствено тяло не е пробудено и тялото на сърцето му не е организирано, а пък мислят за него, че е духовен човек. Духовният човек е спокоен човек. Той няма какво да се вълнува. Казват му: "Еди-кой си е болен, ще умре." Той казва: "Няма нищо." Викат го домашните му, казват: "Какво ще правим без него?" Той казва: "Че преди да беше дошъл, какво сте правили?" Например майката, преди да е дошло детето, тя е играла на хорото, а сега, като дойде детето, тя мисли, че без него не може. Че преди как е живяла тя без него? Едно

време детето беше в нея. После то излезе вън от нея. И като умре, къде ще отиде? Пак ще се върне при Бога.

Сега разбирайте го, както искате. Вие ще си направите една къща и казвате, че сте вътре в къщата или че сте вън от къщата. Какво разбирате под тези думи? Има разлика. Де е същественото: вкъщи, или същественото е вън от къщи? На физическото поле същественото е вън от къщи, понеже вън са слънцето и звездите, а пък вкъщи слънцето ще го видиш през един малък прозорец. Но къщата е необходима. Несгодите, които съществуват на земята, се избягват, като имаш едно жилище. Ние се лишаваме в къщата от някои външни блага, но да придобием някои вътрешни блага. И сме благодарни за това. Нямаме всички удобства, които отвън природата има. Кой свят е по-красив - нашите къщи или външният свят? В къщата има ли круши, ябълки, череши, сливи? Но като излезете отвън, те съществуват. Във вътрешния свят вие нямате тия блага. Също така има един умствен свят вън от вас. Има един духовен свят вън от вас. Сега по този начин трябва да започнете да работите.

Вие по някой път трябва да имате едно огледало да се оглеждате. Да кажем, че сте изгубили десет хиляди лева. Вижте се в огледалото каква промяна ще стане с вас. Или да кажем, че сте спечелили 500 000 лева от лотарията и пак вижте лицето си в огледалото. Лицето ви е светнало. На Рождество как се обличат хората? Вие се обличате хубаво, вие се променяте тогава. При всяка промяна, която става, вие се променяте. Но разумният човек има друга една преценка. Да кажем, тази сутрин защо дойдохте? Каква ви е целта сега? Всеки си имаше по една идея. Някои дойдоха тук по навик. Знаете ли какво значи навик? Вие отивате в гостилницата не от добра воля, но като ви притисне гладът. А пък краката ви са слаби. Ще влезете в една най-близка гостилница, понеже не обичате дълго да ходите. Човек трябва да има някаква идея, на която да се опира. Често ние отиваме някъде, за да добием нещо. И ако не дойдете тук, няма да добиете това, което сега добивате.

Някой път ни казват, че човек е храм Божий вътре в себе си. Това е вярно. Но в този храм само той ли трябва да се моли? Вие сте един храм Божий, направен от 300 милиарда живи същества. Вие казвате, че сте сам. Вие, като се молите, 300 милиарда души и те се молят с вас заедно, по своему, както те разбират. И вие мислите, че вие сте единственият, който разбира правилно нещата. Вие сте един от тристате милиарда същества. Питам: Ако вашата мисъл се раздели, де е мисълта ви? Вие имате една триста милиардна част от мисълта. И колко е права вашата мисъл? Затова се намирате в едно противоречие. Речеш да направиш нещо, но събранието във вас ви каже: "Не." И вие изоставите. Народното събрание вътре казва, че няма бюджет, няма кредит. И тогава се извинявате, че краката ви не държат, че коремът ви боли, че главата ви боли.

Аз разбирам човек, обърнат към Бога, следния: най-първо ще обърнете всички тия души да повярват в Бога и във всички тях да дойде едната любов. Това е съвършеният човек. Никой себе си не е обърнал, никой не е господар на себе си, а мисли, че е съвършен. Не само главата, но и сърцето, и краката и прочее - целият човек, от главата до петите, да бъде съвършен. Някой ще каже: "Какви са тия души?" Такива, каквито сте вие. Човек е в една несъвършена форма. Мислите ли, че като влезете в духовния свят след време, след десет милиарда години, че мъжът ще има мустаци? Може би след десет милиона години на мъжете няма да израснат мустаци, а на жените ще им израснат мустаци. Че какво показват мустаците и брадата? И дългата коса у жените какво показва? Те са външни страни. След хиляди години хората ще имат много по-красиви лица. Челата им най-малко с два милиметра ще се повдигнат нагоре и веждите им няма да бъдат като сегашните. Погледнете ушите на магарето, на лисицата, на кучето. Едно време това е било мода. Това са били все човешки уши. Тези уши човек ги е поставил едно време. Той е поставил хиляди модели и сега е дошъл до сегашния свой модел. Истинският човек в невидимия свят постоянно прави модели.

Христос казва: “Ако се не родите отново от вода и дух, не може да влезете в Царството Божие.” Аз не искам да развивам този въпрос сега. Това е научен въпрос. Ще кажеш: “Що е раждане от вода и дух?” Много проповедници развиват този въпрос. Но както и да го развият, не е вярно. Това е един Божествен план, който е турен сега в действие. Та казвам: Вашите вярвания, които сега имате, те ще ви доведат близо до тази Божествена идея, че човек трябва да се роди отново. Човек, както и да вярва, трябва да мине през този процес на новото раждане. Ако ли не се родите изново, вашето верую ще остане неразбрано. Христос казва в тази глава: “Търсете Царството Божие и Неговата правда и всичко друго ще ви се приложи.” Но това се отнася до физическия живот на човека. Онези, които развиват идеята, че трябва да се родим отново, казват, че не трябва да се интересуваме от светския живот, че той не ни трябва на нас. Това е пак неразбиране на нещата. Ние не искаме да живеем както животните, но все-таки се интересуваме от животните. Ти може да не живееш светски живот, но пак да се интересуваш от светския живот. Кое е лошото в светския живот? Ние мислим, че светският човек играе. Играта не е лошото. Казват: “Те пият много.” Та духовните хора не пият ли? Водата не пият ли те? Пият. Само че светските хора пият подправена вода, а духовните хора пият по-естествена вода. Но някой път и духовните хора пият подправена вода. Някой път не искам да привеждам някой пример, понеже ги изнасяте навън и се поражда едно недоразумение. При един свещеник влиза един човек и го пита какво има в шишето. А в шишето имало една бистра течност. Онзи пита: “Какво е това?” Свещеникът казва: “Това е светена вода.” Онзи човек бутва и вижда, че е ракия. И свещеникът казва тогаз: “Кой ли е турил тази ракия в това шише? То беше светена вода.” И попът сам се чуди.

Та често в шишетата на духовните и религиозните хора има ракия. И минава за светена вода. Аз разбирам под “ракия” следното: всяка една мисъл, която не е чиста, Божествена, аз я считам за ракия; всяко едно чувство, което не е такова, каквото Бог го създал, е ракия; и

всяка една постъпка, която не е каквато Бог я е създал, е ракия. Ние ракия не правим, но една нечиста мисъл е ракия. Ти трябва да имаш една Божествена мисъл. Когато ядеш плод, чист, от дървото трябва да го вземеш. Ние имаме предвид в духовния свят да се храним с онези мисли, които Бог сега ни изпраща. И следователно, когато вие четете Словото, ще видите, че всякога човек трябва да се моли, за да може да изпрати Бог Духа си. Казано е: "Ще изпратя Духа си." И Христос казва: "Когато дойде Духът, той ще ви научи."

Има три начина в разбирането на живота. Когато аз говоря някой път за любовта, подразбирам това хубавото, чистото, което излиза и което влиза като храна в нашата душа. Когато аз говоря за вярата, подразбирам онази сила, която излиза от Бога и влиза в човешкия ум. Любов е, което влиза в човешката душа, а Божествената сила, която излиза от Бога и влиза в човешкия ум, това е вярата. И на трето място е надеждата. Всички ония блага, които ние търсим, това е надеждата, която излиза от Бога. Това е онзи материал, който излиза сега, и от който се строи човешкото тяло. Ние сме в процес на строеж. Ние сме в един незавършен процес. Апостол Павел казва: "Не сме достигнали до съвършеното." Някой мисли, че като вярва и като обича, и като се надява, че е в завършен процес. Не, той е в процес на строеж. Например най-първо ние не трябва да се безпокоим. Опитвали ли сте да не се безпокоите? Ние себе си измъчваме. Седиш някой път и казваш: "Колко съм лош човек!" - ти сам си казваш това. Но като ти каже друг това, ти се сърдиш. В какво човек е лош? Той иска другите хора да бъдат много добри към него, а пък той сам не е добър към тях, както той иска от тях. Например някой аристократ, като върви, погледне го някой съсед и аристократът очаква неговият съсед да го поздрави пръв. Например полковникът върви и войникът пръв ще го поздрави. Кой трябва да поздрави пръв? Ти, като си кажеш, че си лош човек, как е възможно да се радваш в себе си? Как може човек да каже, че е лош. И отде знае, че е лош? Ако човек е станал лош, от само себе си не е станал. Ние туряме външни причини. Значи направил го

някой лош. И ако е добър, някой го е направил добър. Тогаз къде е човекът? Третото положение: човекът, който служи на доброто и на злото, той е човекът. Някой казва: "Аз съм лош." - Не! Ще кажеш: "Днес служих на злото." Значи двама господари имаш: злото е един господар и доброто - друг. Днес си лош, значи служил си при лошия господар; или си добър, значи служил си при добрия господар и добър ставаш. И ще имате тогаз плюс и минус. И това, което вършите, то ще се самоунищожава, понеже доброто и злото ще се неутрализират. За да излезете от това безизходно положение, вие трябва да приемете любовта. Да възприемете онова новото, което иде от любовта. Едно житно зърно не може да намери смисъла на живота, ако то не е озарено от слънцето. И ако не дойде светлина, топлина и влага, никак това житено зърно не може да разбере света. В житното зърно има нещо скрито, което трябва да се прояви, като поникне зърното. И човек, за да разбере себе си, трябва да е поставен при такива условия - при доброто и при злото. И вие ще намерите в какво положение се намирате. Там започва растежът. Сега сме в положението, дето доброто и злото трябва да се развиват. Христос казва: "Кой от вас, като се безпокои, може да придаде един лакът на ръста си?" - Никой.

Сега тук на Изгрева са започнали неверни доноси, лъжливи кореспонденти. Никога не ставайте оръдие на лъжливи доноси. И всеки един от вас, който иска да изнесе нещо, да провери вярно ли е това. И аз проверявам тук, че нещата, като се казват, са им турили по десет опашки. Ако вие четете днешните вестници, всичко, каквото те говорят, вярно ли е? Мислите ли, че когато виждате човек в неговото лице, че това е вярно? Вие, за да изучите човека, не го изучавайте такъв, какъвто го виждате, но трябва да има малко прозорливост. Човек трябва да се изучава такъв, какъвто е. Някой човек се усмихне, това ни най-малко не показва, че той е така весел, както изглежда. Някой се показва много сериозен, но това ни най-малко не показва, че той е сериозен. Той има да дава десет- двадесет хиляди лева и е

сериозен. И това е безпокойство. Някой пък има някакво си недоволство. Вие искате сега да се представите пред него. Представете си, че довечера Бог ще дойде при вас и ще похлопа както при Адама. По-рано, преди съгрешаването, Бог идваше по три пъти в рая и Адам го посрещаше. Сутринта дойде Бог в рая и Адам не се представи. Дойде на обяд и Адам пак не се представи. И казва Бог: "Може да е на работа Адам." И вечерта дойде и започна да го търси и да го вика къде е. Сега аз само ви давам една картина на онова разбиране. Скрил се някъде Адам. И най-после Господ го намери в един шубрак, че се скрил там. Защо се е скрил? Адам казва: "Убоях се от Твоето лице!"

Казвам сега: Как ще се явите пред Господа? Вие искате Господ ли да ви търси, или вие да Го търсите? Кое е по-хубаво? Писанието казва: "Търсете ме, докато съм близо." Някой казва: "Аз съм търсил Господа и сега не искам да Го търся." Тогаз ти си под някоя шубрачка. Естественото положение е: като дойде слънцето, трябва да излезем ние да го посрещнем. Това е естественото положение. Естественото положение е: когато дойде Господ, да Го посрещнеш и да Му дадеш онова внимание, което заслужава. А пък ти си занят и не искаш да го посрещнеш. Сега казвате: "Що значи посрещане?" Посрещането на Господа е във вашата мисъл. Дойде ви една светла хубава мисъл, която преобразува живота ви; дойде едно светло чувство във вас - това го наричам любов; дойде една светла постъпка във вас - това е присъствието на Бога. Тази сутрин посрещнете Господа. Като дойде Господ, да се представите такива, каквито трябва да бъдете. Всеки да се представи така, както разбира. Някой от вас ще каже, че не му е дошло още времето. Той казва: "На стари години ще Го посрещна." - Закъснели сте. На колкото години сте, посрещнете Го! Няма по-хубаво нещо от посрещането на Господа. То е естественото положение. Нима малкото дете не трябва да посрещне майка си, когато дойде от града? И децата нали посрещат баща си. Кога детето не посреща баща си? Когато е направило някоя пакост. Но щом

децата са живели добре, те посрещат баща си и баща им им носи някакъв подарък.

Снощи една сестра дойде при мене вечерта. Беше крайно неразположена. Влязъл някой в рая є, вътре в нейния рай. Това е изкушение. Дойде някой твой приятел вкъщи и казва: "Имате ли малко винце, петгодишно?" Ти речеш да му купиш малко винце. И после ще кажете: "Хайде на здраве!" Понапиеш се малко. Това е едно изкушение. Или допуснете, че този брат носи пет-шест скумрии. Опечете ги малко и ги ядете с лимон. Ти за хатър ядеш от тази риба. Това не е престъпление, но ти нарушаваш нещо. Да ядеш риба, аз разбирам да бъдеш мълчалив - това е ядене на риба. Рибата е мълчалива. Аз препоръчвам да ядете риба в този смисъл - да бъдете мълчаливи. После рибата е винаги чиста. Тя лакомията є е отвън. Тя е мълчалива, нито дума не казва. Аз не искам да извадите заключение в буквален смисъл. Понеже донякъде сте риби, но сте станали и птички, че крякате някой път. Птиците не могат да бъдат така мълчаливи. Но поне да не крякате, да пеете хубаво като славея.

Сега през тази година си купете по едно хубаво огледало и сутринта, като станете, поогледайте се. Или сутринта, или на обяд, или вечерта се поогледайте малко дали сте доволни от вашето лице. И турете си идеята, че трябва да бъдете красиви. Искате веждите ви да бъдат тънки. Не ги скубете. Искате лицето ви да бъде червено, не го боядисвайте. Нито устата не я червисвайте. Ако искате бели да ставате, яжте грах. Ако искате червени да станете, яжте череши. Ако искате да имате тънки вежди, имайте едно тънко деликатно разбиране за нещата. Нека веждите ви да станат тънки. Щом много желаете материални работи, веждите надебеляват. Това са общи работи. Не трябва да вземате буквално нещата. Веждите, брадата, ушите - това са пособия. Мъжът има брада и мустаци. Те му са антени, антени с дълги вълни. Жените и те имат мустаци, но с къси вълни. Понеже жените функционират с къси вълни, те са по-досетливи. Та казвам: Ако искате да възпитате един мъж, оженете го.

Само така се възпитава мъжът. Ако искате да възпитате една жена - да роди дете. Децата възпитават жената. Ако искате да възпитате един човек, събудете неговия ум. Ако искате да възпитате жената, събудете нейното сърце. Или другояче казано: събудете органа на вашата любов, да разбирате Божественото, да имате благородно сърце. И ако искате да развиете вашия ум, събудете вашата светлина. Две неща ви трябват: любов, която да събуди душата ви, и Божествена светлина, която да събуди вашия ум. Да преминете в една нова фаза.

Тридесет и девета година е година на разбиране. Трябва да ликвидираме с всички стари сметки, с всичко старо да ликвидираме и да започне новият закон на любовта. Това е само заради вас. Никога не трябва да налагате на другите едно учение, което не сте проверили. Никога не говорете на хората това, което не сте проверили. Може да кажете: “Казват хората така, но не съм го опитал.” Някой път аз наблюдавам, изучавам човешкото естество. Аз съм забелязал, някой ден, когато ми мине през ума да си почина, всички мислят, че аз нямам нужда от почивка. Някой казва, че ще стои само пет-шест минути и седи един, един и половина, два часа. Казват: “Как го търпиш?” Дойде някой и отнеме доста време. Но тъкмо излезе той, влиза друг. Някой път си неразположен. Сега аз имам един начин да се справя с тия работи. Аз мога да се скрия и да стана невидим, но аз това не го считам за почтено. Дойде някой и аз му казвам: Ти нямаш нужда от мене. Ти не знаеш какво нещо е страдание. Ти само се тревожиш и се сърдиш. Ти си иди и като започнеш да страдаш, тогава ела при мене. А пък сега не се сърди много - не туряйте много дърва на огъня! Най-първо благодарете на Бога за онова, което в даден случай вие имате.

Някой път вие ме питате и казвате: “Какво, Учителю, намери в нас, че дойде при нас?” Че аз съм един пътник - минавам покрай един извор и ме питаш: “Как дойде ти тук?” Аз ще кажа: “Пътят ми е оттук, минавам и се спирам. По този път минавам и рекох да се спра, да видя какъв е изворът. Та временно се спирам да видя какъв е изворът

и пак ще си вървя. Тук няма да остана за хиляди години. Ще си вървя по пътя. Има и други извори.” Ти казваш: “Няма ли да ни посетиш пак?” Казвам: “Назад не се връщам.” Ти казваш: “Да дойдем ли с тебе?” Казвам: “Може.” Този е пътят, по който се върви. Но връщане назад няма. Внимавайте за едно нещо. Тази форма, в която сте сега, няма да се върне. И ако между вас има често спорове, не зная, като заминете за другия свят, това няма да се повтори и ще съжалявате, че може да остане нещо непоправено в живота ви.

Аз имам едно разбиране: и в лошия живот, и в добрия живот Бог е там. И Бог казва: “Вие виждате ли в какво положение се намирам?” Този човек греши и Бог мълчи в него. Вътре в нас, когато ние грешим, Бог пак мълчи. И някой път казва: “Не правиш добре.” Ти казваш: “Как тогава?” Бог казва: “Не правиш добре.” Ти казваш: “Къде е Господ?” Той казва: “Не правиш добре.” Ти почнеш да се извиняваш. Той казва: “Не правиш добре.” Ти петниш Господа вътре в себе си. Той е туй благо. Дойде слънцето и Господ ти се усмихне и ти казва: “Това слънце за тебе го направих. Бъди като слънцето!” Отидеш при един сладък плод, Господ ти казва: “Бъди сладък като този плод!” Та някъде Господ ни учи с предметно учение, какъв трябва да бъдеш. Някой път някой те нахука. И Господ ти казва: “Ти не бъди такъв.” Срещнеш някой невежа, Господ ти казва: “Не бъди такъв.” Срещнеш някой учен, Бог ти казва: “Бъди като него.” Срещнеш някой, който свири, Бог ти казва: “Бъди като него.” Срещнеш някого, който не свири, Бог ти казва: “Не бъди като него.” Някой казва за някого: “Какъв опак характер има той.” Ние мислим, че сме светии. По-голям светия от мене няма. А пък и аз още не се мисля за светия. Аз не мисля още да озарявам целия свят. Аз осветявам само малко. Та къде е проникнало Словото? Съжалявам, че хората не разбират Божественото Слово. Във всинца ви трябва да се зароди желание да бъдете проводници на Великата Божия Любов, която да минава през вас. Вие мене ме радвате дотолкова, доколкото сте проводници на Божията Любов, доколкото сте проводници на Божествената сила.

Вие трябва един друг да се зачитате. Зачитайте Божественото във вас и в другите. Това е засега най-важното нещо. На Христа казаха веднъж: “Учителю благи!” Христос казва: “Не ме наричайте още благ.” Той изпъди с камшик търговците и среброменителите от храма. После неговата полемика с лицемерите. На земята ние не можем да бъдем благи с някои хора. Аз даже някой път, като се стремя да бъда добър, някой път подигам тона си. Сега дойде при мене един млад брат и аз му казвам: “Да не ме лъжеш! Нито черните, нито белите лъжи искам! Човек трябва да станеш! По този начин не може. Няма да ходиш да лъжеш младите сестри. Такава любов не трябва. Ако ще любиш, на свят ще любиш. Пък ако ще лъжеш, иди в света.” Оставете вашата любов с такива методи, каквито имате! Да няма и така, и така. А пък ако искате обикновената любов, идете в света. Но щом дойдете до Божествената Любов, ще живеете както трябва. Тогава сте на прав път. Че, ти като обичаш една сестра, не трябва да накърниш чувствата в нея. Или някой път някоя сестра казва за някого: “Аз пет пари не давам за него!”

Трябва да имате сега един идеал. Какъв трябва да бъде той? Ние сега се спираме и казваме: “Православните са лоши.” Аз не защищавам никакви православни, никакви окултни науки. Трябва да влезе Божествената Любов в света! Като отидете при някой плод, той може да ви каже: “Не съм узрял, малко съм сладък още. Но трябват ми още два-три месеца, за да узрея.” Под думата “три” аз разбирам да съедините в едно любовта, вярата и надеждата, че да работят заедно. Това е законът на трите. А деветте е когато съедините физическия, духовния и Божествения живот в едно. Три по три прави девет. На три места по три - девет. Значи да се приложи Божественото на физическото поле, в духовния свят и в Божествения свят. Това е голяма работа, която ще ви научи как да проявите Божественото.

Когато се събудят умът, сърцето, душата и духът, ще станем силни. Трябва да станем силни в света. Бог казва: “Моята сила се показва в твоята слабост, в слаба среда. Моята сила се проявява в

твоето възприемане.” Всеки човек, който възприема добре Божественото, е слабият човек или негативното. Нали негативното възприема добре нещата. Той е от слабите. А пък силен е онзи, който изпраща любовта. Та моята сила се показва в онова, което възприемате. Ако ние сме слаби, ще възприемем. И бих желал в известно отношение да бъдете всички слаби, да възприемете Божията любов, тоест да бъдете възприемчиви.

И кой от вас не е правил погрешки? Само че някои погрешки са видими, а някои - невидими. Кой от вас не се е гневил, не е казвал “аз ще му направя това и това”? Кой от вас не се е съблазнявал? Светът не е такъв, какъвто трябва. Бог всичко заличава и казва: “Напред вървете!” Това, което го правим, е външно. Има известни мисли, които ни смущават - те са външни. Трябва да оставим в нас онези мисли, които са Божествени. Ти седиш и казваш: “Какво ще правя?” Щом живееш на земята, не се плаши, защото, ако няма условия на земята за тебе да живееш и да прогресираш, ще те задигнат в другия свят, дето да има условия. А щом останеш да живееш, значи има условия за един добър живот тук.

Утре, като станете, пак използвайте деня. Не казвайте: “Днешния ден нямам условия.” Всички имайте разположение. Че вие имате всичкото разположение на всички светии, които са достигнали до съвършенство. Имате тяхното разположение. И се казва там, че за един каещ се грешник голяма радост става на небето. Когато се решите да обичате Бога, всички светии се радват на вас. Някой казва: “Няма кой да ме обича!” Някоя мома никой момък не я е обичал и тя се отчайва. Че само един момък ли има в света? Има хиляди момци. Тя може да си избира когото иска. Че онзи планински извор и рекичките, които слизат, престъпление ли правят че образуват голяма река? Ако вода с вода се събира в едно, де е лошото? Престъпление ли е това? Но когато калта влезе във водата и минава за вода, там е престъплението. Когато една ваша мисъл се съединява с мисълта на един друг или когато две чувства се съединяват, или когато две

желания се съединяват - и в това няма престъпление. Може да обичате когото и да е, но обичайте го така, както трябва. Не казвам, че не обичате, но имате едно криво разбиране.

Аз често съм правил опит доде сте достигнали. Някой път съм правил разни опити в света. Някоя млада мома хващам и є постисна малко ръката. Тя казва: "Какво искаш да кажеш?" Казвам є: "Да бъдеш добра, да държиш сърцето си добре и ума светъл." А пък на друга, като є стисна пръстите, тя казва: "Аз съм много стара, какво искаш да кажеш?" Аз и на нея є казвам същото. Та младата се съблазнява и старата се съблазнява. И двете мислят, че аз мисля нещо. В мене мисълта е определена. На младите казвам: "Господ те е благословил, пази това, което Господ ти е дал!" На старите казвам: "Тебе Господ те е благословил, пази това, което Господ ти е дал!" Те и двете се чудят и казват: "Какъв ли долап има тук?" Навън казват за някого: "Светят му очите." Та радвайте се, ако светят очите на някого. Когато потъмнеят очите на някого, хубаво ли е? Коя къща е по-хубава: която свети или която не свети? Ние трябва да се радваме, когато нашите чувства горят, когато нашите чувства са топли и меки и когато нашите мисли са силни. И на вас ви казвам сега, като ви гледам: Пазете това, което Бог ви е дал! За всяко едно благо бъдете благодарни! Няма по-хубаво нещо от това човек да има мир. Аз ви говоря чистосърдечно, засягам и себе си. Добрият живот седи в съзнанието. Аз никога не допущам в себе си нещо отрицателно. Когато влезе една мисъл или чувство в мене, аз ги виждам. И всяко нещо го турям на мястото му. Никога не съвпрягам една нечиста мисъл с една чиста. Всяка мисъл трябва да отиде на мястото си.

Та казвам сега: Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш! Обичайте така, както Бог обича. Имайте вяра, както Бог има вяра във вас. Под думата "вяра" разбирам, че Бог всякога изпраща своята сила, за да мислим ние. Понеже той има вяра, че от нас ще стане нещо. И постоянно Бог ни облича с най-хубавите дрехи! И трябва да благодарим. И за в бъдеще Бог ни е приготвил много по-хубави

дрехи. И колкото повече растем, толкоз по-хубави дрехи ще имаме. И колкото повече се усилва неговата любов, ще дойдат и по-големи богатства.

Сега малко приемаме и малко ни се дава. А пък за в бъдеще, когато се издигнем още, когато любовта на Бога в нас ще се увеличи, тогаз любовта на Бога ще се излива в нас преизобилно и силата му ще се излива преизобилно, и благата му.

Сега ви пожелавам да бъдете съвършени както е съвършен Отец ваш. Или на ваш език казано, да ме разберете: Учете се добре и бъдете най-прилежните ученици, които има в света!

Отче наш
7,10 ч. с.

Желая ви да имате най-добрата обхода един към друг.

13. Утринно Неделно Слово, държано на 8 януари 1939 г., 5 ч. с., втори ден на Рождество Христово, София, Изгрев.

ГОДИНА НА РАБОТА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Иоана.

В начало бе Словото

Тази година е година, благоприятна за работа. И вярващите страдат някой път от скука. Няма какво да работят. Не знаят какво да работят. Някой път скуката идва от това, че са се молили и им е дотегнало да се молят. По някой път им дотегне да четат Свещената книга. Казват: "Това го четохме толкоз пъти." Мислят, че всичко е научено. Така се поставят, като че са разбрали всичко - няма какво да ги интересува. И казват: "Не остава нищо друго, освен, като умрем, да отидем в онзи свят." А пък това е едно голямо заблуждение.

Трябва да знае да работи човек. И трябва да се учи от всякъде. В една къща има вълна 10-20 килограма. Трябва да я изпредете, да я изтъчете, да приготвите плат от нея и да направите дреха от плата, която да облечете. Това е във физическо отношение. И в духовно отношение човек трябва да знае как да работи. Например защо човек трябва да бъде добър? Че ако ти не си добър, няма да имаш материал, с който да работиш. Доброто и злото са материали и трябва да знаеш да ги преплиташ. За да си учен човек, трябва да познаваш доброто и злото. Трябва да знаеш как да ги преплетеш тези материали. Инак няма да ги туриш на работа и няма да може да се ползваш от доброто и злото. Например някое същество иде от невидимия свят. Там животът е друг. Но какво ще прави на земята, каква работа ще работи? Тук най-първо ще му дадат най-проста работа. Ще го направят един фенерджия - само да отваря фара, отдалеч да пали този

фар, за да го виждат корабите. Ти ще палиш фара. Фенерджия си вътре в себе си, да не би тези, които пътуват вътре в езерото, да се заблудят. И ще отваряш и ще затваряш маяка, фара. След това ще ти дадат друга длъжност - да мениш въздуха навън и навътре. След това ще работиш с водата: ще тургаш и ще преливаш - тая служба ще ти дадат. Ти може да си бил там горе един ангел, да си се занимавал с велики работи, а пък тук ще ти дадат прости работи.

Човек, за да стане добър, как ще започне? Често аз съм забелязал, когато някой говори добре, друг някой си мърда главата, като че разбира. Може твоето разбиране да е толкоз, колкото да знаеш да теглиш вълната, да видиш колко килограма е, но не знаеш да я изпредеш и да я направиш на плат. Знаеш само да носиш вълната. Един българин във Варненско го обидили, като му казали: “Жена ти е много мързелива, не работи.” Той седнал да се хвали и носи цял един топ платно. И казва: “Това е работа!” Значи, за да докаже, че жена му е работна, че не си губи времето, носи платното. Някой ще каже: “Глупава работа е това.” Това не е глупава работа. Човекът донася веществени доказателства, защото, ако не може да донесе платното, каквото казват хората, е вярно. А пък трябва да се опровергаят хората.

Доброто някой път е негативно, а някой път е положително. Плюс и минус има - два знака. Кое е минус и кое е плюс? Когато даваш от доброто - даването на доброто е плюс. А пък минусът е, когато някой взема. Той е негативен. Някой път трябва да издържаш, да търпиш. Търпението е отрицателната страна. В живота плюс и минус кое е? Бащата е плюс, а пък майката е минус. А децата какво са? Какъв знак ще турите на децата тогаз? На децата ще турят знака на равновесието. Те уравновесяват. Те са закон на равновесието. Две успоредни линии - това представляват децата. Като събираш, събраната сума - това са децата. Сега аз ви разправям за статически работи, които трябва да минат в динамично отношение в живота. Умният човек трябва да съчетава думите. Като говори думите, той трябва да знае колко положителни думи трябва да изговаря и колко

отрицателни. И колко думи трябва да изговори неутрални. Децата са неутрални в онова, което майката и бащата вършат.

Та казвам: В дадения случай, ако бащата не е в тебе и ако майката не е в тебе, ти не си дете. Тогава какво ще бъде твоето положение? Ако работиш само с баща си или майка си, или само с децата, тогаз какво ще бъде твоето положение? Ние на земята казваме: "Бащата го няма, умрял е." И майката е умряла и остават само децата. Но това е в един свят вече, който е излязъл от релсите си. Ние имаме един свят на смърт, на раждане и на прераждане. Раждането и прераждането е за избавление. Умира човек за някоя своя погрешка и ражда се, дава му се известен кредит, за да си довърши работата. Защото, като умре, той прекъсва работата си на земята. Каквато работа работи, тя ще остане на земята недовършена. Ония, които заминават, казват: "Нашите деца ще досвършат работата." Децата ще досвършат своята работа, но работата на бащата и майката ще остане недосвършена.

Сега трябва да се научите добре какво имате в себе си. Каквото се роди във вас - всяка една мисъл, всяко едно чувство и всяка една постъпка ще прилича на вас. Вие някой път мислите, че мисълта е нещо отвлечено. На български думата "отвлечено" има два смисъла. Казват: отвлечена мома - задигнали я. "Отвлечено" значи и предмет, невидим, от психологическия свят. Значи една дума, отвлечена, не е от физическия свят, а от духовния. Върху отвлечените думи човек трябва да работи дълго време, за да разбере техния вътрешен смисъл. И ако той не може да разбере вътрешния им смисъл, мъчно е да се справи. Христос казва, Той описва по какво се отличават крадците. Но има един крадец външен, ние го знаем. Например една лисица, някой сокол - много животни има, които са крадци. И хора има, които са крадци отвън. Но има и вътрешни крадци - крадци отвътре. Има и духовни крадци, има и умствени крадци. Три вида крадци има, които трябва да се разбират. И ако не ги разбирате, ще попаднете във вътрешно заблуждение. Всички измами идат от вътрешните крадци.

Как ще познаете една лъжлива мисъл? Тя повидимому има всичките качества на добър пастир. Но Христос казва: “Крадецът не иде, освен да открадне и да заколи.” Вълкът, когато открадне някоя овца, ще я разкъса. Също така и лисицата ще хване кокошката и ще я изяде. И човешкият, и животинският крадец си приличат. А пък истинският пастир, казва Христос, че дава живот. Истинският градинар посажда дърветата, а пък онзи, който не е градинар, ще изсече дървото.

Та казвам: През тази година, сега, какво трябва да се работи? Трябва да се обръщат хората към Бога. Как ще започнеш, за да го обърнеш към Бога? Ако вас ви турят за учител някъде, как ще преподавате първата лекция по азбуката? Как ще започнете? Учителите сега имат много добри методи, служат си с образи, и с тях лесно се предават буквите. За всяка буква си има един разказ, едно уподобление. И след като предаде 3, 4, 10 букви, после почват да учат не само буквите. Ако сте между евреите, ще учите 22 букви. Там няма гласни. Ако сте българин - 30 букви. Но не се свършва само с това знание. Ще ги съединявате буквите и ще образувате срички и слогове. Много хора страдат, понеже не знаят как да произнасят буквите. Вие не сте наблюдавали къде си тургате езика, върху коя част на устата си тургате езика при произнасяне на някоя буква. Някой път си стискате зъбите, устните, езика. Всички тези неща влияят върху човека.

Ти искаш да бъдеш човек смел, решителен, но ако не се упражняваш, ти не можеш да станеш силен. Вземете онзи, който иска да се бори, може би той с години се приготовлява. Има известен начин, по който всички тези борци се приготовляват за борба. Ако никак не се приготовляват, като излязат на сцената, ще фалират. Вземете онзи художник - колко години трябва да се занимава той, докато неговата ръка развие всичките тези мускулчета на ръката си и развие центровете си в мозъка. Ръката му да бъде така подвижна, че да може всички тези линии да ги схване и изрази.

Аз съм срещал религиозен човек, който да казва: “Да бъдем честни, справедливи.” Че цяла наука е да бъдеш справедлив. Има една

външна справедливост. То прилича на външното облекло на човека. Кой къде ще седне - това е физически. Но има една справедливост вътрешна. Ти срещаш някой човек и нямаш правилно понятие за него. Нямаш една преценка. И като нямаш правилна преценка на този образ, то ти си нарисувал една картина, която ще остане вътре в тебе. И тя е вредна за самия тебе. Ти нямаш вярно схващане за този човек. Казват, че всички хора са направени от Бога. Бог ги е създал. По какво се отличават? Всичките хора все от Бога ли са създадени? Сегашните хора от Бога ли са всички създадени? Първоначално са създадени хората от Бога, а пък сегашните хора са създадени пак от хората. И Писанието казва: "Ще изпратя Духа си." Тепърва Бог трябва да изпрати Духа си в тези хора, които хората са създали, за да станат Божествени. Тепърва трябва да станат Божествени. Вие ще влезнете в едно стълкновение с това, което досега сте знаели. Досега вие мислите, че сте Божествени. Ако сте Божествени, ще постъпвате така, както Бог постъпва. Това е един процес вътрешен. За да зная дали аз постъпвам добре, трябва да премина в духовния свят и трябва да видя как Бог постъпва. Аз няма да гледам как хората постъпват на земята, какви са техните отношения. Писанието казва: "Бог дава дъжда си на добрите и лошите; и слънце изгрява и за злите, и добрите, и за паяка и прочие." Че паякът изяжда една муха, Господ не се тревожи. И като че казва: "Много добре прави." Като че Господ казва на паяка: "Ти хубаво си изпреде паяжината, гледай да хванеш мухата добре." А пък на мухата казва: "Внимавай, той е един художник, фабрикантин е на платно. Ти отдалеч му гледай произведението." Че паякът си прави паяжината, не можем да го осъдим. Ние го съдим от наше гледище и казваме: "Хванал мухата." Че колко мухи ние хващаме! Че вие сте хванали една кокошка - кокошката кряка, паякът е хванал една муха и това е лошо, казвате. А ти хванеш кокошката и казваш: "Това е по Бога." Ти вземеш едно яйце от кошницата и го чукнеш в тигана и казваш, че това е по Бога направено. Ако свраката изяде едно яйце,

казваш, че това не е по Бога. Ти, като изядеш яйцето, по Бога е. А пък свраката, като изяде яйцето, това не е по Бога, казваш.

Да преведете тези величини: кога свраката трябва да изяде едно яйце и кога човек? Представете си, че хората правят яйцата. Представете си, че хората един ден почнат да правят яйцата. И тогаз свраката, която е научена да яде яйца, има ли престъпление, ако є дам едно яйце, направено от хората, да го изяде? И ако аз изям едно яйце, направено от хората? Да изядеш яйце от кокошка не е правилно, но ако направиш едно яйце от шоколад? Едно яйце, направено от Бога, никой не може да го изяде. Работата седи другояче. Една кокошка, която човек е изял, тя нищо не губи. Всички тези кокоши клетки, като влязат в човека, имат по-добри условия да се развиват - тази кокошка ще стане по-добра, по-учена и ще добие някои качества. Така че в услуга на кокошките е да ги изяждат хората. Ако един вълк изяде човек, лошото седи в това, че като влезе човек във вълка, той ще научи много лоши неща от вълка. Вие тези неща ще ги превърнете. Щом отидеш в света, щом светът те изяде, какво ще научиш? Щом станеш духовен, духовните хора са те изяли. Какво ще научиш от тях? Ако научиш, ти си на правата страна. Трябва да научиш нещо.

Та казвам: Трябва да разгледате научно един въпрос. Какво трябва да спечелите сега през тази година? Да допуснем, че някой от вас е слаб. За да станеш силен човек, как трябва да работиш? Силният човек трябва да разбира законите на въздуха, на светлината, на водата, на храната и да знае в каква пропорция каква храна трябва да взима всеки ден. Някой път вие, като ядете, образува се тежест в стомаха, стомахът не иска да работи - в дадения случай храната е неподходяща. Вие като деца сте обичали някои храни, но на стари години се нуждаете от други храни. Представете си, че на стари години ти изпадат зъбите и не можеш да си дъвчеш храната. И тогаз стомахът ви почне да страда. От какво изпадат зъбите на хората? Има си причини. Не само зъбите изпадат, но очите му замъжделеят и почвате да недовиждате работата. И ушите ви почват да недослушват.

И носът ви почва да губи своята чувствителност. И езикът ти почне да не може да се движи добре. Някой път не ти се говори, нямаш разположение да говориш.

Та казвам сега: Кое е онова новото, от което трябва да се учите? Аз говоря за Любовта. Но аз считам Любовта за майка. Вие искате Любовта да бъде ваша собственост. Вие нямате разбиране. Майка ви не може да бъде ваша собственост. По-уместно е вие да бъдете собственост на майка си, отколкото Любовта да бъде ваша собственост. После вие искате да бъдете мъдър. Но Мъдростта е баща. Мъдростта не може да бъде ваша собственост. По-уместно е вие да бъдете собственост на Мъдростта, отколкото тя на вас. Истината е син Божий. Всяка истина е дете на Мъдростта и Любовта. Тя не може да бъде ваша собственост. Тя е царско дете. Тя някой път може да каже някоя добра дума за вас, за да се повдигнат акциите ви. Истината ще ви освободи, е казано. Тя носи свобода. Една дума като каже Истината за вас, това много значи. И една дума Любовта като каже, пак много значи. И една дума да каже за вас Мъдростта - баща ви, това много значи.

Сега вие имате едно понятие за Любовта, което не знаете добре. Вие имате някое чувстване във вас и казвате: "Имам любов, но тя е неоценена. Имам знание, но то е неоценено." Това е самозаблуждение. Единственото нещо, което в света хората ценят, това е Любовта, това е Мъдростта, това е Истината. Някой казва, че не цени Истината. То е самозаблуждение. Онова, което вие цените в себе си, това е Любовта. През целия си живот вие се стремите към Любовта, съзнателно или несъзнателно. През целия си живот вие се стремите към Знанието, но не знаете как. И се стремите към Истината, на която изводът е Свободата. Свободата е резултат на Истината. А пък Истината не е нещо мъртво.

Когато ние говорим за Любовта, Мъдростта и Истината, ние разбираме Божествения свят. А когато говорим за Духа, като казваме "Бог е Дух", ние имаме вече духовния, ангелския свят. А пък когато

говорим за човеците, ние сме в материалния свят. Човек представлява материалния свят. Ангелите представляват света на Духа. Казват "духовен човек". В духовния свят ти не можеш да бъдеш духовен, ако нямаш сила в себе си. Всички ангели са мощни, силни, крепки. Ти, за да бъдеш между тях, трябва да бъдеш силен. За да бъдеш ангел, ти не трябва да се спреш пред някои неща и да кажеш: "това е възможно" и "това е невъзможно". Сега на земята силният човек в какво се показва? На земята човек изучава доброто в отрицателен смисъл. Обиди те някой човек. Кое е по-хубаво: да постъпиш както той е казал или трябва да претърпиш? Щом те обиди някой, ти казваш: "Не мога да търпя обидата." Чудни сте като казвате така. Че ако ти минеш през гората, най-малко стотина мухи ще ти оставят визитни картички върху шапката и ще кажат: "Нито пет пари не даваме за вас!" Къде ще ги хванеш да се разправяш с тях? Някоя птица остави върху тебе визитна картичка. Някой човек ти казал една дума - значи ти претърпяваш една обида на мухата, а пък обидата на хората не можеш да търпиш. Казал ти някой нещо, една обидна дума. Разложете думата "о-би-да". Ако отделите тези срички със запетая, тогава ще имате ли обида? "Би" какво значи в българския език? Значи две, двойно. "Да" значи положителното - това, което искате да направите, го правите.

Вие сега тургате един смисъл в думата, който самата дума не съдържа в своите слогове. О-о, да бях такъв, какъвто аз искам! Или: Да можех да обиждам така, както трябва. Можеш ли да обиждаш някого така, че да му заръчаш нови дрехи, нови обуща, нова шапка, да го нахраниш добре, да му направиш нещо? Това е голяма обида. Ако дадеш сто лева на един богат човек, той няма ли да се обиди? Дайте сто лева на един сиромах човек и той ще благодари на Бога. Богатият ще те наругае. Той ще ти каже: "Ти разбираш ли с кого имаш работа? Да не си позволяваш това!" Защо за богатия стоте лева са обида, а пък за сиромаха не са? Каква е идеята? Но на този богатия, който умира, ако съм сварил лайкучка или пелин и му дам една чаша, горчива, той

ще ми благодари, че съм го излекувал. За стотях лева ще ме изругае, а пък за горчивата чаша, за злото, като го туря на място, ще ми благодари. Ще каже: “Много ти благодаря, че оздравях!” И човекът ми дава 4-5 хиляди лева за една горчива чаша. Но трябва да знаеш как да даваш горчивото на човека. Аз съжалявам някой път, че вие си хвърляте думите, когато се обиждате. Не знаете как да се обиждате. Като обиждаш, обиди го на свят! На богатия не му давай сто лева. Дай му една горчива чаша, но да ти плати. Това е цяло изкуство! Когато някой бутне ръката на млада мома, това се счита за престъпление. Но когато дойде лекар и бутне ръката на младата мома, всички седят с трепет и ще му платят. Той ще каже: “Пулсът е нередовен.” И за пипането ще му платят сто лева. Има лекари, които пипат за хиляда лева. Ако е голям авторитет, тогаз се плаща повече. Всяко пипане в света, всичко в природата е разумно. Всяко пипане в света трябва да бъде разумно. Когато пишеш, пиши разумно. Щом пишеш глупави работи в книгата, ще носиш отговорността. Знаеш ли кои са глупави работи? Нали имате волските езици - тъй наречените полици. Аз съм слушал да ги наричат волски езици. Ако ти искаш да си играеш и се подпишеш на такъв волски език и друг някой напише върху него, че имаш да му дължиш 10 хиляди лева, тогава какво ще правиш? Щом говориш празни думи, ти се подписваш някъде и после онзи тури отгоре сумите. Дяволът носи волски език, полица, и казва: “Подпиши се тук! Искам да имам за спомен твоя подпис.” И след време излиза, че имаш да му дължиш.

Та сега, през тази година почнете да работите върху себе си. По някой път аз ви казвам: Не критикувайте хората, но критикувайте себе си. Но то е цяло изкуство да се критикува човек. Ако аз се критикувам, че не пиша хубаво, ако не харесвам писаното от мен, аз почвам да пиша. Пиша, докато ми се хареса. Една дума я пиша 10-20 пъти и казвам най-сетне, че хубаво я написах. Защото, ако една дума я напиша хубаво, съзнателно, то мога да я изпълня, да я направя.

Мнозина са ми казвали: “Кажи ни, да научим небесния език.” Казвам: Вие земния език не може да произнесете, че небесния. Аз, по 4-5 години ми взема, за да се науча да произнасям небесния език, а пък той иска изведнъж. Не зная кому колко години ще му трябват за това. И иска веднага. Аз, който съм толкова учен човек, ми трябва толкова време, а пък той иска веднага. И казва ми: “Кажи ми да чуя една дума от небесния език.” Казва ми още: “Как произнасят думата “любов”?” Опасно е. Щом кажеш “любов”, в невидимия свят всичко пламва и гори. Къщата ще пламне в огъня и всички хора ще изгорят. Вие може да кажете на земята думата “любов”, и няма огън, само нещо дойде до ухото ти - известни трептения. Обаче в невидимия свят, в ангелския свят не е така. Огънят тук на земята гори. А пък в невидимия свят гори, но там съществата не изгарят. На тези, които горят вътре в огъня, става приятно. За тях огънят им е приятен, както за нас светлината.

Това е състояние, което вие може да опитате вътрешно. Този Божествен огън е, който може да внесе новото в света. Христос казва: “Огън дойдох да туря в света!” Като се запалят хората и почнат да горят, щом всички хора почнат да горят, светът е вече на поправяне. Вече две хиляди години, откак е запален светът, и все го гасят. Щом се запали в света един човек, то отиде вече. Най-първо запалят двама млади. Като ги запалят, те почват да горят и след това хората тичат, всички почват да ги гасят - изгасят ги, за да не изгорят. Някой ще ти каже: “Какво си тръгнал по неговия ум, той къде ще те изведе?” На жената говорят едно, на мъжа - друго, на децата - друго. Всички хора в света противодействат.

Та казвам: Най-първо имайте едно право понятие за любовта! Най-първо ще запалите себе си. Ще се запалиш и ако не изгориш, ако почнеш да се топиш, то е добър признак. В любовта нещата трябва да горят, без да изгарят. И трябва да се топят, за да се пречистят. Страданието е необходимо за пречистване. И благодарение, че ние имаме вече тази малката топлинка, вие мерите топлината. Тридесет и

седем градуса е температурата, при която става вътрешният процес на вашия живот. Но за да се събуди някоя мисъл във вашия мозък, иска се повече от 37o. За да функционира кръвообращението правилно, необходимо е 37o, но за да функционират вашите чувства, не са потребни само 37o. Там се изисква и голяма светлина, и топлина. А пък за да функционира вашата мисъл, се изисква още по-голяма топлина и светлина. Ние имаме тук в салона няколко лампи. Ако обикнете една от тези лампи, какво ще ви допринесе? Хубаво е, лампата ни прави услуга, че аз мога да чета и вие можете да ме гледате, но на тази светлина плодовете не могат да зреят. Но ако обикнете това, което може да ви причини по-голяма полза, ще зреят плодовете. Това е слънцето. Значи, ако обичате един човек, може само книга да четете. Този човек може да ви помага само за четене на книгата. Но ако искате този човек да ви причини полза, гледайте могат ли вашите плодове да зреят при неговата светлина и топлина. Могат ли вашите мисли и чувства да се събудят и да зреят, обичайте този човек.

Когато ние казваме, че трябва да обичаме Бога, ние разбираме този закон: Ти, като мислиш за Бога, в тебе трябва да се събудят ред нови мисли. Светът трябва да има друг облик вече. Дряхнал си, стар си. Ти, като помислиш за любовта на Бога, да се подмладиш. Божията любов има едно свойство - тя подмладява. Писанието казва: “Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.” При човешката любов ще остарееш. Ако искаш да остарееш, обичай хората. И ако чакаш те да те обичат, пак ще остарееш. И ако ги обичаш, пак ще остарееш. Вие сте остарели по единствената причина, че човешки сте обичали. Ако искате да се подмладите, вие трябва да обикнете горния свят, трябва да обикнете Бога. И Писанието казва: “Ако не станете като малките деца, не можете да влезнете в Царството Божие.” Как разбирате този стих? Ако ти на земята не можеш да намериш един човек от невидимия свят, когото да обичаш; ако в себе си не можеш да го намериш или в онези хиляди, които срещаш, ако не намериш

един, тогава пак не можеш да се подмладиш. Това е, което разбира Христос под думите "ако не станете като малките деца". Колко учители трябва да те учат в класа? Десетина души ли? Един учител трябва! Ученикът трябва да намери един Учител, който да го научи на Божествената Любов. Той трябва да разкрие първата буква на Любовта. И Любовта си има своя език. Колко хиляди години я учите, и все-таки знаете по една дума да напишете. И Писанието казва: "Когато Бог обикнал човека, като го видял, казал: "Да направим човека по образ и подобие нашему." Представят там, че Бог взел пръст. Не. Бог, понеже обикнал човека, казал: "Да му направим на този човек един хубав апартамент." И взел, че му направил едно тяло. И го обикнал, и го турил в този апартамент, и му казал: "Понеже те обикнах, всичко това давам на твое разположение. Отсега нататък да живееш разумно, както аз искам." Това е казал Господ. Че Господ ви е обикнал, това се вижда от туй, че всеки си носи апартамента. Само че тия апартаменти не ги е направил Господ, а по поръчка на Иван, Петко, Стоян са направени.

Казано е: "Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие." Новото раждане е Божественият апартамент, в който трябва да влезете. Това е човекът, направен от Бога! Казано е: "Роденият от Бога грях не прави." Между него и обикновения човек има такава разлика, както между пеперудата и гъсеницата. Има такива примери в природата. Гъсеницата представлява физическия живот. Тя е продълговата. Тя ходи, крепи се. Има доста крачка, качва се по дърветата, яде листа, прави пакости. Но един ден тази гъсеница казва: "Аз ще изменя живота си. Не искам да живея по старому." Гъсеницата е научила изкуството да си направи пашкул. От пашкула излиза пеперуда с шарени крила и хвърка из въздуха. Онзи, който е роден от Бога, той както пеперудата е вече разбрал света и е свободен от вънкашни несгоди. Че нямал пари, това не го смущава. Какво мислят хората за него, и това не го смущава. Смущението не иде отвън. То е нещо вътрешно.

Сега много пъти казвам: Не се обиждайте! Ето аз как разсъждавам за обидата. Аз не съжалявам по човешки съображения, че съм обидил някого. Когато някой дойде при мен, аз съзнавам, че съм пред лицето на Господа. Аз съжалявам, че пред лицето на Господа съм обидил някого. Аз не съм обидил него, но съм хвърлил сянка и върху лицето на Бога и за нищо и никакво се карам на един човек. Любовта не позволява аз да обиждам другите. Ти обичаш един човек и ще нахукаш пред неговото лице някой друг. Каквото и да е направил онзи човек, ти за Любовта на Бога ще премълчиш. Вие уважение и любов към Бога нямате, понеже се обиждате пред лицето на Бога. И после искате да убедите Бога, че онзи заслужава това и това. Вие нямате разбиране. Щом отивате при Бога да се оправяте, Той тегли завесата и казва: "Вие сте далеч от мене." И вие изгубите мира и спокойствието си, и Господ Го няма вече. Вие не сте на небето, а в ада. И цяла нощ се въртите на леглото си.

Имаше един евангелист Райчев, героят Райчев го наричам, не този Райчев, нашия. Той беше от Русенско, един снажен бабаджанка. Преди да се обърне към Христа, той обичал да потупва жена си на общо основание. Той казвал: "Каквото кажа аз, това!" Но обръща се той към Бога, чете Евангелието, става евангелист. Той казва: "Казва ми нещо, Райчев, ръката вече няма да я дигаш!" Петнадесет години той живее така, не потупва жена си. Говори є по любовному. Но един ден се скара, удари є две плесници, и целия ден ще се пукне. А пък трябва да отиде на нивата да оре. Целия ден е той в мъка. Казва той: "Жена ми не иска да ми прости." Тя казва: "Виждам, че в тебе няма никакво християнство." И той казва: "Моля ти се да ми простиш, защото, ако не ми простиш, ще се пукна. Не мога да живея, ще умра!" И когато тя му казала "прощавам", тогаз като че паднал от него голям товар: "Изпъдих големия дявол от себе си, от сърцето си."

Вие тази година искате пак да я прекарате както другите години. След 1999 година ще имате такива условия! Ще кажеш: "Понеже съм при Господа, да не ме занимават, аз не искам да се занимавам с това

какво са казали хората за мене! Не искам и да ме занимават хората с това и това!” Ще каже някой: “Чакай да ти кажа еди-какво.” Ще кажеш: “Не, не!” Господ да ви каже каквото трябва да ви каже! Какво има да се интересувате какво мислят хората за вас. Всичко, каквото хората мислят за вас, не го слушайте. Това всякога ще ви обиди. Защото хората ето какво правят. Аз съм виждал, често хвалят някого и след като замине, казвам им: Защо му говорите това? Те казват: “Да го понамажем малко.” Ти си учен човек, свършил си, пишеш една книга. Казват пред тебе: “Отлична книга!” А подир тебе ти говорят лошо. Не искай да хвалят хората какво си писал. След като си драснал няколко стихчета, не искай да ти кажат, че е хубаво. Римата не е още поезия. Някои от вас може да сте поети. Ако искаш да знаеш дали сте поет, иди при болни хора и напиши една поезия за тях. И ако напишеш три куплета и болният стане и оздравее, той сам ще целува тази поезия. Защото, ако не беше писал тези три стиха, онзи щеше да си бъде инвалид.

Христос казва: “Стани, вдигни одъра си и ходи!” Ето поезия! И досега говорят тези думи: “Стани, вдигни одъра си и ходи!” Когато се обезсърчите, кажете си: “Стани, вдигни одъра си и ходи!” Аз ви казвам: Тридесет и осем години седите в къпалнята и чакате някой да дойде, да ви тури във водата. Вдигнете си одъра! Вън от къпалнята! Влезте в света и работете сега! Никакъв одър! Всичко това, старото, което сте имали, изнесете го навън! И ако вие не можете да намерите едного в света, когото да обичате, и за когото можете да жертвате всичко, и ако не можете да намерите в света едного, който може да се жертва за вас, тогаз не сте разбрали любовта.

По какво се различава характерът на Христа? Че Той се пожертва за другите. От Христова страна няма какво да искаме. Христос се е пожертвал, Той работи за нас. Остава ние да се пожертваме, а пък ние седим и мислим две хиляди години как да се пожертва човек. Заради Него ще носите всичките обиди! И като ви обидят, ще кажете: “Заради Господа!” И ще се зарадваш, че са те обидили. Като те

окрадат, заради Господа ще се зарадваш, че са те обрали хората. Та за всичко, каквото ти стане, ще се радваш! И най-лошото като ти стане, да се радваш! Че това е Любовта!

Най-първо, ако онова съдържание на вашата чаша не го излеете, как ще ви се внесе новото? Как ще познаете вие Божията Любов? Сега всинца сте способни за тая опитност. Тя е лична. Не се питайте как да го направите. Никого не питай как да го направиш. Даже една погрешка да направиш, пак направете този опит. Направете го както знаете, без да питате някого. Какво разбирате вие под думите на Христа “Аз съм вратата”? Вратата на живота е Любовта. Без Любов вратата не може да се отвори. Любовта ще отвори вратата. Всичките възможности в живота за постижение в каквото и да е отношение, в какъвто и да е смисъл - и в най-малкия смисъл, са в Любовта. Любовта е вратата и за големите, и малките постижения. Богати искате да станете. Не можете да станете богати, ако не дойде Любовта. Учени не може да станете, ако Любовта не е вратата за това. Красив не може да станете, ако Любовта не дойде. Здрав не може да станете, ако Любовта не дойде. Поет не можете да станете, ако Любовта не дойде. Нищо не може да бъдете, ако Любовта не дойде. Любовта е вратата. През тази врата ако минете, ще постигнете всичко. Тя е вашата майка. След това ще дойдете до баща си. Зад Любовта седи Духът. Той е по същата линия. Щом имаш Любовта, тогаз Духът ще дойде да живее в тебе. Добротата ще дойде в тебе. И тогава ще бъдеш способен за знание. Ти не можеш да имаш знание, преди да е дошла Любовта, преди да е дошъл Духът. Като дойде Любовта, като дойде Духът, тогава ще дойде знанието. И като дойде знанието, ще дойде след това Истината, и ще разбереш какви са отношенията в духовния свят. И тогаз ще стъпиш на краката си и ще слушаш, и ще гледаш другояче. Сега всяко едно ваше движение ще се отличава и всяка една казана дума ще се различава. И да ви е приятно, като си говорите. И като говориш, сам да се слушаш.

Да благодарите на Бога, че сте Го видели. Защото Любовта е първото лице на Бога. Под думата “милосърдие” ние разбираме майката. Това е мекият елемент на Бога. Ако Бог не беше милосърд, вашата работа би била свършена. Вие ще призовете Бога в Неговото милосърдие. През тази година приложете милосърдието в себе си. Какви сте били грешници в миналото, оставете този въпрос. Те са човешки мнения. Има във вас нещо Божествено, което Бог иска да събуди. И Писанието казва: “Възлюбил си Истината в човека.” Във вас има един Божествен зародиш, който от хиляди години седи и чака да дадете ход на Божествената светлина, за да може това Божественото да оживее. Вие сега по човешки ще живеете 100-120 години и ще умрете. Ще кажете: “Какъв ще бъде онзи свят?” Едновременно на земята трябва да живеете и физически живот, и духовен, и Божествен. С главата си ще живеете Божествен живот, със сърцето си - духовен, а пък с тялото си - физически живот. Тялото - това е човекът на земята. Сърцето - то е духовният човек, а пък главата е Божественият човек. Едновременно и в тези трите свята ще живеете. С главата ще видите едно, със сърцето - друго, а пък с тялото - друго.

Аз не казвам, че онези, които са ви учили, са ви учили криво. В миналото вие сте имали малко светлина. Погрешката не е седяла във вашите учители, но те не са имали светлина. Ако аз дойда с една малка светлина, какво ще видите? Ще видите малко. Колкото светлината е по-голяма, толкова повече виждате и по-голям простор се отваря. И когато дойде дневната светлина, целият свят се отваря пред вас. Радвайте се на деня, но се радвайте и на нощите, които сте имали. В миналото трябва да благодарите на онези ясните нощи, защото някой път животът ви е бил тъмен, покрит с облаци, с гръмотевици и той е бил живот на страдание. Но красотата на този живот е в ясните нощи, когато сте виждали украшенията на небето. Те са ви казвали: “Не бойте се, Бог нас създаде и вас създаде.” Звездите казват: “Бог създаде нас заради вас и вас заради нас.” Всичко в света е създадено заради нас. Но и ние сме създадени за света. Та

благодарете за тези нощи. Благодарете и на деня, когато светлината дойде; на слънцето, което прави нещата по-близки. Благодарете за черешите, крушите, ябълките, за всички малки мушички. Че като кацне някоя муха на главата ти, ти се зарадвай. Че и ти не си ли една голяма муха, която си кацнал на земята, както е кацнала една муха на главата ти? Казвам: Както земята ме търпи - тя е жива - така и аз вървя и си нося на главата мухата. Това е Любовта. Аз мога да махна и да изпъдя мухата. Но после пак дойде мухата. Тя казва: "Чакай да кацна малко на тебе. Искам да те видя малко. Нали сте божества. Позволи малко на шапката ти поне да кацна." Казвам: "Добре тогаз." И мухите казват: "Понеже много те обичаме, ще си оставим своя подпис." Иван, Драган, понеже е дошъл на визита, оставил своя подпис. Не се докачвам. И като снема шапката си, виждам десетина визитни картички: "Иван Стоянов, еди-кой си номер, еди на коя си улица." На втория ден излизам с нова шапка, а пък тази я турям за спомен с подписите. Аз духовно разглеждам работите. Ако разглеждате физически работите, нищо няма да разберете.

Та тези са новите мисли: Заради Любовта, която Бог има към вас, да можете всичко да претърпявате един на други. И не да ви е страх, но смели ще бъдете! Който е болен, да убеди болестта, да каже на болестта: "Ти си много ленива, много си голяма аристократка. С този характер, който имаш, в Царството Божие няма да влезеш. И освен че ти не работиш, но и на мен не позволяваш. Остави се от този мързел, от тази леност! Да напуснеш мързела си! Ела ти и аз да работим за Господа! Ти съвсем си загазила." И като я убедиш, един ден тя ще ти каже: "Ще дойда и аз да работя." И ти се развеселиш - обърнал си болестта. Една болест ти стана твоя приятелка. Тази болест е един стар твой дядо. Живял преди четири поколения и сега е дошъл и се загнездил в крака ти, взел собственост и ти казва: "Имаш да ми даваш. Не те пущам докато не платиш." На този дядо ще му кажеш: "Колкото имам да ти давам, ще ти платя. Ела с мен, ела до банката." Той иска от тебе или да му дадеш един хубав обяд, или пък особена

дреха. Като му намериш цаката, ще му кажеш: “Напусни крака ми, ще идем до банката.” И ще видиш тогава, че ще ти отпусне крака и той ще се освободи. Но щом кажеш “ще ида до банката”, ще отидеш и ще вземеш десет хиляди лева и ще ги раздадеш на сиромасите, и болката ще си отиде. Но това няма да го хващате буквално. Няма да направите оная погрешка, която направи онзи руски студент, който свършил по богословие. Христос му казал насън: “Не ти харесвам очите.” И студентът запалил свещ и изгорил едното си око. И тъкмо се готвел да изгори и другото си око, но влезли другите студенти и го спрели. И вие да не би да направите същата погрешка. Не да си горите окото, но не подозирайте никого в неговите постъпки. Подозрението ще дойде, но не се съединявайте с това подозрение. Всякога ще дойде подозрението, но никога не давайте място на едно подозрение в душата си. Гледайте да имате в душата си една вярна представа дали това е вярно, или не. И вие, като знаете дали е вярно, или не, не се произнасяйте, но се радвайте в себе си, че сте разбрали истината. И човек, щом разбере, че някои неща са прави или криви, пак да е спокоен. И да остави правите или кривите неща. Да не се обезпокоява, но да знае, че това, което мисли, е вярно. Вие сте на едно изпитание - ако дойде един ваш брат и бръкне в джоба ви, и извади хиляда лева, той бъркова да те опита. Ти изведнъж ще му кажеш: “И ти ли, мой брат, ме обираш като другите?” Ти тогава нямаш понятие за твоя приятел. Макар и всичкото ти имане да ти вземе, ти никога не се съблазнявай, че иска да те окраде. Каквото и да се случи в света, да не се усъмниш в онзи, който те обича. Да не кажеш: “Разбрах, че и тук няма правда.” Писано е: “Всичко, каквото се случи на онези, които любят Бога, ще се превърне за тяхно добро.” Бръкнал някой в джеба ти - за добро е. Казал ти някой лоша дума - за добро е. Казват добро за вас - то е за любов. Лошите работи са за добро, а добрите работи, които са казани, са за любов.

Та казвам: Заради Любовта на Господа почнете да работите така през тази година. 365 души трябва да обърнете непременно. Ако не ги

обърнете, в Царството Божие не може да влезнете. 365 хубави мисли трябва да приемете, 365 хубави чувства трябва да приемете и 365 хубави постъпки трябва да направите. Това непременно да направите. Това е възможно. Тези мисли, чувства и постъпки ще ги отбележите в една Свещена книга! И ще напишете на книгата такова заглавие: "Моят пръв опит да постигна и разбера Божествената Любов". И после ще отваряте и ще четете тази книга. И тогаз, като опитате, като разберете работите, ще оцените доколко нещата са верни и доколко не са. Аз искам тези неща да ги направите, за да се убедите. Не да ме убеждавате, не да ги казвате на мен. Това ще стане по закона на пълната вътрешна свобода. Трябва да бъдете крайно свободни. Да няма никакво притеснение. Това е една задача.

Като дойде човек да умре, как ще умре? Знаете ли колко мъчно се умира? Речеш да излезеш - има вързани конци от хиляди години. Тъкмо се подигнеш малко и пак се върнеш в тялото си както някоя пеперуда. Да не дойде време да умирате, да влизате и да излизате, но да бъдете напълно свободни. И какъвто апартамент изберете, да може да живеете в него. Ако ви се наложи, какъвто и да е - криво-ляво апартамент, не се ангажирайте да живеете в такъв апартамент, както сега. Вашите бъдещи апартаменти трябва да имат на изток три прозореца, на юг три прозореца, на запад три прозореца и на север три прозореца. Дванадесет прозореца трябва да има апартаментът ви. Всяка една стая, в която живеете, трябва да има дванадесет прозореца, защото в апартамента ви няма да изгрява слънцето, но то ще ходи наоколо, около вас. В този свят, в който влизате, слънцето не изгрява от изток и не залязва на запад, но ходи наоколо и никога не залязва. Та през всичките ви прозорци ще влиза Божественото слънце! Христос казва: "Аз съм вратата, и ако някой мине през Мене, ще влезе и ще излезе и паша ще намери." Трябва разбиране на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля.

Отче наш

Вие сте живели досега като калугери и ви е казано да не излизате навън. Аз пък сега казвам: Всички излезте вън в света, поне за да изпросите благодеяния за монастира.

7,15 ч. с.

14. Утринно Неделно Слово, държано на 15 януари, 1939 г., 5 ч. с., София, Изгрев. (Небето съвсем ясно, нашарено със своите украшения - звезди и месечинка, малко парче. Времето меко, топло. Вън, на поляната направихме гимнастическите упражнения.)

ОСНОВНОТО ПРАВИЛО

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще чета Евангелие от Марка, 4 глава.

Духът Божий

Христос зададе един въпрос: “Защо сте така страхливи?” Това море не беше много голямо море, в което биха могли да се удавят. То не беше нито като Черно море, нито като Средиземно море, нито като Атлантическия океан, но малко езерце като Рилските, малко по-голямо. Те бяха в една обикновена лодка. Аз се чудя как учениците му не знаеха да плават. Защо ги беше страх? Ако се обърне лодката, то поне да се научат да плават.

Има нещо в човека, което го спъва. Страхът е едно чувство, което спъва човека. И ако страхът не се впрегне на работа, създава се една голяма неприятност. Някой път това чувство така се развива в човека, че човекът го е страх да седи сам вкъщи. В тъмно му се привиждат видения. Или като пътува в гората, големите чукани му се привиждат хора, разбойници.

Разправят ми един пример. Един евангелски проповедник проповядвал, че човек трябва да има вяра, да бъде смел, решителен. Един ден жена му го накарала да чисти лук. Като рязал лука с ножа, клъцнал ръката си и потекли две капки кръв, и той паднал на гърба си. И този проповедник, който е свършил в Америка, един от най-способните - знаел 4-5 езика, с образование, знаел английски, френски, гръцки, турски и еврейски - от страх припада.

В романа героинята все от нещо ще припадне. И като припадне, считат я за голяма героиня. Казвам: Ако човек не свърже страха с чувството на разумността, страхът може да му създаде и много големи неприятности в живота. Страхът в живота си е изиграл своята роля, понеже той е завземал едно от най-видните места в животинското царство. Той е едно чувство, което изразявало справедливост. Страхът всичко решава. Онези, които са имали страх, казвали на слабите: "Да бягаш, нищо повече!" Не аргументирай, щом си слаб - бягай! Колкото си по-далеч от опасността, толкоз по-добре. Страхът казва: "С учен човек не се препирай, но като е учен - надалеч стой." Обаче това чувство, което у животните е решавало най-важните въпроси, спасявало е живота им, в човека вече отива на заден план. В човека има нещо друго. Някой път у него се явява някое чувство на тщеславие, да мисли, че е много силен и си изпаща.

Знаете ли, има една приказка из българския живот. Връща се един мъж и разправя на жена си, и казва: "Днес утрепах една мечка. Като я ударих с ръката веднъж, търкулна се." Жената казала: "Не беше ли те страх?" "Как ще ме е страх?!" Тя била малко шегобийца. Вечерта свързала една тенекия с едно въже и оставила я далеч. Казала на мъжа си: "Роднините на мечката дойдоха, искат да те видят." И чрез въжето потътрила тенекията. Мъжът казал: "Кажи им, че аз бях горе на крушата. А тя беше до крушата и като се покачи, падна и се уби."

Страхът е свързан с лъжата. У децата и у другите всички бели и черни лъжи все се дължат на страха. От научно гледище Адам, като направи една малка погрешка, той се скри и така се извини. Казва му Бог: "Защо не дойде, аз когато те виках?" "Убоях се, уплаших се." "Че защо те е страх? Да не би да си направил една малка погрешка?" И в какво седеше погрешката? Понеже жена му ходела по научни изследвания из райската градина, намерила един непознат плод, вкусила от него. И той е вкусил от този плод. А пък според законите имало комисия в рая - всеки плод трябвало да се преглежда, да се тури на него печата на рая и тогаз да се яде. Адам ял без печат този плод и

се скрил под шубрачката. Господ най-после го намерил под шубрачката и го хваща. Та казвам: Трябва човек да си образува един навик, за да се справи с едно чувство. Не че страхът е безполезен. Полезен е на своето място. Най-много болести се явяват от страх. Когато той се развие чрезмерно, човек не може да седи вкъщи, на каруцата не може да се качи.

Преди години една учителка от Варненско пътуваше с мен на една конска талига. По едно време тя вижда няколко бивола далеч. Биволите бяха 300 метра далеч. Тя скочи от каруцата да бяга от биволите. Казах є: На каруцата си в по-голяма безопасност, отколкото като скочиш. Тя хукна да бяга, за да се избави от биволите.

Някои от вас ви е страх от сиромашията - че не останали пари в касата. И почват да се вдигат космите ви нащрек. Или когато влоговете ви са изтеглени от банката и няма на какво да разчитате. Имаш страх от глад и казваш: "Гладни ще умрем." Казвам: Страхът е едно особено чувство. Той кара човека да слезе от Божествената каруца и да уповава на себе си. И вследствие на това се раждат най-големите противоречия на света. Първото нещо е: в Писанието се проповядва, че човек трябва да бъде смел, решителен, трябва да се бори, да разсъждава. Който и да е от вас, излезте вечерно време и веднага ще усетите един страх. Няма опасност вечерно време, но пак ви е страх. Докогато човек [не] се справи с това чувство, със себе си, не може да има мир. Например всеки може да ви смути, като ви каже "Баща ви почина." И без да проверите, вие повярвате и се разплачете. И след половин час ви кажат, че не баща ви, а друг някой починал. И всичките хора страдат от непроверени факти, от речено-казано. Има и непроверени неща и в самия човек. После има шепотници духове в човека. Духовете му говорят. От тия духове трябва да се пазите. Писанието казва: "Изпитвайте духовете." Христос казва: " Нечистият дух, като ходил по безводните места, затъжва се и иска да се върне в мястото, където е бил." Взел седем духове и се върнал. И на онзи човек положението е било седем пъти по-лошо.

Най-първо трябва да изучавате закона на внушението. Всички съвременни хора са изложени на закона на внушението. Никой не е свободен. Много пъти вършиш нещо по закона на внушението. Може да хипнотизират един човек и да му внушат да направи след 6 месеца престъпление. И като дойде това време, прави престъпление. Чрез закона на внушението могат да ти внушат, че си болен, че си туберкулозен, че имаш някоя буца в корема, в стомаха, че няма да свършиш добре, че ще ти се случи нещо, че ще умре баща ти, майка ти, че ти няма да се спасиш, ще погинеш в ада. И казваш: “Дали аз ще бъде спасен?” И то не невежите, а най-учените, най-религиозните хора са подложени на това.

Казва Христос на Петра: “Искат да те изпитат, но аз те моля да не оскудее вярата ти.” Силният Петър три пъти се отрече от страх и казва: “Не го познавам този човек, не съм от тях. С тези хора не се занимавам.” И когато го погледна Христос, той съзна погрешката си и плака. И на друго място в Писанието се споменава, че пак останал този страх у Петра. Като бил между езичниците, на едно място апостол Павел го изобличил за този му страх. Когато нямало евреи, Петър ял и пил с езичниците, но като дошли веруюющите от Ерусалим, той почнал да страни от езичниците. Апостол Павел му казва: “Не е хубаво което правиш.” Та трябва да се справя човек.

Сега е настанало време, когато човек трябва да се справя със себе си. Няма по-мъчна работа в света от това да се справиш със себе си. За да бъдеш герой, трябва да знаеш, трябва да имаш светлина, да виждаш какво е истинското положение на човека. Има ред факти, които показват какво може да свърши страхът. Един ходил в кръчмата и се напил и вечерта минал по един голям бряг, по едно дърво, което било толкоз тясно, че можел да падне и да се убие. На другия ден, като видял през какво дърво е минал, от страх му побеляла главата - как не се убил. Та вие постоянно се плашите от неща, които сте минали, като видите през каква голяма опасност сте минали.

Някой път е хубаво да направи човек опит да се излекува от страха. Преди години един американец искал да се спусне от тщеславие от Ниагарския водопад, понеже нямал опитност. Турили го в една бъчва и го спуснали. И го въртяла водата във водопада, и като го извадили от бъчвата, питали го: “Как се чувстваш?” Той казал: “И целия свят да ми дадат, не влизам вече в бъчвата.” В дадения случай този човек нямал понятие за това. Но този страх, въртенето на тази бъчва му подействало дълбоко. Нещо може да се случи в живота ви и после не може да се освободите от тези впечатления. Та най-първо учете се да се освобождавате от впечатленията.

Никой път не правете прибързано една работа. Обмисли я. Искаш да тръгнеш на път - не бързай да тръгнеш. Искаш да направиш една работа. Не бързай, обмисли хубаво. Искаш да направиш една къща. Имаш 20 000 лева. Казваш: “Оттук-оттам ще взема.” Най-първо той има голяма вяра, като че всичко ще направи. Но случи се така, че той започне и освен че не може да направи къща, но и двадесетте хиляди лева, всичко отива напразно. Не предприемай да градиш една къща, докато нямаш достатъчно средства. И после не прави двуетажна къща, та после да имаш наематели. Той мисли, като си направи къща, да си има наематели и да се осигури. Нямала си баба работа, и си купила прасенце. Най-голямото нещастие, което може да сполети човека, това са наемателите - това е, което аз знам - неразбраните наематели. Направи си една къща, в която ти сам да живееш. Не прави къща за хората да живеят. От мене един съвет. И ако ти се хареса къщата, в която ти можеш да живееш добре, тогаз направи друга, но никога не прави за другите, преди да си направиш за себе си да живееш най-малко десет години. А пък сегашното правило, сегашната житейска мъдрост казва: “Като направиш една къща, първата година я дай на враговете си, дай я на приятелите си и най-после за себе си.” Хората трябва да бъдат умни. Господ, който е създал света, Той не е мислил един ден само, но през цялата вечност. И всяко нещо толкоз дълго време го е обмислял, че всичко, което

може да изпъкне, е взето предвид в Божествения план. И човек мисли, че с вяра всичко може да стане. Казваш: “Лесна работа е.” Ти казваш, че вярваш. Че ако искаш от Бога нещо, което не е разумно, как ще ти го даде? Има много неща, които не са потребни в живота.

Пазете следното правило: Всичко онова, което човек върши в света, добро или зло, то ще се върне върху човека. Такъв е законът. Човек трябва да живее добре, се казва, понеже доброто ще се върне. Не живей зле, понеже злото ще се върне върху тебе. Всичко, каквото прави човек, ще се върне. И тогаз съвременното противоречие, което съществува в света, не е нищо друго, освен резултат на закона, че действията на народите, на хората се връщат. Обясняват го с карма. Казват: “Така е писано.” Нищо не е писано. Не го е писал Господ, но ти сам живееш разпуснат живот. Ако баща ти е живял 30-40 години разпуснат живот, той не може да очаква да има добри синове. И ако майка ти е живяла разпуснат живот, не може да очаква свестни дъщери. Нейният живот ще се отрази върху тях. После ти си религиозен, но с глупави възгледи. Не си научил себе си както трябва. И като научиш хората така, твоите глупави работи ще се върнат не само върху тебе, но и глупавите работи на тези, които си обърнал, и те ще се върнат отгоре ти. Представете си един майстор, който крои. Един шивач, който като крои, разваля плата. Знаете ли колко шивачи има, които плащат плата.

После едно правило дръжте тази година: Пазете се от белите лъжи! Пред мене явно ме лъже. Например разправя ми един сън, който е лъжа. Доста опашки е турил в съня. Казваш: “Десет мечки видях насън.” - Аз, в сън колкото съм сънувал, повече от една мечка не съм виждал. При мене - смелия, е идвала една мечка, а пък при тебе - страхливия, защо ще дойдат десет? После казва: “Аз видях ангел с големи крила.” Няма какво да дойде ангел при тебе и да се излага. Някой казва, че видял нещо. Видял някой ангел. В България ми казваха: “Видях Христа.” Питам го: “Как Го видя?” Казва: “Облечен беше Христос в шопска бяла дреха.” Значи Христос в България, при

вас е бил с шопска дреха. От всичките неща, които аз проверих, само на едно място в Сливен една жена ми разправи за един сън, който намерих, че е верен. Този сън седи в следното. Една благочестива жена - извикал я Христос. Тя се молила дълго време да є даде Христос някоя дарба. Повикал я Христос насън и є показал едно място и казал: “Това е гроб. Като минеш през този гроб, през тези страдания, аз ще те приема и онова, което искаш, ще ти дам.” Някоя сестра казва, че я срещнал Христос и я помилвал по лицето. Такива работи няма. Аз не вярвам в това. Христос не се занимава с галене. Не, не, не се лъжете! Той ще ти каже: Този път, по който ходиш, е прав или - не е прав. Така, както постъпваш, не е добре. - Сега аз не отричам онова, но казвам ви при какви условия ще се прояви. Казват, че в края на века Бог ще каже на едни, които са живели съобразно Неговия закон: “Елате вие, които сте живели добре!” И ще ги благослови. Тези, които са живели съобразно Волята на Отца, ще ги благослови, а на другите какво ще каже, няма да кажа.

И после друго едно нещо. Мнозина от вас, гледам, че скърбите не намясто и плачете не намясто. Ако искате да плачете, имайте си една стая за плач и се отделете, и там плачете. Та никой да не ви вижда, когато плачете. Какво ще ви помогнат хората като плачете? Хубаво е да плаче човек. Че когато ме хване хрема и плача, мислите ли, че аз от скръб плача? Колко пъти аз съм плакал, но това е преструвка. Хрема те хване и плачеш. Това не е плач. Това е лечебен метод.

Та казвам, влезли сте в училището. Как ще свършите изпитите? Като отидете в невидимия свят, ще ви подложат на изпитание. Вие искате слава. Онова, което ще му даде небето на човек, той трябва да го е заслужил. Всички вас ще ви пробват. Ако вие при най-малките изпитания не може да издържите, какво място ще ви дадат в невидимия свят? На силните хора дават най-трудните работи. На някой инженер му дават да построи някой мост, някое здание, а пък на онези, които не знаят, не им се възлага такова нещо. И на верующите се дават трудни задачи. Може да ти се даде такава една

задача от невидимия свят. Защото всичко става от невидимия свят. В невидимия свят, вие, при слизане, сте обещали да не се жените като слезете на земята. Така е писано в атестата ви. Но като сте слезли на земята, яви се един княжески син и ти пише сладки думи, сладки писма: "Ти ще спасиш душата ми, ще ме повдигнеш!" И тя се решава да се ожени за него. Питам: Издържала ли е тя изпита си, тази душа? Онова, което Бог не е съчетал, не го съчетавайте. Сега аз не говоря за женитбата. За бъдеще трябва да имате предвид: Всяко едно съединение между мъж и жена, което става без любов, е едно престъпление. В света може да го правят и ще си понесат последствията. Ако вие го правите, и вие ще си носите последствията. Всякога любовта трябва да бъде не човешка, а Божествена. Ще питаш Господа и тогаз ще се жениш. Ще се жениш, но ще кажеш на Господа: "Да живея ли с тази жена, или да не живея?" От какво произтичат всички неприятности в света? От онези неестествени съчетания между мъже и жени се родиха всички престъпници, които сега съществуват. Те се родиха от безлюбие. Всеки един престъпник е роден от баща и майка, които са нямали никаква любов, и е роден от безлюбие. Тогаз в какво ще седи Новото Учение? В какво ще вярваме? Как ще служим ние на Бога? Вие искате да служите на Бога. Така лесно не се служи. Ако човек не може да вдигне своя кръст и да разсъждава добре, какъв герой ще бъде той и как ще го посрещнат горе на небето с лаврови венци? Там не посрещат ония, които не са живели добре, а само тези, които са живели на земята по любов. Като царе ги посрещат, угощение им дават.

Сега казвам: Ако тази година не можеш да научиш закона на Любовта, тогава всичко е напразно. Ще кажете: "Трудим се." Когато се мъчиш, тогава няма избор. Това е законът на необходимостта. Да се трудиш, това е по закон. Каквото ти закона определи, това ще правиш. По закон никой не може да се спаси. Който живее по закон, за земята живее. Ти само по пътя на свободата, на истината можеш да бъдеш един верующ, да живееш както искаш и си свободен да

работиш. Тази година проверявайте всички неща, които вършите, дали ги вършите по закона на необходимостта, по закон ли ги вършите, или по пътя на свободата. Да не се месим във вътрешния живот на другите. В закона на необходимостта можем да се месим. И в закона на законността трябва да се месим, а пък в пътя на свободата трябва да оставим всеки един да си постъпи както Бог го е научил. Постъпи както Бог те е научил. Защото, ако постъпиш както някой ще ти каже, винаги ще направиш една погрешка каквато и да е, който и да си. Апостол Павел казва: "Не го казва Господ на мене, но го казвам аз. Не ми е заповядал Господ." Сегашните верующи казват: "Господ ми каза да ти кажа." Не му е казал Господ. Не е въпрос да се съдят хората. Ние мислим, че по закона на съденето ще постигнем нещо. Не. По закона на съденето нищо не може да се постигне. Човек, който не е живял по закона на свободата, на истината, той свободен не може да бъде, не може да работи.

Та казвам: Вие искате да работите. Някой път казвате: "Учителя каза, че тая година има всичките условия." Всички условия има, ако вложиш закона на Любовта. Законът на Любовта се отличава по следното. Когато Илия отиде на планината, имаше три фази в неговия живот, които му показаха къде е свободата. Най-първо стана голям трус. И Писанието казва, че Бог не бе в труса. Стана голяма буря. И Бог не беше в бурята. И най-после Илия чу тихия глас на Бога, и като го чу, си закри лицето. Та казвам: В онзи тихия глас, който променява човешкото естество, дойде съзнание в него. Светлина нова го озари. Като чуе човек този глас, изменява се.

Някой път гледам колко много човек трябва да бъде внимателен, когато говори. Аз даже не мисля да ви говоря това. Майката изпраща детето си и казва: "На никаква градина да не се спираш! Направо на училище да отидеш!" Но градината на Петко Стоянов има хубави плодове: ябълки, круши. Спира се детето. Хрумва му една идея. Гледа дали има пазач. Почва да оглежда, съобразява се. Някой път има някои дървета близо до плета и край пътя е паднал плод. Едната

ябълка детето изяда, а другата туря в джоба за майка си. И не казва на майка си как го е взел плода. И казва є: “Тази круша ми я даде един приятел и аз те обичам, и ти я нося.” И майката казва: “Колко ме обича това мое дете!” - и го помилва, погали го. Гали детето, което обича да лъже. Детето трябва да каже: “Край плета беше паднала. Едната круша изядох, а другата ти давам на тебе.”

Да ви определя в какво седи престъплението на човека. Престъплението не може да се забележи - то не е вече от умствен характер. Представете си, че видиш една красива жена, млада мома. Виждаш чертите є, очите є, с тънки вежди е. Сега веждите ги правят скубани, за да се покажат, че имат интуиция. После устата правят червени. И за тая цел ги намазват. Къщите трябва да се мажат. Не е лошо. Но в красивите моми тези козметически неща ги няма. Там всичко е намясто. И на момъка му прави впечатление тая красива мома. Той има желание, иска да вкуси тази красота, иска да я целуне. Това не е вече на ума, [а] на сърцето. Най-първо се възхищаваш, после искаш да опиташ дали е сладка. Щом я целунеш, дойде престъплението. Тази красива дъщеря си има баща, братя. Ако я целува всеки, ще се развали мазилката на тази красива дъщеря.

Следователно по закон ти имаш право да я целунеш по един начин: отдалеч ще простреш ръцете си към нея и после ще целунеш пръстите си. Когато целунеш едно същество, ти с това му причиняваш една скръб. То си чисти лицето - ти му разваляш настроението, ти си дал вече повод за престъпление. С тази неестествена постъпка ти не си спазил свободата є. Тази мома е свободна. Нея има право да целува само слънцето. А пък зад слънцето е Господ, Който го е създал. Ти не си го създал. И ако искаш да я целунеш, трябва да питаш Господа позволява ли да целунеш тая красота. От невидимия свят ще дойде ангел да даде разрешение. Аз говоря за дълбокото вътрешно разбиране. Та някой път ангелите са поставени на голямо изкушение. Господ някой път не ги праща на земята, понеже много ангели, като дойдат да помогнат на човешките

души, се влюбват и се оженват. Много ангели са останали на земята и са загазили. И цял един милион ангели има, които са били пратени да помагат на човечеството, но са загазили и са се оженили. Някой път Господ праща някой ангел в изключителни случаи, когато някоя душа е доста загазила. И Господ ще изпрати един ангел, и той ще дойде. И като я изважда от калта, ще я заведе при извора на живота. И ще я измие. Тя ще плаче. И като я измие, и погледне красотата є, ще я целуне. Ангелът се е пожертвал в случая. Самият ангел я е изчистил и ще я целуне. Когато извадиш една душа от тинята на живота, ще я измиеш, ще я целунеш и ще я върнеш в живота. Тогаз ще я целунеш. А пък сега, като срещнеш една мома, искаш да я целунеш. Това са обикновени светски целувки. Не давайте цена на целувката. То е нещо свещено. Тези уста, от които излиза Словото Божие, са нещо свещено. Да посветите очите си на Господа, ушите си, устата си, сърцето си - всичко на Господа да посветите. Та всичко, което вършим, да бъде благоприятно на Господа. Господ да се весели, а ние да се радваме. Господ казва: "Всички трябва да бъдете съвършени." И който свири трябва да бъде съвършен. Съвършен трябва да бъде човек. И езикът трябва да бъде съвършен, и очите трябва да бъдат съвършени. Като видиш нещо, да го видиш безпогрешно. Като чуеш нещо, да го чуеш безпогрешно.

Аз не искам сега да туря едно препятствие, не искам да туря и една съблазън. Даже така, както представям работите, има една опасност за онзи, който не разбира. Целият наш живот е изопачен. Има нещо изопачено в света, което трябва да изправим. Например тези влюбените хора, момите и момците, като се влюбят, отде забелязват, че момъкът я погледнал накриво? В какво седи кривото? Тя казва: "Не ме погледна добре, както трябва." Защо? Значи има един поглед, има една линия в любовта, която се смята за престъпление. Тя казва: "Той не ми се усмихна както трябва. Не ме поздрави както трябва. И не се ръкува с мен както трябва. Не ме прегърна както

трябва.” Сега аз не засягам обикновения живот. Обикновеният живот, както го живеят, той си е намясто. То си е тяхна работа.

Има въпроси в живота, които трябва да се изправят. Нали сте били ученици, как са ви поправяли погрешките по български език? Големи мъчнотии имаше, когато имаше “э”, “ъ”, “ы”, “и” с точка, ери. Всички ученици трепереха. Те не знаеха къде да турят “и” с точка. Всички трепереха. И не знаеха къде да турят “и” осмерично. Та горкият не знаеше кое “и” да тури. Някъде “ы“ или “я”. А пък сега доста опростотворено е. А тази небесната азбука е много сложна. Там има по-мъчни работи от ери. Че ако учите английски език, той е много мъчен. Много мъчно е да се учи английски език. Всяка дума, като я учиш, ще я сричаш. А пък има 3-4 букви, турени колкото за украшение. Всяка една дума трябва да знаеш как да я сричаш и как да я пишеш. Даже един учен англичанин не знае как се пишат думите. Искат да направят английски език фонетичен - да се пише както се чува, но много е мъчно да се поправи един език. Всички тези мъчнотии в английския език пък дават една дисциплина. Всеки англичанин, като срича, развива своята памет.

Има нещо, в което може да се уверите. Вие трябва да турите целия си ум в действие, а не само ума в предната част. В нас само предната част е умствена - това поле на челото, дето умът работи. А пък онова, покритото с косми, е в запас. И даже Божествената Любов в човека не е умствена способност. Умът няма да те учи как да обичаш. Това е закон само на човешката душа. Писанието казва: “Да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.” Под думите “с всичката си сила” се разбира с всичкия си Дух. Кой ще ти каже как да възлюбиш? Като дойдеш до сърцето си, то ще ти каже как да Го възлюбиш. Умът ще ти каже как да Го възлюбиш. Сърцето знае как да обича. И умът знае как да обича. Но сърцето няма да обича както ума. И умът няма да обича както душата. И душата няма да обича както силата. Има четири степени в Любовта. Ние едва знаем сега “да възлюбиш ближния си

като себе си”. Това е още предисловие за Любовта. А пък онова да възлюбиш със сърцето си, с ума, с душата си и със силата си - това е идеалното. А пък сега е казано само да възлюбиш ближния си като себе си и да възлюбиш врага си. Как ще възлюбиш врага си? Като дойде, ще го нахраниш, ще го напоиш, ще му дадеш огън. Като падне в ямата, ще го извадиш. Един враг няма какво да го прегръщаш, да го целуваш. Тази любов е едно изключение там. Ще му окажеш най-обикновената помощ, която заслужава.

Та трябва да се впрегне човешкият ум и човешкото сърце. Понеже влизаме в живота, от невидимия свят ви приготовляват. Вие, като влезете в другия свят, там ще се учите на тая любов. Като влезеш между съвършените хора, там ще ги обичаш така - с тая любов. Съвършения човек ще обичаш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. А пък несъвършения ще го обичаш като себе си. Ти си един от тях. Като отидете в онзи свят, ще се учите как да обичате със сърцето си. Вие казвате, че сте обикнали някого със сърцето си. Но този, когото обичате, съвършен ли е? Той утре ще ви изневери. Ще обичаш един човек, който никога няма да ти изневери. Той трябва да е така устойчив, както Бог е устойчив. Като обичаш Бога, Той никога няма да ти изневери. Бог никога не ни изневерява, а ние изневеряваме. За нищо и никакво креснеш.

За да бъдете свободни, за да се освободите от страданията, трябва да имате любов. Вие не можете да се освободите от страданията, докато вашата душа, вашият ум, вашето сърце и вашата сила не са ангажирани в любовта. Единственото нещо, което може да ви избави от страданието, е Любовта. Извън Любовта щастлив живот не може да съществува. Скръбта в света идва по единствената причина, че това място, което се заема от скръбта, не е запълнено с любов. Там, дето няма любов, има скръб. Трябва да се радвате тогаз. Скръбта е един подтик да се работи на земята. Ние сега се възпитаваме. Новият свят, който иде, няма да бъде такъв. Новите хора, които ще се родят, които в бъдеще ще живеят, ще бъдат съвсем други. Някой идва и ми казва:

“Я ми докажи.” Няма да ти доказвам. Няма никакви доказателства. Има една бучка захар, близни и ще видиш какъв вкус има. Няма какво да ви доказвам. Има неща позлатени. Има една религиозност позлатена. Даже една стохилядна част от милиметъра не е позлатена. Казват “златен часовник”, но след 3-4 месеца ще се изтърка. Това, което носиш, да е златно, а не позлатено. Инак всеки 5-6 месеца трябва да го позлатяваш. Защо да носиш една религия позлатена?

Що е Господ? Само онзи е Бог, Когото можеш да обичаш с ума си, със сърцето си, с душата си и със силата си. Когато намериш, че в твоята любов всичкото ти сърце, ум, душа, сила са ангажирани - това е Бог. И Той ще те послуша. Когато се молим без любов, нашата молитва остава без глас и без слушание. Когато Бог създал света, Той е дал общо благословение в света. Но ако се молиш без любов, твоята молитва няма да бъде чута. Ти ще се помолиш и ще оставиш Бога свободен - както Бог благоволява, така да направи. И няма да правиш въпрос. Аз гледам, че някои казвате: “Учителю, не може ли да кажеш на Господа за мене?” Не! Лицеприятие няма. Вие искате да отида да кажа на Господа: “Тази сестра е много напреднала, този брат е много напреднал.” В какво е напреднал? Че тогаз ще дойдат отгоре и ще видят, че сърцето ви, умът ви, душата ви и силата ви не са ангажирани в Любовта. Тогаз това е лъжа. Някой път казвате: “Учителю, ти всичко знаеш.” И след като им кажа нещо, понеже всичко зная, те казват: “Кой ти го каза?” Значи и аз, излиза според тях, съм един, комуто трябва да съобщават кореспондентите това или онова.

Сега аз искам само да изнеса принципите, но искам да ви оставя свободни. Ни най-малко не искам да реагирам. Вие можете да си живеете както обичате. Нямам нищо против. Но и като почнете да страдате, не ми се оплаквайте. Вие казвате: “Свободни сме.” Тогава не се оплаквайте. Тогава ще признаете, че щом се оплаквате, има нещо, което не е както трябва. Някои ме питат - светски хора ме питат: “Как ги търпиш?” Рекох, аз не ги търпя. Аз сега се уча на търпение. Уча се

от тях. Дойде някой и ми разправи нещо както не е. И аз виждам - показали му едно малко бръмбарче и учителят го увеличил 100, 200 пъти и онзи ми носи бръмбара и ми казва: “Виж колко е голям бръмбарът.” И аз виждам, че това е много малко бръмбарче. И казвам: “Много се радвам, много е голямо.” И аз го намалявам до естествената му големина, и то остава едно малко бръмбарче. Той казва: “Много е голям бръмбарът.” За него е голям, за мене е малък. Някой казва: “Чуден е Господ. Колко е малко слънцето, а цялата земя огрява!” А това малкото слънце аз го увеличавам. Аз смятам, смятам и увеличавам, и намирам, че това малкото слънце е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от земята, но е на толкоз далечно разстояние, че се гледа малко. Но не е така малко. То е голямо. Господ, за да ни позабавлява, големите работи ги прави малки, а малките големи. И ние мислим, че големите работи са малки, а пък малките работи - големи.

Та казвам: Не считайте една малка ваша погрешка, че е малка. Онази динамичната сила, влезнала в най-малката ви погрешка, в някоя пукнатина, достатъчно е в един ден да ви създаде нещо, от което дълго време да не можеш да се освободиш. В себе си изправяйте погрешката си. И казвам сега на вас: Господ от вас иска три неща: да не лъжете себе си, защото е невъзможно, и мен да не лъжете, и Господа да не лъжете! И всички дръжте това правило. Три неща искам. Това да го турите като правило! Ще го турите вкъщи. Себе си няма да лъжите, ближния си няма да лъжете и Господа няма да лъжете! Ще имаш една карта написана. И ще четеш на картата: Няма да лъжеш себе си, няма да лъжеш ближния си и няма да лъжеш Господа! Може да я държиш в джоба си. Ще я извадиш, ще я прочетеш и пак ще я туриш в джоба си. Тази година си направете по една карта. Ще направя проверка. Най-първо и аз ще си направя една такава карта и ще си я туря в джеба. Това е Новото Разбиране! И това не е за черните лъжи, а за белите, защото всичкото е в белите лъжи.

От черните вие се стремите да се освободите. Ще извадиш картата и ще кажеш: “Няма да лъжа!”

Често ме срещат някои и ми казват, една сестра ми каза: “Виж тези сестри - тук няма добри сестри.” Значи само тя останала праведна сестра, а пък другите не са. Или някой брат може да ми каже така. Така не се разсъждава - това е интимно. Нямаше какво да ви говоря тези работи. Тази сутрин исках да ви чета от тая книга. Но като поседях малко, понеже има голяма глоба, ако се оттегля от пътя, реших си да им направя една услуга, защото зная, че скоро ще ви глобят, ако не изпълните това правило. Че ти, ако лъжливо се закълнеш, колко години затвор се предвижда? Три години. Ти си един чиновник. Ако три години вземаш по 40 хиляди лева, то са 120 хиляди лева. Струва ли си за една бяла лъжа три години да те затворят и 120 хиляди лева да изгубиш? Това, което повдига човека е: като дойде до лъжата, спри се! Ние много пъти казваме неща преувеличени. Казвате, че опашката на лисицата е 45 метра дълга. Кажи си: “Тази опашка няма да я представя толкова дълга.” Мога да ви представя небето такова, каквото не е. Както и да ви го представя, то не може да се представи. То е извън човешките понятия. В небето ти, като се отдалечиш от един човек, не можеш да го познаеш. В небето хората се познават само като се обичат. Иначе всички си приличат. Всички са така красиви - външно си приличат.

Та казвам, този закон да бъде и тук: Нека Любовта да бъде един стимул за вас, а не страхът. Понеже ние сме свикнали досега да действаме от страх. Един евангелист, зимно време е и трепери. И го питат: “Как сте?” Той казва: “Много съм добре.” А той трепери. Той трябваше да каже: “Малко ме стяга студът, но се мъча да си изпратя повече кръв към студените пръсти.” Ти досега никога не си мислил за пръстите си. А пък сега, сега като изстинат, погладиш ги, помилваш ги малко. Затова ти изстинаха пръстите. Затова дойде студът. Някой път пръстът ти изгори. Ще вземеш масло и ще намажеш пръстите си. И ще кажеш: “Ще извиниш. Причиних страдания на тебе и на себе си.

Не бях внимателен.” Вие сте така свързани, че след като се причини вреда комуто и да е, и вие ще страдате. И вашият ред иде. Щом единият се радва, ще дойде и вашият ред. Радвай се с онези, които се радват и скърбете с онези, които скърбят. Трябва да се носи взаимно товарът. Някой път се спирате върху някои хора и казвате: “Еди-кой си човек е лош.” Не мислете така. Всички вие сте много добри, но не сте съвършени. Някои от вас говорите много добре английски, френски, но ако речете да пишете на тези езици, ще направите погрешки. Няма нищо от това. Някой път не сте се усмихнали както трябва. - Няма нищо от това. Ще кажеш: “Извинете, днес направих една погрешка. Днес ходих в гостилницата и яденето не беше както трябва. Боли ме коремът и затова не можах да се усмихна както трябва.” Има едно масло, което, като ядеш, сърби те, краста те хваща. Когато ти се каже “не го яж”, ти не го яж. По-добре малко сух хляб, малко сирене, малко круши, отколкото така сготвено, което нищо не допринася.

Та казвам следующето сега: Ще ходите по закона на Любовта! Всички трябва да станат съвършени. Аз желая всички да станете съвършени. И това ви е определено. Едно дете нали ще израсне? То ще израсне до 21 година и после не расте. Всъщност то расте и по-нататък, но по-слабо. Повече расте на широчина. От 40 до 120 години мозъкът му расте. Докато живее човек, той расте. Щом престанеш да растеш, ти си осъден на смърт. Радвайте се, че могат да растат умът ви, сърцето ви, душата ви и силата ви. Четири неща да има във вас, които постоянно трябва да растат. На стари години защо да не се занимавате с козметика - да се изменят веждите ви. Някои идват и казват: “Остаряхме.” От какво сте остарели? От знание ли, или от глупост? Ако сте остарели от знание, от любовта на сърцето ви, на ума ви, на душата ви и на духа ви, аз ви облажавам. Но ако сте остарели от безлюбие на ума, сърцето, душата и силата ви, аз ви съжалявам.

Писанието казва: "Всички ще се явим пред Неговото лице." Как ще се явим пред лицето на Бога? Ще повика Господ: "Адаме." Всекиго ще повика по име. Какво ще кажете тогаз? Желая, когато дойде Господ, да не ви намери като Адама под шубрачките - необлечени, но облечени. Апостол Павел се оплаква: "Да не би да се намеря гол!" Аз желая да бъдете облечени в дрехите на Любовта, в дрехата на светлината, на свободата в тези най-хубавите цветове. Да носите онази хубавата царска мантия, направена от Любов, от светлина, свобода. Желая на всинца ви да бъдете така облечени!

Сега на тази книга ("Форми в природата") да не є стане криво. Защото книгата ще плаче. После, да не є причиним страдание. (Прочете се от беседата "Абсолютна реалност", стр. 185, от същото томче.)

Ближният в случая е душата, която се проектира навънка. Ти обичаш огледалото за себе си. Огледалото не е реално, но понеже виждаш себе си в огледалото, тебе ти е приятно. Ще намерите и ще прочетете тая лекция.

Да благодарим на Бога, че светът е едно велико училище за нас. И ние не трябва да изпущаме ония хубави условия, които сега имаме. Божието благоволение е да познаем Бога във всичките му дела и Той да се весели в нас и ние да се радваме в Него.

Отче наш

Бог има всичкото разположение да ни помага. И ние трябва да имаме всичкото разположение и ние да работим за Него. Аз желая да ви помагам на всинца ви, но и вие трябва да помагате.

15. Утринно Неделно Слово, държано на 22 януари 1939 г., 5 ч. с., София, Изгрев. (Времето влажно, меко, мъгливо.)

ИЗПИТЪТ НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще ви прочета 13 глава от Първото Послание към Коринтяните.

Духът Божий

Размишление

Голямата тайна, която се крие в живота, седи в това да се задоволят всичките същества, които живеят на земята. Вярващият да се задоволи; онзи, който живее, трябва да му се дадат всички условия, които животът иска; и онзи, който мисли, и на него трябва да му се дадат условия. Това малкото дете, което е родено едва на един ден, где са неговите условия? Даже неговото съзнание не е пробудено. У него има един стремеж съвсем неопределен. Най-първо детето започва с един зов, с викане и не го знаеш какво вика. Най-първо, като се роди на земята, първото нещо е пискането. Преди да се роди то е било мълчаливо. Най-първо майката ще види дали ще кресне детето и ако кресне - човек ще стане, пък ако не кресне, заминава си - погребват го. А пък в живота на възрастния се иска обратното. Когато се роди човек, първото желание на хората е да кресне детето, да каже нещо. Каквото и да е, поне една дума да каже. А пък като стане възрастен човек, не кряска вече. Какво трябва да прави тогава? Тогаз пък му казват: Ти трябва да мълчиш. Сега да определя: Аз, като казвам "да кресне детето" разбирам, че трябва да заплаче. То е като артист. Детето на великия артист, което ще дойде да даде един велик концерт, с години го очакват. И всичкият идеал е да видят и чуят как ще пее той, как ще захване пеенето. И майката, и бащата казват:

Дойде певецът - ще запее нещо. Та първото нещо е той да пее, а пък второто - старият трябва да мисли. Първо ще пееш и хората ще си дадат своето мнение какъв си като певец. А пък старият се отличава с друго. Той трябва да е мислил преди да е говорил. Защото детето, като се роди, няма какво да мисли. Понеже девет месеца то като философ е мислило така дълбоко и нито думица не е казало. То все е мълчало и се е приготовлявало за своя концерт, като излезне как ще започне да пее.

Сега аз ще ви говоря за неща, които са реални, за които нямате никакво възпоминание. За първия концерт, който сте дали, никакви исторически данни нямате. Вие всички сте забравили това и сега майка ви и баща ви трябва да разправят за този концерт. А вие нищо не помните от него. Защо не помните и къде сте били при първия концерт, който сте дали? Сега аз го уподобявам на следното. В древността има един пример, който много пъти са го привеждали. Осъдили някого - той не бил прост човек, а учен човек - осъдили го на смъртно наказание. Царят бил много умен човек и казал за този философ: Ще му туря едно гърне с мляко на главата и философът трябва да обиколи целия град и нито една капчица от млякото да не капне на земята. И ако една капка не капне от млякото, ще му се опрости неговото прегрешение. А ако една капчица излезне от гърнето, той ще бъде осъден на смърт. Турили му гърнето на главата и той обиколил целия град и се върнал без да капне нито една капка от млякото на земята. Попитали го: Кого видя в града? Той казал: Никого не видях. - Той бил така концентриран, че не го интересувал външния свят. Та детето прилича на един такъв осъден пътешественик, който като върви, нищо не го интересува, само гледа едно - да не би да излее една капка от млякото. От сутрин до вечер той само за млякото мисли. Тук се появява едно противоречие. Може да кажете: Вечно все деца няма да бъдем. Вечно все няма да носим гърне на главата си и да мислим за него. Бива това ден, два, три, четири, докато обиколиш града, но щом обиколиш града и не излееш

млякото, какво трябва да правиш тогава? Сега мнозина питат какво трябва да се прави. Като се родите, най-първо ще носите гърнето, тоест ще пеете. Ако кажете първата дума, у вас започва животът. От първата дума ще зависи дали ще живееш или не. Много музиканти не са записали каква е тази песен, с която започва детето. Казват: Заплакало детето малко. Но с кой тон, те не знаят. Това е за онези, които не знаят да четат. Онези, които не знаят азбуката, които не познават музиката, за тях това е право, но онзи, който знае, той трябва да запише. Защото целият последующ живот зависи от първата песен. Ако се излее една капка от млякото, ти си осъден на смърт, ако пък не е излята нито една капка от млякото, ти ще придобиеш живота си.

Сега идвам до сравнението. Аз сега идвам до приложението на своя пример. Ти си пратен да обиколиш този свят, осъден си на смърт. Четиридесет, петдесет години ти ще обикаляш, а някои го носят гърнето и сто и двадесет години. Сега сравнението ще приложите малко по-далеч. Ние мислим, че няма никакво гърне на главата. Някои от вас искат да живеят много щастлив живот, да правят каквото си искат. Питам: Философът може ли да прави каквото си иска? На тебе ти е турена една присъда за смъртно наказание. Но има едно условие, че нито една капка не трябва да излезе от гърнето. Един от английските писатели - Шекспир, е приложил този образ малко по-другояче. Вие сте чели неговата комедия "Венецианския търговец". Този търговец се условил, че онзи, който му дължи, ако не плати навреме, ще отреже от него един килограм месо. Търговецът искал да се изпълни законът, понеже онзи, който взел парите, не си изпълнил условието, не ги върнал навреме. Съдията бил много умен и настоявал, казвал: Законът трябва да се изпълни - един килограм месо трябва да се отреже. Но казал той: Ще отрежеш точно един килограм - нито повече, нито по-малко. И ако отрежеш малко повече или малко по-малко, и твоят живот ще отиде.

Та казвам: Животът не трябва да се изгуби. Има едно вътрешно разбиране. Онзи, който не разбира, ще каже: Да става каквото ще, аз искам да си поживея. Но онзи, който каже така, ще излее гърнето. И защо умират хората? Щом се върне с гърнето, и го осъждат на смърт. Значи, излял е гърнето. Който е носил гърнето добре, той не умира. Следователно, ако на земята човекът е излял млякото, тогава човек умира. Това значи: човек не е живял както трябва. Значи, като е вървял, отвлякло се е неговото внимание. В света, в който живеете, има толкова примамки, че вие не знаете кое е полезно за вас и кое не е полезно. Вие минавате и мислите, че във всичко, което виждате има някакво благо. Но дали има благо за вас, то е въпрос. Аз съм привеждал този пример. На едно място съм виждал деца разиграват един паток. А той, горкият, си е отворил устата и нещо се мъчи. Четири-пет деца седят наблизо и се кискат. Аз отивам, казвам им: Какво правите? Те казват: Разиграваме този паток като мечка. Казвам: Каква е вината му? Те казват: Да не е толкова глупав. - И в какво седи наказанието? Те наболи царевица с игла на един конец и пуснали конеца. Патокът нагълтал зърната едно след друго и мисли, че е намерил голямото благо, което му се дава от невидимия свят. Но конецът не се късал и той седи, горкият, с отворена уста. Всички деца се смеят, кискат се. Казвам им: Колко пари искате да освободите тази мечка, да я пуснете да си иде в гората? Какво се ползвате вие от нея? Вие и да го подържите така, най-после ще се скъса конецът, но аз ще ви дам пари да си купите смокини и да си похапнете. А децата обичат смокини. И патокът, като малко дете, е искал да си похапне, но вие не сте му дали смокини, а зрънца на конец нанизани. Вие сте го излъгали малко. Те казаха: Плати ни, ще го пуснем. - Дадох им аз пари и им казах: Вземете смокини от бакалина. И като взеха децата смокини, казах: Отрежете сега конеца. Едно дете отряза конеца, патокът нагълта края на конеца, погледна ме и си обърна гърба. Казах му: Още веднъж да не ядеш царевица с конец вързана. И като намериш царевица, прегледай дали е вързана или не. Ако не е

вързана, гълтай тогава зърната, а пък ако е вързана, остави я настрани.

Често има опитности в живота, които приличат на състоянието на тази птица. Някоя дума, някое желание или мисъл приличат в ума ви на тази нанизана царевица с конец - и те създават същото положение. Веднага трябва да разграничиш тези мисли или желания. Ти усещаш едно вътрешно ограничение. Тази мисъл или това желание са вързани. Злото не е в царевицата, не е и в конеца, и в децата не е. Къде е злото тогава? Този паток е искал само малко да си похапне. Няма никакво престъпление в това. В реда на нещата е. Че децата искат да си поиграят малко, и това е в реда на нещата. Къде е престъплението? Има ли престъпление? Аз зная, че и да не бях минал оттам, те все щяха да го освободят. Понеже този паток принадлежи на един съсед и оттам щяха да го потърсят. Аз не му записах името на патока - от кой полк беше, от кой батальон, от коя дружина или коя рота. После, не записах и кой му е господарят, за да имам съществени данни, че еди на кого си принадлежи. Но втори път съм решил, като намеря този паток - втори път не ми се е случвало, но ако се случи - ще му запиша името и ще го попитам дали е същият войник.

Но казвам: Важното е, че животът е вложен в човека. И човек трябва да живее. А пък светът, макар че е толкова красив, има много изненади за човека в него. Онези от вас, които сте влезли в живота, душите, които идат да се въплотят, все ги излъгват. Онези, които са на земята, никак не им казват истината както трябва. Всички хора, които се въплотяват тук на земята, животът не им е представен така, както е. Казвали са им: Като дойдете на земята, тук е рай. Майка ви, баща ви ще ви обичат, сестра ви, братята ви - също, няма да оставят прах да падне отгоре ви. И ще ви говорят най-сладките думи, ще ви галят. И онази душа си казва: Чакай да видим този рай на земята. Как живеят там, да го видим това. И вие сте все от тези, които сте дошли да видите този рай. И сега се намирате в чудо и казвате: Той не е такъв, какъвто ни го представляваха. Това е външната страна на

живота. Животът не е място на външно зрелище, но той представлява от себе си една школа. Когато ви кажат, че училището е красиво, това не подразбира, че там няма мъчнотии. Там има трудни предмети, които трябва да се проучват. Някой път ще седиш с часове, има трудни задачи за решаване. И ако не сте научили урока, учителят ще ви тури единица, двойка и не ще можеш да минеш от едно отделение в друго. После и вашите другари ще ви се смеят, че не сте способни. Вие сега сте религиозни. Някои от вас мислите да умрете и да отидете в онзи свят, а пък законът за онзи свят е такъв: Влезнеш в този свят и най-хубавото те привлича. Тук на земята, ако знаеше човек какво щеше да се случи с него, той не би дошъл. А пък за да идеш на онзи свят, там няма да те приемат. Там ще видите как сте разбирали земния живот. И ако ти си разбрал земния живот с всичкото му противоречие, те ще те приемат, ако не си го разбрал, няма да те приемат. Ще кажат: Ние не искаме хора, които не разбират живота. И ако четете Откровението, в една от главите се казва: "Сине человечески, откъде са дошли тези с белите дрехи?" И отговорът е: "Тези са, които дойдоха от голямата скръб и избелиха дрехите си." Значи, всички страдания на земята са, за да се избелят дрехите или за да избели човек своята вътрешна чистота. На земята ще се опита това. И като минеш през всичката кал, кален да станеш - дрехите да са чисти.

Та казвам: Този живот как трябва да се използва? Вие не използвате живота така, както трябва, ако не го разбирате. Забележете какво се забелязва в децата, когато са в първо отделение. Най-първо се забелязва едно ограничение. По-рано те са ходили гдето си искат, но щом влязат в първо отделение, те вече имат едно ограничение - ще седят в стаята, ще учат от учителя някои елементарни работи. И постепенно във всички отрасли на живота те ще добиват все повече и повече. Та където и да влезне човек, все има известно ограничение. В ограничението човек не може да намери онова, което търси. Вие се готвите за другия свят и искате да идете при вашия баща. Някои

искат да отидат при Христа. Хубаво е това желание. Но след като сте живели 40, 50 години, какво ще занесете на баща си, което да го интересува? Някой път мислили ли сте, като се върнете в невидимия свят, какво ще занесете със себе си? Най-първо там ще ви питат защо не писахте. Четиридесет години бяхте на земята и защо не сте писали нито едно писмо? Вие ще кажете: Условията са били много лоши. Пощата не е била редовна. Пътят може да е бил развален. Може да кажете, вие сте писали писма, но писмата не са отишли. И българите, които разбират този закон, са доста умни. Има стари баби и стари дядовци, когато умират, 4-5 деня преди да умрат, казват: Аз съм странник, заминавам за онзи свят. И почват тогава да отиват хората при него и му казват: Да носиш много здраве на нашите, на майка ми, на леля ми. Друг казва: Много здраве носи на чичо ми. Цяла седмица се изреждат и все казват да носите много здраве. Писма не пишат, но пращат много здраве. Старият не си изгубва съзнанието. Той седи със запазено, пълно съзнание.

Мен ми разправяха даже, това се е случило в село Николаевка с дядо Ради, който бил на 85 години. Вика свещеника да го причести, понеже заминава за другия свят. Но понеже заминава за онзи свят, той иска да му направят една пълна паница с кюфтета. Свещеникът иде и мисли, че дядо Ради е в последната минута на живота си и че е изгубил вече съзнание. А пък той вижда, че дядо Ради е завит с юрган, държи една паница и яде кюфтета. Дядо Ради му казва: Аз заминавам за онзи свят и си дояждам кюфтетата. Свещеникът се засмял и казал: Ти имаш да живееш още 20 години. Няма да те причестя. Дядо Ради казва: Пътник съм аз, причести ме. Свещеникът казва: Как ще те причестя, както те гледам... Изпращат свещеника и тъкмо той отива до вратника, чува се рев вкъщи - дядо Ради умрял - вече изял, каквото изял. Връщат свещеника и той се чуди, че така скоро е умрял. Ние така сме погълнати от този живот, че като помислим за бъдещия живот, казваме: Я има друг живот, я няма. Ние нямаме ясна представа, че ще се върнем в другия живот.

Та в живота трябва да изучавате същественото. Същественото е цяла една наука. Религията е една наука, на която хората сега трябва да се учат. Досега всички хора са заучавали някои работи. Все декламират и казват: Ние се обърнахме, вярваме в Христа, вярваме в Бога, вярваме в онзи свят. Не е въпрос само да вярваме. Някой път се явяват мъчнотии в живота. След като си живял 20 години един благочестив живот, дойде едно голямо изпитание и един светия повидимому като че е изгубил всичко - опетни се. След като е живял 20 години чист живот, в него проникват най-лошите мисли и желания, от които е бягал. И той мисли, че всичко е разкъсано вече.

Да приведа един пример. Някои хора се обичат. Когато не обичате някого, въпросът лесно се разрешава. Някой път мислите, че вашите връзки с някого няма да се разкъсат, няма да се разделите. Но един ден, по невнимание, онзи направи нещо, което ви е неприятно. Ако ви каже той само една обидна дума, и вашите отношения се изменят. И този човек вие го намразявате и престава във вас любовта ви. Как ще си обясните това? Мислите ли, че ако една дума е в състояние да накърни любовта ви, че тази любов е била идеална? И мислите ли, че този, който ви е казал това, ви е обичал? И той казва: Аз думата си не вземам назад. Какво ще кажеш тогава? Това е един урок между двама влюбени. Те ще си кажат по една обидна дума, за да видят дали обидната дума е по-силна, или любовта е по-силна. Ако обидната дума е по-силна, то любовта е по-слаба; а щом любовта е по-слаба, то животът е неразбран.

Има пък други хора, на които условията са били толкова лоши отвън, че те искат да напуснат земята и да заминат преждевременно в другия свят. И това не помага, и не това се препоръчва на човека. Ако вие при лошите условия кажете “Дотегна ми да живея на земята, искам да се върна в другия свят”, питам: Какво си разбрал от живота? Има две страни в живота, които трябва да разбирате - лошата и добрата страна на живота. Мнозина от вас се спирате на външната страна на живота и казвате: Виж тези хора, които не са религиозни,

живеят си добре и всичко си имат, а пък ние, религиозните хора, нямаме нищо. Тогава в какво седи благото на човека? Във всички стари религии законът е един и същ. Един човек, за да стане религиозен, той, каквото има, трябва да се лиши от всичко. Сега вие искате да обясня защо е така. Питам: Когато една млада мома я вземат невеста в някой дом, вземат ли я със старите дрехи, или тя трябва да се откаже от старите дрехи и всичко ново трябва да тури? Мислите ли, че вие като искате да влезнете в духовния живот, ще влезнете с тези стари дрехи? Ще влезнете със съвсем други мисли, чувства и постъпки. От всичко старо трябва да се откажете съвършено. Мислите ли, че младата мома ще вземе за прикя стари дрехи от детинството си и куклите си и да ги занесе в новия дом? Всичко това, което тя ще носи, е все ново. Може би една млада мома е работила 15, 20 години, за да си направи прикя, която ще подари на сватове - на новия си баща, на новата си майка - на свекъра, на свекървата, от които после ще плаче. И в духовния живот има свекър и свекърва. Всеки, който е влязъл в духовния живот, той вече е оженен, а пък някой е сгоден и после се оженва. Всички онези се интересуват от вас. По-рано момата е била чужда. След като се сгоди, почват да я наблюдават къде ходи, как се облича. И след като се ожени, искат да знаят накъде ходи и какво работи. Ако е Драганка, ще кажат: Хайде, Драганке, направи малко хляб, я иди за вода, я иди на лозето, че на нивата. От каквото стане нужда, все казват: Хайде, Драганке. И после казват: Тя е много ударна, много е работна. Всичко все на нея възлагат.

Вие не сте разбирали духовния живот. Вие сте го разбирали, както по светски го разбират. Някоя мома се жени и някой момък є обещава къща, слугини, автомобил. Казва є: Прах няма да падне върху тебе. А пък след като се ожени и прах пада, и автомобил няма, и ръцете є огрубяват. Аз правя своите наблюдения от 10, 20 години насам. Та ръцете на хората отдолу са огрубели, а отгоре ги намирам малко по-деликатни. Отдолу са по-огрубели. Това е остаряване. Трябва да пазите кожата си малко по-деликатна, за да може да

възприема впечатления от външния свят по-правилно. Като задебелеят ръцете, възприятията не са толкова верни вече. Аз вземам женения човек, като подразбирам под това “човек под закон”. Законът изисква нещата да станат формално, буквално както са. Ти, ако отидеш в съдилището, по духовному и правото да е на твоята страна, съдията ще те осъди по форма - по формата на закона. Съдията ще ти каже: По духовному ти имаш право, но по закон онзи има право. И да иска да ти помогне той, не може. Да кажем, че някой човек ви е обидил. Какво изисква законът при обидата? Духовният закон изисква ти, който си обиден, да претърпиш, защото, ако си се обидил, ще дадеш едно заявление, ще подведеш онзи под ударите на закона. Ще го съдиш, но нямаш право сам да се оправдаваш. Най-първо ще викат двама свидетели в мировото съдилище да ви примирят. Ако не може, после ще дойде окръжният съд. После апелативният и касационният съд. И в духовния живот съществува мирово съдилище, окръжен съд, апелативен и касационен съд. Духовният живот изисква ти сам да си бъдеш съдия! Не как ще те съдят отвън, но ти сам като съдия ще произнесеш своята присъда върху себе си. Писанието казва така: Ако сами себе си съдим, няма да ни съдят. А пък ако не знаем да се съдим, другите ще ни съдят. Апостол Павел казва в едно послание: Не знаете ли, че ангели ще съдим? - Ангели, които не осъдиха сами себе си, остава хората да ги съдят. Ако са съгрешили, ще се произнесе резолюция върху престъплението им. Ако не се съдите, ще ви съдят. Щом другите ви съдят, не зависи вече от вас каква присъда ще ви наложат. Единственият съдия, който правилно може да отсъди нещата, то сте вие сами. Казва се: Бог не съди. Бог като съди нас, ще съди себе си. И казва: Тия същества аз ги създадох и им прощавам. Той ги погледне, влиза в положението им, че ги отсъжда много добре. И тури по възможност най-малкото наказание. Всякога в света Бог като ни съди, туря най-малкото наказание. Той ще тури най-малкото наказание, но не може да не тури никакво наказание. И вие ще пазите същия закон - сами себе си като съдите, поне най-малкото наказание

ще си наложите. И така правите вие. Всички тургат най-малкото наказание, когато съдят себе си. Но когато съдят другите, тургат най-голямото наказание. Този, когото обичам, е по-близък, а този, когото не обичам, той е вънка. Та когато някой казва "Обичам го", той обича своите си. А пък тези, които не обича много, те са вънкашни. Най-първо ние говорим за една обич на домашните. Писанието казва: Трябва да обичаме домашните, близките. Те са праведните, светиите. А пък грешните са още от вънкашните. Говори се, че трябва да обичаме враговете си. Но те са още от вънкашните. Ти не можеш да приложиш любовта към враговете си, докато не приложиш любовта си към ближните си, към своите си. Ако знаеш как да приложиш тази любов към ближните си, ти ще знаеш как да приложиш любовта и към вънкашните.

Та казвам: В религиозния или в духовния живот има една вътрешна страна за разбиране. Какви трябва да бъдат твоите отношения към баща ти, към майка ти и прочие? Ти можеш да обичаш брат си и сестра си заради самия си брат и за самата си сестра. А пък можеш да обичаш брат си и сестра си заради майка си и заради баща си. Или другояче казано: Ти можеш да обичаш брат си и сестра си, понеже имаш интерес от тях. Те са ти необходими. Те са прерогативи. Във всички религиозни системи са учили все същото. Всяко общество, в което разбират така, хората могат да живеят добре. А пък които не могат да живеят добре, там се заражда известно противоречие. Не е лесна работа. Много трудно е, мъчна работа е да се отнася човек добре. Например, да бъде човек търпелив. Не само привидно, но така, че при търпението да запазиш всякога едно вътрешно спокойствие. Ти носиш една стомна. Оставил си я някъде, някой минава и я счупва. Но ни най-малко да не се измени твоето състояние. А веднага става едно изменение вътре в тебе. И ти ще подигнеш въпрос: Защо ми счупи стомната? - Ще крякаш. Да не се завържеш така за една стомна! Или някой ти е казал една обидна дума. Няма да се спреш. Ако една грамофонна плоча те обиди, кого

ще съдиш? На грамофонната плоча могат да турят думи, лично да те обидят. Някой нагласи една плоча да обиди когото и да е. Там пише: Голям калпазанин си! И който слуша, все за него се отнася. Който дойде, плочата казва: Голям калпазанин си. И на всекиго казва така. Тя повтаря едно и също нещо. И ако попитате плочата, тя ще ви каже: Така ме научиха, така говоря. Не го зная и аз лошо ли е, или не. Самата плоча не знае какво е "Голям калпазанин си". И вие не знаете какво нещо е "Голям калпазанин си". Какво значи "калпазанин"? "Кал" значи нещо направено от кал. "Пазан" значи нещо, което се лепи. Голям калпазанин е човек, който не мисли за другите, а само за себе си. В яденето, в пиенето и прочие той търси своите интереси, да му направят всичко, а пък с другите да става каквото ще. Той най-първо мисли за своите интереси, а пък за чуждите интереси казва: За тях после ще мислим. Та човекът, който от сутрин до вечер мисли само за себе си, той е калпазанин. Думата "калпа" е чужда дума. Тя е санскритска дума. Това значи един век, който е неблагоприятен, пълен с тъмнина. Този, който е в тъмнина, той не може да мисли за друго, по-далечно, а мисли само за това, което е пред него. Ти тогава само за себе си ще мислиш. И той казва: Само това виждам. Аз виждам само моите работи, а чуждите работи не ги виждам.

Мене сега ме интересува другият въпрос. Вие изучавате любовта. Аз ви препоръчвам любовта като единствен закон, по който животът ви може да стане щастлив. Любовта трябва да се изучава като едно условие, с което животът може да се подобри. Животът без любовта не може да се подобри. И може да ви направя следното уподобление: Любовта е едно изкуство. Вие имате хиляди нишки, вретена и ако вие не знаете как да си поставите една основа, и ако не знаете как да прекарате нишките, какво може да сплетете? Основното е вътъкът. Ако не знаете как да преплетете вътъка и не знаете как да приготвите плата, няма да имате и дреха. Тези нишки трябва да знаете как да ги схванете. Та Любовта е онзи велик закон, който ни учи как да плетем нишките на живота, за да бъдем щастливи.

Ако вземем думата “шекер”, тя значи на турски “нещо сладко”. А пък на еврейски същата дума значи “лъжа”. И ако кажеш “шекер” на турски, ще ти кажат “аферим” - “много хубаво”. А пък на еврейски като кажеш “шекер”, ще ти кажат: Голям калпазанин си. Тогаз трябва да имаме език, в който думите да имат едно значение. Че един закон има. Ние сме, за да изучим онова, същинското значение на живота. Истински живот е само онзи, който като мине през всичките изпитания, да си остане целокупен и неопетнен. На него можеш да разчиташ. А пък онзи живот, който не издържа като минеш през всичките изпитания, този живот не струва. Този плат не струва. Онзи плат струва, който с години като го носиш, не избелява и можеш да го носиш. А пък онзи плат, който след няколко месеца може да избелее, на него не може да се разчита.

Та вашата работа ще прилича на моята работа, която се случи в Шумен. Аз да ви разправя този пример. Отивам в град Шумен. Трябват ми едни обуща. Но понеже не познавам много обущари, намирам един евангелски обущар - най-добрия. Че е майстор, майстор е. Казвам му: Може ли да ми направиш едни хубави обуща? Той казва: Мога. Казвам му: Но хубави обуща искам да са. След като ги направи обущата, след един месец време те се скъсаха. Напука се кожата. Казах му това. Той ми каза: Отде да зная, не съм вътре в кожата. Напукала се. Но никак не му дойде на ума да изправи погрешката си. Аз казвам на себе си така: Когато правиш обуща на хората, такива калпави обуща да не правиш. Направи едни обуща на себе си, тогава прави и на другите. Ако се скъсат, такива не прави на другите.

Та когато искате да обидите някой човек, може да го обидите, но по-рано направете следното. Вземете едно огледало и кажете същата дума на себе си. И ако можеш да издържиш думата, кажи я на другите; и ако не можеш да издържиш и те заболи на сърцето, не я казвай. Та когато искате да кажете една обидна дума, вземете едно огледало. И кажи си я пред огледалото. И каквото можеш да кажеш,

кажи го на свят. Ние сме дошли на земята, за да пречистим човешкия език, човешките мисли и чувства. Това е много трудна задача. Да ви кажа къде е практическата страна. Защо трябва да пречистите езика си? Трябва да го пречистите, защото ако не го пречистите, е опасно. Понеже човек, който е живял на земята, все ще се окаля. То е невъзможно иначе. Аз даже някой път, който обичам толкоз чистотата, гледам - капна някъде по дрехите си. При всичкото си внимание, все капна някъде.

Ето законът къде е: Ако сте прощавали, след като напуснете земята, трябва да си изперете дрехите. Понеже в онзи свят с неправи дрехи не приемат. И ако сте изпълнявали Божия Закон на земята, ако сте прощавали на земята, като си турите дрехата в тази вода, петно няма да остане. Пък ако не сте прощавали на земята, като си турите дрехите в тази вода, петната остават. И десет пъти да ги перете, петната остават. А пък с петно в онзи свят не приемат. Това е практическото приложение сега. Щом прощаваме, и Бог ни прощава. И Писанието казва: Ако вие не простите прегрешението на другите, и Отец ваш небесний няма да ви прости. Прощавайте, за да може, като отидете при онази вода, да ви операт всичките петна и дрехите ви да бъдат чисти. Човек заради Любовта, заради Божията Любов трябва да бъде готов на всички жертви. Мен ми хареса един хубав пример, който ние имаме в Христа. Разпънаха Го еврейските равини като един злосторник на еврейския народ. Той седи отгоре на кръста и се моли, и казва: "Отче, прости им, защото не знаят какво правят." Той прощава, за да не остане никаква кал върху Неговите дрехи, като мине за другия свят. Та всичко да бъде чисто.

Когато някой ви обиди, вие казвате: Много е обидна тази дума, това не е за прощаване. Че ако някой приятел вас ви обиди, той не ви е обидил по-кръвно отколкото евреите, които разпънаха Христа. Та казаха: Той няма нищо общо с нашия народ.

Та всички вие в душата си дръжте този закон. А дали Господ ще прости, то е друг въпрос. Но ние трябва да простим. Онова, което

хората правят, не искам да ги държите отговорни заради мене. А пък ако има друго нещо, за което да ги държите отговорни - това е друг въпрос. Това е прерогатива на Бога. Това ще го приложите върху себе си. Не прилагайте това учение върху другите. То е едностранно. Всеки ще го приложи за себе си. Много пъти, като казвам тези максими, във вашия ум седи някой друг. Вие казвате: Еди кой си, той прави така. Тези думи са за него. Не. Най-първо, когато аз говоря, аз говоря на себе си. Най-първо, когато аз проповядвам, проповядвам на себе си и после проповядвам на вас. Когато аз проповядвам, гледам как съм изпълнил онзи Божествен Закон върху себе си. И когато дойде да съдя някои хора, аз не ги съдя, казвам си: Ти, ако си на тяхно място, как ще постъпиш? Не че е постъпил той зле, но ако аз бях на неговото място, как щях да постъпя. Аз, който имам знанието, ето как постъпвам. Някой път постъпвам, както не ми е приятно. Идва тук един калугер и ми се оплаква. Оплаква ми се от владиците, че били лоши, че не се отнасяли добре с него, че нямали човещина. Аз виждам къде му е погрешката. Той се оплаква, оплаква и след като се оплаква, казва: Можеш ли да ми помогнеш? Той е доста умен, гледам лицето му - разположен, има благоутробие. Оплаква се от страдания, но страдание не е видял. След като ми говори, си казва: Ще бъдеш ли такъв калпазанин като тях? - и гледа мене. Той за владиците каквото каза, изслушах. Аз не трябва да бъда като тях - иска той да ми каже. Отиде в Бачковския манастир, върна се, носи ми един часовник. Той казва: Мога да го оставя, да имаш вяра в мен. Помогни ми, аз като се настаня на работа, ще ми върнеш часовника. Казах: За колко го оценяваш? Той ми каза: Дайте ми триста лева. Остави ми часовника. Питам един часовникар: Колко струва? Той каза: Ако можеш да вземеш 25, 30, 40, 50 лева за него. След два месеца идва друг. Този другият беше дошъл при мене с калугера. Той ми казва сега: Онзи калугер някакъв часовник остави ли при тебе? Казах: Остави. Той каза: Този часовник е мой. Казах: Нали вие двама идвахте, обичахте се? Той каза: Той ми взе часовника. Казах: Тук е часовникът, но елате

двамата, не зная кой от вас говори истината. Елате и двамата да ви дам часовника. Аз го държа часовника сега. Някой казва: Ти нали знаеш всичко? Зная го.

Ще дойдат изпитания. То е малко изпитание. Дяволът ще ви тури някое изпитание. Ще ви донесат един часовник. После ще ви кажат, че сте били много справедлив, понеже сте дали 300 лева. А после ще пиеш студена вода за тия 300 лева. Аз сега не пущам този часовник да върви. Искам да ви приведа един същински пример. Човек всякога може да се намери в едно голямо противоречие със себе си. Този часовник сега, това е малка беля. Триста лева - то е външна работа, но има други някои вътрешни бели, които така са оплетени - да изгубиш всичкия си мир. И всичкия ти религиозен живот пропада и не знаеш по кой път да излезнеш.

Затова трябва да се върви по пътя на Божествената Любов. Човек трябва да има едно будно, трезвено състояние. Апостол Павел в прочетената глава описва Любовта. Законът така е, че Любовта на всичко вярва. Та тази работа прилича на работата на Шлятер. Той беше лечител, пророк в Америка - 1905 година. Той тръгва да отиде към западната част на Америка, нататък към Сан Франциско и по пътя намира един бъдещ повидимому работник, който боледува. Излекувал го и го взел в хотела да спи с него. Шлятер имал 10 долара. Този работник, след като бил излекуван, вечерта му взема десетте долара, които имал в джеба си. Задига му панталоните и жилетката и го оставя по долни дрехи. И трябвало Шлятер цял месец да работи, да изкара пари и за да си купи нови панталони. Като отива в Сан Франциско, намира го същият този работник. Той пак бил болен, и пак без пари. И Шлятер го излекувал пак наново. Случват се такива работи.

Прилагайте великия Божествен закон в себе си, за да имате една вътрешна опитност и да чуете гласа на вашия Баща вътре, Който да ви каже думите Христови: Елате вие, верни и благословени деца, които всякога сте изпълнявали закона. В края на краищата на тези,

които не са изпълнявали закона, ще има присъда. И тази присъда ще бъде отвътре. Апостол Павел казва: Ако имате всичкото знание, а Любов нямате, вие нищо не сте. Вие сте мед, що дрънка. Това казва Апостол Павел в прочетената глава. Той казва, че знанието не ползва. И силата не ползва. Любовта от всички неща ползва най-вече. Та имайте едно дълбоко вътрешно разбиране, за да се изправят всички погрешки в живота.

Сега не мислете, че духовният религиозен човек трябва да бъде беден, да ходи със скъсани дрехи. Това е повидимому. Авраам беше благоугоден на Бога и не беше беден човек. Иов, който мина през най-големите изпитания, не беше беден човек, а най-богатият. Но казвам: И като сте сиромаси, и като сте богати, да не правите едно различие, че сте сиромах. Погрешката е в това, че човек като седи, мисли, че е сиромах или богат. Щом правиш различие между сиромашията и богатството, ти не разбираш закона. Щом аз съм сиромах, защо ще ме безпокои какво имат другите хора? И защо ще мисля, че нямам нищо в себе си? Че най-същественото, главното го имам. Аз се ползвам от въздуха така добре, както никой друг. Ползвам се от светлината, както никой друг. От разходки се ползвам, както никой богат човек не се ползва. Някои считат, че да има човек автомобил, аероплан е голямо благо. А пък аз, без да имам аероплан и автомобил, ми е приятно. Аз ходя до слънцето за осем минути без аероплан. Все на слънцето ходя и все на земята живея.

Та казвам: Живейте в Божията Любов и не правете разлика. Правете разлика в себе си, но само за маневра. Като се намерите беден, мислете за другите хора; и като се намерите богат, пак мислете за другите хора. Понеже вие не сте най-бедният човек. Има по-бедни от вас. Някой път аз минавам покрай нашето игрище и гледам, че има доста щурци. Като минавам покрай тях, те ми дават уважение - оттеглят се. Казват: Нека мине господарят. И като си отмина, те пак излизат. Някой път ги гледам, че ги дебне някоя котка. И седи

котката, и натисне някой щурец, и го изяде. Та често отивам да хвана котката и казвам: Тези ми певци да ги не бутате.

Та има нещо красиво в живота. И благодарим на Бога, че ни е изпратил на земята. Ще благодарим на Бога, че пътуваме с един билет, без да сме платили за него. Даром пътуваме, толкова години ни возят. И досега не са ни представили да платим за билета. И толкова хубави пейзажи, толкова хубави работи ни представят! Та считайте, че вие сте в света с един билет само за едно хубаво представление. И да бъдете спокойни. Ако идете на концерт и държите в себе си една посторонна мисъл, вие не може да слушате концерта. Считайте във време на концерта, че всичко е наред. Като сте на земята, считайте, че всичко е наред. Защото всичко това е представление. Нищо реално няма. Че умира някой - той се преструва; че някой осиромашал - той се преструва. Самото представление го изисква това. То не е всъщност така. Че всички умрели живеят! Тези хора са влезли в другия свят и казваме, че са умрели. Пуснат е той от затвора. И в онзи свят е облечен с много хубави дрехи. Какво има да съжаляваме, че е излезнал от затвора? Казват, умрял този човек. Много пъти човек трябва да умре, да излезе от затвора, от лошите условия.

Приложете Любовта като велика наука, която можете да изучавате. А за всички други работи - считайте ги за предметно учение. И благодарете на Бога за всичко, което ви се случва. Радвайте се на задачите, които сте разрешили досега, а другите, които не сте разрешили, постарайте се да ги разрешите. Има много по-мъчни задачи от сегашните. Сегашните задачи за в бъдеще ще бъдат играчки. И след като разрешите всичките задачи, и като се върнете в дома си, ще посрещнат един прилежен и добър ученик, който се е върнал от училището и се е учил добре.

7,07 ч. с.

Отче наш

16. Утринно Неделно Слово, държано на 29 януари 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - леко покрито с облаци. Времето - меко, приятно, не е студено. На поляната направихме упражненията с Учителя.)

ПЪТЯТ НА СВЕТИИТЕ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще ви прочета 54 глава от пророк Исаия. Когато се е писала тази глава, знаете ли колко много е пострадал еврейският народ? При писането на тази глава той е минавал през големи изпитания. Сега това, което е писано в тази глава, е като едно обобщение. Някой път вярващите приличат на млади булки. С копринени рокли, с шапки и всичко това, за да влезнат в рая. Ще дойдат с всичкото благословение. Така би трябвало да бъде, но не става така. И коя е причината, не се знае още. Сега пророкът насърчава еврейския народ и казва: (Учителя прочете главата).

Духът Божий

Ще си зададете един въпрос: Кой ви е накарал да дойдете на земята? Кое ви е накарало да напуснете вашето хубаво отечество и да дойдете на земята? Какви бяха подбудителните причини, за да дойдете на земята? Ако ви попитат откъде идете, всички ще кажете: Не знаем. Всички ще кажете: Отнякъде. Но откъде идете - забравили сте. Ако ви попитат има ли Господ, някои ще кажат: Има. Но може да попитат: Писма имате ли от дома? Ще кажете: От дълго време не сме получавали писма. Ако ви попитат как са домашните ви, ще кажете: Нямаме никакви сведения, не знаем. Говоря това така, по човешки. Попитаха Наполеон Велики: Защо те изпратиха на остров Св. Елена? Защо го изпратиха? Изпратиха един от необикновените хора, един от земните царе и един от силните на остров Св. Елена. И там си умря. Изпратиха го, защото не си удържа обещанието. И всичките

страдания на земята произтичат от това, че хората не си удържат своето обещание, което са дали. Това е обща погрешка, на всички хора. Всички страдания са един резултат на неудържане на някои обещания, които хората са дали.

Има нещо вложено в човешкия живот. Ако изследваме живота на евреите, няма народ, който да е страдал толкова много, както еврейският народ. Страдания, страдания, страдания! Бял ден не е имал. На първоначалния патриарх Авраам, който е начало на еврейския народ, Бог му каза да излезе, да напусне бащиния си дом и да иде там, дето Господ ще му покаже, в една земя. И той излезна. И привидно нямаше Божието благословение. Той беше на 85 години, а пък жена му - на 80 години. Напусна отечеството си и отиде в странство. Вън отиде сам, и нямаше свои деца. Богат човек беше: имаше много овци, камили и прочее. Но нямаше деца. И даже когато Господ го посети и му каза, че след една година ще има син, възлюблената на Авраама - ще є прочетете името, Сара се казваше тя - се поусмихна и каза: Не било в тикви, та в кратуни. По български казано: Не било в млади години, когато бях на 30 години, че сега на 80 години ще родя дете, и няма да го види никой. И тя се позасмя. Господ каза: Защо се смееш? А пък тя отрече и каза: Не се смея. Той каза: Не, засмя се. Тя каза: Не, не се смея. - И забележете, че следующата година се роди дете и не се роди момиче, но момче. Момчета като се раждат, е зле, и момиче като се ражда, пак е зле. Според тогавашните закони имаше многоженство, но Авраам спазваше закона на еднобрачието. Преди да се роди първородният на Авраама, най-после неговата съпруга, неговата другарка му каза той да си вземе слугиня, та тя да роди поне един син. Жената на Авраама каза: То се видя, че няма да имаме деца, но поне да имате едно дете от слугинята и да го считате за приведено дете. И насили тя мъжа си. Роди се син от слугинята. Обаче след време се роди избраният син на Авраама. И неговата жена каза: Не искам да гледам тази слугиня и

нейния син. Тя ми направи голям позор. Тя е причина за всичките ми нещастия. Господ каза на Авраама: Послушай жена си.

Апостол Павел така изтълкува какво е първата жена: това е законът на любовта; а пък втората жена е слугинята, която жена му даде на Авраама. Това е законът, в който сега живеят хората. При втората жена стават всичките насилия и човек живее и служи на два закона. Служи на закона на Духа - съзнава, че той обича Бога и че служи на Бога. И служи и на другия закон - който го кара да служи, както той не желае.

Ако ми дойде на гости една овца, с какво ще я нагостя? Със зелена трева, със зеле ще я нагостя. С накълцано зеле, с такива работи ще я нагостя, каквито тя обича. Може би и с някои плодове. Пък ако ми дойде един вълк на гости, с какво ще го нагостя? Непременно ще му заколя кокошка. Той без кокошка не може да живее. Ще го нагостя с печена кокошка. Ако попитат овцата "С какво те нахраниха?", тя ще каже: Със зеле. Ако попитат вълка "С какво те нахраниха?", вълкът ще каже: С агне.

Бог създаде всички животни. В началото всички животни не бяха такива, каквито са сега, а и в бъдеще няма да са такива, каквито са сега. Има един период, в който животните се научиха да живеят, както сега. Едни станаха тревопасни, а други - месоядни. Това, което става с животните, става и с човека. Едни от хората са вегетарианци, а другите са месоядци. Някой казва: Аз вече не искам да ям яйца. Щом изядеш едно яйце, трябва да знаеш, че то е една кокошчица. Щом изядеш една риба, щом ядеш мида, трябва да знаеш, че и те са животни. Ако е по буквата на закона, тези изследователите, които отидоха на Северния полюс, с каква храна се храниха? С доста добре приготвена храна. Мисля, имаха около 3000 кокошки, приготвени като провизии за Северния полюс. Ако идете на Северния полюс, с каква храна ще се храните?

Та казвам, месната храна показва, че човек е живял при лоши условия. Тогаз се е научил да яде месо. А пък растителната храна

показва, че условията са били благоприятни. И ако се измени характерът на човека, това показва, че той е живял при лоши условия. Всеки войник, който е ходил на бойното поле и е участвал в 10 войни, влизал е в 10 сражения, какво е придобил в характера си? Ще придобие смелост. Смел ще бъде, но какво благородно чувство ще придобие? Той ще се хвали, че е убил 20 души. Това всъщност похвално ли е? Всичките войни от какво стават? Просто, някой път за една малка обида, за една дума. Ако една дума нанесе една малка обида на друга държава, в миналото това е ставало причина за война. Често спорът между братя и сестри става само за една нива от няколко декара и всичките тези братя и сестри за десет години не могат да се видят един друг. Сега всички търсят причините в условията. Условията стоят в това: човек има непотребни желания. Ако изучавате себе си, ще видите, че всеки един човек страда от излишни желания. Съвременните хора на земята изчисляват, че земята може да храни 5, 6, 10 милиарда хора. Но при този характер, който сега хората имат, страданията, несгодите на живота ще се увеличат десет пъти, отколкото са сега. В Лондон има един квартал от 500 хиляди семейства, и в Ню Йорк има толкова семейства; в тези квартали децата не знаят бащите и майките си; и в този квартал вие трябва да имате полицай с вас да върви. Другояче можете да си изпатите. И това е у англичаните. По някой път нали сте опитвали себе си - като се разгневите, вий сте против други, захвърляте всичкото си верую и казвате: Да става каквото ще.

Ний гледаме само външния живот, добрата страна. Някои описват положението на светиите. Но описват най-хубавата страна - как е станал светия. Живели ли сте вие новия живот, за да видите колко е мъчно да стане човек светия? Страшно е! Даже не подозирате онези мъчения, онези страдания, през които светията е минал. Тези страдания не можете и да ги сънувате! Ще кажете: Светия е станал. Този светия, ако знаеше през какво ще мине, десет пъти щеше да се откаже и щеше да каже: Не му искам светийството! Но като влезнал

вътре - нито напред, нито назад може. Назад не може и напред не може. И тогава се явяват най-големите противоречия. И колко светии са загубили своето светийство! Двадесет, тридесет години са живели така и в последния момент, когато този плод се ражда, вземат му плода и пак остане за едно друго свое съществуване, за да стане светия. И не може да се освободи. Този светия прилича на онзи, който следвал университет - отива на изпит и го късват. Като го късат, пак идущата година ще се яви по същия предмет да държи изпит.

Например, ако държите изпити, ще държите изпит по вярата, по надеждата, за любовта ще държите изпит, по търпение, милосърдие, кротост, въздържание, щедрост. А пък има още и други предмети - ще държите изпит по пение, музика, гимнастика. После, може да те скъсат на изпита, че не си знаел това или онова. Светията ще го скъсат за прости работи наглед - например, че дошъл някой при него и светията не е знаел как да говори, не го приел както трябва. Ще го скъсат. Някой път, като дойде някой при него, светиите са горделиви. Светията ще стане, ще го посрещне и ще му каже: Какво искаш ти? Я си върви, не съм разположен. Тогава го скъсват. Той трябва да стане, когато идва някой. Той всякога трябва да бъде разположен. Нему не се позволява ни най-малката погрешка. Другите могат да правят погрешки, но светията, като го хванат, скъсват го. Той никакви погрешки не трябва да прави. Малките деца могат да правят колкото погрешки искат, но най-малката погрешка на светията ще я извадят на показ. Светията не бива да греши.

Давид, като светия, направи една погрешка. Той взе една красива жена по неправеден начин. И повече от 2000 години всички четат това - взел жената на човека. И не само това, дето четат, но като направи тази погрешка, дойдоха му толкова бели, че той не знаеше какво да прави. Сега някои питат какво да четат в Библията. Библията е една историческа книга! И човек може да се ползва от нея. Вие взимате Евангелието и искате да станете като Христа. И да имате всичкото благоволение на Бога. Да ви приемат навсякъде. За да бъдете като

Христа, живейте като Него. Някой казва: Не можем да бъдем като Христа. Като казвате това, вие се лъжете. Който няма Духът Христов, той не е негов. Това, което е вършил Христос, и вие трябва да го вършите. Вие много буквално разбирате. Тази Любов, която беше в Христа, вие не може ли да я имате? Какво ви коства това? В какво седи въпросът? Един светия се намира в трудно положение, докато отиде до извора на живота. Всичката мъчнотия на светията седи в това, че той е далеч от извора. Вашите мъчнотии са там, че вие сте далеч от извора. Да обясня какво разбирам под това. Вие имате малко вода в едно шише. Ще дойде някой и ще изпие водата в шишето. И вие казвате: Как си е позволил да изпие водата от шишето? Или някой бръкнал в торбата ви и взел хляба ви. И вие казвате: Как си е позволил да вземе хляба ми? Прави сте. Но като отидете при извора, ще правите ли въпрос как взели водата от вашето шише? Като дойде някой, ще кажете: Нито капка не давам от водата си! А при извора ще бъдете щедри. А вън от извора стават всички препятствия и противоречия.

При обикновения начин отиването до извора взема хиляди години. Местността на този извор е планинска, хиляди и хиляди години ще ви вземе, за да отидете дотам. Ще идеш, въпросът е решен, но докато отидеш? Местността е пуста и безводна. Тя прилича на онова място, през което евреите минаваха 40 години, като излезнаха от Египет. Там ставаха цели скандали за вода, за хляб, за месце, за туршии, които те имаха по-рано. И казваха евреите: Защо ни заведе в тази пустиня, гладни и жадни да измрем? Добре ни беше в Египет. Каква е тази вода, която ще ни дадеш? И Мойсей даже се оплакваше и казваше: Още малко и този народ ще ме претрепе. Сега това, което става в света, става и в душата на човека. Христос ви извежда и вие искате изведнъж да влезнете в Обетованата земя. Не. През пустинята ще минете. Доста дълъг период ще ви вземе, докато влезнете в Ханаанската земя. Доста дълго време ще вървите. Защото тази Ханаанска земя е завладяна от други народи. И трябва да воювате.

Един млад българин, който се оженил, ми се оплакваше. Казва ми: Какъв съвет ще ми дадеш, аз скоро съм се оженил? Жена ми иска копринена рокля, а пък аз нямам пари. Тя ми казва: Ако не ми направиш копринена рокля, ще се убия. Казва той: Беля на главата. Какво да правя? Какво ме съветваш? Казвам му: Купи є рокля. Той ми казва: Отде да взема пари, доста пари струва. Питам: Защо иска тя да се самоубие? Не че тя иска да се самоубие, а тя само го плаши. Тази млада невеста не оценява своя живот. Тя не разбира, че той не може да є вземе копринена рокля. И казва: Ще се самоубия. - Тя мисли, че като си я ушие, ще иде на гости. Ще цъфне и няма да завърже! Някой казва: Аз ще се самоубия. - Защо ще се самоубие? - Че страдал. По-добре умри така, не си купувай рокля. Или удари го на глад 10, 15, 20, 40 дена и може би на 40-ия ден роклята ще дойде. Горе кракът ти не може да стъпи. Ще остане тук на земята на прах. При този лъжливия живот мислите ли, че тя ще иде на небето? На небето ще иде това, което е чисто. Чистата вода отива горе. Пък мътната остава долу. Онова, което върши Волята Божия, ще иде при Бога. Пък онова другото, което не върши Волята Божия, то остава тук. Онова, което върши Волята Божия във вас - това сте вие. А пък другото, което не върши Волята Божия - това не сте вие. Вие служите на гоно. Това са присадки, които трябва да изпочупите. И да остане във вас естественото. Така, както сте били първоначално. И там е въпросът. Това е дето се казва "Да се роди човек изново". Той трябва да се роди.

Защо трябваше Авраам да закъснее дълго време, за да му се роди син? Има си една причина чисто биологична. В Сара и Авраам имаше много погрешки, наследени от техни деди и прадеди, и от тяхната младост. И ако беше им се родил син в ранната възраст, на 25-30-годишната им възраст, този син щеше да наследи всичките слабости на баща си и майка си. И трябваше Авраам и Сара да бъдат с един установен ум и характер и жена му да не хвърля око на чужди мъже. Има някои жени, които хвърлят око на чужди мъже. На мен да не разправяте - макар да не съм женен, но го виждам. И мъже има, които

хвърлят око. Ако един светия хвърля такова око, ще го скъсат на общо основание, макар и 30 години да се е подвизавал. Законът е: Не пожелай! Ти, ако погледнеш на една жена, да прославиш Бога. Но ако я погледнеш, за да я имаш, да я пожелаеш - скъсан си. Законът е един и същ за жени и за мъже. Ти казваш: Какво да се прави? Това е въпросът сега. Но не само за това ще те скъсат, но ще те скъсат за нищо и никакво. Просто ти като си минавал, си видял касата на един богат човек и си пожелал парите му. Казваш: Да имам тези пари! Да имам толкова пари! За желанията, ако я пожелаеш, ще те скъсат. И за парите, като си ги пожелал, ще те скъсат. И ако не станеш да посрещнеш някого, това е престъпление. Ако зърнеш и пожелаеш жена, това е престъпление. И ако пожелаеш пари, пак е престъпление. Да се роди човек сляп, е лошо, а пък да има очи, пак е лошо. Аз поставям въпроса малко пресилено. Един светия ще го скъсат, ако той мине само през някъде, погледне някоя ябълка и пожелае да я има. Той няма право да погледне плод и да го пожелае. Светията трябва да е доволен от най-лошите условия, при които може да се намери. Щом се яви най-малкото недоволство, ще го скъсат. И всички ние страдаме, понеже сме недоволни от положението, в което се намираме.

Питам сега: От какво произтича лошото в света? Произтича от нашата уста, понеже говорим това, което не трябва. Кое е по-хубаво - да има човек уста, или да няма уста? Да говори ли, или да не говори? За предпочитане е човек да има уста и език и да знае как да говори. И там има лошо, но без език и без уста е още по-лошо. Да имаш уши е лошо, защото ще чуваш неща, които не трябва, но без уши е два пъти по-лошо, отколкото с уши. Някой казва: Защо се родих? Иов казва: Да не се бях родил! Един ангел, който идва да се роди на земята, той идва да покаже, че има любов към Бога. Любовта изисква да направиш големи жертви. Иов беше забравил защо се е родил. Той беше се родил, за да покаже Любовта на земята. И Бог го похвали и каза: Като Иов няма друг на земята. Съвършен е той в Любовта си. А онзи княз каза: Любов ли, оставете! И той е като другите в любовта си. И той е

един човек на удоволствието. Я му вземи всичките тези блага и ще видиш. И неговата любов е като на другите. "Вятър го вее" - по български казано. Така не се разправя. И Господ му каза: Изпитай го. И Иов мина през много изпитания.

Да допуснем, една жена, която се е оженила по закон, остави я мъжът є, пооттегли се и нищо не є праща. И дойдат други красиви мъже, и те почнат да се увъртат около нея, искат да є услужат. Много са кавалери, любезни са, искат да є бъдат като братя. Все с братство започват. Отлична идея, но работата излиза друга. Всички кокошки, които дойдоха при нас, и всички агънца дойдоха при нас все със своите лъжи. Казваха им: Моето сестриче и моето братче. И кръц, хвръкна сестричето в тенджерата. И хванеш друго сестриче, и него - кръц. Сега аз засягам въпроса съществено. Често хората изучават съществените условия. И казват: Съществените условия са такива и такива. През един дълъг период от осем хиляди години насам са се трупали над нас разни наследствени черти - добри и лоши. И ние разрешаваме един въпрос на хиляди поколения. Христос имаше да разреши един съществен въпрос на цялото човечество. И ние имаме да разрешим един съществен въпрос на рода си от хиляди години. Всеки един от вас представлява един род от осем хиляди години. От осем хиляди години, ако търсите колко прадеди сте имали, на колко души разрешавате въпросите? Най-малко разрешавате въпросите на десет милиона хора, които са живели. И вие трябва да разглеждате всичките техни въпроси. Законът ви държи отговорен за всичките техни добри и лоши страни. Дето са вършили добро, ще се ползвате от доброто, а пък дето са вършили зло, ще изплащате. Вие ще изправите всички техни погрешки. Та казвам: Това е тази наследственост, с която ние се борим. И някой казва: "В грях ме роди майка ми." Не. Има едно отклонение от Божественото. Едно неразбиране. Когато човек служи на закона, служи по един начин, а когато дойде да служи по Любовта, по друг начин трябва да служи. Всеки, който иска да служи на Любовта, той трябва да предпочете

смъртта, отколкото да съгреши. Да пише така: Смърт или живот! Ще ти предложат да съгрешиш. Ако е въпрос да съгрешиш, ти предпочети смъртта. Ако е въпрос да направиш добро, предпочети живота. Ние сега сме обърнали закона обратно. Щом се намериш в трудно положение, предпочиташ живота; искаш да използваш за малко време живота - направиш едно престъпление, за да придобиеш малко живот. За да придобиеш малко живот, ти изгубваш онова великото Божие благо.

Вие нямате право да правите различие между един човек и друг. По телата може да правите различие, но понеже всички души са излезли от Бога, Любовта на Бога е еднаква към всички души. Туй не зависи от това как са облечени те. По същина към душата им Бог има еднакво отношение, не към техните тела. Отношението към телата е друго. Вие предпочитате една душа от друга. Вие казвате: Да си имам една душичка. И като хванете тази душичка, какво ще направи тя? Вие не съзнавате онова богатство, което имате в себе си. Вашето богатство не съзнавате. И богатството на другите хора не съзнавате. Ти не можеш да бъдеш любим на Бога, ако не обичаш човешката душа, както Бог я обича. Сега се ражда въпросът "как". Как да ги обичам? Не се изисква много от хората. Разбиране трябва. Този човек, който иска да го обичаш, той иска само един добър поглед. Само като го погледнеш, то е достатъчно. Той иска само една дума. Нищо повече. Той не иска нито дрехи, нито пари. Той иска само един поглед, само една сладка дума да му кажеш. А пък другите работи ще дойдат отпосле. Другото е от нас. А пък това, което Бог изисква от нас, това е само да хвърлиш в тъмната нощ един поглед. Този човек се намира в опасност. Погледът се състои в следното: ще му покажеш пътя, по който трябва да върви. Само с този поглед ти ще му покажеш пътя на Любовта, по който трябва да върви. Една сладка дума ще му кажеш, за да го повикаш, да не би да се отбие той от пътя си.

Някой път хората ни препоръчват, но не те препоръчват за добро, а само за да те изпитат - за зло. Един руснак живял 20 години в

България, ходил насам-натам, техник е. Случило се, че миналата година не му вървяло и закъсал. Среща го една сестра, която минава като от Бялото Братство, която зная, че и тя е закъсала отвсякъде. Руснакът отива при фонда за руските бежанци, отива при владиците, но никой не иска да му помага. И намира тази сестра, и тя му казва: Само един има, който може да ти помогне, и той е нашият Учител. Като отидеш при него, ще се оправиш. Идва човекът и казва: Имам нужда от средства и ако не ми хващаш вяра, ще ти заложа палтото си. Казах си: Това е пак беля на главата. Един часовник заложиха вече. Имам вече опитността. Седя и мисля сега как да му помогна. Мога да му помогна, но да вземеш хляба на децата и да го дадеш на другите - не става. Как ще му помогна? Рекох му: Не ти искам палтото, ела утре. Сега няма да ви кажа колко иска. Имаме вече опитността - дойде един и остави часовника. Две хиляди и петстотин лева имам да давам - ми казва - на друг човек, но не искам да влезна в затвора. Аз му казах: Продаваш ли душата си? Той каза: Продавам я. Това е първият човек, на когото купихме душата за 2500 лева. И казах: Дайте му парите. А сега този човек, руснакът, не си продава душата. Той казва: Душата си не продавам, но продавам си палтото. А пък гледам, палтото му не струва толкоз, колкото пари иска. Сега тази сестра не му каза "Иди да се научиш при Учителя как да живееш за Господа", но му каза така: Иди при него, той е банкер, богат е, ще ти даде пари.

Та казвам: Всички вие имате да разрешавате все същите въпроси. Дотегнало ми е да ме лъжат хората, до тук ми е дошло да ме лъжат. Аз, който зная истината, ме лъжат. Но като погледнах този, си казах: Хайде да направя още един опит, може да не ме излъже. Той ще изяде парите, но не казва "Няма да ти ги върна", а казва: Аз ще ти ги върна. И то до скоро време. Аз съм честен човек. - А пък аз зная, виждам условията. Виждам, че няма да ги върне в скоро време. Та сега въпросът е за лъжата. Сега някой казва: Според кармическия закон ти имаш да ми даваш, дължиш ми от миналото. А пък аз разглеждам историята, разглеждам миналото и никъде няма нищо да дължа.

Прегледах акашевите записи, архивите на миналото, дали му дължа 300 лева. Виждам, че работата е за малко. Той имал да взема от някой, който прилича на мене, и сега дошъл при мен. Както и да е, разрешихме въпроса. Сега остана въпросът дали той ще си остане на думата.

Та казвам, аз искам да ви наведа на следното: Ние като закъсаме, Бог ни изпитва. Всички трябва да минем през изпит. И всеки, според степента на изпита, трябва да издържи. И всички не са изложени на едни и същи изпитания. И ако ги издържите, Бог десетократно ще ви възнагради. Не мислете, че като издържите един изпит, така ще мине. Вие ще имате Божието благословение и ще разберете в какво седи животът. Един светия има всичките възможности, но колко е деликатен неговият живот! Например аз бих отворил сърцата на хората по разни начини, но не се позволява. Мога да направя да заболее детето на един богат човек и да го лекувам. Но това не се позволява. Трябва друг да стане причина да заболее детето, пък аз да го лекувам. Но аз да стана причина да заболее - това е долап. Не да го заставя аз по разни начини той да ме обикне, но най-естествено да се появи любовта в него. Ако не ме обичат, не мога да влезна в къщата му. И ако влезнеш в един дом, дето не те обичат, ще имаш най-голямото наказание. Ако идеш и посетиш една разбойническа банда, която правителството я търси, та полицията, като арестува тях, няма ли да арестува и тебе с тях наедно? Но не можеш да стъпиш в къщата на някой човек, ако този човек не те обича. И не можеш да помагаш някому, ако той не вярва в тебе. В Божествения свят можеш да помагаш на хора, които имат вяра в тебе. Писанието казва: "Не хвърляйте бисерите на свинете." Нищо повече. В живота мнозина казват: Да обърнем света. - Да обърнем онзи свят, в който има един копнеж; тия, в които Любовта е заговорила, в които вярата е заговорила - това е друг въпрос. В които чувството на братство е заговорило. Поне чувството на братство е заговорило.

Та казвам: Някой път във вас се зараждат някои желания и вие се обезсърчавате. Не мислете, че вие сте отговорните хора за погрешките на света. Ти си се качил на един параход, който пътува, който претърпява известна авария. Какво ще правиш всред океана? Ще гледаш да се хванеш за някое парченце от разграбения параход и да излезнеш на брега. Не трябва да очакваш нещо много добро, ако потъне параходът. И не мисли, че това, което си придобил, ще го спасиш. То ще потъне с парахода заедно. Ти ако се спасиш сам, то е добре. Ако потънеш и ти с парите, ще станеш храна на морските акули.

Сега гледам, зимно време тук има инсталация и ако оставите вода в нея, тези тръби ще се напукат. И на нашата инсталация се напукаха тръбите. Един брат, доста умен, тури калай на напуканите места и ги поправи. Доста умно направи. Та кога се напукат вашите тръби, пари за тръби нямате, поне пари за калай имате. Ще запушите напуканите места с калай, да не тече. Лошите думи - това са напуквания на вашите тръби. Кажеш нещо лошо - напукала се е тръбата. И дето виждаш, че сълзи тръбата, вземи калай и тури там. А ако не туриш калай, водата ще потече и ще направи пакост. Представете си сега, че идвате от другия свят да се примирите с един човек, който не ви обича. Какво ще правите с него? Ще дам следния пример. В Библията е разрешен въпросът. Яков е взел първородството на брата си Исав. И брат му казва: Аз ще те науча тебе! Заканва му се, че като умре баща му, ще го убие. И Яков трябваше да избяга, да отиде в странство. И въпросът беше за една леща. Връща се Исав от работа и си продава първородството на брата си за леща. Яков му казва: Ако ми продадеш първородството си, тогаз ще ти дам от лещата. И сега, като избяга Яков и трябва да се върне, как се примири с брата си? Пак му се яви Господ и цяла нощ се бори с Господа. И Яков отдели от своите говеда, от своите овце като подарък за брат си. И прати слугите си да му кажат, че иде с голямо смирение. И казват слугите: Всичкият този подарък ти го изпраща брат ти. - И много не

му е приятно да върне житцето на брата си. Та Яков смекчи сърцето на брата си. Праща му подаръци. И като дойде Яков, подчинява му се, прегръща го, целува го. Така Исав му прощава. Другояче нож щеше да има. Аз някой път гледам тук на Изгрева някои сестри казват: Дотегна ми тази сестра. - Тя няма нито опитността на Авраама, нито опитността на Сара, нито опитността на Якова има, нито опитността на Исав. А казва: Дотегна ми! Дотегнало є. Какво є е дотегнало - и тя не знае. Беше дотегнало на един пророк. На Иона, комуто Господ каза да проповядва в Ниневия. Иона казва: Стар съм, тези Божии работи, Господ не си държи на думата. И дето съм проповядвал, че градът ще потъне, той не е потъвал. И не искам. - И избягва от Господа. И Господ го хвърля от кораба в морето. И го тури в рибата и му казва: Ще идеш ли да проповядваш, или не? Какво ще стане с Ниневия - то не е твоя работа. Ти ще кажеш каквото трябва и ще си гледаш работата. Ще идеш ли, или няма да идеш? И Иона казва: Ще ида, Господи, и зад Ниневия ще ида вече.

Сега ние всички проповядваме Любовта. Че ако не сте вие герои на Любовта, на какво ще бъдете герои? Да ви пратя на бойното поле - съвсем ще загазите. Че кой от вас може да убие 10 души? Ти ще отидеш да го ръгнеш, но той ще те убие по-рано. Ти не знаеш как да мушкаш. Вие виждали ли сте в ръкопашен бой как се мушкат хората? Там ще те оставят да седиш ли? Ти като мушнеш някого, друг ще те мушне отзад. Били ли сте на картечен огън? Ще ти кажат: Напред, войници! А пък картечният огън ги коси всичките. Как ще останеш жив? Та учението на света е много по-тежко. И аз се чудя, хората на света са герои. Този човек отива за отечеството на картечен огън. А пък един човек на новото учение казва: Дотегна ми да живея. Че какво си живял? Та какво си видял? Той казва: Дотегна ми да живея със сухия хляб. Дотегнало му, понеже имал тесни стаи, стаята му била малка, че леглото му било малко. Че птичките имат такива малки стаи! Колко хора имат техните стаи? А тези безброй клетки на вашето

тяло? Те живеят аристократически в едно жилище. Колко е голяма стаята, в която те живеят!

Бъдете благодарни на малкото, което Бог ви дава, за да ви даде повече. Защото Бог е толкова мъдър, че всякога, когато искаме много, ние изгубваме и това, което Бог ни дава. Бъдете благодарни за онова, което Бог ви дава. Срещнеш някой на бойното поле, той изважда от торбата си и ти дава едно сухо парче хляб. Този хляб е от Бога, нищо повече! Във вода ще го натопиш и ще го ядеш. Ако си неблагодарен, ти изгубваш Божието благословение. Ако ти имаш любовта, този хляб ще бъде едно благо за тебе. Ако приемеш този хляб, той носи своето благословение. Христос, като дойде, с пет хляба и две риби нахрани пет хиляди души. Че вие се изпитвате при тези лоши условия. Ако не можете да издържите, каква опитност ще имате? Какво са лошите ви условия? Тези вашите лоши условия, при живота на един светия - с мед да ги храниш!

Някой път аз гледам, много са претрупани всичките ви къщи. Както живеят сега хората - та килими, та столове, та много други вещи. Навсякъде е това - претрупано. И вашата глава е претрупана с излишни работи. Ние седим и мислим след 20 години да си нареждаме работите. И децата ви, и вие как ще живеете. Как ще живеят вашите деца, това Бог е определил от памтивека. И как вие ще живеете, това Бог е определил. От вас се изисква да живеете както Бог иска. Ще живеете като един касиер, който идва да раздава пари и да отиде при господаря си. Той няма да каже на тия, които идат при него: Има и други. За тях има други касиери, изпратени в света.

Та казвам: От вас се изискват три неща. Човек ще стане бременен в ума си. Да роди поне една идея. Да роди една мисъл най-малко. Но тази мисъл да е на свят. В сърцето си той трябва да роди поне едно желание. И това желание да е на свят. И в живота си ще направиш една постъпка, но тази постъпка да е на свят! Ето какво аз подразбирам. Като тръгнеш за онзи свят, мисълта ти да дойде с тебе. И чувствата, които си родил, да тръгнат с тебе. И постъпките да

тръгнат с тебе. И да кажат: Не се отделяме! - Както Илия искаше да се отдели от Елисея. Илия му каза: Почакай тук. Но Елисей каза: Не, не, не те оставям. Искаше да му вземе кожуха. - Каквото искаш, искай го, додето съм при тебе - му казва Илия. Елисей каза: Искам двоен дял от Духа ти. Ако отида там, дето съм бил по-рано, ще имаш - му казва Илия. И действително, Елисей имаше двоен дял от Духа на Илия. Елисей беше доста практичен и каза: Кожуха, кожуха да оставиш. И Илия като се възнесе, Елисей взе кожуха. И с кожуха раздели реката, която придойде. И с този кожух, дето отиваше Елисей, имаше два дяла от Духа на Илия. Този кожух означава следното. Това е тази свещена мисъл, това свещено чувство и тази свещена постъпка, които човек има. Силата на човека седи в три неща: в неговата мисъл, в неговото чувство и в неговата постъпка. Тази постъпка във всичките му съществувания е вървяла с него. Ако една мисъл е родена с тебе и откак си излезнал от райската градина тя е вървяла с тебе, тя е силна мисъл, с която ти всичко можеш да направиш. Ако остане сега да любите Бога! Господ чака 8000 години да се родите. Аз ще ви насърча: Ако сега родите една права мисъл, тя ще е на свят! И ако родите след 8000 години едно чувство, вие ще вложите всичкото онова хубаво, което сте придобили за 8000 години. И ако направите една добра постъпка, ще вложите всичкото онова хубаво, което сте придобили за 8000 години. И в това е вашето благо. И в невидимия свят, ако идете с това благо, ще ви посрещнат и ще ви турят венци на главите.

И какво каза Бог на Авраама? - Като стане син ти на 20 години, ще го принесеш в жертва. И Авраам не се поколеба. И като отиде Авраам на мястото на жертвоприношението, Бог му каза: Видях твоята вяра. - Ако ние сме готови да принесем всичко, ще придобием нещо. Нас ни е страх някой път да не изгубим нещо. Нищо няма да изгубим.

Та казвам: Благото ви седи в това: в мисълта, която трябва да родите сега. Сега всички вие сте бременни. И вашето бъдеще зависи от онази мисъл, която ще родите сега! Вашата мисъл зависи от онова

желание, което сега ще родите. И вашата мисъл зависи от онази постъпка, която сега ще родите. Някои от вас имат вече родени мисли. Блажени сте. А някои има сега да се родят. Те сега са бременни. Казвам: Пазете се да не пометнете. Защото ако сега пометнете, трябва ви още един дълъг период, докато пак станете бременни. А пък всеки човек, който не може да роди една мисъл, едно желание и една постъпка, той е едно растение в пустиня, което е осъдено на страдание. Човек пък не може да живее в пустинята. И дето живеят хората, мястото трябва да е населено: трябва треви да растат, извори да текат и реки да извират.

Пожелавам ви наследството на вашата добра мисъл, пожелавам ви наследството на вашето добро желание и наследството на вашата добра постъпка.

Обичайте Бога и няма да съжалявате. Това е най-голямото благо, с което ще опитаме Божията Любов. Христос казва: “Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих.” Не да чакате Бог да ви възлюби. Сега всички да покажете любов към другите така, както Бог ви е възлюбил. Проявете Божията Любов към другите така, както Бог я е проявил към вас! Проявявайте любов към другите така, както Бог ви е възлюбил. Това е, което ви желая тази година.

Отче наш

Прочетете 65 глава от Исаия и 120 страница от “Двигатели на живота”. Какво пише там, и аз не зная.

7,10 ч. с.

17. Утринно Неделно Слово, държано на 5 февруари 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - малко облачно. Времето - меко, свежо. На поляната направихме упражненията.)

КАЧЕСТВА НА СИЛНИЯ ЧОВЕК

Добрата молитва
91 Псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

(Учителя прочете 10 глава от Евангелието на Матея до 10 ст.)

На друго място Христос казва: Аз ви казах да не вземате тържик, нито обуща, нито тояга, нито злато, нито сребро. А сега ви казвам: Който няма кесия, да си я вземе; и който няма нож, да си вземе; който няма обуща, да си вземе; и шапка и пр. Така че, условни са тези работи. Мома, преди да се е оженила, да си вземе само дрехата и своите забрадки и хубавите дрехи, а пък всичко друго ще остане вкъщи. Не є трябва друго. А пък щом се ожени, другояче става. Така че, първото е за младата мома, която ходи като млада мома. Това учение важи за нея. А пък щом мине областта на моминството и влезне в материалния живот, тогаз є трябват тия неща. (Учителя прочете от 11 ст. до края на главата.)

Духът Божий

Какво е тесният път? Често вие говорите за широкия и тесния път. Онези, които изследват физиологически капилярните съдове, те знаят, че последните се отличават по това: тези малките клетчици, които отиват да помагат, минават през капилярните съдове. Но вратите на капилярните съдове са толкоз тесни, че само по една клетчица може да мине, там не могат да минат по две. Само една може да мине. Та казвам: В пътя, в който вие сте тръгнали, другар не може да имате. И разговор не може да имате. Щом се разговаряте всички по пътя, вие сте по широкия път. И никаква работа не може да излезне. А пък щом тръгнете по един път, никой да няма подир вас.

Човек, за да се опита колко е силен, той сам да тръгне. Докато тръгвате с множество, вие сте слаб човек. И за да покажете, че сте силен, трябва да тръгнете сам. Другото положение. Понеже се говори за обща работа, трябва едно разбиране на света. Реалното в света е неделимо. То не може да се раздели. В цялата природа има едно усилие реалното да се раздели. И досега най-учените същества в света са се мъчили да разложат реалното. Сегашните учени сполучиха да разложат атомите и са успели, но законът е, че реалното не може да се раздели. Например, при дишането вие взимате част от въздуха и го задържате, искате да го направите част от себе си - ваша собственост. Но после го изпущате. И после пак друг въздух влиза и излиза. Не може да го задържите. И ако го задържите за половин час, ще се прострете на земята. Във вас има желание да заповядвате на хората, да заповядвате един на друг. Можеш да заповядваш. Обикновени хора заповядват на въздуха, но за 10 секунди. Като влезне въздухът в дробовете, човек му заповядва 10 секунди - държи го. И после въздухът излиза. И като влезне друг въздух, пак 10 секунди му заповядва. Въздухът не те слуша повече. Какво е това заповядване за 10 секунди? Какво можеш да направиш за 10 секунди? Сега искате да заповядвате. Какво разбирате под думата - "заповядване"? Заповядване е, каквото кажете на едно същество, да го направи. И ако кажеш и не го направи, ти господар ли си?

Та най-после, защо не заповядаш на Божественото си, на ума си, и на сърцето си? Като искате да бъдете господари, ето какво да направите. Дойде една болка на сърцето ти, на стомаха ти, кажете: Аз заповядвам да си върви тази болка. Дойде ти безпаричие, кажи: Аз заповядвам да си върви безпаричието. Дойде ти едно неразположение, кажи: Заповядвам да си върви неразположението. Защо не направите така? Някои от вас имате такава грандомания, че искате да заповядвате на Господа. Това се нарича религиозна грандомания. Такъв човек казва: Какво ще казвам на Господа, Той слуша. Тогаз ще ви приведа следната аналогия. Може ли гърнето да

заповядва на грънчаря? По отношение на Бога човек е едно гърне. И ако той мисли, че може да заповядва на Бога, той се заблуждава. После, де ви е силата? Вие сте недоволни от живота. В какво сте недоволни? Какви са причините на вашето недоволство? По какво се отличавате вие от другите? Даже ви е дадено повече, отколкото вие заслужавате. И недоволството ви в какво се състои? Всякога недоволството ви се дължи на преизобилието, което имате. Ако вие нямахте ум и сърце, щяхте да бъдете доволни. Но понеже вие имате ум и сърце, затова сте недоволни.

Сега онова, което ви казвам, вие не може да го свършите. Ще кажете: Какво трябва да правим? Наскоро имаше един пример в Америка. Някой си хипнотизатор, мисля, някой йога - светът така нарича индийските йоги, направил един практически опит. Някоя си млада мома не вярвала в хипноза и казала: Аз не вярвам в тези работи. Йогата казал: Вие ме обиждате, елате, аз ще направя опит с вас. И при нея бил нейният възлюблен. Тя казала: Аз не вярвам. Отива при хотела, дето живеел този индус, и той я приспива за 24 часа. Казал да се оттеглят всички и излязъл да се разходи. Като излязъл от хотела, блъска го един автомобил и го убива. И в Америка сега пращат учени хора да събудят тази мома. Та двама кандидати има в България - една сестра и един брат, които искат да я събудят. Те си мислят, че е лесна работа. Ще се прочуят, ако я събудят. Та сега и за вас ще дадат голямо възнаграждение - за онзи, който я събуди. Та цялото човечество е така приспано, както тази младата мома. И първият опит, който се направи, беше в райската градина. И вече 8 хиляди години откак от невидимия свят работят да събудят човечеството от неговото хипнотическо състояние, в което се намира то. И когато Христос дойде на земята, дойде да събуди тези заспалите, които са хипнотизирани. Не мислете, че човек сега е буден. Душата се намира извън тялото си и не може да влезе - ходи и обикаля около него и не може да влезе.

Един англичанин, мисля че беше професор, отива в Швейцария със слугата си и иска да се качи на Алпите. Някой път англичаните обичат удобствата. Той си носел цяла една кокошка сварена. Тръгва, а слугата му носи чантата. Отива до едно високо място и пада на земята прежълтял. Слугата, като го видял, казал: Отиде той, умря. Той носел и малко винце - шампанско. Изважда слугата шишето, изяжда кокошката, изпива винцето. И като се поразвеселил, почнал да бута господаря си. Мислил си как ще го свали долу. Като го бутал, англичанинът се събудил и казал: Защо изяде кокошката и изпи виното? Слугата от страх умрял. Та казвам: Този умрелият, като е бил извън тялото си, той видял какво става. Той изглежда като умрял, а пък отвън наблюдава всичко, каквото става.

Та сега се изисква изкуство човек да се пробуди по правилен път. А правилният път е сложен. Всичките души са свързани с тялото си с една много тънка нишка. Някъде под дробовете има една нишка, която държи вашата връзка. Когато излезе душата от тялото, се вижда как този конец е свързан с душата. И по този конец тя се връща в тялото си. Та някой път могат да се преплетат нишките. И тогаз ти няма да можеш да влезеш в тялото си и трябва да дойде някой майстор да помогне. Например, не сте ли виждали вие тия гъгалки? Турят ги на двете ръце и ако се оплетат, с часове им взема, докато се разплетат. И трябва някой много голям майстор. Гледал съм, турят игли и изтеглят, докато се разплетат жичките. Човек всякога може да се уплете. Вие може да се уплетете в нишките на една физическа мисъл. Може да се уплетете във вашите неестествени желания или във вашите неестествени постъпки. Тези неща стават все отвън, не стават вътре в тебе. Отвън стават. Хората ги премазват, когато са из улиците на София, а не когато си седят вкъщи. Като се движиш по улиците на София, лесно може да те прегази някой автомобил, ако не внимаваш. Та имайте предвид, че светът е място на движение. И когато вие сте в себе си, когато живеете във вашия свят, това е едно нещо. А когато излезете извън себе си, тогаз трябва да вземете всички

предпазни мерки и да се съобразявате с всички закони. В София или в Америка, не може да ходиш дето искаш. Ще ходиш отдясно, има надпис. Стражарят бди и ако не се подчиниш на тия правила, ще се намериш в участъка. После, в Америка ще видите цяла тълпа, която се движи като море и стражарят като си вдигне ръката, цялата тази тълпа ще се спре и ще премине от една улица в друга да направи път. И след това стражарят пак знак ще даде и тази вода пак ще потече. Чудят се как Мойсей разделил Червеното море. В Америка, в една широка улица от 40-50 метра стражарят като си вдигне ръката, всичката тази тълпа се спира. И ще минат някои по Червеното море. И след това стражарят пак спуща ръката си. Това става на всеки няколко минути. И ще чакаш. Като си вдигне ръката стражарят, всичко се спира. Вие мислите, че се намирате в един свят, дето имате право да правите каквото искате. Вие се намирате в един свят на такива големи противоречия! Никой няма право да постъпва както иска. Всеки ще постъпи според Божествения закон. Направите ли най-малкото опущение, непременно ще ви държат отговорни. Вие може да живеете без закон, но щом дойде до закона, той ви държи отговорен за всички ваши постъпки, които сте правили без закон. Ако няма закон, не мислете, че няма престъпление. Има престъпление. Но щом няма закон, не ви съдят. А щом дойде законът, то за всички престъпления, които сте правили без закон, ще ви държат отговорни. Знаеш, не знаеш, законът като дойде, казва: Защо направи тези работи и защо не се научи?

Започнете от себе си. Изучавайте себе си. Не се впрягайте. Светът, в който живеете, е един разумен свят, но всички същества нямат еднаква мисъл. Всички те са свободни да мислят и да действат както искат. Но всички същества - от най-малките до най-големите, са отговорни. Има един закон, пред който са отговорни. И не мислете, че не сте отговорни. Както и да постъпвате, един ден все ще ви намери законът. Нали Писанието казва: “В съдния ден”. Всякога има по един съден ден. Ще има едно голямо съдене на всички, когато няма да има

нищо покрито, което да не се разкрие. И казвам: Когато човек замине, тръгне за другия свят, тръгват и всичките му погрешки подир него. Сега вие нямате опитност от тези работи. И всичките ви добродетели, и добри мисли и желания - и те ще тръгнат с вас. И едните, и другите ще вървят. В едно уредено общество тези, които имат да ви дават, ще дойдат да ви дадат, а пък тези, които имат да вземат, и те ще дойдат като гости да похлопат. Само че първите ще се извинят, че са закъснели малко и ще се поизпотят, а пък другите, които имат да вземат, ще дойдат господарски. Ще кажат: Как така, вие защо сте закъснели?

Сега ние се спираме и казваме: Защо светът е такъв? Ако искате, дайте нова програма какъв трябва да бъде светът. Ако не сте доволни, то онези от вас, които сте тук от най-умните, нека дадат един план как трябва да се направи светът. И ще го приложат този план. Дайте един план за себе си. Вие сте недоволни. Дайте един план как искате да живеете. Но да не капне нито капка кръв от врата на една кокошка. Да не капне нито капка кръв от врата на едно агне. Тогава дайте един план, при който да не носите кожени обуща. Птиците разрешиха този въпрос за дрехите си. Птиците са по-праведни, отколкото хората. Ти ще вземеш вълната от овцете, когато птицата не взима никаква вълна от овцете. Те изучиха този въпрос и дрехите им израстват от кожата. Те сами си ги създават. И фабриките така създават дрехите. А човек това изкуство го няма.

Та казвам: Имаме сега известни социални въпроси, вътрешни, върху които трябва да се спрете. Ако вие сте в Германия, няма така свободно да ви се позволи да изповядвате каквото и да е учение. Ако сте в Германия, ще кажат: Да живее Хитлер. И ако речеш да проповядваш, ще се намериш в затвора. В Австрия един пастор бил затворен. Идва при него един английски проповедник и му казва: Как си в затвора? Защо си затворен? Онзи казал: Аз се чудя как ти не си в затвора. Онзи пита защо е в затвора, а другият се чуди защо и онзи

не е в затвора. Вие често питате: Защо този човек страда? А пък той ще попита: Ти защо не страдаш?

Светът, както е сега, не може по никой начин да създаде нова философия. Отчасти могат да се дадат известни примирителни положения, но светът във всичките свои противоречия не може да се обясни. И трябва да го приемете такъв, какъвто е, нищо повече. И ако речем да го изясняваме, ще си изгубим времето. Дойде ти приятна мисъл и искаш-не искаш, не можеш да я задържиш. Нито едно приятно чувство не можеш да го задържиш в себе си. И някой ден вие сте разположени, като че ли сте разрешили въпросите си. Но не се мине половин час и всичко това се съсипва и не знаете защо. Та често вие, ако се наблюдавате, с вашите мисли вие сами се разрушавате. С вашите чувства вие се разрушавате. И с думите, които изговаряте, вие сами се съсипвате. В бъдещата култура езикът трябва да бъде цяла една магия. Трябва да бъде едно вълшебно изкуство. Един проповедник, един сказчик днес с една дума, с едно изречение, с едно изражение може да разруши целия свой живот. И ако в Германия кажеш една обидна дума за Хитлер, ще те затворят. Ако накрая на речта кажеш една лоша дума, ще идеш в затвора. Само ако кажеш “Аз не искам да зная нищо за Хитлер”, ще намериш затвора. А пък вие тук всички казвате: Аз за този не искам да зная. Аз за тебе не искам да зная. И тогава загазвате. Е, за какво трябва да знаем сега? Всичките хубави работи се ядат, а пък всичките лоши работи не се ядат. Ти ядеш една кокошка, защото я обичаш, нищо повече. Защото яденето на месото е любов. Какво има, че си изял този, когото обичаш? И всичките хора не могат да живеят помежду си, защото се обичат. Щом се обикнат, хората вече не могат да живеят добре. Защото в любовта всеки иска да изяде другиго, нищо повече. Като дойде Христос на земята, той знаеше това и казва: “Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.” Той не каза: Който ми изяде главата, няма да види бял ден, но каза: Който не ме яде, няма да има

живот вечен. И горко на онзи, който не ме изяде! - Това е по отношение на човешкото съзнание.

Та казвам: Не може ние да изядем нещата по никой начин, понеже Бог е създал всичко, и ако ти изядеш кокошката, ти изядаш Бога. А пък щом Го изядаш, ще имаш живот в себе си. И хората живеят, и Бог се проявява. Като изядеш, ти ще намериш Господа. Ти си бил безбожник и като Иона ще бъдеш погълнат от рибата и ще се молиш, и Господ пак ще те изпрати навън и ще ти покаже закона, че всичко, каквото Той праща, трябва да го приемеш на радо сърце. Мислите ли, че няма да ни ядат? Ще ни опапат на общо основание. Че я вижте, че като заровят някого, ще се прекомандироват при него в гроба му вътре и ще видите какво угощение ще има. Те са насядали там със своите вилушки и с кърпичките си и като го опапат, останат само костите. И си заминат гуляйджиите, които са били там вътре. Това е един факт. И всеки един човек така ще бъде опапан на общо основание. Но не само това - и с живия човек ще стане това. Вземете за пример какво е охтиката. Живия човек го изядат. Влязат тези неканени гости в дробовете и започнат да го ядат, и го изядат. После виждате болестта рак в стомаха на човека. И ракът започва да го яде и го изяда. Ако не искаш да те ядат, тогава ще туриш една огнена стена, ще прекараш силни токове и ще имаш силен мозък, пълна батерия. Ще пратиш на болното място това електричество и ще започнеш да обстрелваш. Неприятелите ще си идат с артилерията.

Предстои на вас не един миролюбив живот. Миролюбив е силният човек. Слабият човек не може да бъде миролюбив. Той е страхлив. Силният човек, който може всичко да направи, той е миролюбив. Например, някой си дигне ръката, силният го хване и го постави на мястото му. Ако някой иска да направи нещо, то силният ще го хване и ще го вдигне във въздуха, ще го превърти и после ще го сложи на земята. Вие казвате: Знаете ли, че Господ може всичко да направи? Господ може да направи всичко, но ти какво можеш да направиш? Аз ви давам право на всинца ви - като хванеш някого,

въртиш го и го сложиш пак на земята. Аз веднъж гледах един господин, едно куче се затича да го хване. Той, като го хвана за опашката и го завъртя, въртя го и като го пусна, кучето веднага избяга. Обърна се отдалече да го гледа - накара го да мисли. После, преди всичко когато искате мир, трябва да бъдете силни. В бъдещата религия в света, в бъдещото човечество човек трябва да бъде силен. Силен по ум, както е създаден той - силен по сърце и силен по воля. Силни трябва да бъдете всички! И всеки трябва да познава своите неприятели. Не подценявайте вашите неприятели.

Аз съм ви привеждал онзи анекдот. Един говорил лошо по адрес на дявола. Дяволът няколко пъти му казвал: Не ме обиждай. Ти нямаш право да ме обиждаш. Онзи му казал: Ти си такъв, ти си такъв. Един ден дяволът турил в сърцето му желание да си има едно хубаво магаре. И му турил в ума формата на магарето - да бъде гладичко, тлъстичко. Един ден излиза на пазара и вижда едно магаре, както той го иска. А пък това магаре било, в което влезнал дяволът. Купил го много евтино. Връща се и казва на жена си: Хубаво магаре купих и много евтино. Отсега нататък ще живеем щастливо. И много хубаво работило магарето. И завежда го на чешмата с две курни. И пило, пило магарето, и влязло в курните. И виждал само ушите му. И чуди се той как може да влезне магарето в курните. И казал на другите: Чудя се как магарето ми влезе в курните, отиде то! Казали му: Ти диване ли си? Как може това? Ти си шашкънин. Той казва: Влезе магарето! - Набиват го. Идва друг, и на него разправя. И казва: Виждам, виждам, но бой има. И не казва вече. Това показва, че противоречията в света, каквото и да кажем, не могат да се изгладят така лесно. Да уподобя магарето: някой те обиди и ти виждаш ушите на магарето. Казваш: Обиди ме той. Казваш на този човек, но той не може да влезе в твоето положение как те е обидил онзи. И казва: Празна работа! Ти казваш: Кръвно ме обиди. Казваш на този и на онзи. - Не купувай такова магаре, което влиза в курната. Тогаз съм ви привеждал друг пример. Един българин и един турчин се къпят в

турско време в банята. Турчинът бил турски бей. Седнал българинът. Теляци има наоколо. Българинът си показва тялото и казва: Това тяло никой не го е бутал! И му е приятно. Турчинът кипнал: Как така българина никой не го е бутнал! И казал: Махай се оттам, гяурино! Българинът казал: Буйрунус*! И махнал се оттам и отива на друга курна. И пак му казва турчинът: Махни се оттам! И така българинът обикаля курните и все казва: Буйрунус! Турчинът казал: С този език никой няма да те бута. Щом седиш на банята, беят ще ти вика на общо основание, нищо повече!

Аз съм виждал малки деца в селата, някой път голямото дете бие малкото. Малкото казва: Я ме удари! И удря го още веднъж. То го набива и малкото казва: Ти като дойдеш в нашата махала, ще те науча. То и във вашата махала като дойде, пак ще те набие. В която и махала да бъдеш, щом си слаб, ще те бият. Силен трябва да бъдеш. Но не само да предполагаш на думи, но трябва да бъдеш силен и по тяло, и по сърце, и по воля, и по ум. Във всяко едно отношение трябва да бъдеш силен. А пък ако физически си слаб, не казвай: Я ме удари! Кажи: Ти си много силен. Такива силни хора в света са едно благословение. Светът се нуждае от тях.

Сега, казва се там, че Христос дал власт. Власт се дава само на хора, които са силни в трите свята: силни на физическото поле, силни в духовния свят и силни в Божествения свят. Власт само на такъв може да се даде. На слаби хора власт не може да се даде. И ако оставите детето в дома ви да управлява, какво ще стане? Власт се дава, когато децата израснат. Аз ви желая на всинца ви да се упражнявате и да станете силни. Вие да чувствате силата си и да правите опити отвън. Правили ли сте вие опити малки да спрете една малка вадичка? Не трябва една голяма река. Идете при една малка вадичка и я спрете. Опитайте силата си да спрете малка вадичка. Вие може да направите един опит. Идете при едно плодно дърво, което е израснало малко и му кажи: Аз искам за идущата година да израснеш една педя, 2, 3, 4, 5 педи - и това дърво да израсне. Да видим

дали разбирате законите на природата. Да видим дали, каквото кажете, може да стане. И тогаз да влезете в света да учите хората. Защото инак с всичкото учение, с което ние можем да научим хората, ние само ще ги позлатим. Отвън ще турим един тънък пласт злато и утре, като дойдат мъчнотиите, то ще се изтърка и ще остане простият елемент. Трябва да имате знание да направите всичко вътре в себе си златно. Това трябва да го направите. Ако вашите мисли, чувства и постъпки са златни, всичко сте уредили. Но ако вашите мисли, чувства и постъпки са медни, трябва да ги калайдисате. И после, може да става отравяне с яденето. Ще кажеш: Как да го направим? Ще го учиш. Вие спирали ли сте се да мислите по това? И колко пъти сте се спирали? Нито един не се е спирал да мисли. Кажи си: Ще кажа нещо, но да го кажа ли, или не? И като го кажа, ще стане ли, или няма да стане? И после, аз каквото мисля, реално ли е то или не? Така ли е или не? Но ако аз мисля и не са така работите, както мисля? Всички неща, които мисля, трябва да са в природата приблизително така, както мисля.

Тази младата мома не трябвало да позволява да я хипнотизират. Казвам ви: Човек сам себе си може да хипнотизира, но като се хипнотизира, той трябва да си внуши - такъв е законът. Заспиваш по закона на самовнушението, кажи си: След два часа искам да се събудя. И след два часа се събуждаш. Но ако ти се хипнотизираш и не туриш време за събуждане, тогаз няма да се събудиш. И когато искате да направите нещо, турете точно времето. Ще направиш нещо. Казваш: Еди-къде си ще отида. Къде ще отидеш? - те питат. Казваш: Във Варна. Ти никога не можеш да кажеш дали ще отидеш до Варна. Не знаеш какво ще се случи. Но кажи така: Отивам до някъде. Но като отида, ще ви кажа. И за да бъдеш положителен, трябва да бъдеш едно с Бога, да не препятстваш на Неговата воля. Но ти имаш съвсем различни цели. Например да кажем, вие вярвате в Бога, за да се подобри вашето положение. Вие следвате Бога за някакви користни цели. Сега както хората вярват, всичко това има користолюбива цел.

Не е безкористно. Ако аз изяждам кокошката от любов, то е от любов, но не към кокошката, а към себе си. Първо съм аз и после кокошката. А пък в истинската любов не е така. Някой път ето как може да се справи човек. Отивам при кокошката, тя ми казва: Не ме изяждай. Скоро ще снеса едно яйце, изяж яйцето вместо мене. И тогаз аз отстъпвам и вместо кокошката изяждам яйцето. Отиваш при някое плодно дърво. И щом поискаш да отсечеш ябълката, тя казва: Не ме отсичай, аз през годината ще ти дам много плод да ядеш. - Остави това дърво, не го сечи!

Та в тази прочетена глава се казва, дал им всяка власт. Всички вие се влияете от лошите духове. Във вас има същества, които ви влияят. И цялото човечество се жертва. Всички насилия стават все от неразумни същества. Някои от тях са доста съобразителни. Аз забелязвам от ред години тук, че всякога на мен се е случвало във вторник вечер, в четвъртък вечер и събота вечер ще дойдат да ми направят някой скандал. Все ще се намери благовиден повод. Аз държа една статистика. Те идват и мислят, че са по-умни от мене. Аз ги разбирам. Те дойдат и направят пакостта, но те не знаят, че имам един капан. Те се качат по капана и мислят да изядат това, което е в него. Но щом влезнат в капана, той се затвори и ги пращам на работа. Дето има смет, да я изнесат. Да изнесат кофите с нечисти работи. Да изчистят. Втори път като дойдат, пак са умни. Турям друг капан. Първия капан го изменя. Друга форма му давам и друга храна турям вътре. Това не е баш така, вие не знаете как ги хващам. Ти хващаш огъня, но с дилаф. И ако речете с ръката си да го хванете, ръката ви ще изгори. Та казвам, като чухте това, във вас ще се яви мисълта: Ние не живеем добре. Какво подразбирате под тези думи? Аз поставям въпроса така, аз казвам така: Бог проявява живота в съвършен смисъл, но аз не съм изучил живота както трябва, за да се съобразявам с него. Отде произтича спорът между двама? Всички спорове на земята произтичат на физическото поле. Всичките причини са все материални. Един ден ще влезнем в духовния свят. И там ще дойде

стълкновение. Сега стълкновенията са просто физически, та трябва да вземем добри мерки. Трябва да знаете, че щом се разстрои черният ви дроб, веднага ще имате едно неразположение в низшите чувства. За малко ще се дразните. Щом почне да се разстройва черният дроб за нищо и никакво, вземете мерки. Например дразните се, че нещо не е станало както искате. Отивате да отваряте една врата и тя не се отваря. И кипнете, и блъснете вратата. Тая врата казва: Който ме направи, не беше майстор. Не съм аз крива. Ако не се отварям, ме направете както трябва. - И ако на ключа туря малко масло и на тези стоялки, на които е окачена вратата, туря масло, вратата се отваря и не скърца.

Та често понамазвайте вашия ум. Как ще го намазвате? С маслото на Любовта. Има любовни масла. Аз като ходя да ви преглеждам, много малко любовни масла имате. Нямате любовни масла. После, има масло на Мъдростта. Има и масло на Истината. Ти не можеш да бъдеш истинолюбив, ако не се намажеш с маслото на Истината. Ти не можеш да имаш знания, светлина, ако не се намажеш с маслото на Мъдростта. И не можеш да имаш Любов, ако не се намажеш с маслото на Любовта. Това не е фигуративно, това е реално. Ако вземеш хубаво ядене, ти ще имаш разположение, приятно ти е. Та трябва да вземеш хубаво ядене, за да може стомахът да слуша. И като му помагаш, той казва: Слушам, господарю, ти си доста умен, аз имам високо мнение за тебе. Но щом не го нахраниш добре, той казва: Аз си измених мнението за тебе. Ти си малко пооглупял. Знаеш ли, че ти скоро ще фалираш и нищо няма да остане от тебе? Чете ти нотации стомахът. Казвам му: Прав си. Скоро ще имаш хубава, здравословна храна, но и аз му служа на стомаха. Аз ще сдъвча храната добре и ще му служа по този начин. И той, като ме погледне, казва: Доста е поумнял моят господар.

Та сега всички да поумнеете. Приемайте здравословна храна. Сутрин като станеш, малко прясно масло, скоро бито от три дена, да не е от четири-пет дена. Да ви дам едно правило. Никога не яж една

храна, която не обичаш. Щом не си разположен, не яж. Като седнеш на масата, яж с разположение. И то малко. И не си дояждай. И благодари на Бога, понеже храната слуша. В храната са скрити все живи души. И те се радват, когато ядем с любов. И тогаз туряме живот в себе си. И тогаз те ще ни дадат това, което Бог е вложил в тях. Една обмяна ще стане между тях и нас. Между онова, което те носят в себе си и онова, което ние носим, ще стане една обмяна. Двама пътници, като се срещнат, извадят си торбите и си дават един на друг. Единият има нещо в торбата и дава на другия, и обратното. И трима души като са, пак си раздават. И храната, каквото има в себе си, в торбата - ще даде. Но и ти ще трябва да извадиш торбата си, и ти ще дадеш. И ако ти не дадеш каквото имаш в торбата си, няма обмяна. И ще имаш лошо храносмилане и неразположение на стомаха. Храна, която е влязла в тебе без любов, ще причини разстройство в организма. А пък храна, влязла с любов, носи своето благословение. Така е и със Словото. Ако вие четете Библията с любов, ще имате резултат. Вие четете думите, тези думи са формата. И ако четете с любов, ще трябва да влезнете в онази реалност, която е съществувала. Например вие четете десета глава. Във вас тогаз като на кино да изникне цялата обстановка, в която Христос се е намирал. Да видите Христа и учениците Му и прочие. А сега четеш - няма никакви образи, а само черните букви. Четеш "Даде власт", но каква власт - не знаеш. Ако си представиш, ще видиш в дадения случай всичките тези апостоли как са ходили, ще видиш как болните оздравяват, как мъртви възкресяват. А сега четеш и нищо не виждаш. И казваш: Дали е било това нещо или не? Вие ще се намерите в друго противоречие. Нали Христос беше на планината. Че тогаз имаше ученици с Христа. Като дойдоха учениците Му, докараха Му един беснуем. По-рано бяха се опитали учениците Му да го излекуват сами, когато Го нямаше Учителят им. Народът беше много смел и те казаха на учениците Му: Понеже Го няма Учителят ви, вие сте Негови ученици, то направете го вие - излекувайте този беснуем! Те се мъчиха и не можаха. И Той, като

дойде, уреди въпроса. И те питаха Христа: Защо ние не можахме да го изгоним? Той каза: Този род не излиза, освен с пост и молитва. Вие не знаете какво нещо е молитвата и постът. С пост вие ще добиете сила. Един човек, който не може да пости 40 дена, не е още силен, не е още господар на тялото си. Четиридесет дена ще прекараш спокоен живот и няма да се безпокоиш. И 80 дена можеш да живееш така. Този човек е силен. Икономично ще се храниш. Има доста мазнина в тялото, 40 дена ще постиш. И молитви трябва, да знаеш как да изговаряш думите. Всяка една дума е динамическа сила. И ако една дума я употребиш намясто, тя ще извърши много нещо. Онзи генерал, като каже "Напред войници!", какво става? Хиляди войници се спускат напред. Но дойде един, който не разбира и казва: Напред, войници! Но войниците не тръгват. И като кажеш "Напред, войници!" и никой войник не тръгва, тогаз не сте генерал. Като кажеш в живота така и не тръгнат войниците, да знаеш, че не сте генерал. А като кажеш така и тръгнат, тогаз имаш една реалност в себе си!

Има на английски една книга - отговор на един милион и петстотин хиляди молитви. Той е англичанин, но мисля, че е от германско произхождение и се казва Мюлер. Има си данни той. Той се е молил и е издържал повече от две хиляди деца в едно сиропиталище само с молитви. Като му трябвали пари, той се молел и парите идвали. Един ден се помолил, един англичанин му донесъл 250 английски лири. Той го пита: Имате ли нужда от пари? Онзи нищо не казва. Англичанинът му казва: Кажете и ще оставя парите. Но щом не му казва нищо, той си отива. И пак се връща и казва: Имате ли нужда? Аз съм на ваше разположение. Онзи му казва: Както вие искате. Ако обичате, оставете ги. Той пак си отива. И трети път се връща и казва: Оставям ги, каквото искате ги правете. Вие бихте казали: Я ги дайте! Не, вие не разбирате закона. Вие ще оставите онзи плод сам да капне. В Божествения свят се изисква едно велико самообладание, никаква алчност да няма. Не мислете, че само вие сте

факторът. За да се изпълни една ваша мисъл, ако вие погледнете, ще видите, че има хиляди същества, които се намесват в процеса на вашата мисъл. Има безброй същества, които идат и съдействат, за да се постигне вашата мисъл. Това е закон!

Та всичко е възможно само при Любовта - значи, когато обичаме. Всичко е възможно при Мъдростта, когато имаме светлина. И всичко е възможно при Истината, когато сме свободни. Човек, който няма истината, няма свобода. Човек, който няма Любов, няма топлина. Животът в него не може да се прояви. Правете сега малки опити и с тях да се самовъзпитате. Когато кипнеш, ти не можеш да задържиш парата. Нека да се набере пара. Цяла фабрика може да кара тя. С кипването може да карате цяла фабрика. Тая енергия да я изразходвате из пространството безполезно, това е грях. Ще те питат: Защо кипна? Каква фабрика караш? Защо изразходи тая енергия напразно? Вие може да мислите каквото искате, но парата да е свършила много работа. Ти можеш да живееш другояче в живота. Но тогаз ще останете разочаровани от живота. И ако не се самовладате, други ще ви владат. Това е закон! Ако сами не се самоуправлявате, други ще ви управляват. Това е неизбежно. Свобода е дадена. Тя се дава само на онези хора, които се самовладат. А пък робството е за всички онези, които не се владат. Неизбежно е това! И Адам беше оставен в Райската градина, той не се самовладаше - и излезе от Рая. Те изгубиха своята свобода. И сега, след толкова време, ние трябва да се самовладаме, за да придобием първата свобода. Каквото ви кажат хората, слушайте. Но като го изследваш и намериш, че е право, приеми го. Никой не може да ти го натрапи. И щом ти го натрапят, ще приличаш тогаз на заспалата баба в играта “сляпа баба”. Значи ще се оставиш да те вържат с дебели въжета. Но ако е дебело въжето, ти не можеш да го скъсаш. Аз съм виждал стари дядовци, вързани от децата. И въртят се около него и го усукват с конеца 200, 300 пъти и дядото остане така. И дядото казва: Я, дядо, отвържете ме. И детето отвързва и се смее. То е вързало и краката, и ръцете му.

Та днес ще започнете с това: Станете господари на вашата мисъл! Станете господари на вашето сърце! Станете господари и на вашата воля! И тогаз ще ви се даде всяка власт отгоре.

Отче наш

Прочетете от книгата “Двигатели на живота” стр.45, 56, 67, 99. Като ги прочетете, ще разберете.

6,35 ч. с.

18. Утринно Неделно Слово, държано на 12 февруари 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

БЛАГО И БЛАЖЕНСТВО

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

12 глава от Евангелието на Лука
Духът Божий
Размишление

Христос на въпроса "Кой ми е майка, брат и сестра?" дава един отговор, който може да се вземе като основа: "Всеки, който върши Волята на Отца ми, той ми е майка, брат и сестра."

Има две неща, които спъват човека. Недоимъкът някой път и пресищането. Някой човек страда от недоимък, а някой човек страда от излишък. Ако е от недоимък, той изпосталява. Ако недоимъкът е по отношение на материалните работи, човек изсъхва и казва: Гладен ще умра! А ако е от изобилие, той затлъстява, на буре става. Сега, някой път ние заучаваме някои работи и само ги декламираме. Една работа не търпи декламация, а иска приложение. Цената на всеки един човек се повдига от живота, който живее. Да живееш, това значи да повдигаш цената на своя живот. Някой пита: Ще ми бъде ли работата успешна? Ще успея ли в живота си? Всеки човек най-първо сам трябва да оцени това, което твори. Ако певецът като пее и се вслушва, че му е приятно като пее, и хората ще го оценят. Ако сам себе си не слуша и не оценява, а очаква другите да го оценят, той е на погрешен път. И когато направиш хляб, замесиш и го опечеш, ти ще го вкусиш, ще го опиташ. И ако го харесаш, тогаз и другите ще го харесат. А пък ти не си го опитал и очакваш другите да го харесат. Вземете един цигулар. Цялото му изкуство е да научи всичко сам на

цигулката си, на ръчката є, която е 30 см дълга. Но трябват му 30 години, за да стане майстор. Да знае на кое място и как да си постави пръстите. Или вземете един съвременен пианист. Той на едно разстояние повече от един метър трябва да знае къде и как да си тури пръстите. Аз гледам, когато някой говори за различни работи, колко погрешно свири. Той като се вслуша сам, свири някое парче, но то е блудкаво, няма никакво съдържание. Пианистите някой път си играят. Някой път имат тщеславие. Кажат тъй: тър-р-р - прекарат пръстите си от единия край до другия на пианото. Че и аз мога тъй да прекарам пръстите си и да произведа звука тър-р-р. Но това ни най-малко няма да покаже, че съм добър свирец.

Друга една погрешка има - дето мислим, че всички наши нещастия в света идат отвън. Това е едно заблуждение. Аз мога да говоря една школна лекция "Познай себе си". Това е една лекция от третата година на Общия окултен клас. Четете тази лекция и ще видите къде са причините на нещастията. Причината седи в самия човек. Не че ние сме причината на всичко, но има известни придобити навици, от които произтича нашето нещастие. Представете си, че вас ви поканят на угощение, на някое царско угощение. И там почнете да плюете по стар навик. И така вие може да се компрометирате. И в религиозно отношение се правят подобни погрешки. Аз се чудя по някой път. Хора, които минават за просветени, правят такива погрешки, които с нищо не може да извиниш. И толкоз пъти съм говорил за самообладание. И се чудя за малките работи, които децата ги знаят, а възрастните ги изпущат изпредвид. Питат ме някои дали ще отидат на небето. На гости няма да ги поканят с такива навици. За да живее човек разумно, той трябва да знае в даден момент къде да постави някоя своя мисъл, някое свое чувство и някоя своя постъпка. Например, седнеш някой път, дадат ти ядене и не знаеш как да постъпиш. И още като седнеш, ти си недоволен. Погледнеш яденето. Понеже те интересува външната страна, най-първо искаш да знаеш дали маслото е хубаво - кравешко

или зехтин. После, ако си българин, ще искаш да знаеш дали има червен пипер, а ако си европеец, ще искаш да не е люто. После ще видиш дали е солено или безсолно. И ако си недоволен, ще напуснеш яденето и ще кажеш: На такова ядене канят ли се гости? Ако си българин, ще кажеш: Такава каша прави ли се? Човек сам трябва да стане готвач. Най-първо трябва да се научи сам да си готви каквото иска той. И след като се научи, да иска от другите.

Сега аз засягам въпроса: Вие искате да станете видни. То е хубаво. Човек трябва да стане виден. Ако отидете във Франция или Англия, важно е как говорите френски или английски. Да ви разбират, когато говорите и при това да имате един акцент, че да се учудват и самите англичани, че говорите тъй хубаво. Не само да изкажеш думите, но има и един акцент, едно ударение, едно произношение, една мекота в езика. Ти можеш да произнесеш думите "Вярваш ли в Бога? Обичаш ли Го?" (Учителя произнася тези думи с гръмогласен дебел глас.) Това не е никакъв говор. В това няма никаква музикалност. Или произнасяш думите "Мен ми дотегна да живея". Това не е никакъв говор. Какво му е дотегнало да живее, когато той никак не е живял. Това е първата лъжа, че досега никак не е живял. Той е бил в живота на страданията, на мъченията. Да! Но живот да е живял, че да му е дотегнало да живее - това не е вярно. Така не се говори! Той трябва да ме намери и да каже: Я ме научи как да живея аз. Не съм живял още както трябва. А пък аз искам да живея един живот както трябва. - Кой може да те научи? Казва някой път човек: Духът, като дойде, ще ме научи. И това не е говор. Че как ще те научи Духът като дойде? Като дойде Духът, вие трябва да имате един деликатен слух, че само като си мръдне пръста, вие да си знаете какво иска да ви каже. А пък той ще ви говори с дни и вие ще противоречите, ще спорите с Духа, ще му цитирате от Писанието еди кой си пророк какво казал. Че това, което е казано в цялото Писание, това е от Духа. А пък вие ще му цитирате. Вие ще цитирате на един

Учител какво е казал Учителя! Че той като е говорил, той знае какво е казал.

Основният закон гласи така: Ако ти не обичаш онзи, който те обича, ти нищо не можеш да постигнеш в света, нищо не ще знаеш. Ако ти не можеш да обичаш Онзи, Който е работил върху тебе и постоянно мисли добро за тебе, и постоянно ти е като слуга, ти нищо не можеш да постигнеш в живота си. Те са две неща важни. Тогаз някой ще каже: Няма кой да ме обича. - Това не е вярно. Защото, ако няма кой да го обича, той няма да се яви на земята да живее. Без обич той не може да се яви. Щом живее на земята, има някой да го обича. И най-сетне, той трябва да намери онзи, който е станал причина той да дойде на земята. Та при сегашните условия животът, който живеете сега, той е живот на миналите ваши съществувания от хиляди години, той е един живот както сте мислили, както сте чувствали и както сте постъпвали в миналото. Така сега живеете. Този живот, който сега не го харесвате, е такъв, какъвто сте го приготвили в миналото. А пък сега каквото мислите, чувствате и постъпвате, това в бъдеще ще го живеете. Никой не може да живее сегашния си живот, ако той не е ликвидирал със своята минала карма. Кармата - това са онези лоши условия, които създаваме.

Отива един беден човек при един банкер богаташ. Той ходел често да го безпокои. Богатият му казал: Понеже съм много занят, да не си губя времето, давам ти на разположение една каса. И вложил той в касата 50 хиляди лева. Дава му ключа на касата и му казва: Когато ти трябват пари, отваряй касата и вземай. И същевременно туряй в касата. Тая каса нека да ти служи. Две-три години той вземал, вземал и нищо не турял вътре. И след две-три години казал: Няма нищо в касата. Онзи му казал: Нищо не си турил. Питам, вие отваряте Божествената каса и вземате, и вземате, и най-после нищо не остане - изхарчили сте всичко. Човек не се е явил на земята, за да харчи. Христос казва: “Събирайте съкровища за небето.” Какво сте събрали за небето? Аз бих желал това, което мислите, да е вярно. Аз не

оспорвам това. Но един ден, като отвориш касата и няма нищо в нея, тогаз? Онзи казал: Нищо не е останало в касата. Другият му отвърнал: Не си турил в касата. - Ако един ден отворите вашата каса и не намерите нищо, тогаз как ще живеете на небето? Ще ви експедират назад, ще ви върнат. Това не се отнася за ония, на които касите са пълни. Като се върнете дома, отключете вашите каси и направете една проверка има ли нещо в касата, или няма. И не само да се види има ли, но и каква е наличността. Толкоз ли е, колкото е била първоначално - 50 хиляди лева, или са останали 40 хиляди лева, 30 хиляди, 10 хиляди, 5 хиляди. А някой път може да е останал само един лев. А понякога може да има в касата 80 хиляди лева, 100 хиляди лева, 500 хиляди лева. Този човек няма, който не е влагал в Божествената каса. Сега това е материалната страна. Използвайте всичките условия. Аз се чудя. Трябва една школа. Всички условия на земята, колкото и да са лоши, и добрите, и лошите условия - това са възможности за постижения, за каквито и да е постижения. Без тези лоши и добри условия при сегашните обстоятелства вие не може да постигнете нищо. Някой път вие се оплаквате, че огънят, който гори в тази печка, може да изгори и къщата. Де е злото? Значи има едно зло в този огън - ако не знаеш как да го употребиш, той може да изгори и къщата. И колко деца, колко хора са изгорели в огъня! Но трябва ли за това, което е лошо в огъня, да го изгасим? А пък и да искаме да го изгасим, той не може да се изгаси. Този човек, който за пръв път е запалил огън, той минава за гениален. Всички хора се радвали, че изобретили огъня. И ние плачем сега от този огън.

Сега аз вярвам в едно: Всички вие имате едно желание да служите на Бога. Но може да се случи следното, което може да ви спъне в живота. Един художник се влюбил в една млада мома. Най-първо я обикнал и тя го обикнала. И той рисувал много добре. Но един ден тя го подозряла, че любовта му към нея не била такава, каквато трябва. И подозряла го, че той има работа с други моми. И почнала да му дава известно вещество, без да знае той - да го взема в

храната. И се размесили боите в него и той не могъл да различава боите, и всичките му картини били нацапани. Той мислел, че са красиви, а пък те били за посмешище. Помнете: Ако светът ви подозре, вие мислите ли че сте свободни? Вие мислите, че сте свободни. Вие излизате от един дом, в който дяволът живее. Мислите ли, че като почнете да излизате от този дом, дяволът ще остане така? Той ще ви дава такива вещества, че да ви забърка съвсем. Той ще каже: Вървете при Бога. Аз нищо не давам. Всичката тази къща и прочие е мое. И верующите, като станат верующи, почнат да ги гонят. Не им вървят работите. Те трябва да напуснат всичко онова, което не е Божествено. Вие очаквате да станете християни, за да бъдете богати. Съвременното християнство, Новото Учение изключва и богатството, и сиромашията. Като казвам "изключва богатството", вие ще кажете: Как така? - Много просто. Изключва грешното богатство, съвършено го изключва. Изключва и грешната сиромашия. Ако ти си сиромах и гледаш оттук-оттам да закачиш нещо, този-онзи да излъжеш, това е грешната сиромашия. Аз не говоря сега за големите лъжи, но говоря за малките лъжи. Ще ви приведа пример за малките лъжи. Често малки деца - момчета и момичета, обичат да чистят дрехите на баща си. Бащата е още на леглото, детето с четка чисти и бащата мисли, че го обича. А пък детето знае, че кесията е в джоба и бръкне в кесията и вземе. Хубаво е да чистиш дрехите на баща си, но като бръкнеш, вземаш нещо и после в кесията има липса. Значи тук нямаме онова безкористие на детето, но то чисти дрехите за кесията. И мнозина хора чистят дрехите на духовния свят, за да капне нещо. Че си е взело детето, где е погрешката? Желанието на детето да вземе от кесията на баща си е право. Де е погрешката? След като очисти дрехите, нека да попипа кесията и като види, че е пълна, да каже на баща си: Мога ли да отворя кесията и каквото обичам, да си взема? Бащата може да каже: Отвори и вземи. Какво струва да каже това дете на баща си "Мога ли да отворя кесията?" Какво ще му коства? И защо детето да не може да каже това?

Най-първо, за да се възпитате в новото, вие като влезнете в едно събрание, да не се виждате. Ще седнете на едно място и никого да не виждате. Ти сам да си. И като говори Учителя, като че никой няма около тебе. И никой да не те съблазнява. Ти като слушаш сега, казваш си: За кого ли говори Учителя? - Само за едного говоря. Защото Учителя най-първо говори за себе си. Защото, ако той говори и сам не го прави, той сам е отговорен. Например, ако той говори за Любовта и не люби, или пък ако говори, за да стане със своята проповед виден, от тщеславие, за да му направят паметник, за да го въздигнат до божество, тогава какъв учител е той? Учителя не е създал света. Той иде само да учи в дадения случай. Ти си един верующ. Вие слушате и след като слушате учението, което е казано, сами се осъждате вече. Всеки, който е слушал и не прилага учението, това учение му става за осъждане.

Сега не се изисква голямо мъчение, за да живее човек добре. Да си послужа с един пример. Домакините като измият онези мазните паници, водата е съвсем друга. Тя е нечиста. Но има едно измиване, и на най-чистите паници. Най-чистите паници трябва да ги прекарате през вода, за да ги изчистите от този дребния прах, с който са се покрили. И най-чистата паница, ако я погледнете с микроскоп, ще видите, че не е чиста. Може да са кацнали по нея животинки от низш живот - микроби, и ако има условия, може да се заразите. Някой път е хубаво да ги измиете със студена вода, но и през топла вода да ги прекарате. Паницата, колкото и да е чиста, пак трябва да я очистите. Колкото и да е чиста вашата мисъл, или вашето желание, или вашата постъпка, пак те непременно трябва да минат през Божествения живот. И след това тая мисъл да я поставите вътре в своята душа. Представете си, че вие отивате на гости при някого. Искате да отидете на гости при един ваш приятел, когото обичате, и когото от 10 години не сте го виждали. И като влизате в тях, заварвате ги, че мъж, жена и деца се карат. Какво ще бъде вашето положение? Разбира се, вие може да се опитате да ги примирите. Но кое е по-хубаво - този приятел да

ги завари, че живеят в любов, или че се карат? В любов да живеят! Вие искате Духът да дойде върху вас. Ако Духът дойде върху вас и види, че вашият ум, сърце и воля са в стълкновение и че има бунт вътре в самите вас, тогава ние само съзнаваме някой път, че има една борба, която постоянно става вътре в нас. Какво трябва да се прави тогаз? Паниците трябва да се измият. Мазните паници хубаво да се измият. Не със студена, а с топла вода. Измийте паниците и после ги прекарайте пак с чиста вода, и след това да се изтрият. Всяко нещо, което се туря на място, трябва да бъде чисто.

Та казвам, вземете предвид едно нещо. Има закон: Всичко онова, което вие мислите, което вие чувствате и както вие постъпвате без разлика, всичко това ще се върне при вас. Вашето ще се върне при вас. Затова именно в мислите си ние трябва да бъдем чисти, чисти и в желанията си, и в постъпките си, за да се повърнат един ден нашите мисли, чувства и постъпки чисти при нас. Защото, ако ги пратим такива, каквито не трябва да бъдат - оцапани, те ще се върнат още по-оцапани, понеже те отиват в света и там ще се оцапат още повече. И трябва да знаем, че всяка една мисъл, като се върне, трябва да я подложим на известен процес на чистене - колкото и да е чиста, пак трябва тази мисъл да се пречисти. Сега това е един вътрешен процес. Сега аз не ви говоря за тези работи, за да се самоосъждате. Не. Но някой не пее правилно. Аз считам, че правилното пение помага. Ако вие сте отличен певец, още днес ще се подобри положението. Ако имате един глас и се научите да пеете меко, ясно и отчетливо, на която улица и да пеете, ще се спрат хората да ви слушат. Някой ще бръкне и ще ви даде банкнота от 100 лева. Ако не пеете, някой ще ви даде половин лев или може би 20 стотинки и ще иска да си отиде. Ако извади една банкнота от 1000 лева, какво показва това? Това показва, че този човек оценява пението ви. Сега колко свирци има, че ако свирят на улицата, биха им дали 1000 лева? Той трябва да бъде гениален. Или някой художник нарисува нещо. Знаете ли какво изкуство е художеството? За това се изисква такова съчетание на

красците, че една картина трябва да оживее. Художникът така да направи красците, та да има преливане на красците. Има картини, които седят като мумии - няма преливане, а пък някои картини, гледаш - те са живи - очите им като че се мърдат. Това е хубаво съпоставяне на красците. Тези краски постоянно се преливат.

Та казвам, и човек трябва да съпоставя своите мисли и чувства. И всеки да чувства, когато види един човек: Ето един човек, в когото Бог се проявява. Аз бих желал, като минете през най-големите страдания и изпитания, да се обърнете към Бога и да кажете: Господи, благодаря ти! Не само на думи, но искрено да кажете в себе си: Благодаря ти, Господи! А пък сега някой трябва да дойде да ни казва: Ти не постъпи правилно. И после, друг един навик, че ако себе си критикуваме, ние опетняваме себе си. И ако другите критикуваме, пак опетняваме себе си. Разсъждавайте върху критиката. Не да търсите погрешките, но разсъждавайте дали нещата са правилни, дали порядъкът, който в този човек живее, е Божествен или човешки. Живее ли той в Божествения порядък? После вземете например и себе си. Никой не е оставен да живее така, както иска. Ние сме оставени свободни. Но временно сме оставени свободни. Ако аз съм един художник, аз съм господар в своето ателие, мога да рисувам месец, два, три. Но щом изложа своите картини на показ в някоя изложба, хората или ще се ползват, или няма да се ползват и ще ви покажат всичките ви погрешки. И трябва да се вслушвам в тях. Могат да намерят погрешка в моята картина. Не трябва да кажа, че те са невежи, че те не разбират от изкуство. Ще се вслушаш и в себе си. И ще благодариш. Онзи художник трябва да благодари и за най-малкия намек, който може да му се направи и да го вземе под внимание. Или един цигулар - и той трябва да вземе под внимание и най-малкия намек, който може да му се направи. Наскоро един акордьор поправи пианото. Хубаво работи той, аз искам да му намеря погрешките. Но не започвам с белите клавиши, а от черните. Там му търся погрешките. В белите не може да се правят така лесно погрешки. Той, като ме гледа, казва: Тънко

пипа този! Като пипам черните клавиши, гледам нагласени ли са. Гледам да не пропусна. Музикантите много добре нагласяват белите клавиши, а пък черните ги оставят така. Затова аз черните проверявах. Всички сме много чувствителни. Да бъде човек чувствителен е едно благословение, но да се тревожи, това е един лош навик. Допуснете сега, че ме срещне един господин и ми казва: Знаете ли какво пишат вестниците за Вас? Много лошо пишат. Казах му: Похвалявам тези вестникари, че са писали за мене. Той каза: Как така? Казах: Поне няма да ме осъждат хората, че съм ги подкупил. Безкористно пишат тези хора, препоръчват ме без пари. Ако пишеха нещо много хубаво, щяха да кажат: С колко хиляди ги е намазал той? Че аз ги похвалявам. Ако хората за вас говорят лошо, то е добро. Аз съм в едно сигурен - ако някои говорят лошо за вас, аз вярвам, че не сте ги подкупили. Това зная сто на сто. Щом говорят лошо, зная, че работата е чиста.

Вие по някой път сте недоволни от дявола, но той е отличен критик. Без пари работи. Не иска да му платиш като те обиди. Та има една добра страна в дявола. То е неговото безкористие. Когато напада хората, безкористно ги напада. Когато ги обвинява, безкористно ги обвинява. Не иска никой нищо да му плати. Първоначално светът беше добър, и как стана лош? Има си своите причини да стане лош от наше гледище. Ако Бог допусна тези работи, има си някои съображения. Бог използва злото за нещо добро. Ако беше непотребно, той не щеше да го допусне. Крайната цел на всичко това, което ние проявяваме, съдържа нещо добро, което трябва да се очаква. И не очаквайте да ви се каже кое е. Един ден ще знаете защо Бог допусна всичко това. Допуснете, че някой ще каже: Аз не ви обичам. Какво лошо има в това, че е казал така? Или какво добро има, като са ви казали, че ви обича? От самата дума не произтича любовта. Онези моми, които обичат някой момък, казват най-много, че не обичат момъка, а пък на нея сърцето є гори за момъка. А пък момъкът не вярва в това именно. Тя по десет пъти казва за момъка: Аз не

обръщам внимание на него. Това е политика. Че някой ще каже за тебе: “Той не е религиозен.” А пък той съзнава, че е религиозен. Както момата казва за момъка, че не го обича, но тя го обича, така и някой съзнава, че е религиозен, макар че някой може да оспорва това. Сега това са елементарни работи. Хората могат сами да се спънат. Ние сами се спъваме, а могат и другите да ни спънат.

Един ден ще дойдете до едно място - в духовния живот има едно място, че като влезеш в стаята, ще чуеш крясканието на целия свят. Ще влезеш в една стая и ще чуеш крясканието на целия свят, отвсякъде ще слушаш, и то ясно. И най-лошото, и най-хубавите работи. Тогава какво ще кажеш? А пък нямаш власт да затвориш този телефон. Ще те опитат доколко си търпелив. Нямаш власт да затвориш радиото. Много светии там са плакали и са пропадали. Ще се напълни умът ти с най-отвратителни мисли, които някога си си въобразявал в живота. Най-лошото ще дойде. Стаята е приготвена така, за да те опитат. Тогава трябва да приличаш на патка. Като влезеш във водата, водата отгоре да те облива, но да не прониква под перата. Като влезе кокошката във водата, тя излиза мокра, но патицата е умна - тя се намазва с мас. И водата си остава отвън. Та някои религиозни хора са като кокошката. Като влязат в този изпит, излизат всички измокрени. А пък някои са като патицата - излизат навън сухи, водата не може да проникне в тях. Та искам всички в това отношение да бъдете патици. Не искам да бъдете мокри кокошки. И като кокошки като ви видя, пак ми е приятно. Ще ме питате: Защо ме измокриха, аз ли бях най-големият виновник? Казвам: Измокриха те, защото си кокошка. Пък ти ще кажеш: Защо онези не ги измокриха? - Защото са патици. Масло трябва да има. А пък това масло произтича от обичта. Човек, който не обича, всякога ще бъде мокър, а пък който обича - никак. И да навлезе във водата, тя не може да проникне в него. То е голямо изкуство. Много мъчно е човек да търпи. Някой човек за нищо и никакво ще кресне. Седиш, седиш и най-после ще ти каже една дума. И ти кипнеш. За големите думи не казваш нищо, а пък за малките

работи кипваш. Най-големите работи изтърпявате, а пък най-малките не изтърпявате. А пък има същества заинтересовани. Хората някой път приличат на мравчени крави. Има едни крави на мравите. Че като отиде мравката при нея, побутне я и тя изпусне сок. И мравката го взема. Има същества ненапреднали. Едно такова същество ще те побутне някъде и ти като се разгневиш, пуснеш мляко и то го взема. И постоянно те ще те чоплят. Този ще те бутне, онзи ще те бутне и ти казваш: Не ми върви. И почваш да се чувстваш болен. Имаш болки в корема, в ума, в сърцето и прочие.

Сестрите казват една на друга: Ти мари, знаеш ли какво говорят за тебе? Представете си, какво говорят за Учителя! - Минават двама млади приятели покрай мене, рекох им: Аз да ви кажа как минахте през града. Единият от вас носеше цигулка и вървеше отпред, а другият носеше чанта и пъхтеше. Те казват: Че отде ни видя? Казах им: Тук, от стаята си. Та казвам: Ще имате предвид, че невидимият свят се интересува от живота ви. Интересува се от вашия живот тъй, както вие се интересувате от вашите плодни дървета в градината ви, които са родили. Невидимият свят се интересува какъв плод ще принесе едно дърво, както градинарят. И съвършените същества се интересуват от хората на земята - като плодни дървета - от плода, който ще дадат. И като погледнат някое дърво с хубави плодове, радват се. Като видят някое дърво, че не върви добре, вземат тогаз мерки, за да го поправят. Има си начини. Поправят го. Ще почнат да го присаждат, но тогаз ще дойде страдание. Имат си ножче. Тури клончето и тури запойка. И после идущата година ще дойде и ако види, че не е хванало хубаво, пак ще кръцне и пак ще тури запойка. И като дойдат, постоянно присаждат. И ако искате да се избавите от тези присаждания, тогаз не осакатявайте дърветата. Защото иначе, като дойдат, ще присаждат.

Сега трябва да се направи една школа. В събранието на школата да не се виждате. Когато сте в клас, всеки да не види другиго. Да не вижда кой как влиза, кой как е седнал, кой как се моли. Сега не сте

свободни. Като влезете в събранието, после, ако ви попитат “Там ли беше еди-кой си, имаше ли други на събранието?”, вие да кажете: Не зная, не видях никого. Аз бих желал да кажете: Никого не видях! А пък вие сега ще кажете: Всички видях. Да виждате това, което идва от Божествения свят. Да виждате единствено духовете, които слизат при вас, а пък само за хората да бъдете слепи. А пък вие сега виждате хората, които влизат, а пък онези, които трябва да виждате, не виждате. Сега трябва обратният процес. Сега, през тази година направете опит. Един ден, като влезете в събранието, да не видите никого. Съсредоточена да е вашата мисъл. Ще отправите вашата мисъл към невидимия свят с ума си и със сърцето си. А пък този свят като че не съществува. Поне един ден да имате една такава опитност. А пък някой, ако може да го направи три пъти, още по-хубаво. А пък ако го направи двадесет пъти, още по-хубаво. Най-малко един път го направете този опит. То е много мъчно изкуство - да не видите никого. Някой от вас при този опит може да види един или двама души. Някой от вас, ако 10 души е видял, позволява се. Някой от вас ще види 12 души. Някой - 14, 15, 20, 30, 40, 50, 60. Най-идеалното е да не видиш никого. Не да не видиш никого, но всички тези хора ще ги оставиш зад гърба си. Ти като главнокомандующ ще извадиш ножа и ще тръгнеш напред и няма да се обръщаш назад. Ще имаш доверие на тях! Сега като се обръщаш назад да гледаш на другите, нямаш доверие в тях. Аз гледам онези, които дирижират някой оркестър. Има една голяма липса в хоровете. Онзи, който ръководи хора, няма доверие в онези, които пеят. Всеки в хора трябва да бъде самостоятелен и диригентът, който ги ръководи, трябва да има пълно доверие в тия, които пеят - такова доверие, както в себе си - и да остави всеки да пее музикално. За самата музика да пее. А пък ако остане хористите да пеят заради него, то е изгубена работа. Диригентът само да ги стимулира. Онзи, който ръководи работите, ще внесе само свещ. И ще остави всеки да чете, както той знае. А ако отиде учителят при всеки ученик да му показва как трябва да чете, то

е изгубена работа. Ще внесе само свещта. Ако един диригент има пълно доверие в онези, които пеят, тогава пението е хубаво. Всеки един ще пее самостоятелно. И всеки един трябва да е въодушевен от самата музика. Аз сега ви оставям свободни да пеете, да живеете. Аз не искам да се меся във вашия живот. И знаете ли защо? Защото Духът, който ви ръководи, който работи във вас разбира работите много добре. Няма какво да ви уча сега. Ако дойде до вътрешния живот, няма какво да ви уча. Аз само ви казвам: Дръжте в изправност вашите инструменти. Цигулката не трябва да е влажна. Трябва да е суха. Струните трябва да са най-хубавите. Салонът, в който ще свирите, трябва да е добре отоплен и осветлен. И после, трябва да има и чистота вътре. Светлина се изисква в ума, топлина се изисква в сърцето и чистота в тялото. Три неща са необходими за добрия живот: светлина в мозъка, топлина в сърцето и чистота в тялото. Та казвам: Бог, който ви е призвал в живота, Той толкоз ви е търпял, но не трябва да злоупотребявате с Неговата добрина. Четете Евангелието, там Христос казва на едно място на духовете: "Докога ще ви търпя?" Това не се отнася за хората. Сега, ако ние заставим Духа вътре в нас да каже "Докога ще ви търпя?", значи това показва, че не сме от ония, които служат на Бога добре.

Сега, желая ви да бъдете всякога от добрите, внимателни ученици. През тази година гледайте следното. Не обръщайте внимание върху другите, а върху себе си. Не да търсите своите погрешки, но добрите черти, които имате в себе си, да ги развивате, дарбите, които имате. Вие сте музикант. Пей и свири хубаво. Художник си. Рисувай хубаво. Можеш да пишеш. Пиши хубаво. Метеш ли, мети като че вършиш царска работа, много хубаво. Да ти е приятно, че метеш салона. Ще го считаш, че той е царски салон с килими. Всяка една прашинка в Божествения свят става носителка на една капка водица. То е едно цяло благословение. От тази капка могат хиляди малки същества да се напият. Та неприятностите в нашия живот стават като едно благо за хиляди низши същества.

Та казвам: Страданията, които ние претърпяваме някой път, те са едно благо за света. А пък радостите, които ние чувстваме някой път, те са едно блаженство за света. Едните са благо, а другите са блаженство. Така че от страданията произтича благото в света! А пък от щастието ни - блаженството! Така че нека да се радваме в единия и в другия случай. Има добри последствия. Като страдат хората, то е наше благо, а като стават щастливи, то е наше блаженство. Да благодарим на Бога, Който превръща всичко на добро. Писанието казва, че всичко онова, което се случи на ония, които обичат Господа, ще им бъде за тяхно добро. Между себе си научете се да мислите, да се произнасяте добре. Но не за самия човек, както е сега, но в ума си дръжте, че в него има една душа. Мислите ли, че Бог, като гледа някого, не вижда неговите недостатъци? И мислите ли, че Му е приятно? Но Той търпи. И трябва приблизително както Той търпи, така и вие трябва да търпите. Казваше ми един баща: Какво да правя? Той имаше четири дъщери и един син. Той казваше: Ако бяха чужди, щях да ги изпъдя. Не ги обичам. А пък беше евангелист. Той казваше: Не ги обичам, но се чудя. Евангелието казва, че трябва да търпя. Казвам си: Какво прави Христос, какво правиш ти! На жена си казва той за сина си: Да се махне оттук! А пък той не се маха. И ние казваме на Господа за някого: Да се махне той! А пък къде да го махне Господ? Защото ако го махне от това събрание, ще влезе в друго събрание. И там ще кажат: Махнете го! Оттук, оттам ще го махнат, и все между хората трябва да отиде. И ние създаваме мъчнотии на Господа, защото където и да го тури, ще кажат: Махни го! И на Господа Му е приятно да каже някой: Остави го при нас! И тогаз на Господа Му олеква.Че като дойде някой, търпете го, та да олекне малко на Господа! По човешки ви говоря сега. Христос казва: “Който изпълнява Волята на Отца Ми, на нашия небесен Баща, той ми е брат, сестра и майка.” Та като изпълнявате Волята на Отца, на вашия небесен Баща, вие сте онези добрите братя, добрите сестри и добрите майки. Всеки един да тури това като основа в живота си, да работи в

това направление, да бъде благоприятен на Господа, да има Неговото одобрение в себе си. Не одобрение отвън. Щом има одобрението на Господа, ще дойде и другото одобрение. Но в този живот да има одобрението на Господа, та Господ да каже, както в притчата каза на слугата: Верни рабе, много си добре работил, на малкото си бил верен, аз ще те направя слуга на целия свой имот.

Отче наш

Господ казва: "Написах ви на дланта си!" Трябва ли Господ, като ни е написал на дланта Си, ние постоянно да вдигаме шум на Неговата длан? Желая ви, които сте написани на дланта Му, да не вдигате шум върху Неговата длан.

6,35 ч. с.

19. Утринно Неделно Слово, държано на 19 февруари 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - ясно, звезди. Времето - меко, малка омара. На поляната направихме упражненията.)

ЗРЕЛОСТНИЯТ ИЗПИТ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 1 глава от книгата на пророк Данаил.

Духът Божий

Някой път има едно загнездено убеждение във верующите, че за да им върви, трябва да имат най-благоприятните условия. И виждаме в живота, че не е така. Прочетената глава показва, че тези младежи се намираха в най-неблагоприятни условия. Израил беше загубил своята свобода. Бяха заробени тези младежи, бяха заведени във Вавилон. И там бяха поставени на един тежък изпит. Те най-първо трябваше да свикнат с яденето. Засега се пита за вегетарианството и месоядството и въпросът за пиене на винце. Сега вие всички считате, че някои работи са били в миналото. Но ние сега още не живеем в настоящия живот. Живеем миналото, живеем плодовете на миналото. Всички вие, когато срещнете в живота нещо, което не ви се харесва, не му знаете причините, казвате: Такава е Волята Божия. Много пъти, когато проявите някое желание и постъпки, вие имате известно отношение към тях. Но когато ги видите в другите хора, правите източен въпрос. Когато ги правите самите вие, се спотайвате да минат така. И казвате, че това е в реда на нещата. Например, изтървеш една стомна и я счупиш. И почнеш да разсъждаваш, казваш: На този грънчар стомната се счупи. Че такъв ли е грънчарят, съжалявам, че му дадох пари за нея. Питам: Право ли е това разсъждаване? Кой е виновният - грънчарят, или онзи който я счупил? Най-първо вие искате грънчарят да намери такъв материал, че гърнето да не се

счупва. Че той нямаше това знание. Той се мъчил да направи едно гърне. И вие сте първият професор, който го опитва, туряте на опит неговото гърне. Той е учителят, който е направил гърнето, а ти искаш да му кажеш, че работата му не е добра. Сега какъв урок бихте извадили от една счупена стомна? Характерът на който и да е човек може да се счупи така, както може да се счупи и едно гърне. Например, някой път вие казвате на себе си: Аз вече ще мълча и нищо няма да казвам. Някой път вие искате да мълчите, да не говорите. Само да мълчи човек - няма никаква философия в това. Когато човек мълчи, той трябва да мисли. Само мълчаливият човек може да мисли. Онзи, който говори, у него намисленото вече изтича. Това, което той говори, е резултат на това, което той е мислил. И след като си мислил дълго време, тогаз ще започнеш да говориш. И ако си мислил правилно, то и говорът ти ще бъде правилен.

Сега вие не може да схванете някои работи. Вие казвате, че може да говорите каквото искате, а пък всъщност това, което сте говорили преди хиляди години, то непременно ще даде резултат. И сега ще усещате резултата на това, което сте говорили. Допуснете, че преди хиляди години срещате един човек и му направите една пакост. Хиляди години са се минали, той не е забравил пакостта. След хиляди години вие го срещате и той ви познава. Той е турен на власт и казва: Дойде му времето да изправям миналото! И тогаз вие само страдате. Защо ви се случват тук тия работи и неприятности? Сега живеете много добър живот и се чудите защо са дошли тия страдания до вас. Тогаз вие преминавате в друг ред на разсъждения и казвате: Господ нали знае. Аз ще ви задам един въпрос. Когато влизате в училището, вие казвате: Учителят не знае ли кои са способните ученици? - Какво ще ви ползва, ако учителят знае кои са способните ученици? Вие се ползвате, ако учите в училището. Вие може да знаете, че вашият учител е много учен човек. Питам: Какво ще ви ползва неговата ученост? Вие може да се ползвате от онова, което той ви преподава. Ако се учите и ако го прилагате в живота си, то ще ви ползва. Вие

може да сте от благородно семейство. Може да имате благородна кръв, но ако не учите, вашата кръв няма да ви помогне в нищо. Сега има една опасност, когато се говори. Аз ви говоря: В сегашния живот вие сте дошли в едно положение, че който ви срещне, все ще ви покаже една погрешка. Може да ти каже, че ти не знаеш как да се обхождаш. Като срещнеш някого, трябва да знаеш как да го поздравиш. Ако се намираш в дома или в трен, като дойде някоя дама, някой стане и даде мястото си. Даже и светските хора го правят това. И ако господинът не знае това правило, тогаз дамата казва: Тези не са възпитани, не ми дават почтено място. Питам: Какво задължава хората да станат? Този господин гледа тази дама и є дава мястото си. Защо є дава мястото, кажете ми? Защото всичкото негово бъдеще зависи от ставането му. Ако той стане, бъдещето ще му тръгне. Ако не стане, няма да му тръгне бъдещето. Тази, която сяда, е една царска дъщеря. Тя го поглежда инкогнито - другите не бива да я познават, но този господин я познава и става. Тя ще си извади тефтерчето и ще си запише неговото име. Тя ще каже: Мога ли да зная вашето име? Значи, от една малка постъпка вие може да изправите целия ваш живот.

Представете си, че Бог праща в света някой свой посланик, праща някой ангел в най-проста форма. И той влезе в трена. Вие пътувате, той ви погледне. Ако станете и му дадете място, той ще си запише името ви. Но вие ако кажете да иде той в друго купе да си намери място, това пак ще се отбележи. Някой път ние разсъждаваме и мислим, че в лошите условия няма възможности, а пък виждаме, че Данаил, един от великите еврейски пророци, е бил пророк в най-тежките времена. И направете едно изследване и вижте онези, които имат всичко в изобилие - в ядене и пиене, и хубаво се обличат, между тях ли са великите хора? Ако човек се облича няколко пъти на ден, има всичките удобства, има най-добрия апартамент - това ли е условието да бъде учен? Най-учените хора не живеят в най-хубавите апартаменти. И най-светите хора не живеят в свещените домове.

Всички онези светии на миналото ги туриха на изпит. Някои от тях живяха в градовете, а някои ходиха из горите да живеят. Защо светиите ходиха из горите? Светиите ходеха там да се учат от дърветата да не бъбрят. Само едно дърво ще ти покаже какво нещо е мълчанието. Казвате: То е дърво. Това растение като го погледнеш, то мълчи. Дърветата показват колко е ценно мълчанието. Някой път може да попитате защо човек трябва да мълчи. Ти трябва да млъкнеш, за да почнеш да мислиш. Докато ти говориш, ти не можеш да мислиш. Ако някой седне в трен и мисли, че може да говори, или пък ако мисли, че може да пише, когато хората минават и го блъскат, той се лъже. При тези условия той не може да направи нищо хубаво. Там той ще има едно от най-лошите си писма. Не че няма желание, има желание, но условията са лоши. В неблагоприятните условия ти няма да пишеш, ти няма да говориш, но в тях ти ще мислиш. Тогаз имаш най-благоприятните условия да мислиш.

Та казвам: Считайте всичко онова, което ви се случва в живота, че то е заради вас. Ако слушате някоя лекция, ако някой ви говори, считайте, че тази лекция е само заради вас. Не се интересувайте дали ще ползва другите. Ако ползва вас, ще ползва и другите, и ако ползва другите, ще ползва и вас. Например често вие мислите какво ползва човека, като диша постоянно. Че това е заради вас. Всичкото ваше бъдеще зависи от правилното ваше дишане. Всичкото ваше бъдеще зависи от правилното ваше ядене. Не от изобилието на онова, което ядете. Защото може да имате най-изобилно ядене, но зависи от начина, по който вие възприемате храната. Много малко храна ще възприемете, защото не е нужно голямо количество храна да изядете. Вие се нуждаете от много малко количество. Човек се нуждае от много малко храна, но тази храна да бъде добре възприета.

Ако попитате сега къде са тия тримата младежи, и вие не знаете тяхната история. Те са живели между евреите, но не са били евреи. Те са носили еврейски имена. И Христос дойде между евреите, но не беше евреин. И Христос днес е между християните, и не е християнин

в този смисъл, в който днес разбират. Всички хора велики не могат да бъдат. И всички хора германци не могат да бъдат. И всички хора французи не могат да бъдат. И всички хора англичани, американци не могат да бъдат. И всички хора китайци не могат да бъдат. Всички хора могат да бъдат човеци - могат да мислят. Колко българи има? - Около десет милиона. Ако във вас се зароди въпросът "Защо българският народ да не стане голям?", трябва да имате предвид, че същината не е в големината. Знанието на човека не иде от големината му. Имаше предипотопни животни с по 30, 40, 50 метра дължина. Едно такова животно днес, ако влезе в гората, след няколко деня няма да има храна заради него. За тях няма да им стигне гората. Често мислите, че ако сте богати, всичко ще ви тръгне напред. Че има ли някой от вас, който да е сиромах? Вие сте си внушили, прародителите са ви внушили, че сте сиромаси. Например, нямате пари и казвате: Бедни хора сме, нямаме пари. Че вие сте пътници. Колко пари може да носите на гърба си? Представете си, че вие отивате на Монт Еверест, колко пари ви трябват, за да се качите на него? Пари там не се изискват, а храна се изисква. И после много хубаво облекло. Човек трябва да бъде екипиран много добре. Вие искате да идете при Бога, да бъдете благоугодни на Бога и казвате: Без пари при Бога не може да се иде. Казвате: За да отида в църква, трябва да запаля една свещица, а трябва да имам пари за това. После, за да си купя една свещена книга да чета, пак ми трябват пари.

Хубаво, ти четеш тези чужди книги, но и ти трябва да напишеш една страница в Божествената книга. И ако ти оставиш да не е написан този свещен лист, който е определен за тебе, тогаз какво ще правиш? Един ден ще се прегледа свещената Божествена книга, тогава ти ще кажеш: И аз искам да мина заедно с другите, без да пиша. Това не може. Всеки човек, който не напише нещо в книгата, той се лишава от правото да следва Божественото училище. Как се лишава? Ти ще изгубиш своя мир в себе си, и ще изгубиш онова понятие за достойнство, и ще започнеш да виждаш живота

безсмислен. И като не можете да разсъждавате, вие търсите причината във външното - че окръжаващите хора, че условията не са добри и т.н. Не, всеки един е дошъл в света точно в условията, които са необходими за него. Вие не се нуждаете от добри условия. Мислите ли, че тези младежи, както живееха във Вавилон, че на тях беше приятно, като си спомняха за Иерусалим, за тяхното отечество и как са заробени сега между този чужд народ? Мислите ли, че и вие се намирате в своето отечество? И вие не сте във вашето отечество. Вие сте пленници в света. Царството на неправдата е сега. Сега няма никакъв закон за добрите хора, а за лошите хора има много закони. Щом направиш едно престъпление, ще се явят онези пазителите на закона, за да кажат кой е този знаменитият човек. Той е станал знаменит, нека дойде с нас. И ще го заведат в съда и ще кажат: На какво основание, защо ти направи това престъпление? И ще го осъдят. Това е предметно учение. Ще почнат да те съдят, ще издадат едно решение дали е правилна постъпката ти, или не. Ще те осъдят и ще кажат: Понеже сте учен човек, туряме те в тъмница за три години. Този човек в тези три години какво ще учи в тъмницата? Той учи търпението. Аз съм превеждал този пример. Събрали се двама млади на търговия. Единият бил сприхав, за малко кипвал. А другият бил търпелив. Сприхавият, като ходил и разпродавал стоката, той обидил някого и го дали под съд. Осъждат го на три години затвор за обида. Той казва: Аз съм много сприхав, ще ми се пукне сърцето в затвора, а другарят ми е много разположен, турнете него в затвора. Обаче това не минава пред съда. Съдията му казал: Ти ще си научиш урока. Три години ще учиш какво нещо е търпение.

Сега другият извод. Ние казваме, че човек е слаб, че има слабости. Аз не говоря за слабостите. Според мене човек, който прави погрешки, той не е слаб човек. Той е умен човек. Че онези ангели, които съгрешиха, бяха много учени. Те имаха една възвишена култура. Те бяха силни. Те казваха: Ние имаме друго схващане.

Ние в съвременния свят имаме такива примери. Най-първо бащата е въздържател, не пие, не пуши, ракия не пие, вино не пие, много е скромен. Праща сина си в странство и синът се научил там да пуши и да пие. Той най-първо е бил вегетарианец, въздържател, а там се научил да пие винце - във Франция, Германия. И като се върне, ще започне да учи баща си. Бащата гледа, гледа сина си. Как мислите, кой е по-умен - бащата, който не пуши, или синът, който пуши? Бащата е невежа. И кой е по-учен - който пие, или който не пие? Който пие е по-учен. Всеки, който прави погрешки е по-учен, който не прави погрешки, не е учен. Аз вземам думата "учен" не в този истински смисъл. Вие мислите, че всеки човек, който направи погрешки, е невежа. Не, аз съм привеждал един прост пример. Някои се учудват и казват: Измислен е този пример. Ще ви разправя един пример за неща, които не са измислени. Един млад момък отива на хорото. Дошло му времето, иска да се запознае с една млада мома. Той бил бос. А според обичая бос на хорото не може да играе. Гледа той, че всичките са с хубави обуща, с ботуши, а пък той - бос. Гледа го един, влиза в положението му и му казва: Аз имам едни ботуши. Дал му ги да се обуе. Онзи играе. А пък този, който му дал ботушите, стоял настрана и казвал: Слушай, да не тропаш много, за да не ми скъсаш ботушите. Друг един стоял там, гледал и чул тези думи. Казал на първия: Той те обиди, срамота е да казва така. Аз имам по-хубави обуща, събуй неговите и вземи тези. Момъкът започнал пак да играе с тези обуща. Този сега му казвал: Играй и ако ги скъсаш, имам и други още.

Сега в странство, когато се отива на бал, се отива с един специален костюм, който може да струва и десет хиляди лева. Ти си поканен на такъв бал, но нямаш такъв костюм. Тогава отиваш и вземаш под наем един такъв костюм за една вечер. На бала ще ви харесат с този костюм, но на втория ден ти ще занесеш дрехите пак там, дето си ги взел под наем. На бала ще кажат за тебе: Той е много добре облечен. Но под наем са взети тези дрехи за една вечер. Аз

правя едно сравнение. Някой човек само за един ден е добре разположен и се отнася много добре с другите. Но ти си взел един костюм само за 24 часа. Утре занасяш костюма на фирмата и пак обличаш старите си дрехи. Тогава не си така добре облечен, както си бил в тези 24 часа. Та казвам: Когато направите една погрешка, също така вие сте взели един костюм под наем.

Аз сега изнасям тези неща като факти, изнасям истината. Аз говоря истината. Който говори истината, става богат човек. Настава мир в неговата душа. Истината е нещо, което като влезе в човека, тя е като храната. Чудно нещо, някой човек казва "Аз говоря истината", а пък той не е свободен. Законът е такъв: Щом ядеш, ти утоляваш своя глад. Истината сама по себе си разрешава един от великите въпроси в света. Ти търсиш свобода. Щом намериш истината, ти си вече свободен. Вземете който и да е човек, който е припаднал от нечистия въздух в една стая и като го изнесете на чистия въздух, той се свестява, повръща се неговото съзнание.

Та казвам: Божественият свят е онзи, който дава храна на човешкия ум да мисли. Божественото е онова, което дава храна на човешкото сърце да желае и да изисква някои неща. Та Писанието казва, че хотението и желанието е от Бога. Някой ще каже, че е казано: "Не пожелай". Някой казва, че човек не трябва да пожелава. Но закон е: Трябва да живееш умно, да не пожелаеш. Не пожелавайте това, което е чуждо. Търси онова, което е дадено за тебе. Една книга може да е напечатана в хиляди екземпляри. Не взимай онзи екземпляр, който принадлежи някому. Вземи един екземпляр, който не принадлежи никому. Всяко желание, което ти пожелаваш, то трябва да е свободно. Иди в склада, дето са книгите и купи една книга, която е определена за тебе. Във всеки склад има една книга, която хората са определили за тебе. И в света има нещо, което Бог е определил за тебе. И ти трябва да отидеш да го намериш. А пък хора аз наричам тези, които намират това, което Бог е определил за тях. Той пребогато е определил за всекиго нещо. Та какво ли не е

определил за тях! Аз гледам, в този склад какви ли не неща Бог е разпределил за вас! Вие казвате: Да има някой да го донесе тук! Сега това е общо казано. Сега, какво вие може да направите в този век, в който живеете? Ако Данаил беше в сегашните времена, какво щеше да направи той? Допуснете, че вие се готвите да дадете концерт. Да кажем, че вие сте музикант, имате желание да имате един хубав салон, отлично отоплен и после да имате публика. И тази публика да разбира това, което ще свирите. Желанието ви е намясто. Тази публика ще дойде. Какво ще им свирите и как ще им свирите? Вие трябва да турите най-малко една година за приготовлението си. Един музикант, за да даде един добър концерт, трябват му най-малко 25 години да е учил, ако иска да е хубав концертът. Той може да свири час и половина. Но този час и половина се дължи на усилията ви през тези 25 години. Ще учиш най-малко 25 години по 5, 6 и 7 часа на ден. И след това ще свириш един час и половина. Тези хора ще останат доволни, че им даваш нещо съществено. Вие може да кажете: Свиренето е игра. Не, не е игра в онзи смисъл, в който разбирате. Всяко едно музикално парче в света, което е добро, то носи известни постижения. Всяка една песен, която е уредена, не е безпредметна.

Та казвам: Седели ли сте вие да се замислите върху живота и да благодарите? Аз гледам хората някъде какво правят. Много малко хора се сещат да благодарят. Може да кажат някои: Благодарим на Господа. Но това е повърхностно казано. А трябва дълбоко в душата си да съзнаеш това, да помислиш какво е направил Господ заради тебе. Да погледнеш небето с всичките звезди. Излезте да погледнете - ясно небе и звездите, облечени в най-красиви дрехи. Защото звездите са облечени с красиви дрехи. Щом излезеш и видиш, че небето е ясно и видиш звездите, то звездата, като те види, тя се покланя и ти казва: Добър вечер. Че звездите могат да се разговарят. Те са хора. Колкото звезди на небето има, толкова хора има на земята. На всеки човек има по една звезда. Онези звезди са хора като вас и говорят. Понеже звездите са завършили учението си, качили са се нависоко и гледат

отвисоко. Те са снизходителни. Всяка една звезда казва: Учете се и вие като нас и ще станете звезди. Понеже един ден и вас ще ви окачат горе. И вие ще се качите горе като звезди.

Представете си един фар, който е турен на морския бряг, който има светлина 200, 300 и 500 хиляди свещи. Нали във Франция има един фар, който свети на 90 километра разстояние в морето на параходите. Може да попитате: Какво се ползва този фар, че всички вестници за него пишат? И всички параходи са благодарни на този фар. Също така и всеки един човек, който ви среща, е едно благо за вас. И за всеки едного, когото вие срещате, вие сте едно благо за него. В този смисъл Бог се проявява чрез всички хора. Философията на живота е: Всеки човек, когото срещнете, ви ползва. Аз тук под "човек" разбирам човек, който мисли, чувства и постъпва. Той е човек. Три неща има: мисълта носи светлина, чувствата носят топлина, а пък постъпките носят сила. Силата значи следното: Всеки един подарък, който искате да дадете вие, трябва да имате сила да го дадете. Трябва да имате това ново разбиране на нещата. Вие имате едно старо разбиране. Най-първо хората, които бяха в рая, бяха недоволни от това, което имаха. Също така и младата мома става недоволна от условията, в които живее. Вие ще кажете: Как е станало това? Младата мома живее вкъщи. Баща є я обича, майка є я обича. Те са се жертвали за нея. Баща є е богат. Тя има всичко на разположение. Има няколко слуги, които я обичат. Но не є се седи при баща є. Тя търси друг. И като погледне баща си, казва си: Остаря той. И почва да ги вижда малко невежи и търси някого отвън - търси някого от учените. Един ден ще дойде някой и ще є се представи, добре облечен, ще є се поклони и ще каже: Защо сте в този дом, защо не излезете малко в света да видите широкия свят? Аз съм на ваше разположение. Вие мислите обаче, как едно време е било в рая. Че едно време е било както сега. Едно време и сегашното време е едно и също. Има един паралел. Обясняват какво е било в рая. Питам сега: Тази младата мома права ли е в това, което е намислила? Тя след като се ожени, след две-

три години се връща и казва: Дотегна ми. И плаче. Защо плаче? Направила погрешка. Защото този момък, който е дошъл, той є е казал по-рано: Ти си възлюблена, не те оценяват, ти си даровита. Като излезнеш в света, ще бъдеш на почит и аз ще бъда на ваше разположение.

Сега аз констатирам работи, които стават в света. Вие ще кажете: За кого говори Учителя? Аз говоря за всички ви. Както героят в една от комедиите на Молиера е говорил за всички. Откраднали му парите и съдията го пита: Кой ти открадна парите? - Целият свят. Всички са виновати, всички трябва да съдиш. - Съдията може ли да съди всичките? Та казвам: Две-три години са достатъчни на младата мома, за да види тя, че пътят, който е избрала, е крив. Сега вие ще кажете: Не трябва да се жени. Не, тя криво се ожени. Лошото не е в женитбата, но не знаеш как да се ожениш. Аз вземам българската дума "женя". Казват: Оженил се някой. Но казват и така: Ожънали є житото. Как го ожънали? Ако ти ожънеш житото, зърната падат на земята и от това ожънато жито остават само празните класове, това ожънване не струва пари. Под "ожънал" се разбира зърната да не падат. Тази младата мома трябваше да я научи професор за женене. Тя трябваше да каже така на момъка: Аз имам един баща и една майка, които обичам. И ако ти можеш да ги обичаш така, както аз ги обичам и майка ми, и баща ми, ела тук да живеем. Тогаз вие сте добре дошли. Но ако не ги обичаш, търси друга. Аз от баща си и майка си не се деля.

Аз сега говоря това по отношение на Бога. Ние ще напуснем, ще излезем от Божествения дом и ще дойде някой друг в света да ни даде щастие. Кой може да ни даде щастие вън от Бога? И най-възвишеният ангел не може да даде това. И богове да дойдат, не могат. Все ще дойде някой от боговете при вас. Хората нали се женят все за "богове". Младата мома, като се ожени за някого, казва: Той е божество, той е спасител мой. Но след 4-5 години вижда, че той не е никакъв спасител. След 4-5 години тя вече се обезверява в него. Това, в което се

обезверяваш, не е право. Нито за тебе, нито за онзи. Това, в което не се обезверяваш, след като го опиташ, то е истината. Казва се: Бог е неизменяем - както и да Го опитваш, Той все си остава един и същ в любовта си към нас. У Бога има желание всички да придобиете тази светлина, тази радост, тази любов, които Той има. Вие всички имате нужда от нови схващания и ако вие страдате, страдате по единствената причина, понеже любовта ви към Бога е слаба. Нищо повече. Каквото и да ви се случи в света, когато дойде нещастие във вас, това показва или че любовта ви към Бога е слаба, или че любовта ви се изпитва. Най-големите страдания, които може да дойдат, ще опитат вашата любов. И ако вие от първия изпит се съблазните, тогаз любовта ви е слаба. Най-хубавите приятелства са тези, които се образуват от детинство. Децата образуват по-трайни връзки, отколкото старите, понеже нищо користолюбиво няма в тях. Казвам: В сегашния живот ние трябва да живеем един живот, който Бог ни е определил. Ако се жениш, на този, за когото се жениш, ще му кажеш: Аз имам един Господ, в Когото вярвам и ако вярваш, колкото аз вярвам, и ако Го обичаш, колкото аз Го обичам, тогаз добре. Инак - остави ме! На своето дете ще кажеш: Аз имам един Господ, в Когото вярвам. И ако ти вярваш в Него, както аз вярвам и Го обичаш, както аз Го обичам, тогаз добре. Имаш слуга, ще му кажеш: Аз имам един Господ, в Когото вярвам. И ако вярваш в Него, както аз вярвам и ако Го обичаш, както аз Го обичам, тогаз стой при мене. И като срещнеш парите, ще им кажеш: Аз имам един Господ. И ако вие Го обичате, тогаз елате при мене. Или на един кон, на едно дърво, на всички ще кажете същото. Ако дървото вярва и обича така, както ти вярваш и обичаш, то да дойде в градината ти. Ако твоят кон може да вярва както ти вярваш, да бъде добре дошъл, иначе да си седи там, дето е. Само при това условие може да се създаде онзи идеалният живот. Имаш една мисъл, дошла отнякъде. Запитай тази мисъл най-първо: Ти обичаш ли ме? Вие имате право да поставите този въпрос. И след като мисълта ви каже, че ви обича, попитайте я: Онзи, Когото аз

обичам, обичаш ли Го? И ако почне да се колебае тази мисъл, тя не е за тебе. Ако тази мисъл обича Този, Когото вие обичате, вие ще живеете с нея добре. Ако не Го обича, вие ще станете роби на тази мисъл. Имате едно желание - и тук е същият закон. Ако това желание може да ви обича и може да обича Онзи, Когото вие обичате, тогаз това е в реда на нещата. Но ако това желание не ви обича и не обича Оногова, Когото вие обичате, вие ще станете роби на вашето желание.

Следователно робството в света произтича от този факт: Всички онези хора, които не обичат Бога, те се заробват един други. Нищо повече. За да изчезне робството в света, непременно всички трябва да имат любов в света! Казано е: "Да възлюбиш Господа Бога своего." Любовта в света е, която може да ви освободи. Ще направим опит: Нашата любов трябва да освободи нашите мисли, трябва да освободи нашите желания и нашите постъпки. Те трябва да бъдат свободни. Сега това, което вътре в себе си не може да приложите, не може да го приложите и отвън. Ако една мисъл на мене не може да служи, на никого другиго не може да служи. Аз съм правил своите проверки, аз съм правил своите наблюдения. Гледам в един дом дали дъщерята обича майка си. И вече имам едно разбиране на нещата. Щом видя, че един син обича баща си и майка си, казвам: Синът е добър. Щом видя, че дъщерята обича баща си и майка си, казвам: Дъщерята е добра. Щом тя обича баща си и майка си, непременно тя ще обича братята и сестрите си. Но щом не обича баща си и майка си, винаги има там вътрешен раздор. Някой казва за някого: Аз не мога да го обичам. Щом ми каже, че не може да го обича, аз зная вече, че той не обича Бога. Любовта превъзмогва всички мъчнотии. Когато аз обичам, лоши хора няма за мене. Не че няма лоши хора, но аз гледам снизходително към тях. Защото всъщност, когато вие не обичате някого, това има една външна причина. При известни условия обичате някого, а при известни условия не го обичате. Та казвам, следният закон е верен: Сполуката в света във всяко едно направление зависи от онази любов към Бога, от онова дълбоко съзнание, което

имате. Да съзнавате, че Бог създаде света заради нас. В този свят, в който живеем, седят всичките възможности за постижения, които имаме и които за бъдеще ще имаме. И това, което постигам в живота си, това ще внесе живот в мене. И онова, което вие постигате, ще внесе живот във вас. От друга страна, онова, което аз постигам, то косвено ползва и вас. И онова, което вие постигате, косвено ползва и мене. Но което аз придобивам, то е съществeното и което вие придобивате, то е съществeното.

Желанието на Бога е: Бог е съвършен, понеже Бог е Любов в света. Ние трябва да се радваме, че Божията Любов е неизменна. И Бог гледа на всинца ви еднакво. Не че любовта Му е еднаква към всички хора. Количествено не е, но качествено отношението на Бога е еднакво. Към техните души Той е еднакъв, а не към техните постъпки. Един учител може да ви обича, но ако не може да решите задачата, той, колкото и да ви обича, същевременно не може да ви каже, че задачата е разрешена. Той ще ви каже, че задачата не е решена, но ще страда. Кое е по-хубаво - да ви покаже погрешката или да не ви я покаже? Допуснете, че вие отивате на парад или на някой журфикс. Облечени сте хубаво, но не знаете, че дрехите ви някъде са съдрани. И ако ви кажа, че дрехата на едно място е съдрана, това обида ли е? Че като отидете там, ще се смеят всички хора. Аз ви предупреждавам да поправите дрехата си. В този смисъл, като ви каже някой нещо, трябва да се зарадвате, че ти е казана погрешката. Та всичките погрешки, които имате, са стари костюми, които сте взели под наем от някоя фирма. Ще кажете: Дайте ми един костюм, който не е съдран. И този, който ви е дал костюма, и той не е мислил, че е съдран. Повърнете му този костюм. Вие се чудите и казвате: Какво право има той да ми каже, че моята дреха е съдрана? Той няма никакво право. Това е една учтивост, значи обича ви той. Всеки човек, който ви показва погрешката, той ви обича. Аз веднъж гледах, една дама се приближава при един благороден господин и му пришепва нещо. Какво му пришепва? Искате ли да ви кажа какво му пришепна

тя? Ето какво тя му каза: Има една нередовност в дрехите ви. Той отива при хората, и професорът є казва: Благодаря ви много! - и поправи тази нередовност. Какво лошо има в това? Тя му каза тихо, нежно на ухото. Той си погледна дрехите, поправи нередовността и благодари за това. Та когато направите една забележка, направете я намясто. И този човек ще ви благодари и ще ви каже: Много ти благодаря. Улисах се, като излизах от къщи, та не видях. Той не е погледнал дрехите си.

Считайте, че светът е създаден заради вас. И ще използваме тогаз всичките условия. Мнозина мислите, че остарявате. Тъкмо сега е времето - когато човекът расте, да учи! Всички ще си вземете букваря. Старите хора трябва да учат. Младите хора нека се упражняват отвън още. Младите имат приемен изпит, а пък старите са вече приети. Те нека учат. Той е на 80 години. Тъкмо на свят - можеш да учиш сега. Няма какво да се увлича ума ти от Петко, Стояна, Драгана. А пък като станеш на 120 години, тогава ще държиш матура. И като се върнеш вкъщи, свършил си учението и си носиш дипломата. И баща ти ще ти даде един банкет и ще каже: Връща се син ми! Много се радвам!

И желая ви сега на 120 години да държите отлична матура. Това е зрелостният изпит на човека!

Отче наш

6,30 ч. с.

20. Утринно Неделно Слово, държано на 5 март, 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Отлично ясно време.)

РАДОСТТА

Добрата молитва
Да имаме едно размишление.

Ще прочета 13 глава от Първото Послание към Коринтяните.
Духът Божий

Често учените хора задават въпроси, на които не може да се отговори. Хиляди години се изискват, за да се отговори на един въпрос. И учените, и обикновените хора питат защо водата замръзва. Питат и защо водата се разтопява. Обикновеният човек казва: Замръзва, защото иска да замръзне и се разтопява, защото иска да се разтопи. Ученият човек, ако този отговор каже, не е искрен. Водата не иска да замръзне, не иска и да се разтопи. Тогава учените хора отговарят защо замръзва водата. Понеже се изменила температурата, станала по-ниска, отколкото водата може да издържи - при тази температура замръзнала. Понеже температурата станала по-голяма, отколкото ледът може да издържи, и той се разтопил. Хубаво, пита се: Защо замръзва и защо се разтопява? Тогава защо трябва да замръзне и защо трябва да се разтопи? Ако влезеш в една къща, която е населена, хората са добри, ще намериш тази къща отоплена, добре мобилирана, добре ще ви приемат. Но ако влезеш в една къща, дето никой не е живял, ще намериш къщата студена. Следователно, топлото разбира живота. Студът подразбира, че тия места, дето има голям студ, не са населени. Дето са топли местата, има живот. Студът показва, че нещата са неуредени. Топлината показва, че има живот. Работите са уредени. Иде възраждането. Ами в тропическите места там, дето има живот, знаете ли какви мъчения има? Уреден ли е животът? Насилие има там.

Ражда се друг философски въпрос. Когато водата слиза отгоре, от високите места, всички камъни се търкалят. Тя като слиза, търкаля ги. Защо водата търкаля камъните? Не може ли да слиза, без да ги търкаля? Може, но не зависи от водата. От какво зависи търкалянето на камъните? Колкото е по-голям наклонът, толкоз става по-буйно търкалянето. Който камък срещне по пътя, казва: Пътят ми да е отворен.

Сега по някой път казвате, че си изгубвате настроението, мира си изгубвате, после мислите си изгубвате, хубавите чувства, изгубвате детската вяра, която си имал едно време. Казвам: Къде си ги изгубил? Джобовете са събрани, как се губят нещата и как се изгубват работите? Щом си изгубил вярата, значи си имал вяра, която може да се изгуби. Каква е тази вяра, която може да се губи? Тя е била твърда като камък. Щом си изгубил нещо, то е било твърдо. Твърдите работи се губят. Щом си изгубил вярата, тази вяра може да се изгуби. Ами ако волът, който е в дама, пък се отвърже, отхвърли юларя, замине, отиде в гората, питам: Как се изгубил волът? Има една вяра, която хората имат - твърда вяра. Сега каква трябва да бъде вярата? Има една вяра, която е течна и има една вяра въздухообразна. Пък има една вяра, която мяза на светлината. Изобщо под думата "твърдо вещество" се разбира туй, което не може да се дели. Всяко нещо, което не може да се дели, е твърдо. Всяко нещо, което се дели, е меко. Устой няма. Значи подразбираме, туй първоначалното, неизменното, неделимото е твърдо. Може да извадите заключение,че вярата не трябва да бъде твърда. Де седи сега противоречието? Ако един човек е твърд, лошо ли е човек да бъде твърд? Казвате: Той е много твърд човек, не е мек човек. Казвам: При меките хора ти може да се удавиш. Може да се удавиш на общо основание. Ще потънеш като в кал и никой не може да те спаси от тия меките хора. При твърдостта ти седиш на повърхнината, при меките - седиш на дъното. За да седиш на повърхността, какъв трябва да бъде човек? Ако искаш да седиш горе на повърхността, твърд трябва да бъдеш. Ако искаш да слезеш на

дъното, тогава повърхността трябва да бъде мека. Казвам: Всичките хора са станали дипломати. Когато човек иска да спечели нещо, той става мек. По някой път туриш нещо, изгуби се, потъне. Казва: Слезе долу. Намери го! - Как ще го намериш, как ще го търсиш? Той си мълчи. Има една философия. Той е така организиран. Един ден се намира скрит на дъното. Като осиромашееш, ще има отлив. Всичката вода изтече в друго езеро, онова изсъхне. Той събере събраното богатство, пак водата се повърне в същото езеро. Да допуснем сега, хората на земята имат тази философия. Човек има две философии. По някой път повърхността му е твърда, по някой път повърхността му е мека. След като умре, ако отгоре му е твърдо, къде ще иде? Като тръгне да иде в небето, иска отгоре му да няма никакво препятствие. Над главата му трябва да бъде простор. Нито меко, нито твърдо трябва да бъде. Като тръгнете за небето, всичкото, което имате на земята, какво може да пренесеш - когато няма никакви пътни съобщения, тренове, багажи? Като тръгнеш за оня свят, не се позволява никакъв багаж, ни чанта. Ти сам ще тръгнеш. И обуща - нищо не се позволява, бос ще идеш, без обуща, без ръкавици, добре сресан, никакви дрехи, никаква риза - ни копринена, ни памучна, нищо, нищо, но такъв, какъвто си. Казваш: Как ще се явя при Господа? То и голота няма да носиш. Защото, за да бъде нещо голо, то е твърдо, не е меко. Ще оставиш всичките неща. С какво ще идеш тогава в невидимия свят? С какво ще отидете на оня свят? Вие сте дошли до една фаза - ако не разберете живота, ще ви дойде разочарованието. Всеки човек, който не е разбрал живота, ще се разочарова. Младата мома мисли, че всякога ще бъде млада. Тя ще се разочарова, младостта ще я напусне. Старият и той ще се разочарова, понеже и той ще напусне старостта. Както младият напуска младостта, така старият ще напусне старостта. Младия, като го напусне младостта, какво иде? - Старостта. Стария, като го напусне старостта, какво иде? - Смъртта. Тогава, като влезеш в света, какво трябва да направиш? - Трябва да напуснеш смъртта. Какво иде след смъртта? - Животът. Старостта като загубиш, ще

намериш смъртта. Смъртта като изгубиш, ще намериш живота. Тогава, по тия разсъждения, живота като изгубиш, какво ще намериш? Ще намериш любовта. Ами че казва Христос: Ако не се откажете от себе си, ако не се откажете от временния живот, ще изгубите живота.

Казвам: Човек трябва да мине през известни състояния, за да разбира. Какъв е стремежът на младата мома? Всичкият идеал какъв е? Аз считам първите години до 21 година, тя е младата мома. От 20 до 40 години - възрастната мома. От 40 до 60 години - старата мома. От 60 пак иде повторение, от 60 до 80 е пак младата мома. В нея се заражда желание да обича младите. Изобщо има стари баби, които на 60 години се женят за някой стар дядо. От 80 до 100 години е вече възрастна мома и от 100 до 120 години е стара баба. Тя вече придобива всичкото знание. Два пъти се подмлади. Значи младата мома какъв идеал има? Младата мома мяза на един рибар, който тръгнал със своята мрежа постоянно по брега на реките, търсил риба. Не обича каква да е риба, но търси най-хубавата риба. Носи мрежата, като я хвърли, че намери някоя риба хубава, извади я и казва: Аз колко години те търсих! - Аз сега говоря за вътрешните стремежи. Под думата “мома” разбирам всеки човек, който иска да спечели. То е все същият закон. Защо само младият търси пари, старият - не? Младият търси пари, после обуща търси, шапка, хубаво палто, младият иска да е хубаво облечен. Възрастният какво търси? Аз оставям сега, вие си дайте един отчет възрастният какво търси. Старият пък ходи по екскурзии. Старият като дойде, като влезеш при него, започва да ти разправя своите научни изследвания. Той казва: Откак съм дошъл тук, в крака имам малка болка, не е добре устроен кракът, не държат краката. - Научни изследвания. Болят ме краката. После казва: Боли ме ръката. - И то са научни изследвания. На врата има нещо неустроено, на ушите, на очите. Учен човек е, навсякъде намира нещо неустроено. Казва: Трябва да се махне. Викайте някой лекар. - Ти, господин докторе, какво мислиш, тази работа на врата как да се

премахне? Какви са последните научни изследвания? Как може да се ремонтират тия работи? Лекарят казва: Има голямо налягане, кръвно налягане. - Какво е кръвното налягане? Кръвното налягане е събиране на венозна кръв във вените. Значи течението се намалило, отслабнало течението, набрала се кръв, тази кръв наляга. Или другояче казано: Налягането произтича от сгъстяването на кръвта. Кръвта започва да се сгъстява. У старите хора налягането иде от желанията. Когато човек иска да уреди живота си, когато се зароди желание да не страдате, да не сте сиромах, ще дойде кръвното налягане. Ако искате всичко на земята да ви е уредено, кръвното налягане ще дойде. Че кои имат кръвно налягане? Кръвно налягане имат хора, на които всичко е уредено. Трябва да има някаква работа. Тия желания в човека зараждат известен род трептения, които сгъстяват кръвта. Човек, който желае да няма никакво страдание отвън в живота си, иска да избегне всичките мъчнотии, в него се образуват известен род желания, които сгъстяват кръвта му и налягането ще дойде. Ти си неразположен - налягане има. Не само кръвта се сгъстява, но и електричеството, което е в него, всяка енергия става по-плътна, всичко в него става по-плътно. Тогава, казват, иде склерозата, втвърдяване става. Какво лошо има, ако един човек стане твърд, стане на камък?

Сега четох един пример за някой виден французин, който се занимавал с тия, които са умъртвени от електричество и казва, че не са умрели. Само известно състояние е произведено в тях. Дава един пример за един ударен от ток от 50 хиляди волта. Той разправя опитността на ударения. Той казва, че всичко, каквото става около него, всичко слуша, но не може да даде знак. Съзнанието не е изгубено. Когато му повръщат живота след една усилена работа от два часа, за да произведат изкуствено дишане да се повърне съзнанието, той разправя, че каквото са говорили наоколо, всичко слушал.

Та по някой път казвате “като умре човек”. Ами че умрелите хора всичко слушат. Вие вярвате, че като умре човек, нищо не чува в

тялото. Всичките хора все живи ги заравят. Няма някой човек, когото жив да не са го заровили. С изключение само на светиите, които са праведни, че преди да го заровят, той си излиза из къщи. Онзи, който не знае това изкуство, трябва насила да го изхвърлят из жилището. Смъртта, след като те изхвърли, бракува тялото. Казва: Излез. Щом човек умира, тялото не е негово. Онзи, на когото тялото принадлежи, дал заявление да си излезеш - ти си кираджия, трябва да излезеш. Наемател си на това тяло. Ти не искаш - тогава със съдебна процедура ще те изкарат. Този, на когото е тялото, разваля къщата, взема си материала. За него важи материалът. Формата, която имате, той я разваля. Ще си вземе материала, ще се свърши кармата. Та сега не е ли смешно чуждите къщи в сегашното положение да станат наша собственост? Сегашните хора, които са наематели, поправят къщите, мислят, че тия къщи са техни. Материалът ще го вземат.

Казва Писанието: Непременно всички трябва да работите, да си направите едно свое жилище, една къща, в която да бъдете собственици. Сега не може да бъдем собственици, понеже не е наше, под наем сме го взели може би за 20, 30, 40, 50 или за 120 години. След 120 години трябва да излезете из жилището, понеже не е твое.

Казвам единственото нещо, кое е човекът? Човек не е нито тялото, нито ръцете, нито пръстите, нито очите. Всичко туй, което има, то не е човекът. Това са пособия, с които човек си служи. Единственото нещо, което вие можете да кажете какво е човекът, то е, като направиш едно добро, усещаш една малка радост. Туй, което се радва, то е човекът! Къде ще го туриш? Приятно ти е. Дал си нещо от себе си. Радваш се. Тази вътрешна радост показва: Ти си човекът, който се радва. Или чел си хубава книга, пак се радваш на онова, което си придобил от книгата. Туй, което се радва, то си ти. Тази радост си ти. Или мислиш за небето. Радостта, в която ти се радваш - там е твоето място. Казвам: Когато ти си изгубил своята радост, ти си изгубил своето място. Човек постоянно трябва да бъде на това място, в туй място трябва да живее. Той трябва да живее в мястото на радостта.

Та казвам: Всеки ден ти трябва поне по веднъж да се зарадваш, да се покаже, че ти си се върнал в дома си. При тази радост ти ще имаш мир. "Мир имайте" - казва Писанието. Писанието казва, че праведният трябва да се радва. Вие сте дошли и искате материални блага. Материалните блага сами по себе си ще дойдат. Вятърът сам иде, дъждът сам иде, светлината сама идва. Кой е насилил светлината отгоре? Тази светлина, която иде отгоре, от далечното пространство, сама иде. Казвам: Онези, които сте решили да следвате Божествения път, вие искате материални блага. Тогава как ще имате радостта? Радостта всякога човек може да я има, когато даде нещо материално, когато даде нещо от себе си. Кое ви радва, като четеш една книга? Кое ви радва, като четете живота на Христа? Кое ви радва? Виждаш, че Той всичко, каквото имал, го дал. Тази постъпка на Христа тебе те радва. Казваш в себе си: Виж как трябва да постъпя. И аз ще направя като Него. Онези, които не разбират, казват, че Христос много пострадал. Страда у нас кой? Има едно същество, което страда в нас, което не разбира Божия път. Туй същество, като усети, че нещо материално му вземат, плаче. Казва: Взеха ми силата, гладен ще умра. Има хора, които 4-5 часа не са яли и казват: Гладни ще умрем, четири часа не сме яли. Друг 24 часа не е ял, казва: Гладен ще умра. Казвам: При 24 часа глад не се умира. То са понятия. Човек трябва да пости 3, 4, 5, 10, 15, 20 деня, до 40 деня може да пости и след туй, ако иска да продължи, ще мине в друго състояние, съвсем ще се изпари, ще иде в другия свят. Няма да може да се върне, понеже дошъл на земята да живее. Постът е само едно състояние в човека. Човек трябва да престане да яде, за да даде на себе си една почивка. Да има едно почивателно положение.

Сега всички трябва да имате нови схващания, но идейни схващания. Казвате: Нас не ни трябва богатство. - Не. Няма какво да убеждаваме света. Някой казва: Да направим свят от вегетарианци. - Господ нали направи хората вегетарианци, после станаха месоядци. Всички хора, които първоначално Господ създаде, бяха вегетарианци,

после станаха месоядци. След време пак ще станат вегетарианци. Представете си, влезете в един свят, дето няма кокошки, агънца, риба - ти ще се научиш да бъдеш вегетарианец. Представете си, че в света има само плодове - плодове ще ядеш, какво ще правиш. Човек слязъл в един свят, дето нямало ябълки, круши, сливи, не е искал той да яде месо, но после се научил. Ябълките заместил с кокошки, понеже нямало ябълки. Сега ако вземете буквалната страна на нещата, ще имате само едно разрешение. Например, ако се запитате защо трябва да ядете, колко подбудителни причини има, казвате: За да бъда здрав, аз трябва да ям. Донякъде е вярно. Малко трябва да ям, за да бъда оправен. И това е право. Но тъй давали ли сте си отчет защо трябва да ядете? - Ти трябва да ядеш, понеже ако не ядеш, няма да влезеш във връзка с Бога. За да познаеш Господа, трябва да ядеш. Ям, за да позная Господа. Христос казва: Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Който ме яде, има живот в себе си. Казва, че Словото, което човек слуша, е храна. То е ядене. Щом възприемаш светлината, и то е ядене. Щом чрез носа си възприемаш, с обонянието - и то е ядене. Чрез устата е ядене, чрез ръцете пипането - и то е ядене.

Сега казвате, че това са отвлечени работи. Ами че всяко ядене - като вземеш хляба, като го пипнеш, той ти придава нещо. Веднага всички да вземат участие в яденето. Следователно ти ще ядеш, понеже в самия хляб има нещо, което трябва да възприемеш. Едно просто обяснение ще ви дам. Когато баща ви напише едно писмо, едно хубаво любовно писмо, написано с черно мастило, има ли някаква любов в писмото, в черното писмо? Вие четете, започвате да се радвате. Нали вземате писмото, вземате ножа, разрязвате плика, четете наред. Яденето е едно писмо. Започваш да го обръщаш, да четеш писмото - сдъвкването, разрязването на писмото, ще го обръщаш туй писмо как е написано. Ще го обръщаш в устата. Има специалисти, с увеличително стъкло ще го четат да видят какво е вложено вътре. После ще го четат в дробовете и най-после това писмо ще го четат в мозъка - и там ще го четат. От три места ще дадат

доказателства какво пише баща ви. Тъй ви пише баща ви: Синко, на земята добре да живееш. Добре да мислиш. Добре да се учиш. Малко да спиш. Да се не пресилваш, да не грешиш много. Ние сме промислили за всичко. Гледай да имаш най-хубавата бележка в училището. Баща ви пише да имате най-хубава бележка от закона на любовта. Любовта да ви препоръча. Най-добра бележка от мъдростта, от знанието, най-добра бележка от истината да имате. Защото всяка година дават отчет за вас в небето каква бележка сте получили за любовта. Някои имат единица, някои двойка, някои тройка, четворка, петорка, шесторка. Ние сега оставяме и казваме: Обществено положение нямаме. - Нима царският син, който е роден, няма обществено положение? Казва: Обществено положение нямам. - Щом имаш глава, ти вече имаш обществено положение. Казва: Няма къде да работя. - Щом имаш дробове, как нямаш място? Имаш място къде да работиш. Някой казва: Не зная какъв е смисълът на живота. - Щом имаш крака, имаш смисъл, може да идеш навсякъде, дето искаш. Щом на едно място не ти е удобно, ще идеш на друго място. Ще ходиш, докато намериш едно място, което харесваш. Ще идеш там, ще седнеш, нищо повече. Вие правили ли сте опит?

Вие сте дошли до една фаза, дето не познавате себе си. Дойде някой тук при мене, че ми разправя за някой от новото учение как го разбира: Еди кой си брат, много добър, нямам нищо против него, много добър, учен, ама не зная - дадох му 50 лева и три месеца не ми ги е върнал. - Много добър брат, не му върнал петдесетте лева. То е несъзнателна, една малка интрига, защо да не връща петдесетте лева. Лошото е, че този взел 50 лева и не му ги върнал. Иде друг и той казва: Еди-кой си брат е много благороден, ходих, поисках му 50 лева, той не ми даде назаем. Много добър брат е. - Единият случай - той взел пари, не ги връща, другият - ходи да иска пари от него и той не му дал. Хубаво, тъй братът разбира новото учение - като вземе пари назаем, да не ги връща. Онзи пък разбира, че като вземе петдесетте лева, няма да ги върне. Не му ги дава, дето ще ходи после да го

одумва. Казва: Нямам. И действително, той се избавя. Той казва една друга лъжа. Той има 50 лева, но да му каже: Че аз нямам доверие в тебе, ти не си точен човек - вземаш, пък не връщаш. Казвам: Правили ли сте опит? Когато бръкнеш в кесията и похарчиш парите, от кого ги искаш? И ти си длъжен. Онези, които разбират закона, гледат да спечелят нещо. Цял ден работи да спечели 50 лева, пък ги тури в кесията. Значи има един в нас, който пази кесията и друг в нас, който мърмори. Казва: Не върнаха парите, изядоха ги. И тия ако не ги върнат? - Кой е този в тебе, който казва, че си похарчил парите? Ти духовният човек ли си, или материалният човек? Щом казваш, че парите се свършиха, ти си материалният човек. В духовния човек парите никога не се свършват. За него всичкото богатство е както Духът - навсякъде. А пък онзи материалният човек, с малкото шишенце, след като налее 3-4 пъти в чашата, водата се свършва.

Та казвам: Нови схващания ви трябват. Трябва да благодарим за всичко. Ако дойде във вас съзнанието, трябва да благодарим за всяка вдишка. Като поемеш въздух, да се изпълниш с една вътрешна радост. Ти, ако на дишането не можеш да се радваш, не можеш да разбереш, че Бог ще влезе в тебе. Ти не се радваш, но мислиш, еди-какво си нямаш. Ако Господ не иска да влезе в тебе, знаеш ли какво ще стане? Ти ще се простреш на земята. Като се откаже да влезе Господ в дробовете, ще се простреш на земята хоризонтално. Дотогава, докато Господ влиза и излиза от тебе, ти дишаш, имаш възможност сладко да говориш, да работиш. Щом Той престане да влиза и да излиза, ще се прекрати всичкият живот. "Вдъхна Бог" - и човек започна да диша. Ние под думата "дишане" разбираме живота в нас, който постоянно в нас внася всички хубави мисли, които влизат да поддържат Божествения живот. Ние това наричаме духовно дишане. Всеки ден, като застанете на молитва, трябва да благодарите на Бога за въздуха, който влиза.

Сега по някой път чувствам вашите мисли. Като седя, казвам си: Измъчих тия хора. Защо да идат тук в 5 часа, да стават рано, да се

мъчат? Ще дойдат тук в неделя, ще четат същите молитви. В неделя сутринта четат Добрата молитва, 91 Псалом, после четат Молитвата на Царството. Казвам: Петдесет седмици, от 3-4 години се повтаря. Казвам: Сега какво да правим? Аз вече чувствам вашето настроение. Казвате: Тази работа няма ли да се свърши вече? Кога ще се свърши работата? Когато запалиш огъня, започват да горят дървата, работата се свършва. Ако не запалиш огъня, никаква работа няма да се свърши. Докато не убедим всичките хора в Божественото - светът трябва да се убеди всичките хора да обичат Бога - дотогава работата не е свършена. Трябва да убедим всичките хора, че те трябва да обичат Бога. Колко хиляди години се изискват, докато ги убедим? Не е един ден, не е година, иска се да работим тия хора да се убедят. Казва: Какво има да обичам Господа, аз ще живея. - Ти говориш за Божията Любов, те разбират обикновени работи.

Казвам: Единственото място, в което може да живеете, това е вашата радост. Аз ви загатвам за една тайна. Ако вие всеки ден не можете да се зарадвате, здравето ви няма да дойде. Здравето ви иде от радостта. Едно съзнание има в човека - да се зарадва, че е доволен, да благодари на Бога за всички други блага, че вижда света, че чува всичките противоречия, в които хората се вълнуват, да види, че всичко това е добра работа. Лошо ли е когато ти си в коритото? Лошо ли е когато някоя жена мачка дрехите, увива ги, сапунисва ги? Какво лошо има в това сапунисване? Онази риза чиста става. Може да я туриш на гърба си. Ако ризата не се сапуниса, само във вода се тури, натопи се само и се извади, ще бъде ли чиста? Казва: Много ме сапунисаха. - Радвай се на сапунисването. Като гледам тия обикновените работи, като гледам как пере тази жена, започвам да се радвам. Казвам: Много хубаво пере. Казвам: Я ми дай на мене един урок. Някои от вас, които не знаете да перете, как започвате? Нали знаете онази снаха, която не обичала свекървата, като взимала нейната риза, казвала: Тази пущина.

На младите моми ще ви дам един съвет. Която иска да се справи със своята свекърва, като вземете дрехата на вашата свекърва, започнете да є говорите така: Колко си хубава, ще ме послушаш. Наливаш малко вода в коритото, туряш сапун и говориш на ризата. Тя, като облече ризата - ти каквото говориш, то се написва на ризата - написаното, хубавото на ризата свекървата започне да го чете, въздъхне и каже: Не се отнесох много добре с тази снаха, като с дъщеря. - Тя мисли, че от нея нещо излиза.

Та казвам: Ако говорим на човека на човешки и ангелски езици, а любов нямаме, нищо не сме. Любовта е да съзнаваш в дадения случай ония блага, които Бог ти е благословил. Всеки ден да благодарим. В нас трябва да се роди едно чувство и при най-лошите условия да благодарим. Колкото животът е по-зле, толкова Бог е по-близо до нас. При най-лошото, в което се намираш, да знаеш, че Божието благо е там. Всичките условия и всичките възможности, които имате в миналото и сега, и за в бъдеще, всичко е за добро. Христос казва: "Аз не давам, както светът дава. Да се не смущава сърцето ви." Всяко сърце, което има радост, то не се смущава. Като престане радостта, смущението иде. Смущението е признак, че радостта я няма. Щом дойде смущението, радостта я няма. Щом дойде радостта, смущението си иде. Човек се отстранил от радостта - смущението е на нейно място. Мирът е вече един признак, че започва един тих живот, един разумен живот на строеж. Под думата "мир" разбираме когато се строи нещо хубаво. Човек се замислил, няма никакво противодействие.

Та казвам: Единственото нещо е да имате Божествената радост всеки ден, че Бог ви посещава със своята любов. Светлината, която приемаме, е писмото, което Бог ни изпраща. Въздухът, който дишаме, водата, храната, хората, с които сме заобиколени - всичко туй показва присъствието на Божия Дух, за да ни помогне в този свят. Всички ние трябва да се радваме за онази любов, която Бог има към

нас. И трябва работа. Да бъдем всички добри проводници на Божията любов. От нас се изисква много голяма работа.

Вие имате тези лампи, които са проводници на светлината. Ако има дефект, ако тази енергия не се предава по жиците, тя не може да се превърне в светлина. Всеки човек, който не е добър проводник на Божията любов, не може да се прояви. Божията любов всеки ден идва и си заминава без да се прояви. Сега е краят на века, настава една нова епоха. Вие седите и мислите светът да се подобри. Вътрешно света трябва да го подобрим. Понеже тъй, както хората вярват, ако не се убедят да живеят тъй, както Бог изисква - иде една нова епоха, хората ще видят как трябва да живеят.

Ако човек няма радост, болестта иде. Ако човек няма радост, сиромашията иде. Ако човек няма радост, смъртта иде. Когато радостта дойде, болестта си заминава. Когато радостта дойде, сиромашията си заминава. Когато Божията радост дойде, и смъртта си заминава. Приемайте радостта всяка сутрин. Ние сме се събрали днес да отстраним три злини: чрез радостта болестта да си замине; чрез радостта сиромашията да си замине; чрез радостта смъртта да си замине. За да имаме една пълна вътрешна връзка между Бога и нас, постоянно да усещаме Неговото присъствие и да сме готови за всичко онова, което Той ни е научил - да го прилагаме и да го изпълняваме.

Отче наш

21. Утринно Неделно Слово, държано на 12 март 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПАРАХОД И СТАНЦИЯТА "БЛАГОВЕЩЕНИЕ"

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 7 глава от книгата на пророк Данаил.

Духът Божий

Размишление

Един виден пророк Данаил, и той се намира в затруднение да разбере някои неща, които той видял във видение. Не в сън, но във видение. В едно особено състояние. В съня нещата са разпокъсани, нямат точна връзка. Минаваш от едно положение в друго. Във видението нещата имат тясна вътрешна връзка. Когато някой погледне някой човек, казва: Много е хубава главата му, добре е сформирана. Това е много общо казано. После казва: Тялото му е добре сформирувано. Обаче какво носи тая глава, какво се крие в нея, той не знае. Той не знае какво се крие и в това тяло. Вижда движение на тялото. Всяко движение, всеки подтик в човека си има в основата едно чувство, което го заставя да прави това движение. Някой път движението е бързо или бавно, но всяко нещо си има своята причина. Някой казва: Всяко нещо си има причина. Но каква е причината? Например ти си неразположен. Каква е причината? Ти казваш: Причината е, че не съм ял 4-5 часа. И затова не съм разположен. Но щом се наяде, приспива му се, ляга да спи и казва: Трябва да си почина. Каква е причината? Той казва: Яденето. Той се успал. Защо се успал? Той казва: От яденето стана това. - Това не е никакво

разрешение. Неразположен е, защото не е ял. Наяде се и му се приспи, защото е преял.

Сега религиозните хора приличат на богати хора. Всички религиозни хора приличат на големи богаташи с много къщи. И религиозните хора мислят и казват, че не им трябва никакво знание. Че всичко друго е празно. И им остава само бъдещият живот. Но какъв е бъдещият живот, какво е небето - не го знаят. Представляват си всички светии облечени с бели дрехи. Как си го представляват живота там? Аз не мога да си представя да са облечени с бели дрехи. Тези, които са умрели, не носят никакви тела. А човек ги облича с тела, каквито са тук на земята. Но това е само една фигура на речта. Въпросът на Божественото знание не е да отрича нещата, но да даде едно вътрешно тълкувание. Разликата е тая: Ти виждаш една гъсеница, която върви с 10-20 чифта крака. И повече от 20 чифта крака може да има тая гъсеница. Ако има 40 крака, ще є трябват 40 обувки. Ако тая гъсеница живее в нашите условия трябват є 20 чифта обуща за краката. Ако за обущата се плаща по 10 лева най-евтино, колко ще струва? Не е практично. Докато ги обуеш 20 чифта обуща сутринта като станеш, ще употребиш много време, едвам можеш да се обуеш.

Ти казваш: Така е направен животът. - След това виждаме, че тая гъсеница се изменя. Направила си един пашкул и стане на пеперуда, и ходи със своето аеропланче - крилата. Носи си дълъг хобот. Много хубава е станала. Като някоя царска дъщеря е облечена. И дето намери цвят, си завъртва хобота и си взема сок. Е, добре. Питам: Защо є е трябвало да бъде гъсеница и после да стане пеперуда? И погледнеш, че тая пеперуда се заплела в някоя паяжина и се е хванала. Какъв е смисълът?

Вие всички имате стремеж да излезнете от едно положение и да влезнете в друго. Срещам някого, който ми казва, че има мъчнотия. Днес ти имаш една мъчнотия, утре - втора, трета и дойде най-голямата мъчнотия. Най-първо идва една малка мъчнотия. Отмахнеш я - идва по-голяма, после още по-голяма. Най-първо си малко дете, не

можеш да ходиш. Подигнеш се, паднеш и си удариш главата. Позаплачеш малко, подигнеш се, пак тръгнеш и пак паднеш. На ден не зная децата колко пъти падат. Вие, които сте били майки, чели ли сте колко пъти децата падат? Нито една не е държала статистика. Не само статистика колко пъти е падало детето, но има един закон на падането. Всъщност това не е падане, но това са упражнения, гимнастически упражнения. Сега по радиото дават гимнастически упражнения. Казват: Всички да легнат по земята. Легнете долу, прострете се. И виждам ги всичките - стари, големи хора - легнали. Онзи по радиото командва. Всички легнат по земята. Защо? Под команда лягат. Децата много пъти правят тези упражнения по този начин. Или да кажем, че вие сте дошли и сте насядали на столовете. Защо? Кое ви е заставило да сядате? В турско време седяха на земята. Даваха им по една възглавница. Вие сте насядали на столовете. Или отивате в някое училище. Важно ли е на какъв стол сядате? Важно е, то е едно удобство. Столът е едно пособие. Но какво ще научиш на този стол? Един ученик сяда 8 години в гимназията. И ако той в 8 години промени 8 стаи и 8 стола, каква важност има това?

Вие, като четете Данаила, ще се опитате да тълкувате. Аз съм слушал много чудни тълкувания. Някой ще каже, че образите в книгата на Данаил означават това и това. Някои неща от тези предсказания на Данаила са минали, а някои сега ще станат. Какво ще стане, никой не знае. Кое е по-добро - човек да знае кога ще умре ли, или кога ще се роди? Кое е по-добре човек да знае - кога ще влезе в училището ли, или кога ще излезе от училище? Защото, щом знае кога ще се роди, той знае и кога ще умре, но той не може да знае кога ще умре, преди да се е родил. А пък всеки, който не може да умре, той не може да знае и кога ще се роди.

Сега вие вземате думата "умрял" много повърхностно. Мислите ли, че онзи плод, който се е отделил от дървото и падне на земята и изгние, че е умрял? Всеки плод, като го гледате, е много красив. Човек прилича на един плод. И той падне, изгнива и отива. Свършва се с

него наглед. Но ако обърнете внимание само на това, че изгнива плодът, вие имате едно смътно понятие за нещата. Скоро ми разправяше една сестра, една стара напреднала сестра. Тя ми казва: Усещам се много слаба, не ми държат ръцете и краката и съвсем нямам разположение. Аз є казвам: Ти, сестра, си започнала да се стопяваш. Почнала си да се топиш. Тя почна да мисли. Казвам є: Ще се стопиш. Вие криво разбирате нещата. Ние казваме, че снегът ще се стопи. Как се тълкува това? Като се стопи снегът, свършва ли се всичко? Стопяването на снега означава, че юрганът се вдига. И казват: Хайде, деца, всички на работа! Стопяването на снега значи, че юрганът се вдига и спящите трябва да станат. Когато вие усещате един упадък, значи даде ви се една почивка. Човекът, който е стегнат, неотпаднал - той работи. А пък при това отпадналото състояние трябва да стоят, да се спрат много работи. Значи този сняг, този големият юрган е стоял на гърба ти. Представете си, че отгоре има юрган, който е два метра дебел. Някой път има юрган половин метър дебел. А пък горе на планините юрганите са по 10-20 метра дебели. А на някои най-високи места има юргани, които никак не се сменят. Това са ред разсъждения.

Вие всички искате да ви се изяснят нещата. Казвате: Кажи ми, като отида на онзи свят, какво ще бъде там? На онзи свят като отидеш, Господ ще те пита най-първо какво знаеш за земята, за цялата земя. Ще те пита: Ти обиколил ли си всичките морета, запознал ли си се с всичките риби, които са в морето, запознал ли си се с всички скъпоценни камъни, които са скрити в центъра на земята? Ходили ли сте до центъра на земята? Видели ли сте ония машинисти, които карат земята? После ще те пита Господ: Ти прави ли изчисления колко вода има на земята? - Сега вие мислите, че ще ви посрещнат на онзи свят както посрещат тук на земята, с букети, с цветя и ще кажат: Тези идат от мястото на страданията. - Какви са вашите страдания? Това, от което вие се оплаквате, че са страдания, това не са страдания. Всяко едно страдание, което не произвежда една

благородна мисъл, не произвежда едно благородно желание, не произвежда една благородна постъпка - това не е страдание. Страданието е майка, която ражда хубавите мисли, която ражда хубавите чувства, хубавите постъпки. Всяко страдание, което не ражда най-хубави мисли, не е добра майка. Сега вие да имате една ясна представа. Ти казваш: Дотегнаха ми вече тия страдания! - Че това е майка ти! Тя ще роди. Още не знаеш, тя се мъчи с тебе. Те са страданията на майка ти. С тебе майка ти се мъчи. И вие казвате, че на вас ви е дотегнало. И често казвате, че ви е дотегнало да страдате.

Ще ви приведа оная приказка за лисицата. Тя намерила една доста хубава риба и я носила в устата си. Среща вълка, който є казва: Дай ми тази риба. Лисицата казала: Аз ходих на реката и я хванах. - Как я хвана? - Ще си потопиш опашката във водата, но по-рано на опашката ще свържеш един кош. И ще си хванеш риба, колкото искаш. - Приказка е това. Който я е измислил, така е наредил. То не е баш така. Вълкът отишъл и направил така, но опашката му замръзнала. И кошът, и опашката не излизат от реката. Дошли жени и тичат с кобилиците към вълка и като го понабили хубаво, той едвам си изхлузил опашката от коша и от леда. И среща пак лисицата и є казва: Взеха ми рибата. Едни жени ми я взеха. Виж, набиха ме! - А пък на едно място правили сватба и месили тесто за баницата. Лисицата скочила вътре в нощвите и се окаляла в замесеното брашно. И казала тя на вълка: Тебе са те били тук-таме, а мене така ме набиха, че мозъкът ми протече. Вълкът се трогнал и казал: Я се качи на гърба ми. И седнала лисицата на гърба на вълка и казала: Бит небита носи. - И вие, като седите на гърба на страданията, казвате: Бит небита носи. - Вълкът попитал: Какво говориш? Лисицата отговорила: Казвам: Небитият бития носи. Но после пак казва на себе си: Бит небита носи.

Трябва да разбирате същината на вярата. Трябва да имате нещо установено. Трябва да имате поне по една мисъл установена. Установена мисъл аз наричам ценната мисъл - мисъл, която при всички условия ще остане при тебе и никой не може да ти я отнеме.

Същото е и за чувствата и постъпките. Ще имаш едно чувство и една постъпка - и целият свят да дойде, да не могат да ти я вземат. Тя с тебе върви! Ти с тази мисъл, с това чувство, с тази постъпка си силен човек. Вие сега вярвате в Бога. Искате Бог да ви обича. Кое е онова, което Бог ще обича във вас? Човек трябва да има нещо ценно. Един пръстен има ценност според скъпоценния камък, който е турен, и златото. Една дреха е ценна според това от каква вълна и каква коприна е направена. Всички неща имат една вътрешна ценност. Кое е ценното вътре в нас? Правили ли сте една статистика? Сутринта станете и сте неразположени. На обяд сте неразположени и вечерта сте неразположени. Кои са причините за неразположението ви сутринта? Че не си станал правилно. Сутринта като станете, как ставате? Ставате така, както не трябва. Най-първо като лежиш, ти си вдигнеш крака. Вие най-първо си вдигате краката при ставане, а трябва най-първо да си вдигате главата. На обяд като сядате да ядете, най-първо се наядете и след това се напиете със студена вода. А ето как трябва: най-първо ще пиеш една чаша хубава топла вода на глътки и след като мине половин час, ще закусиш. И много добре ще ти бъде. И вечерно време няма да изядеш две кокошки, че тогава да легнеш. Защото тогаз цяла нощ кокошките ще ровят. Ако вие си създадете един такъв навик, какви ще бъдат последствията? Сегашните хора си създават разни навици. Ако един праведен религиозен човек си създаде навика да яде по една кокошка на ден, то като отиде с този навик на онзи свят, кой ще му дава там кокошки? И тогаз как ще бъде щастлив? Ти ще кажеш: Искам да отида на земята. А пък на земята не можеш да се върнеш, а на онзи свят гладен седиш.

Сега четохме за пророчествата на Данаила. Ако гъсеницата е станала на пеперуда и иска пак да яде листа, не є се позволява. На пеперудата се казва: По никой начин не ти се позволява да ядеш листа. И всичките авторитети на пеперудите ще ти кажат същото нещо. Най-деликатни, най-хубави сокове ще взема тя. И ако гъсеницата е хубава, красива, това се дължи на туй, че пеперудата е

снесла своите яйца. Но това, което се излюпва от тях, пак се повръща на земята и започва стария живот. Може да прекара така една година, 2, 3, 4, 5 години. Но след това пак започва стария живот и влиза в погорен живот.

Сега вие не знаете защо идат нещастията в света. Представете си, че вие намерите една гъсеница на вашето ябълково дърво отвън. Какво правите с нея? Като снемете гъсеницата, туряте я под краката си и я стривате. Какво престъпление е направила гъсеницата? Тя се качила на дървото и унищожава листата. Значи, заради няколко листа я стривате на земята. Вие, като отидете на онзи свят с желанията на гъсеницата, няма ли да ви стрият по същия начин? И на земята като дойдете, чрез страданията ви стриват. Вие в ума си носите един идеален живот. Вие искате, каквото и да правите, да имат много хубаво отношение към вас. Всяко нещо си има своята причина. Неразположен си, понеже си гладен. Казваш: Ако бях ял, не щях да бъда неразположен. Неразположен си и казваш: Понеже съм гол, нямам нищо върху мене си. И задигнеш дрехата на някого, когото срещнеш. Защо? Казваш: Защото съм гол. Ние си даваме едно извинение. Какво извинение ще дадете, когато в невидимия, в Божествения свят има закон, който гласи: Не се позволява на един верующ от бъчва вода да пие. Не се позволява на един верующ да яде от храна, която е варена в тенджера. В невидимия свят не се позволява на един човек от стомна вода да пие. Това са все закони. И ако ти престъпиш закона, веднага вътре в затвора. В днешния свят от какво пият вода? От оная хубавата, червената 20 годишна вода. После - абсент, коняк.

После, в онзи свят има и следният закон: Не е позволено накриво да гледаме. Никога няма да гледаш накриво, настрани, направо ще гледаш. Такъв, какъвто си на земята, никога няма да ти позволят да влезеш в онзи свят. После, на онзи свят ще трябва да виждаш и отзад, и нагоре, и настрани, и напред. А пък щом виждаш само напред, ти не си за онзи свят, а си за този свят. Някой пита: Ще отида ли на онзи

свят? - Щом гледаш само отпред, няма да отидеш. Щом не виждаш и отзад и отгоре, и отдолу, и отстрани, няма да отидеш. Сега вие с това ваше знание на онзи свят как ще отидете? Ти казваш: Какво има отподире ми? Щом си в онзи свят, ще знаеш кой е отподире ти, понеже ще го виждаш. После, какъв трябва да бъде образът ви на онзи свят? В онзи свят ако си, и само си набръчкате лицето, както тук, ако си свиете малко веждите, ще ви изпъдят за сто години. А пък ако си свиете двете вежди малко, за сто години ще ви изпъдят. В онзи свят, като си свиете малко устата, за двеста години ще ви изпъдят. На онзи свят, като си затворите малко очите, като мигнете само веднъж, хайде навън! Не се позволява да мига човек! Колко е свободен нашият свят! Понеже тук може да мигате, колкото искате. Не е лошото сега в това. В този свят сте заставени да мигате. Миганeто - това е един вид миене на очите. Но в онзи свят не се позволява това. В онзи свят не се позволява на човек да си чисти и прозорците. По никой начин не се позволява. Понеже светът е толкова чист, че ти, ако речеш да чистиш прозорците, ти ще ги оцапаш. Значи, няма нужда да чистиш прозорците. И ако речеш да чистиш прозорците, ще те изпъдят за петстотин години.

И аз се чудя някой път на онези смътни идеи, като казвате, че като ангели ще бъдем. Че как живеят ангелите и светиите? У тях има една такава разумност, една такава досетливост! Че като те погледне онова същество, ти ще се уплашиш пред него, понеже виждаш, че той те прониква със своята светлина. И ти почваш да трепериш, понеже в дълбините ти много работи са оставени така, неизчистени.

Аз ще ви приведа един български анекдот. Често, когато жените идват да търсят някоя млада мома, за да я вземат, те са много внимателни. Аз привеждам този пример, за да се изясни идеята. Някой път тези жени идат като неканени гости. Някой път си наумили и подигнат се две или три жени и идат в дома на момата, която не е приготвена. Нищо не е очистено. Леглата не са оправени, не са вдигнати още юрганите, не са изметени стаите. И те казват: На

гости идем. Отвътре им казват: Почакайте малко отвън. И едни от домашните забавляват гостите отвън, а пък другите ще се разшетат вкъщи, за да видят гостите, че всичко е наредено и да харесат момата. А пък онези жени отвън наблюдават това. И като се върнат, казват: Не харесахме. Няма да стане тая работа. Те казват: Те ни изметоха. Това го считат за лош признак. Те искат, като ги поканят вкъщи и като погледнат, да видят навсякъде да е наредено. Навсякъде очите им са четири. Като някой инспектор на труда оглеждат всичко. И оглеждат момата как е облечена от петите до главата. Има ли хубави шарки по сукмана. В старо време имаше написани шарки по сукманите. И тези жени гледат дали са хубаво направени. И ако са хубаво направени, казват: Умна е. И ако намерят, че са тънко изработени шарките, казват: Умна е. Ако са направени наедро-наедро, не одобряват. Ако намерят, че ситно е шила и са хубави шарките на сукманите, дават най-хубави сведения.

Като дойде някой от невидимия свят да ви инспектира, какво ще каже? Как ще представи обущата ви? Един напреднал брат, много духовен, отива да посреща гости. Той беше Граблашев. Той, както ял, си оцапал палтото. Всичко, каквото ял, покапало по палтото. Или пък гледаш, на някого обущата неочистени. И лицето - и то оцапано. И ръцете - и те оцапани. Или срещаш някого, че е неразположен духом и казва, че някой го е нагрубил. Една сестра дойде при мене и ми се оплаква от един брат, че я е нагрубил. Това е един пример, който действително е станал. Казвам є: Че онзи ден този брат се оплака от тебе. Ако аз съм на ваше място, няма да говоря нито като тебе, нито като него. Този брат ти е предметно учение. Той ти е казал някои много учени работи и ти не си ги разбрала. И ако не харесваш неговите думи, кажи си: Аз не искам да постъпвам като него. Нищо повече! Ти казваш: Той ми каза това и това. Това е едно предметно учение за тебе. А пък щом някой човек ти е казал нещо хубаво, ти ще кажеш: Аз бих желал да постъпя като него! Няма да го хваля. Аз като правя като него, това е най-голямата похвала. Той е свободен да

говори каквото иска. Това е негово право. Защо говори така - той си има причини, има си съображения. Но ако той говори нещо отрицателно, аз от мое гледище ще кажа: Аз така няма да говоря! Защото той е единствено цвете в Божествената градина, той има право да говори така. А пък ти си друго особено цвете - ще говориш другояче. Ако всичкият свят беше пълен с планини, де щяха да бъдат долините? И ако всичкият свят беше долини, де щяха да бъдат планините? Светът изисква долини и планини. Нищо повече.

В тая глава на Данаила се говори за зверове. Тия зверове, тези царства, за които се говори в тая глава, са вътре в човека. Дойде една мисъл, която те повлече, дойде една мисъл в твоята глава, която те повлече някъде - и стане цяла катастрофа. Дойде ти едно чувство, едно желание вътре и те повлече - и стане цяла катастрофа, катаклизъм. Същото се отнася и за постъпките. Казва се, че звярът е стъпкал земята. Какво означава земята? В Битието се казва: В начало Бог създаде небето и земята. Земята е закон за превъплътяване, раждане, размножаване на всички живи същества. Та като се казва в Битието, че земята била неустроена, то се разбира, че законът на превъплътяването, раждането и размножаването бил неустроен. И Господ искал да научи хората как да се раждат и как да живеят на земята. Щом си се родил, ти ще се научиш на земята как да живееш.

Сега всички хора седят и казват: Какво става вън в света? - Какво става вътре в тебе? Ти казваш: Еди коя си държава я завладели. - Че тя е в тебе. Вътре в тебе е Чехия. И Югославия е вътре, и Румъния е вътре, и Полша, и България, Франция, Италия, Съветска Русия, Скандинавският полуостров, и японци и китайци, и черни, и всичкото животинско царство, и всички дървета, и всички скъпоценни камъни. Целият свят е вътре! Питам: Как е вашата Чехия? Вие трябва да дадете свобода на вашата Чехия! Чудни са хората! Ако вие не сте готови на един човек да му дадете свобода, която вие за себе си искате, тогаз какво разбирате вие? По какво се отличава онзи Божественият живот? Бог ни е дал свобода, както Той е свободен! Той

иска и ние да бъдем така свободни! И ние си позволяваме това, което Бог не си позволява. Той те погледне и дълготърпи. Ти отидеш при една кокошка, хванеш я и без да я питаш - кръц. Ти казваш: Господ я е направил за нас. Как е направил Той тази кокошка - да я изядеш? Ако ти режеш твоето месо и го ядеш, какво ще добиеш, кажете ми? Вие сте чудни. Знаете ли, че яденето трябва да стане с любов! Всяко нещо, което се върши без любов, е престъпление. Това е новото учение в света. Ако ти ядеш хляб без любов, правиш престъпление. Ако пиеш вода без любов, правиш престъпление. Ако мислиш без любов, правиш престъпление. Ако чувстваш без любов, правиш престъпление. Ако ходиш без любов, правиш престъпление. Ако гледаш без любов, правиш престъпление. Ако работиш без любов, правиш престъпление. Това са все престъпления. И следователно, Божията любов се отличава по това, че всичко онова, което Бог е направил с любов, все живее. Животът е там. Затова живеем, защото Бог с Любов ни е създал. И всякога, когато ние се откажем от тази любов, с която Бог ни е създал, умираме. И всички нещастия във физическия и духовния живот започват с нарушение закона на любовта - каквото и да е нещастието.

В прочетената глава се открива на Данаила значението на това, което е видял. Тези четиритях зверове показват вашия неразбран, неустроен живот, който излиза от водата. И най-после, те се приближават до онези, които са дошли отгоре. И им казват какво означава това. Те обясняват. Тези зверове са един неуреден живот. И казват какви ще бъдат последствията. И най-после Данаил вижда Вехтия с Дни. Идва онова Разумното отгоре, на Когото главата Му е бяла. И топлина, огън излизаше от Него. Една огнена река изтичаше от престола Му. Казват, че ще изгори света. Не, от тая река тече топла вода. От райската градина излизали четири реки да поят целия свят. Ако от теб не изтича нещо навън, какъв човек ще бъдеш? Ако твоите мисли, чувства и постъпки не текат, какъв човек ще бъдеш? Те трябва да бъдат огън, светлина. Казват сега в света: Когато дойде Христос,

Той всичко ще измени. Когато дойде слънцето, то всичко ще се измени. Като дойде слънцето, всички треви трябва да възприемат слънчевата светлина и топлина и тогава да почнат да работят. И тогаз от земята, от този низшия живот да извлекат енергии и да цъфтят, и да дадат плод. Всички вие сте дошли на земята да цъфнете и да завържете, а не само да цъфнете. Вчера идва една друга сестра, много набожна и ми казва: Учителю, да ви кажа нещо. Аз є казах: Нищо няма да ми казваш. - Защо? - Ти едва си цъфнала, не знаеш дали ще завържеш. И всичко, каквото ми кажеш, ще бъде невярно. Ти си видяла нещо, но си го видяла на кино. Те са лъжливи работи на киното. Друга пък ми разправя нещо за театъра. Не, не! Не ми разправяй нищо за театъра, те са все долапи там. Той видял, че представлявали нещо. Казваш: Онзи бедният, колко страдаше на сцената! Хората го изиграха, обраха го. Окрадоха го. Хубаво го изиграха. - Той се трогва от играта на сцената, но като излиза вън от театъра вижда някой, който страда наистина. Хасъл актьор е той! За онзи, който играе на сцената, той казва "Хубаво го изигра", а пък за онзи, който страда отвън, казва "Той не го изигра хубаво". Слушайте, тези забавления са за света, а пък за вас тия забавления са престъпления. Някои казват: Изгревчани станали вече културни. И почнали да ходят на театър, и на опера ходят, и на концерти ходят.

Аз отидох на един концерт, седя и наблюдавам този руския артист Орлов. Интересува ме как го е създал Господ, как работи мозъкът му. Онези другите дигат шум и ръкопляскат, а пък аз не ръкопляскам и само го наблюдавам, но вземам участие в музиката, дето свири хубаво. Виждам го дали свири механически, или чувства това, което свири. Някъде и той се намира на зор. Гледам ги тези, които излизат, какво ще кажат за него. Ще кажат: Много хубаво свири. - И какво свири хубаво? Аз чета в музиката му следното. Добре роденият човек, който добре е поникнал, добре е цъфнал, добре е завързал, и като го изядат хората с любов, туй е хубаво свирене. Казват: Доминанта има там. Това значи, доминанта "сол" (тонът

“сол”). После имаме “ла”. “Ла” е завързване, а при “си” означава, че плодът го изяждат. Казват: Не взел вярно “си”. - Значи не го е изял хубаво. Казват, че не взел вярно “ла” с повишение. - Значи не е вързал и узрял хубаво. Казват: “Сол” не е взел хубаво. - Значи не е цъфнал хубаво. Някой казва: Аз чувствам това и това. Шашармалък е това. Казвам: Радвам се, че чувстваш. Значи, ти си човек.

Какво сте разбрали от любовта? Щом дойде любовта в тебе, твоето лице трябва да се измени. От него трябва да излиза светлина. Сърцето трябва да стане меко. И да бъдеш радостен и весел. И да благодариш на Бога. Това е Любов. А пък ти казваш: Не се живее между тези хора. Ти си светия и казваш: Не се живее между тях. - Че много голяма цена си даваш. Че те са толкова добри, колкото и той.

Аз веднъж вземам един лист и една пчела имаше на него, и ме жилна нещо. Сега човешкото е там. На пчелата казах: Извинявайте. Малко невнимание имах към тебе. Тя беше се притиснала в листата (книгата) и малко бях я натиснал. Казах є: Ти си влязла в тази книга преждевременно. Тя не е за тебе. И аз не подозирах, че си тук. Ти си дошла в книгата ненавреме. Тя е дошла в тази книга да търси нещо, а пък аз, понеже не я очаквах, прелистих книгата и пчелата ме жилна. Казах є: Аз направих една погрешка, че те заварих ненамясто. А пък друг път ще гледам да внимавам. И пчелата ме жилна. Казах є: Да не отидеш да се оплакваш от мен. Направих го без да искам. Тя ме жилна, но си взема жилото. Изтегли го. Казах є: Втори път, когато дойдеш на книгата, да чуя гласа ти. И аз ще послушам концерта ти. Кажи малко: Зъннн!

Ако вие не можете да мислите, ако не можете да чувствате и ако не можете да постъпвате както трябва, тогава къде е човекът? Вие казвате: Бог живее в нас. Оставете тези празни, лъжливи думи, ако ги казвате без съдържание. Ако Бог живее във вас, трябва да имате светлина. Ако Бог живее във вас, трябва да имате топлина. И ако Бог живее във вас, трябва да имате сила. Ще имате светлина, която не изгасва. Ще имате една топлина, която и тя не изгасва. И ще имате

една сила, която не изчезва. Няма по-хубаво нещо в света от това да имаш светлина, топлина и да бъдеш силен. С тези три неща човек може да направи своя живот щастлив.

В това пророчество се говори за тези зверове, които ви мъчат. Да не притискате вашите чехи - всички чехи и словаци във вас. Да кажете: Толкова сме добре тук, че не искаме никъде другаде да бъдем. Че ако искате всички да направят като вас, тогава работете за Славата Божия на земята! Туй е вечното разнообразие. Бог изисква да бъдете носители на онова великото разнообразие! На онази великата свобода. Свободата, която искате да имате за себе си, дайте я на другите хора. Дайте им един пример! Мислите, които вие обичате, дайте им свобода! Чувствата и желанията, които вие обичате, дайте им свобода! И постъпките, които вие обичате, дайте им свобода! И да се изяви Бог такъв, какъвто е, а не такъв, какъвто не е. Ние представляваме Бога такъв, какъвто не е, а трябва да Го представим такъв, какъвто е. Бог е светлина, и тази светлина носи знание. Тази топлина е огън, но този огън носи живот в себе си. Бог е сила в нас. И това е най-голямата възможност, която имаме. Чрез неговата сила можем да направим всичко!

А вие си създавате идол, един кумир и му се кланяте. Престанете да бъдете идолопоклонци в себе си. Че имаш известна теория, известно разбиране за живота, известно външно разбиране за живота - това ни най-малко не те прави силен човек. Тази теория ти си създал. Дали е вярна? Може да е вярна отчасти. Онези астрономи, които поглеждат небето, те виждат повече. Ти виждаш по-малко, до шеста величина звездите. А пък онези астрономи с телескопи ги виждат до 22-ра, 25-та величина. Те имат цяла теория как е създаден светът. Но аз не искам да възразявам на техните теории. Били ли сте, когато Бог е направил света? Предположенията са много за това, което те мислят. Ако чете тази книга един невежа, ще каже: Тази книга кой човек ли я е написал? Нея не я е написал само един човек. Мнозина работеха върху нея. Тя е един конгломерат, събран от мисли

и желания. И много работи има от тях там ценни. Там има пророчества. И цели томове има написани за тълкувания на пророчествата в Библията. Например, според тълкуванието на едни тълкуватели в 1845 година трябваше да дойде Христос на земята. И в Америка някои хора се облякоха с бели дрехи и отидоха да посрещнат Христа през тази година. Но в 1845 година в този ден Христос не дойде. И вместо да дойде Христос, появи се спиритизма. Почнаха да хлопат духовете по масите и да пишат. Казват: Ще дойде като Светлината. Като онази светлата мисъл, която прониква в ума на човека, като онова хубавото чувство, което прониква в сърцето и като онази силната постъпка. Там е проявлението на Бога - в мислите, чувствата и постъпките!

Та казвам, Данаил среща четиритях звяра, но след това се явява пред Вехтия с Дни. Значи, човек трябва да напусне старото разбиране на гъсениците и да дойде до Божественото. Не че е лошо разбирането на гъсениците, но нямате нужда от него. Вие се тревожите за неща, за които не трябва да се тревожите. Например аз гледам, всички казвате: Какво ще стане сега със света? Качили сме се на един параход, какво има да се тревожим? Той си има капитан там горе, огняр долу. Има и матроси. Параходът се навежда на една и друга страна. Казват: Какво ще стане? Предвидена е тази работа! Капитанът е горе. Аз ще си бъда спокоен! Параходът ще ме заведе на пристанището! Един ден ще дойде еди-кое си пристанище и ще излезнеш навън. Какво лошо има в това? И вие, когато ще напуснете парахода, ще почнете да плачете. Ще казвате: Тук ли трябваше да излезем? Че тук ли трябваше да излезем? - Земята обикаля наоколо и с милиони километри има нейната орбита! Има станции по нейния път. Не зная на коя станция ще се спреш. Сега ще се спрете на станцията “Благовещение”. Ще ви се благовества Новото учение! Блажени, които се озаряват от небесната светлина! Блажени, които се отопляват от Божествената топлина! И блажени, които се пазят от Божествената Сила!

Отче наш

6,30 ч. с.

22. Утринно Неделно Слово, държано на 19 март 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Времето - меко, приятно, свежо. На поляната направихме упражненията.)

ЕЛАТЕ ДА РАЗСЪЖДАВАМЕ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Иоана.

Тези неща са важни, важно е миналото, понеже тия неща изразяват едно наше състояние. Божествените Истини, когато и да се изказват, имат отношение към самия човек. (*Учителя прочита главата.*)

Духът Божий

В живота съществува едно голямо противоречие, на което отначало досега не е дадено разяснение. Колкото и да се е разяснявало, все нещата остават неразяснени в това противоречие. И сега като се разясняват, пак ще остане неразяснено, понеже това е едно вътрешно противоречие, което съществува във всеки един човек.

Ще направя едно сравнение. В живота, както всички хора се раждат на земята, от едно становище, те се раждат при еднакви условия, понеже слънцето грее еднакво на земята. Ако попитаме хората откъде идат, никой не знае откъде иде. Казва: Родил съм се. Знае, че се е родил. Вие имате едно съзнание, че живеете на земята, но откъде идете - нямате ясна представа. Нямате такава ясна представа, както когато човек се е преселил от България в Америка и знае, че иде от България. Или когато се е преселил от Америка в България, знае, че иде от Америка. А пък всеки един от вас няма такава ясна представа откъде иде. Но да оставим въпроса откъде иде. Всички хора се раждат при еднакви условия, слънцето еднакво грее, но всички не израстват еднакво. Цветето, посадено на земята, расте

всяко едно по особен начин. Всички цветя, които се садят, еднакво не израстват. Едно израсне, стане по-високо, а друго по-малко. Някое дърво е израснало 10, 15, 40, 50 метра, а пък друго някое едвам се е подигнало. Сега тези растения, ако ги попитате, и те не знаят защо са израснали толкоз, както и вие, ако ви попитат откъде сте дошли. Другият въпрос седи в това. Най-първо като се роди човешкото съзнание, човек е невежа, минава за невежа. Тогава не сте толкова учен. Най-първо сте красиво дете и от вас се изисква послушание. Майка ви ви дава наставления, почват да ви учат. Майка ви казва: Ще се молиш на Господа. Ще си го представиш като стар човек с бяла брада и бели косми. - И ти вече от детинство мислиш, че Господ е като един стар човек. Дойдеш обаче в зряла възраст. Ти вече имаш едно верую на майка си, така представено. Обаче колкото повече израстваш, ти почваш да се обезверяваш в твоето верую. Почваш да мислиш и казваш: Майка ми ме е учила, но тя ме е учила на нещо, което не е вярно. Ти ще кажеш, че майка ти те е заблудила. Че майка ти беше едно време дете, и така є е било представено. И това преминава от поколение на поколение. Ти, като възрастен, проверяваш и мислиш, мислиш и заминаваш за другия свят, без да си разрешил въпроса.

Казват: Ние вярваме в Бога. Хубаво, всички вярват в Бога, обаче има едно противоречие. В религиите всички за Бога говорят и за него се карат. Колко хиляди и милиони хора са измрели за своите религиозни убеждения! Гонили са ги. Не безверници са ги гонили, но пак вярващи. Гонили са ги, защото не вярват като тях. Най-първо хората са умирали за своето идолопоклонство. Ако не вярвали в този истукан, турен като божество в храма, те казвали: Той не вярва в божеството, което е турено в храма. - Това божество е направено от камък и седи там. И казвали: Как да не вярваш в това божество? И учените хора са ходили и са се покланяли пред това божество. Целували му краката, ръцете, кадили му темян. Това го правили учени хора и свещеници, облечени в одеждите си. И само да поискаш

да кажеш, че това божество не е истинско - и да видиш какво ще стане!

Че и днес всички вие правите така, макар и да има различие. Ако ви попитат всеки от вас - тези божества са все във вашия храм на миналото. Всеки от вас има по едно божество. И само ако не вярва някой в това божество, да видиш какво ще стане. Сега аз искам да обясня нещата. Вземете например, човек се ражда, най-първо е здрав, весел, разположен е. Но един ден погледнеш, че той пострадал. Погледнеш, този здравият човек се разболял и умира от една много малка причина. Минава той през едно място, подухнал малко вятър и той се простудил. Ходил на екскурзия и нямал дебели дрехи. Излязъл така необлечен и мислил, че на планината е топло, както и на полето. Но там се променило течението на въздуха, валял дъжд, температурата спаднала и се простудил. И казват: Ходил е на екскурзия и голямо нещастие го е сполетяло. Валяло го дъжд и е почти на умиране. Казвам сега: Защо се измени времето? Защо дойде този дъжд, защо го измокри и защо се той простуди? Да не се спирам върху този въпрос. Ние намираме, че всичката вина е в него, че той не си е взел дебела дреха и обущата му не били такива, каквито трябва. Рядко се случва това. Или други противоречия да взема. Има хиляди противоречия. Някой път човек страда от недоимък, от малко ядене. Има хора, за които казват: Пожълтял е, сух хляб само яде, храни се само с лук и чесън. А пък друг някой ял повече и напълнял, станал като някое дърво, обемисто дърво, но пак болен. Гледаш - лицето му пълно, но има нещо в него болно.

Чета във вестниците, че френският председател на републиката, който отива в Англия, поставил англичаните в трудно положение, понеже не знаели какво да правят с лекаря му. Лекарят се грижи за председателя и му дава наставления - как ще яде, как ще пие, за да не би да пострада. Та не знаели как да го турят, че да бъде в близко отношение с председателя, та да му даде помощ в случай на нещастие. Това става в Лондон. Един човек отива и разрешава

известни обществени въпроси, а пък той сам има нужда от един лекар, който да разрешава кризите, които стават вътре в неговото тяло. Един ми разправяше една своя опитност. Той ми казва: Аз се молих в една църква, но някой ми казва отвътре: Колко голям будала си, много си глупав. Ти досега от детинство си се молил толкоз пъти, и открило ли ти се е да видиш нещо? Нищо не си видял. Тук си се изтъпанил и нищо не си видял. Двадесет години се молиш, все коленичиш. Това коленичене край няма ли? - Нещо ми говори отвътре, и аз не зная какво да му кажа - казва ми той. Дойде в мене едно честолюбие и като не можах какво да отговоря, казах му: Що ти влиза в работа защо коленича? То е моя работа. - Но оттам насетне престанах да коленича. Станах честолюбив. Казах си: Как така ще седна да коленича? Аз казах на онзи, че не е негова работа, но започнах да се занимавам с тази мисъл. Онзи ми тури един бръмбар в главата. Казах му, че не е негова работа, а моя, обаче досега никога не бях повдигал този въпрос и го считах, че е в реда на нещата. И сега се питах: Какво иска Господ от мене? Защо да коленича? И тогаз си казах: Сега какво трябва да правя? По-рано мислех, че трябва да коленича, когато се моля. Но сега, като не трябва да коленича, как трябва да се моля?

Христос сега дава известно разрешение. Той казва: Истина, истина ви казвам, който не влиза в кошарата през вратата, е крадец и разбойник. - Това е вярно не само буквално, но и фигуративно. Всеки един човек е една кошара. Той казва: Истина, истина ви казвам, който не е влязъл през вратата на кошарата е крадец, а пък който е влязъл през вратата, е истински пастир. - Вярващите се уподобяват на овци, заградени в една кошара. И овчар е онзи, който се грижи за тях. А крадецът го представя вън от кошарата. Но за овците не са опасни само вълците. Понеже влизат някой път в кошарата и крадци - хора. И като влезе и намери едно хубаво агне, вземе го и си отива. Вълкът взема една овца на гърба си и заминава. Същият навик имат и лъвовете. Лъвът влиза в някоя кошара и намери едно хубаво угоено

теле, взема го на врата си и през оградата на кошарата си отива. Той взима не агне, но цяло теле.

Вие ще кажете: Те са животни. Но всички тези прояви стават и в човека. Да кажем, един човек най-първо е вярващ, както някои хора говорят: Едно време бях много набожен, но сега съм се обезверил. Питам сега: Това какво е, откъде иде това обезверяване в самия човек? Според съвременните изследвания, ако човек дълго време седи в една стая, той сам ще се обезвери. Ще ви кажа в какво седи безверието. Дълго време ако седиш в една стая, най-първо ще ти е приятно, но ако тази стая е херметически затворена, всеки ден ще забелязваш, че с въздуха става нещо, че не е такъв, какъвто трябва, че липсва нещо в стаята. И ще казваш: Тежко е в стаята. Не се живее тук. Лошо ми е. В тебе ще има желание да излезеш вън, но не те пущат. И от ден на ден се влошава, влошава положението, докато един ден почваш да изгубваш съзнанието. Разправя един англичанин една своя опитност в Индия при едно голямо разбунтуване на индусите. Около 200-300 англичани ги хващат индусите и ги тургат в една стая, дето имало само един много малък прозорец. Набрала се много въглена киселина. Те всички имали желание да бъдат по-близо до прозореца, защото се задушавали. И този англичанин казва: Тогаз усещах колко е необходим чистият въздух за мене. Който дойде до прозореца, се освежава, а пък другите се измъчват с голямо мъчение от липса на нещо.

Та мнозина сега казват: Да пазим старото. Че ти, ако живееш в старото, какво ще спечелиш? Всички пакости в живота произтичат все от старите работи. Щом ядеш някоя стара храна, преди 5-6 дена сготвена и седяла в някой некалайдисан съд, ако ядеш стар мухлясал хляб, ще видиш колко струва. Също така, ако ядеш стара пастърма, 2-3 годишна, изсъхнала, консервирана. Казвам сега, аз искам да ви наведа на тази мисъл: Във вас често стават промени, във вашия вътрешен живот. Някой път имаш причините на тези изменения, а пък някой път нямаш никакви причини. Неразположен си духом, например. Иде

ти да се караш с хората. Казваш: Не съм разположен днес. Защо съм неразположен - не зная. Някой път домашните не влизат в положението му. Ако е господар, слугата не влиза в положението му. Ако е музикант, ще намери причината в това, че салонът не бил отоплен, че инструментът не бил направен добре, че лъкът или колофонът не бил добър. Ако е шивач, ще намери причината в иглата. И като шие този ден, иглата се мушне в ръката му. Той хвърли тая игла, вземе друга, но и тя се мушне. И той казва: Тези игли! Ако е стара някоя баба, по-възрастна, тя на млади години е вдявала конеца в иглата веднага. Щом стане стара, конецът минава настрани и казва: На тази игла ушите є са малки. И взема друга игла, по-голяма - пак не може. И най-сетне като вземе губерка, конецът минава. Конецът влиза, но с губерка не се шият модни дрехи. Чувал се шие, но други дрехи - не. И тя казва: Изгубихме зрението си. Кои са причините за изгубване на зрението? Някои, като изгубят зрението си, си турят очила. После турят и двойни очила. Има много причини за това, но някой път отслабването на зрението се дължи на това, че съвременните хора като че ли поставят очите в едно статическо положение. Ти държиш очите в едно и също направление, в еднообразно положение и когато искаш да погледнеш някой предмет настрани, не си движиш очите, но местиш цялата глава. Така и четеш, така и гледаш. И очите ти станат като истукани. Дойде някой, ти не движиш очите си, а си движиш главата и врата. И след 10-20 години не виждаш. Защо? Защото очите станали лениви. Като не си мърдал очите си, много малко кръв е прииждала в тях и очите ти изгубили тази пластичност, очната нерватура се е запушила и ти си почнал да ослепяваш. Някой може да направи опит и да види дали това е вярно. Достатъчни са три месеца, за да провериш дали теорията е вярна, или не. Ти седиш и ще решиш, че няма да си въртиш врата, но очите. Ти си вкъщи. Отвори се вратата, ти няма да си въртиш врата, но ще си подвижиш очите. Повика те жена ти. Няма да си мръднете главата и врата, но ще си въртиш очите и ще кажеш: Какво обичаш? Синът ти

вика: Татко! Ти кажи, без да си мърдаш шията: Какво обичаш? Три месеца ще правиш така. Ще си турите едно правило. Ще казвате "Какво обичате", без да си въртите шията. Дойде гръмотевица. Не си вдигай врата нагоре. Но си вдигни очите нагоре, без да си мърдаш главата и си кажи: Какво искаш да кажеш? Вървиш и си удариш крака. Не си навеждай главата, но си отправяш очите надолу и казваш на камъка: Какво искаш да кажеш? Очите ти трябва да се движат. Следователно, всичките противоречия, които съществуват сега в нашия живот - аз правя едно уподобление - чрез тези противоречия провидението иска да ни избави от едно статическо положение, понеже ние сме свикнали само да си въртим врата. Ти искаш да бъдеш богат. Хубаво нещо е това. Но не знаеш, че богатството е едно статическо положение. То е само до време. Богатството - това е товар. И този товар ти имаш право да го носиш само няколко часа и след това да го снемеш от гърба си. След това какво трябва да дойде? Трябва да станеш първокласен сиромах. Ще ви обясня какво нещо е сиромашията. Ти казваш: Мен ми дотегна сиромашията! - И сиромашията дотяга, и богатството дотяга. Аз ще ви обясня научно. Да бъдеш богат - това е един процес. Да бъдеш сиромах - и това е един процес. Ти си седиш и нито си богат, нито си сиромах. Но след 4-5 часа ти ставаш сиромах. Най-първо ти седиш така, както баща ти те е родил. В заможно положение си. Но в тебе стане една промяна. Най-първо ти си индиферентен. Но в тебе после се зароди желание да ядеш. Желанието да ядеш, това е желанието на сиромашията. Ти схващаш, че трябва да ядеш нещо. Щом огладнееш до крайния предел, ти си станал сиромах и в тебе има желание да почнеш да търсиш хляб в долапа. По-рано не си искал да знаеш за долапа, но сега отваряш долапа или ще отидеш в една фурна, във втора, в трета. Има доста големи аристократи в света, които не обичат да ходят на фурна, искат да покажат, че не се подчиняват на този закон. Изпращат слугата си, но като дойде слугата, онзи вземе хляба и го къса парче по парче - гневи му се. Вие казвате: Един вълк откъсна

едно парче от месото на овцата и го глътна. - И в човека има същият навик - взема той от топлия хляб едно парче и го гълта, после друго парче и т.н. И след това казва: Много добър е хлябът. Ти казваш, че хлябът е много добър, но ти никога не си влизал в положението на хляба. Той, докато стане на хляб и дойде до тебе, през колко страдания е минал! И ако този хляб поседи 4-5 дена, ти, след като го ядеш, казваш: Не струва хлябът. Не си доволен. Понеже хлябът не е пресен, не е топъл, ти казваш: Не струва хлябът! Че хлябът, ако беше жив, ще каже: Колко страдания претърпях аз за тебе! Ти вземеш сухия хляб, туриш го настрани, изпратиш за топъл хляб и казваш: Старият да си върви по работата.

Когато се наядеш, ти си вече богат човек и усещаш едно разположение. И в тебе се явява желание да си починеш. И два часа след това отиваш да работиш. Някой казва: Защо трябва да сме сиромаси, защо трябва да бъдем гладни? - Че гладът осмисля богатството. Всички хора, които са яли, без да са огладнели, всякога придобиват най-лошите болести. Ти чакай да дойде гладът и да усетиш вътрешна немощ. Та като приемеш хляба, да те усили. Да го ядеш, както някой свещеник, който е извършил един свещен обред. И ако ядеш хляба с едно вътрешно хубаво чувство, ти непременно ще бъдеш здрав човек. А пък ти още не си огладнял и бързаш да ядеш. И кухнята, която имаме, не е хигиенична. Ние си правим картофена супа. Един път на седмицата картофена супа - иди-дойди. Но всеки ден да ядеш картофена супа - не струва. Между твърдата храна и течната има голяма разлика. Твърдата храна доставя едни материи, а пък течната храна доставя други вещества за строежа на човешкото тяло. Също така и въздухът доставя други частици или енергии за тялото. Във въздуха се крие една енергия, от която човек има нужда. Във водата се крие друга енергия, в хляба се крие друга енергия. Във всички вещества, които спадат към разни категории, се крият различни частици от храната, която може да задоволи човека. Природата, която е пратила човека на земята, тя желае да му даде

разнообразна, богата храна. Например, ако ти никога не си вкусил портокал, липсва ти нещо от портокал. Ако ти никога не си ял сливи или грозде, ще ти липсва нещо, което сливите или гроздето могат да ти дадат. Ако никога не сте яли житен хляб, ще ти липсват тези качества, които житото носи, както е в тези народи, които не са яли житен хляб. Хигиената определя каква трябва да бъде храната и колко калории трябва да има. Но въпросът седи малко по-другояче. Всички плодни дървета са акумулатори на различни енергии, които идат от слънцето и те ги акумулират, събират. И онзи разумният човек, който знае как да яде, той ще се ползва от Божествените енергии. Той ще се ползва от въздуха, от светлината и от разните видове храни. Светлината трябва да приемем в този размер, който е необходим за нас. И ако ние не възприемем достатъчно светлина, ако не възприемем достатъчно въздух, който ни е необходим за дробовете, ако не вземем достатъчно количество течна и твърда храна, които ни са потребни, нямаме условия за здравето. Само ако ги възприемем правилно, само при тия условия човек може да бъде здрав. Освен това за здравето на човека, за неговото вътрешно състояние е необходимо следното: Той трябва да мисли, трябва да се научи да мисли! Че много малко хора има, които мислят в днешния век. Тези вестници, които пишат, те просто развиват чувствата. Някому къщата изгоряла - това не е мисъл; някой кораб потънал някъде - това не е мисъл; някой търговец фалирал. Тези неща развиват чувството. Но това не е мисъл. Ти чувстваш, това са чувствания. Четеш някоя книга, някой роман за герои, които страдат. Това не е мисъл. Този романист развива чувствата. И в съвременния свят ние сме станали много по-чувствителни, отколкото трябва. А пък много малко мислим. В мисълта се съдържа едно основно качество. Ти като почнеш да мислиш, всички тези тягости, които имаш, почват да се топят. Например ти казваш: Аз съм сиромах. - Че това не е мисъл. Ти казваш: Аз съм богат. - Това не е мисъл. Казваш: Добър съм. - Това не е мисъл. Казваш: Лош съм. - Това не е мисъл. Искаш да станеш учен

човек. - Това не е мисъл. Това са придобивки. Мисълта сама по себе си е едно нещо особено. Когато дойдат хората до онази правата мисъл, ще им се отворят очите. В Писанието само на едно място Бог казва: Елате да размишляваме, да мислим сега. Не казва “елате да чувстваме”, но казва “да мислим”! Когато ти казваш “Ние имаме такива и такива грехове” - това е чувстване. Ти чувстваш, че имаш прегрешение. Или чувстваш, че си добър. Това е чувстване. Защо си добър - не знаеш. И защо си лош - и него не знаеш. И често оставаш виновен при сегашните условия. Например, ако нямаш лична карта. Всеки трябва да си я носи при сегашните условия. Забравил си личната карта. И ако отидеш в някой град, ще те турят в участъка. И ако те питат какво ти е прегрешението, ще кажеш, че нямаш лична карта. Най-важната карта е самият човек. Но тази лична карта не я считат за достатъчна и ще трябва да носиш и друга лична карта, в която пише какви са веждите, какво е лицето, какъв е носът - продълговат, гръцки или широк. Какви са устните, какви са устата и прочее. Той вярва в онова, което е писано на картата, а пък в онова, което нося аз, не вярва. Там пише, че аз нося дебели вежди. Защо той иска да се осведомява от онова, което е писано в личната карта и защо не чете по самия мене?

Ценното в живота е в мисълта! Сегашните чувства, които имаме, са резултат на една минала мисъл, но тя не е наша. Тя е чужда. Ние имаме само резултатите на тая мисъл. Следователно, ние трябва да мислим. В споменатия по-рано пример на онзи му се казва отвътре: Двадесет години ти коленичиш. Защо коленичиш? - Така е писано. В личната карта е писано така: вежди дебели, очите му кафяви, носът му такъв и прочее. Онзи не ме гледа. И ми казва: Дайте си личната карта. На картата има портрет. Онзи чете в картата: вежди такива и такива. Той никак не иска да види дали съм такъв. Само ще те погледне донякъде. Понякога казва: Има малко разлика между личната карта и тебе. На личната карта изглеждаш по-млад, а ти си по-стар. И сега си брадясал. Ти си извадил личната карта без брада.

Тогава трябва да обръснеш брадата си, за да бъдат подобни знаците, както са описани на картата.

Да се повърнем сега към онзи пример. На онзи му било казано: Ти защо коленичиш 20 години? И в него се създава една мисъл. Той казва: Оттам насетне почнах да мисля. - Ако вие коленичите пред някого, защо коленичите? Защо коленичиш пред вашия цар? С това ти казваш: Каквото ми заповядваш, ще изпълня. Ти, като даваш това обещание, знаеш ли на какво изкушение се излагаш? Че право ли е да изпълниш това, което ти заповядват хората? И кой от вас е господар на себе си? Кой ни заповядва? Заповядва ли ни всякога нашият ум? Не. Заповядва ни сърцето. Ти чувстваш неразположение към когото и да е.

Привеждал съм следующия пример. В Америка в църквата назначават всяка година проповедници да им проповядват. И съобщили веднъж в църквата, че бил назначен един проповедник, който си вчесвал така косата, че оставял път по средата на главата, както жените правят такъв път. Всички в църквата казали: Ние не искаме проповедник с дълги коси и път на главата си. И какво е било учудването им: когато дошъл проповедникът видели, че главата му е гола не само на пътя, но навсякъде; само отстрани на главата има малки космички. Когато космите по цялата глава са окапали, коя е причината? Казват, че хората с голи глави мислят повече. Съгласен съм, че хората с голи глави мислят, но за ненужни неща. Хората с голи глави толкоз се безпокоят, колкото и онези, които имат косми на главата. Но космите на главата окапват от големите тревоги. При мен дойде една млада сестра на 21 години и ми казва: Почна да ми окапва косата. Какво да правя? - Аз зная причината, но какво да й кажа? Някой път не можеш да кажеш. Само се влюби в някого и той да не ти пише или пък да ти пише така: За тебе нищо не искам да зная, ти си такъв, онакъв - и няма да се минат 4-5 месеца и ще почне да ти окапва косата. Това са вътрешни тревоги. Или да вземем друг пример. Вложил си 800 хиляди в банката и мислиш, че животът ти е осигурен.

Но краката на банката са разколебани. И тя е в ликвидация. И ти мислиш, че едва ли ще можеш да вземеш 10 хиляди лева. И ако живееш в тези тревоги известно време, след 5-6 месеца ще почне да ти капе косата. Ти казваш: На стари години какво ще правя без пари? Как няма да ти падат косите при тия тревоги? Ти си вложил капитал. Отиде капиталът. Говеда си купил, те измират. Овците ти измират. Къщата изгаря. Чиновник си, уволняват те. И ще почнат да ти падат косите от тези тревоги. И религиозните хора, като се съберат, казват кой е праведен, кой не е, кой как се е молил, дали коленичи и кой как разбира Писанието.

И после, искат да знаят кой е пратил Учителя. Кой ме е пратил, само аз зная. И вас кой ви е пратил, само вие знаете за себе си. Чудни сте някой път. Искате да знаете това. Никога няма да знаете, само аз го зная. И Христос казва: "Никой не познава Сина, тъкмо Отец. И никой не познава Отца, тъкмо Сина". - И може да си представите, че съм който и да е. Може да повишавате моите акции или да ги намалявате - то е ваша работа. И мислите ли, че ако повишавате моите акции, те ще се повишат, или че ако ги намалявате, те ще се намалят? Това нищо не значи. Във всеки човек Бог е вложил нещо. Вашата ценност седи във вашата душа; вашата ценност седи във вашия дух, във вашето сърце, във вашия ум и във вашето тяло. Всички онези работи отвън, те са второстепенни. Ти най-първо ще се запознаеш със своя дух, със своята душа, със своя ум и със своето сърце. Те са все светове вътре в тебе. Умът, сърцето, душата и духът са цели светове. А пък ти, самият човек, който изучаваш, ти си един пришелец, който ще ги изучаваш. И твоето бъдеще зависи от това, доколко познаваш духа си. И доколкото го познаваш, той ще ти гарантира. Също и душата, доколкото я познаваш, ще ти гарантира. Под "познаване" разбираме следующето. Казано е: "И това е Живот вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил." В какво седи ученият човек? Законът е същият по отношение на езика, на науката и прочие. Учен човек е

онзи, който познава езика и го познава добре. Тук всеки мисли, че произнася добре френски. Ако знаеш френски хубаво, отлично, ще бъдеш ценен. Но за този език трябва време да посветиш. А не само да произнасяш както и да е. Аз съм слушал да ми говорят и на руски, и на френски, и на английски, и на германски, но колко малко французи има, които говорят меко, като че ли е музика. И колко малко руси има, които говорят добре руски. И колко малко българи има, които говорят добре български. И казвам: Ако един ден с този език бихте се пренесли в невидимия свят, в света на музиката, още като кажеш няколко думи, ще те снемат от сцената и ще те изпратят на земята.

Преди няколко дена на един млад момък му говоря нещо, а пък той си свива веждите. Казвам му: Защо си сви веждите? Свиването на веждите не е мисъл. Някой мисли, че като си свие веждите, той мисли. Не. Това не е мисъл. Някой стане сериозен. Сериозността не е мисъл. Тебе те безпокои нещо. Имаш мазол на крака си. И си станал сериозен. В сериозността няма никаква мисъл. Човекът на мисълта е отворен. Лицето му е спокойно. Лицето му е така спокойно, че изразява: Светът е уреден. Всичко му е уредено, няма какво да го безпокои. Може да гърми отвън. Когато гърми, той си казва: Надявам се, времето си прави своите представления. Това е работа на времето. Задухало е вятър, този човек казва: Това е работа на вятъра, радвам се. Слънцето грее, той казва: Това е работа на слънцето. Залезе слънцето и настане тъмнина, той казва: Това е работа на тъмнината, сега ще си почивам. - Защо мръкна? - Това не е твоя работа. Единственото нещо, което ни трябва, е да мислим. Ти мислиш ли? Щом се безпокоиш, ти не мислиш. Ти можеш да се безпокоиш колкото искаш. Ти казваш: Дали аз ще бъда спасен? Това не е мисъл, това е безпокойствие. Ти казваш: Ти си голям грешник. Това не е мисъл, това е старо нещо. От хиляди години казват: Грешник си.

Бог казва: "Елате сега да разсъждаваме". Казвам на вас: Бог изисква от всинца ни да почнем да мислим. И често когато аз говоря

за Любовта, за Любовта ви говоря да я мислим, а не да я чувстваме. Ти казваш: Аз не я чувствам. Няма какво да я чувстваш. Чувстванията не дават верност-та на нещата. Не мислете, че това, което чувствате, е вярно. Всички заблуждения произтичат от нашите чувствания. Срещнеш някой човек, който не е красив. Ти не си разположен към него. Но видиш след време, че в този човек има хубави качества, има сериозна мисъл, услужлив е. А пък друг срещнеш, красив е, приятен ти е, хубави вежди има, но не е готов да ти направи никаква услуга. Питам: Единият, като те срещне, не ти е приятен, но ти прави услуги. А пък друг като срещнеш, приятен ти е, но не ти прави услуги. Някой е красив. Какво от това, че е красив? Красивият ти произвежда само приятно впечатление. Нам ни е приятно, че някой е красив. И ви е неприятно, че някой е грозен. Погледнеш се сам в огледалото и виждаш, че си красив или грозен. За да стане човек красив, трябва да мисли! Мисъл без тревоги, без подозрение, без съмнение. Тя трябва да бъде свободна от всички противоречия. Че си сиромах, че си богат, че си учен и прочие - всичко това остави настрана. А да остане, че ти си пратен на земята да мислиш! Целият свят е едно предметно учение. Всеки трябва да учи. Ти минаваш през реката, но не само да чувствате, че тя е студена, но тази река трябва да стане за тебе обект на мисъл. Тази река трябва да произведе в тебе мисъл. Слънцето изгрява. То трябва да произведе в тебе мисъл. Виждаш дърво. То трябва да произведе в тебе мисъл. Виждаш човек. Той трябва да произведе в тебе мисъл. Всяко нещо, което виждаш, трябва да произведе мисъл в тебе без каквото и да е посторонно безпокойство. И за това трябва една особена школа, защото сега мнозина чувстват, че са много учени. Ти се самозаблуждаваш като мислиш, че знаеш.

Ти си чел една книга. Някой казва: Аз съм чел, да ти кажа какво съм чел. Какво е чел? Той казва: Да ви кажа какво е казал Виктор Хюго за Жан Валжан. В какво седи всичката идея на Виктор Хюго? Жан Валжан при лошите условия в затвора се озлобява. Но после става един преврат в него. И откъде е станала тази промяна в него? Той

отива на гости при един владика. Основната идея е тая. Владиката имал два златни светилника. Той го приел на гости. И вечерта, като заспал владиката, онзи му взел светилниците и си излезнал. Хващат го. Властта пита владиката: Тези светилници твои ли са? - Мои са. - Виктор Хюго показва, че за един хляб 17 години лежал в затвора, за едно малко престъпление. Когато властта питала епископа за светилниците, той знаел, че ако каже, че тия светилници са крадени, още много години ще лежи в затвора Жан Валжан и затова казва: Аз му ги дадох даром. Той казал така, за да го избави. Това е идеята. Виктор Хюго иска да каже: Този Жан Валжан е бил в затвора, понеже не е знаел как да мисли. Седемнадесет години не се е научил да мисли. А пък като му дава той светилниците, в Жан Валжан влиза едно ново чувство, една нова мисъл. Жан Валжан си казва: Той казва, че ми ги е дал, а пък аз зная, че не ми ги даде. Какво иска да каже? - И почва той да мисли. И оттам насетне той мисли върху добрия пример. Той си казва: Ти 17 години лежа в затвора за един хляб. Но ако ти се научиш да мислиш, животът ти няма да бъде такъв. - Така иска да каже епископ Мариел на Жан Валжан със своята постъпка. И оттам насетне Жан Валжан се променя.

Ти защо се тревожиш? Защото си задигнал някой светилник. Няма някой от вас, който да не е задигнал някой светилник. Например, ти си задигнал един светилник на Господа - взел си една жена. Тя е един светилник. И този светилник не го чистиш, но го хукаш и мислиш, че тя трябва да те пере, да ти готви. И жената взела някой светилник. И тя го хлуска. И децата са светилници. И тях хлускаш. Тези деца, ако Бог ти ги даде, той иска да те накара да мислиш. А пък ти казваш: Като остарея аз, това дете ще ме гледа. Аз не зная, срещал съм добри синове, но повечето бащи и майки са се оплаквали от синовете.

Казвам сега, напуснете вашите идоли. Считай сина си за едно благо от Бога. Господ да благослови този светилник! Считай, че синът ти е едно благо, ако той мисли. Но ако синът ти не мисли, той ще ти

създаде най-голямо страдание. И в бъдеще, ако избираш светилник, ще го питаш: Мога ли да туря на тебе една свещ? И светилникът ще ти отговори. Ще му кажеш: Някой път ще ме извиниш, като туря на тебе една лоена свещ, от нея ще капнат капки и ще те оцапат. Ще кажеш на светилника: Ако не почнеш да мислиш както трябва, аз никакъв светилник не искам.

Днес от всинца ви се изисква следното. Коя е онази жена, която да влиза в положението на своя мъж при лошите условия, при които той се намира? И мъжът трябва да влиза в лошите условия, при които жена му се намира. И родителите трябва да влизат в лошото положение, при които децата се намират. И децата трябва да влизат в положението на баща си и майка си, трябва да почнат да мислят. Те трябва да мислят, че баща им и майка им са направили много за тях. Сега мъжът не мисли, жената не мисли, децата не мислят. Жената мисли мъжът да донесе нещо. И мъжът мисли същото.

Всеки ден трябва да имаш един бюджет от Бога. Като станеш сутринта, мисли. И ти ще приемеш Божието благословение - Божията мисъл! Като станеш сутринта, ще знаеш какво трябва да правиш - да мислиш! Това, което сутринта приемеш за половин час отгоре, то ще ти донесе благословение да свършиш всичко онова, което е добро през деня. Половин час ще мислиш. Ще седнеш да мислиш като един княжески син, ще мислиш, че всичко ти е уредено. И като излезеш от този половин час и влезнеш при лошите условия, ще кажеш: При благоприятни условия съм, както някой царски син е пратен. Защото и царските синове ги тургат на дисциплина. Пак ще мислиш! Ще срещнеш 1, 2, 3, 4 противоречия и навсякъде ще виждаш хубавата страна. Ще кажеш: Учителя каза "Всичко е за добро!" Че това е мисъл! Умира някой - ще кажеш: За добро е. Ражда се. - За добро е. Осиромашал. - За добро е. Оженва се. - За добро е. Напуска жена си. - За добро е. Изгубва си децата. - За добро е. Изгубва си шапката. - За добро е. Какво лошо има в това, че си изгубил шапката? Някой друг човек я е намерил. И казвам си: Колко се радвам, че някой носи моята

шапка! Ние не сме ли от онези, които ядем от тази старата земя и които оставяме на нея после всички стари дрехи и шапки? Земята е приела старите дрехи на безброй същества, които са живели досега. И тези стари дрехи земята ги трансформира и ги превръща в материята на плодовете, на вълната на овцете и прочие. Също така и ти от това, което си опитал, тая стара материя вземи, че я обнови и я превърни в по-хубава материя. И като нямаме ние по-хубава материя, ние страдаме.

Та казвам сега, аз ви препоръчвам на всинца ви: Ако искате да се обнови вашата сила, мислете! Ако не мислите, ще остареете, ще страдате и ще умрете. И никой не може да ви помогне. Нищо повече! Ако мислите, ще оживеете, ще възкръснете и при Бога ще отидете. Ако не мислите, ще остареете и ще умрете. И не зная - светът да ви е на помощ тогава! Христос казва: "Аз дойдох в света да им дам живот." Аз дойдох в света да науча хората да мислят! Да изпълняват Волята Божия с онази трезвата мисъл. И тогава те ще бъдат тъй, както съм и аз. И като почнете да мислите всички, тогава всички ще бъдете такива, каквито трябва. А пък ако не мислите, тогава ще бъдете такива, каквито сте сега.

Отче наш
6,30 ч. с.

23. Утринно Неделно Слово, държано на 26 март 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Меко, приятно време. На поляната направихме упражненията.)

ТРИТЕ ПЪТИЩА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 14 глава от Евангелието на Иоана. Глава за сърцето. (Учителя прочете 1-3 стих.) Само че трябва да правите разлика. Здравия като го вземат, го завеждат на нивата, на лозето, там да се запознае с тях. А пък болния го завеждат в болницата, запознават го с един креват, с меките юргани, с прислужниците. (Учителят прочете 4-7 стих.) Три неща са важни в живота: Пътят, Истината и Животът. Ако човек не е намерил пътя на Любовта, той и Живота не може да намери. Ако не е намерил пътя на Мъдростта, Светлината не може да намери. По този път иде Светлината. Ако човек не е намерил Истината, не може да намери Свободата. По този път иде Свободата. Христос казва: Аз съм Пътят. - Какво ви препятства тогава, щом Той е Пътят? Щом тази работа е толкова лесна, ако Той е Пътят, Истината и Животът, защо не възприемате? Защото това не е нещо материално, което да може да видиш. Трябва дълго време да се обяснява на хората. Представете си, че един човек е сляп. Как мислите, може ли да ходи така лесно? Преди години срещнах един човек, който изглеждаше като някой маг. Имаше един дълъг бастун, доста хубав. Този човек ми направи впечатление. Той беше доста хубаво облечен, бара по пътя си с бастуна и така ходи. Бастунът му върви напред и той върви отзад. Разбрах, че той не вижда. И като бара по пътя, чувствителността му е толкова развита, че по това намира пътя си. Щом останеш на бастуна си да те води, ти вече ще си ограничен. Аз бих предпочел да работят очите ми, отколкото бастунът. Донякъде и то е хубаво. Понякога

слепия хората го водят. Но останеш ли хората да те водят, твоята съдба е вече решена. (Учителя прочете 7 стих:) “Ако бихте познавали мене, познавали бихте и Отца ми; и от нине познавате Го и видяхте Го.” Ти не можеш да познаваш иначе. Казано е: “И това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил.” Ти не можеш да познаеш Бога без любов. Ако Бог не ти се е открил с любовта си и ако ти не си възприел тази любов, ти не можеш да Го познаеш. И ако ти обичаш Бога и Той не е възприел любовта ти, пак не можеш да Го познаеш. Има две положения. Ако ти не знаеш как да възприемеш любовта и как да я предадеш, ти ще бъдеш чужд. Без любов няма никакво познанство. Това трябва да се всели в ума ви. Всички мислите, че имате любов. Любов, която изгаря хората, любов, която внася съмнение в тях, любов, която внася подозрение в тях - всичката тази любов не е любов. Любов, която те кара да играеш на хорото, не е още онази истинската форма на любовта. Гледам, някой се разиграл някъде. Как няма да тропа! В България има едно място, отдето идат българските мечкари, прочути мечкари, карнобатските мечкари! Един мечкар ми разказва как е научил мечката да играе. Как няма да играе! И той ми разправи как учили мечките да играят. Мечкарите, които учат мечките да играят, ще направят един хубав харман, ще турят дърва на него, ще ги запалят и ще го разгорещят хубаво. След това ще извадят огъня и ще вкарат мечката в хармана. Мечкарят ще дигне тъпана. Когато мечката вдигне крака си, мечкарят удря тъпана. После пак вдигне тя крака си, той пак удря тъпана и т. н. И като удря той така тъпана, най-после мечката се научи. Като играе десетина пъти на горещия харман, тя се научи. И после като бие мечкарят тъпана, тя вече се е научила да играе. Та всички сте минали през тези горещи хармани. (Учителя прочете от 8 стих до края.) В прочетената глава е казано: Ако ме любите, ще опазите моите заповеди. Значи, тук е турено за основа пътят на Любовта.

Трябва да се кажат няколко насърчителни думи. Съществува едно еднообразие на чувствата. Често светските хора стават еднообразни. Дотяга им животът. Светският живот наистина е много еднообразен. Хората са недоволни. Вземете една светска дама. Тя ще стане, ще се измие хубаво, ще си изчисти нектите хубаво, ще се вчеше, ще си направи космите, ще тури някое украшение, ще си тури шапката наляво или надясно, каквито са законите сега. След това ще вземе обущата си, ще ги погледне дали са добре очистени. После ще си тури една копринена връзка. Ще си тури нанизи, обици, ще вземе ще се напудри и начерви. После има шишенце, с него ще направи магически движения, ще напръска лицето си и ще замирише много хубаво. Така е спретната, хубава. Това за мен е занимателно. Най-първо тя беше разчорлена, а пък сега става угледна, приятно е да я гледаш. Но това става тягостно. Ще направиш така веднъж, дваж, три пъти, стотина пъти все по същия начин и после вече почне да ти дотяга. Тогаз идва другата крайност. Като є дотегне, тя става неглиже, не си туря нищо. Кое е по-хубаво? По-хубаво е първото. С шапка, както и да е накривена, все е хубаво. Че ако е накривена на дясната страна шапката, какво лошо има? Или ако е накривена на лявата страна, какво лошо има? Чудни сте. Като дойде вятърът и те нагъне като растение, ти се изкривиш надясно или наляво. Като те налегне вятърът отляво, накриви те надясно. Огъваш се и после се изправиш. Какво лошо има от това? Едно упражнение си направил. Дойде вятърът и ти даде първата лекция. Наведе те на лявата страна. С това ти казва: Ще слушаш доброто си сърце. Че ако не слушаш, ще страдаш. Разбра ли? Хубаво ще слушаш! После ще те наведе на дясната страна и ти казва: Ще слушаш ума си каквото ти казва, няма да правиш глупави работи. Разбираш ли? - Разбирам. - Хубаво. После се изправиш. Щом видя една сестра с шапка, накривена на дясна страна, казвам си: Слуша ума си. Щом е накривена на лява страна,

казвам: Слуша сърцето си. Какво по-хубаво от това? Виждам, че някои имат шапки, накривени надясно, а други - наляво.

Сега ние обръщаме внимание на външния живот. Имаме особено понятие за живота. Не сме свободни в своите постъпки. Например, идеш ти в банката и вземеш пари. Може да ги вземеш на доверие. Дават ти една пачка. Казваш: Как да не вярвам във вас? Повярваш, но като ги четеш вкъщи, виждаш, че 200-300 лева липсват. И най-после решаваш да ги четеш, когато ги вземаш. И те питат: Защо ги четеш? - За да провериш. Всички трябва да проверявате.

Казва Христос: "Аз съм Пътят, Истината и Животът." И ти ще кажеш: Аз съм пътят, истината и животът. Какъв път си? По тебе могат ли да ходят хората? Че ако хората те направят път, нищо няма да остане от тебе. Ако си ти истината, всеки ден ще те викат. Нали хората казват един на други: Я ми кажи най-после истината! Човек, който върви по пътя на Истината, той е абсолютно свободен. Той не боледува вече. Човек, който се е сприятелил с Истината, той не е глупав човек, а умен; той не е сиромах, а е богат. А хората говорят за една истина, която е сянка на Истината. Например казват: Аз говоря вярно. Веруюшите трябва да бъдете така свободни. А най-малките работи вас сега ви смущават.

Вчера дойде една сестра религиозна, от някое друго общество. Казали є да дойде при мене. Казах є: Занят съм, не приемам никого. Тя казва: За малко. Рекох є: Кой ти е крив? Защо си дошла при мене? Ти си се оженила за един циганин и си дошла при мене да оправя твоя циганин. Твоят циганин ще си остане циганин. И ти, царска дъщеря, защо си се оженила за циганин? Ти си дошла, за да реформирам този циганин. Този човек не мога да го реформирам. Той каквото си знае, това си върши. Слушай сега: Ти ще се научиш да обичаш твоя циганин. И после, когато циганинът си легне вечерно време, ще му пращаш най-хубавите мисли - да спи циганинът спокойно. И после, твоят циганин ще ходи с други циганки. Ти, като го видиш с някоя циганка, да не го закачаш. Той си има доста сестри

циганки. Няма да ходиш да се месиш. Ще го оставиш свободен. После ѝ рекох: Ти деца имаш ли? - Имам. Единият е ученик от шести клас, а другото е дете. Тя казва: Циганинът иска да ме изпъди. За Великден ѝ казал циганинът това. Защо? Циганинът принадлежи към едно съботянско общество. Казах ѝ: Ти защо не седиш в това общество, там са добри хора? Изучават Писанието. Защо не седиш там? Тя казва: Ходих да уча там, но тези хора са лицемери. Не ми допадат. Външно са добри, но вътре са лицемери. - И тя се пооттеглила. И тогаз този брат си намерил друга съботянка, която обикнал. Какво лошо има, че обикнал? Казах ѝ: Той като обича нея, ще обича и тебе. Ти искаш да я мрази. Като намрази нея, ще намрази и тебе. Ти вярваш ли в прераждането? Тази, която той е обикнал, тая циганка е негова сестра от миналото. Той намерил, че едно време не я е обичал и сега нека да си покаже любовта. А пък на тебе да ти е радостно. Повикай я и я угости. И кажи: Моето циганче е обикнало своята сестра. - Така ѝ говорих приблизително. Казах ѝ: Слушай ме сега. Няма да го напущаш! Та ти го избра този циганин. Вземи да пееш една песен. И като викнеш, от сутрин до вечер да пееш. Още като отидеш сега, каквато и песен да е, пей. Готвиш ли, ходиш ли - пей. Всички съседи наоколо да знаят, че вкъщи има пение! Разбра ли ме сега? - Разбрах. Тя ме попита: Да дойда да те слушам? Казах ѝ: То е твоя работа. Напекли са те. Сега ще ме слушаш и оттатък ще минеш. Тя каза: Колко ми е приятно, че той е циганин. Че аз го повдигнах! Какъв беше едно време! Аз го издигнах до това място. Ти право казваш, че аз съм царска дъщеря. Хубаво ми каза Учителю, ще правя така.

Та казвам сега: Ние на земята сами си създаваме своето нещастие. Ти си образуваш един навик. Имаме много такива навици. Отиваш с двама души приятели, влизаш в един салон, на български наречено кръчма, седнеш и казваш: Хайде, Иване, Драгане, по една чаша винце! Най-първо безобидно е това винце. Виното в бъчвата мирно седи, но щом влезе в човека, то е динамично, не седи мирно и почва да говори. Най-първо една чаша, но след 10-15 години и с 40

чаши на ден не можеш да се освободиш. И погледнеш, че си похарчил всичко. И този кръчмар, който ти казваше “Г-н Иване, какво обичаш?”, сега те изритва навън. Нямаш уважение, почитание. Вие искате да бъдете уважавани и почитани. Помнете, че ако имаш сила, ще те почитат хората. Ако имаш пари, ще те почитат хората. Ако имаш добър ум, добро сърце, ще те почитат хората. Ако имаш здраво тяло, ще те почитат хората. Сега някои казват: Да имаме ум. Не само ум, не е достатъчно само умът. Всичко трябва да има човек. Защото здраве и богатство са синоними. Здравето в духовния свят - то са парите на човек, с които той функционира. Така трябва да превеждате. Казваш: Аз нямам нужда от пари. Че ако не си здрав, ще бъдеш болен. Ще имаш нужда другите хора да ти служат.

Сега говорите за любов. Какво подразбирате под думата “любов”? Любовта е научила хората да ядат. Любовта е научила хората да пият, да дишат, да чувстват, да мислят, да работят, да ходят, да се обличат. На всички хубави, прекрасни неща, които съществуват в света, любовта ви е научила. А пък всички лоши работи, които вие сте научили, на тях ви научиха слугините на любовта. Понеже и те са доста културни. Те са предали онова, което знаят. Та казвам, имайте за любовта високо разбиране. Ако дойде любовта, тя е която ще ви подмлади. Ако идва във вас една любов, която не ви подмладява, която не носи радост и сила, каква е тая любов?

Ти вярваш, че Бог е създал света, че всичко било целесъобразно, логично. Благодарим за логическото, аз не искам само логиката. Ако ми дадат хляб, аз ще се справя без логиката с хляба. Нека да ми дадат и пари, аз ще се справя с тях и без логиката. Нека да ми дадат къщи, каквото и да е, ще се справя с тях. Логиката в света е една мода. Тя е хубава, тя ще дойде най-после. С нея ще си уредиш живота. Логиката принадлежи на ума - да мислиш по-добре, да можеш да си уредиш живота. Казваме за някого: Той е религиозен. Ние си създаваме едно понятие, че трябва да бъдеш сериозен, замислен. Ти мислиш върху въпроса “Ще отидеш ли в рая, или няма да отидеш?” Че аз да ти кажа

дали ще идеш в рая, или не. Ще ти кажа как се отива в рая. Ако ти постъпиш в гимназията и ако от първи клас до осми се учиш добре и имаш шесторки, аз ще ти кажа, че ще свършиш с отличие и баща ти и майка ти ще се радват. Но ако от първата година все двойки и тройки получаваш, никак няма да влезнеш в рая. Ако ти си бил музикант и на ден свириш по 7-8 часа, ти ще имаш бъдеще. Ще даваш концерти и ще те слушат хората. А пък ако свириш по половин час на ден, ще се научиш само да дрънкаш на пиано. Гледам, че някой идва до пианото и си движи ръцете по клавишите от единия до другия край. Но само това не стига. Някой път ще взимаш секунда, някой път ще взимаш терца, кварта, квинта, септима, ще ги кръстосваш ръцете, ще вземаш двойни и тройни ноти; после ще прехвърлиш едната ръка. По някой път при високите ноти едновременно ще свириш и бас. Казваш: Аз не съм даровит. Ти като отиваш на небето, като влизаш, при вратата ще ти дадат едно пиано и ще те питат: Какво си учил да свириш на пиано? Я изсвири! И ако не знаеш да свириш, ще те върнат назад. Като отидеш на небето, ще държиш изпит по рисуване. С бои ще рисуваш. Ще ти дадат едно платно и ако не знаеш, ще те върнат. После ще те накарат да държиш една реч. Веднага, експромпто*! Тук много знаеш, четеш, а пък там без четене една реч ще държиш. Най-първо ще ти дадат една тема: "Какво ви застави да искате да дойдете на небето?" Как ще развиете темата? Трудна тема е тя. Или ще ви дадат тема "Да обичаш червеите". Как ще развиеш темата, когато никога не си ги обичал? Не да обичаш хората, но да обичаш червеите. Как ще развиете тази тема? Вие гледате един червей в неговата форма и се отвращавате. Но в този червей седи една бъдеща възможност, която Бог е скрил. Често вие се лъжете. Аз да ви кажа: Често вашето бъдеще зависи някой път от някоя гъсеница. Щастието ви или нещастието ви зависи от някоя гъсеница. Тази гъсеница я хванал някой паяк и ти я съжалиш, и я освободиш. И оттам насетне ти тръгне всичко напред. Тая гъсеница се е помолила на Бога за тебе. Тя е казала на Бога: Господи, понеже той

ме избави от едно голямо нещастие, отплати му се. - А пък ти някой път се захващаш и стъпиш на гъсеницата, и я смачкаш. И от този ден ти тръгне назад. Та ние, като вървим по земята, градим или своето щастие, или своето нещастие. Ти вървиш по земята и казваш: Гъсеница! - Господ я е направил, спри се там при нея, поздрави я и като я погледнеш, да ти стане приятно. Отвори є път. Ти си големият брат, а тя - малкият брат. Поздрави я и пак си тръгни по пътя. Ако всички хора бяха такива, какъв щеше да бъде светът!

Какво е новото в сегашния културен свят? В Лондон, в Англия приготвили десет милиона маски. В Германия също приготвили маски, също и във Франция. И в България има маски. Какво показва това? Ще дойдат през въздуха аероплани и ако не знаете как да употребявате маските, ще дойде вашето нещастие. И в духовния свят сега има маски, има задушливи газове. Мислите ли, че вие не си служите със задушливи газове? Ще дойде някоя мисъл, която те души. Това не е ли един задушлив газ в твоя ум? Разправяше ми един господин: Бяха ми оставили на съхранение един ценен пръстен. Тикнал съм го на едно място. Дойде ми един приятел на гости. И като излезе той, дойде ми на ум за пръстена. Потърсих го - няма го с кутията. Търся го и най-после си казах: Аз никак не съм очаквал, че моят приятел ще задигне този пръстен. Четири дена все е в ума ми, че моят приятел е задигнал пръстена. И си казвах: Аз не очаквах това. Един ден гледам го - на масата с кутията. И почнах да се срамувам от себе си. Три дена мислих, че моят приятел е задигнал пръстена.

Дойде ти едно голямо нещастие на главата. И ти почнеш да обвиняваш Господа и казваш: Аз какво мислех за Господа, а Той съвсем ме изостави. - Че какво представляват страданията на земята? Някои страдания представляват изпит върху материал от първо отделение; други - от второ отделение, от първи клас, втори клас, трети клас и т. н. Има три матури. Като свършиш четиритях отделения, ще държиш матура за отделенията. После ще държиш матура за прогимназията - това са друг род страдания. После има

гимназиални страдания. Че това са все изпити. Най-после дойдеш до университета. Когато имаш едно страдание, това е един изпит. Кое е мъчното в страданието? Възможно ли е една майка да остави детето си, което обича така, и изведнъж да се измени? Възможно е тя да остави детето си, но само при едно условие - ако тя е заминала някъде по работа. Какво има, ако майката е заминала по работа надалеч?

Та казвам: Ако вие всички бихте мислили така, щяхте ли да имате неразположение? По някой път имате неразположение. Едно неразположение се дължи или на някакво изобилие, което имате, или на някакъв недоимък. Един прост пример. Ти имаш да взимаш пари от някого и те безпокои мисълта, че този, от когото имаш да взимаш пари, не е улеснен. И не можеш да ги вземеш. А пък другият пример е този. Имаш да даваш. И в единия, и в другия случай се безпокоиш. В единия случай се безпокоиш, че няма да можеш да вземеш парите си и не ще може да си услужиш. А в другия случай се безпокоиш, че не можеш да дадеш парите, които дължиш и онзи не ще може да влезе в твоето положение. Има и други безпокойства. Една млада мома се безпокои. Най-първо тя имала един свой възлюблен, с когото се познавала много добре. Обичали се, пишели си любовни писма, но един ден влиза в ума є една мисъл: Дали я обича той, или не; дали той не е обикнал някоя друга? - Какво има да се смущава? Какво є е на нея, ако той обикне някоя друга? Аз да є поставя въпроса както трябва. Ако мен ми дадат 20 самуна и аз почна да ги опитвам, най-първо аз ще избера един самун, който е най-хубав. Къде е погрешката? Единият от 20-те самуна е печен преди 20 дена, вторият преди 10 дена, третият преди една седмица и т. н. А пък последният самун е опечен сега. Казват ми: Защо не избереш онзи сухия хляб? Той е по-здравословен. Казвам: Какво ти здравословен! Зъбите ми са развалени. Нямам зъби за сух хляб. Де е лошото, ако аз избера хубавия хляб? Каква сметка ще държим на Господа как Той обича, кому какво е дал. Някой път се месим защо Господ обича някого повече, а някого по-малко. По кой начин ние мерим любовта? Може

ли да се премери любовта? Отде знаете, че някой вас обича повече, а друг обича по-малко? Това са все заблуждения. Аз не съм срещнал нито един човек, който да знае дали го обичат, или не. Много мъчна работа е това. Това са предположения. Има едно правило. Аз да ви кажа: Истинската любов има една черта. Дето вие считате, че могат да ви обичат или не - това е човешко. Или да се съмнявате в любовта и да страдате - това е човешко. В любовта няма никакво противоречие. Любовта не може да обича едного по-малко, а другиго повече. Мога ли аз да обичам ръцете си повече, отколкото краката си? Невъзможно е. Всичко онова, което аз нося, еднакво го обичам, само че тези неща, с които си служа повече, са повече пред мене. Като че привидно обичам тях повече и с тях се занимавам. Но един ден и краката ми са потребни, и сърцето ми е потребно, и ушите, и носът, и всяко мускулче ми е потребно. Всичко това ние еднакво го обичаме. Ние седим някой път и мислим, че Господ не ни обича. Тези хора, които Бог обича повече, работят повече, а пък тези, които обича по-малко, работят по-малко; тези, които са по-силни, по-голям товар носят. Така седи онзи великият закон на Битието! Ние си правим известни заключения и казваме: Мене не ме обичат. Всеки може да те обича. Вие може да бъдете обичани. Защо ще турите съмнение в него, да се съмнявате в неговата обич? Мислите ли, че вие сте пратени на земята да обичате само един човек? Не. Вие се заблуждавате. Вие трябва да обичате всичко онова, което Бог е създал. Но онези хора, които ви правят добро, естествено е, че тях ще ги обичате повече. Това не е пристрастие на любовта от Божествено гледище. Сега аз ви говоря за тази любов, понеже ако не размишлявате така, вие ще остареете и най-после ще дойдете до едно място - ще се обезсмисли животът ви и ще се оплаквате. Някой мисли, че като остарее, ще бъде по-близо до небето. Има стари хора, които изпадат във вдетиняване. Не да остарееш и да ослепееш, но да прогледаш и да виждаш онзи красивия свят! Аз бих желал, не искам да употребя думата “желая”. Каква дума да употребя? Пътят на Любовта е път на живота. Пътят на Мъдростта е

път на знанието. Пътят на Истината е път на свободата. Ти не можеш да живееш, ако не любиш. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не вървиш по пътя на Мъдростта, ако нямаш светлина. Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не живееш в Истината.

Преди години иде един господин при мене, седи и ми разправя една своя опитност. Казва ми: Имам един приятел, намразих го. Питам го: Защо го намрази? - Намразих го по единствената причина, че той обеща да ми помогне, а не ми помогна и ме излъга. Казах му: Ако аз ти помогна, ти готов ли си да обикнеш този човек? Той ми каза: Дадох му пари и му заръчах да ми достави една книга по окултни науки от Франция. Той ме излъга, парите изяде и книгата не дойде. Попитах го: Каква беше тази книга? Ако ти дам тази книга, готов ли си да го обикнеш? Извинете, че аз съм закъснял толкоз. Аз съм онзи човек. В твоя приятел аз бях и погрешката е моя. И сега изправям своята погрешка. - Този човек ми каза: Той изяде парите, а не ти. Как твоя е погрешката? Казах му: Като ти дам тази книга, можеш ли да го обичаш? Той каза: Мога. Казах му: Ако той не беше направил тази погрешка, ти не щеше да дойдеш при мене. И не щеше да чуеш това, което сега чу. Той трябваше да направи тази погрешка, за да дойдеш при мене. Някой път трябва да отидеш при някой лекар. Има лекари късметлии, а има лекари нещастни. А има и лекари кадемлии. И като идеш при този лекар, ще ти тръгне напред. Ако отидеш при нещастните лекари, ще ти тръгне назад. Има шивачи, които, като ти ушият дрехи, ще ти тръгне напред; а има шивачи, като ти ушият дрехи, ще ти тръгне назад. Има проповедници, които, като ги слушаш, ще ти тръгне всичко напред; а има други, които, като слушаш, всичко ще тръгне назад. Като отиваш някъде, питай себе си: Отивам ли там, дето ще ми тръгне напред? Идете при този лекар, при този адвокат, учител, дето ще ви тръгне напред. Навсякъде отивайте там, дето ще ви тръгне напред. Навсякъде отивайте при тези хора, които могат да ви дадат живот, знание и свобода. За тях имайте най-доброто мнение. Това е идеята на новото учение, с което трябва да се

проникнете, за да бъдете силни. Не трябва да бъдете такива баби, да направите тази погрешка, както направиха чехите. Те се въоръжаваха толкова години и не се биха. Те трябваше да се бият - те отстъпиха. Поне да се бият. И ако завладеят другите, да завладеят с бой. Без бой да не те владеят. Да не стане само за една торба ечемик целия си живот да изложи.

Та казвам сега: Вие знаете ли кой е езикът на Бога? В небето има три езика: езикът на Любовта, езикът на Мъдростта и езикът на Истината. Три езика, които трябва да знаете. Питам сега: Вие, като отидете в онзи свят, по български ли ще говорите? Поне една дума знаете ли от езика на Любовта? Коя е първата дума от езика на Любовта? Аз ви оставям само да мислите. Няма да ви кажа коя е първата дума. Майката, като роди детето, тя му казва една дума. Като излезе детето наяве, майка му му казва тази магическа дума и тогаз сърцето на детето почва да бие като часовник, детето почва да диша и почва да протича животът през него. Като изкаже майката тази първата дума, детето оживява; ако майката не изкаже тази дума, детето умира. И човек живее всеки ден по същия закон. Вие живеете знаете ли по коя единствена причина? По единствената причина, че Онзи, Който ви обича, всеки ден изказва тази дума. Той си помислюва за вас и ви казва тази дума на Любовта, и този ден вие живеете. И ако един ден те престанат да изказват тази дума, вие умирате. Понеже днес вие сте тук, тази дума е казана. Това е самата истина. Всеки ден, когато ние се явяваме, Бог веднага изпраща тази дума на Любовта. Той погледне към всички и изпраща своята Любов. И ние, като възприемем Божията мисъл, ние живеем и настава радост и веселие в нас. Тогаз благодари на Бога, че Той те е възкресил. Спри се за десет минути, петнадесет, половин час и Му дай всичката благодарност. Защо ще почнете да се смущавате, че този-онзи не ви обича? Има Един, Който ви обича. Който е направил света. Един ден ще имате един апартамент като месечината, като земята. Ще имате по един апартамент да живеете. Ще ви дадат цял един свят толкова

широк, че да няма за какво да се карате. Всичко направено - царска работа. И ще живеете като някой ангел. И когато се затъжите, ще си ходите на гости. Има светове, дето ще живеят заедно хората. А има отделни апартаменти, дето човек сам ще живее. Така трябва да мислите. Това няма да го проповядвате на другите. Мислете върху това и да има резултат във вас. И да се изправите, и да сте радостни и весели. И сутринта като станеш, да слушаш гласа. Имаше една Султана. Тя носеше своите китки, ходеше с бяла дреха, с бял венец, целия свят тя носеше все на ръцете си. Тя ми разправяше една своя опитност. Като идела от Македония вечерно време, тя чува един глас: Султано, спри се! - И аз се спрях. Сутринта виждам, че ако бях пристъпила една крачка - една цяла пропаст. Нещо ми каза: Спри се! - слушам глас. - Слушай гласа! Когато ти каже вътре “Спри се!”, ти се спри. - Но има дъжд. - Нищо. Ти се спри. Ако не се спреш, ще изгубиш. Та казвам сега: Гласът ти казва “Вземи този път.” Вземи го. И на Султана каза гласът: Вземи този път. Нощно време не се ходи. Трябва да се спреш, да чакаш. - И тя чакаше. И на сутринта гласът є казва: Вземи този път. Този път отива за България. - Считаха я за не толкова умна, но тя беше умна. Казах є: Защо си мажеш устните? - Тя си червеше лицето и устата. Тя казва: Че защо не? Господ ми даде една къща, защо да не я мажа? Момите как мажат къщите си? Поразкопала се е малко - ще я мажа. Казах: Много умно говориш. Трябва да се мажеш, ти можеш да запалиш сърцето на някой момък. - Какво ще запали, тя беше 60 годишна.

Сега ви говоря на един език понятен. Любовта носи живот. Гледайте да се освободите от всички онези тягости. Някой път седите и роптаете, че това-онова нямате. Радвайте се за онова, което нямате, понеже ще ви се даде. И радвайте се за онова, което имате, защото от него може да дадете. Радвайте се за онова, което нямате и което имате. Радвайте се за Любовта, която носи живот за вас. Радвайте се за Мъдростта, която носи светлина, знание за вас. Радвайте се за Истината, която носи свобода за вас. Желая, като влезете в онзи свят,

да ви дадат мъчна тема. Няма да кажете, че сте от Новото Учение. Само ще трябва да развиете темите, както аз сега развивам една тема пред вас. И като развивам тази тема, аз разрешавам един въпрос. Освещавайте Името Божие вътре във вас, името на Баща си. Осветете името Му. Радвайте се на знанието, което имате. Радвайте се и на свободата, която Бог ви е дал. Като си погледнеш ръцете и лицето, благодари. Всеки ден се оглеждайте. И правете малки промени във вас. Не измъчвайте тялото си, но научете се да имате една хубава обхода към краката си, към ръцете си, към ушите си, към очите си, към цялото тяло във всяко едно отношение, обхода към стомаха си. Не му тургайте каквото и да е. Ще му дадеш най-хубавата храна, ще пиеш най-хубавата вода, ще дишаш най-хубавия въздух, ще възприемаш най-хубавите предмети, ще чуеш най-хубавите звуци.

Та учете се да се радвате. И ръцете ви, и краката, и ушите, и устата, и космите ви - всичко да се радва, че има хора, които ходят по пътя на Любовта, на Мъдростта и на Истината. По пътя на живота, знанието и свободата.

Отче наш
6,20 ч. с.

24. Утринно Неделно Слово, държано на 2 април 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Лек дъжд вали много слабо. Вън изиграхме паневритмическите си упражнения.)

ДВЕТЕ БЛАГОДАРНОСТИ

Отче наш
Фир-Фюр-Фен

Ще прочета 15 глава от Исаия.

Тук има стари и нови работи. Това е едно предсказание преди хиляди години за някой си народ в Палестина. Може някой път да ви попитат: Какво ни ползват нас стари работи? Действително, нас, хората не ни ползват стари работи. Прямо не, но ни докосват. Например едно растение, което си спуща корените в земята, има работа там със стари работи. Тези стари листа, изгнили в земята, трябва да му дадат някакъв материал. И ние косвено, като ядем плодовете, се ползваме от старите работи, които са съществували може би преди хиляди години. Старите работи носят добро, носят и зло. Ако отидете при една българска череша или черница, която е посадена на гробищата, много пъти корените на тези растения са извадили соковете на хората, погребани там, извадили са и болестите и са ги изтеглили нагоре. Четеш една книга. Писал е някой автор някакъв си роман. Но ти вече заразяваш ума си с една стара каша. Описва някаква любов, която е преди сто години - двама души как са се обичали. Описва каква е била любовта преди сто години. Някой път ще опише каква е била любовта преди триста години, преди четиристотин години, преди хиляда години. Различавала се е тази любов от сегашната. Казват, че любовта е същата. Не. Не е същата любов. Светлината не е била същата. Топлината не е била същата и прочие. Ако нещата бяха същите, както ние мислим, ако любовта беше чиста, ако всичко в света беше чисто, аз се чудя откъде дойде злото, тази каша, в която хората се намират. Вие казвате: Ние имаме чисти мисли, чисти чувства. Ако вие чисто мислите и чисто

чувствате, откъде е този опак характер, който някой път проявявате? Някой път идва в ума ви мисълта да убиете някого, да откраднете някого, да излъжете някого. Даже и у най-чистите. Някой път някой си свива веждите от някоя лоша мисъл, която минава през ума му, или от някое лошо желание. Някой казва: Аз съм лош човек. - Това нищо не значи, че е лош. Грънчарят може да казва, че не е майстор, че не му струват гърнетата. Той ми се изповядва в това. Казвам му: Научи се да ги правиш хубаво. Някой казва: Да си изповядваме греховете. - Какво от това? Научи се да правиш хубави грънци. Пък и не хаби и калта. И ако не правиш добри грънци, хората ще изгубят доверие в тебе. Ти си дрехар. Научи се да шиеш хубави дрехи на хората.

Сега искам да разбирате хубаво. Някой път имате някои хубави състояния. Те са минутни. Някой път за десет секунди, за една минута сте добри като ангелите. Но аз това го обяснявам, аз имам едно обяснение. Ще ви го преведа и на вас. Всеки човек, който слезе на земята, се е качил на едно колело, което се върти. И това колело има един диаметър толкоз голям, колкото е и на земята - 12 хиляди километра. То се върти, това колело. Аз така си го представлявам. Като се качиш на това колело, то тая половина, на която се намираш, се издигне и засегне небето, издигне се до третото небе. Това колело се върти доста бързо. Ти, като се качиш на него, и тази част на колелото, на която се намираш, като дойде на небето, ти ставаш като ангел. Но после колелото слиза, слиза, дойде и засегне долу адските небеса - това, което наричат ад, чистилище. И влизаш в чистилището, и почваш да виждаш нечистотиите там. После слизаш в дъното на ада и тогаз ти искаш да разрушиш целия свят. И после пак излизаш от ада, и пак сте предишният. И се качваш нагоре на небето и мислиш, че работата се е свършила. Не се е свършила. И понеже колелото се завъртва веднъж в 24 часа през небето и ада и прави цял един кръг, то за 24 часа ще бъдеш и в третото небе, и в дъното на ада. Ще влизаш и ще излизаш. Турците имат една поговорка: Кой е церът

на това? Коя е разгадката на това? Каква е крайната цел на това? Какво трябва да се прави? Аз на този турчин бих му задал следния въпрос: Какво трябва да направи човек, след като се наяде? Гладният какво трябва да направи? - Да се наяде. А какво трябва да направи ситият? - Да огладнее. След като се наядеш, има друго зло в наяждането. Като си гладен, ти мислиш. Гладният човек лоши работи мисли. Ако му дадат хубаво ядене, добър е като ангел. А пък като не му дадат да яде, като прегладнее, той заприлича на някой звяр.

Та казвам сега, тези са малки забележки. Сега ще видим какво говори един от видните пророци - 15 глава от Исаия: "Пророчество заради Моава...." Сега пророкът говори тук в името на Господа. Господ се е разсърдил на един народ, който не върши Волята Му. Мислите ли, че ние, които живеем сега, мислите ли, че сегашните народи вършат Волята Божия? Днес, когато много народи са християнски, спорят хората помежду си. Религиозните хора спорят кой вярва по-право в Христа, кое е по-право - дали православието, католицизма или евангелизма. Религиозните спорят за това. Англичаните, които представляват евангелизма, французите които представляват католицизма, славяните, русите, които представляват православието - всички те се въоръжават. Германците представляват евангелизма. Питам сега: Каква е целта? Всички тези народи се въоръжават. Вие ще кажете: Тези народи да не се въоръжават. - Какво трябва да правят? Пророкът казва: Да не грешат. Философски разгледано, защо е допуснат грехът в света? Или защо вие сами по себе си допущате гнева? Лошо ли е човек да се гневи? Че ако не се разгневиш, няма да свършиш никаква работа. Ако си от миролюбивите, нищо няма да свършиш. Аз не зная дали ще има някой по-миролюбив от един изпосталял кон, на който десет дена не сте му дали нищо и му се четат ребрата. Той прилича на светия. Нито хапе, нито рита, едвам крета. Няма да те ухапе, няма да те ритне - кротък е той. Но ако речеш да го впрегнеш в каруцата, не се помръдва. Той казва: Не е за мен каруцата. Някой път някои хора искат да станат светии. Можеш да

станеш светия като коня, но ще бъдеш нито за себе си полезен, нито за другите. Светията ще се гневи, но ще тури гнева си на място - работа да върши. Ще работи намясто и ще бие намясто. Ще сече, но намясто ще сече. Каквото прави - всичко намясто. Ще говориш, но ще говориш намясто. Ще се караш, но намясто ще се караш - да има защо. Да не е напразно. Нали някой път сте се карали вечерно време. Имат обичай и мъжете, и жените, и бащите, и майките. Бащата седи вкъщи. Няма никой там и той вдига врява. Може би някои от вас имат такава опитност. Някой се върне от града, обидил го някой. Той казва у дома си: Ще му дам да разбере! Или чел някое писмо и си казва: Така пише ли се! Такова грозно писмо. - Заканва му се. Казва: Чакай и аз да му напиша, да му надращя едно писмо! И като надраще, туря бомба в писмото. Може да се турят бомби в писмото и се пръскат тези бомби. Та всички вие знаете да правите бомби и да туряте бомби.

Скоро дойде при мене един млад брат, който бил ходил при друг един брат. Последният, като му се скарал, турил му всичките имена на животните - направил го и лисица, и магаре, и крава, и вол, и какво ли не го направил. Рекох му: Какво има, че ти е казал “магаре”? Защото той, като ти е казал “магаре”, е оцапал устата си, а пък на тебе е оцапал ушите. Ако считаш, че магарето е лошо, той като ти е казал “магаре”, той си е оцапал устата. А пък ти като искаше да знаеш какво ще ти каже този брат, то магарето влезе в ушите ти и почна да реве. И ти оцапа ушите си. Този брат ми каза още: Онзи ме направи на лисица. Казах му: Той си оцапал устата с лисицата, а пък ти си оцапал ушите си с лисицата. Казах му още: Какво мислиш сега? Ако мислиш да му се разгневиш и да му кажеш много думи, тогаз той ще оцапа ушите си, а пък ти - устата си. Говорих му така. Говоря му философски, не съм заинтересуван. Казвам му така: И ако има грях, като казвам някому магаре, аз бих оцапал устата си, а пък той - ушите си. Ако магарето реве навреме, то е едно благословение. Ако магарето реве ненавреме, това е едно лошо предсказание. Има времена, когато магарето не реве навреме. То е като часовник. Някой път показва

точно времето, а пък някой път лъже. С пет минути ще те излъже. И петлите някой път не кукуригат навреме. Някой път пеят право, някой път петелът пропее за хубаво време - като пее след 12 часа. Това са първите петли, после пеят в 1 часа, в 2, в 3 - отлично предсказва петелът. Но щом пее в 9 часа вечерта или в 10 часа, или в 11 часа вечерта, то ти да се приготовляваш. Ще има да стане нещо. Какво ще стане? Той иска да ти каже, че ако отиваш на разходка на планината с леки дрехи, така ще те измокри дъждът, че като се върнеш, ще приличаш на мокра кокошка. Какво лошо има от това, че те е окъпал дъждът? Но може би този дъжд да е студен. И след като те е наквасил, ти не си се преоблякъл и може да те хване някоя пневмония или някоя кашлица, или някое друго заболяване. Ако петелът пее в 11 часа вечерта, той ти казва: Ако отиваш на планината, дъждът ще бъде студен. Предсказва ти. Де е лошото в петела, че пее? Този петел знае ли, че времето ще се развали?

Сега аз ще ви попитам. Гледам, някой път, когато младите се ръкуват, искат да видят кой е по-силен. Единият стисне повече и другият казва: Олеле! Питам: Защо казва "олеле"? И като каже "олеле", онзи го пусне. Петелът, когато ще се развали времето, ти казва: Олеле! Който разбира, ще отпусне ръката. Не мислете, че в петела има някое разсъждение. В него има "олеле". У него се насъбира една излишна енергия. И той като изкукурига, в дадения случай той го прави от немай-къде. Насъбрала се е енергия в известна част на мозъка и го безпокои. И като изкукурига, това безпокойствие от мозъка се разпръсква и му поолеква. И после като изкукурига пак, пак му олеква. А пък някой път му се насъбира приятна енергия. Нали някой път сте имали такава опитност? Разправяше ми една млада госпожа. Тя получила една голяма сума и не можела да се събере в къщата си. Тя изскочила из къщи у съседите и им казва: Знаете ли какво се случи на нас? - Какво? - Паднали ни се 200 хиляди лева! - И скача. Това не е хиляда лева, не е две хиляди лева, а двеста хиляди лева! Отива и при другата съседка, и там скача. После отива

при третата съседка и прочие. И се връща, и пак скача. Защо? В двете страни на челото є се насъбира такава енергия, че ако не каже, ще се пукне. Вие се намирате някой път в положението на онзи бръснар, който бръснел един цар, който имал рога от двете страни. Бръснарите, които бръснели главата му, ги избивали, та [хората] да не знаят, че той имал рога. Един млад бръснар, който бил много красив, обръснал го добре. Царят го погледнал. Бръснарят му казал: Аз няма да кажа, че имаш рога. И понеже съм млад, ще ти благодаря, ако ме оставиш жив. Царят му казал: Помни, че ако излезе това нещо, ще ти хвръкне главата! - Той търпял цяла година, не могъл да търпи повече и искал да каже някому. Отишъл на полето, изкопал дупка един метър и казал вътре: Царят има рога! За беля израснало на това място една свирчовина - бъз. И един овчар минава, направил свирка от свирчовината и свирил. И свирката казвала: Царят има рога. - Сега кой е виноват? Не е лошо човек да каже онова, което е придобил. Не е лошо и да го задържи.

Какво ви интересува вас това, което казват пророците? Тези неща вие сте ги минали. Ти казваш: Какво е казал Исаия преди толкоз години? Кой е този Моав? Моав са всички хора материалисти, които искат да уредят живота си тук, на земята, да живеят щастливо и на стари години, като остареят, като няма какво да правят, да отидат да служат на Господа. Една млада мома, която иска да уреди живота си, е Моав. Една млада майка, която иска да роди деца и да ги отгледа, е Моав. Един мъж, който иска да стане силен и да се въоръжи, е Моав. И един баща, който иска да стане богат, е Моав. Сега всички народи са моавци: и италианците, и французите, и англичаните, и поляците и българите, и румънците, и германците, и китайците, и американците. Няма някой народ, който да не е Моав. И предсказва пророкът и казва, че младата мома ще изгуби младостта си, богатият ще изгуби богатството си, майката ще изгуби синовете си, бащата ще изгуби богатството си. Тогаз, като останат без придобитите блага, какво ще правят? Не е лошо човек да бъде богат. Но ако ти изгубиш

богатството си, ще бъдеш нещастен. Не е лошо да имаш синове и дъщери. Но ако ги изгубиш - това е нещастие. Не е лошо да имаш сила, но ако я изгубиш, нещастието е там. Вие имате едно верую, вие вярвате, вие казвате: Ние вярваме. - На вашето верую, което сега имате, може ли да се осланя? Ако човек не може да се осланя на своите крака, защо му са? Ако човек не може да се осланя на своите ръце, защо му са? И ако човек не може да се осланя на своите очи или уши, защо му са? Ако в дадения случай очите ми не могат да ми помогнат, защо ми са?

Сега аз искам да ви наведа на следната мисъл. Вие имате доста богатства насъбрани. Но между тия богати работи много опитности нищо не струват. Трябва да бъдете като един рудничар - да турите всичко във висока пещ и да стопите всичко. И да остане само ценният метал. Когато един български розопроизводител свари 3000 килограма розови листа, колко масло изважда? Изважда само един килограм масло. Питам: Три хиляди [килограма] розови листа знаете ли колко място заемат? А пък един килограм масло завзема толкова малко място. Лесно се манипулира с него. Та казвам: Хубавите неща трябва да завземат малко място. Това, което завзема голямо място, за него се изразходва много, изразходват се големи сили. А неща, които завземат малко място, за тях се изразходва по-малко енергия. Погрешката в сегашния живот къде седи? Погрешката в сегашния живот на всички хора е, че те изразходват повече енергия, отколкото трябва, а пък пестят времето. Две неща ни са дадени: време и сила. Време имаме в изобилие. Времето не зависи от нас, а пък силата зависи от нас. Силата ние трябва да я придобием отнякъде. Времето ни се дава даром. А пък за силата ти трябва да работиш, за да я придобиеш. И ако изразходваш безразборно своята сила и пестиш времето, ти си на крив път. Да кажем, че тръгне някой да отиде на Черни връх. И иска да отиде за един час. Знаете ли колко сила ще изразходва? И като отиде за един час на Черни връх, какво ще спечели? Нищо. Той ще изгуби. А пък нека да му дадем цял ден - от

сутринта до вечерта да отиде на Черни връх и да изразходва най-малко сила, да спести енергиите си. Та когато вие искате да станете богати, вие губите вашите енергии. Когато искате да станете много учени хора, когато искате да станете изведнъж за 10, 15 години учени, вие губите вашата енергия. Аз ще ви определя така: За да станете дете така, както трябва, едно прилично дете, на вас ви трябват 25 хиляди години да живеете! Така ще станете едно дете на свят. За да станете на средна възраст - на 14 години, трябват ви още 25 хиляди години. За да станете на 21 години, трябват ви още 25 хиляди години. За да станете на 45 години, трябват ви още 25 хиляди години. А за да станете на 120 години, колко ви трябват? Трябват ви милиони години! За едно дете казват: То е едно дете на една година. Ако всяка година умножите на 25 хиляди, вие ще намерите едно число.

Старият каква опитност има вече? Той е преживял един дълъг период, едно продължително време. И той има вече знание. Но през това време той трябва да е изразходвал малко енергия. Защото щом изразходвате излишна енергия, вие губите. Никога не губете енергиите си напразно! Вие се безпокоите какво ще стане с вас. Мислите ли, че Господ, Който е създал света, че Той не е обмислил всичко добре? Бог, преди да създаде света, Той е мислил. Знаете ли колко е мислил? Приблизително едно число с 30 нули. Хайде да го намалим малко, че е много - с 15 нули. Той сам е мислил с всичките подробности как да направи света и да предвиди всичките възможности за всяко едно същество. Като те тури в ония условия, във втори, в трети, той е мислил как ще прекараш първата година, втората и прочие. Но Той е обмислил не само върху годините, но и върху месеците; и не само върху месеците, но и върху седмиците, и върху дните, и върху часовете, минутите, секундите и терците! И всичко това Той го е предвидил. И като направил плана, Той създал света! И вие седите и мислите да коригирате света. И казвате със своя слаб ум: Чакай да си изправя работите. - Остане ли вие да си оправите работите, отиде конят в реката! Вие искате да коригирате туй, което

Той е обмислил. Остане ли ти, който си ученик в гимназията, да поправиш гимназиалните учебници по математика, то е празна работа. Или да поправиш университетските ръководства. Ако трябва да ги поправиш, тогаз напусни този университет. Ако трябва да живеем в един свят, който трябва да поправим, то напусни този свят. И ако живеем в една религия, която трябва да поправим, то ти я напусни. И ако живеем в едно учение, което трябва да поправим сега, то ти го напусни. Ние да живеем в едно учение, което сега трябва да се проучи. На вас ще ви предам онзи пример за една млада мома, която се влюбила в един млад момък, харесала го. Той бил от високо произхождение. И почнала тя да му разправя за своята прабаба - тя, като била млада, как се влюбила. После му разправяла за своя прадядо - като бил млад, как той се влюбил. После разправяла за дядо си, за баба си. После почнала да разправя за майка си, как, като била млада, намерила баща є. После разправяла за баща си, как той намерил майка є. Онзи казал: Разбрах, но разправи ми и за себе си. Тя казала: Не мога да разправям за мене си, понеже не е станало. - Ние ще разправяме как са живели хората в миналото. Казваме, че така е живял апостол Павел, че така правил и прочие. Хубаво. Баща ти и майка ти така казвали, но ти какво казваш сега? Три неща се изискват: Трябва да се пречисти човешкият ум от всички онези отклонения на мисълта. В ума на човека има много пукнатини, в които влизат много утайки. Сега, ако ви кажа така: Възможно ли е една овца да изяде един вълк? - Невъзможно е! Възможно ли е един вълк да изяде една овца? - Възможно е! Но аз казвам: Възможно е една овца да изяде един вълк. И възможно е един вълк да изяде една овца. При какви условия? Една овца изяжда една баница, направена от вълк, а един вълк не изяжда една баница, направена от овца. Да ви обясня сега: Един вълк яде овца, но не яде баница, направена от овца. И една овца не яде вълк, но яде баница, направена от вълк. Когато вълкът умре, че от него направят баница - израсне трева дето е умрял, то овцата, като отиде там, казва: Чакай да го изям този, който едно

време ме е ял! И много сладка е тая трева. Но ако една овца умре и на мястото є изникне трева, вълкът казва: Не ям! Та някои от вас има, които сте овци - вълци не ядете. Аз съм напълно съгласен. Но баница, направена от вълк, ядете. И от това се откажете. Истинската овца, като помирише баницата, направена от вълк, да каже: Тази баница не е за мене. - Тя е правоверната овца. А ако отиде вълкът и помирише баницата, направена от овца - тревата, той казва: Аз се отказвам да ям овце. Овча баница не ям. - Той не яде овча баница, но като намери овца, я изяжда. Овцата не яде вълк, но яде вълча баница. Кой е на правата страна? И двамата са на правата и кривата страна. Вълкът е на кривата страна, когато не яде баница от овца, а пък яде овце. И овцата е крива, когато яде баница, вълча баница.

Сега, коя е мисълта? Не е въпрос до поправянето. Няма какво да се поправя. Ако някой на вас ви донесе едно изкривено желязо, вие трябва да го поправите. Защо ще се ангажирате? Ако на вас ви донесат една стомна, направена не на свят, вие ли ще я поправите? Занеси я на грънчаря тази стомна. Ще кажете: Не съм аз, който трябва да я поправя. Толкоз знаел човекът! Ти трябваше да вземеш някоя по-хубава стомна и то от някой умен грънчар. Често идват и ми носят грънци. Имам доста грънци. Имам един цял склад от грънци и чаши. Аз подразбирам следното. Някой обидил някого и ми носи обидата. Нарекоха ме магаре - казва той. И казва: Право ли е, дето ме обиди? Друг ми носи една лисица. Друг дошъл, че ми казва: Аз видях, че един брат целуна една сестра. Има ли право да я целува? - То е негова работа. Аз не съм авторитет, че я е целунал. Когато два клона ги увил вятърът, че се целунали, кой е виноват? Този брат и тази сестра са на дървото, огънал ги вятърът и се целунали. Аз считам една целувка права само тогаз, ако той е мислил 120 години за нея. За мен това е целувка! Сто и двадесет години като е мислил, от детинство, и на стара възраст каже: Трябва да целуна бабата. И като я целуне, казвам: Тази целувка е от Бога! На 120 години като целунеш, това е от Бога. Това е мярката. Щом я целуна по-рано, не е добре. Не че не е добре, но

не е обмислена работата. А ти 120 години като мислиш и като я целунеш, като мед ще ти дойде. Сега никой пред вас не е развил така този предмет. Вие искате да имате една мярка. Сто и двадесет години трябва да мислиш за една Божествена целувка, докато я целунеш. Този дядо, като целуне тази стара баба, знаете ли какво ще стане тогаз? Тя ще се подмлади. Бабата ще стане като ангел. Всичките є бръчки ще изчезнат. Тя, като целуне дядото, и той ще се подмлади, и двамата ще се прегърнат. Там, дето има подмладяване, целувката е намясто. А там пък, дето има остаряване, целувката не е осмислена. Всички Божествени целувки подмладяват, дават сила и носят Божественото. А пък всички целувки, които не са осмислени, те носят загуба за себе си. Аз разглеждам въпроса много обективно. Всяко нещо, което подмладява, усилва човешкия ум. Всяко нещо, което усилва човешкото сърце, всяко нещо което внася здравие, то иде от Бога! А пък всяко нещо, което разслабва тялото, разслабва човешкото сърце и човешкия ум, то иде от хората. Та казвам сега: Искам сега хората от новото учение да се съвземете и да имаме образци. Аз бих желал вие да бъдете образци. Вие по няколко пъти се целувате на ден и казвате: То е от Бога. Аз бих желал, като целунете някого, той да се подмлади. А пък аз виждам, че след като сте се целунали, той е остарял, пъшка и охка. Една целувка - то е нещо умствено. Най-първо то принадлежи на сърцето. Целувките са актив на душата. Но за да се извърши този акт, и сърцето и умът, и духът взимат участие. Той е един акт, който трябва да се извърши. Целувката е като изгрева на слънцето. Но ако тази целувка изгрее, когато хоризонтът е помрачен с влага и слънцето не се вижда, тогаз светлите лъчи на тази целувка не достигат до човешката душа. Та казвам: Всичко онова, което ние мислим, чувстваме и постъпваме, ние в себе си трябва да чувстваме неговата цена.

Мене ми разправяше един господин един случай. Само един пример имам. Той е действителен пример. Някой си обичал някого, но толкоз бил внимателен! Един млад брат обичал една млада сестра.

Той никога не давал вид, че я обича. Като брат се държи, без никакви целувки. Обаче един ден тя се простудила, ляга болна и е на умиране. Веднъж тя заспала, и той дошъл до нея и я целунал по лицето. Допрял си е устата до нея, погледнал я и си заминал. Тя не знаела, че той я е целунал. Тя, като се събудила, болестта изчезнала от нея. Той разправя това. На другия ден той вижда, че тя е здрава и се зарадвал. И си казал: Хубаво стана, че я целунах. И тя, ако беше се разболяла повече след целувката и ако беше умряла, той щеше да си даде утехата: Поне последния път я целунах!

Всяка целувка трябва да бъде начало на нов Божествен живот. Целувката подразбира начало на един нов Божествен живот. Има целувки, които са начало на живота. Има целувки, които са краят на живота. Два вида целувки има. Има целувки, които приличат на нажежено желязо, че като те целунат, мястото съвсем изгори. И има целувки - като те целунат, ти като цвете ще израснеш и ще цъфнеш. Има умствена целувка, има физическа целувка. Има и целувка на сърцето. Три вида целувки има. Някой казва, че не целувал. Вечерно време, като седи в стаята си, той прегръща умствено някого и умствено я целува. Създава си разни форми. Не сме свободни. Хубавите и лошите работи чрез ума се разпространяват, чрез мисълта. Мисълта трябва да бъде чиста. Трябва да знаем, че ние сме художници, които работим. И каквото мислиш, чувстваш и постъпваш, това е работата на художника. И когато дойде невидимият свят, като професор ще ти покаже къде си направил погрешка. Или си писател, архитект. Ще дойде някой и ще ти покаже къде си направил погрешка, къде запетаята и други препинателни знаци не са намясто. И ще се коригираш. Аз казах на младите в какво седи мярката на една постъпка, на правата постъпка. Ако ти не знаеш как да направиш първата стъпка, няма да имаш правилна мярка. Всяка една първа стъпка е една мярка. Първият поглед е една мярка. Първото ви внимание на ухото е една мярка. Как си поставил ухото си, то е една мярка. И как си поставил очите си, то е една мярка. Онзи,

комуто говориш, ако гледа към земята, той няма права мярка. Майката говори на детето и това дете гледа към земята - това дете не може да възприеме, то няма правата мярка. Ако ти разсъждаваш в себе си и намираш, че една твоя постъпка е права или крива, в дадения случай ти не си на правата страна. Мислите ли, че ако някой ти даде известна сума да дадеш някому и вие задържите един лев, и после му кажеш "изгубих единия лев, ще извините" - мислите ли, че това няма да има големи последствия? Ти си го задържал лева, похарчиш го и дадеш 29 лева наместо 30 лева. Погрешката не е голяма, задържал си един лев, колкото задето си търкал обущата си. Това право ли е? Не е право. Защото, щом задържиш един лев, можеш да задържиш и десет лева, и сто лева, и хиляда лева, и един милион.

Та казвам сега: Вие имате добрите желания. Да допуснем, че някога сте обидени от някого. Искате да отидете при този човек. Идете, че намерете някой човек, който е паднал, и му говорете най-сладко и му кажете как трябва да се изправи той. Защото онзи, който ви е обидил, е направил една погрешка, а пък вие ще отидете при онзи падналия и ще му кажете как да се изправи. Иначе по стария начин вие цял ден ще го хукате по всички педагогически правила. Ако един съвременен брат, мъж, който е женен, отиде при една друга паднала сестра, за да я поправи, жена му какво ще каже? - Ха, ходи той да търси жени! - Едно нещо не харесвам във вас, старите сестри, нещо много изопачено. И едно нещо във вас, старите братя не харесвам - имате много изопачени умове. Аз се чудя толкоз години на изопачеността на хората. Сега това не е само в нашия век - и във всичките векове. И за в бъдеще ще съществува. Изопачаване съществува и в първото небе, и във второто небе, и даже и в третото небе. Там, ако един ангел си позволи една нечиста мисъл и един светия си позволи това, за хиляди години изчезва от небето. Хиляди години му трябват, за да изправи това! А хиляди години - това е един Божествен ден. Ако десет погрешки допущате на ден, знаете ли къде

ще отидете? Ще отидете в чистилището за десет хиляди години. Ако направите десет погрешки, ще ви трябват най-малко десет хиляди години, за да ги изчистите и да влезете в Божествения свят. Че как ще се съкратят тези десет хиляди години? Може да се съкрати този период. Процесът за изправяне на една погрешка може да се съкрати чрез усилване на страданията. Някои казвате, че Христос е изкупил греха на хората, че 30 години Той носил греховете на хората. - Той е изкупил греховете, но с интензивни страдания. Тия страдания бяха толкоз интензивни, от Него излезе толкоз енергия, чрез която да може да заличи всички тези престъпления, които съществуваха. Та казвам: Когато вие някой път страдате интензивно, защо страдате? За да изгладите или някоя ваша погрешка, направена в миналото, или погрешка на някой ваш ближен - на баща ви, майка ви, дядо ви, прадядо ви. Вие казвате: Много страдам. Ще се пукна! - Ще се пукнеш, как не! Трябва да се поправи една погрешка!

Та не се обезсърчавайте. Ако изтърпите страданията с онова благородство, вие заличавате онова лошото в миналото. Ако някой път ви дойде една радост, като че се намирате на небето, то във вас цъфти тогаз хубавото, Божественото, което сте проявили в миналото. Сега опитвате благостта на това, което сте направили в миналото. Та радостите са за доброто, което сте направили, а страданията са за онова зло, което сте направили или вие, или вашите близки. Та всички вие сте събрани, за да се изправи миналото. И понеже сме в края на века, то погрешките, които сега се изправят, са изправени. А пък които не се изправят, дълги години ще вземе, за да се изправят погрешките - по друг начин вече. Та казвам: Освободете се от този крайния материализъм. Не изправяйте живота си, както вие мислите - по човешки. Не мислете, че вие ще можете да изправите живота си по човешки начин.

Помнете три неща: Животът без любов не може да се изправи! Умът без знание, без светлина не може да се изправи! Сърцето без топлина и без добри чувства не може да се изправи! Та като ви говоря

за чисто сърце, имам предвид следующето. Чистото сърце е, което изправя погрешките на сърцето. Силната воля е, която изправя постъпката. Любовта е, която ще изправи живота ни. Мъдростта е, която ще изправи ума ви. Истината е, която ще изправи човешката воля. Те са три неща. Дръжте ги в себе си. Те да бъдат като мярка. Не се безпокойте като направите една погрешка. Ще признаете тази погрешка. Не да се разкайваш. Благодари на Бога, че си я направил. И благодари на Бога, че си я изправил. Това е геройство! Благодари на Бога, че си направил погрешката, за да познаеш какъв си. И благодари на Бога, че си изправил погрешката. Бог иска да благодарим когато направим погрешка и когато я изправим. А пък ние искаме да Го изобличаваме. Ние, като идем при Бога, казваме: Защо допусна това наше прегрешение? - Не, не. Не "защо допусна" ще кажеш, но ще кажеш: Благодаря Ти, Господи! А пък като изправиш погрешката, пак ще кажеш: Благодаря Ти, Господи! Другото може да го забравите, но да остане следното: Любовта не забравяйте, Мъдростта не забравяйте, Истината не забравяйте и Благодарността не забравяйте! Те са четири неща, които не трябва да забравяте: Любовта, Мъдростта, Истината и Благодарността!

Отче наш
6,15 ч. с.

25. Утринно Неделно Слово, държано на 16 април 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - ясно. Времето - меко, топло. На поляната направихме упражненията с музика.)

ЕСТЕСТВЕНАТА СРЕДА НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 25 глава от Евангелието на Матея.

Духът Божий

Мъчни са някои работи за разбиране. Има много тълкувания върху тая глава. Някои искат да знаят какво е тълкуванието. Ние в сегашния век не се нуждаем от тълкувание. Гладният не се нуждае от никакви тълкувания върху това какво нещо е гладът. Той се нуждае от хляб, от нищо повече. Да му разправиш какво нещо е гладът, как се образува, защо е дошъл - не е на мястото си. Някои казват: Изтълкувай ни тази притча. Питат едного: Кажи ми защо изгуби ти имането си? Онзи го тълкува: Защото е бил невнимателен. И какво спечели?

В какво седи ценността на един човек в света, в обикновения живот? В какво седи ценността на един певец? В гласа му. Той трябва да пее, не само да мисли, че знае да пее, не само да мисли, че е даровит. А хората искат в дадения случай да пее. И то да пее хубаво. И в какво седи ценността на един архитект, на един инженер? Да знае да построи нещо. В какво седи ценността на един дрехар? Да знае да скрои и да ушие добре дрехите. В какво седи ценността на една майка? Да знае добре да роди децата, здрави да ги ражда, а не болни. В какво седи ценността на един учител? Да знае добре да предаде на учениците знанието. Често някои ме питат: Как мислите, аз успял ли съм? - Е, как се цени успехът? В света има две неща несъобразни. Не е добре да вземеш лошия човек и да го туриш на светлина. Тогава ти

ще го туриш на поругание, понеже всичките му престъпления ще станат ясни. И не е добре да туриш праведния на тъмнина, понеже добрите му страни ще останат скрити. Тури престъпния в тъмнина и праведния в светлина. Думата "престъпник" в българския език има двояко значение. Казваме "простъпулник". Детето прави едно престъпване, прави една крачка и родителите дават угощение, че детето е направило една крачка, че е проходило. И един човек като проходи, правят го престъпник. В този случай на тая дума дават отрицателно значение според тълкуванието на закона. Това двояко значение на тая дума има прилика с двоякото значение на турската дума "юз". В турския език тая дума значи "лица", значи и "сто". Та някой отишъл при един турски мирови съдия да разгледа едно свое дело и му казал: Аз скоро ще имам едно дело при вас. Ще дойда и като ти кажа "Гледай на лицето ми", ще знаеш, че трябва да помогнеш да ми се оправят работите. Той му дава една турска лира - 100 лева. Като му каже "Погледни на лицето ми", другите ще разберат "Погледни на главата ми". А пък съдията да разбере, че трябва да помисли за стоте лева, които е получил. Този съдия бил с брада. Нашите съдии сега са с обръснати бради. Тогава мислели, че ако човек е с брада, по се хваща онова което казва. А ако е без брада, не се хваща. Такова е било понятието тогава в турско време. След този човек при съдията идва и другият. Първият завежда делото, а вторият е, когото съдят. Последният казва: Господин съдия, даден съм под съд. Дава му две турски лири и му казва: Като ти кажа "Погледни ме два пъти по лицето", ще си припомниш, че съм ти дал тези 200 лева. И ще гледаш да решиш в моя полза. С тези пари той също искал да подкупи съдията. И започва делото. Първият казал: Господин съдия, на лицето ми гледай! Съдията му казал: Синко, ще гледам на лицето ти, но какво да правя с този с двете лица?

Приложението е: Всякога ние имаме една идея, която е раздвоена в нашия ум. Имаме едно положение, че искаме да живеем добре. Това е вложено във всеки човек. Но има една идея, която раздвоява

човешкия ум. Има една възможност за раздвояване. В това раздвояване човек губи своята сила. Раздвоиш се дали да отидеш на екскурзия или не. Гледаш, че времето е облачно. Ако си уверен, че времето ще бъде хубаво, ще отидеш. Но гледаш, че може да има дъжд. И казваш: Няма да отида на екскурзия.

Сега вие държте в ума си, че природата не обича еднообразие. Че с това знание, което сте имали вчера, днес не можете да си служите. Вие ще кажете: Защо да не може да си служа с вчерашния хляб? В Божествения закон пише: Има хляб за всеки ден. Всеки ден - нов хляб. Но ще кажете: Но това Слово, което преди хиляди години е казал Христос? - Но в Библията не е Словото. Ти като четеш, Словото ще дойде отпосле, отвътре. Тук са символи. А пък Словото ще дойде в дадения случай. Като прочетете това Слово, какво ще научите при това буквално разбиране? Хората четат две хиляди години Библията и гладни ходят, не са я разбрали. Аз уподобявам това буквално разбиране на Словото на следното: Когато се напише "хляб" на книга, нали рисуват на книга хляб, самун, дават му форма, цвят и прочее. Ако Библията беше написана все с такива символи и ги четат, от този хляб какво щяхте да вземете? Ако бяха нарисувани круши, череши, грозде, ябълки, най-хубавите баници направени и вие четете и се ползвате от Словото с това буквално разбиране, какво ще добиете? Това е буквално разбиране на Писанието. Някой казва: Аз съм чел Писанието, зная Библията, зная в еди-кой си стих какво е писано, зная, че в един стих пише "Аз съм Пътят, Истината и Животът." Един ми казва: Аз съм пътят, истината и животът. Казвам му: Ти ли си пътят, истината и животът? Никакъв път не си. Че колко хора са минали по тебе? Знаеш ли какво говориш? Колко коли, колко автомобили са минали по тебе? Колко мостове има построени върху тебе? После казва: Аз съм истината. Казвам му: Че на колко хора си дал свобода? Като каже някой, че е истина, трябва да даде свобода на всички, които ходят при него. Ти казваш: Аз съм животът. На колко хора си дал живот? Ти си казал така, но най-първо го направи на себе

си. Стани ти път за себе си. Да можеш да даваш живот на себе си. И да можеш да дадеш и свобода на себе си.

Някой ден ти си дряхнал*. Вие разглеждали ли сте въпроса от какво се явява една скръб? Някой път вие казвате една дума и след това ви потекат сълзи от очите. Или някой път ви кажат една дума, че ви жегне това. И за десет години не може да я забравите. Кои са причините? Има едно ново схващане на онзи Божествен живот, който сега се изявява. Най-първо тези, които вървят в пътя на Божественото учение, трябва да минат един път на дисциплина, една опитна наука. Вие ходили ли сте да видите как се приготовлява якото желязо - стоманата? Колко пъти трябва да я нагорещят и после да я турят в студена вода, за да се кали. Знаете ли една пръст колко пъти трябва да се пресее, за да се направи от нея един добър съд? И знаете ли онзи, който участва в някоя опера, колко безсънни нощи е прекарал да учи и да пее? Да заучиш една цяла опера не е лесна работа - с всичките му потънкости, с всичката му дикция, с всичката взискателност. Ние казваме: То е светска работа. Но това е неразбиране. Всички незаучени работи са светски. А пък всички хубаво заучени работи са духовни. Ти ще заучиш една опера както трябва. То е духовно нещо, но ако не можеш да я заучиш, то е светско. Ако можеш да заучиш религиозния живот както трябва, то е духовно, а пък ако не можеш да го заучиш, то е светско. Ако се обличаш както трябва, с хубави дрехи, то е духовно. А пък ако не знаеш как да се облечеш, то е светско. Аз така тълкувам. Гледам, някой се облякъл, но не знае как да тури нещата. Турил бяла рокля, черна шамия на главата и бяла връзка. Хубаво е, не е лошо. Но защо е турил черната шамия на главата? Черното държи по-топло. На краката черни чорапи - горе-долу разбирам, но защо черна шамия на главата и бяла връзка на врата? Главата не се нуждае от черната шамия. Щом краката имат черни чорапи, главата трябва да има нещо бяло. А пък на врата турил бяло. На врата не трябва да се тури ни най-малко бяло, а червено или синьо. Трябва да има едно съчетание на краските. Ако знаете какви дрехи да

носите, ще бъдете здрави. И ако вие знаете какви цветове да носите, вие ще се лекувате.

Един български свещеник ми разправяше какво правил на млади години. - Имах един навик, отгоре носех черно расо, а отвътре червена антерия*. И когато го гледаш, отвън е черен, а пък отвътре червен. Питат го: Дядо попе, защо носиш тази антерия? - Искам да живея. - А защо носиш черното? - А пък черното го нося, за да не ме гледат хората. - Само той знае, че под черното носи червено. И казва: И като мисля за червеното, като нося червената антерия, всякога се усещах здрав.

Това, което ни смущава, то е обикновеното неразбиране на живота. Някой път ние ставаме учители на Духа Божий, който живее в нас. Искаме да дадем съвети на Господа, коригираме Го. Казваме Му: Не по този, а по друг начин. И тогаз влизаме в едно стълкновение със себе си. Седиш ти и си недоволен от своя живот. Че кой е причината? Защо си недоволен? Ти искаш да бъдеш богат. Хубаво е това желание да бъдеш богат, но знаеш ли колко нещастие ще донесе твоето богатство? Най-първо, като си богат твоите слуги ще те крадат, понеже има какво да крадат. Ако си сиромах и си имаш слуги, те няма да те крадат, понеже няма какво да крадат. Ако си учен човек и имаш книги в библиотеката си, то е пак богатство. Твоите слуги пак ще те крадат, пак ще видиш, че е изчезнала някоя и друга книга. Те си имат интерес. Задигнал някой хубава книга и я продал. Та казвам, богатството ще ти създаде ред неприятности. Ако си богат, ти трябва да бъдеш много умен човек, за да знаеш как да употребиш богатството си. Богатството е известна сила. И ако не знаеш как да го употребиш, ще си създадеш нещастие в своя живот. Даже като влезнат в къщата ти твоите приятели и излезнат, ти ще почнеш да ги подозираш, че са задигнали нещо. Ти няма да мислиш хубаво за тях. Та някой път аз ви гледам, че и вие сте много богати. Аз гледам, че сте много богати, защото щом влиза някой при вас, вие казвате: Задигна ми той нещо. И при това идват при мене и ми се оплакват.

Чудни хора сте! Че нали сте бедни? Идват у вас някои и вие ги подозирате, че са задигнали нещо. От бедния какво ще задигнат?

На вас като ученици лично не говоря, под "вас" подразбирам целия свят. Кое е правото в света? Правото в света е това, което едновременно е добро за вас и за другите, не само за вашия род. От гледището на вълците това, което е добро за един вълк, то е добро и за другите вълци. Това е така. Но това, което е добро за вълците, не е добро за овците. Следователно това, което прави вълкът, е добро за неговия род, но не е добро за овците. Ще кажете: Че овцата минава за чиста и праведна. Така е, но по отношение на тревата - и тя погазва тревата. И тя не е толкоз чиста. И тя прави това, което не трябва. Какво трябва да прави тогаз овцата? Овцата, като яде трева, не благодари на Бога. Там е нейната погрешка. Всички хора днес правят същото нещо. Вие ядете и не благодарите. Вие, като седнете, ще благодарите на Бога. Вие ще четете една молитва: Няма Любов като Божията Любов (три пъти). И свършено! И казвате: Прочетохме молитвата. Не. Това е само един символ. Ти като ядеш, трябва да присъства твоето съзнание, да благодариш, понеже в дадения случай Божествените енергии чрез хляба ще влезнат в тебе. Ако твоя ум го държиш буден, Божественото, което е скрито в хляба, ще се влее в тебе. Като ядеш и благодариш на Бога, ти ще станеш по-умен и по-силен в дадения случай и ще добиеш повече живот. А ти ядеш и си недоволен. И казваш: Този хляб не струва! И като кажеш, че не струва хлябът, хлябът става точно такъв, какъвто ти го мислиш.

Та казвам, трябва ви една опитност. Ще каже някой: Ние с храненето ли ще започнем? - Че първата наука в света е започнала с яденето. Ние сме още в яденето. Тогаз ще ви приведа един пример. Прегрешението в света е започнало с първото ядене. Сегашното готвене жената го въведе, понеже искаше да угоди на Адама. И един ден искаше да намери из градината плодове да му сготви много хубаво, че той да се учуди от хубавото сготвено. И отиде при едно дърво, дето имаше един голям готвач, който є каза: От това дърво

като приготвиш на мъжа си, ще му светне лицето и ще те обича така, както никога не те е обичал. Аз го разглеждам по своему. Както аз го тълкувам, е по-право, отколкото както го тълкуват другите. Но този, който разправяше това меню за готвенето, той знаеше попарата на тази работа. Той внесе една лъжа, този готвач, в тая работа. Сега къде е погрешката? Желанието на Ева да сготви беше много хубаво. Но тя не разбираше, не знаеше дали ще стане от това едно добро ядене. Че ако аз на вас ви сготвя едно ядене от глисти, от големи глисти?! Разправят ми за един българин, който се върнал от странство - от Швейцария. Той казва: Културни са хора швейцарците! - В швейцарското сирене има червейчета. И като ги гледаш, ще отреже с червейчетата и ще го яде. Та българинът в това отношение е по-културен. Той като види червей в сиренето, хвърля това сирене. Обаче швейцарецът взема и червейчетата, и сиренето. В сегашния живот сиренето с червейчета по швейцарски струва пари. И в религиозните учения като има червейчета, струва.

Вие влизате в един свят, дето ще има опити. А не само да важи в какво вярвате. То остава за ваша сметка. За вас важи онова, каквото има да пренесете. В какво седи смисълът на тази притча на талантите, които господарят дал на тези слуги? Достойнството на тези слуги седеше в това, което припечелиха, а не в това, което им е дал. Единият е припечелил - значи мислил е, работил е! И казва господарят му: Добрий и верний рабе, на малкото си бил верен, над много ще те поставя! И на втория слуга каза подобно. И най-после дошъл третият слуга, който взел един талант. Тези с единия талант кои са? Те са всички онези, които се боят да не съгрешат. Той иска да направи нещо, но се бои да не съгреши и не го прави. Не е съгрешил, но и нищо не е направил. Да седиш и да се страхуваш, че можеш да съгрешиш - то е неразбиране на живота. Ти, щом намислиш нещо, направи го. Защото макар и да не можеш да го направиш както трябва, все таки ще придобиеш повече, отколкото ако не се упражняваш. Че ако онзи, който е почнал [за] пръв път да пише, каже

“Да не би да съгреша, да направя някоя погрешка в буквите или в правописа”, тогава как ще научи той езика? Той може да направи хиляди погрешки, но с тях ще се научи хубаво да пише и да говори. Та по-добре е да направим погрешки и да научим нещо, отколкото да не направим погрешки и нищо да не научим. Като срещнете едного, който прави погрешки, кажете му: Братко, ти много работи ще постигнеш. Който върши нещо, който прави нещо, той ще постигне. Аз намирам нещо добро в хората на света, похвалявам ги. Те работят. И тези хора ще постигнат. За в бъдеще тези хора ще бъдат на първо място. Те построяват цели квартали, линии, градини и прочие. А пък духовният казва: Аз съм добър. - Не зная в какво седи тяхната духовност.

Слушал съм много евангелски проповедници, които са казвали, че са чели много пъти Библията. Веднъж ми привеждат за пример една американка, която чела 90 пъти Библията. Значи, тя е живяла повече от 90 години и всяка година я прочитала по един път. И лицето є било вече подобрено. Това е вярно. Но питам: Ако 90 пъти прочетеш Библията, какво ще придобиеш? Ако четеш “Отче наш” 90 пъти, какво ще придобиеш от него? Ти можеш да го прочиташ целия си живот и все ще те ползва нещо. Но ако се спреш върху първата дума - Отче наш - ще се намериш в положението на онзи евангелски проповедник, който имал обичай да ходи и да търси едно бедно дете. Той искал да изпълни Христовия закон и затова всяка неделя довеждал по едно бедно дете вкъщи да яде с него. И понеже изпълнявал точно закона, преди да ядат, трябвало е да прочетат “Отче наш”. И всяка неделя правел така. Един ден извиква едно бедно дете от улицата. Преди да седнат, коленичат. По евангелски трябва да се коленичи. Той казва: Отче наш. И детето казва “Отче наш”. Той казва: Който си на небесата. А пък детето не казва нищо. Проповедникът казва: Да се свети Името Ти. Детето пак мълчи. Проповедникът му казва: Няма да ти дам да ядеш. Детето мълчи, разсъждава и казва: Истина ли говориш, че Бог е наш Баща, наш Отец? Проповедникът

му казва: Че така е казано. Така е! Детето казало: Как е станало, че този нашият Баща тебе те тури тук, а мен остави на улицата? - Как бащата оставил проповедника на хубавото място, а него оставил вън? Какъв извод ще извадите от това? Как ще изтълкувате това? Проповедникът се намерил в трудно положение. Той чувствал, че има противоречие. Значи, детето казало: Кои са причините, че този Баща ме е оставил? Детето не знае къде е причината - дали в Баща му, в него, или в брат му. Не знае къде е погрешката. Проповедникът казал: Господ те тури на пътя, на онова място, за да ме изпита доколко аз те обичам. Отсега нататък няма да бъдеш така, както си било досега. Ти ще бъдеш тук, в моята къща ще живееш като брат. И каквото аз върша, и ти ще го вършиш. Както аз живея, и ти така ще живееш.

Противоречията в света съществуват, за да се опита нашата любов. И ако можем да изправим едно противоречие, ние сме разбрали Божията Любов. И смисълът на живота е да разберем Божията Любов. И като разберем като детето, ще бъдем в дома на проповедника, но ако не разберем, ще ходим пак по улицата. Сега аз вземам и друго нещо в съображение. Един човек може да има доброто желание да пее. Може да не е погрешката му в това. Той има всичкото желание, но не е взел в съображение, че времето може да бъде много студено, че може въздухът да е влажен, някои отровни газове могат да повлияят на гласа му и да не може да пее добре. Или може да се простуди и да го боли гърлото. А човек с болно гърло не може да пее. Най-първо неговото гърло трябва да се излекува, за да бъде то свободно и да може да пее. И при мисълта е така. Човек не може да мисли добре, докато не се отстранят онези препятствия. Като проникват в него противоположни мисли, те го смущават. Значи, човек трябва да бъде в едно добро положение, за да може да мисли.

Когато говорим за Любовта, ние подразбираме едно естествено положение, в което човек може да се прояви. Това е едно естествено положение, при което човек може да прояви своите дарби, своите чувства, своята воля. Вън от Любовта той не може да се прояви. Там е

силата. Любовта е единственото условие, при което човек може да се прояви. Ако в Любовта ти не можеш да се проявиш, ако в Любовта ти твоят ум не може да се прояви, твоето сърце не може да се прояви и твоята воля не може да се прояви - това не е Любов. Това е една среда, в която ти трябва да бъдеш потопен. Така трябва да се разбира. Ти казваш: Да се обичаме. - Това е друг въпрос. Да се обичаме, това не значи Любов. Това, което служи, за да се прояви човешкият ум в най-добрата си обстановка, в най-доброто си положение, това, в което човешкото сърце може да се прояви и човешката воля може да се прояви или човекът може да се прояви - това е да живеем в Любовта!

Не съжалявайте сега за миналото. Често ние се спираме и съжаляваме защо се е случило нещо. За Ева е оправдателно, защото тя не е знаела. Но след толкоз хиляди години вие, които сте готвили толкоз пъти, за вас не е вече оправдание това, което Ева направи. Ева не знаеше, а вие знаете. Ева сготви от едно дърво, после тя осиромаша и двамата заболяха. Те се заразиха. Грехът, който влезе в света, това е един низш живот. Това е една тения. Знаете ли какво нещо е тения? Като влезе в стомаха, каквито лекарства да вземете и даже ако изхвърлите прешленчетата, то ако остане главичката залепена с вендузите си за стените на червата, то тая главичка пак ще даде цяла тения. За тенията са измислили едно лекарство. Трябва хитрина, за да я изхвърлиш. Измислили са едно лекарство от семената на тиквата, опържени, хубаво опечени. Ще вземеш около 100 грама тиквено семе, ако имаш тения. И ще изядеш това тиквено семе. Тенията го обича и ще се освободи главичката на тенията, ще се отлепи от стените на червата. Тя се замайва от тиквеното семе и се отлепва. И след това ще вземеш очистително и ще я изхвърлиш навън. И свършена работа. Как ще се освободиш от греха? Грехът - това е тения. Седи си той. А пък да отвориш стомаха си и да влезеш вътре - не можеш. Ще употребиш същия начин, както с тиквените семки. Щом влезеш в закона на Любовта, като ти стане Любовта среда, тенията е приела вече тиквеното семе. И ще си отиде там, отдето е дошла. Та

единственото нещо в света, което може да ни избави, това е Любовта! Тя ще стане едно условие за нашия ум, за нашето сърце и за нашата воля. И тогава Божественият Дух в нас, който ни води, ще ни освободи от онова голямо робство, в което сега се намираме. Вие сте роби сега. Малки неща има, които ви безпокоят сега.

Та казвам, използвайте добрите условия на онзи талант, който Бог е дал на вашия ум. Използвайте онези хубави чувства, които Бог е вложил във вашето сърце. Използвайте и силата на вашата воля, която Бог е дал на вас. И като дойде Той, да има какво да принесете в дар на Господа! И Господ да каже: Елате вие, благословени в Отца Моего и наследете Царството Божие, което е за вас приготвено!

Отче наш

6,05 ч. с.

26. Утринно Неделно Слово, държано на 23 април 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - облачно. Времето - тихо и хладно, слаб дъжд. На поляната направихме хубави гимнастически упражнения, макар че валеше дъжд, който започна да вали още във време на Утринното Слово. Посред упражненията дъждът спря.)

КАЧЕСТВА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 25 глава от Евангелието на Матея.

(След притчата за талантите Учителя каза: С петтях таланта е този, който е работил с ума си; с двата таланта е този, който е работил със сърцето си; а пък с единия талант е този, който ял и пил и като дошъл господарят, едва намерил да му върне единия талант. Като ял и пил, не работил, само за себе си работил. Това значи, че скрил таланта в земята. - След това Учителя довърши главата.)

Духът Божий

Има една едностранчива разбраност в духовния живот. В старо време и в новите времена употребяват още ония методи, които предизвикват в човека отрицателни способности и чувства. Както тук са предадени думите Христови, понеже не са стенографирани така, както трябва, те са предадени така, както вие сега правите резюмета. Това е едно резюме. Аз гледам как се прави едно резюме сега - те го скърпват според това, както разбират. Аз споменах горе за отрицателни чувства. Такова например е страхът, т.е. старите методи възбуждат страх в човека, да го е страх човек. Но страхът е едно полезно чувство. Понеже Бог тури човека в един опасен свят и може всякога да се лиши от живота си, то страхът до известна степен го предпазва. Но ако постоянно стои в страха, тогава действа отрицателно. Например, казва се на човека: Внимавай, ще дойдат стари години! Кой ще те гледа? Гладен ще умреш! - И този човек

постоянно се страхува. И всички ставате религиозни от страх, понеже има огън, ад, пържило на онзи свят. И за да не сте в това пържило, ставате религиозни. Това е една неразбрана работа. Има два вида страх. Има един страх от любов. Но тука се говори за друг страх. Онзи страх от любов е страх свещен.

Върху това, което е в Писанието, колко проповеди, колко сказки са държани и светът не се е оправил. Страхът не оправя хората. То привидно човек става праведен, но всъщност има нещо в него, което е същото, старото. Вземете сега веруюто на хората. Идете при един банкерин и му кажете: Моля ви в името на човечеството, дайте ми 10 хиляди лева! - Какъв ще бъде отговорът? Вие казвате: В името на Господа, дайте ми 10 хиляди лева! Той ще ти каже: Иди да работиш, спечели и помогни на човечеството. - Но този човек изважда револвер и казва на банкерина: Десет хиляди лева или смърт! Скоро! - И веднага онзи казва: Чакай, чакай. - Веднага дава. Питам: Защо последната дума с револвера е мощна и веднага изважда и дава десетте хиляди лева? При страха от мъчението ти веднага ставаш праведен, щедър. Банкеринът казва при револвера: Чакай, не мисли, че аз съм толкова скържав, аз съм щедър. Няма защо да ме убиваш. Братя сме. - Говори му по религиозному и му дава. И като си замине онзи, банкеринът си казва: Лош човек е, без малко щеше да ме убие. - А пък когато са дошли при него в името на Бога и в името на човечеството, той и пет пари не дава. И той мисли, че това е в реда на нещата. А пък като му се извади револвер, дава. Вие питате: Защо този постъпи така, че не дава? - Обаче и онзи, който иска в името на човечеството или в името на Бога, право ли постъпи? И двамата са криви. Сега ако е по буквата, с какви пари трябва да правим благодеяние - с български ли, английски ли, френски ли? Ако се прави благодеяние, трябва да се прави със звонкови монети. Ти правиш благодеяние с книжни пари, а трябва със златни пари, с ефектив, с нещо реално. И ако дойде някой при мене, де е писано какъв закон има, че трябва да му дам 10 хиляди лева? Като дойде, той

трябва да обоснове нещата. Вие казвате: Трябват ми и дайте ми 10 хиляди лева, 30 хиляди, 40 хиляди, 50 хиляди. - На какъв закон отгоре ще иска това? Най-първо защо му са 10 хиляди лева? Те не му са потребни, но той иска да си върши търговия. При търговията ще има да лъже хората. Ще взема нещо и ще го продава. Търговията е направена, за да се сближават хората. Но не винаги се постига тая цел.

Разправяше ми един българин в Америка. Той казва: Минавам, един евреин ме гледа и ме вика в магазина си. И ми казва: Ти да ни си евреин? Приличаш на евреин. Както виждам лицето ти, носът ти, приличаш на евреин. Казвам му: Не, не съм евреин. Той ми казва: Ти се криеш, евреин си. - Като не може да ме убеди, че съм евреин, казва ми: Я си купи това. - Почна да ми продава стока. Предложи ми дреха. Казах му: Аз нямам нужда от дреха. Той после ми предложи едни чорапи. Предлага ги, но как? Ако беше онзи, който влезе в магазина евреин, търговецът без пари ли щеше да му даде? Щеше да каже: Хайде, малко по-евтино ще ти ги дам. А пък трябва, щом го викаш, повикай го, че му дай чорапите така, даром.

Сега и в съвременния свят хората като проповядват, този еврейски принцип навсякъде прониква. Във всички общества всички проповядват и искат да обърнат хората. Но след като ги обърнат, те не дават, но гледат обърнатият да купи някои чорапи. Казват: Ти за братството няма ли да дадеш нещо, за църквата няма ли да дадеш нещо? Веднага за Господа искат нещо. Не го оставят този човек. Онзи продавач не казва "Колкото обичаш дай за тези чорапи", но веднага казва: Толкоз! Някой път вие искате да работите за човечеството. Казвате: Да отидем да работим за Господа. За Господа не може да се работи по старите начини, със старите разбирания. Законът е: Никога не можеш да предадеш на хората една мисъл, едно чувство, ако ти сам не го чувстваш. То и за тебе, и за другите ще бъде неразбрано. Как ще разбереш например Любовта? Говори се толкова години за Любовта. Думата Любов е съвсем обезсмислена, няма никакъв смисъл. Все Любовта действа в света. Идете в един театър и кажете "любов",

тогава всички ще се погледнат и ще кажат: Този не е в себе си. Кажете там думата "братство" - същото нещо. Думата е обезсилена. Но кажете думата "пожар" и всички ще станат веднага и ще кажат: Къде е пожарът? Мощна дума е думата "пожар"! Думите на Христа са били обезсмислени. Той е казал на едните: Елате вие, благословени от Отца Моего и наследете царството, създадено заради вас! А пък на другите казва: Идете в огъня вечний! Първите се учудват. Най-първо ти ще се учудиш, ако дойде някой богат човек и те вземе от улицата и те заведе на театър. Ти се учудваш с какво си заслужил. Ще го погледнеш с учудване. Няма да можеш да си обясниш. А пък някой път могат да те изхвърлят от театъра навън и пак не ще можеш да си обясниш. На вас ви казвам: Да се освободите от миналите неразбранщини, които са останали у вас като утайка.

Мнозина питат: В онзи свят ще се познаваме ли? Че кога се познават хората? По какво се познават хората? Един стих има в Писанието: "И това е Живот вечен да познаем Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, когото си изпратил." По какво ще се познаем в онзи свят? Баща ти е на 90 години с брада. Представете си, че вие сте петима братя. Първият брат се е родил, когато баща ви е бил на 25 години. Той тогава се е оженил. Тогава е бил без брада, бил с гладко лице. Вторият брат се е родил, когато на бащата изникнали мустаци. При първия от братята бащата бил без брада и без мустаци; при втория бил с мустаци, а при третия бил и с брада. След това почват да се раждат сестрите. При раждането на първата сестра бащата освен че е с мустаци, но брадата му е побеляла. И той пак се фотографира. Питам сега: Ако всички тези фигури на бащата ги представите, кой е баща им в дадения случай? Съвсем голяма морфология е това. Едно заблуждение. С такива разбирания за баща и майка се покварява идеята. За да бъде баща, той трябва да има едно лице, което да е непроменчиво. Когато се изследват характерите на хората, ти не можеш да изследваш един характер, който е променчив. В характера трябва да има една непроменчива линия,

една характерна линия, която е устойчива и във всички възрасти остава тя неизменна. Ако тази черта я намериш, ти можеш да познаеш човека. Ако не я познаеш, ти никакво понятие не можеш да си съставиш за човешкия характер. Няма на какво да се обосновеш. Когато за пръв път се въведе френологията в Америка, разправят, че отива един богат американец при един френолог да му изследва главата с пипане. И онзи френолог, като пипал главата казал: Господине, в твоята глава писмото е много ситно написано и не мога да го чета. - Какво означава това? Защо не се е произнесъл? Понеже вижда, че този човек е толкоз елементарно развит, че няма какво да му каже. Ако му каже, ще го обиди. И за да се освободи, казва му: Много ситно е написано, че не мога да го чета.

Та казвам: По какво трябва да се отличава една съществена черта? Например каква е чертата на Любовта? Вие казвате: Да се обичаме. Знаете ли какво нещо е Любовта? Каква е основната черта на Любовта? Отде ще започнеш? Някой път Любовта действа като нещо второстепенно. На пръв поглед, като дойде някой човек, харесва ни. Виждаме нещо красиво във външния му изглед и ние сме готови да му услужим. А пък някой път дойде някой човек и от походката му и физиономията му у нас се заражда неразположение към него. А пък някой път не сме готови да направим услуга някому, понеже, както от цветята, от някои хора излиза лошо ухание. И ние, като се приближи той, искаме да се освободим от него. От какво произтича това ухание? И доброто, и лошото ухание си имат своята причина. Казва се: Всяко нещо си има причина. Тъй е, но каква е причината сега? Причина си има, за да обичаш. И каква е тая причина? Защо трябва да обичаш сега? Или да дойдем до другото положение. Ти казваш: Аз не мога да го обичам. - Защо не можеш да го обичаш? И в единия, и в другия случай коя е причината? Щом не обичаш едного, ти обичаш другиго. А пък щом обичаш някого, ти няма да обичаш другиго. Вие казвате: Трябва да се обичаме. - Вие тогаз не разбирате какво нещо е любовта. Ти злото и доброто можеш ли да обичаш? Можеш ли да обичаш един

лош човек и един добър човек? Вие казвате: Трябва всички да обичаме. - Лошия и добрия може ли да обичате? Казано е: Враговете си ще обичаш. То е друг въпрос. Има неща, които не могат да се обичат. Ние отиваме в друга една крайност: Може да се обича само това, което те обича. И ако ние казваме "Ние трябва да започнем с идеята за Бога", [то е] понеже, преди да Го познаем ние, Той ни е обикнал. Да обичаш Онзи, Който те е обикнал, от Него ще се научиш! А пък как ще обичаш този, който никога не те е обичал? И ако ти не можеш да обичаш Този, Който те обича, как ще обичаш този, който никога не те е обичал? Това е невъзможно. Тогаз ще бъдеш коравосърдечен. А пък ако кажеш, че можеш да обичаш всички хора - няма да говориш истината.

Сега това, което ви говоря, то не е за проповядване отвън. То е за един личен, вътрешен живот. Не да се изтезава човек с въпроса "Дали аз обичам, или не?" Всеки един от вас може да знае дали обича, или не. Аз да ви дам едно практическо правило. Вземете си една мензура и вечерно време, преди да си легнете, си премерете врата. Да кажем, че вратът ви е 35 или 36 см окръжност. Сутринта като станете, пак премерете и ако вратът ви е същия размер, тогаз не обичате. Но щом дойде любовта, то вратът ви ще има едно разширение, кръвообращението е станало по-силно. Същият закон е и за ръката. Щом дойде любовта, кръвообращението е по-силно, разширение има всякога, промяна в половин милиметър ще има в обема на ръката, врата и прочие. Щом няма тази промяна, никаква любов няма. Тогаз имате едно обикновено състояние. Дойде някой и казва: Сърцето ми гори от любов! Аз гледам, че устата му пожълтяла, носът му изтънял, очите му хлътнали и той говори за любов. Никаква любов няма той. Тя е тази патологическата любов. Той си мисли, че е любов. До този хал от любов дошъл. Той казва: Изгори ме тази любов! - То е неразбиране. То са терзания. Това е любов, която измъчва хората. Това училище го напуснете. Излезте от това училище. Нека остане за други да учат. А пък вие излезте от този университет. Цял

университет е той. Не зная как да я кръстим тази любов. Вие как я кръщавате? Влезте в оная любов, която дава хубавия цвят на лицето, дава хубавата форма на ръцете, на краката, на очите, на веждите, на космите. Тази любов като дойде, космите приличат на коприна. И после, човек, който живее в любовта, той е толкова свободен, че като дойде едно страдание, той се радва! Откъдето му дойде страдание, той плаща, мед му пада на сърцето. Като му дойде една неприятна мисъл, мед му пада на сърцето. Всичкото, каквото дойде, го туря на работа. Това е като един пробен камък, да се пробва човек. Дойде някой и ти казва: Ти не ме обичаш. Онзи дойде и ти казва: Ти не ме обичаш. Ако дойде някой при вас, вие как ще му покажете че го обичате? Ако дойде някой при мене, който иска да го обичам, той ми казва: Обичаш ли ме? - Ще му дам 5 лева да отиде на баня, да се окъпе. Ако е мъж, ще го пратя, като излезе от банята, да отиде да се поостриже малко, ще му дам за това 5 лева. После ако видя, че обущата му са скъсани, ще му кажа: Моден трябва да бъдеш. Ще му дам пари да си купи обуща. После той пак ще ме пита: Обичаш ли ме? Ще му дам пари да си купи костюм. Ще му кажа: Ти моден трябва да бъдеш. Ние живеем в един век на парижката мода! Със скъсани дрехи не може. Ще ги оставиш и ще си купиш нови. Скъсаните ще оставиш при мене за гаранция. И скъсаните обуща, и скъсаната шапка ще оставиш за гаранция. Аз ще ги държа. Ако ме пита още “Обичаш ли ме?”, ще хвана един автомобил, ще се качим двама, ще го разходя малко. Та казвам, ще обиколим целия свят без да му кажа, че го обичам. Тогаз ще ме пита какво нещо е любовта. Ще му кажа: И аз не знам. Разкарва хората по света. Затова ви казвам: Търсете онази любов, която носи живот в себе си! Нали е казано: Любов, която подмладява сърцата; любов, която просвещава умовете; любов, която разширява душите, която дава мощ на човешкия дух! Любовта в света е най-реалното нещо. Най-реалното нещо в света е тя! Любовта е подтик. Когато се казва, че Бог е Любов, подразбира се Духът. Любовта е плод на Духа! Следователно, единственото нещо, което можем да

опитаме реално - то е Любовта! Ти не можеш да опиташ плодовете, написани на една книга. Ти не можеш да опиташ плодове, направени от гипс или от някаква пръст, на която е дадена форма. Но ти можеш да опиташ онзи реалния плод. Това, което можеш да опиташ и това, което внася живота, то е Любовта. Всяка една мисъл, която можеш да опиташ, то е Любов. Всяко едно чувство, което можеш да опиташ, е Любов. И всяка една постъпка, която можеш да опиташ, и това, което внася в тебе живот, е Любов. Казано е: "И това е Живот вечен да познаем Тебе." И Бог казва: Опитайте ме. Като ядеш хляб, опитваш Любовта. Като дишаш, опитваш Любовта. Като приемаш светлината, опитваш Любовта. Та целият свят е един опит на Любовта! И толкоз хиляди години ние живеем и не можем да познаем какво нещо е Любовта! Не е лошо. В школата, в която сме живели хиляди години, сме били заблуждавани, че не е това, което усещаме, а това, което отвън хората ни разправят - то е Любов. Ами ако човек е двоен в себе си? Младият и старият човек са в нас. Тези глупави девици и тези умни девици - то е човекът. Защо петте са били глупави, а петте са били умни? То е човекът. Едновременно десеттях девици - то е човекът. Човек едновременно е и глупав, и умен. Това да го знаете. И когато дойде в него Бог, това глупавото ние го съзнаваме, че с него не можем да живеем. Горките глупави девици къде ще отидат? - казвате вие. - Нека да отидат да се учат вън. Те никога не са работили. Те не са облечени. Те нямат ум. Какво ще повикаш глухи хора на един концерт! Какво ще повикаш слепи хора да видят красотите на природата! Какво ще викаш глупави хора на една разумна сказка!

Какво ще стане с глупавите девици? Ще отидат отвън да работят. Отвън има работа. Та, глупавите девици отвън да работят. А пък умните влезли вътре да си починат малко, на веселие, на ядене и пиене. А пък онези, след като работят толкова години, като дойде младоженецът след хиляди години, и те ще влязат вътре.

Та мисълта, която оставям, е: Гледайте да се освободите от вашите глупави девици, затворете вратата и кажете: Не ви познавам.

Идете да работите. Кажете на глупавото в себе си: Не те познавам! Иди да работиш! И човек стани! А пък ти влез спокойно с умните девици и да ти остане главата и сърцето спокойно, та да можеш да поживееш така, както Господ иска.

Отче наш
6 ч. с.

27. Утринно Неделно Слово, държано на 7 май 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - ясно. Времето - топло и тихо. Направихме на поляната паневритмичните упражнения.)

ЦЕННОСТТА НА ВАШАТА ДУША

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Казано е: “Не само с хляб ще бъде жив човек, а с всяко слово.” Когато се чете Свещеното Слово, има едно различие, както изгрева на слънцето. То постоянно изгрява всеки 24 часа. Има едно различие, понеже земята се движи, слънцето както се движи, ние не сме на същото място и светът постоянно се мени. Хората се менят. Хората, с които сме заобиколени, се менят. И всичката тази промяна оказва известно влияние.

Сега ще ви прочета 12 глава от Евангелието на Иоана. Когато Христос е говорил, хората са били съвсем други и земята е била друга. А сега, когато се чете, хората са други и земята е друга - и тя се е променила. Тогава, преди 2000 години беше доста по-глупава, а сега е доста поумняла земята, пък и хората са по-умни.

“А шест дни преди Пасхата дойде Исус във Витания ...” (1 ст.) “А фарисеите рекоха помежду си: Видите ли, че нищо не ползувате? Ето, светът отиде след него.” (19 ст.) - Голямо зло е станало. Голямо нещастие, от което страдаме днес. (*Учителя прочете цялата глава до края.*)

Духът Божий

Някой път човек се отвращава от живота. Сегашните хора често си казват: Дотегна ми да живея. Някой казва дотегнало му да яде вече, дотегнало му да се облича, дотегнало му да спи, дотегнало му да се учи, дотегнало му да работи, за много работи му дотегнало. Е, щом дотегне на човека, какво трябва да прави? Някой не иска да живее,

иска да умре. А който е умрял, иска да оживее. Питам сега: Кой печели - който умира ли, или който оживява? И ако ви говоря за неща, които знаете, ще кажете: Това ние го знаем. Но има една философия в живота. Нещата винаги са нови - който ги разбира. То в дадения момент се случва нещо за тебе, но то е вярно за дадения момент. Ти мислиш, например, че имаш известна радост. Но тази радост се дава само за един момент. Тази радост се явява само за момент и тя си мине-замине като някоя светлина. Тя е минала, минала и заминала вече. Ти мислиш, че радостта е с тебе, а тя е оставила само своите последствия. Сега може да се появи въпросът: Как тъй ще ни остави радостта, нали тя при нас остава? - Когато изгрее слънцето, то при вас ли остава? То си върви по своя си път. Но нещо излиза от слънцето. То остава при вас, а слънцето не се спира. Само ще ви погледне със своя поглед, ще се позасмее с главата си, ще ви пипне с лъчите си и си заминава. Но като го погледнете, все нещо от слънцето ще остане във вас.

Казвам ви: Трябва да се научите да цените онова, което в даден случай ви се дава. Например, ако вие прочетете 90 пъти Библията. В Америка една американка е прочела 90 пъти Библията. Колко години ще ви вземе да прочетете 90 пъти Библията? Значи, тя като е прочела Библията 80 пъти, е била на 90 години. Питам: На първата година тя не е чела Библията, и втората година пак не е чела, и третата година, и четвъртата, и петата, шестата, седмата, осмата, деветата и десетата година не е чела. Е, от коя година е започнала да чете? Откога започва едно дете да бозае? Откато се роди. А девет месеца като е седяло вътре, какво е правило в майчината утроба, яло ли е? Не е яло. Майка му е яла за него.

Сега трябва да се научите да мислите. Не само човек трябва да се научи да мисли, ами трябва да се научи и да чувства; не само да чувства, а трябва да знае и как да постъпва. Знание трябва. Сега се говори за онзи свят. Нали религиозните хора били специалисти за онзи свят. Като мислеха за онзи свят, за Бог, те са авторитети. Те

вярват в Господа, в светиите, в ангелите. Питам: И вие вярвате в светиите, но ходили ли сте в града на светиите, гдето те живеят? Ама казвате: Ние сме ги виждали между нас. - Но те са пътници. Ако дойде един англичанин да ходи между вас, ще кажете: Ние знаем какво нещо е англичанин, ние сме ходили при англичаните. Но ходили ли сте в Англия, да им знаете законите, езика им, навиците, начина на живеене и всичко? Може би някои от вас да са ходили, само че те са скромни и не искат да го кажат. И трябва да се запознаете. Вие сега мислите само за българите. Имате няколко светии, имате един свети Иван Рилски. Англичаните и те си имат един светия, французите и те си имат един светия, русите имаха един светия знаменит, американците също имат. И всеки един народ си има по един светия знаменит, който е председател. И евреите имаха един председател Мойсей. Какво е казал Мойсей е писано в Стария завет. А като дойде Христос, те (евреите) казват: Ние месия познаваме, но този не познаваме. Четете някой път Писанието, знаете онзи пример дето дойде онзи слепият при Исуса, който чакаше и викаше, и се приближи. Христос си минаваше по пътя, а той викаше отподире му: Помогни ми! - А Христос не обръщаше внимание. Казаха учениците Му: Помогни му, защото ни задява, вика отподире, не можем да те слушаме. Христос казва: Аз не съм дошъл за това, друга работа имам. А те казват: Помогни му, че вика. Както го виждаш, писка отподире. И Христос се приближи и пита: Какво искаш? - Господи, искам да прогледам! И Христос не казва в дадения случай да прогледа и да си върви, а като се спря, гледа на земята. Защо гледа на земята? Но какво беше туй място, гдето Той гледа? Много проповядват, че гледал, но на кое място гледал Христос? Той гледа на земята, забърка тази кал и намаза му очите. Пита го после: Какво виждаш? - Е, виждам, казва, дървета пред себе си. Хората ги виждам като дървета. Пак взима и намазва още веднъж очите. Сега какво виждаш? - Виждам хората да се движат. - Същите неща се случват и с човека, някой път с неговите мисли - и те са сухи дървета. Ти мислиш някой път, но няма живот в

твоята мисъл. Може някой път да чувстваш, но не чувстваш живота вътре.

Снощи мият салона, идва една сестра и ми разправя една опитност. След това идва един брат да вземе четката и иска да търка. Идват още двама братя и те почват да търкат и да тропат. Друг брат идва отвънка и казва: Търкайте, тропайте, но като се ожените, ще видите как ще тропате пред живота. А пък един от младите братя казва: Е, хубаво е като тропам, поне възлюблената ще мисли за тебе като тропаш. Значи, хубавото било като търкаш салона, поне да има един да мисли за тебе.

Та казвам: Като мислиш, трябва да оживяваш известна работа. Сега аналогията превеждам - трябва да има някой да мисли за тебе като извършваш една хубава работа. И кой ще оцени тази работа? Какво ще придобиеш като очистиш салона? Сега мисълта трябва да стане още по-ясна. Какво ще придобиеш, ако посадиш една градина с плодни дървета? След време ще придобиеш нещо. По-напред тази градина е била за нищо. Нищо не струвало това място. Но щом се посади с тези хубави дървета плодни, тази градина ще стане ценна. Кой как мине, ще мисли за градината. Ще кажат: Много хубава е градината! - Има нещо полезно, казваш, което се ражда в градината. Та, същото нещо става вътре в човека. Човекът е ценен. Човекът, сам по себе си, с хубавите си мисли мяза на една добре посадена градина. И тия дървета в градината не трябва да се садят много нагъсто. Аз гледам, тук като почнаха да се садят дървета - хора оставили дървета - и всички други правят опити. Старите братя, които бяха градинари, казват: Донесете ни дървета. И те донесоха дървета. А като ги видях дърветата - всички окастрени, и знаете ли как? Някои ме питат: Учителю, защо не взеха по-хубави фиданки, ами такива кълцани? Понеже в цяла България дето има братя, те ги давали и всичките ги окастрили. Казах: Посадете ги, че каквото стане. - Ама ще ни се смеят хората. Казвам: Посадете ги наоколо, че каквото стане от тях. Интересно е, че тия окълцани дървета, като ги оставихме сами да

растат, съживиха се. Станаха окултни дървета. Обърнаха се всички към Господа и се съвзеха, пуснаха корени и клонища и започнаха да дават плод. Всеки пита: Тия ли са окултните дървета? - Те са, казвам. - Чудна работа! - Оставете човека на неговото естество, в закона на неговата мисъл, в закона на неговото сърце и в закона на неговата воля и този човек ще се изправи. Само по себе си ще се изправи. Сега вярвайте в онова, което Бог ви е дал. Бог от самото начало ви е дал най-хубавите работи. Той е вложил във вас много благословения, които вие не подозирате, че ги имате. При сегашния живот Той ще ви даде само условия. С туй, което Той е турил във вашата душа, като є е вложил диханието си - Духа, Той е дал всичките скъпоценности, които са необходими за вашия живот. Сега се изискват само условия туй скритото богатство във вас да израсне. Някой проповядва: Че какво има в човека, той е един грешник! А Писанието казва: Възлюбил е Бог истината в нас. - Възлюбил е онова, което е вложил. Това е възлюбил.

Та казвам: Необходимо е човек да може по някой път да иде, поне веднъж в живота да иде в града на светиите, за да се научи как те живеят. Аз вчера имах един опит. Една млада сестра, с която духовете се занимават - обикнали я духовете и тя ги обикнала. Млада сестра дойде и казва: Изпоплашиха се онези, понеже я обикнаха духовете. И казват: Не яде сестрата. Казах: Много хубаво, че не яде, с по-малко разноски ще мине. - Ама вече 4-5 дена не яде. - Още по-добре. Печалба е това. Те казват, че не яде. - Не яде хляб, но постоянно диша и се храни със светлина, с въздух. Казвам: Оставете я, няма нищо. Казват, да телеграфират на баща є да я вземе, че дъщеря му малко тъй на... Ама тия духове да не мислят, че са все светии! Има духове, които не са светии. Има духове, които така удушват човека, че нищо не остава от него. И тази сестра, гледам я, носи една метла и иде горе. Духовете искат да ми услужат. Качила се тя горе, а имам отривалки нови. Задига ги тя и отива, наквасва ги във водата. А тия нови отривалки се развалят. То е все едно човек да ти вземе новите дрехи

да ги накисне във водата да ги опере. Най-малкото, ще се развали фасонът им. Казват: Какво е взело туй момиче да пере отривалките! Кой є каза да направи това? Такъв съвет дава ли се? Такива невежи ли сте вие? Та казвам: Всички вие като тази младата сестра се заблуждавате от тия невежите. Аз ги наричам простаци духове. Духовни простаци са те. И после тия духовните простаци ще ти докарат голяма беля.

Един студент в Русия, в една от руските академии е бил, явил му се Христос. Той го погледнал така и Христос му казал: Слушай, не ти харесвам очите на тебе! - и си заминава Христос. Този казва: Как тъй Христос не харесва моите очи, аз не ги искам тогава тия очи, които Христос не ги обича. Той запалва свещта и туря едното око на свещта да гори. Идват студентите и му спасяват другото око. Че видял Христос - не се съмнявам, обаче не е разбрал Неговите думи. Това са духовете, които ще го накарат да си изгори едното око на свещта.

Та всички вие, някой път, има много кореспонденти в братството, доста кореспонденти има в Изгрева, почти орех да хвърлиш кореспондент ще удариш. И те с много големи подробности - къде какво е станало, как е станало, всичките новини ги разнасят. После, кога двама си казали някоя сладка дума, че отвънка са били някого, кой си купил обуща и какви са били, и шапката каква е била. - На мен често ми разправят такива неща. И гледам, някой ден всички тези неща като филм се изреждат. Та някой си турил каскет на едната страна, някоя сестра си турила шапката на другата страна. После тя казва: Срам ме е да нося такава една плоскост на главата си. Та ми разправя един момък: Как мога да нося това нещо на главата си? Накъде да я наведа? - Нали има такива плоски шапки почти без дъна. Казвам: Наклонете шапката натам, отгдето най-много грее. И ако те питат защо я носиш така, ще кажеш: Малко сянка да ми даде. Е, хубаво, това е парижка мода. И казвам сега: И вярванията някой път са мода. Хората вярват и казват “Аз вярвам на Христа”, но какво подразбира вярата? Може да вярваме в три неща. Човек вярва, че в

неговата душа има любов, в която Бог се проявява. Вярвам в един човек, че Божията мъдрост е в неговия ум, който се проявява. Вярвам в един човек, че истината е в неговия дух и се проявява. Тогава в какво да вярваме? Ако вярваме в тези три неща и ако вярвам така, между Него и мен се образува една силна връзка. Има в какво да вярваш. Да вярваш в любовта, в която човек живее. Да вярваш в мъдростта, в която човешкия ум се проявява. Да вярваш в истината, в която човешкия дух се проявява. Туй е вяра. И казвам: Именно тази вяра е, която образува връзката. Ако ти не можеш да вярваш в любовта на един човек, ако ти не можеш да вярваш в мъдростта, в която той живее, ако ти не вярваш в истината, в която той живее - ти не можеш да познаваш Бога. Следователно, всичките живи хора в света са само един свят, в който Бог се проявява. И всеки един от вас е нужен, за да се прояви Бог. Вие сте нужни на Господа, както са нужни платната на художниците. Защото един художник може да има четки, бои и всичко, но едно платно му е потребно, да може да приложи своята идея на платното. И само тогава неговото изкуство може да стане знатно. Вие сте тъй необходим, както е необходим един инструмент на един цигулар или както е необходима една китара на един китарист, или едно пиано, или който и да е инструмент за един, който може да свири. Сега дръжте в съзнанието си да е в изправно положение цигулката ви, четирите струни - те да са на мястото си, и хубав лък трябва да имате.

По какво се отличава умът на човека? Умът на човека може да хвърли отлична светлина в съзнанието. Трябва да знаете, че съзнанието е една област, в която, каквато мисъл имате, тя ще се проектира в него. И човек според закона на съзнанието трябва да знае как да чисти своя ум. И колкото умът ти е по-светъл, толкова и изображенията са по-ясни. И колкото светлината е по-слаба, толкова и изображенията са по-слаби и неясни. Някой път ние казваме, че не можем да мислим - значи и образите са неясни. Съзнанието на човека е, в което се проектират неговите мисли и човешките чувства.

Човешките чувства, това е платното, с което се поддържа човешкият живот. Една мисъл не може да се поддържа без едно чувстване. Ако пък човешкият ум в даден случай не функционира и човешкото сърце не функционира - и човешката воля не може да се прояви. Тогава и в човека силата му не може да дойде. Та много пъти вие се намирате в едно затруднително положение. Казвате: Толкова години като се учихме, какво сме спечелили? - Чудна работа. Че създаденият свят е за вас. Вие трябва да спечелите целия свят. Направете едно сравнение. Писанието казва: Какво се ползва човек, ако спечели целия свят, а ощети душата си? Следователно, ние се стремим да спечелим, но какво? Светът е външната страна, а душата е вътрешната страна на човека. Та турете един контраст. Казвате: Какво сме спечелили? - Най-първо ще спечелите душата си, а после ще спечелите света. Това е правият път. Майката най-първо трябва да роди детето си, здраво да е то. Ако го роди мъртво туй дете, тя нищо няма да спечели. Щом роди детето си тъй, както трябва, тя вече е спечелила много.

Та казвам: Обръщайте внимание върху ценността на вашата душа. Осветлявайте добре душата си и я отоплявайте добре. Пък и служете на тази душа. Научете се да служите на душата си. Някой път някой казва: Как да служа? - Според мен три вида служение има: Да знаеш как да служиш на ума си, да знаеш как да служиш на сърцето си и да знаеш как да служиш на душата си. Ако вие не знаете как да служите на ума си, на сърцето си и на душата си, как ще служите на другите хора? Това е невъзможно. Трябва да се научите да служите, и то добре да служите. А пък след като знаем да служим на сърцето, на ума си и на душата си, тогава ще се държи един изпит и тогава може да се служи на Господа. Защото умът е едно благо, което Бог е дал на човека. И сърцето е едно благо, и душата е най-голямото богатство, което Бог е дал на човека. И вдъхна, казва, Бог дихание на човека и той стана жива душа.

Сега във всинца ви има добро желание да слугувате, но всинца сте се научили да ви слугуват. Всинца искате да ви слугуват.

Запример, вие искате да ви обичат. Че това е слугуване. За да ви обича който и да е, той трябва да познава душата ви; за да ви цени който и да е, той трябва да познава ума ви; за да ви цени който и да е, той трябва да познава вашето сърце. Ако един човек не познава вашия ум, сърце и душа, той не може да ви обича. И следователно, когато казваме ние, че Бог толкова възлюби света, кое е възлюбил Той? Туй показва, че Бог познава нашия ум - онова което ни е дал; познава нашето сърце и познава нашата душа. И казва Христос: Тъй както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих. Та казвам и на вас сега: Както ви е Бог възлюбил, така и вие възлюбете душите на онези, между които вие живеете. И те да възлюбят вашата душа тъй, както ви е Господ възлюбил. Това е Христовият закон.

Отче наш

Не бой се, младо стадо - Отец ви е благоволил да ви даде царство.

6 ч. с.

28. Утринно Неделно Слово, държано на 14 май 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - ясно, чисто. Времето - меко, топло.)

СИЛАТА НА ЧОВЕКА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото
Размишление

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея. Тя е краят на един живот, на който се дава счет. Числото 12 е краят на една работа, дето не може да я отлагаш повече и трябва да се приключи. И понеже е край, казва: В онова време, в една от съботите, след като се минаха шест дена, в които трябва да се работи, седмият ден просветна на Бога. Тогава се случило, че учениците минали покрай сеитбите. И понеже нямало какво да правят, ударили го да ядат. "По онова време в една от съботите минуваше Исус през сеитбите; а учениците му огладняха и начнаха да късат класове и да ядат." (1 ст.) Човек, като няма какво да работи седмия ден, създава си работа - седнали да ядат. (Учителя прочете 2 ст.) Значи не трябва да късат класове и да ядат. Трябва да ядат, но не трябва да късат класовете, понеже късането на класове било работа. (Учителя прочете 3 и 4 ст.) Според еврейския закон са турили 12 хляба за приношение, които са освещавали. (Учителя прочете 5, 6, 7, 8 ст.) Ще каже някой привърженик на еврейския закон: В съботен ден огън нямаш право да кладеш, обущата си не можеш да чистиш, с гребен главата си не можеш да чешеш, дрехите не можеш да облечеш и прочие. Който така мисли, той е по буквата на закона. И какво трябва да върши човек в събота? В събота трябва да бъдеш чист, защото съботата се отнася до духовния свят, а не и до физическия свят. Значи всичките ти чувства и мисли трябва да бъдат абсолютно чисти. Нямаш право да се обличаш в нечисти

дрехи; нямаш право да си туриш нечиста шапка. Шапката е мисълта, защото всяка една нечиста мисъл опетнява човека. Обаче това свещениците го вземаха в буквален смисъл - огъня си няма да накладеш. Но мнозина ги осъждаха. Ако идеш в съботен ден да събираш сухи съчки, според Мойсеевия закон ще намериш въжето. Ако пък някой в събота събира сушалки, според Мойсеевия закон трябва да се накаже. Тогава, досега всичките тия сестри, които събират сушалки, на въжета трябва да се турят. Не трябва да се събират сушалки в съботен ден. И в съботен ден няма да се занимаваш с чужда работа. А те пък така престъпиха закона, че съботния ден ще ядат учениците. А човек в съботен ден не трябва да се занимава с чужда работа. Щом се занимаваш с чужда работа, ти престъпваш закона. А ти в съботен ден няма да се занимаваш с чужда работа. Няма да се занимаваш и с времето, ще се занимаваш само със себе си, със собствените си работи. Ама че слънцето изгрява, че било облачно времето, че имало вятър, че има буря, че мъглите паднали, че мухите хапели, че някой комар те ухапал - ти и въпрос няма да правиш защо да те ухапе комарът. Ходиш да правиш спор защо Господ допуснал тия комари и да съдиш.

Казвам: Съботата когато дойде, има един ден, в който човек трябва да се върне в себе си и да бъде господар на своето положение. Казвам, ако съботата я употребите като един ден особен, ще облечете най-хубавите си дрехи и ще запалите 12 свещи. Пък ако е изгряло слънцето, няма да ги запалите денем, но ако е вечерно време, ще запалите 12 свещи. Ако слънцето е изгряло, достатъчно е една свещ. Дванадесетте свещи при вас - те са 12 добродетели. Ще предизвикате дванадесеттях добродетели и с тях ще разглеждате работите. Най-първо в съботен ден ще започнете с три добродетели. Ще разгледате как изпълнявате закона на Любовта. Ще отворите книгата, ще погледнете как изпълнявате живота и как възприемате живота. И след туй ще дойдете до Божията мъдрост. Тази книга ще отворите и ще разгледате как разбирате вие закона. Най-после ще дойдете до

Истината и ще видите как изпълнявате Истината. Там ще отидете да видите как изпълнявате Истината. По отношение на Любовта в дадения случай, това е Божественият свят. Бог е излезнал от Божествения свят. Мъдростта в дадения случай представлява духовния свят - дето ангелите живеят. Те се наричат същества на светлината и на истината. Тук сме ние, хората. И възлюбил си, казва, истината в човека. А началото на истината е свободата - да бъдеш свободен. Свободен можеш да бъдеш в какво отношение? - Свободен да живееш добре; свободен да мислиш добре; свободен на земята да нямаш спор с никого - вземане-даване да нямаш с никого. Че този имал да ти дава, този ти взел шапката, онзи ти взел обущата, този ти разградил оградата... Сега в туй отношение религиозните хора трябва да бъдат [свободни]. Да кажем, вие имате една ограда, някой ти взел кола и тогава този кол, който си турил, е много слаб кол. Ако някой може да ти вземе кола, тогава оградата ти е слаба. И ако всеки може да ти вземе кола, то оградата ти е много слаба. Но ако колът ти беше тежък един тон, кой ще ти задигне кола? Имаш сто кола по сто тона - кой ще ти задигне коловете, кой ще ти ги открадне? Ама някой ти задигнал телта. Но ако всяко парче от телта тежи по сто килограма, кой ще ти задигне телта? Ти ще туриш една тел, дебела като гемиджийско въже.

Допуснете, че като хора вие по отношение на ангелите се падате като деца от първо отделение, в степента на развитието. Един учен човек на земята в сравнение с един ангел е като едно дете от първо отделение, а по отношение на животните - най-ученото животно при вас е като едно дете от отделенията. Като погледнете едно животно на земята, неговото отношение към вас е точно такова, каквото е вашето отношение към ангелите. Вие погледнете на животното и казвате: Това е едно животно. И в другия свят, и те гледат на вас по същия начин. Сега, ако е невежо животното, какво трябва да правиш с него? Знаеш колко са смешни животните - даже онези котки, които дълго време са живели между нас. Котките минават за културни, понеже са

живели между ангелите. Те са млекопитающи. Та често правя наблюдение какво съзнание има в тях. Обективният ум е развит, но не могат да разсъждават от причини към последствия. Тази способност у тях е слабо развита. Едно животно не може да разсъждава дали нещата имат причина или не. Та някой път котката донякъде знае някои котешки думи. Някой път котката ни казва: Моля, имате ли нещо хубаво за ядене, тъй да ми дадете едно малко парче? Казвам: Да, имам. Някой път се случва, имам джиджи папа, както турците го казват - коджа манджа. Дам є, тя погледне, погледне, извади едно топло парче, откъсне от него. Но като я изгори, хвърли го на земята, погледне ме и казва: Аз не искам такова! Тя усеща като че ли топлото я ухапва и го хвърля. Така, опарената котка мисли, че хлябът я ухапал. Тя казва: Защо ме хапеш? - и го къчне. Но след като поизстине малко парчето, тя пак го побута с крака си и казва: Ти ще се научиш и няма да ме хапеш друг път. И казва: Аз имам сега право да те ям. А хлябът отдавна се е опростил, той не си дири правата. В него ни най-малко няма мисълта да се бори, да хапе, а само тя си мисли, че хлябът се бие и я хапе. По някой път ни се случва по същия начин, когато отгоре ни дадат хапка хубав хляб и тя ни опари, и ние току я бутнем с крака си. И след като се мине малко време или половин час, ние намираме, че тя е вече за ядене.

Псалмопевецът казва: Има някои неща, които ни се случват, ние ги считаме за едно нещастие. Но като се мине една-две години, ние виждаме, че туй, което се е случило, после е принесло голяма полза. И казва псалмопевецът: "Добре ми стана, че се наскърбих." Върху туй ще ви приведа пример. Един от американските проповедници - Муди - бил много активен. Та ходил да събира, да вика хората отвън, да ги праща в църквата. Той викал такива знатни, видни проповедници да проповядват в църквата, пък той им събирал хората. Искал да служи на Бога. Казвал им: Идете да го слушате, той е знатен проповедник! Идете да го слушате! Та църквата била пълна. Но проповедникът бил много далече. Той им говорил за дявола и толкова хора го слушали,

обаче Муди не могъл да слуша тази проповед и му станало мъчно. Той пропуснал да чуе една отлична беседа за дявола. Втори път той пак по същия начин повикал много хора, но казва: Повече няма да ходя, вън не искам да остана - искам да слушам нещо и за дявола. Но вечерно време трябва да се проповядва. Обаче се наял със свински салами и отива да слуша. И започнал да хърка. Проповедникът говори, пък Муди почнал да спи. И пак нищо не могъл да чуе за дявола. Проповедникът го пита: Муди, чу ли проповедта? - Остави се, салами ядох тази вечер и пак за дявола нищо не можах да чуя.

Сега изводът какъв е? Ти търсиш една мисъл. Най-първо ти казваш: Аз условия нямам. - Значи инвалид си, отвънка си и не можеш да слушаш какво ще се каже за дявола. Много хубави работи могат да се кажат за дявола. Много умно същество е дяволът. Всякога седи будно и използва най-малките условия. Ти искаш да свършиш някоя работа и трябва много воля. Той ти казва: Почини си малко. Той, животът е дълъг, не ти трябва сега всичко да свършиш. И утре може да свършиш тази работа, отложи я. Ти дължиш някому нещо, той ти казва: Отложи, нека другият се научи малко на търпение, той може да чака. Един закон има за яденето. Казват ти: Не яж. А той ти казва: Ти не разбираш законите хубаво. Трябва да ядеш, понеже ако отслабнеш, няма да можеш да работиш хубаво. Някой път пари нямаш. Той ти казва: Гледай да наваксаш оттук-оттам, че ако нямаш средства, хората няма да те уважават, няма да те почитат. Той ще ти даде ум: Ти трябва да имаш един цилиндър висок, хубав. После казва: Хората ще те уважават, ако си направиш обуща от камилска кожа. Че кой няма да те погледне с внимание тогава! На жените казва: Модно ще се носите. И бързо дава ум на всички. Не са лоши тези работи. Ама да кажем, ти носиш обици с диаманти на ушите си. Не само да бъдат тия диаманти на твоите уши, но твоето знание - онова, което ти знаеш, да бъде тъй твърдо, тъй установено, както диамантът има твърдост десет. Диамантът не можеш да го обидиш, защото обидата е едно надраскване. Всякога щом се обидиш, значи твърдостта ти е

малка. Щом не се обиждаш, твърдостта ти е голяма. Който иска да те дращи, той се одрасква, а ти не се надраскваш. Та по някой път дяволът идва да ни опита дали имаме твърдост. А той е много твърд. Дето е минал, някои от вас нали знаете как е започнал? И ако не може дяволът да ви дразни, вие сте вече надраснали. Твърдостта на диаманта е десет. А пък има и друга една твърдост - тя е твърдостта на дванадесета степен. Знаете ли какво е това? Дванадесета степен - то е твърдостта на любовта, дето всичко дращи, а тя от нищо не се дращи.

Та казва сега Христос: "Ако ли бяхте знаели що е "Милост искам, а не жъртва", не бихте осъдили невинните." (7 ст.) Има три неща, които трябва да пазите. Никога не съдете Любовта! Никога не съдете Мъдростта! Никога не съдете Истината! Дойдете ли до Любовта, приемете всичко тъй, както тя се проявява. Дойдете ли до Божията Мъдрост, приемете всичко тъй, както тя се проявява. Дойдете ли до Истината, приемете всичко тъй, както тя се проявява. За свободата може да говорите, но какво може да кажете - кое е истина и кое не е? Истината освобождава човека. Как го освобождава? Дава му онзи истински живот и човек става доволен. Истината освобождава човека, дава му светлина, дава му знание, с които човек свободно да може да разполага, и той е свободен. И самата истина сама по себе си дава свобода на човека, че тя живее в самия човек и го ръководи.

Писанието казва: "И възлюбил си истината в човека." Възлюбил Бог истината, която ръководи живота му. Единственото нещо, което Бог е вдъхнал в нас, то е истината. "И като премина от там дойде в съборището им." (9 ст.) (Учителя прочете 10, 11, 12, 13 и 14 ст.). В дадения случай ръката на човека показва неговата воля. Човек е силен. По два начина силата се добива. Най-малката мисъл, която прониква, най-малкото, което прониква в душата ти, ако можеш да го приложиш, ти си силен човек. Ако не можеш да го приложиш, ти си слаб човек. Да допуснем, вие вървите, отивате на посещение, някъде ви канят. Повикал ви е един човек на планината и си изкълчи крака.

Какво можете да направите в дадения момент? Е, допуснете, че вие сте дали обещание човешки крак да не бутате. Причината, че не бутате човешки крака е, понеже някога един ви е бутнал с крака си и вие имате отвращение към крака. И казвате: Човешки крака не бутам. Представете си, че на този човек кракът му е изкълчен. Какво трябва да направите? Щом сте дали обещанието си, не трябва да го бутате от човешко гледище. А според Божествения закон вие трябва да вземете крака му и ще го протегнете, та кракът да се намести. Ще му направите едно малко дръпване на крака в една или в друга посока и ще му кажете: Стани и си върви! Но законът се нарушава. Ти си пристъпил своето обещание.

Казва Христос, че Син Человечески е господар на съботата. Така разбираха евреите съботата. Сега някой път казват, че Христос, като влезнал в храма, направил един бич и изпъдил всичките променители. Вие взимате буквалната страна - та всеки един от вас ще направи един камшик и ще удря по всичките нечисти мисли, желания и постъпки, които има в сърцето си, в душата си и в духа си. Трябва да ги изпъди. Та често ние се занимаваме с неща отвън, а изоставяме вътрешните неща. (Учителя прочете 20, 21 ст.) “Тогаз му доведоха един беснуем, сляп и ням; и го изцели, щото слепий и немий и говореше и виждаше.” (22 ст.) (Учителя прочете 23-38 ст.) Сега някои се смеят. Вземете религията като една школа, като едно училище. Защото човек е религиозен в дадения случай и в дадения момент: как ти разбираш Божествената Любов в себе си в дадения момент; как ти разбираш Божията Мъдрост, тоест как умът ти мисли и в дадения случай как Истината действа в тебе. Сега, ако ти се усещаш слаб в живота, истината е слаба; ако умът ти е тъмен, това показва, че Божията мъдрост е слаба; ако животът ти е слаб, показва, че любовта ти е слаба. И следователно върху три неща човек трябва да бъде силен. Силен в живота. Ти се плашиш от смъртта, защото е слаба любовта ти. Със смъртта всеки един трябва да се пребори и най-последната борба, с която човек трябва да се пребори, то е смъртта. С

много погрешки трябва да се бориш, но като дойде смъртта... Смъртта досега е тъпкала всички. Кого не е тъпкала? Казвам: Още не сте свободни. И човек, докато не победи смъртта в себе си, казва: Ще се мре. Е, хубаво. Ще се мре. Тогава, какво значи умирането? Всичко, каквото се придобива в този свят, ще ти се вземе. Не само от тялото ти ще се вземе, а всичко, каквото си намислил от този свят - и мислите ти ще се вземат. И всичко, каквото сърцето ти е придобило - и то трябва да се вземе. Та всичко се взема - и тяло, и мисли, и чувства. Какво ще остане на тебе тогава? Ще останат само три неща. Те трябва да останат: Любовта, Мъдростта и Истината. Тях никой не може да вземе. И като умира човек, какво ще му остане? - Нищо не може да му остане. Само една дума - любовта ще остане. И животът на тялото го няма. За Божията мъдрост засега имате мозък, а там и мозък няма да имаш, ще остане само душата. За истината - тя се отнася до човешкото сърце. И тогава и сърце няма да имаш. Тогава ще бъдеш един човек без живот, без светлина. Ще имаш любов, мъдрост, ще имаш истина, но живот няма да имаш. Знанието и светлината няма да имаш, и свободата няма да имаш. Защото, за да бъдеш свободен, трябва да има с какво да оперираш. А като нямаш ръце, как ще бъдеш свободен, какво ще направиш?

Та ще се спреш върху три неща. Човек като мисли за онзи свят, като умре човек, той ще почне да мисли върху любовта. Ти без тяло не можеш да мислиш за знанието, за светлината в мозъка. И хора няма да има наоколо. Никой няма да има. И ако влезнеш в един свят, дето никого не виждаш, питам, какво ще правиш? Сега някои от вас сте тук между хората, но като влезнете в другия свят, този свят ще ви бъде ли много приятен, понеже никого няма да виждате? И огледало няма да имаш, и себе си не можеш да виждаш. Тук може да се оглеждате, но там не можеш да се оглеждаш. Просто едно голо съзнание, което няма никаква същина. Но да ви представя, тази идея е отвлечена. Да ви представя положението тъй ясно, че да разберете. Ето в какво седи ясното. Представете си един търговец, на когото

касата е била пълна със златни монети и имал една доста голяма кесия - толкова голяма и пълна, че за целия му живот да си има средства. Допуснете, че му откраднат тази кесия. Знаете ли какво ще бъде състоянието на този човек? Стока не може да купи, и хляб не може да купи. В света, в който живееш, ще плащаш аржан-конте*. А кесията я няма, средства нямаш. Или представете си сега, че вие имате едно тяло и оръжие имате. Всичко имате, но краката ви са схванати, сухи и ръцете ви са свързани с вериги. Всичко туй имате, какво ще правите? Ще кажеш: Да съм аз свободен! Е, там да си свободен, какво ще направиш? Ще употребиш оръжието си и тялото си, а вързан си. Та казвам сега: Онова, което в Писанието е вложено, дръжте се за него. Има три неща, които човек трябва да прави на света. Не давайте никого да вържат. Престъпление е да дадеш това. Престъпление е да продадеш любовта да я вържат. Най-голямото престъпление е да продадеш любовта да я вържат! Не че тя ще остане там. Тя ще скъса въжето. И в такива случаи, щом искаш да продаваш любовта, тази мисъл ако ти дойде, ти ще умреш. Като намислиш да продадеш любовта, ти ще умреш, нищо повече. Престъпно е да продаваш Божествените чувства! Престъпно е да продаваш Божествената мъдрост! Престъпно е да продаваш и Божествената истина! Само като си помислиш, че и без истина може, и без мъдрост може, и без любов може - това е предателство! Ти само като помислиш това, като възприемеш тази мисъл само, ти ще фалираш по всичките правила. Дойде ли до Любовта, там ще се спреш и ще имаш само едно мнение - ще бъдеш готов на всичките жертви. И ако ти се застъпваш за Любовта, и тя ще се застъпва за тебе.

Та казвам сега: Всички трябва да се застъпвате за любовта, която живее във вас. Заради нея да бъдете готови вие да живеете тъй, не както аз мога да ви говоря отвънка. Защото, ако искате вие да знаете, не каквото ви говоря е вярно, но това, което аз правя. И това, което аз правя - и то още не е вярно. Но не и това. По някой път вие трябва да ме наблюдавате когато аз съм сам, никой няма наоколо ми. Когато

съм между хората, както постъпва човек тогава, все ще се докарва малко. Както виждате, сега съм докаран малко. Та като се намирам в стаята си, облечен съм само за себе си тогава. Та аз, когато съм сам, си имам едни обуща, които обувам - отвън никога не ги нося. Имам едни дрехи - никога не ги изнасям отвънка. Така официално се обличам с дрехи, които никога не сте ги виждали. Тогава аз се обличам в една дреха на истината - една дреха имам, която представлява истината. Имам една дреха, която представлява мъдростта. Ще се облека официално - тогава на целия свят заповядвам. Аз съм един голям господар и един голям слуга. Най-силният човек съм. И на себе си заповядвам. И най-слабият човек съм, защото слаб и силен е все едно. Никога не съдя. Нито съдя истината. Никога не се карам. Казвам: Целият свят ще се оправи! И ако един ден хората, и те така се облекат в любовта - щом се облечеш с нея, тогава смърт няма вече. Пък и смъртта, като дойде и като рече да ме дигне и дращи, тя ще отскочи. И като дойде втори път и ме погледне само - о-хо-о-о! Този е големият огън, като го погледнеш само, казва є: Я го хвани! (Учителя прочете от 38 до 41 ст.) Та Иона, когато вижда Господа, уплаши се, пренебрегва това и казва: С тази Божия мъдрост колко пъти ми каза и не става така. - И хукна да бяга. Но като го тури в утробата на кита три дена и три нощи, той разбра, че е страшно туй ограничение! Че не може да излезне! Тогава той каза: Господи, втори път няма да правя погрешки! Помогни ми да излезна от устата на кита и каквото ми кажеш, ще изпълня. Избави ме само от този кит. И понеже се помоли с дълбочината на душата си, и Господ му даде един пример. Господ заповяда на тази риба да го изхвърли навън. По някой път вие се намирате в мъчнотии. Вие имате опитността на Иона. Голяма мъчнотия имате - помолете се на Бога. И като излезете от устата на кита, ще отидете в Ниневия. Коя е Ниневия? - Ще идете при най-големите мъчнотии и от нищо няма да ви е страх. Окото ви да не мигне от страх! Това значи: като влезнеш в света с Господа, ще вървиш напред и ще отидеш да проповядваш, където ти кажат.

Сега, как Иона трябва да проповядва? Ако аз бях на мястото на Иона, тъй щях да проповядвам: Още 40 дни и Божията любов ще дойде в света; още 40 дена и всичките хора ще се помирят; още 40 дена и всичките жени, които са бременни, ще родят; още 40 дена и всички, които имат да плащат, ще си платят дълговете; още 40 дена и разлюбените ще се залюбят. - Така ще им проповядвам. А пък Иона проповядва тъй и после видя, че всички вземат думите му и казват: Още 40 дена и Ниневия ще погине. А тя не погина - Бог прояви своята си, Божията Любов! А той се обиди, че както той каза, не стана. Обиди се за това, че той, ако беше проповядвал, всичките тези хора щяха да се облекат добре. А той така като проповядва, те си туриха вретище и пепел и той чакаше да види разрушението на Ниневия. И казва: Всички тия да погинат, но да бъде както Господ каза. И тогава ще остане само Иона и Господ, а всички други ще бъдат заровени в земята. - По-добре нека са живи хората, макар и погрешки да правят. Има какво да работят.

Та казвам сега, аз ви казвам, така ще проповядвате вие: Наближи времето. Още 40 дена проповядвайте положително, хубаво, тъй, както аз проповядвам сега! Срещнеш някой, той ти казва: Какво е вашето учение? - Нашето учение е точно както вашето учение. Какво е вашето учение? - Ела ми на гости и ще видиш. - Е, какво е вашето учение? Сега как го разбирате това? - Ела да си поговорим малко. - Ама как разбирате вие живота? - Ела да излезем малко на екскурзия на планината. Че тъй е, какво повече от това. И всичките тия залъгалки, които имаме в света... Питам някой актьорин, който се занимава целия си живот да изучава някоя драма, писана от Шекспир. Да кажем: To be or not to be - да съм или да не съм? Е, ако аз бях писал това, аз другояче бих писал "да съм или да не съм": Да съм човек на Любовта и Любовта да е с мен; да съм човек на Мъдростта и Мъдростта да е с мен; да съм човек на Истината и Истината да е с мен. Това е To be, or not to be - да съм или да не съм. Туй значи Любовта да е с мен, Мъдростта и Истината да са с мен.

Казвам, новото учение или Божественото учение седи в съзнанието на земята. Да запознаем нашето тяло с живота, да запознаем нашия мозък със светлината и да запознаем нашето сърце с топлината. Това е свободата.

Отче наш

29. Утринно Неделно Слово, държано на 21 май, 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - леко облачно. Времето - меко и топло.)

УЧЕНИКЪТ

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще прочета 13 глава от Първото Послание към Коринтяните.

Размишление

Ще говоря върху ученика. Човек едновременно живее в четири свята, четири живота живее: материален, чувствен, умствен и Божествен. Материалният живот сега се изучава. Той започва от първата фаза. Когато детето се роди, то започва с материалния живот. Неговият кръгозор е много тесен. Едновременно материалният и чувственият живот вървят заедно. Детето каквото чувства, това и изисква от майка си тя да му услужи. Умственият и Божественият живот и те вървят заедно. Ти не можеш да живееш материален живот, докато не чувстваш. Ти не можеш да учиш, докато нямаш Божественото в себе си. В Божествения свят умственият живот е материален живот. Там мислите се виждат така, както тук плодовете се виждат. Така казвам, за да имате една представа. Казват: Къде е този Божествен свят? Като мислите, къде е вашият умствен свят? Четете един роман, четете една книга, един английски или френски, или германски, или американски роман. В Англия, Франция, Германия и Америка не сте ходили. И като четете този писател, така, както описва улиците, вие си създавате една картина така, като че ли сте били там. И ако отидете във Франция, ще видите, че има голяма разлика, че не е така, както е писал. Авторът разбира едно, а пък вие разбирате друго. После, мнозина са ми разправяли, казвали са ми: Ходих на концерт. Отличен беше. Много хубав, Божествен. Казвам му: Я ми кажи какъв беше? Как Божествено, я ми изпей нещо от това Божествено. Той ми каза: Не го запомних, но беше Божествен. - Това,

което не си запомнил, то нищо не е. Ти си въобразяваш, че е било Божествено. Всяко нещо, което се губи от твоя ум, то не е Божествено. Божественото всякога присъства, то никога не се губи. Онзи казва: То беше Божествено. Аз бях на онзи свят. Видях неща, но ги забравих. - И апостол Павел ходил на онзи свят, но не казва, че забравил. Той казва, че там видял такива неща, че не може да ги опише. Той казва: Невежа съм, нямам думи, нямам изрази да ги опиша и ако ги разправя на хората, няма да ме разберат. Какво ще разбере един българин да му свириш от симфониите на Бетховен? След като изслуша, той ще каже: Я ми изсвири една българска песен да разбера. И сега, както и да се разправя за Божествения свят, ще каже някой: Я, я кажете нещо за земята, ще има ли парици, ще има ли ябълки, круши, сливи, череши? Каквото и да разправяме за Божествения свят, в края завършваме с човешкото. Започваме с Божественото и завършваме с човешкото. И всички религиозни хора, с малки изключения, гледат да подобрят своите материални условия. Казвам: Ако не служиш на Господа, работите ти зле ще станат. Живееш в една държава и ако не служиш на тая държава, зле ще ти бъде. Тази държава ще те повика на трудова повинност, на военна повинност. После има данъци. Ако не плащаш, има глоба. Казваш: Ние сме свободни. - Свободата зависи от изпълнението на закона.

Та сега ще ви чета за ученика от книгата “Учителят говори” едно малко резюме - така, както е писано. Вие сте чели книгата “Пътят на ученика”. Ако ви задам една работа - да направите едно резюме, това би било хубаво упражнение. Би било хубаво да си имате едно резюме направено. Тук имате едно малко резюме. (Учителя чете от книгата “Учителят говори”, главата “Ученик”.)

“Аз разделям хората на четири категории: старозаветни, новозаветни, праведни и ученици. Употребявам тия термини, защото липсват други по-подходящи думи, и най-вече защото будят у хората познати образи и идеи. Тия думи изразяват четири големи епохи в развитието на човека, четири култури, четири общи, колективни

течения в човешкото съзнание.” (стр. 127) Тия четири категории се отличават така: материалната култура е твърда, чувствената е течна, умствената е въздухообразна, а пък Божествената е светлообразна. Така може да си съставите представа какво нещо е културата. Да живееш в материалната култура, това значи като кърт да ходиш из дупките. Къртът е материалист. Рибата е чувствена. Птицата е в умствения живот. А пък човек, който мисли, е в Божествения свят. Затова човек живее в Божествения свят, птиците живеят в умствения свят, рибите - в чувствения, в астралния свят. А пък къртовете живеят в твърдата земя. Това го казах, за да имате една ясна представа.

“Какви са били възгледите на старозаветните хора, ще намерите това в Стария Завет. Какви са възгледите на новозаветните, ще намерите това в Новия Завет. Какви са възгледите на праведните, можете да узнаете това като проучите съвременната култура. Праведните - това са хората на един установен правов ред. Но ако търсите пътя на ученика, не ще го намерите ни в Стария, ни в Новия Завет, ни в научните и етични системи на днешния свят.” (стр. 127) Божествения свят ще го намерите само в светлината. Светлината е единственият представител на Божествения свят. Посланик е тя, който всеки ден си дава думата какво иска Божественият свят от нас. И за светлината имаме два малки прозореца, през които този посланик влиза в нашия свят. Два прозореца. И като дойде посланикът, той влиза през едното око и излиза през другото. Защото, като влезе през едното око, не може да излезе през същото.

“Пътят на ученика - това е новото, което днес влиза в живота на човечеството.” (стр. 127) - Значи днес човечеството се пробужда в Божествения порядък на нещата. Това аз определям така: Това е епоха, в която човек съзнателно възприема Любовта от едно ново становище! Първо, той познава любовта като твърда; второ, той познава любовта като течна; трето, той познава любовта като въздухообразна, а пък сега ще познае Любовта като светлина!

“За да ви дам една представа за положението на тия четири категории хора в света, ще си послужа със следното изяснение. Първо, вие сте разумно същество, което невидимият свят изпраща на земята и ви дава тяло, без да ви пита искате ли това, или не искате. Такова е положението на старозаветния. Второто положение: изпращат ви на земята, дават ви тяло, като се ползвате с една малка свобода да кажете къде искате да дойдете. Това е положението на новозаветния човек. Трето положение: изпращат ви от невидимия свят на земята при най-благоприятни условия да се учите, като се ползвате от сравнително по-голяма свобода. Това е положението на праведния. В старозаветния живот вие ще изкупвате греховете си и ще се мъчите. В новозаветния живот вие ще се самоусъвършенствате. В живота на праведния ще помагате на другите, а когато дойдете като ученик на земята, ще започнете да изучавате великата наука на Любовта.

При Любовта човек вече истински се самоопределя, той определя същевременно отношенията си към хората и към съвършените същества.” (стр. 127-128)

И вие сте правили наблюдения как се координират ръцете и краката ви съобразно вашите мисли, как се координират с вашите мисли. Някой път някой пита защо падат хората или защо стават някои аварии, нещастия в живота им. - Защото няма координация между движенията на краката и ръцете им с тяхната мисъл. Щом се изгуби тази координация, то или ще падне човек, или ще си навехне ръката, или ще си изкриви гръбнака. Всички тези нещастия стават по единствената причина - поради изгубване на тази координация между човешкия и Божествения свят. Така че ако не мислиш право, всякога ще ти се случват много неприятности в живота. И казвате: Какъв е церът на това? Тогава, за да се избегнат тия неща, трябва да има едно координиране - това, което е в главата ти, това трябва да бъде и отвън.

“Всичките противоречия, които съществуват в света, произтичат от тия четири вида живот, от тия четири колективни течения, които

действат в света. Отнесени към човешкия организъм, те показват следните съответствия: старозаветният живот тече в стомаха и червата, новозаветният живот тече в дробовете и симпатичната нервна система, животът на праведните тече в долните слоеве на мозъка, а животът на ученика тече в горните му слоеве. Последният заема най-хубавото място. Затова животът на ученика представя идеалното в човека.

Мнозина са се мъчили да примирят тези течения в живота, да отстранят противоречията, които възникват като естествена последица от тях. Обаче резултатите от тези четири живота са сами по себе си непримирими. Тези течения не могат да се изолират изведнъж. Тяхното изолиране или по-скоро тяхното пълно овладяване става постепенно. То се постига едва когато животът на ученика достигне своя завършек и постигне своите високи цели.” (стр. 128-129)

Ако мислите сега да се освободите и да станете съвършени, всички, които са дошли на земята, все са се намирали в това противоречие. И Христос, като беше на земята, и Той беше в същото противоречие. Макар че имаше сила и макар че имаше знание, имаше големи противоречия. Ако речем да обясняваме нещата, те ще станат още по-тъмни. Някой път вие искате да живеете по-щастливо, отколкото Христос е живял. Да живеете външно щастливо, това още не значи вътрешно щастие. Човек, ако живее външно щастливо, ще бъде вътрешно нещастен. Ако живее вътрешно щастливо, външно ще бъде нещастен. Това не можем да го избегнем. И ако някой намери някого на земята, който е външно и вътрешно щастлив, то нека да ми го покаже. Аз не съм срещал някой щастлив на земята и външно, и вътрешно. Това е невъзможно. То е така невъзможно, както е невъзможно да събереш в една чаша океана. Ти казваш: Защо е невъзможно? Казвам: Събери тогаз океана в една чаша. Като искаш да бъдеш и външно, и вътрешно щастлив, това значи да искаш да събереш океана в една чаша. Океанът ще си бъде на своето място и

чашата - на своето място. Щастие отвън и щастие отвътре - те са две неща несъвместими.

"Животът на ученика включва ценностите на тия четири живота. Защото сами по себе си те са фази, през които човек по необходимост преминава. Старозаветните подготвят пътя на новозаветните, новозаветните подготвят пътя на праведните, праведните подготвят пътя на учениците, а учениците подготвят пътя за идването на Царството Божие на земята." (стр. 129)

Сега ние не сме пратени на земята, за да бъдем щастливи. Пратени сме да подготвим нещата. Ако си старозаветен, ще подготвиш пътя на новозаветния. Ако си новозаветен, ще подготвиш пътя на праведния. Ако си праведен, ще подготвиш пътя на ученика. Ако си ученик, ще подготвиш пътя за Царството Божие на земята.

"Тям предстои разрешаването на тая трудна задача. И когато човек минава от старозаветния в новозаветния живот, той пренася всичко ценно от първия във втория. Като минава от новозаветния живот към живота на праведните, той пренася в последния ценностите на втория. Най-сетне всички ценности от живота на праведния се пренасят в живота на ученика. По този начин се създава онази вътрешна връзка между всички хора, онова вътрешно единение - отвъд и свръх всички противоречия, които са присъщи на тия четири вида живот.

Различни са изворите на тия четири живота и различни условията, при които те се развиват. Ученикът, след като мине през всички школи на тия четири живота като през подготвителни училища, навлиза в съвсем нови условия и черпи живот и сила от един съвсем нов извор. За този извор загатва Христос, когато казва: "Когато дойде духът на Истината, той ще ви научи на всичко." (стр. 129) - Духът идва само у учениците.

"Влязъл в пътя на ученика, човек има вече други схващания и възгледи за живота, съвсем различни от схващанията на старозаветни, новозаветни и праведни. Всички тия категории хора

живеят все още в сферата на личния живот - те не живеят още за Цялото.

Старозаветните търсят богатство и имот. От несгодите на живота те се озлобяват.

Новозаветните търсят съчувствие и симпатия. От страданията и несгодите те се разколебават, обезсърчават и съблазняват.

Праведните търсят почит и уважение. Противоречията ги наскърбяват и накърняват тяхното достойнство. Те са се издигнали до най-високия връх на личния живот и затова така болезнено чувстват всяко накърняване на тяхното лично достойнство. За всичко, което вършат, те търсят признание, почит и уважение.

Единствен ученикът не търси ни външно богатство, ни съчувствие и подкрепа, ни почит и уважение. Едничък ученикът не се ни озлобява, ни съблазнява, ни наскърбява. Той се радва на противоречията, които среща в живота си, защото знае, че те неизбежно произтичат от четирите колективни течения, които циркулират в живота. Той счита всяко противоречие за една велика задача, която трябва да разреши.

Той мисли и постъпва така, защото е минал през самоотричането. Той е влязъл в пътя на ученика, след като се е отрекъл от живота на старозаветните, от живота на новозаветните и от живота на праведните.

И затова ви казвам: само ученикът учи, а всички други се занимават." (стр. 129-130) - Като се казва "занимават се", това значи развлечение. Всички търсят развлечение, занимават се. А само ученикът се учи. А пък човек, за да учи, трябва да бъде ученик.

"Обикновените хора се борят помежду си, критикуват се и се морализират. Ученикът абсолютно никого не критикува, нито морализира някого. Той съвсем не се занимава с погрешките на хората. За него те не съществуват. За него съществува само правилният живот - животът на Любовта. За ученика Бог не е старозаветният Иехова, който съди и наказва хората. За него Бог е Бог

на Любовта, на Светлината, на Мира и Радостта. Това са качества и на ученика.

И ако ме питате какъв е идеалът на ученика, ще ви кажа:

Любов, светлина, мир и радост за душите! Това не е един идеал за вечността. Той може да се постигне още сега. Не ви говоря за мъдростта и истината - за тях ще дойде друга епоха. Те не са за днешните времена. Сега на учениците им трябва любов, но не без светлина светлина, но не без мир; мир, но не без радост. Тям им трябва любов със светлина, светлина с мир, мир с радост. Всички тия неща са свързани в едно.

Съвременните хора нямат в себе си ни мир, ни радост. Затова, когато религиозните или учени хора говорят за някоя своя опитност, техните изводи и заключения са обикновени, преходни.

Когато един ученик изнася една своя опитност, тя трябва да бъде опитност на любовта, в която има светлина; тя трябва да бъде опитност на светлината, в която има мир; тя трябва да бъде опитност на мира, която носи радост за душата.

Любовта, светлината, мирът и радостта, за които аз говоря, в сегашния живот, в живота на обикновените хора, не се проявяват. Те са достояние само на учениците. Учениците са едничките проводници на техните сили, едничките техни изразители в живота.

Разбира се, аз само загатвам за тия велики области, в които ученикът навлиза. Те представят една велика и обширна наука, за чието изучаване са нужни усилията на векове.

Любовта - това е един красив, необятен свят. Велико нещо е да опита човек любовта в нейния развой и непрекъсната проява, като се почне от физическия свят, мине се през духовния и се стигне до Божествения свят.

Велико нещо е човек да опита светлината във всичките форми, които тя създава.

Велико нещо е да се опита мирът, да се опита радостта.

Това са области, които ученикът трябва да премине, да опита и проучи по своя път, докато стигне крайния предел на своя живот като ученик, след което той ще започне да изучава великия път на Учителя.

Едва тогава той ще достигне до онова дълбоко разбиране на живота, до онова дълбоко разбиране на Любовта, която действа в света, до разбиране на причините, които заставят великите Учители да идват да работят между хората.

Любовта, светлината, мирът и радостта са плодове на Божествения Дух. Ученикът трябва да се храни с тия плодове. Първият плод, който той вкусва, е Любовта. Ученикът трябва непременно да вкуси от тоя плод, защото той носи вечния живот." (стр. 130-132) - Тук по нямане на изрази си служим с тези термини. Животът произтича от Духа. Ученикът трябва да вкуси от плода на Любовта.

"И който иска да намери вечния живот - живота, който произтича от Любовта, трябва отново да се върне към дървото на живота. Той трябва да напусне пътя на старозаветни, новозаветни и праведни и да тръгне по пътя на ученика.

Знаете думите на Христа: "Иди продай всичко, раздай го на сиромасите и ела ме последвай." (стр. 132-133) Някой казва: Какво трябва да раздам?

"И аз ви казвам сега: "Идете и раздайте живота на старозаветните, раздайте живота на новозаветните, раздайте и живота на праведните и тогава идете при вашия Учител! Той ще ви посрещне."

Учителят има четирима ученици в света, които обича. И ако тия четирима ученици ви препоръчат на него, той ще ви приеме в школата. Ако Любовта ви препоръча на вашия учител, ако светлината ви препоръча, ако ви препоръчат мирът и радостта, той ще ви приеме. Ще отвори вратите на школата, ще ви даде свободен вход, ще ви благослови, ще ви запознае с други ученици и от този момент вие ще бъдете ученик на своя учител.

Ала пазете се да отидете при своя учител, преди да сте раздали вашите богатства като старозаветни, като новозаветни и като праведни. Ако отидете при него с всичките труфила и накити на тия три живота, ако отидете с всичкото си достойнство на праведник, великият Учител само ще се усмихне и ще ви затвори вратата на школата.

Ученикът трябва да има за живота само едно разбиране. Който иска да бъде ученик, трябва да има само едно схващане за нещата.

Ученикът може да има само един учител в живота.

Помнете една велика истина:

В света има само един Учител, и всички учители са произлезли от него.

В света има само един Ученик, и всички ученици са произлезли от него.

Ученикът трябва да знае едно: може да го обича само оня, който го учи - неговият Учител. И ученикът може да обича само онегова, който го учи. Обича се само онова, което е безсмъртно, което не губи своята красота, своята интелигентност, своята благост, своята доброта.

Питате, кои са първите стъпки по пътя на ученика? Правило е - ученикът трябва да започне с любовта. После ще мине към светлината, след туй към мира и най-после към радостта.

Ученикът ще носи радостта в живота си като разрешение на своите задачи. Аз не говоря за радостта, която се мени, а за радостта на ученика, която нищо в света не може да засенчи, която от нищо не отпада. Тя е най-високият връх в материалния свят. Никакъв облак не може да го засегне. Божественото слънце всякога го огрява. Никакви бури няма на този връх - там царува любов, там царува светлина, там царува мир.

Този е естественият път на ученика - Любов, светлина, мир и радост. Човек може да обиколи целия свят, може да похлопа на вратите на всички школи, може да потърси всички велики учители, които носят Божието слово, те всички ще му покажат този път. Те

всички имат само една определена, Божествена идея за пътя на ученика, който не може да се измени.

Навсякъде ще му кажат, че първата стъпка в живота на ученика, това е любовта. Като започне да прилага любовта, дверите на неговия ум ще се отворят и знанието на миналите векове, както и знанието на настоящето и бъдещето ще започне да се втича у него по един естествен начин.

Наистина, има и по-велик път от този на ученика, но само след като човек извърви този път, пред него ще се открие великият път на Учителите. Това е пътят на Мъдростта, който е най-трудният.

Любов, светлина, мир и радост - ето етапите в пътя на ученика.

Като говоря за ученика, аз имам предвид преди всичко идейния ученик. Този ученик се учи и тук на земята, в този свят, и горе, в невидимия свят. Той никога не напуща школата - денем се учи в лабораторията на земята, а нощем отива горе при своя учител, който му преподава теория. На следния ден той пак се връща на земята, за да продължи своите практически занятия в лабораторията.

Идейният ученик знае, че всякога е ученик - бил е, е и всякога ще бъде такъв. И след време, когато земята, както и цялата слънчева система завършат своето развитие, той ще мине като ученик в една друга, по-велика школа. Тогава той ще носи друго име. Думата “ученик” е слаба да изрази дълбоката идея, която е скрита в туй понятие.

В по-тесен смисъл на думата под ученик се подразбира онзи, който учи тук на земята, в този ограничен кръг на живота. Той се учи тук и ще постигне толкова, колкото условията на земния живот позволяват. Той няма още съзнателна връзка с невидимия свят - със заспиването си вечер неговото съзнателно ученичество се прекъсва. Ето защо, под ученик в истински смисъл на думата се подразбира онзи, който има вече реален опит в духовния свят, който има съзнателна връзка с него.” (стр. 133-135) - Съзнателна връзка значи:

Онзи, който е вкусил захарта, той има вече опитност, а който не е вкусил захарта, няма тази опитност.

"Животът на ученика след пробуждане на неговото съзнание е живот на творчество, на работа - не живот на благодат. Благодатта се отнася само до пособията на ученика. От него обаче се изисква труд, усилия, работа. Дълго време ще изпитват и претеглят ученика, докато го пуснат в Царството Божие. За най-малкия недостиг веднага ще го върнат назад.

Влизането в Царството Божие зависи от знанието и мъдростта на ученика, а не от неговата любов. В Царството Божие по благодат не се влиза.

Христос определя в един стих какво трябва да придобие ученикът, за да влезе в Царството Божие, за да придобие вечния живот: "Това е живот вечен, да познаят Тебе, Единаго Истиннаго Бога и пратения от Тебе Исуса Христа." Познаването на Бога и Христа е условие за придобиване на вечния живот. Само чрез него се придобива животът. Ако чрез знанието не може да се придобие животът, то е безполезно.

Но за да достигне това, ученикът трябва да се научи да твори така, както Бог твори.

Как? - В първата глава на Битието е дадена една символична картина на оня процес на творчество, който започва у ученика след пробуждане на неговото съзнание.

Ала преди да настъпи то, ученикът ще влезе във великото безмълвие: там няма ни звук, ни светлина. И тогава от глъбините на своята душа ще призове той Невидимия, Незнайния Бог на вечността, Създателя на всичко. Ще Го призове с всичката си душа, с всичкия си дух, с всичкия си ум и с всичкото си сърце и ще каже: "Господи, искам да Те опитам. Един си Ти, Създателят на всичко, и освен Тебе няма други Бог!" И ако ученикът може да призове Бога с тази пълнота, нейде в пространството ще блесне една малка, микроскопическа светлина, която ще му причини такава радост, че той изведнъж ще

забрави всички скърби и страдания. Отдалеч някъде той ще чуе гласа на Бога, на своя Учител, който ще му каже: “Ти искаш да ме познаеш и опиташ. Приготви се тогава за работа. Настана първият ден на твоя живот. Твоята земя е неустроена и пуста, тъмнина е върху бездната. Отдели тъмнината от светлината и пристъпи да устроиш своята земя. Изречи: “Да бъде виделина!”

И ако ученикът е от избраните ученици, той ще произнесе “Да бъде виделина!” - и в него ще настане виделина.

“Да бъде виделина!” - това е великият стремеж в душата на ученика да учи.

И тогава ще се заредят в битието на ученика великите дни на творението, и той ще започне да строи своята вселена под вещото ръководство на своя Учител.

“Да бъде виделина!” (стр. 136-137)

Отче наш.

6,05 ч. с.

30. Утринно Неделно Слово, държано на 4 юни 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - облачно. Времето - тихо и топло. На поляната направихме евритмическите упражнения.)

ПРЕД НОВАТА ЕПОХА

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще прочета 64 глава от Исаия.

Когато Исаия е писал тази глава, епохата е била друга - старозаветна епоха. Сега я четем в християнската епоха, когато и тя наближава към края си, да се тури начало на една нова епоха. При четенето трябва да разбирате двете епохи. Те са две различни разбирания. (Учителя прочете главата.) Значи на пророка не му е било много добре, като иска Бог да слезе долу. Както когато някой иска от някого да слезе долу, за да го освободи.

Размишление

Вие сте хора, които сте взели един лотариен билет и очаквате да ви се падне една голяма сума. Аз ви казвам, че нищо няма да ви се падне. Това е един произвол. Защото лотариите не са едно Божествено учреждение, а едно човешко учреждение. Там изключенията са големи. Сега в някои семейства децата се карат, мислят щото баща им да умре и да им остави нещо, и да ядат и да пият. Исаия се намира в голямо затруднение. Градовете са били разрушени. И сега иде пак една епоха, когато градовете ще бъдат пак разрушени, и тогаз ще разберете. Сега казвате, че Царството Божие ще дойде на земята. Ще дойде с гръмотевица, с яйца, които ще се снасят отгоре. По десет хиляди души ще се избиват отгоре с аероплани. Големи градове в Европа като Лондон, като Париж, като София ще бъдат унищожени, няма да остане нищо - ще бъдат пометени. Към края сме на второто пришествие. Не второ пришествие, но съдба на света иде за онова лошото поведение, което хората имат. Християнският свят ще бъде съден. Ще го видите. Далеч

няма да бъде. Всичките хора мислят, че са праведни, когото и да питате. Питам: Де царува любовта, кажете ми сега? В кой дом царува любовта - даже и в християнския свят? Едно време вземахме за пример американци, англичани, но сега нищо не можем да вземем за пример. Няма такива примери - нито германци, нито руси, нито сърби, нито българи, нито турци, нито японци, нито китайци. Всичките като те хванат, на шиш ще те опекат - по един мек начин. Когато българите си правят кебап, турят парчета на шиш. И въртят шиша на огъня, мажат кебапа с малко масълце и му турят червен пипер, чер пипер и бахар.

Понеже не сте жители на тая земя, на нея дълго време няма да останете, така както е сега тя. На тая земя ще има един голям ремонт - такъв, какъвто светът не е виждал. Откак светът се е създал, от Адама досега, светът не е виждал никой път такава епоха, каквато иде и новата, която ще дойде след това. Това ще го видите. Тук или от онзи свят, дето и да сте, ще го видите. Ще го проверите.

Та казвам сега: Какви трябва да бъдете? Вие искате да турите основа на земята, да живеете щастлив живот. Всички търсят своите права. И във всички хора има една крайна неотстъпчивост. И всички делят косъма, казват кой е на правата страна, кой вярва в Бога и кой не вярва в Него. Като дойдат аеропланите, ти, който вярваш, и който не вярва, къде ще бъдете? Ще се криете в миши дупки. Вие се смеете на мишите и на къртовите дупки. Че кое научило кърта да се крие под земята? Той е бил при такива лоши условия, че горкият нямало къде да се крие. И се скрил под земята. И оттогаз го е страх, че и досега се крие под земята, сегиз-тогиз изпъпля над земята и пак ще се скрие. И вие така ще се криете, по на десет метра отдолу и ще чакате докато мине гръмотевицата. Една гръмотевица няма да бъде, а много гръмотевици. Като забият камбаните, всички ще бъдат в подземията. Това няма да бъде след сто години, няма да бъде след 50, няма да бъде и след 30 години, няма да бъде и след 20 години. Сега ще ви оставя десетте години. Ама да не мислите, че като се мине това, ще има пак

стария живот. Не, до 1999 година светът ще види това, което никога не е виждал. Сега стегнете се да имате една жива вяра в Бога, за да може да издържите онези изпитания, които ще дойдат. От сто и двама души в тази английска подводница, която потъна, четирима души били изхвърлени с маски на повърхността, за да съобщят да дойдат и да помогнат. Двама от тях умрели и само двама са излезли на повърхността. А всички други - 98 души са намерили своята смърт вътре в подводницата.

Та казвам: Единственото нещо, на което може да разчитате, то е вашата вяра, вашата любов, вашето знание, вашата свобода на Духа, които имате. В бъдеще на тези неща ще можете да разчитате. На парите си, на силата си, на здравето си - на всичко това не можете да разчитате. Те са временни неща - днес ги имаш, утре ги нямаш. Но на вярата си можете да разчитате и на този свят, и на онзи свят! Питат сега: Кой е онзи свят? Питам: Когато четете едно писмо от един ваш приятел, за кой свят ви разправя той? Той ви разправя за ония отношения, които има към вас. За своите хубави мисли и чувства. За кой свят ви разправя той? Тези мисли и чувства виждате ли ги? Хубавите мисли и хубавите чувства не са от този свят. Ако бяха от този свят, щеше да ги видиш. Къде е онзи свят? Тук някъде. (Учителя посочи главата си.) В главата си ние мислим и чувстваме донякъде си. Къде започва онзи свят? Онзи свят започва от сърцето. И после отива нагоре към главата и минава още по-нагоре. Като заспите, къде отивате? Къде е онзи свят? Светът на съня къде е? Като заспиш, къде ходиш? Ти ходиш, но тялото ти лежи на кревата. Ти ходиш на онзи свят и после се връщаш вкъщи. Питам: Къде си ходил? Значи, ходил си в предградието на онзи свят. От гледището на онзи свят човешките тела са като къщи. Жителите на онзи свят, като погледнат оттам, за тях човешките тела са неподвижни. За тях човешкото тяло има стаи - с баните им, с гостните им стаи. И когато жителите на онзи свят идват тук и посетят къщата ви, казват: Вашите къщи са много добре мобилирани, има черги постлани, имат автомобили, имат вътре и

аероплани. Това са човешките мисли и чувства. Те са аеропланите. Вие на земята мислите, че това тяло е живо. Но за тях то е толкова живо, колкото и автомобилите са живи. Като се качите на автомобил, жив ли е той за вас? Той се движи, кряска, пъпли, вдига шум и от половин километър ще го чуеш. Но той ли кряска? Онзи, който кара вътре. Вашият автомобил шуми, вдига шум, но той не съзнава, че вдига шум. Като влезете в онзи свят, ще намерите такова уподобление между вашето тяло и вашите автомобили. И във вас ще влезе същественото. И ще разберете какво е вашето сърце и вашия ум.

Понеже имаме да минаваме тази пуста гора, тези големите мочурлаци, този големият океан трябва да се мине - какво трябва да се прави? В гората трябва да имаш едно ръководство, да знаеш как да излезеш. Знаете ли как се наричат тези гъсталаци в Африка? (*Джунгли.*) Някои ги наричат джунгули, а някои - джунгли. Човек, като мине през такава джунгла и като излезе вън, е одран, гол-голеничък излиза, одраскан, окалян, лицето му окървавено. Такива опасни места са те - със зверове, насекоми, змии, крокодили, какви ли не неща искаш. И в тези мочурлаци, като затънеш някъде, не можеш да се спасиш. Как наричат тези мочурлаци? (Тресавища.) Във време на войната нали русите бяха затънали в Мазурийските блата. И не можеш да излезеш, ще потънеш. От гората можеш да се избавиш, но оттам не можеш. И най-после, когато минаваш през този голям океан, трябва да имаш голям параход. С лодка не може. Ще направя едно сравнение. Трябва да имате нещо вътре в себе си, за да можете да минете през тези времена. С вашето настоящо вярване не може да минете. Те са малки лодки. Ако минете с тях през този океан, от убежденията ви нищо няма да остане. Тези убеждения, които сега имате, са палиативни, са пароходчета.

Та казвам, пророкът тук се намира в трудно положение и казва: "Ще замълчиш ли, ще ни оскърбяваш ли докрай?" Намира се в трудно положение. Може да кажете: Защо Господ не оправи света? Че как ще го оправи, кажете ми? Как искате да го оправи, когато вие не вярвате

и не Го слушате? Кой от вас е изпълнил Волята Божия така, както Бог иска? Кой от вас мисли така, както Бог мисли? Кой от вас чувства така, както Бог чувства? Кой от вас постъпва така, както Бог постъпва? Че как ще оправи Господ света? За да ни оправи, Той като един железар майстор ще те тури в огъня, ще те нагорещи и със своя чук ще те накара да вземеш онази форма, която Той иска. И ако не се подчиниш, чукът ще играе отгоре ти. Ще кажеш: Другояче не може ли? Не може. В нивата като отиде земеделецът, глади ли я? Тури плуга си и обърне всичката тази трева. Когато някои дойдат да градят някоя стара къща, гладят ли къщата? Казват ли є "Не бой се, нищо няма да стане с тебе!"? С чукове събарят всичко, свалят керемидите и всичко и почнат да градят. Това, което хората са градили досега, ще бъде съсипано до основи - човешкото, което е градено. И ще се тури на нови основи. Ще се тури основата на новата култура. И което остане, ще бъде Божествено, а пък което ще се разруши, ще се премахне, за да се гради. Та казвам: Само онези от вас, на които вярата е Божествена, ще устоят. Да имаме вяра така, както Бог има вяра в нас! Та когато всички същества се обезсърчат в един грешник, за неговото поправяне в Бога има вяра, че той ще се поправи! Когато всички хора намразят едного и кажат "Този не искаме да го видим", в Бога има още Любов, Той пак го обича! И като го поучава, все в Него остава една Любов, която не се изменя. Когато някой човек е толкоз неспособен и всички го оставят и казват "От него нищо няма да стане", то пак Бог иска да го научи. И когато всеки се отрече да ти помага, в Бога ще остане едно желание да те освободи от това положение. Вие имате такива спънки, които без името на Любовта не можете да ги поправите. Аз говоря сега за онзи личен вътрешен живот. Не говоря за онези външни отношения, понеже външните отношения ще останат завинаги непоправими. Ако искате всички хора да бъдат еднакво богати, еднакво умни, еднакво здрави, еднакво да се обичат, при сегашните условия това е невъзможно - при тези разбирания, които имате.

Питам: Ти залъка си с едно куче можеш ли да делиш? Казваш: Да се обичаме! Как ще делиш залъка си с кучето? Ако му дадеш паницата си, как ще постъпи кучето? Ако искаш да му я вземеш, то ще ръмжи и ще каже: Тази паница е моя. После всички вие ще заприличате на онзи знаменития Симеон Еленски от село Беброво - Бебровския Симеон. Той казва: Каквото човек каже, става. Веднъж той видял, че една бога* върви пред говедата и рови земята. Той казал на богата: Аз ти заповядвам да не ровиш земята и смирено да вървиш! Богата го напада, натиска го и говедарят едвам го спасява. Симеон сам ми разправи тази история. И ми казва: Богата не вярва в Христа. Казах му: И ти си бил слаб във вярата. Като си я хванал, силата ти не е била голяма и не си могъл да є проповядваш. И богата ти проповядвала. Ако имаш силна вяра, то като хванеш богата, тя ще ти каже: Ти вярваш в Христа. А пък сега ти казва: Няма какво да ми проповядваш. - Слабите във вярата, в свободата, в Любовта не ходете да проповядвате на хората, не ходете да ги заблуждавате. Ще им кажеш нещо за Господа, но той го знае вече.

Тук има един цирк. Един руснак е дошъл, той има една своя възлюблена кокона и като я тури на своята ръка, тя играе танц. Това го има в един вестник, ако е вярно. Но той, за да се държи тя на неговата ръка, колко се е упражнявал! Този човек се е упражнявал и има мускули. Че ако мъчнотиите не могат да играят на вашата ръка, каква сила имате вие? Че мъчнотиите - това са вашите кокони. Тя ви измъчва, понеже иска да играе на ръката ви. Че ако играе на ръката ви, светът ще се учуди и на нея самата ще є бъде приятно, че играе на ръката на един силен човек. Но ако няма на кого да играе, тя ще види, че си слаб и не може да те обича. А като поиграе, поиграе, тя ще си замине, а пък щом не може да играе, ще те хване за врата и ще те тъпче като мечка. Българинът казва: Тебе мечка тъпкала ли те е? Всеки, който не може да носи мъчнотиите в живота, мечка ще го тъпче. Сега общо говоря.

Не трябва да си правим илюзии. Всички изпитания, които имаме в частния си живот - това са все упражнения за в бъдеще. Ще бъдете изложени на изпитания. Едвам сте започнали вие сега. В края на християнската епоха сте. Всички онези евреи минаха през изпитания и които минаха изпитанията, влезнаха в християнската епоха. И всички сега ще се изпитат и които минат в Новата Култура, те са устояли. Те са устояли в изпита. И това ще бъде семето, което ще бъде посято. И всички вие, ако искате да минете от християнската култура в Новата, през девет сита ще минете! Аз не искам да ви проповядвам учението, което младите проповядват. Като дойде някой момък, как иска да обърне една мома? Той иска да я извади из бащиния дом. Той є казва: Какво седиш тук да се мъчиш? Не те оценяват. На какво си замязала? Като дойдеш при мене, ще имаш автомобил, апартамент, две слугини, а пък ти като царица ще живееш! - И тя ще бъде облечена с копринени дрехи, с шапка с воал, с хубави обуща ще ходи. И момата се връща вкъщи и казва: Аз не искам да живея тук, ще отида при моя възлюблен. - Светът е вашият възлюблен. Вас са ви измамили и вие сте слезли в този свят. Останали сте недоволни от онзи свят. Как сте слезли? Измамиха ви, излъгаха ви. Защо сте излъгани? Богатство имате ли? Здравие имате ли? Знание имате ли? Любов имате ли? Автомобил имате ли? Няма ги. Тогаз младият момък става професор и казва: Слушай, така, както си живяла при майка си, тази работа така не става. Тук ще се научиш да готвиш, да переш дрехи, да мажеш къщата. - Почва да є дава уроци. - При баща си ти си ходила с автомобил, но тук ще ходиш пеш, понеже не разполагаме със средства. И двама ще работим, за да можем да направим нещо.

Това сега ще го преведете в духовно отношение. Защо страдате вие? Мнозина мислят, като станат вярващи, всичко ще им тръгне по мед и масло. То е така, но какво ще правите с дълговете от стари епохи? Да кажем, че постъпите на една служба и имате десет хиляди лева заплата на месец, но в миналото сте направили сто, двеста

хиляди лева дълг. Тогава от тая заплата ще ви вземат по четири-пет хиляди лева. И колко години ще ви вземат, додето си изплатите дълга си! Не че сегашният живот не е добър, но сегашните дългове са направени от по-рано. И сега ги изплащате. Има минали дългове, които са правени преди хиляди години и там е всичкото зло. Сега трябва да се живее добре, за да можем да влезем в Новата Епоха без дълг! Защото, ако не си изплатим всичките си дългове, в Новата Епоха ще влезем с дълг. И тогаз ще се намерите в противоречие. Ще имаш вяра, за да влезеш без дълг в Новата Епоха. Ще имаш любов, знание и свобода, за да влезеш без дълг в Новата Епоха!

Та сега, през малкото години, които ви остават тук до 1999 година, какво ще направите? Защото епохата е изтекла вече. Колко години са изтекли вече? Колко години остават до 1999 година? (Шестдесет години.) Един човешки живот. Значи, в този живот каквото направите - това е. Някой казва: Като се преродя. Може да се преродиш. Но как ще се преродиш, то е въпрос. Свободен е този човек, който живее при най-благоприятни условия, а пък с дългове ще се роди при най-неблагоприятни условия. Човек с вяра, любов, знание и свобода ще се роди при добри условия, а пък човек със слаба вяра и със слаба любов ще се роди при лоши условия. Та казвам: Сега е времето да получите онова, което за в бъдеще ще ви трябва. Срещне ви някой човек, който има известна слабост. Вижте в себе си вие имате ли тези слабости. Ако нямате, благодарете на Бога. А пък ако ги имате, благодарете пак на Бога, че можеш да ги изправиш. Ако срещнете някой добър човек, вижте имате ли неговите добродетели. Ако ги имате, благодарете на Бога. Ако ги нямате, пак благодарете, че ще може да ги развиете. В каквото положение и да се намирате - като баща, като майка, като слуга и прочие - и в най-доброто положение да се намирате, използвайте това положение. Сега работете, додето е ден. Нали е казано: "Сега е ден. Работете додето е ден, защото иде нощ, когато и да искаш да работиш, не можеш." Иде време, когато и да искаш да направиш добро, не ще можеш. Сега, докато имате

условия, правете добро. Докато очите ви са здрави, гледайте хубавата светлина. Докато ушите ви са здрави, слушайте хубавите гласове. Докато стомахът ви е здрав, хранете се хубаво. Докато ръцете ви са здрави, работете тъй, както трябва. Докато краката ви са здрави, ходете както трябва. Защото щом заболеят очите ви, стомахът ви, ръцете ви, краката ви - и да искате да работите, не ще можете.

Аз казвам така: Отче, Господи на Любовта, слез и се всели в нашите сърца, за да можем да изпълним Твоята Воля! За да бъдем едно с Тебе! И вие казвайте така.

Отче наш

Да благодарим на Бога, че имате на разположение още 60 години, за да можете да си поправите своя живот.

6,15 ч. с.

31. Утринно Неделно Слово, държано на 11 юни 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - ясно, времето - тихо, меко, слънчево. На поляната направихме паневритмичните упражнения при отлично слънце.)

ЗНАМЕНОСЦИ НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще ви прочета първата глава от Първото Послание към Коринтяните. Това е писмо от Павла преди повече от 1500 години. Можем да мислим, че тогава хората не са били културни, както схваща съвременната култура.

Духът Божий

Ще започнем с най-елементарното изкуство - бояджилък. Кой бояджия е отличен? Който боядисва и боята му не излиза. След като боядиса и след един месец боята му излиза, това не е бояджилък. Или нека вземем изкуството на мазането. Коя мазилка е хубава? След като замажеш и който мине, мазилката остава по дрехите му, това не е мазилка. Като минаваш, тази мазилка да не остави нищо по дрехите ти при докосване до нея.

Кой човек е щедър? Някои хора са щедри на думи. Хората са много щедри на думи. Казват: Господ да те благослови, на добър път, пожелавам ви да бъдете щастливи. С думи са много щедри. Но като дойдеш до услугата - друго. - Я ми направи една малка услуга. - Бързам, на служба съм. - Няма някой, който да не е назначен на служба. Например, назначен си чиновник в голямата кухня на природата. Няма някой от вас, който да не си цъка зъбите. Който ги има, цъка ги, а пък на когото са паднали, той само си трие челюстите.

Ние живеем в един век, дето мислим, че сме много силни, много умни. И който християнин срещнеш, всеки мисли, че като неговото разбиране няма, че то е вярното. На масата видях едно зелено паяче,

че се разхожда. По едно време си обърна задницата нагоре, вдигна си краката и гледа насам-нататък. После пак върви, пак си дигна задницата и краката и казва: Какво знаете вие, можете ли да си вдигнете задницата като мене? Рекох: Слушай, задницата не си вдигай. То ми каза: Могат ли те да изпридат такава тънка паяжина, както аз? Казах му: Не могат. На това ти си майстор. Те си вдигат задницата като тебе, но не могат да изпредат като твоя конец, като твоя косъм. Той казва: Там е всичкото изкуство - в косъма. Той казва: Ние бяхме по-рано ученици и тогава учехме науката. Рекох: Вие учихте науката и паяци останахте. А пък паяк какво значи? Хора, които са се научили само да делят. Като им дадеш една трошица хляб, той знае да я раздели на две, на три и прочие. Паяците се научиха да изпридат мрежата си. Понеже съществата бяха много малки, тези същества, които хващаха, бяха толкоз малки, че трябваше много тънка, лепкава мрежа да изпридат, за да могат да се залепват тези същества. Защото ако бяха дебели като въжета, съществата не биха могли да се залепят. Та това изкуство паяците научиха, за да хващат малките, дребните същества. Аз ви навеждам сега на една мисъл: Искам днес да ви избавя от едно основно заблуждение, в което целият свят е потопен. И вследствие на това заблуждение всички хора страдат и умират. Всички нещастия в света произтичат от това. Човек винаги разчита на онова, което е научил в миналото. Там е неговото заблуждение. Миналото е послужило за миналото. Миналото не може да послужи за днес. Ти може да си бил едно време голям паяк, бил си цар на паяците, но като станеш птица, това няма да те ползва. Има паяци, които минават за много умни, но има известни оси, които като дойдат, и задигнат паяка от паяжината. Те ходят и хващат паяците. И тези оси по някой път турят по 20-30 паяка в гнездото си и си снасят в тях яйцата, за да се хранят техните малки от тялото на паяците. И всеки един човек, който би бил паяк, изприда една тънка мисъл. Ще изпреде една тънка мисъл или ще напише едно любовно писмо. Изпридаш тънка мисъл, туряш много хубави думи: В името на

Божията Любов, в Името на Божията Благост и прочие, но зад всички тези мисли седи нещо лукаво. Аз съм гледал малки деца - светиите, невинните ангелчета - как турят в село някое голямо корито на двора, повдигат едната страна на коритото и го подпират с клечка. И вържат клечката с конец, турят храна под коритото и държат отдалеч края на конеца. И канят птичките и им казват: Няма нищо, влез, за тебе приготвихме храна. - Птичката влезе под коритото и детето дърпа жичката.

Аз един ден имах една котка възпитана. Защото няколко котки имах. Тази е сега третата. Тя беше ученик и каза: Учителю, каквото кажеш, твоята дума няма да направя на две. Един ден хвана едно птиче. Казах: Пусни птичето. Тя каза: Не го пущам. Казах: Ще ти пати главата. Тя избяга. Казах є: Ти си осъдена на смърт, нищо повече! Не се минаха и три месеца и тя умря. Отиде. Ще пуснеш - като дойде за Бога, ти ще пуснеш. Ако не можеш да пуснеш птичката, която си хванал, ти си осъден на смърт, нищо повече! Та ви казвам сега: Ако вие не напуснете сега вашите стари навици - птичките, които сте хванали - всички ще умрете до един, нищо повече. Не физически, но ще се лишите от вашата свобода. В бъдеще ще бъдете като червеи, ще се влачите по земята за хиляди години. И най-малко хиляда пъти ще смачкат главата ви. На пестил ще стане тя, както казва Писанието. Какво ви коства, като сте хванали птичката в устата си - пуснете я да си хвръкне. И ако тя пусне птичката, ще є се даде нещо по-хубаво. Има някои братя, които се съдят за една педя земя. Ако е за земя, аз да ви дам цялата месечина. Ако искате земя, да ви пратя на Венера, на слънцето, навсякъде. Смешни сте вие.

Или някой си взел една жена тук и мисли сега хората да не опетнят жена му. Никой не може да опетни твоята жена, освен тя самата да се опетни. И никоя жена не може да опетни един мъж. Мъжът сам се опетнява. И никой верующ отвън не може да се опетни. Той сам се опетнява. Ти казваш: Онзи ме излъга. - Кой ще те излъже? Кажете ми! Сега вие искате да ви заведа в онзи свят. Че да ви заведа.

Но какво ще представлявате? Представете си, че ви заведа на онзи свят такива, каквито сте сега. С какво ще се отличите, ако ви заведа на онзи свят? Да, има едно нещо, с което да се отличите - а именно Любовта! Апостол Павел казва: Ако говоря с человечески и ангелски езици, а Любов нямам, нищо не се ползвам. - Вие може да имате вяра, да местите планини, но ако нямате любов, нищо не се ползвате. В онзи свят хората се интересуват само от Любовта.

Вие сте нещастен. Вие сте баща и искате децата да ви обичат. Не могат децата да ви обичат, ако вие не сте обичали. Вие не можете да бъдете богат, ако не сте обичали. Вие не можете да бъдете учен и силен, ако не сте обичали. Не само да обичате веднъж. Аз поставям въпроса малко другояче. Ти казваш: Баща ми бил верующ. Че е бил верующ, бил е. Че ако аз съм бояджия и това, което боядисвам избелява, какъв бояджия съм? Студентите в Америка на 1 април или на 1 май си казват бели лъжи. - Пощата донесе един чек от 25 хиляди долара, да го изтеглите от банката. - Гледаш, че чекът е направен с всичките му формалности. Друг чек ти идва от 50 хиляди долара. Друг от 100 хиляди долара! Ако отидеш на банката, чиновникът ще се усмихне малко. Който не знае, ще се излъже. Имаше една сестра, която носи от Австрия банкноти. Мисля, че бяха 500 хиляди австрийски крони. Тя казваше: Осигурена съм. Милиони струват тези банкноти. - Но като се разгледаха те, видя се, че срокът им е изтекъл и пет пари не струват. Тя имаше повече от един милион. Питам: Ако всички ваши добродетели, на които вие разчитате, ако срокът им е изтекъл? Защото всички добрини, които правите, са срочни. Но доброто, което струваше един милион, срокът му е изтекъл. И тази банка нищо не ти плаща. Изтекъл е вече срокът. Един мой приятел, Голов, един мой добър приятел, намислил да ме посети и турил в Библията 10 хиляди лева като подарък. Но умира човекът и след много години ми донесоха тая Библия, но срокът на банкнотите беше изтекъл вече. Това беше 1917 година, когато бях във Варна. Отварям Библията и намирам в нея 10 хиляди лева, но с изтекъл срок. И всички

вие, като отидете в другия свят, все ще имате подаръци - Библии с 10 хиляди лева, на които срокът е изтекъл. Това са срочни изплащания. Те искат голяма точност на времето. Не трябва да закъсняваш! Като изтече срокът, губят стойността си. И всички изплащания извън любовта са срочни. И единственото, което пребъдва, то е туй, което иде по закона на Любовта. Щом влезете в закона на Любовта, вие влизате в онзи свят, дето нещата всякога имат цена. А пък другите неща са книжни пари. А добродетелите на Любовта са звонкови пари. То е ефикасното, с което небето разполага. И хиляди години да минат, и векове да минат, и вечността да мине, то е ценно. Казвам: Само делата на Любовта ще преживеят всички промени, които ще станат вътре в нашия живот. Другите неща са едно предисловие.

Сега ни най-малко не мисля да подценя едно добро. Че правите добро някому, то е едно упражнение заради вас. Каквото и да правите, това за себе си го правите. Ако ти кажеш някому една блага дума, и на тебе ще ти я кажат. Ако кажеш някому една лоша дума, и на тебе ще ти я кажат. Турците имат една поговорка: "Доброто, което правиш, ще го намериш." Ако добро направиш, ще намериш добро. И ако лошо направиш, ще го намериш. Това нещо ще се повтори. Добрите неща в човека са неговата артериална кръв, а лошите неща в човека са неговата венозна кръв, която се връща. Лошото, което се връща, това е лошата кръв, която се връща. Та със злото само Бог има правото да работи. Само Бог знае тайната как да превърне тази венозна кръв в артериална. Затова ние трябва да употребяваме доброто, а пък със злото да не се занимаваме, защото ако се занимавате със злото, ще се опетните. Някой се занимава със злото и казва за някого: Защо той прави зло? - Не се интересувай от това. Защо прави добро - от това се интересувай. А пък защо прави зло, не се интересувай и кажи: Господи, не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго! Всички вие се занимавате и се интересувате защо Бог е допуснал злото. Вие се занимавате с един въпрос, който никой досега не е разрешил. Той ще остане въпрос неразрешен. Как ще разберете

думите в Писанието: Аз съм, Който правя добро и зло? Че ти, ако разглеждаш злото и намериш там Бога, какво ще кажеш? Ако в лицето на онзи крадец, когото ти съдиш, след като осъдиш, ако намериш, че той е твоят благодетел? След като си хванал един крадец и си го осъдил, че е откраднал хиляда лева, а пък той е твоят благодетел, който те е облагодетелствал с хиляда милиона, какво ще бъде твоето положение? Ти ще го съдиш, че ти е взел хиляда лева, а пък той ще те съди, че му дължиш милиони. Искате да знаете защо ви се е случило някое зло. И казвате: Защо Господ допусна това? Но ако Господ ви тегли под съд за всички добрини, които ви е дал, какво ще бъде вашето положение? Не поставяй на никаква критика това, което Бог върши за тебе! Бог не може да направи никакво престъпление! Това е абсолютно невъзможно! Той работи не по човешки. Всичко е Негово! За да направиш едно престъпление, трябва един предмет да не е твой. Нали човек, който взема чуждото, върши престъпление? А пък извън Бога няма нищо. Всичко е Негово! Но вашето положение не е положението на Бога, понеже всичко не е ваше. Не е важно статистическото положение на нещата. Казват сега: Ние имаме сега ум Христов. Тогава нека постъпваме, както Христос постъпва. Той казва: Аз не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратил.

Та казвам: Мога да ви обясня защо сте бедни и да ви покажа кога започва вашата беднотия, откога започнаха вашите болести и да ви покажа времето, когато започна вашето невежество. Но това нищо няма да ви ползва. Някой казва: Я ми кажи кои погрешки аз имам. Казах му: Мене не ме интересуват твоите погрешки, а какви добродетели имаш! Погрешките ти сам си ги знаеш. Даже по-добре ги знаеш. И знаеш къде си ги скрил. Едно богато семейство минавали за вегетарианци. Те не били родени вегетарианци, но после станали такива. И един ден казали: Дотегна ни да ядем тези растения! И опичат една кокошка. Турят кокошката на трапезата. Но идва един съсед и те турят кокошката в долапа. А отгоре на масата турят

вегетарианската гозба. Кокошката в долапа, а на масата вегетарианската гозба. И всички вие, които служите сега, у вас вегетарианската храна, растителната храна е отгоре, а кокошката е в долапа. Доброто е на масата, а пък злото е отдолу под масата. Злото е бомба, която ще се пукне и масата ще се разруши, и нищо няма да остане на нея. Когато ядеш кокошка, дръж я отгоре на масата. Щом ядеш кокошка, ще те пекат като кокошка. С двете ръце подписвам това. Не може да избегнете последствията на това, което направите. Не могат да ви заведат на онзи свят, ако кокошката е под вашата маса. В такъв случай всички ще останете тук.

Вие казвате. Аз не мога да му простя. Много добре. Тогаз казвам: За Господа не искаш ли да простиш? Ти казваш: И за Него не искам да простя. Ако вие за Любовта на Бога не можете да сторите нищо в света, де е вашата сила? Сега аз се спирам върху кокошките, които са останали скрити в долапите от векове. Вмирисали са се вече някои от тях.

Сърцето трябва да бъде абсолютно чисто! Има една чистота вътрешна. Аз говоря за вътрешната чистота. В ума си ще турите това и ще кажете: За Господа аз готов ли съм да направя нещо? Ще кажеш: Аз не мога да търпя. - Много мъчна работа е да търпиш. Но има едно търпение, което е лесно. То е: Ако ти обичаш! Защото търпението е външният признак на Любовта. Бог е дълготърпелив, защото всички обича! Ако Той не обичаше, Той не би бил дълготърпелив. Ще ви наведа пример. Представете си, че вашият десен крак е блъснал вашия ляв крак. Може ли сега левият ви крак да се сърди на вашия десен крак, че го е блъснал и че умишлено е направил това? Това е направено не умишлено от десния крак. Вие ако имате един брат, който ви е направил една пакост, това не е нарочно, това е стечение на обстоятелствата. И левият крак може да блъсне десния. Че ако човек падне на лявата си ръка, може ли лявата ръка да съди човека, че умишлено той го е направил? Тези неща са случайни. Или направиш

една погрешка и се самоосъждаш. Има някои погрешки, които не са умишлени.

Та казвам, не се самохипнотизирайте, че това-онова не може да направите. Ще турите следното правило: Всичко мога! Всичко мога, което Бог може! Кое може Бог? Бог е дълготърпелив, всемилостив и благоутробен! Та, за да внесете мир сега във вас, за да утихнете, трябва Любов. Някои нямат пари. За да дойдат парите, трябва Любов. Защото и парите обичат Любовта. Вие обикнете всички хора - и парите ще дойдат. И ще почнат да се търкалят. Като видите една гъсеничка, една пеперуда, едно яйце; като видите, че се е явило едно облаче, че загърмяло - всичко, каквото става в света, да ви е приятно. И тогаз парите ще дойдат веднага. Направете опит и отворете вратата - и парите ще почнат да се търкалят, така ще вървят. И подир вас слугини с торби ще ги носят. И не една, но десет торби! И ще се чудите къде да ги денете. Питам сега: Ако аз изпратя десет торби по десет килограма злато, какво ще направите с тези торби? Това мога да го направя. Сто килограма злато, това пари ли са? Сто, двеста, триста, хиляда килограма, това е играчка, това е забавление. Сега си наострихте ушите, така както някоя котка наостря ушите си, когато види някоя птичка. Вие сте чудни, мислите откъде ще дойдат парите. Че ако един банкерин ви обикне, мислите ли, че парите му няма да дойдат при вас? Изведнъж неговите пари ще бъдат на ваше разположение!

Ако днес слънцето грее, какво показва това? Обикнал ви е Бог! И да се скриеш някъде, пак те търси това слънце! Светлината те търси през някоя малка дупка. И през най-малката дупка Бог ще ти изпрати благословение, понеже те обича! Днес искам от вас следното. На всинца ви давам по едно знаме! По едно бяло знаме със златна дръжка. Не е позлатена дръжката, но е златна. И това знаме е направено с най-хубавия плат! На знамето нищо не е писано. Но вие ще напишете. Какъв ще бъде вашият девиз? Какво ще напишете на знамето? Ако знаете как да носите това знаме, всички ще се

подмладите, няма да остане нито един стар, няма да има нито един беден, няма да има нито един болен вече! И ако знаете как да го носите, всичко ще имате, но ако не знаете как да го носите - никой не може да ви помогне!

Искам сега да бъдете знаменосци на Любовта! Ще кажете: Напред! И ще вдигнете знамето! Когато дойде някой да плаче и каже “остарях”, ще вдигнеш знамето и ще кажеш: Напред! Че как ще се поправи светът? Този свят, сегашният век, очаква такива хора като вас. Не сейте гъсто цветята. Между цвете и цвете трябва да има малко разстояние. Даже за в бъдеще ще има такъв салон, дето да има два метра разстояние от един до друг - да не се докосвате, да бъдете свободни. Вие седите във вашите сегашни тела и се интересувате от онзи свят. Вие се интересувате дали това може да бъде, или не. Че то е решено. Един художник, който знае да рисува, за него въпросът е решен. Но ако не знае да рисува, друг е въпросът. Даде му нещо учителят да нарисува и той не може да го направи. Ако можете да направите - художник сте. Ако не можете да направите - не сте. Всеки един от вас, който има ум, сърце, душа, дух, Божествените работи можете да ги направите. Всеки един от вас, който има сърце, трябва да направи възможностите на сърцето. Защото ако ме слушате и приложите, в десет години всичко ще имате! А пък ако не ме слушате, тогава след хиляди години всичко ще имате. И ще минете през такава дисциплина, която никога не сте виждали.

Наскоро ме посети един мой приятел, военен, подполковник. Ходил да гледа една модерна скотобойна. Гледал как убиват агнета, малки телета, говеда, свине, как ги одират модерно и ми разправя той как модерно можели да убиват! Има една нова пушка, която изхвърля за минута по 400-500 патрона. И всеки един патрон има за прицелна точка един човек. Някои големи оръдия има, които изхвърлят един снаряд около 900 килограма. И дето падне той между живите хора - всичко загива. И това ни се вижда като играчка и казвате: Колко сме

въоръжени. Сега почнаха да потъват подводниците. Американска, английска и френска подводници.

Та сега казвам на вас: Иде, иде, иде! Знаете ли какво ще ви каже Христос като дойде? Ще ви каже: Какво направихте заради мене в две хиляди години? Аз направих това за вас, но вие какво направихте заради мене? От две хиляди години Христос е бил гарант заради вас. И всички блага, които сега имате, ги дължите на Христа. Да оставим миналото, двете хиляди години, но всичко това, което сега имате, го дължите на Христа. Но вие какво направихте заради него? Оставете малката птичка, която сте хванали. Онази мисъл, която ви съблазнява, оставете настрани. Онова, което внася разстройство във вашия характер - оставете го настрани! Храна, която не е здравословна, не я яжте. И къща, в която се разболявате, оставете я. И обуща, които ви убиват, оставете ги. Дрехите, които са остарели, съблечете ги. Книги, от които нищо не може да се ползвате, оставете ги настрани. Останете с това същественото, което носи веселие, радост и което подмладява! После, капици* не носете по джобовете си. Всеки да носи, да има поне по една златна монета. Скоро дойде при мене един и иска да се лекува. Казах му: Намери един български сребърен лев. И вземи 200 грама вода, тури лева вътре и пий по сто грама. Носете по една златна монета! Бъдете готови заради Любовта да направите всички отстъпки! Аз не говоря

сега за човешката любов. Аз говоря за Божията Любов. Онези, които сте готови между вас, да кажете: Готови сме! Онзи, когото ти съдиш, в него можеш да намериш своя благодетел. Тогава? И ако намериш баща си в тях, приятеля си, брата си, сестра си, крадци ли са те? Те са толкова богати, както тебе. И те опитват. Като ги хванете, че са ви взели, кажете им: Съжалявам, че малко сте взели! Трябваше повече да вземете. Влязъл той в градината ви и взел плод. Кажете му: Трябваше да вземете повече! Че как ще се възлюбите вие? Някои от вас сте много отстъпчиви, а някои сте много неотстъпчиви. Неотстъпчиви сте, понеже мислите, че те нямат право. Аз сега

разглеждам така: Всеки един човек има едно право, което Бог му е дал. Следователно, никога не ограничавай човека в неговите Божествени права! Има права, които човек сам може да си ги приложи. Но има права, които Бог му е дал. И ако го спрете в тези права, вие ще го турите в един крив път. И ще вплетете и себе си в крив път. Не се месете в правата на другите! Защото, ако едно малко насекомо знае как да направи восък, то вие не учете хората! Направете онова, което Бог е вложил във вас. Проявете онова хубавото, което Бог е вложил във вас, оная хубава мисъл, онова хубаво чувство и оная добра постъпка, които Бог е вложил във вас. Вие опитвате сега Божественото! Да оставим сега човешките работи. Защото в човешкия свят има недоимък. И там въпросите не се разрешават. В Божествения свят има изобилие. Това човешкото знание оставете настрана.

Да допуснем сега, че ви пратя при едно Божествено езеро. Ето къде е погрешката ви. Вие ще искате да ви дам тапия за езерото. Защо ви е тази тапия за езерото? За да може да продавате водата. Но представете си, че щом ви дам едно езеро, не се позволява да продаваш водата. Докато езерото не е твое, имаш право да продаваш водата, но щом стане твое, нямаш право да продаваш водата, ще я оставиш свободно да си тече. Не си създавай едно изкушение. И със самата мисъл, че искаш да продаваш водата, ще си създадеш своите нещастия.

Сега да дойдем до основната мисъл: Имайте всички ума Христов! Това, което сега ви мъчи, то е миналото. Оставете го настрани. Не влагайте вашата вяра в миналото. Вложете вярата си в днешния ден. Ако нещо не разберете добре, то е миналото. В бъдеще то ще ви се открие.

Вършете Волята Божия! Аз ви изваждам от едно заблуждение. Не мислете, че онзи ориз, който имате сега във вас, е чист. Трябва да го пречистите от всичките камъчета. Не мислете, че всички пари, които имате, са чисти. Има и някои лъжливи в тях. Не мислете, че всички

ваши банкноти са валидни. Проверете вашите дрехи. Някои от тях може да са изядени от молците. Знаете ли какво правят молците? Аз като отидох и видях в шкафа, два чифта панталони са изядени от молците. Бях ги оставил на тавана. Нови панталони - съвсем изядени. Казах: Браво! Хубаво направихте. Панталоните, които не се носят, да ги изядат молците. Но след като ги изядоха молците, ги подарих. И ги подарих не от добро, но за да се освободя от тях, да не ги гледам. Не го считам това за добро. Да се махнат, да не ги гледам. То е старото. Освободете се от старото. Едните панталони бяха черни, модерни, а другите бяха светложълти. Но и черните изядоха, и светлите. На общо основание ги изядоха. Та ние все имаме някои панталони изядени от молците: мисъл изядена, чувство изядено. Днес да оставим това, което молците не изяждат. Нали е казано: Събирай си богатство, което молец не изяжда и крадец не го взема. Молците ядат панталони, а пък крадците вземат парите. Та да няма молци в нашето сърце и крадци в нашия ум. Да служим на Бога и да имаме вяра! И вярвам, че всички вие, които ме слушате, ще изпълните. На вас като ви говоря, по радиото се предава моята реч навсякъде през въздуха. Вярвам, че всички, които ме слушате, ще изпълните, ще носите знамето. И всички благословения ще дойдат. Но всички, които ме слушате и не изпълните, на тях ще дойде това, което не го желая аз. И то ще дойде неизбежно.

Та подвизавайте се в десеттях години, които идат. Защото годините, които идат, ще бъдат години за учение, за предметно учение. Приложете и носете едно весело сърце, един светъл ум, една силна вяра, силна Любов! И каквото Бог направи, кажете: Да бъде Името Божие благословено в нас, които ще Му служим и ще бъдем едно с Него!

Отче наш

“И не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго.”

6,20 ч. с.

32. Утринно Неделно Слово, държано на 18 юни 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - леко прошарено. Времето - меко, свежо, като след дъжд. На поляната направихме гимнастическите си упражнения.)

СТАРИ И НОВИ СВЕТИИ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 6 глава от Исаия.

Нещата се повтарят така, както се повтарят в умерените пояси: пролет, лято, есен, зима. Но във всяко повторение все има едно разнообразие. Еднакво не се повтарят нещата. Какви са били тогавашните условия - при времето на Исаия? Когато пророкът е писал, условията не са били толкова благоприятни.

Духът Божий

Исаия видял неща, които даже и сегашните верующи не виждат. Доста е напреднал. След толкова хиляди години, след повече от две хиляди години някой може да се съмнява дали е видял, или е сънувал. Отчасти се вижда. Какво е видял той? Мъчно може да си представи човек онази картина, която пророкът е виждал. Често ние говорим за слънцето и ние си предполагаме какво е то, обаче човек трябва да отиде на слънцето, за да види какво е състоянието му. И човек, като отиде на слънцето, ще има ясна представа. И той ще провери каква е разликата между онова, което учените хора на земята говорят за слънцето и това, което е на слънцето.

Та ние сега гледаме на живота на земята, а пък животът е горе на слънцето, дето има светлина. Колко малко човек знае! Даже и онова, което става вътре в неговата глава, в малкото пространство - и него не знае. Много пъти в ума на човека се явяват известни безпокойства, явява се страх, но той не знае от какво е този страх. Голям човек, учен човек, а пък го е страх от идеята, че сърцето му ще спре. И вечерно

време си туря ръката на сърцето и казва: Ще спре сърцето ми. Или пък може да има страх у хората как ще прекарат тези лоши времена. Казват си: Ами ако всички банки пропаднат! В някоя майка е влязла мисълта: Ами ако децата ми измрат, кой ще ме гледа? Та много работи има, които постоянно ни смущават в живота. И когато се намираме в най-красивите състояния, след като си заминат те, дойде тъмнина върху човека и завладее човешкото съзнание. И дойдат пак тези горчивини, с които животът е пълен.

Та казвам, тук се изисква за човека знание, мъдрост. Човек сам може да си създаде своите неприятности. Някой път сам си ги създава, а някой път окръжаващите ги създават. Представете си, че някой минава обут през цигански тръне и трънете не могат да му направят голяма пакост. Той ги тъпче. А пък ако минавате с деликатни боси крака, ще имате двеста-триста тръне на стъпалата на краката си. И след като излезете из тези тръне, ще седнете и ще почнете да ги вадите. Значи, тези малки трънища, които влязоха в краката ви, ще ви направят неспособни да вървите дълго време. И тогаз ще се зароди във вас въпрос: Защо са тези цигански тръне? Именно циганските тръне ти казват, че бос няма да ходиш, а с хубави обуща. Циганските тръне ти казват: Когато ходиш тук, няма да виждаме твоите крака, защото те ни съблазняват. Всеки трън, който се забие, се съблазнява, понеже иска да изтегли нещо. И понеже човек върви, то вместо трънът да изтегли нещо, човекът го изтеглюва. И трънът върви с човека. Та кой е виноват - трънът ли, който се е забил, или човекът, който е тръгнал бос из циганските тръне? Та човек се намира в положението на онзи циганин, който се оправдавал в своите погрешки. Той откраднал един кон и го дали под съд. И той се оправдавал така: Господин съдия, аз не исках да го открадна, но берях круши на крушата и дойде един кон, по невнимание паднах на гърба на коня, той хукна и ме занесе из гората! Мислите ли, че този съдия е повярвал на циганина? Той на общо основание е съдил по закон! Сега сравнението: Когато ние направим една погрешка, понякога ние се

оправдаваме като циганина. В дадения случай циганинът, когато бере круши на дървото, трябва да се свърже с едно въже, та да не падне върху коня. И който минава с боси крака по цигански тръне, ще каже: В тази местност онзи човек, чието е мястото, трябва да изкорени циганските тръне! Той нямал пари да посее каквото се следва, нещо полезно. Та сравнението е: Вие често може да минавате през някой мислов свят, който е обрасъл с тръне. Сега светските хора и духовните хора разглеждат въпроса от две становища. Светските казват така: Нищо не е видял Исаия, той е сънувал. И ако речеш да му говориш, той ще каже: Този е един, който няма никакво понятие за наука. Това са сънища. И ако влезеш между религиозните, те вече приемат, че има такива работи. Въпросът е как си го видял и дали си го видял правилно, или не. Сега често се случва следното. Има в България ясновидци, които виждали Христа. Един от Сливен ми каза, че видял Христа. Казах му: С какви дрехи беше облечен? - Беше облечен с едно дълго палто, бяло шопско палто. - Друг ясновидец ми разправя, че и той е видял Христа и бил облечен с едно попско расо. Друг казва: Като Го видях, беше облечен като цар с корона. Какво ще кажете сега? Човек, като ги слуша, какво трябва да им каже? Те ми казаха: Как мислите? - Както си видял - така е, няма какво да се каже. Защото ти си Го видял. Аз не Го видях така. Вярвай така! Така казах на онзи, който Го видял с шопски дрехи, и на другия, който Го видял с попско расо, и на третия, който го видял с корона. Ако му кажеш, че не е така, той ще почне да спори. Но кажи: Както си го видял, така е.

В какво седи същността на един учен човек? Един учен човек е посветен, когато има знание. Ученият човек може да го видите като професор с цилиндър, добре облечен, с редингот или може да е облечен много простичко, със скромнички дрехи. Сега професорството не седи в неговия цилиндър и в простите му дрехи, но в опитите, които прави в своята лаборатория, в знанието, което има. Ценното у цигуларя не седи във външността му, както е облечен, но той като хване цигулката, важни са онези тонове, които може да

изкарва из цигулката. Той може да е облечен с много прости дрехи - нас ни интересува в дадения случай как той свири. Та в живота нас ни интересува не това, в което човек вярва, но какво той е видял, това е за негова сметка. Той може да е видял хиляди дървета, сенките на тия дървета - и това е илюзия. Ти виждаш отражението на нещата вътре в тебе. А пък всъщност какво нещо е дървото, ти не можеш да видиш. Ти казваш: Аз го пипам. Пипането не е доказателство. Ако пипнеш един праведен човек, неговата праведност не седи в твоите осезателни усещания. По пипането не се познава праведният. От праведния човек излиза нещо, което показва, че той е такъв. Силният огън по какво се познава, че е силен? По температурата, която има. Ако на огъня се топи само калая, този огън е слаб. Ако се топи желязото, той е по-силен. Ако се топи и златото, огънят е още по-силен. Следователно онзи огън, който топи нещата, е силен. Сега ще направим сравнение коя мисъл е силна. Вие имате известни мъчнотии във вас, които не можете да разрешите. Мъчнотиите са една твърда почва, те са твърд метал, платина. Тя при 400-500 градуса не се топи. Имате една мъчнотия, която не може да се разрешава. Защо? Защото температурата на огъня, с който боравите, е слаба. Значи, един светъл ум трябва да разрешава по възможност всички мъчнотии, които му се дават. Всички мъчнотии са една задача, която се дава на човека да разреши. И когато на човека се даде една трудна задача, той се оплаква и казва: Не трябваше да ми дадат тази задача.

Най-първото, лесната задача, с която хората са започнали, е дишането! Дишане, ядене и спане са най-лесните работи, с които човек може да работи. Да приемаш и изпращаш въздуха както една помпа, която натискаш. Лесна работа е и яденето. И по-лесна работа от спането няма. И казват: Той е много силен човек! Всеки човек, който спи, не е силен. Той работи и гледаш го - след десетина часа той не може да седи на краката си. И легне на леглото си, и пак ще стане като се наспи. Човек, който спи, не е и пророк. Човек, който спи, не е и много учен човек. Човек, който спи, не е и много богат човек.

Човек, който спи, не е много добродетелен човек. Казваш: Трябва да си почина. Почивката е едно, а пък спането е друго. Сега във вашите умове може да се внесе известно противоречие, понеже имате известни възгледи. Ако попитате един прост човек как стават гърмежите, той ще каже: Свети Илия тича по небето с колесницата и вдига шум. И простите хора вярват, че се движи тази колесница горе. Някой път правят възражение: Как може Свети Илия да бяга по въздуха и да не пада колесницата му? Ами сега един аероплан как тича горе и вдига шум? Не е ли вярно? Казват, прости били тези хора. Тича и когато тича, не пада. Но ако не тича, пада. Някой пита: Защо човек трябва да мисли? Докато ти мислиш, твоята колесница тича и няма да паднеш. Но щом престанеш да мислиш, веднага ще се намериш долу на земята и ще има авария. Следователно всеки човек, който не мисли, каруцата му ще падне от небето и ще има счупване и погребение. А пък ако мислиш, каруцата ти не пада. И ще слиза, и ще се вдига по всичките правила.

Та казвам: Мислете правилно, за да не падат вашите каруци. Щом почнете да мислите криво, непременно каруците падат. Изразът "каруца" е много прост, нали? Да употребим думата "колесница".

Та казвам: В сегашния живот мъчнотиите, от които се оплаквате - това са задачи, изостанали от миналото. Всички задачи трябва да се разрешат. Например, дават ти задача да изследваш какво нещо е търпението - на опит, а не само теоретически. Или да изследваш вярата - вярата и безверието; или надеждата и безнадеждността; или любовта и омразата; или доброто и злото; или истината и лъжата. Те са предметни учения.

Сега някой път ние мислим, че сме търпеливи. В Китай живял един мъдрец, който се отличавал с голямо търпение. При него ходел един беден да проси. И когато ходел, мъдрецът все го посрещал и му помагал. Никой път не се скарвал, не му казвал, че е прекалил. Друг някой, и той искал да стане като него светия. И той си турил фирма. Защото и светиите си имат фирми. Един пророк си има име. Езекиил,

Данаил си имат имена. Сега някои искат да минат без име за пророци. Те са лъжливи пророци. Ще си туриш името, и като кажеш и не е вярно, ще те хванат и ще ти кажат: Защо говориш неща, които няма да станат? Та този сиромах като чул, че има още един светия, той благодарил на Бога. И той отивал и при единия, и при другия. При новия светия като отишъл бедният пет пъти, светията казал: Прекали го! Стига толкоз! Бедният казал: При онзи съм ходил 19 пъти и все ме търпи, а пък ти си много млад светия и 5 пъти не можеш да ме изтърпиш.

Та някои от вас сте от старите светии. А пък някои - от младите. Старите светии 19 пъти изтърпяват, а пък младите и 5 пъти не могат да изтърпяват. Та сега казвам: Заприличайте на стари светии - да издържите 19 пъти.

Сега ще ви прочета малко върху мъдростта. (*Учителя прочете от книгата "Учителят говори" главата "Мъдрост", с. 34*)

"Умът на човека се отваря и той вижда, че този велик Божествен свят е красив, че в него царува хармония и ред и че когато мъдростта управлява, редът не се нарушава. Той вижда да се разкрива пред неговия дух необятно поле за работа. И тогава той започва да гради." - Тогаз идва постижението. Без знание нещата не могат да се постигнат. (*Дочете се до края главата.*)

Отче наш

6,03 ч. с.

33. Утринно Неделно Слово, държано на 25 юни 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - ясно. Времето - меко, топло. На поляната направихме гимнастическите упражнения.)

НОВАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 13 глава от Първо Послание към Коринтяните.

Да се види разликата между онова, което човек знае и онова, което е придобил.

Духът Божий

Кое е същественото в живота? Това, което остава. Човек може да бъде богат и да осиромашее. Значи богатството в дадения случай е относителна реалност - не може да остане в човека. Човек може да е учен, но и знанието - и то се изгубва. Може и това, което знаете, след време да не ви бъде полезно. Нима онова знание, което детето е имало - как да суче от майка си - това знание, което първоначално е било потребно, като възрастен мъж ще му бъде потребно? Ще му бъде ли потребно да търси майка си, че да я пита как да суче? Безпредметно е това знание вече. Не че това знание не е било потребно. То е било потребно на своето време и човек ще има само едно възпоминание заради него. И той трябва да го замести с друго нещо. Нереалните неща се заместват с реални. Заместване става.

Сега има една нова наука, която трябва да се учи. Тепърва хората има да учат науката за Любовта. Например, от хиляди години малките птички са пели, а хората сега се учат да пеят. Но ако попитате когото и да е какво е предназначението на пеенето, какво трябва да се отговори? - Едно развлечение е. Така. Запример, музиката сега в училището не е застъпена много. Имате един-два часа седмично. Не е нещо много съществено. Защото пеенето се

счита само разклащане на въздуха, малко да поразбъркаш. Но то е външната страна. Ти не можеш да бъдеш музикант, докато не можеш да мислиш. А пък ти не можеш да мислиш, докато не обичаш. Човешката мисъл започва с Божествената любов и следователно, когато ние казваме, че човек трябва да започне да мисли, подразбираме, че човек трябва да изучава Божествената любов. Трябва да я приложи в живота си. Не това, което ти чувстваш в дадения случай. Това е само едно много малко преживяване. То е едно начало в сравнение с великата любов, която трябва да проявим.

Защо хората трябва да пеят? Защото в Божествения свят нещата цъфтят, като пеят. И ако не пеят, цветята не цъфтят. Нищо повече. В Божествения свят хората, които искат да се събудят, те ще запеят. Това е външната страна. Нали всеки един човек на земята трябва да се облече, както човек се облича с хубавите мисли и с хубавите желания. Сега навсякъде хората са вярующи. Но ти имаш една мъчнотия в душата си и не можеш да се освободиш от нея. Мъчи те мъчнотия - съмнението. Съмняваш с в нещо. И това съмнение е като живеница. После те мъчи и безверието. Имаш вяра, но казваш: Кой го знае дали е така, не съм го виждал. Може да е така. Апостол Павел описва и казва: Ако имам всичкото знание, но любов нямам, нищо не съм. - Кои са тия християнски народи, които вярват така и които имат това разбиране? Християнските народи много малко са разбирали тогава. И тогава е имало между вярующите спор. И днешните християни, които вярват в Христа, имали ли са много вяра? Не са имали. Имат ли те едно сърце? Нямат едно сърце. Знаят ли всичко, което е писано в Евангелието? Може да са го чели. Ако вземете и сегашните християни, днес те са около 500 милиона и у тях има само един общ стремеж. Всеки иска да придобие спасението. Тъй както някой човек иска да осигури живота си, за да може да се прехрани. Та християнството днес е като едно осигуряване. Всеки иска да се осигури, да не би като умре да отиде в ада и да го пекат във вечния огън. Какво подразбирате вие “да се пече човек във вечния огън”? Аз

ще ви оставя да си мислите, както искате. Както на някой от вас се струва, че обича някого, а не го обича. Тогава какво е това? Че целия ден всички хора си представят, че се обичат и някъде искат да те убедят, че те обичат. Каква нужда има светлината, че тя ме обича? В какво седи любовта? Да кажем, когато светлината иска да убеди, че обича някого, в какво се изразява тази любов? Ако любовта може да ме направи да не се спъвам в живота си, да не падам и да не си пукам главата, ако светлината може да ме научи как да служа добре в живота, как да живея и ме научи да работя, тогава това е любовта на светлината. Какво повече мога да искам от нея?

Сега например, вие седите и мислите какво ще бъде днес времето. Казвате: Днес времето е много хубаво. Но аз ви казвам, че това хубавото време ще трае два, три, четири, пет дена, но след четири-пет дни може пак да се развали. Кой разваля времето? Откъде-накъде хубавото време ще се развали? И кой смее да го развали? А как се разваля? Ти имаш хубаво настроение в душата си. Казвам: Туй настроение може да се развали. Кои са причините, за да се развали то? И кои са причините за развалата на времето? Сега няма да ви отговоря на въпроса. Вие сами трябва да си отговорите. Но косвено само ще ви загатна. Коя е причината, че човек осиромашава? Ще кажете: Всеки човек, който не работи, осиромашава. И всеки, който не се учи, невежа остава. Питам: Ако малкото дете се отказва да бозае от майка си, неразположено е, какви резултати ще има тогава? Това дете ще отслабне. Но не се нуждае детето само от това да бозае от майка си. Но то има нужда и да диша. Но ако това дете се откаже да диша както трябва, то ще отслабне още повече. Следователно, когато човек се откаже от необходимата си дейност, когато престане да мисли, когато престане да чувства нещата и когато престане да прилага нещата, да прилага онова, което знае, какво ще стане с него? Той ще спре своето развитие. Човек трябва постоянно да мисли, постоянно да чувства и постоянно да прилага онова, което знае.

Вие искате да знаете какво ще правите, като отидете на небето. Вие се стремите да отидете в другия свят, за да се освободите от големите страдания, които имате тук. Защото от големите страдания хората търсят другия свят. Онези, които нямат страдания, не го търсят, а само бедните, страдующите го търсят. Здравите хора не търсят здравето. Добре. Искате да запазите своето здраве. И богатите хора имат право. Те казват: Какво ще търсим рая в онзи свят? Какво ще ни даде раят повече? И те казват: Тук е нашият рай. Вие как си представлявате, като отидете в рая, какво ново ще имате там? Аз бих желал да кажете какво ново ще имате в рая, което не знаете. Вие искате един рай точно такъв, какъвто богатият го има. Богатството, което богатият има, здравето, което човек има и щастието, което има, може ли той да ги запази? Един богат може да е щастлив до известна степен в началото, но когато богатият почне да осиромашава, когато сиромашия почне да влиза в него - и богатият почва да става недоволен. Всеки богат в началото е доволен, но после почва да става недоволен от богатството и иска повече пари. Онзи, който има малко любов и онзи, който има достатъчно - и двамата искат повече любов.

При любовта има един закон, който трябва да го изучаваме. Ако ти се влюбиш в слънцето и искаш постоянно да го гледаш, какво ще стане с тебе? Ако постоянно го гледаш, има опасност да ослепееш. Ако ти привличаш много близо до съзнанието си онзи, когото обичаш, ти ще ослепееш. Така е, ако човек обича слънцето и всеки ден го търси по небето, той ще ослепее. Това, което обичаш, не трябва да го търсиш отвън. Но туй, което обичаш, трябва да му служиш, заради него. Трябва да служиш на този, когото обичаш. Ти трябва да работиш за него. После, трябва да има мисъл в тебе. Сега, за да стане мисълта ясна, ще ви дам един пример. Ние често мислим, че знаем работите. Преди години двама наши приятели ми пишат писмо, когато аз бях тук, в София. Те ми пишат, че един наш приятел в Търново боледува. Те ми пишат писмо, че той е добър наш брат и той се е парализирал почти, не може да стане от леглото. Викат ме да го

лекувам. А пък аз нямам време да го лекувам. Казах на двамата братя: Идете вие и кажете му така и така и направете така и така. Те отиват да го лекуват от болестта, но там и двамата заболяват. И те ми съобщават: Тази работа не е за нас, ела и свърши работата си сам. Искат аз да отида, защото и двамата заболели. Единия го боли кръстът, а и другият е болен. Болестта е едно благословение за човека. Това е моето схващане. Този брат е заболял, а пък те ме викат да го излекувам. Аз им казвам: Идете и вземете благословението и за себе си. Този същия пример имаме и в Евангелието. Веднъж някои ученици Христови, при които дойде страдующ от някаква си болест, и учениците се мъчеха да го излекуват, но нищо не можеха да направят. А Христос беше през това време горе на планината. И като дойде Христос, казаха му: Дойдоха учениците ти и не можеха да го излекуват. Тогава Христос го излекува. И учениците Му го попитаха: Ние не можехме ли да го излекуваме? Христос казва: "Този род не излиза вън, освен с пост и молитва." В дадения случай трябва да знаеш какво нещо е да постиш. Няма нещо по-хубаво от поста. Да не окалваш езика си с нечисти думи - това е пост; да не окалваш ума си, мозъка си с лоши мисли - това е пост; да не окалваш сърцето си с лоши чувства - това е пост; да не окалваш волята си с лоши постъпки - това е пост. А да се отказваш само от яденето - това не е още същински пост. Как ще разберете думите Христови "Аз съм живия хляб, който е слезнал от небето и който ме яде, има живот"? Какво е предназначението на поста? Предназначението на поста е да не окалваш ума си, сърцето си, душата си, духа си и тялото си. Има една кал, която се образува от човешките мисли. Ужасна кал е тя. Има една кал, която се образува от човешките чувства; има една кал, която се образува от човешките постъпки. Ужасна кал е това! Аз съм давал няколко пъти пример какво е калта. Каква е тази кал? Пак ще приведа онзи пример. Един пример, даден от Християнската църква. Едно лице било игумен на един манастир, но си живеел така, както той си разбирал. Той оставил паричните сметки на манастира неуредени.

Той си заминава вече. И като дошъл младият игумен на манастира, намира сметките много разбъркани. И за да не го обвинят в разбойничество, той почнал да се моли да повикат от онзи свят стария игумен да уреди сметките си и да ги представи в братството. Той мислел, че този игумен е горе, в рая. А пък този старият игумен бил такъв грешник, че го турили в ада. И оттам го изпратили да дойде да уреди сметките на манастира. Той се върнал, дошъл, уредил сметките и си отишъл. Но след това манастирът запустял. Той се толкова вмирисал, че никой човек не могъл да остане там. И манастирът съвсем запустял. Защото адът дошъл в манастира.

От тази кал трябва да се освободи човек. Имаме една трудна задача в света и тази задача само любовта, само огънят на любовта е в сила да я направи. Само тя е в сила да ни освободи от калта на човешките мисли, от калта на човешките чувства и от калта на човешката воля. И Писанието казва, Бог казва: Елате да разсъждаваме какви са греховете ви и аз ще ги залича. Но тази кал как се образува? Щом човек намали своята любов, калта почва да се образува; щом увеличи своята любов, калта изчезва. Щом намалиш любовта си, умът почва да се каля, сърцето почва да се окалва и целият човек се окалва вече в тази кал. Не може да се живее в нея.

Та казвам: Винаги трябва да правите един опит. Онези, които искат да знаят дали добре пеят, трябва да правят опити. Според мен, аз по някой път правя опит дали добре пея. Отида при едно дърво, което е напъпило и е наближило да цъфне. Като му запея, то цъфне и аз намирам, че хубаво съм пял. Искам да зная по-добре дали добре пея, не искам само да видя дали ще цъфне дървото, но искам да зная дали ще дойде и втората фаза. Продължавам да пея и дървото върже хубави плодове. И като попея още половин час и плодовете узряват. И аз хапна от тях. Ако зле съм пял, плодовете не узряват. Ако във вашия живот имате страдания, коя е причината за страданията ви? Любовта ви е малка. Попейте малко и страданията ще изчезнат. Любовта ще дойде и вие ще бъдете в Божествения свят. Но ти не можеш да пееш,

ако правилно не мислиш, и правилно не чувстваш, и правилно не постъпваш. Това е втората фаза. Сега вторият закон е: Ти не можеш правилно да мислиш, да чувстваш и да постъпваш, ако не обичаш.

Та казвам: От всичките неща Любовта е, която дава подтик, която дава живот на всичко в света. Тя дава подтик и на човешките мисли, и на човешките чувства, и на човешките постъпки. Любовта дава подтик на всичко вътре в човека. За това казва Писанието: Любовта - това е плодът на Духа. И Писанието казва, че които служат на Бога, те ще му се покланят в Дух и Истина.

Казвам ви, в сегашния живот идат големи изпитания. Те ще дойдат и всички вие ще минете през огъня. Питам: Ако един разбойник те срещне на пътя и те обере, ти силен човек ли си? Ти казваш: Обраха ме. Ама ако ти изгубиш своята мисъл, силен човек ли си? Ако ти изгубиш своите чувства, силен човек ли си? Ако не можеш да постъпваш добре, силен човек ли си? Сега може да се зададе друг въпрос: Какво трябва да се прави?

Сега, толкова пъти сме чели тази глава, десетина пъти сте я чели. Много пъти сте я чели. Но кой от вас знае тази глава наизуст? Някой от вас я знае. Ако ви говоря, то всеки един от вас може да повтори казаното от мен. А някои ще кажат: Много хубаво говори той. Но аз не мога да го повторя. Вие, ако след като свърша своята беседа, не повторите онова, което съм казал, кога ще го повторите? Вие казвате, че много хубаво говоря, но в този ред вие не може да повторите нещата, както аз съм ги казал. Ако един певец, ако един гениален музикант, който е написал една музика и ако ти не можеш да изпееш музиката така, както той я е пял, ако не можеш да изпееш музиката като погледнеш нотите, ако не можеш да вземеш всеки тон вярно - и във възходяща, и в низходяща степен не можеш да го вземеш вярно, тогава какъв музикант си ти? В низходяща степен са бемолите, а пък във възходяща степен са диезите. Ти трябва "ре"-то да го вземеш и във възходяща, и в низходяща степен вярно. Да знаеш какво нещо е "ре".

Ако нямаш в света идеал, ти не знаеш да пееш “ре”. Ако нямаш любов, ти не можеш да пееш “до”. “До” дава подтик. То е първият подтик. Той е основният тон на живота. Най-малката любов, с която човек може да започне в света, това е “до”. Това е най-малката любов, при която се пробужда човешкото съзнание. Това е първият Божествен лъч, който показва пътя, по който човешката душа трябва да тръгне. И като дойде до “ми”, това е границата на физическия свят - до, ре, ми, фа, сол, ла - това е духовният свят. А при “си” - една нота имаме от Божествения свят - това е “си”. Оттам нагоре има два тона, които съвременната музика не ги знае какви са. И понеже тези Божествените тонове не ги знаем, ние пак повтаряме отначало до..., т.е. почваме пак оттам, отгдето сме започнали. И това са хубави работи.

Онзи музикант, който е разбирал първите три тона, той е станал специалист на физическото поле. Той трябва да знае всичките начини на физическото поле, всяка работа. Той ще познае всяко изкуство на земята, ако знае трите тона и тогава всичко може да прави. И всичко ще му бъде ясно като бял ден. Окултистите ходят в Индия, за да търсят начини как да изучават окултните науки. Индусите, които са разбирали малко от тази музика, те знаят, че за змиите има един тон - змийски тон - и щом вземат този тон, всички змии се събират на едно място, само като го чуят. Те се събират както войниците, като ги викат от запаса на обучение. Като чуят този тон, всички змии тръгват като един войник. И този, който е пял този тон, ще види, че 200-300 змии са изправили главите си и казват: Какво заповядвате сега? И тези факири знаят и като им запеят друг един тон, всички змии се връщат оттам, отгдето са дошли. Ти може да ги викаш както искаш, но те идват само ако им запееш тяхната песен.

Та силата седи в човешката мисъл. Ако ти знаеш как да мислиш, доброто ще дойде при тебе. Ти търсиш доброто, но доброто иска да му пееш. И ако не пееш, то не идва. Щом му запееш неговата песенчица, то идва и казва: Какво заповядвате, аз съм на ваше

разположение! Питам: Като отидете в небето, какво ще учите? Ще направите онази погрешка, която са направили двама души. Един американец се хванал на бас за 500 английски лири, че ще може да отиде при един английски милиардер и ще бъде приет от него. А неговото време било много скъпо. Веднъж отива американецът при милиардера и му казва да го приеме. Този пратил при него да му кажат, че няма време. Той казал: Моето време е много скъпо, нямам време. - И той отлага. Два-три пъти той така го изпращал. Милиардерът все казвал: Времето ми е много скъпо. Всяка минута ми струва по десет английски лири. Американецът казал: Аз искам да се срещна за пет минути и колкото искате - ще платя. Приел го милиардерът и му казал: Какво обичате? Американецът му казал: Дойдох да ви видя. И си извадил часовника, държи го и го гледа. Изтекли петтях минути. Той турил часовника си в джоба, изважда 50 английски лири и му казва: Твоето време струва 50 лири, а пък моето - 500 лири. И на него останали 450. И му казва още: Аз спечелих този бас. Ти спечели 50 лири, а пък аз - 450 лири за 5 минути. - И в живота печелят хората. Едни печелят 50, а други - 450. Само че онзи, който печели 450 и онзи, който печели 50 - дали са още в този свят, или са и двамата в онзи свят?

Същественото в света е Любовта. Казано е: "Това е живот вечен да познаем Тебе, Единаго, Истиннаго Бога." Това е законът: Вечният живот е в познанието на Бога. С това не искам да ви кажа, че вие не познавате Бога. Но един баща, когато има един син - как иска да го познава синът му? Бащата иска неговият син да се учи. После, иска да има обхода. Ако син му знае хубаво да се облече, после да си тури връзката и пръстените, да се разхожда с автомобил, с аероплан, ако не се учи и не разбира нищо от музика, от математика, от геометрия, от изкуствата, питам: Този баща мисли ли, че това, което знае неговият син, е достатъчно? И това знание на сина му ще го радва ли? Хубаво е това знание, но не е съществено. Апостол Павел дава едно сравнение, казва: "Ако имам всички тези външни дарби и знания, а пък любов

нямам, нищо не съм.” Защото всички тези неща са преходни, а пък Любовта е единственото реално нещо, което остава.

Та казвам сега: Търсете Любовта, която носи всички блага в живота. Любов, която не подмладява човека всеки ден, не е тази любов, която търсите. Любов, която застарява човека - напуснете я. Напуснете старата любов. Мислите ли, че тази любов, която ви е обременила, че гръбнакът ви е охлузен, и устата ви са охлузени, и ребрата ви се четат - мислите ли, че тази любов е истинската? Някой път аз, като видя някой кон, казвам: Много зле са разбирали любовта хората. А пък като видя някой човек, който го кара, казвам: Много добре си караш кончето. И на коня казвам: Много добре си носиш товара. И на себе си казвам: Аз не бих желал да бъда на мястото на коня и на мястото на онзи, който кара коня.

Едно време художниците се хвалеха, че знаят да рисуват. Но сега и малките деца знаят да рисуват. Той си носи апарата и като цъкне, цялата картина е нарисувана наведнъж. Сега се рисуват цветни картини. Той, като цъкне - и се получи картина, цветна. И това дете само в няколко часа си има една картина. А според стария метод се искат 10, 15, 20 години, за да стане човек художник. Но това цъкане не е изкуство. Много лесна е тази работа. Ако човек знае да мисли, той ще рисува. Ако знае да чувства, той може да рисува. И ако знае човек как да постъпва, той знае как да рисува.

Сега се изискват хора, които навсякъде да помагат. Често идат да ме питат, казват: Учителю, как да проповядваме Христа? Казвам: Тъй! Те казват: Знаем да пеем, разбираме нотите, пеем свещени песни. Казвам им: Ти като си пял досега, Христос идвал ли е да те слуша? Той казва: Че аз все мисля за Него. Казвам му: Досега писал ли ти е някое писмо? Колко писма си Му писал? И колко твои писма са дошли до Христа? Ако отидеш в пощата, ще видиш, че те седят в кутията. И пощаджиите имат закон, че ако не се вземат писмата навреме, те се унищожават. И от тези писма, после помен не може да се намери от тях.

Няма по-ужасно нещо в света човек да бъде измамен в онова, което вярва, в онова, към което се стреми и в онова, което той иска да постигне. Първите хора останаха излъгани в рая, изгубиха светлината, с която бяха, и останаха голи. И Писанието казва така: “Адам видя, че беше гол.” Адам, преди да съгреши, беше царски облечен. Вземете един черен въглен. След като изгасне въгленът, как ще гори - нали е гол? Но като прекарат през него електрически ток, той светва и пак става с царска дреха. И много лампички има тогава. Като светнат те в тока - и всичките веднага са облечени. Но като съгрешат те, престават да светят - оголяват и почерняват.

Казвам сега: Дръжте връзката. Коя връзка? Едната връзка. Новата връзка. Любовта е, която спасява света от големите нещастия, които са оплели хората.

Сега ако сте в Севлиево, какво ще видите? (Това беше във времето на голямото наводнение, което стана в Севлиево.) Дошла една толкова голяма вълна, повече от 8-10-15 метра с вода. И тази вълна минава и завлича къщите. И става едно нещастие. Един ден може да дойде такова нещо и в твоята къща. Сега ние ги съжаляваме. Но Писанието казва: Гледайте и вашите къщи. Защото тази вълна ще дойде един ден и във вашата къща. Един разправя своята опитност. Тъкмо се върнал вкъщи с яденето и яли, и майката и децата легнали да спят. И той легнал да спи. И дошла вълната и задигнала цялата къща. Той се спасил, но жена му и децата се удавили. Вие казвате: Какво голямо нещастие. Но това нещастие иде върху всички. То ще дойде. Не съграждайте къщите си в низините, долините, дето водата може да дойде и да ви завлече. А съграждайте ги по високите места, та като дойде тази вълна, да не ви засегне. Да мине и да си замине.

Та сега се показва и любовта на другите. Всички проявяват съчувствие, отиват да помагат там. И така трябва да бъде. И още повече трябва да бъде. Онова, което ни отдалечава от Бога, от живота - то е безлюбието. Онова, което ни отдалечава от Бога, е неясната мисъл, неясните чувства, неясните постъпки, с които всеки ден

всички хора си служат. И Писанието казва, Бог казва: Обърнете се към Мене! Бог казва: Приемете любовта, новата любов. - В старата любов младата невеста, като й е турено булото отгоре, тя е много добра, по-добра от нея няма. Тя на всички целува ръката и мълчи. Тя мълчи и гласът є не може да чуеш. Но щом се вдигне булото от главата є, и тя вече се проявява.

Та казвам сега: Аз харесвам булото. Това показва започване с Божествената любов и свършване с човешката. Като се махне булото, тогава иде вече човешкото.

Да започнем с Божественото и да продължаваме с него, това е смисълът на живота - вечното опознаване на любовта, която носи вечния живот за всички души.

Отче наш

6,10 ч. с.

34. Утринно Неделно Слово, държано на 2 юли, 1939 г, 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - ясно, чисто. Времето - меко, топло, светло.)

САМООТРИЧАНЕ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 12 глава от Иоана.
Духът Божий
Размишление

Човек с едно ядене не може да се нахрани. Едно ядене топло за през целия живот не държи. Най-малко три пъти ядете на ден - закуска, обед и вечеря. На другия ден пак започва същото и все се повтаря същата работа - 80, 90, 120 години по три пъти ядене на ден. Сутринта какво ядене вземате? Някой си стопля вода и пие чай. Някой българин ще си направи попара; някой американец ще вземе бифтек, месо; някой вегетарианец ще вземе някоя ябълка, круша - през лятото ако е. Казвам: Какъв е смисълът на яденето? Яденето е най-ниската степен, чрез която човек се запознава с материалния свят. Трябва да яде, за да си предостави материала, с който да се изгради нещо. Трябва му този материал. И сега трябва да си го сготвите и сами трябва да го възприемете, да го сдъвчете и после да го изпратите навън във вид на мисъл, на чувство и на постъпка. Тези чувства той ги продава. Мислите, чувствата и постъпките се продават както грънците, шапките, обущата, както ябълките, крушите и други. Кога се е научил човек да продава нещата? Като е излезнал из рая навън. В рая той не знаеше какво нещо е продаването. Там имаше изобилие. Там, дето няма изобилие, има продажба. Всеки иска скъпо да продава. Например, една мома иска скъпо да продаде любовта си. Търси някой княз, тя не иска да се ожени за един овчар. Ако се ожени

за един овчар, ще гледа колко овце има. Ако има 10 овци, тя казва: Не стигат. Иска 100, 200, 1000 и прочее. Ако той е земеделец, тя иска той да има много земя. Ако е учен, тя иска да е най-ученият. Но тези неща са неразбрани. Ние продаваме което не може да се продаде. Един от учениците Христови продаде Учителя си за 30 сребърника. Цял човек го продаде за 30 сребърника, за много малко. Не знаем дали това е вярно, или не. Това е иносказание. 33 - това е числото на заблуждението. Събрани, двете цифри дават 6. А пък числото 6 е число на заблуждението. Например един момък се съблазнява, че една мома е красива, че го е погледнала така някак си и само с един поглед той продава душата си и тръгва подир нея като шашав. Защото веждите є и очите є били черни. Чудят се бащата и майката! Той казва: Така ме погледна! - Очите є били черни. Че какво има в черните очи? Само младият момък, който е виждал черните очи, знае какво нещо са те. Черните очи са очи на заблуждение, нищо повече. Когато човек иска да извърши едно престъпление, търси черни очи, понеже в тъмнината нищо не се вижда и няма кой да те съди. Така че, като правиш едно престъпление - само при черните очи се прави престъпление. И момъкът търси черните очи на момата. И това го счита за голяма любов.

Престъплението какво е, какво значи? Престъплението е първата стъпка, за да дойдеш до някакво познание, което е горчиво, престъпно. Ние казваме "пристъпалник", когато детето проходи за пръв път. В България има такъв обичай, че за простъпалника правят цяло угощение. Някой път ще заколят кокошка, ще направят баница.

Труден е животът в своето проявление. Сега казваме, че е виновата любовта. Да кажем, че любовта е младата мома, която тика момъка в престъпление. Хубавите работи тикат хората в престъпления. Например човек, който е опитал кокошето месо и си е похапвал печена кокошка, само като я види, почва да си въобразява колко е вкусно то. Той ни най-малко не мисли за нейните страдания. Той хване кокошката, откъсне є главата и я опича. Значи, хубавото

месо на кокошката го тика към престъпление. Той мисли, след като изяде тази кокошка, може да придобие нещо. След като е изял кокошката, човек ще придобие онова, което има в кокошката. А пък кокошката никакъв такт не владее. Каквото извади, ще го разрови с краката си. И тя е много неблагодарна. Каквото є дадеш - ще є дадеш една крина жито - тя ще поклъвне и другото ще го остави. Казва: Пет пари не давам заради него. Може след няколко дена да погладува малко - не го оценява. И на хората дай и най-голямата любов - той постъпва както кокошката. Аз съм виждал много мъже, които са били обичани от жените си, но нека да бъда последователен. Да не говорим сега за мъже и жени. Да вземем сега момъка, който е обичал момата, момъкът, който е тичал подир момата и е казвал, че без нея не може да живее, че е готов да се жертва за нея и т.н. А момата на това се смее и казва: Вижте този колко е шашав, тръгнал е като смахнат. Той изявява най-голямата си любов, а тя няма вяра в него. И тя е права. Защо? В света в закона на любовта има едно голямо противоречие. Има един пример. В древността една от големите жрици се влюбила в първосвещеника - един велик адепт, много напреднал. Но той нямал разположение към нея. Тя правела всичко, за да го убеди в любовта си. Тя казвала: Искам да ме обичаш така, както аз те обичам. Той я обикнал така, както тя го обикнала, но в момента, когато той я обикнал така, тя го намразила. И в тази измама той я проклина и тя станала на змия.

Питам сега, ако ти обичаш някого, каква нужда имаш той да те обича? Това е едно от неразбиранията в живота. Ако аз съм изработил една стока и я продавам, то всякога искам да получа нещо в замяна на стоката и което да съответства на стоката. Такава една обмяна съществува между хората.

Но какво подразбираме под думите “аз те обичам, но и ти да ме обичаш”? Седели ли сте вие някой път да мислите, защо трябва да обичате? Аз си обяснявам по следующия начин. Ако ти запалиш един съвременен котел, с който се движат треновете и параходите, ако го

нагряваш този котел и нямаш отдушник за парата, то котелът ще се пукне. Значи ти трябва да любиш, защото иначе ще се пукнеш. Нищо повече. И ако не искаш да се пука котелът, то тогава не подклаждайте котела. Но въпросът с това още не е решен. Ти казваш: Аз го обичам. Да обичаш някого, това е едно лекуване заради тебе. Ти ако не обичаш, тебе ще те сполети едно по-голямо зло. Да обичаш е едно зло, но да не обичаш е два пъти по-голямо зло.

Сега аз искам вие да разсъждавате. Така, както ние разбираме любовта при сегашните условия, при нея се раждат всичките престъпления. Майката, като роди деца, за тях тя може да направи много престъпления. Онази вълчица, която е родила няколко вълчета, вечерно време ще скочи върху една кокошка или ще открадне едно агне; ще скочи върху друга кокошка и ще открадне друго агне и т.н. Двадесет-тридесет години всеки ден по едно агне, значи в годината 365 агнета или кокошки тя ще ги донесе на своите деца от любов към тях. Онази малката птичка за своите деца ще хване по десетина мушички или стотина червейчета и ще ги занесе на своите деца. Сега къде е разрешението?

Въпросът е как трябва да обичаме. Христос е разрешил този въпрос малко другояче. Досега всички, които са обичали, са изяждали тези, които са били обичани от тях. Така е било в старата любов. А пък Христос, като дойде на земята, в новата любов казва: Аз обичам другите не да ги изям, но аз, като ги обичам, искам те да ме изядат. Значи, обратното става. Следователно, ако ти, като обичаш другите хора, искаш да ги изядеш, ти искаш старата любов, в която стават всички престъпления. Новата любов седи в това, като обичаш някого, той да те изяде. И в това изяждане се раждат всички добрини в света. И върху това се гради всичко. Ако тебе не те изяждат, ти не си в новата любов, и като те изяждат, доброто се ражда тогава. Когато те изядат хората, тогава ти ще изградиш доброто. След като хората изядат Христа, той ще влезне в тях и ще ги научи как да любят. Ако ти ги изядеш, те ще те научат, каквото те знаят. Ако изядеш една

кокошка, тя ще те научи да ровиш; ако изядеш една свиня, тя ще те научи също да ровиш. Свинята с муцуната си се е предала на ровене на земята. Та и всички вие се занимавате с ровене навсякъде. Защото свинята рови с носа си - муцуната си, а муцуната е израз на човешката интелигентност, на неговата мисъл и всичко. Ако ти изядеш хората, то те, като влезнат в тебе, ще те научат на това, което те знаят. Ако ти в своята любов не можеш да влезеш в душата на някой човек, то ти не можеш да го научиш на нищо. Ако ти ги изядеш, то ти ще ги научиш на онова, което ти знаеш. Казва някой: Знаете ли, че Иван си купил нови обуща, че Драган си купил парижка шапка, че той носи дрехи от английски плат. Часовникът му е с красива линия. Че какви книги той донесъл. Че какъв апартамент хубав има. Че какви били прозорците - големи, широки. Та какви са стъклата на прозорците му. Пък какво пиано има. Какъв хубав умивалник, парижки. Пък тенджерите какви са. Креватът му е направен от орехово дърво и колко е хубав. А пък възглавниците му с хасе. А пък нощните му обуща, нощната му риза копринена е. А пък банята му каква е.

Питам: Какво е добил човек от всичко това? В тенджерата ти можеш ли да влезеш вътре и да те сготвят? Ти влизал ли си в неговата тенджера, в неговите обуща? Ти бил ли си в кожата на един вол, от която са приготвени обущата? И ние се хвалим с тези неща. Когато ги турим на краката си, казваме: Отлични са тези обуща! А когато се е драла кожата на едно животно, ти какво трябва да мислиш? Трябва да мислиш: Колко е пострадало това животно заради мене - за да ми запази краката от острите камъни, които могат да наранят краката ми.

Та казвам: Кое е онова, в което седи любовта? Ако живеем по стария начин, ние ще имаме това неразбирателство в живота, което съществува сега, и животът ни ще бъде несносен. Само когато човек почва да се жертва, тогава ще влезне в един нов свят. Често вас ви е страх да се жертвате. Всеки, който се пожертва, казва, че трябва да

умре. Но при умирането ти ще влезеш в един особен свят. Ти като не се пожертваш, не можеш да влезеш в света на любовта. Само като влезеш в света на любовта, ти можеш да я намериш. Човек, който разглежда любовта отвън, за него това е един вид, а пък като я разглежда отвътре, за него тя има друг вид. Ако ние разглеждаме Бога отвън само, то ние Го разбираме по един начин. И там се ражда злото. Но ако Го виждаме отвътре, тогава ние Го възприемаме отвътре, тогава Той ни научава на смисъла на нещата и почва да ни учи как трябва да живеем. И ако не влезне Бог в нас, ние не можем да живеем както трябва. Трябва да имаме един модел за това. И Христос казва: Аз и Отец ми ще влезнем и ще направим жилище във вас. Ако думите ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в мене, тогава и аз ще ви се изявя. - Изявяването ще покаже каква е тази любов, с която ние трябва да се проявим.

Аз съм ви привеждал и друг път примера за онзи светия, който търсил 30 години Христа. Той бил един римлянин, патриций и той се оттеглил в едно пусто място и се предал като голям светия. И всичките му дрехи съвсем се окъсали. Той оголял и си казал: Как ще изляза пред света сега? Веднъж му донесли един хубав костюм - римски, хубава шапка, хубави обуща. Донесли му и хубаво ядене. Но в този ден един млад човек, който искал да се жени, а нямал дрехи, идва той при светията и казва какво иска. Светията погледнал себе си, погледнал и новите си дрехи и мислил какво трябва да прави - себе си ли да облече, или този момък, който иска да се жени? Той му дал дрехите си. А хлябът, който донесли на светията - идва при него една бедна жена с децата си, която нямала хляб, и той дал хляба и яденето. Оставил само едно малко парченце от хляба. Но една мишка излязла от дупката си и той є хвърлил това парченце хляб. Мишката го взела и го занесла в дупката си. Той се замислил и се търкулнали две сълзи от очите му. И той казал: Нищо нямам пак. И дрехите отишли, и яденето отишло, и всичко друго отишло. И той нищо не разбрал. Но в

този момент се явява Христос и тогава той, като пожертвал всичко, разбрал смисъла на живота. Разбрал, че тази храна идва отвътре вече.

Та казвам: Докато в нас двете сълзи не потекат от очите ни, че всичко е изгубено, ние не можем да имаме постижения. Докато ти се държиш за своята тъща, за баща си, за майка си, за приятелите си, за народа си, и за себе си най-после, ти не можеш да имаш постижения. И като се отречеш от всичко това и се решиш да служиш на Бога, тогава ти ще разбереш любовта, която отвътре в тебе ще работи. И Писанието казва: "Бог е Дух и които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят." Това е най-хубавото служене! Ако така живеем, какво ще стане с нас? - казват хората. Чудни сме в нашите разсъждения. Че сега както живеем, какво става с нас? Идете на гробищата. Вие казвате: Така, както сега служим, ще бъдем нещастни. Че както сега живеем и служим, не сме ли нещастни? Обаче, ако служим по новия начин, смърт в къщата ни няма да има и всецяло ще разрешавате въпросите си. А пък сега отчасти ги разрешавате. По новия начин на любовта ние ще се освободим от страданията. А пак по старата любов, ако остане, ние ще имаме сегашните противоречия, които съществуват в света. И по никой начин вие не можете да примирите хората, ако не приемете учението на любовта. По никой начин така светът не може да се преобрази. Ако не приемеш учението в себе си, ще имаш борба в себе си. Някой път всеки от вас се бори, не знаете как да постъпите и какво да правите. Борите се с онова свое чувство дали да обичате хората, дали да обичате другите и кого да обичате повече, да престанеш, да не обичаш никого. Как ще разберете това? И себе си няма да обичаш по външен начин. Кого ще обичаш? Ако обичаш тялото, това тяло един ден ще се разкапе. Кое е онова, което трябва да обичаш? За да обичаш нещо, то трябва да е нещо, което да е постоянно и да не се изменя. Ако ти обичаш един човек и той се изменя спрямо тебе, питам тогава: На каква реалност или на каква база седи тази любов? Тя е неразбрана тази любов. В любовта се подразбира онази цена, която в цялата вечност не може да се измени

и освен че не се изменя, но нейната цена се увеличава. В любовта животът се увеличава постепенно. Казано е: “Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, когото си изпратил.”

И в новата любов ти трябва да виждаш Бога във всичко, в цялата природа. Не отвън, но вътре, вътре трябва да чувстваш Бога. При новия начин на любовта, ти като имаш любов, то всичко в природата ще ти говори. На Христа казваха: Благословен, който иде в името Господне. И веднага след това Христос казва: “Ако те млъкнат, тези камъни ще проговорят.” Тези камъни - това са спящи души. Един ден, когато дойде любовта, те ще се пробудят, те спят сега. Виждате един човек спи сега, понеже душата му е извън неговото тяло. Неговата душа ходи в другия свят, отдето е дошла. И когато човек се събуди, душата се връща в своето жилище, отгдето е излезнала - връща се в тялото си. Защото на служба е душата - като един чиновник. Ние сме на земята, за да изпълним Волята Божия. Един директор на банката, като служи 30 години, уволняват го и го пенсионират. Дадат му 3-4 хиляди лева пенсия и той си прекарва последните дни не като директор, но като екс директор. Но важно ли е директорството? Не е важно. Важно ли е тялото? Не е важно. Като излезнеш от тялото си, ще бъдеш пенсионер и ако си служил като добър директор в тялото си, като отидеш в невидимия свят, ти си пенсионер и ще ти дадат 3-4 хиляди лева заплата и ще живееш добре. А пък ако не си служил добре, ти горе ще бъдеш без пенсия и ще ходиш да търсиш нова служба. Та единственото нещо, което може да гарантира нашия бъдещ живот, е любовта. Без любовта животът не може да се гарантира. Това е новото схващане на любовта, която жертва всичко, за да намери Бога. Ние трябва да пожертваме всичко, за да намерим Бога. И като намерим Бога, ние ще влезем в целокупния живот и тогава ще намерим смисъла на нещата. И тогава навсякъде, гдето минеш - и като ядеш, и като спиш, и пр. - навсякъде ще има смисъл, ще намериш дома си. И апостол Павел казва: Онова, което Бог е

приготвил за онези, които любят Бога, нито око е видяло, нито ухо е чуло. - И ще бъдеш в един свят между братя и сестри, които ще имат една такава любов, каквато ти очакваш. И ти ще бъдеш към тях с такава любов, каквато те очакват. Ти ще бъдеш към тях такъв, какъвто те очакват. И те ще бъдат към тебе такива, каквито ти очакваш. А пък ние сега сме един към друг такива, каквито не трябва да бъдем. И там е всичката мъчнотия. Едного обичаме повече, а другиго - по-малко. Когото обичаме повече, даваме му повече. А когото обичаме по-малко, даваме му по-малко. А когото никак не обичаме, нищо не му даваме. Хората търсят любовта по единствената причина, понеже чрез любовта се добиват благата в живота.

В новото схващане - не само в схващането, което вие сега знаете - вашата любов трябва да мине от смъртната любов в безсмъртната. От любовта към себе си и от любовта към ближните си трябва да минете в любовта към Бога. И тогава Бог във вас ще създаде едно ново общество. Ближният ви ще се прероди и вие ще се преродите. И Писанието казва: “Ако не се родите изново...” Значи, след като възприемем Божията любов, тогава отново ще се родим. И тогава ще станем деца на Царството Божие. И ще бъдем готови да разберем вътрешния смисъл на живота. Само тогаз ще бъдем готови за онова, което търсим. Да не се вижда трудно за вас. Защото това е една неизбежност. Никой досега не е влезнал в Царството Божие, който не е пожертвал себе си. И вие не можете да влезнете в Царството Божие, ако не пожертвате себе си. Това е вратата. Царството Божие не може да се отвори за вас. Христос казва: Който не обича мене повече от майка си и баща си и който ненавижда своя живот, не може да бъде мой ученик. - Тези неща ние ги знаем, но сега трябва да ги приложим. Трябва да изучавате какво нещо е самоотричането. Например, трябва да знаете, когато някой човек иска да ви обиди, какво трябва да направите. Станете глухи! А когато иска да ви каже една хубава дума, тогава да си наострите ушите, да бъдете чутки, да можете да чуете хубаво.

Та сега трябва да бъдете глухи за злото, а с такова чутко ухо за всяка една хубава дума, колкото и да е малка тя. И да я запишете във вашето календарче. Вие нали си имате календарче, където си записвате някои неща? Всяка една хубава дума ще я запишете там. Същото се отнася и за зрението. Като дойде да видите нещо лошо, да си затваряте очите. А пък за добрите неща - да си отваряте очите на четири. И ушите си, и очите си, и устата си, и всичко за доброто да се отвори на четири. Само така може да бъдете носители на онова великото учение, което сега иде. Този е пътят, по който Бог може да ни се изяви. Ако приложим Словото на Бога, Бог ще ни се изяви. Ако не го приложим, то ние ще разберем Бога отвън. А ако приложим Словото, тогава Бог ще ни се изяви отвътре. И тогава и външният свят ще стане за нас достъпен.

Отче наш
6,15 ч. с.

35. Утринно Неделно Слово, държано на 9 юли 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - чисто, ясно. Времето - тихо и топло.)

СЛУГИНЯ НА БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
Духът Божий
Размишление

Ще прочета 12 глава от Иоана - Евангелието на любовта. Едни го четат като любовно Евангелие, а други го четат като обикновено Евангелие. “Защо да се не продаде това миро за триста динарии, и да се дадат на сиромасите?” (5 ст.) Сиромасите - хора на безлюбието - всеки ден ще ги имате, защото хората на любовта рядко се срещат. “А фарисеите рекоха помежду си: Видите ли, че нищо не ползувате? Ето, светът отиде след него.” (19 ст.) Много са прибързали. Те мислили, че ще отидат всички след Него, а пък ето, вече 2000 години и всички не са отишли подир Него.

В начало бе Словото

Какво е предназначението на сиромаха? Какво е предназначението на богатия? Сиромашията е една длъжност. И богатството е една длъжност. Мнозина, като разглеждат, виждат, че сиромашията не им се харесва, понеже нямали никакъв приход. По това се отличава, че е без пари. А пък при богатството отвсякъде иде. Богатството прилича на едно езеро, дето всички реки се вливат. А пък сиромашията прилича на едно езеро, отдето всичката вода излиза навън. И досега човечеството още не е разрешило въпроса за сиромашията. Хората не искат да бъдат сиромаси. Всички искат да бъдат богати.

Един еврейски проповедник, като чел няколко мои беседи, казал, че намерил само две думи, които разбрал. Че повече не трябва да

разбере. Кои са двете думи, които е разбрал? Значи моята беседа засегнала и неговия ум и неговото сърце - две думи разбрал той. И аз това искам. Аз не искам повече. Като почнат да работят умът и сърцето, това е вече достатъчно. Той искал да каже, че нямало нищо за разбиране. Другите работи са безпредметни за него сега.

Когато вие се влюбите, когато някой млад момък се влюби в някоя мома, кое е важното в момата? Нейните дрехи, украшенията, пръстени, обуща и прочие - те са важни. Но кое е най-важното в момата в дадения случай? Нейният ум и нейното сърце. А пък дрехите при един отличен ум и сърце са намясто. А пък без ум и сърце не са намясто. Когато умре някой човек, когато излезнат от него умът и сърцето, тогава го тургат на една благородна носилка и го носят четири души и казват: Ето един човек, който не разбира двете думи.

Най-първо, когато вие изучавате Божественото Слово, то трябва да апелира на вашия ум. Ако едно слово не внася светлина в ума ви, то не иде от Бога; ако едно слово не внася топлина в сърцето ви, то не иде от Бога; ако едно слово не внася сила в ума ви и не внася мир в сърцето ви, то не иде от Бога. Ако слушаме някой философ, той казва: Всяко нещо си има причина. Каква причина има да си сиромах, или каква причина има да си богат? Казват за някого: Той има голяма заслуга. Чудна работа, аз не разсъждавам така. Че който е сиромах, трябва да има заслуги. Само със заслуги може да стане човек сиромах. Само със заслуги човек може да стане богат. Ти ако със заслуги не можеш да станеш сиромах, ти със заслуги и богат не можеш да станеш. Сиромашията предшества богатството. Чувствата са предшественици на човешкия ум.

Нима мислите, че онази мравка, която седи в този мравуняк, е някой голям философ? Аз виждам, че никаква философия няма тя. Тя си извежда децата навън, изнася ги от едно място и ги туря на друго. Погледнеш, целия ден пререждат мравуняка в една малка купчинка. И след хиляди години този мравуняк не е станал по-голям. Те имат

философия, че една малка сламка, шушка не трябва да е на едно място в мравуняка и я преместят на друго място. Та вземете и съвременните хора. Какъв е последният модел на шапките? Накривена на едната или на другата страна. Обущата трябва да бъдат остри или тъпи. Имате френски, американски, английски и български цървули. Цигуларите, като свирят, се питат как трябва да се държи цигулката и колко да я стискат отдолу под брадата. Учителят по цигулка всякога ще поправи ръката ти. И хубаво е това. Човек може да знае много добре да държи цигулката си и ръката си, но не може да свири. Хубаво е човек да знае как да държи цигулката, лъкът и ръката си. Не е лошо това. Но това не е същественото, това са второстепенни неща. А пък някой, гледам, че не държи цигулката както искат, като я хване - криво някак си, но тон има в нея. И умът му, и сърцето му тон имат.

Сега искам да ви кажа едно нещо ново. Защо страдате? Защото не разбирате сиромашията. Защото сте недоволни, затова страдате. Защо по някой път се измъчва умът ви? Защото не разбирате богатството. Човек като стане богат, той пощурее.

Един турски хамалин в Цариград си взел един лотариен билет и му се паднал един английски параход на лотарията. И като го въвели в парахода, той полудял. И съвременните богати хора полудяват. И като полудее, той си купи един автомобил, хване един шофьорин, който не знае как да кара. И той бухне автомобила някъде! Или като забогатее, той ще си направи някой апартамент. Ще хване някой, който не знае как да го направи и тази къща ще го затисне. Като стане богат човек, той трябва да се запознае най-първо с най-умните хора в света; той трябва да се запознае с най-добрите хора в света, с най-силните хора в света, с най-щедрите хора в света. Ти трябва от единия до другия край да търсиш щедрите хора. Четири-пет години ще ходиш да търсиш, да видиш какви хора са щедри. И после четири-пет години ще търсиш милостивите хора, да видиш какви са тези хора. Трябва да имаш обект. Питам сега: Ако трябва да изучавате десет живи добродетели и за всяка една добродетел ако посветите по

четири години, то трябват ви 40 години да ходите в света да ги търсите, да ги срещнете, да се разговаряте с тях. И след това ще почнете да прилагате това, на което те са ви научили. Да внесете нещо в живота си вътре.

Знаменитият Питагор е седял и чакал 20 години при египетските пирамиди. Учен човек бил той. Египтяните са имали крайно недоверие в гърците. Толкоз голямо недоверие, че единственият грък, когото са приели в школата, 20 години са го изпитвали. После и няма да ти говорят. Ще седиш и ще чакаш. Ще ти дадат такива обикновени работи. Питагор е прекарал 10 години в Палестина и след това се върнал в Гърция. И Питагоровата школа не е успяла, понеже той от своето престояване 10 години изял. Трябваше 40 години, а пък 30 като прекарал, не стига. И отишъл в Гърция и образувал една школа. И понеже на посветените не позволявали да се женят, той щом се оженил, закъсал вече. Той се оженил и затова школата му изгориха и учениците му се подсмиваха. Вие ще кажете, че женитбата - това е богатството; да не се жениш - това е сиромашията. Че ти трябва да изучаваш школата на сиромашията и тогава да влезеш в школата на богатството. А пък някой изведнъж, без да е свършил школата на сиромашията, влиза в богатството. И като този турски хамалин полудява.

Сега ще ви наведа един пример. На един човек му била мирна главата. Но по едно време, най-първо влиза в главата му мисълта, че той е адепт, че е посветен вече и че е свършил вече своята еволюция. И той търсил една красива мома за другарка. И много отлична идея имал той. Но след като я намерил, той є станал стражар, почнал да ходи да я наблюдава какво прави. Дойде си тя вечерта, той я пита: Ти днес с кого се срещна? Тя му казва: Срещнах един доста красив човек. Той я пита: Какъв беше? Тя му казва: Един млад. Той пак пита: Мустаци имаше ли? - Имаше. - Очите му какви бяха? - Черни. - Ами устата му? - Червени. - А пък ръцете му? - Доста гладки и хубави. - А

на всеки неин отговор той все казвал: Хъм, хъм, разбирам. Защо пита той кого тя е срещала?

Сега да ви наведа един пример. Бог, който е толкова съвършен, е направил всички хубави работи в света, а вие и богати, и сиромаси сте недоволни. Учениците на сиромашията и на богатството са недоволни от това, което Бог е направил, а вие сте недоволни от богатството, което имате. Един милион имате, но не сте доволни, понеже вашият съсед има два милиона. Или вие сте недоволни, че вашият съсед е повече сиромах от вас, понеже той, като е по-сиромах от вас, а вие сте по-малко сиромах, иде да ви безпокои и иска от вас пари и други неща. Той казва: И аз съм сиромах като тебе, но ти не си толкова сиромах като мене. - Сиромах от сиромах проси. - Че от тебе какво проси този сиромах? Проси от твоята сиромашия. Дай му, което иска. Казват, при Иова, когато изпаднал съвсем и тялото му било покрито с рани, отишли сиромаси да просят. Той нямал нито пари, нито овце, нищо нямал, не останало нищо от онова, което имал. И като просили, той горкият от своите мъчения, понеже в раните му имало червейчета, изваждал и им давал по едно червейче от своите рани. И това червейче се превръщало в златна монета. Месоядците идвали ден след ден и Иов благодарение на това, че давал червеите, се освобождавал от тях, като помагал на другите хора. Той боледувал само докато раздал всички червеи и казал: Няма вече какво да давам. Като казал "Няма вече какво да давам" - и тогава оздравял. Този анекдот можем да преведем така. Всички онези несъобразности в нашия живот са червеи. И кой обича червеите? Човек обича ли един недостатък? Извади го и го дай навън. Един недостатък трябва да го изпъдиш някъде навън. Ще го изпратиш някъде да стане съвършен. Има недостатъци в човека, които са останали от миналото съществуване. Дойде някой път някой човек и ти не можеш да го търпиш. Или да допуснем, че ти вървиш по път и бръкнеш в джоба си, за да дадеш някому, който има нужда. Но като бараш, ти виждаш, че си извадил 10 лева. А този човек е от сиромасите. Но ти пак ги

туриш в джоба си тези пари и търсиш по-малка сума, за да я дадеш. Ти не си от сиромасите. Дай навън десет лева, за да се освободиш. Докато ти вярваш, че парите са едно велико благо в света, без което не може, ти си на крив път. Ти трябва да считаш, че парите са едно голямо бреме, от което трябва да се освободиш. Зарадвай се, че джобовете ти са празни. И като отвориш кесията си и видиш, че имаш златни монети в нея, то ти се освободи от тях. Не да ги хвърлиш. Ако ги хвърлиш на земята, ще дойде нещастието върху тебе. Но като дойде някой приятел и проси, ти трябва да благодариш, че този човек проси от тебе. Извади кесията си и дай. Казваш: Как да го разбираме това? Струва ли си? Извади ги от кесията си и ги дай на някой нещастен човек, който дойде при тебе. Ти казваш: Как да ги дам, толкова време съм работил за тях. Ти си работил за злато - това е едно друго заблуждение. Вие не създадохте златото, други го създадоха. Има същества, които със своя ум в миналото преди хиляди векове създадоха златото. Вие знаете ли какво са турили те в златото? И вие се ползвате от него. Когато ви вземат златото, те ще ви кажат: Ще бъдете така чисти, както златото - да не се изменя вашият характер. И като намерите златото, трябва да бъдете като него, като златото чисти.

Като намерите желязото, какви трябва да бъдете? Остри като нож. И като дойде някой недостатък, изведнъж отрежете главата му, без да ви мръдне окото! Всеки един недостатък, който имате в себе си, като дойде при тебе, с ножа си ще се освободите от него. И вие ще приличате на онзи грък - той бил голям герой. Веднъж, една вечер той пътувал както гръцките мъже с фустанела и въоръжен. И вижда един чукан и наоколо бъз. В тъмната нощ той мислил, че чуканът е някой човек и му казва: Бягай оттам, един герой грък ще мине. Но онзи не се мръдвал. Гъркът казал: Гъркът знае и да заобикаля, и да мине от друго място. На сутринта той видял, че това не са хора, а чукан и бъз. И като извадил ножа и сече горкия този бъз. Кое е това бъз? Вечерно време вие се намирате пред един високопоставен господин. Вие го

намирате богат и веднага вземете особено положение спрямо него. А пък като го намерите сутринта, че е сиромах, че не е такъв, какъвто си го мислехте, и ти почваш да режеш на общо основание, както бъза. Ти имаш слуга вкъщи - режеш го като бъз. Този грък реже бъза, а господарката налага слугинята. Ако тая, която є е слугиня, беше една княгиня, господарката не щеше да я реже. Мислите ли, че ние разбираме Божия закон? Дойде някой учен и ние изведнъж вземем една поза. А пък дойде един невежа - вземем друга поза. То е същото нещо.

И какво се крие в написаната книга? От написаната книга вие ще се учите какво е писал онзи, който я е писал. А пък ненаписаната книга е бяла книга. И в тая сиромашка книга вие ще пишете нещо. Вие ще пишете най-хубавото, което вашият живот може да създаде. И ако срещнете един невежа, един сиромах, който има нужда от вас и ако вие не можете да напишете в неговата душа, вие не сте разбрали живота. Че това е предметно учение за вас. Написаната книга е за онзи, който я е писал. Написаната книга повдига онзи, който я е писал. А пък ако ти искаш да прогресираш, ти трябва да напишеш нещо. Какво ще напишеш? Ти ще му кажеш така, както Христос е казал: Аз съм пътят. Като срещна сиромаха, ще му кажа: Аз съм път, истина и живот. Който дойде при мен, няма да го изпъдя. Значи в този момент ти трябва да станеш проводник на Христа, т. е. да оставиш Христос да се прояви чрез тебе.

Питам сега: Вие, всички тези, които са дошли при вас, приехте ли ги? Всички тези, които са ви обичали досега, оценихте ли ги? Всички тези, които са ви направили някаква услуга, каква да е, поблагодарихте ли им? Не.

Когато Полша водеше преговори още с англичаните и с русите, русите предлагаха на Полша руските войници да минат през Полша. А пък Полша каза: Руски войник не може да мине през Полша. А пък сега какво е? Ако руски войник не може, германски войник може.

Аз вземам сега нещата и ги изяснявам принципиално. Ако ти не допуснеш войника на доброто да мине през твоята държава, войникът на злото ще дойде. Предметно учение е това. Щом дойде Русия, пусни войниците да минат през държавата ти. Нищо повече. Щом войниците на любовта дойдат, пусни ги. Защото ако не пуснеш войниците на любовта да минат през твоята държава, непременно тези на омразата ще дойдат. Ти казваш: Какво е искал да каже Христос? Защо се случват тези работи? Това е предметно учение. Народите се учат сега. Англия ще си учи урока. Тя има много да учи. Тя е била богата. Тя е една голяма държава. Трябваше да даде свобода навсякъде. А пък тя дава свобода, но кому и на кого? Когато е по нейните интереси - дава. И тогава е щедра. А пък дето не е по нейните интереси - не дава. А пък сега работата се изменя. Един англичанин написа една книга: "Онова, което не достига на англичанина". Има нещо, което не му достига.

И аз ви казвам сега: Онова, което не достига на сегашния окултист, е новото учение. Някои казват: Аз съм от новото учение. Аз не искам да имаш само една философия, една табела на новото учение. Сега не е за упрек, не е време само за философия, но ние имаме една задача. Ние трябва да разбираме положението, в което Бог ни е поставил. Важно е да изпълним Волята Божия така, както Бог изисква. Трябва да дадем свобода на Бога вътре в нас. Първото нещо е, че човек трябва да даде в себе си абсолютна свобода на Бога да работи - да даде свобода на Божественото, което има в себе си. Да не правиш ограничение на Бога в себе си, да не протестираш. Сега колцина от вас има, които да не протестират? Често някоя сестра слушам да казва: Защо ми даде Господ този мъж? Слушам един мъж, някой брат да казва: Защо ми даде Господ тази жена? Че какво трябваше да ти даде? Преди години един брат дойде и казва: Дотегна ми да живея с тази жена. Искам да я напусна. Казах му: Искаш ли да се жениш пак? Той каза: Разбира се. Казах му: По-добра от нея няма да намериш. Тази, която ще вземеш, ще бъде по-лоша. Няма да намериш по-добра.

Той ми отговори: Какво да правя тогава? - Дръж тази жена, която имаш сега.

Благодари на Бога за онзи мъж, когото не обичаш и благодари на Бога за оная жена, която не обичаш. Там е силата! Да обичаш тази жена, която те обича - това не е мъчно, това е по-лесно. Но да обичаш тази жена, която не те обича - там е силата. Благодари на Бога, че имаш една жена, която не те обича, понеже тя ще те научи на много работи.

Благодари на сиромашията, тя ще те научи на нещо. И богатството ще те научи на нещо, но и сиромашията ще те научи на добродетели. И богатството може да те учи, но трябва да си свършил сиромашията. Под тези думи разбирам следното: когато човек в сърцето си е всякога благодарен. Аз наричам благодарността сиромашия, защото богатството, което е на земята, е наше богатство. Ние не сме сиромаси. Сега някои от вас мислят, че са сиромаси. Но да си представим, че някой ви дава 200 000 лева, но с условие да ви извади двете очи. Да кажем, че някой може да го направи. Иска да направи този опит. Че ти да видиш слънцето - това струва много повече от 200 000 лева. Да видиш звездите също струва повече от 200 000 лева. И ти, богатият човек, седиш и си нещастен. Казваш: Никой не ме обича. А как ти си обикнал, че никой не те е видял? Казваш: Никой не ме обича. Че там е хубавото. Като не те обича никой - ти да обичаш. Там е геройството. Като те обичат е лесно, но да обичаш, когато никой не те обича - там е силата. Мен ми трябват хора, които никой не ги обича. Ако привлека аз тези, които обичат или които са обичани, ще причиня страдания на другите. А пък при вас да дойдат тези, които никой не ги обича. Онези нека седят при своите си. А при вас да дойдат тези, които никой не ги обича. Ще кажеш: Аз такъв човек търся от 20 години. Търся да намеря някой човек, когото никой не го обича. И аз не съм обичал досега. И тъкмо двамата се намерихме. - Аз, като говоря това, нямам предвид никого. Разберете в

най-добрия смисъл нещата. Нямам никаква умисъл, без никаква примеса за никому. Аз вземам нещата в най-хубавия им смисъл.

Дойде вечерно време и се блъсна о някого. Вечерно време е. Аз се блъсна о този, о онзи, но не че го искам. След това си туря вече пръста напред и внимавам, и все в съзнанието си съм буден и гледам да не се блъсна някъде. Когато дойде светлината на Любовта, няма да има блъскане. Понеже сме още в тъмнината, има блъскане.

Когато дойдете до един човек, който казва “Мене никой не ме обича”, този човек е излязъл от областта на блъскането. При сегашното разбиране на любовта, щом те обича някой - това е робство. Това е идеята. Той като те обича, става ти стражар и тръгне подир тебе. Ако двама те обикнат, двама стражари има; ако трима, четирима те обичат - и толкова стражари има. И всеки наблюдава къде ходиш.

Един американец среща една англичанка и казва: Имаш ли някаква опитност? - Каква? Той казва: Има ли да те обича някой? Тя му казва: Защо ме питаш? Че аз от такива бягам. И сега съм на път, бягам. - Та и ние, съвременните хора, при съвременното разбиране на любовта страдаме от голямата обич, която светът има. Аз наричам това онази неестествената любов. Това е едно ядене, една храна, която няма хранителност. Няма качествата на хранителността, но има вкус. Външно тя е примамлива, но като я изядеш, имаш неразположение, разстройство. И казваш: Още веднъж не ядвам!

Сега съвременната любов трябва да я направим слугиня. Аз не искам да изхвърляме съвременната любов. Ние сме я направили господарка на себе си и каквото тя ни заповядва, ние вършим. А в бъдеще съвременната любов трябва да я направим слугиня на Божествената любов. В това е решението на въпроса. Трябва да ги примирим и като направим съвременната любов слугиня на Божествената, светът ще се оправи.

Отче наш

Богатият - това е вашето сърце. Сиромахът - това е вашият ум. И затова сърцето трябва да пожертва всичко за бедния, за да могат и двамата да се повдигнат.

6,10 ч. с.

36. Утринно Неделно Слово, държано на 3 септември 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев. (Небето - чисто, ясно. Времето - тихо, звездно, топло.)

ЕДИНСТВЕН ЦЯР

Добрата молитва
Духът Божий

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея
В начало бе Словото
Размишление

В цялата глава, която прочетохме, Христос изнася едно ново понятие. Кои са близки и кои са онези връзки, при които хората могат да бъдат близки едни с други? От гледището на земния живот майка, която ражда детето, му е майка; и баща му е майка един вид. Онези, които се раждат сега от същата майка и баща, минават за негови братя и сестри. Христос не приема това за основа. Той казва, че майка е само оная, която изпълнява Волята Божия, която служи на Бога. Че майка, брат, сестра са само онези, които изпълняват Волята Божия, които служат на Бога. Няма да се впущам повече в това. Казвам: Какво роднинство може да има между двама, които не се обичат и какви връзки може да има между хората, които не служат на Бога? Защото Бог е единствената връзка в нашето съзнание. И когато се говори, че на човека не било забранено да яде месо, но му било забранено да употребява кръв, това е било, понеже считали, че в кръвта бил животът. И затова не било позволено да се яде и употребява кръвта за храна.

Какво трябва да се разбира под думите "Божественото по никой начин не трябва да се разваля"? Защото след като ти дадат един плод, например един орех, и ти го изядеш, какво ще се ползваш само от един орех? Ще го изядеш и ще се свърши. Но ако го посадиш, той след години може би ще ти даде орехи за през цялата година и ще имаш с какво да се храниш.

Да, Божественото трябва да се насади в самия човек. Христос е дал една формула: “Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.” Ако буквално се тълкува това, тогава ще вложим в тези думи едно значение, което не е вложил Христос. Той дава едно малко тълкуване със следните думи. Той казва: Плътта нищо не ползва. Словото е, което ползва.

Малцина хора има, които разбират как е произлязъл съвременният език. Вземете думата “хляб” на български и думата “хляб” на турски, немски, италиански, френски, арабски, санскритски език - все е с различни имена. Може да се попита защо хляб няма едно име, а толкова много имена. Арабите за камилата имат хиляди имена. Понеже тя им е била толкова приятна, че през разните поколения за тази камила какви ли не имена са турили. Нали един баща казва на своето детенце: пиленцето ми, агънцето ми, гълъбчето ми? Аз съм чувал мнозина да казват: Моята крушка е това. Аз съм слушал баща, който казва за детето си: Моето прасенце. Или в ума на бащата седи друга идея. Ако ви каже някой думата “Ба”, какво ще помислите? “Ба” е стара дума и има смисъл. Или ако ви каже някой “Аа!”, какво ще помислите? С тези звукове българинът се учудва чрез този знак. Но “А” е цяла една дума в първоначалния език и сега почват да я изследват. И намират, че “А” е означавало вода, а пък “Ба” означавало “слово”, “дума”. И сега, когато изучават старите езици, които не се говорят, намират в тях думата “А”, думата “Ба”. И как се е писала думата “А”? В клинообразна форма. А сега означава първата буква, с която ние започваме.

Та казвам: Нещата имат значение за онзи, който ги разбира. Ние говорим за любовта, но колко е мъчно човек да разбере любовта и да остане устойчив в нея. Колко лесно се губят човешките чувства! Някой път, когато сте в приятно разположение, вие чувствате, усещате под лъжичката ви нещо топло, приятно. Това място го наричат сърцето на човека. То е в слънчевия възел. Там чувства човек и това, което чувства човек там, то е вярно, то е по-вярно от това,

което мисли. Това, което чувства човек, някой път го изгубва. Някой път човек изгубва приятното чувство в слънчевия възел. Някой път човек чувства, че има нещо там, нещо грубо, студено и тогава целия ден е в нервно разположение. Щом се измени това състояние, човек става весел. Щом се измени естественото състояние на слънчевия възел, човек е недоволен, кисел, очите му са свити, лицето му е сбръчкано и дето ходи, само си пуска пояса и само чака някой да го настъпи. И става като един мъж, който е много взискателен към жена си, която е много добра, и иска да я бие. Или прилича на някой съдия, който иска да намери някоя вина в подсъдимия.

Една вечер жената видяла, че Кокошката (Плеядите) е на средата на небето. Мъжът казал: Я ми сложи масата под Кокошката. А после казал: Не виждаш ли, че Кокошката може да ми оцапа яденето? Защо слагаш масата под Кокошката? Жената му казала: Тая кокошка е толкова далече, че нейните извержения за хиляди години не могат да стигнат земята. Той казал: Ти така мислиш. Тя казала: Така си е. И понеже тази кокошка, която Господ направи горе на небето, е много разумна, тя не пуска никога тези извержения, които пускат нашите кокошки в курника. Мъжът є казал: Много си умна.

Някой път си задават въпроса: Защо Господ създаде света така? Как го е създал? Вие питате: Защо хората не ме обичат? Един важен закон има в света. Никога не можеш да бъдеш обичан в света, докато не си обичал. Щом обичаш, вече можеш да очакваш да те обичат. Но иначе е невъзможно. И когато говорим, че трябва да обичаме Бога, това се основава на този закон, понеже Бог е единственото същество, което най-първо ни е обикнало. И Писанието казва: Когато ние бяхме грешници, Бог ни обикна. И едва ли ще се намери някой, който да умре за някой праведник. А пък Апостол Павел казва: Когато ние бяхме грешници, Христос умря за нас. И Писанието казва: “Бог толкоз възлюби света, че даде своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен.”

Сега другата страна е, че ние на земята искаме да бъдем щастливи без любовта. Някой казва: Мене малко ми коства дали ще ме обичат, или не. - Всеки човек, който не люби, е осъден на смърт. Осъден е на смърт, понеже Бог е същество, което люби. И Той е, Който има в себе си вечния живот. И казва: Който ме люби, възлюбен ще бъде и ще има живот.

Не можеш да имаш Божието благословение, ако ти не обичаш. И бащата винаги е доволен от сина си, който прилича на него. И синът, който не прилича на бащата, бащата не го обича. И дъщерята, която прилича на майка си, майка є я обича. Обични деца са тези, които обичат. И обични майки са тези, които обичат.

И казвам: От гледището на любовта - любовта е, която може да поддържа живота. Щом човек изгуби любовта, той вече постоянно умира. И ние виждаме, че хората умират. Те умират от безлюбие. Всеки един човек, като няма вече на земята кой да го обича, той умира. Един човек, докато има един да го обича, той живее. И ако няма нито един да го обича, той умира. И защо умират хората? Защото не ги обичат. И като се ражда някой, има кой да го обича. И затова се ражда. Та хората идват на земята, като ги обикнат. И като ги разлюбят, заминават си от земята. Така седи въпросът. И тогава на небето не можете да отидете, докато не ви обичат там. Някой казва: Искам да отида в онзи свят. Че как ще отидеш в онзи свят, като не те обичат там? За да отидеш в другия свят, трябва да има един да те обича. И ти трябва да имаш кого да обичаш.

Разправя един от английските проповедници - Муди. Той казва: Едно време ми проповядваха за небето, за Господа, за ангелите, а пък Господа не съм Го виждал. Това беше нещо непонятно за мене. Чудех се какво нещо е Господ, какво - ангелите, какво нещо са светиите. Но умря майка ми и почнах да мисля за Бога, за ангелите и майка ми. Умря и баща ми и почнах да мисля за Бога, за ангелите, за майка ми и баща ми. После умряха и други близки приятели и вече имах

стотици, стотици, които ги познавам и които са горе. И ми се поиска да отида там.

Кои са онези, за които живеем? - Онези, които ни обичат и онези, които ние обичаме. Толкова души са си заминали за онзи свят. Бащи, майки и други умират. Когато говоря за онзи свят, онзи свят аз го наричам света на любовта, защото има и друг свят - на безлюбието. За мен има два свята: един свят организиран, съвършен - той е Божественият свят, а пък другият е несъвършен, неорганизиран свят. Когато говоря за физическия свят, подразбирам света на безлюбието. И смъртта съществува в безлюбието, съществува в неорганизирания свят. А пък любовта е в организирания, съвършения свят. За мен има два свята. Един свят организиран, съвършен свят - той е Божествения свят. А пък другия свят е несъвършен, неорганизиран. Законът е: Понеже Бог е Любов, този съвършеният свят се стреми към несъвършения, за да го повдигне. И несъвършеният свят има стремеж към съвършения. Когато се говори в Писанието за Духа и плътта, там законът е същият. Плътта е неорганизираният, несъвършеният свят, а Духът е съвършеният, организираният, Божественият свят. И една воля има между тях. И тази воля е много естествена. Човек в света трябва да се бори. Борбата не е лошо нещо. В нея се показва силата на човека. Човек някой път трябва да се бори. Често юнаците се борят, да се покаже кой е по-силен. Човек в себе си се бори със злото. И трябва да се бори по всичките правила. И тогава може да се развие неговият характер - когато доброто има сила да побеждава злото. Ако в тебе една добра мисъл не може да победи една лоша мисъл, една неорганизирана мисъл, тогава твоите мисли не са силни; ако в тебе едно добро чувство не може да победи едно лошо чувство, то тогава в тебе Божественият свят слабо действа; и ако в тебе една добра постъпка не може да победи една лоша постъпка, ти си на слабата страна. Искате някой път да знаете кога сте силни. Силни сте, когато добрите ви постъпки побеждават лошите, когато добрите ви чувства и

мисли побеждават лошите мисли и чувства. Лошото съществува извън човека. Човек отпосле е дошъл в този неорганизиран свят.

Питам: Когато едно житно зърно падне и се зарови в земята - земята е една неорганизирана материя - какво прави тогава това житно зърно? То показва своята сила. То веднага превръща неорганизираната материя в организирана. В оная материя, в която няма живот, то туря живота си и влиза в Божествения свят. Под Божествения свят разбирам светът, дето това житно зърно може да расте. Ако човек при най-лошите условия, в които се намира, не може да изплава, той е слаб. Някои стари учения дават едно механическо тълкуване на нещата. Те казват: Човек да има добри условия. Много добри. Вземете много мумии в Египет, които са приготвени преди 5-6 хиляди години. Турено им е храна в стомни и турили са мляко за тях. Те са били заровени при най-добри условия и пак не са могли да оживеят. И днес много от тези мумии са в английските музеи. Ти казваш, че можеш да имаш добрите условия. Добрите условия без любов не могат да се използват. Светлите мисли, добрите чувства и добрите постъпки - това са външната обвивка, това са един резултат на онази велика Божествена любов, в която е скрит Бог и в която работи Бог. Любовта е дреха на Духа. За да се изяви Духът, трябва да се прояви любовта. Тогава ти не можеш да познаеш Духа без любовта. Това е дрехата, с която Духът е облечен. И Апостол Павел го казва: Любовта е плод на Духа. Тя е плод, с който Духът се изявява. И ние, следователно, като ядем този плод, имаме живот. Духът чрез любовта ни оживява. Ние казваме: Любовта носи живот, дава ни условия за живота. Сега това не е практически още приложено.

Някой път вие казвате, че не можете да отстъпите. Ние имаме сега един нов пример. Германия и Полша се скараха за един малък коридор. Когато се създаде Полша - Полша се създаде скоро след войната, която избухна в 1914 година - на нея туриха един коридор, за да се сношава с морето. Но там имаше германско население. И този коридор дадоха на Полша. И дойде време, когато Германия стана

силна и каза: Ще ми дадеш коридора. Поляците казаха: Не може да го дадем. Не даваме. Но за да кажеш, че не можеш да дадеш, трябва да бъдеш силен. А пък като си слаб, какво ще правиш? Германците казаха: Ще ни дадеш коридора. Сега поляците дадоха Данциг и освен че Данциг отиде, но сега германците отиват във Варшава. Вие казвате сега: Защо е така? Но често вие се намирате в същото положение. Когато се състезавате с един силен човек, какво ще придобиете? Или ако се състезавате с един умен човек, какво ще придобиете? Все ще придобиеш нещо. Със силния като се състезаваш, ще видиш че си слаб; с умния като се състезаваш, ще видиш че си глупав; с добрия като се състезаваш, ще видиш че си лош. А пък ако се състезаваш с лошия и го победиш, ще видиш че си добър. Докато те побеждава лошият човек, ще бъдеш недоволен, а ако ти побеждаваш, ще бъдеш доволен.

А пък в света не може да има победа без Бога. Някои казват: Германците ги поразиха хубаво, взеха това и това. Колко ще задържат германците - това е важно. Римската империя беше превзела голяма част от Европа. Тя беше най-голямата империя. В Откровението се говори за една голяма империя. Тя там е представена като един от най-страшните зверове, който със стъпките си, дето стъпне, всичко смазва. Но от него не е останало нищо. От Римската империя останаха сегашните царства в Европа.

Преди потопа имаше грамадни животни с дължина 50-60 метра. Такива животни да има 2-3 - ще опустошат цяла гора. На това животно не му стига един тон храна на ден. Трябват му 4-5 тона храна на ден. Значи 4-5 хиляди килограма храна на ден. Всеки ден по 5 тона, в сто дни, колко тона ще изяде? За двеста дена - хиляда тона. Те колко хиляди килограма правят? Представете си, че вие сте едно такова голямо животно и се нуждаете от 4-5 тона храна за един ден. Ако в сегашния живот ви трябват 5 тона храна на ден, вие щяхте ли да бъдете щастливи?

По някой път ние с нашите желания приличаме на тези предпотопни животни. Ти искаш всички хора да те обичат. Но който те обича, трябва да го обичаш. Като ти дават, трябва и ти да даваш. Представете си, че те обичат 5 милиона души. И всеки иска да ти целуне ръката. И ако минат и целуват вашата ръка, какво ще стане? Представете си, че 5 милиона същества си турят устните на твоята ръка. И 5 милиона души, като вземат ръката ти и я поопнат малко, и като ти целунат ръката 5 милиона души, не зная дали ще остане тя здрава. Разправя ми един, който ходил в Италия. Там имало една бронзова статуя и като са я целували с векове, тя горката, бронзът вече се е вглъбил навътре. А пък камо ли твоята ръка да остане здрава.

Та казвам: Не е време да те обича множеството. Достатъчно е един човек да те обича. Не е в количеството, но в качеството на нещата. Не е в изобилието на желанията. Някои наши желания приличат на някои паразитни същества. Представете си, че имате едно желание да пиете вино, бира и прочие. Да пиете боза, както и да е, но абсент, коняк, ракия, спирт и прочие - те са вредни. Когато дойдоха русите в България, българите казваха: Колко са юнаци те - 100 драма спирт изведнъж пият. Мислите ли, че онзи, който изпива 100 драма спирт, може да прокопса? Спиртът става някой път за лекуване.

В Шумен имало някой си Иван кръчмаринът. Влиза при него един бекрия (голям пияница) и казва: Иване, дай една стотарка. Понеже Иван затварял кръчмата си, в тъмното дава едно шише и му налива 100 драма. Но наместо да му налее ракия, налял му газ. Онзи вдига, пил и казва: Иване, какво направи? - и излязъл навън. И като се минало една година, казва: Много ти благодаря, че ми даде една стотарка. Отучих се вече да пия.

Та някой път и ние в нашите желания, когато ни дойдат някои желания в нас и ние пострадаме, ние се отучваме от един лош навик. Този невидимият свят, употребява разни начини, за да ни изправи.

Сегашният живот седи в едно голямо разумение, разбиране, което трябва да съществува в човека. Човешките мисли, които са още в нежно, зародишно състояние и всички чувства и постъпки, които са още в зародишно състояние - човек трябва да разбира техния органически произход още когато са в зародишно състояние. На всяка една мисъл или желание човек трябва да разбира нейният органически произход. Също така и на всяка една постъпка. Защото ако не разбираш естеството на една мисъл, можеш да си създадеш цяло нещастие за себе си. Ако вземеш и излюпиш едно змийско яйце, какво ще придобиеш? Ако излюпиш яйцето на боата, след няколко години тази боа може да те погълне.

Сега ще се повърна върху основната мисъл. Онази истинската връзка, истинската сила, която създава човека като човек, е любовта. Трябва съзнание! В любовта човек слуша гласа на Бога най-ясно. Но щом като влезе в света на безлюбието, той става глух и не слуша вече. Не слуша гласа на Бога. Много пъти Духът му говори и човек забравя. Трябва да имате предвид, че новият живот в човека се внася чрез любовта. Животът, който имаме на земята, той ни служи като условие, за да придобием новия живот. Всички несгоди, които имаме на земята, са само едно средство за пречистване на човешките мисли, желания и постъпки.

Един българин пътувал през Полша. За пет дена дошъл оттам в България и казва на колко места са обстрелвали трена с аероплани. И трябвало да бягат и да се крият. Всяко едно нещастие, което ни сполети на земята, не е ли аеропланът, който ни обстрелва? И Писанието казва, че ненапредналите духове, които слезнаха от невидимия свят, са във въздуха и като намерят, че не си от тях - преследват те. Писанието казва: Когато лошият дух излезне от човека, се скита и се безпокои и казва: Да се върнем! И като се върнали, онзи човек станал седем пъти по-лош. Онзи човек, в когото отивал духът, на него му станало седем пъти по-лошо.

Та единственият лек в света, който спасява човека, е любовта! Тя е единственото лекарство. Някой казва: Защо трябва да любиш? Трябва да любиш, защото другояче си осъден на смърт. С любовта ти ще се спасиш. Без любовта ти ще погинеш. С любовта ти ще се въздигнеш. Без любовта ти ще пропаднеш. С любовта в тебе всичко онова, което е възвишено и благородно, ще се прояви. А без любовта ти ще изгубиш всичко.

Та казвам сега, идеята която трябва да имате, е следната: Онова, което може да опази света - това е само Любовта. И вътре в нас, и вън от нас това е вярно. Един народ без любовта не може да се повдигне. И цялото човечество без любовта не може да се повдигне. Без любовта не можем да отидем в онзи свят. Без любовта нищо в света не можем да постигнем. Можеш да постигнеш, но всичко, което постигнеш, ще ти го вземат.

Та сега казвам: Не водете полска политика и не водете и германска политика. Двама души, които се състезават, двама братя, които се състезават - те не извършват волята на баща си. Двама братя, които още докато баща им е жив делят имането - те не са добри синове.

Аз оставям само една мисъл. Обръщайте внимание на онази борба, която става във вас. Има една борба, която става във вашия ум, във вашето сърце; има една борба, която става във вашите постъпки. Бъдете внимателни в тази борба. Днес например времето е по-силно, отколкото някога.

Мисълта, която искам да извлечете, е следната: Ще дойде един ден, когато никой няма да може да ви помогне. Ще дойде един ден, когато вие ще се намерите на леглото си и въпреки всичките ваши приятели никой не ще може да ви помогне. Единственият, който може да ви помогне, е само Духът Божий! Христос казва: В Твоите ръце предавам Духа си. В Твоите ръце на Любовта предавам Духа си. В ръцете на Твоята Любов аз предавам душата си. И нека да бъде името Ти благословено. Нека да стане както Ти си определил. И на вас

ви казвам: Вложете всичката си надежда, всичката си вяра и всичката си любов в Бога. Това е смисълът на вашия живот.

Отче наш
6,05 ч. с.

37. Утринно Неделно Слово, държано на 10 септември 1939 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

УТРИННИ СЛОВА – IX ГОДИНА (1939-1940)

ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета 61 глава от Исайя.

Размишление

Има два начина за изучаване на свещените книги. Някои изучават свещените книги без опитност, а пък други изучават с опитност. Какво значи да опиташ? Някой човек изравя земята ,за да види колко е корава. Някой път варите ястие или сладко и все трябва да го опитвате. Наскоро видях една сестра при една тава. И върти с лъжица в някой сос. Отначало соса е рядък, но след 4-5 часа става по гъст. Това е сериозна работа. Тя въртеше с дървена голяма лъжица. И тя самата не знае, че това е сериозна работа. Вие ще кажете: Голяма жена на 45 години хванала една дървена дръжка и бърка в тази тава.

Една доста възрастна сестра един ден ме намира и ми казва:" В Библията намерих едно доста мъчно място." Казах:" Какво място?" Тя след като чела, чела, дошла до един стих: "Направете си приятели от богатството на неправдата, за да ви приемат като осиромашеете във вечните обиталища". Казах и:" Ти си хванала най-мъчното в Библията."

Един от турските султани, султан Махмуд, ходил инкогнито между народа. Веднъж си турил обикновени дрехи и обикновена чалма и излязъл като обикновените хора да се разхожда. Иначе ще има около него екскорт. Тогава той не би могъл да види нещата както трябва. Той влиза в една лодка и казва на лодкаря: "Прекарайте ме на другата страна на Босфора, за да се поразходя". Той попитал лодкаря във време на плаването: "Как се поминате във вашия занаят?" А пък

лодкарят бил много умен, познал че този е султана преправен и казал той: “Във време на султан Махмуд много добре поминавахме”. Султанът му казал: “Синко, този свят е един казан, който има 7 клупа. Хвани единия и ще поминеш”. Лодкарят казал: “Много хубаво изречение, я го напиши! Не съм учен човек, но като мед ми падна”. Султанът го казал на турски, на български може да се преведе така: “Светът прилича на един голям казан. В него нещо се вари. Не го знаете какво се вари. Той има 7 дръжки. Хвани едната дръжка и си гледай работата”. Султанът си изкарал perодръжката и мастилницата от джоба и написал това изречение. И му го дал. Лодкарят казал: “Много ви благодаря”.

Излезли на другия бряг. Султанът искал да плати, но онзи казал: “Не, не! Аз благодаря за изречението”. Той бил умен човек. Отива при всички лодкари и им казва: “Ще ми съберете двеста лири”. И почнал да ги назначава. Дал им висока служба. Те веднага му събират тая сума. Той им казал: “Няма какво да се мъчиш на пристанището, да прекарваш хората от едно място на друго”. Те му повярвали. За двеста лири той си направил хубави дрехи на пръв министър. Отива и намира един, който скоро бил уволнен и разбира законите. Казал му да напише един указ. Този чиновник направил указа и понеже лодкарят имал вече името на Махмуда, изважда листчето и казва на чиновника: “Отдолу ще напишеш името на султан Махмуд, така както е писано тук”. В указа пишело, че султанът уволнява старият министър-председател и назначава него на служба. Направил си една свита. И когато министър-председателя бил вътре в джамията, онзи му казал: “Аз те арестувам”. И взема мястото му, и управлява. Три месеца работи. И много добре работи. Всичко много добре нарежда. Бившият министър-председател написал на султана така: “Ако има погрешка, няма ли прошка? Искам да зная погрешката си”. Султанът попитал околните: “Кой го затвори?” Казали му, че младият министър-председател. Той казал: “Кой е? Я го повикайте!” Онзи се явил пред султан Махмуд. Султанът го пита: “Тебе кой те постави?”

Онзи изважда онова листче и му го показва. Султанът му казал: “Синко, аз ти казах да хванеш единия клуб, а пък ти си хванал 7-те”.

Та тази сестра дошла до този стих, който означава да хванеш 7-тях клупа. Много трудна работа е тази. Всичко е позволено в света, когато си учен. Всичко не е позволено, когато си глупав. Ако си учен, позволено е всичко да направиш. Този човек хваща стария министър-председател, който бил неспособен, туря го в затвора, и той управлява и управлява добре. Султанът бил доволен. Та казвам, вярующите по някой път питат: “Защо работите вървят така?” Ти дръж единия клуб на казана и не питай, какво се вари вътре. И защо го бъркат така, и това не питай. Като се свари, ако можеш да вземеш от свареното, добре. Вие седите и може да разглеждате въпроса както искате. Ако попитате, защо човек се ражда и защо остарява, какъв отговор ще дадете? Питам, ако аз ви попитам, защо гайдата свири и защо мълчи, какъв отговор ще дадете? Гайдата, сама гайда не е станала. Тя нито свири от самосебе си, нито мълчи от самосебе си. Карат я да свири и карат я да мълчи. Казва: “Защо трябва да свиря?” Че няма какво да прави, ще свири. И от нея не зависи да мълчи. Вие имате някой път едно състояние и казвате: “Човек трябва да бъде търпелив”. Но знаете ли, че за търпението трябват хиляди години, за да го научиш?. Вие опитвали ли сте се да бъдете търпеливи? Например, допуснете, че дойде едно дете при вас. То не знае и забие иглата,която носи,на един милиметър в ръката ви. Ти не чувствуваш. После то забие на дълбочина два милиметра, три милиметра, 4, 5, 6 мм. Ти търпиш, търпиш и изведнъж излезеш от търпение и ще му зашлевиш една плесница, че то да се търкулне. Питат го: “Защо го удари? Какво лошо има, че детето забива иглата в ръката? Ръката на този голям герой.” Вие казвате: “Понеже вие нямате опитността и не знаете, че боли, затова казвате - нека да търпи. Но ако сте на мое място и детето забива иглата на 5-6 мм вътре, какво трябва да правиш?” В дадения случай това сравнение не изяснява нещата. Изобщо, примерите не изясняват напълно нещата.

Някой от вас, гледам, че се облякъл с черни дрехи. Турил си черна връзка, на ръцете си турил черни ръкавици, всичко черно." Защо се облякъл с черно?"- питаш. Умрял някой. Тази красива млада жена от главата до петите е само с черно облечена. Който види, казва: "Горката жена!" Някой пита: "Защо се облякла с черно?" - " Голямо нещастие има." - "Какво нещастие?" - "Умрял другарят и." Хубаво, той умрял, а защо тя трябва да се облече в черни дрехи? - Трябва да се облече, защото, ако се облече с пъстри дрехи, тогава всички други мъже ще обръщат внимание на нея и ще отвличат вниманието и. И тя не ще може да концентрира ума си върху умрелия за да му помогне. Тя за да му помогне, трябва да се облече с черни дрехи. Това показва, че тя го обича. Тя казва: "Мен светът не ме интересува. Сега, като си замина той, за мен светът е черен." Едно тълкуване е това. Питам, тя като се облече с черни дрехи, светът станал ли е черен? Това показва нейното състояние, състоянието на нейното сърце и на нейния ум. Така тя носи една година черният свят. Обаче, един ден нейният мъж възкръсва. Тя види някой по-красив от първия и мъж и почва любовни работи. Доскоро не искаше да говори никому, не искаше да приказва с никого, но току погледнеш, че е със светли дрехи, светла рокля. Това е защото нейния възлюбен е възкръснал от гроба. Понеже възкръснал, той е по-красив. И светът пак става светъл. Значи, умре първият и светът потъмнее, възкръсне той и светът пак е светъл. Това което ви представям, не е самата реалност. Има нещо действително вътре, но казвам: Трябва едно вътрешно разбиране. Външният свят с всички свои прояви, които стават, си има далечни причини. Ние не знаем причините. Ти се влюбваш. Това пак не зависи от тебе. Аз често питам младата мома: "В този момък какво си обикнала?" В този момък не виждам нищо особено. Вие казвате:" Очите му." Аз казвам: "Очите му не са нещо особено. Очите му са кестеняви, каква дълбочина има! " Ти казваш:" Каква светлина има." Действително има светлина. Тя преди да го е видяла, всичко и е било тъмно, а пък като го е видяла, светлина има в нея. Тя не се спъва. По-рано за нея всичко

е било тъмно, а пък като го е видяла в тази светлина, тя ходи и работи. Питам, като срещнеш някой, който ще ти внесе светлина, какво лошо има в тая светлина? Но това е един вътрешен свят. Сега аз като разправям, вие схващате двамата влюбени по обикновен начин. Вие имате много повърхностно схващане за влюбените. Вие не сте изучавали влюбените. Вие тепърва трябва да изучавате, какво нещо е влюбването. Вие тепърва трябва да изучавате любовта на младата мома и на младия момък. Това което знаете, ни най-малко не представлява истината. И ако вие бихте знаели какво нещо е влюбването, то младата мома и младият момък щяха да ви бъдат пример. По-добри хора, по-чисти хора, и по-големи светии няма от тях. Той не иска нито прах да падне на нея. Той като я види, сърцето му трупури, застава като войник. И казва: "Този ангел!" А пък като се разлюбят, гледам, че всички вече го похваляват. А пък като люби, то било глупаво нещо. А пък другото е вече умно. Щом няма любовта, идат противоречията. Става тъмно в човека. Всичко е без смисъл. Когото срещнеш, не ти е приятен. Та казвам: Ако хората биха могли да задържат това състояние на любовта! Вие казвате: "Какво е Божествената любов". В първата минута на любовта, там е любовта. Във втората минута хората развалят любовта. Ако вие сте млад момък и млада мома, вие ще знаете, какво е любовта, какво е Божествената любов. В първата минута е любовта. Той си затваря очите, когато я види, понеже много светлина излиза от нея. Но после, той не си затваря очите. Очите му почват да привикват, привикват и той ги отваря, отваря, става вече като едно нощно животно, както вълкът, който си отваря нощно време очите. Една сестра казва:"Едно време бях пансионерка, глупости вършех, пишехме любовни писма." Казах и:" Едно време вършеше най-хубавите работи. А пък сега, глупости вършиш, като си остаряла." Глупости не се вършат на млади години, а на стари години.

И в първите години на вашето тръгване в Божествения път бяхте като млади влюбени моми, а пък сега приличате на стари. И казвате:"

Едно време, каква любов имахме към Господа! “ Това е първата любов. Не изгубвайте първата любов! Всички хора трябва да се върнат към първата любов, то е подмладяване. Любовта всякога подмладява. Да обясня в какво отношение подмладява. Тя отхвърля всички онези противоречия, които съществуват в човешкото съзнание. Ти седиш и си недоволен. Има някакво противоречие в твоето съзнание. Противоречията могат да произтичат от това: Ти мислиш, че не си здрав. Какво нещо е здравето? Здравето в света произтича от любовта. Щом обичаш, ти си здрав. Щом не обичаш, ти си болен. Всички болести в света произтичат от безлюбие. И степените на болестта показват степените на безлюбието.

А степените на здравето показват степените на любовта. Някой казва: “Кажи ми истината.” Казвам: “Обичай! Това е истината. Обичай и ти ще бъдеш здрав. Обичай и ти ще бъдеш богат, щастлив, пред теб светът ще се отвори.” Той казва: “ Аз съм обичал.” Не, вие другояче схващате. Моментът на любовта не е само в един обикновен момент. Любовта в единия момент обикаля целия свят, обикаля всички живи същества и им задоволява нуждите. В един момент тя е навсякъде. Този момент на любовта, в който тя задоволява нуждите на всички живи същества от най-големите, до най-малките, това е Божествената любов. Онзи момент, в който това задоволяване става непълно, в този момент любовта е паднала на едно стъпало по-ниско. Но важен е първият момент. Любовта като проникне в тебе, тя ще задоволи всички твои нужди. Някой казва: “Като дойде Духът, ще разберем.” Някои казват, че в някое друго прераждане ще чуят гласа на Христа и ще оживеят. Че в тези тела сте заровени в гробища и сега, ако не чуете първият зов на любовта, кога ще го чуете. Вие мислите, че като умрете ще чуете. Ще опитате. Това е въпрос на опит. Другото е теория, че от гробища ще ви извикат.

В Англия един апаш нямал къде да ходи и чул, че в една църква се събирали много хора и проповедникът говорил много красноречиво. И всички хора се захласвали и плачели. И той си казал:

“ Мен такова място ми трябва. Те ще се захласват и ще плачат, а пък аз ще бъркам в джобовете им.” Отива той при захласнатите и при плачещите и чака да се захласнат, за да бърка в джобовете им. Отива той при най-богатия и дава ухо на проповедта. Те се захласнали, но и той се захласнал. И той почнал да плаче. Свършила се проповедта. Хората дошли на себе си. Той излязъл навън и си казал: “Глупава работа направих. Ще ходиш и ти да се захласваш и да слушаш!” Втори път и той се захласва и плаче. И най-после казва: “ Няма да ходя повече, ще изгубя занаята си.” Това което захласва човека, концентрира неговия ум, дава светлина на неговия ум. Това, което дава светлина на неговия ум, което дава топлина на неговото сърце и което дава сила на неговия живот, това е Божествената любов. Човек се захласва и плаче при нея. Това го наричам аз свещеният плач! Това е свещената скръб, това е свещено захласване. Пренесъл се някъде човек. Хубаво е човек да се пренесе. Че да се пренесе човек на една височина 4-5 хиляди метра, не е ли хубаво? Каква гледка ще се открие пред вас? А каква гледка ще имаш, ако влезеш в един дълбок кладенец? Едвам ще видиш на 4-5 метра далеч. Светът ще се затвори за тебе. Любовта е изкачване на една голяма височина. И всички възможности има вече в любовта. От тази височина може да хванете каквато пътека искате. Аз говоря за разумното! За онези, които не са изучавали Божията любов, там има привидни опасности. Който не разбира любовта, той ще намери, че на този планински връх има опасни работи, че на този връх има отвесни скали, канари. А пък за разбраната любов няма такива отвесни канари. Питам: Когато някоя птица се разхожда, има ли опасност за нея да слезе от някаква отвесна канара? Тя си разпростира крилата и слиза надолу. И когато иска се качва нагоре. Няма опасност. Човек без любов е птица без крила, а пък човек с любов е птица с крила, която слиза и се качва свободно. Някой от вас казва: “ Аз изгорях от любовта.” Всеки, който не разбира любовта, изгаря. А пък всеки, който я разбира се благославя. Мнозина от вас казвате, че сте млади. Подмладява се човек чрез любовта.

Старостта не е нищо друго, освен изтощаване. Една майка, която е родила 10 деца, като се е грижила, грижила за децата си, остарява. Десет деца да роди, знаете ли какво е? Един мъж не може да оцени една жена, понеже да оцени жената, той трябва да роди 10 деца. За да станеш майка, трябва да минеш през границата на смъртта, трябва да минеш през най-големите страдания. Когато майката е родила едно дете, дошъл е някой ангел и се преродил. И когато този ангел си замине, знаете ли какво страдание е това? Вие не сте го опитали. Вие казвате: “ Ще има второ дете.” Второто дете е наполовина като първото. Умре и второто. Дойде третото. Третото е три пъти по-долно от първото. А най-последното, което ще се роди, то ще бъде най-глупавото. Тогава, защо им е? Ако първото дете е умно и изживее, то всички други деца приемат последователно от него нещо и всички деца са умни. Но ако първото дете умре, всички деца оглупяват. Вие всички тук сте религиозни хора, но някой път някои искат първите места. Гледам някои казват: “Все тези ли ще излязат на първо място? Други искат да ги заместят.” Вие не разбирате. Всички благословения идат чрез първите деца. Ако първите деца се благословят, то ще се благословят и другите. Ако първото дете умре, то останалите оглупяват.

Ако във вас първата мисъл, Божествената умира, то всички други мисли у вас оглупяват. Ако във вас първото чувство умира, то всички други чувства във вас оглупяват. Ако във вас първата постъпка умира, то всички други постъпки във вас оглупяват. Законът е този: Първата любов, първата светла мисъл, която иде от Бога, пази я. Най-скъпоценната мисъл е тя. Тя е дар от Бога. Първото чувство, то е един голям дар от Бога. Пази го! Първата постъпка, е голям дар от Бога! Пази я! Ако мислиш, че отпосле ще дойдат, лъжеш се. Сега аз като говоря, някои от вас може би се засягат. Много трудно е да се говори. Вие казвате: “ Толкоз години се подвизавам и не съм намерил нищо още.” Че ако 20 години се подвизавам и съм изгубил първата любов, какво струва моя подвиг?

Сега да ви направя едно сравнение: Представете си, че имате една свещена книга. Тя има ценно съдържание вътре, но просто е подвързана. А пък втората книга, която е малко по-долна по съдържание, е по-хубаво подвързана. Несъдържателните книги може да са най-добре подвързани. Вие ако вземете една книга с най-хубава подвързия, може да мислите, че е хубаво и съдържанието. А пък тя може да има най-обикновени работи. Например, пише се в нея за говедарство, за свинарство, за готварство, как да сготвиш кюфтета. Това са най-глупавите работи, които можеш да ядеш, кюфтета от кълцано месо. И като отидеш в онзи свят, главата ти ще бъде пълна с мисли за тях. И като те видят в онзи свят така, ще кажат: "Тук кюфтета не се продават." И ще те върнат в този свят, за да си продадеш кюфтетата. Това е фигуративно, фигура на речта, но е вярно. Ти ще носиш със себе си всички твои лоши мисли, чувства и постъпки, те са кюфтета. И ще кажат: "Върнете го този." Има един анекдот: Имало един най-виден, най-пръв адвокат в света, евреин. Той излъгал апостол Петър и влязъл в рая, но като влязъл там, почнал да практикува занаята си. И когато ставало нещо, той казвал: "Въз основа на еди кой си член не е право това." Не могли да му кажат, че не е хубаво това, което прави. Събрали се най-учените хора и искали да намерят начин, как да го изпъдят от рая. Те скроили да му намерят работа и му казали: "На земята се завежда един процес и търсят някой адвокат." Той казал: "Аз ще защищавам в този процес." И отварят вратата, той слиза на земята да защищава този процес. И досега защищава.Той не е свършил. И раят е освободен от него. При всекиго едного от вас има вътре по един евреин адвокат. И като ти кажат нещо, ти казваш: "На какво основание?" Ще образуват някой процес вън, за да отиде той да защищава нещо някъде. И вашата душа да се освободи от този вътрешен тормоз. Този адвокат знаете ли какъв е? Ти се влюбиш. Той ти казва: " Какво ще любиш? Това е вятър. Това са младежки глупости. Има нещо по-хубаво." Започнеш научен труд. Той казва: "Остави това, има нещо още по-велико." Кое е то? И той

сам не знае. Започнеш нещо, той ти казва: “Остави. Няма да излезе нищо от това.” Българите имат поговорка: “Дето чуеш, че има много череши, не взимай голяма кошница.”

Онова, което има външен блясък, то не представлява самата реалност. Нима мислите, че хубавият цвят представлява същността на дрехата? Една дреха може да има много хубав цвят, но да няма съдържание. Но една дреха може да има много прост цвят, а да има всички качества, които са необходими за дрехата. Сега да дойдем до онова разбиране. Колцина от вас сте щастливи?

Вие седите и слушате една беседа и после, като се върнете, казвате: “Това не е право! Онова не е право! Имаше някои празнини. Трябваше да каже нещо ново.” Според мене, всяка беседа съдържа три предложения. Аз, като ви проповядвам, трябваше да кажа: Внесете светлина във вашия ум! Внесете топлина във вашето сърце! Внесете сила във вашата душа! И ще се свърши беседата. Във втората беседа ще кажа така: Внесете бялата светлина във вашия ум. Внесете червената светлина във вашето сърце. Внесете черния цвят във вашата душа. Как ще ме разберете? Ти, за да се концентрираш, трябва да дойде някое голямо нещастие. Докато ти си богат, ти се разсейваш с автомобили, с шапки, с обуща. Я вижте онази младата мома с шапки, с чорапи, копринени дрехи, нанизи, пръстени. Като и се вземат шапките и обущата, тя се концентрирала в себе си и мисли за смисъла на вътрешния живот. Докато има всичко това отвън, тя се занимава с външния живот, с това, което не е реално. Добрите дрехи трябва да дойдат най-после. Хубавите, красивите неща са само за разумните хора, когато умът ти има всичката светлина, когато сърцето ти има всичката топлина. И под думата черен цвят, разбирам, когато за този външния свят има вътрешно разбиране. То е черния цвят. А пък когато нямаш това вътрешно разбиране в душата си и то е хубаво, но не ще намериш това, което трябва. От невидимия свят пращат някой път черния цвят и в душата ти се зарежда ропот. И казваш: “Мене ли намериха да облекат в черния цвят?” Всички хора

са опитали черния свят. Всеки човек поне веднъж в годината трябва да се облече с черния цвят. Под думата черни дрехи разбирам да се концентрираш, да оставиш външния свят и да разбереш вътрешното съдържание на живота. Да кажем, че една майка плаче за изгубеното си дете. Да можеш да влезеш в положението и. Да влезеш в положението на един студент, когото са скъсали на изпита. Да влезеш в положението на една млада мома, която се е влюбила и нейният възлюбен я напуснал, и заминал някъде. Няма по-голяма скръб от скръбта на младата мома, която е изгубила възлюбения. Онова, което мъчи майката, това е любовта. Майката се е влюбила. И ако речем да обясним нещата така както са, хората веднага ще разберат това, което не е.

В истинските страдания ние изучаваме великия Божи път на вътрешното разбиране, което трябва да имаме. Влизайте в положението на другите, за да не страдате. И ако вие разбирате страданията на другите, вие ще имате едно право разбиране и тогава скръбта ви ще бъде малка. Аз съм привеждал следующия пример: има деца, които, когато ги подуват майките им, обичат да хапят майките си със стиснати зъби на мястото дето майка му го подува. Тя му удари една плесница. Но има някои майки, които не искат да го бият. Те го хванат за ухото, когато то рече да я ухапе. И то кресне. Един човек, когато не слуша Бога, той хапе майка си. И тогава Господ го хване за ухото и той кресне. Не хапете майка си, която ви подува.

Аз съм слушал много сестри които казват: “Мене ми проповядват за любовта, но когато дойде Христос тогава.” И маха с ръце. Значи, като с лопата изхвърлят боклук. Неразбиране е това. Мнозина сте влезли в школата със своите неразбирания. Вие имате едно външно разбиране. Аз гледам някой се представя много сериозен. Цяло изкуство е това. Знаете ли, че често правим гримаси. Някой път ги правим, без да съзнаваме. Който ни наблюдава, забелязва колко навици имаме. Например, върви някой и си движи ръката. Или седи някъде и си маха краката. Това са навици. Това е

проява на нервност. То са навици, от които трябва да се освободиш. Някой прави движение, като че си движи ръцете върху клавишите на пианото. Тогава вземи пиано и свири. Гледам някой пианист, че е нервен - свири бързо, бързо от единия край до другия край на пианото. Ти ще вземеш онзи основния тон "до". Имаш основна идея в себе си. Като седнеш на пианото, ще вземеш най-първо най-силните тонове. Не вземай всичките тонове. Но нежно да барнеш пианото като бутнеш клавишите. Ще слушаш един дълбок тон, че излиза от пианото. Тези пианисти, които имат хубава техника, могат да свирят така, че всички в салона да плачат.

Та казвам: Аз съм на мнение да има едни малки пиана. Човек да го тури на масата и да се занимава. Всички ще се представите в един свят дето ще ви изпитват. Всички ваши навици, това са разумни подтици, на които вие не разбирате смисъла. Някой път вие си турите пръста тук на челото. Това е един разумен подтик. С това казвате: "Как ще разрешим тази работа?" Някой път си туриш пръста тук към слепите очи, искаш да кажеш: "Трябва да знаеш как да смяташ."Или искаш да направиш някоя работа и се почесваш отзад. Щом се чешеш зад главата, отзад, то значи, че трябва да поправиш една погрешка. Каква погрешка? Малките деца, които мислят да отидат на училище, като дойдат до някоя круша, най-първо се почесват отзад. Това дете трябва да си върви! Някой ти казва една обидна дума и ако се почешеш искаш да отговориш. Това е все едно, че искаш да вземеш плод от градината. Не се спирай, а върви. Някой чеше горния връх на ухото. Това показва, че трябва да бъдеш честен. Ако се чешеш зад ухото, това показва: Трябва да бъдеш деятелен. Ти си мързелив. Чистиш си очите. Това казва: Трябва да ти бъдат отворени очите. Разумен трябва да бъдеш във всяка своя постъпка. Имаш една мисъл, чувство или постъпка. Разумно трябва да ги оцениш. Всяко едно попипване показва, какво трябва да бъде бъдещото ти състояние. В невидимия свят ще те съдят. Ще ти кажат: "Ти употреби хиляди пъти първия си пръст и това, което той ти каза, не го взе под внимание."

Като вдигнеш първия си пръст, той иска да ти каже: “Ти ще бъдеш честен и справедлив, и няма да онеправдаваш никого. Ти трябва да бъдеш като Бога!” Това ти говори първия пръст.

Бог те гледа и оценява всичките ти постъпки. И на всеки човек раздава това, което трябва. Като си вдигнеш първия пръст кажи: “В разбиранията искам да бъда справедлив като Бога!” Това е вътрешен смисъл когато се вдига първия пръст - показалеца.

В тази 61 глава от Исайя е писано: “Духът на Господа е върху мене, който ме прати да проповядвам” - това е разумното в нас. Той ни праща да проповядваме. И това разумното в нас е хубавото, което ни говори. И трябва да го слушаме. И в това е успеха на всяка една душа, която е дошла на земята, която се е въплотила на земята. Там е и вашият успех.

Добрата молитва.

Ако ми дадяха мед, щях да се спра най-първо да размишлявам върху следното: В колко хиляди цвята пчелите са влезли? Отде са взели меда? И ще благодаря на Бога за събрания мед, този нектар, че е дошъл при мен, че пчелите са имали добрината да донесат този мед до мен.

1-во неделно утринно Слово, държано на 24 септември 1939 г. 5 ч.с. Изгрев

НА НЕГО МОЖЕМ ДА РАЗЧИТАМЕ

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще ви прочета първата глава от пророк Захария. Имайте предвид, че пророкът е говорил преди повече от 2000 години.

Духът Божи.

Не е лесно нещо, човек да бъде пророк. Пророците са изложени на известни изпитания. Не е лесно човек да бъде учен, да бъде ясновидец. Ако всички хора бяха ясновидци, при сегашното положение, то щеше да ви побелее главата преждевременно. До ясновидеца идват непоносимите страдания които съществуват в света, онзи вик, онзи зов, който съществува навсякъде за помощ. Например, потъва един параход и издава вик, но няма кой да помогне. Казвам: Трябваше да бъега някой път вие казвате: “Колко са жестоки!” Но знаете ли и ние колко сме жестоки, всеки един човек лично колко е жесток! В хората съществува голяма жестокост. Но трябва да се изнесе. Някой път вие сте неразположени. Защо? Само една ваша мисъл, която сте приели, или едно ваше чувство е изпотрепало 200-300 хиляди клетки. За нищо и никакво ти ги изпотрепваш. Не са само 2 хиляди. Това е едната страна. При всяка скръб измират достатъчно клетки и при всяка радост се раждат нови клетки. Следователно, при една радост могат да се родят 100 хиляди, 200 хиляди, 300 хиляди, 500 хиляди, един милион клетки. И вие се радвате, че са се родили нови клетки, които носят нещо ново, Божествено отгоре. Какъв е този процес, който Бог постоянно извършва? И ако няма кой да се застъпва, то не зная какво би станало с хората. Човек не щеше да може да се обновява. И тогава страданието се оправдава с туй, че при всяко страдание човек придобива знание.

Това е отрицателната страна. А пък от радостите той вкусва от Божиите блага. Всяка една радост, това е един обед. А пък всяко едно страдание е гладуване. И ти при това гладуване добиваш една опитност: да оценяваш Божиите блага. Вие например не оценявате, какво благо ви носят вашите очи. Те са прозорци, чрез които идва храната за човешката мисъл, за онази красота, за която вашата душа седи и копнее. И чрез ушите ви влиза храна. И те са проводници. Всички звукове, които идат, носят храна. Та когато човек оглушее, той гладува, а пък като чуваш, ти се храниш със всички хубави работи. А пък като чуваш лоши думи, те рушат. Не обръщайте внимание на лошите думи, понеже те развалят яденето ви. Например, представете си, че тъкмо си седнал и имаш едно хубаво ядене, и една муха кацне и умре в яденето. Може мухата да е една. Но някой път сипят едно ядене и гледаш вътре 10 мухи. Знаете ли, че тези мухи носят отрова вътре и известна зараза. Какво ще правиш? Ще оставиш яденето. Всички имате опитността. Някой път чуете една дума и ви се развали всичкото настроение. Разправяше един наш приятел, който е сега в Америка - Граблашев, че държал в един от българските градове една сказка. Много добра сказка държал. Публика имало много. Той разправя: "Един господин ми каза: г-н Граблашев, ще ти кажа нещо много важно. И аз мислех, че ще ме похвали. И той ми каза тихо: Страшен вагабонтин си." Това било в Плевен. Разбира се, тези неща стават в плевнята. И мнозина от вас искат все да си дадат мнението. Някой казва: "Трябва да му кажа истината, че е лош човек." Какво ще му кажеш? Той си знае, че е лош. Каква нужда има да му кажеш. Пияницата не знае ли, че е пияница. Крадецът не знае ли, че е крадец? Онзи, който одумва, не знае ли, че е одумник? Това не е знание. Онзи, който иска да каже някому, че е лош, каква е неговата цел? Той е станал слуга на дявола. Слуга си на Бога, ако отидеш и му кажеш и този човек изправи живота си. А пък този човек, тъкмо намислил да изправи живота си и ти отидеш отгоре и му кажеш това. Пазете едно правило: Не поправяй един човек в погрешка, която ти

сам имаш. Поправяй един човек в погрешка, която ти сам нямаш. И ръцете ти тогаз са чисти, и каквото кажеш, Бог ще те благослови. Някои сега искат да проповядват, да говорят. Какво ще проповядваш? Това което нямаш ли или това, което имаш. Някой казва: ”Как да започна?” Един цигулар откъде трябва да започне? Най-първо той трябва да има една хубава цигулка. Цигулката, това е жената, момата, като не се свири на нея, тя още не е женена. Лъкът е мъжът. Той на сърцето и свири, на 4-те струни. Като я стисне, така и свири. Сега този е един вътрешен процес, който става в човека. Че твоето сърце е онази младата мома, а умът е младият момък и постоянно той ще те смущава. Всяка скръб или всяка радост минава на тези 4-тях струни на сърцето ти. Ти казваш: “Не може ли без страдание?” Може. Как? Когато човек поумнее може без страдание. Щом ти кажеш една лоша дума да вземеш да я поправиш, че тази дума, като я кажеш на другиго, те няма да страдат. Защото лошата дума като я кажеш на другиго, те все ще страдат. Лошата дума трябва да прилича на онова, което причинява създаването на бисера в мидата. Като влезе една песъчинка в мидата, мидата прави нещо ценно от нея, около нея - един бисер. Има доста красиви бисери.

В сегашните времена вие седите и очаквате за нещо добро да дойде. Но ако дойдат тези хубавите птици, модерните птици, 20, 30, 40, 50 щъркели или 4-5 орли? Или някой път стотина? Както във Варшава са били 200. И всичките хора на колене са се молили и птиците са снасяли своите яйца отгоре. Как ще примирите тези неща? Хората измират. Не е лошо човек да умре. Че ще се мре, ще се мре. И да дойде да вика някой, няма кой да чуе. И да живеете и 120 години, ще дойде време да чуеш последната дума и да приемеш последния лъч на слънцето. И после ще дойде пак ново повторение. Казвам: Би ли желал някой да остане до 120 години и после, на стари години, да го бият по гърба с по 20, 30 удара. Или бихте ли желали да станете на 120 години и да ви се смеят, и да ви развеждат, както развеждат един кон. Няма нито един от вас, който би желал това

положение. Ние, като искаме да живеем на земята, чакаме нещо хубаво. Да живее човек и да възприема Божиите блага, да, разбирам. Има смисъл. Но да живее на земята в едно вечно поругание, няма смисъл.

Та казвам: Кое спъва хората? Човек, като яде нечиста храна, здрав не може да бъде. Човек като не знае как да мисли, който има нечисти мисли, нечисти чувства, желания, здрав не може да бъде, не може да има щастие.

Та казвам: Кое е чистата храна? - Словото Божие е чистата храна. Ако четете литература, в която няма храна, тя не е полезна. Има някои хубави книги, които носят отлична храна. Те са полезни. Но всяка книга, която няма тази храна, тя е безполезна да се учи. И ние сме пратени на земята за какво? Той е пратен да се учи. Да учи, но да не повтаря нещата. Сега нашата погрешка е там, че ние повтаряме. Способният, гениалният ученик веднъж като прочете, запомня. Някой човек 35 хиляди думи да му кажеш, напред и назад ги повтаря. Някой 5 хиляди думи като му кажеш, запомня. Някой хиляда думи като му кажеш, запомня, а пък друг, една дума като му кажеш, казва: "Я, я повтори!" Не е запомнил. И този човек иска да мине за учен. Някой казва: "Снощи ми говори един ангел, но не можах да запомня." - Умът му бил отвлечен. Че този ангел, като ти говори толкова сладко и не си запомнил, и аз като ти говоря, пак ще забравиш. Всеки, който е дошъл на земята, не е от много умните хора. Това е обидно, но да го кажа по меко - не е от много учените хора. За учение сме дошли тука, за предметно учение. Страдаш, това е предметно учение. Не знаеш, какво нещо е страданието, не знаеш, какво нещо е злото, не знаеш, какво нещо е доброто. Злото и доброто не съществуват на небето. Доброто и злото са земята. Вие мислите, че като станете добри, ще отидете на небето. Това е една дреха за земята, а не за небето. За да отидеш на небето, трябва да отидеш с дрехата на любовта. За да отидеш при ангелите, трябва да отидеш с дрехата на вярата, с човешката интелигентност, да не правиш погрешки. А пък за да

живееш на земята, трябва да облечеш дрехата на надеждата. Надеждата - това е да наденеш нещо. Това, което не можеш да наденеш, не е надежда.

Сега казвам: За какво може да обичате един човек в света? Един човек може да обичате за онова, което може да ви даде. Или за това на което той е проводник. Можеш да го обичаш за неговия ум, за неговото сърце или за силата, която има, понеже всеки слаб човек, като влезе в съприкосновение със силния човек, възприема от силата му. Затова слабите хора обичат силния. И силния обича слабия, понеже иска да предаде някому.

Онзи, който има добро сърце, иска да предаде някому. Добрият човек обича лошият понеже добрият има къде да вложи своето добро. Аз сега говоря за едно зло в света, не в смисъл на постъпки. Но злото е един материал необработен. Да обясня тази мисъл със следното обяснение: Един музикант може да стане добър само тогава, когато от всеки един тон може да изважда ухание. Един музикант от всеки един тон трябва да изважда сок, както пчелите изваждат от цветовете. Една пчела е умна, която от всеки цвят изважда сок. И ако музикантът от всеки тон изважда сок, той е добър музикант. А пък онзи, който от 10 тона изважда оттук-оттам по-малко, той не е музикант. И за певецът е същото. Законът е все същият и за онзи, който мисли. Ако от всяка мисъл, която минава през тебе, можеш да изваждаш сок, ти си умен. Ако от всяко чувство, което минава през твоето сърце, можеш да изваждаш сок, ти си добър човек, ти си любящ човек. Някой ще каже: “Как можеш да изваждаш сок от мисълта?”Там е изкуството! Някой път трябва едно предметно учение на музиката. Трябва някой музикант пианист да свири, за да ви покажа класическа музика. Мнозина свирят на пиано, но така не се свири. Ако аз бях взел да свиря на пиано, ето как бих започнал, ще ви го кажа. Вие може да го приложите на друго място. Понеже не сте пианисти. Аз ще ударя “до” много силно. Това е за глухите - да дрънка. Онези, които са музиканти, трябва да седят най-малко на другия край. Ако свиря на

някои по музикални, трябва да свиря така леко, че едвам да се чуе гласа. Някой ще каже: "Ако се свири тихо няма да се чуе." Не, най-силните звукове са тихите. Това, което не чуваш, се чува по цялата земя. Значи, една мисъл, на която не можеш да се радваш, никой не може да я разбере, понеже тя се предава чрез тебе. Ти си предавател на тази мисъл. Ако ти я разбереш, ще я предадеш правилно. Ти си една глава, която предава мислите на хората, мислите на ангелите и мислите на Бога. Твоята глава има една трудна задача. Най-първо трябва да знаеш да предаваш човешките мисли. След това трябва да се научиш да предаваш Божествените мисли. Знаете ли каква велика задача е това? Знаете ли, че ако хората бяха почнали да предават ангелските мисли, щяха хората да светнат. Както тези лампи светят. Не с такава светлина. Като влезе един човек ще почувствувате, че той има известна светлина.

Разправяше ми един ученик: "Учителят по математика ми зададе една задача и аз бях се объркал. И само като ме погледна учителят, изведнъж разбрах задачата и я реших." Онзи му предал светлина и хвърлил светлина върху тази тъмна задача. А пък има математици способни, но ученикът като го погледне забърква всичко. И религиозни хора има, които като дойдат, забъркват хората. Бъдете носители на Божествената светлина. Човек има доста тъмнина. Защо ще му носиш още тъмнина. Светът е пълен с тъмнина сега. Отвън имаме достатъчно светлина. Но вътре има една тъмнина - в избите. Прозорците са затворени.

Ние сега минаваме за много критици, почваме да се критикуваме, кой как живее. Ще живееш като човек, ще мислиш като ангел и ще обичаш като Бога. Това е наука вече. Да живееш като човек, да мислиш като ангел и да обичаш като Бога, знаете ли какво е това? Та казвам: Имаме една велика задача в живота. Вие казвате: "За какво трябва да живея?" Да живеем като човек, така както всички хора живеят. Не както един човек, но както цялото човечество живее. Така да живеем. Да почна да мисля, както всички ангели мислят, да нося

светлина навсякъде и да почна да обичам, както Бог обича. Христос казва на едно място: "Както Отец ме е възлюбил, така и аз ви възлюбих". Вие опитвали ли сте някой път да обичате, както Бог обича? Мъчна работа е! Ако ти не си живял, ако ти не си мислил, не можеш да обичаш. Защото под живот разбирам движение. Да живее човек, това е най-ниското състояние в което човек се намира. И да проявиш това,което виждаш в хората. В човека виждам само движението, мърдането на устата. Представете си, че вие сте глухи. И някой трябва да ви изяснява, какво означава вдигането на двата пръста, на три пръста, на 4 и пр. Когато пианистът седне на пианото, какво иска да ви каже? Всеки може да свири, но от свирене до свирене има разлика. Всеки може да мисли, но от мисъл до мисъл има разлика. Всеки може да чувствува, но има разлика. Аз наричам силен човек онзи, който не осиромашава. Силен човек е онзи, комуто никой не може да заграби това, което има. Ти си силен ако никой не може да ти вземе това, което имаш. Ако всеки ден ти казваш: "Изгубих си мира, знаеш ли каква загуба е това?" Може да те обере някой, може да дойде някой и да те раздразни. Като дойде някоя голяма буря, да не може да те изкърти. Може само малко да се наведеш и като замине, пак да се изправиш. Като духат ветровете, оная планина могат ли да я отвеят? Ако си някоя голяма планина, не. Но ако си някъде, някой малък лист, тогава е друго.

Аз, като се върнах от Рила, видях, че са пожълтели листата на лимоните. Сега са раззеленени. Питаха ме: "Защо са пожълтели?" Някои мислят, че от голяма скръб. Всъщност, не са ги поливали. И се оплакваха. Казваха: "Много малко водица ни даваха и пожълтяхме." Не им дали вода и те пожълтели. Те казваха: "Вода!" На сестрите казвах: Вода трябва да им турите." И сега от водата позеленяха вече. Казвам: Онзи, който пожълтява, живот му трябва, вода! Вие не знаете причините за вашите страдания, откъде идват. Някой бил глупав, че е счупил едно шише, а пък друг е бил глупав, че е ходил бос по стъклата. А трети е отишъл да лекува рани, а не е знаел как да ги

лекува, та са се събрали трима глупци. Онзи, който е направил погрешката, е глупав. Онзи, който е пострадал, е глупав и онзи, който ги лекува е глупав. Дето има счупени шишета, носете на обущата си два пръста гьон и няма да има нужда да ви лекуват. Защото, имали ли сте вие опитността на селските деца? Те често взимат клас и ще го турят в гърлото си много лесно, но ако речеш да го извадиш много мъчно е, понеже има шипове. Но знаете ли колко мъчно се лекува това? Как ще го извадите, кажете ми. Не е лесно. Някой, човешка мисъл има, която като влезе, прилича на клас. Лесно влиза и мъчно излиза. И някой ако дойде, който не разбира законите, ще си причини големи страдания. По-добре е да влезе класа в стомаха, отколкото да го изваждаш. Та по-добре е да претърпиш думата, отколкото да я изваждаш навън. Така по-малко страдания ще имаш. Аз съм за по-малко страдания. По-добре едно страдание, отколкото 10 страдания. Сега по някой път човек сам си причинява своите страдания. Знаете ли, колко мъчно е човек да търпи? Например, аз съм виждал някого, че минава и се закачи някъде. Например, случва се, че ти вървиш и палтото ти се закачи на кревата и ти дръпнеш гневно и палтото ти се скъса. Креватът ти казва: "Чакай, не бързай!" Ти казваш: "Работа имам, нямаш право да ме спираш." И скъсаш палтото. Хубаво, ако беше някой човек, ще му кажеш: "Защо ме хващаш, че ми късаш палтото?" Сега какво ще кажеш за кревата? Кой е виноват? И ако някой човек те е обидил, къде е причината? Ти си дошъл много близо до него. В света съществува един закон. Бог е турил път на всеки човек. Всеки човек си има особен път, както месечината, слънцето, земята и пр. И всички тези, които правят погрешки, отделят се от Божия път, който Бог е турил и влизат в нов път. Влизат в страдание. Поздравлявайте се отдалеч. Някой път ще кръстосаш орбитата на други. Но гледай да я кръстосаш по-рано, че двамата да не минавате едновременно. Някой път кръстосването е неизбежно, тогава ще пътувате с голяма бързина, няма да намалявате бързината. Ако се спираш да слушаш кой какво говори, ти ще се

сблъскаш с някого. Ако си пощаджия и се спираш да се разправяш с ежедневните новини, как ще раздадеш писмата?

Какви са сегашните новини? Вземете кой и да е вестник, все едно и също пишат. Вземете вестниците “Утро”, “Зора”, “Заря”, който и да вземете с много малко различия са. Някой път вземаш два вестника, но каквото има в единия, има го и в другия.

Често в политическия живот и в религиозния има еднообразие, дошло е еднообразието. Казваш: “Да живеем добре.” Само с добро живеене не става тази работа. Добрият живот е резултат от нещо. Ти не можеш да живееш добре, докато не си мислил добре, докато не си чувствувал добре. Добрият живот е резултат на мисълта. Доброто зависи най-първо от Любовта. Доброто зависи и от мисълта, тогава иде вече добрият живот. Значи, каквато е била любовта ни в миналото, каквито са били мислите ни в миналото, такова ще бъде и проявлението на нашия живот сега. Ние не можем да се избавим от последствията. Ако на сто километра разстояние е валял дъжд, ще се образува порой. И реката не може да се избави от последствия. Колко време ще продължава пороя, това ще зависи от туй, колко дълго е валял дъжда. Ако два часа е валял дъжда, два часа ще трае пороя.

Сега всички се спъват в следното - някой казва: “аз 20 години вече как живея и вярвам в Христа.” Ти няма да вкусиш сега от плодовете на тези 20 години, които си живял. То е за в бъдеще. Ти ще вкусиш плода сега на онова, което преди 20 години си живял. Това минало идва до тебе. Сега си станал добър, миналото ти не е добро. Лошото трябва да изтече и после ще дойде ред за сегашните ти добри мисли, за сегашната ти любов, може би след 20 години, след 10 години, може би след една година. Сегашните ни добри мисли, сегашната ни любов ще дадат резултати в бъдеще. А пък сега трябва да ликвидираме с миналите мисли, желания и пр. Някой път сме ги имали и сега вкусваме сладчината им. Всички хора с които се срещаш, едни са добри, а други лоши към тебе. Това е последствие от миналото. Някой те обира, ти си го обрал в миналото. Ако разбираш

закона, ти ще бъдеш благодарен, че си се отплатил. Ти си биел и сега те набиват. Ликвидира се кармата.

При сегашните условия се изисква един разумен живот. Трябва една наука с която да се ликвидира миналото, не само на отделните хора, но и на народите. Законът е същият. Един народ трябва да ликвидира със своето минало. Цялото човечество и то има карма, с която трябва да ликвидира. И Христос, когато дойде на земята, той учеше този закон. Как може да се ликвидира миналото? Може само по три начина: Може само чрез закона на Любовта, закона на мисълта и закона на доброто да се ликвидира кармата. Това е цяла една школа. Хиляди години сме живели и хиляди години ще живеем, докато се ликвидира.

Да любим, както Бог люби, да мислим, както ангелите мислят и да постъпваме, както всички добри хора знаят да постъпват. Всеки един ученик, всеки един от вас, иска да бъде съвършен. По този път се добива съвършенство. Казано е: "Бъдете съвършени, както Отец ваш е съвършен." Това подразбира онзи живот, по който всички хора трябва да вървят. И не трябва да се обезсърчаваме. Някой път казвам: Радвайте се и на страданията. Защо? Радвайте се, че сте научили нещо. Радвайте се и на радостите си. Понеже сте вкусили от доброто, което Бог ти дава. В страданията, ти вкусваш от знанието, от опитността, от учението, а пък чрез радостта ти вкусваш от Божията Любов. Ти не можеш да добиваш знания, ако не страдаш. И не можеш да се радваш, ако не обичаш. Радвай се на радостта, понеже ще вкусиш плода на Божията Любов. Светът е създаден за вас. Най-първо е създаден, за да страдате, за да добиете знание. Светът е създаден и за радостта, за да опитате плодовете на любовта. Това като разберете вътрешно, вие ще може да се примирите много лесно с нещата, ще разберете Божиите пътища. Много мъчно е човек да се примири със страданията. Мислите ли, че Бог не страда? Той страда много повече от вас. Той трябва да ни търпи. Ние не мислим както трябва, не обичаме както трябва и не правим добро както трябва. И Той трябва да

ни дълготърпи. Минават се ред поколения. Бог казва: “Не прави това!” Ти казваш: “Защо да не го направя?” Бог казва: “Не вкусвай това!” Ти казваш: “Защо да не го вкусвам?” И после сме недоволни. Като страдаш, ти си недоволен. И като се радваш, ти си недоволен, понеже казваш: “Онзи има по-голяма радост, по е богат, има повече да яде и пие!” Той е снажен, червендалест, а пък ти си едно джудже. И мислиш, че Господ е виновен за всички тия работи. Ти се радвай на Господа, че си малък, понеже в сегашните времена, ако имаш 2-3 метра височина, знаеш ли колко мъчно щеше да се движиш? И колко мъчно щеше да се нахраниш? А пък сега си едно малко човече до 120 см. По е икономично. Сега, всички тези неща ще ги преведете към духовния живот. Красивото в света седи в две неща: човек изучава великото в света, безпределното! Ще изучиш законите и на малкото, на онова малко, от което по-малко няма. Идва положение, дето всяка форма изчезва, между тези два полюса. Ако в малкото си доволен, ти ще разбираш и голямото. Ако не си доволен в малкото и в голямото няма да си добре. На малкото отговорностите са малки. Но в голямото има големи отговорности. Представете си един ангел, който ръководи земята, знаете ли каква отговорност има? Един цар, който управлява народа, каква отговорност има? Една майка, която ражда деца, каква отговорност има? Един учител, който учи деца, каква отговорност има? При всичките работи, които вършат хората, имат отговорности. Малко знаеш, малко си отговорен. Много знаеш, много си отговорен. Малко зло правиш, малко наказание имаш. Голямо зло правиш, голямо наказание имаш. Малко добро правиш, малка награда имаш. Голямо добро правиш, голяма награда имаш.

Та пророкът казва в свръзка с кармата:”Оставете тези пътища, за да живеете добре!” Та казвам: Живейте добре! Мислете добре! И любете добре! Или казано другояче: Главата ви да има добро осветление, сърцето ни да има добро осветление и тялото ни да бъде въоръжено със сила. И да не могат да ни нападнат и бомбардират. Как се въоръжават сега Русия, Англия, Франция, Германия и пр.? И ако не

си добре въоръжен, ще те нападнат. Ако си въоръжен с отлични силни мисли, няма да могат да те атакуват лошите духове. Ако си слаб, другите може би ще искат да те защищават. Но ако остане друг да те защищава, ще те защити така, както защитиха Полша. Нали Англия щеше да я защити? Остане ли отвън да ти помагат, то работата е загубена. В това отношение само Бог прави изключение. Но аз наричам Бога този, който е над всичко, във всичко и под всичко! На Него можеш да разчиташ. А пък на всички други, които не са във всичко, една трета можеш да разчиташ. Те не са под всичко и над всичко. Погрешката ви е там, че вие се надявате на този, който е във всичко. Надявайте се само на Онзи, Който е над всичко, под всичко и във всичко! На Онзи, Който е в живота, Който е в човешката мисъл, Който е в Любовта. Той е Духът, Божественият дух. На Него ние трябва да разчитаме. Там е силата на човека, да бъде постоянно във връзка с разумния живот! И всичко каквото става в света, от едни неща да се учи, а други да ги вкусва и да се радва на Божиите блага. Знание трябва да придобива. По който и да е начин и да не роптае. Той ще си роптае, но като роптаеш, да не роптаеш! Знаете ли, какво нещо е това? Ропотът е едно вътрешно недоволство.

Вчера ми носят едно писмо. Идва един и ми казва: “Учителю, нося ви едно писмо.” Аз зная какво е това писмо. Онзи, който ми праща писмото, иска пари от мене. Разрязах писмото, хвърлих само един поглед, турих му числото “5”. Турих моето писмо вътре и му го пратих назад. И аз му пиша същото писмо. Иска той. Сложих му каквото иска. И му пращам писмото отново. Та казвам: Когато вие пращате едно писмо до Господа, Той ще го отвори, ще тури нещо и ще ви прати писмото назад. Няма архива в небето за писмата ви. Този пише така: “Високоуважаеми г-н Учителю, понеже се намирам в лоши условия, жена ми е болна от малко простуда и много страдаме, понеже нямам пари за доктор, а пък тя се нуждае от доктор...” и т.н. Топла вода да взема, повече да диша, малко повече да работи. Да не ходи със скръстени ръце, да не чака крушата да капне в устата и.

Значи, тя не се нуждае от лекар, а от това. Ако аз бях на негово място, ето какво щях да направя. Щях да кажа: Г-н Учителю, мога ли да ви донеса малко вода? Или мога ли да отида в града да ви донеса нещо? Щях да направя някаква услуга. И като ми направят услуга, щях да му дам два пъти повече. А пък той сега ми заповядва да му дам. Не се е отучил още от господарските си навици. Той казва: "Трябва да ме послушаш и ако не ме послушаш, ще се разгневя, ще дам заявление, ще се оплача." И тук всеки ден аз имам такива екземпляри. Хем по Бога служат. Онзи е руснак, не е от братството. Но и от братството и те са руснаци, братски руснаци.

Един ден намирам една сестра, която отива към лозето. Тя ми каза следното: "Гледам един откъснат грозд." Казах на един брат когото намерих там: "Няма да късаш грозде." Той каза: "Аз откъснах 5 грозда." Казах: "Много си откъснал. За всекиго трябва да има по един грозд." Онзи каза, че това е братско. Но трябва да знаете, че ви се пада една круша или две круши. Вие не разбирате идеята. Някой казва: "Ние работим за Господа." Че тогава, ако работите и искате да изпоядете всичко, за онзи свят какво ще остане? Един брат идва и ми казва: "Все намирам една сестра в лозето и тя ми казва: Дойдох да видя прасковите. Дойдох да видя как е лозето." Когато се копае лозето, никой не идва да го гледа. Сега, не че не можем да отучим хората от един лош навик, можем да ги отучим, но не е хубаво. Ти можеш да изядеш една круша и това да ти коства много скъпо.

В Египет има мумии, върху които са произнесени заклинания и всеки, който е взел тази мумия, имал е нещастие. Върху всеки плод може да има заклинание. Не яж това, в което няма Божието благословение! Искам да ви кажа закона: Не яж това, което няма любов! Не яж това, което няма мисъл, не яж това в което няма добро! Светът защо страда? Аз само изнасям за изяснение. Да кажем, че иска някой човек да сподели мислите си с вас. Не може човек да сподели мислите си с вас, ако вие нямате любов към него. Нито вие трябва да споделяте мислите си с друг човек, който не ви обича. Той може да ви

унизи. Той може да каже: "Колко е глупав." Всеки човек, който ви повери своите мисли и своите чувства, вие може да го цените. Той е като скъпоценен камък. Някой ще каже: "Глупави работи са."Няма нищо глупаво в света. Ние трябва да го разбираме. За да разбираме нещата, ние трябва да ги ценим. Всички неща, които носят в себе си Божията Любов, Божията Мъдрост и оная доброта, те носят благословение. И Бог казва: "Не яж от онзи плод, който няма любов! Не яж от онзи плод, който няма мисъл! Не яж от онзи плод, който няма доброта! И в който ден ядеш от този плод, ще умреш." Това е тълкуването. Най-обикновеното тълкуване. Яж от дървото на живота, дето е Божията любов, дето е Божествената мисъл и дето е доброто! И тогава ще имате и радости и скърби. И те ще ви бъдат приятни. На земята не можете да се издигнете над страданията. В земния живот немислимо е да избегнете страданията. Но по възможност да имате най-малките страдания! А пък най-малките страдания - те са радости. А пък големите страдания, те са за много силни хора.

Добрата молитва.

Това, което ви говоря сега, то е за вашата душа.

Това, което ви говоря сега, то е за вашия дух.

Това, което ви говоря сега, то е за вашия вътрешен живот.

2. Неделно утринно слово, държано на 1 октомври 1039 г. 5 ч.с., Изгрев

ОБОДРИТЕЛНИ МИСЛИ, ЧУВСТВА И ПОСТЪПКИ

Добрата молитва.
91 псалм.
Молитвата на Царството.
Духът Божи.

Ако си зададете един въпрос, защо човек трябва да бъде добър. И как може да стане добър? За да стане човек, той трябва да мисли. Като не мисли, той не е човек. Дотолкова, доколкото неговата мисъл е права, дотолкова той е човек. Сега искам да ви наведа върху една мисъл - върху ободрителните мисли, върху ободрителните чувства и върху ободрителните постъпки. Мнозина сте слушали, казват: "Да вярва човек." Но каква вяра? Има една положителна и една отрицателна вяра. Положителната вяра е вяра в която шишето е пълно с вода, отрицателната вяра е вяра, в която шишето е празно. Шише ще имаш, но е празно. Всичките отрицателни неща в света са празни. Форма имат, но нямат съдържание. И казва: "Да вярваме в Бога!", това е празно шише. Ама да се обичаме! Това е празно шише. Ама да имаме надежда! Това е празно шише. Да имаме, да имаме и нищо нямаме. Като кажеш да го имам и да имаш! Това, което имаш, ще кажеш: "Имам го!" А това което нямаш, казваш: "Нямам." Имаш една вяра, но твоята вяра е празно шише. Имаш ум, но твоят ум е празно шише. Сърцето ти и то е празно. Душата ти и тя е празна. И духът ти и той е празен. Всичко е празно. Значи, нуждаеш се. Вие сега мислите, всичко като е празно, имате обширен план за работа. Много хора, които нямат работа да ги турите на работа. Цял ден седиш и мислиш какво да правиш. За пример, някои от вас седят и мислят как да обърнат света. Отлична идея е тази. По-хубава идея от тази няма -

да обърнете света, вие не сте обърнати както трябва. Един американски проповедник е казал тъй: “Аз вярвам в онова обръщане, което обръща не само сърцата на хората, но обръща и техните кесии.” Ако твоята кесия не е обърната, ти още не си обърнат. Погрешка е, че ние не искаме да признаем своите погрешки. Мислим, че каквото говорим - вършим и каквото говорим е право. Право е заради нас. Но ти имаш едно състояние казваш тъй: “Аз вече съм се обезверил.” Това е едно празно шише. “Аз нямам смисъл в живота.” Това е празно шише. Казвам: Щом имаш празно шише, то може да се напълни. Те са сега ред изяснения. Вие всички имате една вяра, но не сте проверили, до каква степен вашата вяра е реална. Вие, по някой път, може да кажете тъй: “Ама хората в мен вярват!” Но питайте тези хора, доколко вярват. Може да направите опит. Идете при един ваш приятел и опитайте доколко се простира неговата вяра. Поискайте му на заем десет лева и той ви дава. Поискайте му сто лева, пак дава. При петстотин лева, спира. Неговата вяра е до петстотин лева. Идете при някой друг, той ви гарантира до хиляда лева. Там се спира и по нататък не отива. Наскоро един млад, който се подвизава в този път, дошло му на ум за нещо да се подвизава. Но пари му трябват. Иска да строи къща. Отива при свои богати роднини. Те като го видели, казали: “Лесна работа е! Ще уредим.” Като отишъл втори път, те казали: “Времената са лоши. Ние сме вложили парите, не можем да ви помогнем.” Това е материалната страна. В духовно отношение дойде някой при вас и ви говори, че така и така ще служи на Господа и да му помагате. Вие го погледнете някои път, за да видите, докъде може да му помогнете. Аз другояче разсъждавам. Вие идвате при мен. Това, което мога да ви дам се ограничава. Вие сами сте ограничили възможността на онова, което аз мога да ви дам. Тук има две страни. Вие идвате при мене с едно шише, което събира един килограм. Масло ви трябва. А пък вие искате от мене 1 кг. Представете си, че аз имам масло, но нямам шише. Колко мога да ви дам. Толкова, колкото може да събере вашето шише. Вие казвате: “Дайте ми повече!”

Казвам: “Намерете някое шише.” Вие казвате - “нямам.” В кого е погрешката? Другото положение е следующото: Вие носите едно шише от 5 кг, а пък аз имам само един килограм масло. Вие казвате: “Дайте ми 5.” Аз ви давам един. Къде е погрешката? Няма погрешка. Аз имам само един килограм на разположение. Вие намерете други. Но тази година маслините не станаха. Та някой път всички вие сте така взискателни като отивате при Господа. Някой път носите големи шишета, а някой път носите малки шишета и сте в най-големи противоречия, защото не стават така, както вие мислите. Погрешката е в самите вас. С големите шишета ти трябва да бъдеш предвидлив. Не вземай голямо шише, защото твоят приятел има по-малко масло, вземи по-малко шише. А пък когато вашият приятел има много масло, вземи голямо шише, не вземай малко. Имаш намерение да искаш 5 кг масло, а носиш един килограм. Вземи голямо. Това са разсъждения сега.

Вие седите тук. Ние разсъждаваме и говорим. Сега какво мислите? Вие мислите, че има един невидим свят, но къде е, не го знаете. Във вашия ум седи, че този свят е далеч някъде. Това е право. Много е далеч и много е близо. По форма е далеч, а по съдържание е много близо. Духовният свят по съдържание е вътре в нас. Ако слушате по радиото, Англия е много близо. Отворете радиото и ще слушате веднага. Всичко каквото се говори там, вие го слушате толкова скоро, че даже и онези които са в зданието в Англия, те слушат след вас. Вие слушате по-бързо от онези, които са там. Лесно се предава по радиото. Аз като ви говоря на вас, които сте се събрали тук в онзи свят слушат ли ни или не ви слушат?

Да кажем, че вие сте при едно радио и проверявате станциите. Да кажем, че имате едно радио, което има 50, 60, 100 станции. Има радио и с повече от сто станции. Но вие се спирате на някоя станция, понеже от нея се предава нещо интересно. На всяка станция, която може да ви даде нещо интересно, вие се спирате на нея и слушате. Ние сме тука една станция. И ако има нещо интересно, ще отворят

радиото и ще ви слушат, ако не е интересно, затварят с едно копче и минават на друга станция. И ти си една станция. Ти се молиш, но молитвата ти е толкова безсъдържателна, че като слушат отгоре известно време завъртат и затворят радиото.

Един американец искал да повика един свой приятел на гости. Това било в един от големите американски градове. Отива на станцията, говори на жена си по телефона. Когато и говорел, до него бил неговият приятел, когото канел. Той казал на жена си: “Моля любезна, ще доведа един мой приятел на гости. Бъди така добра да приготвиш нещо за ядене.” Тя казала: Този да не ми го довличаш. Той слушал и приятелят му слушал. Двамата слушали. Че вие седите на станцията и говорите на Господа и жена ви се обажда отвътре. Ти се молиш, но нещо в тебе се обажда: “Остави тези празни работи. Толкоз години сме се молили на този Господ. И той досега нищо не ни е дал. Не ходи да се молиш.” Че Господ слуша твоята жена, какво говори отвътре. Това е твоето сърце. Сърцето ти казва: “Ако не бяхме се молили на Господа, щяхме да уредим много по-добре работите. Сега съвсем загазихме.” Всички хора загазват, по единствената причина, че не употребяват своя ум, своето сърце и своята воля на мястото си. От три неща зависят нещата: от неговите мисли, които са навременни; от неговите чувства, които не са навременни и от неговите постъпки, които не са навременни. А нещата не могат да станат произволно. Бог е едно същество абсолютно свободно. И ако искате да употребите насилие върху него, това ще се отрази зле върху вас. Вие искате да изнасилите всякога Бог, но с изнасилването му вие вредите на себе си. Ако се зароди някоя нечиста мисъл във вас, Бог ще ви я повърне на вас. При Него не може да остане. Или ако се появи във вас едно нечисто желание, то ще се повърне при вас. При бога не може да остане. Или когато направите някоя нечиста постъпка, пак ще се върне на вас. Някои постъпки изглеждат много добри, но всъщност не са. Аз съм забелязал у мнозина следното: След като му говоря, той казва: “Ти искаш само да ме забавляваш.” Аз се обръщам

и му казвам: “Ти като дойде при мене, колко плати?” Защото на един концерт, на едно представление можеш да се забавляваш, като си вземеш билет. Ще прегледаш програмата, дали ще се ползуваш или не. Казах на този: “Ти не си от много умните, защото мислиш, дали ще се забавлявам с тебе или не. Защото не си предвидил дали ще ти кажа нещо съществено или не. Щом мислиш, че аз те забавлявам, вземи си шапката и не си губи времето. И ще намериш някой човек, който няма да те забавлява. Според мене както виждам, ти нямаш търпение. Трябват ти три дена да се извърши твоята работа както искаш, а пък ти искаш да снесеш яйцето днес и целият свят да събереш. А пък не можеш да го снесеш днес.” Ти казваш: “Аз вярвам в Бога.” Та и аз вярвам в Бога. Ти казваш: “Но хората не постъпват добре.” Но хората мислят, че и аз не постъпвам добре. Той мисли дали него го заблуждавам. Аз не го забавлявам. Но аз съм в противоречие, понеже не мога да изпълня желанието му както той иска. И да искам не мога да изпълня желанието му. Той иска да му ходатайствувам пред някой министър, но министъра го няма. Отишъл в странство по политически работи. Този ми казва: “Иди при министъра.” Но няма го. Не мога да ви помогна. При всичкото добро желание, което имам, не мога. Ти казваш: “Но кажи му по телефона.” Но той си има друга работа, баница се пече на главата му. И всички, които отивате при Бога, приличате на тези припряните. Вие мислите, че само с вас ще се занимава Бог. В цялата вселена Той има толкова работи, толкова прошения. Вие мислите, как така да не се изпълни вашето прошение, което сега сте подали. А преди вас има десет милиона. И като ги уреди 10-тях милиона прошения ще дойде ред и до вас. По човешки говоря. И оттам се заражда обезверяването на хората.

Колко пъти на ден човек трябва да се моли? Някои поддържат, че постоянно трябва да се молим. Че ти като се молиш постоянно и никак не работиш, тогава какво. Много се молиш и никак не работиш, постоянно вземаш пари и никак не ги връщаш. Какво ще стане? Като вземаш постоянно уроци по музика и никак не ги заучаваш, какво се

ползуваш? Само плащаш, не заучаваш, плащаш и не заучаваш. Тогава професорът печели, а ти губиш. Казваш: "Да се молим." Какво? "Отче наш да четем." Отче наш, но ти вярваш ли, че този баща, Който управлява света е Един? И че ти трябва да изпълниш Неговата воля? И ако ти не си готов да изпълниш Неговата воля, без никакво противоречие, каква е твоята вяра? Да знаеш, че всичко каквото направи Той е все за добро. Едно нещо, макар и неприятно, каквото Той е направил за тебе е на мястото. И ако ти държиш тази мисъл в ума си, Той един ден ще оправи твоите работи, понеже Той разполага със сърцата на хората. Ще ги оправи, не когато ти искаш, но навреме. И ще бъдеш много по-благодарен.

Ти си тъжен сега. Няма нищо. Човек никога не може да бъде винаги весел. И някой път си поплакваш. Плачът няма да бъде винаги. Даже ангелите се пращат някой път на земята от небето, за да опитат скърбите на хората. И те се нуждаят от това. Ако човек има вечното блаженство, ще опита едно малко недоволство, че няма нещо друго. И ангелът като дойде тук и опита една малка скръб, знаете ли каква цена дава на това? Като отиде на небето разправя, какво нещо е скръбта. И като една научна теза изнася това пред другите ангели. Сериозно разсъждава. Ти казваш: "Дотегнаха ми тези страдания!" Че те много струват. И какви бяха? Много пари струват. Онези, които са създали страданията, знаете ли колко векове са мислили, за да ги измислят? В края на краищата, във всяко едно страдание има нещо добро, което ще дойде. Сега има два вида канализация. В едната канализация водата иде отгоре. Лесно слиза водата. А пък има друга канализация дето водата се качва нагоре. При първия случай е лесно. Двете води се разговарят. Коя вода е на зор. Която се качва нагоре, тя казва: "Докато излеза нагоре, пати ми главата." Защото се качва нагоре. А защо на другата е лесно? Защото слиза надолу. Щом вие страдате, нагоре се качвате, а пък щом се радвате, надолу слизате. Кой печели? Който се качва, или който слиза? Кои клони печелят, които

отиват нагоре или които отиват надолу? Онези, които отиват нагоре и дават плодове, печелят повече.

Аз ви говоря за вътрешния живот, за вътрешната фамилия. Онези от вас, които сте мъже, ще научите жените вътре да не цапат по телефона. Да не говорят такива работи, които ще ги чуят вашите приятели. А пък онези жени, които имат мъже, ще им кажете и те да не цапат. И на дъщерите си и на синовете си ще кажете да не цапат. Това казвам на женените от вас. А пък онези, които не са женени, ще кажат на своите приятели да не цапат. Някой иска да бъде женен. Защо да се жениш, да те цапат? Жени се дето няма да те цапат. Да се ожениш и да те цапа жена ти по три пъти на ден, там ще научиш голямо търпение. Но не може без цапане. Един пример ще ви дам за цапането. Жената мисли, че нейния възлюбен не я обича. Може ли нейният възлюбен да не я обича? Щом не я обича, въпросът е вече разрешен.

Чудни сте! Вие искате да ви обичат. Че за какво ще ви обичат? Кажете ми. Вие сте слепи. Възлюбеният ви няма какво да ви обича за очите ви. Глухи сте. Няма за какво да ви обича за ушите ви. И носът ви не чувствува. Няма какво да ви обича за носа ви. И езикът ви плещи всичко. За какво ще ви обича? И ръцете ви не са на свят. Не са меки, хубави. Като ви погледне този ваш възлюбен, вие сте едно страшилище. Кажете ми, кой ще ви обича? Идейно погледнете на любовта сега! Ако вашето сърце не може да праща онези хубави Божествени сокове, онова ухание, ако вашия ум не може да изпраща онази божествена светлина, ако от вашата воля не може да излиза онази благотворна сила, която освежава, тогава за какво ще ви обичат? Аз не ви говоря като на деца сега. Вие казвате: “Толкова години сме в този път, какво трябва да правим?” Сега трябва да посеем на нивата най-хубавото семе, за да имаме една отлична реколта за бъдеще. Сега не ви казвам това като възражение. Но казвам причините, които спъват живота. Ще ви приведа един пример. Малки работи могат да спъват. Има хора, които са много религиозни.

Такъв един религиозен човек в Америка по три пъти се молил на ден. И на всяко събрание отивал. Дето имало събрание отивал и се молил. Един ден като минал покрай един прозорец, на прозореца забравил един банкер една голяма торба с пари. Онзи казал: “Господ остави тази торба за мен.” Задига торбата, отива вкъщи, остава торбата и казва: “Господи,” но като искал да се моли, молитвата не върви. Спира се. Към вечерта пак се молел. Но молитвата пак се спира. Не може. Връща торбата на банкера и му казва: “Този дявол го взех, но не ми трябва, връщам ти го назад.”

Вие ако сте този човек дали ще върнете торбата при сегашните условия? Този религиозен човек след една седмица връща торбата. Една сестра ми каза: “Без пари не може.” Аз казвам: Не отричам парите. Аз мога да кажа, че и без въздух не може, че и без вода не може и без хляб не може. И без обед не може. Всичко това го приемам. Че без пари не може, не може. В дадения случай не може. Но, ако ти се давиш, в този случай защо ти са парите? Значи, в един уреден свят, без пари не може. Но думите “не може” са относителни. Ти си беден човек, трябва да носиш пари. Но един царски син като отива някъде, само като го видят, кредитират го. Ако пък ти, ти като беден парите ще те кредитират. Да вземем думата “кредитиране”. Разменни монети има навсякъде в света. Не мислете, че не е така. Ти като отиваш някъде, твоят ум ще бъде разменна монета, твоето сърце ще бъде разменна монета. Три монети има в света: във физическия свят - волята, в духовния свят - сърцето и в Божественият свят - умът. Ти казваш: Без пари не може. Във физическия свят, твоята воля са парите. Във физическия свят без пари не може. В духовния свят без сърце не може. В Божествения свят без ум не може.

Та казвам: Мислете правилно! Ако досега вие бихте употребявали, ако бихте държали великия закон на любовта, ако знаехте закона на любовта, щяхте да бъдете свързани с всички добри хора на земята, особено с тези с които хармонирате. Те ви обичат и вие ги обичате. И ако държите тази връзка, то щом се намерите в

затруднително положение, щом нямате условия, те щяха да ви помогнат, парите щяха да дойдат.

Ще ви приведа един пример който е изключителен. На един американец дошла му идеята да стане проповедник. Той казва: “На проповедниците не им върви.” И напуща Америка, отива в Австралия. Започва търговия и забогатява. Друг един американец отива в Китай и само с вяра издържа цяла една мисия. Не пише писма на никого за помощ. Но като се моли пращат му пари. Той се моли, но парите не идват. Онзи в Австралия, който искал да стане проповедник, и станал търговец, той обещал тази година, че ако спечели ще отдели една сума и ще я прати за Господа. Един ден чете във вестника името на онзи проповедник в Китай и му праща сумата. Като му пише така: “Аз съм обещал на Господ една сума и сега ви я пращам. Употребете я, както вие намерите за добре.” Онзи проповедник в Китай бил станал вече знаменит и името му се пишело във вестниците. Ако някой и да иска да ви помогне, като не ви пише името във вестниците, отде ще ви намерят?

Трябва една специална школа. Аз не мога да ви разправям, има неща свещени, които се опорочават. Ти казваш: “Господ трябва да ми помогне.” Така не се говори. Това е ропот. Издържай и при най-лошите условия. Щом те обича Господ, той има нещо предвид. Той нещо е оставил за тебе. И ако той не ти дава това благо, което искаш, то е за да ти даде нещо по-хубаво, отколкото това, което очакваш. И писанието казва: “Нито ухо е чуло, нито око е видяло, което Бог е приготвил за онези, които го любят”. И не мислете, че само тук на земята ще живеем при Господа. В трите свята трябва да живеете при Него. Вашата воля трябва да бъде посветена на Него. И вашият ум трябва да бъде посветен на Него. И вашето сърце трябва да бъде посветено на него. Волята ви, сърцето ви и умът ви трябва да бъдат посветени на Господа. Досега вие сте дошли до положението, че само волята ви е посветена на Господа, но умът и сърцето - не. Аз взимам думата посвещение в най-хубавия смисъл. Няма нещо по-хубаво от

това, човек да бъде посветен на някоя идея. Ако музикантът е посветен на музиката със своя ум, сърце и воля, то дето иде, хората ще го посрещат. Същото е с художника, военоначалника и пр. Всички хора, които са посветени, добре ги посрещат навсякъде. Ако някой не го посрещат, те не са посветени. Посветените хора са добре посрещнати навсякъде, а пък непосветените, за да ги посрещнат, трябва да се посветят. А как се посвещава човек? На български думата “посветен” значи да имаш винаги светлина. Вечерно време да не ходиш без свещ. И навсякъде където ходиш да има светлина при тебе. И трябва да бъде голяма светлината и пътят ти да бъде ясен.

За всяко нещо, което искаш, трябва да има условие. Не се стреми да направиш това, за което няма никакви условия.

Та казвам: Вие трябва да се посветите сега. На някого волята му и сърцето му са посветени, но умът му не е посветен. Две си направил и едно още остава. Някой само волята си е посветил и сега трябва да посвети сърцето и ума си. Трябва да работиш за това. Някой още и волята си не е посветил. Да започне с волята си. Та започнете сега с посвещение на волята, на сърцето и на ума си. Някой път човек има някое вътрешно изпитание, като че ли ще се пукне. Обезсмисля се живота му. Минава през тъмнина. Тогава се усещаш подритнат, изоставен, излъган и искаш да се самоубиеш. Не искаш да живееш. Искаш да избягаш някъде. Къде ще отидеш? Никъде не те искат. Това е една вътрешна хипноза. Това е дяволска хипноза. От какво се зараждат тези противоречия? Това са лъжливи неща в нас. Имате едно дете и искате да знаете дали е добро или не. Давате му една ябълка. То се зарадва. И като му вземете ябълката, то ревне. От това дете не очаквай много. Като му кажеш “дай”, то да я даде, не да чака. Майката, която ви дава ябълката и я взема има нещо предвид да ти даде нещо по-хубаво. Всякога, когато ви се случват неща непредвидени в живота, невидимият свят, разумният свят има нещо по-добро предвидено за вас. Няма да ви убеждавам, понеже вие сами трябва да се убедите. Трябва да го опитате, за да се убедите. Ако ми

повярвате без опит, то е празното шише. Реално трябва да го опиташ, за да дойдеш до убеждение сто и едно процента, че е вярно.

Та казвам: При сегашните условия имате един пример. Вземете Полша, народ от 35 милиона. Те имаха голямо мнение за себе си, че са силни, че могат да се борят. Не искат да отстъпят нито педя земя. Казваха: "Ще се бием!" А пък сега ги подчиняват. Сега какво мислят поляците? Завладяха ги германците. Дойде и Русия. Какво има сега в това толкоз? То е едно становище неразбрано. Ако един поляк владее един германец, или един германец владее един поляк в какво седи противоречието? Тогава ще ви приведа примера, где е противоречието на живота.

Един англичанин отива по лов в Индия. Той си турил пушката, носил си я така и гледал тук таме за лов. И в това време отгоре му се стоварва един удар върху лявата му ръка и тя увисва. Един тигър го хваща и го поносва. Носи го на общо основание. С пушката му заедно го носи. Носи го до своето леговище, дето имало две малки тигърчета. Турил го на земята. Оставил го и англичанинът, ако рече да си издигне главата нагоре, то тигъра му натиска главата. За да не се плашат тигърчетата. И пак ще се отдалечи тигъра. Той искал да учи своите малки да го давят. И пак си вдига главата той и тигърът му натиска главата. И англичанинът после казал: "Не съжалявам, че ми счупи ръката, но като ми натискаше главата, това беше много обидно за мене." Обидата е там, че имаше едно низше същество, този тигър е едно глупаво същество. Ако тигърът беше направил англичанина приятел, англичанинът щеше да нахрани по-добре децата му. След известно време както си лежал англичанинът не издига вече главата си, но с дясната ръка изважда пушката. Тигърът не разбира. Англичанинът гръмва и го убива. Та казвам: Носете вашето оръжие и ще биете на месо тигърът който ви хване. Един лош навик е това. Значи тигърът символизира един лош навик във вас. В сърцето ще го удариш. И пак ще ти натиска главата и ще учи малките тигърчета, как да давят. Те са реални неща. Вие някой път сте готови да

захвърлите и вашата вяра и вашите убеждения или за някой син, или заради дъщеря ви, или за търговски работи. Има хиляди работи, които могат да ви спънат. Един който е тръгнал по Божествения път, трябва да мълчи. И добре ще бъде. Като някой философ ще бъдете. Не разправяйте скърбите си. Но намерете някой много умен човек, който е минал през това и нему разправяйте. Не ходете да разправяте скърбите си на някого, който нищо не разбира. Той ще ви погледне и ще ви каже, че не си на себе си. Вие на десет души разправяте вашите скърби и на тях им става тягостно. Не им разправяйте. Бъдете юнаци! Да си носите скърбите. Намерете някой брат, който е минал през това и той ще ви даде един много добър съвет.

Сега ще ви прочета само няколко стиха от Евангелието на Иоана, глава 12, стих от 1 до 9. Тук има числото три. Единият беше Лазар, възкръсналият, другите бяха Марта и Мария. Те бяха тримата. Аз избирам тази глава във връзка с това, което ви говорих: Посветеният ум, посветеното сърце и посветената воля. Сега вие ще намерите кой на къде е. Лазар на кое място е? От кое посвещение е? Марта от кое посвещение е? И Мария от кое посвещение е? Втори стих. Този Лазар излезе от своите посвещения. Той отиде в гроба и като дойде Христос извади го от гроба. И неговата смърт беше смърт на посвещение. И възкресението му беше възкресение на посвещение. И Марта и Мария направиха вечеря. Трети стих, Мария помаза нозете Исусови с мирото, защото Христос трябваше да дойде за едно голямо посвещение! Защо дойде Христос? Той дойде не само да изкупи хората, но за да мине едно от великите посвещения в своя живот, 4 и 5 стих. В тези стихове Юда казва: “Защо не се продаде това миро за 300 динари и да се раздадат на сиромасите”. Че вие не правите ли същата погрешка? Вие казвате: “Защо за духовни работи толкоз да си губя времето?”Имаше един евангелски проповедник. Казваше се Паламидов. Сега е на онзи свят. Той казваше на мене: “Когато хората си уреждаха работите, аз пасях магаретата на владиката,” т.е. проповядвал на хората. Аз му рекох: “Ти докато си пасъл магаретата

на владиката, ти си бил на правия път. И щом напущаш тогаз не е хубаво." Той после стана търговец на дървен материал, забатачи и се самоуби. Докато човек пасе магаретата на владиката, той е на добрия път. И щом престане да ги пасе, той фалирва. Докато служиш на Господа, ти си на правия път. Щом почнеш да служиш на себе си, ти си на кривия път. Няма по опасно в света от това, човек да служи на себе си. Да служи човек на себе си, то е най-опасното нещо. И всички нещастия в нашия живот на земята произтичат от служене на себе си. Научете се сега на следното: Казвам на онези, които още вярвате. Не ви казвам да не слугувате на себе си, но най-първо турете друго: Най-първо слугувайте на Бога, на второ място слугувайте на вашите ближни и най-после слугувайте на себе си. Или да ви преведа тази мисъл по-ясно: Слугувайте на своя ум. Ако слугуваш на ума си и той ще ти слугува. Слугувай на сърцето си. Ако слугуваш на сърцето си и то ще ти слугува. И най-после турям човекът на волята. Като дойде до волята, то ти си там, ти си човекът, който ще слугуваш на себе си. Ако си слугувал добре на своя ум, на своето сърце, ще знаеш как да слугуваш и на своята воля. Тези три сили събрани в едно, това е идеята. Когато човек се научи да слугува на своя ум, сърце и воля, той е силен човек. Когато говорим, че трябва да слугуваме на Бога то е Великата идея. Слугуването на ближния и на себе си, също е нещо велико. Бог е главата на нещата, отдето излизат хубавите мисли. Ближният представлява духовното сърце, от сърцето излизат всички хубави желания. И най-после човешката воля, която е личният живот на човека. Събрани главата, сърцето и тялото в едно място, чрез тях може да извърши велики работи. Но ако няма глава, ако няма сърце, ако няма и воля, ако няма и тяло, човек тогава нищо не може да постигне. Та всички неща за постижение трябва да турим на работа. Умът си трябва да турим на работа. На отлична работа. Не да чакаме ще дойдат времена отвън. То е едно малко материалистично схващане. Ние мислим някой път, че ще се подобрят условията. Условията могат да се подобрят ако знаеш как да направиш нещата.

Често ние се обезсърчаваме в доброто в света. Един добър човек се обезсърчил, понеже правил все добро и намирал зло. И казал: “Отсега нататък не искам да правя добро никому. Всеки ще се грижи за себе си и аз ще се грижа за себе си.” И отишъл да се дави. Казал си: “Ще отида да се удавя, та да се освободя.” Но вижда една млада мома, че се дави. Той си казал: “Да се удавя ли или да помогна? Да я извадя ли, че тогава да се удавя. Да и направя едно последно добро и после аз ще се удавя вместо нея.” Отива той и я спасява. И после отива да се дави. Но стражар го хваща. Стражарят му казва: “Няма да лъжеш. Кажи адреса си, името си, всичко.” Онзи си казал: “Втасахме я!” А пък тази била царската дъщеря. И оттам насетне всичко му тръгнало.

Като извадиш царската дъщеря, ще ти тръгне. Та ви пожелавам сега, да извадите царската дъщеря из водата и тогава всичко ще ви тръгне. И тази царска дъщеря, това е Божествената Любов, която трябва да я извадите и да тръгнете да слугувате в света. И тогава всичко ще ви тръгне напред.

Отче наш.

Благодарете в ума си, благодарете в сърцето си и благодарете в душата си за всичко онова, което ви се случва!

3. Неделно утринно слово, държано на 8 октомври 1039 г. 5 ч.с., Изгрев

СЛУГИ НА БОЖЕСТВЕНИЯ УМ И НА БОЖЕСТВЕНОТО СЪРЦЕ

Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
Духът Божи.
Размишление

Ще ви прочета 27 глава от Евангелието на Матея 1-26 стих.

Венир бенир

Има два вида хора в света - едни които мислят, че нищо не знаят и други, които мислят, че всичко знаят. Едните, които нищо не знаят, аз ги кръщавам празни шишета, хубави шишета без вода. А пък тия, които всичко знаят, ги кръщавам пълни шишета с хубава вода. Всеки ще каже, че той не иска да бъде празно шише, но пълно. Но мислите ли, че ако човек е пълен и държи своята пълнота, мислите ли, че има някаква приятност в тази пълнота? Младите и старите обичат две неща: младите обичат да са пълнички, не обичат да са сухички, те имат загладени лица, намазанички, както природата ги е намазала хубаво. А пък когато изгубят тази пълнота, съжаляват, че имат хлътнало лице и ребрата им почват да се четат. От моето гледище и сухичките са хубави, и пълничките са хубави. Или от гледището на природата, няма нещо в света, което става, да е без съдържание - зло или добро, омраза или любов, надежда или безнадеждност, скръб или радост и пр. Може ние да не го одобряваме, но това е наш морал. Казваме, че това или онова не е хубаво, но това е една човешка философия. Сега има два възгледа: това да се прави, онова да не се прави. Това, което овцата прави, вълкът не го прави. И това, което вълкът прави, овцата не го прави. Има неща, които всички хора

еднакво правят, а пък има неща, които всички неща еднакво не ги правят. Всички се хранят. Няма същество, което да не се храни. И всички живи същества дишат, с изключение на мъртвите само. Мъртвите престават да дишат въздух. Това, което вие наричате смърт, че това е едно голямо благословение за тялото. Понеже всички тези потиснати клетчици, които за 70-80 или повече години са били роби на този господар, се освобождават. Някои ги считат за 300 милиарда. И той като умре, дава им свобода и всички заминават у дома си при своите родители. Както войници са били събрани като на война да воюват. Вие казвате: "Колко хубаво е организиран човек." Да, вие не сте влизали в тази организация на стомаха, да видите каква организация е тя. Вие не сте влизали в организацията на тънките и дебелите черва, на черния дроб, на белите дробове, на нервната система, на кръвоносните съдове, на артериите и вените. Всички искат да бъдат щастливи. Имат право да бъдат. Новсеки, който избира щастието, за да влезе в щастието трябва да стане нещастен. Ако ти не станеш нещастен, щастлив не можеш да бъдеш. Защото щастието е някой плод на нещастието. И ти не можеш да намериш щастието, докато не си бил нещастен. Сега вие имате известни възгледи, донякъде тези възгледи са прави. Прави са от ваше становище, а пък от друго становище не са прави. Може ли един плод преди да е цъфнал да завърже? Трябва да цъфне, а в цъфтенето седи едно голямо нещастие. Защо като цъфне този цвят и стане красива мома, всички вестници пишат за нея? И всички кавалери я посещават. И кой ли няма да дойде. С хиляди влизат и излизат да и предлагат да им даде поне един любовен поглед. И това благоухание което излиза от нея, тя раздава на всички. И чуваш бръмчение, тропота на тези гости. Но не се минат 21-30 дена и тази мома изгубва тази красота, от всичката тази красота нищо не остава. И знаете ли колко сълзи се проливат? Тя плаче. Някой път листата окапват и нищо не остава. И тази красивата, мома остава гол врък. И тя си казва: "Какъв хубав цвят бях." Цветът е окапал. Питам: Как ще обясните това? Този цвят е дал нещо на всички

тези кавалери, които са онези малки мушици и бръмбарчета. Те не са големи бръмбари, а такива бръмбари, които могат да влезат в един цвят. Те влизат и вземат онзи аромат, който има там. Тя беше мома, която беше дошла на този свят на изложение със своите съкровища и тези кавалери и взеха всичките богатства, и я уволниха. Тя осиромаше и най-после, за да се върне у дома си, трябваше да продаде всичките си съкровища и да се върне. Защото всеки цвят се връща в другия свят. Някой може да каже: "Как може един цвят да се върне в онзи свят?" Връща се. Вие може да ми зададете въпроса: "Как може да се върне?" Връща се. Аз няма да ви доказвам това, защото всяко нещо, което се доказва, не е вярно. Бих употребил една дума, но не искам да я употребя, понеже ще си оцапам езика. А пък неща, които не се доказват са верни. Например, трябва ли някой учен човек да ви доказва какво нещо е светлината, че тогаз да я виждате? И без да доказва, вие я виждате и си служите с нея. И след като сте си служили хиляди години с нея, идва някой човек да ви учи, че в червения цвят имало 400 билиона трептения в една секунда. Това се нарича червен лъч. Не едно трептене, не две, а милиони. И вие казвате, че червения цвят има толкова милиона трептения. Казвам, какво сте научили? Има една практическа страна в изучаване на цветовете. Червеният цвят прави човека активен, той е носител на живота. Той е първата стъпка на живота. Животът като почне да се проявява, развява червено знаме и казва - напред. Има вече война. Животът, като влезе в света, това е организирана армия и почва да си проправя път, намира условия, почва да поставя своите жилища и да се размножава. Вие седите някой път и казвате: "Защо сме нещастни?" Вие имате 300 милиарда клетки и всяка една клетка е център на живот, една душа, която самостоятелно мисли. Малка душичка. И всички тези души се групират в известни органи, гласуват си, имат си народно събрание. После всяка една клетка е организирана. И когато дадеш една заповед, трябва да се събере тяхното народно събрание да гласува - да изпълни ли или не твоята заповед. И някои клетки са много бавни, отлагат,

протакат събранието с часове и дни и вие се чудите, че вашата идея не е станала. Вие искате да станете богати. Че това не зависи от вас. Най-първо има една парламентарна група горе в мозъка. Тя ще създаде един проект, как да станеш ти богат. И ще се събере общото народно събрание. Всяка една способност има цял апартамент. Всички способности имат свои апартаменти, те ще гласуват. Ти за да станеш богат, всички твои способности и чувства трябва да вземат участие в твоето богатство. Ако те не вземат участие, ти богат не можеш да станеш. Някой казва: "Човек трябва да бъде късметлия." Всеки човек, на когото умът, сърцето и волята работят, е късметлия. Всеки човек у когото има съгласие в неговия ум, т.е. съгласие в неговите мисли, той е късметлия. Щом мислите не са в съгласие, умът не е в нормално положение. Щом чувствата не са в съгласие, сърцето не е в нормално положение. Щом постъпките не са в нормално състояние, волята му на човека не е нормална. Те са процеси. Мъчно ви е, криво ви е, като че ли всички хора, които срещате, не са ви приятни. И когото срещнете, виждате нещо лошо в него. Тогава вие се намирате в положението на онези маймуни. Една маймуна като се види в огледалото, тя ще иска да хване зад огледалото другата маймуна. И като види, че не може да хване, чуди се, как оная се е скрила, та не може да я хване. Като рече да я хване, онази се измества и тя вижда, че оная я няма зад огледалото. И тя се намира в положението на Настрадин ходжа. Той вижда 10 магарета и се качва на едно магаре и ги чете - 9. Слезе от магарето и ги чете - 10. Качва се, пак ги чете - 9. И казва: "Къде отиде едното магаре?" А пък трябва да се качи на магарето. Той се чуди, къде се изгубва това магаре, когато се качи. Вие всякога не вземате предвид онова магаре, на което яздите. Вие не вземате предвид основната идея с която работите. Вие имате 9 идеи и като слезете, четете - 10. Не знаете откъде иде едната. Но тази идея, която отпосле идва, тя е основната идея, която ще ви допринесе във вашата работа.

Каква е основната идея на красивата мома? Да бъде учена ли? Не. Да бъде богата ли? Не. Тя вече има едно богатство. Тя трябва да бъде хубава. Дрехите, които и са дадени са за да покаже своята хубост. Всичката и сила седи в това. Ако на тази мома и турите една раница на гърба, ще я обезобразите, ако и турите човешки чепици на краката или ако и терите човешки огърлици, или ако и намажете веждите по-черни, или ги оскубите, както някои правят, ще я обезобразите. Тя е направена така красива, че нито на косъм не търпи изменение. Когато природата прави някого красив, тя не обича да я коригират. И всички хора страдат, понеже коригират своята красота.

Има художници, които искат да представят любовта. Най-първо любовта се представя в устата. Има една любовна линия на устата. Аз съм гледал много художници, те рисуват, но любовта я няма там. Някои рисуват, че човек е справедлив. Справедливостта е в неговите очи. Има един център в окото и още като погледна човека, ще кажа дали е справедлив или не. Ако е справедлив, другояче е поставен погледа. Турците имат една поговорка: “Тебе гледа, мене вижда.”Ако си представим една хоризонтална площ, която минава през окото на човека, то погледът на онзи човек, който не е справедлив е обърнат надолу, под тая плоскост. А пък онзи, който е справедлив, погледът му е над тази плоскост. И онзи художник, който иска да покаже дали човек е справедлив или не, ще покаже това в погледа. Някои деца има своенравни. Когато им говори майка им, те гледат надолу. Той иска да каже: “Аз имам известна идея.” И всички вие се отличавате, всички хора се отличават с крайно своенравие. И това своенравие е много хубаво. Най-хубавата черта на хората на земята е тяхното своенравие. По-хубаво нещо от него няма. За онзи, който разбира, че своенравието е най-хубавата черта. Как ще ме разберете? Ако вие мислите, че го защищавам, не. Аз не искам да го защищавам, нито искам да го хваля, нито пък да го коря. Оставам човек да се прояви такъв, какъвто си е. Такъв, какъвто си е, то е най-хубавото. Защото ако го защищавам и хваля, вземам неговата страна. И тогава ставам като

него. А пък природата не търпи двама еднакви хора. Ще бъде най-голямо нещастие, ако събереш двама добри хора на едно място. Или ако събереш двама лоши хора на едно място. Двама светии на едно място не могат да се търпят и двама лоши хора на едно място не могат да се търпят. Не могат да се търпят светиите - няма да се заблуждавате. Но те са толкоз деликатни някой път, че като се съберат двамата, проговорят се като гургулици, като гълъбчета, но ще забележите, че в единия има едно малко мръдване на едно място. Не искам да ви кажа погрешките на светиите. Това не е престъпление. И най-после светията ще каже на другия, след като си говорили дълго време, този у когото има недоволство ще каже на другия: "Какви са твоите бъдещи проекти, имаш ли някакво изкуство, някакво намерение?" Един светия може да бъде художник. Един светия може да бъде и най-красивата мома на 21 година. Че две красиви моми като се съберат на едно място те са двама светии, те не се търпят. Едната казва: "От де се е явила оная?" Не може да я търпи. Но се покланя и и казва: "Приятно ми е, че ви срещам." Но ще направи едно движение с лицето си, гримаса на недоволство. Ще каже: "Колко са хубави дрехите ви"- и пак направи същото движение. Ще каже: "Ами шапката ви, колко е хубава." И същото движение. Те са двама светии, които се разправят. Вие казвате: "Две красиви моми." За вас са две красиви моми, а пък за мене са двама светии. За онзи, който не се интересува, те са две красиви моми и някои момци искат да завъртят главите им. А пък тези са толкова умни, че те завъртват главите на момците. И всеки момък, който иска да им завърти главата, ще помни това целия си живот. И баща им и майка им се самоизлъгват, като дойде такъв светия в техния дом. И казват: "Да я оженим." Но светията не се жени. Тя е яла попарата на женитбата. "Не се женя", казва. И ще цитира онзи стих: "Онези, които се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват." Или казано другояче, онези, които се сподобят с онзи век на любовта, нито се женят, нито за мъж отиват.

Що е женитба? Женитбата е едно училище, в което онези, които са влезли, трябва да се учат. Та казвам: Аз сега искам да ви изнеса една истина, която ви е необходима. Някой казва: “Мене ми дотегна, че се ожених.” Ти си влязъл в гимназията. Цял живот няма да седиш в гимназията. Позволява се в една гимназия, според сегашните закони, които има в България, да се повтаря един клас две години, но в третата година из класа навънка. Като останеш три години в един клас, не те пущат по-горе. В България е така. Може би в странство да са малко по-снизходителни. Ако седиш във всеки клас по три години, то за да свършиш гимназия, ще ти трябват 24 години. Три по 8 равно на 24. И 4 години в университета, по три години за всеки курс - 12 години. За 12 години ще свърши университет, 24 и 12 равно на 36. И 4 години в отделенията, всичко 40 години. А 40 години какво е? 40 години много ли са? Ако вие живеехте като Матусала, 40 години това е много малко. И всички бързат да свършат гимназия и университет. Някои свършват гимназия и университет тук на земята за 5 години. Други за десет. Някои за 25. Други за 30, 50, 70, 80, някои за 120 години свършват университета на земята. А пък Адам, който беше първият човек, трябваха му 900 години, за да свърши този университет. И след 900 години, като свърши този университет, повикаха го в онзи свят. Адам беше много учен. Той много се учи. А пък сега учените по-малко се учат. Адам мислеше: “Много ми трябва още.” А пък сегашните мислят, че малко им трябва. Те мислят, че всичко знаят. Адам не беше прост човек. Той държа първи изпит по зоология. Бог прекара пред него всички буболечки и други животни и каквито имена им тури, тези имена им останаха. И човек, който в своя изпит може да даде имена на всички животни, прост човек ли е той? Той е много умен човек. И след като беше толкова учен, туриха го на служба. И му се каза: “Ще ти дадем един ученик да го възпиташ, да го научиш.” И първият ученик се наричаше Ева. Аз я наричам Евера. Това е наука за познаване на живота. Да се познае и да се приложи живота. Сега, ако хвана да ви разправям, ще се отвлечем от главната

цел, която имам предвид. Сега аз не искам да се натрупате с непотребни работи. Например, вие често се питате, защо са страданията в света? Казвам: Страданията, това са корените на живота. Защо са радостите? Радостите са клонищата на живота. Сега ако вие нямате тези корени и ако нямате клонищата, върху вас не могат да израснат листата и пъпките на живота. И плод не може да даде това растение. Следователно, човек носи своите страдания. Страданията са свойствени само на човешкото сърце, а пък радостите са свойствени само на човешкия ум. Ти страдаш, понеже умът ти не взима участие в живота ти. Ти разбираш живота едностранчиво. Ти се радваш, понеже си разбрал най-първо страданието и разбираш какво предназначение имат радостите в живота. И Писанието казва: "Всичко, което се случва на онези, които любят Господа, ще се превърне за добро." Които разбират смисъла. Ти казваш: "Защо ти е сърце?" Понеже в сърцето са вложени корените на живота. И без тези корени потребните сокове на живота не могат да дойдат. А пък умът представлява друг един свят, клонищата които ще възприемат от слънцето тази енергия, която е необходима за живота. Та казвам, в страданията си вие трябва да мислите, за да могат соковете на вашето сърце да минават правилно във вашата душа. Сърцето е слуга на душата, а умът е слуга на човешкия дух. Слуги са те. Вие в дадения случай ще бъдете слуга на вашия ум и ще се учите от вашия ум. И пак едновременно ще бъдете слуга и на вашето сърце. Аз харесвам, че някои хора са слуги на сърцето си, но малко хора имат слуги на ума си. И лоши слуги са на сърцето си, защото каквото каже сърцето им, те всичко го правят. Сърцето без съгласието на ума се е научило да яде от всички видове яденета. Ако един ден съберете всичките плодове,които съществуват и искате да ги опитате, вие няма да имате достатъчно време да ги опитате. Ако искате да опитате всички ваши желания, знаете ли на какво бихте заприличали? В какво седи хубостта на една картина? Да се натурят цветове ли? Не. Всеки един цвят трябва да се тури на своето място. Вземете дъгата. В първата дъга

да е поставен червения цвят? Отвътре или отвън? Има втора дреха, в която червения цвят не е поставен на същото място, но на противоположното място. В нея цветовете са разместени. Всеки един цвят носи в себе си една енергия. И ако ти не разбираш законите на червения цвят, ти няма да можеш да извадиш от нея енергията на живота, и няма да можеш да се проявиш правилно в живота си. И трябва да знаеш кой е истинският живот. Защото много нюанси има в червения свят. Има един тъмно червен цвят, който показва нездравословно състояние. Има един червен цвят, който показва нездравословно състояние на нервната система. Друг на мускулите, трети - на костната система, т.е. че те не са в естествено състояние, че тяхното състояние не е хубаво.

В червения цвят може да се види това. Ако ти разбираш можеш да знаеш в какво положение се намира цялото ти тяло. После искаш да знаеш дали като човек на науката ще можеш да прогресираш или не. Има един зелен цвят, който показва стремежа на човешката душа да се развива правилно. Той е истинският зелен цвят. И ти усещаш тогава, че във всичките ти работи които вършиш има смисъл. Аз съм гледал художници, които след като рисуват, рисуват и не могат, хвърлят четката и смесват се цветовете. Рисува окото или ухото и не може да ги нарисува. Има художници не рисуват вярно. Например, не е нарисувал устата както трябва. Ако един художник издаде долната устна повече навън, какво изразява това? У самия този, когото рисува, долната устна не е издадена така. Или някой път ще тури горната устна повече издадена отколкото трябва. И това не е вярно. Долната устна показва състоянието на човека да възприема нещата. Каквото му говориш, той ще го възприеме. А пък ако горната устна е развита, това показва, че той ще приложи, ще даде. Долната устна показва, какво ще възприемеш, а горната, какво ще дадеш. Ако двете не са добре развити, това показва, че ти си в ненормално състояние. Не знаеш, как да възприемеш и как да дадеш. Когато някои хора не разбират, те се хващат с ръката си близо до долната устна. Значи,

няма материал. Той иска да каже: “трябва ми нещо.” Художникът, за да рисува, най-първо трябва да има бои. И в себе си трябва да имаш някаква идея. А пък ако идеята не си възприел, тогава ти ще рисуваш без съдържание. Когато идеята съществува в твоя ум ти се радваш, ти се веселиш. И когато изчезне тази идея в тебе изчезва и радостта. Тогава ти се молиш на Господа и казваш: “Господи благослови ме.” Но Господ иска да му кажеш конкретно какво искаш. Ти казваш: “Ти знаеш. Благослови ме както ти знаеш.” Тогаз знаете ли в какво положение ще се намерите? Един български шоп отишъл в Цариград да си търси работа. И се хванал слуга при един турски паша. Паша се превежда нещо като български генерал. Виден човек. След като живял в Цариград 20 години, дотъжило му да дойде в Софийско, да види своите роднини. И поискал му 40 дена отпуска. Пашата казал: “Четиридесет дни давам, но ако не дойдеш точно навреме, ще те обеся. Ако закъснееш един час, ще те обеся.” Зарадвал се шопа. Върнал се дома си, пояли, попили, повеселили се. Останали му много малко дни и тръгнал към Цариград. Вижда, че ще го обесят. И той почнал да се моли, да му даде Господ някое конче и да се качи на кончето, та да стигне до Цариград по-лесно. Когато бил към Пловдив нататък, вижда един турски бирник който събира даждията. Той язди една кобила и зад нея едно конче, което тича подир кобилата. Бирникът казал: “Спри се.” Шопа казал: “Намерих конче, ще се кача и ще отида в Цариград по-лесно.” Бирникът казал: “Я вземи кончето, да го носиш на врата си. Умори се то.” И взел го шопа, и казал: “Господи, аз ли не знаех как да се помоля, че освен дето не можах да възседна кобилата, но и кончето дойде на врата ми.” Къде е погрешката на шопа? Той не трябваше да закъснее и да се моли на Господа да му даде кон. Той трябваше да прекара 20 дена у дома си и да определи 20 дена за път. И да тръгне. Та казвам: Тази погрешка всички хора в света я правят. Че един ден, ако отидат някои в невидимия свят, ще намерят толкова молитви и толкова писма, че ако биха ни дали писмата така, както ние ги искаме, ние щяхме да бъдем най-

нещастните хора в света. Ти искаш да бъдеш богат човек, но знаеш ли какво нещо се крие в богатството? Ти не искаш да бъдеш сиромах. Но знаеш ли, че като се отказваш от сиромашията, какво нещастие те очаква? Трябва да разберете, богатството е символ на белия цвят, а пък сиромашията е символ на черния цвят. Сега трябва да изясним. Черният цвят приема нещата, акумулира ги в себе си. И след дълго време черният цвят, който е трупал енергия и като не може да приема повече, става бял. И белият цвят показва, как трябва да раздадеш богатствата, които имаш. И като раздадеш богатствата, ще добиеш приятели. Богатството е едно средство, за да придобиеш приятели, а пък сиромашията е едно средство, за да се освободиш от всички свои неприятели. Ако искаш да се освободиш от всичките си врагове, стани сиромах. Никой няма да те търси. Сиромашията освобождава човека от всички лоши навици. Ти си се научил да пиеш, да правиш много работи, които не са хубави. След като осиромашееш, в сиромашията ти ще изправиш живота си. Не всякога сиромах да бъдеш. Но щом човек има много грехове, непременно трябва да стане сиромах. Щом има много добродетели, трябва непременно да стане богат, за да бъде полезен на другите. Това е само едно тълкуване. Сиромахът носи черния цвят. Външно носи черния цвят. Сиромашията е вдлъбнато огледало, а пък богатството е изпъкнало огледало, което разпръсва светлината. Едното събира светлината, а другото я разпръсва.

В прочетената глава имаме едно противоречие. Еврейският народ мисли, че ако се освободи от Христа и го осъди, всички работи ще им се уредят. Те бяха учени хора и мислеха така.Те казваха: “Ако този човек остане в народа, народът съвсем ще загази.” И народът повярва. Не всичкият народ направи така. В един град бяха се събрали няколко хиляди евреи - това не беше целият еврейски народ, това е малко иносказателно.

Днес какво показват фактите? Освободи ли се еврейският народ от страдание? Освен че не се освободиха, но увеличиха се техните

страдания. Христос дойде навремето да им каже: “Слушайте вие трябва да станете сиромаси хора. Трябва да спечелите едно богатство и после да го раздадете на хората. Всичко онова, което имате от толкоз години, онова, което сте взели от пророците, онова, което знаете за Божественото учение, трябва да го проповядвате на целия свят.” Те казаха: “Ние не искаме с такива глупави работи да се занимаваме.” Много практични хора са евреите. Единайсетте братя на Иосифа, като го хванаха, едни искаха да го убият, а пък други казваха: “Защо да го убием? Да го продадем и ще вземем пари.” И продадоха го. И навик беше у тях да продават. И Юда знаеше този занаят. И той продаде Христос за 30 сребърника. И като го продаде каза: “Какво може да стане за 30 сребърника?” Той се мъчеше, че евтино го продаде и не ще бъде осигурен. Какво може да стане с 30 сребърника си каза той? Един път ми се падна да го продам скъпо. И този скъпоценен камък го продадох пощо-защо. И ако един скъпоценен камък го продадете за хиляда лева, няма ли да ви е мъчно? Вие Христа за колко ще го продадете? Мислите ли, че някой път и вярващите не Го продават? Че ако почнеш да се разклащаш в убежденията си, не Го ли продаваш? Ако кажеш например, ние като тръгнахме по Неговия път, всички тези бели ни дойдоха до главата. Тогава вие не разбирате от живота. Да кажем, че един камък е седял тихо и спокойно на планината, дъждът го е миел. И идва един скулптор и казва: “Вземете го.” И взема го той, и го занася и със своя чук удря отгоре, отдолу. И казвате: “Какво иска този човек?” Клати се чукчето и казва камъка: “Побеля ми главата, Господ да премахне това страдание.” Този камък не разбира, че този скулптор ще изкара от този камък една видна статуя, която ще турят на видно място. И когато минават всички хора, уважение и почитание ще имат към него. По-рано нямаха уважение и почитание към него. Та всички онези страдания, които вие преминавате, това са ударите на онзи, Божествения скулптор, който работи върху вас някъде. Дойде някоя болест на сърцето ви. Там е чукът. Дойде ти нещо, някоя болест на

стомаха ви. Там е същият чук. Или на главата ви. Там е чукът. Или на бъбреците и прочие. Дойде някой и ми казва, че го болят бъбреците. Аз се поусмихна. Той казва: "Ти се усмихваш, но аз." Той казва: "Ще ме умори тая болка." Казвам на онзи, който удря чука: "Както удряш, хубаво правиш." - Не. Вие, които ви е страх от смъртта, умирали ли сте? Вие като умрете имате право, може да се произнесете. Но вие предполагате, че ще умрете. Какво нещо е умирането? Има едно умиране. Ще престанеш да дишаш въздух. Като умреш, ще престанеш да ядеш, ще престанеш да гледаш на този свят. Ще престанеш да говориш. Да пипаш пари. Като умреш младите момци няма да ти правят вече впечатление. Като умреш, твоите кредитори няма да те търсят. Ти ще се освободиш при смъртта от всички отрицателни страни, които спъват твоя живот. И ще започнеш както малките деца, ще учиш буквата "а". Съвременните учители как разкриват буквата "а"? Някой казва: "Аз не съм дете да ме учат на букви." Българският език има 30 букви. И най-учените хора се занимават с 30 букви. Че какво съставлява една поезия? Не е ли тя тези 30 букви, турени в разни съчетания? Например, планина висока, долина дълбока. - Контрасти. Или светлина светла, тъмнина черна. В поезията това по не иде. Поетично е само че няма ритъм. "Светлината весели очите, а тъмнината успокоява душата". Трябва да се освободиш от всичките тези впечатления. Като ги няма ти оставаш в себе си. И няма какво да се сравняваш с този или онзи. А пък като виждаш другите, ти се сравняваш и казваш: "Нямам къща като този, не съм учен като онзи." Представи си, че си сам. Цялата земя е за тебе и ти си сам. Питам: Ще имаш ли радост за туй, което имаш? Радостта е едно психично състояние на човека, което произтича от това, че благото, което имаме можем да го предадем на другите хора. Това е радостта. А пък радостта произтича от факта, че можем да предадем доброто, което е в нас. И когато не можем да го предадем, това образува скръбта. Когато предадем злото, това образува в нас скръбта, а когато предадем доброто ние имаме радост. Ти скърбиш.

Следователно ти си дал ход на злото. Ти се радваш. Дал си ход на доброто. Ти казваш: “Какво трябва да правим?” Тури злото на работа. Чук като имаш да правиш гвоздеи. Тури чука да прави гвоздеи. Имаш една мотика, копай земята с нея.

Всяка една твоя мисъл може да бъде един чук, едно перо и пр. Всяка една ваша мисъл може да бъде една нежна ръка, едно нежно ухо, едно нежно око. Зависи в дадения случай как разбирате вие волята Божия. По някой път ние сме толкова нахални и искаме да заставим Бога да даде това, което ние искаме. И се сърдим, че не ни е дал. Ние хората на земята, нямаме право за нищо да се сърдим, понеже ако се сравним с дърветата, с животните, най-високо надарените същества, това са хората. Онези са по-благодарни. А пък ние високо надарените сме неблагодарни. И при това, какво ли не на Господа сме говорили. Казваме, че Бог е несправедлив в своите постъпки, а пък ние сме единствените хора, които сме справедливи. По-несправедливи същества от хората на земята няма. Казвам: По-лошо същество на земята от човека няма. И по-добро от него няма. Двете неща той ги носи със себе си. Та казвам сега: В света две неща трябва да изберете - или да вземете страната на любовта, или страната на вярата, или страната на надеждата, или страната на милосърдието и кротостта, или пък да вземете обратното. В туй седи различието. В какво седи любовта? Вие искате да служите на Бога по любов. Служене по любов е служене без насилие в мисли и в чувства, и в постъпки. Някой ми казва, че ме обича. Казва ми: “Аз ви обичам.” Това е насилие. Казва ми: “Аз постоянно правя добро.” Че това е насилие да ми прави някой добро. Скоро имах един пример, ще ви го приведа. Аз знам един човек доста възрастен, който се подвизава добре. Няма нищо лошо. Отива една млада сестра при него и той и целунал ръката и стана цял един въпрос, че и целунал ръката. Защо този стария да целуне ръката на младата мома. Че само младите ли имат свободата да целуват? Ако един стар човек погледне една красива жена, де е престъплението? Ако се вгледа в картина, има ли

престъпление? Младият гледа и няма никак престъпление. Къде е моралът? Престъплението седи, когато стария иска да задигне картината за себе си. Да не могат другите да я гледат. И младият ако иска да я вземе има престъпление. В това е престъплението. Щом ти гледаш картината и даваш и другите да гледат, това е благо за всички. Щом искаш да я обсебиш и казваш: "Искам да я имам аз"- това е престъпление. Ако старият види една млада мома и казва: Аз да съм млад сега, той прави престъпление. Старият съжалява, че не е млад. А пък много младия и той като гледа момата и той съжалява и казва: "Ако бях малко по-голям". И двамата извършиха престъпление. Ти не си пратен за търговец в света да спъваш Божията работа. Ти за себе си можеш да имаш каква да е критика, но във всички хора Бог е вложил един ум и едно сърце и всеки трябва да мисли така, както е създаден. И ако ти не мислиш така, както трябва, ти правиш престъпление спрямо себе си и спрямо другите.

Сега мисълта, която искам да ви оставя е следната: Трябва да бъдете абсолютно безкористни във вашата любов. Законът е този: Да обичаш другите както себе си. И най-идеалното да обичаш Бога. Ти не можеш да обичаш Бога, ако не го обичаш с ума си; всичките ти мисли да бъдат така чисти, че никога да не допущаш в себе си за Бога някоя нечиста мисъл. После трябва да го обичаш със сърцето си и никога да не допущаш никакво лошо желание в сърцето си. И после да го обичаш със всичката си сила, че никога да не допущаш една постъпка, която не е по Неговата воля. Ако рисуваш, да знаеш, че за Него рисуваш. Да рисуваш както на нещата. Че и в най-лошите хора има нещо много хубаво. Много пъти добрите хора турят злото като една предпазителна мярка отвън. Те са добри хора, но слагат злото като предпазителна мярка за доброто. А много лоши хора турят доброто отвън, за да постигнат своите намерения отвътре. Та тези, които имат хубавата маска, минават за добри. А пък тези, които имат лоша маска минават за лоши. И онзи, който не разбира, ще се заблуди. И двамата са на място. Питам сега: Бог създаде ли злото в

света? Не, Бог в края на краищата, като дойде, ще превърне злото в добро. Но ние в света нямаме право да вземем мястото на Бога. Ние не можем да изменим злото и доброто. Нито доброто можем да изменим, нито злото. Злото, какво е? Че хората искат да изменят доброто. Някои казват: “Не си струва човек да бъде добър.” А пък други казват: “Не е хубаво да бъде човек лош.” И двамата са на кривата посока. Питам, когато видиш, че вълкът изяжда овцата, ще го похвалиш ли? Ти трябва да хванеш вълка, да отвориш устата му, да пусне овцата и да и кажеш: “Върви си по работата”. И на този вълк ще му туриш един чукундур. Ще му кажеш: “Криво си хванал това меню. Не ти е турил готвачът това меню. Твоето меню е чукундура.” На всички ваши лоши мисли турете по един чукундур. Главното, което искам да остане е следното: Всякога се стремете да имате една чиста мисъл. Не се опасявайте от онези мисли, които минават през вас. Те да не ви безпокоят. Защото вие сте като едно радио, дето се хващат всички вълни от всички станции. И вие трябва да бъдете умни да уловите тези станции, които ви са потребни. Всички станции имат еднаква програма. И вие ще хванете онези мисли и желания, които ви са потребни. Това, което не е потребно за вас, е потребно за другите. И във вашата станция на волята ще хванете онези енергии, които са потребни за вашите постъпки. Та казвам: Работете върху вашия ум. Всеки ден се оглеждайте в огледалото. До тогаз, докато не се харесате, има нещо,което куца. Един ден,като се погледнете,да ви стане приятно. И щом ви стане приятно, да намерите откъде иде тази приятност. Много пъти,като се оглеждате в огледалото,ви е приятно и не знаете откъде е приятното. Тази приятност може да бъде само една линия на вашите вежди. Ако сте способен и се оставите в едно успокоително състояние, ако мисълта ви, сърцето ви, волята ви е спокойна и погледнете носа си, ще забележите на носа си такава хубава линия. А пък ако умът ви не е спокоен, няма да забележите такава линия на носа си и носът ви ще се движи. Има хора, които движат ушите си, устата си. Знаете ли какво нещо е спокойната уста.

Някои си пипат устата. Някои си притиснали устните, някои си турили устата си в едно неестествено положение. Някои си отварят устата. То е друга крайност.

Любовта има две неща. Долната устна ще покаже честен ли си бил в любовта, да приемеш толкова, колкото трябва. Горната устна ще покаже, честен ли си бил или си дал повече отколкото трябва. Ако ти си взел повече отколкото трябва, ти не си честен човек. Ако ти дадеш повече отколкото трябва, също не си честен човек. Защото ако ти дадеш повече на едного отколкото трябва, ти ощетяваш другите. Бог те е пратил в света, за да направиш едно добро някому. И ако го направиш както трябва, то е добре. Ако ти имаш съображение да станеш светия, да те хвалят хората и пр., ти си на крив път. Всичко седи в онова служене на Бога: Да възприемеш любовта и да я препратиш. И ако си я възприел добре и си я препратил, ти си извършил една хубава служба и тогаз ще имаш Божието благословение.

Да възприемем Божията Любов както трябва и да я предадем, както трябва, това е основата. Това трябва сега в новия живот, който иде във вас. Казано е: "Ако се не родите от вода и дух, не може да влезете в Царството Божие. Под вода се разбира: Ако не възприемете Любовта, а под дух се разбира, ако не предадете Любовта. Значи, ако не възприемете любовта и ако не я предадете както трябва, не може да влезете в Царството Божие. Понеже чрез водата ще възприемем нещата, а пък чрез духа ще ги предадем, водата ще ни научи да възприемаме и да градим отвътре. А пък духът ще ни научи да предадем онова, което сме взели. И в това възприемане и предаване седи знанието и мъдростта на Божествения живот.

И това е бъдещото благо, което очаква всинца ви.

Отче наш.

4 неделно утринно слово, държано на 15.X.1939 г. 5 ч.с., Изгрев

ЩЕ БЪДАТ ОПИТАНИ

Отче наш.
Духът Божи.
В начало бе Словото.

Ще прочета 14 глава от Евангелието на Иоана.

Венир бенир

У всички хора има едно вътрешно очакване. Всеки един, като стане сутринта, все очаква нещо. Гладният като стане, очаква да се нахрани. Жадният - да се напие. Бедният очаква как да се справи с беднотията, богатият размишлява как да запази това което има; онзи, който се учи, размишлява как да придобие знание. Всеки човек все мисли заради нещо. Има хора които не мислят за тези работи. Сутрин като стане, той мисли как някой го е обидил и как да се справи с него. Има някой, който се скарал с баща си и мисли какво да направи - да бяга или да се примири. Та вие, които ме слушате, сте от разни категории. Всеки си мисли по нещо. Когато младите моми играят на хорото, казват, че те се забавляват. Забавляват се, обаче, всяка мома, като играе на хорото, все хвърля око на някъде. Децата, които обикалят плодните дървета, спират се на това дърво, на онова дърво, но някое дърво им обръща специално внимание. Спират се на него с по-голяма научна любов, да го огледат. Разглеждат го ден, два, три, все го обикалят. Това дърво е особено, обръща им внимание. Може да запитате: Защо обръщат внимание на дървото? Има нещо, което ги интересува.

Има нещо в човека, което му причинява приятност. А пък има неща, които му причиняват болки и страдания. Разправяше ми един мой приятел. Той ми казваше: “По някой път ние не оценяваме услугите, които хората ни правят. Аз бях много немарлив, когато

падне някоя капка на дрехата ми, или когато яката ми не е на мястото, или когато палтото ми тук-таме се е поокъсало. Тези работи не са важни, си казвах. Все мислим за философски работи. За какви философски работи? Мислех да стана голям човек, да напиша голяма книга, че като я четат, всички хора да говорят заради мене. И гледах за в бъдеще как ще израсне моя портрет. Как хората ще ме гледат! И действително, написах една книга, че като ме зачесаха. Обръщам да чета един вестник да видя какво е писал за книгата. Най-първо ме понамажат и после критикуват. После чета друг вестник. Те са безпощадни, не мога да спя". Казах му: "Нали искаше всички хора да обръщат внимание на тебе? Ето, всички хора обръщат внимание на тебе". Казах му: "Как се справихте после с въпроса?" Той каза: "Три, четири вечери не можах да спя. Мислих: Еди кой си вестник, какво е писал и си казвах: Чакай, аз ще му се отплатя. Това е една беля. Писаха, че съм бил голям профан, че стилът ми не бил добър, че глаголите, местоименията, прилагателните не съм турил на място, че точките, запетаите, точка и запетаите не съм турил както трябва. Дотогава аз мислех, че глаголите, местоименията, точките са на място. А пък като излезе тази книга, излезе, че глаголите не са на място."

Та вие,които сте при мене и ме слушате, сте все от видните писатели. Как ще го обосновa? Понеже сте недоволни от живота. Значи, писали са вестниците нещо не добро за вас. Сега има една философия в живота. Вие не разбирате, че когато хората ви хвалят или корят, какво произвежда похвалата и укоряването. Вие не знаете това. Всички, които ме слушате, не го знаете. Няма нито един, който да го знае. Ако бихте знаели, аз бих се проучавал от вас. Като те хвалят хората, какво придобиваш? И като те укоряват, какво придобиваш? А пък те са две неща много на място. Най-първо или ще почнат хората да те хвалят и после ще те укоряват или най-първо ще те укоряват и после ще те хвалят. Не може да бъде другояче.

Всякога похвалата произвежда в човека сухота. Щом почнат да те хвалят хората ще станеш сух, а пък знаете, че при сухотата растенията не растат. В една година, която е суха, всичко съхне в растителното царство. Следователно, необходимо е укорът да дойде. Укорът донася влага. Някой път влагата може да падне много, че да образува кал. Но в реда на нещата е това. По-добре е да има кал, измокрюване, но да има растеж в живота, който е едно благо. Лошавината не е в сушата, не е и във влагата, но в крайната влага и в крайната сухота. Ако целият живот само те хвалят ти ще изсъхнеш, ще станеш на пастърма. А пък ако целият ти живот само те укоряват, ти ще станеш само на мухъл. Всичко в тебе ще стане само на мухъл. И всичко ще почне да гние. Когато те укоряват хората, ти не знаеш кого укоряват. Например ти си актьор, играеш известна роля на сцената. Да кажем, че играеш роля в българската пиеса "Иванко убиецът" или в "Хамлет" от Шекспир с прочутото изречение "To be or not to be" ("Да бъда или да не бъда"). Питам: Кого укоряват? Ти не си Стоян, Драган, Петко, Иван, но играеш някоя роля с това име. Например ролята на Иванко. И хората те укоряват като Иванко в тази драма или трагедия.

Защото драмата и трагедията се отличават по две неща. В драмата героите минават през големи изпитания, но живи остават, а пък в трагедията, героите умират. Та който пише трагедия, но не умъртвява героите си, той е простак. А пък който пише драма и уморява своите герои и той е простак. В драмата ще прекараш героя през най-големи изпитания и ще го оставиш жив. Тогава ти си гениален. А пък в трагедията, ще умориш и двамата, тогава също си гениален. Ако не ги умориш, простак си.

Всеки един от вас, всички вие сте списатели. Пишете или драма, или трагедия. Ако минавате през големи изпитания и героите във вас остават живи, това е драма. А пък ако имате едно изпитание, при което вашите герои всичките измират, то е трагедия. Питам: Каква е загубата в една трагедия, когато героите умират? От икономическо гледище има печалба. Умират героите, по-малко ще ядат, по-малко

разноски ще има. Всяка година той ще похарчи по 24 хиляди лева. Значи, като умориш двамата герои, 48 хиляди лева са спестени пари. Следователно, онзи, който пише трагедия, той спестява парите за сиромасите, бедните деца. Двама герои са умрели и най-малко 10-20 деца, с тези пари, ще прекарат добре. Онзи, който остава своите герои живи, той не разбира от икономия. Той често претърпява фалит.

Всякога аз познавам, кой пише драма и кой пише трагедия. Някой казва: "Не ми са уредени сметките. Имам да давам. Не ми достигат парите". Казвам, той пише драма. А пък казва някой: "Аз си уредих работите вече. Всичко ми тръгна." Казвам: Той пише трагедия. Аз разглеждам въпроса от икономично гледище. Разглеждам го другояче, а не както обикновено. Сега похвалвам онзи, който пише трагедия, защото уморява героите. Той казва: "Вие живеете в един свят, който не е така уреден. Ако ви оставя тук, много ще страдате. Искам да ви пратя в онзи свят, дето много добре ще ви посрещнат, ще бъдете обикнати. А пък в този свят няма да имате нищо, няма да имате шапки, къщи, обуща и пр. А пък в онзи свят ще ви пратят при ангелите, ще хвъркате с крила от един свят в друг."Не е ли хубаво да уморяваш героите си? Това не е уморяване, но то е да им купиш един билет и да ги изпратиш. Когато заминават някои за онзи свят, другите плачат. А пък щом има влага, има и плодове. А пък понякой път е хубаво, да останеш в този свят, понеже има блага. За онези от вас,които не сте изучавали живота, някой път не е удобно да отидеш на онзи свят. Христос казва: "Ще отида да ви приготвя място. И като ви приготвя, ще ви взема."Но понеже там няма място още, тук да останете е по-добре. По-добре е една малка работа, отколкото да нямате никак работа. Като не си ял 4-5 дни, по-добре е един сух хляб отколкото никак.

Та ония от вас, които искате да изучавате живота, трябва да вникнете добре в него. Бог, който е създал света, е наредил света много умно. Онези, които не са мислили, те искат един живот весел, но веселият живот на земята е комедия. Ти можеш да играеш роля на

комедия, на драма и на трагедия. И комедията не е лошо нещо. Какво добива човек в комедията? Когато всички хора са тъжни, комедията като влезе разсмива всичките. Комедията е едно отлично лекарство за лекуване. Има известни лекари, които лекуват само със смях. Дойде при лекаря някой неврастеник или някой, комуто го боли стомаха и казва: “Г-н лекарю, боли ме корема.” Лекарят почне да се смее: кис, кис, кис. - “Боли ме корема! Сериозна е тая работа.”- Кис, кис, кис. - “Умирам!” - Кис, кис, кис. Той все се смее. Но дойде по едно време, че и болният и той почне да се смее. Лекарят се смее, но и той се смее, болният. Болният казва: “Г-н лекарю, олекна ми.” Лекарят иска да му отвлече вниманието. Да не мисли за стомаха си. Понеже той мисли, че го боли стомаха и затова го боли.

Тези лекари, които така се смеят, те са одарени. Не всеки може да се смее така. В Америка имало един проповедник смешкар на име Сем Джонс. Джон е Иван, а пък Сем не може да се преведе. Той бил такъв голям смешкар, че като говори, цялата публика, всички се смеят. Всички отиват да го слушат. Ако някой американец е меланхолик и иска да се самоубие, казва: “Преди да умра ще слушам Сем Джонс и тогава да отида на другия свят.” И като отиде, забравя своите тъги. Цялата публика се смее. Сериозни влизат всички, които излизат искат да се смеят. Този проповедник разправя: Аз бях знаменит евангелски проповедник и видях, че тази работа не върви и реших да напусна проповедничеството, но преди да напусна, проповядвах на хората. Хората не ме разбираха. Все казват, че критикувам не на място. И казах: Ще ударим на смях - комедия. Писах драма, трагедия, не върви. И почнах комедия. Бях виден проповедник. Имаше един виден член в църквата, един богаташ, много опак човек. Никому добро не прави и все някого ще намери да критикува. Всички бяха лоши за него. И всички трепереха от него. Една вечер идва някой при мене към 10 часа и ми казва: Господин пастир, този човек се е разболял и умира. Да се молим за него! Той иска да те види! Понеже умира. Аз казах: Да се молим, защо? По-

добре е да си замине. Отивам при богатия и му казвам: Защо ме викате? - Умирам, да се помолите за мене. - Да се помоля, но какво? Какво ще кажа на Господа за тебе? Че ти никога нищо добро не си казал. Какво ще туря под колената си? Какво ще моля Господа да поживее едно сухо дърво? Да замине на онзи свят! Моли се да не умирам! - Ще напиша трагедия. Какво искаш да напиша? - Напиши една драма. - Но за да напиша драма, какво ще платиш? Ти си богат човек, какво ще дадеш, колко хиляди? Хиляда лева не тургам под колената си. Оная сума която ще дадеш, да бъде толкова голяма, че да бъде меко под колената ми като я туря" Понеже евангелистите се молят на колене. "Половин час ще се моля, трябва да бъде меко под колената ми." Болният казал: "Каквото искаш, ще дам." Проповедникът разправя: "И като седнах на това мекото , почнах да пиша драмата. Помолих се. След това го попитах, как е? Болният каза: "Почувствувах едно малко облекчение!" Казах му: "Ти си герой на драмата!" И ако не изпълниш всичко, което обеща тази вечер, ще напиша трагедия. Почни, че ако не изпълниш това обещание, което сега даде, ти ще заминеш за онзи свят!" Онзи казва: "Искам да си поживея малко." - "Тогава ще ме слушаш. Каквото обещаеш, трябва да го направиш." Сем Джонс така говори на своята публика. Вие всички ,които живеете, ако не знаете как да живеете, Господ ще напише от вас или драма, или трагедия.

А пък аз ви предупреждавам. Ако искате Господ да напише нещо хубаво, добре ще живеете, разбирате ли го това! А пък аз ви мисля доброто и искам като герои на сцената, като излезете на сцената, да кажа добро за вас, да не кажат: "Какви герои," но да бъдете пълни с добродетели, с благородни постъпки, с отлично държание, добре облечени. Такива герои да бъдете, че всеки да пожелае да бъде такъв един герой в света, като вас. Може да ме попитате, защо ви говоря тези работи? Човек трябва да бъде смел, казвал проповедникът. Той трябва да бъде смел, да се справи. Да знае как да се справи със своята драма и със своята трагедия. И Сем Джонс разправя на публиката си

живота на друг проповедник. А пък в Америка, в тези времена се случвали такива работи. Сем Джонс разправял така: “В едно село дошъл един проповедник и не знаел как да проповядва. Хората са го били и са го изпъдили. Все имало такива, които не харесвали проповедника и след като им проповядвал, биели го. Пратили един проповедник, набили го. Пратили друг и него набили. Трети, четвърти, също. И като дошло да се назначи някой там, нямало кандидати. Който дойде в това село бият го, понеже не знае как да проповядва. Най-сетне излиза един проповедник, бабачко. Висок около два метра, с силни мускули. Аз искам да отида. И тръгнал за селото. И казали на селяните: Пратиха ви един много голям проповедник. И те излезли да го бият, преди да е проповядвал още. Гледа той, че тези 12 души го чакат да го бият за да си върви от селото. Той слиза от коня и засуква ръкавите си и всички ги натъркалва и ги свързва, и 12-те души.И после ги докарал и ги турил пред себе си. И почнал да проповядва една хубава проповед. И 12-те души се обърнали към Господа. Той им казал: Още веднъж вие да не биете Божиите посланици. Че мене Господ ме прати. Той е недоволен от вас. Изпотрепвам ви втори път.”

Вие ще кажете: “Дали това е уместно?” Ще кажете това е грубо. Че когато хората се бият на бойното поле, културни народи - германци, англичани, французи с всички свои съоръжения и въпрос не става. Всеки ден може да се избиват по стотина души хора най-малко. Най-малко двама, трима души може да се избиват и въпрос не става. В съгласие ли е това с Божията Воля? Не е. На бойното поле сега пишат трагедия. Един ден авторите ще пишат за войната между Германия, Франция, Англия, ще пишат една трагедия. Ще пишат колко е коствала войната, колко хора са измрели. И след това ще извадят известна поука от тази война.

И в нас, ние хората, всякога правим една война. Ние понякога се възмущаваме от войната, която става отвън. Но ние в годината всяка седмица водим по една война. Петдесет и две седмици има в

годината. Петдесет и две войни водим през годината. И всяка една война има едно голямо изтребление. Измират някой път по 2, 3, 4, 5, някой път по 10 милиона клетки в тялото. След като си боледувал, колко много клетки измират. Знаете ли колко много клетки са измрели от един нередовен живот? Казваш: "Простудих се." Простудил си се защото си създал условия за простудяване. Има хора, които и при голям студ не се простудяват. Кръвта им е на място, т.е. тя е чиста. Мислите им са на място. Умът им е на място. Сърцето им е на място. А пък тези, които се простудяват, умът им и сърцето им не са на място. Пътуват двама души, зимно време при 25 градуса студ, на коне. Свили са се, гледат един пътник паднал на пътя. И двамата, тези, са проповедници. Отиват да проповядват. Единият казва: "Да слезем, да помогнем на този човек." Другият казал: "Какво ще слезем, ако слезем, ще умрем." - "Аз считам, че трябва да сляза." - "Ти слез, а пък аз ще вървя, да стигна до целта." Онзи като слязъл, почнал да търка падналия пътник и го съживил. В същото време и сам се стоплил. И двамата тръгват и намират другия паднал от коня и замръзнал. Онзи, който не разбира живота, не иска да помага някому. Помогни на замръзналия и като помагаш, ти помагаш на себе си. Законът на света е този: С всяка помощ,която можеш да дадеш на когото и да е, ти помагаш на себе си. Животът - това са скачени съдове. Хиляди тръби могат да се турят. Те са само проводници на онази вода, която може да мине през тях за един град. Тази вода пренася блага за всички същества. Всеки може да си прекара вода от тази тръба.

Ти като помагаш за общото добро, това добро ще дойде и за тебе. Та всичката погрешка на хората седи в това, че те не искат да работят за Бога.

Те казват: "Трябва да работим за себе си." Как започва общото благо. Ти трябва да посееш една семка в земята. Това е общо благо, тази семка има условия да се развие едно дърво, да живее и да даде плод. Пък ако ти считаш, че е маловажно да посееш тази семка, ти не

можеш да вкусиш от плода. Ако посееш семката, след няколко години ти ще опиташ благата,които си направил. Та изпърво ти ще посееш. Някои от вас казвате: "Каква полза като направя добро?" Ти разглеждаш въпроса механически.Ти като направиш едно добро, ти си първия човек, който ще вкусиш своя плод. Примери има много. Ще ви дам един пример. В Австроунгария един голям търговец, богаташ бил посетен от един беден човек, който му казал: "Дайте ми хиляда лева назаем. Аз ще ви върна парите. Може би един ден да имате нужда от тези пари." Богаташът се усмихнал и казал:" Няма нужда да ги връща." И извадил, и му дал хиляда лева. Минават се 15 години. Богаташът забравил за парите. Този, бедният човек отива в Америка и с тези пари забогатява. А този търговец изпаднал, станал беден, изгубва своето състояние след 15 години. Той получава един чек от 15 хиляди долара. И пише в писмото си: "Господине, преди толкова години вие ми дадохте хиляда лева. В знак на признателност за вашата услуга сега ви изпращам една малка сума от 15 хиляди долара." Петнадесет хиляди долара не са малко. Те са един милион и половина. Тъкмо навреме идат тия пари. Той си спомнил, че преди 15 години дал хиляда лева. Питам: Ако той не беше направил тази услуга, би ли получил тая сума? Тая услуга онзи му я връща десеторно и повече, отколкото е взел.

Та казвам: При днешните условия вярващите трябва да разбират онези основни неща - всички на земята са дошли не да служат на себе си. Защото, ако човек служи на себе си, той непременно ще умре. Трагедия е това. Ако живееш за себе си, ще напишеш трагедия, ако живееш за Бога, ще напишеш драма. Пак ще страдаш, но жив ще останеш. И виден ще станеш. Онези хора, които Бог остави живи, той ги оставя на земята, понеже има защо да ги остави. А пък друг минава през трагедия. Той е един престъпник, който не знае как да живее. Написва му се трагедия. Осъжда се на смъртно наказание. Всеки, който не е живял добре, написва една трагедия.

Сега има изключение: Когато един автор пише една трагедия, когато трябвало да напише драма. Когато дойде Христос на земята, евреите трябваше да напишат драма, а те написаха една трагедия. Мислите ли, че Христос не трябваше да умре? Не. Христос трябваше да пострада както казва Писанието, но не да умре. Евреите мислеха, че ако остане Христос, от техния народ нищо няма да остане. Те мислеха, че той ще бъде едно голямо зло за тях.

Евреите се страхували, че ако Христос остане жив, римляните ще ги съсипят, ще дойдат и ще ги унищожат. И ако четете вие историята на Йосиф Флавий, еврейски историк, ще видите, че това от което се страхували евреите, а именно, че ще дойдат римляните и ще ги унищожат, това именно и станало. Те искали смъртта на Христа и казвали, че по-добре е да замине един, отколкото цял народ. Но това от което те се страхували, става с тях. И когато Тит обсади Ерусалим, след обсадата и превземането на Ерусалим, той е разпънал на кръст 60 хиляди евреи. И по цялото протежение от Ерусалим до Рим, все е било кръстове - 60 хиляди разпънати на кръст! Такова отчаяние и ожесточение и имало между евреите. На едно място били обсадени 2500 евреи. Те за да не се предадат, избират 12 души, които да избият 2500 души. След това 12-те души ще избират един да избие 11-те герои. И онзи, който остава сам, сам се убива. И когато са влезли римляните, да видят, римските сърца, които са били толкова жестоки, се потърсили. Такова отчаяние дойде на евреите заради смъртта на Христа!

Христос казва: “От нине няма да ме видите, докато не кажете - Благословен Онзи, Който иде в Името Господне!”

Това е един живот на безлюбие. Някой път ние сме готови да извършим в себе си какво ли не. Ако ви се случи някоя малка неприятност, не можете да приложите закона на Любовта. Но мислите ли че Господ, Който е създал света, че нему е добре? Нему много пъти Му е неприятно. Както ние живеем с нашите мисли и пр., ние ни най-малко не сме благоугодни на Господа. Колко мисли има в нашия ум,

които не трябва да съществуват. Колко желания, колко постъпки има в нас всеки ден, които не трябва да съществуват. Защото тези лоши мисли, желания и постъпки, са които произвеждат всички трагедии в света.

И казвам: Ако ние имаме любовта на Христа, ще се избавим от всички противоречия. Ние очакваме да получим възкресение. Какво показва възкресението? Възкресението това е един опит за да познаеш дали си изпълнил Волята Божия или не. Всички ще бъдат опитани дали обичат или не. Всеки казва, че обича Бога. Всеки от вас казва, че обича ближния си и себе си. Ако ти си обичал Бога, ближния си и себе си, както трябва, ти ще възкръснеш в общото възкресение. Това ще го видиш. Но ако ти не си обичал Бога, ближния си и себе си както трябва, ти ще останеш в гроба. Всички очаквате, като умрете да възкръснете. Ако възкръснете блажени сте, но ако не възкръснете?

Мнозина от вас ще кажете: “Ние сме ходили редовно на събрание, слушали сме беседи.” Всички тия работи са хубави. Човек може да яде. И болният яде, но страда. Здравият яде и се радва. Да слушаш една беседа, като здрав е едно нещо, а пък да слушаш като болен е друго нещо. Разбирам да бъдеш болен един-два дена, но цял живот да бъдеш болен, това е друго нещо. Аз не разбирам да си болен през целия си живот. Да си недоволен 1-2 секунди разбирам, но да бъдеш през целия си живот недоволен от себе си, това не разбирам. Ние не оценяваме живота,който Бог ни е дал. Някой път ние не оценяваме ума,който Бог ни е дал. Не оценяваме и тялото,което Бог ни е дал. Някой път ние се сравняваме с други и казваме: “Този човек колко е оправен?” Оправянето на човека зависи от неговата мисъл, сърце и постъпка. Тялото е съградено по законите на човешките постъпки. Аз говоря за онзи непреривния живот. От непреривните човешки мисли, желания и постъпки е съграден човешкия живот. Той е съграден от светлината. Мисълта е донесла всичките тези материи. Най-здравата материя е материята на светлината, материята на топлината и материята на силата. Материята, която носи сила в себе

си, материята, която носи топлина в себе си, материята, която носи светлина в себе си, това са запаси. Това са три богатства, от които се гради човешкото тяло. Ако ти не мислиш, ако ти нямаш запас, който постоянно да поддържа онзи вечния живот, не можеш да напредваш. Казано е: "Това е Живот вечен да познаят Тебе Единнаго Истиннаго Бога". Значи, познанието почва с мъдростта. Ти не можеш да приложиш закона на Любовта, ако нямаш познание на Бога. Това е Мъдростта. Ти трябва да оцениш нещата. Любовта е капитал , който трябва да започнеш. Истината е крайния резултат. Това е свободата, която човек търси в света. Защото всеки човек,който е слязъл от невидимия свят на земята, той е слязъл в голямо ограничение. Мислите ли, че един ангел, една душа,която слиза от невидимия свят и която трябва да се въплоти на земята и затова трябва да стои 9 месеца в утробата на майка си, мислите ли, че това е щастие? Това е голямо изпитание. Голямо ограничение. И 9 месеца това дете трябва да мине през изпитания, през ограничения. Този великият дух трябва да се отрече от всичката своя слава и да се научи на дисциплина, да го турят в коритото, да го завиват, да го хранят,като че не е способен никаква работа да върши, като един болник. Но с това самоограничение той се повдига. Онова от което се отрича, повдига майката. Майката влиза в това. Затова се снишават, за да повдигнат майката. А пък когато майките се снишават и остаряват, децата се възвишават. Когато децата се смиряват, майката и бащата се възвисяват, та всичко това,което претърпяваме на земята,има дълбок смисъл. Христос казва: "Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие". Ако вие не може да пожертвувате вашия живот за вашата майка, за вашия баща, за вашия ближен, вие не може да се повдигнете.

Повдигни ближния си,за да те повдигне ближния ти. Или другояче казано: Възлюби Бога, за да те възлюби Бог.

Аз говоря за Любовта в друг един смисъл.Ние не се познаваме. Ние не съзнаваме Любовта. Всяка една Любов, която ти не съзнаваш,

не можеш да я проявиш. Тя не може да прояви в тебе тези резултати, които ти искаш. Само при самосъзнателната любов, само при оная любов, при която ти съзнаваш, че живееш за Бога и си пожертвувал всичко, само при тая любов Бог ще те възлюби. Казано е: “Както Отец ме възлюби, така и аз ви възлюбих.” Тъй казва Христос. Той казва: “Аз живея с любовта която Отец ми е дал.” Ние сега сме дошли на земята, за да проявим Божията Любов. Бъдещето на всеки един от вас зависи от Любовта, която ще прояви. Към Бога и към ближните, без разлика дали е негова майка, баща, слуга, приятел и пр. Вие трябва да проявите своята любов, понеже с това показвате, че обичате Бога. Христос казва: “Ако ме любите, вие ще бъдете възлюбени от Отца ми и тогава ние двама с него ще дойдем и ще направим жилище във вас.”

И когато Бог и Христос направят жилище във вас, ще бъдете съвършени. А пък съвършенството е жива функция. Значи, съвършения може да работи и всичко може да постигне. Аз разбирам под съвършенство следното: Умът на място, сърцето на място, волята на място. Любовта на място, мъдростта на място, истината на място, животът на място, знанието на място и свободата на място. Това е дълбокият смисъл. Това е съвършенство! Да бъде човек съвършен, това се подразбира. А пък някои под съвършенство разбират една изваяна статуя и хората да я гледат. Това не е никакво съвършенство. Съвършеният човек е онзи, който се радва на плода на Божията Любов, на Божията Мъдрост и Божията Истина. И за него всичко в света са възможности за неговото повдигане. Това трябва да бъде сега вашата идея, за да разберете Христа. Отсега нататък има да Го разберете. Досега,както сте живели, това е само едно встъпление в училището в което ще влезете. Първото отделение за детето е встъпление. И второ отделение и трето и четвърто и прогимназията, и гимназията, и университета са встъпления. И след като свършите университета ви ще влезете във великия университет на живота. Тогава ще влезете в Божествения живот значи. Най-първо трябва да имаме встъпление на онова знание, което е потребно за земята. И

след като го придобием, ние ще бъдем готови да работим така, както Бог изисква. Ти искаш да говориш някому. Онзи човек е скръбен. Баща му или майка му е умряла. Или той е имал един приятел,когото обичал и той е умрял. Как ще утешите онзи човек чиито приятел е умрял. Та вие като отивате да му говорите, вие сте приели в себе си приятеля, който е умрял. Ще му кажете: "Аз съм вашият приятел." Сега ще покажете вашата любов към него. И ако покажете вашата любов към него, той ще разбере, че вие сте приятеля му. Тогава той ще се зарадва. Но не само да му говорите, но носете и всички условия, носете в себе си всички блага заради него.

Да ви направя мисълта по-ясна. В какво седи важността на вашия приятел. Представете си, че вие имате всички удобства на земята. Но се намерите като екскурзиянта на планината. Всичко имате - храна, хляб и пр., но нямате запалка. Имате 40 градуса студ и ръцете ви са вкочанясали. Кой е вашият приятел? Който носи кибритени клечки и може да запали огън - той е вашият приятел!

Аз разбирам в Любовта онзи Божествен огън, който ще ни спаси от смъртта. Всички ние умираме от безлюбие. Всички които умират, замръзват. Външните условия са толкова лоши, че не могат да живеят. А пък когато дойде любовта и се запали този огън, това е възкресението. Казано е, всички хора ще възкръснат. Ще възкръснат когато дойде любовта. Тя ще запали огъня. И всички запалени хора ще оживеят. Под думата замръзнали, разбирам най-лошите условия, когато животът не може да се прояви. Една семка без топлина, светлина и влага не може да се прояви. Без тях тя ще изгние и ще умре. Но ако и дадете условията на светлината, топлината и влагата, веднага тази семка ще поникне, ще се развие и ще даде плод. Това е сега вътрешното разбиране.

Често слушам: "Ние не живеем добре." Често някой казват: "Онези не живеят добре. Въпросът не е дали те не живеят добре. Аз казвам: Живеят ли съобразно Божествените закони. Знаете ли колко е мъчно да се живее.

Някой път ние от любов уморяваме хората. Аз съм гледал, как някои хранят куркои*, те някой път затлъстяват. Натъпчат в гърлото им три, четири ореха с черупките. Куркоите някой път стават много тлъсти, червени им са гребените. Та много майки хранят децата си по 5, 6 пъти на ден. Под хранене, аз разбирам хранене с добрата мисъл. То е хранене заради мен. Човек се храни не само по един начин с устата си. Като възприемаме светлината през очите си, ние се храним. Светлината е храна за очите. Като слушаме, ние се храним с ушите си. Когато говорим ние храним устата си. Когато ходим, пак се храним. Ако ти не се храниш с очите си, с носа си, с ушите си, с устата си, с ръцете си, с краката си, ти не можеш да функционираш.

Това е новото разбиране! Хранене от всякъде! Да знаеш, че в твоите крака има добродетели. В човешките крака има добродетели. В човешката уста има любов. В човешките ръце има правда. В човешките уши има мъдрост. В човешките очи постоянно се влива Божията Истина - в твоята душа. И всички тия неща трябва да се трансформират. Това е разбиране на нещата.

Христос казва: "Както Отец ме е възлюбил, така и аз възлюбих. Станете да отидем!" Станете да отидем в този новия живот. В драмата, която пишем, та всички хора,които слушат тази драма, мед ще им падне на сърцето.

Аз слушам някои да казват: "Дотегна ми да живея." Дотегнало му както на този българин, който ми разправи една своя история. Той ми каза така: "Едно време аз се учех да пиша. И всякога мислех, че като напиша една книга, ще ми светне нещо.Че хората ще заговорят заради мене, ще кажат: Глава е той! А пък като ме зачесаха, аз си казах: Що ми трябваше да пиша тази книга!"

Пишете с мастилото на Любовта. Пишете със светлината на мъдростта. Пишете със свободата на истината. Така като напишете книгата ще бъде добра за всички хора. И ще ви похвалят, защото храна има в книгата. И всички ще ви похвалят, понеже храна ще им даде на тях.

Добрата молитва.

Като прекарате вашите мисли и чувства през всичката драма, оставете ги живи, не ги умъртвявайте. Ако прекарате всички ваши мисли и желания, понеже казвате, че човек трябва да научи всичко и написвате трагедия, тогава възкресете вашите мисли и желания. И това ще бъде благоприятно за Господа, Който ви е пратил на земята.

5-то неделно утринно Слово, държано на 5 ноември 1939 г. 5 ч.с., Изгрев

НАМИРАНЕ ИЗГУБЕНАТА ДУМА

Добрата молитва.

91 псалом.

Молитвата на Царството.

Духът Божи.

Размишление.

Ще прочета 3 гл. от Евангелието на Иоана.

В начало бе Словото.

По какво се отличават живият и умрелият човек? Те се отличават по две диаметрално противоположни качества. Живият постоянно расте, уголемява се, а пък мъртвият постоянно се смалява. Единият от ден на ден става по-красив, по-мощен, по-силен, а пък другият постепенно изнемощява и от него вече нищо не става. Смъртта не е еднократен процес, а непреривен процес. Човек в живота си или оживява, или умира. Вие констатирате само един факт, че е умрял той. Но това не е право разбиране. И животът не е еднократен процес. И той е непреривен процес.

Та казвам, животът трябва да се разгледа в неговата целокупност, във всичките негови области, през които трябва да мине. Някои от вас сте на 60 години. Знаете ли през коя област минавате? Някои сте на 15 години, на 20 години. Не зная, дали има тук на 15 години. Хората през първите седем години са в физическия свят, в гъстата материя. И това дете ще го видиш, че от сутринта до вечерта мляска. Де какво види - в устата. Първите седем години детето изучава всичко физически, всичко опитва. Докато всичко опитваш ти си дете на физическото поле. През вторите седем години човек става малко особен, развива се в него чувствителността. Той прави избор на нещата. Като яде прави вече избор. Най-първо той е доволен от тази храна,която я е ял. После

почне да прави избор на храната и ако не му дадеш това,което иска, той вече се сърди. Едно ново качество проявява. Господар става. Казва: “Такова нещо не ми давайте.” През следващите седем години иска не само да му сготвиш хубаво, но той иска, като седне, ти да му пееш, да му кажеш: “Колко хубаво пееш. Каква музика излиза от устата ти. Твоите зъби колко са хубави като тракат. Като ангел си.”

Трябва да се проучава духовния живот. Някои искат да бъдат духовни. Духовността не е нещо, което можете да го купите отнякъде. За сравнение аз ще направя следното уподобление: Вие виждате червения цвят, но този цвят, който вие виждате в дъгата, той е в статическо положение. В някоя картина виждате червения цвят. Този цвят е еднократен. Такъв цвят не може да ви ползува. Той прилича на човек, който казва в грамофона веднъж - “добър си.” И свършва. И втори път не си отваря устата. Това е еднократен процес. Върти го, както искаш, като каже - “добър си” или “лош си”, не казва нито дума повече. Нали някой път, като се разсърди човек, не говори вече. Тази сръдня, по която много говори той прогресира. Има надежда в него. Но този, който не говори, у него надеждата е много малка. И за добрия и за лошия човек е същото. Добрият човек, който не говори много, много работи не върши. Мълчаливата работа е дълбока. Дълбока е, но мислите ли, че вода, която мълчи в шише е дълбока. Съгласен съм, че мълчаливата вода е дълбока, но водата в шише и тя е мълчалива, но дълбока ли е? Мълчалива вода, но която тече, а не който стои без движение. Има едно мълчание в движението. Човек не че не иска да говори тогаз, но няма време. Например, ако се движите с бързината на светлината, колко време ще имате да говорите някому, когато в една секунда трябва да изминете 300 хиляди км. Каква дума ще кажете на един човек при такава бързина? И да му кажете, той няма да разбере. Няма да чуе, понеже бързината е голяма. И човек трябва да бъде много духовен, за да разбере.

Някои искат да бъдат много духовни, но движенията в духовния свят са много бързи. Някое същество от духовния свят, ако ви

проговори, вие ще се търколите на земята. Вие мислите, че тези същества са много нежни, много деликатни, че пипат много меко. Но вие имате едно физическо разбиране. Че знаете ли, ако вечерно време ви блъснат с един рефлектор, с една светлина от един милион свещи, какво ще стане с вас? Вие ще ослепеете, вие ще се търколите на земята. Правили са опити с такава светлина на 3-4 километра. Като им светнат с тази светлина от един милион свещи, говедата стават шашави, не могат да се движат.

Тук ние имаме вече една светлина, която е нагодена към нас. Тя иде от слънцето. Ако нямаше тези среди, през които тя минава, за да се приспособи към нашето състояние, тая светлина, тая хубавата светлина би ни причинила много вреди, защото не сме готови. Та онзи, който иска да изучава духовния свят, той трябва да се подготви, постепенно да се подготви.

Едно сравнение: Аз мога да ви докажа, че сто е равно на хиляда, но всъщност не е така. Имате едно число 100 и друго хиляда. Кое е по-голямо? По брой, хиляда е по-голямо, но по тежест или по мярка някой път не е по-голямо. Например: Сто сантиметра и хиляда милиметра имат същата дължина. Ти казваш, хиляда и сто, но не казваш дали сантиметра или милиметра, мислиш, че сто е по-малко, а те може да са равни. Само че в хилядата имате по-голям брой, а в сто по-малък брой. Но по големина и по тежест се различават.

Някой е спал много време и мисли, че е живял много време. Когато си спал, ти си странствувал в друг свят. Ти не си бил на физическото поле. Когато си буден, ти си на физическото поле. Вечерно време ти не си на физическото поле. Ти вечерно време ходиш, пееш, говориш и казваш, че си живял. Не, не си бил ти. И като се върнеш от онзи свят, нищо не можеш да донесеш. Някой път се разхождаш в градина с цветя, с вода и пр., но кои цветя си донесъл оттам? Нямате донесени. Някои и даже са ходили в онзи свят, те го описват, но го описват както този свят. Сега да не се впущаме в това, не искам сега да произведа във вас противоречие.

В музиката трябва да се развива ухото, за да може да я разберете. И ако не се развие ухото ти, не ще можеш да разбереш музиката в нейните потънкости. Сега имате червения цвят. Може да имате само едно понятие за цвета в статическо състояние. Но червения цвят в едно динамическо състояние, като цвят на живота има друго качество. Ти без червен цвят ще бъдеш малокръвен, хилав, апатичен, няма да имаш подбуждане към нищо. Ще седиш недоволен, кисел. Ще кажеш: "Животът е безсмислен." Гледаш това, онова, казваш, че нищо не струват. И най-после, като не си доволен, ще заспиш. Събудиш се, недоволен. Заспиш, отиваш в другия свят и там сънищата не вървят. Като влезеш в другия свят и там някоя мечка ще те гони, някои разбойници ще те гонят.

Един наш приятел беше ходил в онзи свят и разправя една своя опитност. Отива там и го хващат няколко души стражари. Затварят го, осъждат го на смърт и съдията там седи. Той казва: "Кажете ми, какво престъпление съм направил, че ме осъждате. Съдията му казва: "За тази бялата книга." И показват му бялата книга. За една бяла книга го осъждат. И като го осъждат на смърт, заравят го.Той се чуди. Като се събужда, изпотил се вече. Добре, че се събудил, така избягва от онзи свят. Не могли да изпълнят присъдата. Ако беше седял по-дълго време, непременно не щеше да може да се върне. И пита: "Какво значи това?" Значи, че могат да те осъдят за една бяла книга. Аз не му казах подробно, но съдията му каза: "На тебе ти дадоха една бяла книга и ти не я опази чиста, и затова те осъждаме на смърт. Дадохме ти една бяла книга и те пратихме на земята, за да я държиш чиста. А паднаха няколко петна върху книгата. Ти трябваше да я пазиш. И затова те осъждаме на смърт. "Може да пита някой: "Толкоз ли са жестоки те?" Въпросът не е за жестокостта. Какво означава жестокостта?

Ако един стар човек носи торбата си с хляб,и му хванат торбата и му вземат хляба от торбата жестоки ли са тези гладни хора? Не, нему не му трябва хляб. Той се е наял. Ти като се наядеш, онова което

остане, трябва да го дадеш. Ако не го дадеш, другите имат право да го вземат. Вие всеки ден ходите и вземате от крушата това, което тя не позволява. Това право ли е? Всеки ден вие вземате въздух и го изпущате. Право ли е това? Вие смятате, че имате право да дишате въздуха. Имате право да дишате въздуха, ако обичате Бога. Иначе, нямате право. Вие имате право да пиете вода, ако обичате Бога. Иначе, нямате право. Вие имате право много неща, ако обичате Бога. Иначе се наказвате със смъртно наказание.

Следователно, всеки човек, който прави нещо без любов, за тази постъпка, за бялата книга, на общо основание от невидимия свят го осъждат на смъртно наказание. Сега този приятел не знае името на съдията, който го е осъдил, не знае имената на стражарите и ако рече, той да заведе дело, че неправедно са постъпили спрямо него, ще кажат: "Кой беше съдията? Кои бяха стражарите." Той не ги знае.Следователно, делото му пропада. А пък щом пропада делото, то е фиктивно. Аз го питам: "Ти искаш ли да заведеш дело? Втори път искаш ли да минеш през това?" Той казва: "Не, втори път не искам. Аз научих, че е страшно нещо човек да умира."

Човек трябва да си изправи погрешките. В земния живот всичко седи в разширение на зрението. Ти можеш да влезеш в един свят с по-високи трептения. Вземеш основния тон от 16 трептения в секундата. Да кажем, че оттам започваш. Вземаш до, ре ми, фа, сол, ла, си, трептенията се увеличават. Тези по-високите трептения спадат вече към по-високите светове.

Първата октава, в която обикновено сегашните хора пеят, тя отговаря на физическия свят, втората октава пак започва от до. Тя отговаря на духовния свят. Третата още по-горна октава е божествената. Колко от вас може да пеете в третата октава? Едвам взимате една и половина октава някои. Някои две октави. Има някои певици, които влизат в Божествения свят с няколко тона. В Божествения свят, но всъщност, това е едвам предисловието на Божествения свят, с неговите високи трептения.

Вижте до коя октава можете да пеете. Можете ли да минете от първата октава във втората и третата? В цигулката започва от сол. Мъчно човек може да достигне по-горе от две октави. Мъчно може да достигне онзи, който не се е трудил, но онзи, който се е трудил, може да достигне.

Защото целия свят, това е една възможност за всинца ви. Като отидете в другия свят, ще се пробуди едно друго съзнание във вас. Там трябва да учите. Дето и да бъдеш, все трябва да учиш и трябва да слугуваш. Ако мислите, че в другия свят ще почивате, не. Почивката зависи от съвсем други съображения. На земята ние не страдаме, че много работим, но трудът ни не е оценен. Ние страдаме от живота на безлюбието. Като слуга ще работиш 10 часа и като се върнеш ще ти кажат, че това не е хубаво, онова не е хубаво. Не се върши работа с любов. Вземете работата на един съвременен учител в прогимназия или гимназия. Мислите ли, че работата му е много завидна. Много еднообразна работа. Преподава в три-четири класа по български език. Събрали се 200-300 тетрадки. Еднообразни упражнения. Седне да провери, какво е писал ученика. Ще поправи ь, после запетаите и пр. Ще поправи една тетрадка, 2, 10, 20 и пр. Надуе му се главата и ще се подпише с червено мастило. И като върне тетрадките, всички ще плюят отгоре му и ще кажат: “Нищо не разбира учителя.” Поне българският език да е установен. Не е установен езикът, понеже и българите не са установени. Германците не са установени в звука “р”, не могат да го произнасят. Англичаните пък, като не са се научили да го произнасят, едвам го произнасят. Но този звук какво значение има? Звукът “р”, ако не знаеш как да го употребяваш, огрубява човека. “Р” значи да държиш ръката си свита, то тази ръка ще изгуби своята пластичност. Факирите в Индия и други правят много работи, понеже са изгубили това значение на живота, 20-30 години ще седи и ще си държи ръката свита и пр. А пък някои религиозни хора има в Индия, които ще отидат в свещените места и ще почне от мястото на тръгването да ляга на земята, след това ще направи няколко крачки и

пак ще ляга. И така ще ходи докато отиде на светото място. Вие правили ли сте такова пътешествие? Или пък у православните ще правят 500 поклона. Правили ли сте 500 поклона? Доста хубава гимнастика е тя. Ще коленичиш, ще наведеш главата си чак до земята и ще се изправиш, после пак ще клекнеш, пак ще се изправиш и т.н. Веднъж, два пъти, неприятно, но 500 пъти?

Тук в България, мисля че в Сливен, има една жена от религиозните и искала да покаже пред църквата, че дълго време може да се моли. Владиката няколко пъти пращал хора да и кажат да го прави това вкъщи, да не безпокои в църквата. Един ден владиката отишъл сам да и каже. Тя казала: “Дядо владика и за тебе има място.” На нея и е приятно, но на владиката не му е приятно. Ние не сме свободни. Иска човек да направи 500 поклона. Да ги направи.

Имаме тук една сестра, която си вдига ръцете нагоре.Какво ли не са правили на нея. Някой казва: “Учителю, компрометира ни. Хората какво ще мислят.” Казвам: Знаете ли какво мислят хората? Хората много хубаво мислят. Те казват: “Те са събрани тук. Имат двама капелмайстори - млад и стар.” Казват: “Виждали ли сте стария капелмайстор? Без него събранието не върви.” Аз говоря без име сега. Не е само една сестра. Тук сутрин на гимнастика не правим ли същото? Има ли някой от вас, който да не си вдига ръката.

Та казвам: Нещата трябва да бъдат направени навреме. Всяко нещо което не е направено навреме, среща едно противоречие. Да кажем, че ти изкажеш една дума и тази дума няма кой да я възприеме. Тази енергия не се е използвала. И човек всякога е отговорен за нещата, които е направил.

Христос дава един пример. Имало трима души. На единия дал 5 таланта, на другия - два, а на третия - един.Последният заровил таланта си и господарят му го осъдил като се върнал, понеже не е работил. Той имал лоша мисъл, казал: “Я се върне господаря я не.” И онзи, който вземал единия талант, за да се оправдае казал: “Зная, че ти си много взискателен. Вземаш, дето не си сял и искаш там, дето не

си дал.” Тогава господарят му казал: “Щом знаеш, че съм такъв, защо не го даде на някой банкер, та ти като не искаш да работиш, парите сами по себе си да растат?”

Аз вземам това за тези хора, които мислят, че нямат никакви дарби. Не мързеливият има един талант. Опасността е там, че можеш да имаш големи богатства, може да си даровит, но ако не учиш нищо няма да постигнеш. Ти мислиш, че не си даровит, но ако работиш много, може да постигнеш.

Вие вярвате, че сте млади. Като се погледнете в огледалото, огледалото ви е заблудило. Най-първо, огледалото показва, че си млад. И после, след години това огледало показва, че си остарял. Но ако отидете в театъра и играете някой рол. Някой млад го направят като стар дядо с мустаци. Аз съм виждал някоя жена да играе ролята на дядо в театъра, пък на мъжа обръснат брадата и става жена. Вие сте в театъра, това са външни заблуждения.

Човек остарява всякога, когато изгуби подтика на любовта. Щом изгубиш подтика на любовта, старостта идва. И не намираш смисъл да се движиш. Старият счита, че животът, който е живял на младини, не е бил умен. И мисли, че като остарява, все ще живее по-добре и по-добре, но той не е доволен от живота на миналото.

А какъв е животът на стария? Старият живот е разумен живот. Един певец, като почне да пее, когато изпее песента без никаква погрешка, това е стария живот. Една песен изпята добре, стара ли е? Песен изпята добре е млада песен. А пък песен изпята не както трябва е стара песен. Като живееш както трябва, това е млада песен. Животът, от който си доволен, това е млад живот, живот от който не си доволен, това е стар живот. Съгласен съм с това.

За да не остарееш, ще се учиш да пееш. Понятието стар, може да се вземе в два смисъла - положителен и отрицателен. Когато казах, че стария живот е разумният живот, разбирам думата стар в положителен смисъл. А след това, разгледах думата стар в отрицателен смисъл. Вие казвате: “Песента е за младите.” А пък за

старите какво е? Леността. Тези понятия може да се дължат на далечното минало.

Сега вие ще ме запитате: “Какво се разбира под думата “роденият” в прочетената глава.” Това, което се ражда по плът е плътско. А пък роденото от Духа, дух е. Това раждане,за което говори Христос, не е раждането на земята. Раждането на земята е една обвивка, една външна дреха, на онова духовното раждане. В духовното раждане има любов, непреривна любов. Щом се родиш ти духовно, няма да имаш тези несгоди в духовния свят. Ако се родиш в духовния свят, ще се движиш в духовния свят навсякъде, ще бъдеш свободен. Ако се родиш физически, ще бъдеш ограничен. Един българин и в България да живее и целия свят да обиколи, той е ограничен от земните условия. Колцина от вас сте ходили до месечината, до планетите, до слънцето. Кои от вас сте ходили до другите някои звездни системи? Това са възможностите за бъдещето. Всяка една звезда е една възможност за твоя ум. Ти по физически начин до слънцето не можеш да отидеш. Ще изгориш там. Съвременните астрономи казват, че във външната атмосфера на слънцето има 6 хиляди градуса. Ти сто градуса не можеш да издържиш, а при десет хиляди градуса, нищо няма да остане от тялото ти. Невъзможно е по този начин да отидем до слънцето. Но човек със своя ум може да отиде на слънцето.

Та казвам: До слънцето не можем да отидем без любов. Любовта е пропуската. Ти никога не можеш да отидеш във вселената без любов. Понеже Бог е любов, то щом го обичаш, пътят ти е отворен да отидеш навсякъде. Щом не го обичаш, пътят ти навсякъде е затворен. Помнете това. Щом обичаш Бога, всичко можеш да постигнеш, не изведнъж. Няма нужда изведнъж да постигнеш нещата.

Някои от вас сте пели. Пението аз го препоръчвам, понеже е един трансформатор за да се сменят състоянията на човека. Музиката е една възможност за подобрение на човешките състояния. Човек, който иска да се подмладява, трябва да знае, че без музика той не

може да се подмлади. И всяка работа, която се захваща без музика, без хармония, тя не може да успее. И мисъл, чувства и постъпка в която няма музика, не могат да успеят. Няма успех в тях, мярка е музиката. Тя се нарича хармония, с нея всичко можеш да постигнеш. Аз говоря за онова, което Бог е установил. Музиката е нещо Божествено. Светът е създаден по законите на музиката. И всички ние се учим да мислим, да чувствуваме и да постъпваме добре - това е вътрешна хармония. Опитвали ли сте вие, когато един ваш приятел, когото обичате ви е обидил, да трансформирате това свое състояние? Вие си представлявате много неща, а обидата може да е много малка.

Аз един ден питам една сестра, казвам и: "Знаете ли, коя е най-малката погрешка в света, отдето започват всичките нещастия на хората?" Аз ще ви кажа на вас. Понеже вие минавате за ученици. Това, което ще ви кажа, няма да го разправяте на никого. Но аз съм уверен, че ще го чуя пак. Решил съм да го кажа. Ще ви кажа сега най-малката погрешка. Тя е едно младо момиче на 15-16 години, ученичка в гимназията. Учи по математика. Но тя си има симпатия. Вие знаете какво нещо е симпатия. Тя е турила книгата, пише там, задачи решава, доста трудна задача. И нейната симпатия влиза. Но тя не иска да покаже, че го е видяла. Тя го усеща. Тя пише там и като пише, поглежда настрани, но се преструва, че не го е видяла. Тя поглежда настрани без да си движи главата. И той седи и си мисли: "Какво същество е тя? Колко се е вглъбила в разсъждение." А тя никак не мисли тогава за математиката. Това аз наричам най-малката погрешка. И след като седи тя половин час, след това го поглежда и казва: "Ха!" Като че не го е видяла дотогава. Това е най-малката погрешка. И тя ще му каже: "Седнете тук! Аз имам една задача. Как мислите вие?" И ще го тури на работа. А пък тя се беше показала, че не го вижда, че е заната с работа и после, като го погледне, ще се покаже, че за пръв път го вижда. Не е лошо това. Това е една сцена. Но казвам: Една такава погрешка след години може да произведе много лоши последствия. Онзи свят, малките погрешки не ги търпи.

Например, ако един астроном в своите измервания е направил една малка погрешка, например в някой ъгъл направи погрешка от една десета от милиметъра, то тази погрешка в пространството ще се увеличи, понеже този ъгъл прави в пространството голяма амплитуда. В началото погрешката почти не се вижда, но в края се образува доста голяма погрешка. Една малка погрешка произвежда много лоши последствия. Например, някой не те е погледнал добре, или казал дума по твой адрес. Например, казал е за някого: "Той не е много от учените." Или, "еди-кой си не знае добре да говори." Или, "в него няма стил, той не знае да пише както трябва, не знае да туря както трябва запетаите, двоеточие, точка" и пр. Онзи, на чийто адрес са казани тези думи, като го срещне се чувствува спрямо него неразположен. Но той не го е чул, а друг някой му е казал.

Дръжте едно правило: Може някой да ти каже, че някой много добре говори за тебе. Но той нищо не е говорил. Или дойде някой и може да ти каже: "Всички вестници много добре пишат за тебе." Или пък, "всички вестници много зле пишат за тебе." А пък всъщност, те нищо не са писали. Ти се самоизмамваш. Ти кажи: "Аз нямам нужда вестниците да пишат нито добро, нито зло за мене." Ако искаш да не се самоизмамваш, не възприемай тези техни думи. Понеже после ще се научиш, че никой не е писал добре и ще ти стане мъчно. Пък ако ти кажат, че лошо са писали вестниците за тебе и после ако се научиш, че не са писали, ще се зарадваш. Но двете величини се самоунищожават. Пет спечелил и пет похарчил. Никаква печалба нямаш.

Та щом ме похвали някой, аз казвам: Аз съм първия, който се хваля.Аз като искам да живея, с това се хваля. Никой вестник не може да пише по-добре или по-лошо от това, което аз съм писал. Например, някой казва: "Аз съм неспособен човек." Това не е право. Ще кажеш: "Не. Способен съм, но съм мързелив. Способен съм, но не се занимавам." Някои се смеят, че някой много се молил. Че какво лошо има като се моли? Човек като се моли, учи един език. Ето стари

сестри има, които учат френски, първи и втори курс има. По един час седят, учат, пишат, изучават произношението. Че ти като се молиш, учиш небесния език. Какво лошо има в това. Че ти ако се молиш и не си научил езика, тогава как си се молил? Ако 10 години учиш френски език и поне “бон жур” не можеш да кажеш, тогава? Онзи, който е дошъл на земята, за него всичко в света е една задача, която той трябва да реши. Тази задача, може ти или някой друг, който и да е, трябва да я реши.

Тези хора на бойното поле, сега какво разрешават? Разрешават един труден въпрос. Онзи, който никога не е мислил за самопожертвуване, разрешава този въпрос за самопожертвуване. Кой иска да умре? Казват: “Невъзможно е да се пожертвуваш.” И този човек на бойното поле може да го удари граната. Какво ще разреши, ако го удари гранатата? Като го удари гранатата, той ще разбере, че добре не е живял. Гранатата го удря понеже добре не е живял. Ако е живял добре, гранатата не може да го удари. Ако някой път стана такъв, че с микроскоп не могат да ме видят, как ще ме ударят с граната? Гранатата удря само големите работи, а малките никой не може да ги удари. Някой казва: “Не ми трябва смирение.” Ако си смирен, никоя граната, никоя картечница не може да те удари. Нищо не може да те намери. А пък ако не си смирен, каквото не мислиш, ще ти дойде до главата.

Причината за падането на хората спада към умствения свят. То е човешката гордост. Гордостта е следното. Някои да помислят, че много са постигнали, че могат без Бога, че имат права. Те са помислили за себе си, това което не са. Ангелите, които паднаха, бяха помислили за това, което не са. А пък хората, помислиха за това, което искаха да бъдат. Хората съгрешиха в това, което искаха да бъдат. Изкушението дойде от думите, които им се казаха: “Ако ядеш от този плод, ще станеш като Бога.” Първият човек искаше да стане като Бога и като каже нещо, всичко да стане. И кой от вас няма това желание? Някой седи и казва: “Много съм нещастен.” Защо? Питам

го. Той казва: “Хората си имат много слуги, а пък аз нямам. Аз трябва сам да си слугувам.”

Най-първо трябва да се освободите от мисълта, че други трябва да ви слугуват. Вие сами трябва да се научите да си слугувате. И като се научите да слугувате на другите, тогава ще станете професори и ще имате при себе си ученици да ги учите, как да слугуват. Нали отварят курс по шивачество. Младите шивачки стават слугини на главната шивачка. Тя ще им даде ризи, гащи, рокли да шият, пощо-защо и малко им плащат. А пък на някои,освен че не им плащат, но и те трябва да плащат на учителката за онова, което ги учи. Ние съвременните хора живеем в един превзет свят, искаме да имаме високо положение, някой иска да стане директор, друг проповедник. Хубаво нещо е, отлично нещо е. Един евангелски проповедник, като бил ученик в България, става и казва веднъж: “Неизчерпаема книга е Библията! Има да се говори во веки веков върху нея.” Много нещо има да се говори върху нея. Но като излезе от училището, като проповядва 10-15 години, изчерпа се. Проповядва веднъж за спасението, за любовта, за истината, за мъдростта и после ще каже, че вече не знае, какво да говори. И почне да повтаряш пак същото. Това е като един, който знае на френски само три думи и постоянно ги повтаря.

Любовта е една велика наука. Един свят на красота е той. Като влезеш в него, безброй са цветята и формите с които любовта се изразява. Като влезеш в този свят и като намериш едно цвете, за това цвете можеш да говориш колкото искаш. Присъствували ли сте при някой професор, когато сте изучавали анатомия. Цял един час говори професорът за една кост и какви отлични работи може да говори за нея, ще каже какви нерви и мускули минават край нея. Човешкият организъм е много интересен. Вие не сте изучавали вашите крака. Колко връзки имат те, какви мускули имат, как са свързани костите, че да могат тези кости да се движат. Вие ни най-малко не сте изучавали краката си, за да видите, колко разумно са направени,

благодарение на висшите разумни същества. И на тяхната предвидливост. Този крак може да вземе разни положения. Или не сте проучвали своята шия. В нея има една кост, върху която може да се движи вратът. Ти си движиш врата, но защо и как го движиш, не знаеш. Онези, които са те изпратили на земята, те всичко са предвидили. Предвидили , какви движения ще правиш. Ако ние изучаваме външните погрешки на хората, няма да знаем онова, което сме ние.

Много ученици в училището се спъват. Седне ученикът да учи, но си казва: "Онзи учител ми каза, че от мене нищо няма да стане. Неспособен съм." На това няма да вярваш. Ще кажеш на учителя си: "Много съм невежа сега, но с труд и постоянство мисля да уча. Аз неспособният след време ще стана способен." Защото способността на човека зависи от любовта му. Учителят те опитва и ти казва: "Ти си много неспособен."Ти тури запетая и кажи: "Не, способен !" Той те изпитва. Той е враг на запетаята. Ще кажеш: "Господине, не съм." Ще туриш запетаята. Някой е изтрил запетаята. Ти ще я туриш.

Та онези в света, които са влезли, са изтрили много запетаи. Ако изучавате еврейския език, там няма никакви запетаи и точки и запетаи. Еврейския език върви без точки и без запетаи. И после, там няма гласни букви, а са все съгласни. Гласните се подразбират. А пък ще пишеш само съгласните. Доста труден е този език. У нас всякога се пишат гласните и съгласните. По-хубаво се говори така.

Та казвам, сегашните противоречия, които усещате в живота, показват, че вие сте дошли до едно по-високо развитие. Има някои трудни задачи, които трябва да разрешите. Дали аз трябва да обичам един човек или не, то е една задача заради мене. Да обичам някого, това подразбира, да мога да употребявам по-голяма част от Божията Любов за другите. Ако кажа, че аз го обичам, то след време той ще ми разправи, че не го обичам. И много естествено е. Да допуснем, че в едно шише има един литър вода. Ти си това шише с водата. Ти обичаш. Но шишето се изпразни и онзи казва: "Едно време ме

обичаше.” Едно време те обичах, понеже имаше вода в шишето. Не че не обичам. Но никой не е дошъл да налее вода в шишето. Как ще обичаш другите хора, когато Бог не е в тебе? То е невъзможно. И когато Бог те напусне, след това ние мислим, как сме били толкова глупави, че сме обичали. И един дядо казва: “Аз се чудя, как я обичах. И сега виждам, каква е станала тя. Едно време беше мила, а пък сега гледа като някой неприятел и постоянно ми намира погрешки. Чудя се как съм я обикнал.” Казах му: “Но ако тя се подмлади, ще можеш ли да я обичаш? И ако стане по красива?”- “Вярно ли е това?” -“Вярно е.”- “Можеш ли да я подмладиш?” Казах му: “Дядо, опасявам се, защото, ако сега я подмладя, тя ще те остави, няма да иска да те гледа.” Той каза: “Нека да седи тогава.”

Аз вземам всичките тези неща в тяхната чистота. Аз виждам причините. В старата баба е станала една промяна, която тя не знае как е станала. Тази промяна е станала, когато тя е спала. Всичко става в сън. Ще ви дам едно правило: Като си лягаш ще си кажеш така - “няма да остаряваш!” И тогава ще отидеш да спиш. Защото, ако не кажеш, че няма да остаряваш, то като заспиш, тогава остаряваш. В спането остарява човек. И като се събудиш, пак ще си кажеш: “Няма да остаряваш!” Седнеш да ядеш. Ще кажеш: “Няма да остаряваш.” Станеш от яденето, ще кажеш: “Няма да остарявам.” Легнеш да спиш, ще кажеш: “Няма да остарявам.” Ако не кажеш така, ще остарееш. Писанието казва: “Които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.” Ще чакаш Божията любов да се прояви в тебе. На тялото си ще кажеш: “Няма да остаряваш.” Като се събудиш ще кажеш: “Няма да остарявам.” И в това, което казваш, трябва да вярваш. Ако не е това подмладяване, кое е онова, което може да даде смисъл в живота. Вие имате един тънък конец. Той може да се скъса. Той е слаб. Но ако турите втори конец, трети, 4, сто, 200, 300 конци и пр, ще стане як.

Бог сега ти е дал един щастлив живот. Ти казваш: “Остарях малко.” Ти си извадил един конец. Утре казваш: “остарях.” Още един конец изваждаш и т.н. И като остане един конец, той лесно се скъсва.

И като се скъса конеца, ти заминаваш за другия свят. Не късай конците, които Бог ти е дал. На старост ти като влезеш в другия свят, там ще бъдеш млад. Старият ще влиза в другия свят със своите убеждения, че е стар, че е живял 80 години. А пък дойде един там, че го подхвърли, друг го подхвърли и той счита най-първо, че това е голямо безобразие, докато го убедят, че не е стар. И той мисли, че има брада и като се подмлади, дойде на ума на стария да се погледне в огледалото и вижда, че няма нито брада, нито мустаци и че е млад. Та в онзи свят, като влезете след като умрете, най-първо ще трябва да ви разхипнотизират от мисълта, че сте стар, че имате големи страдания. А пък всичко,което сте преминали тук, то е било едно благо заради вас.

И на вас казвам: И ще видите, че в образа на един ваш неприятел е скрит един ваш приятел. Дали ще го познаете. Само така се разбират думите, че Бог ще примири всички. Като разберем закона на любовта, ще видим, че във всичките неща, които са станали, Бог е скрит и Той работи. Нещата са били лоши, за да ви опита Бог, дали любовта ви е користна или безкористна. Не че не е реална. Например, някой ти взема богатството, но Бог те опитва. За да види, какво ще помислиш. Ако си доволен при богатството, а си недоволен, когато се вземе, ти не си разбрал любовта. Бъди доволен и в двата случая и благодари. Богатството и званието могат да ти се дадат и могат да ти се отнемат. Но вярвайте в любовта, която носи със себе си всички блага. И тези блага ще се дадат точно навреме, когато си готов. Ще дойде един ден, когато любовта ще те направи отличен, гениален певец, ще ти даде ангелски глас. И като дойдеш, всички хора ще те посрещнат. Но може любовта да ти вземе това благо. Знаете ли защо? Тя като види, че ще направиш една малка погрешка, тя ти взема благото, за да не те сполети голямото зло. Питам, една млада мома, която е красива, може ли да и се случи едно нещастие? Може да дойде някой и да и нацапа лицето с катран, че да не могат да я познаят. И нацапването е за предпочитане пред онзи позор, който може да

понесе като красавица. Всички изпити, които ви се случват съзнателно са едно благо. Това не го налагайте на другите. Това е една вътрешна опитност. Много мъчно е да се разбере това.

Някой път казваш, че трябва човек да прощава. Но знаете ли колко мъчно е човек да прощава? Най-мъчната работа е да простиш. Аз съм забелязал, че като счупиш стомната на някого и му купиш нова стомна, много хубава, онзи помни това и казва: Преди години той ми счупи стомната. Върна я, но я счупи, стомната. Защо да каже така: "Счупи ми стомната"и защо да не каже така: "той ми донесе една много хубава стомна." Защо да не държи това в ума си.

У вас някой път стане една погрешка и не знаете, кой я е направил. Че ако нямаше погрешки, какво щяха да поправят учителите? Ако нямаше гладни хора, какво щяха да правят хлебарите, ако нямаше болни хора, какво щяха да правят лекарите и ако нямаше нужда, хората да се усъвършенстват, какво щяха да правят майките и бащите? Благодарете за всичко. По-добър живот от онзи, който сега имаме, не може да има. Вие някой път искате един живот, който не съществува. Някой казва: "Аз не искам да боледувам." Ти се радвай, че болестта съществува в света. Радвай се на нея, запознай се с нея. Не оставяй на болестта да се качи на гърба ти. Като се качи на гърба ти тя е доста тежка. Тя е толкоз тежка, че като се качи на гърба ти, ти клекнеш. По какво се отличава светията? Той носи болестта и си играе с нея, както една майка с детето си. Прегръща я. И тогаз той се сприятелява с болестта. Че в какво седят болестите? Те са малки живи същества, които са влезли в организма, понеже не знаят да живеят един чист живот, оставят своите извержения и ти като не знаеш как да чистиш тези извержения, те те отравят. И лекарите идват да премахнат тези отрови.

Не се поддавайте на духовните бацили. Всеки един лош образ е един бацил. Всяко едно съмнение е един бацил. Всяко едно неразположение е един бацил. Всяко едно недоволство е един бацил. Всички онези лоши разбирания, които може да имате, са бацили.

Като дойде един такъв бацил, трябва да има едно такова шишенце, отвори го, тури вътре бацила и запуши го. Бацила на недоволството тури вътре в шишето. Бацила на безлюбието също. Бацила на омразата - също. Като ги наредиш в шишето вътре, ще ги разглеждаш. И като дойде някой, който не вярва, тури му една спринцовка. Наши приятели, които са отишли войници са ги спринцовали и от инжекцията известно време са боледували. Дойде една сестра и казва за един наш приятел: "Много е пожълтял той, припадна му, от спринцовката е." Тези малки същества, като влязат вътре, причиняват болезнени процеси.

Същественото е - любовта е един велик закон, с който трябва да знаете как да постъпвате. Трябва да знаете как да я употребявате. Тя не е само едно разположение. Любовта носи топлина, светлина, разположение, успех във всички работи. Но това е извън нея. Това са нейни качества. Тя е нещо, което не може да се определи. Щом тя се приближава до тебе, животът ти се осмисля, става красив. И яденето ти е ядене, става ти сладко, и учението ти е приятно, мед ти пада на сърцето. И щом дойде любовта, говориш добре. Щом си замине тя, в яденето няма смисъл, говориш, но няма смисъл в говоренето, правиш добро, но няма смисъл в това. Вложете тази идея в себе си. Мислете за Онзи, Който е създал света и Който ни обича. Има за какво да мислите.

Някой път разгледайте устата си. И си кажете: "Колко хиляди години Господ е мислил, докато измисли моите уста! Моите очи, докато ми тури такива очи, каквито трябва." Като си погледнеш ушите кажи: "Колко хиляди години Господ е мислил, за да ми даде тези уши! За да възприемам знания от всичкия външен свят." И като погледнеш косата си, кажи: "Бяла или черна, благодаря за всеки косъм." Всеки от тях е една антена, която може да е свързана с някоя звезда или с някоя планета. Има антени на главата, свързани с висши същества - с ангелите, с херувимите, със серафимите, с боговете. Има

антени свързани с корените долу. Вие разбирате що е антена. Чрез антената се възприемат вълните и се пренасят навънка.

Някой път усещаме някое приятно чувство, то ти иде отнякъде. Щом възприемем влиянието на Юпитера, веднага ние усещаме достойнство, усещаш, че си повдигнат, че си благороден. Щом възприемеш влиянието на Венера, чувствуваш нещо под лъжичката, очите почват да премигват и стиснеш устата си. Щом дойде Венера, обущата стават изчистени, връзките са на място, шапката е на място, хубаво изчистена. Всичко е поставено много добре. Щом дойде влиянието на Марс, дойде пушка, мотика, брадва и пр., хората са готови за война. Войната, това е една работа в света. Например, едно дърво да се отреже оттука, да се махне оттука, че да се отвори път. Дойде влиянието на Сатурн и ти веднага седнеш и почнеш да преглеждаш старите тефтери, кои са подбудителните причини за това или онова и разсъждаваш, и си недоволен.

Та казвам: Вие сте дошли сега до една мъртва точка. Сегашният свят се намира в една мъртва точка. Всички очакват един подтик, очакват да дойде Божията Любов. Окултистите чакат да се намери изгубената дума. Хората са лишени от подтик. И без този подтик няма как човек да действува. Някой път съм гледал при някоя локва 200-300 жаби. И като се приближа, те се скрият вътре. И те мислят, че са в голям свят, а път те са в малка локва. И като дойде лятото, тази локва ще изсъхне. Те казват: "Отде знаеш." Казвам им: "Като дойде юли, ще видите." И като дойде юли, те остават на сухо и се чудят, как е дошъл живот на сухо.

Не оставайте да живеете в един свят, който няма смисъл. Не трябва да се повърнем към старото. Всинца трябва да се заемете да учите. Като младата мома не правете. Тази е най-малката погрешка на всинца ви. Но ти се освободи от това. И аз гледам тук на беседата, аз говоря нещо, но вие все ще погледнете настрани. Когато човек учи, целият свят да е затворен за него. Оставете външния свят. Всички погрешки на хората да не ви интересуват. Когато свършиш задачата

си, тогава виж. Щом свърша своето упражнение, ще намеря един свой приятел и ще му кажа: “Тази задача така се решава.” Да видиш погрешката на някой човек не е лошо и да му кажеш погрешката не е лошо, но тази погрешка трябва да се поправи. Но казваш сега направил си погрешка, изправи я. -“Че как ще я поправя? Счупена е стомната.” Поправи стомната. -“Че как ще я поправя?” Сега има един начин за изправяне в духовния свят. Аз взема стомната, туря я в тази реторта, тя се стопи в нея и излезе нова стомна. Не сте ли усещали това в живота. Някой път всичко се обезсмисля. Аз ще ви приведа един пример. Срещам една 85-годишна баба. Тя седи и ми казва: “Обезсмислен е живота ми. Нищо не ме интересува. Младото поколение сега е друго. Ние едно време бяхме други. И в онзи свят не ме приемат. Дотегна ми да седя тук.” Рекох: “Знаеш ли да четеш?” - “Не зная. Сляпа съм.” - “Ти можеш да се подмладиш.” - “Ха, ще се подмладя!” - “Аз мога да те подмладя. И да те направя 19-годишна.” Изведнъж старата баба се изненадва. - “На 19-годишна мога да те направя. Ти имаш един възлюбен. И него мога да го доведа.” - “Че как става това? Ти си много интересен. Не може да бъде!” Казах: “Вярно е.” Аз като си отивах, тя каза: “Ти пак ела да ми говориш за това още, толкова ме заинтересува! Аз виждам в погледа й, че тя е млада, а тя се вижда, че е остаряла. В душата се събужда онази потенциалната енергия. Душата не остарява. Тя казва: “Да има хора да ми разправят тези работи, но не ми разправят. Аз досега мислех, че човек като остарее, не се подмладява.” Рекох й: “Подмладява се и по-красив става.”

Има закон, казано е: От слава към слава, от сила към сила, от съвършенство към съвършенство. Съвършенството, това е вечният Божествен свят. Да бъдем съвършени - това значи да имаме здравето на един божествен живот. След като живеем хиляди години, ние ще дойдем до положението да имаме здравето на Божествения свят. Да почнем добре и да свършим добре. И сега, като ученици, всякога да

възприемаме благото на Божествената любов. И да я прилагаме във всички области на нашия живот.

Погрешките ще се изправят, не се спирайте на тях. Не се спирайте върху калта на вашите обуща. Не се спирайте върху калта на вашето лице. Не се спирайте върху гурелите на вашите очи. Не се спирайте върху някоя нечистотия на вашите вежди или на носа си. Не се спирайте върху петната, които са се образували върху вашите дрехи. С една вода изчистете всичко.

Онзи, който носи любовта в душата си, той ще се подмлади. И животът ще се осмисли. Това е бъдещето. Казано е: "Ако се не родите от вода и дух". Това е вечното, онова раждане. Значи, ако любовта не дойде във вас чрез духа и не мине през водата, не можете да влезете в Царството Божие. Ако дойде любовта от духа и мине през водата, тогава ще влезете в Царството Божие и всички постижения ще имате. Това са постиженията, които Бог е създал за човешката душа, която сега е на земята.

Отче наш.

6 неделно утринно Слово, държано на 12 ноември 1939 г. 5 ч.с., Изгрев

ПРИ БОГА, АНГЕЛИТЕ И ДОБРИТЕ ХОРА

Добрата молитва.
Духът Божи.

Ще прочета 6 глава от Исайя, една книга от стария завет. В думата Исайя са важни две букви: И и А. А пък другите съгласни букви са само бентове. От И и А е станало Я. Някой от вас, който се интересува, може да намери, как е на еврейски думата Исайя. Турците казват: "Иса пергамбре" (*Исая пророкът*). Езикът в стария завет е много прям. Тази глава започва с думите: "Така говори Господ."

Тук се говори, че е дошло време за спасение. Сега не е време за посяване. Някои искат да им се говори за пасение. А пък сегашната епоха не е епоха на спасение. В 8 ст. се казва: "Така говори Господ Иехова, който събира разточените израелеви." Ако се премести ударението в думата разточени, от втората сричка на третата, изменя се смисъла на думата.

"Венир Бенир".

Да разправя човек за стари работи е трудна работа, понеже те са празни приказки. Да продаваш сухи дърва лятно време и да правиш лятно време въглища, няма толкова нужда, защото е топло. А пък ако продаваш зимно време, ръцете на хората изстиват, докато ги занесат. Някой път се продават някои работи от стария завет, които са неприложими. От памтивека се е говорило, че Господ ще дойде на земята. Когато хората очакват, че Господ ще дойде на земята, какви са техните разбирания? Те са много детински разбирания. Очакват Го да дойде като човек, като цар със своя свита. И после, след като някой е проповядвал, казват: "Нали каза, че ще дойде и не дойде." Тогава другият, който е проповядвал казва: "Не му е дошло още времето." Ако човек запали една свещ и мисли, че ще освети цялата земя, той

може да вярва и всички може да вярват, той може да накара хората да повярват, но никога няма да накара свещта да огрее цялата земя. Някой път вие се чудите в себе си, защо някои работи не стават. И казвате: “Вярваме.” Че как ще станат - една свещ не може да даде на човека живот. Може да му запали плевнята, хамбара, да му изгори сламата, може да му направи една услуга - да чете една книга, но повече тая свещ не може да направи. Ти имаш едно верую, което прилича на една малка свещ. Ти казваш: “Вярвам в Бога, а пък не успявам.” Че как ще успееш? С такава вяра не може да се успее. Като вярваме в Бога, какви са идеите ни сега? Цитират, че без вяра не може да се угоди на Бога. В този смисъл в какво седи вярата? В какво именно да угодим на Бога? Един ученик как ще угоди на учителя си? Трябва да учи много хубаво, да научи това, каквото учителя е предал. Едно дете, за да угоди на баща си и майка си, трябва да бъде крайно послушно и каквото му кажат да направи. Не да има някакви философии, че знае много. Ни най-много не се иска детето да знае повече от баща си и от майка си. Всички, които ме слушате, ви уподобявам на хора, които се наплашени. И като ви говорят не знаете, какво ще излезе. Знаете ли какво ще значи наплашен човек? Например, бил си богат и си давал пари на доверие. На този даваш на доверие, на онзи даваш на доверие и не връщат парите. Нямаш документи. Как ще ги съдиш? Не можеш да ги съдиш. Всички богати хора са наплашени от сиромасите, понеже не връщат. Пратил един чорбаджия слугата си да носи риба на един свещеник - 5 риби. Слугата вървял до едно място, седнал, опекъл ги и казал: “Докато ги занеса може да се развалят. Да ги опеча. Тогава по-лесно се носят.” После си казал: “Защо му са на свещеника 5 риби? Хайде да изям една за здравето на попа.” Но после казал: “Но той не е вдовец. Има си жена. Хайде да изям втора за здравето на жена му, попадията.” После казал: “Той не е бездетен. Той е свещеник. Свещеникът трябва да има дете, защото не може да бъде свещеник, ако няма деца. Хайде за здравето на неговите деца.” Така настанил трите риби. Мислил какво

да прави с двете риби. И казал: "Понеже искам да освободя попа от отговорност, защото иначе един ден, като отиде на онзи свят, ще кажат: Защо опече рибите? Защо ги изяде? За да го освободя от това, да изям и четвъртата риба." И най-после казал: "Трябва да му върви в живота." И изял и последната риба за това. Отишъл при свещеника и му казва: "Нося ти 5 риби." -"Къде са синко?" -"Едната ти я пратих, като я изядох за твоето здраве. Втората изпратих на попадията за нейното здраве. Третата изпратих на дъщерите и синовете ти, те да бъдат здрави. А пък четвъртата изпратих, за да не те съди Господ когато умреш. А пък 5-та изядох, за да ти върви всичко в живота." Свещеникът казал: "Много добре си направил, синко. Ти ставаш ли мой слуга?" Слугата казал: "Ставам, стига все да ти пращат риби." Онзи, който измислил този анекдот за свещеника, мисля, че той е измислен в гръцко време, за гръцки свещеник е създал анекдота за тогавашните времена, а пък донякъде има приложение и за сегашно време.

Едно време се казвало, че трябва да се пази съботата. Тогава съботата е играла важна роля. Ако си позволиш тогава, в събота да направиш нещо ще намериш ешафода. Евреите с камъни убиваха онзи, който работи в събота.

Исайя казва в прочетената глава, че жертвите били благоприятни на Бога. Ако се вземе това буквално, според това учение трябва всеки да носи по едно агне, което да се заколи и с кръвта му да се нарьси олтара. Ако се вземе това буквално и за вас, то трябваше да имате 300 агнета, всеки по едно агне, зимно време не са се родили още откъде ще ги вземете? В тогавашните времена, хората не ходеха често в църквата. Те отиваха по някой път. Те идваха отдалеч, в годината веднъж.

Мислите ли, че с храната, която вземаме ние, сме чисти. Ние, за да бъдем благоугодни на Бога, трябва да принесем жертвоприношение. Всяко ядене е жертвоприношение. И ако отиваш при Господа без жертвоприношение, не можеш да отидеш в храма. И

ще изгубиш живота си. Каква важна роля играе при сегашните условия яденето! Колко спор става. У евреите този, който е бил сиромах, е принасял гургулица, някой по-богат е принасял агне, а пък някои са принасяли и по-големи животни. И като разгледаме сегашното време, ще благодарим, че оная епоха се е свършила. Но пак има заместници. Днес имаме вегетарианство и месоядство. Ако ядеш ябълки ще имаш един характер, а пък ако ядеш месо, ще имаш друг характер. Но и в местната храна има разлика. Например, ако ядеш свинско месо, ще имаш един характер. Ако ядеш биволско месо, ще имаш друг характер. Ако ядеш волско, овче, агнешко месо, ще се различава характера ти. И правили са опити, че когато някой актьор иска да представи някой драматичен сюжет, дълго време се е хранил с овче месо и това му давало импулс, хубаво да изнесе ролята, имал вдъхновение. И даже художникът, ако вземе известна храна, той ще изнесе по-хубава една картина. Това са теории сега. И поетът, ако се храни с овче месо, ще напише нещо по-хубаво отколкото, ако се храни със свинско месо. Сега вас да не ви смущава това. Аз започвам не със самия костюм, но с панделките му. Женският костюм има особени панделки отзад, отляво, червени и сини, някъде е турен някой триъгълник. Има работи, които не са съществени. Същественото седи, дрехата да бъде добре скроена, отгоре до долу. И без панделки може. На две сестри аз дадох една нова мода, нова мода внесох в обществото. Едната сестра беше заболяла и не можеше да се повдигне. Едвам върви. Казах й: "Ще вземеш един червен шал и ще го туриш на врата си." Това беше стара сестра. Казах й: "Червен шал ще туриш и ще ти тръгне напред."На една слаба млада сестра казах: "И ти ще туриш червен шал, копринен. Ще избереш хубав червен цвят, ярък."Хубаво, ти седиш обезсърчил си се в живота. Щом си се обезсърчил, тури червеното знаме на врата си. Този червения цвят ще те храни. Ако те е срам да го носиш на врата си, вкъщи го окачи и като го погледнеш, ще се насърчиш. Не вишняв цвят, но ален, цвят на живота. На мнозина ви трябва червения цвят. Какво ще бъде, всинца

вас да ви видя с червени шалове - братя и сестри. Но вас ви се вижда странно това. Че в дъгата първият цвят, основният цвят е червеният. Тогава в седмицата ще имаме седем шала. Сутринта в първата неделя на годината - червеният цвят. На следващия ден портокален. После зелен, жълт, ясно син, тъмно син, виолетов. И после, пак ще ги повтаряме. Биха казали: "Тези хора са бамбашка." Какво лошо има в това? Какво разнообразие ще има. Това, което се вижда смешно на физическото поле, в духовния свят е естествено. Духовният свят е свят на голямо разнообразие. Често, когато на земята не спазваме голямо разнообразие, нас ни натискат мрачни мисли и мрачни чувства. Разнообразие трябва да има в чувствата. Сега често вие говорите за вярата, но не знаете кой цвят носи вярата. Често говорите за доброто, често говорите за любовта, но не знаете, какъв цвят носи любовта. И любовта си има цвят. И не само един цвят има любовта, но няколко цвята. Говорите за мъдростта, но знаете ли какъв цвят носи мъдростта? Цветът, това е външно проявление. Когато цветята цъфтят, тях ги обличат с най-хубавите краски. Някой път, като отидете на полето, в гората или в някоя градина, ще видите онова голямо разнообразие, което съществува у цветята. Или като изучавате пеперудите, ще видите в един малък мащаб много цветове. Някой път върху пеперудите има внесени 40 цвята в малък мащаб. Това каквото и цариците не носят. Ако видите райската птица, облечена със своята премяна, кой се е занимавал, кой е онзи майстор, който и е дал дрехите? Всички тези перца се боядисват така, че и художникът не може да ги направи. Сега хората, след като остареят, обличат черния цвят, почернят се. Децата обличат с белия цвят. Тези два цвята са два полюса, две разбирания. Майката облича детето с бяло. Отвътре всички сме облечени с бели ризи. Белият цвят е емблема на даването. Ако искаш да бъдеш щедър, ще даваш. А пък черния цвят казва: "Ако искаш да забогатееш, никакво даване, само вземане." Отвътре даваме, отвън вземаме. И какво става тогаз? Законът е прав. Но ако ти не знаеш да направиш една обмяна между черния и белия цвят, ще се

случи това, което засега се случва. Ти вземаш, но дойде болестта и нея вземаш. Какво ще правиш тогава? Ти туряш закона: Ще даваш! А пък онзи, черният цвят казва: "Не, ще вземаш." Хубаво, но изведнъж, ще ти пратят една болест и ще я вземеш. Болестта е едно богатство. Дойде ти едно голямо нещастие. В тебе се зароди едно желание, да бъдеш щедър, да дадеш. Ти искаш да дадеш болестта някъде. Но трябва да дойдат толкова лекари и да я убеждават, и трябва да платиш на лекаря, докато убеди болестта да си замине. Ще дойде лекаря да я храни по особен начин. Тя е толкова взискателна в яденето, че иска скъпи яденета. И после, някой път се съдира костюма и трябва да дойде дрехаря да зашие дрехата. И едно зашиване струва някой път 3-4 хиляди лева. Не всеки може да зашие дрехата. Аз ви говоря за нещата образно, обличам ги в поетична форма. А ако тулим обикновени думи, трябва да кажем, че зашиването значи операция.

В живота често казваме: "Трябва да мислим." Три неща са потребни на човека, съществени неща. Човек трябва да бъде добър, справедлив и умен. Но, за да бъде умен, той трябва да следва с хиляди години. Човек следва и е следвал. Човек се учи. Животните сега представляват само предметно учение за човека. И животните се учат оттук-оттам, понаучават се, но нямат училища. Разправят ми за един слуга при един професор в странство. Този слуга бил толкова способен, че макар нищо да не е свършил, всички професори в университета започнали да се допитват до него. Работи, които професорът не е знаел, този слуга в университета е знаел. Най-сложни работи по химия и пр. ги е знаел. Ще го питат по физика, математика, геометрия, по правните науки, някои особености и той ги е знаел, без да е учил човекът.

Но те са изключения. Човек е най-после дошъл и е станал слуга на животните. И понеже е бил способен, всичко е заучил. Животните, като се карат, отиват при човека да ги съди. Дошли воловете при човека да ги отсъди. Той им казал: "Само при мене ще бъдете щастливи." И на пуйките казал така. Всички птици, като дошли при

него да ги отсъди, той им казал: “Само при мене е вашето щастие! Ако живеете при мене, вие ще имате един щастлив живот.” Човекът отсъдил така. А пък човек, за да бъде щастлив, къде трябва да отиде? Сега белята е дошла до главата му. Беля дойде до животните и те отидоха при човека, да ги пази. А пък сега, белята дойде до човека. Тази голяма беля, която ние имаме от хиляди години е смъртта, която е дошла при човека. Тя, когото хване, все го изяжда на общо основание. Тя не те оставя. Като забогатееш и станеш мазен, тя идва. Смъртта, когато хване някой беден, неугоен казва: Не са го хранили хубаво. Смъртта много хубаво се храни. Като намери някой богат, казва: “Много хубаво е охранен.” Аз сега говоря за вътрешни противоречия, които имаме в живота. Казваме: “Защо светът е такъв?” При мене дойде един човек недоволен и ми казва: “Аз съм набожен човек, по три пъти се моля, а пък големи нещастия дойдоха до главата ми.” Казах му: “Кой се е избавил от нещастие? Кому животът е уреден?” Той казва: “Да си уреди човек работите.” Какво ще ги уредиш? Онази мома е свободна, щастлива е, няма никакви главоболия, ходи на училище и един ден тя почва да става недоволна от живота. Почва да намира, че дрехите и са детински. Най-напред майка и туря къси рокли и после тя казва: “Роклята да бъде по-голяма, защото е детинска.” Най-напред роклите са много прости и къси. Тя казва: “Не трябва така.” На млада мома трябва хубава, угледна рокля. Някои мислите, че сте млади. В какво седи младостта? Така както сега седи животът, това не е младост, това е робуване. Младата мома е робиня. Тя е станала робиня. Има ли щастие сега? Щастие има, то съществува, но пътят, по който го търсим, не е верен. Бащата е богат. Почват да шият рокли една, две, три. Най-сетне тя е недоволна и от роклите. Не и обръщат внимание. Искат да я изведат вън в света. Тя сама не трябва да живее. Казват: “Трябва да и намерят другар.” Намерят и другар и казват после: “Двама не могат да живеят.” Трябва да дойде трети, четвърти, пети, шести и пр. Хубаво, започват да боледуват, умират, заминават и тя остава пак такава, каквато си е

била. И пита тя: “Защо бях млада? И защо остарях?” Хубаво е да се ожениш. Какъв е смисъла на женитбата? Женитбата е едно училище, едно от хубавите училища. Там се учи закона на самоотричане. Защото човек трябва да се отрече. Какво нещо е женитбата? Ще се откажеш от яденето и ще го даваш на сиромасите. Имаш много дрехи. Ще се обличаш скромно и ще ги даваш на другите. Ако искаш доброволно ще се самоотречеш. Самоотричането значи, доброволно да се отречеш, а пък когато те заставят, това спада към друга категория.

При сегашните условия де е нашата воля? Под думата воля, аз разбирам най-високото у човека. Един човек не може да бъде волев, ако не обича Бога. Когато пипаш един предмет, ти го цениш. Ти не можеш да станеш музикант, докато не обикнеш музиката. Не можеш да станеш художник, ако не обичаш художеството. Не можеш да станеш певец, ако не обикнеш пението. Не можеш да станеш шивач, ако не обикнеш кроячеството, не можеш да станеш военен, ако не обикнеш военщината. Ако обикнеш красотата, ще станеш красив. Ако обикнеш науката, ще станеш учен. Ако обикнеш силата, ще станеш силен. Ако обикнеш здравето, ще станеш здрав. Ако обикнеш доброто, добър ще станеш. Каквото обикнеш ще станеш. А пък ние искаме да станем такива без да обичаме. Ако обикнеш хубавото ядене, то ще дойде. Ако обикнеш хубавата вода, тя ще дойде. И следователно, всичко в света, което Бог е създал, ни създава известни блага. Най-напред, чрез яденето, човек добива някои блага в света. Ти ако не ядеш, не можеш да добиеш тези блага. Основното нещо започва с яденето. Ако не знаеш как да ядеш, ако не обичаш яденето, ако това ядене не обичаш, ако онова ядене не обичаш и ако не може да ти се угоди, от тебе нищо не може да стане. Има едно ядене, което трябва да обичаш, за да стане нещо от тебе. Ако ти не обичаш свещения хляб, житото, от тебе човек не може да стане. И колкото повече яденета обичаш, по-добър ще станеш. И не само това. Трябва да обикнеш въздуха. Ако не дишаш добре, от тебе човек не може да

стане. Ще обичаш хубавия въздух. И не само това. Ако не обикнеш светлината, сляп ще останеш. Ако не обикнеш звука, глух ще останеш. Ако не обикнеш уханията на хубавите цветя, ти ще изгубиш тези ухания. И ако не обикнеш работата, без ръце ще останеш. Много работи има, които трябва да обикнеш в света. Например, вие които дойдохте сега, не сте броили колко крачки ви е взело от вашата къща до тука. Казваш: "Това не ми влиза в работата." Влиза в работата това. Ходенето е едно благо за човека. Вземете един съвременен търговец, той като върви на разходка, разсъждава като философ, но за всичко е сляп. Не обръща внимание на небето, на хубавите цветя, философски разсъждава, все мисли за търговските си книги, казва: "Драган има да ми дава толкоз, такава полица ми дължи." Всички хора са заняти с вътрешния си живот и не обръщат внимание на това, което има вън в природата. И казват: "Минах през там и не обърнах внимание на изворите, пеперудите, цветята. Не ме интересуват те." Питам: Какво може да стане от този човек? Ти, като излезеш в природата, ще забравиш твоите книги. Всеки човек, като излезе от дома си, вън той трябва да забрави своите търговски книги. В нас има един вътрешен живот, който ни смущава. Недоволен си от себе си. Ти очакваш своето доволство да ти го дадат другите. Но най-първо ти си роден с възможност да бъдеш добър човек. Добротата е цял един свят, който изпълня физическия свят. Ти не можеш да разбереш физическия свят без доброто. Всички тези науки на физическото поле съдържат добротата. И ако не си добър, не можеш да разбереш физическия свят. И ако не си справедлив, не можеш да разбереш духовния свят. Справедливостта представя духовния свят. Без правдата, кракът ти не може да стъпи в духовния свят. Ако не си разумен, кракът ти не може да стъпи в Божествения свят. Тогава той ще бъде за тебе нещо незнайно. Във физическия свят с краката си ще отидеш. В духовния свят с работата си ще отидеш. А пък в божествения свят с мисълта си ще идеш. И когато слизат ангели на земята, с краката си слизат. А пък в духовния свят с работата си ще идеш. Работата ще те препоръча за

там. Ако ти свириш, това е една работа. Каквото извършваш с ръцете си, това е духовния свят. Ако рисуваш, ако напишеш една книга, ако направиш едно добро с ръцете си, ако кажеш една сладка дума, това е в духовния свят. Ние, съвременните хора търсим онова физическото благо в света. Богатството е една възможност да завържеш приятелство с хората. Някои хора Бог е направил сиромаси, а пък други богати, за да се сприятелят, защото, ако всички бяха богати, то никой, нито пет пари не щеше да дава за другите. Представете си, че всички хора бяха пълни генерали в света без войска. Всички си носят формата, но нямат войници, или представете си, че всички са философи. Кому ще говорят? Никой няма да слуша. Представете си, че всички хора вярват еднакво, кой кому ще проповядва. Ако вие знаехте толкоз, колкото аз зная, няма да дойдете. Ако нямаше кой да знае от мене повече и аз не бих дошъл. Аз разправям сега за този, който знае повече. Разправям ви както знае Той, Който е направил целия свят. Този, Който е направил целия свят, вие не Го знаете. Имате глава и даже не знаете, какво има в главата ви. Имате дробове и не знаете, какво има в дробовете ви. Имате стомах и не знаете, какво имате в стомаха. Дойде някой и ми се оплаква, че не му вървяло. Аз виждам, защо не му върви. Като знаеш, как да си мърдаш палците, ще ти върви, му казвам. Една богата милионерка отива при един лекар, който и казва: “Госпожице, трябва да правиш упражнения.” И тя почнала да прави следните упражнения: Съединила си ръцете и си движела в кръг двата палеца. На другата сутрин, пак почва да прави така. Това е един сложен процес. Ако ти не можеш да туриш волята си в една права мисъл, в една благородна мисъл, в една красива форма, ако някои работи не можеш да направиш с практическия усет, как ще ти върви? Учителят посочи 5-тях пръсти и казва: Ще бъдеш благороден човек - показалецът, ще бъдеш справедлив, средният пръст, ще бъдеш изящно облечен - слънчевия пръст, като казвам, че трябва да бъдеш справедлив, разбирам между другото, че не трябва да харчиш излишна енергия, да се не смущаваш.

Превеждал съм онзи пример за древния философ Епиктет. Той бил роб на един от римските патриции. Господарят обичал да налага робите си. Когато той налагал Епиктета, последният го гледал спокойно. Господарят си казал: “Бам-башка човек е този.” Той искал да го види, че плаче. Един ден почнал да му натиска крака. Епиктет му казал: “Господарю, като натискаш така крака ми ще го счупиш и няма да ти бъда полезен.” Онзи го счупил. Епиктет му казал: “Аз ти казах, че ще го счупиш, трябва да го лекуваш, за да ти бъда полезен.” Господарят харесва характера му, освобождава го и му дал една голяма сума. След това Епиктет написал хубави книги. Казват, че той живял през времето на апостола Павла и че Епиктет се срещнал с Павла и се запознал с християнството преди 1900 години или преди 1800 години и нещо. Епиктет е живял един християнски живот. Бил спокоен. А пък сега в 1939 г. хората не живеят като него. Като дойде една малка неприятност, ние се смущаваме. Щом ти дойде едно страдание кажи: “Аз съм човек способен да разбера едно страдание.” Зад всяко едно нещастие и зад всяко едно щастие, зад всяка една скръб и зад всяка една радост, зад всяко едно престъпление и зад всяко едно добро, седи това незнайното, Бог. Бог седи зад злото и зад доброто. И ако Той е донесъл всички тези противоречия, които ние виждаме, той един ден ще ги превърне в нещо хубаво и красиво.

Някой път вие искате да знаете, защо е злото в света. Ако вие имате търпение, един ден ще разберете, защо идват противоречията в живота. Защото ако Бог не беше допуснал противоречията в живота, тогава ние щяхме да изгубим много. Що е безлюбието в света? Без любовта. Що е безправието в света? - Без правдата. Що е тъмнината в света? - Без светлина. Ако нямаше тъмнината в света, каква картина бихте нарисували вие? Че един художник се учи как да тури светлината на място и тъмнината на място да даде сенки. И ако искаш да го представиш малко по-весел, няма да туриш много сенки под очите. А някой път, като рисуваш скици, ще туриш само линии, както децата рисуват гаргите. Една линия за носа, друга за веждите, трета за

тялото, една линия за устата, една крива линия за ушите, друга за брадата. Може ли такава картина да я туриш на изложбата? Трябват сенки. Ще направиш онзи поглед жив. Добрият човек ще гледа по един начин, окото му ще нарисуваш по един начин, то ще има особена форма. Лошият човек ще гледа по друг начин. Умният човек има особен ъгъл на главата си, а глупавият има друг ъгъл. После има особен ъгъл на красотата. Човек, който обича красотата, знаете ли какви ъгли има? Ти не можеш да разбереш една картина, докато не станеш красив. Ти ще вземеш формата на красотата. Аз, за да разбера една картина, трябва да хвърля своята красота върху картината. Ти не можеш да бъдеш художник, докато не обикнеш красотата. Тази красота да излиза от тебе във външния свят. Понеже красотата е влязла в нас и после се проектира вън от нас. Най-напред красотата идва вътре и после тази светлина се връща навън. Ние нямаме ясна представа за света. Ние имаме представа за нещата, доколкото те се отразяват, та трябва да живеем, за да разберем реалността. Ние се учим сега, за да разберем реалността.

И трябва много голямо знание, опитно знание, за да се разбере подбудителната причина на Онова Същество, което е работило. Бог с хиляди години е работил, за да познае външния свят, неговото проявление. Една жена гледа един мъж, какво разбиране има тя за мъжа? Или един мъж гледа една жена. Какво разбиране има той за жената? Казва: “Толкоз проста работа е жената.” Един мъж, за да разбере себе си, той трябва да разбере жената. Една жена, за да разбере себе си, трябва да разбере мъжа.

Понеже светлината, която е в нея е минала през неговия ум. И после, трябва да излезеш от мъжа, за да дойдеш в онази Божествена светлина, която е минала през ума на ангелите. И там има едно пречупване на лъчите. И във всяко едно пречупване има цял един свят. Онзи художник е просто начупил светлината. В цялата картина аз виждам начупени линии. Във физическия свят са пречупени. В духовния свят също. И в Божествения свят. В Божествения свят ще

видите, какво нещо е изкуство. В Божествения свят картините се движат и говорят. В ангелския свят, картините се движат, без да говорят. А пък във физическия свят картините седят и мълчат, не се движат. Ще закачиш картината на стената и тя стои като статуя. Има само едно изражение, едно основно изражение. Вие може да кажете: Какво искаш да ни кажеш? Сега искам да ви позабавлявам. Ето каква е идеята в моя ум. Представете си, че тялото на един човек се е схванало, има болки навсякъде. Ако му дам сладко ядене, той не може да яде. Трябва да го разтривам с палеца, да му направя разтривка по цялото тяло и да се изпоти три пъти, за да изчезнат тези болки, които има. И след като болестта си замине, да му дам това сладко и той ще каже: "Като мед ми падна това ядене." Та казвам сега, желая ви да си направите едно правилно разтриване с палеца и с всички други пръсти. Аз гледам някои, които разтриват и виждам, че не могат да разтриват, те разтриват само с палеца. А пък другите пръсти са свити. И онзи вика: "Олелее!" Като гайда. Ако аз разтривам, най-първо ще разтрия лекичко с палеца, без да разтривам, след това с няколко пръста и най-после с цялата ръка надолу и настрана. Някой път вие страдате, правете си разтривка. Ако аз виках хората да ме разтриват, не би имало този резултат, който би се получил, ако аз сам бих се разтривал. Някой път ме заболи тялото. Аз правя разтривка по лявата ръка и рамената. След това си изтърсвам ръката навън и после правя с лявата ръка върху дясната. Да няма никой. Ако ти концентрираш ума си върху Великата Разумност и ако твоя ум е буден, и активен, то ти, като направиш едно движение с ръката си, всички тези болезнени състояния ще изчезнат. Всички болки произтичат от простата причина, че температурата не е еднакво разпределена по цялото тяло. Тялото е изгубило своята нормална топлина. Следователно, за да оздравее човек, трябва да възстанови нормалната температура на тялото си. По едната ръка върви магнетическата сила, а пък в другата електрическата. Дясната ръка можем да кажем, че е носителка на топлината, защото се управлява от лявата мозъчна половина. Ако

лявата ръка страда, тогава причината е в ума. Понеже нервите на лявата ръка идат от дясната хемисфера. И обратно. Има едно изключение. Някои работят с лявата и дясната ръка. Някой път ти си свиваш пръстите на ръката. И ако при всяко свиване не участвува умът ти, ти не си господар на ума си. Ти събираш всичките пръсти на ръката си в едно. Какво означава това? После допираш само показалеца и палеца. Ти правиш това движение, но това какво означава? Всички движения трябва да бъдат съзнателни.

Една птица, като дойде, като види зрънцето, глътне го. Устата е символ на любовта. Кокошката, като види зрънцето и дойде при него, скрива го в най-ценното си място. И ако един художник нарисува кокошката когато кълве, каква красота има в това! Някои от тях не знаят да кълват, а някои кълват добре. Спре се кокошката, погледне и полека глътне, после си подигне очите нагоре и след туй пак ги насочи към земята. Тази кокошка е умна. Та казвам, ние трябва да изследваме държането, движенията на животните. В тях има нещо разумно. От една кокошка много работи можем да научим. Можем да видим и някои неестествени работи в кокошката. Неестествено в кокошката е, че като снесе яйцето, вдига шум в цялата махла. Първоначално, след снасянето на яйцето, кокошката е мълчала, а пък сега при човека, тя е добила този навик. И можеш да познаеш господаря по кокошките. Щом те крякат и той кряка. Вие искате да знаете, доколко се е преобразил вашият характер. Купете си една кокошка и тя ще ви покаже в религиозно отношение, до де сте дошли, каква любов и вяра имате. Ако вземете една креслива кокошка и ако тя седи при един светия, като снесе яйца, тя ще почне да мълчи. Тя ще се научи на това, полека-лека. Няма да казва нищо. Всичко ще върши мълком. А пък дойде кокошката при един светски човек, тя ще вдига шум. Съвременните животни изразяват характера на хората. Тук имаме един приятел, който знае как да възпитава животните. Той имаше една кобила, много упорита и той казваше: “Намерих се в чудо! Колкото и да я биеш, упорствува.” Но той съумял да я възпита.

Веднъж пътувам от София за Изгрева, гледам карат един полковник с един файтон, с два хубави коня впрегнати. Спряха се конете и не вървят. Войника слиза и полковника слиза от каруцата. Единият кон гледа назад. Качи се войникът и конете вървят. Качи се полковникът и конете не вървят, спират се. Пак се повтори това. И полковника каза на войника: "Ти се качи на файтона и карай, а пък аз отподир ще вървя."

Ето как работил нашият приятел с коня си. Спре се каруцата на пътя. Този приятел разказва: "Ще отида да го погладя, ще му дам нещо от джоба си, той ще похапне и ще върви. После пак спре, аз пак ще извадя от джоба си и ще му дам нещо. Тази кобила ме научи как да постъпвам. Почнах да и купувам гевречета и тя оценяваше това." Казах си, ето един умен човек. И този мой приятел ми каза още: "По този начин аз намерих, че трябва да постъпваме добре с животните."

Аналогично трябва да постъпваме добре и със себе си. Трябва да постъпваме добре с ума си, добре със сърцето си. Трябва да имаме една обхода. Най-първото нещо е: Трябва да се научим да се обхождаме. Това е разумният живот. И трябва да се научим да работим разумно и да ходим разумно. Ако ти не ходиш, не работиш и не мислиш разумно, ти нищо не можеш да направиш. Най-първо ще помислиш за ума си и за сърцето си и ще благодариш на Бога. Ще благодариш на Бога и за ръцете си и за всичко ще благодариш. Вие искате често хората да ви милват. Научете се да милвате вашите ръце. Благодарете на Бога, че ви е дал тези ръце. Всички вие живеете под наем. Един ден, ако не сте доволни, ще ви изпъждат и ще кажат: "Такива наематели не искаме. Навън из апартаментите! Други ще турим."Ако човек не живее добре, ще го изпъдят навън из тялото. Вие искате да имате един апартамент. Много добре мислите. Един ден ще имате един апартамент. Това е вашето тяло. И тогава никой не може да ви изпъди от този апартамент. Като тръгнете за онзи свят, ще си вдигнете и апартамента. Ако при вашето тръгване за онзи свят, апартаментът ви остане тук, това показва, че работата ви не е

наредена още. Има няколко примера за занасяне горе и на апартамента. На Христа Му взеха апартамента, но като умре дадоха Му го. А пък някои очакват в бъдеще да научат това изкуство. Аз сега ви съветвам да си извадите хубав документ за апартамента си, защото ако нямате документ ще умрете.

Ако ние имаме любов към Бога, ако в нас функционират мъдростта и знанието, които Той ни е дал, и ако виждаме Бога в Любовта, Мъдростта и Истината, ние ще бъдем собственици на това, което Бог ни е дал. Но ако в нас не функционират Любовта, Знанието и Истината, които Бог ни е дал, тогаз ще ни вземат и онова, което Бог ни е дал.

Някои казват: "Като умрем, къде ще идем?" Като умрете без любов ще останете на земята. Ако умрете без знание, без мъдрост, тук на земята ще останете. Ако умрете без истина и без свобода, тук на земята ще останете. Някои казват: "Отишъл при Бога." При Бога ще отидеш, ако имаш любов. При ангелите ще отидеш, ако имаш знание. А пък при добрите хора, за да отидеш, ти трябва да бъдеш свободен. Ако вие не сте свободни при добрите хора не можете да отидете. Ако нямате любов, при Бога не може да отидете. Така седи въпроса. Мнозина са ме питали: "Къде е другия свят?" Някой замине и питат: "Къде е той?" Той е на училище. Той може да е свършил тука университет, но там е бебе. Сега започва там. Като свършите 4 факултета в тукашния университет, едвам тогава може да изучавате азбуката на горното училище. Като не си свършил 4 факултета тук, там ще бъдеш в забавачница, дали ще ми вярвате или не, но като влезете, ще проверите. Не искам да ми вярвате. Ти като свършиш 4 факултета тук и знаеш всичко на земята, ти си готов да влезеш в основното училище на духовния свят. И като свършиш и там, имаш право да влезеш в основното училище на божествения свят.

Някой път като ви говоря, казват: "Аз това го зная." Някой път, като посещавам някоя изложба на художници, казват ми: "Дай си мнението." Казвам: "Аз не мога да си дам мнението. Трябва да

нарисувам една картина, за да се види, че критиката ми е на място.” А пък ние сега казваме за картината, че светлината била повече от някое място, че това, онова не било хубаво и пр. Някой казва: “Много въздух има в картината.” Никакъв въздух няма в картината. То е една перспектива. Много зависи и от това, как ще постави художникът картината си. Много художници не знаят, как да поставят картините си. Трябва да ги туриш така, че отражението да става правилно.

Тайната на художниците е: Онзи художник, който е вложил любов в картината си, тая картина е хубава. Любов е вложил той. Неговото внимание е било концентрирано, за нищо друго не е мислил. После, той е носил знание, добродетели, радвал се е на природата. После, този художник е бил свободен, обичал е истината. После е турил светлина в картината си. Вложил е любов, тя е съществената. Любовта е, която отваря картината. Някой път виждаш, че с любов е рисувал тази картина. Някой път, като влезна, аз гледам картините на изложбата, най-първо гледам дали с любов е рисувал той. Веднага познавам това. Има известни линии на картината, по които се познава. После виждам, че знание е имал този човек, разбиране е имал. И виждам, че той е бил свободен. Свобода е вложил в картината си. Казвам: Тази картина, която изразява любов, светлина, знание, истина и свобода, тя е художествена картина. Това е моята преценка за изкуството. И в музиката е същото правило. Виждам, дали един музикант е творил с любов, знание и свобода. И ако ги е вложил в музиката, той е гениален композитор или изпълнител. Гледам някой военен, като си вдига пушката дали я вдига с любов, със знание и със свобода. И ако ги вдига така, казвам: Отличен военен е! Свещеник ли е някой, същото правило. Писател ли е, същото правило. Всяко нещо, което вършите, вършете го от любов.

Аз някой път решавам да ви говоря по-малко, да ви говоря 10 минути и после, след като съм говорил и се върна горе, казвам си: Много са дълги моите минути. Мислете с любов, работете с любов и ходете с любов. Като ходиш с любов да ходиш, като работиш, с любов

да работиш и като мислиш, с любов да мислиш. Турете това в живота си и ще бъдете по- близо до истината. Като ходиш да ти е приятно, че ходиш. Като работиш, да ти е приятно, че работиш. И като мислиш, да ти е приятно, че мислиш. И благодари на Бога, че ти е дал един хубав ум, че ти е дал хубавите ръце, отлични крака, че ти е дал условия да можеш да ходиш навсякъде, че е направил толкова обширно небе, че можеш да гледаш навсякъде. Благодари на Бога, че си свободен. Да му благодариш за всичко. Кажи си: “много добре е направил Господ всичко и аз искам да оценя това, което е направил. И желая да направя като Него.” Като направиш една картина, да туриш всяко нещо на мястото му. Като нарисуваш една картина да туриш Любовта, Мъдростта и Истината в нея. Като говориш, вложи в говора си Любовта, Мъдростта и Истината. Това са новите хора в света, които идат сега. Кой трябва да дойде? Кой трябва да преобрази света? Само по този начин света може да се поправи. Няма друг път. Всичко друго можеш да направиш, но тогава ще имаме един свят като сегашния. Ние сме към края на този свят, на тая епоха. Сега иде това, което наричат второ пришествие. Или аз го наричам идването на Любовта в света. Бог ще се прояви като любов в света. А пък щом дойде любовта, иде живота и свободата. Безсмъртието иде сега. Или с други думи, ние влизаме в един свят на безсмъртие. Или в един свят на Любов. И всеки, който от вас е готов, ще придобие живот, безсмъртие. Това е новата епоха. Това ще се проповядва - безсмъртието! А пък сега проповядват спасение. Майката носи най-първо детето си на ръцете си, после го оставя и го води за ръка. И най-после го праща в училище и го пита като се върне, какво е учило.

Ние вече влизаме в новата епоха в която ще ни пратят в Божественото училище да научим що е любов, що е знание, що е свобода. Това е новата епоха, която иде сега.

Отче наш.

Повече живот, повече знание, повече свобода!

7-мо неделно утринно слово, държано на 19 ноември 1939 г. 5 ч.с., Изгрев

ПЪТ КЪМ ИЗГУБЕНАТА ДУМА

Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
Духът божи.

Ще прочета 6-та глава от Матея.

Венир Бенир.

Всички хора изобщо живеят все в миналото. Дали си здрав или болен, сиромах или богат, това е все още минало. Бил си нещо преди години, постоянно за него говориш. Говориш за майка си, за баща си - неща на миналото. Говориш, че някоя дума казал някой велик учител, а за настоящето никой не говори. А пък за бъдещето, като се опитаме да говорим, то е едва като някоя сянка, така си представляваме, какво ще бъде бъдещето.

Бъдещето ще бъде точно каквото е било миналото, а пък миналото и бъдещето заедно ще бъдат такива, каквото е настоящето. Човек, за да разбере настоящето, трябва да събере миналото и бъдещето. Миналото и бъдещето събрани заедно, това е настоящето. И тогава говорят за реалното - кое е било реално. Водата, която е замръзнала, реална ли е? Под думата реални неща се подразбират неща, които никога да не се изменят, да не изчезват. Ти, ако имаш пари и като бръкнеш в джоба си, те изчезнат, изпарят се някъде. Каква реалност са те? Или ако твоята къща почва да се разтопява, каква реалност има? И възгледите, които имаме в живота и те са на миналото. Казваш: "Какво съм мислил като дете?" Мислил си за майка си да ти сготви, да те опере, мислил си в миналото и за сестра си и за брат си. Един ден майка ти излиза от къщи и не се връща. Тук майка ти, там майка ти - изчезнала. И като не можеш да я намериш,

казваш най-после: “Тя отишла на онзи свят.” Къде е той? Гледаш нагоре, надолу, навсякъде. Онзи свят е нагоре и надолу и в ляво, и в дясно, навсякъде е. Онзи свят дето не го търсиш, там го намираш. А пък дето го търсиш не го намираш там. И казваш: “Какъв е онзи свят? Дето не го търсиш и го намираш, и дето го търсиш, не го намираш. Искат да докажат сега, че това, което търсиш и не можеш да го намериш, че то било реално. А туй, което търсиш и го намираш, не било реално.

Вие сега нямате опитност за онзи свят, не сте ходили. Толкоз роднини имате вече заминали на онзи свят! Всеки един от вас има най-малко по 10-20 души заминали за онзи свят. И до сега няма поща, няма адресите им, къде са. Заминалите не са ви дали даже адресите си. Казвате, нямам писма. Ами как знаете къде са? От миналото знаем, от миналото казваме, че който умира, отива на онзи свят.

Ти мислиш за баща си. Той е в главата ти. Това, което мислиш за баща си, то е бащата. Ти мислиш за майка си. Ти си я представяш в ума си. В тая, малката глава си я представяш като нещо във въздуха, нещо като пара. Мислиш, мислиш и искаш сега тя да ти се представи такава, каквато е била на земята. Че къде ще се събере в главата ти? Онзи свят не е по-голям от главата ти. Онзи свят не е по-голям от човешката глава. Че когато направите една фотография за слънцето, цялото слънце е вътре във фотографията. В умалена форма слънцето е там. Но това слънце се е вече изменило. На книга може да го направиш да свети. Но на това светящо слънце не можеш да учиш. Гледаш, че излиза светлина. Представя се на картината, че излиза светлина, но няма никаква светлина.

Някои хора твърдят: “Хората живеят, ако ти живееш. Ако ти си умрял и хората са мъртви. Хората са учени, ако ти си учен. Ако ти не си учен, всички са неучени. Та всичко зависи от твоето разбиране.”

Вие искате да знаете реалното. Най-първо изучете себе си. Започнете със себе си. Вие искате да знаете, дали има онзи свят и

дали майка ви и баща ви са там. Хубаво е, аз не опровергавам нещата. Но ние не мислим право.

Казвате: “Къде е онзи свят?” Вечерно време, като легнете и оставите тялото си и те гонят, някой път влизаш в хубава градина със сливи, ябълки и круши, късаш, ядеш, върнеш се и се събудиш. Ти си ходил не с тялото си. Гледаш слънцето горе във време на сън. Но през нощта няма слънце. А пък ти си ходил през нощта и си видял горе слънцето. Не това слънце, а друго слънце. После, видиш в сън, че петлите пеят, че кучетата лаят. Тукашните ли петли са? Не са.

Имаме един приятел, който искаше да живее до сто и двадесет години. А пък сега виждаме, понеже война ще има, лоши времена ще има, отщя му се да живее до 120 години, замина си на 70 години, замина си 50 години по-рано*.

Някой път хората са чудни. Защо умират хората? Казват някои: “То ще има умиране, но да не се мъчим много.” Ще има умиране, да не се мъчиш докато излезеш. Но и като те заровят в гроба, пак да можеш да излезеш. Хората колкото и да те обичат, искат да видят дали си герой. Ти си проповядвал, че си християнин. Турят те в пръстта да видят, как ще излезеш, от пръстта навънка. Някой път садиш нещо и израства, а пък някой път садиш и не израства.

Питам: Как ще оправдаете следното. Тези, които най-много обичаме, като умрат, ние ги задигнем и ги скриваме. Види се, че хората са големи богатства и ги скриваме в земята. Нали, когато дойде бозгунлук - размирни времена, хората каквото имат ценно го скриват в земята. И после не могат да го намерят. Разправят за един стар българин на 85 години, при освобождението на България, той си скрил парите в едно кюпче и после го търсил и не могъл да го намери. И после заболял и умрял. Казват, че от тъга умрял. Той и да не беше скрил парите, пак щеше да умре. И да не криеш и да криеш, пак ще умреш.

“Яж хляб, за да не умреш”, казват някои. Казвам, и хляб да ядеш, пак ще умреш. Някои казват: “Пий вода да не умреш.” И като пиеш

вода, пак ще умреш. Някой казва, да не ти дойде беля до главата. Онези хора, които са учени, по-голяма беля им идва до главата. Белята, това е една неразрешена задача. На силните хора им дават силни работи, непоносими за слабите. Като видят някого силен и умен, казват: "Стига му умът" и му дават трудна работа. Сега мислят, че на добрите и на умните хора не им дават никаква работа.

Всички вие се готвите тук. Казвате: "Дано прекараме добре зимата." Ти си в къщата, но трябва да излизаш навън. Двадесет - тридесет градуса студ има. Сега няма, но при северния полюс има даже и по-голям студ Някой път ние страдаме. Страданията произтичат от две неща. Някой път, някои хора страдат от голям студ, а някои страдат от голяма горещина. Вземете предвид, че умните хора са намерили цяр за топлината. Например, ти пътуваш с някой трен. Колелата на вагоните, като се въртят, осите се нагорещяват. И би станало катастрофа. Отгоре си имат осите леговища с масълце и малко по-малко масълцето пада върху тази ос, която се движи, за да не се образува голяма топлина.

Сега, някой път у вас при голямото движение, се развива голяма топлина и се спрете някъде. Вървиш по пътя и погледнеш, че си изгубил кесията си. Връщаш се, вървиш, търсиш парите, които бяха в джоба ти. И не можеш да вървиш напред, понеже ги няма. Спреш се. Масло нямаш. Бързо не може да се пътува без масло. Без пари не можеш крачка напред да стъпиш. Можеш, но на пътя ще се спреш. Не само в единия, но и в двата джоба трябва да има пари. Христос, когато изпрати първо учениците си, каза им: Не вземайте нито тържик, нито друго нещо, нищо не вземайте. Но той ги прати пеш, на близко разстояние. Понеже за краката по-малко масло се изисква. Тук-таме ще ви дадем назаем. А пък после, Христос им казва: "Дълъг път ще имате. Трябва масло. И събирайте си съкровища," казва Той, "за небето." И там трябва да имате масло. Ако нямаш съкровище на небето, ще кажат: Колко наличност имате събрани? Ако отидеш в

Америка, ще питат: “Колко долара имаш.” Ако нямаш достатъчно долари, ще те върнат обратно.

Сега вие искате да ви убедя, че без пари може да отидете в онзи свят. Опасна е работата. Сега християните ще кажат, че те знаят Христа, че за него са говорили. Не, не. Много строго е учението Христово! Едни ще кажат: “Нали в Твое име правихме това, правихме онова?” Христос ще им каже: “Не ви познавам, махнете се!” А пък на другите ще каже: “Елате вие!” Едните повиква, а пък другите не повиква. Едни ще кажат: “Кога правихме в Твое име нещо? Ние нищо не сме правили”. Христос ще им каже: “Каквото сте сторили на най-малкия, на мене сте го сторили.” Ако живеете за себе си, в онзи свят не може да отидете. Вие ще живеете във вашия собствен свят. Искам да имате малко по-положителни възгледи. Доколкото съм говорил със всички, възгледите ви за онзи свят са много неположителни. Питал съм някои учени: “Колко има от тук до слънцето?” Казват: 92 или 93 милиона мили. Казвам: Това не е наука. Разликата е един милион мили. Че ако един се готви да иде на слънцето, иска точно да направи сметка. И при вашите изчисления, ако остане на един милион мили от слънцето, тогава какво е това изчисление? Разбирам на един метър да остане от слънцето и да прекрачи. А пък на един милион мили, голяма е разликата. Едни казват: “Точно изчислихме - 92 милиона.” Други казват: “Точно изчислихме - 93 милиона.” А пък не е вярно изчислението.

Някой казва: “Аз го разбирам.” Че какво подразбирате под думата любов? Аз считам, че обичате един човек и че той ви обича, ако при вашето отиване в неговата къща, вратата ви е отворена, огън гори, хлябът е приготвен, яденето е приготвено, легло има, всичко е на ваше разположение. Този човек ви обича. А пък отидете някъде при някого и вратата му е затворена, на огнището нищо няма запалено и хазаите ги няма вкъщи. Вие се самозаблуждавате, че той ви обича. И колко съм наблюдавал. Аз съм наблюдавал вярващите в църквата, наблюдавал съм и хората в света, наблюдавал съм

проповедници и владици, и попове, и майки, и бащи, и слуги, войници, офицери, генерали, полковници и най-малките бубулечици - всички си приличат. Гледам, че някой се приближава. Единият е хубаво облечен, а другият е по-просто облечен. Единият казва: “Добър ден, Иване” другият, от по-високото произхождение, казва: “Дал ти Бог добро!” Първият казва: “Как си?” Онзи отговаря: “Нали имахме една сметка? Преди 5, 6, 7 години, ти взе пари от мене. Трябват ми. Може ли да ми ги дадеш.” Той още е весел. Бедният казва: “Жена ми се разболя. Бях ги приготвил и всичките ги похарчих.” Лицето на богатия става сериозно. Той казва: “Сега ли намери жена ти да се разболее?” - “Че разболя се!” - “Че онова, което имам да вземам от тебе, няма нищо общо с живота на жена ти. Ти за нея трябваше да имаш особен бюджет.” - “Щеше да умре жена ми без малко!”

Питам сега: Защо той не се радва, че неговите пари са били похарчени за да оздравее жената? Аз вземам този пример. Той не е действителен. Такива двама души не съм срещал. Да допуснем, че съм шивач. Като ми се даде един плат, вземам мярка от човека, премервам му отгоре гърдите, колко са широки, ръката му, колко е широка и дълга, и правя изчисления. И погледнеш, че след един, два часа имаш панталони и жилетка. Ако са по-широки, ще ви убедя така: Ще станете по-плътни в бъдеще и ще се наместят дрехите ви. А пък някой път съм скроил дрехите по-тесни и казвам: Те ще се разширят. Така не се говори истината. Че аз ще стана по-плътен, за да изпълня дрехите, то е въпрос. Те са неща за бъдеще. А пък, че са по-тесни и не са за носене, това е факт. Ти казваш: Те ще се разпуснат.

Аз наблюдавах хората и държах научни сказки. Отидох в Ямбол. Един ямболски евангелист ми каза: “Харесах ви сказките, обикнах ви, искам да ви направя едни хубави обуща, да ме помните!”Казах: “Слушайте, аз съм много взискателен и обичам много хубави обуща. Да прилягат добре. Не обичам никак да ме стягат обущата. За дрехите търпя да ме стягат, но за обущата съм много нетърпелив. Гледайте да ги направите добре.” Той казва: “Аз ще ви направя обуща, че да ме

помниш.” Мери ми крака. Обущата бяха тесни. Казах му: “Слушай, левият си направил много хубав, но десният ме стяга.” - “Той ще се поправи като ги носиш, ще се разпусне. То кожата е еластична. Този десният, ще стане като левият.” Аз казах: “Понякой път обущата са много своенравни. Ще те компрометира дясната обувка, не си я възпитал добре. Предал си и някои лоши качества. Ще ми направи беля.”Обущарят каза: “Не бой се, аз каквото ти казвам, така е, ще се разпусне кожата.” Лявата обувка се разпусна, но дясната, не. Аз вадя заключение, че и двама сме прави. Той казва, че дясната обувка ще стане като лявата. Аз казах: “Лявата обувка е добра, но дясната, според както се усещам, няма да се поправи.” И аз каквото казах стана. И той каквото каза, излезе вярно за лявата обувка. Дясната обувка ме стягаше на малкия пръст върху един мазол. Казах на себе си: Какво има да роптаеш? Ти каза, че така ще стане, и така стана. Каквото предсказах, стана. Какво имаш да роптаеш? И онзи, каквото предсказа, стана. Той каквото предсказа стана за лявата обувка, а пък аз каквото предсказах, стана за дясната обувка. Аз си казах: Няма какво да роптая. Отивам при друг обущар и му казвам: “Стяга ме дясната обувка.” Той каза: “Да я турим в калъп.” Тури я и пак не стана. Обущарят каза: “Ще ти направя нови обуща -само дясната обувка. Като направи дясната обувка, стана както той предсказа. Аз нямаше какво да предсказвам вече. Този обущар, първият предсказа само за миналото. А пък аз предсказах за бъдещето. Лявата обувка е миналото. Тя беше хубаво направена, нямаше никакъв недостатък. Такъв имаше дясната обувка. И трябваше да направя друга една обувка. Колкото обуща са ми правили, не са ми ги правили и двете обувки хубави. Все в едната има дефект. Защо не могат да направят хубави обуща? Някой път, те вземат мярка на десния крак, понеже десният крак е по-голям, а левият е по-малък, то дясната обувка е добра. А някой път се случва обратното, че лявата обувка е по-широка. Та според мен, ако съм обущар, ще взема мярка на десния и на левия крак. А пък те вземат мярка само на десния крак.

Ако ти вземат само една мярка, само по мярката на ума, работите няма да станат добре. Ако вземат мярка само по мярката на човешкото сърце, работите пак няма да станат добре. Ще вземеш онази мярка, която твоето сърце изисква и мярката, която твоят ум изисква. По повод на този ямболски обущар си казах: Слушай, както казва Толстой, ти трябва да вземеш сам да си правиш обуща. Докато ти, разчиташ другите да ти правят обуща, никога няма да ти правят такива обувки, каквито ти искаш. И ако ти очакваш хората да ти създадат един добър характер, добър ум и добро сърце, никога няма да ги имаш. Ти сам можеш да направиш характера си, ума си и сърцето си, каквито ти искаш. И ако очакваш другите хора да ти повлияят, ти всякога ще имаш на десния крак мазол.

И сега всички страдат. Сега всички имате страдания като мене, все от мазоли, все от обуща. Вие имате едно верую за живота. Един ми разправя, че той за каквото се е молил, Господ все му е давал. Казвам му: "Доколко ти дава?" Той казва: "До сто лева, до 200 лева, до хиляда лева, все са ми идвали като се моля."

А пък аз да се моля, за каквото помисля, идва. И до хиляда и до 10 хиляди и до 20 хиляди идват. И молитвата ми не е много дълга. Имам вложени в банката 500 хиляди лева, да кажем. Напиша само една книжка, туря си името и веднага взимам от банката 5 хиляди лева без да се моля. Тръгнал той подир един богат, ще му чете една молитва, че жена му да бъде жива, син му да бъде жив и онзи извади един лев и го дава. И казва: "Да не ме безпокоиш. Децата и жена ми са здрави." Онзи казва: "Ако не дадеш, жена ти ще заболее." И онзи изважда и дава 5 лева и казва: "Махни се! Ти имаш едно криво понятие за Бога. Ти се молиш на Бога да ти даде това и това, но нищо не правиш за Него."Това е закон на безлюбие. Ти се молиш и не идват работите. За Господа не си готов много да дадеш. Един разбойник ти посочва своето верую и ти казва: "Колко пари имаш, ще ми ги дадеш. Иначе ще те убия." Ти изваждаш и даваш парите. Защо отстъпваш нему?

Та казвам: Засега, всичките повечето проповядват, че ако не живееш добре, ще страдаш. Всички проповядват учението на страха. И от страха, ние искаме да станем свети хора. Било е това време. Това е било учението за децата. Най-напред майките са възпитавали децата с пръчката. Казвали са им: “Ще има наказание ако не слушаш.” Но това не трябва да бъде бъдещият идеал за човечеството, когато детето стане голямо и умно. Трябва да се проповядва любовта.

Сега имаме просяци на любовта. Щом проси човек, то е безлюбие. Просията е безлюбие. Христос казва: “Просете, търсете и хлопайте”. Три неща трябва да направиш. Христос свързва първата дума с човешкия ум, втората с човешкото сърце, а пък третата с човешката воля. Ти в една работа ако не впрегнеш своя ум да мисли правилно, ако не впрегнеш сърцето си да чувствува правилно и ако не впрегнеш волята си да има сила, ти не можеш да имаш резултати. Волята, когато действа без сила и сърцето, което действа без да чувствува, не дава резултати. Чувствуването иде от истинското ухо, т.е. от слушането. Който слуша, има чувства. Който не слуша, няма чувства, той има усети. Глухият има усети, а пък който не е глух, има чувствувания. Сърцето отговаря на слушането, а пък умът на гледането. Ако ти не можеш да виждаш нещата, какво можеш да направиш? Ако вашето сърце не слуша и ако вашият ум не довижда нещата, тогава какво може да направите? Каква картина може да нарисува един художник, който е глух и слях и чиито ръце нямат сила? Може да отидете при някой благодетел, който да нарисува картината и първият да си тури името отгоре, но това е друг въпрос. Та казвам: Искам да ви наведа на един въпрос: Трябва да почнем да работим с онова, което Бог е вложил в нас. Новата култура, новото в света е да работим само с онова, което Бог ни е дал. Да употребим само онзи ум, който Бог ни е дал. Да употребим само онзи ум, който Бог е вложил в нас, това сърце и тази воля, които Бог е вложил в нас. И само там можем да намерим истината, Божествената мъдрост и Божествената любов.

Някой казва: “Аз ви обичам.” Хубаво, ти казваш, че ме обичаш, но аз виждам, че твоята къща е затворена за мене. Какво обичаш ти? Човек, който обича, според мене, той не може да бъде беден човек, не може да бъде невежа, не може да бъде слаб. Човек, който ви обича, той не може да каже: “Аз това не мога да направя за тебе.” И ти когато обичаш, не можеш да кажеш така. В малките работи се проявява любовта. Всеки един човек носи мярката. Писанието казва: Люби ближния си като себе си. Някой казва: “Ти нали ме обичаш?” - “Като себе си те обичам. Всичко, което мога да направя за себе си, мога да направя и за тебе. Но всичко, което не мога да направя за себе си, не мога да направя и за тебе.”

Някой идва и иска да направя за него нещо, което и за себе си не мога да направя. Не мога да те обичам повече от себе си. Не изисквайте от хората да правят за вас повече, отколкото правят за себе си. Никога не прави за другите повече отколкото можеш да направиш за себе си. Казано е: Да любиш ближния си като себе си, а пък да възлюбиш Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила. В какво седи различието. Не казва да възлюбиш Бога като себе си, понеже Бог те е възлюбил с пълнотата, с четири неща и ти само като любиш Бога с ума си, сърцето си, душата си и духа си, Бог счита, че го обичаш. И ако не любиш Бога с всичкия си ум, сърце, душа и дух, Бог не счита, че ти го обичаш. Бог, който те обича, те е направил свободен и те е турил на земята. И от хиляди години не е дошъл никой да иска нещо от тебе. Хората са искали нещо от вас. Господ за светлината, която ви е дал, за топлината и пр. пратил ли е някой с квитанция да му платите? И въпрос не прави. Той не прави въпрос, а пък вие правите въпрос. Вие сте му запалили една свещ, направили сте една малка милостиня и казвате: “Аз се моля на Бога. Направил съм една малка милостиня. Как Той да не вземе това предвид!”

Казвам: Със сегашните си възгледи ще се намерите в положението на онзи американски милионер, който бил много скържав. Той не обичал да дава никому, само на една вдовица, която

ходила подире му половин километър път, дал един долар, само за да се махне тя. И този американец заминава за онзи свят и богатството не го носи с себе си. Дошъл при св.Петър, почнал да му разправя: “Направих една църква.” Св.Петър казал: “Вестниците писаха ли за нея?” - “Всички писаха.” -“Това добро тук не минава.“ -“Едно училище направих. Толкова милиона струва.” - “Вестниците писаха ли?” - “Писаха.” -“Не минава и това.” “Направих и сиропиталище.” И почнал той да нарежда. Св.Петър казал: “Не минава и това. Кажи нещо, което си направил и за което вестниците не са писали.” Той почнал да си чеше главата и най-после му дошло на ум, че дал на една вдовица един долар, за който никой вестник не споменал нищо. Апостол Петър казал: “По това ще видя, ще питам Господа.” Господ казал: “Дайте му два долара и го пратете пак на земята.”

Сегашните ви възгледи приличат на възгледите на този американец, като казвате, че това сте направили, онова сте направили. Тогава ще ви дадат пак долара и пак на земята ще ви върнат. Чудни са някои като казват: “Умрял, че отишъл на онзи свят.” Аз го виждам, че върви подир погребението. Отива, подир този, подир онзи, но те не го виждат. Те сложили да ядат и онзи не го канят. И той се чуди, защо не го канят. Той казва: “Сипете ми малко!” И той, като казва така, те казват: “Да беше нашият Иван тука, щеше да яде.” И той казва: “Споменават ме, но нищо не ми дават сега.” Искате ли да отидете в другия свят? Да оставим сега тези неща. Да дойдем сега до следното. Аз изнасям вашия бит пазар, за вехтории.

Вашето минало е хубаво. То си е изиграло ролята. Няма нищо лошо. С миналото трябва да се опростите. Христос е много взискателен. Той казва: “Ако не се отречеш от всичкото си минало, от миналото на баща си, майка си, сестра си, жена си и от миналото на своя си живот, ти не можеш да бъдеш мой ученик, не можеш да бъдеш ученик на новото и не можеш да бъдеш ученик, който може да изучава любовта.”

Любовта е един велик свят. Той не е свят на сълзи. Дойде някой и почне да плаче. Той иска да ме трогне с плача си. Той най-първо не разбира, че аз не обичам да плаче. Че той, като плаче без мене, ще ме държат отговорен за сълзите му. Той иска сто лева, а пък две сълзи, като паднат на земята струват хиляда лева. Ще ме глобят 900 лева. Ще водят едно дело против мене и ще кажат: "Защо накара този човек да плаче?" Аз съм казвал на вас да имате едно шишенце и никога да не оставяте сълзите да падат на земята. Ще ги турите в шишето. Всичките наказания в света идат за сълзи. Щом причинявате страдания комуто и да е, непременно ще дойде страданието и върху вас. Този закон е толкова неумолим и за синове, и за майки, и за дъщери и пр. Всеки, който причини и най-малката вреда ще страда. Ако кажеш една празна дума, ако една твоя дума дойде до ухото на онзи и го разтревожи, ще бъдеш съден за нея. Тук вие, които ме слушате, кой от вас не е разклащал така въздуха и то не само с една дума.

Някой път ти си недоволен. Най-напред, вие не сте пратени на земята за да бъдете доволни. Ти ще бъдеш доволен само при едно условие: Ти можеш да бъдеш доволен, когато те обичат. Ти можеш да бъдеш доволен и само, когато обичаш. Щом не те обичат и щом не обичаш, не можеш да бъдеш доволен. И щастието на човека зависи от любовта, която ти показваш към него и от любовта, която те показват към тебе. Светът е създаден по единствената причина, че в онова, което Бог е създал, Той е излял своята любов! Затова слънцето грее и всичко расте на земята, понеже Бог е излял своята любов! В Божествената Любов е реалността. И ние живеем, понеже Бог е излял своята Любов в нас.

Но сега зависи от нас. Нашите страдания произтичат от това, че нашата любов не е като Божията Любов. И ние трябва да започнем да обичаме ближния си като себе си. Три неща са необходими: ще обичаш Бога с всичкия си ум, душа, сърце и сила. Ще обичаш ближния си като себе си. После ще се научиш да обичаш и себе си.

Докато не се научиш да обичаш както трябва Бога, ближния си и себе си, ти не можеш да разбереш света в който живееш. Като обичаш Бога, като се научиш да обичаш Бога, ближния си и себе си, както трябва, тогава става верен законът: "Всичко каквото попросите, ще ви бъде". Казано е: "Търсете първом Царството Божие и Неговата правда, и всичко друго ще ви се приложи". Но тези неща са постижими само при любовта. Ако ти имаш в себе си тази Божествена Любов, ако имаш любов към Бога, към себе си и към ближния си, тогава нещата са постижими. Че ние не обичаме себе си! Ако ти обичаш тялото и му даваш за ядене и пиене, каква е обичта ти спрямо сърцето ти? Тялото е нашият ближен. За него доста вършим. Почти всичко вършим за него. Гледаме да му е удо но, да си има юрган, ризи, сладкиши, баници, какво ли не. Като дойдем до сърцето, ума и душата си, работите ни не са уредени. Ние не сме се научили да обичаме ума си, сърцето си и душата си. И добрината, която правим за другите, правим за техните тела. Тялото му страда и ти му помагаш. Ти още не обичаш душата на ближния както трябва. И своята душа не обичаш както трябва. Ти като обичаш душата си, ще гледаш да не създаваш на себе си излишни страдания. Всеки, който създава на себе си излишни страдания, той не обича душата си, а я измъчва. И след като направиш една погрешка, несъзнаваш погрешката си и търсиш причините отвън. Казваш: Този или онзи е станал причина. Но главната причина сме ние. В рая Ева стана причина. Най-първо дяволът стана причина, а след това втората причина е Ева. А Адам е третата причина. Три причини, три погрешки има: дяволът е първата причина, Ева е втората, а пък Адам третата.

За доброто е пак същия закон. Причината за доброто е Бог, причината за доброто е Ева, причината за доброто е Адам. Трима души.

Та казвам: Ако в твоята любов Бог не взема участие, твоят ближен не участва и ти сам не участваш, то с тази любов нищо не може да постигнеш. В любовта ти, като участва Бог, ближния ти и ти,

тази Любов е магическата тояжка. Всичко е възможно тогаз. Тогава имате всичко на разположение. И ако Бог участва в твоята любов, ти ще разбираш нещата правилно. В твоята любов трябва да участва и ближния. Под ближния разбирам онзи, който те обича. И ти трябва да участваш в своята любов. Под тебе, тук разбирам разумното, божественото в тебе. Във всяка една работа в която участват Бог, ближния и ние, с тази любов всичко е възможно. Това е донякъде изгубената дума.

Та казвам, тогава нещата стават. Мене ми разправяше един българин, който бил в Америка. При него идва друг един българин. Единият от тях е вярващ. Той казва: "Каквото поискам с вяра, става." Сега няма да разправям на дълго и на широко. Единият от тях е във Вашингтон. Той е вярващият. Другият се намира в Ню Йорк, в една колегия. Той пише до приятеля си във Вашингтон: "Ти ми разправяш, че с вяра всичко става. Как ще стане с вяра. Аз си свърших училището, но имам 40 долара да доплащам. Тези пари ми трябват. Трябват ми и още 50 долара за една работа. Откъде ще ги взема? Никого не познавам." Онзи му пише така: "Помоли се и ако не ги получиш, пиши ми и ще ги имаш." Онзи във Вашингтон му пише дълго писмо и чака отговор. Онзи в Ню Йорк пише: "Вчерашният ден беше най-щастливият за мене! Имам пари. Имам изобилно пари и за работа." Той, като решил да изпълни волята Божия, веднага станала волята Божия. Аз зная как е станала тази работа. Ако ти отидеш някъде в името на вярата, в името на Бога, Бог е с тебе. И каквото искаш, става.

Тук, преди години имаше един ревностен брат. Той искаше да издава списание. И почна да го издава. И каза: "Да пишем в Америка. Там има милиардери." Аз му казах: "Доколкото са моите познания, нито 5 пари няма да дадат. Може би ще дадат по един долар." И той писа в Америка на трима души милиардери. И получи отговор: "Понеже няма определен такъв бюджет, за един долар можем да се абонираме за списанието. Нямаме бюджет".

Няма Го Господ там! Там дето е Господ, плач няма. Плачът иде когато Господ Го няма. Там дето е ближния, плач няма. Плачът иде, когато ближният го няма. Там дето си ти, плач има. Там дето е Бог, там дето е ближния и там дето си ти, плач няма. А дето не са те, плач има.

Щом плачеш, трябва да знаеш, кой не е там. Ако Господ не е там, веднага какво трябва да направиш? Ако не е дошъл Господ при тебе, значи ти не го обичаш, любовта ти към него е малка. Защото Господ не присъства там дето не Го обичат. Той е всякога там, дето Го обичат. А пък дето не Го обичат, Той праща другите. Бог казва: “Когато ме потърсите с всичкия си ум, сърце, душа и сила, значи, когато ме обикнете с ума си, със сърцето и душата си и със силата си, Аз ще ви се изява.

Та казвам: Турете сега новото и тогава няма да умирате. Този приятел, който замина сега, той ако е умрял, от безлюбие става това нещо. Той можеше да остане още дълго време. Аз виждам коя е причината. Казват, че той е умрял от старческа болест. Той искаше да живее до 120 години, а пък замина 50 години по-рано. Болестите от какво идат? Старческата болест иде от безлюбие. Смъртта иде от безлюбие. Сега още не знаем, след три дена ще видим, ако той след три дена може да възкръсне и може да ни се яви, тогава има любов. Но ако след три дена не може да възкръсне, тогава друго. Опасността къде е? Като влезете в духовния свят, не е опасното там, че сте напуснали тялото си. Ти влизаш в духовния свят и съзнаваш, че не обичаш Бога и че любовта ти към ближния не е такава, каквато трябва. Ти влизаш в другия свят и усещаш, че твоята любов не е била толкова голяма. И това те измъчва. При любовта към себе си, способностите се развиват, ти ставаш способен. Онзи, който има любов към себе си, за него няма трудни задачи. Той ги решава. И онзи, който има любов към ближния, също - каквито задачи има, решава ги. За него няма противоречие. И онзи, който има любов към

Бога, каквито задачи и да има, решава ги. За него няма противоречие. Това е новото.

Вие искате да минете в новото. Вие се намирате в едно яйце. Турени сте в него. Този живот, който имате е добър, но ако искате да влезете в новия живот извън яйцето, вие трябва да влезете под квачката. И после да разрушите черупката на яйцето и да влезете в новите условия. Не че вашият живот нищо не струва. Струва, но с този живот в новия живот не може да влезете. От черупката на стария живот трябва да се освободите, за да влезете в новия живот с новите разбирания.

Казваш: "Как да го разбирам?" Трябва съвършена любов към Бога, към ближните и към себе си. Когато има човек тези три вида любов, тогава каквато и мъчнотия да дойде, той веднага ще види хубавата страна и ще му бъде приятно. Когато ми дадат орех, ако съм силен, няма да търся друг, но ще счупя ореха и ще го изям. Дойде някой човек костелив. Хвани го, стисни го, строши му черупката и го изяж. Нямаш право да го счукаш с чук. Не се позволява и с камъни. Ще го хванеш, ще го стиснеш и ще изхвърлиш черупката. Щом го счукаш с чук или с камъни, то е престъпление. После нямаш право и с крак. И то е престъпление. Никакъв крак, ще стиснеш с ръка. Аз се учудвах на единого, който хвана ореха с двата си пръста, стисна и го счупи. А някой го строшава с двете ръце. И то е хубаво. Тогава мъжът и жената са го хванали.

Новото седи в това: Да внесем великата Божия Любов, която излиза от Него през 4-тях врати. Тази Божествената Любов да влезе в нас през нашия дух, през нашата душа, през нашия ум и през нашето сърце. Да влезе в нас и любовта към нашия ближен. Как да влезе? За тази любов към ближния да имаме същото понятие, каквото имаме за любовта към себе си. Когато вие обичате някого, няма други хора да ви са мярка. Вие знаете как. Че го обичате, другите предполагат. Ближния си ще го обичаш така, както той те обича. Когато ближния те обича, това си ти. А пък когато ти обичаш ближния си, това е

ближния ти. Когато ти го обичаш, това е ближния ти. А пък когато Бог ни обича, това е ближния и аз. Това е съвършената любов. Бог обединява в себе си моята любов и нещо плюс е Той. Той обединява и любовта към ближния. Това, което обединява моята любов с любовта на ближния, това е Бог.

Това, което обединява всичко в света, това е Божественото! А пък онези неща, които се обединяват, това съм аз и ближния. Това са страни, които се обединяваме чрез Божията Любов. Така че, аз и ближния трябва да се обединим чрез Божията Любов. Бог трябва да ни обедини. Другояче не може да ни се изяви в света. Писанието казва: “Ако любите ще бъдете възлюбени”. Христос казва: “Ако думите ми пребъдат във вас, Аз и Отец ми ще направим жилище във вас”.

Значи, ако вие обичате Бога и вашия ближен, Бог ще ви обикне. И щом ви обикне, всичко за вас ще се уреди. Та казвам: Обикнете Бога за да ви се уредят нещата. Ти казваш: “Ние Го обичаме.” Щом плачеш, не го обичаш. Обичаш го и си сиромах. Не си го обичал. Щом го обичаш, няма да бъдеш сиромах. Обичаш Бога и боледуваш. Щом боледуваш, не го обичаш. Бог ще ви освободи от всички страдания и те ще бъдат неща на миналото. Божествената любов трябва да ви очисти. Трябва да се измените.

Има някои начини за изменение. Някой път ще се изменим, като умрем. А пък някой път ще се изменим без да умрем.

Новото, което ще стане в света, ще стане със закона на Любовта, чрез Божествената Любов, чрез Любовта към Бога, към ближния си и чрез любовта към себе си. Моята любов, любовта на ближния и любовта на Бога, като се съединят в едно, ще образуват едно. Няма идея, която може да противодейства на тази идея. Някой ще каже: “Как ще стане това?” Това е Божия работа. Да не се смущавате.

Преди години, имало една адска канара в Америка, в Нюйорското пристанище и много кораби са пострадали от нея. И решили да се освободят от нея. Американски инженери направили в нея три хиляди дупки и турили по един метър експлозивно вещество

във всяка дупка, както в българските кладенци. И това вещество го свързват с жици и от пристанището едно малко дете на 5 години, като натиска копчето, всичката тази канара хвърква във въздуха и хората се освобождават.

Та в любовта, мъчната работа е само в това: Само ще натиснеш копчето. Но това копче се дава само на онези, у които любовта към Бога, любовта към ближния и любовта към себе си са съединени. И тогава, като натиснеш всичко става. Ако ги нямаш, като натиснеш, ще имаш само дрънкане.

Отче наш.

В името на Божията Любов, в името на любовта на нашите ближни и в името на нашата любов, да стане всичко това!

Амин!

8-мо неделно утринно Слово, държано на 26 ноември 1939 г. 5 ч.с., Изгрев

ПОБЕДАТА НА ДОБРОТО

Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
Духът Божи.

Ще ви прочета 10 глава от Евангелието на Матея.

В начало бе Словото.

От какво се нуждае човек? Коя е най-голямата нужда? Най-голямата придобивка е човек да не изгуби живота си, да не изгуби ума си, да не изгуби сърцето си, да не изгуби силата си. Това е отрицателната страна. Във време на мъчнотии, ако изгубиш присъствието на духа си, в какво седи твоята сила? И ако на път изгубиш своето зрение, какво ти струва погледа ти. И ако ти говориш най-хубавите работи, питам, какво се ползваш, ако не ги разбираш?

В сегашния живот хората при всичкото си знание, някой път мислят, че всичко знаят. Хубаво е човек да мисли, че всичко знае. Именно човек всичко знае - знае всичко, когато греши. Всичко знае до косъм. Няма нещо което не знае. Всичко знае. Когато яде горчиво, знае го, че е горчиво и никой не може да го разубеди. Всичко да знаеш, значи да знаеш нещата както са, а не както не са. Обвиняват едного за едно престъпление. Било заведено углавно дело. Един млад момък на 25-26 години влязъл да обере една къща. Адвокатът пледира и казва: “Господа съдии, той не е виновен. Детинска работа направил. Влязъл да се пошегува. Намерил и взел 20 лева, а пък там имало 100 хиляди лева, които не бутнал.” А пък младия човек, като чул това, почнали да му текат сълзи, да плаче. Съдията мислел, че той се трогнал и разкаял. Адвокатът искал да го оправдае. Момъкът казал: “Плача, че не видях стоте хиляди лева.” Младият момък казва, че не

така като онзи го представя. Той казва: “Погрешката ми е, че не можах да видя стоте хиляди лева, а задигнах 20-те лева.” Той си говори искрено. А пък онзи повереник, иска да покаже, че момъкът нямал никаква лоша помисъл. Кой разбира повече? Адвокатът или подсъдимият? Подсъдимият. Той казва: “Аз влязох да крада. Право, криво, исках да взема. Трябваха ми пари.” Така седи въпроса.

Често хората казват: “Кое е реално? Кое е съществено? Кое е за в бъдеще?” - Същественото за ума е светлината. Без светлина никаква мисъл в човека не може да се яви. Същественото за сърцето е топлината. Понеже без топлината никакъв усет, никакво чувство не може да се яви в сърцето. Същественото за волята е силата. Ако ти в своята воля не можеш да чувствуваш сила, ако ти не си господар на себе си, какво се ползва твоята воля? Аз наричам силен човек онзи, който се въздържа. Класически пример имаме в Епиктета. Той бил роб на един римски патриций, който имал няколко хиляди роби. Господарят им бил много жесток човек и сам ги биел. Този Епиктет бил философ. И онзи, като го биел, Епиктет се усмихвал и го гледал мило. Онзи се ожесточавал, че другите плачат, а пък този не плаче. Когато го биел, Епиктет считал това като едно изтърсване на килима с тояга. Той казвал: “Няма нищо. Само се вдига малко прах.” Един ден господарят му натиска крака. Епиктет му казва: “Господарю, така като ми натискаш крака, ще го счупиш и после няма да бъда полезен”. И онзи счупил крака. Епиктет му казал: “Аз ти казах и както казах, така стана”. Оттам насетне, този патриций се изменил, дал му голяма сума и го освободил. Казал му: “Ти си човек, трябва да бъдеш свободен.”

Сега изводът е: Докато не ти счупят крака, докато не дойдеш до последното, не можеш да се освободиш. Какво е счупването? Ако вие не може да търпите последната обида, не може да се освободите. Казваш: “Тази обида не мога да я търпя.” Че ако е за честолюбие, нямаше по-честолюбив от Христа. А пък цял легион от римски войници се подиграваха с Него и Той понесе това. Мислите ли, че един цар, с когото се подиграват, няма да чувствува? Само царят може

да знае. Но тук се проявява следното: Именно, че силата на доброто, любовта в него е по-силна от омразата, която действа. Защото онзи, който ви мрази, какво иска? В света онзи, който ви мрази иска да ви унижи. Иска да ви направи наравно със земята, да ви смъкне, а пък онзи, който ви обича, иска да ви повдигне до небето, до облаците. Той ще ви припише и качества, даже и които ги нямате. А пък онзи, който не ви обича, ще ви препише и престъпления, които не сте и сънували.

Тук имахме един руснак. Разправяха ми за него. В първите години идваше със своята възлюбена. Беше много ревнив. Толкова ревнив, че не я оставяше. И вечерно време връзваше жена си. Имаше едни букаи. Ще я свърже с тях. И ще я пита сутрин: "Къде ходи?" - "Че къде ще ходя?" - "Не, ти си измъкнала краката си и после пак си ги турила, за да ме лъжеш." Съмнението у човека е едно унаследено качество. Вие не може да направите заека смел. Защо? Философията на заека казва: Тази работа не става с бой, но с бягане. В нашия свят на зайците, работите не стават с бой, а с бягане. Който бяга е свободен. А пък който не бяга, главата му пати. За зайците така е.

При една мъчнотия, с какво се разрешават въпросите по- лесно? Със сила или с ум? С ум по-лесно се разрешават, отколкото със сила.

Говоря на вас. В живота човек трябва да разбира Божиите пътища. При всеки един случай трябва да знаеш, когато ти се даде едно изпитание, защо ти се дава. Мислите ли, че когато учителят дава на един ученик една трудна задача, че той го мрази? Защото го обича, затова му я дава. Счита го за способен. И на кого се представят мъчните работи да ги свърши? На силните хора, а не на слабите. На слабия, никаква мъчна задача не се дава. Има слуги, местят слабия от креват на креват. Питат го: "Как си със здравето? Я си помръдни ръката" и т.н. А пък на здравия казват: "Иди на нивата. Я иди за вода" и пр. Кого обичат повече, болният или слабият? Вие как бихте искали да ви обичат като болен или като здрав да ви обичат? Като болни е хубаво, не искам да отрека нещата. Болният мисли, че има добри хора, които влизат в неговото положение, като си болен има двама

слуги да те гледат. Те не те гледат от любов. Плащат им. Значи, зад слугите има някой, който те обича. Лекарят иде, ще ти погледне пулса, ще те погледне умилно, но той не иде даром. Той казва: "Понеже на мен дадоха и аз на вас давам." Христос казва: "Даром сте взели, даром давайте". Отива един да вика доктор и му казва: "Аз ви давам щедро, но и вие ще дадете нещо от себе си на болния." Не разбирайте сега материалната страна.

Великото в света е в дадения случай, да влизаш в положението на онзи с когото имаш работа. Ако слугата влиза в положението на господаря и го разбира, той може да живее добре с него. Също така и господаря, ако влиза в положението на слугата, може да живее добре с него. Същият закон е и по отношение на Бога. Ако ние не можем да влезем в положението на Бога, ние сме на крив път. Някой път ние се молим и се чудим, защо Господ не ни е отговорил. Че не си само ти. Ти сега имаш едно съвсем детинско разбиране. Когато ти си дал прошение, има още два милиарда и 150 милиона на земята, които са подали своите прошения. Ти искаш твоето прошение изведнъж да се изпълни, на първо място да е. Че кой си ти? Защо да е на първо място? Ти казваш: "Аз не искам да бъда последен." Ако четеш откровението, ще видиш, че Бог казва: "Аз съм алфа и омега." Значи, Бог е предпочел да бъде пръв и последен, а пък ти не искаш да бъдеш последен. Човек, който не иска да бъде последен, той не е разбрал живота. Но, който не иска да бъде и пръв, и той не е разбрал живота. Следователно, ти трябва да бъдеш пръв и последен. Ако си само пръв, не си разбрал живота и ако си само последен, от немай къде, пак не си разбрал живота. Ако си пръв по познание и ако си последен по любов, ти си разбрал живота. Ако си пръв по любов и последен по знание, пак си разбрал живота.

Събираме се. Защо се събираме? Аз съм превеждал този пример. Един търновски адвокат отивал до Севлиево. По пътя имало завои, дето обирали търговците понякога. Този адвокат носел два кобура, два парабела. Хващат го разбойниците и понеже не носил пари, те го

набили. Разбойниците го питали: “Защо ти са тези кобури?” - “За зор-заман.” - “Че от този по-голям зор-заман има ли?” Ако сте в зор-заман с два кобура, нямате пари и не можете да се защитавате, питам, кобурите на място ли са?

Ако ти във време на мъчнотии не употребяваш ума си и сърцето си, тогава къде седи твоята сила?

Ще воюваш. Някой казва: “Трябва да бъдем миролюбиви.” Не отивайте да воювате със сламки. Например, туриш една книжна сабя и един книжен пищов да воюваш. Нищо няма да направиш с тях. Ще носиш оръжието си, пушката си по всичките правила. Някой казва: “Ние не воюваме.” Криво се разбира Писанието. Писанието казва: “Никога не воювайте, дето ще ви бият.” А пък дето ще биеш, воювай. Дето няма да спечелиш, не противи се злому, нищо повече.

Имаме един пример с един религиозен човек, на име Симеон, от Еленско, не нашият Симеон. Онзи Симеон е много религиозен човек. Един ден му дошло на ум и ме пита: “Искам да мина през Търново с кадилници, с тамян, от единия край до другия.” Питам: “Защо?” - “Да ги обърна тези хора. Да им замирише на тамян. Те са съвсем светски хора.” Казах му: “Ако можеш да ги обърнеш, мини с тамяна и кадилницата.” Той казва: “А ти какво казваш?” - “Като твоята кадилница има навсякъде тук. Сутринта като се запали, пуши от комина нагоре. Кадилници.”

Той иска да си покаже силата. В Беброво гледа той, че изкарват говедата. Един голям бик реве и рине земята. Казва му Симеон: “Какво си се разревал тук. В името на Господа Исуса Христа ти казвам да млъкнеш.” Хваща го за рогата. Бикът излезнал по-силен, натиска го и едвам го спасил говедаря като дошъл.

Ако вие се борите с една ваша мъчнотия и тя ви търкаля по земята, тогаз трябва да вземете предвид и да знаете, как да се борите. Трябва да разбирате.

Има една слабост в проповядването. Евангелски проповедници проповядват все върху спасението. Но на хората ще омръзне да

слушат 50 пъти да им се казва: "Да се покаеш, да се покаеш." На този човек му проповядваш веднъж, той се покаял. Човекът се обърне за покаяние, нищо не му говори вече.

Сега не ви говоря за покаяние, но ви говоря да станете силни. Аз съм изпитвал мнозина. Идват при мене някои и ми приказват. Казва, че го боли крака. Казвам: "Дигни си крака, плюй отгоре и ще ти мине." Той казва: "Дето не съм аз да плюя така." Казвам му: "Това е мой метод за лекуване. Ако не искаш, търси лек. Нека да те лекуват."- "Кажи нещо по съществено." Казах му: "Плюй! Направи опит. Плюй на крака си и ела и ми кажи, че си плюл и не оздравя. Но ако плюеш и оздравееш, не е ли тази плюнка на място? Тази болка е ожадняла на крака ти. Ти като плюеш, болката ще си поблизне и ще ти благодари. И ще пусне крака ти."

Това са ред тълкувания. Щом дойде една мъчнотия, човека го изненадват като разбойници, че не може да мисли. И почне да мисли: "За какъв ли грях страдам?" Човек все страда поради своята погрешка или поради погрешката на своя ближен, или това страдание е за едно изпитание. Когато някой стане гарантин някому, онзи длъжник, като не може да плати, тогаз хване някой гарантин. Ако има двама, трима гаранти, съдията вижда, че един от гарантите е по-тлъст. И хване него. Казваш: "Какво трябва да се прави?" Турците казват: "Който става гарантин, той трябва да е готов да даде сумата, за която гарантира."

Във Варна имаше един книжар, Велчо. Аз го харесвах. Той беше евангелист. Дойде един при него, иска да му стане гарантин. Той казва: "Чакай да видя, има ли в касата. - За колко искаш?" - "За 5 хиляди лева." Велчо казва: "Виж, нямам толкова пари, не ставам гарантин. Другояче ако не можеш да ги платиш и аз нямам, хата* става." На един евреин посочват револвер. И той казва: "Хата ще стане, чакай." А пък той бил празен револвер.

Всички, които ме слушате, има ли някой, който да не е роптал? Каквото и да му е идвало, сърцето му да е приело, каквото му Господ

дава. Като дойде нещо, да благодари на Бога. Когато дойде едно страдание, някой каже: “За някои грехове е това.” Или пък ще каже: “Не, справедливо е това.”

Мнозина от вас, които ме слушате, имате слуги. Как се обхождате с вашия слуга? Или пък, някои от вас сте слуги при някой господар. Как се обхождате с него? Слугата пред господаря си е смирен, но като го няма господаря, ще каже много лоши работи за него. Превеждам този пример. Това се случило в България, във Варненско преди години. Един млад момък, доста образован, харесал една мома. И казал на един свой приятел: “Тя е с много отличен характер. С добро едно сърце. Да видиш, какво нещо е жена.” Отиват двамата. Тя носи една табла със сладко и кафе да ги почерпи. И той си туря крака и я спъва. Тя се простира на земята и казва: “Няма нищо.” Този момък казва на приятеля си: “Виж колко е тя разумно същество.” Онзи казва: “Не трябваше да я спъваш. Виждаш, че тя не е от долно качество.” Но като се оженили, тя почнала да го налага. Той и казва: “Ти беше много търпелива.” Тя казва: “Като слязох долу, одрасках всичката маса, за да си изкарам гнева на нея.”

Та сега, всички хора отвън са много тихи, но отвътре какви са? Питам: Ако се съдим, какво ще добием? - Нищо. Но знаете ли, колко са опасни сегашните закони? За една дума може да те глобят. Има думи опасни. Ти трябва да бъдеш много внимателен в думите си. И Писанието казва: “За всяка празна реч, която хората казват, в съдния ден ще дадат отчет.”

Сега казвам: Какви трябва да бъдат хората на новото учение? Някой казва: “Ние сме от новото. Много се обичаме.” Дойде някой от тях и го питат: “От къде идете?” - “От Варна.” - “Кога ще си вървите?” Новото учение е: “Добре дошли, очаквам ви отдавна. Много ми е приятно, че ви виждам. Жена ми и децата ми се радват.” И дават му топла вода, хубаво ядене, креват да си почине, огън и го изпращат добре. А: “Кога си дошъл и кога ще си отиваш”, това е старото учение.

Ако вие не сте благодарни на Бога за всичко, което ви е дал, ако вие не носите във вашия ум, сърце, душа и дух онези блага, които Бог ви е дал преди всичките векове и ако за една малка мъчнотия вие роптаете, каква е вашата любов? Или някой път казвате: “Защо Господ изпрати този или онзи при мене?” Аз ще ви приведа пример, защо ви изпраща. Един ден в София, когато се разхождах, поисках да посетя един свой познат. Той беше адвокат. Имаше и друг вярващ там. Те правеха заявление. Един млад момък дошъл и взел сто лева за да му купи брашно. Но не му дал брашно. И от другия взел 150 лв. И отишъл и се оженил. Казах му: “Човекът се ожени, пари му трябваха. Ти ще го дадеш под съд. Ще го опозориш. Колко ти дължи?” Казах и на другия: “И на тебе, колко ти дължи? Ако го дадете под съд ще опетните името Божие. Аз имам да му давам.” И дадох му сто лева. И му казах: “Ако момъка ти ги върне, ще ми ги върнеш.” На онзи адвокат казах: “Колко има да ти дава?” Адвокатът каза: “Не, не. Аз оставям.” И скъсаха заявлението.

Защо се случи това? За да ви кажа този пример. Този момък не го знаех. Той не дойде да ми благодари. Но казвам: Ако аз не бях направил това, щеше да се случи нещо лошо. Писанието казва: “Така да просветнат делата ви пред человеците, че като ги видят, да прославят Отца, Който е на небесата.” И ние така трябва да живеем, че да се прослави името Божие. И като се прослави името Божие, с Него ще се прославим и ние. А пък ние искаме по-рано да се прославим ние, че после Той. Ако Неговото име не се прослави и нашето няма да се прослави.

Та дръжте тази мисъл. Любовта изисква най-великите жертви. Всеки един трябва да направи жертва за Бога. Всеки да каже за Онзи, Който е дал всичко, за Него съм готов да направя най-големите жертви. И много да не разправя това. Защото, като се разправя, обезсилва се. Няма защо да се разправя много.

Ако вие ме слушате заради Онзи, Който ви обича и ако аз ви проповядвам заради Онзи, Който ви обича, тогава и двете неща са на

място. Ако вие ме слушате не от тая любов и ако аз ви проповядвам не от тая любов, тогава нито вашето слушане, нито моята беседа са на място. Защото и в онзи, който слуша, и в онзи, който говори, и двамата са носители на Божественото. Защото и онзи, който приема и той дава нещо. Онзи, който е приел нещата, той дава една благодарност.

Ние трябва да благодарим за онова, което Бог ни е дал, да благодарим всеки ден за отличния ум, който ни е дал. За сърцето, за волята, за отличните приятели, които ни е дал. Ти си баща. Благодари за децата си. Ти си господар, благодари на Бога за слугите си. Обхождай се с тях така, както Господ се обхожда.

Някой казва, че имал лоши мисли, които го мъчели. И иска да изпъди лошите мисли. Лошото в света не може да го изпъдиш с лошо. Ако го изпъдиш с лошо, то става по-силно. Ти замести лошото с доброто. Лошото е недоволно от тебе, понеже го туряш на работа. И като заместиш лошото с добро, лошото ще ти благодари - ти си умен човек. И ще си иде. Кое е по-хубаво да направиш: Като биеш един човек омалее ти ръката. И злото казва: "Много сили похарчваш." А пък може да помилваш човека. Кое е по-хубаво? Да го помилваш, или да го биеш? Ти казваш: "Ако не го бия, той няма да разбере." Вие мислите, че ако човек не се разгневи, няма да има воля. Нямам нищо против това да се гневи човек, но на място.

Например, ти искаш да духаш. Но ако с духането на огъня, той се засилва, тогаз духането ти е на място. Но ако духаш и не можеш да запалиш, тогаз духането не е на място. Ако някой има слаби гърди и се опасява, че може да умре от гръдна болест, препоръчвам му рано всяка сутрин, когато пали огън да го духа. Това е за онзи, който има слаби гърди. И на Изгрева трябва да имаме огнище и онези, които са нетърпеливи, да ги караме да духат огъня. И така стават много търпеливи. На вас може да се вижда смешно, но като раздухваш огъня, онези енергии, които възприемаш чрез очите си, ще ти са полезни.

Та казвам: В сегашния век, понеже се намираме в края на века, нещата не могат да се отлагат. Някой казва: “Като се преродим втори път.” За втори път прераждането ще дойде по друг начин. В сегашния живот, с всички стари сметки трябва да ликвидирате. Ако не ликвидирате ще останете в една дълга епоха, ще ви вземе един дълъг период. И сега някои, ако изостанат назад, след 25 хиляди години ще имат благоприятни условия да влязат в този път. Ако искате да знаете, ако сега загубите и пропуснете, ще трябва да търпите 25 хиляди години. Важен е сегашният момент. Не трябва да изпуска човек Божията Любов.

Обърнете внимание на онези закони, които съществуват. Зимно време се спира растежа на растенията. И ако посаждате някое растение много късно, няма да узрее. Безполезно е тогаз.

Та казвам: Работете с любовта вътре в себе си. Защото на Бога му трябват работници сега. Добри работници, които да работят добре. Това е един вътрешен процес. Всяка една работа, която свършвате, да я свършвате с любов. Ако си болен, какво трябва да правиш? Това е работа. Колко пъти трябва да се моли болния? Болния даже не трябва да спи. Той постоянно трябва да се моли. Нито един ден не трябва да прекъсне. Все да е съсредоточен умът му. Молитва, молитва, молитва. Докато си замине болестта. Някой казва: “Аз се молих три пъти.” С три пъти болестта не си отива. Постоянство трябва в човешкия ум, докато се образува в нас една връзка с Божествения свят. Щом се образува тази връзка, тогава нещата стават.

Казвам: В тази глава Христос изтъква значението даже и на най-малкото, което човек направи в името на Любовта. Ние сме много несправедливи спрямо себе си. Ние по три начина обиждаме себе си. Като не обичаме Бога, ние обиждаме себе си. Като не обичаме ближния си, ние обиждаме себе си. И като не обичаме себе си, ние обиждаме себе си. Някой път ние мислим, че обичаме себе си. Ние сме хора, които не обичаме себе си. Ако обичахте себе си, не щяхте да умирате. И понеже умирате, не обичате себе си.

Та първото нещо е човек да не обижда себе си. И човек, като се научи да не обижда себе си, няма да обижда и ближния си. И ще знае, как да служи на Бога.

Сега се изисква следното: Да започне човек с онази истинска любов към Бога, с истинската любов към ближния и с истинската любов към себе си, това са три прояви. Или казано по-ясно, любовта към Бога е Любов на Духа. Любовта към ближния е Любовта на душата. А пък Любовта към себе си е Любовта към своя ум. Ако твоят ум не носи любов в своите мисли, ако твоята душа не носи любов в своите прояви, и ако твоят дух не носи любов в силата си, в работата, вие не сте в правия път. Трябва да се работи.

Всички вие сте войници, призвани. Голямо сражение се води сега. И някои от вас искате да се откупите, да дадете пари, че да се откупите. Кой ще върши Волята божия? С пари работа не става. Доброволно ще отидеш. Всеки ще бъде доброволец. Като отиде ще изкара този войниклък.

И тогава, що е възкресението? Възкресението ще бъде едно възнаграждение, че вие сте воювали храбро в тая голяма война. За да победи Доброто в света. И като победи доброто, възкресението ще дойде. Ще имате кръстове за храброст турени. Възкресението е възнаграждение, че вие сте воювали храбро за каузата на Доброто.

Сега ви пожелавам, не да се откупувате, но храбро да воювате, за да добиете най-голямата награда - Възкресението за онова, което сте сторили за Царството Божие.

Отче наш.

НАПРЕД КЪМ СВЕТЛИНАТА!

9-то неделно утринно Слово, държано на 3.XII.1939 г. 5 ч.с., Изгрев

ПОСЕЩЕНИЕ НА БОГА РАБОТА И УЧЕНИЕ

Добрата молитва.
Молитвата на Царството.
Духът Божи.

Ще прочета 12 глава от посланието към римляните.

В начало бе Словото.

На български има една дума: "Истинско положение". Какво се подразбира под тези думи? Някои употребяват думата среда. Наглед това са обикновени работи. Трябва дълго време, за да се изяснят, за да схванем, каква идея се крие. Истинско положение е, че рибата трябва да живее във водата. Щом излезе от истинското положение - водата, тя ще се намери в трудно положение. Може да и разправяме за един идеален свят, че въздухът е по-добър от водата, но тя не е нагодена към тая среда. Тя ще подскочи нагоре над водата и пак ще влезе във водата. Рибите са правили такива опити. Та всички религиозни хора са риби, които живеят във водата и като мислят за онзи свят, подскачат малко и пак влизат във водата. Понеже не се живее там. Съвсем друга среда е. Вие казвате: "Това не е за нас." То е бъдещ свят, към който ние се стремим.

Сега ми дойде една нова мисъл. Една картина се представи пред мене. Тя е следната: Всички вие искате да ви турят на първо място. Никой от вас не обича да вземе последното място. Но първото място е миналото на човека, а последното място е настоящето или бъдещето. Вземете Библията за сравнение. Кое е на първо място там? Нали Библията е писана преди хиляди години. Това, което е писано най-рано, заема първото място в нея. А пък настоящето го няма там. Даже, каквото е писано преди 2000 години, в нея е на опашката, накрая. А пък настоящето е това, което се говори. То ще се пише в бъдеще.

Ако вие искате да бъдете първи, то сте отживели века. А пък ако искате да бъдете последни, то сте в настоящето. Така се представя пред нас новия живот. Онези туристи, които са тръгнали 4-5 дена по-рано, те зад нас ли са или пред нас? Дните са назад. Те са се изминали, но тези туристи са напред. Туристите, които са тръгнали преди 5 дена, са пред нас, а дните са зад гърба ни. Ако ние тръгнем след 4-5 дена, тогава дните са напред, а ние сме отзад. Та, когато нашите дни ще дойдат отзад, ние ще дойдем отпред. Та ако времето е назад, вие сте напред. Ако времето е напред, вие сте назад. Когато времето отива напред, ти отиваш назад. Когато времето отива назад, ти отиваш напред.

Нали сте били при някой кладенец. На него има въже. По някой път има две кофи. Винаги празните кофи отиват надолу, а пък пълните - нагоре. Това, което трябва да работи, отива надолу, а пък това, което трябва да почива, отива нагоре. Пълната кофа има богатство. И на нас ни трябва богатство. И казват и: “Я дай това богатство тук, то не трябва да седи долу.”

Представете си, че вие имате едно такова съзнание: Ние сме такива кофи, които пущат долу и изкачват нагоре. Има и трето положение. Когато онзи, който работи с кофите, си замине като остави кофите, какво става с последните? Тогава те ни надолу, ни нагоре отиват.

Много християни и светски хора има, които казват: “Аз не искам да ми влияят.” Че ако не искаш да ти влияят, няма да мръднеш от мястото си. Ако вятърът, слънцето, хората и пр., не ти влияят, тогава ще седиш на едно място и никакъв прогрес няма да направиш. Вие се радвайте, че ви влияят. Защото щом ти влияят и ти ще влияеш.

Вие вземате много високо становище - искате да не ви влияят. Прави сте, но това становище е валидно само за Бога. Бог няма кой да му влияе отвън. Но на Бога ние му влияем отвътре. Господ, който е толкова велик, ти като почнеш да му се молиш, той който е решил да те накаже, понеже няма кой да му влияе отвън, отлага наказанието.

После е решил някой път да те благослови. Но ти станеш опърничав. С това ти го заставяш да не ти дава благословението. Ти си пак причината. Той е благ. Но той казва: "Нали така прави, няма да му дам." Ако Бог така се влияе, тогава каква е вашата философия? Това показва съвършенството на Бога.

В света всякога се влияем ние от две неща: От добро и от зло. Не е зле да се влияем от злото, ще станеш активен. Не е лошо да се влияеш от доброто, прилежен ще станеш.

Представете си следното. Някой път ние казваме, че някой се е разгневил, но гневът е потребен. Гневът мели брашното. Благодарение на него, всичкото брашно е смлято и хлябът е опечен. Гневът пече хлябът, пече дървата, навсякъде той прави нещата. А пък доброто урежда - стаите ще нареди, килимите ще постеле, ще сложи масата. Меките работи са от доброто. Злото е отвън, а доброто е отвътре.

Зло има в света. Ние разбираме какво нещо е злото. Писанието казва на едно място: И понеже Адам стана като един от нас да познава доброто и злото, значи учен човек стана Адам, да не би да създаде беля, да отиде вън да оре и да копае. Адам не е за тук. Че майката, когато иска да се освободи от своето дете, когато стане палаво, какво го прави? Някой път го потупва, но вижда, че не става така и казва: "Хайде да го пратя на училище. Четири, пет, шест часа той трябва да е занят в училището и тя си почива." И като се върне детето, то веднага представя своите претенции и иска.

Някои от вас мислите, че не сте деца. Право е, че не сте човешки деца, но сте Божествени деца. И като деца, някои от вас добре се учите, а пък някои не се учите добре. Например, учителят ти дава да нарисуваш някоя картина, а ти рисуваш как да е. А пък той е взискателен. Дойде той и проверява. Аз съм виждал, как учителят дойде с молив и драска върху твоята картина и нарисува друго. Или даде някоя тема да разработиш. Ти си писал нещо и мислиш, че е идеално и се въодушевяваш. Дойде учителят и нашари написаното и

ти казва: “Препиши!” Тебе ти е неприятно и почнеш да казваш по адрес на учителя: “Той не разбира.”

Сега вие се учите, вашите учители драскат върху вас. Но и вие ще станете учители, и вие ще драскате тогаз. Когато един стане учител на себе си, как ще поправи една своя погрешка?

Казвам: Религиозните хора са направили едно голямо отклонение. В сегашните хора има едно отклонение и то не на 23 градуса, а на 30 градуса. Така е и у религиозните. Тяхната ос е отклонена толкоз. А пък оста на светските е отклонена на 90 градуса. И тази ос е отвесна.

Сега ще ви кажа някои неща и вие ще мислите върху тях. Да вземем музиката. В старо време, музиката вървеше само по една линия- крива хоризонтална линия. Това са мелодии. Тоновете вървят един подир други на степени. В сегашната музика, освен мелодия има и хармония. В хармонията тоновете са поставени отвесно един на друг. Мелодията се пише хоризонтално по крива линия, а пък хармонията се пише отвесно. А щом дойдете да свирите на някой инструмент, то и мелодията, и хармонията се изпълняват хоризонтално. Хармонията се пише отвесно, а се изпълнява хоризонтално. Мелодията се пише на крива линия, а се изпълнява по права линия. И в пианото, и в цигулката по права линия. А по крива линия се пише. Ръката при изпълнението върви по права линия. Ако вие не сте майстор да изправите кривите линии на мелодията и отвесните на хармонията, вие не знаете да свирите.

Онзи пианист, като си тури ръцете на клавишите и свири онези отвесно турени ноти, той трябва да знае в какво направление трябва да вървят дясната ръка и лявата. Някой път ръцете се приближават, а някой път се отдалечават. А някой път се прекръстосват. Когато лявата ръка отива към дясната, тогава лявата минава отгоре над дясната, после дясната минава отгоре над лявата.

Вие ще кажете сега: “Те са обикновени работи.” Че ако ти не знаеш как да свириш в живота, питам тогава, где е волята ти? Твоята дясната ръка е умът ти, а твоята лява ръка е сърцето ти.

Един приятел, музикант разправя за Моцарта: “Той като свирил, дошъл до една нота, която не могъл да вземе с ръцете си, понеже те били заети и той я е изсвирил с носа си. Нямало как да я вземе и я взел с носа си. Като трета ръка.”

Считайте, че религията е наука, велика наука за сърцето. Считайте, че философията е наука за ума. Считайте, че въпросът, как трябва да се живее на земята, е наука за волята. Волята се занимава с материални работи. Тя е най-тежката работа. И всеки един човек, който има слаба воля, той не може да живее добре на физическото поле и религиозните хора са много слаби по воля. Религиозният знае да се моли хубаво, да пише хубаво, да декламира хубаво, но като му дадеш нещо да гради, кола да кара, не може. Той проповядва, че не трябва да се бие коня, че човек трябва да има братско отношение към всички, а пък светският човек работи с камшика. Религиозният остава коня и конят не върви. Той казва: “Не трябва да бия.” Той взема чука и иска да удари камъка, но си казва: “Може да го боли камъка.” Не иска да го бие. После тури една греда, но Писанието казва, че не трябва да се дяла. И я туря без дялане, та да мине без страдание. Без страдание може ли? Може без страдание, но нищо няма да стане. Без страдание нищо няма да стане, а пък със страдание, нещо ще стане. Като стане нужда да оре, понеже, като прекара плуга през нивата, ще разкъса тревите. И затова хвърля семената по мирен начин отгоре, но нищо не става. Ще се оре майсторски. Най-малко на 30 сантиметра дълбочина и колкото троскот има, ще го изкараш навън и ще посееш, после ще покриеш посятото отгоре и ще очакваш една добра реколта.

Светските хора са много умни. Светският се пазари добре и казва: “Отивам да работя и добре ще ми платиш.” Религиозният казва: “Каквото ти се откъсне от сърцето ти.” Целият ден работи и вечерта стопанинът му плаща 15 лева. Религиозният погледне и казва:

“Каквото ти се откъсне от сърцето ти.” Целият ден работи и вечерта, стопанинът му плаща 5 лв. Религиозният погледне и казва: “Не ми оцени труда.” Роптае, но нищо не му казва. Казва си: “Представи си, не ми оцени труда!” Че ти каза: “Каквото се откъсне от сърцето ти.” Онзи човек е умен. Цял ден е работил и онзи му даде едно житно зърно или една ябълчена семка. Казвам: Много добре ми плати. Отивам и посявам това житно зърно и то братясва и даде 40 стръка и всеки стрък дава 50 зърна. Няколко години подред посявам получените зърна. И след три години от това житно зърно аз имам 10 пъти повече зърна, отколкото ако беше ми дал 50, 100 или 200 лева. Че ако ти отидеш да работиш на един светия, той пари няма да ти даде. Той ще си вдигне ръката и ще те благослови. Няма да те благослови така, както знаете, но ще си простре цялата ръка нагоре с дланта навън и ще те благослови. Вие искате да благословите по този първия начин. А той ще си вдигне ръцете и ще те благослови, и ще каже: Бог да те благослови. Той не ти дава пари. Той счита, че да ти даде пари, от негово гледище е престъпление. Но казва: С това благословение, което ти давам, ти иди в света и ще прокопсаш.

Та казвам: Четохме сега 12 глава. Там се казва: “Представете вашите тела в жертва жива, свята и благоугодна Богу”. Ти, ако не представиш дробовете си в служба на въздуха, какво ще стане с тях? Ще заболеят ако не служат. Ако не представиш своите очи в служене на светлината, те ще заболеят. Ако не представиш своите уши в служене на звука, те ще заболеят. Ако не представиш своя нос да разбира онези ухания, които излизат от цветята, той ще заболее. И ако не представиш своята уста в служене на Бога, да говори сладко, тя ще заболее. Да говориш сладко, това е работа, велика работа.

Един беден човек пожелал да посети един болен богаташ. Казал: “Аз искам да го видя.” Отишъл при богатия, махнал с ръката си и казал: “Ще оздравееш. Да те благослови Господ! Като оздравееш, ще изпълняваш Волята Божия, за да не заболееш отново.” Богатият вика секретаря си и му казва: “Дай на този човек 20 хиляди лева. Да го

благослови Господ за думите му, които като мед паднаха на моето сърце.” Ако бедният седеше и ако не беше казал нищо, нищо не щяха да му дадат. Какво му костува да каже тези думи: “Ще се оправи тази работа, Господ да те благослови”. И богатият го благославя. Казва, дайте му 20 хиляди лева. Колко ще ви костува да раздвижите въздуха, колко енергия ще иждивите да кажете някому: “Вашите работи ще се оправят! Господ ще те благослови.”

Любовта никога не довежда нещата. Тя винаги изпраща хората на работа. Вие може да знаете, кой е любимият. Някои искате да знаете, кой е любимият, дали обичат някого. Ще ви дам една диагноза. Няма да ви разкрия всичките тайни. Как ще познаете, дали ви обича някой или не? Онзи, който ви обича, щом дойде при вас, у вас се ражда една мисъл, желание да четете, да учите. Това е любов! Или да кажем, че вие сте болен. Този човек, като мине покрай вас, у вас се събужда желание да ядете, да ви наготвят хубаво. Този човек ви обича. А ако сте здрав и мине покрай вас някой и се пресече апетита ви, този не ви обича. И ако мине някой покрай вас и се пресече вашия апетит и желание да учите, този човек не ви обича.

Любовта е един велик стимул към велики работи. Защото, великото в света седи и в малкото, и във великото. Едно благословение е любовта. Любовта те изважда да видиш Божията Светлина. Тя е един подтик. Вие гледали ли сте любовта в светлината? Човек когото не обичате, като погледнете лицето, то е като мраморна статуя, няма нищо за обич. А пък когато погледнете някого с любов, тази статуя оживява, лицето оживява и вие виждате гениални работи, добродетели. С любов виждате много добродетели, а пък без любов нищо не виждате, само едно отражение.

Та сега казвам: Като мине Бог покрай вас, Божието присъствие се познава по две неща. По две неща се познава, че е минал Господ. Това е една тайна, която не трябва да ви разправям. И може би ще направя една погрешка, но ще ви кажа, за да се ползувате. А пък ако не се ползувате, то е ваша работа.

Щом почнеш да страдаш, Господ е минал покрай тебе. И щом почнеш да се радваш, Господ е минал покрай тебе. Едно от двете ще направи Той. Щом страдаш, Господ е минал, погледнал е на тебе. И щом се радваш, пак е минал. Ти почнеш да роптаеш, че той е минал и ти е причинил страдание. Че ти не разбираш Неговата любов. Или ти почнеш да се радваш, но пак не разбираш. Ти се радваш за това, което не е. Ти се радваш не за Оня, Който те е посетил, но за сянката се радваш. Ти се радваш повече на подаръка, отколкото на дарителя.

Скръбта, това е работа, която трябва да се извърши. Минава Господ и ти казва: "Ще напишеш една тема - "Приложение на Любовта в живота". Знаете ли колко време ще ви вземе това? Колко библиотеки ще трябва да посетиш! С колко хора ще трябва да говориш! Не е лесна работа! Или друга тема ще ти остави да приготвиш: "Домашна хармония". Как ще напишеш тази тема? Хората сега не разбират. Какви акорди ще туриш. Я ми кажете? Ще съчините тоновете. Влизаш в един дом. Бедни са хората. Няма какво да ядеш. Аз тогава ще съчиня хармония така, турям основния тон до. Внасям един самун хляб. Това е фа. После, половин кило ориз, едно кило захар. Това е фа. В хармонията има цели ноти, половинки, четвъртинки, осминки, 16-ки, 32-ки, 64-ки. Аз хармонизирам, но тази хармония не е права още. Права хармония е следната: Виждам в дома 4-членно семейство. Тогава започвам така - четвъртинка на бащата, четвъртинка на майката, четвъртинка на сина и четвъртинка на дъщерята. Какво количество трябва да дадете, че всеки един да остане доволен? Знаете ли каква музика е тая? В музиката за която аз говоря, една нота е празно шише. Трябва да вложиш нещо в нея. Фа е празно шише. Фа има звук, но трябва да вложиш някакво съдържание в това празно шише.

Като свирят на орган или на пиано, тук никакво свирене няма. Органа е антена. Говорът, музиката е горе. На земята няма никак музика. При радиото ти слушаш, че свирят и пеят. Но радиото има отношение към музиката, която иде от друго място. Може би на

няколко хиляди километра разстояние свирят или пеят, а пък ти въртиш копчето и слушаш музика, цял оркестър свири. На друго място е той.

Та ние сме сега антени. Космите ни, пръстите ни, целите ни ръце и пр., са антени. Божественото от друго място иде. А тук е радиото. Вие сте доволни или недоволни. Някой път има паразитни вълни. Причинява звука ззззъъъ. Но тези паразитни вълни не са в радиото, но из въздуха. Те идат и се проявяват чрез радиото - твоя организъм и ти се безпокоиш. Тогаз ще действуваш с ултра късите вълни, при които зззъъъ няма. Или по-ясно казано, ще действуваш с ултравиолетовите лъчи на Любовта, в която няма зззъъъ. Това е лесно казано, но знаете ли как се действува с тези ултравиолетови лъчи? Тези ултравиолетови лъчи са единица със сто нули и три накрая. Знаете ли, какво число е това? Сто нули и три. Знаете ли, какво нещо е тази вълна? Тя прониква навсякъде, тя никакво противодействие няма. Нищо не е в състояние да и противодейства. Тя минава и организира всичко. Аз не искам сега да вярвате в това. Това, един ден трябва да го опитате. И не можете да го опитате. Това, за което ви говоря, за да го опитате, трябват ви сто милиона години. Затова се иска умът на херувими и серафими. Ние не трябва да съжаляваме затова, но трябва да се радваме. Аз се радвам, че Бог мисли така, че ангелите мислят така.

Ние трябва да мислим, че Бог мисли за нас. Бог, като мине покрай тебе ще ти даде страдание да работиш. Или Бог, като мине покрай тебе, ще ти даде радост. Радвай се на страданието, понеже е от Бога. Ако се радваш на онова, което Бог ти е дал, Той ще те благослови. А ако роптаеш ще каже: “Турете още едно кило отгоре му.” Пак роптаеш, следующият път, като мине, ще каже да ти турят три кила, 4 кила, после сто кила, 200 кила, а може би и хиляди кила. И някой път можеш да се стъпчеш, да се спитиш под тази тежест.

Писанието казва: “Благодарете на Бога в сърцето си!” Бог е в правото си да дава своите благословения, както той намери за добре.

Не трябва да му се месим. Ще кажем: “Да бъде волята Ти, Господи!” Ако не разбирам и роптая понякога, моля Те да ми простиш. Научил съм се да мисля погрешно. Но дай ми добро сърце да разбирам страданието, което ми даваш. Някой път съм ленив, не обичам да работя. Помогни ми.”

Сега вие бихте попитали: “Не можеш ли друго нещо да ни кажеш?” Чудни сте, на човека със счупения крак, какво ще му кажеш? Ще му причиниш страдание. Ще му кажа: “Ще те накарам да плачеш, да проливаш сълзи, но след време сълзите ти ще обърша. Ще се научиш да търпиш.” Започвам да намествам кост с кост, бинтовам ги и казвам му - 20 дена няма да мърдаш. И втори път няма да скачаш, но когато скачаш, ще си премериш силите и като не можеш, заобиколи.

Та казвам: Ние имаме доста счупени крака да поправяме. Колко желания и мисли имаме счупени! Ние имаме доста счупени работи от миналото и настоящето, които трябва да се поправят.

Някои казват: “Бог ще оправи света.” Че той е оправен. Като ни даде страдание, оправя работите. Ще страдаш, ще ти даде някоя болест. И като дойде болестта, какво трябва да правиш с нея? Ще бъдеш много внимателен, ще я нахраниш с много деликатна храница. Ще и направиш компот от череши, компот от сушени праскови, от сливи, ябълки и круши. После ще и туриш малко дренки. Сега да превеждам, какво означават дренките. Те означават следното - ще сложиш твоето търпение, активност, воля. Ябълката означава пак меките неща. Ябълката представлява най-фината мисъл на чувствата. После крушата, значи ще впрегнеш ума си на работа. Черешата значи, ще впрегнеш сангвиничния темперамент - весел ще бъдеш. Да ядеш череши, значи, да бъдеш весел. Крушата значи, да мислиш. Ябълката значи, да впрегнеш сърцето си на работа, а дренките, значи да впрегнеш волята си на работа. И тази болест ще я посрещнеш, ще я питаш откъде иде? Защо е дошла? И като я изпращаш ще и кажеш: “Поздрав да носиш на домашните, много ти благодаря” и ще

напишеш писмо до домашните й, после ще дойде здравето и ще ти донесе друго писмо, в което ще ви пишат: “Получихме вашето писмо и много се радваме за апетита, който имате.” Те са посланици, които идат от дома, от нашето отечество и ни разправят за добрите отношения, които трябва да съществуват.

Това трябва да бъде правото разбиране. А пък, който не разбира, ще бъде недоволен. А пък недоволството носи всички нещастия в света. Адам не беше доволен от своето първо положение и искаше нещо друго. Не беше доволен от целия рай, но друго искаше. Друга манджа не можеше да яде, а да бъде като Господа. И Ева също да бъде като Господа. И вие имате същите слабости, като Адама. Друга манджа не ядете. В рая сте. Бъдете доволни от това, което Бог ви е дал и благодарете. По-добре Господ да стане като вас. Най-първо Господ да стане като нас и после ние да станем като Него.

Писанието казва: “Бог направи Адама по образ и подобие свое.” “Адам не знаеше това нещо, а искаше да бъде като Бога. И дойде някой си отвън, който нищо не е направил и казва: “Ще бъдете като Бога”. Това е другата лъжа.

Та казвам сега, не се лъжете да искате да бъдете щастливи без Любовта. Щастие без любов няма в света. И страдание без любов, няма в света. Щом страдаш, любовта те е посетила. Щом се радваш, Любовта те е посетила. Те са двата принципа на Любовта. Ако разбираш страданията, то е Бог. Страданието, както и радостта, са посещение на любовта. Страданието е начало на нещата, а пък радостта е края на нещата. Страданието е минало, а пък радостта, тя е настоящето, Божествения свят. Бог казва: “Ще обърша всяка сълза”. Миналото, което се е случило, Бог ще обърше. На земята няма да царуват страданията. Страданието е едно временно състояние. То е като онзи художник, който седи със своя чук и удря с чука, изработва нещо.

Две неща стават, за да познаем, че художникът работи. Ако скулпторът е оцапал почвата, дето седи, той е работил. Ако виждаш

статуята чиста, той е работил и я е изработил. Ако почвата е чиста долу, а статуята горе е кална, той не е работил. А пък щом около нас е чисто и горе нечисто, ние не сме работили. Та не се смущавайте от това, че около тебе е кално. Радвай се на тази кал. Значи работиш. Щом земеделецът се е окалял, той е орал. Щом домакинята си е оцапала ръцете, тя е работила, месила е хляб. Щом перачката се е оцапала, дрехите са опрани, а пък щом ходи с парадна форма, тя нищо не е направила, а само се ползува от труда на работящите.

Но ние не можем да се радваме само на този техен труд. Ние можем да се радваме на труда на онези, които са работили преди нас. Но и ние трябва да оставим в бъдещето нещо от работата си, за бъдещите поколения.

Всеки от нас трябва да извърши нещо за Любовта в този свят. Това значат думите: “Представете вашите тела в жертва жива, свята и благоугодна Богу”.

Някой казва: “Защо трябва да любим Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила?” Защото, като го любиш със сърцето си, сърцето ти ще оживее. Иначе ще се атрофира. И с ума си, като го любиш и със силата си, като го любиш, също те ще оживеят, няма да се атрофират. Като живее Бог в сърцето ти, то ще прогресира, като живее Бог в ума ти, той ще прогресира, като живее Бог в душата ти и силата ти, те ще прогресират. Другояче, ако Бог не присъства в твоя ум, сърце, душа и сила, ти ще изгубиш всичко.

А пък трябва да обичаш ближния си като себе си, защото това е пак една мярка. Ближният ти има любовта на Бога. Той обича Бога. Ти ще обичаш ближния си като себе си и като го обичаш ще живееш. И той ще те обича. Ти, като обичаш някого в света, ще живееш. Защо трябва да се обичаме? Защото, ако не обичаш, не можеш да живееш. И ако не те обичат, не могат да живеят. Като се обичаме едни други, ще живеем. Но като обича единия, а пък другия не обича, тогава няма живот. Там е нещастието. Ако нивата не е изорана и не е посято, няма да даде жито. Тя трябва да се изоре и да се посее. Та две страни трябва

да имате. Негативната енергия е почвата. А пък положителната енергия е семето, което трябва да се посее на нивата, за да израсте жито, от което за в бъдеще ще има полза. Този въпрос трябва да стане ясен. Някой казва: "Мене ми дотегна да го обичам." Това не разбиране.

Никога няма да ти дотегне да проявиш Божията Любов. Защото Бог е Любов. И Той, чрез Любовта си е създал своята. И ти трябва да съдействуваш, да бъдеш проводник. И ако участвуваш в това, ще участвуваш и в благата, които Бог е създал. Ако противодействуваш, ще те сполети нещо, което не очакваш.

Сега аз разкривам само една малка част. Някой ще каже: "Толкова години се трудим, че не сме ли успели?" Като рисува някой 10, 15 години, ще му дадат предметно учение, да нарисува един човек. И работата ще покаже, колко е напреднал. На музиканта пък ще му дадат да изсвири нещо. Не само да каже, че разбира теоретически работите.

Като дойдат някои все се оплакват. Някой дойде и ми казва: "Имаше много въпроси да ви питам, но като дойдох при вас, забравих ги." А аз го виждам, той като дойде иска да се оплаква от жена си, от мъжа си, от децата си и като дойде при мене, забравя да се оплаква. И наместо да се оплаква, аз му казвам: "Ти имаш една добра жена. Ти имаш много добър мъж. Син ти е много трудолюбив. Дъщеря ти е много красива, с добър характер е. И приятелите ти са добри." Той казва: "Забравих. Имах да те питам нещо, но го забравих." Радвам се, че си забравил.

Хубаво е човек да забрави грозното. И хубаво е човек да помни онова хубавото, красивото, възвишеното в света. Хубаво е човек да забрави своите дългове. Казвате: "Дълг е на човека." Не, в света има само едно служене от Любов. Това е истинско служене. В Божествения свят дълг няма. Там има само служене от Любов.

Един закон има. Ще направиш това, което любовта ти диктува. Ще го направиш така, както искаш. Никой път няма да ти диктуват,

как да го направиш. Ще го направиш, както ти искаш. И каквото и да направиш, ще бъдеш доволен от него. И като го направиш, ще се коригира работата. А пък в Божествения свят няма никакво коригиране. Каквото направиш, то е всичко добро. Та на земята се коригират работите, а пък в Божествения свят, не.

Когато някой човек те обича, той не вижда твоите погрешки. И ти ги изправя. Като дойде при тебе, той изправя погрешките ти.

Аз мога да направя, кого и да е от вас красив, но като го напусна, той ще погрознее. Аз съм правил опит. Но след 3-4 часа, пак погрознява. И Бог всякога, като идва при нас ни прави красиви, но като си замине и дойде съмнението, пак погрознява човек. Нашият ум се разколебава и си казва човек: “С мене ли ще се занимава Бог.” Че Бог най-после с кого ще се занимава?

Щом ти си недоволен, ти си изпратил своята мисъл пред Бога и той чувствува твоето роптание и казва: “Идете, вижте, защо роптае той. Какво не му достига още?” Вземете един генерал. Той не е доволен, да кажем, иска той на бойното поле да победи 50-60 хиляди души. Да се избият от неприятелската армия. Но и от неговата армия ще бъдат избити. Може ли да бъде той щастлив? Всичките тези измрели герои викат: “Генерале, ние отидохме и страдаме за благото на нашето отечество.” Майките трябва да ги родят тези войници пак наново. Знаете ли, колко работа трябва за това? Най-малко, трябват 25 години, за да се изправят резултатите от една война. Трябва да се поправи озлоблението от войната.

Не е лошо човек да воюва. Това е философски казано. Да воюваш с оръжието на ума си и на сърцето си. Преобрази една лоша мисъл на противника си в добра, тогаз ти си го сразил. И превърни едно негово лошо желание или постъпка в добра. Тогава ти си го сразил. Преобрази силите на ума му, сърцето и волята му. Мушкай, но на свят да мушкаш. Удряй на ума му, на сърцето му и на постъпките му и ги преобрази. Като го мушкаш да се преобразят ума му, сърцето му и постъпките му.

Нали сегашният свят е един филм. Сега правят филми. Разправят за такава една опера - “Хвърчащият холандец”. Защо е холандец, а не е ирландец? Нима само холандецът може да хвърка. Буквата Х е закон на противоречие. В хиперболата можеш да хвъркаш. А пък ирландецът не може да хвърка, понеже буквата И е закон на движение надолу. При сегашните условия, ирландецът не може да хвърка. Холандецът се намира при много големи мъчнотии. Онази държава, която е поставена при най-големите мъчнотии в Европа, то е Холандия. Като са нямали пътища, през де да минават, са се научили да хвъркат. От зор са се научили да хвъркат, като риби.

Всеки един народ в света можем да го вземем като емблема за поощрение. Англичанинът можем да го вземем за емблема за неговата честност, германецът за неговото трудолюбие, на германците не трябва да туриш много надзиратели. Стига на сто души един. Всеки си знае работата и я извършва. Американецът можем да го вземем за емблема на неговата практичност, българинът за неговата упоритост, гъркът за неговата еластичност, да го замаже, ако искаш някой да ти замаже стаята хубаво - гъркът. Аз ги вземам в хубавия смисъл, в умствено отношение да мажеш, това е една цяла наука. Да направиш камъните на бяла боя, от камъните да изкараш бяла боя и да замажеш, за това се иска ум.

Та казвам: Всички трябва да учите. Най-първо две неща са потребни. На една млада сестра давам един морал. Казах й: “Слушай, аз не мога да обичам хора, които не работят и които не се учат.”

Сега, ако искате да добиете моето уважение и любовта ми, работете и учете! После казвам: Не мога да обичам хора, които не мислят, които не чувстват и които не постъпват добре. Две неща се изискват: Работа и учене! Това е външната страна. А пък вътрешната страна са мислите, чувствата и постъпките. Ако мислите, мислете, което вие обичате; и ако чувствувате, чувствувайте, както вие искате. Туй е ваше право, но турете ума си на работа. То е ваше право. Турете и чувствата си на работа, това е ваше право. Турете и волята си на

работа. Това е ваше право. Човек, който не мисли губи своето право; човек, който не чувствува, губи своето право, човек, който не постъпва, губи своето право. И човек, който не работи и който не учи, той изгубва онзи, хубавия навик в живота. Работата и учението поддържат хубавия, красивия навик, който сме добили. А пък като турим на работа ума си, сърцето си и волята си да учат, ние се ползуваме от великите блага, които Бог ни е дал. Защото ние учениците на земята сме дошли да мислим добре, да чувствуваме добре и да постъпваме добре. Това е работа. Ще обработваш мислите си, чувствата си и постъпките. На онзи свят, като отидеш, да видиш добрите последствия. Не само на онзи свят, но и в този свят ще видиш.

Ако се научите да мислите, чувствате и постъпвате добре, целия ви живот ще се измени. Та на вас ви пожелавам това. Ако искате да имате щастие и Божието благословение, работете добре, учете добре, мислете добре, чувствувайте добре и постъпвайте добре.

Това е едно резюме на всичко онова, което съм казал. Като забравите другото, това да остане - Работа и учение! Мисли, чувства и постъпки добри. И Бог ще има всичкото благоразположение и ще благослови труда ни и ние ще успеем. И човек, който прави така, не може да няма успех.

Успехът е нещо колективно. Но мислете това: Радвайте се на успеха на всички, за да успеете и вие. И всички да се радват на вашия успех, за да успяват и те. Радвайте са когато Бог се слави. И ще се прославиш и ти. А ако ти се свие сърцето, когато Бог се слави, нищо няма да получиш.

Впрегнете, не, не впрегнете, но поканете ума си, сърцето си и волята си на любовна работа. Покани ума си на любовна работа да мисли; покани сърцето си на любовна работа да чувствува и покани и волята си на любовна работа да постъпва добре. Това е новото в света, което иде!

Това е новото, което Бог насажда сега в съзнанието на хората. Това е пътят, по който човечеството в бъдеще ще се повдига - и бащи, и майки, и синове, и дъщери, и слуги, и господари, и пр., във всички и в малки, и в големи, във всички този принцип ще проникне.

И ние ще дишаме чистия въздух, ще възприемаме чистата светлина, и Божествените звукове ще проникват в нашите души. И това, което вършим, ще бъде на своето място.

Отче наш.

Запомнете едно нещо: Нека бъдат Божиите стъпки благословени в нашите страдания и в нашите радости!

10 неделно утринно Слово, държано на 10 декември 1939 г. 5 ч.с., Изгрев

АЗ, ТИ, ТОЙ

Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.

Духът Божи.

Когато човек постъпва в училището, каква е неговата цел? На земята, когато човек постъпи в училището, иска за няколко години да свърши и да стане чиновник. Ще свърши 4 отделения, прогимназия, гимназия, университет и после, върху някоя специфична наука, и след това минава за учен човек. Но вие, както сте се хванали в училището на живота, то не се свършва. Някой свършва за 5 години, умира. Способен човек, дойде и за 5 години свършва. Друг даже и за една година свършва, други за десет години. А пък някои от вас сте на 45 години и не сте го свършили. Някои искате да живеете 70 години, 80 години и пр. До 120 години се позволява. Предметите на всяка година се различават и всеки ден не трябва да учите едно и също нещо.

Каква е целта на един цигулар, който свири на цигулка? Нашият брат Симеон, толкова години свири, какво е придобила цигулката му? Придобила е нещо, тя се е пооблагородила. След време, тя ще струва повече пари отколкото по-рано. Цигулката свири. И човекът е едно същество, чрез което Бог се проявява. Важното в живота е Бог да се проявява в него. Цигулката, ако седи така, не може да се облагороди. И като свири, въздухът, който минава през нея, тези трептения, постепенно облагородяват цигулката. Даже, ако взема цигулката на този брат, той ще заболее, той трябва да я пази. Тя е възлюбената му.

На един цигулар се е развалила цигулката му. И той отишъл при един италиански майстор да я поправи. Последният взел ножа, извадил дъските, разглобил цигулката и цигуларят припаднал. Като че този нож е минал през самия цигулар. Има нещо тясно свързано между него и цигулката.

Какъв е смисълът на живота? Както цигуларят трябва да свири на цигулката, така и чрез човека, Бог постоянно се проявява. И постоянно, като се проявява, ние придобиваме нещо.

И после песните не трябва да бъдат еднообразни. Не трябва една и съща песен да се свири постоянно. Не, разнообразни песни трябва да се пеят, от всичките родове. Трябва да има слънчеви песни, които носят живот, меркуриянски песни, които носят практичност в живота, венерини песни, любовни, с чувство. После земни, да дадат съдържание; после юпитеровски песни, да изразят благородното; лунни песни, с въображение, мечтание; после сатурнови песни, интелектуални. Сатурна не можеш да го лъжеш, той е критик. После имаш нептунови песни, уранови песни и още много други песни.

Сега, каква е една меркуриянска песен? Работите ти не вървят в света, понеже нямаш меркурянски песни. В любовта не ти върви, понеже нямаш венерини песни. На земята не ти върви, понеже нямаш земни песни. Основният тон на земята е Фа. Като не можеш да вземеш Фа, не ти върви. Или да кажем, че не разбираш песните на луната. Нали сте били млад. Вечерно време младите се разхождат, гледат луната и пеят тези песни. Някой ще каже: “Това са глупави работи.” Всяко неразбрано нещо е глупаво. Ако ти не си разбрал, защо си дошъл на земята, глупава работа е. Ако не знаеш, как да мислиш, глупава работа е. Ако не знаеш как да чувствуваш, глупава работа е. Ако не знаеш, как да постъпваш, глупава работа е. Ако не знаеш, как да седиш, глупава работа е. Ако не знаеш, как да си починеш, глупава работа е.

Хубаво, глупавите работи, трябва да станат умни. Не че в света има глупави работи. Всички неща, които Бог е създал, са добри. Но

ако ти не знаеш, как да употребиш онова, което Бог е създал, то става глупаво. Например, едно благо е човек да яде, но ако знаеш, как да ядеш. Но ако някой път ядеш много малко или много повече отколкото трябва, тогава и двете неща са вредни. Някои икономисват. Казват: “Да не ям много.” А пък други ядат много. Ще ядеш толкова, колкото трябва, че нищо да не остане в тебе. Всяко нещо да си отиде на своето място. И всички дисонанси произтичат от онова незнание.

Често вие се смущавате вътре в ума си. През вас минават някои мисли, които не са верни. Но те така се налагат на вас, та вие мислите, че те са верни. Например, представете си един човек, който е женен и мисли, че жена му ходи някъде. Налага му се тази мисъл, че тя ходи някъде. Че тя ходи, ходи. Че Господ и е позволил това - дал и е крака. Че гледа, гледа. Бог и е дал очи да гледа. Че слуша, слуша. Той казва, че има факти и си вади логически заключения. Той си мисли: “Тя е ходила, къде е ходила? Гледала е. Къде е гледала?” и пр.

Всеки човек е дошъл на земята, за да гледа нещо. Той не е дошъл да бъде сляп. И ако имаш една жена и тя ходи, ти се радвай, че тя ходи. Защото, ако не ходи, лошо е. Я да стане като някое кюпче и да и носиш дърва, и тя да казва: “Я дай това, дай онова.” Кое е по-хубаво. Да ходи или да седи като някое кюпче?

Та казвам: Първоначално религията, като наука, духовния живот, като наука, те си имат вътрешен смисъл, който трябва да се изучава. И никой път човек не трябва да спира върху известни положения. Има много примери, създадени в света, но един пример, ако не се разбира, той няма смисъл. Например, ти казваш, всеки един от вас казва: “Обичам Господа.” Но в тебе се застъпва една мисъл, на която ти не си господар, ти не можеш да я облагородиш.

Харесваше ми се един лекар в Пловдив. Няма да му казвам името. Той замина за онзи свят. Харесваше ми неговото стоическо търпение. Той имаше няколко деца. Беше свършил в Америка. Чете една книга и децата му се качили отгоре му - едно на рамото, друго на врата, трето му тегли ушите. Теглят му мустаците, брадата, а пък

той чете философски. Като Сократа. Той казваше: “Ще се научите, но като мен трябва да станете.” Той може да стане, да плесне по една плесница на това, на онова дете, да се разфучи из къщи, но той ги погледа и си седи. Аз му чета мисълта. Той си казваше: “Хак ти е. Ти, ако не искаше тези деца да ти се качат на гърба ти, не трябваше да се жениш. Но ти имаше идеята да се жениш, сега носи тези деца на гърба си да ти теглят ушите.” Тези деца, като му барат ушите, искат да кажат: “Като твоите уши искаме да имаме”. Като барат носа му казват: “Като твоя нос искаме да имаме.” Като се качват на гърба му, казват: “Да имаме като твоя гръб.” Аз му казах после: “Много добри деца имаш.” Той казва: “Много са добри, но трябва да ги търпя.” Не им се сърди. Казваше: “Каквито са палави, аз бях едно време палав. Та моето си е дошло при мене.”

Казах му: “Какво възпитание им даваш?” - “Аз сега им давам свободно възпитание. Нека да се качват на гърба ми. Като си замина, няма да се качват на гърба ми. И ще кажат: Де е татко, пак да му се качим на гърба!”а

Та казвам: В този човек имаше една хубава черта, едно разбиране. Той казваше: “Тези деца са за мене, както за Сократа жена му. Сократ имаше една жена, която го възпитаваше, а пък тези деца мен възпитават. Уча се да се концентрирам. Те се качват на гърба ми, дърпат косите ми.” А пък той не иска да знае нищо и си чете. Като че някои мухи са кацнали.

Дойде една лоша мисъл в тебе. То е едно дете. Качва се на гърба ти. Ти казваш: “Тази лоша мисъл откъде дойде.” Какво трябва да прави човек с една лоша мисъл? Вие искате да изпъдите една лоша мисъл. По никой начин ти не можеш да изпъдиш една лоша мисъл, или едно лошо желание. Това е невъзможно, защото и лошото и доброто имат еднакъв произход. Те произхождат от един и същ извор. Две ризи, които са тъкани от една и съща жена и шити от една и съща жена, едната от тях, която е носена, става оцапана, а пък другата, която не е носена, остава чиста. Коя е причината? Едната е

употребявана. И едната, и другата имат същото качество. Само че, едната като е носена е оцапана. Това, което е оцапано, наричаме зло, а пък това, което не е оцапано, наричаме добро. Това е само за изяснение. Следователно, какво се изисква за една лоша мисъл? Ще я извадиш и ще я туриш в коритото и ще я изпереш. И това, лошото, излиза от ризата и ризата стане пак чиста. Да ви приведа един пример. Допуснете, че имате един ученик. Пита го неговият учител, неговият професор и му туря единица. Този въпрос, за ученика, е свързан с икономически условия. Ако той получава все единици, няма да може да свърши училището. И тогава парите, които харчи, ще отидат напразно. И тогава ученика се опълчва срещу учителя. Къде е лошавината? Лошавината е единицата, тя седи в ума на ученика. Учителя чувствува, че този ученик е неразположен. Какво се иска? Като тури на тази черта половин кръгче и това лошото разположение на ученика се сменя. Единицата става шест. С всички ваши погрешки така да се направи, да се направи шест. Но учителят седи и казва: “Не е справедливо.” Значи справедливо е да се тури единица, а не е справедливо да се тури една крива линия. Като напише единицата, с това учителят ще покаже ли, че ученикът не е даровит? Единицата показва ли, че ученикът не е даровит? Ни най-малко не показва. Учителите се лъжат като казват, че единицата показвала, какво ученикът е неспособен. И като тури шесторката, пак не показва. Те са относителни неща. Ти на способния ученик и хиляди единици да му туриш, той е способен. А пък на неспособния, хиляди шесторки да туриш, пак е неспособен. Учителят трябва да бъде справедлив. Понякога вие какво слагате? Някой път вие си туряте единица. А пък някой път си туряте шесторка. И когато си турите единица, вие мислите, че сте неспособни. А когато си турите шесторка, мислите си, че сте способни. Като си турите единица, това показва, че сте вложили единица енергия. Например, някой дойде при мене и работи десет часа. По 10 лв, на час правят сто лева. Ако работи един час, давам му 10 лева. Да допуснем, че турям по един лев

- единица. Ако работи два часа, получава два лева - двойка, две единици. Ако работи три часа, получава три лева и т.н. до 10 лева. Това показва сега енергията, която сме употребили в дадения случай. Учителят е констатирал колко време е работил ученика, а пък това е важното. Следователно, ученикът трябва да каже: Работих малко и малко ми дават. Много работих и много ми дават. Несправедливостта на ученика седи в това, че като работи малко, много да му се плати. Несправедлив щеше да бъде учителя, ако ученика работи 10 часа и да му тури единица.

Сега, навеждам тези примери за нещо дълбоко. Вие имате един ум и трябва да имате един начин за разбиране на вашия ум. Вие имате едно сърце и трябва да го разработите. Вие имате една воля и трябва да я разработите.

Защото, след като влезете в невидимия свят, дето хората са поучени, отколкото на земята, няма да ви дадат задачи, които имате на земята, а други задачи. А и възвишените същества, които слизат на земята, почват да разрешават земни задачи. Всички земни задачи, вие разрешили ли сте? Не. Например, вечерно време, като се легне, как трябва да се спи? Някои си сгънат колената, някои сгъват ръцете. А пък правилното е, че ще простреш прави ръцете и краката си - няма да ги сгъваш. Щом сгъваш краката си, имаш противоречие, сгъваш добродетелите си. А пък щом сгъваш ръцете си, имаш противоречие в правдата. А пък щом си изкривяваш врата, дишането ти няма да бъде правилно.

Някой път направите опит, една цяла седмица да спите без да сгънете ръцете и краката. И както сте си легнали, така да станете, без да се обърнете. Не се изисква цяла година да правите този опит, но поне няколко дни. Вие ще направите едно възражение, ще кажете: “Както ми дойде.” “Както ми дойде” - това е един неорганизиран свят. Най-първо, ако искаш да научиш истината и доброто, трябва да турите главата си към северния полюс, а пък краката към южния полюс. Иначе не можеш да научиш истината и доброто. Ако искаш да

разбереш, какво нещо е правдата, трябва да обърнеш главата си към изток, а краката си към запад. Някои от вас спите към изток, а пък някои от вас, главите им са обърнати към запад. Изобщо в България всички, които са заминали на онзи свят са с главите към запад и с очи към изток. Турят им главите на запад, за да дойдат пак на земята. Сега тези работи не са много съществени. Западът, това подразбира един неорганизиран свят, изток е един свят, който сега се организира. Север е светът на свободата, а пък юг е свят на доброто. Ти не можеш да опиташ благата на земята, ако не разбираш закона на доброто. Ти не можеш да опиташ свободата, ако не разбираш законите на справедливостта. Защото, за да бъдеш справедлив, ти трябва да изучаваш Божията справедливост.

Сега има война между Русия и Финландия, има война между англичани и французи с германци. Мислите ли, че това е произволно? Мислите ли, че Господ, който е създал света, Той ще остави в Неговото Царство да има анархия? Не. Това е един опит на хората във войната. Хората се учат във войната на отричане и самоотричане. Понеже тези хора не са искали доброволно да се пожертвуват, сега Божия закон ги кара насила да се пожертвуват. Житното зърно ще го питат ли, когато го изкарат от хамбара? Българинът ще го хвърли на нивата и ще тегли отгоре му валяк. И ще го покрие. Зърното може даکряка колкото иска. Земеделецът му казва: “Моето желание да бъдеш на нивата. И като дойде идущата година, искам да видя, че си работил за мене. И ще дойда и ще те отрежа отдолу.” Сега вие имате едно понятие, искате да имате Божието благоволение в света. Ти казваш: “Имаме право.” Помнете едно нещо. Право има само онзи човек, който върши волята Божия, който търси царството Божие и който освещава името Божие. Другояче не можеш да имаш никакво право в света.

И тогаз да ви дам едно правило, какво трябва да правите сега. Някой път вие се молите. Ти казваш: Аз! Ти казваш: Аз съм.

Аз съм, който върша волята Божия.

Ти си, Който въвеждаш в Царството Божие. А пък

Той е, Който освещава името Божие.

Аз съм, Господи, който върша Твоята воля. Ти си, Господи, Който въвеждаш Твоето царство в света. А пък той, Духът му е, Който освещава името Божие. Сега, какво е приложението. Вие казвате: "АЗ". "Азът" седи в това, да вършиш волята Божия, да постигнеш нещо. Ти искаш да бъдеш учен човек. Имаш право. Но ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не вършиш волята Божия. Единственото същество, Което е учено в света, Което знае всичко е Бог. А пък ние сме само проявление на тази ученост. И ако вършим Божията воля, знанието на Бога ще се предаде на нас. И ние ще участваме в тази Мъдрост, която Той има в себе си. И ще ни я даде. В това отношение не трябва да имаме повърхностни понятия. Ти казваш: "Понеже сме дошли на земята, имаме право на всичко." Имаш право на всичко, но трябва да учиш, а пък учение без воля не може да бъде. Ти, ако роптаеш, това не е учение. Ропотът в света е безволие, е своеволие.

Като изучавате еврейския народ, ще видите, че евреите 40 години роптаеха в пустинята и какво добиха? Всичкото това поколение, което излезе от Египет, трябваше да се унищожи и да излезе едно поколение на послушание. Всички трябваше да измрат. От ония, които излязоха от Египет, нито един не влезе в Палестина. И Мойсей не влезе там. Само Исус Навин влезе в обетованата земя.

И с вашите мисли е така. И с вашите желания и постъпки. Ако роптаеш, нито едно от тях няма да влезе в Царството Божие. И ако вашата мисъл не влезе, кое ще влезе тогаз? И как ще влезете?

Трябваше да дойде едно ново поколение. Новородените да станат герои. Понеже евреите, като стояха 400 г. в Египет, бяха станали страхливи като зайците. И имаше причини. Знаете ли на какви изпитания бяха изложени? И Мойсей ги научи в пустинята да бъдат смели и решителни. Там водеха един строг живот.

И вие минавате през пустинята сега. Вие не сте в ханаанската земя. Защо са тези страдания, казвате вие. Вие сте излезли от Египет.

Там 400 години сте робували и сега излезнахте, и сте в пустинята. И наближавате към реката Йордан. Там има неприятели, които са наследници на Ханаанската земя. Трябва да воювате. Как ще придобием своята свобода? Казвате Бог ще оправи. Бог казва: "Трябва да се биете тук. Трябва да завладеете тази Ханаанска земя." Ако ти не знаеш как да мислиш, чувствуваш и постъпваш, ти не можеш да вършиш волята Божия и ти нищо не можеш да направиш.

Вземете един човек, който е облечен с власт, един началник, или един министър. Ако един началник иде при един банкер и му каже: "Трябва да дадете 10 хиляди лева," веднага той ще ги даде. Но ако ти отидеш, банкерът ще каже: "Нямам." Но ако отиде началникът, банкерът веднага ще намери 10 хиляди лева.

Ние постоянно изпитваме тези несгоди в живота. Ти си скържав, но като дойде една болест, че си на умиране, дойде началникът. лекарят е началникът. Той казва: "Има едно лекарство, но 15 хиляди лева трябва да платиш." Ти ги изваждаш и даваш. Дойде втори път и казва: "20 хиляди лева", даваш ги. -"30 хиляди лева", даваш ги. И всичко човек дава, само животът му да остане. Лекарят има право да вземе 20 хиляди лева или 10 хиляди лева и пр., стига да помогне. Но често лекарят вземе 10 хиляди лева или 20 хиляди лева и става, както в следващия пример. Един руски посланик, във време на царска Русия, заболял от апандисит. Направили му операция, взели му 60 хиляди лева и пак го умориха.

Та казвам, ние ще турим сега правилото: Не трябва да правим такива опити. Всеки един опит трябва да бъде сполучлив. Аз съжалявам само за едно нещо за вас, че вие се блъскате някой път. Аз ви гледам и знаете ли на какво приличате? Има едно нещо, което не харесвам във вас. Или ще се изправите, или ще ви изправя. Вие приличате на пясъчни зрънца, турени в едно шише, че като го обърнеш, менят си местата. Един организиран свят не прилича на пясъка. Че какъв ще бъде живота ви тогаз? Както на брата, който искаше да живее 120 години, а пък замина на 70 години.

Защо ще отивате в другия свят сега, когато от невидимия свят слизат да помагат, а пък вие отивате за охолност горе. Сега не е време за онзи свят. Сега е време за този свят. Онзи свят е уреден, а пък този свят има нужда от работници сега.

Слушам някои да казват: “Мене ми дотегна вече, не се живее вече между тези хора.” Че ти не си работил още за Господа.

И казва се в Писанието: “Елате да наследите Царството вие, които сте работили”. Всички трябва да работят. Аз турям работата в най-високият смисъл. Не може да дойде благословение без да работите за Господа. Защо трябва да работите? Защото Бог е работил заради вас. Бог е работил за вашият ум, сърце, за създаването на вашето тяло. И срамота е от наша страна, ако ние не му се отблагодарим за всичко, което Той е направил, за хилядите благословения, които Той ни е дал през миналите векове. И сега трябва да му се отблагодарим за доброто, което ни е дал. Да имаме признателност.

Сега аз казвам, или ще се изправите, или ще ви изправя. Какво подразбирате вие под това? Вие когато оперете дрехите, какво ги правите? Те са набръчкани, защото не са гладени. Вземате една желязна ютия и ги гладите. Казват: “Трябва да се изправят.” И ги гладите. Някой път, като ги гладят, ги поизгоряват. Но гледам вече са придобили тази опитност. И изгладената риза е по-хубава.

Някой път само светиите нямат право да гладят с ютия. Грешните могат да турят ютия. Стига светия да ти опере дрехите и това е достатъчно за тебе. А пък онзи, който не е светия, той трябва да тури ютия отгоре и той с това предава нещо на дрехата.

Та казвам: Чрез кого ще се предадат Божествените мисли? Всяка една мисъл, Божествена мисъл, трябва да мине през някой ум. Всяка Божествена, любовна мисъл трябва да мине през човешкото сърце. Всяко Божие благословение, трябва да мине през човешката воля. Ние сме носители на Божествените блага. От нас зависи, как да предаваме благата, които Бог изпраща на земята. И едновременно ние сме работници за себе си и работници за ближните.

Та най-първо трябва да обичаме Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила, за да можем да възприемем правилно благата, които Бог ни дава. Като не обичаме Бога, тези блага не могат да минат през нас. И после, трябва да обичаме ближните си. Законът е такъв. За да можем да предаваме това благо, което сме приели, трябва да имаме любов към ближните си.

Вие като ученици казвате: "Повярвахме." Не е въпрос за вярване. Сега е дошло време да обичате Бога с ума си, със сърцето си, душата си и силата си, за да може да приемете правилно Божиите блага. И трябва да обичате ближните си. И ближният трябва да ви обича, за да могат тези блага да се повърнат към вас. Трябва да се образува един кръг от Бога към вас, после от вас към ближния, от ближния към вас и да се повърне към Бога. Всяка една Божествена мисъл, чувство и постъпка ще мине по един кръг, ще мине през нас и ще отиде в света. И после ще се повърне пак към Бога, за да види Той, как ние сме извършили волята Божия.

Та като отидете в онзи свят, ще имате пред вас картината, как сте работили за Господа. Няма да има скрито покрито. Да допуснем сега, че във вас има едно неразположение. Някой път човек има една омраза. Омразата е една възможност. Тази омраза ти ще я свържеш с любовта. Ти не можеш да туриш омразата в действие, да извършиш едно добро с нея, ако не я облечеш с дрехата на любовта. Ако свържеш омразата с любовта, тази омраза ще се превърне в любов. И тази омраза ще почне да действува и да работи за тебе.

Сега ви казвам: Може да се сърдите комуто и да е, но когато се сърдите, да има справедливост, да има за какво да се сърдите. Като се сърдиш някому, кажи му, как седи истината. Кажи му, как трябва да живее той.

Аз ви говоря за подмладяването. Вие не може да приложите закона за подмладяването, ако не обичате Бога с ума си, със сърцето си, душата си и силата си. Ако обичате Бога с ума си, ще обновите мисълта си, ще я подмладите. Ако обичате Бога със сърцето си, тази

любов ще обнови вашите желания. Любовта обновява. Тя е магическата сила. Ако вие не обичате Господа с душата си, онова възвишеното във вас не може да се облагороди. И ако вие не обичате Бога със силата си, вие не можете да приложите нещата, постъпките ви не могат да се облагородят.

Следователно, един човек, който с любовта си е облагородил своите мисли, своето сърце, своята воля и своите постъпки, този човек е влязъл в света на подмладяването. Тези неща трябва да ги знаете.

Един ден може да дойдете до едно състояние, когато краката ви и гръбнака ви не държат и почнете да мислите да заминете на другия свят. И знаете ли, колко мъчно е да се отива на другия свят? Знаете ли, колко е мъчно сега да отидете в Америка през океана? Мислите ли, че пътя е сигурен? Като някои мухи капят параходите от 4-5-6 хиляди тона и никой не обръща внимание. И ако тръгнете за онзи свят, целия път на живота е миниран. Има все мини. За да заминете на другия свят, трябва да дойдат най-малко три ангела. Един ангел ще ви носи на ръцете си и двама ще ви ескортират. Други ще ви нападат и тези двамата ще ви бранят. Ще има много неприятели, които ще ви атакуват от всяка страна. И благодарение на тези ангели ще минете през тази опасна зона, за да влезете в другия свят. И по някой път вие сте неразположени, защото ви атакуват лоши духове. И като няма кой да помага, загазите и хванат ви роби, затварят ви и вие стоите там с години. И казваш: "Аз не вярвам." В какво ще вярваш? Не че не вярваш, вярваш, но вярваш в злото. Едно време вярваше в добрите мисли, а сега вярваш в лошите. Едно време вярваше в добрите желания, а сега вярваш в лошите желания. Едно време вярваше в добрите постъпки, а сега вярваш в лошите постъпки. Ти казваш: "Не вярвам." Не. Обърнал си вярата на опаки.

Та казвам: Сега е време, тази година е година да свържете ума си така, както трябва с любовта, да свържете сърцето си с любовта, да свържете душата си с любовта и да свържете силата си с любовта. Това е богатството. Вие мислите, че жертвувате. Трябва да се

пожертвува всичко, за да се придобие нещо. Малкото трябва да пожертвуваш, за да придобиеш голямото. Как ще станете наследници на небето и земята? Казано е: "Кротките ще наследят земята." Само тези, които са свързали с любовта ума си, сърцето си, душата си и силата си, ще наследят земята. На тях ще се даде за наследство земята. А после, ще им се даде и друго наследие, по-голямо. За да бъде човек кротък, той трябва да е станал господар на ума си. За да стане наследник на земята, трябва да стане господар на сърцето си, господар в любовен смисъл. За да стане наследник на земята, човек трябва да служи на душата си. На ума си трябва да бъде господар, а пък като дойде до душата си, трябва да и стане слуга. Също и на силата си.

Та едновременно господари в любовта, на ума си и сърцето и слуги на душата си и духа си. И тогаз Бог ще действува във вашия ум, сърце, душа и сила. И тогава няма да има неща невъзможни. Ще бъдете както Христос казва: "Аз и Отец Ми едно Сме". Христос казва още: "Ако думите ми пребъдат във вас и вие пребъдвате в мене, каквото искате ще ви бъде". Той казва още: "Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас".

Сега вие имате любов, но вашата любов е частична. Аз бих желал някой от вас, който има пълната любов на ума, сърцето, душата и силата, да дойде при мене. Защото аз искам да срещна един човек. Все го търся и не мога да го намеря. Ще ми бъде много приятно. По този начин, ако дойдете, аз искам да дойдете.

Вие идвате при мене въоръжени. Нарязал се той. Всъщност, той никак не е въоръжен. Аз казвам: С такова оръжие не искам да идвате при мене. Ти се въоръжиш с любовта в ума си и тогава ще капитулирам пред тебе. Но ако идваш без любов, ще те набия на общо основание. Но ако идваш с любов в сърцето си ще капитулирам на общо основание. Ако идваш с любов в душата си, ще капитулирам, но инак, ще те бия на общо основание.

И на вас давам същото право: Който идва при вас без любов - бой. Който идва с любов, капитулирайте пред него. Това е правилото. С любов, като идва някой, там е Бог. Ще кажеш: "Да бъде волята Божия." Като не идваш с любов, никой не те е пратил. Ти си лъжец тогаз. Тази идея трябва да остане в ума ви. Любовните мисли, любовта, трябва да управлява вашите мисли и чувства. Любовта трябва да служи на вашата душа и на вашата сила. Апостол Павел казва: "Умолявам ви." На хора без любов не се моля. Като дойде до любовта, ще ви се моля. Но ако идете без любов, вие ще ми се молите. Да се разберем. Да се говори на един език, разбран. Никакви тълкувания и възражения. Аз не ги приемам, не ги търпя. Всеки един, който опорочава името Божие, той е нетърпим. И всеки един, който опорочава волята Божия е нетърпим. Не трябва да търпим нещо, което опорочава идването на Царството Божие. Трябва да дойде Царството Божие и неговата правда. Трябва да се изпълни волята Божия и трябва да се освети името Божие. Това е възкресението. Като стане това, вие ще възкръснете, ще оживеете. Няма да има смърт. Човек, който върши волята Божия, който търси Царството Божие и осветява името Божие, той не умира. Човек, който не изпълнява волята Божия, нито търси Царството Божие и Неговата правда и който не осветява името Божие, умира. Ако искате живота, той е в изпълнение волята на Бога.

И това е привилегия. Няма по-голяма привилегия от това да служиш на Бога и да изпълняваш волята Божия. Ако изпълняваш волята Божия и Бог ще изпълни твоята воля. Ако осветяваш името Божие и Бог ще освети твоето име. Ако пък не осветяваш името Божие и ти ще останеш без осветяване. Та ще оставите тези заблуждения, които има вътре във вас. Тайни заблуждения имате.

Сега, аз ни най-малко не искам да ви виждам хилави, болни, кашличави. Ни най-малко не искам да ви виждам сиромаси и недоволни. На човека не му е приятна сиромашията. Бих желал да сте сиромаси в едно отношение. Обичам една сиромашия, да бъдете

сиромаси в престъпления. И искам да бъдете богати с добродетели. Богати в мисъл, в сърце, в душа и сила. А искам да бъдете сиромаси. Да не споменавам обратното - в какъв смисъл да бъдете сиромаси. Казано е: “Блажени сиромасите”. Този стих се разбира в следващия смисъл. Блажени ония, които нямат никакви престъпления. Блажени сиромасите, които нямат богатството на греха. Това разбирам в този смисъл. Да сте богати с грехове, това е най-голямото нещастие, което може да има в света. И тези грехове хиляди години ще ги горят в ада. В ада ще гориш. Горенето не е нищо друго, освен да се превърнат тези грехове в нещо. Хиляди години ще гориш, докато ти изкопчат твоето богатство, да го вземат.

В турско време, когато са идвали турците при някой българин, богаташ, вземали са веригите от огнището нагорещени и са ги турили на врата на чорбаджията. И последният веднага изваждал гърнето с парите. Той давал всичко, когато дойдела веригата на врата.

Та казвам: Не ни трябва богатство, за да не дойде тази верига на врата. И като дойдат тези бирници, ние ще ги пратим в банката. Ще им дадем разписка, ще им кажем: Всичкото наше богатство е вложено в банките. Ние нямаме нищо.

Но да се повърнем към съществената мисъл. Мнозина сте свикнали с миналото. Някой път ви се вижда много трудно да изпълните волята Божия. Четете Стария завет. Гледайте евреите. Много упорит народ са били те. И Господ им праща един от пророците, и им казва: “Кажи им, или приемат, или не приемат. Те са дом отстъпнически. Но ти сине человечески, да не бъдеш един от тях. Ако и всички да отстъпят, ти да не бъдеш като един от тях. И да не се плашат от лицето ми.”

Вие да не се плашите от лошия живот. Ще дойде лошият живот някога. Дойде ви някое лошо желание. Вие се изпоплашите. Всички лоши мисли и желания трябва да ги превърнете. Това са неща, които трябва да се разберат. Това е работата, която трябва да се извърши. Човек трябва да насади в своето тяло, ум, сърце и душа всички

семенца, които Бог е вложил в него и като влезе в невидимия свят, да занесе благата, които Бог му е дал. Сега помислете, какво сте направили - нещо, което може да отиде с вас. Не че не сте направили, много работи сте направили.

И когато Христос видя онази вдовица, която тури само една лепта и онзи богатият, който тури голяма сума, каза: “Тази е турила всичко, каквото е имала, а пък онези са дали от преизобилието си.”

Та казвам и на вас, прочетете от книгата: “Пътят на ученика”, беседата, която почва от 121 стр. “Братя в единомислие”. Не исках да ви говоря сега, а исках да ви чета от тази книга. Прочетете тая беседа през свободното време. Но казаха ми: “Ти им говори, а пък те нека четат.” Ако вие не я прочетете, тогава аз ще я прочета. Сега аз говоря и вие ще четете. А пък ако не го четете, вие ще им говорите, пък аз ще го чета.

Аз ви говоря това, което е за нашето добро сега. Едно гениално разбиране го наричам това. Една връзка на вашия ум с любовта, с вашето сърце. Когото обичате да го обичате така, както себе си. Но най-първо ще обикнете Господа с ума си, със сърцето си, с душата си. И тогава всички хора ще ги обичате като себе си. Това е правият път. Ако така постъпвате ще ми благодарите, че съм ви дал един добър съвет. А пък ако не постъпите така, не искам после да ми се сърдите, че не съм ви говорил. Аз съм ви казал най-хубавите работи, които съм ги употребявал. Аз ги употребявам и сега.

Казват: “Кой си ти?” - Аз съм човекът, който върша волята Божия. Ти кой си? - Ти си Онзи, Който въвежда в царството Божие и в Неговата правда. - Кой е той? - Той е Онзи, Който освещава името Божие.

Ако някой ме попита, ти кой си, ще му кажа:

Аз съм онзи, който върши волята Божия.

Ти си, който въвеждаш в Царството Божие.

Той е, който освещава името Божие.

Така че, нашата воля е, която ще извърши волята Божия. Кой ще въвежда в Царството Божие? Това е нашата душа. А пък кой ще е онзи, който ще освещава името Божие? - Това е нашият ум. С мисълта си именно трябва да осветим името Божие. Защото сърцето може да бъде чисто, само когато умът е чист и волята силна.

Та казвам: Тези тримата вътре в нас ще ги турим в едно. Тогава аз изпълнявам волята Божия, душата въвежда в Царството Божие и Духът освещава името Божие. Всички трябва да бъдем много внимателни, да не огорчим Духът по никой начин, защото с това се опетнява светостта на Божието име.

Ние ще изпълним волята Божия, нашата душа ще въвежда Царството Божие в нас и Неговата правда. А пък Духът ми ще освещава името Божие. И тогава ние ще бъдем добрите работници, които Царството Божие очаква в света. Всички, които така мислят, трябва да дойдат и да работят за идването на Царството Божие. То иде, но трябват работници. Пролетта ще дойде, но трябват работници. Семена трябва да се сеят. И в хубавите условия, които идат сега, всички трябва да бъдете въоръжени с това, което ви казвам, за да може да привлечете благата, които Бог е дал, за да бъдете свободни, здрави, весели, да се подмладите. И в онзи свят като отидете, другояче е там. Този брат казва така: "Аз уредих всичко за своите". Но не за своите ближни. И вие, като уредите вашите работи, уредете и работите на своите ближни. Казано е: "Търсете първом Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи." Няма да останете лишени от никакво благо. Ако работите за Бога, ще имате стократно повече, отколкото ако работите за себе си. Затова, ще работите за Бога, за да имате стократно повече отколкото, ако работите за себе си. Който работи за себе си, ще получи еднократно, а който работи за Бога, ще получи стократно.

Отче наш.

Аз и вие трябва да извършим волята Божия! Естествено, каквото вършите вие и аз ще го върша и каквото аз върша и вие ща го вършите.

11-то неделно утринно Слово, държано на 17 декември 1939 г. 5 ч.с., Изгрев

ДАРОМ

Отче наш.
Махар Бену Аба.

Вие сте чели Евангелието. Някой път зависи, как слуша човек, или какво е състоянието му. Когато четеш някоя книга, някой път ти е приятна книгата, а някой път ти е неприятна. Ако четеш Евангелието, когато те боли корема, ще разбереш едно нещо; ако четеш Евангелието, когато те боли глава, ще разбереш друго нещо. Ако четеш Евангелието, когато нямаш пари, пак ще разбереш друго. Когато те гонят неприятели и четеш Евангелието, пак ще разбереш другояче. Казваш: "Разбрах Евангелието." За да го разбереш, трябва да минеш през много работи. Най-хубавото Евангелие, това е животът, който ние постоянно четем и разно го разбираме. Животът е най-голямото Евангелие.

Ще чета 12 глава от Евангелието на Матея. "По онова време" това е 12 глава. Числото 12 играе важна роля. Има 12 зодии или 12 извора в света, от които изтичат 12 хубави работи. Те са изворите на живота (1 ст.). Хората бяха гладни не бяха яли. Късаха класове без позволение (2-8 ст.). Той им е налял масло в огъня. Като срещнеш един съботянин сега, като ходи, ходи навсякъде, все ще те пипне за съботата. Ако изпълняваш съботата, човек си, казва той. Ако не я изпълняваш, не си човек. Ако те срещне един баптист, ще засегне въпросът: Кръстен ли си или не? Ако си кръстен, добре, а ако не си кръстен тогава друго (9-10 стих). Позволено ли е да се яде в събота? В събота, всички ядяха и сутрин, и на обяд, и вечер. А пък сега питат, позволено ли е да се цери в събота (11-13 ст.). Едно малко негодувание се явява (34 ст. до края на главата).

"Всичко в живота е постижимо".

Сега, ако ви попитат, защо се събрахте? Какво очаквате? Какво бихте отговорили? Ако попитат публиката, която е събрана в някой театър, или певчески салон: “защо сте дошли”, тя ще отговори: “За да те чуем, като пееш.” Той ще ги попита: “Учите ви отворени ли са? Да няма някой от вас глух? Та да пея напразно?” Или някой художник, който дава изложба, може да попита публиката: “Защо дойдохте?” Тя ще отговори: “Дойдохме да гледаме картините ви.” И той има право да пита: “Да няма някой от вас сляп да не довижда.” За художника, за неговите картини, човек трябва да има око, за да вижда и разбира. Иначе, ако не разбира, той само ще погледне картината и ще каже: “Хубава картина.”

А пък аз искам сега от вас, които ме слушате, ушите ви да бъдат отворени, очите ви да бъдат отворени, устата ви да бъдат отворени, носът ви да бъде отворен, краката ви, ръцете ви да нямат никакви дефекти. Така Бог изисква нещата. Можете да кажете: “Ние сме слаби хора.” Какво разбирате под думите слаб човек? Че някой път, за да постигнеш нещо в света, ти трябва да бъдеш слаб. И ако не си слаб, ти нищо не можеш да постигнеш. Ти ако искаш да слезеш на земята от слънцето, трябва да слезеш като един слънчев лъч. Няма да слезеш с един човешки автомобил. Че един слънчев лъч ще завземе най-скромната каруца, която има в природата и с нея ще слезе. С най-малко разходи трябва да слезеш от слънцето.

В живота има неща, които са непоносими. Има една светлина, която ослепява хората. Ако ви проектират един прожектор от 500 милиона свещи, ви знаете ли, че ще ослепеете при тази светлина. Но някой път ние искаме крайни работи, искаме да бъдем богати. Че богатството е на степени. Някой път избягвате сиромашията. Когато говорите за сиромашията, това е вашето разбиране за сиромашията.

Богатството и сиромашията са две красиви моми. Едната, богатата се облякла с джунджурии, цял бит-пазар отгоре и, а пък тази сиромашията, е облечена много скромно, но прилично, тъй че, като я видиш, тя ще изпъква - очите и, лицето й, умът и. А пък дрехите и,

като ги продадеш, едвам ще вземеш хиляда лева. А пък на богатата, като и продадеш дрехите, струват много. Тя има скъпоценни камъни, гердани и пр., милиони ще вземеш. По това се различават. Но ако питаш богата мома, тя е много глупава. Плещи не на място. Тя говори ти, откъде си дошъл? Образование имаш ли? Пари имаш ли? Къща имаш ли? Ами корона на главата, имаш ли? Обуща от камилска кожа имаш ли? Скиптър имаш ли? Когато кажеш нещо, става ли? Това е богатата.

Сега, понеже всички искате да станете богати, понеже не сте богати, а сте сиромаси, казвам ви: Какви ще бъдете като станете богати? За сиромашията няма да ви говоря, понеже вие я знаете. Най-голямото недоволство в света произлиза все от богатите хора. Богатият е недоволен, че в яденето не е турено достатъчно чер пипер или червен пипер, или че не е турено достатъчно масло. Той казва: "Как така да не е турено масло в яденето?" Колко масло трябва да се тури в яденето? Вие, като богати, колко масло ще турите? С лъжицата ще вземеш и ще го туриш, без да го теглиш.

Сега, в дадения случай, аз ви говоря като един художник. Искате да знаете, какво нещо е художеството. Един художник има около стотина бои, 10, 15, 20 четки. Облякъл е една дреха, взема една четка и цапа. И като нацапа платното, вие казвате: "Колко е красиво." И в какво седи красотата сега? И след като е нацапал тази картина, той я излага и казва, че тя струва 50 хиляди лева, нацапаната картина. Вие казвате: "Той цапа. Но 50 хиляди лева взема. И вие вземате и цапате, но нито един лев не ви дават за нацапването. Тогава в какво седи изкуството на нацапването? Художеството не седи в боите и четките.

Сега мисълта ми е малко отвлечена. Но ще ви приведа друг един пример. Някой вземе перо и ще го натопи в мастилницата, ще го извади и ще пише по книгите. Ако тури черното мастило по дрехите, ще направят въпрос. Но този човек взeме и пише с черното мастило по книгите на редове. Върти си ръцете, прави криволи и пр. и той е художник. И като нацапа тази книга, вие я четете и като мед ще ви

падне на сърцето. Че откъде го намериха този мед вътре? Откъде излезе този мед? Онзи, който е писал писмото, той е вложил нещо. Това черното мастило е опаковка, а пък той е вложил нещо от себе си.

Та когато ние погледнем на природата, външните форми, ще видим, че в тези форми е вложено известно съдържание. Бог е вложил нещо във всеки плод, във всеки слънчев лъч, във всеки лист, във всичките хора, в техните облази, в техните движения, в техните ръце. И следователно, ако ти разбираш това, което Бог е вложил, ти разбираш Бога. Бог е вложил нещо във всички форми. И в природата той ни говори. Като срещнеш един човек, ти ще прочетеш нещо в него. Този човек е една отворена книга за тебе. И ако прочетеш, ти ще разбереш, какво Господ ти говори.

Ти срещаш един красив човек и тебе ти стане мъчно, че ти не си красив. Ти не си разбрал добре. Господ ти казва: "Красотата, която съм вложил в твоята душа, да я проявиш както този човек." Срещаш един учен човек и тебе ти стане мъчно и казваш: "Как да не съм учен?" Господ ти казва: "Знанието, което съм вложил в твоя ум, да го проявиш. Аз те пратих на земята да станеш учен." Този учен човек е една книга. Срещнеш един музикант, който свири хубаво. Господ ти казва: "Искам да бъдеш добър музикант, да свириш добре." Свиренето е външната страна. Да свириш, това значи как да употребяваш краката си. Като се движиш, стъпките ти да бъдат музикални. Някой път стъпките на човека не са музикални. Човек може да съчини песен със стъпките си. Аз мога да съчиня със стъпките си, като вървя, цяла песен, например Махар Бену. Като се движа, може да чуете Махар Бену. Ако имате ухо, вие може да чуете тази песен като вървя. Светът е една песен. Вие казвате: "Как може да бъде това?" Нали като се върти плочата, ти чуваш, че плочата говори.

Има определени интервали. Един човек като излезе от къщи, ако този човек вземе големи интервали, той където отива няма да сполучи. И ако някой човек излезе от къщи и се почеше по главата и той няма да сполучи. За да постигнеш някои работи, как трябва да

излезеш от къщи? Най-първо, като излезеш от къщи ти трябва да бъдеш силен. Сила трябва да имаш в себе си. Този път, който извървиш, той изисква сила. И всичките ти мускули трябва да бъдат нагодени така, че да не усещаш никаква умора. Като излезеш, ти трябва да имаш всичкото разположение на Духа си, да ти е приятно, че ходиш. Ако аз бих имал една школа, бих показал някои неща, например, като си свиваш краката да знаеш колко да ги свиваш. Някои хора не знаят, как да си свиват краката. Например, от ходенето се познава един човек какъв е. Някой човек, като върви по пътя зимно време, когато е кално, целият му гръб отподир е пълен с кал. Другарката му казва: "Откъде я намери тази кал?" Той, като върви, като че ли я взема и я хвърля на гърба си. Кое е по-хубаво - да вървиш и да си накаляш гърба или да вървиш и да не си накаляш гърба? Кое е по-добро? Единственият чист българин когото видях, той беше в Шумен. Друг не съм виждал такъв. Той, като излезе да се разходи в Шумен, като се върне, нито по обущата му има кал, нито по дрехите му. Казаха ми: "Елате да видите един особен чудак." Той като мине десетина крачки, ще извади кърпа, ще погледне обущата си и ще ги изчисти. После, като върви, гледа да стъпи на камъчета. Казаха: "Чудак е той." Аз казах: "Много добър човек е. Има нещо хубаво в него. Той е спретнат, хубаво облечен. После има поглед весел. У него има чувство към хубавото." Това чувство у него е така развито, че той не обича да капне нито капка кал върху него. Художник е той. Не иска да капне нито капка кал върху картината.

Аз изваждам едно заключение: Ако ние вървим в света дето хората обичат да цапат, всеки плещи с думите, може човек да се оцапа, ако не е внимателен. Има някои шеги, някои думи, с които знаете ли колко пъти си е оплескал човек? Трябва да знаеш какви думи да употребиш. Има думи в езика, които като ги кажеш, ще те сполети нещо, някое си нещастие. Те са експлозивни. Трябва да се пазиш от тях. Нали знаеш какво е експлозивна дума? И ако някой ви каже такава една дума, вие ще се запалите. На един спокоен човек,

като му кажеш една такава дума, като че ли пчела го е ужилила. Така се подуе. Някой път думите са отровни. Те са като жила. Ти казваш: “Няма нищо.” Как няма! Като ходиш при пчелите и те ужилят по окото, по носа и се подуе лицето ти. Ако една красива мома отива на журфикс* и я ужили пчела, ще отиде ли? Ще се развали журфикса. Една пчела може да ти развали настроението, целия журфикс. Та казвам: Една дума може да развали целия журфикс на човека.

Великото в художника седи в това, което влага в картините. Има нещо хубаво в художника, в произведението му. Това са онези линии, в които влага известни идеи. Ти като гледаш една хубава картина, виждаш това, което е в душата на художника. В картините на художника, той е изразил нещо от това, което е в него. Неговите разбирания са в картините му. Когато ти четеш едно философско съчинение, този философ излага как разбира живота. И тебе ти е приятно. Според мене, като четеш една книга, всяка една книга от която можеш да почерпиш сила е добра. Всяко пеене от което можеш да почерпиш сила, е добро. Всяка среща, от която можеш да почерпиш нещо добро, е хубава.

Да допуснем, че двама души се бият. Единият блъснал другият по носа, разкървавил му носа и казва: “Да знаеш още веднъж да си държиш устата затворена.” И си заминава. Тече кръвта от бития. Аз съм човек, който разбирам, зная да лекувам. Казвам му: “Няма нищо.” Помагам му, спирам му кръвта. Аз изваждам заключение. Онзи на заминаване казва: “Да си държиш устата затворена.” Дръж си устата затворена, понеже, ако устата ти е отворена, кръв ще тече навън. А пък ако е затворена, кръв няма да тече. Питам сега: Какъв урок добивам аз от тези двамата? Добивам следния урок, че ако аз плещя и на мене може да се случи същото. И на мен ми казват: “Дръж си устата затворена, когато говориш.” Двама души се карат. Дръж устата си затворена. Гледай ораторите, които се проявяват. И двамата са оратори. Надговарят се. Като се срещнат вярващите, говорят си: “Как вярваш в Христа?” Единият говори и другият говори. И накрая,

единият казва: “Ти си крив.” И вторият казва на първия така. Аз влизам и казвам: “Ето един прав човек. Вие двамата сте криви, пък аз съм прав, с когото може да се оправите, понеже и двамата сте криви.” В какво седи кривината? Аз обяснявам така: “Торбите на двама ви са празни. Три дена не сте яли, а аз нося торба с хляб.” И казвам: “Я, на тебе един самун, я на тебе един самун.” Единият казал на другият: “Ти си глупав, защото не си взе хляб.” Другият казал на първия: “Ти си глупав, защото не си взе хляб, защото нямаш хляб.” Тогаз аз казвам: “Аз съм правият човек. Аз нося хляб, вземете. Седнете да се разговаряме.”

Сега да приведа това психологически. Ти имаш едно противоречие в ума си. Имаш и едно противоречие в сърцето си. Ще дойде силата, твоята воля, разумното начало в тебе и ще уреди разногласието, което съществува в ума ти и в сърцето ти. Волята ти трябва да донесе нещо. Някои хора искат да имат силна воля. Всеки човек, чиято торба е празна, той няма воля. Човек, чиято торба е пълна, той е човек с воля. Защото хлябът изисква воля да го носиш. Човек не може да бъде добър, ако няма воля. Някой път вие мислите, че човек като мисли право и чувствува право е добър. Може да мисли право, може и да чувствува право, но ако няма силна воля да приложи доброто, той не е силен човек. Доброто седи в прилагане на доброто. Сега на всинца ви е потребна сила. Всички боледувате по единствената причина, че отслабва тялото ви. В света има един закон: Ако ти се присмееш на някой човек за някой негов недъг, този недъг ще те постигне. Същият закон важи и за добродетелта. Ако ти срещнеш някоя добродетел, някое изкуство и му се зарадваш, това ще те постигне. Трябва да се зарадваш за хубавите работи, за да ти дойдат. Това го наричаме любов. Ако се зарадваш за благото, което има някой човек, това благо ще дойде в тебе.

Да се радваш на благото, което хората имат, това значи да се радваш на Бога, Който се проявява в тоя човек. Ако този човек е умен, той е проява на Бога. Ако този човек е добър, той е проявление на

Бога. Ако този човек е силен, този човек е проявление на Бога. И ако ние можем да се радваме на проявлението на Бога, Който се проявява навсякъде, ние можем да постигнем всичко онова, което Бог е определил за нас. Ти като видиш учен човек, Господ ти казва: “Какво искаш от мене?” А пък ти си намръщиш лицето и почнеш да мърмориш: “Аз толкова време чакам и на мене Ти не обърна внимание. Оставил си благата за други човек, а аз ходя да страдам.” Мърмориш. Питам, разбрал ли си Божествения път? Вие искате постиженията на нещата в света по този начин, по който никога не могат да дойдат.

Ти виждаш един хубав плат изтъкан. Той има цена. Той е изтъкан отлично. Но знаете ли, как е станал този плат? Онази жена е взела вълната и я прела, за да има основа. После е прела друга вълна, за да има вътък. После има насноваване. Тя си служи с нищелки, бърдо. Много работи имало. Жените, които тъкат, знаят. После има совалка, има едно кросно и тя като седне, движи го и краката движи нагоре, надолу. И бърдото движи напред, назад. Ти казваш: “Глупава работа. Цял ден тя седи и с краката си, и с ръцете си работи.” Ти казваш: “Глупава работа.” Но от тая глупава работа излиза хубавото платно. Това са хиляди, хиляди нишки, преплетени по особен начин.

Та човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки са хиляди нишки. Те трябва да са минали през този стан и тогаз вече имаме един резултат. Платът е един резултат. Ние имаме една мисъл, която е вече един резултат. Та казвам: Всеки един от вас трябва да мисли. Защо? Трябва да чувствува. Защо? Трябва да бъде силен. Защо? Понеже сами трябва да приготвите онзи материал, от който трябва да се направи нашата бъдеща дреха. Вие искате да се облечете. В невидимият свят ще ви направят такава дреха, какъвто материал изпратите. Вие, като мислите, изпращате вашите мисли в невидимия свят. Като чувствувате, изпращате вашите чувства в невидимия свят и като постъпвате, изпращате вашите постъпки в невидимия свят. И ще направите едно съчетание от тях. И каквото сте изпратили, такава

дреха ще ви направят. За да мисли човек, той трябва да има отлична дреха. А пък тази дреха я наричат философите - окултистите “тялото на мисълта”. И за да чувствуваш, трябва да имаш дреха. И сърцето си има свое тяло. Ние казваме: “Да мисли човек.” Най-великото нещо, което човек трябва да има на земята, то е да чувствува, да има усет. И най-великото нещо на земята е да има човек сила. Онова, което мисли и чувствува да го прилага. Най-великото нещо за художника е, как прилага боите. За музиканта най-великото е правилно да взима онези тонове. Не само правилно да ги взема, но във всеки тон, той трябва да влее нещо. Като вземе ДО, той трябва да знае, какво да тури в ДО. Също е за РЕ, МИ, ФА, СОЛ, ЛА СИ. Това е първата октава. После има втора и трета октава. Той трябва да знае, какво да вложи вътре в тези тонове. Ако аз бях пял ДО ще искам да се освободя от всичките ограничения, които имам в дадения случай. А пък като пея РЕ, ще искам, по който път трябва да постигна работата добре. Каквото почна да го свърша добре. А пък ако взема МИ, ще искам материалът, който имам да е хубав.

Сега всички искате да бъдете добри, но не знаете защо. После слушам мнозина вярващи казват: “Докато видим Христа.” Хубаво, като отидеш на онзи свят, ти трябва да обърнеш вниманието на хората. С какво ще се препоръчаш като отидеш на онзи свят? Човек трябва да се препоръча с три неща на земята: Да има едно отворено чело, хубави вежди, хубави очи, хубав нос, хубава уста, хубави уши и пръстите му, и целите му ръце да са хубаво устроени, гениално устроени. После, като отидете на онзи свят с какви дрехи ще се облечете? Кажете ми. В онзи свят, като отидете с тези дрехи няма да ви приемат, те не са официални. Те са работнически дрехи. В онзи свят не може да пристъпите с тях. Бедният човек се извинява. Той има само (една дреха, б.р.).Няма пари. Бедният може да ходи само с една дреха навсякъде. Но богатият, който има 12 костюма, с кой костюм трябва да отиде?

Вие имате една стара мисъл. Вие казвате: “Ние сме грешни хора.” Мене греха на хората не ме интересува. Това е външната страна. Ти си ходил по външния свят и си се окалял. Ти не си създаден грешен човек. Иди на баня и се измий. Ти казваш: “Аз съм болен човек.” Това е външната страна. И богати, и сиромаси, това са външни работи. Мене не ме интересува, дали си богат или сиромах. Това е външна страна.

Мен ме интересуват три неща: Човек умен ли е, добър ли е и силен ли е? Ако е умен, ако е добър и ако е силен, това са качества на човека. За мене това важи. Тогава богатството е на място и сиромашията е на място. И богат да е и сиромах да е, все е богат човек. В дадения случай, ако е богат, той сам си носи богатството. В дадения случай, ако той е умен, добър и силен и е богат, той сам си носи богатството на гърба като раница. А пък ако е сиромах, друг му носи богатството. Той е аристократ. Сиромасите са скромни хора. Някои казват: “Ние сме сиромаси хора.” Те икономисват истината. И тогава казвам: “Радвам се, че имам чест да се запозная с един богаташ, чието богатство друг носи.” И почвам да се разговарям с него. И виждам, че този сиромах не е толкова глупав. Стига му ума. И почва да ми разправя, как се рисуват картини. Той казва: “Няма бои, но знам да рисувам.” Като му дам платно, знае да рисува. Хубаво знае да пише. Поет е той. Стихове пише. Поезия пише, сиромах е, пари няма, но поезия пише. Дам му книга и той напише куплети. Римува ги. Някъде ги римува с А, някъде с Е, О, Ъ, Ь и казва: “Всичко това изкуство го добих в сиромашията. Тя ме стигна и се научих да рисувам. В сиромашията се научих и да рисувам; в сиромашията се научих и как да пея, и рисувам.” Благословена е оная сиромашия, която ни е научила на всички хубави работи, да мислим и да чувствуваме. Тя е произвела сила в нас. Благословено е онова богатство, което ни е научило да прилагаме това, което сме придобили. Богатството е приложение. Следователно, сиромашията е училище, в което добиваме нещо, а пък в богатството прилагаме

придобитото богатство. Така разбирам богатството и сиромашията. Тогава те си имат смисъл. Сиромашията е училище, учи се човек. А пък богатството е следното: Свършил съм училището, абитуриент съм, после има и други училища. Може някой да е свършил като доктор по медицина или доктор по правата, или доктор по богословие. Преди да е завършил е сиромах, като ученик. А пък като завърши, той е богат и ще прилага. Например, като доктор, той трябва да лекува хората.

Искам да ви услужа. Някои от вас нямате сила. Станете силни. Как? Ако искате да бъдете силни, никога не допущайте една лоша мисъл в ума си, едно лошо чувство в сърцето и една лоша постъпка във волята. Това е нужно, ако искате да бъдете силни. Някой път не че вие искате. Когато ядете лук, какво правите първо? Най-първо обелвате люспите на лука. Или да преведа поговорката, която имат турците: "Обели ябълката и тогаз я яж." Ако имаш хубави ябълки, обели ги. А пък аз казвам: Измий ябълката и тогава я яж. Аз съм гледал българите в това отношение, някой като минава и види някой плод на земята, вземе го, обърше го малко и го яде. И после казва: "Уроки ме хванаха." А пък колко свине, волове и други животни са минавали по този път, и колко е замърсен този плод. Вземи тази ябълка, че я измий, с топла вода, хубаво и яж вътрешното ѝ. Тогаз няма да те боли стомаха. Ако искаш да имаш добро разположение, един хубав усет, не гледай на грозни работи. Всякога, когато видите нещо грозно в света, съблечете неговата дреха, не оставай една отрицателна мисъл да остане вътре в ума ти и да те безпокои. Веднага превърни тази лоша мисъл. Защото, ако тази лоша мисъл не я превърнеш и тя влезе в сърцето ти, ще произведе едно неразположение в тебе. Да допуснем, че вие срещнете един човек и той има на пръста на ръката си един пръстен с хубав диамант. И казваш: "Виж какъв хубав пръстен има, а пък аз нямам." Мислите ли, че този, който носи пръстена му е леко? Той има задължения. Той има да опъва каиша до второ разпореждане. Ако е поет да носи

пръстена си на третия пръст (безименния). Тая сестра носи пръстена си на третия пръст. Тя се е сгодила за поезията*. Трябва да пише. Някой носи пръстена си на първия си пръст (показалеца). Той раздава правото. Адвоката трябва да носи пръстена си на първия си пръст. Ако е проповедник, трябва да носи също пръстена си на първия си пръст. И всички проповедници трябва да имат златни пръстени с диаманти отгоре. И да кажат: "Затова ме прати Господ." Всичкото нещастие седи в това, че момата, след като се сгоди, тогава туря пръстена. Не върви така. Момата трябва да носи пръстен може би, хиляди години преди да намери онзи. И ако тя чака той да и го даде, то е изгубена работа. Тя ще си носи пръстена, а пък той ще донесе диамант, скъпоценен камък отгоре. Ти имаш един ум. Той е пръстена, който Бог ти е дал. Като дойде Бог, ще ти даде скъпоценен камък. Божествени мисли, които като диамант ще се поставят в ума ти. А пък ти да нямаш пръстен и да чакаш да ти дадат такъв, това е неразбрана работа. Ще имаш отличен ум, сърце и воля, и като те посети Бог ще ти даде скъпоценните камъни, от които се нуждаят твоят ум, твоето сърце, и твоята воля.

Вие не сте имали моята опитност. Ако искам да видя някой път, колко сте търпеливи, трябва да имате моята опитност. Ако вие сте на моето място, бихте избягали някъде, бихте се дянали някъде си в някоя дупка. Понеже приемам някой път хората долу и се качвам горе, и казвам: "Искам да мисля." Тъкмо седна и размишлявам върху някоя важна мисъл и дойде някой на вратата и "трак", "трак". Някой път дойде ми мисълта да мълча. Удари веднъж, аз мълча. Пак удари, "трак, трак, трак". Само веднъж съм направил наблюдение. Дойде един светия, дядо Георги беше светията. Един ден разсъждавам върху един важен въпрос. Един чука. Рекох си: Ще седя така. Но той пак похлопа по-силно. И казва: "Учителю, нося ти яйца. Не искам да ги дам никому другиму." Казах му: "Дай ги там долу." Той каза: "Не, не, за да се благословят яйцата, давам ги на тебе." Аз си напущам работата и слизам долу. Той ми казва: "Прочети ги." Те бяха 12. Седя

си и си мисля. Ако сте вие, как бихте постъпили? Той не хлопа веднъж, но много пъти. Той иска с това да каже: “После ще решаваш въпроса. Аз искам да си продам яйцата.”

Та казвам: Хубаво е човек да се учи на търпение. Аз седя и разсъждавам после. След като се разправих с него, той ми се извинява и казва: “Извинявай, че аз много силно похлопах.” Той сам се извинява. “Похлопах силно, понеже моите уши са слабо развити, не чувам.” Неговата погрешка е, че много силно хлопа. Той казва: “Аз съм много глух и затова силно похлопах.

Казано е: “Искайте, търсете и хлопайте”. Когато отидете на Божествената врата, как ще хлопате? Как хлопате на Божествените врати? Като дядо Георги ли? Тихо, съвсем тихо ще хлопаш. После си поседи спокойно. Господ, като бутнеш малко на вратата, той вече е чул. Той гледа твоето разположение. Как са разположени твоят ум, твоето сърце и твоята воля. И вижда, че си набрал нещо в света и искаш да му се оплакваш. А пък като се намериш в Божието присъствие, всичкото ти неразположение ще изчезне, понеже ще имаш това, което чакаш в света. Всеки човек е недоволен, понеже няма нещо. Та казвам: Първото нещо е - мислете музикално. Един англичанин се познава по това, че когато говори в първо лице, винаги казва аз. Например, “аз ви казвам”. Англичанинът е заставен да казва така. В български окончанието на глагола показва и лицето, а пък на английски това не е възможно. И затова трябва да се спомене, аз. На български може да се каже: “Казвам ви.”

Ако ти, който говориш думите “Аз ви казвам”, ако в това казване не подразбираш, че Бог е онзи, Който говори, ще направиш една погрешка. За да кажеш: “Аз ви казвам”, трябва да разбираш, че Бог говори. Ти имаш право да употребиш думите: “Аз ви казвам”, когато си господар на всички условия, на всичко - на въздуха, на светлината, на водата, на топлината, на земята и пр. Тогава имаш право да казваш: “Аз ви казвам”. Ако пък не си господар и казваш: “Аз ви казвам”, но подразбираш, че Бог е господарят на въздуха, светлината,

топлината и пр., тогава Господ ще бъде доволен от тебе, че ти мислиш правилно. Ние съвременните хора не говорим истината. Ние казваме: "Аз ти давам този хляб." Но това не е вярно. Този, който казва така, той не го дава. Той е купил този хляб от хлебаря. Но и хлебарят не може да каже, че той дава хляба. Нито пък земеделецът, който оре земята може да каже така. Онзи дава хляба, Който е пратил светлината, топлината, въздуха, дъжда и пр.

Христос казва: "Аз съм живият хляб слязъл от небето". Истинският хляб, който приемаме е Словото Божие, което излиза от Христа. И с това Слово хората ще бъдат живи. За да бъдат живи три неща се изискват: Да мислят добре, да чувствуват добре. Тогава всичко е възможно. Каквото пожелаеш ще стане. В дадения случай не се позволява да искаш много неща. Да искаш само едно нещо. Като си жаден, ще искаш вода, като си гладен, ще искаш хляб. Но в дадения момент ще искаш само едно нещо. А пък ти искаш много неща. Има определено време за някакво постижение, за някоя добродетел, за някое благородно чувство, за някоя благородна постъпка, за някоя благородна мисъл. И тогава сме благоугодни на Бога, когато възприемаме добре Неговите мисли в ума си, неговите добродетели в сърцето си и когато със своята воля раздаваме правдата в света правилно. Правото се раздава, чрез волята на човека. Сила се изисква за това. Ти трябва да раздаваш онова божествено право на всеки човек. На всеки човек трябва да дадеш от доброто, което Бог е изпратил. На всеки човек в мислите си трябва да му предадеш истината.

Казано е: "Истината ще ви направи свободен." Ако ти мислиш правилно, ти освобождаваш хората от умствено робство. Най-първо хората трябва да се освободят умствено, после сърдечно и после тяхната воля. Всички вие се нуждаете от свобода. Свобода да имат вашата воля, вашето сърце и вашият ум. В някои от вас умът вече е свободен. Но сърцето не е.

Та три вида свобода има в света. Мисълта е почти освободена. Сърцето е сега несвободно. Когато се говори, че сърцето е грешно се разбира, че сърцето трябва да се освободи. И когато се освободи човешкото сърце, тогава Божествените добродетели ще влязат да живеят в него. И ние ще имаме отличен живот. А пък този отличен живот ще се ползува от свободата. Та вие се нуждаете от три неща сега. Свобода за волята си, добродетели за сърцето си и мисли за ума си. Истината трябва да бъде във вашия ум. Умът ви да бъде свободен. Това за което ви говоря е външна страна. Истината дава свобода. Мъдростта произвежда движение в света, знанието, светлината произхождат от Божията мъдрост. А пък Бог е Любов. Любовта е най-малкият подтик. Без любов в света не може да има движение. Да обичаш, значи да дадеш най-малкият подтик на движение. И всички неща се постигат само чрез закона на Любовта. Подтик трябва да има. Тогава идват знанието, светлината. И после идва истинската свобода. Ако ти нямаш любов, не можеш да разбереш Мъдростта и Истината. Аз като ви говоря за Любовта, подразбирам първият подтик на Бога. Този най-първият подтик трябва да го приемеш. Той е мощен, силен. Няма в света нещо по-мощно от този подтик. Той, като дойде, събужда се човешката воля, човешкото сърце и човешкия ум.

Да обичаш някого, ти подразбираш да го прегърнеш. Не, любовта е онзи подтик. Ако твоята воля няма подтик на любовта, тя не е силна. Ако твоето сърце няма подтика на любовта, чувствата ви не са правилни. Ако твоят ум няма подтикът на любовта, мисълта ти не е правилна. Следователно, в мисълта, във волята и в сърцето, трябва да има подтика на любовта. И без този най-малкият подтик на любовта, нищо не се постига в света. Затова трябва да започнете с любовта. Те са нишки. Любовта трябва да създаде тези нишки. В тебе се тъче нещо. Та само чрез този Божествен подтик, който постоянно идва в човека, нещата стават. Всеки ден, като станеш сутрин, обед и вечер, ти усещаш този подтик. Вие сте недоволни, възприемете Божествения подтик в сърцата си, в ума си и във волята си. Ако го приемете в ума

си, сърцето си и волята си, вие сте на прав път. И тогаз имате условие за постигане в бъдеще на всичко онова, което искате.

Казано е: “Искайте, хлопайте, търсете”. Как ще ги представите сега? Как ще представите искането? Кой иска? Кой хлопа? И кой търси? Къде да турим искането? В мисълта ли? Хлопането къде да го турим? Всички цитират Писанието. Искането е символ. Кой хлопа? И когато се говори за хлопане, ще туриш, значи, сърцето си на работа. За искането ще туриш ума си на работа. А пък търсенето е за волята. Търсиш да направиш нещо. То е сила. Ако твоята сила незадоволява търсенето, ако твоя ум не задоволява искането и ако твоето сърце не задоволява хлопането, ти не можеш да вършиш волята Божия. И тогава, като отидеш при Господа, Той ще ти каже: Какво искаш? Хлопането, какво подразбира? При хлопането ти не искаш, ти желаеш нещо. Бог е Който събужда в тебе желанието. Няма да кажеш на Господа, че искаш хиляди работи, а само едно нещо ще искаш. И ако Господ даде само едното, всичко друго ще дойде. Щом Бог ти е дал живота, ти си бъди уверен, че всички други блага, които принадлежат към живота, Той ще ти ги даде.

Неразбраният живот произвежда страдание, а пък разбрания живот произвежда радост. Животът има две страни, според нашето разбиране. Следователно, ако ти не мислиш правилно, живот има два вида, двояко се проявява. И ако ти не чувствуваш правилно, как ще има в сърцето ти разединение. И ако във волята ти, в силата ти не разбираш нещата, пак животът двояко ще се проявява.

Ще имаш три вида любов: умствена, сърдечна и волева. Ако разбираш, ще имаш три вида радост: умствена радост - радост на твоята мисъл, после радост на чувствата и радост на твоята воля. Като направиш нещо, ще чувствуваш, че хубаво си го направил. Ако пожелаеш нещо, ще се радваш, че хубаво си направил. И ако помислиш нещо, ще се радваш, че хубаво си направил.

Често аз гледам, колко хубави работи направил някой и ги захвърли. Аз съм намирал някои хубави работи написани на книга и

захвърлени на земята. Никога не хвърляй онова, което е написано, на земята. Скътай го някъде, тури го някъде. Не го хвърляй в огъня. Не го дери. Колко ваши писма има изгорени, скъсани!

Вие искате да се запознаете. Голямо нещастие е, да се запознаят хората. Голяма беля е да се запознаят. Ако искам да се запозная с хората, трябва да нося нещо хубаво, възвишено в себе си. Да имам какво да им представя. Или те, ако искат да се запознаят с мене и те да имат нещо хубаво, възвишено към тебе.

Във Варненско, отиват при един лекар двама души - беден и богат. Той лекува и двамата болни. От богатия взема 1000 лв. и му казва: “Вие сте богат.” И го изпраща. И мисли лекарят, че малко е взел. Идва сиромахът. Лекарят лекува и него. И когато последният иска да плати, лекарят казва: “Не, от тебе не искам.” Досега никой сиромах не е идвал. Като дошъл този сиромах, лекарят се зарадвал и казал: “Днес се чувствувам много щастлив.” Като попипа сиромаха за ръката, като го лекува и му гледа езика, идва у лекаря нещо хубаво. И лекарят казва: “Много желая да бъда като него. Много се зарадвах, че ти дойде. Зарадвах се, че срещнах такъв пациент.”

Ако вие страдате, като този богатия и отивате при лекаря и ви вземе хиляда лева, казвам: Малко е хиляда лева. Някой път при Бога ще отидете като богат и той ще ви лекува. Някой път ще отидете при Бога като сиромах и пак ще ви лекува. Но казвам: Бих желал, като отидете при Него, да не ви взема пари.

Всички онези неща, които стават без пари, носят благословение, а пък всички онези неща, които стават с пари не носят благословение. Те са хубави, не са лоши, но не са като това, което става без пари. Това, което с пари става не носи някакво благо. Купувайте нещата със своя ум. Купувайте нещата със своето сърце, купувайте нещата със своята воля, със силата си. Казано е: “Елате и си купете без пари”. Бог е казал така. Вие не знаете досега, какво значи без пари. Вие искате да знаете, какъв е смисъла.

Аз ви говоря чрез въздуха. И вие дишате и аз дишам. Чрез този въздух, аз говоря за Господа. Въздухът, който излиза от мене ви казва, какво нещо е Господ. И вие дишате и аз дишам. В какво седи разликата? Аз разбирам защо дишам, а пък вие още не разбирате защо дишате. Като приемеш въздуха, трябва да знаеш, че Господ е в него. И като издишваш, като казваш нещо, да излиза ухание от тебе. Вътре в себе си направи така. А пък ти дишаш и търсиш, къде е Господ. В звездите ли е, или другаде. А пък Той е в тебе, във въздуха. И ти си недоволен и казваш на Бога: "Така живее ли се?" Господ ти казва: "Какъв е животът ти?"

Ще ви приведа следния пример. Един богаташ отива покрай един скромен човек и му казва: "Какво седиш та си губиш времето, защо не идеш да работиш?" Онзи го пита: "Какво да работя?" - "Че ти си учен човек. Започни нещо." - "Благодаря ти." Праща сиромаха двама души и им казва: "Идете в града, намерете този богатия и да го набиете хубаво." После праща други двама и им казва: "Като намерите този богатия, вие ще го доведете при мене и аз ще го лекувам." Довеждат богатия и той казва: "Набиха ме." Сиромахът казва: "Няма нищо." И го лекува. Казва: "Стават тези работи." Намазва му раните, премахва му болките и му казва: "Много ми стана приятно." Богатият казва: "Колко си добър и учен човек." Сиромахът казва: "Научих се."

Вие не трябва да давате на Господа съвет, какво трябва да прави. Всеки един от вас трябва да прави това, за което е пратен. Впрегнете ума си на работа с мисълта; впрегнете сърцето си на работа с чувствата, с истината - любете. Впрегнете вашият дух, вашата сила на работа. Турете вашите сили на работа с живота. Тук изразът "впрегнете" е малко груб.

Или казано в резюме: СТАНЕТЕ СЛУГИ НА БОЖИЯТА ЛЮБОВ И ЩЕ ПОСТИГНЕТЕ ВСИЧКО ОНОВА, КОЕТО ИСКАТЕ В ТОЗИ И В ОНЗИ СВЯТ.

Добрата молитва.

Любовта, която носи живот, любовта, която носи светлина, знание, любовта, която носи свобода на човешката душа, ТОВА Е БОЖИЯТА ЛЮБОВ.

12 неделно, утринно Слово, държано на 24 декември 1939 г. 5 ч.с., Изгрев

ДВА МОМЕНТА

Да прочетем “Отче наш” дотам, додето сте стигнали.

Прочетохме: Отче наш, Който си на небето, да се свети името ти.

Духът Божи.

Ще прочета втората глава от Евангелието на Матея.

Бог е Любов.

На земята има два важни момента. Единият е, човек да се роди, другият е човек да умре. Една работа има начало. Да започнеш работата и да я свършиш. Може да започнеш и да свършиш една работа, но тази работа сама по себе си трябва да има едно съдържание. Казвате: “Как може да знае човек, дали живее добре.” Онзи писател, или онзи философ, който написал някаква книга, той сам трябва да знае съдържанието. Той трябва да се радва, че тази книга, която пише, има съдържание. Щом я намери без съдържание, да я не печати. Имаш една мисъл, която, като не разбираш не я пращай в света да я разбират хората. Имаш един живот от който ти сам не си доволен, не го показвай на хората. Когото срещнеш на земята, не казвай: “Аз зная.” Че и другите хора знаят и най-малките същества имат известна специалност. Нима пчелата не знае, няма специалност. Пчелата има по-голяма глава в сравнение с тялото, отколкото човек има. Тя в някои отношения мисли много по-добре, отколкото човек мисли. Един ден ще дойде човек до положението на пчелата. Той сега минава за царски син по кръв, но не и по ум, не и по сърце. Роден е царски син, но няма знание, не е благороден, не е показал, че има царско в себе си. Казвате: “Човек е направен по образ и по подобие на Бога.” Кой човек е направен? Първият човек е направен. Сегашните хора тепърва има да стават. Сегашните хора са кандидати за образ и подобие на Бога. Сега хората нали си турят

кандидатура, например, нали за депутати. И човек е кандидат за син Божи. Казвате: “В нас Духът Божи живее.” И животът на Бога живее, но Духът му в нас е малко неразбрана работа. Щом дойде Духът отвън в нас, присъствието на Духа, той произвежда живота във всички същества. Във всички същества, дето има живот, Духът Божи присъствува отвън. Но в този смисъл присъствието на Духа Божи отвън, то е друг въпрос. Друго понятие трябва да имате за Него.

Сега в българския език вземете една дума, например предлогът “на”. Българите казват “на”. Както българите употребяват тази дума, тя след време може би след 200 години, ще значи “вземи”. Когато искат да кажат “вземи”, българите казват “на”. Тази дума започва да си пробива път. От предлог тя ще стане глагол, ще се измени думата. Някой казва: “Как ще се измени животът.” Една дума, като се употребява дълго от предлог, ще стане глагол. Ако животинският живот не можем да го превърнем на божествен живот - на глагол, трябва да стане. Какво значи глагол? Животът на животните е предлог. Човешкият живот сега отива към глагола. На славянски език думата “глаголяти” значи да говоря, да уча. Човек не се е научил да говори. Ако той се научи да говори, тъй както трябва, той ще бъде щастлив, ще бъде радостен. Защото всяка дума, която каже, изведнъж ще стане. Кажеш, светлина, изведнъж ще стане светлина. Кажеш радост, ще стане радост. Кажеш мир, ще стане мир. Казва богатство, ще стане богатство. Казва живот, стане живот. Каквото каже ще стане. Сега казваш светлина, няма светлина. Кажеш живот и него го няма. Трябва да се мъчиш, да пъшкаш.

Онези, които изучават Евангелието, често се спират на стиха: “Това е живот вечен, да позная Господа Бога моего и Христа, Когото си изпратил”. Тълкуват го, какво значи. Кое иде по-рано. Познаването или вечния живот? Казва: “Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.” Как ще го изтълкувате? Едно просто тълкувание има: Бог, Който в дадения случай е един извор, от Който излизат всичките блага. Христос е носителят. Значи, пътят по който

Бог се проявява, благата, които изпраща, тия блага като ги приемем, то е вечният живот във всичките негови проявления. Тогава, ако вие не можете да възприемете този вечен живот, който Бог ви изпраща, вие не може да го познаете. Като възприемеш Божественото благо, ти ще го познаеш, че от Него иде. Вие сега сте недоволни от вашия живот, защото не познавате Бога. Какво ви недостига, кажете ми. Познанието. Вечният живот вие го имате. Като не го познавате, вие се намирате в положението на онзи кукуригу, който, като рови на купището, изрови един голям скъпоценен камък, той светне и петелът казва: "Какво светиш, не се нуждая от твоята светлина, да си някое житно зърно да го клъвна, да се нахраня." И той го изрови. Този кукуригу не знае, че в този скъпоценен камък се крият всичките зрънца, с него щеше да купи зърна за хиляди петли да има да ядат и да пеят.

И по същия начин вие казвате: "Защо ми е този голият живот." Във Варненско, в някогашното село Суджискьой, имало един Стоян пехливанин. Той казвал: "Защо ми е това голо здраве? Такъв живот, такова здраве не го искам, като този живот не го искам." Майка му казвала: "Синко, не говори така." Той и казвал: "Не съм доволен от този си живот." Хваща го една болест и три години лежи на легло. Тогава казва: "Мамо, само да оздравея в живота и с камъни да ме товарят, но да имам първия живот." Сега ние не се интересуваме от този Стоян Суджескьойски. Често казваме, че Христос се е родил, че Христос е дошъл. Че се е родил, родил се е, че е слязъл, слязъл е. Хубаво, каква връзка има между Христа и нас. Връзка в света не може да има без любов.

Тогава ще ви прочета от "Езикът на Любовта" от първата беседа. Ще ви говоря за нещо, което ви се е говорило и останало неразбрано. Говоренето е неразбрано, защото в живота, любовта се явява най-после. Най-първо човек е създаден чрез любовта, но най-после той разбира любовта. Тепърва той трябва да се учи на любовта. /Чете/ "Ако говоря". Външната страна на човека представя човешкия говор.

Ако говори човек, то е човек. /Чете/ "Външната страна на ангелите представя ангелския говор". Казвате: "Какъв е ангелският език?" Внушенията, които имате, то е ангелския език. Дойде ви някоя мисъл, то е езикът на ангелите. /Чете/ "Ако човек говори без да влага смисъл в думите си, това е равносилно да има стомах и дробове, а да е лишен от глава. Да няма човек глава, това значи да няма посока в живота си". Посока на живота, смисъл на живота, дава любовта. Казвате, че Бог е Любов. Туй, което осмисля живота, защото животът тепърва има да се осмисли е любовта. Животът още не е организиран. Единствената сила, която организира живота, това е любовта. След любовта ще дойде Божията Мъдрост, ще дойде Истината и те ще организират живота. Като организиране ще разберем Любовта, като организиране ще разберем и Божията светлина, ще разберем и светлината, ще разберем и свободата, която Бог ни дава. /Чете/ "Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед що звънти или кимвал що дрънка". Павел, който беше един от духовните философи, който мислеше от своето гледище, че знанието е на първото място, той дойде до това заключение: "Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед що звънти или кимвал що дрънка". Всеки, който няма любов, винаги върши неразумни неща, всякога дрънка. Дрънкането произтича от безлюбието. /Чете/ "Обикновено празните неща дрънкат, а пълните са тихи и спокойни, никакъв шум не вдигат". Неща в които има любов, няма вдигане на шум. Между хората се заражда ревност, гняв, омраза, много работи се зараждат. /Чете/ "Всяко нещо, лишено от смисъл, вдига шум. Следователно, който дрънка, той говори на человечески и ангелски езици, но любов няма". Всеки, който дрънка, няма любов. Тогава питате: За да не дрънкаме, какво трябва да правим? Ще започнете с любовта. Ще разбирате живота на хората тъй, както разбирате своя живот. Или ще разбирате своя живот тъй, както разбирате живота на другите. /Чете/ "И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание и ако имам всичката вяра, щото и гори

да премествам, нищо не съм”. Вярата е за хората, а знанието за ангелите. Значи, ако притежавате вярата на човеците и знанието на ангелите, а любов нямате, нищо не сте. Човек може да бъде голям и силен като предпотопния мамонт, или както някой съвременен параход, който цепи водите, плаши рибите, но ако няма любов, нищо не представя. Колкото да е голям параходът, щом влезе в пристанището, той нищо не е. Не се ли използва, той ще стои известно време в пристанището, той нищо не е. Не се ли използува, той ще стои известно време в пристанището, докато един ден го бракуват. Смъртта не е нищо друго освен бракуване. Човек умира от безлюбие. Щом човек изгуби любовта, или щом не може да намери любовта, той умира. Умира много естествено, щом се изчерпи въздуха, умира. Всичките умират ако се изчерпи въздухът. Без туй съдържание, основа нямат на която да живеят. Понякой път вие се обезсърчавате, обезсмисля се животът ви, човек започва да остарява. Защо остарява човек? Има един стих в писанието, който казва, на английски е казано така:*

Вечното възобновяване на живота, това е младостта. Да познаваме Бога, вечното възобновяване. То е закон, то е наука, която трябва да се учи. Човек не е научил това, което трябва. Ти остаряваш по единствената причина, като мислиш, че в старите хора се крие всичката тайна. То е така. Тайната не се крие в старите хора на земята. В старите хора се крият всичките разочарования. Като видиш всичките му бръчки, казва: Животът няма смисъл. Синове, дъщери, внуци, правнуци, всички да си вървят, берекет не видях от тях. Че кои са тия внучета? Тия внучета са както, когато един художник рисувал хиляди картини, че всичките не са хубави, окарикатурени, няма никакво художество, никой не ги оценява, нищо не му дава светът за тях. Кой е крив? Майките се възхищават от картините, които рисуват техните деца, от гарджетата, които рисуват. Гениално е това дете. Но с такива картини, с такива гарджета, работа не става. И аз съм рисувал такива гарги, но работа с тях не става. Ето какво разбирам: Ти

мислиш, че ти си християнин, но ти рисуваш гарги. Мислиш, че си учен човек, но ти рисуваш гарги. Мислиш, че си силен човек, но ти рисуваш гарги. Ти мислиш, че си силен човек, но дойде една мъчнотия, не можеш да я изнесеш. Мислиш, че си богат, обаче изгубиш парите си, виждаш, че не си богат. Богат човек е онзи, подир когото парите вървят, отподире. Те се влюбили в него и където той върви и те отдясно, отляво, отпред, отзад. Той е богат човек. Ти сега ходиш и търсиш парите, те се изгубили.

Тази година, на края има един вечен знак. Тази година носи на гърба си вечността. Вие казвате, че накрая има нула. Но това не е нула. Нулата, това е едно число неизвестно, неизучавано, съдържа всичките и възможности. Всичките числа са излезли от това яйце. Казвате: Нищо. Пък това нищо увеличава всичките числа. То само по себе си няма никаква възможност, нула е, нищо не значи. Туй яйце, което е нищо, като го туриш подир едно число, го прави десет пъти по-голямо отколкото е и като туриш това яйце пред числото, го прави десет пъти по-малко, отколкото е. Като туриш три, четири такива яйца, стават хиляди, стават милиони.

Сега някои от вас ще философствувате. Вие , за пример, ще ми кажете: "Направи едно чудо." И на Христа казаха: "Направи едно чудо." И Той им каза, че няма да ви се даде чудо, освен чудото на пророк Йона. Сега вие ще кажете: "Направи едно чудо, изгаси тези лампи." Хубаво, какво ще придобиете? Аз мога да ги изгася и онзи брат, който седи до ключа и той може да ги изгаси. Ако му кажа да изгаси лампите, ще ги изгаси. Какво доказателство е това? То не е никакво доказателство, да изгасиш лампите. Да ги запалиш разбирам. Казва: "Я да видим, може ли да ги изгасиш?" И малките деца изгасват лампите и аз може да ги изгася, но всички трябва да излезем от салона навън. Да изгаси човек светлината в себе си, ще произведе цяла една катастрофа. Играят си съвременните хора. Казвате: "Ти можеш ли да изгасиш светлината?" Но ние нямаме работа с хора, които гасят светлината. Ние никога не се опитваме да

изгасим светлината. Тая наука я нямаме. Да запалим светлината, да, но да я загасим, не! Питам, във вас не е ли запалена светлината? Имате ли една малка топлинка? Какво имате повече от туй? Светлината, както и топлината, се увеличават. С хиляди години вие сте палили огън и трябва да знаете това. Имате една свещ, като турите още една свещ, светлината се увеличава, като туриш 20, 30, 100, 1000, няколко милиона свещи, светлината се увеличава. Когато аз говоря, че трябва да любите цялото човечество, вие схващате това, което не е. Вие трябва да знаете и казвате: "Как да ги обичаме?" В този смисъл, никой не може да обича. Вие разбирате да обичате хората, да им дадете нещо. Да се обичате, значи, като се съедините всички свещи, ще дадете повече светлина. Когато хората се съединяват, образува се светлина. Ако хората се съединяват, Бог действува чрез тях. Ако вие не може да се съединявате, вие не може да произведете една реакция, не може да имате едно постижение. Питам ви, кой химик, който е свършил по химия, ще види, как се образуват химическите съединения. Право е, по някой път, да изучава химията. Има една химия за живота. Ако съединиш две думи, например "аз любя", какво ще образуваш? "Аз любя." Казваш: "Аз любя Драгана". Какво разбирате под тези думи? Вече имате едно съединение. Или казвате: "Аз обичам жена си, или децата си." Или "аз обичам Бога." Какво подразбирате? Като казваш, аз обичам, непременно трябва да стане едно съединение. Понеже не става никакво съединение, няма никакъв резултат. Сега хората питат, родил ли се е Христос? Може ли да докажете родил ли се е Христос? Чудна работа. Когато има светлина да питаме, как се е родила светлината. Смешен е този въпрос, дали се е родил Христос или не. Че ако Христос не се е родил, на какво се дължи тази култура, която днес имаме? Ако някой би отказал съществуването на светлината и топлината, тогава, как ще се обясни произхода на толкова растения? Кои са тия сили, които създадоха растителното царство? Кои са тия сили, които създадоха съвременния човек? То са светлината и топлината. Казваш:

“Светлината не съществува и топлината не съществува.” Това не е никаква логика. После хората правят друго твърдение. Казват: “Няма дух в света, всичко е материя.” Че какво значи материя? Материята, това е външната страна, проявлението на духа. Щом ти вярваш в материята в нейното проявление, същината на туй проявление е духът отвътре, който се е облякъл в тази дреха. Той се облича в тази материя, той я раздвижва и създава хилядите форми. Материята е едно същество, което иска забавление и тя е жива. Тя живее и духът я забавлява с всичките тия малките форми. Всичките форми, които са създадени в света, то са забавления на материята. Всичките тия деца, тя ги взема. Казвате: “Чудно нещо, духът забавлявал материята.” Той я забавлява, защото другояче ще и се пукне сърцето. Този израз “Ще и се пукне сърцето”, не е научен. Нали се пука понякога сърцето на човека? Като се пукне сърцето, човек престава да живее. Не трябва да се пука сърцето.

Материята е туй, което те забавлява. А какво нещо е духът? Духът пък е туй, което осмисля живота ти и внася радост. Забавлението е от материалния свят. Казвате това е материя. /Посочва книгата/ За пример, пипам тая книга, то е материя. Но щом започна да чета и разбирам вътрешния смисъл на писаното, то е духът. Тази книга е материя. Но тази книга е необходима. Върху тази материя трябва да се пише нещо. Човек, като чете ще намери смисъл в написаното. Написаното вече не е материално. Духът е вътре, който осмисля нещата и прави материята достъпна за нас. Без духа, материята ще бъде винаги недостъпна. Що е материя? Туй, което прави нещата достъпни за нас. Що е дух? Туй, което осмисля нещата в нас. Та казвам: Има една връзка между духът и материята.

Вие по някой път се възмущавате от вашето тяло. Казвате: “Дотегна ми това тяло.” Какво тяло искате? Ангелско. Че и ангелите се възмущават от своето тяло. Архангелите и те се възмущават от своето тяло и те са недоволни. В света има един вечен прогрес. Всичко има вечно видоизменение. Всички приемат по-високи и по-високи форми.

Един ангел няма да се задоволи с един такъв апарат, като вашия. За един ангел земята му е малка. Като дойде тук не може да се събере, ще търси по-голяма планета като Юпитер. Там като иде, широка земя, може да се събере на Юпитер един архангел. А разбирам, вътрешните стремежи на него са големи, а не външно. Стремежът на неговия дух е голям, той не се задоволява, простор иска. Да иде оттук до Пловдив и да се върне, или оттук до Англия, казва: "Това са прости работи." Той само като си размърда краката, ще отиде дотам.

Иде ми на ум онзи анекдот, който написал Волтер. Разправя, че едно от разумните същества на Сириус решило да дойде на слънчевата система, да направи научни изследвания. Минало от слънцето, прекрачило и дошло на земята. С единия си крак стъпило във Великия океан на земята и водата му дошла до неговите глезени. Като гледало, няма какво да изучава. По едно време гледа, че нещо малко се движи някъде по Северния океан, към Северния полюс. По това време, французите правили научно изследване, имали една експедиция на Северния полюс с един параход. Той взел парахода в ръката си и едва с щипци могъл да хване един французин и го разглеждал. Той започнал да говори с него. Учудило го, че това дребно същество има съзнание, знае да говори разумно. Попитал го, къде отива и то му казало, че отива на Северния полюс да прави изследвания. Най-много го учудвало, че туй малко същество може да мисли. Не го учудили нашите планини и океани на земята, но това малко същество, като го попитал, то разумно му отговорило. Това бил този французин. Разправял: "На едно голямо същество говорих, че като се изпъчих на среща му, като му говорих, учудих го." А това същество от Сириус се учудило, че това малко същество, което то трябвало да хване с щипци, за да не го смачка, може разумно да говори.

Казвам Човешката душа има велики стремежи. Аз изхвърлям амбициите. Стремеж е потребен сега, не амбиция. Думата амбиция, както се употребява, тя е неразбрана. Амбиция е да се натовариш,

като някой кон с неразбрани работи. Амбиция имаше в първите същества, които дойдоха на земята. След като ги изпъдиха из рая, те си образуваха големи тела. Един мамонт и още много други видове има, които са имали грамадни тела. Намерено е, че някои от тях са били дълги по 50 метра дължина. Понеже са мислили външно великолепни. Силата не седи във външната великолепност. В Божествения свят една искра съдържа динамическата сила да запали цял един свят. Една искра, турена на нашата земя, може да я превърне в жидко вещество и да запали цялата наша земя. Казвам: В големите и в малките неща в света има една динамическа сила. Който разбира закона, знае, че в малкото има всичките възможности, които ги има и в голямото. И в голямото има всичките възможности, които ги има и в малкото. Ние, като не разбираме закона, сме недоволни от малкото, което Бог ни дава. Казвате: Какво ще придобия, ако разбирам? Най-първо, ако ти разбираш, ти ще направиш една връзка с Бога и ще бъдеш учен. Когото и да обичаш, някое дърво, някой камък, или водата, щом обичаш, ти влизаш в контакт с Бога. Следователно, в усилието да обичаш всичко онова, което Той е създал, ти влизаш във връзка с него. Тогава трябва да се учиш. Единственият, Който учи, това е Бог. Той е създал нещата. С усилието да обичаме когото и да е, ние вече с туй влизаме във връзка с Бога. Само чрез любовта ние може да имаме връзка с Бога. Тъй както сега се обяснява любовта, това са безсмислени работи. Какво ще обичаме? Ти ще обичаш една жена, за да добиеш онази мекота, която е свойствена на земята. Ти ще обичаш един мъж, за да добиеш онази сила, която е свойствена в света. Ти ще обичаш едно дете, за да научиш, какво е чистота и невинност. Ти ще обичаш една девица, за да научиш, какво нещо е чистотата в нейната първоначална проява. Казва: "Защо трябва да обичаме девицата?" Ти ще обичаш, за да се научиш, не да се удоволстваш в любовта. В любовта, удоволствие няма. Горко на онзи, който се удоволствува в любовта. Той умира всякога. Любовта

може да ти даде всичко, което искаш. Тя и удоволствие ще ти даде, но ще изпрати смъртта и ти ще приемеш смъртта.

Та казвам: Любовта е това, което изключва смъртта. Всичките тия страдания не могат по никой начин да се премахнат без любов. Любовта е единствената сила, която може да превърне страданията в красиви форми. Любовта е единствената сила, която може да смекчи смъртта, че и нея да я няма и да я застави да работи за доброто на хората. И тя ще бъде благотворна сила. Когато говорим за любовта, това разбираме, да обичаш постоянно. Да обичаш, значи да правиш връзка с Бога, за да те научи смисъла на всичките неща, които съществуват, да разбираш. Понеже всяка една душа си има своя история. Всяка една душа е създадена в света. Тя е едно благо. Тя не е създадена в проявлението, но в своето битие е създадена, в своята същина, душата вечно съществува. Може да кажем, че всички души са девици, дъщери на Бога. Те не идват на земята за удоволствие, но идат да придобият знание.

Целият свят е създаден да научим три неща: Да научим, какво нещо е любовта, да научим, какво нещо е мъдростта, да научим, какво нещо е Божията истина. След това да научим животът, който изтича от любовта, какъв трябва да бъде. Светлината, която изтича от Божията мъдрост, каква трябва да бъде и свободата, която изтича от истината, каква трябва да бъде. Туй ще учите и тук на земята и горе на небето, където и да сте, и в ада да бъдете, пак същото ще учите. Само че ако сте в ада, там методите са други. Там учителите носят големи тояги, че като не знаеш, бой, бой. В рая са насядали най-добрите учители, но там няма наказание, после учениците са прилежни, не кръшкат, идеални ученици. Всеки ученик научава хубаво урока си. В ада кръшкат, обикалят, както тук, после учениците пишат по ръцете си, като не знаят някоя формула, оттам гледат - както тук. Учителят казва: "Я да видим, какво има на ръката." Щом се изтрие писаното на ръката и знанието изчезва.

Та казвам: Знание, което никога не се изтрива из човешкия ум, това е знание. Всяко знание, което се изтрива из нашия мозък, това е илюзия на живота. Постоянно Бог ни освобождава от нашите криви схващания.

Аз ще ви прочета още. Решил съм да не говоря по много. По десет минути е достатъчно за говорене. Аз забелязвам във всинца ви едно постижение, направил съм всинца ви много да говорите, но не съм научил още да мислите. Гледам някой, като дойде при мене, по един час трябва да слушам, какво съм казал. "Учителю, какво каза?" Дойде друг и той ми казва, какво съм казал. Казвам на себе си: "Виж как си ги научил, много да говорят." Решил съм сега второ нещо да ви науча: Не какво съм казал, но вие, какво сте научили и приложили. Щом дойдете, ще кажете така: "Да бъде светлина!" Кажете: "Да бъде мир!" Кажете: "Да бъде знание!" Кажете: "Да бъдем весели, да бъдем радостни! Да бъдем добри!"

Някои от вас казвате: "Учителю, тук има някои, които гладуват." Блажени които гладуват, блажени гладуващите. Не е лошо да гладуват. Всеки от вас, какво трябва да каже на гладния? Писанието казва: "Блажени онези, които гладуват и жадуват." Трябва да има гладуване. Човек трябва да има своя храна, не трябва да яде, каквото и да е. За пример, вие някой път осъждате тия, които ядат прасенце, кокошки. Аз не ги осъждам. Казвам: Предметно учение е това. Готов ли си и ти, като това прасенце да се пожертвуваш за другите? Ядеш кокошка. Казвам: Готов ли си и ти като тази кокошка да се пожертвуваш. Ядеш някоя скумрия. Готов ли си и ти като тая скумрия да се пожертвуваш? Ядеш някоя ябълка - същия закон. Ти казваш: "Колко хубаво се говори." Казва: "Защо е яденето?" Яденето е предметно учение. Ти само като изядеш едно прасе - прасето много обича живота, то ще те научи. Туй прасенце, като влезе в тебе, започва да живее, да грухти във тебе, започва да рови. Петелът, като влезе в тебе, започва да кукурига. Не може да ядеш един петел и той да не ти предаде неговите качества. Ядеш петле, ще кукуригаш.

Някой казва: “И ти искаш да кажеш нещо.” Петелът иска да кукурига. Не е лошо да кукуригаш. Харесвам едно нещо в петела. Петелът две неща не знае. Той е сведующ. Сутрин той предсказва и от среднощ казва: “Слънцето иде, изгрява.” Подир обед пак казва: “Кукуригу! За другите започва да изгрява, за нас залязва.” Той мисли, че слънцето изгрява. Ние мислим, че този петел кукурига. По някой път, когато петелът кукурига, показва, че времето ще се оправи; понякога, когато кукурига, времето се разваля. Ако попиташ петела, той казва: “Ще се поправи времето, слънцето ще изгрее.” Той кукурига, че слънцето ще изгрее, пък някой път изгрява, някой път залязва. Някой път времето се оправя, някой път се разваля. Вие почти имате същата опитност на петела.

Миналата година, “Големия и малкия брат” като говорих, казах, че 1939 година е година на ликвидиране. Кой каквито стари сметки има, трябва да се ликвидират. Всички трябва да ликвидирате. В 1939 година знаете ли колко души измряха? Между 35 и 36 милиона хора измряха. Всеки ден са умирали по 97 хиляди. Тия хора къде отидоха? 35 милиона ги изчистиха. Каква война е тази? Колко милиона хора може да се избият сега? Само че тази година, понеже пратиха на война, пратиха малко повече, 150 или 200 хиляди. Още един милион не са пратили. В общата война отидоха 36 милиона хора.

Тази година, тя няма да мяза на 1939 година. В 1939 г., които ликвидираха, ликвидираха. Които ликвидираха, добре. Позволява се някой да отвори бакалница или някакво заведение, или да стане чиновник. Който не е ликвидирал добре през 39-та година, той не може да очаква за в бъдеще добро, защото той е като изгнаник, като един, който е предател на отечеството. Като шпионин, той не може да се ползува от благата на държавата. Дето и да иде, и в Америка да иде, ще го преследват. И в Англия да иде, и във Франция да иде, ще го преследват. Законът е същият в природата. Ако човек не изпълнява законите, тя го преследва. Аз мисля, че вие не сте от онези, които природата преследва. На Бога му трябват хора, които да разнасят

Неговата любов. Понеже сме на края на сегашната епоха, ликвидира се вече, помнете, време за отлагане няма. Едва ли имаме цял век. Двадесети век може да е век на ликвидиране на стари сметки. Вие искате да живеете. Ще ликвидирате стари сметки. Който ликвидира добре, ще възкръсне. Ще ликвидираш, ще влезеш в новия живот - то е възкресението. Който не ликвидира, ще повтори живота, ще повтори класа.

Сега някои се безпокоите, казвате: "Какво трябва да правим?" Как мислите да предадете новото учение? Аз няма какво да ви говоря. Другите неща, които ще дойдат, те са безпредметни. Което е станало, станало. Дойде някой при мене, пита: "Какво да правя." Много общо е това. Дойде болният, пита: "Какво да правя." -"Стани здрав." -"Как?" - "Ще намериш здрави хора." Невежият дойде, казва: "Какво да правя." - "Стани учен, учи." Казвам: Всеки трябва да добие онова потенциалното, което Бог му е дал. Има една програма вътре, която трябва да изпълним.

Най-първо трябва да научите закона на любовта. Пита ме някой: "Как трябва да работим?" Ще работиш, както Бог работи. Как да обичаме хората? Ще ги обичаш, както Бог ги обича. Няма да правиш разлика между едного и другиго. На всекиго ще дадеш толкова, колкото е нужно. Няма защо да носиш цял варел за благословение да му дадеш. Той се нуждае от сто грама вода, една чаша вода му трябва. Той не се нуждае от много житени зърна, той се нуждае от едно житено зърно, едно ще му дадеш. В туй житено зърно има всичките Божии благословения. Може да му дадеш една златна монета, не книжни пари. Някой път ще му дадеш четвърт лира. Златото и то расте и то се увеличава. Всичко в света расте. Думите са златни. Най-първо думите на човека трябва да бъдат златни. Под "златни думи" какво подразбирам? Думи, които не се окисляват, не се изменят, чисти остават. При всичките условия, мислите, които не се окисляват, не изгубват своята стойност, аз ги наричам златни мисли. Чувствата, които при всичките условия не изгубват своята стойност, са златни.

Постъпки, които при всички условия не изгубват своята стойност, са златни. То е ценността на нещата.

Та казвам: Сега това е новият живот, който влиза в света. От времето на Христа, ние сме във втория Божествен ден. Първият ден на Християнството мина. Сега сме втория ден. Този втори ден се завършва в този век. Два деня са минали, откак Христос е дошъл на земята. Два Божествени дни са минали, откак Бог е дошъл. Хиляда години са като един ден и един ден е като хиляда години. Казвам: От втория ден, за да влезем в третия, трябва да научим закона на любовта. Ако не научите закона на любовта, в третия ден не можете да влезете. Сега не разбирайте буквално.

Ако ти не можеш да мислиш, както Бог изисква, светлината не може да дойде. В разните системи имаме 1, 2, 3, 4, 5 числа. Някой казва: “Не ми трябват тия числа, аз ще мисля отвлечено.” Как се мисли отвлечено? Не може да се мисли. Някой казва: “Не ми трябва човешката азбука, аз ще мисля отвлечено.” Как ще мислиш, без да имаш символ? И в Божествения свят има азбука, и в Божествения свят има числа. Всичките хора в света представляват живи числа. Там е Божествената сила. Ако не знаете да ги съединявате, там е Божествената слабост. Седиш пред една душа и не я оценяваш. И тя няма да те оцени, вие се унижавате едни други. Мнозина от вас искате да идете в небето. Вие, ако идете в небето, вие там няма да намерите Христа. Тогава Христос слиза отгоре на земята, пък вие отивате на небето. Той отива на работа, вие отивате на веселие, на почивка горе. Не е лошо. Онзи, който обича, той иде на работа. Работата е Божественото училище, дето трябва да се учите. Любовта изисква хората да учат и да работят. Две неща трябва да ви са приятни: Да ви е приятно да учите, да ви е приятно да работите. Тогава вие може да се подмладите. Казвате: “Свърши се вече, остаряхме.” Остаряхте от безлюбие, ще се подмладите с любов. Казвате: “Покажи ни как.” Не мога да ви говоря, ако нямате едно разбиране. Ако вие сте на дъното на океана, долу и пазите вашето

богатство, вие няма да говорите. Ако говорите, ще се напълни устата с вода. Трябва да се откажете от вашето богатство и да излезете горе, тогава ще ви разправям. Не можем да оставим богатството. Тогава и аз не мога да ви говоря. Долу в океана не мога да ви говоря. Ще ви пиша няколко думи, не може да ви разправям.

Казвам: Ако вие не се откажете от вашите заблуждения, които имате сега, долу в океана ще бъдете. Ако се откажете, вие ще се качите горе. Две същества може да се разговарят, ако имат любов. Без любов хората остават неразбрани в самите себе си. Човек, който себе си не разбира и другите не разбира, Бога не разбира и Бог не го разбира. Вие мислите, какво има Бог да ви разбира. На онези, които не любят, Бог не говори. Чудното е във вас, че когато се заговори за любовта, вие разбирате под любов това, което не е любов. Помнете: Щом преследвате любовта, това не е любов. Няма по-голямо престъпление от това, да преследваш любовта. Няма по-голяма лъжа, когато двама души искат да се надлъгват в любовта.

Наскоро един млад брат дойде и ми носи писмо от неговата възлюбена, за която има високо мнение. Като погледнах почерка, зацапано писаното и се чудя на неговия будаллък. Няма никаква любов там, това е една амалгама, няма никакво съдържание. Най-първо писмото нечисто, буквите не са написани както трябва. Показва едно състояние на краен егоизъм, няма любов. Не показва и жертва. Тя иска той да се жертвува за нея. Навсякъде той да се жертвува. Това не е любов. В любовта, Христос се пожертвува, но и ние ще се жертвуваме. Взаимна е жертвата. Не може един да се жертвува, другият да не се жертвува. Щом единият се жертвува и другият трябва да се жертвува. Щом някой страда за тебе и ти ще страдаш. Под думата страдание, аз разбирам едно нещо, като изучавате Библията, Бог казва така: "Аз се обръщам към вас и ви говоря, и вие не ме слушате. Когато вие викнете към мене, няма да ви послушам". Кога страда човек, когато неговия възлюбен не е отговорил на гласа. На един, който те е обичал, ти не си отговорил, после ти ще се обърнеш,

той няма да отговори. Любовта след себе си носи любов. Безлюбието след себе си носи безлюбие. Не смесвайте безлюбието с любовта. Любовта след себе си носи любов, носи светлина, носи топлина. Любовта носи всичките блага в света. Тя носи възкресението на човешката душа, носи подмладяване. Тя всичко урежда. Това е любовта. Вие искате да доказвате безлюбието, казвате: "Малка любов имаме, ние сме слаби." На свят ще обичате. Тъй както Бог обича, ще обичаш, тъй както Бог люби, ще любиш. Ще дадеш на Бога в тебе да се прояви, няма да Г"о ограничаваш. Кажи: Господи, да бъде твоята воля! Да бъде тъй както Ти си намислил! Нека да се освети Твоето име вътре в моята душа!"

Казвам: Не искам да се занимавам с вашите стари вярвания. Ще ги оставите за вас си. Нямам нищо против старото. Понеже старите неща са все възпоминания. Дойде някой, разправя ми за страданията си. Казва ми: "Ти не си страдал." Казвам: "И аз страдам. Какво има ти да страдаш, какво има да си недоволен?" Или какво има вие да сте недоволни? Вие казвате: "Светът какъв е." Вие имате десетина души приятели, мислите, че това е целият свят. Вие се заблуждавате. Вие срещате двама, трима лоши хора, казвате: "Светът е лош." Не, вие се заблуждавате. На земята има два милиарда хора. А окултистите поддържат, че в невидимия свят има 60 милиарда души. Тъй щото, за да направят едно кръгообращение, да се преродят всичките на земята, трябва хиляда години. Шестдесет милиарда по 25 години, като им се даде, трябват хиляда години, за да направят едно кръгообращение. Някои ще дойдат за по-дълго, други за по-малко време. Казвам: Запознати ли сте вие с всичките тези 60 милиарда? Те не са прости души, някои са напреднали. Какво вие познавате? Та Христа познавате ли Го? Мислите, че познавате Христа? Той не е Христос, който страда. Този Христос не е когото разпнаха. Той, като проговори на Павла, сгромоляса се и падна от коня си долу. Казва: "Кой си ти Господи?" - "Аз съм Исус, когото ти гониш. Не ти е лесно да риташ против остен." - "Какво искаш от мене?" - "Стани ще ти кажа." Казвам:

Ще ви срещне Христос, от коня си ще се сгромолясате на земята. Докато не паднете от вашия кон, вие проповедници не можете да станете. Апостол Петър падна от коня си. Знаете как падна? Преди да разпънат Христа, Петър казваше: “Господи, всички да се откажат от тебе, аз няма да се откажа. Ти като мене човек не си виждал. Аз съм готов за тебе да пожертвувам живота си. Всички да се откажат, аз Петър, знаменитият, няма да се откажа.” Казва му: “Ти Петре, не познаваш себе си. Преди да пее петелът, ти три пъти ще се отречеш от мене. -“Ще видиш, Господи, не се отричам.” После се отрече. Като пропя петелът, казва: “Кукуригу Петре!” Той излезе отвън и плака. Петър падна от коня си. Апостол Павел и той падна. За да не падне, човек трябва да знае. Два момента има: Когато обича и когато го обичат. Всяко нещо, което става без любов, носи нещастие. Всяко нещо, което става с любов, носи щастие, блаженство на човека. Така седи простата истина. Оставете другите неща. Неща, направени без любов, носят нещастия, неща, направени с любов, носят щастие и благо. Всичко туй трябва да залегне в душата ви. Това е една истина, в която няма никакво изключение. Сто и едно на стоте е вярно. Гледайте всяко нещо да го направите с любов.

Сега, аз като Христа, няма да ви кажа: “Петре, три пъти ще се отречеш.” И като на Павла няма да ви казвам. Казвам ви на вас. Вие сте в състояние да не се отричате. Вие сте в състояние да не паднете от коня си. Ако се отречете като Петра, вие сте в Стария завет. Ако паднете, като Павла от коня си, пак сте от Стария завет. Ако не се отречете, минали сте. Петър, след това геройски издържа своя изпит. Апостол Павел казва: “Вече никой да ме не укорява, аз нося веригите на Христа на своето тяло и от нине ми остава само венец.” Кой венец? Венецът на любовта. Всички трябва да се увенчаете с онзи великия венец на любовта. След туй ще дойде благословението на Христа.

Казвам сега, две неща запомнете, и затова се роди Христос: Да правите всяко нещо с любов и да любите Бога. “Това е живот вечен да позная тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си

изпратил”. Всеки един от вас, да каже: “Господи, благодаря Ти, че Си ми дал един отличен ум, че Си ми дал светлина. Благодаря Ти, че Си ми дал едно отлично сърце, в което си положил Своята любов. С тази любов, аз ида да Ти служа тъй, както досега не съм Ти служил.”Да служим на Бога тъй и всички да бъдем благоприятни. Няма никаква мъчнотия. То е най-лесно. По-лесно учение от туй няма. Вие много по геройски работи сте изпълнили. Казвам: Ако се откажете от туй и кажете, че е мъчно, тогава вие нямате разбиране. Щом сте направили мъчните работи, и лесните ще направите много по-добре, отколкото мъчните.

Не ми говорете за виното на кръчмаря. Говорете ми за виното, което Бог направи на извора. Виното на кръчмаря всякога замайва главата, виното на Бога, просвещава ума на човека. Препоръчвам ви, да пиете от новото вино, което Бог създаде.

Тайна молитва.

13 неделно утринно Слово, държано на 7 януари 1940 г. 5 ч.с., Изгрев

СЛУЖЕНИЕ НА БОГА

Добрата молитва.
В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от посланието към римляните.

Тази глава е писана в първите времена на християнството, когато християнството беше едно зло за римската империя. Едно социално зло беше християнството. Първоначално, християнството беше и едно зло за еврейския народ. После стана зло и за римската империя. И сега е едно зло за съвременната култура.

/Учителят прочете главата/

На съвременното човечество му трябва една силна мисъл или другояче казано, една здрава мисъл. Когато човек е болен и мислите му стават болни. Когато е здрав и мислите му стават здрави. Чувствата някой път и те боледуват, и мислите някой път изгубват онази светлина, която имат.

Когато изучават света, всичките хора правят една погрешка. Изучавате Библията на славянски, казват: “Опасоша земли жезлом своим и напреже лук свои и уготови”. Един тълкува и казва: “И опаса земята с желязо, както днес земята е опасана с железници”. “Опасоша земли жезлом своим”, значи, управлява земята, а той го тълкува, че опасал земята с желязо и като опасъл земята с желязо, опържил лука си и наготвил го. А то значи: “Напрегна лъка си и воюва”.

Казва: Сега трябва да се воюва, ще воюваш. Като дойдат въшките няма ли да воюваш. Като вземеш онази картечница, гребена, ще воюваш. Казвате: “Да бъде човек миролюбив.” Влезе една бълха, тук те ухапе, там те ухапе, тогава започнеш да я търсиш, пуснеш детективи, пуснеш ръката си, започваш да я търсиш. На бойното поле, като ги нападнат въшките войниците, събличат си ризите и над огъня ги

изтърсват, те започват да пукат: пук, пук и там са ми разправяли, аз не съм ги виждал.

Една много сериозна работа е да знаеш, как да се бориш. За да се бориш, трябва да бъдеш силен, най-първо трябва да бъдеш много умен. Веднъж един евангелски проповедник ми казва: “Чудна работа, на хората давам съвет, помагам, на мен не мога да си дам съвет. Хората уча, до мене като дойде, съвсем загазвам.” И съвременното човечество е загазило, на себе си не може да си даде съвет. Разправяше ми друг евангелски проповедник, че бил много строг. Не позволявал в църква на никого да бъде с шапка, с ръкавици. Но той имал две дъщери, че като израснали, никак не го слушали, започнали да носят големи шапки. Питат ме другите: “Как е братко?” - “Остави се, не слушат, носят шапки.” Според моето мнение, човек трябва да е много скромен.

Сега мнозина проповядват, че по любов трябва да се живее. Но като дойде да приложат, забравят и казват: “С любов не става.” То е неразбиране на любовта. Любовта не е мекушавост. Любовта не е несправедливост. Значи, когото обичаш, на него повече ще дадеш, но ти с това го разваляш. Това не е любов. Ти го съблазняваш. Когото обичаш, ще му дадеш хубава дреха, но ти с това го разваляш, характера му разваляш, любовта разваляш. Той започва да свързва любовта, че повече пари ще му дадеш, по-хубави дрехи ще му дадеш, по-хубави думи ще му кажеш. Ние трябва да разглеждаме нещата от лично гледище, колкото е възможно. Ние носим много неестествени неща, несъобразности от миналите поколения. Ти си взел един хляб от някъде, не е опечен хубаво. Скоро една сестра ми направила кътми. Искала да ми услужи, но кътмите горчат. Направила ги много хубаво, но кътмите горчат, като отрова. Давам на котката, но и тя не иска да яде. Давам на друг приятел, дали аз не съм сгрешил и той да опита, казва: “Горчат.” После питам сестрата, защо горчат. Тя казва, че е от содата. Защо трябва да се туря сода? Щом се туря сода на едно брашно, то не е на свят. Дойде ли да се морализира един човек, то е

неестествено положение. В туй отношение, отказвам се да морализирам. Като започна да разправям да живее добре, този човек не е в здравословно положение. Доброто съставя вътрешно устройство. Под думата добро, разбирам един свят добре организиран, където всяко нещо е на своето място. Под думата зло, разбирам неща, които са крайно неорганизирани. Едно шише счупено, парчетата разпръснати, където стъпиш, може да си нараниш крака. Влезеш в една стая пълна с дим, започваш да плачеш. Ако те питат, защо плачеш, ще кажеш: "Плача от дима, който излиза от собата. Апостол Павел казва: "Дайте телата ваши в жертва жива, свята и благоугодна Богу". Как да си представиш тялото в жертва жива? Много трудна работа е да разберем. По някой път чувствуваш, че нещо обичаш. Когато децата обичат ябълките, хване я и я скрие в джоба. Детето, като обича ореха, вземе го, тури го под един камък, счупи го, хвърли ядката и скрие ореха. Поглежда това дете, като че нищо не е направило. Никакво престъпление няма, че е изяло ореха. Дойде някой стар, погледне го отгоре, като някой детектив го гледа. Туй дете, понеже детективът го търси, почва да лъже. Първоначално, когато Бог създаде орехите, създаде ги за малките деца да ядат, колкото искат. Тия деца бяха като тия катерици, които ходят да си вземат орехи по дърветата. Тогава никой нямаше да държи сметка. Сега вече държат сметка. Катерицата няма право да изяде орехите. Една катерица не може да обере всичките орехи, а един орех ражда хиляди. Казвам: В разбирането на онзи вътрешния живот, когато се дават някои примери, примерът трябва да се постави на място. Когато се говори, всяка дума трябва да бъде на място. Аз считам красив език, когато човек поставя всяка дума на място. Има хора, които много добре се обличат, турят всяко нещо на място. Хубаво е човек да е добре облечен, но след като се облякъл хубаво, ако мисли, че много нещо е свършил, той се самоизмамва. Ти не можеш да се облечеш добре, защото само с обличане не става. Най-първо, младите моми много хубаво се обличат. В селата съм ги наблюдавал, като започне да

се облича, взима и най-малко половин час да се облече. Облича се, оглежда се, кърпата забражда, че китката къде да тури. Като върви, много е спретната. Като се ожени, китката изчезне, шапката не е на място, обущата не са на място. Преди да се ожени нещо поетично има в тях. Като се оженят, стават философи, все надолу гледат. Казват, че е женитбата причина. Не е от женитбата. Човек ял една хубава храна. Считам, че храната не е здравословна. Той е гладен човек, гледа навсякъде. Гладният мисли, че след като се наяде, работите му ще се оправят. Но това ядене е така лошо сготвено, че като се наяде, заболи го коремът. Тази храна не е на място. Всяко нещо, което не съответства на човешкия ум, не доставя онази светлина, която е необходима. Всяко едно чувство, което не доставя една вътрешна топлина, защото има една топлина, която е необходима за живота, това чувство не е намясто. Аз разбирам нещата много реално. От всяка една добра постъпка ще придобиеш сила. Ако нямаш сила, работите не може да се реализират. Ако нямаш топлина, работите не може да се реализират. Ако нямаш светлина в ума, работите няма да се реализират. Щом изчезне светлината, изчезне и топлината, изчезне и силата, тогава човек се намира в едно противоречие, тогава идат отрицателните неща.

Казва: “Кой е безверник.” Безверник в какво? Човек абсолютен безверник не може да бъде. Има една философия в света, според която само аз съществувам, а всичко друго, което виждам е илюзия. То е отражение на мене, само аз съществувам. Ти ще вярваш в нещата, ще вярваш и в себе си. Не вярваш в нещата, не вярваш и в себе си. Не вярваш, ти си безверник. Казвам: Има три неща за вярване. Някои хора вярват в себе си, някои вярват в ближните си, някои вярват и в Бога. Някои хора са безверници по отношение на своите ближни. Някои хора са безверници по отношение на Бога. Някои хора са безверници по отношение на себе си. А пък някои са вярващи по отношение на себе си. Някои са вярващи по отношение на своите ближни и някои са вярващи по отношение на Бога.

Казвам: Когато човек вярва в своята воля, когато човек вярва в своето сърце, когато човек вярва в своя ум, този човек е на правата страна. Който и да е. Истината, онова, в което трябва да вярваме, то е положено в нас. Външният свят, както е направен, ние не го познаваме, ние имаме само едно отражение от него. Да кажем един предмет се отразява, тази светлина влиза в твоите очи и се образува някакво понятие в ума ти. Представим си, че имаме някакъв предмет. Повярвам го. Казвам, че очите имат една реалност. Нещо относително е. Познавам този предмет и ако му кажа: “Стани огън”, той става огън. Ако му кажа: “Стани огън”, и той не става огън, той значи е самостоятелен. Събрала се кир, казвам: Я се изчисти. Тя не се изчиства. Трябва аз да го изчистя. Значи, не съм господар на нещата. Вие мислите, че сте господари. За да познаеш на кое си господар, кажи му и ако те послуша, ти си му господар, ако не те послуша, не си му господар. Огънят не те слуша. Трябва да знаеш как да го пипаш, да бъдеш внимателен. Казва: “Ако ме пипнеш хубаво, ще ти отговоря. Ако ме пипнеш лошо, ще видиш, какво мога да ти направя.” Цигуларят, като пипне цигулката, цигулката го слуша, той е господар. Щом цигулката не го слуша, той не е господар. Някои казват, че часовникът вървял криво. Че на криво вървят часовниците, на криво вървят. Направен е цял един кръг. Друг казва, че право вървял. Казвам, по криво върви, иска право да казва. На криво го карат да върви, а казват, че право показвал. В какво седи причината? Часовникът е правен от разни метали, които разно се влияят от климатическите промени, които стават. Някой път климатическите промени може да влияят на един хубав часовник да закъснее. Тези обикновените часовници, които не са хронометри, може да закъснеят 5 минути. Аз имам един часовник доста скъп, купува го някой и ми го дава подарък. Златен е, при това швейцарски, пък е тънък и дама може да го носи, но е ексцентричен. Като върви правилно, изведнъж отскочи 30 секунди или закъснее 30 секунди. Поправиш го, пак закъснее 30 секунди. Най-после му казвам: “Прави каквото искаш.” Аз

го курдисвам, пък той да прави каквото иска. Забелязвам, че той сам се изправя. Закъснее 30 секунди и след 30 дена той сам се коригира. Иска да ми каже: Остави ме, аз сам ще се коригирам. Той ме учи на много работи. Аз забелязвам при какви условия закъснява. Като има буря, закъснява две минути. Значи, ходил е, разговарял се, слушал новини от въздуха, две минути закъснял. После, когато иде голям студ, погледнеш, закъснее половин час. Извинявам го. Докато облече кожуха, дебели обуща, дълги ботуши, закъснява. Щом се стопли, тик-так, върви напред. Казвам: Напред върви, понеже времето е топло, няма нужда да облича кожух, една тънка дреха е достатъчна. Отива един приятел в Швейцария, казвам: Заръчайте един часовник, хронометър да показва точното време. Колкото струва ще платим. Най-малко ще трябват 40-50 хиляди лева. Хронометъра може да го направят, ще го проверяват в астрономични обсерватории, но трябва да се тери на място, дето няма никакво сътресение, атмосферата да е топла, да има определена температура, да няма никакви сътресения. Аз го нося в джоба си, като се тръска, този хронометър не може да показва точното време.

По някой път вие осъждате вашия мозък. Ти го тръскаш насам-натам, все ще има известно различие в схващанията. Най-първо трябва да се освободите от самокритиката, която имате. Казвате: "Не живеем добре." Но кой е добрият живот сега? Добрият живот е организираният живот. В организираният живот се харчи най-малко енергия. Всичките добри хора се отличават по това, че нямат абсолютно никакви борчове. Щом имаш борч, щом имаш недъг, щом имаш недостатък, ти си борчлия, имаш да даваш. Следователно, за да бъдеш добър, идеален, трябва да бъдеш или както казва Писанието, трябва да бъдеш съвършен. Казвате: "Може ли туй?" При сегашните условия не може, но трябва да бъдем съвършени. Трябва да бъдем добри. Понеже, ако не си добър, ако не си съвършен, не може да служиш на Бога, тъй както трябва. Виж един съвременен симфоничен оркестър, всичките музиканти са все академици, свършили са

музикална академия, първостепенни музиканти. Една погрешка, като направи, капелмайсторът, като го погледне, всички се коригира, безупречно. Вие сте влезли в Божествения оркестър и вие свирите, както ви дойде. Но не може така да го караш, както искаш, отмерено ще бъде всичко. Някои цигулари, като не могат да свирят правят глизандо. Глизандото е като онези жени, които не са красиви, че се намажат. Като дойде това глизандо, разваля всичко. Тя се маже да покаже, че лицето не е толкова грозно, да стане по-красива.

Щом употребяваш козметика на лицето, твоята работа е свършена. Човек започне ли да прави заеми от хората, неговата работа е свършена. Ти имаш вече една щерна. Божественото изключва назаем. Аз не говоря за сегашния порядък на нещата. Онзи на когото ти имаш да даваш, той идва да взема. Има два начина, хората идват при мене и аз отивам при тях. Отивам при тях, защото имам да вземам. Идват при мене, защото имат от мене да вземат. Ние считаме, че ако хората отиват при едного, че той е най-голям, че е почтен, понеже при него отиват. Ако идват при мене, само да искат, аз зная, колко е почтено. Казвам: "Моля онова, което имате да ми давате." И аз отивам, и аз съм деликатен, казвам: "Туй, което имам да давам." Посещаваме се, не гости. Туй е хубаво. Когато посещаваш един човек, не го посещавай само да вземеш нещо от него. Други да бъдат съображенията ти. И в Божествения свят трябва да става една правилна обмяна между хората. Правилна обмяна знаете ли какво значи. Ти купуваш едно кило ябълки. Този, който ти продава ябълките, да ти даде най-хубавите и ти да му платиш, че той да бъде доволен, да му платиш добре. Може да платиш сто лева, но сто лева не са много за едно кило ябълки. И двеста лева не са много. Вие сте станали много скържави, понеже сте в голяма сиромашия, казвате: "Сто лева!" Германците дадоха едно възпитание на хората. Един германец, когато спаднаха техните марки със сто хиляди не можеше да се нахрани наобед. Казвате: "Много е това." Но и с един милион не можеше да се нахраниш. Ще дадеш десет, двадесет милиона и пак не

стигат за един обяд, едва с 45 милиона можеш да се нахраниш. Като спадна тяхната марка, те надминаха приказките на "Хиляда и една нощ". Четиридесет и пет милиарда, за да вземеш един обяд. Един българин, който се осигурил в една германска банка, имал 600 хиляди марки и той си мисли: "Осигурих се вече." Получава едно писмо от банката, че му казват: "Господине, не можем да водим сметка по книгите на вашите 600 хиляди марки." Отива той в банката и му казват: "За да може да водим сметка, трябва да бъдат най-малко 30 стотинки, а вашите пари струват сега само десет стотинки." Всичките 600 хиляди марки сега са десет стотинки. Касиера, като го гледал казал му: "Аз ще ви дам още един милион и половина, да станат най-малката сума, за която по книгите могли да се води сметка."

Питам: Какво ще направиш с шестотин хиляди марки, или с един милион и половина. Те ще бъдат близо около 40 стотинки. Какво ще направиш с 40 стотинки, да ти водят книги в банката? Човек, който е финансист, знае, че малките доходи при големите капитали, много допринасят. За пример, ако ти имаш един оборот от сто, двеста милиона и на всеки сто лева печелиш по една стотинка, двеста, триста милиона хвърлят много голяма сума. В малките капитали, малките приходи са незначителни.

Аз ви говоря за тия финансови въпроси, понеже вие всички сте финансисти. Вие имате един мозък вложен във вашата глава, който струва милиарди, едно голямо богатство, вложено във вас, един голям капитал. Най-първо трябва да оценявате, колко е капиталът. Имате лице, което показва капитала ви в обръщение. После, имате ръце и крака, това показва капитала, който принася приходи. Истинските приходи на човека зависят от неговата ръка, зависи от неговото лице и зависи от големия капитал, който е вложен в главата. Вие считате, че лицето е повърхностно. Едно хубаво лице показва един капитал в обръщение. Лицето в човека е една сила. Главата му е една сила. Ръката му е една сила. Добре устроената ръка е една сила, на която

можеш да разчиташ. Една добре устроена глава е една сила, на която можеш да разчиташ.

Сега като се говори, има две крайности. Като говоря за лицето, аз разбирам онзи принцип на справедливостта. Ти не може да бъдеш справедлив човек, ако нямаш една добре устроена ръка. Като погледнеш, как е устроена ръката, пръстите, всичко това показва добрите и лошите страни. Още като погледна пръстите ти, ще видя, какъв си. Ще видя дядо ти, прадядо ти, няколко поколения, как са живели. Всичко е написано, няма скрито-покрито. Като дойде някой при мене, той инстинктивно схваща и започва да си крие малкия пръст, да го не видя, крие го. Като погледна, изучавам, как са ви лъгали. Зад някоя грешка на миналите поколения намирам, как са ви лъгали и колко пъти са ви лъгали. Написано е. Колко пъти сте лъгали е написано на ръцете.

Сега вземете думата лъжа, не тъй, както вие я разбирате. Човек по възможност не трябва да се измамва. По някой път човек като говори е красив. Но той само тъй си прочита своята реч, за да го турят на една плоча, да започне плочата да говори. Да кажем, вие държите един морал на някой човек. Съветвате го, казваш: “Ти трябва да бъдеш икономист, трябва да пестиш, не си раздавай парите. Стисни се малко.” Ти говориш това учение на този човек с оглед на другите хора. Но той, един ден приложи това учение за тебе. По-напред е бил щедър към тебе, сега си свие кесията, не дава.

Казвам: Всяко едно учение, което проповядваме, ние ще го опитаме най-първо. Аз съм дошъл до едно правило: Когато искам да говоря нещо на хората, опитвам го върху себе си, как добре ли действува на мене. Ако добре действува на мене, казвам: Добре ще действува и на другите хора. Ако добре не действува на мене, няма да действува добре и на другите. Не го прилагам, казвам: Изисква се сега, каквото и да мислите, каквото и да чувствувате, каквото и да постъпвате, да е добро заради вас. Щом за вас не е добро и за другите не е добро. Човек има едно чувство, което показва, какво мислят

другите хора, заради него. Тук под лъжичката може така да се развият тия апарати, че по радиото, като завъртиш веднага да видиш оттук, оттам, какво са говорели, ще го чувам в себе си. Писанието казва, че понякой път ще започнеш да чувствуваш, какво грешните хора говорят. Вътре ще чуваш всичкото мърморене. Най-голямата опасност е това. Някои вярващи, като дойдат до това мърморене, ще полудеят. Ние не можем да се справим с туй мърморене. Ядеш, мърмориш, спиш, мърмориш. Един ден една сестра дошла и казва: "Ще ми се пръсне главата, не знам какво ми е." Тя дошла до това мърморене вътре. Има една опасност: Всичките религиозни хора да станат мърморковци и после може да загубят вътрешното равновесие. Казва: "Хлопа му дъската." Не зная, на кого ли дъската не хлопа. Не е лошо в хлопането, но в хлопането трябва да има съразмерност. Има едно разумно хлопане, има и едно неразумно хлопане.

Апостол Павел дълго е говорил на тогавашните християни. Днес не може да се приложи по същия начин, по който Павел говорил. Да допуснем, че на едно малко дете кажеш: "Яж малко!" Пишеш една книга, че малко трябва да яде човек. Но това дете е на пет години. Когато това дете е на 21 година същото правило ли ще кажеш: "Яж малко!" Учението, което е съобразно с малкото дете, което е на пет години, не е съобразно за човека, който е на 21 година, който е вече възрастен. Той ще яде два пъти повече, отколкото малкото дете. Именно сега, като разширявате възгледите, трябва да бъдете внимателни във вашите схващания. Вие като обикнете един човек, вие го обиквате повече, отколкото трябва и като го намразите, намразите го повече отколкото трябва. Две крайности има. Тези неща са неизбежни. Аз считам близък онзи човек, когото вие обичате. Човек, когото мразиш показва, че е далеч от тебе. Щом се мразите, вие сте далеч, вие не се обичате. Значи омразата показва разстоянието, показва един свят неорганизиран, показва също, че има разстояние, поради което хората не се чуват добре, не се разбират. Двама души, които не се обичат, са надалеч, не си разбират от езика.

Двама, които се обичат са наблизо. Ако искате да бъдете близък някому, трябва да го обичате. Обичта е близка. Вие не го обичате, пък искате той да ви обича. То е пак невъзможно. Казвам: Духовният живот, религиозният живот трябва да се приведат в едно разумно разбиране. Искаме да се молим. За да се молим, за да говорим с невидимия свят, трябва да сме близо с онези напреднали братя, които са завършили своето развитие, които могат да помагат. Искаме да помагаме в тоя свят. Само силните, само умните, само добрите хора в света могат да помагат. Всеки един човек, за да бъде полезен, трябва да бъде умен. Умният човек, каквато и мъчнотия да му дадете, той веднага я разрешава. Добрият човек, каквато и мъчнотия да му се представи, той я разрешава. Силният човек и той разрешава всяка мъчнотия. При сегашните условия е потребна сила, потребна е доброта, потребна е разумност, потребна е светлина. Казвам: Вътрешна светлина и разумност трябват на човека. Всеки един иска да му говориш. Трябва да знаеш, от какво той има нужда. Всеки един човек, той иде при вас, понеже има някаква нужда от вас. Ако хората нямат нужда един от друг, те не биха се запознали.

Един човек обича музика. Ти свириш. Спре се човекът да слуша, има нужда. Ти като свириш му става приятно. Или някой художник обича художеството. Като види някоя картина някъде, спре се и гледа, прави му впечатление. Или някой обича архитектурата, спре се при някоя къща и наблюдава вратите, прозорците, прави му впечатление хубавата къща. Или някой наблюдава походката какво е, как се ръкува. Всички се наблюдаваме един друг. Някои неща ни привличат, някои ни отблъскват. Човек трябва да бъде такъв, че със своята мисъл да приближава хората. Сърцето трябва да бъде толкоз добро, че пак да приближи. Сега на мнозина сърцето е слабо, сила няма, тревожат се, как ще се привличат хората. Как ще се привлечеш, не можеш да пееш. Ако пееш хубаво, ще се спре да те слуша. Колко пъти аз съм се спирал, пее някой, глас има човекът. Той е вече един проводник на

музикалния свят. Не е свършил никаква академия, но е естествен проводник на музикалния свят.

Казвам: Във всинца ви има известни дарби, които трябва да развивате. Някои от вас вече сте остарели, казвате: “Вече нашето се свърши.” Сега е време да започнете. Като остарее човек, трябва да започне. Като си млад, ти се приготовляваш, като си остарял, вече си станал един способен ученик. Ще седнеш и ще видиш, колко си учен. Побеляла ти косата. Искаш черна да стане, може да я почерниш за една нощ. Имаме един окултист тук, няма да му кажа името, той измислил една боя и за 24 часа може да почерни косата. Подмлади се. Продаваше едни прахове, като си намажеш косата, почернее. Всичката коса почернее, нито един косъм бял няма.

Аз ще ви попитам сега, защо се тревожите? Някой път казвате някому: “Ти още не си остарял.” Казвам: Човек, който не е поумял, не може да остарее. Да оглупяваш, това не е остаряване. То е отслабване. Аз се чудя на изопачаването: Свързвате остаряването с отслабването. Казвам: не съм остарял, отслабнал съм. Който е остарял, той е поумял. От този човек, може да искаш ум, той не е слаб човек. Вие чели ли сте онази книга за Тарас Булба, дето, когато се връщат синовете му, бащата опитвал да види, какво са научили, че ги набивал. Най-големият син набива баща си и той му казва: “Браво, поумял си.” Не се изисква мекушавост. Тази мекушавост, мърморене, недоволство, оставете това настрана. Казвате: “Туй не е хубаво.” Оставете тия глупави работи. Който казва, че това нещо не е хубаво, да дойде да го направи. Тази дреха не е хубава. Да я направи по-хубава. Щом не знаеш да направиш една дреха, щом не можеш да я скроиш, ти трябва да кажеш: “Така се крои, така се шие дрехата.” Ти сам да я направиш. Някой не може да свири. Вземаш, ти сам започнеш да свириш. Та казвам, оставете вашите теории настрана. Теориите са добри и хипотезите са добри. Не да ги захвърлите навън. Сега аз така ви говоря за един вътрешен живот. Не искам да ви критикувам, но казвам: Вие може да направите неща десет пъти повече, отколкото

сега ги правите. Целият ден ти мислиш да се примириш или да не се примириш. Някой ти направи една малка пакост, ти това не можеш да го забравиш десет години. В какво седи тази пакост? Направил тази погрешка, но ти защо не разрешиш въпроса? Да допуснем, че той ти направил една хубава стомна. Ти казваш: "Едно време ми счупи стомната." Седим ние сега и казваме: "Тази Ева защо яде от този плод?" Все Ева укорявате, пък вие всички седите при това дърво и всеки ден ядете от него. Не сте ли на същото изкушение? Казвате: "Кое е това дърво на познанието, доброто и злото." Ти седиш при хубавото ядене, адептът ти казва: "Като ядеш от това ядене, ще се оправиш." Едно меню, второ, трето. Казва: "Това, онова да имаш." Ще си представите какво ли не. Казваш: "Трябва да се яде." Ти си на изкушение. Изкушение са и дрехите. Като се облечеш хубаво с цилиндър, ръкавици, хубави обуща, мислиш, знатен ще станеш. Ако имаш двеста, триста лева в банката, мислиш, че си се осигурил, хората ще мислят добро за тебе. Ако имаш един апартамент, какво ще мислят хората? То е черният адепт, който те отклонява от Бога. Бог ти дал всичко туй. Ти търсиш Михаля по горите. Ти търсиш своето щастие вън от себе си. Бог ти е дал един отличен ум, с който не може да се сравни. Бог ти е дал една воля, с която нищо не може да се сравни. Една душа е вложил в тебе, един дух и казва: "Ако ме слушаш, няма да ядеш от дървото за познаванието, за доброто и злото. Засега така ще правиш." По някой път питаш: "Защо да не ям?" Аз може да ви отговоря. Няма нещо на което не може да се отговори. Човек не трябва да яде. Какво ще направи едно момиче на пет години да се жени, да ражда деца? Това за него ли е? Тази работа при дървото е така. Като станеш на 21 година, тогава можеш да мислиш за такива работи. Сега в ума ти да не влиза това дърво. Върви си по пътя, не е време сега. Има време, сега, за които времето не е дошло, писанието казва: "Не яж от забраненото дърво, от забраненият плод." Христос показва едно учение да ядат от дървото на живота.

Аз толкова години проповядвам да се храните от плода на Любовта. Вие от плода на дървото на познанието, на доброто и злото постоянно се храните. Тогава погледнеш, този има ревматизъм, този има коремоболие, това има, онова има. Вчера дошъл един, иска да се запознае с мене. Аз съм излязъл, пък в събота не приемам никого. Някой от десет години се запознал с учението, иска да ме види. Пък води един болен със себе си, констатирали, че има рак. Разстроил се черният дроб, иска да иде в болница. Питат ме да иде, или да не иде. И да иде в болница, лекарите като не могат да го лекуват. Казвам: Моето наставление е да ядеш лимони и да пиеш топла вода. Ще се свърши работата. Той има деца, станал сприхав човек, инженер, иска всичко да нагласи, че да живее. Пък докато уреди живота си, разстроил черния дроб. Иска да свърже двата края на едно място. Човек, който свързва двата края на едно място, той заминава на онзи свят. Никога не свързвайте двата края. При сегашния живот, ако искате дълъг живот, не давайте пари назаем на хората. Понеже хората на които си дал пари назаем, ще искат по-скоро да заминеш за другия свят. Като правите добро, никой да не знае. Щом дадеш пари назаем, хората ще кажат: “Няма да пукне този, че да се освободим.” Ти си дал на десет души по десет хиляди лева и всеки казва: “Да пукне, да пукне.” По-добре вземи 20 хиляди лева назаем, че да кажат: “Господ да му даде живот и здраве, да не умира.” Те искат да живееш, да им върнеш парите. По-добре да вземеш пари назаем и да се молят Господ да ти даде здраве, отколкото ти дадеш и да искат да умреш, че да се освободят. Смешното седи, че ние правим добро и мислим, че в туй добро, което правим, ще добием нещо. Пък ние губим. Правенето на добро е само един прерогатив на Бога. Някой път ми казвате: “Учителю, ти много ни обичаш.” Казвам: Това е едно понятие. Аз зная, че в света има само един, Който обича. Всички други са представители. Всички говорим за любовта. Любовта е един прерогатив на Бога. И може би се изискват хиляди години, да познаем, какво нещо е любовта към Бога. Да обичаш някого, значи, ти

да бъдеш сляп за всичките негови погрешки. Каквото и да направиш, нищо не трябва да ти обръща внимание. В момента, в който обърнеш внимание да видиш една погрешка, изгубваш мира.

Аз като проповядвам туй в сегашния порядък, не оставяйте да дължите някому. В ума си не дръж, че дължиш. Понеже здравето на човека зависи от желанието човек да дава. Ако имаш желанието да даваш, ти си здрав човек. Ако в себе си, ти мислиш да даваш от ония хубавите мисли, ти си здрав човек. Ако от доброто сърце ти даваш, и ако от добрата воля ти правиш добро, ти си здрав човек. Ако ти си скържав и мислиш да направиш едно добро или не, ти си скържав. Трябва спонтанно да го направиш. Защото Бог, Който живее в нас, иска да бъдем като Него. В Него всичко е спонтанно. Той изпраща слънцето на добрите и на лошите, Той не прави никакво различие. Той не прави такова различие, каквото ние правим. Както всеки от нас живее, той събира неговият живот и му го дава да го преживее. Като прави погрешки, Господ нищо не казва. После, каквото направи остави да го преживее. Казва: "Опитай го дали е хубаво." Постъпи, както ти си извадил заключение. Ако ти е неприятно, постъпи обратно. Казва, и туй е хубаво. Искаш да грешиш, можеш да грешиш, но има своите неприятности. Имаш да правиш добро, можеш да правиш добро. И в греха има известна приятност. Нима на бойното поле един, като убие десет души, нали му турят кръст за храброст? Значи в греха може да се радва. Нима е хубаво да убиеш десет души, твои братя, които баща ти ги е родил? За какво може да ги убиеш? За наследство. Като ги убиеш, искаш това наследство да остане на тебе. След като остане, ти сам ще видиш, че туй богатство, което оставиха твоите братя, не може да ти допринесе онова, което биха ти направили те, ако не беше ги убил. Те ще ти бъдат десет пъти по-полезни, отколкото оставеното богатство.

Казвам: Сега за старите работи не трябва да се говори. Омразата вие вече сте я научили. Сега всички трябва да се учите на закона на любовта. Днес има повече хора готови да проявят любовта. Как трябва

да се прояви любовта. Кажете ми. Ако един богат човек започне да обича бедните деца, неговите домашни веднага ще кажат: “Не може, ти много надалече отиваш.” Даже ще направят, че бащата излязъл из нормата. Не бащата да презре своите деца. Но ако едно семейство е от четири души, бащата има право на една четвърт. Да кажем, те имат четири милиона. Бащата разполага с един милион, майката - с един милион, синът - с един милион и сестрата - с един милион. Бащата има право да употреби единия милион, както той намира за добре, както той иска. Домашните искат това, което е на бащата да остане на тях. Те не са на правата страна. Майката може да употреби своя милион, както тя иска. Синът може да употреби единият милион, както той иска и дъщерята има право да употреби единия милион, както тя иска. Никой няма право да се меси в онова, което Бог им е дал. Казвам: Богатството, онова, което имате във вашия ум, онова, което вие имате във вашето сърце, онова, което вие имате във вашата воля, вие трябва да го употребите. Не слушайте отвън, какво ви казват, че ти така не трябва да мислиш. Постъпи, както мислиш. Чувствувай, както мислиш. Считай, че си в едно здравословно състояние. На здравия казвам: “Ходи!” Нему не казвам: “Ти трябва да седиш да спиш, да почиваш.” Казвам: “Ходи, работи, прави, каквото искаш. Намислиш нещо, направи го, защото, то е за благото на човечеството.”

Вие трябва да бъдете добри слуги. Онова, което Бог ви е дал, вие сте го употребили само за себе си. Забогатееш, оставиш десет милиона на своите синове. Бащата замине за другия свят, те го удрят на гуляй, на ядене и пиене. Питам, какво се ползват те с голямото богатство? Ти си оставил на своите синове повече, отколкото трябва. Яденето и пиенето не разрешават въпроса. Обличането и то не разрешава въпроса. Обличането, то е само един начин. Да облечеш ума си, да облечеш сърцето си, да облечеш душата си, да облечеш духа си. Един ден съвсем се сгърчи лицето ти, но да се види, че в лицето ти има нещо благородно. Да благодарите на Бога, че сте

остарели. Да благодарите на Бога,че сте поумнели.Да благодарите на Бога, че сърцето се е стоплило.

Сега някой казва: “Еди кого си аз обичам, дали е правилна любовта ми, ти знаеш.” Ти като обичаш някого, питаш дали е хубаво или не. Някой път мене ме гледат да излизам. Иде една котка, която знае само да мечи, дам и едно парче баница, или малко сирене с хляб, помачкам го с ръката си и и го дам. Някои, като ме гледат, казват: “Занимава се с котката.” Ни най-малко не се занимавам с котката. Искам да и услужа, ще мечи и ще ме безпокои. Като и дам се задоволява. Щом изяде хляба и сиренето, не ме безпокои, не хлопа на вратата. За да не безпокои, давам и. Пестя времето. Някой път иде ми да я ритна. Но ритането не е хубаво. Казвам си. Случай, няма да я риташ. После тя доста се е възпитала. Като ме погледне пита: “Туй за мене ли го даваш?” Не го взема изведнъж. Голямо почитание и уважение ми даваш. Казвам: “Вземи го, само не мечи.”

Задоволявай в себе си онази котка, която мечи. Задоволи я да не мечи. Онова недоволство, което имаш, то е котката. Ти си недоволен, то е котката. Задоволи я. С ритане, нищо не се разрешава, ще я възпиташ. Една тръгнала с мене, тича, напред, качва се по дърветата, връща се, пак пред мене тича. Защо? Защото аз нещо и стискам в ръката. Щом нищо не и давам, не е нито пред мен, нито зад мен.

Казвам: Служете добре. Не вашият ум да ви бъде слуга. Аз имам друга философия. Ние трябва да станем слуги на своя ум. Трябва да станем слуги на своето сърце и трябва да станем слуги на нашата воля. Ние искаме умът да ни стане слуга. Онзи, който слугува е по-умен от ума. Аз разбирам повече, отколкото умът може да разбере. Едно пособие е умът в дадения случай. Аз трябва да помагам на ума. Аз да му покажа, как трябва да прави. После трябва да служа на своето сърце, трябва да служа и на своето тяло. И хубаво да служа.

Казвам: Учете се да служите на Бога. Няма по-хубаво нещо в света от това, да служиш. Да служиш на Бога три неща ще даваш. Като станеш сутрин да служиш на Бога, ти ще станеш добър. Като

служиш на Бога, ти ще станеш умен. И ако служиш на Бога, ти ще внесеш сила в тебе. Ако служенето не внася доброта, служенето не е правилно. В ума знание ще придобиваш. Ако служението не внася сила, служението не е правилно. Ако служението внася сила, ако внася доброта, ако внася знание, то е правилно служение, върви по този път. То е истинското служение, да бъдем силни, силни в доброто. После да бъдем добри. Под думата "добри" разбирам, добре организирани. Добре организираният човек е в сила да направи всичко. Онзи, който не е организиран, не може да направи.

Казвам: Три неща се изискват - сила, доброта и разумност, за да служим на Бога и да бъдем полезни на великото дело, което сега се върши в света. Някой път във вас ще дойде песимизмът, обезсърчението. То е неорганизиран живот. Щом се организира човек, песимизмът е настрани.

"Представете си телата в жертва жива, свята и благоугодна Богу". Служете на Бога, за да можете да дадете онова, където никъде другаде не можете да го дадете. Ако аз не мога да се свържа с Бога, моето служение е безпредметно. Ако вие не можете да свържете хората с Бога и вашето служение е безпредметно. Ние сме изпратени в света да бъдем във връзка с Божественото. Целият свят, като се свърже с Божественото, светът ще се оправи. На тия хора ще дадете чист въздух да дишат. Чистата светлина е, която ще ги повдигне. Казвам сега: Станете всички проводници на тази вътрешна връзка в себе си. Свържете ума си с Бога. Свържете волята си с Бога. Най-първо, вие се свържете и като се свържете, ще разберете, по кой начин може да служи. Тогава и моите думи и вашите думи ще бъдат на място. Аз по някой път правя следното ограничение в своите мисли. Защо един учител слага 6 на един ученик. Има един нов начин на разрешение. Един ученик, след като говорил в класа, знанието, което дал, излязло в пространството. Онзи ученик, който хване това знание, той учи учителя. Каквото ученикът хванал, той го носи при учителя си, връща го при учителя. Понеже хубаво схванал знанието, понеже връща

изгубеното знание, учителят му теря 6. Онзи ученик, който нищо не схванал, учителят казва: “Всичкото туй знание изгубихте.” Туря му единица.

Та казвам: Всичко онова, което ви се говори, хубаво го схващайте, че като се проектира назад, да го имате. В писанието се казва: “По плода ще ги познаете”. Един ученик се познава по това, какъв плод ще даде от онова, което учителят е говорил. Казвам: От вашият ум, от вашето сърце, от вашата воля, ще позная, доколко вие сте готови да изпълните волята Божия. Сега в сърцето ви има омраза. Изхвърлете омразата. Тя ще ви противодействува, ще ви съсипе. Никого не мразете. Във всеки човек Бог живее. Обърнете се към Бога. Искам да се поправят противоречията във вас. Ако вие не искате да ги поправите, ще се поправят. Ако не простите на хората прегрешенията им, един ден, като умрете, в гроба ще бъдете заровени и няма да се освободи душата ви. Най-малко десет години ще седите и ще видите, като изгнивате там. Хората ще плачат, вие ще седите. Има една връзка с тялото. Хубаво е човек да умре и да излезе извън тялото, да не вижда, как се събаря тялото.

Казвам: Турете любовта да ви освободи от всички ваши минали връзки. Всички връзки, които имате сега, които ни привързват, които ни причиняват страдания да се освободите. Да останат само трите връзки: Една връзка на сърцето, която е любовта. Да свържете сърцето с Бога. Една връзка с ума, тя е Божествената мъдрост. Една връзка на истината, която да свърже нашето тяло с Бога. Три връзки: Връзка на ума, връзка на сърцето, да се свържем с Бога, за да се освободим от миналото, което сега ни причинява толкова вреди.

Онези думи на Христа, които казал: “Ако не пребъдете в мене и ако думите ми не пребъдат във вас, ако думите ми пребъдат във вас и ако Словото ми пребъде във вас, аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим”. Щом дойде Бог у нас, всичко е възможно.

Тайна молитва.

14-то неделно утринно Слово, държано на 14.I.1940 г. 5 ч.с., Изгрев

ЕДИН ДЕН

Добрата молитва.
В начало бе Словото

Ще прочета десета глава от Евангелието на Йоана.

По какво се отличава човек от другите животни? По това, че той ходи прав. Растенията ходят с главата надолу, животните ходят хоризонтално, а човек ходи перпендикулярно. Растенията са материалисти. Животните живеят за себе си. Не сте си задали въпроса, какво е човек, като напусне тялото, като излезе из тази хижа, в която сега живее. Вън от тялото, какъв образец има човек, какво представя? Виждате едно дете. Казвате: "Детенце." А той е един стар човек, скрит в малкото дете. Може в някое съществуване да е бил с дълга брада, някой равин или патриарх, или може би някой цар, княз, или е бил някой просяк. Той, човекът нито е мъж, нито е жена, нито е чорбаджия, нито е княз, това са служби. Когато един актьор играе на сцената една царска роля, ни най-малко не показва, че е цар, когато играе ролята на някой философ, ни най-малко не е философ, много малко разбира от философия. Когато играе ролята на някой виден съдия, юрист, който разрешава въпросите правилно, ни най-малко не е юрист. Или играе ролята на баща и на майка, много образи може да играе. Някой път играе ролята на някой крадец или мошеник. Каква е разликата между крадец и мошеник? Разбира се, какво разбират хората? Мошеник е чуждица. Мошеник излиза от един вид коляно, виден човек значи. "Мушан", значи виден човек. "Шандър", който те подтиква да станеш виден.

В тази глава се говори за крадеца. Крадец е всеки, който не влиза през вратата на живота. Той е крадец и разбойник. Някой път някой дух във вас през целия ден ви разиграва вкъщи и тебе, и жена ти, и

децата ти. Той е крадец. Днес имаме голямо зло, не може да се разбират хората. Често, някой казва тъй: “Не мога да го търпя.” Че как си го търпял. Има някои хора, които носят неволята. Това не е търпение. Той търпи от страх. Но ние разбираме един силен човек, който и цар да е, може да направи всичко, но търпи, казва: От мене да мине. А пък онзи, който не е никакъв цар, от страх търпи и казва: “Ще търпя.” Той ще търпи, ще се слага, докато му дойде времето. По някой път вие се много заблуждавате, че сте много търпеливи. Един търпелив човек, той трябва да вдига с ръката си три, четири тона. Когато някой го обиди и му каже, баба, той го хване с ръката, дигне го нагоре, хвърли го, пак го хване, пак го хвърли, обърне го с главата надолу, поиграе си, казва: “Как мислиш, баба ли съм? Ти ли си баба или аз съм баба?” Ако един дух вас може да ви разиграва, вие сте слаб човек. Ако някой дух може да те разиграва, привлече вниманието ти на някоя каса, когато минаваш някъде, отворил касата и казва: “Бръкни тук, вземи си.” Пък така нагласил, че ти като бръкнеш, хванат те. Казват: “Кой ти позволи да бъркаш?” Цял един процес стане и хайде турят те в затвора. След туй дойде и ти казва: “Не те осъдиха право. Наказанието не е право. Прегрешението е малко. Какво бива, че си взел един наполеон, да ти наложат три години, то няма правилен закон в света.” Казва: “Когато крадеш, ти много глупаво си постъпил, вземи една торба, две, три, че ако лъжеш, поне да има защо. За един наполеон три години да лежиш. Поне да беше взел 400, 500, 700, 1000. Втори път ще ти дам да бръкнеш, като излезеш от затвора, но умно да вземаш.” Да допуснем, че някой твой приятел ти каже една обидна дума. Той вече те разиграва. Казва ти, че си будала. Защо не кажеш нещо на този твой приятел. Нагласи цяла една реч, че като срещнеш твоя приятел да му кажеш, че не си от простите. Ако някой ударил някого, казва: “Ти втори път да носиш една голяма сопа и като ти каже нещо, или те удари, цапни го по главата, да знае, как се говори.” Вие сега минавате за доста способни ученици, имате обикновени задачи да решавате. Има задача за яденето, която не

може да разрешите. Дойде ми на ум за един български абаджия, доста знатен абаджия във Варненско. Той имал един слуга, Стоян. Викат го на един българин да шие дрехи. Вижда, че приготовляват за обед кокошка и за да не яде неговият слуга, казва: “Той Стоян не яде кокошка. Боб му сварете.” Стоян гледа, яде му се от кокошката, но яде боба и мълчи. Той си мисли: “Аз ще ти скроя нещо и ще видиш, Стоян не яде ли кокошка.” Той на господарите казва: “Моят господар е много знатен, но по някой път го прихващат. Днес таман му е денят. Гледайте, като започне да се върти насам, натам, като ще търси нещо, свържете го, да не направи някоя беля.” Той му скрил напрѣстникът и господарят му започнал да се върти насам, натам. Онези, хващат го, връзват го. Стоян се приближил и му пришепнал: “Стоян кокошка не яде!”

Всеки ден вас, този Стоян ви връзва. И като те върже, ти се намираш в чудо. Ти свестният човек, как си попаднал в такова противоречие? Трябва да се изучава живота. Вие сте дошли до една фаза, до негативната страна и трябва да знаете, доколко сте силен. В Питагоровата школа пет години наред учениците се подлагат на изпитания. С най-големи подигравки учениците посрещали новите ученици и ако издържи, тогава го приемат по някой път. Съдбата така те подложи, дето ще станеш подигравка на хората. И апостол Павел казва: “Накъдето ходим, станахме подигравка на хората.” Ако можеш да издържиш, то е силна воля в негативен смисъл. Защото щом идете в оня свят, или в бъдеще да кажем, че вие влизате в един университет, ако вашият ум не е приспособен за ония предмети, които се преподават, какво ще правите в университета? Какви отвлечени въпроси се разискват? Ти мислиш, че ще прекараш времето напразно. Да кажем, че някоя лекция слушате по геометрия или математика за числата нещо, или в съвременната анатомия изследвания за човека, за китката на човека ще разправя цял час. За костите, за мускулите, за нервите, за разните служби, които изпълняват. Ти слушаш, но нямаш въображение, казваш: “Нещо по

съществено.” Ами, че ти лекар като си, ако не разбираш анатомията на човек, тогава една счупена кост как ще поправиш? Така трябва да правиш костта, че да намериш, къде е счупеното, да може да го поправиш. Като хванеш костите, да знаеш, колко парчета имат, как да ги направиш.

По някой път вие казвате, че вашето сърце е счупено. Мислите, че всеки човек може да намести счупеното ви сърце, не, трудна работа е. Или пък наранено е сърцето. Всеки може ли да го лекува? Трябва деликатно пипане. Има вътрешни болки, които много мъчно се лекуват.

В съвременните хора са останали много стари разбирания. Най-първо трябва да се освободите от понятието на млекопитаещите, от понятията на растителното царство, на онези големите растения, които са расли по 250, 300 метра височина. В миналото са расли такива големи растения, които сега биха ви учудили. И сега са останали тук, там от тези едрите дървета. Някой път вие мислите, че сте много голям човек. Туй е една идея на едно голямо растение. Ти казваш: “Аз голям човек ще стана, но да имам пари.” То е една идея на едно растение. Растенията взимат отдолу, искат да пуснат корени много дълбоко, да вземат повече пръст. Това се счита голямо богатство. В тази пръст, то ще се издигне. Или, някой път във вас имате лакомия. Тя се дължи на животните. Предипотопни животни имало, които по три, четири тона храна имали в стомаха си. Четири тона храна, четири хиляди килограма в стомаха на едно такова животно, то не може да се събере в нашия салон, то е два пъти по-дълго от него. Този салон е 18 метра, значи, 36 метра дълго, а е имало по 50, 60 метра дълги животни. Защо ги е създала природата? Не ги е създала природата, но тия духове са слезли от невидимия свят и са си направили тия тела, както някой човек си прави някой път голямо здание по сто и повече стаи. На човека не му трябват сто стаи. Да кажем, ако му дойдат гости, има къде да бъдат. Но постепенно тия

всичките същества научили, че тия големите тела са непотребни. Започнали да стават малко по-малко вътрешни приспособления.

По какво се отличава човешката душа? Ако вас ви поставят да станете съгражданин на животните и там ще имаш известна интелигентност, но училище в животните няма, църкви няма, съдилища няма, такива апартаменти няма, музикални инструменти няма, пиано, цигулки, нито хоро да играят. После и радио нямат. Някаква култура и те имат. В пчелите е останало някакво радио, малки антени. Когато влезете в човешкия живот, там има повече приспособления. А ако влезете в ангелския живот, тези приспособления са хиляди пъти повече, отколкото в човешкия живот. Ангелите са напреднали хора. Ние сме колония и като колонисти, постоянно се изпитваме. Ангелите, като хора, много разумно живеят, имат големи познания. Пътуват из слънчевите системи, ходят и по планетите. Един ангел има аероплан, оттук иде на месечината на разходка, или на една разходка до Венера, до Юпитер. Направи разходка от 4-5 часа и се върне. Един ангел говори за слънцето. Дойде един негов приятел и казва: “Да идем до слънцето.” На аероплана идат на слънцето, разходят се в своите жилища. Пък вие само гледате слънцето и разправяте туй, което не е.

Някой от вас казва: “Да имам една малка къщица, да си поживея.” Но идеалът ви е малък. Все едно е този, който влиза в училището, да каже: “Аз не искам много да уча, много малко ми трябва, само азбуката да науча.” Но това е първо отделение. Има прогимназия, гимназия, университет, после специални науки. Вие много знаете, но още алхимия не сте изучили, не знаете, как да се подмладявате. За пример има растения на земята, като свариш и само се полееш от главата и може да се подмладиш. Това може да ви го докажа научно. Аз може да ви кажа, как са го варили алхимиците. Петнадесет минути ще го вариш на огъня, ще се полееш 4-5 пъти на годината, с всяко поливане с по пет години ще се подмладиш, десет пъти като се полееш, с петнадесет години ще се подмладиш. Казвате:

“Кажи ни.” Може да ви кажа. Но кажете ми, ако ви кажа да се подмладите, какъв е вашият проект, как ще употребите живота си? Казвате: “Той ни изпитва.” Искам да ви изпитам колко знаете, ако ви се даде живот, какво ще го правите.

Най-първо ще се освободите от ония ограничения. Вие не сте турили волята си на работа, както трябва. Постижения на волята нямате. Постижения на вашето сърце нямате. И постижения на вашия ум нямате. Знаете ли, какво геройство е, както Христа, една душа, която мисли, за да се кали, да види, доколко е силна. Човек, който взима греховете на всичките хора, греховете - това са тежести. Вие не може да си представите, колко тежат греховете на цялото човечество, да ги пренесете от едно място на друго и да ликвидирате. Вие даже нямате понятие, какво нещо е да носиш престъпленията на хората. Един праведен човек да носи престъпленията на хората. Представете си един мъж с много деликатно обоняние се е оженил за една мома, на която пръстите на краката миришат. Усещали ли сте, каква воня излиза от такива крака? Той е заставен да търпи. Като усети, мирише, какво ще каже? Да запази равновесие вътре. Значи, какво трябва да правиш? Ще бягаш? Да си мие краката? Но има една вода в света, три пъти като си измиеш краката, престава лошата миризма. Ще ги излекуваш. Ще кажеш: “От де паднах на такава жена с миризливи крака?” Ще свариш от тази вода, три пъти ще ги измиеш да не миришат. Това са греховете на човека. Мирише и човешкото сърце. Знаете ли, колко мирише? Понякой път човек се озлоби, мисли, как да си отмъсти, цяла нощ. Има такива примери.

Един цар оставил своите дванадесет министри да управляват, дал им воля, а той отишъл за десет години в странство. Те като останали, започнали да ядат и пият, да си правят, каквото искат. Той се предрешил като бедняк и ходил при тия министри да проси, да види, как ще се обходят. Отишъл при един министър, той му дал една съдрана шапка, друг съдрани обувки, съдрани ризи, някой сухо парче хляб. Всичко това той насъбрал и като се върнал след десет години,

посрещнали го. Царят направил голям банкет, поканил всичките министри и щял всичките да ги надари с големи подаръци, които носел от странстването. На банкетът, царят раздал всекиму това, което той го дарил - съдрани обуща, риза, шапка и т.н. Това било угощението.

И вие, като идете на онзи свят, ще намерите всичките подаръци, които сте дали на Господа. Не само това, но там има и филми. Като идеш в оня свят, няма да те укоряват, но ще ти представят филма на твоя живот, всичко, каквото сте направили, отначалото на живота ви, живот след живот, ти ще гледаш три, четири прераждания. Нищо няма да ти разправят, за твоите престъпления, че са големи или малки. Само ще те попитат: "Как, харесва ли ти?" Ти ще гледаш и само ще преглъщаш. Вие на това не вярвате. Похвалявам ви, че сте вярващи. Казвате: "Това поне в другият свят е. Това ли ни остана сега?" В оня свят, като идете, за да видите вашият живот, най-малко ще ви дадат за всеки месец по един филм. Ще ви дадат дванадесет филма, ще има с какво да се занимавате. Някой път вие сами да си ги терите да гледате. Вие, като гледате филмувания ваш живот, ще решите пак да се върнете на земята и от филма, всичко което не ви харесва, ще се върнете на земята да го поправите. Втори път като идете на небето, пак ще ви дадат филма на този живот, който сте поправяли, да видите, дали сте го поправили. Тези, които могат да поправят филма на своя живот, значи прогресирали са. Да кажем, като мислите и като чувствувате, никой във вашата стая няма, но всичко това се филмува. Сега, това са задачи, с които човек трябва да се прави.

Сега ще ви кажа един изгревски младеж, един млад момък, какво прави. Преди 4-5 години иде той със своята възлюбена при мен. Влюбил се той, искат и двамата да им дам моето благословение. Те искат да се опознаят. Един ден те се скарали. Той намерил някоя друга. Довежда и втората, иде пак да му дам благословението си. Рекох: "Един човек трябва да изпълнява волята Божия. Втори път не

мога да дам моето благословение, веднъж го давам.” Казвам: “Не мога да ви дам моето благословение, веднъж го давам.” Аз не съм против тази, втората, но той трябваше да иде и да каже на първата: “Учителят ни даде благословението, не може да живеем заедно, не сме един за друг, я ти бъди тъй добра да дадеш благословението на втората.” Щях да го похваля, ако така беше направил. Пък първата плаче. А той иде с втората и за нея иска благословение. Това са изгревски младежи.

Казвам: Неразбиране е това. Трябва да се изпълни волята Божия. На този младеж казвам: “Никакво благословение не може да ви дам. Вие двама трябва да идете при другата. Втората сестра да иде при първата и да каже: Ти сестра, отстъпваш ли ми го?” И ако тя отстъпи, добре. Първата да бъде толкоз благородна, че да иде на сватбата. Туй не е разлюбване, но хората някой път не могат да живеят заедно. Що ще се съединят да се мъчат. Справедлив трябва да бъде човек. То е Божият закон.

Казва: “Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и погуби”. Нямаме право да причиняваме излишни страдания. Всеки човек, който причинява излишни страдания, на него ще се върнат.

Хубаво, сега да ви врачувам малко. Имаме 40-та година. Да видим, 40-та страница от “Езикът на Любовта”, какво говори за 40-та година. Ще ви чета: “Реалността на живота.” /Учителят прочете 40 страница и няколко реда от 41-та до изречението: “Физическият живот на човека се обуславя от дишането.”/ Една година показва, че земята се завърта веднъж около слънцето. В една година ти ще се завъртиш около своето вярване. Тогава да видим, какъв е първият ден на годината. /Учителят прочете първата страница от “Езикът на Любовта”./

Та в 40-та година трябва да знаете, че Бог е Дух у вас, който ви ръководи. Първият ден на 40-та година трябва да се учите да говорите по любов. Опитвали ли сте се да говорите цял един ден по любов? Но не само на хората, но ако имаш десет души слуги, него ден, като с братя да се отнасяш. Ако имаш слугини, като сестри да ти са. Ако

имаш животни, целия ден с всички да се обхождаш по любов. Да кажем може да си някой генерал, или полковник, с войниците да се обхождаш по любов. Ако си съдия, него ден по любов да отсъждаш. Колко хубави работи биха се извършили в света, ако хората се решяха, всичките по един ден в годината по любов да живеят. Съдии, адвокати, свещеници, всички да живеят по любов, поне един ден в месеца. Дванадесет деня в годината, те са по любов. Не по съвременната любов на човека. Тъй да постъпваме, че да забравим себе си. Не зная дали вие имате такъв един ден. Вие нямате такъв един опит, цял ден да не ти се наруши мирът от сутринта като изгрее слънцето, като погледнеш слънцето, облаците, като погледнеш дърветата, като погледнеш хората, да не ти се наруши мирът, целия ден да си в рая. Предполагам до един час да сте имали такова състояние, но цял ден. Ами че тогава ще познаете, какво нещо е възкресение в човека. В такъв ден, като дойде, всичките дяволи ще си съберат пъртушините, няма никой около вас, само ангели се движат, светии, цялото небе е около вас. Всичко е чисто, нищо нечисто няма. Веднага земята ще се измени. Вие тогава няма да бъдете на земята. Този ден душата ви, духът ви ще бъдат в някой друг свят. Като се върнете, ще мислите, че сте тук на земята. Може да сте имали такива сънища. Може да се случи да сънуваш, че една вечер отиваш в странство, за една вечер свършваш университет, диплом вземаш, връщаш се, с отличие си завършил. Събуждаш се, кога си свършил, как си свършил, къде беше, не го знаеш, но имаш впечатление, че си учил някъде. Даже помниш известни неща, познания имаш. Решавал си някои задачи в съня, които още помниш.

Сега, кажете ми, каква ще бъде годината? Тази година всеки трябва да има обуща, които да не стискат краката му, нито големи да са, нито малки и краката да са доволни от обущата. Ако имаш някои ръкавици, да бъдат много меки, хубави, че като ги туриш, гладки да бъдат. После тази година не се позволява да си порежеш пръста, ти така ще буташ, че да не си глождиш пръстите като светии. Не да ги

гмуркаш в студената и топлата вода. После, тази година не се позволява плесници да биеш. После, тази година не се позволява да си изкривиш очите. Никога и никого няма да поглеждаш накриво. Тази година не се позволява да си изкривиш устата. Не се позволява да си изкривиш носа. Като пипаш носа си с пръстите, ще кажеш: "Моля, позволявате ли да ви погладя малко." В носа има клетки, които са свършили висше образование. Те разпознават уханието на нещата. Много учени са тия клетки, като вземат ароматите, те ви учат да разпознавате миризмите на всички цветя. Очите ви и те са много учени, които разпознават краските. Те ще ви кажат всяка краска, каква степен има, какво ще ви донесе. Ръцете пък ще ви научат, как да бъдете справедливи, те са авторитет за това. Краката ще ви научат да бъдете добри. Човек, който не се отнася добре с краката си, той не може да бъде добър. Тръгнеш по пътя и ще внимаваш да не удариш крака си. Ти ще се захласнеш и като вървиш, удариш крака си в някой камък, това показва, че си немарлив. Всеки един недъг придобит на физическото поле, остава отпечатък в духовния свят. Съществува един голям дисонанс, дето евреите допуснаха да се разпъне Христос, макар и Той да им прости, носи още раните в духовното си тяло, носи и раната в сърцето си, нали го мушнаха в сърцето. Христос чака тия хора, един ден да се повдигнат. Всичките добри хора в света, обърнатите евреи, ще се турят на туй място, да запълнят тази рана. Защото всички трябва да се пречистят, да се турят на неговата рана. Един ден и тия рани, които има и на краката, и на ръцете, и те трябва да се затворят. То е един процес и може би ще вземе хиляди години, докато се затворят, докато се излекуват. На Христа раните не са излекувани. То е силната страна на живота. Изисква се време, за да се изгладят много неща. Казва Писанието: "Бог ще изглади греховете ви". Греховете може да се изгладят, като престанем да ги правим. Бог може да ги заличи, като престанем да ги правим, отваря книгата дето са писани прегрешенията.

Казвам: Имаме една задача - да оправим себе си, за да не огорчаваме духа си, да не огорчаваме душата си, да не помрачаваме ума си, пък да не опетняваме и сърцето си, пък да не изнасилваме и тялото си. Колко неща има, с които тук на земята, трябва да се справим. Една лична задача. Има нещо, което никой не може да контролира. Но за бъдещия живот, за бъдещата епоха в която искате да влезете, да имате едно тяло по-съвършено от сегашното. Отсега трябва да се приготвите. Та казвам: Тази работа без любов е непостижима. Вие се заемате със самовъзпитанието. В тази година поне 12 деня да имате в които да живеете по новия начин. От този месец ви остават още няколко дена. Искам сега от януари да имате един такъв ден, по този начин да го прекарате. Не се смущавайте, че стават опущения. Нищо няма. Февруари като дойде, пак един ден. Този месец в края, после в началото. Някои от вас нека вземат днешния ден. Днес сме 28, утре 29, вторник 30, сряда 31, последна лекция имате за януари. Ако искате днешния ден изберете, ако не последния ден. Но в сряда да ви видя облечени с официални дрехи, с нови обуща, шапка, ръкавици, да не бъдете небрежно облечени; всечани с очистени обувки, всичко хубаво, като че сте други хора, дошли от небето, ангели, тук на изложение. Днес не очаквам, но в сряда непременно да ви видя така облечени. И аз ще се облека така. Турете всичкото осветление в ума, очите да светят, топлина в сърцето, изправени така, като че сте разрешили всичките въпроси, като че сте князе, царе, като че всичко ви е уредено в света. Цялото небе слушате по радиото, какво се говори по слънчевите системи. Поне от нашето слънце, или поне от месечината да имате по радиото съобщения, отворете радиото, какво ще ви кажат.

Ето сега вие врачувайте. Кажете ми, коя страница да ви прочета. Кажете едно число да съдържа 1, 2, 3, 123. Какво пише на 123 страница, вие сте я чели, аз не я зная. (Учителят прочете 123 страница от “Езика на Любовта”.) Сега и на вас, ако ви кажат от невидимия свят: “Ну барабанчик, бий барабана”, ако вашето сърце е пълно с кокошки, как

ще отговорите на звуковете на тия пръчици? Пита полковника войника: “Защо не бие барабана?” - “Кокошки има.” -“Как са влезли?” - “Не зная ваше високоблагородие.” И на вас казвам: Не туряйте кокошки в ума си и в сърцето си. Всяка една отрицателна мисъл е една кокошка, която е вътре в барабана и човек не може да мисли тъй, както трябва. Казвам: Имате една хубава задача. Един ден да мислите, защо Господ направил ръцете ви. Един ден да мислите, защо Господ направил ушите ви, защо е направил вашата уста, вашите очи, един ден да мислите, защо направил вашата глава, защо ви даде туй тяло. Целия ден да размишлявате не само за вас, но във връзка с цялото битие. Тогава, през вечерта, да благодарите на Бога, че сте се удостоили да бъдете на земята и да имате такова благословение. Един ден да благодарите на Бога за всичко онова, което той от хиляди години ни е одарил.

Сега ще оставите противоречията на живота. За мене те са сенки. Те не са толкоз важни. Но когато сянката няма някоя черта, която показва, тя е излишна. Всяка една сянка, която седи над една черта, осмисля я. Ако няма една сянка под очите на един образ в една картина, очите не са изразителни. Ако има сянка под и около носа, той става изразителен. Ако около устата има сянка, тя става изразителна. Всичко онова, което имаме е хубаво. Сенките придават изразителност на нещата. Малките погрешки в живота да бъдат като сенки, да придобият онази вътрешна опитност и тогава да се сбъдне стихът, който казва: “Всичко онова, което се случва с онези, които обичат Господа, съдейства за тяхното добро”. Казвам: Всичко, което се случва в живота ни, да съдействуваме да го обърнем за наше добро, за да се прослави името Божие и ние да се прославим в Господа.

Тайна молитва.

15 неделно утринно Слово, държано на 28.I.1940 г. 5 ч.с., Изгрев

ПОСТИЖЕНИЯТА НА ЧОВЕКА

Добрата молитва.
В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Посланието към римляните.

Духът Божий.

Има неща, които човек не трябва да забравя. Имаме една слабост. Някой път забравяме хубавите работи. За пример, на земята очакваме щастието, без да знаем законите, по които то се добива. Много списатели са писали за това. За щастието на земята е потребно едно здраво тяло. То се обуславя от ред поколения, които са живели и са спазвали всичките закони на физическия свят. Деди, прадеди, майки и бащи трябва да са били здрави. Сега не разбирайте под думата “здрав” да бъде пълен, вратът му да е дебел. Това ни най-малко не е здраве. Здраве е, когато има едно добре организирано тяло, пластично, еластично, което преодолява на всичките мъчнотии и болести. Здравото тяло не боледува. То е герой, който побеждава. При това се изисква и едно добро сърце. Има едно заблуждение, което е влязло в света, според което, всинца сме грешни. Мислим, че Господ така ни е направил. Това е заблуждение. Грешни станахме от самосебе си. Опетнихме се ние, ние се оцапахме. Ние сме добри първоначално, ние сме се оцапали, и като се оцапахме, казахме: “Така Господ е направил света, няма какво да се прави.” Оттуй заблуждение трябва да се освободим. После някой криво мисли и казва: “Господ такъв ум ми дал.” И това е заблуждение. Умът ти е отличен и сърцето ти е отлично. Ако криво мислиш, причината си ти, ако сърцето ти е опетнено, причината си ти. Ако тялото ти не е здраво, причината пак си ти. Не обвинявай провидението, не обвинявай Онзи, Който всичко ти е дал - Бога.

Ако четете историята на Йова. Йов беше един човек с един отличен ум и с много добро сърце, и здраво тяло. Той имаше нещо, за което трябваше да се опита. Той мислеше, че всичко е научил, понеже всички го почитаха, уважаваха. Най-богатият човек беше на времето. Той не бе опитвал, какво нещо е страдание. Вие всички искате да бъдете щастливи, да не страдате. То е най-голямото нещастие. Ако човек не страда, ще бъде два пъти по нещастен отколкото ако страда. Аз сравнявам страданието с орането на земята. Ако земята не се оре и не се сее със жито, с какво ще се храним? Страданието е работа, която трябва да се върши. Само че, голямото страдание някога е ненужно. То е ненужна работа. Някой път човек работи повече, отколкото трябва. Представете си някоя сестра от вас, която е домакиня и целият ден чисти. Някои от вас има, които по 4-5 пъти на ден метете стаите си и мислите, че стаите ви са чисти. Желанието ви да бъде стаята чиста е добро, но с метенето вие вдигате праха във въздуха. Като влезете в стаята, започвате да кихате. Както тука сега някои кашляте, понеже снощи, като са мели, като са приготовлявали салона, доста прах е останал във въздуха. Този прах, като влезе в гърлото, дразни го, организмът иска да го изхвърли навън и вие кашляте.

Казвам: Има нещо, което тепърва има да го учите. Най-първо ще вярвате, че Бог ви е дал едно добро сърце. Ако сърцето ви не е добро, ще знаете, че погрешката си е във вас. Второто нещо, ако някой път намерите смущение в ума си, няма да обвинявате Господа, че Той ви е създал такъв ум, но причината е във вас. Казвате: "Мене Господ не ми даде условия да се уча, да свърша училище." Мислите ли, че ако вие свършите дадено училище, вие сте постигнали много? Вие сте в туй училище. Аз говоря за училището, което е земята. На земята вие сте в един университет. Другите университети са спомагателни на този големия университет. Нали на земята имате първоначално училище, прогимназия, гимназия, университет и тогава свършвате образованието си. Всички заедно представят встъпление в онзи, големия университет, в който сега учите. Вие какво учите в земния

университет? Това, което учите, мислите ли, че това е волята Божия? Хрумне ви някаква мисъл в ума ви, мислите, че това е волята Божия. Имате някакво разположение, мислите, че това е волята Божия. Най-първо трябва да знаете туй разположение, което имате от Бога ли е или от хората. Когато срещнете някоя мечка и се уплашите, този страх от мечката ли е или е от Бога. Срещате един умен човек и започвате да мислите, това мислене от Бога ли е, или е от този човек? Аз наричам Божествена мисъл, когато човек е сам и се намира в голяма мъчнотия, дойде му една мисъл, как да излезе от мъчнотията, тази мисъл иде непосредствено от Бога.

Сега не разбирайте, че другите неща не са потребни, но другите са второстепенни. Ако вие не разчитате на вашият ум, който Бог ви е дал, ако вие не разчитате на вашето сърце, което Бог ви е поверил, ако вие не разчитате на вашата душа, която живее в тялото, тогава вие уповавате на хората отвън. Че де е стабилността? Кое е по-вярно в тебе, което е, или вън от тебе? Онова, което е вътре в твоя ум, онова, което е в твоето сърце, онова, което е в душата е по-вярно от всичко онова, което отвън ще дойде и което ти чакаш. Казвам: Този вътрешния живот тепърва има да го учите. Според мене осем хиляди години, според други шест хиляди години от как човек е започнал криво да мисли. Откак е излязъл от рая, той постоянно криво мисли.

Най-първите хора, които бяха в рая, бяха щастливи. В тях се зароди желанието да мислят, какво ли ще бъде вън от рая. И като им хрумна тази мисъл, най-после Господ ги изпрати вън от рая, да видят, какво е. Сега вие всички учите, какъв е животът вън от рая. Вие пожелахте да го видите. Отличен живот е той, който го разбира, но който не го разбира е живот на противоречия. Казвам: Трябва да се освободим. Сега ние имаме един живот за освобождение. Много работи има унаследени у нас, които ни измъчват, не лични неща, но наследени неща от деди и прадеди. Индусите са образували цяла наука за кармата. Казвам: Това е кармично. То е карма, карма е, но как ще се поправи кармата? Болният, който има едно слабо тяло, как ще

стане здрав? Той тепърва трябва да изучава природата, да изучава ония закони, върху които е съградено тялото. Значи, за да бъде здрав, нему му трябва чист въздух. Но този въздух не трябва да влиза механически в белите дробове, без мисъл. Всяка работа, която става без мисъл и без човек да я чувствува, тази работа не допринася никаква полза. Мнозина от вас сядате да ядете и умът ви зает с нещо друго, някоя важна работа разрешавате след 20 години, за бъдеще, как ще живеете. Мислите ли, че след 20 години ще живеете по-добре отколкото сега? Не зная, но след 20 години елате, че ми кажете. Днешният живот е по-добър от хилядите години, които сте живели. Сегашният живот е по-добър от онова, което си въобразяваме за в бъдеще, но не знаем. Ние си въобразяваме неща, които не знаем, ще бъдат или не. Туй, което сега имаш е същественото, това, което е сега в твоето съзнание е важното. Аз предпочитам да ми дадат едно житено зърно, отколкото да ми обещаят, че идната година ще ми дадат хиляда. Едно житено зърно сега струва повече, отколкото може да ми обещаят хиляди, че ще ми ги дадат идната година. Я ми ги дадат, я не. Разгледайте живота и вижте, колко процента от обещанията са изпълнени. Имате ли някаква статистика? Според моята преценка на десет милиона обещания само едно е вярно. Това е моята статистика. Защо е така? Защото цялата почва, на която сега живеем, е песъчлива.

Разправяше един млад американец, че той си написал една проповед. Заучил я хубаво и вече си мисли, че в неделя ще държи проповед, с която да учуди всичките слушатели. Мисли, че добре я заучил и оставил писаната проповед вкъщи. Отива на амвона и започва проповедта. Влиза една дама с черни очила и като го погледнала, той забравил цялата проповед. Всичко е заличено в неговото съзнание, за да не се прослави. Таман мисли да каже, че е нещо неразположен, болен и не може да държи проповедта, влиза един господин със сини очи малко, като го поглежда и веднага му иде проповедта.

Мислите ли, че онова, което отнема от нас нашите мисли и нашите чувства, че то е Божествено? Мислите ли, че онова, което ни възбужда, което ни обезверява, което ни обезнадеждава, което ни прави мекушави, дребнави, че то е Божествено? Не, то е онази жена с черните очила, която влязла и като влезе тя, ти всичко забравяш. Ние това го наричаме съдба. Така може да стане. Оставете се, това не е никаква съдба, това е заблуждение. Божията съдба е отлична. Няма по-хубаво нещо от тази съдба. Всички ние се страхуваме. Казваме: “Какъв ли ще бъде страшният съд?” Тогава ние се намираме в положението на един гръцки свещеник, който разправя на своя слуга и казва: “Грешниците ще цъкат и тракат със зъби на оня свят.” Свещеникът бил доста стар и нямал зъби, всичките му зъби били паднали. - “Ти, дядо попе, нямаш зъби, твоите зъби изпопадали, ти ще правиш изключение от това.” Това е неразбранщина. Аз се чудя на разбиранията на хората. В преносен смисъл се казва, че ще тракат със зъби. Човек оставя зъбите тук на земята, какво ще трака? В преносен смисъл, понеже зъбите са бели, представят човешките добродетели. Понеже доброто произтича от любовта, значи, че нещастието на човека произтича не от зъбите му, но от беззъбието. Всякога туй е вярно. Когато зъбите се развалят, разваля се и стомахът и животът се разваля и щастието се разваля. Щом като имаш зъби, щастлив си. Щом паднат зъбите ще трябва да търсиш зъболекар, да ти туря изкуствени зъби. Туй е физическата страна.

Казвам: В туй отношение ние трябва да имаме добродетели, в тях се гради човешкото щастие. Писанието казва: “Сине мой, дай ми сърцето си!” Понеже в сърцето се култивират всичките добродетели на човека. Добродетелите растат. Човек трябва да ги посява. Някой път ние седим и уповаваме на другите. Че дядо ти бил добър, че баща ти бил добър, туй важи за тях. Дядо ти бил добър за себе си, баща ти бил добър за себе си. Но ти трябва да бъдеш добър. Ти си добър, но трябва да се проявиш. Тогава има разни системи. Религиозните хора казват, че трябва да се молим да станем добри. Това е философия на

миналото. Според мене има нещо, което липсва. Липсва нещо, понеже човек първоначално си е помислил, че може да живее без Бога. Второто нещо, което той е помислил, че и той може да бъде като Бога и третото заблуждение е, че той си е помислил, че може да накара Бога да направи това, което той иска. От тия три заблуждения се зародило злото в човека. Човек помислил, че той може да живее извън Бога, Бог нему не му трябва. Господ е сам Господ за себе си. Другото е, че и той е като Бога и той може да издава всичките заповеди. И третото е, че може да накара Господ да направи това, което човек иска. Това са заблуждения. Да живеем извън Бога, то значи, да не знаем, какво говорим и какво мислим. То е все така да кажем, че можем да живеем извън светлината и извън топлината. То е да кажа, че аз мога да живея и без добро, и без любов, и без мъдрост, и без истина. В какво ще живеем тогава? Чудно противоречие. Животът изтича от любовта, а как ще живеем извън любовта? Как ще живеем без живот? Той казва, че можем да живеем без любов. Че как ще живеем без любов, като няма живот? Когато мислите, че като имате пари вие ще бъдете щастливи, тогава вие градите на същото основание. Вие мислите, че като бъдете здрави, ще бъдете щастливи. Вие мислите, че като имате знание, ще бъдете щастливи. Няма никакво основание. Знанието е един резултат. Богатството е един резултат. Всички други неща са резултати. Резултати на какво? - Резултат на безграничната Божия Любов, резултат на съизмеримата Божия мъдрост, резултат на непобедимата Божия истина. От истината е излязла свободата. От несъизмеримата Божия мъдрост е излязла светлината и знанието. От безграничната Божия Любов е излязъл животът. Туй трябва да залегне във вас, да живеете тъй, както Бог живее. И Писанието казва: "Това е Живот Вечен да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога". Да познаеш Бога, как живее. Да познаеш Бога, както Той мисли. Ти ще живееш като Него не в този голям размер, но да вървиш по Неговите пътища. Любовта на Бога в какво седи? Бог не се занимава с големи работи. Той създал света и Той се

занимава с един грешник да го повдигне, да го насърчи, да му покаже, как да изправи тези погрешки. Чудното е, че всички хора отиват при Господа и искат пари. Ако е въпрос за пари, може да бъдете богати. Развийте във вас усета за златото. Както цветята и златото има ухание. Развийте вашия усет и ще познавате, къде има злато в земята по уханието му, както познавате различните цветя по уханието им. Човек може да развие този усет за златото и накъдето ходи ще мирише, ще намери златото. Засега атрофирано е вашето обоняние за златото. Миришете го по банките, но банкерите го държат в каси и те не искат да миришете златото. Мъчно излиза миризмата на златото из железните каси, но в земята е свободно заровено и в земята мирише много хубаво.

Сега аз не искам да ви съблазнявам с материални работи. Аз съм говорил и друг път и казвам: Богатството на човека зависи от онова малкото количество злато, което той има в кръвта си. Понеже всичките хора нямат еднакво количество злато, затова не са еднакво богати. А според мене и здравето зависи от златото, което има в кръвта си. Понеже той е ценен метал, който не се окислява и е добър проводник на Божествената енергия, затова здравето на човека зависи от неговото органическо злато. От три качества е златото. Има едно умствено злато. То влиза в състава на човешката мисъл. Златото влиза и в състава на човешките чувства. Златото влиза и в състава на човешките постъпки. Следователно, човек трябва да изучава умственото злато, сърдечното злато и златото, което функционира в човешкото тяло.

Сега вие може да кажете, че това са отвлечени работи. Всяко неразбрано нещо е отвлечено. Всяко нещо разбрано, е реално. Вие имате една съвременна призма, която разлага светлината. Като пуснете слънчевия лъч, той боядисва стената. Щом махнете призмата, няма боядисване. Значи, стената може да я боядисате без да се боядиса. Казвам: Ако вие прекарате червения цвят в човешкия организъм, туй което не е реално, което не боядисва, ако държите

тази червена светлина върху един малокръвен човек, веднага неговото малокръвие изчезва. Засилва се енергията на тялото му. Някой път, аз препоръчвам, ако някой е много малокръвен, хубаво е да има две, три саксии с червени цветя и да ги полива. Няма да се мине година, вие ще видите, какво влияние ще окаже върху организма. Ако човек спира погледа си върху червения цвят, който ти дават, той ще окаже едно влияние върху вашия организъм. Сега аз говоря за червения цвят, който е отражение на живота. Той е основния тон на живота. Колкото червения цвят е по-ясен, толкова живота е по-разбран. Когато животът стане съвсем неразбран, тогава в старите хора, които не разбират живота, набира се червен цвят на венозна кръв, от която идат всички болести. Всичките болести се дължат на нечистата кръв у човека. Но за да се пречисти кръвта, трябват три качества. Ти трябва да обичаш. Ще призовеш алхимическия огън. Ти трябва да мислиш, трябва да се яви светлина. Най-после ти трябва да бъдеш силен, трябва да имаш истината в душата си. Следователно, ако твоята мисъл не е светла, ако твоите чувства не са топли, ако твоите постъпки не са силни, твоята кръв не може да бъде червена. Някои мислят, че червеното кара хората да се бият. Онзи цвят, който кара хората да се бият не е червения цвят. Червеният цвят събира хората да живеят добре. Първата основа се туря. На тебе се дава подтик да живееш, и разумно да живееш. Първото качество е, че животът иска да бъдем признателни на Онзи, Който го е създал. Явява се любовта, че ние благодарим за живота, който ни е дал.

Та казвам: Когато аз говоря за любовта, аз разбирам да се поправи животът, ти трябва да обичаш. Ако не може да намериш Бога в природата вътре, да го обичаш, пък да го намериш и в своите ближни, къде ще го намериш? На две места може да намериш Бога - извън себе си, в природата и в ближните си. Ако в природата не можеш да го намериш, ще го намериш в ближните. Ако Бога в ближните не можеш да намериш, ще го намериш в себе си. Казвам: За да намериш Бога вие трябва да бъдете като Него. Когато ние

говорим за човека, че човек иска да постигне своето щастие, мяза на един от старите светии, който искал да научи, какво нещо е Господ. Молил се той да изучи естеството на Бога, как може да го обясни на хората. Един ден той бил на брега на морето и гледа едно дете с една чашка вода, иска да прелее водата от морето. Пита го светията: “Какво правиш тук?” - “Искам, казва, да прелея океана от другата страна.” Казва: “То е невъзможно.” Това дете било един ангел слязъл от небето, то казва: “Ако това, което аз правя е невъзможно, също така е невъзможно и твоето разрешение на въпроса, с който ти се занимаваш. Ти искаш да обясниш естеството на Бога.” Колкото повече човек иска да знае, какво е Бог, толкова повече той Го изгубва. Като престанеш да мислиш за Бога, какво е Той, по-добре ще Го разбереш. Ти искаш да знаеш, какво е Бог. То е физическата страна. Ти искаш външно да го познаваш. Онова, което стопля твоето сърце и ти дава радост, какво искаш повече от това? Онова, което осветлява твоята мисъл и ти дава простор - какво искаш повече от това? Онова, което ти дава сила, всичко да разрешаваш в даден момент, може да направиш всичко каквото искаш - какво повече от това?

Оставете се от другите въпроси. Вие искате да бъдете господари на другите хора. То е едно голямо заблуждение. Бог е Който създал света. Той се въздържа да бъде господар на хората и Ги оставил свободни да грешат. Знаете ли, защо ги е оставил да грешат? Понеже те са толкоз дребни тия същества, че какъвто и грях да направят, на Бога нищо няма да му причини. Един комар ако плюе на Монблан, ще го оцапа ли? Господ мисли, а човек като плюе, цял един живот като комара, той едва ли ще изхвърли един грам кал. Колко струва един грам кал? За такива, които плюят Господ, има ниви, има и доста духове, които са без работа, че те събират човешката кал, за да наторяват Божиите ниви, да дадат повече жито. За в бъдеще вашата кал ще я намерите на Божиите ниви, от която той изкарва хубавото жито.

Искам да остане мисълта, във вашия ум да стане един прелом. Ако човек не се роди от любов, ако човек не се роди от мъдрост, ако човек не се роди от истината, не може да влезе в царството Божие. Ако човек не се роди от любов, не може да бъде щастлив. Ако човек не се роди от мъдрост, не може да бъде щастлив. Ако човек не се роди от истината, не може да бъде щастлив. Този закон работи. Първото нещо: Гледайте във вас да се роди любовта. Има да учите. Вие вече мисля, че знаете, какво нещо е любовта. Тази любов, която хората имат е любов на сълзи, страдания, на разочарования. Толкоз време аз търся щастливи хора и не съм намерил нито един. Търсил съм в Америка, в Англия, във Франция, в Германия, в Русия, Япония, навсякъде съм търсил и не съм намерил щастлив човек на земята. Защо няма щастливи хора на земята? Понеже хората не са турили за основа любовта. Младата мома казва, че обича момъка и напуща баща си и майка си - похвална черта. Но след 4-5 години, пак се връща при баща си. Защо? Ти казваш, че обичаш баща си, но баща ти от твоята любов след десет години умира. Мислиш, че това е любов. Ако обичаш баща си, той няма да умре. Ако баща ти те обича и ти няма да умираш. И на земята ние умираме, защото не обичаме Бога. Ако обичаме Бога няма да умираме. Писанието казва, че ние не се обичаме и от безлюбие умираме. Бог, за да покаже своята любов, като умрем ни търси и постоянно ни съживява. Всяко превъплътяване на земята не е нищо друго, освен оживяването на Бога. Казва: "Ти от безлюбие умря, научи се да обичаш." Даде ти пак живот, пак се родиш. Пак забравиш тази истина, пак остарееш, пак умреш. Казваш: "Като умра, къде ще ида?" Като умреш, ще идеш дето е Господ, че Той да те възкреси. Трябва да умрем веднъж, както Христос е умрял. Да изпием тази чаша на човешките престъпления, насилия, заблуждения и човек да се откаже от себе си. Какъв ще бъде животът. Аз се отказвам от всичките страдания, от несгодите на живота. Де са вашите прадеди, вашия баща, вашите чичовци. Къде ще бъдете и вие? И вие ще бъдете там. Някои казват, че при Бога ще бъдем. Ще бъдем

при Бога, съгласен съм. Туй е великият Божи закон. Но ще бъдем при Бога само когато го обичаме. Бог не е в нас, но ние сме в него. Казва Писанието: “Ние живеем и се движим в Бога”. Понеже Бог ни обича, ние сме в Него и се движим в него, но понеже ние не го обичаме, той не е в нас. Понеже сме обичани от Бога, ние сме в Бога. Че си в Бога, това нищо няма да ти помогне за твоето щастие. Когато Бог започне да живее в тебе, когато ти му дадеш онзи простор, който Той ти е дал, тогава ще бъдеш щастлив. Ако дадем място на Господа, Който е в нас, Той ще ни научи, какво нещо е любовта. Този Господ, Който е в нас, ще ни научи, какво нещо е знанието и светлината. Този Господ ще ни научи, какво нещо е свободата.

Вие сега не сте по-добри от мене. Вие сте толкова добри, колкото и аз съм добър. По същество сте толкова добри. После аз не си правя илюзии за онова, което мислите за мене. Някой път някои виждат моите погрешки, критикуват ме. Някои казват, че не съм ги погледнал, не съм ги поздравил. Някои идвали при мене и не съм помогнал. Това не съм направил, онова. Какви ли не работи ми приписват. Аз го считам, че това е тяхното занятие. Аз какво съм, това сте и вие. Онова, което вие виждате в мене и аз виждам във вас. Аз бих желал в любовта да сте напреднали. Мен ми е приятно да видя някой път да се скарат. Но като се скарате, да ви видя да се примирите. А след като сте си пукнали главите, вие сами да си превържете пукнатите глави един на друг. Той да превърже твоята глава и да се прегърнете. Казвате: “Добре се бихме, но можем и да се целунем.” Това е според мене геройство. Нека се бият. След като се бият, да могат да се примирят. Искам да ви посоча правилния път. Не отлагайте! Мнозина от вас отлагате. Казвате: “В следното прераждане, като дойдем, ще направим това.” Оставете се от това. В следното прераждане, какво ще бъдете, то е съвсем отвлечено. В следното прераждане, като се преродиш, трябва да имаш съзнание. Сега може да се преродите. Сега, ако не се родиш изново, то е до съзнанието на човека. В съзнанието си човек се преражда. Ще се зароди у тебе

новото съзнание, с което възприемате новите лъчи на любовта, които ще дадат тази Божествена топлина. Новите лъчи на Божествената мъдрост, които ще дойдат в твоята душа. Новите лъчи на истината, които ще дойдат в твоята душа. Този свят съвсем друг облик ще има. Всичките противоречия, които сега ви мъчат, ще изчезнат и ще ви се видят като играчка. Нали в ранната възраст някои задачи много ви измъчваха, казвахте, защо ни дадоха толкова мъчни задачи. След като пораснете, като станете учени, като погледнете тия задачи, вие се смеете, че ви са били мъчни.

Ако съберете една нула с друга нула, колко ще получиш? Две нули. Ако съберете три нули? Нулата разглеждаме като едно яйце. Ако държиш това яйце така, то няма да се измени, но ако знаеш да го туриш под квачката, веднага от яйцето ще излезе единица. Като се разчупи яйцето и излезе пилето, то е единицата. Като туриш 4-5 нули под квачката, ще имаш 4-5 единици. Понеже тази кокошка пак ще снесе други нули. После ще ги измъти и те дават единици.

Сега, туй което ви говоря е потребно, за да произведе един резултат. Колкото и да ви говоря, може да ви говоря още сто години, ако вие не възприемете това, вие се намирате в положението на човек, който е на брега на морето и пише на пясъка: “Бог е Любов.” Дойдат вълните, казват: “Не е любов.” Изтрият написаното. Ти пак пишеш: “Бог е Любов.” Вълните казват: “Не е любов” и изтриват. Целия ден вие пишете, те заличават. И в края на краищата, кое ще излезе вярно? Казва морето: “Дотогава, докато ти пишеш на моя бряг, ти си глупав.” Когато напишеш в душата си и започнеш да живееш по тая философия, че аз да не мога да го залича, то е любов. Тази любов, която всеки може да заличи във вас, вие сте при морето и пишете на пясъка. Вие напишете да живеем по любов. Заличи го. Любов е само онова, което остава в тебе, което те прави силен, мощен, което те прави безсмъртен. Нашата цел е да станем безсмъртни. Казвам: Любовта само ще ви направи безсмъртни. Не туй безсмъртие, което очакват хората. Те мислят, че тялото ще бъде безсмъртно. То е една

хижа, която няма какво да бъде безсмъртна. Ние ще оставим тия въпроси. Душата на човека е нещо велико, за което човек няма представа. Тя е образ на Бога. Величието на човека седи в неговата душа, понеже човек е създаден по образ и подобие. Душата е онзи Божественият образ. Един ден, когато видим тази Божествена душа в нас, ние още не я познаваме. Тогава казва псалмопевецът: "Когато видя лицето ти, душата ми ще се изпълни с всичката пълнота и аз ще бъда доволен от живота. Казвам: Един ден ще видим онзи, който живее в нас, не вътре в тялото, но в онзи мисловия свят. Вие виждали ли сте този свят, какъв е? Когато любовта е във вас, тя има едно качество, че лицето започва да свети. Мойсей, който седя 40 дена на планината, като се върна от планината, светеше лицето му, че евреите не можаха да го гледат, та той трябваше да тури едно було. Не можеха да издържат светлината на тази любов. Казват, че не е дошло времето да се прояви. Малко някой да си позволи да прояви любовта, ще му кажат, че е смахнат, че умът му не стига, че това, че онова. Онези, които любят са смахнати, ами онези, които не любят, какви са? Аз бих предпочел вие да бъдете от смахнатите. Желая да бъдете от ония смахнати, че като минете покрай някой мъртъв, като кажете "стани!", мъртвият да стане, да ви послуша. Като минете покрай болните и те да станат здрави и да тръгнат подире ви. Да бъдете от тия смахнати, че като минете покрай замръзналите, да се разтопят. Да бъдете от тия смахнати, че като минете през сухите ниви, дето нищо не е израснало, да израсне. То са смахнати хора.

За да се подобри живота ви, дайте път на мисълта. Любовта, ако не влезе да ви възроди, у вас всичко е мъртвило. Любовта трябва да влезе и да ви съживи. Вие искате другите хора да бъдат живи. Най-първо вие трябва да оживеете. Вие познавате вашите погрешки. Познавайте ги и ги заличавайте. Когато намерите една погрешка, направете угощение. Щом намерите погрешка, дайте един обяд. Не правете обяд за вашите добродетели. Щом намерите една погрешка, направете обяд. След като дадете гала обяд, поправете тази погрешка.

След като поправите тая погрешка, вие в нея да намерите Бога. Там е силата, че при всичките грешки, които правим, Бог пак ни обича. Любовта е скрита в нашите погрешки. Там е величието на Бога. Той гледа тих и спокоен, не че той не се интересува от нас. На всички наши въздишки, той отговаря: “Поправете вашите погрешки.” Не изведнъж, но по една всеки ден. Поправяйте всеки ден по една погрешка. Има за какво да живеете. Да допуснем, че вие имате една погрешка, неглиже се носите, има петна по дрехите ви, косата ви е разчорлена, лицето ви недоизмито. Казвате: “Аз се занимавам само с големи работи.” Тия външните работи не са важни. Вие правите една голяма погрешка.

Един от Сократовите ученици, искал да се покаже, ходил неглиже. Така се явил пред учителя си със скъсани дрехи, с кални ръце и крака, неомит. Сократ му казал: “Твоята гордост се показва и през съдраните ти дрехи, и през калните ти ръце, и крака.” Казвате: “Аз съм свободен да правя каквото искам.” То е гордост в човека. - “Аз съм свободен да мисля, каквото искам.” Но какво е онова, което мислиш. Туй, което мислиш да бъде добро за тебе, за близките ти, да бъде добро и за Бога. Да бъде за твоята слава, за славата на ближните ти и за славата на Бога. Ако това, което мислиш е унижение за тебе, е и унижение за твоите ближни, и ако е петно за славата на Бога, тогава защо ти е тази свободна мисъл? Казва: “Аз свободно мисля.”

Сега казвате: “Досега не сме ли обичани?” Че сте обичани, аз го признавам. Че сте обичани, това го приемам, но че обичате, това го оспорвам. Че сте обичани, това сто на сто го твърдя. Казвам: Тия хора са много обичани. Но дали те обичат, това не го зная. И има защо. Казвам: Те имат гробища, те имат затвори, та какво ли нямат. При такива условия в нас любовта не се е проявила. Всичките мои нещастия се дължат на самия мен. Някой път гледате, светии. Аз по-строго съдя. Някои светии, които са писани за светии, не, благодарим за такива светии. Аз харесвам Писанието. Давид беше според сърцето на Бога. Той много погрешки направи, но направи една погрешка,

която всички, като четат, казват: “Как я направи?” Бог е справедлив. Ако Той не пощади един от своите приятели - Давида, че неговото прегрешение е написано, мислите ли, че към вас ще постъпи другояче? Сега не е въпрос вас да ви е страх от Господа. Не е въпрос за страха. Аз не искам да бъдете страхливи. Според мен, един страх трябва да имате в света: Да се боите да не изгубите Божията Любов. Бих желал да имате само една добродетел в света: Да обичате Бога и ближния си. Единственото е да обичате Бога и ближния си. То е достатъчно. Ако имате този страх, да не изгубите Любовта и ако имате това добро, да обичате Бога, нещата тогава са постижими.

Сега ще ми кажете: “Покажи ни един пример.” Един ден, след като бях говорил една беседа за любовта, иде един млад момък и казва: “Много харесах твоята беседа, много хубаво ми падна на сърцето. Ти си човек на любовта, не можеш ли да ми помогнеш да си купя една дреха, че имам една възлюбена.” Рекох: “Не мога да ти помогна, понеже с хубавата дреха ще я направиш нещастна. Пък аз не обичам да правя хората нещастни. Не мога да ти дам. Да ти дам хиляда лева, понеже нямам свои пари, трябва да ида да работя заради тебе.” После му казвам: “Ако ти дам хиляда лева за дреха, ще кажа на твоята възлюбена, че съм ти дал хиляда лева за дрехата. Ще те препоръчам, хич няма да се церемоня. Ще кажа: Той е един мързеливец, който не иска да работи, това е един просяк, който ходи да проси.” Бог го направил даровит, той ходи да проси. След като съм проповядвал една беседа за любовта, иде да иска пари от мене. Ще ви покажа един пример. Вие ще кажете: “Какъв е този човек? Че това не е учтиво, то не е по Бога, то не е по любов.” Тъй ще говоря, не да говоря лъжи. Казват: “Да се оженят, да си поживеят малко.” Толкоз хиляди хора се женят по същия начин. Защо да образуваме един свят на страдания? Да се съберат двама души, да живеят по любов, да се радват, разбирам. Като ги видя да имат уважение един към друг. Той трепери над нея, счита я дъщеря на Бога, като писано яйце я пази. И тя да го пази като писано яйце. Да не влиза в ума и нито една

отрицателна мисъл. Туй разбирам любов. Но ако тя постоянно го подозира и ако той постоянно я подозира, пък народят деца и те да се подозират, тогава на какво ще мязат? Мога да ви приведа много примери. Нас Бог ни търпи и мълчи. Няма по мълчаливо същество от Бога. Когато Господ види, че правим много погрешки, казва: "Прогресират те." Прогрес има и в доброто, прогрес има и в злото. Който прогресира в злото - в природата става смяна - има прогрес и в доброто. Ти ще правиш зло, ще прогресираш в злото, дотогава, докато дойдеш до крайния предел, до най-високата точка. Имаме един квадрат с единия връх обърнат нагоре и другият връх обърнат надолу. Като правим зло, слизаме до най-дълбокото, понеже то е инволюция. Като слезем до най-долното, ще се роди желание да се качим нагоре. То е възходящия път, то е доброто. Като слизаме е зло, като се качваме е добро. Тогава имаме слизане в долините и качване по върховете. Те са процеси, които и в нас стават. Само че Божествените блага във физическия свят се намират в долините, а в Божествения свят благата се намират по върховете. В Божествения свят долините заемат мястото на планините тук. Значи, псалмопевецът казва, че той е в долината на страданието. Върхът на Божествения свят - това е щастието. Човешките блага тук са в долините. Божествените блага са в планините. Затова сега трябва да се качим в Божествените планини, да добием Божественото благо. Човешкото благо и то трябва да се събере на едно място. Сега не искам да ме схващате криво. Вие може да живеете, както разбирате. Аз давам на хората да живеят свободно. Но в тази свобода има ограничения. Това не е живот. Да бягаш от живота, това не е живот. Живееш между хората, живееш между братята си, да намериш смисъла на живота. Като живееш между другите в едно общество, да намериш доброто. От тия, големите противоречия, да можеш да намериш доброто. Във всеки човек да видиш, че се крие едно добро. И най-лошият човек има една скрита страница, дето е написано името Божие. Един ден, когато Бог примири целият свят, когато всичките хора завършат своето

развитие, тогава ще се филмува всичко и ще видите, по кой начин Бог е въздигнал човечеството. Казвам: Когато Бог ви прави на вас добро, старайте се да му благодарите. Направиш една погрешка, благодари на Бога. Паднал си някъде, благодари Му, понеже, ако беше оставил да паднеш надолу, нищо нямаше да остане от тебе. Благодари Му, че когато ти умреш, Той пак ще те хване. Ако те остави да паднеш, няма да се намериш. В смъртта пак ще те задържи в земята с цел да те повдигне от гроба. Значи, лошите условия, при които се намирате, Бог има предвид да ви избави от тия лоши условия, да ви покаже, как трябва да живеете за в бъдеще.

В тази глава, която прочетох, се казва: "Побеждавайте злото с доброто." Защото чрез доброто ще намерите смисъла на живота в любовта. Любовта е единственото нещо, за което трябва да мислиш. Тази любов, която сега имате в света, оставете я. Не че тя не е любов, но има свещи, които горят няколко часа и изгарят. Като дойдете до ония свещи, които никога не изгарят, които никога не гаснат, дотогава докато чакате да приемете любовта отнякъде, вие сте още във временната любов, която всякога гасне и трябва да се пали. И тази любов е хубава, не казвам, че е лоша. В тази любов човек умира, в тази любов човек страда. Ако искате да се избавите от тия страдания, трябва да се избавите от вечния огън, който, като се запали не гасне. Да имате вечната светлина, която никога да не изгасне в душата. Това е което търсим. Щом дойде вече Божествения пламък, тогава ние сме в новата култура. Каква ще бъде разликата между двама души, единият от които живее в новата епоха, а другият живее в старата? Единият ще бъде вечно доволен, другият ще бъде вечно недоволен, единият постоянно ще се оплаква, другият постоянно ще дава. Онзи казва: "Така е когато човек е богат. Господ направил света, и няма равенство." Равенство в света не може да има извън любовта. Извън любовта е вечно неравенство. В любовта е вечно равенство. В любовта всичките условия и всичките възможности в душата се постигат.

Един от пророците е казал: "Казва Господ: Потърсете ме в ден скръбен и аз ще ви помогна. Вие ще ме прославите и елате да разсъждавате." Бог изисква да го потърсим при най-големите страдания и да идем с погрешките си да разсъждаваме, за да ни покаже пътя, по който да излезем. Път, Истина и Живот е Той. Път сме ние хората, които трябва да влезем в този път. Истината, това е към което се стремим. Животът, това са средствата с които можем да постигнем. Пътят и животът, това са средствата с които можем да придобием истината.

Сега всеки в себе си да работи. Да се радвате на противоречията, които имате вътре в душата си. Представете си, че вие сте на леглото, умирате. Дойдат лекарите и казват, че след няколко часа ще умрете. Вие вярвате, че ще оздравеете. Аз мисля, че можете да бъдете толкова силни, колкото онази американка, на която лекарите казали, че след 12 часа ще замине. Те много се обичали с мъжа си. Той се явява с насълзени очи и казва: "Лекарите казват, миличка, че след 24 часа няма да те има на този свят. Какво ще правя?" Тя казва: "Няма нищо, не се безпокой миличък. Искам, миличък, да ми дадеш едно обещание." -"Миличка, не зная, дали ще мога да го изпълня." Тя казва: "Искам аз като умра, ти да не се жениш." -"Виж, миличка, не мога да ти обещая." - "Миличък, тогава аз не умирам!"

Ако вие обичате Бога, не трябва да умирате!

В безграничната Божия Любов е постижението на човешкия живот.

Отче наш.

16 неделно утринно Слово, държано на 4.II.1940 г. 5 ч.с., Изгрев

БЕЗ КАЛ!

Добрата молитва.
В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.

Венир-бенир.

Ако ви попитам, защо сте дошли тази сутрин, защо сте се събрали тук, всяка неделя сутрин вие идвате тук, защо? Който ходи в банката, ходи за пари. Който ходи на нивата, отива да оре или отива да сее, някой на нивата отива да жъне, някой отива на нивата да вземе пожънатото. Разни са стремежите. Вие всички сте дошли тук, но всички не идвате с еднакви намерения. Някои сте дошли да орете, някои сте дошли да сеете, някои сте дошли да жънете. Някои с колата дошли да вземат пожънатото. Човек е дошъл на земята. За днес защо сте дошли? Да научите едно изкуство, да плетете дантели, на ваш език говоря. Вие сте учени хора. Учението ви седи да знаете да четете, основата е 32 букви в български език. В еврейския език има 22 букви и то са само съгласни. В българския език имат повече. Едно време бяха още повече, но види се българите ги смаляват. Трудна работа е с много букви да боравиш. Всяка буква има особен характер, особен строеж. Допуснете, че във вас има желание да направите всичките букви с еднаква външност, като войници, да носят еднакви дрехи. Какво ще стане, ако всичките букви станат еднакви? Ще се изгуби смисъла. Всяка една буква трябва да спазва своя особен характер. Но тази буква, понеже иска да учи едно изкуство, трябва да се учи да плете дантели, да знае, как да се съчетава с другите букви, че да образува нещо ново. За пример, ако една буква се съчетае с 0 ще научи едно, ако се съчетае с А, ще научи друго, ако се съедини с Е, ще придобие трето, ако се съедини с И - четвърто и т.н. Всичката

философия седи в туй преплитане. Една буква трябва да има хиляди и милиони преплитания. Сега някои от вас знаете да плетете дантели. Вие имате една желязна кука, тя има един зъбец, с него вие хващате бримките една след друга, току мушка едно след друго, има си в ума някоя мисъл. Като гледате може да кажете, че си играе. Не си играе, но брои всичките бримки.

Има и едно духовно плетене. Ако ти не разбираш азбуката на своите чувства, ако ти не разбираш азбуката на своите мисли и ако ти не разбираш азбуката на своите постъпки, знаете ли какво може да стане? Всичките неприятности произлизат от незнанието на азбуката. Ако онзи, който плете дантели, пропусне една или две бримки, знаете ли какво може да стане? Може да ви приведа друг пример. Вие понякой път може да сте ходили при някой кацар, да видите, как прави каци. Той, кацарят, си има едно голямо ренде, дълго по някой път един метър и половина. Прекарва рендето по дъските, като ги огладИ, съчетава тия дъски и прави каца. Но между тях туря папур, че ако има някаква празнина, която не е огладена, този папур да запуши дупките. Всички дупки трябва да бъдат запушени, понеже ще се тури някаква течност вътре. Ако не се запълнят, течността ще излезе навън.

За пример, вашите каци често се изпразват. Вие имате някаква мисъл в главата, мислите, че имате нещо ценно, но след малко погледнеш, няма го. Мисълта отишла някъде, забравили сте я, изтекла. Често има ученици, учат, учат, но като дойдат да държат изпит, всичко изтекло из кацата. А пък учителите вярват само в неизтеклите каци. Ако кацата, ако бъчвата не е изтекла, значи ученикът е учил. Щом не е изтекла, казва: “Пълна е кацата.” Щом е изтекла казват, че кацата е празна, не вярват на нея, те се съблазняват, казват: “Той иска да ни смахне.”

Да допуснем, че вие искате да имате едно здраво тяло, една здрава каца. Какво трябва да направите сега? Тук преди два дни дойде един брат и ми се оплака, че го боли дясната част на главата. Болял го

врата и един месец някъде в болница бил, туряли му инжекции, лекували го, казва: “Имах едно малко подобрение, но изгубих своето разположение. Сутрин, като стана, главата ми е замаяна, пък съм учител, трябва да бъда свеж и бодър. Не съм разположен, някой път идат такива мисли, не ми се живее. Млад човек съм, сега да живея, пък се обезсмислил живота ми.” Аз започвам да се разговарям с него. Търся причините на болестта му. Казвам: “Сега тебе те боли дясната страна на главата, пък ти си левак. Ти работиш с лявата ръка повече, отколкото с дясната.” Той казва: “Това е по рождение, работя с двете, но повече работя с лявата ръка.” Левакът днес е изключение. Защото едно време, всички хора са били все леваци. -“Ти си закъснял. Наместо да станеш десничар, останал си левак.” Едно време, човек е работил с дясното полушарие, затова и лявата ръка е работила повече. Сега, понеже дясното полушарие се уморило, работата преминала в лявото и човек работи с дясната ръка. Разумните същества, които ръководят човечеството направили да работи с лявото полушарие и да работи с дясната ръка. Та на него казвам: “Ти ще станеш десничар. Защото се намира повече енергия в лявото полушарие, която привлича повече кръв. Тази кръв не може да се оттегли от мозъка, следствие на това, вечерно време ти не можеш да спиш, мозъкът не може да си почине. Така не може да бъде.” -“Какво трябва да правя?” - “Ще станеш десничар.” - “Че как?” Рекох: “Че там е. Какво ти казаха лекарите?” - “Туряха ми инжекции, но най-после казах на лекарите, че не мога повече да понасям инжекциите. От младини не съм се лекувал. Казах: Докторе, не искам инжекции.” Всеки казва: “Да му турим инжекции.” За пример, всичките съвременни хора знаят майсторски да турят инжекции. Като турят някому някоя инжекция, той да му мисли. Вестникарите инжекции, колкото искаш турят. Без инжекции, понеже има инжекции, които са много скъпи. Тук преди години на едного туриха инжекции по 8 хиляди едната. Той и с инжекциите отиде в оня свят с 16 хиляди лева билет. Не само на другите хора туряте инжекции, но и на себе си туряте инжекции. Вие

сега сами си туряте инжекции. Хубаво е, да туриш, но като не знаеш, каква инжекция да туриш, може да си напакостиш. Ако туриш една инжекция от серума на любовта, разбирам, но ако туриш от серума на безлюбието? Ако туриш от серума на безверието? Много шишета има в лабораторията, не е едно, не са две, не са три. Преди години дойде един в 66*, да ми туря инжекция. Той носи губерката да тури инжекцията, пък се учи от мене, как да туря инжекции. Той беше един евангелист. Наричаше се Тенекеджиев. Той беше с продълговата тясна глава, миролюбив човек, но разговорчив. Като започне да говори, няма край говоренето. Казва: “Господине, искам да си туря една инжекция.” Казвам: “Няма нужда от инжекция.” Казва: “Пет минути ми трябват, да ми кажеш един разговор от пет минути.” Казвам: “Нямам време.” - “Но за пет минути ще свършим.” Казвам: “Заповядайте!” Сяда той и започва. Минават 5 минути, 10, 20, 25, 35, 45 50, 55, 60, един час и 10, час и 20, час и 30, час и 40, два часа, три часа, три часа и половина. Казах си: “Стягай се сега.” Като спря след три часа и половина, казвам: изтече всичката вода от щерната, колкото имаше. Като свърши, казвам: “Много са дълги твоите пет минути, три часа и половина.” -“Как? Много малко говорих.” Той няма понятие за времето, какво нещо е времето. Казва: “Сега свърших, засега стига толкоз. Някой друг път още пет минути ще ми дадеш.” Но втори път не му позволих да ми говори пет минути. Казвам: Той говори за цялата Библия, цитира от единия край до другия, цитира всичките пророци. Аз го слушам, защото трябва да го слушам, това са все инжекции. Започва от Битието, как е създаден светът, как живял Аврам, защо са живели, как са живели и т.н. Пророците, защо са пророкували, той разправя. Казвам му: “Хубаво е сега да се разходим.” Казвам му: “Хубаво е което говориш, но тези пророци ти познаваш ли ги, бил ли си с тях, или само четеш книгите им в превод?” - “Не съм, де ще ги намеря.” Рекох: “Аз ще ти дам един билет да се срещнеш с Аврама, с Якова, с Исайя, да се срещнеш, да поговориш.” Той ме гледа. Чудни сме ние хората, казва ми: “Как ще се срещнеш? Не може да се

срещнеш с когото и да е.” Ако хората не се срещат, за мене е ясно. Никога не можеш да срещнеш едно същество, което не обичаш. По никой начин. Невъзможно е да го срещнеш. И да го срещнеш, той ще остане далечен, непознат. Ако искаш да срещнеш някого, ти непременно трябва да го обичаш. Невъзможно е да срещнеш когото не обичаш. Но щом го обичаш, ще се срещнеш. Никога не можеш да разбереш една истина, ако нямаш любов към нея. За да я разбереш, трябва да я обичаш. Сега може да имате едно разбиране. Аз искам да имате едно правилно схващане за любовта. В цялата вечност ние има да изучаваме любовта, понеже тя крие в себе си всичките сили, всичко каквото съществува вътре в битието, това е в нея. Сега за пример, някои изучават само силите на любовта. Казват, че някой момък имал любов към някоя мома. Там няма никаква любов. Аз наричам това - астрално полова сила. Никаква любов не е. Казва: “Той е баща.” Още никаква любов няма. Астрално полова собственост. Този баща ще роди едно дете, мисли, че е негова собственост. Казва: “Това е мой син.” Бащата и синът понякой път не се разбират, понеже нямат любов. Синът не може да разбира баща си, ако няма любов и бащата не може да разбира сина си, ако няма любов. Вие имате едно понятие в себе си, че имате любов. Аз бих желал да е така. Но туй, което мислим, отчасти е вярно, понеже противоречията, които съществуват в нас, са един признак, че ние не разбираме любовта. Любовта в нас се явява само със своята сила. Не че са лоши тия сили с които се проявява, но съвкупността на всичките тия сили, които действат в любовта, те ще ни доведат до онази разумната любов. Ние трябва да преживеем физическия свят, да преминем астралния свят на чувствата, да преминем мисловния свят и тогава да влезем в причинния свят и тогава едва сме във физическия свят на любовта. Причинният свят, то е най-високото, до което човек може да достигне. Причинният свят, то е нещо отвлечено, непонятно, то съставя физическата страна на любовта. Като влезеш там, ще видиш онази красота, с която любовта се отличава. Аз не искам вие да се

обезсърчавате, като младите моми. Често аз наблюдавам, като говоря, някои се обезсърчават. Казват: “Няма да го бъде, тази работа е непостижима, толкоз години сме правили усилия.” Не се изисква голямо усилие в любовта. То е един закон, човек, който иска да работи с любовта, той трябва да изучава малките усилия, микроскопически усилия, които трябва да прави в света. При всичките големи усилия, други сили работят там. На човек, който работи и казва: “аз много работя”, той не работи с любов. Любовта е много икономична. Тя мяза на една кибритена клечка, като я запалиш, цял един огън запалва. Любовта не работи с чували брашно. Като вземеш само на върха на една игла, като туриш туй брашно в нощвите, ще набъбне колкото искаш. Малко водица като туриш на върха на една игла, може цял един извор да стане. Любовта с малко започва.

Сега се заражда във вас мисълта: “Как ще бъде туй?” Вие искате да си го обясните. Туй, което можеш да си го обясниш, то не е реалност. Няма какво да го обяснявате, трябва да го видиш. Някой казва: “Обясни ми го.” Искам аз да обясня на един човек, че един извор извира. Казвам, че този извор може да се увеличи. Сега може да кажем през къде минава тази вода. Задигам го и го занасям при Великия или Тихия океан. Казвам му: “Тази вода на малкото изворче оттук излезе.” -“Как? За колко време?” Онзи извор може да го направите голям колкото искате. Казвам: Любовта е онзи безбрежен океан на Божественото за нас, откъдето идат всичките блага, понеже нашата канализация е толкоз малка, разбиранията са толкова малки. Понеже, понякой път ние се страхуваме да не ни откраднат любовта. Говорят за откраднатата любов, за счупено сърце, за неразбиране, този не разбира, онзи не разбира. В любовта няма никакво счупено сърце. В любовта няма никаква сиромашия. В любовта няма никакво нещастие. Там са всичките възможности. Като влезе човек в любовта, веднага иде и радостта, и подмладяването и богатството, всичко иде, навсякъде можеш да пътуваш. Вие ми казвате: “Нямаме любов в нас”, неразбрано е това. “Нямаме любов”, така не се говори. То е физическо

разбиране. Ти си далеч от любовта. Като кажем “нямаме любов” ние живеем в един свят, дето любовта, като минавала, оставяла кал и ние сега говорим за тази кал. Някъде любовта хиляди години като текла, хората я отбили, запушили течението и за нейната кал говорят. Останало само малко влага. От тази влага хората поблизват и казват: “Доста хубава е влагата.” И любовта си има своя кал. Когато калта на любовта минава през хората тя ги чисти. Когато любовта дойде в света при ония хора, които не са живели според Божия закон, в умовете им, в сърцата им, в душите им има кал, която, любовта като влезе, чисти. Като влезе любовта, изчиства всичко това. Тази кал останала по дъното и тя е лечебна. Даже от тази кал, ако имахте една капка от тази кал на любовта, струва повече от всичкото богатство. Но в духовния свят тази кал не може да стъпи. В Божествения свят, кракът на калта не може да стъпи. Тук може, но калта в оня свят не може да иде. Понеже тъй е. Сега вие сте богати от калта на любовта. Много богати ви намирам. Ще бъдете тъй добри да ми съберете от калта на вашата любов, колкото искате, аз я купувам. Вие имате повече, отколкото ви трябва. Мене ми трябва доста от тази кал. Пък вие имате излишък. Събирали ли сте вие любовната кал. Сега думата кал има няколко значения. Кал е едно състояние на чувствата. Когато порите на човешкия организъм се запушат, това е кал. Когато порите на човешкото сърце се запушат, това е кал. Когато порите на човешката воля се запушат, това е кал. Тази кал, тя е потребна, както кепенците на прозорците са потребни. Нали някой път турят кепенци, завеси на прозорците зимно време, понеже стъклата са добри проводници на топлината, изтича тази топлина, поставят завеси, кепенци, за да задържи топлината вътре. Калта някой път е потребна да пази, за да не би тази топлина да излезе навън. Но когато изгрее Божественото слънце, тази кал не е потребна. Не искам да кажа, че е грешно. Според мене, погрешката е тогава, когато човек задържи прозорците затворени, когато слънцето грее. Когато слънцето грее, трябва да се отворят кепенците.

Да допуснем, че се намираме в едно тягостно състояние. Една млада сестра, доста угледна, наскоро дойде при мене. Държала последния си изпит и гледам доста смутена вътре в себе си, дали си е издържала изпита или не. "Ако ме скъсат сега, вече не ми се живее." Аз се поусмихнах. Какво ще я късат. Какво разбираме под скъсване? Скъсване в живота в този смисъл, ние имаме едно понятие, ние разбираме, че може да те скъсат. Как ще ме скъсат глупавите хора? Сега мислите ли, че ако един паяк дойде на мене и се качи на гърба ми, че аз може да се скъсам? Най-първо имам едни везни и се претегля, да видя, колко тежа. Като се качи паякът, пак се претегля и като зная моето тегло, зная и колко тежи паякът. Щом му зная тежестта, аз го зная паякът какъв е. Той не може да се избави от мене. Щом го претегля, казвам: "Претеглен си, измерен си, с тебе може да се работи." Казва: "Претеглете ума му." Има едно място в стария завет което казва: "Претеглен си. Мене, мене, текел, уфарсин. Премери Бог царството ти и го свърши." Претеглен си на везните и си намерен недостатъчен.

Казвам: Трябва да се учите да плетете. Сутрин, като станете, купете си по едно огледало и стари и млади и щом станеш, огледай се. Намери в себе си една черта и я отбележи. Аз, за пример гледах ръката на едного преди десет години. Неговата сатурнова линия, линията на неговата съдба, преди 10-15 години гледах тази черта. Сега виждам тази черта се изменила, тя не е така, както беше, сега се е огънала. По напред беше права, после се е поогънала, изкривила се. Казвам: "Преминал си през големи изпитания." Казва: "Побеля главата ми." Не само главата му побеляла, но и тази линия от права се изкривила. Пътят, по който минава е тежък, че и пътят се изкривил и линията се изкривила. Ние сега се отдалечаваме от въпроса, но ако някой път погледнете вашите пръсти, този пръст - безименният, аз го наричам пръст на човешкото изкуство и на човешката красота. Той е слънчев пръст. Средният е сатурновия пръст, първият е юпитеров, малкият е меркуриянец. Щом сатурновият пръст е наклонен към

слънчевия пръст, значи има нужда от него, той го подкрепя. Не е хубаво да се изкривяват пръстите. Симпатия има той, обикнали се. Много сприхав е сътурновият пръст, понеже навсякъде търси само погрешките на хората. Не че желае да търси погрешките, но е съдия, дето влезе вижда. Той е като учител по български език. Като му дадеш нещо написано, изведнъж казва: "Така не се пише. Не се туря Ь, Ъ." После ще намери, че местоименията не си турил на място, че спрежението на глаголите не е правилно, настояще време, че минало неопределено време. После ще намери, че буквите не са написани добре, казва: "Така не се пишат буквите. Какво си написал една буква по-голяма, така не се пише." Казвам: Аз похвалявам този човек, че знае езика. Ние в нашия език сме строги, но англичаните са още по-взискателни. В българския език може да туриш "е" просто, вместо "е" двойно, думата няма да се измени, остава същата, но в английски, ако на края на думата туриш "д" вместо "т", ще измениш съвършено значението на думата. Казваш: "Какво има, една буква?" Една буква дава съвсем друг смисъл.

Казвам: В любовния речник на любовта, понеже тя има всяка буква, трябва да е на мястото. Сега аз не засягам вашата любов. Вие боравите само със силите на любовта. Даже едва светиите са имали по два, три пъти прозрение за любовта. Най-големите светии, учителите, които идат в света, те разбират любовта. На земята не може да се живее със закона на любовта. Силите на любовта се изучават. Виждаме и Христос казва на еврейския народ: "Докога ще ви търпя? Дотегна ми вече". Щом му дотегна и не му се живее, пък трябва да работи. Най-после, като не му се живее, те казват: "Щом не искаш между нас да живееш, ние ще ти съберем малко парици и ще те изпратим." И те изпратиха Христа, екзекутираха Го. Не си замина по обикновения начин. Вие се спирате върху онова, което евреите са направили на Христа, но вие не мязате ли на един евреин, колко хубави ваши мисли вие не сте екзекутирали по същия начин. Колко хубави ваши мисли има, които сте разпънали на кръст. По някой път

ти разпъваш ума си, понякой път разпъваш сърцето си. Казвам: Вие се поддавате на едно външно внушение. Знаете ли, колко са настойчиви тия внушения? Нещо във вас ви казва: “Много лош човек си. Много лош си. Много лош си.” Ти ходиш и нещо ти шепне: “Много лош си.” Питам: Как може аз, добрият човек да стана лош? Какво трябва да подразбирате под думата “лош”? Той иска да ти каже: Ти си излязъл от Бога и си обърнал вече внимание на материалните работи. Употребяваш всичките условия на живота си само да придобиеш пари. Ти работиш и само трупаш пари, къщи правиш, ниви вземаш, като че ще живееш хиляди години на земята. Този, който ти казва, че си лош, ти казва: “Знаеш ли, колко години ще живееш на земята?” - “Още не съм живял.” Тогава казвам: Като започнеш да се разговаряш с лошите мисли, ще ги хванеш. Казва: “Ти си лош човек!” Този, който говори, той на тебе не говори. Ти влизаш в един чужд спор. Казва ти: “Ти си много лош.” Но това до тебе не се отнася. То са двама адвокати, които защитават свой клиент. Единият е обвинител и той казва: “Той е такъв и такъв”, изважда най-лошите работи, че е нечист, че престъпления прави. Другият ще го оправдава. Ти седиш и слушаш. Единият те укорява, другият те оправдава. Съдията съди, а ти слушаш единия, който те оправдава и другият, който те обвинява. Съдията ще даде решението си. Ти нямаш право да говориш. Ти ще мълчиш. Онзи те защитава. Ако речеш, ти да се защитаваш, ще объркаш една каша. Двамата духове, които вървят с тебе, те си спорят. Казва: “Много лош е твоят ученик, той не върви.” Другият казва: “Не, той прогресира.” Ти вземаш участие, казваш: “Прогресирам, не съм от лошите.” Не взимай участие. Ако си лош, лош си. Този факт е свършен. Ако си добър, ти си добър. Никога не се докачайте от една дума. Казва, че си лош. Но то не се отнася до тебе. “Ти” е множествено число, то е един незавършен процес. Казват ти: “Ти си излязъл от Бога и си обърнал внимание само на физическия свят.” Каквото ти говори, половината истина е. Другият ти казва: “Всичкото това богатство, превърни го, употреби го за Славата Божия,

за Царството Божие и за твоето повдигане.” Щом си лош, това ти предстои. Лошавината в света, това е твоето богатство в света. Всеки богат човек е лош. Всеки учен човек е лош. Всеки силен човек е лош. Ами, че кой може да те бие? Силният може да те изнуди. Само богатият е, който може да те уплете. Само ученият може да те заблуди. Тогава казвате: “Да не бъдем.” Не е въпросът там. Ако имаш един невежа, който нищо не знае. Така е. Силният може да те бие. Богатият може да те изнуди. Ученият може да те заблуди. Вярно е това. Но силният може да те пренесе от единия бряг на реката до другия. Силният може да ти услужи. Богатият може да ти услужи. Ученият може да те оправи в пътя. Казвам: Силният е постъпил зле с тебе по единствената причина, че ти не си боравил с любовта. Ученият те е заблудил, понеже не си боравил с любовта. И богатият постъпил с тебе така, понеже не си боравил с любовта. Ако ти носиш в себе си Божествената любов, силният с тебе ще постъпи както любовта иска. Ученият ще постъпи с тебе, както любовта иска. И богатият ще постъпи с тебе, както любовта иска.

Следователно, в дадения случай, любовта е мощното в света, с което трябва да работим. Туй го наричаме Духът Божи. Всички ежедневни мъчнотии ти да разрешаваш с любовта. Да допуснем, че вие сте изгубили сто лева. Сега, вие се чудите, как е възможно да изгубите сто лева. Ти имаш още сто лева. Като си изгубил другите сто лева, ще дадеш банкет с останалите сто лева. Да ви обясня сега нещо. Ти си изгубил сто лева. Ти си един овчар, живееш в една колиба. Иде един цар, който е господар на цялото царство. Не е ли умно да направиш едно угощение на царя? Като направиш угощението в колибата, мислиш ли, че този цар, като напусне твоята колиба, че другите сто лева няма да се върнат? Ти имаш сто лева, искат да те опитат, ще пожертвуваш ли за онзи цар, който дойде. Някой път Бог дойде при вас, когато вие сте закъсали, че само сто лева имате. Той дойде на гости. Тогава започнете да се осигурявате, казвате: “Нямам Господи нищо, какво да Ти дам.” Казвам: Да вярвате, че и без тези

пари може в света. И без пари може, когато Господ дойде. Но когато Господ не идва, без пари не може. Когато Господа го няма, парите трябва да бъдат в джоба ти. Когато Господ дойде, парите трябва да излязат. Онези, които казват, че без пари може, какво разбират? Ако Господа Го няма, без пари не може. Не е верен закона. Казва: "Без пари може." Ти живял ли си без пари? Когато Господа Го няма, завърта се главата. Когато Господ дойде, парите не трябват. Когато Господа Го няма, доста пари трябват навсякъде дето идеш, пари трябва да имаш.

Та казвам: Когато казваме, че без пари може в света, ние подразбираме, че трябва да разполагаме с ония велики средства, които Бог ни е дал. Ние сме в положението на син. Ако ти се считаш син, дошла е сиромашията, направи едно угощение, покани я. Тази сиромашия щом дойде, казва: "Скоро Господ ще ти дойде на гости." Щом дойде богатството, то казва: "Иде вече, угощението да бъде готово." Сиромашията пък казва, че скоро Господ ще ти дойде на гости. Господ ще ти дойде на гости, но Господ, като ти дойде на гости, всичкото богатство да го пожертвуваш. Това значи, самоотричане - да пожертвуваш всичко за любовта. Онзи, който е пожертвувал всичко за любовта, той всичко е спечелвал. То е един вътрешен опит. Доброволно няма да ти пошепнат, но ще видят, колко си умен, цениш ли любовта повече от всичко. Ако цениш любовта повече от всичко, заради онова Божественото, всичко жертвуваш, тогава то всичко ще ти даде. Ако ти всичко не жертвуваш, то всичко не дава. Тогава ще боравиш само със силата на любовта.

Някои от вас искате да напуснете този свят и да идете в оня свят. Така не се говори. Ти не си свършил първото отделение, как ще идеш във второ? Не си свършил второ, как ще идеш в трето? Не си свършил трето, как ще идеш в четвърто? Не си свършил прогимназия, как ще идеш в гимназия? Някои хора искат да идат в оня свят. Из училището вън може да идете, но в оня свят не може да идете. Оня свят е свят на учение. Трябва да бъдеш подготвен. Иначе ще идеш като някой

чужденец да обикаляш оня свят отвън. Но да вземеш участие, трябва да си свършил всичко. Като идеш в оня свят, трябва да знаеш. Казвате: "Ще видим." Какво ще видите? Нищо няма да видите. Ако в оня свят влезете без любов, светът ще бъде една пустиня, без дърво, без камъчета, без нищо, само кал ще има. И ти ще се намериш до гуша в кал. То е онзи свят. Сега не трябва да ви разправям това. Хубаво, когато се потопите до гуша във вода има ли някаква лошавина? Нима, ако човек е потопен във водата 4-5 часа, тази вода няма да изсмуче всичката твоя топлина и ти ще изгубиш и топлината, и силата, която имаш. Половин час да си във водата е приятно. В този смисъл, колко да употребим водата е определено. От високо гледище, водата е кал. В моя ум така е. Само в оня свят на любовта има тази светлина и тя е толкоз приятна и мека, и тя лекува всички болести. Като влезеш там, всичко ще изчезне. Като погледнеш на всички минали съществувания, ще благодариш на Бога, че си преживял хиляди страдания, ще ти стане радостно на душата, че си страдал. В любовта, като влезеш, ти ще разбираш и мед и масло ще потече от сърцето. Ти ще кажеш: "Благословен Господ, Който ме е прекарал през всичките тия страдания, за да имам тия вечните блага, при които сега се намирам."

Та казвам: Какво казахме сега? Люби без кал! Мисли без кал! Постъпвай без кал! Хубаво е и с кал, не съм и против калта. Но казвам: Сега без кал е по-хубаво. С кал е хубаво вечерно време. Иде ден без кал трябва. Епохата, която иде е без кал. Ще си кажеш: "Беше време, когато калта беше потребна." Щом си се наранил, тури малко кал, направи си една превръзка. Щом заздравее раната, снеми превръзката, измий калта. Остави без кал своето тяло.

Та казвам: Снемете вашите превръзки, които имате, измийте калта и ходете без кал.

Радвайте се на вашата кал, която имате на земята.

Отче наш.

ДОБРИЯТ ПЪТ

Добрата молитва.
В начало бе Словото.

Ще прочета 12 гл. от Евангелието на Марк.

Духът Божи.

Ако дълго време говориш на един човек за един предмет, той му става безразличен. Ако дълго време ви дават захар да ядете, ще ви дойде едно отвращение. Турците казват: "Байганлък" - пресищане има. През всичките векове религиозните имат много хубави черти, но имат и някои много лоши черти. За пример, богатите имат много добри черти - обличат се хубаво, измиват се хубаво, обущата им са чисти, дрехите им са чисти, кал нямат под ноктите си. Бедните, кал колкото искаш под ноктите им. Дрехите им оцапани, колкото искаш, петна ще намериш по техните дрехи. Казват: "Беднотия, какво да се прави." Един човек, който носи съдрани гащи, той е културен човек. По какво се отличават културните хора? Колкото по-големи прозорци имат на къщите си, повече светлина влиза - това е култура. Няма ли прозорци и култура няма. Следователно, щом са скъсани гащите, това е култура. Преди 30-40 години, ако имахте дупки на обущата си щяха да ви вземат на вили и могили, кърпеха ги. Сега нарочно оставят по десетина дупки и го наричат култура. Преди 30-40 години, ако ходеше гологлав, щяха да кажат, че чивията му е хвръкнала, гологлав тръгнал. Пък сега, да се ходи гологлав е модно, културно. И старите си имаха известно основание. И младите си имат известно основание. Но има нещо, което не е разбрано.

Ако ви попитат защо трябва да бъдеш религиозен, какъв отговор бихте дали? Казвате: "Религиозен човек съм, вярвам в това или онова." Или казваш: "Аз съм добър." Ако те попитат, всъщност в какво

седи добрината на човека, какво ще отговориш? Не че човек не знае, какво нещо е доброто. Има едно вътрешно понятие човек за доброто. Доброто е понятно, но като се опиташ да го определиш, ще видиш, че не е лесна работа да определиш, какво нещо е доброто. След като определиш какво нещо е доброто, ти ще разбереш, какво е доброто, но да го приложиш е друга мъчнотия. За пример, един художник може да има ясна представа за една картина, знае коя картина е хубава, но да я нарисуваш, не е лесна работа. Има известни черти на лицето, които е твърде мъчно да се нарисуват. Да нарисуваш един човек, да дадеш израз на погледа му, не е лесна работа. Как ще нарисуваш погледа на един добър човек, или на един умен човек, или на един чист човек, или на един справедлив човек, или погледа на един силен човек? Такива големи тънкости има, че някой път ще ви се завие свят, докато го нарисувате.

Някой път вие казвате: "Да живеем по любов." Най-много се говори за любовта. От памтивека хората най-много са говорили за любовта, бащата говори за любовта, младите говорят, всички говорят за любовта. Но от хиляди години говорят за любовта и любовта е още неразбрана. Не че хората не знаят какво нещо е любовта, но не знаят да живеят по любов. Започвате добре, свършвате зле. Най-първо са ангели, божества, но като живеят 40-50 години на едно място, стават обикновени хора и любовта изчезне.

Сега съвременните астрономи са намерили един начин да определят, дали някоя звезда се приближава до земята, или се отдалечава. Ако вие определяхте, как ще определите? На тях им дошло на ум да определят, те са намерили един инструмент, който разлага светлината, образуват се известни линии. Когато се приближава някоя звезда, тия линии се отдалечават, пространството между тях става по-голямо. Когато звездата се отдалечава, пространството между линиите се стеснява. Ония звезди, които изпращат своята светлина и на които линиите се разширяват, те се отдалечават от земята. На които линиите се намаляват, ние се

приближаваме. Как ще определите вие, дали човек се приближава до любовта или се отдалечава, дали той се приближава до мъдростта или се отдалечава или дали той се приближава до истината или се отдалечава? Не е лошо човек да се поотдалечи малко от любовта. Това ни най-малко не значи, че не живееш по любов. Но ти ще приемеш по-малко от нейната сила.

Казвам: Три неща трябва да пазите в ума си. В настоящия живот не трябва да изпущате миналото, защото миналото има връзка с настоящето. И бъдещето има връзка с настоящето. Ако в настоящия живот не изправяте известни ваши погрешки, и не прилагате известни ваши добродетели, вие нямате връзка с миналото. Пък ако не използувате благоприятните условия, които Бог ви дава да изправите погрешките си и да развивате добродетелите си от миналото, вие нямате връзка с бъдещето. Писанието казва, че всеки, който върши волята Божия, е благоугоден Богу. По някой път ние мислим, че вършим неща, големи в света, за да извършим Волята Божия. Волята Божия седи в малките неща, които се проявяват в нас. Може някой път да се прояви някое много деликатно чувство, на което ти трябва да дадеш ход. Да кажем, виждаш някоя мравя, която се дави във водата вътре, ти я гледаш, и тя се удавя пред тебе. Ти не обръщаш внимание. Ако веднага ти се наведеш и помогнеш на тази мравя, Бог намира, че ти имаш буден ум, казва: "Както ти помогна на тази мравя, така и аз ще ти помогна, когато се намериш в неблагоприятни условия."

Някой път религиозните хора се разправят, кой живее по любов, кой служи по любов. То е едно от най-големите изкуства. Сега се учим да можем да служим. Ние още не знаем, как да служим на Бога. По някой път се заражда в ума ни мисълта, да се помолим. Ако се молиш какво служиш? Каква цел има молитвата в живота? Има два възгледа за молитвата. Едните поддържат, че трябва да се молим, другите поддържат, че няма защо да се молим на Господа. Господ знае всичко, защо ще се молим. Питам: Когато малкото дете се моли

на майка си, какво подразбира? Дойде, моли се на майка си. За какво се моли? Моли се за хляб. Моли се за някоя круша, моли се за някоя ябълка. Моли се за бучка захар. Моли се за петмез, моли се за мед, за много неща се моли. Като дойде ще поиска нещо от майка си от това, което е за ядене. Вие понякой път се молите за пари. Човек трябва ли да се моли за пари? Ядат ли се парите? - Не се ядат. Тогава, за какво трябва да се моли човек? Най-първо на човека пари не му трябват. Безпредметно е да се моли за пари. Защото, ако нямаш един буден ум да наблюдаваш и да използуваш парите, то е безпредметно. Но ще се молиш да имаш един отличен ум и парите ще дойдат сами при ума ти.

Ето имате един българин като Мазаров, който има един глас, всичките викат, пляскат, казват: “Дарба има човекът.” Не само дарба, но се е учил. Като седя и го слушам, той е българин, пее на италиански,тя пее на български и се разбират. Любовни работи развиват. Той на италиански любовни работи приказва, тя на български любовни работи приказва и тъй музикално пада ударението. Ето хората се разбират. Тази българка не знае италиански, как му разбира, как се досеща, любовните слогове на всички народи са едни и същи. Любовното ударение във всичките народи е едно и също. Формата е различна, но слогът е един и същ. Казвате: “Как може да е същото?” Вие вземате една бучка захар, дайте я на един италианец, на един англичанин, русин, германец, американец, дайте я на когото и да е, като тури захарта на езика, има едно и също усещане. Всичките езици на всички хора разбират едно и също нещо. Може да го кръщават различно, но всички те усещат в дадения случай едно и също. То е слогът. Някой казва: “Слог има този човек.” Слог наричам това, което е едно и също нещо във всичките народи. Всичките народи го разбират по един и същ начин, а го изразяват по различен начин. Слогът е един, но формите са различни. Казвам: Слогът на любовта във всичките народи е един и същ. Във всичките народи, какъвто и да е човек, този, който е засегнат от

любовта, веднага излиза нещо от очите, една и съща светлина излиза. Светлината е една и съща. Предметите, които тя осветява хората кръщават с различни имена, българинът по един начин, турчинът по втори, англичанинът по трети и т.н. Светлината, която излиза от очите е една и съща. Казвам: Като играят на любовни работи, той я гледа в очите и тя го гледа в очите и се разбират. Тя пее на български, но тя го гледа в очите и се разбират. Друго яче не можем да си обясним. Ако слогът не е един и същ, не могат да се разберат.

Един анекдот има. На едного, неговата възлюбена била артистка, играела на сцената в "Бохеми" или в "Аида". Той и казва: "Много съжалявам, че снощи се ожени за другиго на сцената. Не ти стигам аз само, но и друг мъж търсиш. Като се ожени", казва, "какво чувствуваше?" Тя казва: "То е моя работа." -"Как се чувствуваше на сцената?" Женитбата не е нещо съществено. То е временно слугуване. Има съществено нещо. Любовта е същественото, то е във всичките хора едно и също. Човек ако обича истински, ревност няма, не може да се съблазнява. Всякога можеш да се съблазниш в туй, което не обичаш. Един човек, когото обичаш, никога не можеш да се съблазниш в него. То е невъзможно. Човек не може да се съблазни в себе си. Не може и да се съблазниш в Бога, понеже в какво ще се съблазниш? Бог не се нуждае от нищо в света, от себе си ти е дал, няма какво да ти вземе. Ако ти вземе, няма какво да придобива. Всичко е Негово. В самите нас има едно вътрешно неразбиране. Ние се страхуваме, да не би да ни вземат любовта. Че любовта е Бог. Тогава, как ще откраднеш слънцето, къде ще го туриш? По някой път иска да ви дойде на гости. Ако слънцето дойде на гости на земята, земята може ли да го побере? По някой път хората искат да видят Бога. Може да го видят. Казват, че Той живее в техните сърца. То е неразбиране. Какво нещо е животът? То е най-трудната работа, да разбереш. Христос казва: "Аз живея в Отца и Отец живее в мене". Но знаеш, каква обширна мисъл е това? Ти като кажеш, че Бог живее в мене, трябва да разбираш, че Бог живее във всички. Като кажеш, че аз

живея в Бога, трябва да разбираш, че ти живееш във всички хора. Ако ти не можеш да живееш в сърцата на всички хора, ти тогава не можеш да пребъдваш в Бога. Ако пребъдваш в Бога, ти живееш във всичките. И Бог, за да пребъде в мене, Той трябва да пребъдва във всичките. И аз, за да пребъда в Бога, трябва да пребъдвам във всичките. Това е Божията Любов. Като дойдем до Божията Любов, пребъдваме навсякъде. Щом Бог пребъдва в мене, пребъдва и в другите. Щом аз пребъдвам в Бога, разбирам, че пребъдвам във всичките хора. Вие казвате, че туй е странно. Как може да обичаме всичките хора?

Сега, кои са качествата, с които любовта се отличава? Най-първо, за да обичаш, трябва да имаш някаква форма. Да кажем, ние обичаме очите на хората. Нали по някой път казвате, че някой се влюбил в очите на човека. Не е лошо. Аз бих желал, всичките хора да се влюбят в очите на хората. Очите, това е истината. Следователно, ти щом се влюбиш в очите на човека, ти виждаш истината в очите. Истината, която излиза през очите, истината, която живее в него. Ако се влюбиш в неговите очи, които показват истината, тази любов е на място. Ако се влюбиш в очите и тази истина я няма, тази любов е празнота. Може да се влюбиш в ушите на човека. То ушите, това е Божията мъдрост, знанието. Ако ти се влюбиш в знанието, което произтича от любовта, тази любов е на място. Влюбил се някой в истината на човека. Но истината е емблема на самата любов. Ако ти, чрез истината виждаш любовта и се влюбиш в тази любов, ти тогава на място си се влюбил. Ако си се влюбил в една истина, дето любовта я няма, ти изживяваш целия живот напразно. Та казвам: Устата е емблема на човешкото слово, на разумното, което излиза от човека, всички ония сладки думи, които носят смисъла на живота. Казват: "Какво ме ползува да говоря." Една дума, която каза Христос, като дойде при гроба на Лазар, каза: "Лазаре, излез вън!" Ако вие имате любовта ще опитате. Срещнете един умрял и му кажете: "Стани!" - и той стане, то е Божествената любов. Ако му кажеш: "Стани!" И той не

стане - това е обикновената любов. То е любовта, от която всичките хора страдат. Може да плачеш колкото искаш. Та струва си да опитате Божията Любов.

Дойде някой, че ми казва: “Учителю, много ви обичам.” Казвам: “Само мене ли обичаш?” Ако само мене обичате, вие сте на крив път. Много братя, някои от тия братя са дрипави, грозни, като съм дошъл на земята, тия братя не съм посетил. Казвам: Ако вие само мене обичате, вашата любов не е на място. И ако аз, само вас обичам, любовта не е на място. Ако едного обичате, любовта не е на място. Ако един ви обича, любовта не е на място. Казва Христос: “Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих.” Значи, в тази любов Христос трябваше да напусне онова богатство, блаженство, да дойде на земята, да покаже своята любов, която имаше към ония, които Бог е създал. Той дойде да помага на онези, които Бог обича. Всичките страдания, които понесе се дължат на любовта. Защото животът, както сега страдат хората, той не може да се издържи без любов. Във всяка работа, която вършите, трябва да присъства онази велика мисъл за Бога. В тази мисъл трябва да има светлина. Щом дойде светлината, има нещо чудно, което става. Като посеете едно житено зърно, най-първо се изисква една хубава почва. На туй зърно трябва топлина, светлина и влага. Щом житеното зърно израсне и плод даде, показва, че имало достатъчно светлина, достатъчно топлина, достатъчно влага. Тогава по същия закон, ако във вас, вашите добродетели растат, ако вашите способности се развиват, любовта действува нормално. Значи, три велики сили действуват в човека: Божията любов, Божията мъдрост и Божията истина. Божията любов, от която животът иде, Божията мъдрост, от която светлината и знанието иде и Божията истина, от която свободата и просторът иде. На всяко едно семе, което расте, трябва простор. Ако ти в любовта не си свободен, ти не може да се проявиш. Ще се намериш между двама души, които те обичат, че не знаеш как да се проявиш. Ако речеш да се проявиш към единия, другият те гледа, започваш да се страхуваш, ти не може да проявиш

любовта. Питам: Ако двама души обичаш, как бихте се проявили? Бог ви е дал правило. Ако двама души обичаш, ще ги туриш на мястото на ръцете, на мястото на краката. Като туриш единият напред, другият назад. То е Любов. Ако не знаеш, как да ги туряш напред и назад, с любовта не можеш да се справиш. Ако речеш да ги държиш на едно и също място, работата е опасна, образува се гниене вече. В движението няма никакво гниене. Нещата, когато се спрат и нямат движение, има гниене, има разлагане.

Та сега има една опасност във всичките религиозни хора, че са дошли до това статическо положение в живота. Казвате: "Господ не влиза в положението ни. Толкоз време се моля, толкоз писма написах, нито на една дума не е отговорил." Че ако аз бях написал стотина писма на Витоша, щеше ли да ми отговори? Като я погледна, ида горе чак на Черни връх, то е любов. Като вървя, чувам краката ми да говорят, казва: "Радвам се, че си дошъл." Ту на левия, ту на десния крак стъпвам. Казва: "Радвам се, че си дошъл." Като вървя, само това чувам: "Радвам се, че си дошъл." Като слизам от Витоша, казва: "Радвам се, че си заминаваш, радвам се, че си заминаваш." Туй нещо чувам, любовта като казва: "Радвам се, че си заминаваш. Радвам се, че отиваш работа да вършиш." То значи заминаване. Когато някой заминава от дома, отива да върши работа. Туй е похвално за него. Като не излиза от къщи стопанката казва: "Целия ден седи като кюп." Та казвам: Туй положение, в което се намирате, трябва да се напусне, понеже туй статическо положение, в което се намирате, ще даде слабостта, болестта, неразположението, остаряването, умирането, отиването на оня свят, съдба, какви ли не работи идат. Този свят, за който говорят проповедниците, аз го наричам свят на безлюбие. Казвате: "Ще ме съдят." В любовта съдене няма. Направя една погрешка, веднага се осъдя. Осъдя се и си туря глоба. Не оставям за бъдеще да ме съдят. Направиш една погрешка, оставиш за бъдеще да те съдят. Няма какво да оставяш за бъдеще да те съдят. Направиш погрешка, изправи я веднага. Присъда има. Няма какво да оставям да

ме съдят, да правя главоболие на хората да ме съдят. Казвам: Както гледате, тази работа всичко съм изправил. Гледам тук, една майка отишла с детето на чешмата, напълнила стомната и дала на детето. Детето изтърва стомната и тя се счупи. Тя седи, дава му урок, казва: "Защо счупи стомната?" Аз седя и я гледам. Аз, ако бях на мястото на майката, още като купя стомната, щях да направя една здрава връв, ще свържа стомната за превезлото и ще окача тази връв на врата на детето, че ако изтърве стомната да увисне на врата му. Та ви препоръчвам, като носите любовните стомни, не ги носете на ръка, но една връв да има на врата ви, хаталък може да стане. Хата може да стане, да се изтърве стомната. Аз имам един бинокъл, който е така направен, че има една каишка. Като ми го поискат, една сестра казва: "Учителю, дай бинокъла да видя Венера". Казвам: "Сестра, веднага тури ремъка на врата, че хата* става. Като излизаш по стълбата, може да се хлъзнеш, отиде!"

Казвам: Турете сега гердани на врата си, че любовта ви да бъде окачена, та формите на любовта никога да не се разрушават. Когато аз говоря за любовта, аз имам една мисъл, която винаги присъствува. Когато говоря за любовта, подразбирам: Продължение на живота, щастливия живот. Подразбирам светлина, знание, увеличение на знанието, когато говоря за любовта, подразбирам вътрешна свобода на човека. Когато говоря за любовта, подразбирам подобрение на всички външни условия. Тъй трябва да се разбира. Щом говорите за любовта, имайте нещо в себе си, което е съществено. Щом говориш за любовта, тури някаква съществена черта в ума си. Ако щом дойде любовта и може да направи да наблюдаваш нещата и да ги разбираш. Ако любовта, когато дойде в душата ти, не може да те застави да влизаш в положението на хората, ако любовта, която дойде в тебе, не може да те застави да цениш малките работи, ти не си разбрал същността на любовта. Мисля, че вие имате туй разбиране, когато обичате някого, когато ти даде някакъв малък подарък, някое цветенце, държите го и се радвате на малкото цвете. Какъвто малък

подарък да ти даде, ти го държиш. Защото любовната ръка, какъвто малък подарък да е дала, тя е вложила нещо. Ако един човек, който ви е дал нещо любовно, ако ви е дал някоя пара и я турите в мляко, то ще се подкваси. Ако един човек ви е дал любовно някоя монета, не я харчете, турете я в кесия, започва да ражда пари. Като влиза в кесията не излиза. Всеки ден идат парите.

Та казвам: Любовта привлича щастието. В който дом, в който ум, в което сърце, в което тяло стъпи любовта, всичко върви напред. Това е състоянието на Божията Любов. Казвам: Те са основни правила, които трябва да държите в ума си. Най-първо имайте едно огледалце и се оглеждайте в огледалото. Ако харесате себе си, погледа си, тогава се показвайте на другите хора.

Ще ви приведа онзи анекдот, за един турски бей. В турско време, той се оженил за една мома, куркиня и според тогавашния обичай, онази, за която щял да се ожени, не можел да я види преди женитбата. Намерили му една мома, препоръчали му, че е много красива, много хубава, богата. Сгодили го, оженили го, но той още не я видял. След като се оженил, тя му се показва и го пита, на кого от неговите роднини да се показва и кому да /не/ се показва. Той ще каже: “На баща ми, на майка ми, на братята ми. Пред другите с яшмака ще ходи, да се не вижда.” Като дошла при него и той видял, такава грозотия била, че и казва: “Показвай се комуто щеш, само на мене да се не показваш.” Щом този турски бей казал, показвай се комуто искаш, само на мене да се не показваш, любовта я няма там. Няма красота. В любовта има нещо привлекателно, тя носи живота. Любещият човек на камък да седне, камъкът оживява. На сухо дърво да седне, дървото оживява. Любещият човек по сняг ако мине, той започва да се топи. Навсякъде отдето мине, той носи благословение. Някой път, ако вие привлечете любовта, веднага промените ще дойдат. Вие ще забележите една вътрешна промяна. Най-първо ще имате едно вътрешно доволство. Знаеш колко е хубаво да имаш едно вътрешно доволство. Знаеш колко е хубаво човек да бъде доволен от себе си.

Имаш едно обнадеждаване, говориш на един свят, доволен си. Туй доволство аз го наричам, както един ваш приятел бил беден, и ти му казваш: “Аз вложих за тебе, на твое име, 500 хиляди в банката, ето ти книжката.” Преди да дойда, ти седиш сгърчен, щом ти дам тази книжка, стане нещо с тебе, едно обнадеждаване иде. Мислиш си: “500 хиляди лева.” Ти не си видял, но като държиш тази книжка, имаш предвид банката, веднага се обнадеждаваш. Такова нещо е любовта. Казвам: Някои от вас имате по 500 хиляди лева в банката, но книжката нямате още. Щом идеш без книжка, парите не ги дават. Божествената любов в света щом се прояви, тя ще примири всичките любовни сили, които съществуват. Понеже онази любов, с която вие сте запознати, те са дъщери, синове, внуци, правнуци на голямата любов. Сегашната любов е закъсала. Има и хора закъсали. Не е лошо, че човек е закъсал. Той има всичкото добро разположение и църкви иска да направи, и училища иска да направи, и да те нахрани, но казва: “Нямам брашно, жито, нямам пари, дом нямам, другарка нямам, както виждаш, здрав съм, но още никой не ме обича.” Някои път говорят за една идейна, но в идейната любов има известни качества, които са необходими. Не може да обичаш един сляп човек. Не може да обичаш един глух човек. Не може да обичаш един ням човек. Не може да обичаш един човек, който е неспособен. Не може да обичаш един човек, който не мисли. Не може да обичаш един идиот. Да обичаш човека, значи да съзнаваш, че има вложено нещо в неговата душа и ти да го събудиш. Или някой те обича, да те събуди. Туй, което ти събуждаш в другите, може да го обичаш и туй, което хората събуждат в тебе, може да го обичат. Туй, което не може да събудиш в другите и което другите не може да събудят в тебе, те може да се обичат, не може да се прояви.

Та казвам: Ако любовта към Бога не може да превъзмогне мъчнотиите, които имате, вие се намирате в едно обикновено състояние на човешкия живот. Трудна работа е. За пример, в любовта има нещо, което трябва да го изучавате. В любовта, формите са най-скромните форми в света. За да я познаеш, трябва да отвориш. Ако е

книга, подвързията не е разкошна, но скромна, но като започнеш да четеш, ще намериш в книгата туй, което в никоя друга книга не може да го намериш. Всяка една дума, писана в тази книга, е мощна, динамична. Всяка дума си има смисъл. Има и сила тази дума. Като дойдеш до книгата на любовта, каквото да прочетеш, то става. Ако си болен казваш: “Стани!” И ти ставаш. Ако си изгладнял, казваш: “Хляб!” И хлябът дойде. Всичко каквото искаш ще стане. Кое беше онова, което правеше Христа силен? Дадоха му пет хляба и Той веднага казва: “С тия пет хляба ще нахраня всичките тия пет хиляди души.” Някои искат да обяснят по кой начин станало това. По същия начин, по който се увеличава и житото. Като посееш едно житено зърно, дава 40, 50 стръка и всеки стрък по 50-60 някой път 100 зърна. Петдесет стръка по 100 зърна - едното се увеличава вече. Любовта е закон за увеличаване във всяко отношение. Любовта съгражда организма, любовта съгражда човешкото сърце, съгражда човешкия ум. Любовта е която предизвиква светлина в ума, осмисля живота. Тя го прави и безсмъртен. Изгубиш любовта, влизаш в един свят на смъртта, страданието дойде. Щом носиш любовта, страданието не иде. Любовта няма страдание, любовта впряга всичко на работа. Когато любовта дойде, тя впряга всичко в хората на работа. Всички се примиряват. Като е любовта там, дяволът вече не е разположен и той те обича. Щом любовта замине от тебе, веднага дяволът ще се нахвърли върху тебе, както вълкът върху някоя овца. Щом любовта е в тебе, той не те бута. Когато в нас се заражда да направим някаква погрешка, любовта е заминала. Щом любовта дойде във вас, то е невъзможно да направите погрешка. По никой начин не може да направите и ако направите, веднага ще се коригирате.

Работете за идването на тази Божия Любов. Досега, всички слуги на любовта са дошли, но тя не е дошла. Защото те всички пускат от излишъка си, а тя от немотията си пусна всичко що имаше, целия си живот. Докато всичко онова, което имате, не го заложите в съкровищницата на любовта, при вас няма да дойде. В момента, в

който ние се решим да пожертвуваме всичко, тя ще ни посети. Какво разбирате? Допуснете, че вие сте един цар. Най-мощният, най-силният цар, всичко имате, но любовта нямате. Недоволен сте от себе си, недоволен сте от царството. Любовта не може да дойде в сърцето на този цар. За да дойде любовта, той трябва да се откаже от всичко, което има, тогава любовта ще го посети. Трябва да напусне трона си, царството си, да се отдалечи, да остави другите на неговото място.

Казвам: Когато ние се самоотречем, трябва да има от какво да се самоотречем. Дойде някой беден, казва: "Аз искам да служа на Господа." Грешният дойде, казва: "Аз искам да служа на Господа." С какво ще му служат? С греховете си. Казва: "Аз вече пожертвувах живота си." Какъв живот си пожертвувал? Ние още не сме пожертвували. Кое трябва да се пожертвува? Сега аз няма да говоря да се пожертвувате, аз говоря друго. Не може Божията любов да влезе в тебе, или не може Божията любов да се прояви, ако ти не си готов да я оцениш. От преценката зависи нейната проява. Най-първо трябва да прецениш, че Божествената любов с нищо не може да я сравниш. Тя е несравнима. Всичката проява на любовта, която съществува в света, не че тя не е любов, любов е, но е временно състояние. Някой път имате хубаво състояние, но го изгубвате. Не да кажете: "Тази любов не струва." Всичко онова, което имате, като дойде любовта, ще го осмисли. Любовта, която иде ще осмисли живота. Тази любов ще осмисли нашият настоящ живот. Физическият живот трябва да се осмисли, духовният живот трябва да се осмисли и Божественият живот трябва да се прояви. Ако един Божествен живот не може да се прояви, ако един духовен живот в нас не може да се прояви и ако един физически живот в нас не може да се прояви, това не е любов. Целият живот трябва да се прояви. Казват: "Да се откажем от физическия живот." То е неразбиране. Физически трябва да живеем или физическият живот трябва да се живее. Казвам, да живееш физически живот, трябва да бъдеш силен. Ти непременно трябва да бъдеш силен. Щом си слаб на физическото поле, ти любовта не може да я проявиш.

Ако си най-силният човек, кой може да ти направи пакост? На един цар, кой може да му вземе дъщерята или сина? Кой може да отнеме нещо на един силен цар? Ако твоята любов може да ти вземат, ти си слаб човек. Ако любовта ти не може да я вземат, ти си силен човек. Ако любовта в умствения свят може да изчезне, ти не си от много умните. Ако любовта в умствения свят не може да изчезне, ти си от умните хора. Ако любовта е в твоя духовен живот, ти ще имаш онзи огън, който никога не загасва. Ако огънят ти загасва в духовния свят, любовта ти е слаба. Ако огънят на любовта не загасва, ти си силен човек. Ако твоята топлина не се губи, ти си от силните. Тогава любовта ти действува и в ума ти, и в сърцето ти, и в тялото ти. Казвам: Тия неща ги имайте предвид, като работите. Като говориш за физическа любов, имай предвид силата. Като говориш за духовна любов, топъл, мек и благ трябва да ставаш. На Христа казаха: "Учителю благи." Той казва: "Благ е тъкмо един Бог". Благ трябва да бъдеш благ, милосърд. Милосърдието аз разбирам най-висшето, умът за да бъде в пълнота. Ако ти не може да проявиш милосърдието, любовта в твоя умствен свят не може да се прояви. Милосърдието седи над човешкото разсъждение. Като се изучава сега, къде е центъра на милосърдието? Той се намира над центъра на разсъдителните способности. По една права линия по средата на главата, вървят. Та казвам: Сила, благост, милосърдие. Като мислите за любовта, трябва да имате предвид силата. Като мислите за любовта, трябва да имате предвид благостта. Като мислите за любовта, трябва да имате предвид милосърдието. Тогава вие сте на правия път. За Бога се казва, че е милосърд и благоутробен. Като дойде Той, ние трябва да бъдем милосърдни и благоутробни.

Опитвали ли сте вие на физическото поле да бъдете тъй свободни, че никаква болка да не усещате? Да имате една приятност, че сте силни. Чувствували ли сте в сърцето си да нямате никаква болка, да имате една приятност и да сте готови на всичко? Имали ли сте такова едно състояние на ума, че всичките задачи да разрешавате?

Пожелавам ви да нямате болки в тялото, да нямате стягане в сърцето и да нямате тъмнота в ума си!

Отче наш.

18 неделно утринно слово, 18.II.1940 г. 5 ч.с., Изгрев

ОБИЧАЙТЕ И РАДВАЙТЕ СЕ!

Добрата молитва.
В начало бе Словото.

Ще прочета 24 глава от Евангелието на Матея.

Махар Бену.

Има две съществени разбирания на живота. Вие донякъде се досещате. Не мислете, че тия разбирания не са толкова важни. Какви са тия разбирания сега? Всеки си има особени схващания. Две съществени неща има, две разбирания. В едното разбиране, ти си крайно сиромах, нямаш нито косъм на главата си. Представете си, че цялата глава е гола, но косъм нямаш и на клепачите, крайно беден човек си. Имаш най-голямата сиромашия, която можеш да си представиш, беден човек си и се оплакваш. Другият е крайно богат, всичко има наредено, модно, нищо не му липсва и в ядене, и в пиене, в дрехи, в книги, всичко има, какво ли няма. Казвате: "Блаженство е това." От това блаженство излиза нещастието. Защото този, който е сиромах, никой нищо не може да му вземе, никой не може да го обере. Той никога няма да се оплаче, че са го обрали, невъзможно е. Единственото нещо е, че могат да му направят някое добро, да му се даде нещо, един косъм да му се тури на главата. Този ще му подари един косъм, онзи ще му подари един косъм, ще започнат да растат косми по главата му. Засега, ако сте от доволните, въпросът е разрешен, вие сте от богатите. Ако сте от недоволните, въпросът пак е разрешен, вие сте от сиромасите. Тогава имате право да искате. Има един начин на искане. Някои вземат думите Христови, да търси човек, да иска, да хлопа, но без да ги разбират. Седели ли сте да мислите, какво нещо е доброто и какво нещо е злото. Конкретно, какво е доброто и злото. Вие имате някакви вътрешни субективни

схващания. Всеки си определя злото, какво е. Злото е един свят на закон. Закон има за всяко нещо там. Ако речеш да кажеш една дума, закон има. Ако престъпиш закона, затвор има. В злото и да мигаш с очите си, закон има, колко пъти трябва да мигаш. Ако мигаш повече, или ако мигаш по-малко, в затвора си. В злото, точно е определено колко да говориш, ако говориш повече, или ако говориш по-малко, затвор има. Няма излишни думи, както вие говорите. И колко да слушаш и то е определено. Ако сте слушали повече, в затвора ще идете, ако сте слушали 5, 10, 15 минути, точно навреме ще идете да слушате и точно навреме ще излезете. Ако идете по-рано или ако закъснеете, в затвора. Ако не дойдете навреме, в затвора. Не си свободен. Може да кажеш: "Аз имам такива възгледи." Абсолютен закон е. Ти не си свободен.

Доброто е вече противоположно на злото. Без закон е. Ти седиш колкото искаш. Ще слушаш колкото искаш. Ще учиш, колкото искаш. Ще спиш колкото искаш. Ще ядеш, колкото искаш. Забогатяваш, колкото искаш. Ще се радваш колкото искаш. Всичко ще правиш, колкото искаш. Всичко ще правиш колкото искаш, нищо повече. Щом дойдеш при някой човек и му кажеш: "Я ми помогни!" Ти настояваш. Ти работиш по закона на злото. Ти заставяш този човек. Остави го той сам да се прояви. Вие, по някой път, се молите по закона на злото, вие искате по закона на [злото, б.р.]. Казваш: "Моля ти се" - и настояваш. Такава е настоящата религия. При злото като метод, закон трябва да имате. И законът, то е злото в света. При това, с всичките тия закони, които имаме в света, искаме светът да се оправи. Ще се оправи светът. Всяко нещо е на място. Ти ще се пържиш, защо? Ти, като се събудиш, не си свободен в спането. Поспал си повече - в затвора. Не си легнал навреме - в затвора. Не си погледнал жена си, както трябва - в затвора. Погледнал си я както трябва - в затвора. Всички сега казвате: "Да се уреди светът, да има ред и порядък, да има закон, всеки да си знае мястото." Всичките тия хора мислят, че ще се оправи светът. Светът отвън може да бъде оправен, а вътре, който е в

този оправения свят, да му мисли. Затворите са измазани много хубаво, стражарите са облечени хубаво, но който е в затвора да му мисли.

Сега, аз пристъпвам да изясня един порядък. Сега, мнозина от вас не са свободни вътрешно. Може да ви се каже, че вие сте виновати, но под закон сте вътре. И постепенно трябва да се освободите. Седиш някой те мъчи вътре, шепне ти: "Ти си един голям грешник" - в тебе ти говори. Направиш нещо, казва ти, че не е хубаво. Хайде в затвора, вътре, мъчи те. Събудиш се сутрин, сънувал си някой сън, мъчи те. Хайде в затвора. Сънувал си, ти който си вегетарианец, на сън ядеш месо. Станеш сутрин, съди те вътрешно. Целият ден ще разказваш съня, че си ял месо. Неразположен си. Никой не знае отвън, че си ял месо.

Сега разбирането трябва да се освободи от злото, да се освободим вътрешно. Да бъдем свободни. Доброто е отвътре и отвън. Та всички вие сега чакате това, което се разправя в 24 глава, да стане отвън. То е един процес вътре в нас. Този процес - свършекът на света трябва да дойде. Този свят, тези противоречия, които съществуват в ума ни, противоречията, които съществуват в сърцето ни и в тялото ни, тия противоречия трябва да се свършат. Хване те ставен ревматизъм, не си ли в затвора? Хване те диабет, не си ли в затвора? Хване те главоболие, не си ли в затвора? Хилядите болести, това са затвори. Всичките лекари държат написаните книги за причините, какъв е законът на някаква болест. Разправя някой, че газове има, че тумор има. Вие сега седите и мислите, казвате: "Като идем в оня свят, дали ще видим Христа?" То е все същото, да е живял човек сто години на земята и да е гледал слънцето, и да каже: "Като умрем, ще видим ли слънцето?" Никога няма да го види. В оня свят не се нуждаят от нашето слънце. Ако тук не си видял слънцето и в оня свят няма да го видиш. Чудни са някои, които очакват да видят Христа в оня свят. Оттогава вече са минали близо две хиляди години. Как ще си го представите сега Христа? Две хиляди годишен човек е. Тук, като

живее сто години, израства му брада до гърдите. Човек като остарее, това не е животът. Това е старият живот на злото. Всичките тия противоречия, които днес съществуват, са излезли от злото в света. Целият днешен порядък, както днес го виждате, това е злото. Доброто е отвън. Тук - там го видите в някой проблясък. Някой милостив човек ...

*човека. Следователно, ако ти искаш да те обичат, ти трябва да носиш истината, за да те обичат. Като обичат истината, покрай нея ще обичат и тебе. Но истината определя обичта. Някои ще запитат: "Какво нещо е истината?" Истината е това: То е здравият човек, свободният човек, който живее без закон. Няма никакъв закон, той е самият закон на себе си. Каквото го прави, той го прави без никакъв умисъл. Онези, които служат на истината, трябва да живеят само за Бога. В неговия ум няма абсолютно никакво противоречие. Той никога не може да се гневи на някого, да помисли зло. Той вижда най-хубавото, никому не се сърди. Не, не се сърди, но той като види един човек радва му се. Истината никога не може да се радва на един човек, който не носи любовта в себе си. Следователно, когато някой казва: "Не ми се радва." Че как ще ти се радва? Ти не може да се радваш на един човек, който не носи любовта в себе си. Не можеш да обичаш човека, който не носи истината в себе си. Следователно, вие искате да ви се радват. Казвам: Носете любовта, ще ви се радват и на земята, и на небето, където и да идете, ще ви се радват. Носете истината, ще ви обичат и тук и горе, където и да идете, като носите истината, всички ще ви обичат - и дърветата ще ви обичат, и растенията ще ви обичат, и животните ще ви обичат, и въздухът, и слънцето ще ви обичат, всички ще ви обичат. Сега вие казвате: "Как може да бъде това?" Вие се намирате в положението на Никодима, учен равин, като дойде при Христа разговаряха се и този беше един от въпросите, за които се разговаряха. На Никодима Христос му каза: "Ти си учител израилев и това ли не знаеш?" Аз на вас ще ви кажа: От толкоз хиляди години вие сте християни и това ли не знаете?

Казвате: "Като дойде Христос." Като дойде Христос и намери, че истината не е във вас, какво ще стане с вас? Ще ви остави в този свят. В небето не се нуждаят от хора, в които истината и любовта не живеят. Всеки, който носи любовта и истината в себе си, вземат го в оня свят. Всеки, който не носи любовта и истината, оставят го в този свят. Аз да ви кажа, че всеки, който живее на земята, ще остане на земята по единствената причина, тук да научи любовта. Ако тук не намери любовта и истината и в онзи свят не може да ги намери.

Сега противоречието във вас се ражда оттам, че вие мислите, пък и всички вярващи мислят, че знаят истината. Христос казва на едно място: "Сега познах, че всичко от Тебе ми е дадено". Значи, опитал е нещата. Сега казвате, че всичките хора в света, трябва да бъдат кротки, да се подчиняват на закона. Дотогава, докогато един човек се подчинява на един закон, той служи на злото. Един престъпник върви, стражарът върви подир него, той се подчинява. Казват му: "Ще се подчиниш." Ако не вършиш злото, можеш да си свободен. Щом вършиш злото, ти не си свободен. Щом кажеш една лоша дума, ти не си свободен. Щом мислиш лошо, ти не си свободен. Щом вършиш лошо ти не си свободен. Казвате: "Ние не сме светии." Знаете какво нещо е светията. Много проста работа. Светията си носи една свещ, че каквото вземе, той го разглежда със свещта си. Чете някоя книга, със свещта си чете. Носи някаква кошница, погледне, търси надпис. Ако кошницата има надпис "Любов, истина", той я оставя, макар и да е златна. Щом има надпис "с любовта и истината", взема я със себе си. Каруци има с надписи, колкото искаш, надписани са.

Да ви кажа, днес да живеете по този, новия начин. Като излизате оттук на никой от вас да не дойде нито една лоша мисъл, да не се разсърди, да постъпва добре целия ден. Можете ли го направи? Ето аз ще ви дам премия от десет хиляди лева. Нали някои казвате, че сте сиромаси, десет хиляди лева давам. Но всички онези, които ще ми обещаят, аз ще изпратя да ги изпитат. Ще кажа, вземете по една губерка и като минеш ти, който искаш да изпълниш Божия закон,

всеки ще те бодне. Колкото души и да те намушкат с иглата да кашеш: Благодаря, много ми е приятно, че ме мушкате. После, като те обиди някой да кажеш: "Колко хубаво говориш! Такъв разговор не съм чувал, като мед ми пада на сърцето." Вие сега мислите, че това е много. Казвате: "Бива, бива."

Туй е реалното в живота. Докато човек не може да се самовлада, не може да изпълни Божия закон. Дошла буря, да идва. Бият се хората, да се бият. Радвай се! Тия хора, каквото да правят, бият се русите и финландците. Да се бият. Умрял някой. Да умре. Такъв е светът. Какво има да съжалявате, че умрял някой? Умрял. Раждат се. Да се раждат. Следователно, раждането е заробване, смъртта е освобождение, който разбира. Но заробва се кога? Ако ти се раждаш, да научиш нещо в света, ти ще се заробиш. Някои мислят, че умрял някой човек, освобождава се, излиза из затвора навън. Смъртта е освобождение.

Вие седите и казвате: "Въглища нямаме, половин тон остана, какво ще се прави." Казвате: "Снощи температурата падна 12 градуса под нулата, много треперихме, нямаме дърва." Някой казва: "Ще вярваш." Казва: "С вяра не става тази работа." Аз понякой път, като ми е студено, дигна антена около стотина километра нагоре, потече топлина, седя, грея се. Че нали топлината иде от слънцето, от 92 милиона мили? Топлината постоянно иде. Толкоз топлина праща и дърва и въглища праща, вие къде ги дявате и аз не зная. При това, седи някой, моли се. Ще се обърнеш в себе си да благодариш за онова, което ти е дал Господ. Благодари за очите, за ушите, благодари за носа, за устата, за ръцете, ще благодариш, че има звезди, ще благодариш за всичко онова, което виждаш наоколо си. Четеш тази книга, ще благодариш. Минеш покрай някое цвете, ще благодариш. Какво казва бялото цвете? - "Бъди чист като мене!" Ухание има то. Предава от себе си хубави мисли. Намериш червено цвете. Казва: "Бъди активен, расти! Аз в земята бях долу, с труд и постоянство израстнах." Червеният цвят, като дойде, той плаши болестите. Ако

има скандали в една къща, белият цвят е потребен, турете бялото знаме. Ако има война, бялото знаме дигни. Ако хората са мързеливи, не работят, не мислят, не чувствуват, дигни червеното знаме. Другояче не може. Че свободата е това. Аз говоря на онези, които могат да мислят. Някои от вас ще кажете: "Това вярно ли е или не?" Условията при които сега живеем, верни ли са или не? Щастливи ли сме ние на земята или не? То е мъчение, мъчение от сутрин до вечер. И при това, очакваме някой да тури нов закон. Казва: "Нови закони се направиха." Че от новите закони, нови задължения идват. Турили са нов закон. Да кажем на годината са турили да плащаш сто лева. Турили са закон за връхнините, ще плащаш по 50 лева. Ти се зарадваш. Казваш: "Тази работа се уреди." Едно време, когато правех своите изследвания в България, че ме питаха селяните: "Кога ще се оправи светът? Да дойде някое ново правителство да ни освободи." Рекох, много се лъжете. Никое правителство няма да ви освободи. Което и правителство да дойде, то ще иска вие, данъкоплатците да плащате. Казват: "Да се намалят малко данъците." Казвам им: Не, според мен има друг един начин. Да се молите на Бога, че нивата, която ви дава пет кила от десет декара, да ви даде 50 кила, че като дойдат да искат, да има да давате на всички. Стражар дойде, иска да имате да давате. Съдия дойде, поглежда уж за правото, веднага ще платиш. Свещеникът дойде, опее умрялото, ще платиш. Господарят на зданието дойде, ще платиш. Учителят дойде да преподаде нещо, ще платиш. Ще ти дадат хубави дрехи, ще платиш. Плащане навсякъде. Без пари не може. Сега, някои искат да кажат да живеем без пари. Един ден, една сестра иде и ми казва, че еди кой си брат служи на фараона, че той живее още в Египет. -"Рекох: Ти не служиш ли на фараона?" Тя мисли, че вече е свършила с фараона. Че мъжът ѝ заминал на онзи свят, ти си пенсионерка, не служиш ли на фараона? Дотогава, докато вие имате криви вярвания, дотогава вие не носите любовта и истината. Това е злото. Това, което изключва любовта и истината, то е злото. Тогава имаме един ред и порядък, ще се

подчиняваме на тези закони. Ти вярваш в този свят на законите. Аз не казвам, ние да преобразим този свят, но ти ще излезеш от този свят на злото. Туй може да го направим. Няма да правим зло, няма да мислим зло. Няма какво да ни смущава злото. Ако аз съм беден, погледна пълната каса, няма да ме смущава, че една каса имала пари вътре. По някой път някои се съблазнявате. Съблазанта е едно заблуждение. Представете си, че минава един мъж, вижда една жена, направена от восък, много красива. Тъй е направена, че мига, мърда се, прави известни движения, усмихва се. Ако ти се заблудиш, помислиш, че тя е жива, искаш да я прегърнеш, целунеш, да поговориш сладко. Питам: Не се ли заблуждаваш? Тази жена, която е направена от восък, пчелите дадоха материала, някой художник дошъл, моделирал восъка, направил една красива жена.

Тук скоро е дошел един любезен приятел, влиза при нашите кошери и взима мед от пчелите. Той не е много от умните. Осем кошера отворил, изтърсил меда. Ако той беше от умните, щеше да отвори един кошер, трябва му мед да извади няколко пити и да си върви. Но понеже е глупав, отворил и много кошери разбутал. После минава покрай двора на една сестра, оставила си тя дрехите отвън, той ги задигнал. Тя ми разправя, че не си събрала дрехите. Казвам: "Защо не си събра дрехите?" - "Замръзнали бяха." Виж, този човек и замръзнали дрехи събира. Как той може да събира замръзнали дрехи, а тя казва, че не може да ги събира. -"Рекох: Ще ги размразиш." Той взел дрехите, взел меда и излиза оттука, хващат го стражарите. Цял един процес се образува. Той не е от умните, от глупавите е. Осем пчели разтуря. Да беше дошъл да ми каже, щехме да му дадем. Сега отива сам да си вземе, законът го хваща, в затвора, вътре. Казват: "Да му простим." Не се прощава на един човек, който не носи любовта и истината в себе си. Не се прощава, туй да го знаете. Прошка в света има само за онова, което има любов. Казва: "Да се обичаме." Може да обичаш онзи човек, който има истината в себе си. Може да се радваш на онзи човек, който носи любовта в себе си. Туй трябва да знаем.

Каквото и да ми приказват на мене, другите работи са в света на злото. Друг ме пита: "Защо стана тази кражба?" -Пък защо да не става? Този е учен човек, дошъл да разглежда, иска да види, дали кошерите са добре хранени, дали имат достатъчно мед, да не би да страдат тези пчели от глад. Научни изследвания прави.

Сега два порядъка съществуват в света. Единият порядък е порядък на доброто. Другият е порядък на злото, в който човек като влезе, ще се подчинява на закона. Христос е казал: "Не се противи на злото". Влезеш ли в света на злото, ще се подчиняваш на всичките закони. Ако не искаш да се подчиняваш, ще влезеш в света на доброто, тогава сам ще бъдеш закон за себе си. Никакъв закон няма да има. Само един закон ще има: Да обичаш и да се радваш. Когато казваме "да обичаш", любовта е изпълнението на всичките закони в доброто. Когато казваме, че трябва да се обичаме, аз подразбирам порядъка на доброто в света. Светът на доброто няма закон, ти ще бъдеш закон на себе си. Ако ти не си закон сама на себе си, ти не си в света на доброто. Значи, ако съществуват в тебе външни закони, на които трябва да се подчиняваш, ти си в света на злото вътре. В този свят, злото е господар. И този свят е разумен. И в природата има закон. И в природата има зло. Следователно, за злото навсякъде съществуват закони. А пък има един свят, дето всеки човек е закон на себе си.

Днес, ако дойде Христос, какви ще ви намери? Де ще ви намери? Ако днес дойде Христос, вие, които не се радвате на любовта, и вие, които не обичате истината, мислите ли, че Той ще ви вземе в другия свят. Не, ще ви остави тук на земята, тогава вие ще бъдете от недоволните, че животът е несносен. Че какъв сносен живот трябва да имате? Значи, всички около вас трябва да страдат, пък вие да благувате. То е несъвместимо с живота. Щом всичките страдат, ще страдаш и ти. Щом всичките благуват, ще благуваш и ти. Законът е такъв.

Та казвам: Благото е вътре във вас. Да бъдете спокойни във вашият ум, каквото и да ви се случва, да гледате весело на работата. Каквото и да се случва във вашето сърце, пак да сте доволни. Каквото и да се случи във вашето тяло, пак да бъдете доволни. Заболи те кракът, ще видиш колко си умен. Заболи те сърцето, виж, доколко си умен. Някое смущение в ума ти дойде, да видите, какво знание имате. Вие търсите един автор какво е казал Христос? Каквото е казал Христос, изпълнихте ли го? 500 билиона християни има, хубаво е, каквото е казал Христос, но вие изпълнихте ли онова, което е казал Христос? Дотолкова, доколкото християните разбират, те са го изпълнили. Има които са изпълнили. Които са изпълнили закона, те са в рая, които не са изпълнили закона, са на земята.

Сега искам да остане основната мисъл в ума ви. Моето положение е безпредметно, ако вие не приложите. Сега казват, че нарушавам съвременния порядък. Доброто изключва злото отвътре, навън. Доброто изключва злото отвътре го туря навън. А злото изключва доброто отвън и го туря вътре. Имаме два порядъка: Като дойде доброто у тебе, ще изхвърли злото навън. Казва: "Външният свят е свят на злото." Щом дойде злото и вземе надмощие, тогава хваща доброто отвън. Казва: "Тук имаш право", туря го вътре. Та питам сега: Де е вашето добро, отвън или отвътре? Аз говоря на онези от вас, които искате да бъдете ученици. Ученикът има задача, да живее без закон. Той да бъде сам закон. Няма какво да ви съдят. Дотогава, докато ние чакаме Христос да дойде и да съди света, ние не сме разбрали света. Ако очакваме да ни съди и тогава да се подобрим, то е крива посока. Щом осъдят, в Евангелието се казва, че Христос ще каже на едните: "Имайте вие благословението на Господа Бога да наследите вечния живот, който за вас е създаден." Казва: "Вие направихте за мене това, което никой не е направил." На другите казва: "Вие ще идете за вечно мъчение." Те казват: "Господи, кога те видяхме?" -"Понеже не сте го направили на едного от моите братя и на мене не сте го направили." Ако дойде един цар във вашия дом, вие

ще му направите най-хубавата баница, на заем ще вземете, но ще приготвите. Вие ще се хвалите през целия си живот, че царят дошъл в къщата ви. Ако дойде някой бедняк с окъсани дрехи, ни най-малко няма да направите една баница, като на царя. Защото вашето разбиране е такова. Прави сте. На царя, като направите едно угощение, той има какво да ви даде. Той е богат. Ще плати и богато ще плати. Ако вие угостите един цар, предполагам най-малко ще остави 50, 100 хиляди лева за едно угощение. Не си ли струва да направиш една баница за сто хиляди лева? Сто хиляди лева, то са нищо. Някои американски милиардери и някои руски богаташи, по-рано, са си правили пури от банкноти. Иска да покаже, че е много богат. Аз ви казвам: Един път да се освободите от всичките противоречия.

По някой път, аз ви говоря за подмладяването. Някоя сестра говори на друга: "Ти подмлади ли се?" Гледам сестрата не е започнала да се подмладява. Виждам защо не се подмладява. Тя не е мислила правилно. Тя казва, че син ѝ не бил на работа, тревожи се. Въглища нямала, тревожи се. Как ще се подмлади? Ами тази съседка, която мърмори, казва: "Я виж, онази сестра с каква хубава шапка е. Каква хубава шапка на главата." - съседката говори. Някоя мине с хубави обуща. Навън всички са облечени. Ако и отвътре биха били облечени както и отвън, то почти сме в света на доброто.

Като дойде Христос, най-първо ще ви попита: "Защо не обичате истината?" После ще ви попита: "Коя беше причината, че не се радвате на любовта?" Какво ще отговорите сега? Мнозина от вас ще кажат: "Господи, как да обичаме истината, когато тя носи само страдания." Разправяше един познат, майор беше, разправяше една своя опитност. Той беше поставен да завежда стопанството на един полк, коне, магарета. Случило се така, че едното магаре се одушило. Полковникът вика майора и го пита защо се е одушило магарето? Що не е взел грижа за това. Той му разправил работата. Майорът казал: "Рекох веднъж да кажа истината, как седи работатата, арестува ме 24

часа. Аз се объркахп, казвам: Господин полковник, веднъж в живота си рекох да кажа истината, вие ме арестувате. Бъдете уверени, че втори път няма да ви кажа истината." Ти ако кажеш истината, веднага ще идеш в затвора. Следователно, ние не обичаме да казваме истината, понеже, ако я кажем, затвор има, наказание. Често вкъщи има същият закон. Майката пита детето: "Ти ли изяде сладкото от гърнето?" То седи и мисли, казва: "Мамо, аз го изядох." - "Защо го изяде?" Вземе тоягата и го бие. То е като този майор, още веднъж не казва истината. Не казвам, че съм бутало гърнето, щом има тояга. Това са външни примери. Може и вие като говорите, да го преведете пример, но примерите не подобряват света.

Мислите ли, че ако на един щастлив човек дадат една хубава дреха, която някой прокажен дрехар я шил и някой прокажен я носил и ако я дадат на този човек, той ще бъде щастлив? Мислите ли, че ако днес ви паднат много пари, но за туй злато някой човек е убит, мислите ли, че ако вземете тия пари, за които човек е убит, че вие ще бъдете щастливи? Мислите ли, че ако подарят къща, за която някой се е пожертвувал, мислите ли, че ще бъдете щастливи? Мислите ли, че онази земя, която е с кръв оросена, вие с тази земя ще бъдете щастливи? Много зле разбират съвременните хора - "земята с кръв се взема."

Една земя придобита с любов, една земя придобита с истина, е благословение. Туй наследство е благословение. Но една земя, придобита с насилие, тя носи само нещастие. Казвам: Земята в света, Бог я създал. Какво има да делим. Господ е разпределил земята на всичките народи, които ги е пратил по лицето на земята. На всеки човек дадено му е място, в което той да живее. Колко въздух му трябва, колко храна му трябва, колко светлина му трябва, всичко е предвидено в живота. Казвате: "Щом е предвидено, защо не става?" То е личен въпрос. Всеки един от вас да придобие това, което има.

Ще ви прочета стотната страница от "Пътя на ученика". Какво има, вие които сте чели и аз съм го забравил, искам да си го

припомня. (Учителят припомни стотната страница и половината от следната страница.) Значи, ще увеличаваш да правиш опита: 3 минути, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 20, половин час, час, час и половина, два, цял ден, докато имаш един резултат. Сега някои от вас казвате: "Колко мисъл трябва?"

Да ви дам едно тълкувание. Ти ще си умиеш ръката с вода не от обикновената чешма, няма да ходиш да вземаш вода, дето всички ходят да се карат, но ще идеш при един извор, дето никой не се е карал. Никаква свада да не е ставала при него. Щом отидеш да вземеш вода от една чешма, дето са се карали, не може да направиш този опит. Ще идеш някъде, дето никаква свада не е имало. Или, ако не може да намериш такъв извор, няма да допущаш наоколо мухи да се карат. Четири, пет деня като пазиш чист този извор, неговата вода да се пречисти, тогава ще вземеш четири-пет кила вода, ще направиш този опит. Ще го направиш, заради истината и заради любовта. Ако аз нямам една идея, заради истината да си измия ръката да бъде чиста, защото само чистият човек може да обича. И само ако ти си чист, може да те обичат. Истината е нещо чисто.

Та казвам: Вярвайте в едно нещо. Във вас имате една душа, която е излязла от Бога и е чиста. Искайте всички да сте чисти, както душата ви е чиста. Има нещо в човека, което не е опетнено. Душата е чиста. В сърцето са станали много погрешки, на него не може да разчитаме. Сърцето трябва да се чисти. В древността, във всички окултни школи са произвеждали изкуствени опити. Сега правят други опити. За пример, учителят е много взискателен. В една окултна школа ще дадат на ученика някой скъпоценен камък, или ще му дадат пари. Ще накарат други ученици, които са по-майстори, джебчии, да откраднат скъпоценните камъни и парите. Учителят казва: "Къде са парите?" Ученикът дига рамене. Щом той губи, той не е от способните ученици. Дадат му нещо, не трябва да го губи. И с вас не правят ли същите опити? Ако ти изгубиш една твоя светла мисъл или едно светло свое чувство, не са ли от онези ученици, които ви

откраднаха? При каквито и условия да си, ти трябва да бъдеш толкова буден, че да не може никой да ти открадне нищо. Казвате, че днес имало джебчии. Аз съм седял между някои, турял съм и пари в джобовете, но мисълта, съзнанието - будно. Нито един не бута в джоба ми, страх ги е. Ако умът ми шавне за половин минута някъде, ще бръкне в джоба ми. Злото в света, като дойде, ще отвлече нещо. То ще бръкне в сърцето. То ще бръкне само, когато вниманието е отвлечено. Когато твоето внимание е будно, то не може. Кой ще те бутне, ако ти си въоръжен с истината и с любовта? Кой ще те бутне? Онзи, който е облечен в дрехата на любовта, никой не може да бута, свещено място е. Онзи, който е облечен с дрехата на истината, никой не го бута, свещено място е. Най-великото нещо, с което човек може да бъде облечен е истината. По-мощна дреха от истината няма.

Та казвам сега: Направете опит. Обичайте истината, радвайте се на любовта! Когато видиш един човек, че обича, радвай се, че той обича. Да се радвате всички на любовта на хората. Сега, щом двама души се обичат, ние всичките хора имаме особено понятие за любовта. Този, който така обича, той се радва на любовта и обича истината. Този човек, отдето мине всичко оживява. Та казвам: Някои от вас сте станали, не сте оживели. Някои сте оживели, не сте възкръснали. Три степени има: ставане, оживяване, възкресение. Като дойде ставането, то е за тялото. Оживяването е за сърцето, възкресението е за човешкия ум. Умът трябва да възкръсне, сърцето трябва да оживее, тялото да стане. Който става, той е силен. Който оживява, той е топъл. Който [възкръсва, той е умен, б.р.].

Та казвам: Не се старайте да правите някакви добрини, но обичайте истината. Всеки човек, който иска да го обичате, вижте има ли някаква истина в него. Обичайте истината, това е доброто. Това е пътят за саморазвитие. И се радвайте на себе си. В себе си дръжте истината. За да бъдете обичани от Бога, непременно истината трябва да бъде във вас. Щом истината е във вас, Бог ще ви обича и вие ще Го обичате. Казва: "Възлюбил е истината в човека". Някой иска да бъде

обичан от Бога. Щом истината е във вас, Бог ще ви обича. Щом истината не е във вас, Бог няма да ви обича. Бог обича онова, което Той е вложил в нас. Ако ние пазим чиста своята душа, която Бог ни е дал, Бог ни обича. Ако ние не я пазим, тогава ние не можем да имаме Божията любов. Сега мислите, че сте грешници. То е друг въпрос. Човек може да има няколко слабости. Аз нямам нищо против прегрешенията на хората. Направената погрешка, погрешка е. Изворът отвън се окалва, то е друг въпрос. Това мен не ме интересува. Мене ме интересува водата, която извира, да е чиста. Чистият извор може да се изчисти, но ако изворът отвътре е мътен, никой не може да го изчисти.

Казвам: Ако искате Бог да ви обича, истината трябва да бъде във вас. Ако искате другите да ви обичат, истината трябва да бъде във вас. Този, който иска да го обичате, истината в него трябва да бъде. Бог се нарича верен и истинен. Под думата верен, разбираме Бог на любовта. Истинен, когато ние обичаме, Неговите отношения никога не се изменят. Което каже, ще бъде. Но Божиите неща ще се изпълнят за нас само тогава, когато царува в нас истината и когато царува в нас любовта. Тогава всичко онова, което Бог е обещал, ще бъде. Ако не става, трябва да знаете, че причината е във вас. Тъй седи въпросът.

Верен и истинен. Обичайте истината и радвайте се на любовта.

Не трябва да бъдете болни, не трябва да бъдете мързеливи. Всички трябва да бъдете много умни. Трябва да бъдете много добри, трябва да бъдете много силни. Трябва да бъдете най-силните, най-добрите, най-умните в целия свят!

Отче наш.

19 неделно утринно Слово, държано на 25.II.1940 г. 5 ч.с., Изгрев

НОВИ ПЪТИЩА

Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.

Сега като сте седнали на столовете, изгубили сте вашата свобода, не сте свободни. Всеки човек, който седи, не е свободен. Всеки човек, който не знае как да мисли, не е свободен. Всеки човек, който не знае, как да чувствува, да усеща, не е свободен. И всеки, който не знае, как да се движи, не е свободен.

На пръв поглед, тази глава, може би, хиляди пъти да е четена. Колко проповеди не са държани върху нея. А тя е една малка извадка от дългите беседи, които Христос е имал. Сега, ако се изисква от вас да възстановите беседата, която Христос е държал, можете ли? Нали някои има ясновидци. Някои от вас сте слушали тази беседа, да може да я възстановите, да се върнете назад, да схванете, както радиото схваща вълните и вие да схванете вълните на миналото и да възпроизведете цялата беседа. Представете си, че някои от вас сте били в това време, туй е написано във вас. Казвате: "Как може това?" Поне един от вас е бил там на тази беседа, когато Христос е говорил. Колко ще му бъдем благодарни, но нѐ, забравили сте. Мен ми е чудно, кое е станало причина да забравите. Защото понякой път хората искат да помнят миналото, понякой път го забравят.

В живота изобщо всеки, който има да плаща, забравя, който има да взима, виж той не забравя. Здравият забравя, че е здрав, болният никак не забравя, че е болен. То са сравнения. Сега като слушате, ако всички бяхте проповедници, ще видите, какво може да вземете, че и

вие да говорите. Хубаво е, не е лошо, човек да взема, да проповядва. По някой път съм се занимавал с произхода на думата "проповед" - "проведи". Да проповядваш, значи да учиш. Някой иска да проповядва, пък той прави опит на онова, което знае. Да види неговото знание, на каква основа лежи. Да проповядва, човек трябва да направи един малък опит със себе си. За пример, проповядва се "да обичаме всичките хора", но той никога не е правил опит да обича всичките хора. Майката има 4-5 дъщери и синове и не може да ги обича всичките еднакво. Яков имаше 12 сина, пък Йосифа обичаше повече. Те са поставени норми. Какво значи да обичаш? "Обичай ближния си." Кой ти е ближен? Може да обичаш един човек, който има нужда от тебе. Христос дава добър пример за онзи самарянин, който помогнал на онзи, който попаднал в ръцете на разбойниците и които го раняват. Минал един свещеник, погледнал го и си заминал. Той си казал: "Не е това моя работа. Аз се занимавам с Божествени работи, с болни хора не се занимавам." Минава един учител и той го поглежда и казва: "Не е за мене тази работа." Минава един самарянин с едно магаре, като вижда ранения юдеин, качва го на магарето си, казва: "Като няма работа, да закарам този човек до гостилницата." Туря го на магарето си, занася го в гостилницата и казва: "Грижете се за този човек, каквото е потребно, аз ще платя." Кой му е ближен? Онзи, който му направил доброто.

Казвам: Всички разглеждате любовта в едно статическо положение. Казвате: "Да обичаме." Това е едно статическо положение. Казва: "За в бъдеще ще развием любовта." Никаква любов не може да развиеш за в бъдеще. Любовта не търпи никакво развитие. Тя се проявява в даден момент, вън от времето. Ако днес, в дадения случай, ти обичаш, ти и за в бъдеще, след хиляди години ще обичаш. Ако в дадения случай не обичаш и за в бъдеще няма да обичаш. Какъвто си сега, такъв ще бъдеш и за в бъдеще. То значи, ако в даден случай не обичаш, трябва да имаш някакъв повод. За колко неща човек може да обича някого? Може да обичаш за три неща. В сегашния живот, както

разбираме, може да обичаш един човек, защото е здрав, излиза някаква магнетична сила от него, подвижен е, каквото захване може да го свърши, работи. Можеш да обичаш някого, понеже има добро сърце. Някаква особена топлина излиза от него, в обходата му има нещо хубаво. Някой човек, като го погледнеш в движенията, отвращават. Някой човек има нещо в движенията, което привлича. То се дължи на чувствата на човека. Пък някого обичаш заради неговата мисъл. Тази мисъл се изявява в лицето или в говора му. Като говори има нещо разумно и затуй може да го обичаш.

Та вие считате реален живот онзи, когото може да попипаме. То е една пета от реалността. Ние, чрез петте сетива добиваме някаква реалност. Ние, като пипнем нещо, считаме, че е реално. Но трябва и петте сетива да се произнесат за нещо, което съм попипнал, за да бъде то донякъде реално в нашия ум. Сега не само човек трябва да пипа, но той трябва чрез своите усети да добива. Човек чрез ръката си придобива и може да предава нещо. Вземете един магнетизатор или един лекар само с ръката си, като бутне може да лекува. Защото от неговите пръсти излиза нещо. Той чрез ръката си или предава нещо, или отнима нещо. Онзи магнетизатор знае този закон. Да кажем, вие често се ръкувате, но знаете ли колко е опасно ръкуването. Вие често искате да се целувате, но знаете ли, колко е опасно целуването. Не искам да ви говоря, да не се плашите. Опасно е, когато не знае човек, как да се целува и кого да целува. Опасно е, когато не знае човек, кога и с кого да се ръкува. Представете си, че вие се ръкувате с един човек, който има проказа, или който е сифилистичен, или целувате човек, който страда от тази болест. Вие ще се заразите. Не само това, но опасно е един дрехар, който е сифилистичен да ви шие една дреха. Вие ще бъдете заразени. Опасно е, един готвач, който е сифилистичен да ви готви, ще се заразите. Опасно е да ви учи един човек, който е сифилистичен, може да се заразите. Пък проказа има и в човешките мисли, проказа има и в човешките чувства, пък има и в човешките постъпки. Най-първо, в съвременния свят трябва да излекуваме своето

тяло, да излекуваме сърцето си, да излекуваме и ума си. Сифилисът е една болест, на която лекарите ѝ дават голяма опасност. Тя не е толкова страшна болест. За някои болести пазите карантина - за скарлатината, за дифтерита. Дифтеритът като те хване, като някой вълк за гърлото, а пък скарлатината е много тщеславна. Като те хване, тя навсякъде хваща, по цялото тяло. Аз наричам скарлатината треска в силна форма. Ще те поразтресе малко. Обаче, щом те хване скарлатината, 40 деня ти ще бъдеш под карантина. Някои болести се дължат на човешкия ум, някои на човешкото сърце, някои се дължат на човешката воля.

Днес, дето и да сте, в един културен свят, има цели школи, които развиват човешката воля. Но развиването на човешката воля има голяма опасност да се втвърдят човешките мускули. Всички стари хора умират от силна воля. Казват: "Да развием сърцето си." Опасно е да развиеш сърцето си, понеже, ако се развие температурата на тялото, разлага се човек, пак страда от известни болести. Пък ако се увеличи чрезмерно светлината в човешкия ум, има друга опасност, да изсъхне човек. Учените хора изсъхват, започват да линеят. Та казвам: Крайности в света съществуват.

Религиозните хора, като хванат човешкото сърце, казват: "Всичко е в сърцето." Светските хора, като хванат човека, казват: "Всичко е в тялото." Учените хора казват, че всичко е в главата, в ума на човека. Води се от хиляди години спор, кое е важно. Не е нужно, там е погрешката. От тялото си човек никога не може да се освободи. То е единствената среда. И като умре човек, пак има тяло. Някой казва: "Той умрял." Умирането е, както зимно време ходиш с кожух, излизаш при 40 градуса под нулата. Ако си ескимос ще ходиш в мечи кожи. Но ако този ескимос дойде тука в топлата зона, той ще хвърли тази меча кожа. Считайте, че тялото, това е мечата кожа, по-дебелата обвивка на тялото. Не, че не е нужна тя. Някой път искаме при най-хубавите условия да носим мечата кожа. Казвам: Ако е студено времето, потребна е мечата кожа, но ако е топло, трябва тънка дреха.

Аз искам да ви наведа на ред нови разсъждения. Вие разглеждате сегашния живот в едно статическо положение. Казвате: "Не се живее." Сегашният живот за бъдеще ще се промени. Ако вие, да кажем, дойдете след хиляда години, знаете каква промяна ще стане с всички сегашни възгледи. Ако ги пазите, ако не прогресирате, вие сами ще станете смешни на себе си. Не искам да правя сравнение. Някой казва: "Какво означава животинското царство?" Ония души, които не прогресираха, останаха като волове. Други, които не прогресираха, останаха като коне. Първоначално, които не са прогресирали, останаха като дървета. Като виждам цели гори, това не е нищо друго освен душите наредени в ония форми. Всяка душа, останала в тази форма, казва: "Нас повече от това не ни трябва." Дърветата са много горделиви. В тях гордост, колкото искаш. Не искат един бой от един метър, два метра, три метра, но 10 метра, 15, 20, 30, 40, 50, 100 метра, някои 150, 200 метра са се подигнали. Понеже са доста учени дърветата. Живеят по 4, 5, 6, 7 хиляди години. Казват: "Ние наука имаме, нас не ни трябва друга форма. Тази форма на растенията е подходяща за нас и за дългия живот."

Сегашните хора ще кажат: "Това може ли да се докаже?" Доказват самите растения, съществуват, да ги питат. Ще ви разправят, колкото искате. Учени са и книжнина имат. Та казвам: Какво се крие зад растенията? Зад растенията се крие цял един свят. Така направиха, че останаха. Те като дойдоха до тази област, останаха там, завзеха място. Всички други животни идваха отпосле, и човек дойде най-после. Нищо не беше останало заради него. Човек да има голям бой, боят го имат растенията. Да има твърдост, твърдостта я взеха минералите. Животните, като дойдоха, завзеха всичко и за човека не остана нищо. Като дойде той, нему Господ му даде да мисли. Казва: "Ти сега ще се учиш да мислиш. Ти си за счетоводител, да проявяваш мислите си, да проявяваш желанията си и постъпките си." Счетоводител го направиха. Господ го остави да мисли, колко мисли минават през ума му, колко желания минават през сърцето му и

колко постъпки през неговата воля. Не зная дали вие имате ваша счетоводна книга. Доста сложна работа е. Ще ги сортира мислите. Не са еднообразни. Разни категории има от тези мисли. За всяка една мисъл, която минава, трябва да промислиш. Тя или ще донесе нещо, или ще отнеме нещо от тебе. От туй никой не може да се избави. Част от твоята енергия ще ти вземе, или ще вземе нещо от тебе и ще си замине. Същият закон е и с чувствата. Някои чувства има, някои усети има, ще ти донесат нещо, или ще вземат нещо от тебе. Същият закон е и с постъпките на човека - неговите волеви действия.

Та казвам: Всичката дисхармония, която днес съществува, произтича от тях. Има нещо на хората, което не им достига. За пример, хората са крайно обеднели, сърцата на хората са крайно изпосталели и човек минава в една нова фаза. Най-първо сърцето е от друга еволюция. Понеже сърцето на човека най-първо било каменно. Господ взел от минералите и създал на човека едно сърце, понеже областта в която минавал била опасна, че трябвало сърцето да бъде яко. Да се не зарази този човек. Затова, каменно сърце имал. Обаче, сега той минал тази зона. При сегашните времена Бог решил да му даде не едно каменно сърце, но едно сърце направено от фина материя, да стане по отзивчив на страданията, които съществуват в живота. И казва: "В това сърце ще напиша закона си." Този закон сега се пише. Тия страдания в света не са нищо друго, освен че писмото се пише, законът се пише. Вземете един склуптор, който започва да работи на своята статуя със своите чукчета. Хиляди удара може да нанесе, но създава тази статуя. Всеки един чук остава своите последствия. Не че в живота си този склуптор ще се занимава само с една статуя. След като свърши статуята, оставя я. Но казвам: Всеки един от вас е като един склуптор, трябва да работи върху своя ум. Като погледнете човека, виждате до каква степен е дошъл, какво е изваял. За пример, като ви гледам, виждам до каква степен сте работили. Челото си как сте изваяли. Не е още довършено. После носа не сте изваяли, веждите не сте изваяли, очите не сте изваяли. Някои

мислите, че много красиви хора има сега. Аз наричам красив човек онзи, на който челото може да предаде правилно човешките мисли. Трябва да се разглеждат черепите на умрелите хора, за да видите, кой човек е културен. Всички хора, които са културни, костта на черепа е тънка. Онези, които са с дебели черепи на главите си, не са така културни. Гърците обвиняваха българите, едно изречение им казваха - няма да го кажа, не искам да го кажа, понеже ще обидя себе си. Не зная, дали гърците имат по-тънка глава от моята. Той гъркът казва: "Дебели глава", но българинът не го превел добре. Казва: "Дебела глава". Сега за филологическия произход, как е на гръцки? - "Хондрос кефало". Коя е гласната? В произношението на гласните трябва да обърнете внимание. Ако не знаеш да произнасяш "О" отворено, окръжаващите условия, които те затварят, всякога ще срещнеш една мъчнотия. О-то разрешава мъчнотиите, създава кръга. Ако не знаеш как да произнасяш А-то, ще се намериш в трудно положение. Всякога ще бъдеш обременен с ненужни работи. Ти ще бъдеш натоварен като едно животно. Ако не знаеш да произнасяш буквата И, ти няма да можеш да намериш път в живота. Ще започнеш една работа, втора, трета, четвърта, казваш: "Изгубих си живота напразно." Ако Е-то не знаеш как да произнасяш правилно, ти няма да знаеш, как да се разширяваш. На някои, това може да ви се види много странно. Ами че гласните букви, като съединявате със съгласните, знаете какво съединение може да направите? Ако съедините О с Ж, или ако съедините О с М. Ами, че индусите, като са съединили Ом, имаме думата Ом, дом. Една дума, която има голямо съдържание, или ОП. Онези, които не са изучавали езиците може да произнесете, но всичката мощна сила седи, как ще съединиш тия гласни и съгласни букви. Може да направиш каквото и да е съединение вътре, за да произведеш известен ефект в света. Тогава защо именно Стария завет е написан на еврейски език? Еврейският език минава за свещен език. Новият завет защо не е написан на еврейски, но е написан на гръцки? Защото евреите нямаха тия форми на езика, както гръцкият език.

Евреите имат две времена - минало и бъдеще. Няма в тях настояще. Всяко нещо в тях, което става, е минало. Всяко нещо, което има да стане, то е бъдеще. После, техният език се пише само със съгласни, гласните се подразбират, те не фигурират вътре, отдолу турят известни знаци. После, като пишат не турят точка, запетая, две точки и т.н. Те ги подразбират. Щом дойдете до Евангелието, то е написано малко по-другояче. И мисълта е по-деликатна. Еврейският език е по-материалистичен, натоварен. Бора. На турски има "бара", на български "бара". Евреите казват: "Бара берешит." Една дума, която в разните езици взела разни форми. Произходът на всички езици е един и същ. Времето, което минало, туй време е изменило езика на нещата.

Та казвам: Времето, в което човек живее, може да измени неговата психология. Лошите условия може да изменят съвсем характера на човека. Добрите условия може също да променят характера на човека, може да го променят в добър смисъл. Лошите условия може да променят в лош смисъл човека, пък може да го изменят в добър смисъл. За пример, един човек, при лоши условия, може да се научи да краде, но при лошите условия може да се научи да работи, да стане трудолюбив. Богатият в богатството може да стане щедър, но може да се научи да яде пищно, да разкошествува, колкото искаш. Силният, със здравото тяло и той може да прави погрешки, но може да бъде полезен на хората.

Та казвам: Хората на земята трябва да се научат, как да употребяват своя ум. Ние се учим да употребяваме ума си. После трябва да се научим, как да употребяваме своето сърце, после да се научим, как да употребяваме своята воля. Като станат хората религиозни, стават лековерни. Сега всеки може да ни лансира някоя идея, както вестникарите лансират. Те като нямат новини, измислят нещо, че го турят във вестника. Иде ми на ум, във Варненско за един Йончо, в когото чувството да преувеличава било силно развито. Всички неща той ги увеличавал хиляди пъти. Винаги е представял

неща, които не са верни. Влиза в едно село този Йончо и започва да разправя на селяните, че еди на кое си място имало три големи казана пълни със злато. Той ги убедил, че цялото село със свещеника тръгнали заедно да откопават казаните. Той, като останал, си казал: "Да ида и аз, че може да извадят наистина злато." Той сам повярвал. И той иска да иде да копае, да вземе нещо. Три големи казана, то е няколко тона, златото е тежко.

Има неща съществени, които трябва да придобием, които са по ценни от условията на доброто. На първо място е придобиването на живота, на онзи вечния живот, който е потребен за бъдеще. Този живот, който сега имаме, за бъдеще ще стане ненужен. Този променчив живот да се раждаш и да умираш, да градиш и да събаряш, няма никакъв смисъл в живота. Ще живееш 40, 50, 100, 120 години и ще умреш. Вземат ти всичко, пак ще дойдеш втори път, пак ще градиш, пак го вземат, пак дойдеш - няма край това. Писанието казва: "Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога". Но познанието на Бога не може да стане вън от човешкия ум, не може да стане вън от човешкото сърце, не може да стане и вън от човешката воля. Чрез ума, ние ще добием онази светлина, която е необходима. Чрез сърцето ще добием онази топлина, която е необходима за живота. И чрез тялото ще добием онази сила, която е необходима за човешката воля. Защото онзи, безсмъртният човек, той трябва да има един отличен ум. Един отличен ум трябва да предвижда, онова, което има да се случи след хиляди години. Има пророци, които са предсказали неща, които сега стават в нашите времена. А пък сега се предсказват неща, които за вбъдеще има да станат. Казвам: Не би ли било полезно, ако вие знаете, какво има да стане с вас за бъдеще? Къде е мъчнотията? Мъчнотията е, че всички вие ходите с була. Българите, когато венчават една мома, турят ѝ було. Едно време туряха доста плътно було, да не вижда. Сегашните була са тънки, вижда. Едновремешните бяха плътни, че като върви булката нищо не вижда. Не се знае нейното състояние. Някой път ще

дигне булото, ще целуне ръка и като се ожени ще го носи две, три седмици, един месец. След туй трябва да ѝ хвърлят булото, ще дойде деверът, понеже той носи голямото знаме, ще насекат пръта на три парчета, ще заведат булката на чешмата, ще я поомият, ще я поокъпят и ще хвърлят парчетата на юг, на север, на изток, ще ѝ дигнат булото и тя ще се освободи, ще стане вече като другите хора, ясновидка, вижда всичко напред. Сега вече вие културните хора, тия работи не ги правите. Старите българи ги правеха. И Мойсей, като отиде на планината и той се върна с було. Без було отиде, с було се върна.

Та казвам: Знанието, което човек придобива, ако не знае как да го складира, той ще образува едно було, ще се заблуди. Чувствата, които придобива, ако не знае, как да ги складира и те ще образуват едно було. И постъпките, ако не знае и те ще образуват трето було. Три була като тури, как ще вижда? Едно було разбирам, но три була, като ги туриш, три пъти ще иде деверът да сече този прът.

Сега същественото, което искам да ви наведа, за да използувате сегашния живот е, как трябва да се освободите от ония изкуствените условия, при които се намирате. Постоянно тревоги, вестниците пишат какви ли неща, неверни. Аз се постарах да ви освободя от страха, от природата. Задуха вятър, вие се плашите, сняг падне, вие се плашите, прах се подигне, вие се плашите. Сетне някаква криза, пак се плашите. Навсякъде страх. Страхът е едно чувство, което е дадено на животните да се пазят от големите беди. Без този страх, те са изложени на големи приключения. За пример, човек се опари. Веднага се явява страхът. Дойде някоя болест, дойде някое страдание, дойде някоя несгода, все ще се отрази върху чувствата. Страхът не е еднакво развит във всичките хора. Повечето от болестите се предават от страх. Човек, който е безстрашен, по-малко болести го познават. Сега новото учение учи хората да бъдат безстрашни, не да не се плашат, но да бъдат разумни. Човек не може да бъде безстрашен, ако не влада своя ум. Най-първо трябва да влада ума си. Да прави опити,

да не се поддава на ония внушения, той трябва да влада чувствата си, да се не поддава на разни внушения. Трябва да влада и удовете си и тялото си да влада. Като стъпиш, като вървиш, да не си като гемия, но отмерени да бъдат крачките. После, движенията на очите, на ръцете да бъдат отмерени, като мигаш да не мигаш бързо. После да владаш устата си. Често аз забелязвам, вие си държите ръцете затворени постоянно една друга, хванати. Защо си държите така ръцете? Болният щом го заболи коремът, той все туря ръцете на корема, но има си причина за това. Понеже те са два тока, понеже дясната ръка е положителна, лявата е отрицателна, следователно, като тури ръцете на корема, този ток минава и лекува. Като държи човек ръцете си на корема, той се лекува. След като се излекуваш, има ли нужда тия превръзки да бъдат там? Ще дигнеш превръзките си. После някой път вие се хващате от двете страни на главата. Пак същият закон е.

Но казвам: Ако вие владате вашия ум, вие щяхте да измените външния ход на нещата. Сега аз не искам да ви насърчавам. Има някои работи, не си струва да се насърчава човек. За пример, някой път аз свиря, когато има някоя голяма буря. Свиря на бурята. Като посвиря на бурята, тя си замине. Пита ме някой: "Защо свириш?" Казвам: Свиря на бурята малко да се повесели, понеже иде настръхнала, иска да се кара нещо. Като ѝ свиря малко, тя се поукроти, казва: "Хай да си ида!"

Често състоянието на хората се определя от силите, които действуват в него. Ако умът вземе надмощие в човека, крайниците, ръцете и краката изстиват. Ако вземе надмощие сърцето ви, веднага главата ви ще ви боли. Любовта е огън, главата ви ще ви боли. Щом гори главата, сърцето е огън, то взело надмощие. Щом волята ви вземе надмощие, тогава мускулите ви ще бъдат силни, ще искате да се борите, да сечете, да трошите, да хвърляте, да ритате. Това ритнеш, не е на място, онова ритнеш. Сегашните хора искат да възпитат децата. По този начин не се възпитават децата. Вие се възпитавате по старому. Казвате: "Той Господ ще ни помага." Господ казва: "Ще

мислиш хубаво." Трябва да знаеш, откъде да започнеш. Ще имаш везни да теглиш мислите си. Всяка мисъл, като дойде, ще я претеглиш да знаеш, колко тежи твоята мисъл. После ще преглеждаш мислите си, да знаеш формата им. Каква е тежината им, какъв е цветът им, после какъв ред имат. Ще определиш всичко. Сега вие имате една мисъл, на която не знаете тежестта колко е. На ония, хубавите мисли, човек ще направи такива хубави дрешки, както Яков направи на Йосифа. На такава мисъл ще направиш апартамент, хубав, в главата вътре. Ще ѝ дадеш най-хубавото място. Три категории мисли има в света. Физическите мисли остават складирани горе при веждите. Там е складът на физическия свят. Онези хора, които имат силно развит обективен живот, долната част на челото е развита. Онези, които са живели в духовния свят, средната част на челото им е развита. Там са складирани мислите. Ония, които са живели в мисълта, в горната част на челото са складирани мислите им. Аз, като погледна един човек, виждам де е складът му по-голям. Някой има голям склад на физическото поле, малък в духовния свят и в Божествения свят. Трите склада еднакво трябва да бъдат пълни. Като дойдете до сърцето и там има три склада. Сега това аз споменавам мимоходом, като един сказчик, който държи сказка.

Един учен повикал едного да го учи и започнал с любовта. Учен човек, философ бил, той като говорил на простия човек за Божията любов, казва му: "Чакай, тази работа да я науча, повече не ми говори, много ще ми бъде." Отишъл той и десет години се занимавал с любовта и след десет години се връща, казва: "Научих това, което ми говори, продължи сега, дето спря." Та вие някой път искате много бързо да научите някои неща. Най-малко по десет години ви трябва за всеки един склад. Десет години за физическия склад, десет години за духовния склад и десет години за Божествения склад, всичко 30 години, за да се осведомите малко. След туй вие трябва да свършите, как да обичате вашата мисъл. Казвам: 30 години за ума, 30 години за сърцето, 30 години за тялото - 90 години трябва да бъдете в училище.

След туй ще идете да станете ученик. Сега туй е съкратено на 21 години - 4 години отделенията, 8 години гимназията - всичко 12 години и 4 години университет - 16 години. Някаква специализация, това, онова, пак 20, 21 години.

По някой път ние говорим за мисълта. Една проста мисъл ще ви наведа. Ето аз какво разбирам под думата любов. Ако аз съм астроном и кажа, че обичам някоя тръба, защо я обичам? Обична ми е тръбата, защото с нея виждам небето ясно, обичам я, понеже разкрива света пред мене. Имам и друга тръба, при която като дойда, не може да имам тази любов, защото тя малко разкрива. Обичам някой човек, понеже разкрива света повече пред мене, повече виждам. Ако вие сте една тръба за някого, той ще ви обича. Ако нищо не може да вижда човек през вас, защо ще ви обича? Вие искате да виждате. Ние обичаме нашия салон, защо? Защото такъв салон няма друг в София, не само тук, но и в цяла Европа няма като този, такъв чешит няма. Всички тези подразделения няма ги другаде. То не е случайно. Ние възприемаме повече светлина и светлината пада под известни ъгли. Тъй щото има върху вас известно влияние. Ако бяхте учени, щяхте да се ползувате много. Пък сега и без да знаете, пак се ползувате.

Та казвам: Всеки един от вас трябва да бъде проводник не само на себе си, но да бъде проводник и на другите. Дотолкоз, доколкото всеки може да бъде проводник на другите, че да виждат през него, дотолкоз ще го обичат. Като дойде някой, няма да му доказвате, но ще кажете: "Погледни чрез мене." Като идеш при тръбата ще питаш: "Я ми покажи, какво нещо е небето!" Казва: "Погледни!" Като погледнеш, тази тръба е така нагласена, че увеличава, прави пречупванията по-големи. Ще има една ясна представа. Съвременните учени хора казват, че има някои неща, които са безпространствени. Сега не искам да се спирам. Те говорят за пространственост, за измерения, за неща, които се простират. Първото и второто измерения се простират. Казваме, пространство, телата са в пространството. Когато телата растат и се увеличават, телата са в пространството. Имаме една мярка,

микробата, която не се вижда с просто око. Като я турите под микроскопа, който увеличава три хиляди пъти, ще видите микробата. Сега са сполучили да увеличат 72 хиляди пъти. Ако една микроба се увеличи десет хиляди пъти, тя ще бъде много голяма. Но за да бъде понятно за нас, пространството може да се намалява и може да се увеличава. Природата, като направила големите тела, за да бъдат достъпни за нас, тя ги смалила. Слънцето, което е един милион и 300 хиляди по-голямо от земята, а според други, един милион и 500 хиляди пъти, тя го турила на такова разстояние, че го виждаме малко. Колко милиарда е намалено, за да бъде достъпно за нашия ум. Ако то се приближи, ще обсеби цялото небе, нищо не може да видим. Значи трябва да се отдалечи.

Казвам: В живота си правите погрешки. Една идея може да я приближиш до себе си, че да засенчи останалите работи. Ще поставите на такова разстояние, дето да виждате. Ако е много голяма, ще я сложите на по-голямо разстояние, ако е от малките, може да бъде по-близо. Едновременно, като изучавате нещата едни, трябва да ги увеличавате, други да ги смалявате. Накъде ще се учите да смалявате. Казвате: "Смалил се човек." Как се смалява човек? Човек започва малък да става, като остарява. Започва от малкото към голямото, дойде до едно място, направи една крива линия и пак започва да се смалява. Това е прогрес, който сега става механически в света. Ние се чудим, как се смаляваме - остаряваме. Ние остаряваме, защото не сме господари на тялото, защото не сме господари на сърцето и защото не сме господари на ума. Започваме да се смущаваме.

Та първото нещо, турете в ума си, че сте в едно Божествено училище, искате да учите. Тази глава, която ви е дадена, ви е дадена да учите. Най-първо ще започнете с любовта. За да обичаш един човек или за да обичаш един предмет в простата форма, ти трябва да го осветлиш, да го стоплиш, да му дадеш подтик на движение. Всички неща се осветяват. Слънцето свети, топли и движи. Всички тела, които са топли, които са светли и които се движат, са живи тела.

А всички тела, които потъмняват, които изгубват своята топлина и своето движение, умират. Следователно, умира човек, по единствената причина, понеже потъмнява, изгубва своята светлина, изгубва и своята топлина, изгубва и своето движение. И тогава умира.

Та казвам: В знанието, като се учим, ние чрез знанието придобиваме светлина, която ни е потребна за живота. В религията трябва да добием топлина, която е потребна за живота. И чрез тялото да добием известна сила, която пак е необходима за живота. Чрез светлината, чрез топлината и чрез движението, трябва да се движим постоянно и да придобием онзи вечния живот, за който тази любов говори. Това са новите възгледи сега, които трябва да ги координирате с вашите стари вярвания. Казвате: "Какво ще ни ползува?" Вие, които сте остарели, какво ще ви ползува вашата старост? Вие, които сте болни и страдате, какво ще ви ползват вашите страдания? Казвам: Без страдания не може и без болести не може, понеже не мислим както трябва и не чувствуваме както трябва и не се движим, както трябва. Затова са неизбежни. Ако знаем как да мислим, ако знаем, как да чувствуваме и как да се движим, ще може без страдания. Забележете, някой път, като станете сутрин, ставате спокойни. Не хвърлям упрек. Ти, като станеш, да се зарадваш, че си станал, че си на земята. Виж денят колко е хубав, да ти е приятно. Кажи: "Има какво да се учи." Първото нещо е да наблюдаваш, като изгрява слънцето. После, попипай си главата и кажи: "Господи, благодаря ти, че в тази глава си вложил мисълта ми." Благодари на Господа за сърцето си, че там е вложил хубавите чувства. И най-после благодари на Бога за тялото си. Всяка сутрин, като ставаш, благодари и вечер, като си лягаш, пак благодари за главата, за сърцето и за тялото, които ти служат. Като си лягаш, благодари, и като ставаш, благодари.

Това са сега елементарни понятия за новото учение. Казвате: "Да бъде ден свети, да идем в небето." Небето трябва да го снемем тук на земята. Нашата глава да я накараме да се научи главата, да живее в

небето. То е в Божествения свят. Ще извикаме сърцето да живее в духовния свят и да извикаме тялото да живее във физическия свят едновременно. То е една от великите задачи, които сега предстоят на шестата раса. Аз я наричам расата на любовта. Тя има тази задача, да живее човешкият ум в Божествения свят, да живее човешкото сърце в духовния свят и да живее тялото на физическия свят.

Душа чиста, ум силен, Боже, постави в нашите тела!

Отче наш.

20 неделно утринно Слово, 3.III.1940 г. 5 ч.с., Изгрев

ТРИТЕ ОБЕЩАНИЯ

Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.

Ще прочета втора глава от Посланието на римляните.

Венир Бенир.

Може да се каже, че това послание е едно интимно писмо за тогавашните вярващи християни, от времето на апостол Павла. Някой път сегашните християни мислят, че се различават от старите християни. И сега имат почти същите изпитания. И тогава Павел имаше изпитания, мислише, какво ще стане. Тогавашните християни казваха, че денят е наближил, че ще се свърши светът. Някои тогава мислеха, че в тяхните времена ще се свърши светът, че ще бъдат грабнати във въздуха и ще живеят с Христа за всякога. То е неразбиране. Да бъдат грабнати във въздуха - това е символ. Христос казва на едно място: "Ако ви кажат, че син человечески е тук или там, не вярвайте. Той ще дойде като светкавицата, ще бъде като светлината, която блесва от единия край на небето и свършва на другия."Има неща съществени, които преживявате. Същественото е това, което преживяваш и което преживява времето. Защото сегашните учени хора и философи нямат дума за пространството. Като кажат пространство, хората разбират това, което не е. Ако се вземе туй, което се простира, то има само широчина и дължина, няма никаква дебелина. Какво пространство е? Под думата пространство разбират нещо голямо. Пространството може да се събере в един лешник. Защото то е като много финно платно, че може да го събереш на едно място. Често ние се простираме. Българинът казва: "Простира се по-далеч от чергата си". Простирането нищо не постига.

Да кажем, че един християнин мисли, че той разбира много, че много работи му са ясни. Това нищо не значи, какво разбираш. Разбираш, но нямаш сила в себе си. Разбираш, какво нещо е сиромашията, но нямаш власт над сиромашията. Разбираш, какво нещо е животът, но нямаш власт над живота. Разбираш любовта, но не знаеш да я задържиш, изгубваш я. Казваме, че любовта не се губи, не отпада. А всеки се оплаква, че изгубил любовта. Къде е отишла любовта, къде се губи? Не е нещо материално, което може да се изгуби. Някои съвременни християни могат да се попитат в какво седи любовта на човека. Метафизически определят. Както и да определяш любовта, любовта може да съществува само между живи и разумни същества. Тази любов може да бъде единична, може да бъде колективна. Усещаш се радостен, когато има кого да обичаш и мислиш, че има кой да те обича. Детето се радва, че има майка, която му дава да яде, да пие и се грижи за него. Слугата се радва, че има добър господар, честен, плаща му навреме. Ученикът се радва, че има добър учител. Учителят се радва, че има добър ученик и т.н.

Любовта вън от живота, ние не може да си я представим, какво представя. Казва: "Трябва да имаш любов." Всъщност, ние разбираме "да имаш любов", значи да имаш една връзка с източника на живота, или да имаш връзка с Духа Божи, със съзнанието на Онзи, Който е създал света и Неговата светлина постоянно да те озарява вътрешно при всичките условия на живота. В даден момент някои искат да определят Бога като човек. Бог не е нещо, което може да се определи, което изпълва пространството. Той е повече от пространството. Това е материално схващане. Понякой път хората мислят, какво нещо е Господ. Ти направиш една погрешка, има нещо, което ти говори. Има две различия. Най-първо тебе те е страх от хората, да не би да се научат хората, в себе си имаш този страх. При това ти си вярващ. Ти имаш страх от хората, но нямаш страх от Бога. Щом се научиш, че хората не знаят, тебе ти олекне. Щом хората знаят, има закон, като те хване закона, ще те подложи на страдания. Хората ги е страх повече

от страданията. То е едната страна. Значи, при страданието той може да изгуби ония условия, при които той може да бъде щастлив. Представя си, че човек може да изгуби своето щастие. Да кажем, човек има пет сетива. Слухът у него е едно благо. Най-първо човек чува много добре, но после започва да затъпява. Като чува де каквото кажат, безпокои се, тревожи се. Този казал нещо заради него, онзи казал нещо заради него. Той започва да казва: "Откъде се намери този слух, по-добре да не чувам" - и започва да затъпява слухът му. Казвам: Ако ти се безпокоиш от това, каквото хората казват, какво ще спечелиш? След като се безпокоиш, какво ще спечелиш? Аз разсъждавам по следния начин: Представете си, че вие сте беден човек. Седиш и си недоволен от своята сиромашия. Дойде някой човек, благодетел, вземе един лотариен билет, падне ти се един милион. Един щастлив случай, който може да ти се падне на десет милиона тегления. Такава е възможността. Рядко се случва. Вземеш един билет и ти се падне един милион. Сега всички мислят, че може да им се падне един милион. Този, на който се паднал един милион, той е щастливец. От философско гледище, той може би да е мислил от хиляда години за един милион и едва сега му се пада случая след хиляда години да спечели един милион. Някои от вас не сте мислили хиляда години за един милион. Сега да оставим това, какво сте мислили. Щом ви се паднал един милион, вие се зарадвате. Какво нещо е радостта? Особена светлина. Да кажем, че ви се паднал един милион златни, не книжни пари, защото един милион книжни е десет хиляди долара, но ако ги вземем златни, доста крупна сума е един милион. Най-първо прониква една светлина в ума ти и някъде под лъжичката ти стане приятно. Сега започват да се въртят известни идеи в ума ти. Най-първо изпъква идеята за една хубава къща, добре мобелирана, една стая на 4-5 метра, няколко стола, масички, гардероб. После, хубави обуща, някоя закачалка за дрехи, хубава шапка, после някой пръстен, някой златен пентограм, някой орден. След това, ако един млад получи един милион, ще иде в училището, ще свърши по

медицина, доктор ще стане, ще лекува болни, или ще свърши по правото, или някой поет ще стане - какви ли не работи си въобразява. Човек в живота поет ли трябва да бъде или доктор трябва да бъде? Не зная. Ако аз бих избрал, аз не бих желал доктор да бъда, да лекувам болните. Какво е докторът? Доктор, значи учител - да ги учиш. Какво ще учиш болния, който само пъшка, оплаква се. Болният човек нищо не приема, не учи. Болните хора са толкова ограничени, че са чудни. Той ограничил мисълта си само за цера. Като му каже доктора: "Ето тук има шишенце от 50 грама, по три капки ще вземаш сутрин, три капки вечер и три капки на обед." Казва: "Три капки ще ми дадете. Има ли още? Лекарят какво каза?" - "Три капки." Изпие първото шише, дойде второто. Лекарят казва: "Шест капки сега ще пиеш. В лъжичката тури шест капки сутрин, на обед тури шест капки и вечер." Постоянно мисли само за капките. Нищо не учи. Болният не вземе една книга, една свещена книга, за него съществено е шишето, капките. Те имат известна философия и много бързат.

Отива един европейски лекар в Мала Азия, лекува един монах. Лекува го според както на запад се лекуват. Бил болен от сериозна болест и му дава едно лекарство, доста силна отрова. Предписва му само по шест капки да вземе. Казва му: "Един месец ще вземаш и ще оздравееш." Монахът си помислил, че по шест капки да взема цял един месец, сутрин 6 на обед 6 и вечер 6, всичко 18 капки на ден, много бавно си помислил ще бъде, но си казва, като изпия цялото шише изведнъж, ще оздравея и изведнъж. Той решава да изпие шишето изведнъж, за да оздравее изведнъж. Изпива наведнъж всичкото лекарство и умира след това.

Често съвременните християни искат да се спасят от една болест. Има една духовна инфлуенца, нарича се първороден грях от хората, от който искат да се освободят. Пък първородният грях в какво седи? То е само едно просто желание. Този първороден грях произтича само от една много малка причина. Навсякъде може да ходиш, но в природата има едно дърво на познанието, на доброто и злото. Само

като погледнеш плода му и го откъснеш, близнеш от него и вече се заразиш. Оттам насетне векове минават, не може да се освободиш от този първородния грях. Да кажем, първородния грях е да бъдеш като Бога. Искаш да бъдеш като Бога. Бог е направил света, Той е господар и тебе Господ те е направил. Ти нищо не си направил и искаш да вземеш мястото на Бога. И си туряш в ума една голяма идея, че Господ какво може да направи и аз като Него мога да направя. После започваш да се отричаш, казваш: "Няма Господ в света." Понеже ти не Го виждаш, казваш: "Няма Господ в света." Правиш цяла философия, че светът от самосебе си е станал, така, нищо повече. Когато аргументират, ще ти докажат, че човек, който вярва в Бога е един от големите простаци, че умът му не е просветен. Тия, които доказват, толкоз са просветени, че доказват, че Господ го няма вече. Да се вярва в Бога, го наричат едно от най-големите заблуждения. Казват: "Заблудил си се." В света има две заблуждения. Едни, които са се заблудили с Господа и други, които са се заблудили без Господа. Разсъждавам сега. Най-първо, ако вярвам, че имам един водител, който ме води из гората, той някой път ме завежда в драките, заблудим се двамата, изпокъсаме си дрехите, или пък аз сам вървя и се заблудя, пак ида в драките. В първия случай казваш: "Той е виноват, аз не искам да се водя по чужд ум." Във втория случай сам съм се заблудил, пак излизам със скъсани дрехи. Кое е за предпочитане, ти сам да се одереш, или двама да се одерем. Двама ли да се заблудим, или сам да се заблудиш? Това е безпредметно. Заблуждението не разрешава въпроса. Един човек, който иска да завземе мястото на Бога, той трябва да бъде готов да обича хората, както ги Бог обича и да се пожертвува за тях не само веднъж, но всеки ден да се жертвува, тъй както Бог се жертвува. Той изпраща своите благословения на всичките без разлика. Господ не гледа на другите хора, каквото те вършат, има съвсем други възгледи за тях. Той като ги поглежда, Той не ги съди. Щом не ги съди, оставя ги да страдат и да се радват. Оставя те Господ да страдаш. Казваш: "Защо ме остави

да страдам?" Защото радостта не може да се яви без дрехата на скръбта. Скръбта представя дрехата на радостта. В света гола радост не може да има, срамота е. Срамота е радостта гола да се яви, трябва да бъде облечена. Най-хубавата дреха, с която радостта може да се облече, е скръбта. Тя е хубавата копринена дреха. За скръбта, която ние имаме, причината е много малка. Че някой, като видял хубавата дреха на радостта, той я бутнал, че като бутнал да я види, каква е, образувало се едно малко петно. То е скръбта. Радостта е много чиста и всяко побутване по нейната дреха, трябва да се чисти - това е скръб. Една муха кацнала, оставила една визитна картичка, друга муха кацнала, като погледнеш, къса ти се сърцето. И мухата казва: "Много хубава дреха имаш и аз бих желала да имам такава дреха" - оставя своята кандидатура." Всички наши скърби, които имаме, аз ги уподобявам на кандидатурите на ония мухи, които пожелали да бъдат като нас. Това са най-големите скърби, които имаме. Някой съжалява, че не е доктор да лекува болни.

Иде ми на ум един анекдот за един лекар, който лекувал в средните векове с пущане на кръв. Той разрязвал една от артериите, давал в същото време топла вода, няколко чаши на болния да изтече кръвта му. Като оставял да тече кръвта им и като им давал топла вода, всичките, които лекувал, умирали. Казва: "Двадесет години лекувах и всичките ми пациенти измираха. Дебели глави, искам да им направя добро, все умират." После, за да се утеши казва: "Нима другите лекари, които лекуват и техните пациенти умират." Като пускаш кръв и даваш да пият топла вода, кръвта изтича още по-лесно и по този начин не се лекуват хората. Сегашните лекари са по-умни. Когато някой обеднее, вкарват му прясна кръв от някой млад човек да се продължи живота му.

Всички зачекват изкуството за здравето. Едно нещо помнете: В света здраве, благоденствие не може да съществува без любов. Единственото мощно лекарство за лекуването на скръбта и за този първороден грях е любовта, която излиза от Бога. Някой път, как ще

познаеш, дали имаш любов? Любовта изключва абсолютно всички съмнения. Щом влезеш в света на любовта, значи всички съмнения, подозрения изчезват. Да кажем, вие може ли да се боите, че някой може да открадне земята. Някой от вас, може ли да мисли, че някой може да открадне слънцето? Къде ще го тури? Слънцето може ли да го открадне? Аз ви давам слънцето, на ваше разположение е, не само това слънце - много съм щедър - ако слънцето не можете да вземете, давам ви месечината на ваше разположение, вземете я, занесете я, където искате. Ако искате, може да ви подаря всичките звезди. Може да ви харижа и цяла Витоша, може да ви харижа целия Велики океан да задигнете водата, където искате. Има неща, които са невъзможни. Вас ви е страх всичките, да ви не откраднат любовта. Всички плачете, че ви откраднали любовта. С тия очи, които имате, вие сами може да си затулите вашите прозорци. Те са толкоз малки, че ако ви туря една турска лира, с две турски лири може да затуля очите ви и нищо да не виждате. Вие туряте една малка идея в живота и тя ви затуля останалия свят. Вие искате да бъдете щастливи, да бъдете герои. Вие туряте преграда на очите си. Как ще прогресирате?

Мен ми разправяха един случай, който се е случил тук, в България, с един генерал. Един български генерал, който на бойното поле бил много от способните, много добре разбирал работата си, толкоз способен, че не го изпратили на бойното поле, но го оставили в България, да урежда работата в България. Намерил си една възлюбена, оженил се, раждат му се две деца, много способни и те. Но едното дете, като станало на 24 години, дошла му на ум идеята, че повече не иска да учи. Генералът днес мисли и се безпокои за сина си, утре мисли и като мислил, парализирал се. Той мисли, че син му, като не учи, голямо нещастие ще го сполети.

Аз намирам често у някои християни, влезе идеята да бъдат свети. Седят и се мъчат, че не са свети, не е бил светия. Че да стане светия човек, то не е нещо материално. То е отношение. Светия човек е всеки един, който може да прилага любовта и е готов да изпълнява

волята Божия. Щом обичаш един човек, ти си светия. Някои хора искат да станат светии в света без любов. Мнозина казват: "Как може човек да обича всичките хора?" Да събереш колкото хора има в света, всичките души колкото има, може да ги събереш в един лешник. Казва: "Как?" Казвате: "Де ще ги обичаш толкоз!" Вие се заблуждавате, че хората са много. Всичките хора може да ги събереш в един лешник. Че как няма да обичаш този лешник? Тия милиарди души мислят, ти ще ги видиш в един лешник. Може да ги носиш като скъпоценни камъни на пръстите си. Като ги гледаш, как няма да ги обичаш. От тях ще излиза такава светлина, че като ги гледаш, ще се радваш, че тия милиарди души, като скъпоценни камъни може да светят. Често за ангелите се казва, че са много големи. Разно представят големината им.

Силата на човека седи в неговата интензивна мисъл. Интензивната мисъл и интензивното чувство са, които проникват и изпълват пространството. Има обмяна вътре. Расте тази мисъл, няма празнини. И ако ти в себе си имаш тази пълна мисъл, грехът не може да влезе в тебе. Може ли вие да ме заставите да ям един мухлясъл хляб? Казват: "Грехът е наследствен." Казвам: Може ли да заставите един цар да яде мухлясъл хляб? Невъзможно е, никога. Вие, които казвате, че сте чада Божии, а казвате в същото време, че слабост сте имали да грешите. Значи, царят има слабост да яде мухлясъл хляб. Възможно ли е? Заблуждението седи на друго място. Всичките хора грешат по единствената причина, че те искат да бъдат като Бога. Причината не е в мухлясалия хляб, но искат да вземат мястото на Бога. Те искат да заставят всичките хора да се преклонят пред тях, а те да седят и само да махат с ръцете си и да не правят нищо. Нищо не са създали в света, а искат да бъдат като Бога.

Та казвам: Ако идеш пред Бога, как ще се представиш? Представете си, че вие идете на аудиенция при Бога. Как ще се представите, каква ще ви бъде речта? Да кажем от туй събрание идете при Бога. Каква ще ви бъде речта? Най-ще ви попитат, защо

дойдохте? Казвате: "Дойдох да свърша вашия университет тук." Ще ви кажат: "Диплом имате ли за този университет?" Нали ако идеш във Франция, или Германия, или Англия да следваш в техните университети, ще ти искат диплом за едно отлично гимназиално образование, за да може да следваш в университета.

Другото положение: Казвате, че човек като се помоли, всичко може. Аз съм привеждал един пример. Един баптиски проповедник в Русе - няма да му кажа името, той замина после за Русия, много усърден, проповядва. Чете, че веднъж Христос казал на един сляп и му отворил очите. Винаги събранията се пълнели да слушат този проповедник. Един ден минава край църквата и вижда един сляп човек, иде му на ум и той да каже като Христа: "В името на Исуса Христа да прогледнеш" и той ще тръгне вече. Мисли се, че целият град Русе ще знае и баптиството ще тръгне. Като свършил веднъж една проповед, иска да каже на този сляп човек, че в името на Господа да тръгне. Той сам разправяше това. Тръгва той от църквата и мисли вече да му каже, но като идва до слепия се спира и си казва: "Ами ако му кажа и не могат да се отворят очите?" Отложил го за друг път. И досега този сляп останал сляп, понеже този проповедник не могъл да му каже.

И вие като този проповедник казвате: "Аз това ще направя." При мене са идвали мнозина, които искат да им помогна, че после да посветят живота си на Христа. Всички какво направиха? Нямам досега нито един пример, от тези на които съм помогнал, да е посветил някой живота си. Освен, че не станаха по-добри, но станаха по-лоши от по-рано. По-лоши в какво? По-рано бяха по-искрени, по-сърдечни, сега станаха дипломати, започнаха да тургат една бяла покривка. Тази бяла покривка аз я наричам една бяла лъжа.

Един от ненапредналите духове от черната ложа, като иде на гости, понеже те си ходят нагости, от черната ложа като, иде на гости на бялата ложа, ще облече най-хубавите бели дрехи отвън. Той отвън е бял, а отвътре е чер. Случва се, че и белите по някой път и те ходят

нагости на черните, тогава те се обличат с най-черните дрехи. Отвън са черни, отвътре са бели. Питам сега: Кое бихте предпочели, отвън бели, отвътре черни, или отвън черни, отвътре бели? Аз не говоря за едно статическо положение. Примера, който ви показвам, той е извън времето и пространството. В тебе се явява моментално една користолюбива мисъл. Вървя аз по пътя, срещна една бедна вдовица, отивам да плащам някъде полица, имам банкноти в джоба. Бъркна, измъкна една банкнота от хиляда лева, мисля, че е малка, от пет лева, но като извадя и видя, че е от хиляда, туря я в джоба и не я давам на вдовицата. Като бъркна в джоба, не гледам каква банкнота ще извадя и тогава да дам, но каквато хвана, от хиляда, от десет хиляди, хич да не гледам, да дам. Аз, като бъркна, видя банкнотата, размишлявам, каква е банкнотата, дали е волята Божия да я дам - никаква щедрост няма тук. При един от руските свещеници, Иван Кронщадски, иде един беден човек да му иска пари. Казва му: "Аз нямам пари, ще се помоля на Господа, каквото Господ ми даде, на твое разположение е." Умира един от великите руски князе, викат Иван Кронщадски да го опее. След като го опял, дават му в един затворен плик една сума за възнаграждение. Той отива при бедния човек и без да отваря плика, дава му затворения плик. Казва: "Това Господ го даде." Понеже князът заминал на другия свят, неговите близки турили в плика една голяма сума. Бедният, като отворил плика, уплашил се, намира 8 хиляди рубли. Помислил, че свещеникът сбъркал и отива и му казва: "Аз имам нужда само от сто рубли, тук са 8 хиляди, много са." -"Не, не, това всичкото е за тебе, това го дадоха, не е за мене." Господ когато дава, щедро дава.

Та казвам: То е едно състояние. Сега не правете разлика. Аз не искам да ви насърчавам, но когато човек дава, да дава, безогледно, да извършиш волята Божия, нищо повече. Но знаете ли, като дойде някой брат, позакъсал, като го погледнете, вие сте много скъпи в думите си. Като го погледнеш, че иде, ти не си щедър на думите си. Като е някой от мазните, богат, или на власт, вие сте много щедри на

думите. Вие ще направите едно лицеприятие. В тебе не трябва да има никаква разлика между този и другия. За мене, един шлифован диамант от десет карата, хубаво изработен, е ценен, но ако имам 500 карата един диамант, който не е шлифован, за мене струва повече. Ще се шлифова.

Всеки един от вас трябва да мине през големите изпитания на живота. Вие не може да бъдете един шлифован диамант, докато не минете през големите изпитания. Няма да остане изпитание да не минете, за да се оформи характера ви. Умът ви трябва да мине през известни изпитания, то е една необходимост. Изпитанията са процес на растене. Изпитанията на сърцето и те са за растене. Сърцето расте. Има страдания и за самото тяло. Вас, по някой път, ви е страх, че страдате. Човек който страда, придобива имунитет за безсмъртие. Като страда човек, той ще стане неуязвим за смъртта. Чрез страданието, ние ще се домогнем до онова велико благо на любовта. Едно неразбиране имаме ние. Казваме, че Бог е навсякъде. Всичките страдания са да ни изпитат. Бог е, който изпитва душите. Понеже Той ни е създал, тия страдания са, за да ни изпитат и Той сам наблюдава, доколко ще издържим. На Бога е потребна тази форма. На Бога е потребен моя ум, иска да види, до каква степен ще издържа. Нему е потребно и моето сърце, до каква степен ще издържи и моето сърце. Нему е потребна и моята воля. Ако не беше потребна, Той не щеше да ги създава. Аз съм създаден, аз съм потребен, заради Него. Онова, което Той прави, то е за Негова слава и за мое добро. Ако аз се подигам, моята цена се увеличава и при това връзката с Бога става по-интимна. Казвам: Какво има сега да се боим? Всички ви е страх от смъртта. Няма някой, който да не го е страх. Но туй, от което ни е страх, ние ще минем. Никой от нас не може да се избави от смъртта. Днес дойдат лекари и те избавят, утре дойдат и те избавят, един ден ще те хване смъртта и ти ще идеш с нея.

Вие ще се намерите в положението на онази негърка на 90 години, остаряла вече, че не вижда с очите си и се моли да я прибере

Господ. Къщата ѝ била до една семинария. Тя нависоко се молела, да изпратят някой ангел, да дойдат и да я вземат. Казва: "Дотегна ми да живея." Трима души студенти, които чули, искали да се пошегуват с тази негърка, отиват тримата и хлопат на вратата. - "Кой е там?" - "Аз съм Архангел Михаил, изпратен съм да ти взема душата." -"Кажете му, че нея я няма тука." Остаряла, но не иска да умре.

Дотогава, докогато човек има желание да не умира, любовта му е слаба. Когато дойде онзи момент, че любовта надделее страха, то е Божествената любов. Като дойде последния час да си заминаваш, теб да ти стане приятно, че си заминаваш, завършил си работата. Да ти стане приятно, както онзи ученик свършва гимназията, като вземе диплома, приятно му е. Излиза из училището, влиза в широкия свят. Често дойдат при мене някои братя и като кажа, че еди кой си брат свършил училището, потекат сълзите му. Вие може да живеете в един университет, колкото години искате. Един анекдот има за един студент, който се влюбил в университета и бил вече на 75 години и все следвал в университета. Може да го изпъдят от университета. Цял живот може да бъдеш в университета, от тебе зависи. Ти след като живееш 85 години, няма какво да учиш повече. Какво ще учиш, кажете ми. Бих желал един ден да ви срещна, че да не ви позная. Някоя стара сестра като я срещна, да е на 21 години, да се подмлади. Братът, който е бил с брада, да се подмлади, да стане млад. Гледам, че някои от младите, започнаха да стареят. Всички ми се оплакват, че краката не държат, бъбреците ги болят, на гръбнака имат нещо, на раменете имат нещо, а все за любов говорят. Някоя тежест си прибавят. Това е естественото положение.

Изисква се една вяра, която да изключва всичките съмнения. Колко мъчно е човек да вярва. Често пазя едно правило. Дойде някой при мене, иска да му направя една услуга. Казвам му тъй: "Ако ти бе на моето място, а аз на твоето, какво би направил за мене?" Сега аз винаги турям себе си на мястото на другия. Дойде някой при мене, аз се турям на неговото място. Казвам: Ако аз съм на неговото място,

какво бих искал да направят за мене? Туй, което аз бих поискал го правя. Ако той поиска същото нещо, правя го. Ако иска повече, казвам: "Това не мога да го направя." Достатъчно е човек да направи това, което той иска. То е строго определено. В любовта има един закон. Казвате: "Не зная, какво да искам." Всеки един от вас, знае какво да иска. Вие искате от Господа. Вие искате да бъдете богати. Най-първо, ако бих отишъл при Господа, най-първо щях да поискам от Господа да ми даде яки мускули, силна воля, да се преборя със смъртта. Като дойде смъртта, аз я хвана за гушата, тя ме хване за гушата, аз горе, тя долу, разправяме се като двама юнаци. Туй бих поискал. Че като дойде греха, да го хвана, той ме хване, както сега се бият руси и финланци. Сега хората искат богатство. Богатството може всеки да ти го вземе. Искат да имат знание. Знанието всеки може да ти го вземе. Най-първо трябва да бъдеш силен, да се бориш с мъчнотиите в света, да се бориш със съмненията, да може да се бориш с безлюбието. Знаеш, много мъчно е когато безлюбието влезе в един дом. Като влезе безлюбието в дома, като един голям пехливанин, като те върже, всичко вземе наоколо, обере те и те остави вързан.

Но да дойдем до същественото. Това са обяснения. Аз ви говоря сега за наследствения грях. Те са наследствени и вашите желания. Искате някое желание, което е безпредметно. Искате да бъдете богати. Искате да бъдете учени. То зависи от вас. Защото всеки един от вас, той се е задължил. Ти искаш да бъдеш богат. Но всеки на който му е дадено богатство, той е обещал да направи това, онова, обещал ред предприятия да направи. Дали му 32 милиона черно на бяло. Той трябва да съгради нещо. Ако взел тия пари, че ги похарчил, нищо не съградил, ако държавата му дала тези пари да направи нещо, а той нищо не съградил. Какво ще направи държавата с него? Ще го тури в затвора. Вие искате да станете богати. Обещали сте в невидимия свят, това ще направите, онова ще направите. Сега, като сте дошли тук казвате: "Ще разполагам, както искам." В затвора ще идете. Всички имате обещания, а казвате: "Ще разполагам както аз искам." Ти от

този капитал, като направиш каквото искаш, като извършиш предприятието, ти каквото припечелиш от този капитал, ти с него може да разполагаш, както искаш. Известна част от този капитал не е за тебе. Ти трябва да създадеш нещо. Тебе ти е даден живота като капитал, да създадеш нещо от него. Ума, тебе ти е даден като капитал, да създадеш нещо от своя ум. Тебе и сърцето ти е дадено, да създадеш нещо от своето сърце, да създадеш едно отлично тяло. При Бога ти ще се явиш с едно тяло, но с едно тяло, което не подлежи на гниене, на разваляне. Бог ти е дал този живот. Как ще се явиш при Бога, когато не си създал ума си, както трябва? Как ще се явиш при Бога, когато не си създал сърцето си както трябва. Как ще се явиш при Бога, когато не си създал тялото си както трябва? Той ще те попита: "Къде дяна живота?" Какъв отговор ще дадеш? Казвате: "Христос ще се застъпи за нас, понеже е милостив." Казва: "Ако ме любите, ще изпълните онова, което съм ви казал". Любовта е закон да изпълним Божиите думи. Бог има пълно доверие в нас, да изпълним каквото сме казали и да не правим думата му на две. Това, което сме обещали да го направим. Не моята дума да бъде закон, но вашите обещания, които сте дали пред Бога, те да ви бъдат закон. Онова, което от любов сте обещали, него изпълнете, не каквото аз ви казвам. Аз не искам да ви съдя, защото ако съдя вас, ще съдя себе си.

Чели ли сте онзи стих, дето казва: "Разкая се Господ, че направи човека". В стария завет го има този стих. Защо се разкая Господ? Защото трябваше да дойде да оправи всичките погрешки на хората. Затова се разкая, стана му тъжно. "Аз направих този човек да ми служи, освен че не ми служи, но аз трябва да му служа, да го избавям". Според Писанието, съжалява Бог, че направил човека. По някой път и вие ще се разкаете, няма да има изключение. Но сега да оставим противоречието, защо е така. Може да кажете: "Как Господ ще се разкае?" Оставете тази работа. Мисълта е, че ние не използваме любовта за нашето благо, но за нашето нещастие. Той това съжалява, че великата любов, която Той има към нас, не използуваме за нашето

щастие, да се подигнем, но употребяваме Неговата любов за нашето нещастие. И след това Го обвиняваме, че Той е причина за нашето нещастие.

Използувайте Божията Любов за нашето благо! Изпълнете онова, което сте обещали. Аз говоря за една любов, която произтича от обещанието. Любовта, която действува във вашите сърца, е любов да изпълните вашите обещания, които сте дали. Вие сте обещали да мислите добре, че при всичките условия, всякога ще имате необятна светлина във вас. Това сте обещали. Второто обещание: Всякога ще бъдете тъй щедри, че към всички ще бъдете еднакви в чувствата си. И трето: Всичко, каквото ви се каже, ще го направите. Тези трите неща са, които сте обещали. Това е, което аз зная. Проверих тия работи и ги намерих, документи има, прочетох всичките документи, седят, какво сте обещали. Много хубави обещания, но забравили сте обещанията си. Бог е Дух, за да изпълним обещанията си. Когато изпълним обещанията си, тогава ние ще Го познаем, както сме и познати. Тогава Божията Любов ще ни се изяви. Като четете Евангелието, законът е един и същ. Казвам: Сега на земята всеки да изпълни обещанията си. Една дума не туряйте като закон. Всеки да постъпи според своя закон, който има. Никога от вас не съдете другиго. Може да съди, който е турен за съдник. Христос казва: "Син человечески не дойде да съди, но да спаси хората".

Та казвам: Вие сте в първата фаза. Вие не сте пратени да съдите. Вие сте пратени в света да спасявате вашите мисли, вие сте пратени да спасявате вашите чувства и да спасявате вашите постъпки. Всяка една постъпка е разумна вътре. В нея седи една велика душа, на която трябва да помогнем. Казвам: Сега, ако има някой любовта, ако има някой някаква любов, любовта да бъде, да ни направи силни, да изпълним волята Божия. За три неща трябва да работите: Да се освети името Божие, да бъде Царството Божие, да работите за Царството Божие. И да изпълним волята Божия.

Казвам: Трите обещания, които сте дали, не се колебайте, както много добре сте обещали, така ги изпълнете много добре, за да ви бъде добре. Да имате една насърчителна мисъл, да не би да се обезсърчите. Някой път мислите: Тази работа е голям зор. Вземете примера на Йова. Понеже той е бил богат, като осиромашал, ходили от него да просят. Той като нямал пари, като идвал някой, имал червейчета в раните си. Хващал малкото червейче и като го давал, ставало на златна монета. Казвам сега: Давайте от вашите червейчета!

Отче наш.

21 неделно утринно Слово, държано на 10 март 1940 г. 5 ч.с., Изгрев

ВЕЛИКОТО БЛАГО

Добрата молитва.

Молитвата на Царството.

В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Йоана.

Духът Божи.

Лесно е човек да разбере истината, но тази леснотия е една от мъчните. Най-мъчно я намира човек. Няма по-лесно нещо от това да намериш истината и няма по-мъчно от да я приложиш. Във всинца ви има една мъчнотия. Има неща, от които не сте задоволени. Всеки един от вас усеща, че му липсва нещо. Човек може да е богат и пак да усеща, че му липсва нещо. Може човек да е учен и пак да усеща, че му липсва нещо. Може да е красив, може да има много дарби, но има нещо вътре, което счита, че не му достига. Питам: Това, което не достига на човека, зло ли е? Защо има човек да се безпокои, че не му достига нещо? Някой се безпокои, че не си доял. Че щом си дояде ще замине на другия свят. Някой се безпокои, че не е свършил училище. Че щом свърши училище, ще излезе из гимназията навън, между другарите си няма да живее. Някой мисли, че не го разбират хората. Като ги разбира, трябва да ги напусне.

Представете си, че вие сте в едно общество, не те познават още, но ти ги познаваш, че на всички дължиш по нещо. Питат те: "Ти кой си?" Ти мълчиш. Ако тия хора узнаят, ти кой си, ти трябва да плащаш. Ти имаш интерес да мълчиш. Казват: "Защо не се изявяваш?" Ти в себе си казваш: "Не ми оттърва, защото имам да давам." Но представете си другото положение, че имате да вземате. Всичките тези хора казват: "Ти кой си?" Те не ви знаят. Искат да

знаят, кой сте. Ако се научат, че имате да вземате от тях, те ще се стеснят. Сега е работата трудна. Законът е на твоята страна.

Три неща има, които занимават човека - светлината занимава човешкия ум, топлината занимава човешкото сърце, а силата, занимава човешкото тяло. Най-първо човек трябва да изучава светлината. Аз съм срещал хора, които като ги наблюдавам, не знаят, как да гледат. Върви някой и не знае, как да си държи главата. Някой върви и навел главата си наляво, някой върви и навел главата си надясно, някой я вирнал нагоре, друг я навел напред.

Разправят за един американски владика, то е един анекдот, боляло го вратът, че той си държал главата наведена на дясната страна, за да се освободи от болката. От лявата страна го боляло и за да се освободи, навеждал си главата надясно. Имал подведомствени проповедници, около 400-500 души и всичките ходели с наведена глава, все надясно. Разбирам, когато те боли вратът да ходиш наведен надясно, но когато вратът е здрав, да си навеждаш главата надясно, няма смисъл.

Сега аз не зная на коя страна си държите главата наведена. Вратът е един стълб, който държи цял един свят. То е стълб на Божествения свят, държи туй голямото здание, което има многобройни жители. Той има три милиарда и 600 милиона жители. Повече отколкото са хората на земята. Три милиарда, знаете колко години би взело, за да ги изброите. Това са все разумни души. Всяка има своя къщица. Всяка си има специфична работа и всеки ден изпращат заявления до вас, вие сте като цар на вашето тяло, има заявления, че нещо е нарушено. Вие давате резолюция, отлагате, заповядвате на този съдия, на онзи съдия, на този прокурор, на онзи прокурор, на този професор, на онзи професор. Вътре професорите се потриват и те заповядват, работите стават.

Разправят, не съм проверявал това, че когато вълците заобикалят някой човек, не го нападат да го изядат изведнъж, но правят един голям кръг наоколо и постепенно го стесняват. Търсят повод да го

нападнат. Те виждат този господар и как да се нахвърлят на този господар. Повода търсят. Ще му отворят път, ще излезе из този кръг и после пак ще го заобиколят, но ще постеснят кръга. Пак ще му отворят път и ще постеснят кръга. И ти да знаеш, че щом ти отворят път и ти стесняват след това кръга, най-после те ще намерят един повод да те обвинят. Като дойде най-тесния кръг, нахвърлят се отгоре. И ако ти не си здрав, от тебе нищо няма да остане.

Разправят за един чорбаджия от Варненско, доста виден чорбаджия, пътувал по едно време с коня си и го заобиколили вълци, цяла глутница. Започнали по същия начин да му отварят път. Вижда чорбаджията, че му отварят път и че търсят повод да го нападнат. Конят бил здрав, че като му отворили два пъти път, на третия път казва: Ако чакам още и аз и конят ще хвръкнем, та казва на коня си: "Ха, синко, само на твоите крака разчитам, ти може да ме избавиш. Ако ти бягаш добре и ако аз може да се държа на гърба ти, ще се избавим." Като сбутва коня си, той тича и вълците отподире тичат, но вече не може да направят кръг. Като бягали около 20 минути, обърнал се назад и видял само един вълк, но и той едва хленци, но той бил вече до селото. Човек, за да се избави от злото, на коня си трябва да се качи. Като дойде едно зло, туй, което ще те спаси, то е конят - умът на човека, трябва да мисли.

Недоволството, което човек усеща, се дължи на едно неразбиране. Преждевременно ние сме взели една длъжност, която не разбираме. Дошли сме на земята, а сме забравили, защо сме дошли. Понякой път вярващите мязат на онзи поп, който не знаел да чете, много малко знаел да чете, не бил сведущ и още в съботата ходел в църквата, за да намери, какво трябва да чете на следния ден. Като намирал мястото, поставял си някой предмет, за да знае мястото. Един ден като отишъл, носил със себе си праз и като намерил мястото, откъснал едно листо от праза и го оставил, бележка с него, че като иде в неделята, там дето е праза ще чете. Него ден неговата попадия носила около десет праза със себе си, влязла в църквата и

видяла, че свещеникът турил праз в книгата. Казва: "Аз не знаех, моят мъж много обичал праз, чакай да му туря на повече места." Обръща Евангелието и на десетина места натуряла листа от праза. Направил той службата и трябвало да чете Евангелието, гледа на много места празови листа, чуди се той де да чете. Бил доста умен и духовит и казва: "Братя християни, аз дойдох тук, има едно откровение от Бога, аз турих само един праз да чета откровението, но някой дошъл и турил още десет праза. Дълго време ще трябва да четем, докато разберем всичко туй. Ще взема" казва, "от първото място да чета." Понеже той не знаел, кой е неговият праз.

Няма никакво престъпление, че попадията турила праза. Дали чете на неговото място или на мястото, дето попадията турила, чети, не бой се. Не се безпокойте, че турил някой повече праз на вашето Евангелие. Не се смущавайте. Четете откровението, все ще намерите нещо. Вие някой път се спирате, казвате: "Кой ми развалил работата, в туй Евангелие, кой турил праза?" Няма нищо. Какво лошо има, че празът влязъл в Евангелието. Някой намира, че празът не е турен на място. Ами черното мастило намясто ли е турено. Евангелието трябваше да бъде написано със златно мастило. Божествените работи може ли с черно мастило да се пишат? Със златно мастило трябва да се пишат. И хартията, на която е написано, трябва да бъде най-хубавата, а не халваджийска. Някои казват: "Това е Божественото слово." Словото е Божествено, но външните форми не са Божествени. То е неразбиране.

Та казвам: Трябва да имаме една Библия, която да е написана от най-хубавата хартия. Човек е живата книга, живото Евангелие. Библията, то е човекът. Каквото и да правите, вие сте дошли на земята да напишете някои хубави работи. И с всеки един живот се увеличава книгата. Някой казва: Само това е написано. Не, във всеки живот се пише. И в този живот вие пишете вашето Евангелие, сега ще бъде по-голямо отколкото в миналия живот. Нови работи има написани.

Когато Мойсей писа 5-те книги, такава ли беше Библията? Казват: "Тъй е писано." Когато Мойсей писа петте книги, колко беше? Той написа малко. После дойдоха големите пророци, писаха, дойдоха малките пророци, писаха, дойдоха онези историци, които писаха еврейската история и те писаха, дойде Соломон - писа, баща му писа псалмите. Дойдоха евангелистите, писаха. Матей дойде, писа. Марко дойде, писа. Лука дойде, писа. Йоан дойде, писа. После писаха апостолите. Дойде Яков, писа. Петър дойде, писа. Иоан дойде, писа. Павел писа. Казвате: "Няма някой, който да не е писал. И аз ще пиша." Казвам: И вие пишете, нищо повече. А пък после, ако е хубаво писаното, то ще се приложи, ако не е хубаво, не съжалявайте, но пишете. Много добре е човек да пише. Да бъдем смели като пророците. Всичките онези, които са писали Библията, ние се ползуваме от онова, което са писали. И ние да пишем. После, като дойдат другите и да се ползуват от онова, което ние сме писали. Много християни има, които вярват, че последно е откровението. После, откровението като четете, какво разбирате. Колко разбират последното откровение? Откровението започва с любовта. Ти не може да имаш откровение, без да те е посетила Любовта. Ти не можеш да имаш откровение, без да те е посетила Божията Мъдрост. И ти не може да имаш никакво откровение, без да те е посетила Истината. Всеки може да пише Евангелие, но за да е авторитет, трябва да го е посетила Любовта, трябва да го е посетила Мъдростта, трябва да го е посетила Истината. Тогава, каквото и да пишеш, ще бъде израз на Божията любов. Христос казва: "Както ме е Отец научил, така говоря". Мнозина питат, какво трябва да говорим. Казвате: Как да ги запознаем с новото учение. Всички идат да ме питат, как да ги запознаят с новото учение. Лесна работа. Ето, аз как проповядвам. На бедните, които са гладни, ще ги поканя на гости, ще туря обед, ще дам хляб да се наядат. Ето проповед. Ако проповядвам на голите, ще купя дрехи, ще ги облека. Ето проповед. Онези, които нямат къщи, ще им съградя къщи, ще ги туря вътре. Ето проповед. На болните, като

ида да им проповядвам, ще им дам здраве. Това е проповед. Онези, които са сиромаси, ще ги направя богати. Това е проповед. Вие, като искате да проповядвате сега, казвате: "Трудна работа е да се проповядва." Аз съзнавам, че е трудна работа, пари трябват. Ако речеш на ония хора да им направиш къщи в един ден, можеш ли да им проповядваш? Много праз трябва да се тури в Евангелието, вътре.

Освободете се от еднообразието. Всички имате едно понятие за любовта. Много пъти питам някоя стара сестра, някоя стара баба, питам: "Бабо, какво знаеш ти за любовта, я ми кажи?" Тя се поусмихне и каже: "Синко, глупава работа. Едно време се занимавах, тропах, дигах прах по хорото, тичаха подир мене момците. Сега, както виждаш, нито аз тичам, нито подир мене тичат. Едно време се безпокоях, ще дойде някой, ще ме хване за ръката, ще ме раздруса, китката ми вземаха от главата. На хорото не можех да играя. Дойде някой, хване ме за колана, пък не ме обича, той иска да си играе с мене. Ама," казва, "то е детинска работа. Но сега синко, тук рамото ме боли. Ох, рамото!" Питам я: "Там хващаха ли те момците?" - "Хващаха ме." -"Не трябваше да те хващат. Остави рамото, но краката." Казвам: "Ами там пипаха ли те?" - "Пипаха ме." - "Не трябваше." Тя ме гледа сериозно. Казва: "Ти интересуваш ли се от такива работи, ти си набожен човек, синко, такива работи интересуват ли те?" - "Че как да не ме интересуват! Ами, че този, младият момък е бил един ангел, пратен от небето, предрешен." -"Как ангел?" - И от големите ангели. Чуди се бабата. Онези, които са те хващали, са все ангели. Щом те обича един човек, то е ангел изпратен отгоре. Ти трябва да благодариш, че те е пипнал за рамото. Дето и да те пипне, той е като небесната светлина, този лъч червен, портокален, зелен, който и да е цвят, който те лъхне, той носи живот в себе си. Аз искам да ви представя бабата. Тя мисли, че любовта е най-голямата глупост. Тя казва: "Що ми трябваше да се занимавам с тия момци!" Казва: "Синко, изгоре ме." -"Какво те изгоре, бабо? С някое желязо ли?" -"Как да ти разкажа на тебе, като не разбираш." Седя и гледам тази баба с

внимание, сериозно, понеже ме интересува, разглеждам челото ѝ, скулите ѝ, носа ѝ, ушите, гледам ръцете и, какви са. Казва: "Какво ме гледаш, не съм млада?" Гледам лицето ѝ много правилно, челото има една хубава линия, ухото ѝ хубаво направено, носът хубав, устата не са изгубили смисъла, после има една хубаво издържана брада. Започвам аз да ѝ разправям за нея. Казвам: "На момците писма писала ли си?" - "Не знаех синко да пиша. Ако знаех да пиша, щях хубаво да им напиша, но говорех им." Казвам: "Каква беше онази дума, която казваше на онези, които обичаше?" Тя въздиша. Рекох: "Разбирам те." - "Че как, разбираш ли ме?" -"Туй, рекох, много разбирам." - "Да не би да си страдал," казва "и ти." -"Ами, че имам известен интерес." Аз харесвам тази баба, понеже е искрена. Тя ме гледа, интересува се, аз сериозно ли се отнасям. Казва: "Аз виждам, че ти не ме изпитваш, но това са Божии работи." Казвам: "Ти се радвай, че това са все ангели, които са играли около тебе, но и ти си един ангел. Ти си забравила." - "Аз, ангел! Забравила съм. Ами, че крилата ми де са?" -"То е онзи черният дявол, когато си се раждала, оскубал ти е крилата." Тя казва: "А, този вампир!"

Та казвам: Най-хубавото, което Бог ни е дал, ние изгубваме смисъла. Изгубваме смисъл в любовта и търсим, след това, смисъла на друго място. Нищо в света не може да запълни любовта. Питате някой, какво нещо е любовта. Казва бабата: "Ти синко, какво казваш, че е любовта?" Рекох: "Бабо, любовта носи живот. Когото посети любовта, той не умира. Той никога не умира и смъртта не го гази. Той се подмладява. Ти сега на 19 години искаш ли да станеш?" Изведнъж бабата се оживи. Казвам: "На 19 години ако станеш, какво ще правиш?" - "Сега искам да уча. Сега вече ще им пиша." Тя ме гледа сериозна и казва: "Сега ще им пиша, както аз зная." - "Какво ще пишеш?" - "Мойто ангелче."

Сега, като ви представям старата баба, вас ви се вижда смешно. Аз, който разбирам смисъла на живота и в най-смешните работи, тия, които не са сериозни, виждам смисъл. Я вижте ония, които търсят

скъпоценни камъни, те намерят един отвън обикновен камък, но знаят, че вътре има нещо скъпоценно. Отвътре извади скъпоценния камък. Отвън е обикновен, но отвътре извади ценното. В живота има едни работи, които трябва да ги извадим. Във всичките опитности, във всичките горчивини се крият скъпоценни камъни, вътре. Злато има. Какви ли не неща. Ако знаете, ще видите Божествената мъдрост, която е скрита вътре.

Всеки един от вас носи най-малко три тайни. Тайната на любовта в сърцето си. Тайната на мъдростта в ума си. И тайната за истината в тялото си. Три велики тайни. Има какво да изучаваме. Хубаво е, като стане човек, да се огледа в едно хубаво огледало. Наблюдавайте се. Най-първо искайте в очите си да имате един поглед мек, че като се погледнете, сами да харесате погледа си. Оглеждайте се дотогава, докато вие сами харесате погледа си. Помисли нещо хубаво, чети нещо хубаво и пак се огледай. Ако не се харесваш, чети нещо друго. Направи някоя добрина някому и като се върнеш, пак се огледай. Тогава, докато харесаш погледа си, направил си нещо хубаво. Всяко добро дело, което човек направи, всяка една добра мисъл, която човек има, всяко едно добро чувство и желание, всяка една добра постъпка, която си направил по Бога, тя се отразява в човешкия поглед. Отразява се в човешкото сърце, отразява се в човешкия ум, отразява се в човешкото тяло. Всякога, когато човек направи едно добро в света, той усеща тази приятност в тялото си. Стомахът ти се радва. Ядеш, радваш се. Дишаш, радват се, дробовете ти, радва се мозъкът ти, ръцете ти и краката ти се радват и всичко наоколо ти се радва. Казвам: Да живеем и да се радваме на ума, да се радваме на сърцето си. Защото ние сме господарите, които можем да направим тялото ни да се радва. Ние сме господарите, които можем да направим сърцето ни да се радва и можем да направим ума ни да се радва. Не, че ние ще станем само по себе си щастливи, но да не затваряме прозорците, през които идат Божиите блага. Да не затваряме благословението. Затвориш ума си, тогава Божественото благословение в мислите не

иде. Затвориш сърцето си, тогава Божието благословение в чувствата не иде. Затвориш тялото си и Божието благословение в тялото не иде.

Казвам: Онези, които вървят по новия път, трябва да си отворят вратата на Божественото благословение на човешкия ум.

За пример, мене много пъти са ми разправяли за неща, които не са интересни. За пример, боли те коляното, какъв смисъл има. Ти ходиш при един лекар, при друг, искаш да се освободиш. По-голямо благословение да те боли коляното няма. Като те боли коляното, ще гледаш, как свиваш крака си, на колко градуса го свиваш. Защото може да държиш коляното си в едно положение. Някой, като го боли кракът, проточва го в права линия, някой го свие, направи го под 90 градуса. Някой пък го прилепя, че ъгълът става малък. Питам: Защо в един случай протача крака, в друг го свива на 90 градуса, а в трети го свива съвсем? Геометрически защо са тези ъгли? Ако проточиш крака, казвам, че по права линия не си вървял. Като го проточваш, кракът, казва: По тази линия ще вървиш. Като го пречупиш под 90 градуса, нагоре трябва да вървиш, ти си вървял надолу. Свиването на крака показва, че нагоре трябва да вървиш. По същия закон е и с ръката. Боли те ръката, простираш ръката, свиваш пръстите си. Боли те ръката, свиваш пръстите си. Казват ти от невидимия свят: "Ти благородно не постъпваш, ти справедливо не постъпваш, ти красиво не постъпваш, ти работите на хората не ги уреждаш както трябва. Ти на Бога не служиш както трябва." Свиеш ръката си, казваш: "Всичко онова, което Бог е вложил в моята ръка, аз ще го изпълня." Искаш да станеш велик човек. Аз, ако бях дошъл на земята и исках да стана велик, най-първо ще се науча да свивам дясната си ръка. Сутрин, като стана, ще свия ръката си и ще кажа: "Туй, което Бог е вложил, ще стане." Ще свия после лявата си ръка и ще кажа: Туй, което Бог е вложил, ще стане. Нищо повече! Вие седите и казвате: Няма какво да се прави. Намирате се в положението на онези, които се давят в морето, отварят ръцете си, търсят да се заловят за нещо.

Любовта е първото въже, с което ти трябва в живота да се хванеш. Ще се хванеш с лявата и с дясната ръка и ще се държиш. Докато си на бойното поле, никога не пущай това въже. Дръжте се за него. Много пъти съм слушал вярващи да казват: "Първата любов отиде, едно време беше." Първата любов си е първа любов. Ти се самозаблуждаваш. Този, който те обича, той се мени, много маски има. Той има 12 маски най-малко. Яви се в една маска, ти си го обикнал, после във втора, в трета, 12 души си залюбил. То е единият, който те обича с 12 маски. Като дойде с първата маска, като го обикнеш, ще кажеш: "Снеми си маската да те видя." Не го пущай в себе си, отвън да снеме маската, да видиш, защото маската не е той. Втори път като дойде с втора маска, кажи: "Я снеми маската." Ще видиш, че е същият. Като дойде трети и снеме маската, ще видиш, че е същият. Като снемеш 12-те маски от Неговото лице, тогава ще ти се усмихне. Като снемеш първата маска, Той ще бъде сериозен. Още нищо не си свършил. При първата маска ще бъде много сериозен, при втората маска, какъв образ ще има? Онзи, който те обича в първата маска, ще каже: "Животът не е играчка, както ти мислиш. Има много да пострадаш." Казва: "Много ме гледа сериозно. Много има да пострадаш." Вие, като намерите първия, мислите, че всичко сте резрешили. Всичко сте разрешили, ако знаете, как да страдате. Ако не знаете как да страдате, нищо не сте разрешили. Вие трябва да бъдете като ония художници, които са такива майстори, че каквато линия и да им туриш, ще я използуват, ще направят един образ от тази линия. Каквато и счупена линия да направите, той ще направи един образ от нея. Ще настани намясто линията. В живота, най-големите противоречия, като ги срещнете, да ги турите на място. Като ги терите на място, сами да се зарадвате. Страданията имат смисъл тогава. Вие се запитвате, защо Господ ви даде тия мъчнотии. В какво седят мъчнотиите? Мъчнотиите може да произтичат от богатството на човека. Значи, едно богатство, което не е добре употребено. Мъчнотиите може да произтичат от знанието на човека, знанието,

което не е добре приложено. Мъчнотиите на човека може да произтичат от неговите деца, не го обичат децата му. Няма връзка между сина и бащата. Бащата върви в една посока, синът в друга. Дъщерята върви в една посока, синът в друга. Бащата, майката, всички те не вървят в една посока.

Необходимо е любовта да внесе живота. Без живот, човек не може да започне. То е първата стъпка. Всеки ден, като станете, вие мислите, че любовта ще дойде. Всеки ден, като станеш, ти ще хлопаш на вратата на любовта и ще започнеш сутринта с любовта. Наобед ще се разговаряш с Божията Мъдрост, вечерно време, като залязва слънцето, ще търсиш Божията Истина. Ако можеш сутринта да приказваш с любовта, наобед с мъдростта и вечерта - с истината, ти си в Божия път, ти си разбрал смисъла и в душата ти има вечната радост на живота. Сега вие разглеждате любовта, казвате: "Едно време бяхме млади, обичахме се." Като остареете не се обичате. Ти, ако не си стар, никога не може да бъдеш млад. Основата на младостта е старостта. Няма по-стар човек от Бога в света, но и няма по-млад от Него. Всичката младост иде в света от Бога, Който е най-стар от всичките. Казваш: "Стар съм." Ако твоята старост ти си разбрал, младостта ще израстне, както старото дърво изкарва млади издънки. Нали всяка година излиза едно младо клонче и на туй клонче се явяват хубави плодове. Всеки ден трябва да има нещо ново порастнало. Щом като престане животът, тия малките клончета да се явяват в живота. Ако всеки ден не изниква в ума ти една хубава и красива мисъл, едно малко красиво чувство, една малка красива постъпка, животът се обезсмисля. Всеки ден ще излезете да посрещнете някъде любовта. При мене са идвали много, които са нещастни и които са разочаровани в живота и аз им съм разправял. Казват: "Нас ни излъгаха." Казвам: Не ви излъгаха, но вие сами се излъгахте. В света никой не може да ви излъже, освен вие самите. Никой в света не може да те излъже, освен сам може да се излъжеш. Какво ще ме лъже някой, дали има Господ или няма Господ. Някой

иска да ми докаже, че има Господ. Аз, умният човек, който имам очи, виждам всичко във вселената. Дошъл някой философ, започва да философствува, казва, че няма никаква светлина, всичко е мрак и тъмнина, че животът няма смисъл. Аз чувствувам нещата. Как той ще ме убеди в това? Те са външни работи. Щом всеки може да те убеди, че няма Господ, ти си сляп човек, твоят ум не работи, твоето сърце не работи, и твоето тяло не работи. Щом се убедиш, че няма Господ, ти си изгубил смисъла на любовта, ти си изгубил смисъла на Божията мъдрост и на Божията истина. Пита някой: "Има ли Господ?" Казвам: "Ти обичал ли си?" Въздиша, казва: "Замина си, умря." Казва: "Много бях радостен, когато тя беше жива, но сега тя си замина." Значи, тя е умряла, Господ умрял заради него. Реалността на живота, това е любовта. Когато любовта в тебе умре, загубваш смисъла. Казва: "Да умрем." Струва си човек да умре, за да се прояви любовта веднага. Но има една смърт, която трябва да избягваме. Да умреш, за да загубиш любовта, то е най-страшното нещо в света. Няма по-страшно нещо да умреш и да изгубиш любовта и няма по-хубаво нещо да умреш и да придобиеш любовта. Някой ми казва: "Искам да умра." - Как? Да умреш и да изгубиш любовта, или да умреш и да придобиеш любовта? Ако придобиеш любовта, то е най-голямото благо да умрете. Тогава бих желал всички да умрете и да придобиете любовта. Но ако е да умреш и да изгубиш любовта, не желая никой да умира.

Та казвам: Смисълът на живота е в новото. Казва: "Аз съм алфа." Алфа е Любовта. Омега е истината. Досега казваха алфа и омега. Не зная, какво разбираха. Алфа е Бог, алфа е любовта, омега е истината. Казва: "Аз съм алфа и омега." Сам аз съм Божията мъдрост. Началото е Божието проявление, истината е завършекът, краят. Аз съм човекът, който опитвам. Та всеки един от вас трябва да е опитал алфата. Всеки от вас, трябва да е опитал омегата. После да остане да опита и себе си. Ако ти не си опитал любовта, ако ти не си опитал истината, ти не можеш да опиташ и Божията мъдрост. Казвам: Сега започнете с първия закон. Да започнем днес туй, което не знаете. Започнете днес

с опита на любовта, наречете го този ден начало. Довечера, като залезе слънцето кажете: "Бог е омегата, ще опитам Божията истина." Сутринта ще кажете: "Бог е алфа, ще опитам Божията любов." На български казваме: "Начало и конец." На гръцки е изразено "алфа и омега." Първата буква и последната буква. На български е начало, но "Н"-то не изразява начало, нито "К"-то изразява края. Коя е последната българска буква? Щом кашеш Ѫ това е омега. Но това е истината. Българинът казва: "А"-то е началото. Буквата "А" означава любовта. Ще започнеш на любовта да и служиш. На гръцки е алфа и омега, на български е А и Ѫ. Ако искате да има смисъл, можете да кажете начало и конец и то не е лошо, но тогава трябва тълкувание.

Та на тази старата баба казвам, че "А" това е любовта. Тя казва: "Колко си учен. Колко пъти съм казвала А." То е любовта, Божията любов. -"Ти си казвала и Ѫ." - "Че колко пъти съм казвала?" То е истината. - "Колко съм невежа, казвала съм "А" без да разбирам любовта и казвала съм "Ѫ", без да разбирам истината." Какво е истината? Като дойде истината, тялото ще бъде здраво, ти ще бъдеш красива на 19 години. Всичките момци ще те обичат, ще те гледат с благоговение, няма да те щипят. Като войници ще стоят пред тебе, ще треперят. Казва: "Така трябва да бъде. Какви безобразни бяха в наше време! Обичаха да щипят."

Всички религиозни хора много обичат да щипят. В българите поне момците щипят. Сега тук, религиозните хора, като те хванат, ще те щипят. Никакво щипане! Любовта не търси никакви погрешки. Мене ми побеля главата да слушам българите да ми разправят за погрешки. Сега турям козметиката. Това е българско неразбиране на любовта. Под любов ще разбирате онова, което Бог е създал. Вечер се спрете и благодарете за всичко онова, което е минало в живота ви. В най-лошите работи, които ви се случили, вижте Божествения промисъл. Намерете нещо добро в онова, което ви се случва. Обиди ви някой, зарадвайте се, че вие не сте на неговото място, че вие не сте който казвате това. Трябва да има претърпевши. Кое е по-хубаво, ти

ли да претърпяваш това страдание, или той да ти каже една обидна дума? Като те обиди, ти се зарадвай, че те избавил Господ от това зло, че ти си само един претърпевш. Ако си сиромах, зарадвай се на сиромашията си, ако си богат, зарадвай се на богатството си. Ако си учен, зарадвай се на учението си. Ако си невежа, зарадвай се на невежеството си. На всичко се радвай. Защото, като се радваш на всичките работи, животът е в динамическо положение, ти прогресираш. Щастието на човека зависи от това. Представете си, че между вас има един, който върви инкогнито, с окаляни дрехи, всички го побутвате, никой не обръща внимание на него. Всинца сте все бедняци, подтиквате го Ако дойда да ви кажа, че този е един царски син, един богаташ, веднага ще обърнете внимание. Ако между вас ходи царският син одърпан и вие сте нещастни, кой е причината за това? Ако вие го бихте познали, щяхте ли да бъдете бедни? Сега искам да ви наведа на мисълта. Вие във вас имате царски син. Човешкият ум във вас е той и вие не се допитвате до него. Търсите щастието вън от вашия ум, търсите щастието вън от вашето сърце и търсите щастието вън от вашето тяло. Това е Божественият път, пътят на щастието, че човешкият ум не иде от самия ум. Щастието не иде по пътя на сърцето, не в самото сърце. Щастието иде по пътя на човешкото тяло.

Най-първо, като станете сутрин, благодарете на Бога, че главата ви е на място. Като станеш сутрин, благодари на Бога, че сърцето ти е на място. Като станеш сутрин благодари, че тялото ти е на място. И започни, това е алфа и омега на нещата, да благодариш на Бога.

Та сега любовта е единствената, която внася новия живот. От днес туретее онзи стих от Писанието, който казва: "Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови". Онези, които чакат Господа, сутрин ще се подмладят. Онези, които чакат Господа, вечер ще се освободят. Онези, които се събудят посред нощ, то е обед, те умни ще станат. Когато вечерно време, посреднощ се събудите, вие не знаете какво да правите, вие пак под юргана се завивате. Посреднощ, вечерно

време, се добива Божията мъдрост. Когато всички спят, тогава ще подигнеш очите си към Онзи, Който те е създал, ще излееш душата си, ще благодариш на Господа, че те турил в такъв един красив свят.

Желая на всинца ви да мислите за любовта и да се подмладите, сутрин за любовта да мислите, вечер да бъдете свободни, а посредноощ, когато се събудите да принесете молитва с благодарно сърце за благата, които ви са дадени.

Отче наш.

22 неделно утринно Слово, държано на 24 март 1940 г. 5 ч.с., Изгрев

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА, СИЛА

Добрата молитва.
91 псалом. Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.

Ще прочета 24 глава от Евангелието на Матея до 30 стих.

Духът Божи.

Когато човек не знае, какво да прави, животът се обезсмисля. Много тълкувания са дадени на тази глава. Аз няма да ви давам тълкувание. Ще дам само някои обяснения. Да имате еднонравилно понятие. Казва: Кога ще бъде свършека на света? Ако някой ме пита, кога ще бъде свършека на моя живот на земята, ще му кажа. Ако смущението е само в ума му, краят не е дошъл. Ако смущението дойде в ума, в сърцето и в тялото, краят е вече дошъл. Казвам: Който и да е, трябва да се приготви за онзи свят. В края на века, животът има друг смисъл. Аз считам тия обяснения детински. Казва: "Кога ще свърша училището?" Като свършиш училището, какво има? Че си свършил университета, какво ще ти предаде? Между едно голямо дете и едно малко дете, каква е разликата? В боя. Като ги премериш, едното е един метър, другото е метър и половина. После, като премериш широчината, различават се. Разликата не е само външно, но и в умствено отношение, едното дете знае повече, другото знае по-малко. Казва, че израстнало това дете. Соломон се оплакваше от много знание. Но той не е разбирал. Когато човек не разбира знанието, знанието става една тежест. Че много знание не ползува. Вярно е, че много знание не ползува. Многото храна не ползува, малкото, добре смляна храна, ползува. Малкото, което човек знае, което не може да приложи в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешкия организъм, това се нуждае от нещо. Казват сега: "Кога е

свършека на века?" Аз питам: Кога е началото на века? Аз задавам друг въпрос: Кога е началото на новия век? Вие искате да знаете свършека. За мене свършека на един обикновен живот и началото на един висок, възвишен живот, то са две положения. Свършека на един затворник. Кой е затворник? Началото на един свободен живот. Ти си затворен с вериги, дрънкаш, десет години ги носиш тия вериги, питам: Кога ще бъде свършека на този век, на страданията с веригите? След десет години ще се свърши този век, ще те изпъдят от затвора. Казват: То е срамота, не искаме да те виждаме, да се махаш оттук, да не виждаме лицето ти. Докато престанеш да виждаш тези любезни настойници, които постоянно ще проверяват веригите на нозете ти, да не би ти да си направил нещо, да си ги прерязъл. Ще ги чукат с чукче. В турско време имаше такива чукчета, с които чукали по веригите на затворниците, да проверят, дали всичко е в ред, всяко колелце ще проверяват, да не би да е прерязано. Ако има промяна в звука, вземат мярка. Турят други вериги.

Ние сме свикнали и сме обикнали нашите вериги, които са дрънкали хиляди години по краката и по някой път ни се свиди и започваме да плачем, когато искат да ни снемат веригите. Един, който е бил затворен десет години, казва: "Къде ще ида, тук ме хранеха, сега не съм способен за работа, вън кой ще ми даде хляб." В затвора лошо, но има кой да се грижи, да те посещава. Колкото и да е лошо, онзи стражар поглежда през прозореца. Най-първо е неприятно, но после свикваш с туй, то не е от любов, но иска да види, дали си там, понеже е отговорен. Ще те поздрави днес, утре ще те поздрави. Тогава хората мязат на затворници. То е едната страна.

Има какво да се учи. Аз забелязвам, докъде са дошли хората. Нямат едно истинско понятие, какво нещо е знанието. Невежеството е толкова голямо и в Англия, и във Франция, и в Германия, и в Русия, навсякъде, по целия свят хората са толкова невежи, не знаят, как да живеят. В Америка, ако идете в студените места, повечето от хората страдат от гърло. Няма американец, който да не страда. Че как няма

да страда? Мъжете страдат повече. Той сутрин като стане, ще сапуниса гърлото, ще обръсне колкото има брада. По никой начин не се позволява брада. Всичките бради трябва да се свалят, както тук с партиите. Закон има против брадите. Никакви бради! Без партии. В Америка е писано без бради. Като стане всеки професор, всеки студент, ще се обръсне. Той ще тури малко вода, малко сапун, ще се обръсне, вън температурата е ниска, става свиване на капилярните съдове. Всички започват да страдат от гърлоболие. По някой път съм съветвал американците да си оставят бради на гърлото, да видят, че няма да страдат. Те обичаха да се бръснат и някои оставяха от двете страни, как ги казвате, бакембарди. Всички, които носеха, то е като превръзка. Не е хубаво, човек да си оголва лицето. Има нещо, което не трябва да оголват. Има какво да се учи.

Казват някои: "Човек да има вяра, да има надежда." Какви са правилата, чрез които човек може да усили своята вяра, защото вярата може да се усили, надеждата може да се усили, твърдостта може да се усили, милосърдието може да се усили. Разумността може да се усили, всичките способности и чувствувания, които човек има, може да се усилят, може и да отслабнат. Всичките хора се различават, че някои способности са по-силни, а у някои, чувствата са по-силни. У някои мускулната система е по-силна. В какво седеше юначеството на Дан Колов? Той дигаше сто килограма с ръцете си и ги блъскаше в земята. Дойде охтиката, блъсна го в земята. Отиде Дан Колов. Българинът е направил погрешка във физическо отношение, затова отиде Дан Колов. Когато в един народ започнат да измират хората, които носят интелигентност, после хората, които носят доброта, после хората, които носят сила, това показва известни погрешки на този народ. Сега Дан Колов се замества с друг Дан Колов в музиката. Сега той изскочи и уравновеси. Той се нарича Мазаров.

Важното е в развиването на човешките способности. Някой казва: "Като идем в небето, по какво ще се отличаваме?" Има три начина, по които човек може да се отличава или същественото. Ти

можеш да се различаваш по степента на светлината, която носиш. Ти можеш да се отличаваш по топлината. Аз говоря за Божествената топлина. Може да се различаваш и по Божествената сила, която носиш в тялото. Това е общо казано. Като се разлага светлината, ние имаме седем цвята. В Божествената светлина, за която аз ви говоря, има 12 цвята. За нас са известни само седем, пет са неизвестни. Какви са другите, за вбъдеще ще ги учите. Понеже тия, които знаете, още не сте ги проучили. За пример, вие не знаете още свойствата на червения цвят. Хубавите работи на трудолюбие, на любезност, излизат от червения цвят. Но всичките побоища, спорове, пак излизат от червения цвят. След като влезеш в един цвят, дето има побоища, червеният цвят е в изобилие. Когато мъжкият цвят вземе надмощие, вкъщи има бой. Когато женският червен цвят вземе надмощие, има мир, но има и леност. Всички са мирни, всички искат да ядат и да пият и да се удоволстват.

Та казвам, много пъти се говори в Писанието да бъдем добри, да бъдем справедливи, да се обичаме. Това са думи. Кога ще бъдеш добър? Добротата е качество. Как ще го предадеш? Казва: Да бъдеш един добър мукизант. В какво седи добрият музикант? Той трябва да има един отличен глас, най-малко на три октави и половина. Гласът му да бъде ясен, да има отличен тембър, да има после известна мекота и да носи в себе си физическа сила, че като изпееш една песен, болният да стане и да започне да ходи. На човека може да му пееш една песен и да стане болен. Мнозина, които сте се отучили да пеете, то е по единствената причина, че някога сте пели и сте станали болни и сте се отказали да пеете. Вие не искате да се разболявате. Това е едно лъжливо понятие, вие не знаете, как да пеете, затова сте се разболели. Ако знаете как да пеете, ще оздравеете. Основният тон на пеенето, кой е? Когато искаш да пееш, трябва да има разширение, светлина. Преди да е дошла светлината в своята пълнота, ти не бързай да пееш. Преди да е дошла топлината в пеенето, как ще пееш? Човек, който иска да пее, три качества трябва да има. Трябва да има

изобилна светлина. Трябва да има изобилна топлина. Трябва да има изобилна сила. Само тогава може да пееш хубаво. Тъй щото умът трябва да бъде подготвен със светлината, сърцето трябва да е подготвено с топлината. Изобщо, светлината организира мозъка на човека. Топлината организира неговото сърце, кръвообръщението му, а пък силата, организира неговата мускулна система. Когато на човека тялото му страда, показва, че силата му е малка. Физическите сили не са организирани. Казвам: Трябва цяла една програма, как човек да обработва мозъка си, тъй както един земеделец обработва нивите си, както един градинар обработва градината си, както обработва лозето си. В лозарството трябва не само да знаеш да копаеш, но да знаеш, какви пръчки да посадиш, как да ти отрежат на една пъпка, на две пъпки, на три пъпки, на пет или на шест, или да оставиш да се развива без да отрязваш. Знание трябва. Кой знае, ще има хубаво грозде. Който не знае, ще има обикновеното грозде в живота. Ние се спираме на въпроса, казваме: "Каквото дал Господ." Тогава на умния човек какво му дава Господ? - Знание. - На добрия човек, какво му дава Господ? - Доброто. На силния човек, какво му дава Господ? - Сила. Ами на слабия, какво му дава Господ? - Слабост. На лошия? - Лошота. На невежия? - Невежество и т.н.

Питам: Ако един е лош и ако един е добър, къде е причината? Добрият човек ще посади нещо в сърцето си. Бог го благославя с доброто. Добрият има нещо посадено. Лошият нищо не е посадил. Следователно, нещата растат по естествения път. Тръни израсли в нивата. Някой път ние се забавляваме като онзи турчин, който посадил нивата си с пшеница, навъдили се лалугери и изпояли нивата му. Казали му, хиляди лалугери има в твоята нива. Изпояли житото. Задига той едно турско чифте с две цеви, напълнил двете цеви със съчми да ги бие. Като наближил, всичките лалугери се подигнали на краката си, да видят, кой иде. - "А", казва, "познавате ме, че съм господар на нивата! Хай", казва, "от мене да замине. Каквото сте направили, понеже ме признавате за господар на нивата,

прощавам ви задето сте изяли житото." Турил пушката на рамото, върнал се в къщи. Добре е за лалугерите, но не е добре за турчина.

По някой път, ние сме много снизходителни за нашите погрешки. Защото всичките ни погрешки са все лалугери. Като видим погрешките да се изправят, така посрещат ни, ние сме готови да простим на прегрешенията, че са направили пакост. Този лалугер, като покаже отгоре крака, тебе ти е приятно, че те признават за господар. Казваш: Хайде, от мене да замине. Хубава е тази черта. Не съм против лалугерите. Но за лалугерите трябва не сята нива, но ливада. Казвам: Не насети места, но по-добре е за тях една ливада, която не е сята. Погрешките на човека трябва да бъдат в необработена почва. В човека има доста необработени полета за погрешки. Под думата "погрешка", аз разбирам един необработен живот. Когато нашите мисли не са организирани и силите не са организирани, тогава се зараждат погрешките. Туй, което по отношение на мене може да е погрешка, в другите може да е една съобразителност. Казвам: В Божествения свят, щом не се ползуват от божествените блага, които Бог ни е дал, то е погрешка. Когато дарбите се развиват по естествен път, не се правят много погрешки, погрешките не се свързват с греховете. Но една погрешка може да причини страдание. Правете разлика между погрешка и грях. Погрешките причиняват страдание. Грехът причинява смърт. Тази е разликата. При погрешките, ние страдаме, а грехът винаги носи смърт. Казва: "Не прави погрешки, ще умреш." Не, ще страдаш. Но грехът носи смърт в себе си. Грехът, то е една зараза, една болест. Грехът е по-лош от проказата. Проказата е само на физическото поле. Погрешките са малки недостатъци, които причиняват страдание. Следователно, погрешките зависят, ако известни чувства, известни способности, известни мускули в човека ако не са развити. За пример, ако мускулите на стомаха на човека са слаби, ще страда човек от стомах. Храната няма да се смила добре. Ако неговата диафрагма е слаба, дишането ще бъде слабо. И много съвременни хора страдат само от

този мускул, диафрагмата. Той става слаб, защото има две причини в човешкия организъм, които изменят естеството на човека. Но когато тази топлина е чрезмерна, тя изсушава и органически нещата съхнат. Много хора съхнат. Съхнат понеже имат чрезмерна топлина. Други, у които е развита чрезмерна топлина и чрезмерна сухота, тогава хората пострадват. Дан Колов е умрял от студ. Охтиката е една болест на две смени. Чрезмерна сухота, която се сменя с чрезмерен студ, смразяване става, едно нарушение на кръвообръщението става. Всичките хора, които страдат от гръдни болести, страдат от нарушение на кръвообръщението. Те не разбират медицината. Нарушение става в капилярните съдове, става свиване. Ония хора, които страдат от свиване на капилярните съдове, става вътрешно изстудяване. Туй изстудяване зависи, че силата поглъща топлината, онази топлина, при която клетките могат да растат и да се развиват. Те изгубват способността да растат. Сега общо теоретически е така.

Всеки един от вас може да наблюдава тия работи, но трябва да знае, как да ги наблюдава. Всинца от вас не може да наблюдавате еднакво. Не мислете, че да наблюдава човек е така просто. За пример, да наблюдаваш на един човек каква е формата. На мнозина от вас този център за формата не е развит. Срещнете един човек и не може да запомните, каква му е формата. Някой човек забелязва, какви му са веждите, тънки или дебели, забелязва, какъв е носът, широк, дълъг, има ли гърбавина, тия издадени какви са, забелязва устата, как е направена. Каква гънка има отдолу. Забелязва ушите, каква форма имат. Забелязва брадата, има ли вглъбнатина, забелязва формата на главата, каква е. Забелязва пръстите, ръцете. Някой казва: "Хубав човек, красив човек, снажен." Какви са веждите, не ги знае. Очите какви са, сини, или черни, не ги знае. Устата каква е, не знае. Казва: "Много красив." Какви са устните, не знае. Пръстите какви са, не знае. Това не е наблюдение. Наблюдение е когато забелязва по-тънкостите, които има по челото, по лицето на човека. Трябва да знаеш, има част на желанията, част на топлината, част на силата. Челото е

Божествената страна, носът до устата, то е духовната страна, а пък физическия свят отдолу е. Много пъти трябва да се знае, кои са преобладаващите черти.

Сега, за пример, защо се бият европейските народи? В тях физически се събрала толкоз енергия на физическото тяло, че не знаят, как да се справят със своята мускулна енергия, със силата и вследствие на това създават едно забавление - войната. Войната е едно голямо забавление. Едно време, не зная дали и във ваше време е било, едно време преди 30-40 години, децата обичаха да се занимават с едни пушкала, направени от свирчовина - бъз. Те правят малки топчици от коноп - конопени кълчища, турят вътре две - три. Като натисне дойдат до другата страна и плюснат. С тия плюскала, като дойде, удари те. Няма да направи рана, но като плюсне, ще подскочиш. Сега аз ги наричам тия деца с тия големите пушкала, плюсне те, подскочиш. Гледам всичките деца бяха много умни, носи плюскалото, те бяха на мода. Някои бяха малки, някои големи плюскала имаха.

Ние разглеждаме сегашният живот от три становища. Може да го разгледаме от становището на нашият ум. Може да го разгледаме от становището на нашето сърце и от становището на силата, подразбирам от становището на Божествения свят, от становището на духовния свят и от становището на физическия свят. Има едно голямо противоречие. Противоречието в какво седи. В една държава има ред и порядък, има закони, най-малките престъпления се наказват. Убийството се наказва от 15-20 години затвор, а някой път се наказва със смърт. Виждам, че в личния морал хората са много напреднали, а колективният, общественият морал е много назад останал. Тия народи се бият днес и може да се избият хиляди и милиони хора, няма кой да ги съди. Не само това, но за всяко убийство възнаграждават. В държавата има закон, който върши престъпление, ако е някой шпионин, ще го накажат със смърт, ако шпионира държавата. Ако шпионира друга държава, възнаграждават го. Те едни

други се развращават. Англичаните имат шпиони, французите имат шпиони, русите имат шпиони, германците имат шпиони, българите имат шпиони, сърбите, американците, турците, гърците, всичките тези хора се развращават едни други и го считат, че е в реда на нещата. Че имат сведения. То е разбиране сега.

Обаче в Божествения свят тия неща са изключени. Понеже няма единство на земята, то се позволява. Там дето има организиран Божествен свят се изключват тия неща. В Божествения свят се изключват престъпленията. Онези, които вършат престъпления, законът е един и същ. Нито един българин, нито един англичанин, нито един французин, нито един германец, нито един русин, нито един американец, нито един китаец, нито един японец, който и да е, който върши престъпление, кракът му няма да стъпи в Божието Царство. Може да вярваш в каквото искаш, може да вярваш в Христа, може да вярваш в Господа, вършиш ли престъпление, кракът ти няма да стъпи там. Това е морал. Другояче, както сега живеем, ние живеем както животните живеят. Хубавото за вълка, не е хубаво за овцата. Хубавото за овцата, не е хубаво за тревата. Казвате, овците са много кротки. Много са кротки, но са глупави. В какво седи, че са глупави? Най-първо те не знаят, как да се хранят. Като тръгнат, имат един навик да вървят вкупом. Тези, които вървят по-напред, ще вземат чиста храна, които остават назад, да му мислят. Умни ли са тия овци сега? Че ако ние хората сме такива глупави овци, с какво ще ни похвалят. Казва: "Той е човек." Казвам: Цапа ли храната на ближния? Той е глупава овца. Тия овци трябва да се разпръснат и да бъдат внимателни да не цапат храната. Всеки да има чиста храна, че ние съвременните хора, които цапаме своите мисли, които цапаме своите чувства, които покваряваме своята сила, в какво седи разумността. Силата може да се поквари. Тялото може да се поквари. Тялото трябва да се чисти. Има един морал за тялото. Има един морал за сърцето. Има един морал за ума. Три морала има. Да спазваш чистота на тялото. Да спазваш чистотата на сърцето и да спазваш чистотата на

ума. Абсолютно чист да бъде човек. Няма нещо по-хубаво, човек да бъде чист. Но не на сила, то не е онзи Мойсеевия закон. Има една свобода в света, в която няма никакви правила. Тя сама произтича. "За пример", ще кажете. Кой е законът, по който всеки един от вас си избира храната? Имат ли животните някой написан закон, че такава и такава трева трябва да пасат? Овците имат ли такъв закон? Сега казват, че трябва да се научат хората, как да ядат. Овците в кое училище учиха, каква трева трябва да пасат? Кой учител им предаде именно, каква храна трябва да ядат? Те знаят да си избират храната, но нас, съвременните хора, трябва да ни учат, какво трябва да ядем. Какво се разбира да научиш един човек хубаво да яде? Аз ако бих хванал един готвач да ми готви, най-първо ще го разгледам умен човек ли е, т.е. умът може ли да събира слънчевата светлина в мозъка или не. После, ако искам готвач, ще видя, сърцето топло ли е, може ли да събира топлина. После ще гледам тялото, здраво ли е, има ли сила. Като ми готви яденето да внесе в яденето светлина, топлина и сила, да предаде нещо. Че той да вниса тъмнина в яденето, студ в яденето и безсилие, да се обезсилвам, благодаря за такъв готвач.

Някой казва: "Да говори някой една реч." Законът е същият. Една реч, която не носи светлина в себе си, една реч, която не носи топлина в себе си и една реч, която не носи сила в себе си, тя е безсмислена. И за живота законът е същия. Живот, който не носи в себе си светлина, живот, който не носи в себе си топлина и живот, който не носи в себе си Божествена сила, това не е живот. Това е мъчение.

Та казвам: Ще развиваш челото, понеже, то събира светлината. Долната част на челото събира други лъчи на светлината, средната част събира друг вид. Всяка част на челото събира различна светлина. Три вида светлина събира. Същото е и за главата. Горната част на главата събира топлина. Религиозните чувства са чувства на топлината. Някои смесват религиозните чувства със светлината. Но религията не почива на светлината, тя почива на топлината. Светлината отгоре иде. И там има три вида топлина. Една топлина,

която съответствува на силата. Една светлина, която привлича мекотата и една топлина, която привлича светлината.

Сега казвам: Ако в туй състояние, в което вие се намирате, влезете в небето, в онзи възвишения организиран живот, как ще ви посрещнат светиите? Тук ви е страх да ви не знаят погрешките. Нямам нищо против да са скрити. Хубаво е, че са скрити. Ако са съвсем отворени, още по-лошо. Има погрешки, които трябва да се крият, ни най-малко не казвам да се държат открити. Погрешките трябва да се организират. Когато човек прави погрешки, това е вечерно време. Като направи една погрешка, съзнанието трябва да бъде будно. Никога не подозирай себе си, не подозирай и другите. Подозрението ще дойде. Подозрението от какво иде? Всеки, който подозира е чрезмерно страхлив. Всеки, който подозира е чрезмерно честолюбив. Всеки, който подозира е тщеславен. Следователно, казвам: Много подозрителният човек е страхлив. Той дето иде, се озърта да не би отнякъде да има нещо. Той като влезе, ще огледа, дали хората приятелски ще го погледнат или не. Хубаво, кой е приятелският поглед? Според мене, като дойде онзи, когото обичам, ще дам изобилна светлина, изобилна топлина, изобилна сила. В него трябва да има достатъчно светлина в ума си, достатъчно топлина в сърцето си и достатъчно сила в тялото си. Туй е Божествения закон. За да бъдем добри, ние всинца трябва да бъдем носители на Божествената светлина, която трябва да раздаваме на целия свят на близките, на окръжаващите. Ако ние един на други не знаем как да раздаваме светлината, ние си създаваме излишни страдания. Всеки един от нас е носител на Божествената топлина. Казваш: "Аз какво мога да направя." Носител си на Божествената топлина, носител си на Божествената светлина и на Божествената сила. В кръга, в който живееш, можеш да бъдеш полезен на своите ближни. Ако носиш светлина, ще бъдеш полезен на себе си, на своя ум, ще бъдеш полезен и на своето сърце и на своето тяло ще бъдеш полезен. Ще бъдеш полезен на домашните си, на обществото, на народа и т.н.

Казвам сега, за да ви изправя, трябва една школа, да ви дам, с какво трябва да се занимавате? Тъй както казвате, да бъдете добри, то нищо не значи. Ще дойде един ден на главата си да се учиш. Трябва да ви се обръсне главата и на мъже, и на жени, всички да останете без косми. Ще разделите главата на квадратчета и ще изучавате главата си. Ще ви кажа: Това квадратче ще разработвате. Цяла една година главата ви гола трябва да бъде. Няма нищо, пак ще израстне косата. Тогава ще знаете цялата глава, кое за какво е направено. И челото ще бъде разделено на квадратчета. Ще имате скица и като се изучите, ще оставите космите да растат, да се скриват тия квадратчета, те след време се изявяват. А пък сега, космите са израстнали, за да се скрият нашите погрешки. Религиозният скрил своите слабости и той минава за религиозен, но необработена е нивата. Показва се, че е религиозен, пък не е религиозен. Не е обработена. Чудни са хората в своите понятия. Аз разсъждавам много конкретно в дадения случай. Казва: "Той е милионер." Има ли един милион звонкови, американски долари, не книжни пари, но звонкови, злато, той е богат човек. Ако има един милион книжни пари или друг ако има един милион звонкови, кой от двамата седи по-високо? Та казвам: По някой път ние се осланяме на книжните пари, които имаме. Тях ги наричам наследствени черти, книжни наследствени черти. Онова, което ни е дал Бог, то е звонковото, то е Божественото. Което Бог е вложил в нашия ум, в нашето сърце, в нашето тяло, то е ценността на човека. Книжните пари са после придобити. В нас наследствените работи са книжните пари. Баща ни оставил едни черти.

Един наш приятел се готвил да посети друг негов приятел и приготвил десет хиляди лева да му занесе подарък. Той не могъл да го посети, повикали го на онзи свят на екскурзия, на домашните си не казал нищо. Един ден, след десет години намират в Библията десет хиляди лева, но тия книжни пари излезли из употребление.

Та казвам: Много от вашите богатства са излезли из употребление, останали неща не звонкови. Туй останалото из

употребление е човешкото. Божественото работи във всичките времена, при всичките условия. А човешките неща не работят.

Казвам сега: Мислете върху три неща - имате ли достатъчно светлина в ума си, с която да разрешавате всичките мъчнотии. Имате ли достатъчно топлина, с която да разрешавате всичките мъчнотии. Имате ли достатъчно сила в себе си, с която да разрешавате всичките мъчнотии. Ако имате достатъчно топлина, сърцето ви ще бъде здраво. Война няма да има. Ако имате достатъчно светлина, умът ви ще бъде здрав. Това е съвременната хигиена. Навсякъде може да се приложи и ще имаме едно ново поколение, ще имаме нови хора, няма да имаме тия криви разбирания. Иде века, да се свърши на онова невежество. Всичките тия страдания трябва да дойдат до крайния предел. Човек някой път трябва да умре, да се освободи от тъмнината, от страданията, от насилието в света и да влезе в новия свят.

Не искам да ви говоря за свършването на века. Аз ви говоря сега за началото на века. Началото на новия век носи Божествена светлина. Началото на новия век носи Божествена сила и единение на хората да се споразумеят. На туй основание има една малка надежда, тия хора, които сега мислят да се бият със своите плюскала, са намислили да се примирят. И добре ще бъде.

Да ценим нашия ум и да служим на Господа на светлината. Да ценим нашето сърце и да служим на Божия свят на топлината. Да ценим и нашето тяло, да служим на Божествената сила.

Отче наш.

23 неделно утринно Слово, държано на 31 март 1940 г. 5 ч.с., Изгрев.

МАЙКАТА НА СЪВЪРШЕНСТВОТО

Добрата молитва.
Молитвата на Царството.

Ще прочета от Евангелието на Матея.

Много пъти е четена тази глава. Тя е част от една реч. Много малка част е предадена. Какво е положението? Сега, вие не сте дошли до там в своето знание да може да възстановите казаното. Ето тук има само останки, кости, пък мускулите ги няма, нервната система я няма. Трябва да имате разбиране вече. Туй което е полезно за децата, не е полезно за възрастните. Туй което е полезно за възрастните, не е полезно за старите. Туй, което е полезно за старите, не е полезно за жителите на другия свят. "Не е полезно," какво разбирате? Не, че не е полезно. Аз различавам думите. Не е полезно, ако окаляш една дреха, не може да я носиш. Не че по качество тази риза се изменила, но тя трябва да се опере хубаво и пак става полезна. Калта я прави полезна. Казва: "Той не е лош човек." Като махнете "не е" става лош. Преведете сега - "не е лош". Какво означава не е лош? Лошият човек, за да бъде добър, той ще се позлати отгоре. Казва: "Аз съм вече като вас." Или казано е в Евангелието "вълци облечени в овчи кожи". Значи, вълкът в овчата дреха е позлатен. Има вълци в овчи дрехи, пък има и овци във вълчи дрехи. Как ще преведете това? Както може вълкът да се облече в овча дреха, да се покаже, че е овца, така и овцата може да се облече във вълча дреха. Каква ще бъде разликата? Когато овцата се облече във вълча дреха, тя е окаляна. Когато вълкът тури овчата дреха, той е позлатен. Като му изтриеш позлатеното, той ще се покаже вълк. Овцата, като снемеш калта, остава пак овца. Но има стратегия в тях. Между вълците и овците има доста любов, обичат се. Всичките вълци от обич изяждат овците. Казва: "Много хубаво е овчото месо, дава

живот, като изядеш една овца, оживяваш." В Евангелието на вълците е писано: "Който яде овци живее, който не яде месо, умира." Като говоря за вълка, вълкът отличава, че не е глупав. Много умен е вълкът. Той съзнава лошите условия на живота, в които живее. Той не мяза на кучето. Никога не си завива опашката нагоре, но само малко я подигне. Кучето, понеже живее при човека, взело от качествата на човека. То завива опашката нагоре, дига я. В кучето има доста тщестлавие. Ако проточи опашката назад, има гордост. Вълкът само подига малко опашката си. Той се бори между живот и смърт.

(*Учителят прочете 5-та глава от Евангелието на Матея.*)

"Блажени нищите духом". Казвам: Блажени са децата. Но кога едно дете е блажено? Когато едно дете е в ръцете на една добра майка, че има кой да се грижи за него е блажено. Ако нямаше майка и беше оставено само, какво блаженство щеше да има? Никакво блаженство нямаше да има. "Блажени нищите духом, които са в ръцете на майка си, но горко на нищите духом, които не са в ръцете на майка си. Тогава идат страданията. Казвам: Гледайте да бъдете в ръцете на майка си. Щом излезете от тия ръце, идат страданията. Всичките страдания, които идат в света, показват, че майката я няма.

Зад всяко едно блаженство седи една реалност. Ако вие нямате реалност, ако нямате любовните ръце на майката, нищо тогава не може да се направи. "Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно". "Блажени нажалените". Ако си нажален и има кой да те утеши, разбирам, но ако си нажален и няма кой да те утеши, какво те ползува? Малкото дете, като плаче, майката приближи, утеши го. Тогава туй утешение е намясто.

"Духът Божи".

Съвременните хора страдат от две неща. Някои страдат от изобилие, някои страдат от недоимък. Някои са сухи станали, като клечки, четат им се ребрата, а пък някои са толкова тлъсти, мязат на угоени биволици.

Преди години имахме една болна сестра. Тя и сега боледува. Нейната философия е, че като се разболее, затвори прозорците, не дава отникъде да влезе ветрец. После, колкото дрехи има, облече се, три, четири ризи, фанели, две, три, че палта и юргана тури отгоре и легне. Лекува се, топлина да има. Питат ме: "Какво да правим с тази сестра?" Казвам: "Да започне да хвърля ризите." - "Ще изстине." - "Казвам, толкова ризи не ѝ трябват. Една риза, една фанела, една горна дреха е достатъчно." Сега ние мислим в изобилието. Сега някои работи, за които аз ви говоря, трябва да правиш опит, доколко е вярно, защото някой път туряме хората в заблуждение. Има някои работи, които не са верни. Аз зимно време съм носил тънко палто без подплата. Някой път мисля: Туй е тънко палто. Щом почна да мисля, че е тънко, че няма подплата, започва да ми става студено. Та то е така и във всичките хора има едно внушение, с което хората създават своите навици. Един мой познат ми разправяше своята опитност: "Двадесет години, аз", казва, "носех очила. С тях четях, без тях всичко смътно. Не можех да чета. Един ден ставам, взимам Библията, чета си много хубаво. По едно време ми дойде на ум, да си почистя очилата, че да виждам по-хубаво. Турям ръката, нямам никакви очила. Като видях, че нямам очила, стана ми тъмно. Докато мислех, че очилата са на очите ми, четях много хубаво. Дойде ми наум, че има малко влага да изчистя очилата си, затуй не виждам. Чудна работа", казва, "как ще ми го обясниш?" Казвам: "Как ще ти го обясня? Казвам то не е за обяснение, защото ти, докато си бил невежа, мислил си, че очилата ти са намясто, чел си. Щом знаеш, че очилата не са там, не можеш да четеш." Значи, докато държи в ума умствените очила, чете, щом иска тия очила да ги пренесе на физическото поле, забатачи се работата. Щом започнете да чистите вашите физически очила, вие не виждате нищо.

Добри сте, но някой път искате да бъдете добри отвън, тогава загубвате и това, което имате. Всеки човек, щом помисли да бъде добър физически, ще изгуби и това, което има в себе си. По някой път

казвате: Аз трябва да зная, как да се отнасям. То човек като започне да мисли, как да се отнася, забравя и туй, което знае. Онзи червей, който ходи из пръстта, кой го учи? Как знае да ходи? Защо се криви? Той разбира ли геометрически работата? При големите съпротивления, колкото по-големи мъчнотии имаш, толкова по-големи кривини ще имаш. Човек, като върви, се криви, съпротивление среща. Като се криви, намира пътя си.

Вие говорите за умствения живот, но нямате ясна представа. Вие мислите, че умствения живот е такъв, какъвто е физическият. Голяма разлика има. В умствения свят, каквото мислиш, става. На земята, ако по-напред действуваш, ще стане. Най-първо посей семето, не мисли за него, как ще израсте, посей го и го остави, ще видиш, какво ще стане с туй семе. Ако ти започнеш да го рисуваш на книга, какво ще бъде, да си въобразяваш, как ще израсте, как ще даде плод, рисуваш това, което нищо няма да стане. Друг нищо не рисува на книга, но го посява и то израства. Ти десет години рисуваш, имаш цял салон от картини и в действителност, нямаш. Ти имаш картини, колкото искаш, но реалното нямаш. Онзи посял десет дървета в градината и има вече плодове. Има едни добри християни, има и от новото учение, които целият ден рисуват, казват: Това трябва да бъдем, тъй трябва да постъпваме, имат всичките образци, светии имат, Христовци имат, какво ли нямат на книга. Но един Христос написан на книга, не ползува човека. Един светия написан на книга, не ползува. Не че не ползува, но съотношение няма. Когато вън е 35-40 градуса топлина, сянката е намясто. Като дойдеш под сянката и лъчите на слънцето падат през нея, усещаш една приятност под сянката на една круша, на една ябълка. Но ако зимно време дойдеш под сянка, какво ще се ползуваш тогава? Някои казват: "Хубаво е човек да си има сенчица." Знаете ли какво означава? - Да си има мъжленце, превод. Ама заблуждението е там, че ако този мъж е само сянка, от тази сянка има да страдаш. Ще имаш такива големи разочарования, каквито не си ги виждала. Ако този мъж вземе

мястото да те ръководи, да внесе светлина, топлина и сила, на място е. Ако един мъж не може да внесе светлина в ума на една жена и ако той не може да внесе топлина в сърцето, и ако не може да внесе сила в сърцето и ако не може да внесе сила в тялото, той не е мъж. Той е сянка, няма реалност. Аз пренасям същия закон. Ако ти вярваш в един Бог, който не може да внесе светлина в твоя ум, ако ти вярваш в един Бог, който не може да внесе топлина в твоето сърце и който не може да внесе сила в тялото, ти си в заблуждение. То е сянка на живота.

По някой път питат: "Каква е реалността?" Реално е туй, което внася светлина в ума. Реално е туй, което внася топлина в сърцето. Реално е туй, което внася сила в тялото, здравето е едно последствие. То е резултат.

Та казвам: Искам сега да се освободите от ония заблуждения на миналото. "Блажени нищите духом". Аз бих го превел тъй: "Блажени любещите, защото на тях е Царството небесно." Бих изтълкувал "блажени кротките" - блажени умните, защото те ще наследят земята. "Блажени гонените" - блажени, които имат оръжието на истината. Че туй е положителната страна. Вземаме да бъдеш нищ духом, да има нещо в тебе. Ако аз имам хиляди градуса топлина, мислите ли, че някой враг може да ме барне? Ако имам хиляда или две хиляди топлина, с какво ще ме барне той? Но питам сега: Кой от вас би издържал една топлина от 2 хиляди градуса. Трябва да имате азбестови дрехи. Не зная дали и азбестът може да издържи.

Сега, като се говори, мнозина казват: "Мирише на попщина." После казват: "Мирише на религия." Те са нереални неща. Казва: "Той е много религиозен човек." То са външни неща. Религията е станала мода, да се обличаш. Онези, които отиват на някакви официални приеми, обличат се с цилиндри, тури фрак, огърлица или бяла ще бъде, или черна, с ръкавици, избръснат хубаво. Ако този човек и отвътре би бил така, какво щеше да бъде? А пък той мяза на български шоп. Шопите отвън са много хубаво облечени, но като идеш в къщата вътре, ще видиш, какъв е шопът. Всеки наричам шоп,

който отвън е много хубаво облечен, пък отвътре е нечист. Той е шоп. Целият свят сега е шопски. Вътрешно е шопски. И религиозните хора са шопи. Отвън са отлични, благородни, езикът им е мек, учтиви са и мязат на млади моми.

Разправяха ми един пример тук в София станал. Иде един селянин богато облечен, с хубави дрехи, с часовник, с пълна кесия, една мома около на 19-20 години се хвърля на врата му и вика: "Чичо, чичо", започва да го целува. Радва се, че намерила чичо си. Чичото я взема във файтона и той се чуди. Тя се много радва, че го намерила. Отиват на хотел и след един час, чичото вижда, че часовникът хвръкнал, парите ги няма и чичовата я няма никъде. Колко пъти тази любов, като дойде в света казва: "Колко те обичам!" Аз това за тебе, онова, за тебе, но след 4-5 часа, след няколко месеца, след няколко години, туй изчезне. Казва: "Къде отиде любовта?" Тогава имаме едно смешно схващане за любовта. Любовта не е сила, която така изчезва. Няма в света по-постоянно, по-устойчиво от чувството на любовта. Казвам: Ако човек веднъж се запали с огъня на любовта, той никога не изгасва. Туй, което изгасва, то не си имате любов, но то е сянка на любовта. Сянката изчезва, реалността всякога остава.

Ние говорим за един Бог в света като любов, който никога не се мени. Туй което всякога в нас остава неизменно, то е Бог. Единственото нещо, което в нас остава неизменно, след като преминем всичките изпитания в света, то е Бог. Питате: "Защо трябва да преминем тия страдания?" За да остане Бог в нас. Като минем през всичките изпитания, Той да остане в нас, Който е всякога неизменен, при всичките условия на живота. Затова трябва да минем всичките страдания, сиромашия, че онова, което остава в нас неизменното, то е Бог, на когото можеш да разчиташ. То е реалността, туй разумното в нас, на което всякога трябва да разчитаме. Ако на него разчиташ, то никога не е преставало да ти помага. Когато разчиташ, не на него, но на неговата сянка, тогава, ни глас, ни слушание.

Имаме такъв пример с пророк Илия. Той и 400 души Ваалови пророци се събират. Молиха се Вааловите пророци целия ден, викаха, крякаха, играеха, биеха се едни други. Казва пророк Илия: "Викайте, може да спи, Той работа си има Господ, голяма работа има, викайте още." Казва: "Няма Го, види се много е зает, но чакайте тогава, аз да се помоля на моя Господ." И когато се помоли Илия, изведнъж огънят слезе и помете всичко. Избави се значи. Тогава, ако ти си един вярващ, който играе ролята на онези лъжливи пророци, че целия ден се молиш, с месеци се молиш и ни глас, ни слушание, трябва да се освободиш от туй заблуждение, знай, че в туй, което вярваш, не е вярно. И в съвременното електричество, ако в една инсталация съществува най-малкият дефект, не може да се прояви светлината. Не че светлината не съществува. И тъй, премахни най-малкия дефект. Съвършен трябва да бъде човек. Казва: "Как човек може да бъде съвършен?" В пътя на любовта не трябва да има никакъв дефект. Пътят трябва да бъде съвършен, за да се прояви Божественото в нас.

Казвам сега първата дума - "Блажени нищите духом" - блажени, които любят. Досега Христос е казал: "Блажени нищите духом", блажени, които оценяват любовта, които приемат любовта. Аз казвам още повече: Блаженни са онези, които предават любовта, не предават, но онези, които са проводници на Божествената любов. Едни са проводници да я възприемат, други са проводници да я предават. Сега се нуждаем от хора, които да бъдат носители на великата Божия любов в света. Много малко има, които са носители на Божията любов. Всички вие очаквате от сянката нещо. Казвате, да има човек сянка. Като погледне къщата, надява се на къщата. Като помисли за парите в банката, има една сенчица. Казва: "Хубаво е това." Но то е сянка, не е самата реалност, на която човек може да разчита. Реалността се отличава с едно качество. Когато си в нея, никой не може да те раздразни. Когато си в нея, никой не може да те обезсърчи, да те обезвери. Когато си в нея, никой не може да те лиши от твоята сила. Там дето твоята сила се нарушава, или може да те извадят от твоето

вътрешно състояние, ти си в сянката на живота. Така трябва да се разбира живота. Дойде някой, казва: "Ние сме слаби хора, грешни хора, майка ни в грях ни е заченала." Те са стари вярвания. Човек, който е заченат в грях, той е всякога грешен. Той праведен не може да бъде. Ще ми каже някой: "Роденият от Бога грях не прави." Следователно, каквато е майка ми, такъв ще бъда и аз. Ако аз съм роден от една майка в грях, кракът ми не може да влезе в Царството Божие. Наново трябва да бъде роден, от кого? Да бъда наново роден от онази майка, която грях не прави. Щом се раждам от една майка, която грях прави, кракът ми в Царството Божие не може да стъпи. Щом се родя от майка, която грях не прави, тогава ще влеза в Царството Божие. Роденият от Бога грях не прави. Така сега седи истината. Някой казва: "Аз служа на Господа, но не зная, какъв голям грях съм направил." - Не си роден, трябва да се родиш, нищо повече. Хубава е първата майка на сенките, но втората майка е майка на съвършенството, на която ти може да разчиташ. И тогава казвам: Кои са признаците на родените от тази майка? Любовта е качество, което показва, че си роден. Щом обичаш, ти си роден. Може да ми кажете: "Аз обичам." - Тогава си роден. - "Ама нещастен съм." - Не си роден. - "Здрав съм." - Роден си. - "Разболях се." - Не си роден. Как ще разбирате това противоречие. Вие мислите статически. Вие мислите, че в доброто, човек е добър. Вие мислите за един човек, че е добър, като статуя. Питам: Може ли да бъде една статуя добра? Никога не може да бъде добра. Добър е един човек, който може да ви направи една услуга. Вие се давите, изважда ви из водата. Или ти си паднал, изкълчил си крака, той дойде, намести ти крака. Този човек е добър. Вие имате заблуждения, изправя ви заблужденията, поучава ви. Един човек, който ви туря в пътя на вашето щастие, той е добър човек. Един човек, който ви изкарва из пътя на вашето щастие, той е лош човек. Дали го прави съзнателно или несъзнателно, то е друг въпрос. Всеки един път, който носи нещастие, той е лош. Всеки път, който носи щастие е добър.

Та казвам: Трябва да се изучава. Мнозина изучават Евангелието. Някои имат постижения. Онези, които са постигнали тези постижения са в Царството Божие, там живеят. Онези, които нямат тези постижения, са в Божествения хамбар, те са тук на земята. Вие се поставяте кандидати за Царството Божие. Сега, как да ви обясня туй вътрешно съдържание на духовния живот? Представете си, че вие сте свършили художествена академия по изкуството и много добре сте свършили. Искате да дадете някоя изложба, но не може да направите изложба с чужди картини. И аз мога да направя изложба с чужди картини. Да взема на 20-30 велики художници картините, да направя изложба, но тая изложба не е моя. Да мисля, че е моя, то е заблуждение. Ще се опретна аз със своята четка да рисувам, че туй, което аз съм нарисувал, да зная, че е мое. Сега духовните хора правят изложение, но с чужди картини. Какво нарисувал пророк Исайя, вземат картината, турят я. После взема картина на Йеремия, апостол Петър, Йоан, Павел, направите изложение с чужди картини. Къде са вашите? Велики хора са тези. Те са велики, работеха за Бога. И ти трябва да се опретнеш, да работиш като тях.

Да ви дам едно правило да се ползувате. Питате: "Защо са тези изпитания?" Бог се проявява по два начина в света. Той ще прати един разбойник да те обере. Казваш: "Що го изпрати Господ?" Господ го прати да те обере и на тебе казва: "Не прави като него!" Затова те обра. Не обичаш това, не прави като него. Ти си беден, прати друг човек, ще ти даде пари назаем. Казваш: "Защо ще го направи?" Казва ти Господ: "Бъди като него!" Дойдат ли крадци, Господ ви казва: "Не бъдете като тях!" Дойдат ли добрите хора, бъдете като тях. Дойдат страдания - не причинявайте страдания. Дойдат добрите хора, които правят добро, Господ казва: "Бъдете като тях и вие. Вземете урок от тях." Казвате: "Аз ли съм най-грешния човек, че всички страдания дойдоха до мене?" Не се минава много време, като излезеш навън, туй което не го искаш за себе си, го правиш на другите. Мислиш, че всичките други хора са виновати.

Да ви кажа, че няма нито един от вас, за когото да не са ми говорили лошо. Няма нито един, от когото да не са се оплаквали, от него. Няма изключение. Кой как дойде, все ще се оплаче от някого. Казват ми: "Ти говориш много добре, но твоите не те разбират." Казвам им: Елате вие да ги заместите. Те са станали лоши, защото са взели вашите места. Понеже техните места са празни, елате вие, на техните места. Сега тези, които говорят така, защо хората говорят лошо? Казвам: За мене говорят лошо. Какво не говорят отвън сега. Казват: "Извеяна работа." Да, казвам, аз все извеяни работи търся. Всичко в мене е все извеяно. Неизвеяните работи аз ги оставям настрана. Неизвеяните са за вас, извеяните за мене. Нечистото, неизвеяното жито за вас, което е хубаво извеяно е за мене. Сега, кое е по-хубаво, добре ли да говорят хората за вас или зле да говорят? Ако хората говорят зле заради мене, злото е за тях, ако говорят добре, доброто е пак за тях. Следователно, ако говорят зле за мене, те страдат. Като говорят добре, те се радват. За мене е същият закон. Аз като говоря добре за хората, аз се радвам, ако говоря зле за хората, аз страдам. Ние нямаме право да говорим зле за хората, ето в какво отношение, за Божествените работи нямаме никакво право да говорим зле. Ние може да си позволим, но ще дойдат страданията. За човешките работи може да си дадем мнението. Та казвам: Всичко в света, ако се прави е Божествено. Но то трябва да се посее. Божествените работи са всички добри. Всичко, което иде е добро. Писанието казва: "Всичко онова, което се случва на онези, които обичат Господа, ще се превърне за тяхно добро". Сега някои идат и казват: "Какво ще стане сега?" Казвам: Какво ще стане? В света иде едно голямо благо. Господ е дошъл да уреди света. Казвате: "Виж, какво правят с евреите германците в Германия." Ами, че дошъл Христос, съди ги. Казва: "Едно време вие защо ме разпнахте?" Германия ги съди. "Защо вие едно време не приехте моето учение? Досега вашите глави какви са, че не сте приели още моето учение? Сега пари давайте. Вие с вашето користолюбие, с вашия фанатизъм,

какво мислите да правите?" Евреите не бяха една ниска раса, онези, на които Христос проповядваше. Евреите мислеха, че са богоизбран народ. Питам сега, като ги гонят, богоизбрани ли са? Гонят ги за парите. Ако са сиромаси, хич няма да ги гонят, 5-6 милиарда имат. Германците не са толкоз глупави. Когато хванат един вол, защо го хващат? - За да работи. Вола го колят, защо? Има нещо в него. Вземете един вълк. Той е умен. Обвиняват вълка, че е жесток. Много човеколюбие има в него. Като срещне болна овца, вълкът я побутне по корема и казва: "Много те жаля, паси тук." Оставя я. -"Трябва да се поооправиш малко." Той не яде една болна овца. Човеколюбие има той.

Сега направете един опит. Разбирайте ме добре. Като, че в нас няма никакви добродетели. Вие сте нарисували една картина на един силен човек, или груб човек, или беден човек, или богатия човек, как сте нарисували? Но вие искате да нарисувате една картина на един добродетелен човек. Какво ще ви кажа на вас. Аз още не виждам някой да е нарисувал картина на добродетелен човек. Много хубави картини има нарисувани - картина на беден човек, на груб човек, хубави отлични, картини има нарисувани, картина за беден човек, за груб човек. Хубави отлични картини, много хубаво сте ги схванали чертите. Идеални са. Но много малко картини съм виждал на доброто, пък силата на човек е именно в доброто. Не може да бъде един човек силен, ако не е добър. Във всяко отношение един народ, едно общество и човек в своя живот на земята не може да успее, ако не е силен. Силата пък седи в доброто.

Сега тия народи се бият. По какво се отличават германците? Германците са малко по-умни от англичаните. На физическото поле англичаните туриха силата във водата, германците във въздуха взеха силата. Та сега едните по вода са силни, другите по въздух са силни. Кой побеждава? От въздуха е по-опасно, отколкото от водата. И се оттеглят сега и мислят. Казвам: Мнозина сега сте силни като англичаните по вода, по въздуха не сте силни. Германците по ум са по-силни. Англичаните се заблудиха в своето богатство. Казват, 200

години те всякога са побеждавали. Така мислеха и започнаха да уповават на водата. Казват: "Горе въздушните работи не са толкоз важни, но водата." Иде вече времето за ума. Мнозина от вас претърпяват крушение по море. По вода трябва да бъдете силни, но колкото сте силни по водата, толкова трябва да бъдете силни и по въздуха. Не само така, но има една сила още по-голяма от англичаните. Ако дойде един от военните капацитети на Бялото Братство, на Всемирното Бяло Братство, той само от брега, като погледне всичките параходи ще останат на мястото си. Всички матроси ще заспят, ще ги приспи, тия които са във водата, ще приспи и тия, които са горе в аеропланите. Какво ще правят тогава, как ще воюват? Вие сега още се биете с параходи. Вие казвате: "Долу оръжието!" Не долу оръжието, но тази сила седи по-горе от силата на водата и силата на въздуха. Казвам: Доброто е сила вътре. Когато обезоръжиш водата, когато обезоръжиш въздуха, нова сила ще дойде.

Казва: "Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно". Превеждам: Блажени, които любят Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, тяхно е Царството небесно. То е новото учение, което [идва, б.р.] в света сега да спаси света.

Казвам: Сега всички трябва да бъдете силни. Едно време бяха силни на земята. После станаха силни на водата. Сега станаха силни на ума. Сега трябва да бъдете силни и в светлината. Казвам: Новите хора трябва да бъдат силни в светлината.

Отче наш.

24 неделно утринно Слово, държано на 14 април 1940 г. 5 ч.с., Изгрев.

БОЖИЯТА МИСЪЛ

Добрата молитва.
Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Иоана.

Няма по-хубаво нещо на земята от това да мисли [човек, б.р.] добре, да чувствува добре и да постъпва добре. Сега не вземайте в обикновения смисъл да бъде човек добър, да има светъл ум и т.н. Аз не зная какво разбират хората, да има човек светъл ум. Тази лампа е светла, но светлината ѝ от нея ли произтича? Някакъв ток минава и тя го превръща на светлина. Светъл ум, значи човек да бъде свободен, да възприема светлината и да произвежда светлина в себе си. Пряката светлина е недостъпна за човешкия ум. Светлината, която имаме е отражение, нагажда се на ума. Светлина е, която може да произведе една мисъл. Какво отношение съществува понякой път между светлината и мисълта? Светлината, това е външното условие за проявление на мисълта. Често идеалът на младото поколение е да ходят по двойки. В какво седи идеалът сега? Този идеал на земята изгубва своя смисъл. Хората започват с Божествения живот като ангели, а свършват по човешки. Започват със светлината, идат до топлината и свършват със силата. Те започват с радостта и свършват със скръбта. Като остарее човек, току се оглежда на огледалото. Казва: "Отидоха младините." Като млад момък и като млада мома ще се облече, ще ходи на хорото, ще се показва. Като стар носи бастун, наведен, гледа на земята и казва: Остарях вече. Какво подразбира: "Остарях"? Че като си остарял, кой ти е крив за това? Сега аз разглеждам предмета много обективно, както един зоолог разглежда едно животно. Разглеждам старостта вън от човека. Не смесвайте

човека като млад или като стар. За мене и старостта е една дреха, която човек трябва да облече. Че си се облякъл, това е твоята работа. Че си скъсал тази дреха, то е една работа. Като се скъса дрехата, вие съвсем криво разбирате скъсването. Вие така тълкувате скъсването. Понеже тази дреха, като си я носил дълго време, тя се е посветила. Щом се посвети дрехата, образуват се прозорци. Най-първо къщите са ги правили само с една врата, но като станаха културни, турят вече прозорци или на изток или на юг, или на север, или на запад. Някой път има два прозореца, някой път четири, някой път трябва да се турят стъкла. Като осиромашее човек, много прозорци има. Вие считате тези прозорци като оголяване, скъсала се дрехата. Какво разбирате под думата "оголял"? Всеки човек, който не мисли добре, оголява. Всеки човек, който не чувствува добре, оголява. Всеки човек, който не постъпва добре, оголява. Щом като оголее, ще го изпъдят из рая навън на общо основание. Като дойде архангел Михаил, той ще донесе една кожена дреха, ще го облече и ще го изпъди из рая навън. Казва: "Хайде в света да работиш."

Страданията ще научат човека да мисли. Сега аз не искам да ви говоря, да ви убеждавам. От толкоз хиляди години хората са все говорили и едно нещо са искали, да убедят хората, че има Господ в света. Искат да докажат, че Христос е възкръснал. Да допуснем, че има бъдещ живот. Хората доказват, но те още не са доказали.

Отишъл един от видните проповедници Муди при един професор по богословие, който искал да докаже, че действително китът погълнал Йона. Но китовото гърло е малко, че не могъл да го погълне. Този научно доказвал по кой начин го е глътнал. След като доказвал, доказвал, всички разбрали, че го е глътнал. Муди казва: "Зор видя Йон, докато го глътна китът, трябваше да го държи във водата, докато го глътнал." Вие чакате да докажа, дали го е глътнал или не. Как и го е смлял, колко време го държал. Трябва да се докаже, че три деня го държал в устата си. Туй е човешка страна. Защо Йона трябваше да го глътне китът? - Защото бягаше от Господа. Прати го

Господ да иде в Ниневия да проповядва. Той не отиде в Ниневия, отиде да проповядва на кита. Толкоз беше усърден, че като го хвърлиха, отиде да проповядва на кита. А пък като беше толкоз учен, че го научи как да се моли. Той му проповядва, най-първо казва: "Добре дошъл", прие го в устата. Проповядва на Йона да се моли. Казва: "Ха сега да те видя. Като ти каза Господ да идеш в Ниневия, защо не идеш?" Тия всичките хора ще измрат, ще погинат. След това китът го изплю на брега и каза: "Ха, на добър час, да проповядваш. Още веднъж не искам да те приемам на гости. Мене ми е неприятно да приемем гости, които не изпълняват Волята Божия."

Проповедниците не разглеждат въпроса така. Казват: "Как тъй китът да говори на Йона. Той е едно глупаво същество." Че хубаво, как умното същество влиза в устата на кита вътре? Казвате, то е случайност. В алегоричният език, случайност в света няма. Какво разбирате под думата "случайност"? Когато човек се е обезверил от всичко в света, той влиза в света дето случайността е. Тя случайността, е една много красива мома, която управлява света. Като го хване, тя му доказва. Тя като говори на човека, той разбира какво нещо е. Като си се обезсърчил от всичко, тогава ще дойде нещо, което ще те убеди и ти сам ще се учудиш, как е станало това нещо. Понеже, като няма да можеш да го обясниш, ще кажеш: "Това е случайност в света." Сега аз не искам да ви доказвам, какво нещо е случайността в света, защото трябва да ви държа цял един час на повърхността отгоре. То е много трудна работа. Представете си, да ви държа с един конец над един кладенец отгоре, да ви доказвам, може ли да влезете в кладенеца или не. Не ви се иска да слезете. Да ви доказвам, да ви убеждавам, че като слезете, богатство има, че това има, онова има, цял час ще ви вземе, докато ви убедя. Казват: "Може да ме пусне, но я ме извадите, я не." Не сме ли ние хората, които висим с един конец отгоре над кладенеца? Какво нещо е смъртта? Ходиш, разхождаш се, дойдеш вечерно време над кладенеца, не влизаш още, защото не се скъсал още конеца. Като се скъса конецът, ще слезеш долу. Питам:

След като се скъса конецът и ти влезеш в кладенеца, закон ли е това, или случайност? Случайността не е за разумните хора. Всички онези, които се учат, за тях е случайност. За вярващите действува онзи Божествен закон, онази последователност, онази разумност, която съществува в света. Разумността е една необходимост. Ние казваме, че един човек е разумен. Казваме, че на човека лицето му е светло. Има една светлина, която излиза от лицето на човека, когато човек стане разумен. Ако човешката мисъл се усили, човек може вечерно време да ходи без да му трябва светлина, самото му лице носи светлина и свети. Вие влизате в света и не знаете, как трябва да постъпите. Всякога, когато човек не знае, как да постъпи, значи малко светлина има, мисълта му е слаба. Но вие, когато мислите, за кого мислите? За когото обичате, мислите. Мнозина искат да имат силна мисъл. Но силната мисъл, светлата мисъл зависи от любовта. Невъзможно е, не можеш да мислиш за туй, което не обичаш. В света има два начина, по които се учим - по нещата, които ние обичаме и нещата, от които ние се отвращаваме. Тези работи, които обичаме, се привличаме от тях, ние искаме да ги опознаем отблизо. Неща, които не обичаме, искаме, колкото се може по-далеч от нас да бъдат.

Сега сме в един свят, дето всякога може да изгуби туй, което има. Имате една светла мисъл, тя може да потъмнее. Имате едно светло чувство, то може да потъмнее. Ако искате вие да се реализират нещата във вашия живот, те трябва да минат през три фази - онова, което трябва да се разбира в живота, трябва да бъде като мисъл в мисловния свят и тази мисъл ще слезе във вашето сърце, ще се превърне в едно чувство, нова форма ще вземе. Така ще живее доста дълго време. След това, това чувство влиза във физическия свят, като една постъпка. Така ще живее, дълго време, че тогава ще се въплоти отвън, ще стане като някоя реалност. Едно дете, дали е от единия пол или от другия, ако не мине през трите свята, вие не може да очаквате да яви нещо хубаво. Деца, които не са минали от мисловния свят, от духовния свят във физическия, да са живели в ума на човека, те отвън

не могат да се въплотят. Ако се въплотят, ние ще кажем, че те са изродени.

Казвам: Законът е същия. Бог трябва дълго време да ви държи в ума, трябва да ви държи в сърцето си, да ви държи и във волята си, че тогава, като излезете из ум, из сърцето и из волята на Бога, че влезете в света, тогава ще стане нещо от вас. Роденият от Бога трябва да е държан и в мисълта на Бога. Вие казвате: "Да видим Христа." С виждане тази работа не става. И само с молитва не става. Молитвата е хубава, но ще се намерите в трудно положение, ако не разбирате. Мене ми разправяха един анекдот, тук в България или в София е станал. Може да е измислен, не съм го проверил. Един шоп отива на пазара и носи една каца масло. Двама софийски апаши, като търговци, гледат маслото, харесват го, казват, че те имат съдружник в Княжево. Дават му малко пари и му казват, че те ще го заведат при един свещеник, който ще му плати, а те вземат маслото. Отиват при свещеника и казват: "Дядо попе, този селянин е малко побъркан, но на ти 50 лева, прочети му да му мине. Той ще ти иска пари за масло, но ти му чети." Отива селянинът при свещеника да му плати. Той му туря патрахиля и започва да му чете. Казва: "Дядо попе, тази работа с четене не става, да ми платиш маслото." Свещеникът го потупал и почнал още да му чете. Той пак му казва: "Дядо попе, тази работа с четене не става. Маслото трябва да се плати."

Къде е погрешката? Свещеникът се е хванал с четенето, не е видял уловката. Дяволът някой път ще ти тури 50 лв. и вие ще плащате маслото на дявола. С четене, с молитви не върви тази работа.

На земята, човек е дошъл да върши волята Божия. Трябва да изучава Божията мисъл, да изучава Божията любов, да я възприема. Да я възприема във всичките нейни проявления. Има си закони, по които трябва да се изучава любовта. Няма по-красив предмет от изучаването. Аз се радвам, че младите изобщо са по-жежки да изучават. Старите казват: "То за любов не става. Ние бяхме там, то е празна работа, в света надали има любов." Че какво има в света? В

света има любов, но ако ти не разбираш, какво нещо е светлината, ако не разбираш, какво нещо е топлината, мисълта, чувствата, постъпките, с тия трите работи ще се въоръжиш да разбираш любовта. Когато човек разбира отношението на любовта, в него настава един нов живот, тогава ще дойде безсмъртието. Казва: "Това е живот вечен да познаят тебе Единнаго, Истиннаго Бога". А Бог е любов. Човек, като познае любовта, ще влезе в живота на вечния живот. Във вечния живот ще намери всичките възможности. Туй, което човек търси, там ще го намери.

Казвам: Днес какво трябва да се прави? Казват, че Христос дошъл да спаси света и пострада. Ние, като разглеждаме света, казваме: "Как Христос не е още спасил света." То не е еднократен процес. То е един непрекъснат процес, както когато се вари розово масло. Знаете ли, няма нужда да знаете от колко килограма рози излиза едно кило масло? Горе-долу да ви кажа аз, макар че не съм варил розово масло. Горе-долу се изисква три хиляди килограма цвят, за да се изкара едно кило розово масло, 1:3000. Три хиляди розов цвят, че като го варите, капка по капка пада, излиза туй масло. Колко време се изисква, докато извадите едно кило масло? А пък да извадите от първичната материя, от която светът е създаден, от която човекът е създаден, трябва 3 хиляди години всичките фабрики в света да работят, за да изкарат един килограм от тази материя. И ако могат да изкарат един килограм масло, целият свят ще се поправи. Като поръсиш на един глупав човек от тази материя, умен става. Лошият, като поръсиш, добър става. Всичко в света, дето минеш, като поръсиш десетина капки на съвременния свят, всички тия хора, ще станат хора.

Разправяха ми един пример. В едно чорбаджийско семейство се бият синове и дъщери, крясък. Влиза една мома хубаво облечена, поусмихва се, казва: "Какво има? Много хубаво се борите." Всички се чудят. Тя поговори с този, с онзи, всички насядат, казва: "Какво има между вас?" Бащата казва: "Много се радвам, че дойде." Майката казва: "Много се радвам, че дойде." Всички се радват, че е дошла.

Веднага престава караницата, престава злото. Тя носи нещо. Че тия хора, които се карат в къщи, те се карат за едно парче хляб. Всички са гладни, всеки тегли парчето да яде. Бащата го тегли, майката, синът, дъщерята се карат да го вземат. Тя иде и торбата е пълна с хляб, за всички има по един сомун. Веднага спорът престава. Сега вие по някой път за какво спорите? За хляб. Речено-казано. Как някой си е позволил да вземе повече хляб от тебе. Не е въпрос за вземане. Кажат ви, че той говорил нещо лошо за тебе. Ти се докачиш, казваш, няма право да взема от твоя хляб. Процесът е обратен. Лошо говорил. Аз казвам по търговски: Той си позволил да вземе цяло кило от торбата. Какво право има? Какъв е законът? Кой взема от торбата? Аз съм виждал, като вземат хляб, че с хляба по главата. Българинът още като вземеш самуна, ще те набие намястото. Англичанинът и американецът, като ги обидиш, не ходят да се съдят като българите. Понякой път аз съм виждал, как се бият англичаните. Казва: "Господине, говорил си нещо лошо по мой адрес?" - "Да." Започнат да се боксират по носа, по главата. Набият се. После се хванат за ръка, поздравят се, наместят си шапките, примирят се. Върви единият и казва: "Не трябваше аз да говоря за този човек." Другият, който го бие, казва: "Не трябваше толкоз да го набия." Единият мисли, че не трябвало да говори така лошо, другият мисли, че не трябвало да го набие така. Не е лоша работа да се набият хората.

Влизам в един дом. Майката с точилката бие едно малко момиченце. Момиченцето плаче. - "Извинете господине." Рекох: "Ти го опитваш дали хубаво знае да пее." Казвам, доста хубав глас. Отлична певица ще стане. Гласът е много ясен. Като взема тоновете са много верни. Основният тон много добре взема, мекота има, топлина има, светлина има и сила има. Щом майката бие детето, човек става от него. Дете, което плаче, човек става от него, дете, което не плаче, човек не става.

Казвам: Помнете едно нещо, в света съществува един закон - както постъпваш с другите, така ще постъпват и с тебе. Както

мислиш, така и за тебе ще мислят. Както чувствуваш, така и за тебе ще чувствуват. Както постъпваш, така и за тебе ще постъпват. Казвам: Практическото приложение на закона е, че човек сам създава своята съдба по единствената причина със своята мисъл. Ако възприеме мисълта такава, каквато Бог я изпраща в света, все ще има едно отражение, ако възприеме Божествените чувства така, както ги изпраща Бог в света и ако възприема Божествените блага и постъпки, човек ще има всичко. Вземете, най-първо бащата трябва да възпита своя син. Ако той не може да му предаде онази Божествена мисъл, която Бог му е дал и ако не може да предаде любовта, както трябва, ако не може да предаде истината, както трябва, защото истината седи в постъпките. Ако ти не можеш да постъпваш добре, ти ще бъдеш един неспособен човек да предадеш истината. Ако ти не можеш да чувствуваш добре, ти ще бъдеш неспособен да предадеш любовта. Ако ти не си способен да мислиш добре, ти няма да можеш да предадеш Божията мъдрост. Божията любов, Божията мъдрост и Божията истина трябва да се предадат такива, каквито са. Колкото и да е малко, трябва да предадеш, тъй както мислиш и да бъдеш доволен в себе си, че си предал туй. Ти сам да се радваш на онова, което си направил. Сега това е един закон, с който трябва да се справите, заради вашия вътрешен закон. Той ще ви служи за бъдеще, не за сегашния живот, туй е за далечното бъдеще. Ако не се научите да мислите добре, да чувствувате добре и да постъпвате добре, вие не зная дали може да виждате ангели за в бъдеще. Ако вие видите ангели, вие ще се намерите в положението, както ако някой кон дойде при човек и иска да види това същество, което Бог е създал. Това същество ще се качи на гърба на коня, ще му тури гем, ще тури седло, един ремък отдолу, ще се покачи на гърба му, с шпорите ще го побутва по корема. Казва: "Ето това същество създал Бог." Това същество ще му тури юзда, ще го впрегне в каруца, ще се качи на каруцата, ще вземе камшика, ще каже: "Дий!" Конят ще каже: "Ето

това същество Бог е създал." Като се върне конят, ще каже: "Още веднъж не отивам при хората. Там няма никаква свобода."

Казвам: Има един начин, при който можете да бъдете здрави. Аз много пъти съм говорил, искате да бъдете здрави. Човек, който иска да бъде здрав, той трябва да разбира закона на любовта. На земята, ако иска човек да работи, умът му трябва да разбира законът на любовта. Ако иска нещата да стават тъй, както той иска, той трябва да разбира закона на любовта. Не тази любов, която вие имате, едно приятно разположение да има човек. Разположението ще дойде.

На всяка една мисъл, която проникне във вашия ум от Бога, какво място ще дадете? Сегашните богати хора, нали имат стая за гости, най-хубавата стая, като дойде някой голям гост. Като дойде някой цар на гости на друг цар, ще му даде най-хубавата стая, легло, покривки, юрган, килими - всичко, туй в съвършенство направено. Казвам: Във вашите души вие имате ли стая приготвена за една Божествена мисъл? Тя е като един ангел, като дойде, имате ли стая заради нея? Ако нямате стая, тази мисъл ще мине, ще замине, не може да остане във вас. Тя като погледнеш ще си замине. Ако имате стая, тази мисъл ще остане във вас, този ангел ще остане във вас и цяла нощ ще ви говори. Като се върне ангелът при Бога, той ще разправи за нуждите, които имате в света. Само като мине покрай вас, ще каже, че вие нямате нужди, че онова, което вие имате, не сте го разработили, че вие не се нуждаете от нищо друго. И тогава Господ ще ви изпрати един, който да ви научи, как да си държите стаите чисти. Знаете, колко мъчно е да имате чист ум, колко мъчно е да имате чисто сърце и колко мъчно е да имате чисто тяло. Като се изпотява човек, от 7-те милиона прозорци навсякъде потта излиза. Като се лекува някой болен човек - приложен е начинът, най-първо излиза пот, която е миризлива и най-после излиза една студена пот. Като вземе да излиза тя, човек е чист, престава да мирише. Щом престане да мирише, то човек е здрав. Дотогава, докогато потта мирише, човек не е здрав. Дотогава, докогато ти се безпокоиш от

собствените си мисли, ти не си здрав човек. Дотогава, докогато ти се безпокоиш от собствените си чувства, ти не си здрав човек. Дотогава, докогато ти се безпокоиш от собствените си постъпки, ти не си здрав човек. Казваш: "Условията са такива." Ти ще внесеш в себе си спокойствие, ще го намериш туй спокойствие. Ще се обърнеш към Бога, ще се молиш, ще се молиш докато дойде спокойствието.

Сега на вас този процес ви се вижда мъчен, понеже мислите, че големи усилия трябва да се направят. Казва: "Много дълго трябва да се моли човек." Дългото време подразбира една вътрешна интензивност. Човек желае всичко туй с всичкото смирение на душата си, желае нещата да ги има. Защото гордостта в човека иде, когато той мисли, че няма нужда от никого. То е едно заблуждение. Казва: "Аз нямам нужда от никого." Имаш нужда от баща си, от майка си, от братята, от сестрите. Майка му девет месеца го носила - нямал нужда. Баща му го хранил - нямал нужда. Всичко в света работи за нас. Казва: "Нямам нужда от никого." Когато така казва, не зная какво мисли човек. Той има нужда от въздух, той има нужда от светлина, казва, не се нуждая от нищо. Къде е философията? Ние сме така зависими. Седи, в себе си се надул, казва: "Нямам нужда от никого." То е глупава работа. Тепърва човек има да се учи, да се моли, да говори на баща си, че във всяка дума да има светлина, във всяка дума да има топлина, да има и сила вътре. Да носи нещо благородно, да носи едно ухание. Само като си дигнеш очите към Бога, от тия очи да излиза светлина, като си отвориш устата, да потече благо, като че мед тече из устата ти навън. А пък като проточиш ръката си, да излезе сила. Законът е такъв: Слабият, като дружи със силния, силен става. Глупавият, като дружи с умния, умен става. Онзи, на когото сърцето не е топло, като дружи с онзи, на когото сърцето е топло и неговото става топло. С какъвто дружиш такъв и ставаш.

Дружете с хубавите светли мисли, дружете с топлите чувства! Дружете със силните постъпки! Силните постъпки се направляват от ангели. Мислите, чувствата и постъпките, това са качества на един

свят, който тепърва има да изучаваме. В сегашния физически живот ние се учим да се обличаме и събличаме. Ние сме се научили да обличаме връхни дрехи, ризи и други. Да се обличаме, това сме научили. Как, какъв е смисълът на живота, не го знаем. Казва: "Трябва да се наядеш." Какво е яденето? Наядеш се, после спиш. Казва: "Пак да ядем, пак да спим." Казва: "Много учен човек." Ще стане, ще вземе книгата, ще надраска с черно мастило, ще напише думите, ще постави точки, запетаи, казва: Написал нещо.

Веднъж бях при един евангелист, който вярва точно тъй, както е писано в Евангелието. Подула му се страната, вика лекар. Казвам му: "Нали е писано в Евангелието, че който има вяра, да се помоли и ще оздравее." Казва: "Молих се, но не оздравях." Казвам: Каква е тази вяра, която не може да оздрави един зъб? Той казва: "Господ няма да се занимава с такива работи." Рекох: "Че само лекарите ли могат да направят това?" Казвам му: "Ако аз мога да те излекувам без лекарство, какво ще кажеш?" Казва: "Без лекарство не може." - "Как да не може?" Казва: "То е било само по времето на пророците, сега не може при сегашните хора." Казвам: "Ако аз го направя, какво ще кажеш?" Казва: "А, ще го направиш?" Хубаво, турям си ръката, престава болката. Казва: "Ти ме омагьоса." Щом каза, че го омагьосах, пак дойде болката. Казва: "Аз вярвам в Господа Исуса Христа. Искаш да ме убеждаваш в друго верую." Казвам: "Не, искам да те извадя, като вярваш в Христа, като го повикаш, без да си тури ръката, пак ще оздравееш. Аз го повиках. Той като си тури ръката, ти оздравя." Казва: "Как? Той ще се занимава ли с мене?" Чудни са хората. Ние не обичаме да пипаме когото не обичаме, пазим се от огън, не искаме да ги пипаме. Като обичаме някого, пипаме го. Които обичаме, мислим за тях, чувствуваме за тях, постъпваме за тях.

Та вие не разбирате закона. Казвам: Трябва да бъдем проводници на Божествената мисъл. Сега аз да ви го кажа, то е едно тщеславие, няма какво да ви казвам. От Божествено гледище, аз като те видя тебе, аз ти говоря това със смисъл. Понеже за бъдеще искам да разправям,

като проповядвам, затова го правя. Другояче не щях да кажа никаква дума. Трябва ми един пример. За туй го правя, за да разправям. Другояче, може да те намеря като спиш, да си туря ръката, ще оздравееш, ще благодариш на Господа. Но понеже ти си се молил на Господа, някой да си тури ръката и да те излекува, минавам и си турям ръката. Аз се радвам, че си здрав. Радвам се, че благодариш на Бога. Сега дето се разправяме, влизат отрицателни мисли. Мислиш, че искам да те заблудя - неприятни работи. Казва: "Да не изнесеш името ми." Рекох, че в небето вече те знаят колко си вярващ. Според твоето верую Христос, чрез моята ръка те излекува. "Че как чрез твоята ръка?" Рекох му, слушай да ти кажа: "Тъй както ти гледам ръката мисля, че си от циганско произхождение. Ако още не вярваш, ще те изкарам, че си от циганско произхождение."

Та казвам: Всички хора, които не разбират Словото Божие, са все от цигански род. Всички хора, които не постъпват както трябва, са от цигански род. Циганите са ученици, които са изгонени от школата. Всеки човек, който е бил в школата на любовта и не е завършил както трябва, циганини са. Рекох му: "Ще оставиш твоята цигания." Той си казва името. Рекох му: "Името си не ми казвай. Името ти е много добро, но циганията ти е лоша."

"Както ме е Отец научил". Бог ни учи да приложим Божествената любов в нас, да имаме онова велико смирение да се радваме, че живеем в един свят, който Бог е създал и го украсил. Че трябва да се учим да бъдем носители на всички блага. Като се научим така да живеем, през цялата вечност ще проучаваме каква е Божията любов.

"Както ме е Отец научил". Желая, както Господ ви е научил, така да постъпвате. Едно време Господ, който се проявяваше чрез пророците, проявяваше се чрез Христа, прояви се чрез апостолите, сега се проявява чрез всички, които го обичат.

Отче наш.

25 утринно неделно Слово, държано на 21 април 1940 г. 5 ч.с., Изгрев

КАКТО МЕ Е ОТЕЦ ВЪЗДИГНАЛ

Добрата молитва.
91 псалом. Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.

Ще прочета 20 глава от Евангелието на Иоана.

Духът Божи.

Има едно събитие, което е велико и което важи за всеки един човек, едно събитие, което е важно за всеки народ, едно събитие, което важи за цялото човечество. Едно събитие, което важи и за цялото небе. Учителят, който се явява след смъртта си на своите ученици. Едно нещо от първите по рода си. Толкоз време той беше с тях, те не го познаха. Познаваха само външната страна. Когато Христос умря, те си казаха: "Тя свърши тази работа, то се видя. Туй беше нашето заблуждение." Разбягаха се като пилци без квачка. Казваха си: "Колко будали сме били, че се поддадохме на това заблуждение, не си живяхме както другите хора си живяха." Вие сега може да кажете: "Да бяхме ние тогава в тяхното време." И вие щяхте да направите същото. И вие щяхте да се разбягате. Но сега минавате за големи герои.

Важното е, че Христос казва: "Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих". Той се явява да оповести една велика истина - както Го обича Баща Му, както Той обича, както Той проявява любовта си, така и Той обича. Вие, ако вземете да четете цялата християнска литература, няма да намерите нито един тълкувател, никой не е изтълкувал, защо Христос седя три деня в гроба, защо не беше един час, един ден, защо седя три деня. Ще кажете: "Не е толкова важно. Човек и без да го знае може." Три деня значи, човек е засегнат и тялото му и неговото сърце, и неговият ум. Засегнат е целият човек.

Ако беше един час, отчасти щеше да бъде засегнат. А така, целият човек е засегнат. За вбъдеще, човек има да се развива в три направления: физическо, духовно и Божествено. Когато някой ви запита, защо Христос седя три дена в гроба, ще кажете: "За да ни покаже, по кой път да вървим." Три пътища има на земята, по които трябва да се върви. Мнозина са направили погрешка в ранната възраст. Учениците вървяха по два пътя. Разпродадоха имането, готови вече, каквото придобият да го дадат. Като разпродадоха, трябва някой да работи за тях. Вие носите насъбрано от много векове и ако него го изхарчите безразборно, казвате: "Да си поживеем на земята." Знаете какво нещо е живеенето. Целта на човека е самоусъвършенстването. Човек има вложени всичките условия, направен е по образ и подобие Божие. Този образ и подобие изисква, човек да се усъвършенствува. Не да придобива, но онова, което е вложено, то трябва да се прояви, да се усъвършенствува човек, да стане подобен на Бога, да започне с любовта.

Та казвам: Вие сега се спирате върху живота. Светските хора се спират върху физическия живот на земята. За тях Господ е възкръснал, когато си имат къщица, кога имат парици. Русите казват: "Есть денги, Христос возкресе, неть денги, Смертью смерть." То е тяхно разбиране. Други разбират, като си имат къщица, като си имат парици, като си имат жена, като си имат дечица - Христос възкресе. Умре жената, умре той, като Настрадин Ходжа казва: "Като умре жена ми, половината свят се свършва, като умра аз, всичко се свършва в света."

Третият път е да се служи на Бога. Защото в първия път, като искаш да имаш къщица, ще служиш на тази къщица. Камъни ще носиш, ще градиш, ще я чистиш. Къщата иска голямо слугуване всяка година. Пък всяка сутрин трябва да я чистиш, ще измиташ стаята, ще постилаш килими, украсявате я със столове, с маси, с какво ли не украсявате къщите си. Жена, ако имаш, деца ако имаш и на тях ще слугуваш. Хората слугуват на къщата, на жената, на децата, но щом

дойдат до Господа, искат той да им слугува. Ако вие сте служили на една къща от любов, ако вие сте служили на жената и на децата си от любов, защо да не може да служите на Бога по същия начин. Вие казвате: "Не си струва, защото Господ няма нужда от нашето служене." Да служим на Бога се подразбира да се учим да прилагаме всичките добродетели, които съществуват, понеже целият човек е направен само от добродетели. Главата му, ръцете му, пръстите му, очите му, ушите му, носът му, устата му, всичките му органи са направени само от добродетели. И да изучавате законите на тези добродетели, тогава ще възкръснете. Някой иска, без да изучава добродетелите да възкръсне. Туй никога няма да дойде. За да обичаш, трябва цялото ти тяло да обича. Понеже човек е сбор от голямо множество от души. Някои ги изчисляват на 30 милиарда, някои ги изчисляват на 300 милиарда.

Един учен човек, който се занимавал с живота на птиците, изчислил, че всичките птици наброяват около 80 милиарда - това е птичето царство на земята. Хората са сега около два милиарда, а птиците са 40 пъти повече, отколкото хората. А в човешкото тяло всичките клетки са около 300 милиарда. Вие даже нямате понятие за туй число и каква функция имат тия души вътре в нас. Вие мислите, че сте едно цяло и имате право да правите каквото искате. В човека има цяло народно събрание, има депутати, има министри, министър председател има. Дванадесет министра има във физическото поле, 12 има в духовния свят - 24 и в умствения свят 12, то са 36 министерства. Ако някой ви попита за имената на вашите министри, знаете ли ги? Първо казвате, че човек имал ум, имал и сърце, пък имал и воля. Чудното е, че човек има воля и не знае, как да се ползува от волята си. Има ум и не знае, как да се ползува от ума си. Има и сърце и сърцето си не знае, как да употреби. Понякой път вие се плашите, че сърцето ви биело много бързо. Защо сърцето трябва да бие? Уплашили сте се, страх ви е. Човек се плаши да не би да му вземат това, което има. Страхът е признак на една слабост в човека. Той, като прегреши, се

явява страхът да не би да му вземат живота. Казано е, че щом човек престъпи една от Божиите заповеди, може да изгуби живота си.

Аз не искам да се спирам върху неща второстепенни и третостепенни. Мнозина желаят да идат в небето, да се представят на Господа. Вие искате да имате една ауденция, вие да идете първи при Него. Не е лошо това желание. Виждаме, че Христос, Който възкръсна, казва на Мария: "Не се допирай до мене, защото не съм възлязъл още при Отца си". Преди да иде при Бога, Той се яви на учениците. Не отиде първо да се яви на Отца си, а той се яви на своите ученици. Защо? - Да ги представи и тях пред Бога. Христос, ако беше се явил първо при Бога, Той щеше да представи само себе си, но Той се представи със своите ученици, показа, че е свършил добре работата, която му е била възложена. При сегашните условия, ако във вас се яви желание да идете при Бога, какво ще му представите, кажете ми, че трябва човек да носи някаква идея. Христос представи страданието, което премина три години, учението, после представи геройството на Неговите ученици. Защото геройство има и в бягането. Не мислете, че в бягането няма геройство. Голямо геройство има в бягането на човека. Светлината, която бяга с 300 хиляди километра в секунда, кой я кара да бяга? То е от страх. Вие ще ме разберете криво. Тя тича да си свърши работата, да не би да изгуби своето предназначение, да не изгуби онова, което ѝ е дадено. Защото, ако светлината намали туй бягане, ако намали движението, което има, тя ще потъмнее, ще изгуби онзи живот, който носи в себе си. По някой път вие се плашите, понамалявате вашата мисъл. Казвате: "Не трябва човек много да мисли, ще му изхвръкне умът." Няма опасност за това. Има опастност от спирането в живота. Всяко едно спиране носи след себе си катастрофа. Цялото това спиране, което е сега в света, се дължи на едно малко спиране в живота на човечеството. Ако се спре още малко, катастрофата е неизбежна. И може да опитате. Вие се колебаете в живота си, казвате: "Да си поживеем." Слушал съм от мнозина братя да казват: "Ние ще служим на Господа, но да се пенсионираме, да се

осигурим. Като станем пенсионери, ще служим." Като станат пенсионери, задигат ги от земята, не остават вече. Та вие всинца сте пенсионирани тук. Пенсионирани сте, изобилно въздух имате, изобилно храна имате, изобилно живот имате, мисли, чувства, всичко туй е дадено на човека. Сега трябва да знаете, че се движите, има една мисъл, която ни въздействува, че се движим в една среда благоприятна за нас. Има една велика работа в света, която трябва да се извърши. Всинца ние живеем в един неорганизиран свят, в една материя първична, която не се подчинява на Божиите закони. И тялото ни е създадено от тази неорганизирана материя. Най-първо Бог механически е образувал човека, че в него вложил живота си и той станал жива душа. То са две степени. Най-първо организиране и после оживотворяване на тази материя. Ние не само трябва да се организираме, но трябва да се въодушевим, трябва да внесем новия живот, който сега хората наричат възкресение. То е велика задача, която всеки човек има индивидуално. Пред всичките народи и пред човечеството седи една велика задача. Казвам: Един ден, когато се яви вашият учител пред вас, се таки ще се яви той, по който и да е начин, вие все трябва да бъдете ученици и да имате един учител. Това е всемирен закон вътре в природата. Слънчевата система си има учител, планетите, това са учениците, слънцето е учител. Учи ги и всички се учат и всички обикалят около това слънце. Тяхната орбита се определя от неговата мисъл. Едни обикалят по-бързо, други по-медлено, но всички се завъртат. Някои в една година, както нашата земя, някои за 12 години, някои за 50-60 години. Някои за 120 години.

Казвам: Движението тук е свързано. Ти като обичаш някого, стремиш се към него. Понеже всичко се движи в света, туй правилно движение, този стремеж не може да се изпълни така изведнъж, изисква се дълго време, докато дойде вашият учител при вас. Той като дойде, той и вие ще минете през една тъмна бурна нощ, каквато никога не сте виждали.

Така беше и с учениците на Христа. Беше тъмна нощ. Вечерта, учениците с учителя си ходиха да се молят. Учителят беше поставен на голямо изпитание. Ходиха да се молят да дойде помощ от небето. Учениците бяха толкова силни, че тримата души, които беше взел при него да помагат и да бъдат будни, заспаха. Казва: "Да се помолим малко." Сега ще кажете: "Да спят. Не знаят ли, че Учителят им страда?" Мислите ли, че сегашният християнски свят не спи? Често тълкуват 24-а глава от Евангелието на Матея, че ще се обсади Иерусалим. Мислеха, че когато римляните обсадиха Иерусалим, за тях е писано. Целият християнски свят сега е обсаден. Колко римляни имаше тогава, когато обсаждаха Иерусалим? Сега са десет милиона, които го обсаждат, заграден е наоколо. Казва Писанието: "Ако ония дни не се съкратят, нито една плът няма да издържи, но заради избраните тези дни ще се съкратят". Искате да знаете какво ще стане? Тия дни на изпитание, ще се съкратят. Защото Божиите решения не търпят обратни решения. Онова, което е определено, ще стане. Вие искате да минете без страдания. Може, но няма да имате и радости. Вас ви е страх от смъртта. Но не може да имате един живот. Трябва да минете през смъртта. Че то е бойно поле. Що е смъртта? Това са най-големите ограничения, в които човек може да влезе. Онзи, който може да победи тия ограничения, той е силен човек, той има един ум, който не се колебае и една воля, която не се колебае. Любовта е, която превъзмогва всичките мъчнотии. В туй бойното поле, ако човек влезе без любов, той не може да изнесе войната. Христос в големите страдания, дойде и последното оръжие, което той употреби, то беше любовта. Ако четете Милтона, той не могъл да изнесе хубаво идеята. Той разправя за работи, че като се разбунтували ангелите в небето, не искали да слугуват на Господа. Казват: "Да бъдем самостоятелни." Един от напредналите духове искал той да стане божество и по един хитър начин сполучил една трета от жителите на небето да ги привлече на своя страна. Казва: "Какво само да му се кланяме, да мислим, че Той е създал всичко, само да Му пеем! Няма никакво

творчество в нас." Милтон дава, че причината на този бунт бил Христос. Бог изявил, че има един син на когото приготвил Неговото Царство и хората да бъдат в Неговото царство. Така тълкува идеята Милтон. Аз само искам да ви представя идеята. И когато се опълчават тия духове, образуват се два лагера. Тъмните духове разбрали, че мечовете на добрите духове били много по-силни, изковани в Божиите работилници. Идеята на Милтона е това. Гранатите били по десет хиляди тона едната граната, във всяко едно дуло. Та като дошли духовете на светлината, като извадили своите мечове, образувал се смут. Понеже не могли да умират, отстъпили малко назад. Казват: "Какво да правим сега?" Тогава те били по-умни, отиват, задигат цели планини, че ги турят върху оръдията и ги затрупали с канари и планини. Всичките оръдия били затрупани отгоре, показва, че били малко по-умни от тях. Но работата е, че войната не се свършила. Тогава дошъл Христос със своите Божествени гърмове и ги изпоплашил, страх и трепет ги обладал и всички се върнали в бездната вътре.

Казвам: С кое оръжие вие ще победите? Няма по страшно оръдие от любовта. Тя разтопява всичко, дето мине съпротивление няма, никой не може да се противи. Ако искате да преодолеете една мъчнотия в света без любов, вие ще се търкаляте, вие ще отстъпите. Силата на човека седи в любовта му. Тази идея трябва да се загнезди в ума ви. Царството Божие на сила се взима. Аз го тълкувам така: Царството Божие с любов се взима. Със сила, защото силата произтича от любовта. Дето има любов има сила, дето няма любов, няма сила. Да желаеш нещо, то не е любов. То е користолюбие. Да обичаш. Любовта седи в обичането. Да служиш на Бога, това е Любов. Да обичаш ближния си, това е любов. Трябва да имаш един обект, който да обичаш.

Сега пред вас седи една велика задача. Христос казва: "Мир вам!" Казва още: "Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих". След туй, като се яви на учениците си, те станаха силни и смели и можаха

да понесат страданията, разбраха смисъла на живота. С явяването на Христа пред тях, разбраха смисъла на живота. Сега хората като обикнат някого, влизат в една любовна каша и загазват всичките. Момата, като се влюби, изгубва смисъла на живота. Майката, като се влюби, изгубва смисъла на живота. Детето замине, мъжът замине и тя замине. Всички съвременни хора страдат все от любов. Един евангелист, който обичал много жена си, която умряла, казва: "Не си струва да люби толкова много човек." Да обичаш хората и да умират, това не е любов. Христос казва: "Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих". Казва: "Както Отец въздигна мъртвите, така и синът, които иска ще ги въздигне." Всеки, който люби Господа, ще бъде въздигнат. Мнозина са турили тази идея, казват, че да възкръснат, трябвало добри дела, благодеяния. Те са малки работи, те са играчка. Да правиш добро, това е играчка в света.

Да имаш онази любов, която ражда вярата, която планини мести. Тия планини трябва да ги поставиш на оръдията на тъмните духове. Като дойдеш в сражението, ще дигнеш планините, ще ги натрупаш на оръдията на своите противници, да не може да стрелят вече. В сегашния живот, ако вие, чрез вашата любов, може да превърнете вашите противници във ваши приятели или най-малко да ги накарате да се подчинят, целият свят ще се подчини на любовта. То е разрешението. Мислите ли, че онзи лед, който зимно време е твърд, че с нищо не може да го биеш и с топ не може да го биеш, така е замръзнал. Но като го нагрее слънцето, този големия дебелия лед се разтопява и туй съпротивление, което ледът има, изчезва. Любовта премахва всичките противоречия. Противоречията се явяват в ума. Заледяването се явява в сърцето. Туй заледяване трябва да се премахне.

Та казвам: Най-първо ще опитаме любовта в нашия ум, в нашето сърце и в нашата воля. Туй заледяване да изчезне. Тогава ще чуеш в душата: "Мир вам! Както ме е Отец възлюбил и аз ви възлюбих. Идете сега и разнесете това Слово навсякъде." На който задържите

греховете, ще бъдат задържани, на когото простите, ще бъдат простени. Онези, които повярват в онова, което съм казал, ще се простят греховете им, ще оживеят. Онези, които не повярват, ще се задържат греховете им. Ще се задържат значи онези, които не може да обичат, грехът им ще остане, онези, които обичат, прегрешенията им ще се разтопят.

Та казвам: Сега идваме до третата епоха, епохата на любовта, която носи в света изявлението на Бога. Бог ще се изяви по един начин в тия усилни времена и тогава разпъване ще има на кръст.

Наскоро в един от българските вестници много добре, много духовито представили Христа на Голгота. Всичките европейски народи и българите и сърбите и французите, всичките дигнали по един кръст, отиват към Голгота. Като се наредили, цяла една процесия, всичките носят кръст, не много голям. Сега всеки народ носи по един кръст. Казвам: Много добре схващате. Тази картина аз бих желал някой художник да я нарисува хубаво, да бъде и за в бъдеще да я терим в нашия салон. Хубава идея, да се обработи. Всичките народи носят кръстовете си прегърбени, отиват на Голгота. То е разрешението. Тогава трябва да дойде другата картина, възкресението. Лесно се представят народи с кръстовете си. Как ще ги представиш без кръстовете си? Същият закон. Как представят Христа възкръснал? Има ли дрехи? Всичките народи ще ги наредите възкръснали, голи ще ги наредите, да проявят любовта. Защо е представен Христос гол. Не че е гол. Тия художници не разбират. Художникът, като рисува Христа, трябваше да Го нарисува да излиза от Него светлина, да Го облекат само в светлина. Те като не знаят, как да рисуват светлината, рисуват Го гол. Светлина трябва да излиза. Щом е в светлина, Той е облечен. Няма да виждаш тази голота, която ние имаме без светлина. Казано ясно, тази светлина, това е новата дреха на любовта, с която се облече. Човек вече не е гол. Всеки човек, който има любов, той е облечен, всеки, който няма любов, той е гол. Всеки, който има тази дреха, той има вече живот. Всеки, който е

изгубил тази дреха, той е подложен на смърт. Сега на всички предстои едно голямо изпитание. След туй изпитание, техният учител ще се яви и ще им каже: "Мир вам! Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих. Идете и кажете на света това, което сте чули от мене!"

Както ме е Отец въздигнал, така и аз ще ви въздигна.

Отче наш.

26 неделно утринно Слово, държано на 28 април 1940 г. 5 ч.с., Изгрев

НАЙ-МАЛКАТА ПОГРЕШКА И НАЙ-МАЛКОТО ДОБРО

Добрата молитва.
В начало бе Словото.
Размишление.
Духът Божи.

Ще прочета първата глава от Евангелието на Иоана до 35 стих.

Мога да кажа.

Има известни отношения, които хората трябва да спазват. Много от погрешките на света произтичат от неспазването на известни отношения. Какви са вашите отношения? Забравили сте. Някой път мислите за неща, които не са съществени в дадения случай. Може да мислите, колко години ще живеете на земята. Не е съществено това. В дадения случай, съществено е за днес, какво може да направите. Като мислиш колко години ще живееш, започваш да се безпокоиш дали ще може да живееш 120 години. Туй е само едно сравнение. Някой път сравнявате. Сравнението нищо не доказва. И онова, което знаеш нищо не доказва. В дадения случай какво ти трябва? Какво може да научиш да приложиш. Един цигулар, след като учи 20 години и стане виртуоз, знае да свири, или един пианист, има неща, които трябва да пази. Трябва да държи цигулката в изправено положение, струните да бъдат първокачествени, лъкът трябва да бъде малко намазан. Ако е малко намазан, ще започне да издава малко дрезгави звукове. Като започне да свири, ще опита струните, ще ги попита: "Разположени ли сте?" Ще каже на първата струна: "Как сте вие, духът ви разположен ли е?" Тя ще каже, че е разположена. После, втората струна, ще я попита, как си. Тази работа аз искам да свърша, искам вашето разположение. Тя ще каже: "Разположена съм, готова съм." После ще

бутне третата, четвъртата, след това ще я хване, ще я тури под брадата. Ще тури лъка. Цялата публика, която слуша и те трябва да бъдат разположени, да бъдат готови да слушат. Той дава, той свири, те ще вземат. Вие отивате на един концерт, казвате: "Отидохме да го слушаме." След като го слушате, какво приемате от музиката? Казвате: "Много хубаво свири." В какво седи хубавото свирене? Казва: "Класически парчета от Бетовен, от Бах." Че какво е писал Бетовен? Каква е тази песен. Казва: "Девета симфония." Каква е тази Девета симфония?

Някой казва: "Аз вярвам в Бога. Толкоз години съм изучавал любовта, Писанието. Зная стиховете да ги цитирам." Отлично е това. Бог е Любов. Какво означава "Бог е Любов"? Не мислете, че когато аз ви говоря за топлината, че това е топлина. Зимно време може да ви разправям за камина, за топлия климат, който го има в тропическите места или за топла къща, в която стаите са хубаво отоплени. Но стаята в която вие сте, е студена, 20 градуса под нулата. Питам, като ви говоря за топлината, вие ще се стоплите ли? Хубаво, че говоря за топлината, но преди да говоря за тази топлина, аз трябва да съм стоплил стаята, в която сте. Тази година предметно учение ще имаме. Годината трябва да бъде в съгласие с онова, което аз говоря.

Казвам: Когато аз говоря, сърцата ви и умовете ви трябва да бъдат готови да възприемат онова, което ви се казва. Не само онова, което отвън ще ви се говори, но и онова, което отвътре ще ви се говори. Защото едновременно има един, който ви говори отвън и друг има, който ви говори отвътре. И във вас има един, който възприема отвън и един, който възприема отвътре. Четирима души трябва да бъдат в съгласие.

Сега мнозина казват: "Аз зная да пея." Българинът казва: "Аз зная да говоря френски" Казва: "Бонжур." Той знае да говори. Казва: "Във Франция съм ходил градинарство съм работил." Има българи, които говорят английски, че като говорят на един англичанин, казва: "Моля, сречи го." Като ми сречеш думата, тогава ще те разбере. Ако на

края на думата туриш меко окончание, а думата има твърдо окончание, има две различни значения думата.

Вие сте дошли да изучавате една от най-видните науки, Божествената. Казвате: "То е лесна работа, да разбира човек Божествените работи." То е най-мъчно да ги разбираш и да го възприемеш. Може да го чуеш, но да го възприемеш и да го приложиш е мъчно. Всеки може да учи пеенето, но да се научиш да пееш и гласът ти да има израз. Като пееш, да приложиш светлината, като пееш да приложиш топлината. И като пееш, да има сила в пеенето. То се изисква да имаш гениалност. Но се изисква и талант. Може да бъдеш гениален музикант и пак да ти липсва нещо. Някои сега имате понятие за гениите, казвате: "Той е гениален човек, създаде нещо." Но да създаваш нещо, това ни най-малко не разбира, че това е хармонично. Писанието казва: "В началото Бог създаде небето и земята." Мислите ли, че като създаде, света бил уреден? Не, създаден е светът, но не е уреден. Човек може да бъде гениален и работите да не са уредени. На всичките гениални хора работите им не са уредени. Талантливите хора трябва да дойдат, за да уредят света.

Та едно време сте били гениални, създадохте вашия свят. Сега трябва да повикате вашите таланти, за да уредите света. По някой път вие туряте на една дума едно съдържание, което тя няма. Мислите, че геният всичко може да създаде. Не, специфична е неговата работа. И талантливият, и светията, и той не може всичко да направи. И неговата работа е специфична. И на един учител, работата му е специфична. По някой път вие казвате, да бъдете светии. Но англичаните и българите имат различни схващания за светията. Българинът иска да види светията с хлътнали очи, с хлътнали бузи, жълт да бъде и да бъде много тъничък. Тъй като вейка да върви. Лицето му да свети, той не разбира светия, който много яде. Един светия, според българина, не трябва много да яде. Щом започне да яде, няма добро мнение за него. Казва: "Не мяза на светия." Започва да

не яде, пада му реномето. Казват: "Разболял се е" и лекарите го посещават, казват: "Не яде."

Сега, всички тези неща трябва да се приведат в едно изправно състояние. Да кажем, вие говорите. Всеки един език има свои добри и лоши страни. Всички съвременни хора ги смущават глаголите. Глаголи има несполучливи. После, съществителни има, които безпокоят, местоимения, прилагателни, съюзи. Езикът има положителни и отрицателни страни. Например, думата "умира", ти не си спокоен вече. Дойде глагола "оживява", ти имаш друго разположение. Щом кажеш "умре", имаш друго разположение.

Много пъти сте чели "В начало бе Словото". Всякога има начало в живота. Когато човек почувствува и възприеме любовта, то е начало. Казва: "Кое е туй начало?" Щом приемеш първия лъч, който може да ти отвори пътя да виждаш, то е началото на твоето раждане. Щом приемеш първата дума, с която можеш да влезеш във връзка с едно разумно същество, ти си приел първия лъч или първото трептение на една дума, която те свързва с един разумен свят.

Сега мнозина от вас се интересуват какъв е оня свят. Апостол Павел, който ходил там, казва, че тази работа не може да се опише. Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил. Питам, ако съвременните млекопитаещи, котката, за пример, би се заинтересувала, какъв е човешкият живот, как щеше да го разбере? Като мине по пианото и тури крака, ще започнат да се чуват тоновете на пианото. Самата котка, като мине и чува, ще се учуди. Че толкоз ли е силна тази котка, че тази котка такива тонове произвежда? Сега мислите ли, че тази котка, като слезе от пианото и иде при другите котки, може да опише човешкия свят? Мнозина казват, че може да се мисли право. Но мярката за правото мислене не е външна мярка. Казва: "Какво нещо е истината?" Истината не може да се определи. В душата на всеки един човек има едно чувство, една мярка, с която той познава истината. Във всеки един човек има едно чувство, с което той познава любовта. В човека има и едно чувство, с което той познава и

мъдростта. Ако тия чувства ги нямате, то е безпредметно. Ако аз говоря на един човек и неговото ухо е запушено, безпредметно е да говоря. Ако онзи на когото рисувам, затворени са неговите очи, не може да възприеме краските и образите, безпредметно е рисуването. Всякога има едно ново схващане. Всеки ден Божественият свят носи нещо ново. Всеки ден носи нещо ново, Божествено, когато възприемеш много добре новото, ти се радваш; когато не можеш да възприемеш новото, Божественото, ти страдаш. Просто разбиране. Ако по някой път вие се питате: "Защо страдаме?" Казвам: Защото не сте възприели новото, Божественото. Ако днес вие искате да идете в Англия или искате да идете във Франция, трябва да имате паспорт. Мислите ли, че ако идете в Англия и нямате паспорт, англичаните ще се отнесат много добре с вас. Паспортът трябва да бъде изправен. Ще се опише лицето ти, веждите ти, какви са, очите ти, челото ти, брадата ти, космите ти. Всичко туй, като разгледат да отговаря на вас. Онзи, който разглежда паспорта ви, ще види отговаря ли цвета на вашето лице на този, който е описан в паспорта. Защо го правят хората това? - Защото нямат доверие един в друг.

Казвам: Ако аз ви попитам, какво нещо е любовта, как ще ми отговорите, как ще ми я опишете? Казвате: "Тя е човешката любов." Кои са качествата на човешката любов? Човешката любов първо започва много добре и свършва много зле. То е едно от качествата. Каква е духовната любов? Започва зле и свършва много добре. Сега вие може да кажете: "Защо е така?" Аз не разглеждам въпроса, защо е така. Само констатирам фактите. - "Не може ли другояче?" Може, как не. Нещата стават точно такива, както ти искаш. Нима не зависи от вас, като имате брашно и правите една баница, как да я направите? Имате хубаво брашно, сирене, от какво зависи хубавата баница? От вас зависи. Майстор трябва да бъдете, да я направите. Ако не знаете да я направите, или препечена, ще бъде или сурова ще бъде. Онзи, който яде баницата, ще каже: "Прегоряла е." Ако не е допечена ще каже: "Не е добре опечена." Тогава ще имат за вас две мнения: Че е

сурова баницата, не знаете да печете баница, не е опечена хубаво, или че сте прегорили баницата. Казват, че сте немърлив. Ако човек прегори баницата, значи ходи навън, зяпа за други работи. Когато аз влеза в една къща и яденето е прегоряло, аз имам понятие за домакинята. Щом не е добре сготвено, щом не е добре опечена баницата, пак имам друго мнение. Неизбежно изпъкват образи. Този, който не знае как да пече, остава сурова баницата, но и всичките му работи са така недовършени. Това е общо заключение. Този, който прегорява баницата, всичките му работи са прегоряни, в умствения свят и в сърдечния свят, и във волята. Този закон е общ. Това не е фатален закон, но прониква навсякъде. Като разгледате работите са такива. Казва: "Какво от това, че не съм опекъл баницата?" Този навик той не е придобил сега. Сега ако не опечеш баницата това е един недъг останал от миналото, който трябва да го поправиш. Казва: "Какво има, че един певец взел един фалшив тон?" Много значи. Ако тази фалшива нота е една дупка на дъното на една стомна, пълна с вода, всичката вода ще излезе навън из стомната. Ако вие вземете една фалшива нота, всичкото благо, което придобиете през деня, то ще изтече през тази дупка. Туй е вярно. Една дума можеш да кажеш и тази дума може да ти костува години, докато може да я поправиш. Това са изключения.

Имате едно желание на Ева, да опитате плода какъв е. Ако го вземете буквално, че тя само близнала и сдъвкала, 8 хиляди години не можем да се избавим от едно близване на Ева. Осем хиляди години една погрешка тя поправя и не е могла да я поправи. И ние след нея не можем да я поправим. Много сериозна работа е.

Вие понякой път казвате тъй: "Аз не ви обичам." Но знаете ли, колко може да ви костува това? Казвате: "Аз ви обичам." Знаете ли, колко може да ви роства тази дума? Ти казваш, че аз ви обичам. Трябва да обичате. Като кажеш, че не ви обичам, пак трябва да имаш основание. Може да каже някой: "Не ви обичам, защото няма какво да обичам във вас." Турете нещо, което аз мога да обичам. Трябва да

бъдете последователни. Казвате: "Не ви обичам." Но така не е въпросът. Добре, вие казвате: "Не може да ви обичам." Казва: "Аз не мога да ви обичам." -"Аз ви обичам." И двамата сте бедни. Единият казва: "Аз ви обичам." След като кажа, аз ви обичам, не сте станали богат. Той каже: "Мислите ли, че вашата любов е на място?" Мислите ли, че вие сте беден? Някой казва: "Аз ви обичам." Мислите ли, че с туй, той ще направи нещо? Нищо не е станало. Има една любов, която е важна. Като кажа на един болен: "Аз ви обичам", този болният стане, да престане да е болен.

Сега вие казвате така: Ние вярваме в Бога, обичаме Го. А забелязвам, че между вас и между всичките хора и в къщи ви има дисонанси. Мислите ли, че вие ще ме убедите, че вярвате в Бога и че обичате Бога? Мислите ли, че аз съм от тези глупавите да повярвам. Мислите ли, че като говорите и аз виждам една непоследователност във вашия живот, мислите ли, че аз ще ви повярвам?

Как ще убедите вие Господа, че вършите Неговата воля? Понякой път се чудя на хората. Той се спрял, чел "Отче наш" и казва как да не го послуша Господ. Ти си декламирал "Отче наш". И не само ти, милиони същества има, които всеки ден декламират "Отче наш". Та Господ слуша, слуша, ти си чел "Отче наш" и се чудиш, защо Господ не те послушал. Как си го чел? Ако аз бях на вашето място, щях да чета "Отче наш" така. Ще кажа: Досега, Господи, не съм чел "Отче наш", както трябва. Много пъти съм казвал: "Да бъде волята Ти", но досега не съм направил Твоята воля. Ще ми простиш. Аз искам днес да изпълня волята Ти, тъй, както е волята Ти. Ще изпълня волята Ти, както Ти искаш. Като се върна вечерта при Господа, да видя, дали Той е доволен. Ще отида в света да изпълня волята Му. Има доста работа, която може да се свърши, за да е доволен от моята работа. Ако е доволен, аз веднага ще видя в лицето Му, че Той е доволен от работата, която съм свършил.

Наскоро дойде една сестра от света, доста добра сестра от света и доста умна, запозната добре с окултната наука, разумна, имала две

деца. Умира едното дете, че не може да намери мир, така привързана, влюбена, не излиза от къщи, светът почернел, иска да се самоубие. Иначе, сериозна. Казва: "Много роптах на Господа, защо ми взе това дете, дигам шум, карам се, как тъй да ми вземе това дете, не знае ли, че ще ми причини болка." Казва: "Чудя се, как Господ не ме бие." Казват: "Как не те бие?" Казва: "Защо умря детето ми?" Ти искаш да те лъжа. Твоят любовник те напуснал, влюбила си се ти. Тя започна да се усмихва. Щом той те напуснал, ти не си добра, добре не си постъпила, обидила си любовника си. Ти мислиш на мене да ми разправяш, че имаш някакво дете. Не, не говори любовни работи. Ходиш да разправяш, пък си станала на 40 години, прилича ли ти? Тя започва да се усмихва. - "Ти," казва, "ме разсмиваш." - Ами ти искаш да ме убедиш, че детето ти умряло. Виждам, ти представяш работите в една алегория. Българите говорят много алегорично. Когато отиват да искат една мома, ще дойдат тези женихите, които ходят да правят добро на младите моми. Ще идат, ще седнат на камината и казват: "Иване, ние забелязваме, че имате много хубава нива, че сме хвърлили око на нивата, продавате ли я?" Казват: "Как ще я продаваме, тя от баща ми е останала, тази нива не я продаваме. Ти казва, доста ниви имаш." Втори път, пак дойдат, пак за нивата говорят. Но въпросът не е за нивата. Въпросът е за една от дъщерите. Той казва, че от баща си има няколко ниви. -"На коя си хвърлил око? Една имам от десет декара, друга имам от пет." Казва: "На средната съм хвърлил око." След като говорят така алегорично, ще дойдат до същността, до реалността. Казват: "Средната ви дъщеря сме харесали, допада ни, ще се съгласите ли да я дадете." Дойдат до реалността на нещата. Другояче може да откаже, да каже: "По никой начин не продавам нивата. Да си вървите. Да не идвате друг път, не продавам нивата." Работата спре.

Та казвам: Ние сме на земята да изпълним волята Божия, от която зависи нашето бъдеще. Волята Божия ние сме я изпълнявали, както животните са я изпълнявали. Мислите ли, че ако по

необходимостта на закона ви заставят да вършите волята Божия, че това е волята Божия? Един учен човек трябва да извърши волята на Господа, трябва да го заставят да дига и да слага чука. Не е това, което се изисква. Не е работата на чука. Не е работата и на перото. И то свършва една работа да напише едно писмо. Не се изисква и работата на иглата, която ушива една дреха. Изпълнението волята на Бога, това е най-хубавото, което човек може да направи. В момента, в който ти решиш да направиш волята Божия, ти ще се освободиш от всичките несгоди. Онези вериги, които са на краката ти, ще паднат. Онзи мрак, който имаш в ума ще изчезне. Онзи товар на сърцето ще изчезне. Ще се намериш в един свят приятен, като един цигулар, който свири в един салон добре отоплен, цигулката е на място, лъкът е на място, той е разположен, публиката ръкопляска. Като излезеш, джобът е пълен. Вестниците пишат, приятно му е, че е свирил. При сегашните условия свириш, салонът не е отоплен, струните на цигулката не са на място, публиката те освирква, вестниците пишат зле, че да се чудиш, де да си скриеш главата. Казваш: "Що ми трябваше, концерт да давам на тези хора." Целият свят е пълен все с развенчани виртуози. Онази младата мома, която е разочарована в любовта, не е ли развенчан виртуоз? Младият момък, който е разочарован в любовта, не е ли развенчан виртуоз? Онези религиозни, които са паднали духом казват: "Животът няма смисъл." Не са ли и те развенчан виртуоз?

Случило се нещо, казва: "Не ме слушат хората." Че как да те слушат? Една погрешка има, която е много малка погрешка. Един, в живота му не му вървяло, че пита един мъдрец: "Какво да правя, че да ми тръгнат работите?" - "Каквото кажеш, направи го, не го отлагай." Ние всичко отлагаме, след време. Днешният ден, ако имаш една малка погрешка, поправи я. Най-малката погрешка поправи и най-малкото добро направи го. Ако това направиш, ти си в правия път. Всеки ден може да поправиш една погрешка. Не да правиш погрешка, но да поправиш една погрешка и да направиш едно малко добро. Ние трябва да поправим една погрешка, да дадем повод на Божественото.

Като се махне тази погрешка, която сме поправили, духът Божи ще дойде да посади доброто на туй поправеното място, дето била погрешката. Духът Божи посява едно от хубавите Божествени семена в живота. А пък там, дето си направил едно добро, то вече това дърво се разцъфтяло, израства и завързва плод. От него ще се ползуваш. Тъй щото, ако поправяш погрешките, Духът Божи посажда новите семена на живота. Като правиш добро, тия дървета се оживотворяват и плод дават, следователно, има на какво да разчиташ. Някой път вие мислите, че се занимавам с погрешките на хората. Никак не ме интересуват погрешките на хората, в този смисъл.

Преди няколко време, аз ви разправях за младата снаха в село. Българите са много интересни. Казват: "Представи си пресолила боба." Цялото село знае, че младата снаха пресолила боба. Представете си, пресолила боба. Пък и другото. Представете си, оставила боба недосолен. Ако аз съм една млада невеста, ще кажа: Зная, как да варя боб, вие го солете, както искате. Аз зная да го варя хубаво. Да го сваря е моя работа, но да го соля не е моя работа. Да ме държат отговорна за несварения боб, то е моя погрешка, но не бива да ме държат отговорна за несоления боб.

Аз искам вие добре да сварите боба, но да го осолите, то не е ваша работа. Проявената любов е сварения боб. Ти прояви любовта в дадения случай, ни повече, ни по-малко. Тази любов щом проявиш, ще имаш светлина в ума, мир в сърцето, сила в тялото. Ти ще чувствуваш онази сила, която носи здраве. Весел ще бъдеш. Ти ще почувствуваш един мир в сърцето си, който никога не си чувствувал. И ти ще почувствуваш една светлина, която ще изпълни душата ти с радост и веселие. То е любовта. Ако любовта не внесе светлина, ако любовта не внесе топлина, и ако не внесе сила, бобът не е сварен. И бобът трябва да се свари. Несвареният боб е опасен и свинете не го ядат. Ако дадете несварен боб на една свиня и тя не го яде, колкото лакома и да е. Ако бобът е сварен, яде го. Но няма по-опасно нещо от това да ядеш несварена любов. По алегории ви говоря. Няма по-

опасно нещо да ядеш несварен боб. Няма по-хубаво нещо да ядеш сварен боб. Свареният боб е отлично ядене. Който яде хубаво сварен боб, бъбреците му са намясто. Който не яде варен боб, бъбреците винаги страдат. Ако не искате да ви страдат бъбреците, яжте хубаво сварен боб, за да няма нужда да се оплаквате от бъбреците си.

Сега по какво може да познаете истинската любов? При истинската любов по пътя, през който минавате, ще има сто, двеста души да ви кажат: "Отбийте се, не ни заминавайте." Ако не носите любовта, казват: "Не се спирайте, да си вървите, защото носите нещастие."

Отче наш.

27 неделно утринно Слово, държано на 5 май 1940 г. 5 ч.с., Изгрев.

ЗДРАВОСЛОВНО ГЛЕДИЩЕ

Добрата молитва.
Духът Божи.
Размишление.
Венир Бенир.

Ще прочета 13 глава от Първото послание към Коринтяните.

В начало бе Словото.

Някой път се учудвате, какво има да се каже още за любовта. Още нищо не се е казало. В бъдеще, когато се каже същинската дума за любовта, хората ще бъдат съвършени. Ще бъдат съвършени, ще знаят, как да живеят. Сега трябва да се разправя на малките деца. Детето е родено от разумен баща и от разумна майка, от ред разумни поколения, но детето е невежа, не знае. Дадеш му една книга, нищо не разбира. Казваш му да смята, не знае да смята. Само едно изкуство има, знае да яде, знае и да заповядва това, онова. Но за знание, нищо не знае. Ако го накараш на някаква работа, трябва да го учиш. Някой пита, защо хората не се раждат научени. Че ако се раждат научени, какво ще учат? Само ненаученият човек може да стане учен, а ученият може да стане ненаучен. В света има два процеса: едни хора ги учат да станат учени, други ги отучват от онова, което знаят. Казва: "Защо е така?" Да кажем, няколко поколения си ял месо, научил си се да ядеш. Правиш го майсторски, на какво ли не, на кюфтета, на попска яхния, тюрлю гювеч. След като станеш вегетарианец, трябва да се отучиш от месото. Ще те отучат, че да не се съблазняваш. Казва, че е вегетарианец. Но той само привидно е вегетарианец, той е помак вегетарианец. Помака защо го наричат помак? Веднъж помаците поискали да си направят джамия, ходили в гората да си избират дървета за джамията. Но когато работят,

трябвало да не кажат нито една българска дума. Отиват из гората, търсят дървета, избират ги. Казва един помак: "Хубаво е това дърво, право, но на върха е малко кривичко." Всичко казал на турски, но като дошъл до думата кривичко, казал я на български. Вече не може да употребяват това дърво. Сега и вярващите, като ходят да си избират, ще употребят една дума от старото. В приказката е турено, че българският език не е свещен.

При мен някой път идват, че ми разправят нещо, казвам: Това е помашка работа. Някой ми разправя, че една работа не е станала както трябва. Де е злото, че влязла една дума българска?

Та казвам: Ние в живота имаме едни противоречия, които не може да ги примирим. Няма какво да се примиряват противоречията. Бог ни е дал очи и още не знаем, как да употребим очите си. Много нещастия, много неприятности произтичат от незнанието, как в даден момент да насочим погледа си и къде да го насочим. Че казва: "Как тъй!" Представете си, че вие сте един инженер, който карате един трен. Ако вашите очи са слаби и трябва да минете през някой мост, или отдалеч, ако вие не виждате, че линията може да е развалена, или че мостът е развален, какво може да стане? Такива страхотни неща са ставали в миналото. Колко тренове са влизали в пропастта от недовиждане.

Казвам: Вземете в съвременния живот. Вие казвате, че живеете в един век просветен, християнски. Всичките хора са настръхнали и те са хора просветени. Християнските народи са учени хора, университети имат, разбират. Дълбоко разбират тайните на живота. Сега тия хора имат една задача и не могат да я уредят, бият се тези хора. Вие четете вестниците и вас ви е приятно, дали англичаните побеждават, или германците и вземате страна. Кои са надвили? Каква е разликата между германците и англичаните, и французите като хора? Всяка победа се записва с изчезването на хиляди хора от едната и от другата страна и осакатяването на хиляди хора, които са инвалиди.

Наскоро, тук минавам покрай едно лимоново дърво, което е минало през една война. Гледам го, искам да му помогна да се съвземе. Казвам: Това дърво страда от много знание. Онези, които са го гледали, много са знаели. Първите, които са съжалявали, искали да го наторят, че пръстта нямала хранителни сокове, донесли толкова силен тор, че наместо да го охранят, те го осакатиха малко. Второто положение гледам, като садят лимони, много знаят. Изучавам, колко хората знаят по лимоните, как си гледат лимоните. Имаме един лимон, казват, че трябва да му се тури син камък. Казвам: "Да му турим." Турихa му син камък, че той изсъхна. Защо изсъхна? От синия камък. Казват: "Да му се тури син камък." Ама колко син камък да му се тури? Казва: "Една шепа." С една шепа ти ще го отровиш. Изисква се много малко. Един грам ти ще туриш във водата. Та казвам на една сестра да ми донесе една стомна вода, да полеем лимона. Не я оставям тя да полее, но аз ще полея лимона. Дигам стомната, пада върху бъчвата, пукна се стомната, счупи се. Пък чужда стомната. Казвам: "Защо е пострадал този лимон?" - "От невнимание, от незнание." Казвам на сестрата: "Ти ми донесе една стомна, аз я счупих, чужда стомната." Ще кажем: "Пукна се стомната." Пукнала се, но ще трябва да я купим. Пращам я да купи една стомна, макар, че тяхната е вехта, ще им купим нова. Едно поливане ще ни костува 20 лева най-малко. Тя отиде и гледам, донесе една хубава стомна. Казвам: "Ще вземеш, ще я напълниш с вода и ще я занесеш на сестрата отдето си я взела." Още веднъж да ми не носиш чужда стомна. Тя взема новата стомна, взема и своята, и отива, и двете да ги напълни. Но хубавата стомна се счупва. Аз ѝ казах да напълни новата стомна и да я занесе на сестрата, не и казах да носи и своята стомна. Държах ѝ една малка лекция. Казвам й: "Ще идеш да купиш още една стомна." Отиде, намери една хубава стомна. Ще вземеш стомната и ще внимаваш, като писано яйце ще я занесеш, да се отървем от тази беля. Казвам: В живота ние правим такива погрешки, от които аз изваждам ред заключения. Често ние правим такива погрешки.

Искаме да помогнем. Не можеш да помогнеш на един човек, когото ти не обичаш. Не можеш да помогнеш и на себе си, ако не се обичаш. Не можеш да помогнеш на себе си, ако не обичаш Бога, Който е в тебе. Ти имаш признателност, ти гледаш лицето си в огледалото, но ти още не си видял онова, което Господ е създал в тебе. Да се зароди в мисълта ти една благодарност за хубавото, което е поставено. Някой път ние говорим за ума. Но понякой път ние цапаме ума си с мисли, които не са на място. Понякой път цапаме сърцето си с чувства, които не са място. Може отвън да са, но има мисли, които трябва да ги държим отвън. Сега питам: Как се държи една мисъл отвън? Туй, което ти влияе, с което не можеш да се справиш, то е отвътре. Да кажем, ако влезе един трън доста голям в крака ти, този трън ще те ограничи. Дето стъпиш ще чувствуваш болка. Питаш: "Какво трябва да се прави?" Трънът отвътре, който влязъл в крака ти, трябва да излезе навън от крака ти. Ако ти мислиш, този горкия трън, къде да го пратя, ти го изхвърли навън да си търси чайрето. Той влязъл в крака ти, без да го караш. Понеже трънитe са много горделиви, честолюбиви, като го бутнеш, забие се в крака, в ръката. Казва: "Господине, ти като минаваш, тук трябва да бъдеш внимателен, в мене има достойнство." Той е като пчелите. Като минеш покрай кошера, ще излезе, ще забие жилото си. Понеже не може да го изтегли, умира. Казва: "Ще знаеш още веднъж, като минаваш покрай кошера, да спазваш всичките правила, които пчелите имат." Разправяше ми един ученик един случай. Казва: "Ние имахме кошери, исках да си открадна мед, от тези старите кошери, бяха. Разкопан така трем*, турени кошерите. Гледам бели пити и си мисля: Ще взема с ножицата, ще клъцна питата, ще я набуча с един шиш и ще я извадя навън. Отидох, но докато я извадих, три, четири ме ожилиха по лицето. После вън се скрих. Връщам се вкъщи, лицето подуто. Баща ми ме гледа и пита: Къде си ходил? -Ходих да гледам пчелите. - Не си ходил да ги гледаш, но си ги бутал. Извадих мед, но

очите ми се затвориха. Оттам насетне не ходих вече да изваждам мед от пчелите и намерих, че скъпо струва."

Хубаво, ние виждаме една погрешка. Често в живота си за постигането на някой наш идеал, колко тревоги, колко страдания не претърпяваме. А на нас ни трябват три неща, за да се създаде в нас порядъчен живот. Едно знание, да пазим в изправно положение ума си, т.е. главата си да пазим. Да държим в изправно положение и сърцето си с чувствата си. Образ на това сърце е сърцето, което пипате вътре. Но има и друго сърце, което е във вашия организъм. И трето положение, да държите в изправно положение и тялото си. Защото, ако не знаете как да се движите, с движението си може да предизвикате един човек. За пример, един човек вас с движенията си може да ви разгневи. Съвременните хора в дипломацията са станали толкова внимателни, наблюдателни. Като дойде един дипломат, най-първо ще погледнеш, как те погледне, каква светлина има. От поведението ти съди, какво е твоето разположение. Когато ще те изпраща навън, трябва да бъдеш крайно учтив. За най-малката неучтивост, веднага ще има лошо мнение. То са хора от света. Религиозните хора казват: "Ние трябва да бъдем чистосърдечни, да се проявим такива, каквито сме." Че ако се проявиш такъв, какъвто си, какво ще бъде? Да допуснем ти кажеш тъй: "Той не е религиозен човек." Че отде знаеш, че той не е религиозен човек? Религиозността е вътре в главата. Тя не е нещо, което се купува оттук, оттам. Човек не става сега религиозен. Казва: "Той стана религиозен." Ако сега може да стане религиозен, изгубена работа е. Той само носи религиозността. Под думата религия се разбира любов към Бога. Тази любов и тя си има своя мода. Любовта и тя ще се появи или във външна, или във вътрешна форма, или ще се развие в отношение. Казвате за някого: "Той не е учен човек." Човек не се ражда учен. Той носи учението, носи всичките възможности със себе си. Казва: "Той е много учен човек." Всичките хора се раждат с възможности, а учеността се определя от възможностите, които му са дадени. Повече

от тия възможности учен не може да бъде. Има много учени хора, които са невежи. Мнозина от вас казвате, да кажем, имате един квадрат. Четирите страни са по два сантиметра. Може да сметнете така, 2 по 4 е 8. Или може да сметнете: 2 по 2 е 4. Ако кажеш, че 2 по 2 е 4 или 2 по 4 е 8 - има разлика в смятането. Ако кажеш: 2 по 4 е 8, то е крайният резултат. Ти не знаеш промените. Казваш: 2 по 4 и 2 по 4 е 8, ти се заинтересуваш, как се е образувало 4. Следователно, двете линии на квадрата, какво представляват в органическо отношение. Едната линия на квадрата представя бащата, другата линия представя майката. Те и двете линии са успоредни. Третата линия представя сина. Тя пресича бащата и майката. И четвъртата линия, която представя дъщерята е успоредна линия на третата и тя пресича бащата и майката. Бащата и майката са успоредни и братът и сестрата са успоредни. Следователно, квадратът в духовния свят, представя отношения. Най-първо когато две линии са успоредни, показва отношение между две същества, разстоянието между тях не се изменя. Както и да се кривят, те са успоредни. Туй вътрешно отношение да се не изменя. Казвам: Дотогава, докогато вашият ум и вашето сърце вървят успоредно, вътрешните отношения не се изменят, разсъждавате правилно. Щом се измени вътрешното отношение, стесни се това разстояние, непременно ще дойде катастрофа. Онова, което се движи по тия две линии отгоре, ще се срещне, ще направи катастрофа някъде, или някой малък инцидент.

Та казвам: В напредъка на човешкия живот някъде знаете как да постъпите. Има някои, които обичате, с тях постъпвате добре. Много майки има, които от любов към децата си ги хранят повече отколкото трябва. И децата се разболяват. Има майки, които от любов осакатят децата си. Разболее се детето и те от любов викат един лекар, втори, трети, четвърти. Единият даде един метод, другият, втори метод. След като са викали 12 лекари, правили са консулт, погледнеш, изпратят детето в оня свят. Майката трябва да знае едно нещо. Майка, която обича детето си, то не може да умре. Майка на която любовта е слаба,

децата ѝ умират. Когато любовта на бащата е слаба към сина, той умира. Всичките синове, които умират, умират от слабата любов на бащите си. Всичките дъщери, които умират, умират от слабата любов на майките си. И обратното е вярно.

Казвам: Ако хората умират, умират по единствената причина на слабата си любов. Преди години бях в Търново у една сестра. Бях тръгнал на път и се спирам в техния дом. Когато отидох в дома, братът беше здрав. Аз като влязох в къщата, разболя се. Аз зная, че се разболя за изпитание. Аз си седя спокоен, не се интересувам, че се е разболял, тъй привидно седя, незаинтересован. Иде сестрата и казва: "Учителю, наш Иван заминава." Рекох - "Накъде?" -"Заминава си, пък имам малки деца, да го попази Господ поне да се отгледат децата, че тогава да си замине." -"Че рекох, как си заминава тъй без да пита?" Казва: "Учителю, работата е сериозна, ти не вземаш предвид." Ставам, отивам в стаята, той едва диша, не се чува гласа му. Турям ухото си, то доста остро, наблюдавам и го слушам тихо, той се моли. Много хубаво се моли. Послушах няколко минути, той изчете молитвата, очите затворени. Рекох на сестрата: "Сестра, не бой се. Тъй както е той, той е сигурен, той ще се върне, няма да умре. Утре, рекох ще бъде здрав." Казвам: Дотогава, докато любовта в нашето сърце действува, здравето всякога се повръща. Бог е любов в света. Ако ние умираме, умираме от безлюбие. Ако ние страдаме в света, страдаме от безлюбие. Туй трябва да се има предвид. Ако човек страда по закона на любовта, ще опиташ страданието и има нещо приятно. В ума ти ще има известна приятност, ще се радваш, че си пострадал. Апостолите разправят в Писанието, че евреите, като ги набили зарад учението, били ги както евреите знаят да бият, хубаво и се върнали всичките апостоли радостни, че се удостоили да носят страданието, както своя Учител. Имаме друг един пример. Христос понесе най-големите страдания в света, но и Той се върна при учениците си, върна се весел и възкръснал влезе в новия живот. Казва им: "Туй е, което ви помага." Той им даде един пример, че онзи, който обича

Бога и да умре, ще оживее. Защо умря Христос? Да покаже, че този, който носи Божията любов, като умре ще възкръсне. Сега някои от вас питате: Виждане ще има ли в света? Щом се обичаме, виждане ще има и възкресение ще има. Щом няма любов, работите другояче се изпълняват.

Казвам сега: Имайте любов в себе си. Обичайте вашият ум, който Бог ви е дал, т.е. не допущайте да се цапа ума ви. Обичайте вашето сърце, което Бог ви е дал. Не давайте вашето сърце да се цапа. Обичайте и тялото си, понеже е казано: Вие сте храм. Не допущайте тялото ви отвътре да се цапа. Защото постъпките цапат тялото. А от цапане на тялото се явяват всички кризи в живота. Желанията стават причина за всичките страдания, които имаме в душата. Всичките пертурбации, които стават се дължат на неестествените мисли, които по някой път проникват в нашия ум. Една мисъл се натрапва в човека. Казвам: В това отношение трябва да имате едно издържливо знание. Гледам един човек рисува една планинска местност, едно езеро. Всеки ден се приближавам, виждам, той цапа бои. Отблизо като гледам, никакво езеро не се вижда, вижда се нацапано платно, бои се виждат. Ако някой гледа картината само отблизо, ще каже, че художникът не може да рисува. Ако се гледа картината от едно разстояние, вижда се вода, езеро. Казвам: Как се е домогнал до това знание, без да знае така да постави боите, че отдалече като гледаш, да се види езеро. Отблизо не се вижда нищо. Картината е много хубава отдалече, но не и отблизо.

Та сега и вие, като се срещнете отдалече, картината е много хубава, но отблизо не е така хубава. Отдалече, като се гледате, отлични хора сте. Учени хора сте, но щом дойде човек до вас, вижда, че е цапан с бои. Казвам: Не се приближавайте много един до друг. Защото хубавата картина изисква да не се гледа отблизо. Вие мислите, че като се приближите при една картина, ще намерите нещо. Илюзия е. На картината ще гледате само външната страна. Няма какво да разглеждате картината, как е нарисувана. Понякой път

ние се учудваме на художниците, на онова разбиране, което имат. Те като турят боите някъде, знаят отдалече, какъв ефект ще даде. Казвам: Геометрици са, на 4-5 метра или на 10-20 метра знаят какъв ефект ще даде. Отдалече трябва да се гледа картината. И вие, когато постъпвате, трябва да имате същата перспектива. Знание трябва. Няма по-хубаво нещо от свещеното знание.

Един музикант казва: "Я ми дай Ла." Изведнъж, ти ще се отдалечиш, няма да пееш До на ухото отблизо, ще се отдалечиш от него на пет метра. И в музиката закон има. Колкото си по-далеч, гласът е по-хубав. А пък ако искаш гласът ти да е хубав отблизо, наблизо когато са хората, много тихо трябва да пеят. Ако пееш силно ще произведеш съвсем друг ефект.

На мен често са ми казвали: "Учителю, направих, тъй както ти каза." Ама както аз казвам тази работа не става. Трябва да направим работата, както Бог е поставил, както Бог иска. Първото нещо - онова, което аз ви казвам, вие ще го сравните с нещо вътре в себе си. Туй, което аз ви казвам и онова, което ще го сравните вътре в себе си и после, трето едно положение, свидетелството на двама или на трима души е вярно. Туй, което е във вас и онова, което иде отвън и онова, което вие разсъждавате в даден случай, тия три неща показват, как трябва да бъде направена работата. Една работа трябва да бъде направена по любов, по отношение на сърцето. Една работа трябва да бъде замислена, тъй както умът я скроил. И една работа трябва да бъде направена така, както човешката воля може да я направи в даден случай. Та казвам: По любов ще вложим сърцето си. По ум, както умът е замислил нещата. И по воля, волята вземам като най-възвишеното, което волята е решила. Тия три фази, като се съберат на едно място, то е вече в съгласие с онзи Божествен закон. Казвам: Всякога, когато усещате едно раздвояване за една постъпка, Божият закон там не работи.

Аз ви говоря сега от здравословно гледище. Човек, за да бъде всякога здрав на земята, непременно ще дойде на земята на големи

изпитания. После областта, през която вие пътувате, трябва да имате желание да не се спънете. Човек трябва да мисли. Като мисли ще образува светлина, която е необходима за вътрешния живот. После трябва да има силна воля. Подразбира сила, която трябва да тури неговите мисли, неговите чувства в движение. Защото без сила нещата не могат да се реализират. Писанието казва: "Да възлюбиш Бога Господа своего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичката си душа." По четири неща трябва да възлюбиш Господа. Четири неща има, за да бъде постижимо онова, което ние желаем. Щом човек обича Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила и с всичката си душа, всичко онова, което желае е постижимо. Няма да има никакво изключение. Всичко може да се постигне. Няма да искаш нещата да се постигнат изведнъж. Ти ще посееш едно семе с всичката си любов, която сърцето ти има към Бога, с всичкия си ум, с всичката си сила, и с всичката си душа. Туй семе ще го оставиш на законите на природата. И то ще ти [даде, б.р.] онзи плод, който ти очакваш. Казвам: Всяко нещо, което правим по същия закон трябва да работи. Нещата, които са направени без любов, те не са дълготрайни. Виждаме сега в сегашната култура на християнството неща, които не са направени с любов, не могат да бъдат трайни. Ако днес всичките християнски народи отправят ума си към Бога, войната ще престане. Какво има да спорят. Англичаните са богати, може да отстъпят. Германците, техните братя, които имат по-малко, може да се спогодят разумно. Братя са те, родени от един баща. Но когато братът иска да живее само за себе си, няма предвид баща си и майка си, въпросът е другояче. Ако хората са решили да живеят по братски, ако вие тук на Изгрева решите да живеете по братски, животът ще бъде друг. Казвате: "Бият се." Но има и много работи и тук за уреждане. Колко бодливи телове има турени! Какво показва това? Някой взел една педя от мястото на другия, цял въпрос става. Че всичките спорове са за земя. Германия спори за своите колонии. Русия е недоволна, че във време на войната, всички взеха и

на нея взеха Бесарабия, взеха от Финландия, от Полша своето си. Казва: "Не става така." Спорят все за онова, което е взето. Българите и те са недоволни, защото им взели нещо, да им го върнат. На всички хора взели нещо. Какво се изисква? Не отнимай на човека туй, което Бог е направил. На българина да се даде туй, което Бог му е дал. На русина да се даде туй, което Бог му е дал. На англичанина, на французина, на всички народи и на всеки един човек, законът е все един и същ. На всеки един от вас да се даде това, което Бог му е дал. Туй трябва да бъде една вътрешна мярка.

Вчера седим тук и един брат говори. Казвам: Не се месете в политиката. Опасна работа е да се говори за политика. Хитлер отиде и нападна Белгия и Холандия. Казвам: Отиде да освободи Вилхелма, нали е в Холандия. Братът ме гледа. Хитлер отива да освободи брата си, толкоз години не го е виждал, освобождава го. Държат го пленник.

Важното е за нас в този живот да се учим да слугуваме на Бога. Да турим в ума си светлина. Защото светът се нуждае от просветени хора. Сега, както и да говорим, апостол Павел казва: "Ако любов нямам, нищо не се ползуваме". Ако ние в нас не съзнаваме Божието присъствие, да го виждаме да присъствува в ума ни, когато мислим да Го виждаме, че Бог присъствува в ума ни, да чувствуваме, че Бог присъствува и в сърцето ни, да виждаме, че и Бог присъствува във волята ни. Когато вършим нещо и в постъпките си, навсякъде, във всяко наше действие, Бог да взема участие, тогава нашият живот се развива правилно. Ние сме радостни и весели.

Казвам: Това е новото - да присъствува Бог в ума ни. Да присъствува Бог в сърцето ни. Да присъствува Бог в тялото ни, в душата ни, навсякъде. Както е казал Христос: "Както Отец пребъдва в мене, така и аз в Него, така и вие да пребъдете в мене, за да бъдем всички едно, Бог в нас и ние в Него".

Отче наш.

28 неделно утринно Слово, държано на 12 май 1940 г. 5 ч.с., Изгрев (На 19 и на 26 май, Учителят не говори лекция.)

ЧЕТИРИ НЕЩА

Добрата молитва.

Ще прочета 25 глава от Матея, до края.

Има едно изречение, което казва, че повторението е майка на знанието, но повторението е и майка на глупостта. Добрите работи, като се повтарят, човек придобива нещо, но и глупостите, като се повтарят, човек изгубва нещо. Има нещо в света, което се спечелва, има нещо, което се изгубва. Опасността в това седи. Има една възможност. Не знаем, кои са били причините за ангелите, които са седели на такова високо положение и слава и знание и в тях се заражда едно изпитание. Някои напускат небето и стават тъмни духове. Разни теории има и никой досега не знае причината. Когато някой приятел напусне приятелите си, никой не знае причината, кое го е заставило. Най-първо се обичат и след това се зароди някоя малка причина, никой не я знае. Как е възможно тази обич да престане? Причините не знаем, но последствията имаме ги на лице, когато двама души се обичат, ядене и пиене има. А щом не се обичат, няма ядене и пиене. Когато двама души се обичат, къщата е добре мобелирана и осветена. Щом не се обичат, къщата е тъмна и разхвърляна. Когато се обичат, добре се обличат, щом не се обичат, добре не се обличат. Тогава, докато някой се облича хубаво, наред вървят работите. Щом не вървят работите добре, започват да се скъсват дрехите, показва, че търговията не върви. Съществуват известни правила, които всеки трябва да пази. И добрите правила се нарушават от умните хора повече, отколкото от глупавите. Понеже на глупавия никога не му идва на ум да седне, да пише някоя поезия, а на умния ще му дойде на ум, да пише поезия и ще направи доста глупости. Въпросът не е с глупавите хора. Ние знаем тия работи.

Всеки от вас може да пише поезия, но писали ли сте поезия? Казвате: "Да се римува, то е лесна работа." Всеки знае да замеси хляба, но ако вземете брашно, от десет години седяло в чувала, какъв ще бъде този хляб?

Върху тази глава, какво ли не се е казвало. Страхотни работи за вечното мъчение. Един български свещеник казвал на слугата си Стоян: "Не зная Стояне, какво ще се прави в онзи свят. Ще има скърцане със зъби." Стоян отговаря: "Ти, дядо попе, няма да се плашиш, твоите зъби са паднали. Няма какво да се мъчиш." В телесен смисъл, мъчението е един акт вътрешен. Не е тъй както се пише. Но за да бъде понятно, ще го представя на физическия свят. Както го е описал Данте, то не е ад. На Западния фронт е много по-страшно от дантевия ад. Войниците от пукането на бомбите и на снарядите, очите са им излизали навън. Пукат се. Изкривени лица, нервната система разстроена. Каквото и да пишат вестниците, все е малко. Тези хора имали някаква идея. Каква идея имат? Едно време за Бога се биели, а сега? За един Версайски договор. Не искат да го корегират. И след като измрат милиони хора, тогава ще го корегират. Защо преди това да не е възможно да го корегират? Вие се чудите, защо тези хора не разсъждават правилно. Но аз ви питам, във вас има едно желание да се помолите, но казвате: "Кой ще става да се моли, студено, зимно време." Казвате: "И под юргана може." Какво те заставя да лежиш под юргана? Защо да не вземеш юргана на гърба си, че да станеш прав. Какви са съображенията, че ще легнеш на едната страна и ще четеш молитвата? Ако се молиш на лявата страна, ако се молиш на дясната страна, или на гърба, или на лицето, молитвата ще бъде чута от Господа, но ще има различни резултати. Ако имате един оратор, който ще легне на страната си и ще ви говори на лявата или на дясната страна, или на лицето си, или на гърба си, какви ще бъдат резултатите? На лявата страна, на дясната, на лицето, или на гърба, те са изключителни случаи. То не е естествено положение. Когато се моли човек, трябва да се представи в едно красиво положение пред

Бога. Мисълта ти и чувствата ти трябва така да бъдат, че да няма никакъв дефект. Аз съм виждал мнозина, като отиват да се молят, отиват с такова едно изкривено лице и православни, и евангелисти, какви не съм ги наблюдавал. Седи той пред иконата и сълзи му текат. Да покаже на Господа, че много страда. Той вярва в иконата, че тя ще изпрати мисълта му до Бога. А той умният човек, който мисли, не иска да я изпрати. Един богат човек хванал един слуга, той бил умен, но не знаел да чете. Името му било Иван. Един ден казва: "Като дойде, прочети му онази книга." -"Не зная", казва "да чета." -"Да си се научил."

Разните хора изваждат разни тълкувания. Човек със злото се отчуждава от Бога. И това става мълком. Вие поне психически имате тая опитност. Двама души са близки, но по едно време усещат, че са се отдалечили. После, не си говорят. Докато хората си говорят и се карат, значи, че се обичат. Докато се карат още има любов. Колкото оскърбления има, показва, че има любов. Колкото оскърбления има, показва, че още има любов. Но като престанат да си говорят, още по-лошо е. Ако разглеждаме тялото физиологически, когато има болки в крака, в главата, в гърба, човек още може да се лекува. Но когато престанат болките в крака, кракът изсъхва. Не може да се лекува. С изпитания е зле, но без изпитания още по-зле. Аз не искам да ви говоря за невежите хора. Съвременните големи художници правят картини и си правят своите изложения, за да видят мнението на хората. Големите артисти, мъже и жени, по някой път, играят роля и според ролята ще се определи, как да играят. Има актьори, които на сцената разплакват хората. Има проповедници, които като говорят най-сериозни работи, никого не разплакват. Вие, като четете тази глава, хваща ви един страх. Казвате: "Аз от кои съм?" Една свещ, която гори, какво ще пита? Ако гори, от горящите свещи е. Ако не гори, не е от тях. Мнозина братя са ме питали, колко са напреднали. Лесна работа. Дойде някой, дам му една задача по математика. Питам: Когато имате едно скръбно чувство, какво число сте? Отивате в

гостилница, давате 54 лв. за ядене и след това имате едно коремоболие. Питам: Кое стана причина за това? Значи за 54 лв. ти си купи една болка. Питам сега, с колко лева ще я излекуваш? Някой път с по-малко. Една доза рициново масло - 5 лв. Това е външна страна. Кои са същинските причини? Тази храна, която ти е произвела болките, няма никакво съотношение към тебе. Ти си ял храна, която те мрази. Всяка храна, която ти причинява приятност, тя те обича. Ако те заболи корема и си ял яйца, или риба, те те мразят. Или на научен език казано, тази риба няма никакво отношение към вас. Вие някой път с болестите трябва да постъпвате тъй, както един американски доктор ми е разправял. Една вечер се връща той от театър и усеща, че подире му вървят двама апаши, гледат да го оберат на някое пусто място. Докторът извадил кесията си, обърнал я да им я покаже, че няма нищо в нея. Като им показал, отишли си. Щом имате нечиста кръв, апашите вървят подир вас. Обърнете кесията надолу, да им покажете, че няма нищо в нея. Дотогава, докогато човек има и последната лоша мисъл и последното лошо чувство, може да е скрито някъде, защото възможностите за страданията са скрити в човешката душа. Той ги носи, чу туй е карма, едно съчетание. Един мой познат ми разправи един сън. Казва: "Сънувах една вечер един поп, мой познат, близък, върви облечен в черно и много други попове, все с черно облечени. И този, който върви, погребва някого. Те вървят в процесия, аз вървя отстрана и гледам. Събуждам се и си мисля, какво означава този сън. Според поверието, лошо е да сънуваш поп. Него ден ми дойдоха такива страдания, казвам си: Откъде го видях този поп!" Но този поп е вътре. Той е едно кармично състояние, което човек изпитва. Черният цвят е винаги носител на странни работи. Господ казва на Каина: "Защо ти е потъмняло лицето." Щом почне да потъмнява лицето, човек е вече неразположен. И ако имате едно огледало, щом почне да се изменя цвета на лицето ви, отдалече още може да разбирате състоянието си. Сами можете да бъдете лекари на себе си. Вие още не сте чели, колко са ударите на пулса и дали са

ритмични. Някой път не са ритмични. Един нередовен пулс. Или черният цвят всякога произтича, когато настане разстройство на черния дроб, или стомаха. Човек добива един черен цвят. Или, ако много се разстрои черния дроб, тогава добива жълт цвят. А българите са мислили, че като пожълтее човек, поумнява. Почва да мисли, но мисъл от притеснение. Жълтеница казват. Има ли някакъв цяр? Има, не мрази никого. Нищо повече. Има една потаена омраза, която разстройва черния дроб. За да се разстрои черния дроб, изискват се 5, 10, 15, 20 години, за да се произведе едно болезнено състояние. Вие някой път се намирате в добро състояние, но в добрите състояния се изплаща кармата. Ще ви дойде едно изпитание. Изпитанията ще дойдат. Тогава естествено, че не може да ги избегнете. Имате една дъщеря, която ви е обичала, която гледате като едно ангелче, но един ден вашата дъщеря се изопачи. Почва да става замаяна, непослушна. Казва: Че къщата по-рано била светла, но сега е тъмна. Брата си не търпи, майка си не търпи, измени се сърцето й. Кои са причините? Тя се е влюбила в един свой познат от миналото, но който е останал много назад. И в този разваления момък вижда своето щастие. Но там е нейното нещастие. Българите когато сготвят някое развалено месо, ще му турят масълце, червен пипер, миризми, ще го докарат. Аз имам само един пример и той е от Сливен. Имаше един брат, който беше тръгнал в пътя. Много добре вървеше. Една сестра се влюбва в него. Казвам на сестрата: "Слушай, този брат не е за тебе. Той си има една тежка карма." Казва: "Най-големите страдания да мина, но с него да бъда. Две години да живея, но с него." Среща ме след две години и ми казва: "Кешким* да бях те послушала." И тази сестра и досега гледа този брат. Не е лошото в любовта, но тя мислеше, че там ще намери своето щастие. А те са два противоположни полюса, като рака и щуката. Тя е един обективен ум, материалният свят я интересува, иска да живее добре, да си има къща, апартамент, деца, автомобили. А този е един замаян човек, цял ден с цигарата, напише няколко реда, а откъде ще дойдат парите, не иска да знае. Нищо не пипва. Него го

мързи, каквото и да е да бутне. Носи си цигарата, пуши и отвреме, навреме цитира автори, поети и доста хубаво ги цитира. Той ходил в Русия, следвал нещо и се обезсърчил. Аз считам, че той имал едно влюбване, изгубил е първата си любов и е изгубил вяра във всичко. И казвам на тази млада сестра: "Ти не можеш да възстановиш това, но ако искаш ти да се пожертвуваш за него, добре."

Сега да направя аналогия. Ако вие се влюбите в дявола и се ожените заради него, мислите ли, че ще бъдете щастливи. И на някои казвам: "Не се жени!" -"Как да се не женя?" Не се жени за дявола. За кого трябва да се жениш? Ожени се за онзи, който те люби, който те обича, но никога за онзи, който не те обича. Без любов не се жени, защото ще имаш страдания. Ако не се ожениш ще имаш страдания, но ако се ожениш ще имаш десет пъти повече страдания. Моралът е там. Сериозна работа е женитбата. Женитбата е един акт. То е едно отношение на човека към Бога. Във всички свои съществувания, човек ще учи четири неща: Ще се научи да люби Господа с ума си. Ще се научи да люби Господа със сърцето си, Ще се научи да люби Господа с всичката си душа и с всичката си сила. Четири неща, като ги завършим, ще завършим своето развитие. Че ти искаш да се жениш, най-първо, готов ли си да жертвуваш живота си и всичко да дадеш? И този, за когото се жениш, готов ли е всичко да даде, да се жертвува за тебе? Но ако и той и ти не сте готови да се жертвувате, стойте си настрана. Живейте си тъй.

Не можем ние да бъдем благоприятни на Бога без любов. Тази лъжа трябва да изчезне. Като се приближаваме при Бога, всеки наш акт трябва да бъде пълен с любов. Като се приближаваме при Бога да няма ни сянка на една изопачена мисъл, на едно изопачено чувство, на една изопачена постъпка. Не говоря за външни работи. Че човек говори по-високо, или че не се обхожда, всичко зависи от състоянието на ума, от състоянието на сърцето, на човешката душа и от състоянието на човешката сила. Единственото нещо, което спасява хората в света е любовта. Само любовта може да спаси и да повдигне

хората. И понеже ние разрешаваме въпроса на хиляди години, сега разрешаваме въпроса. Някой път се чудим, защо хората не са разумни. Че най-разумните хора сега се бият. Че какво им костува на англичаните, германците, французите да коригират един Версайски договор? Защо всички мислят само за себе си? И в нашия живот е същото. За пет пари човек някой път разваля живота си. Всичките ни страдания в света произтичат от безлюбие. Ако човек ми дава подарък без любов, ако носи хляб, аз го давам на кучетата. Имам една котка, която ме учуди. Давам ѝ един хубав козунак, не го яде. Казвам й: "Какво искаш?" Давам ѝ кашкавал и него не яде. Но един ден ми пращат от едно място една пита селска, давам ѝ от нея, яде. Казвам: Този козунак е без любов и този кашкавал е без любов, но тази пита е с любов. Онова, което носи благо в живота, то е любовта. Нашата душа, нашият стомах и нашият ум са хиляди пъти по-умни от котката. Никога не можеш да проектираш в ума си една лоша мисъл, нито в сърцето си едно лошо желание и никога не можеш да прекараш през душата си една лоша постъпка. Те не се лъжат. Не зная, дали има развален ум, то е едно старо понятие. Казват: Развалено е човешкото сърце. Но от съвсем друго съображение е нацапано. И това сърце, за което казват, че е лошо, Господ казва: "Сине мой, дай ми сърцето си!" Туй, което ни причинява страдания, то е отвлечено, за което не искам да говоря. Когато туй лошото влезе в човешкото сърце, човешкото сърце се изопачава. Когато се разстрои стомаха, измени се лицето, но причината не е в лицето. Като се оправи стомахът, пак има едно красиво лице. Грехът не е едно естествено състояние. Той иде отвън. Една чужда мисъл отвън, причинява туй състояние. Христос казва онези неща, които са му направили, гладен бил - значи за сърцето, гол бил - облекли го. Кои са тези бедните хора? Иде някой човек, имаш един подтик да му направиш добро. Не се отказвай от своя вътрешен подтик. Имаш един подтик, много малък. Не се отказвай, какъвто и да е. То е онова Божественото начало. Тези, малките подтици, носят най-хубавите

последствия. От малките подтици във вашето сърце и в ума си, никога не се отказвайте. Тези, които вървят по закона на любовта, онези, които служат на любовта, с която умът им се занимава, с която сърцето им се занимава, с която душата им се занимава, онези, които служат на любовта, с която тяхната сила се занимава, те ще наследят благата, които Бог е определил заради тях.

Пазете най-малкото правило: Щом някой път не послушате това, малкото подбуждение, изправи се пред Господа и кажи: "Прости ми, Господи, че не те послушах!"

Отче наш.

29 неделно утринно Слово, държано на 2 юни 1940 г. 5 ч.с., Изгрев

НОВИ И СТАРИ НЕЩА

Добрата молитва.
Духът Божи.
Размишление.
Венир-Бенир.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.

(Учителят прочете първите осем стиха.)

Тук става един спор, дето сегашните хора не ги интересува. Ще ги интересува, че минавал Исус през сеитбите и учениците започнали да късат класовете. Според буквата на Мойсеевия закон в събота нищо не трябва да се къса и да се яде. От другите дни трябва да се приготви. Казвам: Има ред други работи, които нас така ни смущават. Ева се смущаваше за нищо и никакво. И ние съвременните хора се смущаваме за такива работи, които са ни в клин, ни в ръкав.

(Учителят прочете останалата част от главата.)

Често се говори за новите времена и за старите времена в живота. Учените хора дават едно тълкувание. Обикновените хора и те дават тълкуванията си. Имаме нови и стари дрехи. Някъде новите дрехи са ценни. Старата дреха на един светия е ценна, новата не е толкова. Старото дърво е по-ценно от младото, повече ражда, повече плод дава. Всички говорят за новите времена.

Нови неща са ония, които правилно разрешават мъчнотиите, които срещаме в живота. Под думите стари работи, разбираме неща, които вече са излишни. Старостта е разрешила въпросите, а младостта ги разрешава. Тъй щото, някои, вие искате да бъдете млади, да живеете с разрешени въпроси, без да разрешавате. Правите една погрешка. Като остареете, тогава искате да разрешавате, не живеете в разрешеното, но започвате да мислите за младините си.

Връщаш се назад и казваш: "Едно време, като бях млад, като бях дете." Или някой разправя за своята религиозна опитност. Казва: "Едно време имахме много любов, колко усърдни бяхме. Сега не са толкоз усърдни." Много повърхностно се разсъждава по този въпрос. То значи едно време кесията беше пълна със злато, пък сега е празна. Седиш и се обезсърчаваш. Но то не дава никакво тълкувание. Че пълната кесия, какво ще ти допринесе? Ако ти останеш със своята собствена кесия, като имаш пълна кесия казваш: "Човек всичко може да направи." Така е, но само в този порядък, в който живееш. Но представи си, че си в една гора, с твоята пълна кесия, какво ще те ползува? При хората дето има хлебари, зарзаватчии, дрехари, всичко можеш да направиш, но в гората между дърветата, какво те ползуват твоите пари?

Или ние понякой път, като се намерим в някоя мъчнотия, започвате да мислите, защо Господ така е направил света. Какво подразбираме? Значи, защо Господ не е напълнил кесията ми със злато, ами оставил кесията ми празна. Оставил малко работа и за тебе. Вие мислите, че много кесии не са напълнени. Аз считам, всеки извор, който тече, пълна кесия, която Господ напълнил и от хиляди години тече. Ако твоята стомна или твоят котел е празен, ще си дадеш труд, ще идеш при пълната Божия кесия, която тече, ще напълниш котела си. Ще дойдеш в дома си и ще питаш, защо Господ не дойде да ми напълни стомната. Голяма личност си, че Господ да ти служи. Било е време, когато Господ ни е служил. Сега сме станали възрастни. Господ седи, пък ние трябва да служим. Ние нямаме една представа за величието на Бога. Искаме Господ да ни служи. В какво Той трябва да ни служи? Има работи, в които Господ трябва да ни служи, друг не може. Ако е за живот, да ни даде живот, Той трябва да служи. Но за малки работи, които ти сам можеш да направиш, да искаш Господ да ти служи, това не е право. Ти в къщи нямаш хляб, казваш: "Господ не е ли помислил за туй?" Отдавна е помислил. Защо хлябът не идва? Ще ви дам един пример. Ако ти разрежеш гърлото на

един човек и туриш хляба в устата, като го сдъвчи, този хляб ще влезе ли в стомаха? Ще влезе през устата и ще излезе навън. Казваш: "Защо излиза?" Много естествено, гърлото е прерязано. Ако човешкото гърло беше намясто, хлябът, който дъвчеш, ще влезе в стомаха. Ако хлябът на твоята къща не иде, гърлото ти е прерязано. Ще намериш хирург да зашие гърлото ти. Аз виждам хората с прерязани гърла.

Всичките в сегашния живот считате, че всеки човек, който се мъчи е светия. Не, той е мъченик. Светия става само онзи човек, който е победил смъртта. Човек, който умира не може да бъде светия. Той е мъченик. Казва: "Стана светия, понеже се мъчи." Но с мъчение, светия не става. Извадете тази идея из главата си. Който победи смъртта, той е светия. Ако не можеш да побеждаваш мъчнотиите в твоя живот, ти си мъченик, но ти не си светия. Ако ти нямаш пари, ти не си светия, но ти си мъченик. Ако нямаш знание, ти си мъченик, но не си светия. Ако нямаш сила, ти си мъченик, но не си светия. Тъй седи въпросът. Казвате: "Виж какво било туй. Отрязали му гърлото, храната излиза навън." Ще видите, че има едно духовно гърло.

Някой път някой казва: "Не мога да се моля." Защо не можеш да се молиш? Има си причини. В Америка един набожен християнин, набожен, но беден, посещавал той събранията вечерно време. Всяка вечер той отивал. Една вечер, като се връща, минава покрай къщата на един богаташ, гледа прозорецът отворен и на прозореца оставена една торба. Почудил се той и си казал: "Господ заблудил този богаташ да остави торбата си тук за мене, понеже ми трябват пари." Хваща торбата, тръгва си. Казва: "Толкоз години се моля, ето торбата дойде най-после." Отива в къщи, вика жена си и децата си, казва: "Господ отговори на молитвата ми, дойде торбата, ето." Жената замесва хляб, приготовлява хубаво ядене, децата се радват, че дрехи, всичко ще имат вече. Отива той да се моли, но рече да се моли и торбата застане пред него, молитвата отива до торбата, не отива по-нагоре. Друг път молитвата отива нагоре в пространството, вижда Господа, сега отива до торбата и се връща. Той мисли. Минава ден, два, три, моли се и

молитвата все се връща. Казва: "По погрешка съм взел тази торба." Не е тази, която Господ определил, препятствие има за тази торба. Взема торбата и отива при богаташа. Казва: "Взех тази торба и мислех, че ще уредя работата си, но тя ми спря молитвата, изгубих съобщението си с Бога, изгубих вътрешния си мир. Първоначално торбата произведе радост, но сега започвам да осиромашавам." Оставя му той торбата.

Примерът, който е даден е даден дотук. Проповедниците така го дават. Но още една страна има, която проповедниците не са дали. Връща се той и отива да се моли, молитвата отива нагоре. Радостен е той. След няколко дена иде един слуга и носи една голяма торба. Той, човекът се наплашил, казва: "Тази работа не е на добре. Аз взех торбата, не ми провървя." Сега я носят. Но въпросът аз ще го оставя вие да го разрешите. Той видял слугата с торбата и си казва: "Бела има." Аз искам вие да разрешите въпроса, какво станало с торбата. Дали тази торба е била пак между Господа и него. Какво е станало с торбата, оставям вие да разрешите.

Онова, което ние сами си позволим да направим без волята Божия, то всякога ни препятствува. За пример: Вие имате един карикатурист, който рисува карикатури. Всички неща направени в света са много сериозни, много хубаво направени. Една карикатура, то е една измислица на човека. За пример, един карикатурист, за да даде някакъв ефект, той ще направи носът по-дълъг, отколкото трябва, два, три пъти по-дълъг. Вземете в "Папагал", турчинът е нарисуван с голям нос. То бива, бива, но повече от 15 сантиметра. Ако би рисували носа на един слон, той е много по-дълъг, отколкото 15 сантиметра. Аз не съм мерил колко е дълъг носът на един слон, но предполагам да има един метър. Ако ние имахме един метър дълъг нос, какво щяхме да правим с него? Слонът със своя нос си помага, той си взема храната отдето минава, всичко взема с носа си, работи с носа си. Много умно същество е слонът. От всичките млекопитаещи, той седи

на първо място до човека, той е най-умното животно. От слона нагоре, човекът е най-умен.

Ние живеем в един свят и често не знаем, защо се случват известни противоречия. Ти имаш една глава и не знаеш, защо е главата ти. Имаш дробове и не знаеш, защо са дробовете ти. Имаш стомах и не знаеш, защо е стомахът ти. Човек може да страда от три неща: може да страда или от главата си, или от дробовете си, или от стомаха си. От главата си страда, когато не знае, как да мисли, от дробовете си страда, когато не знае, как да диша, от стомаха си страда, когато не знае, как да се храни. Значи, страда човек когато не знае, как да мисли, не знае, как да чувствува и не знае да тури ред и порядък в своите чувства, не може да тури ред и порядък в постъпките си.

За пример, вие по някой път искате да идете в оня свят между ангелите. Какво ще видите? Ще видите големи същества са, голяма светлина излиза, имат хубави облекла, около главата си имат ореоли. Мисля в 45-та година на миналия век във време на една епидемия в Англия, в която десет хиляди хора са измрели, един астроном, като наблюдавал вечерно време небето, към десет часа, гледа един човек, голям с километри в пространството от изток към запад. Търка очите си, гледа, мисли да не е някакво заблуждение. Няколко вечери го наблюдава по същото време се явява. Той повикал десет други астрономи между тях и една жена. По същото време наблюдават небето. Наблюдава единия астроном, гледа човек в пространството. Търка очите си, казва си: "Илюзия, не мога да виждам ясно." Дойде друг и той гледа, вижда човека, търка си очите, мисли, че някаква илюзия вижда. Изредили се деветте мъже и всичките мислят, че е някаква илюзия. Като погледнала жената, казва: "Един голям човек виждам в пространството." Авторът, който писал за този пример, разправя, че като изчезнала епидемията, изчезнал и този човек. Значи, този големият човек имал връзка с епидемията. При сегашните условия, ако някой попадне, пак ще види един грамаден

човек, който ръководи туй, което става в западна Европа. Ние се безпокоим, защо тия хора воюват. Питам ви, когато вие вземете една българска буталка, аз я кръщавам мътилница, първо вземат млякото, сваряват го, подквасват го. Като се подкваси, турят го в мътилницата, турят му вода. Вземат една чукалка и бият млекото. Какво е виновато млякото, че го бият? Като го бият, погледнеш, изскочи маслото. Като се очука добре млякото, вземат, че с една лъжица извадят маслото в котела, омият го, турят го в гърнето, а мътеницата, която остане, какво я правят. На мене не ми харесва думата мътеница. Защото тя не е измътена. Тя не е измътена из кокошките, може да е бутаница.

Няма по-хубаво нещо, още като стане човек сутрин, да знае, какъв тон да вземе. Гледам онзи диригент, който дирижира някой път, дава верен тон, някой път не може да даде верен тон. Мислите ли, един диригент, който пил вечерта, 50 или сто драма ракия, или половин кило винце, че може да вземе верен тон. За да може човек да се моли добре, човек трябва да не пие. Ние съвременните хора трябва да се отучим от пиянството. Всяка мисъл, която размъща човека е пиянство. Всяко чувство, което размъща човека, то е пиянство. Всяка постъпка, която размъща живота, то е пиянство. С физическото пиянство борба се води. От туй, астралното пиянство, всички трябва да се освободите. Даже напреднали християни попийват си винце. Някои казват, че са въздържатели. Но съм забелязъл, че много християни има, които в годината два-три пъти ще се напият. Когато някой започне да кряска в къщи да вдига шум, как мислите, не е ли пиян? Когато някой вземе да пъшка, мислите ли, че онзи който пъшка на леглото е здрав? Мислите ли, че онзи, който кряска е здрав човек. Има едно кряскане разумно. Някой път бащата се разгневи, казва: "Аз ще ви изтрепя всички в къщи." След като каже бащата, може ли да направи това? Щом като говори, че ще ги изтрепе, той е пиян. Като изтрезнее, започне да мисли. Казва: "Казах, че ще ги изтрепя. Как ще ги избия, нали съм ги раждал." Той като избие жена си и децата си, какво ще стане с него?.

Сега думата "избива" има на български, двояко значение. Казваме: "Избиваме нещо." Ако отделите "из" и остане само "бива", какво бива? "Бива ли да пия", казваме. -"Бива което има." ."Бива ли да имаш?" - "Бива." -"Бива ли да свириш?" - "Бива." Като турим едно "из" пред бива, става "избива", съвсем друго значение. "Бива" значи, човек, всичкото добре, което има, да направи. Като не направи доброто, което трябва, което "бива", то става "избива". Всяко нещо, което не става е "избива". Всяко нещо, което става е "бива". Казвам сега, всички вие отделете "из" турете едно тире и тогава пишете "бива". Спрете се върху нещо, което бива. Бива да мисля добре. Бива да обичам Бога. Бива да обичам ближните си. Бива да обичам себе си. Бива да обичам всичко в света, което Бог е създал.

Та казвам: Да има една вътрешна връзка между главата ни, дробовете ни и стомаха ни. Ако ние бихме свързали стомаха с постъпките, ако бихме свързали дробовете с нашите чувства и силата си и ако бихме свързали успеха на живота с нашата мисъл, ние ще бъдем на правата страна.

Та казвам: Трябва да имаме един пример. Ти ставаш сутрин, смутен си. Ще идеш при Господа да видиш, как Той мисли и как Той чувствува. Обичай хората, както Той ги обича и в постъпките си Господа ще вземеш за образец. Всяка сутрин трябва да ходиш при Господа да научиш, как Той върши своите работи, та и ти да ги вършиш, както Него. И в религията тази е задачата. То е едно предметно учение за живота, за самоусъвършенствуването. По този начин, ние ще се подмладяваме. Сега ние остаряваме, че Господа ние го търсим там дето не е. Някъде в нас ще приемем нещо. Има нещо в мозъка ни, има нещо в чувствата ни, има нещо в нас, една малка светлинка, която трябва да приемем. Когато Бог е в нас, виждаме нещо светло в ума ни някъде. Не го знаем къде е. Чувствуваш светлина и ти е приятно. Ти, като че виждаш нещо. Когато чувствуваш добре, усещаш в сърцето си нещо приятно, пак имаш една малка светлинка. Когато светлинката съществува горе в ума и долу в сърцето, всичко

върви, всичко, каквото започваш, става. Когато потъмнее, тази светлинка се изгуби, има блъсканица. Както вечерно време, когато се изгубиш в някоя гора, ако не спреш, може на 20 места да си пукнеш главата. Сега вие всичко очаквате да ви докажат, като умрете, да идете да видите Господа, къде е. В едно бедно семейство всякога идвала една госпожа, тъй малко грозничка, но тя била дегизирана, да не я познават. Отива, носи нещо за ядене, хляб, остави ги, погледне ги намръщено и си отиде. Казват: "Много хубави работи оставя, но е много намръщена, като че отнемай къде го прави, гневи се като оставя нещо." Едно от децата я запитало: "Защо толкова хубави работи правиш, пък си така намръщена, какво зло сме ти направили? Може би ти е омръзнало да ни носиш ядене? Защо ни се сърдиш, не може ли да бъдеш по-весела?" Тя му показала юмрука си. Какво искала да каже? Аз да ви кажа, какво искала да каже. Ако стана по-весела, вие ще станете по-лоши. Някой път казват: "Снеми си маската да те видим." Ако ме видите, ще ме знаете, аз искам да ме не знаете. Защо Христос казва: "Да не знае лявата ръка, какво прави дясната." Всичкото зло седи, че ние каквото направим, всички трябва да го знаят. Снесем едно яйце, кудкудякаме навсякъде. Всички вестници знаят. Там е всичкото заблуждение. То е естественото положение за кокошката. Кокошките в своето естествено положение, никак не са кудкудякали, като снасяли яйцето. Снесе яйцето, мълчи. Когато кокошките дойдоха и станаха ученици на хората, тогава се научиха да кудкудякат. Вие направите едно нещо и кажете: "Дотегна ми тази работа." Наточите десет пъти зелник на когото обичате, казвате: "Дотегна ми." Чукате млякото, казвате: "Дотегна ми." Обувките обувате - "дотегна ми." Спите - дотегне ви да спите. Работите, дотегна ви да работите. Питам, какво трябва да правите, като ви дотегна? Дотягането винаги показва, че умът не е на място и сърцето не е на място и чувството не е на място.

Следователно, всяка сутрин, като станем, имаме една работа, трябва да наместим ума си. Ще идем при Бога, ще оправим ума си.

Ще идем при Бога, ще оправим сърцето си. Ще идем при Бога, ще оправим постъпките си. Всяка сутрин, като станеш, ти дали виждаш Господа или не, ти помисли заради Него и кажи: "Искам да бъда като Господа. Да мисля, както Той мисли. Искам моята душа да бъде тъй широка, както Неговият Дух. Искам да постъпвам точно тъй, както Той постъпва."

Тази е най-лесната работа. Аз съм виждал малките деца, какво правят. Вие казвате: "Туй, как да го направим?" Аз съм виждал малките деца, като дойдат до една каца с мед, гледа кацата. Започне да мисли. Тури си пръста в кацата и опита меда. То чувствува. После иде, че си измие пръста във водата. Направете и вие същото.

Отче наш.

30 неделно утринно Слово, 9 юни 1940 г. 5 ч.с., Изгрев

СВЕЩЕНО ЧУВСТВО

Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.

Ще прочета 18 глава от Евангелието на Матея.

Духът Божи.

Какво ще извадиш из тази глава? Вие сте вещи, чели сте Евангелието. Всички четат това Евангелие, ненаписаното малцина го четат. Има едно Евангелие във всеки човек. Когато някой път човек се намира в голямо смущение, се таки го чете. Някой път като четат Евангелието, разбира се, отиват в Откровението. То е най-мъчната работа. Някои започват отначалото, от Битието, как Бог е създал света. Тия две неща, началото и краят са най-мъчните. В началото детето като се ражда, то не знае нищо, не помни къде е било. Някой път казвате: "Има ли онзи свят или няма", не помните. Нима детето знае, че е било в утробата на майка си. Децата вече като станат на година и половина, две години, имат малки спомени, спомнят си за първите впечатления, когато се е пробудило съзнанието. Има една страна в социалния живот, еднообразна. Казва: "Да идем на църква, да послушаме, за Бога да приказваме." Бих употребил една дума, но тя е банална, тя не изразява туй, което искам. Една дума, която се употребява много пъти, тя губи смисъла си. Повтаряш: "Любов, любов, любов", но не знаеш, какво нещо е любовта. Любовта не е нещо, което може да ти го предадат с думи. Ако само повтарят захар, захар, ти ще останеш само с думата, няма да знаеш, какво нещо е захарта. Ако кажеш: Вода, вода, вода и не пиеш тази вода, ти няма да имаш понятие. Ти за да кажеш светлина, светлина и не можеш да я видиш,

да я опиташ, какво ще разбереш. Има неща, които, като не се опитат, си остават неразбрани.

Има една свещена страна. Религията е място, дето имаме едно свещено понятие за Бога. Туй е вътрешен свещен живот, когато дойде до него, човек трябва да го държи чист. Пък ние туй го излагаме на показ. Става вече обикновено. Щом човек стане обикновен, той вече изгубва смисъла на живота. Човек всякога трябва да остане необикновен. Казвате: "Той е необикновен човек." Че това е хубавото, да бъдеш необикновен човек. Някой път казвате: "Да се примириш с всичките хора." Че това е вярно, но в какъв смисъл. Да се примириш с всичките разумни хора, разбирам, но да се примириш с всичките глупави хора. Тях не трябва да ги срещаш никога. Ние под думата човек разбираме хора, само на Божествената любов. Всеки човек, който е влязъл в областта на живота, той се е заблудил. Сега в любовта има много заблуждения. Сега, за пример, вие двама души, че вие сте необикновени от всичките в обществото, може да е вярно, може да не е вярно. Може ли точно да определите, колко ви обичат? Децата имат една мярка и с ръце определят, колко обичат майка си, баща си, колко обичат братчето си, сестричето си. То отваря ръцете си и показва, кого колко обича. И като ги отвори ръцете, че не може повече, то е най-голямата любов. Много хубаво разсъждават, защо дясната ръка показва ума, лявата ръка показва сърцето на човека. Детето иска да каже: "Аз обичам баща си и майка си с всичкото си сърце и ум, напълно ги обичам."

Сега вие по някой път искате да знаете, какво нещо е реалното, света и какво нещо е илюзията. Ти не можеш да определиш реалното и илюзията. И двете думи не са из българския език. Реалното на български ще кажем същественото, пък илюзията е нещо привидно. Думата реално, значи нещо, което можеш да държиш, да хванеш. Има и друго определение. Зимно време има 30 градуса студ. Казвате: "Студено!" Отивам при огнището да наклада огън. Драсвам една клечка, втора, трета, но огънят не се запалва. Или пък туря на

огнището една картина, която представя, как гори огънят. Реално ли е туй? Ще видите, че на картината огънят гори, но той нищо не може да ви даде. Ако запаля огъня, от реалния огън вие ще получите нещо, ще почувствувате топлина. Туй което възприемате от огъня, то е реалното за вас. Значи, реалността допринася нещо. Всяка една мисъл, която допринася нещо е реална. Всяко едно чувство, което допринася нещо е реално. Всяка една постъпка, която допринася нещо е реална. Всяко едно нещо, което в нас допринася нещо е реално. Пък има неща привидни. И те са хубави, но те спадат към рисуваните работи, към художеството. Рисуваш една картина, тя не е реална. То е сянка на реалността. То за да стане реално, ти трябва да намериш тази сянка, да намериш някоя картина и да намериш човек, който е рисуван. За пример, някой художник е рисувал слънцето, но трябва да излезеш някоя сутрин да видиш слънцето, като изгрява, че тогава да направиш едно сравнение. Този художник, като рисувал реалното, той схванал само сянката на реалността. Та по някой път и ние имаме едно възпоминание, любовни картини имаме в света. Вие всички имате такива любовни картини. Те са доста хубави картини, най-хубавите ви картини. Те са доста хубави картини, знатни картини, през целия ви живот седят във вашата светая светих на видно място. Питам: Какво ви ползува, когато баща ви умрял, пък ви оставил неговия лик? Какво имате вие от баща си? Аз сега се спирам върху един въпрос, за който трябва да се мисли. По някой път вие мислите, че имате някаква опитност в живота. Аз казвам, че всеки момент, който ние минаваме, трябва да бъде пълен с реалността. За пример, моята любов не може да запълни вчерашния ден. Следният момент трябва да бъде запълнен с любовта от следния момент. Съзнанието във всеки момент трябва да бъде запълнено. И волята всеки момент трябва да се усилва. Ние разчитаме на една вяра на миналото. Казвате: Аз едно време много вярвах. Но вашата вяра се е обуславяла на материални работи. Вие вярвате, понеже са ви давали. Представете си, че някой човек нищо не ви дава, ще вярвате ли. Аз похвалявам в

този случай децата. Детето каквото и да му каже баща му и майка му, то вярва. Баща му казва, че ще донесе слънцето и то вярва. Вие може да го убеждавате, но то казва: "Баща ми каза, че ще донесе слънцето." Тази вяра трябва да имаме. Но щом бащата само веднъж излъже детето и детето да се усъмни, тогава бащата сам го пропъжда.

Сега, необходимо ли е на вас, баща ви цялото слънце да ви го донесе? Необходимо ли е баща ви да ви донесе всичкия хляб на света изведнъж или по-малко. Та по някой път, някои от вас, религиозни хора искате да станете, учени, всичко да знаете. Най-първо, човешката глава не може да събере всичкото. Де ще го събереш? Даже знанието, което е без тежест, ако го събереш всичкото знание, няма да може да дигнеш главата си. Даже всичките философи, които постоянно разсъждават, се развиват само две способности, в лявото и в дясното полушарие на челото. От двете страни на челото излизат рогчета. Казват някой път: "Рог ли ще ти израсне?" Тия хора, забележете, че главата държат надолу, тежка става. Не могат да я държат нагоре. Или понякой път искате всичката любов. Вие ще се намерите в едно чудо. Ако всичките растения ви обикнат, те ще отворят устата, ще кажат: "Дъжд, светлина!" Ще искат от вас. Ако животните ви обикнат и те ще искат от вас. Ако хората ви обикнат, ще тръгнат да тичат, да искат. Какво ще правите тогава? Те най-първо ще искат и после ще ви дадат. Пък вие разбирате, ако всички ви обичат, значи, че ще ви дадат нещо. Реалността не е там.

Казвам: Има в света едно същество, което всички обичат, но то задоволява на всички нуждите. Вие понякой път искате да бъдете като Бога. Казвам: Може ли да задоволите нуждите на всички? Даже някои от вас, които сте семейни, имате опитността да задоволите едно - две същества, които дойдат. Имате четири дъщери и четири сина. Може ли да ги задоволите или да им задоволите нуждите? Забележете величието на Бога, че Той задоволява нуждите и на малките същества и на една пчела задоволява нуждите. А пък на един човек трябва милиони да му даваш, за да задоволиш неговите нужди. На една

пчела, една капка мед ѝ стига, а на един човек цяло тенеке трябва да му дадеш. Една пчела пари няма да иска, костюми, шапки няма да иска, малки работи иска тя. Един човек, какво няма да иска от Бога. Той ще иска някой път един голям диамант. Някой път ще иска корона. Корона трябва да му намери. Някой път ще иска огърлица, някой път ще иска обуща. Обуща ще му намери. Автомобил иска. Автомобил ще му намери. Иска да се разхожда от един свят на друг. Ще му вземе билет, ще го прати. Иска на Сириус да иде, ще го прати. Иска на слънцето да иде, ще го прати. Накъдето иска, ще го прати. Вие не сте от тях. Има други хора, които искат тия работи. Отиват.

Вие сега казвате: "Той Господ е милостив, благоутробен." То е в един свят, дето децата са непослушни, дето има неразбрани работи, че бащата по някой път трябва да бъде милостив. Но Божията милост отива още по-далече. Бог вижда много неща, които не са съобразни. Нима е съобразен грехът в света? Но Бог го допуща. За пример: Вие какво понятие имате за злото? Злото влиза в обществена безопасност. Обществената безопасност не влиза ли в държавата? Ти, като идеш в обществената безопасност, как мислиш, ще те посрещнат ли с баница или ще ти дадат обед, или ще те посрещнат братски? Ще те поставят на изпит. После ще искат да знаят дали си пял, дали знаеш да говориш. После ще искат да знаят, знаеш ли да пееш. После ще искат да знаят, знаеш ли да се молиш. Идеш в една църква, свещеникът не изисква така от тебе. Злото и доброто съществуват в Божествената държава. Като вървиш по волята Божия, Бог те изпраща в църква. Като престъпиш Божия закон, той те изпраща в обществената безопасност. Питате: "Защо е злото?" Да се изправите. Обществената безопасност е изправление. Добрият живот е в църквата. Понякой път вие се оплаквате, че някоя болест дошла. Вие сте в обществената безопасност. Дошъл ревматизъм, ти си в обществената безопасност. Дошло коремоболие, вие сте в обществената безопасност. Дошло главоболие, вие сте в обществената безопасност. Някой кореспондент

влязъл в някоя дъжава, ще го интернират. Пращат го навън от държавата.

Трябва да имаме едно свещено чувство, когато дойдем на изпитанията, на които сега хората се намират. Ние имаме едно чувство. Седим някой път да съдим, защо германците, англичаните и французите се бият. Вие нямате право да питате. Че двама пехливани се борят, какво лошо има? Искат да покажат, кой е по-силен. Който надвие е по-силен. Когото свалят на земята, няма ли да има мъчнотии. Някой път ръката му може да е изкълчена или кракът изкълчен. Вие казвате: "Защо се борят тия хора?" Да си покажат силата. Те дават добър пример на страхливите наоколо, които са като баби. Те като се борят, хиляди хора се насърчават от тия юнаци. Много вярващи има, които мязат на зайците и на жабите. Човек, когото постоянно го е страх, той е заек. Човек, който го е страх и бяга от мъчнотиите, той е жаба. Но този крайният страх и той има добра страна. Крайният страх на жабите спасил заяка да се самоубие. Заякът, като дошъл на света, намерил, че от него по-слабо същество няма. Казва: "Станах подигравка, всички мене гонят, нямам никакво достойнство, не искам да живея. Такъв живот, дето Господ ми го дал, не го искам." Отишъл той да се дави. Видял, че жабите се изпоплашили от него и влезли във водата. Казва: "От мене има по-страхливи." Като се върнал при другите зайци казал: "Изпоплаших ги всичките, изпохвърлиха се във водата."

Сега да дойдем до същественото. Трябва да имаме едно чувство вътре, като погледнем на растенията или на животните, като погледнем на себе си или като погледнем нагоре, към слънцето да имаме един свещен трепет. Някой път някои искат да знаят, кой заставил Христа да дойде на земята. Христос дойде на земята да научи, Той сам, какво нещо е любовта и да я опита. Той дойде да научи, какво нещо е страданието. Преди да беше дошъл на земята, не знаеше, какво нещо е страданието. Сега вие питате: "Не може ли Христос без страдание да спаси света?" Че всеки от вас, ако би могъл

да спаси света без страдание, би бил Христос. Сега, кое е по-хубаво, със страдание или без страдание да бъда Христос? Аз турям въпроса тъй: С наука ли да бъдем учени хора или без наука да бъдем учени хора. Един човек от невидимия свят, или един ангел, той ако не е преминал през една опитност, той ще има понятие за една картина. Той за злото няма представа, той ще има представа само за доброто. Реалността каква е? Доброто и злото остават неразбрани. Сега човешкият живот за ангелите е неразбран. Понякой път, за да бъде разбран нашият живот, тогава някой ангел, който много е страдал, който е бил на земята, той се праща да помага на някой човек. Има ангели, които не са страдали и те не могат да помагат на страдащите хора, тях ги пращат при щастливите хора, при богоизбраниците. Някой път вие искате Бог да ви прати някой ангел да ви помага. Че той, как ще ви помогне, той няма вашата опитност. Той не знае, какво нещо е грехът. Да допуснем, че вие имате два плода. Единият е сладък, другият е горчив. Един ангел няма право да опитва горчиви плодове. Ако той би се опитал само да близне горчивия плод, той в небето не може да влезе. Той ще изгуби небето. Вие десетина пъти може да близнете горчивия и пак си оставате. Представете си един велик художник, нарисувал един отличен портрет, много хубава картина, един гениален образ, пък изкривил едното око. Никак не му прощават на художника. Веднага той ще развали своя живот. Има важни работи, които развалят целия живот.

Съвременните хора, както живеят, едно изложение не могат да дадат. Един ден вие ще идете в невидимия свят, ще направите изложение на картините, които сте нарисували тук, да видят, какво сте направили. Всеки човек, който иде в невидимия свят, трябва да направи едно изложение. Реалното ще занесеш със себе си. Писанието казва, че добрите дела на човека ходят пред него. Като идете в оня свят ще направите едно изложение от онова, което сте мислили, каквото сте чувствували, каквото сте направили. Небесните жители, като дойдат, ще се произнесат да останеш ли в невидимия

свят или да те върнат тук да работиш на земята. Сега вие мислите да идете в невидимия свят по благодат без картини, без нищо. Като идете там ще ви турят диадема, огърлица, ангелска дреха, корона, златна, ще ви дадат китара в ръка. Вие ще имате китара, пък не знаете да свирите. Вие тук на земята не знаете да свирите на китара, пък в оня свят, как ще пеете? Съвременните хора гледам някой път в хора пеят, не взимат участие, само да се каже, че пеят. Няма никаква модулация в гласа. Един човек, ако разбира любовта, неговият живот ще бъде като днешния ден, ясен, безоблачен. Ако човек разбира Божията мъдрост, като днешния ден ще бъде животът му. Любовта, това е светът на душата. Мъдростта е светът на ума. Истината е светът на волята, на човешкия дух. Сега човек живее в три свята. Любовта ще те научи да жертвуваш, да си готов на всичките жертви. Че като жертвуваш, да се радваш, не като жертвуваш четири реда сълзи да ти текат. Казваш: Аз млад и зелен отивам, умирам. И млад като умираш да се радваш и стар като умираш, да се радваш. И слуга като си, да се радваш и господар като си, да се радваш. И светия като си, да се радваш и грешник като си, да се радваш. Ето в какъв смисъл вземам, че като си грешник да се радваш. Представете си, че вие сте един теляк. На български няма дума. Мислиш ли, че ти като теляк няма да се оцапаш? Ще се оцапаш. Като теляк ще видиш много форми, които не са така красиви. Много съблазни ще дойдат в ума ти, докато си теляк. То е грешно състояние. Сега теляци има и в умствения свят. Някой човек не знае как да мисли, теляк става. Искаш да оправиш погрешките. Той в морално отношение не знае, как да постъпва, той теляк става. Те, теляците имат кесии направени от лен, някои от коноп, някои от волска козина, други от биволска.

Та казвам: Предстои ви велика задача. Няма по-хубаво нещо да може човек да очисти ума си от всичките ония противоречия, които съществуват. Всичките противоречия, които съществуват в ума ти да можеш да ги примиряваш. И противоречията, които съществуват в сърцето ти и тях може да ги примиряваш. Като нямаш противоречия

можеш да ги примириш. Веднъж мене един ми каза: "Не исках да ви безпокоя, но не мога сам да си помогна." Казва ми: "Защо се разболях?" Казвам: "Да дойдеш при мене." - "Защо?" - "Защото преди тебе беше идвала жена ти при мене и се оплакваше, че не се отнасяш добре с нея, мъчил си я. Тя ме помоли да ти кажа някоя блага дума да се отнасяш малко по-човешки с нея." Пък казвам: "Ти си сега в обществена безопасност. Тази болест се дължи на това, че ти не се отнасяш добре с жена си. Като се отнасяш добре с нея, болестта ти ще мине." Казва: "Сериозно ли говориш?" Казвам: "Много сериозно. Казвам, ако не оздравееш, ела пак след десет дни." Иде след десет дни, казва: "Много ти благодаря, много съм добре с моята възлюбена, светлина дойде в ума ми." Казвам: "Господ живее в жена ти, ти нямаш почитание към Господа, уважение нямаш към Господа. Господ живее в нея. Има една страна в нея, дето не е Господ, има една страна, дето е Господ." Господ казва: "Не трябва да постъпваш така." Онези, които обиждат Господа, трябва да знаят, че Бог поругаем не може да бъде. Да не се оставяш Господ сам да бъде с тебе, тогава вече работата е друга. Докато Господ праща мене да се примириш, ти си на спасителен път. Ако остане Той сам да се разправя, работата е свършена. Не докарвайте въпроса Господ да се разправя с вас. Като дойде някое малко изпитание, благодари на Бога.

Благодарете на Бога за любовта, която Той изявява към вас. Благодарете на Бога за мъдростта, за светлината, която изявява към вас. Благодарете на Бога за свободата, която ви дава. Да се изпълни сърцето ви с благодарност. То е сила. Този закон и в дома действува, и в народа да действува, в обществото и в цялото човечество, навсякъде да действува.

Казвам: Ние ще започнем не от друг морал. Да бъдат отношенията на всички коректни, еднакво коректни. Всякога човек да има много чиста мисъл за Бога. Всеки един човек, който и да е, да има много чиста мисъл за Бога. Всеки един човек, който и да е, да има много чисти постъпки за нещата.

Желая днешната светлина, така да остане завинаги в ума ви. Днешната светлина да остане в сърцата ви завинаги. И в постъпките ви тъй да бъде.

Отче наш.

31 неделно утринно Слово, държано на 16 юни 1940 г. 5 ч.с., Изгрев

ТЪРПЕНИЕТО

Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
Духът Божи.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.

Днес ще ви говоря върху търпението. Много пъти сме говорили върху него. На съвременните хора им липсва търпение. Постоянство имат. Човек може да постоянствува, има желание да постигне нещо. Може би вие имате разни мнения за търпението. Търпите някаква болест. Но това не е търпение. Имаш един чувал турен на гърба си, казваш: "Ще го нося." Това не е търпение. Когато вола на нивата е впрегнат, търпи, но това не е търпение. По своя воля не оре, но целия ден тегли оралото. Казвате: "Много търпелив е." Някой носи сиромашията, казвате: "Търпи." Да носиш страданието, това не е търпение. За да бъде човек търпелив, той трябва да бъде гениален по сърце, по чувства. За да бъде търпелив, той трябва да бъде гениален по воля. Търпението е едно от великите качества. За Бога казват, че е дълготърпелив. Ти посееш едно семе, очакваш някакъв плод. Трябва да бъдеш търпелив. Има големи деца, има и малки деца, има религиозни деца, има и философски деца. Аз наричам всички хора деца, които нямат търпение. Те бързат. Едно дете, като иска нещо от майка, си бърза. Иска начаса да му го даде. Мисли, че майка му може всичко да направи. Има някои неща, които майка му може изведнъж да направи. Поиска сладко от майка си, майка му има гърне със сладко, отвори гърнето, даде му една лъжица. Но някой път няма хляб, то иска хляб. Сега някои от вас при сегашните условия, може да идете на фурната. Но представете си, че хлябът и на фурната се е

свършил? Трябва да чакате най-малко два часа, докато се изпече. Връщате се от фурната, че нямало хляб за вас. Чудите се, как тъй да не е останало един сомун. Искате да купите нещо, нямате в джоба пет лева. Чудите се, как тъй да дойдете до това положение, да нямате нито един лев в джоба си. Как тъй, провидението да не промисли заради вас. Който мисли така, той не знае, какво е търпението. Който мисли да има поне един лев в джоба си, то не е законът на търпението. Търпението е едно качество да издържаш. Ти трябва да издържаш. Каквато и тежест да се тери върху гърба ти, ти трябва да имаш съзнание, че си герой, че може да носиш, че може да дадеш един добър пример на хората. Търпеливият човек може да се състезава с хиляди души и да ги накара да бягат. Десет хиляди души ги разпъртушини така, че всички вземат хоризонтално положение, да се сгушат. Един търпелив човек и хиляда души може да носи. Ако се качат десет хиляди, може и тях да носи, приятно му е като ги носи.

Вчера аз седя и размишлявам. Иде една сестра и казва: "Учителю, един рой се хванал на вишната, не го знаем откъде е дошъл. Хванал се на едно дърво. Защо се хванал и той не знае. Не намерил някоя дупка, но се хванал за един клон." Казвам: Този рой, дали е от нашите или отвън е дошъл, чужд. Ако е от нашите, не харесал тия кошери, излязъл малко да се разходи. Може да има най-малко 7-8 хиляди пчели, може и 9-10 хиляди да са. На брата му дошло на ум, взел един прът, закачил за него един кошер, намазал го с маточина, турил го отгоре на роя. Пчелите седят на клона, не влизат в кошера. Седят на купчина размишляват. Пък се задава дъжд, гръмотевици, ще ги накваси, те излезли на разходка със своята царица. Братът казва: "Чакай да вземем една кадилница, да ги накадим, да им кажем да влязат в кошера, понеже дъжд иде." Като нагласихме кошера, като ги накадихме, всички влязоха в кошера вътре. Тия пчели са излезли от един кошер. Пчеларите казват, че старата пчела, старата майка излиза из кошера. Каква е всъщност теорията, няма да се спираме. Те казват, че винаги от кошера излиза старата пчела, младата остава. Други

твърдят обратното, казват, че старата майка остава в кошера, а новата царица излиза навън, младата отива в света да воюва. Всичките пчели от кошера не излизат. Определено число излизат. Другите остават. Ако се спрем да разискваме върху въпроса, коя царица излиза из кошера, младата или старата, ще се яви нетърпение. Някой път учените хора стават нетърпеливи, как тъй да не се приеме неговата теория. Като поддържаш една теория, тя най-първо трябва да съответствува на един факт като истина. Туй което твърдиш, като теория, така ли е, или само предполагаш. Не само трябва да предполагаш, но трябва да имаш един факт, на който трябва да се обуславяш.

Ти не може да бъдеш търпелив човек, ако нямаш любов. Търпението е външната страна на любовта. Следователно, чрез търпението ще знаеш, каква ти е любовта. Един човек, който е нетърпелив и любовта му е такава. Каквато му е любовта и търпението му е такова. Ако попиташ: "защо съм нетърпелив", ще ти кажа: "Защото любовта ти е малка." Защо съм търпелив? Защото любовта ти е голяма. Представете си един кошер от 30 хиляди пчели, ти го знаеш, повдигнеш го във въздуха. Или ако дигнеш десет хиляди хора в един салон като нашия, дигнеш ги във въздуха и ги понесеш. Какво ще кажете. Че онзи, който кара земята, не ви ли носи на гърба си? Като казваме, че ни носи на гърба си, то е вече нашето съзнание. Ти съзнаваш, че трябва да бъдеш търпелив. Има два вида търпение, едното, с което се издържат неволите в света. Има и нещо неприятно, което трябва да се издържи. За пример, бременната жена носи едно дете в утробата си, трябва да има търпение. Всичките майки имат търпение, но много деца, като се родят са нервни. Тази нервност се дължи на майката. Тя като го носила, била нервна и детето става нервно. Ако майката, докато носила детето, е била търпелива и детето ще бъде търпеливо. Ако майката има любов и детето ще има любов.

Каквото е било състоянието на майката през време на бременността, такова ще бъде състоянието и на детето. Някой път вие

мислите да обърнете някой човек. Може да го обърнете, но то е едно състояние. Може да го родите, но и там има качества. Туй дете може да бъде търпеливо, пък може да бъде нетърпеливо. Роден е той, но от кого е роден? Сега аз говоря за едно раждане. Има една философия, непреривен възход. Всеки ден вие се раждате. Вие тази сутрин сте се родили, вечерта ще остареете, ще легнете да спите, утре пак ще се родите. Ден след [ден, б.р.] вие се раждате, остарявате и придобивате известна опитност. Сега по някой път вас ви е страх от старостта. Старостта е един възрастен човек. Старостта е един богаташ, който иска да има слуги да го носят. Вие имате едно съзнание, че едно време вие сте били млади. Сега имате съзнание, че сте стари. В какво седи вашата младост и вашата старост? Казвате: Едно време аз не разбирах. Едно време не си разбирал, но си бил по-весел. Сега, като си разбрал много работи, станал си малко песимист, гледаш мрачно на живота. Обезсмислил се е. Питам в какво седи това обезсмисляне? Един [ден, б.р.], като се обезсмисли животът ти, него ден ти не си се родил. Всеки ден се раждаш от една майка. Вие вземате идеята "роден от Бога". Въпросът другояче седи. Ако всичките хора бяха родени от Бога, ние може да оправим света, като кажем, ще се оправи света. Но сега има някои работи, като ви говоря, вие ще кажете: "Може ли да бъде така или не?" Вие сега имате известни възгледи. Вземете един религиозен човек, един владика, той си има корона, има си мантия, излезе там в църквата, ще си покаже ръката на всичките, те трябва да я целуват. Погледне този човек с короната, казва: "Знаете ли, кой съм аз? Аз съм владика с корона на главата." Ако беше тази корона Божествена, той щеше да заповядва на целия свят. Той има корона, но утре го хване някоя болест, дойде лекарят, казва: "Трябва да се тури инжекция." И владиката се огъва на инжекциите. Трябва да го лекуват. Той е помазаник на Бога, има нужда да му турят инжекция от някакъв серум, за да оздравее. Ако вие сте един владика, как ще си обясните туй противоречие?

Един брат, хванала го една болест и той ми казва: "Ще ида в Бургас да се лекувам, да ми стане по-добре, да прекарам по-лесно." Казвам: "Може да идеш." Аз го виждам, че ще страда, но нищо не му казвам. Той мислеше, че като иде в Бургас ще му бъде по-добре. Казвам: "Добре ще бъде." Отива той в Бургас и пише оттам: "Учителю, загазихме съвсем." Казал му един лекар, че ще му направи операция и за три - четири деня ще му мине. Като му направили операцията, не само че не му минава за три - четири дни, но месец минава и не му минава. Идат и ми казват: "Отива братът." Казвам, не е лошо да иде в оня свят. Какво има, като иде в оня свят. Стига да е готов. Казвам, в дадения случай, този брат го учат на търпение. Той досега носеше неволята, доста за търпелив минаваше. Кой как дойде казва: "Много търпелив брат, такъв търпелив брат не съм виждал, хич не се тревожи." Не се тревожи така, но го виждам в Бургас се тревожи. Казвам, няма нищо, той ще остане, трябва да се научи на търпение. Иде братът тук, гледам го съвсем закъсал. Казвам му да иде да го прегледа един, аз не вземам никакво участие в лекуването му. Иде той. Онзи намерил работата много сериозна. Казва: "Я оживее, я не." Много сложна е работата. Казвам: "Нека му определи диагнозата, каква е. Казвам, ще оздравее." Кажете сега: Как ще оздравее? Всичко зависи в света от онова състояние, вътре на търпението на човека. Ако човек е търпелив, той може да постигне много. Казвам: "Трябва да научиш търпението." Щом научи търпението, той ще оздравее. Христос казва: "Ако имате вяра, колкото синапово зърно, каквото кажете ще бъде". Ще бъдат нещата, ако са разумни. Нали човек казва: "Може да бъда поставен на голямо изпитание." Преди години тръгвам от Варна и пристигам в Пазарджик. Там ходих при един приятел, за пръв път минавам. По особена програма вървим. Аз му казвам: Еди-кой си ден трябва да тръгнем и да вървим в София. Иде един евангелски проповедник и му казва, че еди-кой си ден ще идем в София. Проповедникът казва: "Не казвайте, че еди-кой си ден ще тръгнете за София, но кажете: Ако е рекъл Господ." Той казва: "Него

ден ще вървим." Казва: "Не може така да се говори. Него ден може нещо да се случи." Аз оставих на него да вземе файтон, но той обича своите търговски работи, ходил и забравил да поръча файтон. Пък гарата е три километра от къщата. Гледам файтон няма, пък трябва да вървим. Излизам вън, гледам един кон, свързан и една каруца при него. Казвам: Отвържете коня, качихме се на каруцата. Човека, чиято бе каруцата ни настигна и му казвам: "Колкото ти струва, ще ти платим." Проповедникът и той се качи на каруцата. По едно време, една клечка излязла от оста, спряхме се. Казвам: "Върнете се десет крачки назад." Намериха клечката, поставиха я на мястото ѝ, стигнахме на гарата три минути преди да тръгне влака. Взехме си билет, качихме се на трена. Казва ми моят познат: "Не зная, какъв беше този дявол." Рекох, не е дявол това. Проповедникът мисли, че ние като кажем, че ще идем в София, ние разпореждаме работите, както ние искаме. Той мисли, че по Бога мисли. Той казва: "Аз мисля право, вие мислите криво." Като се качихме на гарата, аз му казвам: "Сега и ние мислим право и вие мислите право." Нашето учение се постави на опит. Каруца нямаше, намерихме. Клечката излезе навън, намерихме я. Тренът дойде и навреме се качихме. Божествено е нашето учение. И твоето е Божествено, но още не е проверено. Нашето е проверено. Когато по твоето учение намериш колата и клечката и се качиш навреме и то е Божествено. Всяко нещо, което става навреме, то е Божествено. Всяко нещо, което носи светлина в ума на човека, то е Божествено. Всяко нещо, което носи топлина в човека, то е Божествено. Всяко нещо, което носи сила в човека, то е от Бога. Онова, което е Божествено, то е общо и е достояние на всичките хора.

Има някои хора, като ги видя, аз зная, че ще останат още на земята. Да ви кажа, как го зная, не мога да ви кажа, но го зная, че ще седи още на земята. И да иска да умре не може. Не го искат, няма място определено за него. Искаш някой път да се качиш, няма място,

на трена, или няма място в автомобила. Някой път не искаш да идеш, пък си заставен да идеш.

Казвам: Всичките изпитания, които идат на хората, са за да се усили търпението на човека. Представете си един баща, който е чувствителен човек, пък има палаво дете. Дава му всичките средства, книги, но то бяга от училище, не слуша майка си, обича да побива братчетата и сестричетата си. Аз в България само веднъж видях един търпелив човек, в Пловдив беше, евангелист, който приблизително минаваше за търпелив, човека. Той седнал, чете една философска книга, детето му се качило на гърба му, тегли косата му, закача го. Той се пообърне, поусмихне се казва: "Ти ще поумнееш като станеш като мене." Нищо не му казва, не го бута. Детето пак се качи на гърба му, пак го погледне. Той, бащата, чете книгата. По едно време го снема от гърба си, поставя го до себе си и казва: "Я издекламирай нещо, този човек иска да знае, колко си учен." Изпъчи се това дете, доста самонадеяно, започна да декламира. - "Виж го ти какъв Панголозин!" Пан значи голям. Рекох: "Той е професор, опитва ти търпението." Казва ми: "Идеалист бях едно време, пишех любовни писма, на този пишех и той ми пишеше любовни писма. Аз му пишех докато дойде на земята. Казва: Татко, всичко се уреди. Сега виждам, как се урежда, не слуша. Няма нищо, каквото дал Господ, трябва да го нося." Казвам: Този беше един светски човек и имаше търпение. Виждам, че той носи от миналото търпението. Казва: "Едно на гърба ми." Казвам: Ти на гърба си едно не може да носиш, Господ има милиони. Някой от вас носите една неволя и нея някой път не може да я носите. Тази неволя седи на гърба ти. През всичките условия, през които ние живеем, кой е който разпорежда със съдбините? Ние търсим. Всеки ден хората се раждат, умират, на този кракът счупен, на този ръката, другиму главата пукната. Някой се разболял, влязъл в болницата, хиляди болести има. Някому направили операция, не заздравяла раната. Как ще си обясните тия работи?

Нещастията в света произтичат от малкото любов, която хората имат. Нещастията на хората произтичат от малкото търпение, което хората имат. Но търпението е външен резултат. Човек не може да стане търпелив, докато неговият ум, неговото сърце и неговата воля не са взели участие. Даже някой път, щом започнете да ставате нетърпеливи, трябва да знаете, че ще ви дойде някаква болест. Щом започнеш да се нервираш, някаква болест ще ти дойде. Щом боледуваш с търпение, скоро ще оздравееш. Защото не е мъчна работа, като знаеш как. Ако отиваш на една фурна и имаш пет лева, на фурнаджията като покажеш пет лева, хляб ти дава. Ако вземеш хляба и не дадеш парите, казва: "Върни хляба." Защо петте лева имат по-голяма сила отколкото твоите думи? Ти отиваш в църквата и гледаш, дали ще се прекръстиш. Ако се прекръстиш, мислят, че си религиозен. Дойдеш, ако изчетеш Отче наш, ще те считат за вярващ, ако не четеш Отче наш, не те считат за вярващ. Човек трябва да направи нещо. Не е мъчно човек да направи нещата, ако знае как. Всичката мъчнотия седи, че човек не знае. Човешкият организъм е в състояние сам да поправи работата. Не мислете, че един лекар отвън може да ви лекува. Лекарят, който лекува е вътре в човека. Лекарят от вън донася един малък импулс, една малка запалка, поощрение, побуждение. Достатъчно е да кажеш на един човек, че той ще оздравее и той ще повярва в това. Той да не казва: "Как ще оздравея?" Щом му кажеш: "Ще оздравееш!" - ще оздравее. Щом една болест не се маха, тя е дошла да се научиш на търпение. Сега няма само ревматични болки. Има един любовен ревматизъм. Любовен ревматизъм, от който всички страдате. И млади и стари страдате от любовния ревматизъм. Ние, съвременните хора не сме достатъчно изправни със себе си. Тебе те е страх да признаеш, че носиш в себе си Божията любов. Дойде някой и ти говори, иска от тебе, проси ти нещо. Но има едно просене от което трябва да се освободите. Едно дете постоянно иска: Мамо, това, мамо, онова. Тези деца са своенравни. Има деца, които просят, но носят страдания, три, четири

деня гладувало, седи тихо и спокойно, не иска. Усещат, че този човек има нужда, помагаш доброволно, този човек носи търпеливо. Към такъв човек може да имаш любов. Той не иска от тебе. Той няма обуща, скъсани му са обущата, седи спокойно, не казва нищо, не казва, не прави сравнение с тебе, който си хубаво облечен и шапка имаш, а аз съм окъсан, недоволен. Той казва: "Аз ходя обут с бащините ми обуща, които Бог ми е дал." В човешките работи бос ходи и гологлав ходи. Ние, щом видим, че един човек няма хубаво палто, щом ходи бос, казваме, че е осиромашал. Ако ходи гологлав без шапка, казваме, че е осиромашал. Сега не искам туй да стане един култ. Ще бъде смешно, ако искаме да се покажем, че гологлави може да ходим и боси може да ходим. Аз за пет минути мога да направя едни обуща. За пет минути ще си направя едни обуща от плат. Прекарвам показалеца, турям ги, натъквам ги на краката си. Вие се чудите сега, как може да стане. Че не е ли чудно, един човек свири на цигулка и за една вечер взема 50 хиляди лева. Вие 50 хиляди лева не може да ги спестите за 20 години. Той като направи няколко движения с ръката по цигулката, от единия до другия край по струните, прави тия пермутации, плащат му. Как този човек заставя хората да му платят 50 хиляди лева за неговото изкуство.

Един американски милионер повикал един знаменит виртуоз в Америка, поканил го той да му плати хиляда долара възнаграждение. Милионерът имал едно кученце и казал: "Свирете." Като започнал да свири, кучето се разлаяло. Казва: "Достатъчно." Изважда и му плаща. Питам сега: Защо му плаща? Той казал, че кучето разбрало, че той добре свирил, понеже се разлаяло. Милионерът така вярвал, че като се разлаяло кучето, музикантът добре свирил. Вие ще наречете този човек ексцентричен. Няма никаква съобразност там.

Някой път може да искат да опитат вашата вяра. Има сега една сестра, се разболяла. От 5,6 месеца, тя не излиза, държи се загъната в дрехи, да не я лъхне вятър. Казват: "Отива си сестрата." Ами че аз се радвам, ако си отива. Да иде при баща си. Щом е свършила

училището да си върви със своя диплом. Казват: "Много е отслабнала." Казвам: Всеки, който отива на онзи свят все ще отслабне. Ако е тежък не отива. -"Какво да се прави, не може да яде." Хубаво е, нека се научи да яде както трябва. Не трябва много да яде, само парче хляб. ."Не може да приема стомаха й." -"Че още по-добре." Като излиза навън, гледа ме и си казва: "Колко е особен този Учител." Казвам: "Да излезе да се разхожда." ."Не може да се мърда." -"Рекох, може да се мърда." Тя не може да се мърда, пък иска мене да размърда. Друга сестра иде и ми разправя: Огън има, голям огън. Казвам: Хубавите работи на огън стават. Пекат някоя скабрица* на скара. Тя се пържи, той гледа, дали се е зачервила скабрицата отгоре. Тя се пече, той я обръща, като се опече, радва се. Като я извадят, работата не е свършена, турят малко лимон, масълце. Отлична работа. Нали вие сте яли такива скабрици. Сега това е в преносен смисъл. Една хубава дума казана, това е една скабрица, хубаво изпечена на скара. Едно хубаво чувство, това е една скабрица опечена. Една хубава постъпка, това е една хубаво опечена скабрица. Казвате: "Ние сме вегетарианци, не ядем риба." Аз казвам: Ям, по три ги ям и бих желал и вие да ядете такива скабрици, опечени хубаво. Има умствени скабрици.

Сега трябва да бъдем всички образец. Онова, което Христос е направил и онова, което светиите са направили, то е поощрение за всички. Каквото Христос е направил и ние може да го направим. Каквото вие правите и аз мога да го направя и онова, което аз направя, и вие може да го направите. Всеки може да се научи да свири, всеки може да се научи да пее, понеже всички имате условия. Всеки един човек, който има една отлична глава, едно отлично сърце, едно отлично тяло, той е изпратен на земята да върши волята Божия. Всеки един човек има една специфична мисия. Има някои работи, които само някои от вас може да ги свършат, да ги направят. За пример, в природата как е. Това, което първият пръст може да го направи, вторият не може да го направи. Това, което вторият пръст може да го направи, третият не може да го направи. Това, което

третият може да направи, четвъртият не може да направи. Четирите като се съединят могат да направят това, което сами не могат да направят. Да кажем, ако ти вършиш една работа с дясната ръка, ще имаш един резултат, ако правиш една работа с лявата ръка, ще имаш друг резултат. Ако аз лекувам с дясната ръка един болен човек, след като оздравее, този човек ще поумнее. Ако го барам с лявата ръка, този човек ще оздравее, няма да поумнее, но ще стане по-добър. Ако го барам с двете ръце, то е по-добре. Пък на един човек, за да му предадем всичките хубави качества, едно училище трябва да мине. Ако един човек го погледна добре, ако един човек го изслушам добре и ако той ме изслуша добре, когато му говоря, ако го пипам добре, ако го бутам с крака добре, аз му предавам нещо хубаво. Всякога от краката, от ръцете, от очите, от ушите излиза нещо Божествено. Когато аз ви говоря, и ако вие ме слушате, може да се ползувате. Някои от вас ще кажат: "Ние сме слушали тези работи." Разбрана е само тази работа, която е опитана, ще бъдете доволни. Вие сте жаден. Давам ви чаша вода, вие я опитвате. В опита ще се образува връзка между мен и вас, или между когото и да е. Законът е същият. Ония блага, които Бог ни дава, ни свързват с Бога. Бог ни дава дрехи, сме свързани с Бога, ако опитваме благата му. Ако Бог ти дава едно страдание, защо да не го опиташ? Ако Бог ти дава една сиромашия, защо да не я опиташ? Тази сиромашия е на място. Всичко онова, което Бог ни дава, трябва да го опитаме, да видим, хубавата страна. Всички Божии работи носят едно благословение. Няма Божествена мисъл в света, която да не носи своето благо. Няма Божествено чувство, което да не носи своето благо. Няма Божествена постъпка, която да не носи своето благо. Ако дойде една болест, то е благословение. Ако дойде една сиромашия, то е благословение. Ако дойде знание, то е благословение, ако дойде добрина, то е благословение. Но и най-противоречивите неща, като дойдат, от Божие гледище, то е благословение. Писанието казва, че всичко, което се случи на онези, които обичат Господа, ще се превърне за добро.

Светът сега се намира в едно противоречие. Мислите ли, че онова, което англичаните вършат е право? Мислите ли, че това, което германците вършат е право? Право е то. Ние, които разбираме нещата, не взимаме ничия страна. Защото не знаете, каква е целта на съвременното човечество. Българите имат една поговорка, казват: "В къщи петелът пее, не кокошката." Хубаво, ако в къщи винаги само петелът пее, а кокошката никога не кудкудячи, какво ще стане? В дадения случай, когато петелът пее е на място, но и когато кокошката кудкудячи, е на място. Чудни са хората, когато правят сравнения. Художникът трябва да рисува с боите си. Музикантът трябва да вземе лъка си и да свири. След като е работил, художникът има нещо, една картина. Цигуларят след като свири, картина няма, всичко се носи из въздуха. На ушите е тази картина. Може да мине ден, два, три, година може да мине и музиката ще остави нещо, отпечатало се. Казвам: Не е само четката, не е само ръката, но и с езика си, когато говориш, с очите си когато гледаш, може да оставиш нещо. Казваш: "Веднъж срещнах един човек и той ме погледна много мило, погледа му няма да забравя." Години са се минали, ти не можеш да забравиш хубавия поглед. Една хубава постъпка, една хубава мисъл, едно хубаво чувство оставя, едно вечно впечатление в човека, който отива и в другия свят.

Та казвам: Истинският баща в света е само Онзи, от който излиза любовта. Истинският баща е само Онзи, от когото излиза мъдростта. Истинският баща е само Онзи, от когото излиза истината. Истински син е само онзи, който е приел любовта на бащата. Истински син е само онзи, който е приел мъдростта на бащата. Истински син е само онзи, който е приел истината на бащата. Казвам: В тия времена, всички вие трябва да приложите Божията Любов, Божия закон. Аз наричам закон само онова подбуждение в дадения случай, което подбужда сърцето ти да възприемеш любовта. Аз наричам закон само онова подбуждение, което кара умът ти да възприеме Божието знание. Аз наричам закон онова подбуждение на волята, което те кара да възприемеш онзи факт на истината, която ще те направи свободен.

Казва Христос: "Онзи ми е брат, майка, приятел, който изпълнява волята Му."

Та казвам: За да изпълниш волята на Бога, без търпение не може. Всичко, което ни се случи, да благодарим за него. То е един процес. Не да го разправяме на другите. Аз говоря за една вътрешна опитност в себе си, трябва да бъде тъй. То е един вътрешен свят. Но да бъдем търпеливи сега. Някой път аз зная, какво нещо е търпението. Моето съзнание е всякога будно. Като иде някой човек, иска да ме опита, колко съм търпелив, да ме сатне. Никога не трябва да се смутим, каквото и да дойде. Иде при мене един и ми казва: "Дотегна ми да живея." Аз се усмихвам, казвам: "Ти още не си живял." Казва: "Дотегна ми тази сиромашия." Ти още не знаеш, какво нещо е сиромашия. Сиромах е онзи човек, който е обикнал сиромашията, че види хубавата страна на сиромашията. Докато не видиш хубавата страна на сиромашията, не си сиромах. -"Аз съм богат човек." Ти докато не опиташ богатството, не си богат. Ти докато не обичаш богатство, какво можеш да направиш с богатството. Един богат човек, бих желал, да има една хубава библиотека, един орган да свири, да има една хубава стая за молитва, да има няколко души професори, пък този богатият човек да е свързан с всичките бедни хора, всичките хора да му бъдат любезни братя, да не се плаши. Наричам богат човек онзи, на който кесията не е затворена, на който чешмата не е затворена. Чешма, която се затваря е слаба, чешма, която не се затваря е силна. Сега не казвам, че трябва да се затвори. Има чешми, които трябва да бъдат затворени, обаче не се позволява Божествените чешми да се затварят. Човешките може да се затварят, Божествените - никога! Дойде човешката любов, обърни ключа, дойде Божествената, остави я да тече. Има едно богатство, човешко, има едно богатство, Божествено. Има едно търпение човешко, има едно търпение - Божествено. В Божественото търпение ти влизаш в положението на всичките хора. Една задача му е дадена, виждаш го той плаче. Скърби, той трябва да скърби. Охка, трябва да охка. Върти се, трябва

да се върти. Въртенето е гимнастика, упражнение. Наблюдавал съм болните. Като ги гледам, усмихвам се, намирам, че прави хубави движения. Казва: "Ти никак не влизаш в положението ми. Не знаеш, какво ми е. Ти се смееш."Казвам: "Мене ми прави голямо удоволствие, като те гледам. Ако ти не беше болен, нямаше да правиш такива движения." Казва: "Да не ти дава Господ." Казвам: "Аз ходя да ги търся. Ти си специалист, затова дойдох при тебе." Ако вие вземете само външната страна, смешен става човек.

По някой път в източната философия говорят за търпението. Знаете, колко мъчно е човек да търпи. Седнете сутрин спокойно и стойте, без да си мърдате очите половин час, мисълта да е концентрирана, да мислиш, че всичките ти работи са уредени. Като седиш, ще се яви щипеница, ти седиш спокойно. Никаква лоша мисъл да не мине в ума ти, че работите ти са наред. Десет минути така да седите. Ще ви дойдат разни мисли. Някой ще хлопа на вратата, някоя муха ще мине, ще обърне вниманието ви, някоя бълха се скрила, ще ви ухапе, не трябва да се помърдате, да бъдете страж на всичките неща. Нищо да не ви смущава. Веднъж препоръчах това на един брат и той ми каза: "Като правих онова, което ми препоръча, заспах." Да се концентрираш, без да заспиш поне пет минути. Много мъчна работа е да се концентрираш, поне пет минути, да не допуснеш нищо лошо в ума си. Като се концентрираш ще ти мине мисълта, какво ли става сега във Франция, какво ли става сега на небето, какво ли става в ада. Кажи си: "Нито ада ме интересува, нито небето ме интересува в дадения случай, интересува ме само настоящето, което Бог ме учи, урока, който имам."

Тогава аз превеждам един пример. Той е следният. В древността, осъдили един философ, който много философствувал, казал едно изречение, за което го осъдили на смъртно наказание. Понеже бил много учен, царят искал да го избави и му казал: "Ще ти турим едно гърне пълно с мляко догоре на главата, да обиколиш целия град, и нито една капка да не излееш, тогава ще бъдеш свободен от

наказанието." Обиколил той града и като се върнал го попитали: "Какво видя около града?" Казва: "Нищо не видях." Туй гърне аз го наричам Божията любов. Ти не може да познаеш Божията любов, която носиш в твоя ум, в твоето сърце, докато не обиколиш целия град с туй гърне и да не излееш нито капка. Като се върнете ще кажат: "Ето един човек, който е разбрал Божията любов." Сега всички страдаме от една философия. Аз понякой път казвам: Братята не живеят добре. Какво разбирам? - Не използуват Божиите блага. Понякой път и аз казвам за себе си: И ти не живееш добре. Какво разбирам. И ти не използуваш Божиите блага. Някой път може да използуваш своето благо. Кое е по-хубаво, да страдаш за своите грехове или да страдаш за погрешките на другите? По-добре е да страдаш за погрешките на другите. Добре е да страдаш и за своите погрешки, изправяш се. Още по-добре е да се ползуваш от погрешките на другите. Като изправяш своите погрешки, ти се учиш, като изправяш погрешките на другите е още по-добре. Още по добре е да служиш на Бога. Всичко онова, което става в света, ти се учиш от всичко, всичко изправяш. Да вършиш волята Божия, значи, всичко онова, което Бог е създал, ти да го извършиш, да не внесеш никаква поквара. Това ще бъде за вас. Ако речете навън да го разправяте, ще влезете в стълкновение. То е, за който разбира.

Някой път дойде при мене някой и ми говори за много работи. Казвам си: Ти сега на този човек може ли да гледаш на него като на себе си? Мнозина са идвали да ми разправят. Дойде мъжът, оплаква ми се от жена си. Аз казвам: "Жена ти е много добра, но ти [не, б.р.] разбираш." Той си казва: "Трябва да е виждал жена ми, като говори тъй заради нея." Дойде тя и тя ми се оплаква от мъжа си. Казвам: "Много добър е мъжът ти. Ти не го разбираш. Ти не го познаваш." Тя си казва: "Идвал е той." А пък аз ги виждам, че и двамата са добри, само че не се разбират. Мога да направя, който и да е мъж да обича жена си и коя да е жена да обича мъжа си. То е лесно, като да се яде

баница. Но ако го направя, то ще бъде най-голямото нещастие. Може да го направя, когато ще бъдете щастливи.

Сега да ви приведа един пример, да видите какъв е законът. Сега на вас казвам, че мога да ви направя да станете нещастни. Казвате: "Как?" Представете си, че вие имате една торба със злато, аз задигам златото по един начин, без вие да знаете. Вие казвате: "Открадне ме този човек." И веднага се смутите. Аз ви изпитвам. След време аз се дегизирам, вие мене не ме познавате, вземам друго лице, дойда при вас. Вие ми казвате, че при вас дошъл един философ, много учен човек, като ви разправял нещо, ви обрал. Казвам: "Тъй ли? Аз мога да го намеря. В тази работа аз съм маг. Като кажа една дума, парите ще дойдат." Казват: "Много ще бъдем радостни." Казвам: "Затворете си очите, 15 минути като седите така, парите ще дойдат." Затваряте си очите. Аз пък нося торбата скрита. Оставя тази торба. Те като я видят, казват: "Колко учен е този човек." Мистичната страна е това, да мислите право. Ти имаш любовта в себе си, дойде един ангел, задигне торбата с любовта. Този същият ангел ще дойде след време и пак ще донесе любовта. Ти ще бъдеш радостен. Туй постоянно става с вас. Все току ви обират и пак вие забогатявате.

Отче наш.

32 утринно Слово, държано на 23 юни 1940 г. 5 ч.с., Изгрев

ПЪРВАТА ЗАПАЛКА

Добрата молитва.

91 псалом. Молитвата на Царството.

В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Лука.

Духът Божи.

Дванадесета глава, която прочетох, е говорена близо преди 2000 години. Приложение има в сегашния живот. Какво приложение имат съвременните религии или науки в живота? Казват: Да живеем, да вярваме в нещо, в едно учение. Музикантите говорят за музика, да знаят да пеят, да свирят. Художниците говорят за изкуство, да знаят да рисуват. Ораторите говорят да знаят да говорят.

Интересни са религиозните хора. Аз не зная, какво разбирате да е религиозен човек. Религия е излязла от лигата. Лигата като тече, образува една връзка между всичките мисли, чувства и постъпки на хората. Нарича се лига или религия. Думата религия няма съдържание, безсъдържателна дума е. Като кажеш религия, мислиш, че означава нещо, пък тя нищо не означава. Много проста дума. Заради тази простота сега я гонят. Казва някой: "Аз съм много религиозен човек." Защо - че носи, имате религия. После някой казва: "Аз съм много добър човек." В какво седи добрината на хората? Това е много крив въпрос. Да оставим тези детински въпроси. Защото едно време, хората са били деца, говорили са като деца. После са станали възрастни. Сега в нашите времена религиозните хора са остарели, защото всичките хора стават религиозни, когато изгубят смисъла на живота. Щом някой казва, че е станал религиозен, виждам, че се обезсмислил животът му. Става религиозен, ходи, взема пари назаем. Вземе оттук, оттам, изпохарчи всичко. Сега, като ви говоря за заем,

има така чиновници, на този дал пари на заем, на онзи дал, дойдат, проверят, няма парите, намерят го на тясно, турят го в затвора. Той все добро правил с чужди пари. Никога с чуждо нещо пари не правете. Нека да гладува, защо му са парите. Казва, че пари му трябвали да се облече. Трябвали му две хиляди лева да се облече, да излъже някоя мома. Или някому трябвали 4, 5 хиляди лева, бил на служба, трябвало да се облече, хубаво с цилиндър, да го видят хората. Всичките хора все се надяват да дойде някой министър с цилиндър да им оправи работите.

Отива сестрата на Хитлера, на един такъв голям човек в Германия, отива при брата си и той ѝ казва: "Къде да те туря, нищо не знаеш, много си проста. На каква служба да те туря?" Справедлив е човекът. Тя мисли, че брат ѝ вече може да я настани някъде. Някои хора, като повярват в Бога, казват: "Той ще ни намери някаква служба", понеже повярвали в Господа. Господ казва: "Какво сте научили?" Не знаете да пеете, а капелмайстор искате да станете.

Някой ми казва: "Нищо заради мене да не говориш." Казвам: Но това има две злини. Ако ти направиш едно престъпление и аз не говоря за него, ще направя добре. Ако кажа нещо, ще се докачиш. Ако не направя дума за твоята погрешка, ти си доволен, аз ще мълча. Но като направиш добро, искаш да говоря за тебе. Тогава позволи ми и за погрешката ти да говоря. За доброто ти да говоря, то е правото. Не е лошо, човек да говори за лошото, но той трябва да бъде като един добър музикант, да каже: "Ти не взе този тон, ще ти кажа как се взема. Ти сол в първата октава или във втората октава, или в третата октава си взел правилно." Колко души от вас можете да вземете сол в четвъртата октава вярно? Някой от вас може да вземе сол в първата и втората октава, но в третата е по-мъчно, а в четвъртата октава малцина може да го вземат вярно.

Та казвам: Всичкото съвременно знание е произлязло от едно стълкновение. Хората са се заблудили. Има две подбудителни причини в разбиранията на хората в света. Едното е разбирането на

злото, другото е разбирането на доброто. Някои разбират, какво нещо е доброто, други разбират какво нещо е злото. Ако искаш да чупиш камъните, търси чук да ти помага. Мислиш ли, че чукът няма да ти помогне? Ще ти помогне. Ти ще обвиниш ли, че този чук троши камъните. Ако не ги чупи с какво ще градиш? Или някой път градят с хубаво направени тухли, но някъде дошло, че трябва тухлата на половината да се пречупи и я сложи на мястото. Някой казва: "Не цепи!" Но ако човек не знае да цепи, как ще гради? Цепенето е цяла наука. Онези, които градят, които мажат зданията, цапат. Замаже с цимент, нацапа. Ако не цапа не може да гради. Казвам: Няма да цапаш, ако си съградил вече. Онова, което си съградил няма да цапаш, но онова, което градиш, цапай го. Ако светът сега се цапа, показва, че се гради. Нашият свят не е съграден, вследствие на това, онези, които градят, цапат. Мислите ли, че ако вие влезете в една къща, която мажат, всичко ще бъде наред? Пода, всичко туй оцапано ще бъде. Долу ще бъде оцапано, а стените ще бъдат хубаво замазани. Най-после и подът и той ще се измени. Какво лошо има ако се оцапа нещо? Сега често ми казват: "Оцапахме се." Казвам: Съградено е нещо. Ако си се оцапал, когато градиш, ще те похвалят. Когато всичко в къщи е чисто и ти се цапаш, тогава тебе ти липсва нещо.

Изследвайте характера на децата и на хората. Когато едно дете пише, аз съм наблюдавал някои деца, като пишат, цапат си пръстите. Като писало детето, нацапало си пръстите с мастило. Показва, че е работило. Някои хора, като пишат си цапат пръстите с мастила, пък някои като пушат цигари, пръстите им стават жълти от тютюна. Учи се човек да пише. Искам да ви кажа, как аз разглеждам света. Някой път човек е оцапан. Някой път ти говориш и като говориш ще си оцапаш езика. Често някои болести се явяват от някои думи. Ако не вярвате, аз ще ви кажа, да кажете няколко думи, да видите няма ли да ви заболи езикът. Ще ви излезе голям мехур на езика. За пример, хваща те ревматизъм в коляното. Защо те хваща в коляното? Защото си престъпил добродетелта, нищо повече. Добрите думи се

кредитират от краката. Заболи те лакатя, престъпил си правдата. Затова ръцете ти страдат. Защото правото все с ръцете го правим. Ще подпишеш правото с ръката, ще го дадеш някому. Не гледаш както Господ иска, ще те заболят очите. Не слушаш както трябва, ще заболеят ушите ти. Не говориш както трябва, ще те заболи устата. Ще те заболи гърлото. Не мислиш както трябва, ще те заболи главата. Не обичаш хората, както трябва, ще те заболи корема. Сега някой дойде и казва: "Не зная отде се яви тази болест." Боли го коремът, аз зная откъде е дошла. Доста богати хора са идвали да ги лекувам. Преди години дойде при мене един богат човек да го лекувам. Казвам: "Никакво лекарство няма за тебе. Ще ти дам доста скъпо лекарство. Ти пари имаш. Казвам: Ще намериш десет вдовици и ще ги посетиш. Ще посетиш първата вдовица, после втората, третата и така всичките ще посетиш." Тия вдовици, това са елементи. Казва: "Не може ли с друго лекарство?" -"Рекох. По никой начин не може. Твоята болест с лекарство не се лекува. Само тия десет вдовици като посетиш, ще ти мине." Аз ги турих едната на единия край на града, другата на другия край. Казва: "Далече." Казвам: "Лекарство е това." Той ме гледа, гледа и ми казва: "Тебе ти е охолно." Всички ние страдаме от една голяма немърливост в живота. Младият момък е спретнат. Като стане, огледа се на огледалото, облече се хубаво. Старите българи, момците носеха хубави дрехи, нашарени с гайтани, поясът добре стегнат. Върви спретнат, като че целия свят е негов. Като стане на 30 години, народи деца, поясът не е вече така спретнат. По-рано, като го срещна, разправяше за момите, че еди-коя си дъщеря на еди-кой си чорбаджия, разправя за чембера й, после за талията й, за последните ѝ чехли, а пък ноктите й, краката й, зъбите ѝ бели като мъниста, пък ушите й. Казвам: Какъв учен човек. За него всяка една мома е скъпоценен камък, ако може да я купи, не е лошо. Ако можеш да я купиш евтино и да я продадеш скъпо, не е лошо, ще си уредиш работите. Ако ти се излъжеш и я купиш скъпо, а продадеш евтино, тогава ще загазиш.

В сегашния живот вие трябва да започнете да пеете. Не се самоосъждайте. Вие се самоосъждате. Казвате, че имате тези и тези погрешки. Хубаво е да имаш погрешки. Ако имаш погрешки, ти си работил. Щом нямаш никакви погрешки на земята, аз се съмнявам от тебе нещо, че може да стане. Ако ти, като земеделец, излезеш на нивата в своята парадна форма, обикаляш само нивата, ако ти се облечеш хубаво, туриш цилиндър, облечен в парадно облекло и обиколиш нивите си и се върнеш, нищо няма да стане. Ако така облечен пак обиколиш къщата си, която се строи, ти нищо няма да направиш. Ще трябва да вземеш своята мистерийка, ще вземеш тухли, вар, ще градиш. С цилиндър работа не става. И на нивата нищо няма да направиш със своята парадна форма. Сега при мене мнозина са идвали със своите цилиндри и ми казват: "Каква е вашата религия?" Казвам: Аз искам да освободя хората от тия лигавите работи. Нямам нищо против религиите, но религиите са един долап, в който като влезеш, няма да те пуснат оттам, докато не дадеш и последното кодрантче*. Религиите поставят добрите хора в рая, лошите - в ада. Като ги поставят там, не могат да излязат във веки веков, свършено е. Че те говорили ли са с Господа, били ли са Негови съветници? Казват: "Тъй е писано в свещените книги." Свещените книги хора са ги писали, не ги е писал Господ. Господ говорил, хората са писали. Те са писали онова, което допада на тях, онова, което не допада не са писали.

Та казвам: В това разбиране на живота, ние сами се осакащтаваме. Една грешка не може да се изправи, ако ти не я изправиш. Ако едно дете се заинати и не иска да говори, то ще остане нямо. Казва: "Не искам да говоря, не искам да мърдам устата си." Всички деца, които не искат да говорят, те са много тщеславни. В България дойдоха мисионери, англичани и американци, които искаха да се научат хубаво да говорят български и тогава да започнат да говорят. Те не можаха да научат български. Които започнаха да говорят с погрешки, те се научиха да говорят. Докато се научиш да

говориш един език, ще правиш погрешки. Българите, които отиват в странство, правят погрешки, но се научават да говорят. Направиш погрешка, корегирай я. Направиш погрешка, корегирай се. Докато се научиш може да правиш погрешки и в говоренето, и в писането. Всички вас ви е страх да не правите погрешки, пък от главата до петите само погрешки имате. Гледам носът му не е на място, погрешка носи в себе си. Веждите му са изопачени, погрешка носи в себе си. Очите му не са на свят, брадата му не е на свят, космите и те не са на свят, ноктите и те са дисхармонични. Като погледнеш на ноктите е отбелязано, от каква болест има да боледува в бъдеще. Онези, които заболяват от охтика, ноктите им показват охтика. Онези, които заболяват от ревматизъм, ноктите им показват ревматизъм. Онези, които са неврастеници, ноктите им показват неврастения. Онези, на които умът им ще кръшне малко, показват ноктите това. Най-хубавите благородни чувства, правите мисли, правите чувства, са написани на ноктите. Виждали ли сте вие хубави нокти? Понякой път изследвайте светските хора, които доста хубави нокти имат. Когато на един човек носът е на място, очите са на място, ушите са на място, аз му позволявам, да си маже лицето, да го краси, да тури червило. Но когато къщата му не е съградена, той да я маже, то е цапане. Ако знаеш, тури си цвят, че не ставай смешен. Като си направиш устата червена, или като я почерниш, защото когато устата се почернят има един смисъл, когато почервенеят имат друг смисъл, когато пожълтеят имат трети смисъл. Аз не ви говоря за самоосъждане. Когато ще мажеш къщата си, избери най-хубавия цвят. Намери цвета, с който да замажеш къщата си. Сега туй е външната страна.

Целият наш външен живот се дължи на онова вътрешно състояние, което ние сме минали през хилядите години. Всичкият този живот се отразява. Сегашният живот, който живеем на земята и той ще даде своя отпечатък за вбъдеще. Най-първо, той дава отпечатък върху самите вас. После самите ваши мисли ще дадат

отпечатък и върху другите. В едно семейство какъвто е бащата и майката, такива са дъщерите и синовете. Ред поколения си мязат. Даже те ги познават. Някой от внуците, казват за него, че мяза на дядото, има същите черти на дядото, същия характер, говорът, движенията.

Сега се спират и казват, какво казал Христос. Христос навремето се намирал в голямо противоречие с тия дебелите глави на евреите. Мойсей тури закона, че в събота нищо не трябва да се работи. Ако идеш в събота, събереш някоя съчица за огъня, ще те извадят на позорния стълб и ще те утрепят. Евреите разбраха Божия закон изключително, че не трябва да имат връзка с други народи, всички други са езичници, пък те са правоверни. Буквално разбиране. Като четете Старият завет, ще видите, какъв е характерът им. Питате, защо им пати главата? Защото такова е тяхното разбиране. Много хубави работи имат писани, но и толкова лоши работи има. Сега, заради добрите работи се възнаграждават, а заради лошите се наказват. То е вече закон за кармата.

Но лошото в евреите, ето къде седеше. Те бяха народ много религиозен, но и много користолюбив. Двама брая Яков и Исав бяха, но малкият брат, за да вземе първенството, отиде, че излъга баща си, показа користолюбие. И майката взема участие, тя го научи. Яков каза: "Баща ми ще ме познае, брат ми е космат и наместо благословение, ще ме прокълне, че искам да го излъжа." -"Не бой се", казва майка му, -"ще вземеш кожата на някое одрано агне, баща ти ще попипа и ще мисли, че си Исав." Като отиде Яков при баща си, казва му: "Гласът ти мяза на Яковия, но ръката ти мяза на Исавовата. Нещо е станало."

И вие някой път мязате по ръката на Исава, а по гласа на Якова. И баща ви се чуди. Туй е голямата криза, драмата, която съвременните хора претърпяват. Вземете сега Румъния, искаха ѝ Бесарабия. Русия ѝ казва: "Едно време бяхме слаби, взе това от нас, сега ние сме силни, ние си го вземаме от вас. Сега, ако искате, по

мирен начин ще го дадете." Сега Бесарабия трябва да се даде и Добруджа трябва да се даде. Версайският договор трябва да се поправи. И ние имаме Версайски договор в нас. Имаме и Бесарабия задигната, и Добруджа, всичко туй трябва да се повръща.

Често при мене идат някои и ми казват: "Кажи ни къде ще бъдем в оня свят." Рекох, за сега не търсете оня свят, търсете този свят. Вие още хиляда години в оня свят няма да бъдете. Тук ще бъдете. Някой казва: "Като умра, къде ще бъда?" Тук ще се въргаляш на земята. Цялата земя е пълна се с такива души, заминали. Влезеш в някоя гостилница, 30-40 души подсмърчат. Влезеш в някое съдилище, 10-20 души съдят и те подписват присъди и те си дават мнението. Влезеш в някоя къща, има млада мома, там има още 10-20 моми фалирали и те седят в къщата и те вземат участие. Казват: "Какъв е този неуреден свят?" Казвам: "Какво търсите тук?" -"Че", казват, "какво търсим, да оправим тази работа." Как оправят работата? Казват: "Не слушай мъжа си, този пуяк не го слушай. Той е едно говедо. Сложи му един гем, че му се качи на гърба." Спорят се сега.

Та казвам: Понякой път е добре да дойдат при нас умрелите. Преди няколко дена седя, имам едно хубаво разположение, замислил съм се. Току иде една мрачна мисъл, един песимизъм, едно отчаяние. Гледам наоколо откъде иде, няма никой. След половин час идват дами, пратили ги от провинцията при мене. На едната синът умрял, на другата друго умряло, всичките закъсали. Още като идат в пространството до мене идат техните мисли. Пратили ги, аз да им уредя работата. Казвам им: "Слушайте, ще се научите да обичате Господа. Няма да ходите да хленчите за вашите деца." Душите са на Господа, пратил ги Господ при вас да се запознаете с тях, после тези души се връщат при Господа. Ще благодарите, че са заминали. Вие искате, като говедо да хванете една душа и да я държите. Господ я изпратил за пет години. Казвате: "Защо Господ я взе?" Че то е Негова работа, не е твоя. Твоят учител нарисувал една формула на дъската, няма да се мине половин час, ще я изтрие, ще напише друга формула,

ако ти не я напишеш, той ще напише друга. Той няма да я остави на дъската. Той ту пише, ту заличава, защото дъската е малка. Ние съвременните хора трябва да знаем, че Господ пише и изтрива.

Но на вас искам да ви кажа нещо, от което да се ползувате. Никога не се спирайте да гледате безобразни работи. Това е едно правило. Виждаш някой човек си счупил колата, не се спирай да го гледаш. Ако си майстор и можеш да я поправиш, иди помогни. Но ако не си, замини си, не е твоя работа. Карат се двама души, не се спирай да слушаш как се карат и защо се карат. Ако можеш да уредиш работата, спри се и я уреди, ако не можеш, не стой, мини и замини. Минаваш покрай някоя нива неорана, не се спирай да питаш защо не е изорана. Ако можеш да я изореш, изори я, ако не, мини и си замини. Минаваш покрай някой беден човек, не се спирай да го гледаш колко е окъсан. Ако можеш да му помогнеш, спри се. Защото обличането в света трябва другояче да го схващате. Защото хората най-първо трябва да се облекат с една отлична мисъл. Второ, хората трябва да се облекат с едно отлично чувство. И трето, хората трябва да се облекат с една отлична постъпка. Човек има първо тия трите обличания да направи. След като си се облякъл така, тогава може да мислиш за обикновеното обличане, за обикновените дрехи. И те ще дойдат. Един човек, на когото мисълта не е на място, един човек, на когото чувствата не са на място и постъпките не са на място, защо му са хубавите дрехи? Хубавите мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки изискват хубави дрехи. Ние, съвременните хора, нямаме още хубави дрехи от хубава материя. После ние не сме и против пръстените. Хубави пръстени, с най-хубави скъпоценни камъни от най-хубаво злато, че в златото да няма никакъв примес, същинско злато, това злато помага. Хубаво е всеки един от вас да има по един златен пръстен. Хубаво е всеки един от вас да има по един сребърен пръстен. Ако носите сребърен пръстен ще страдате по-малко. Ако материалните работи не вървят, носи сребърния пръстен на малкия пръст. Той ще уреди работите. Разбирайте ме сега. Ще уреди

работите, ако разбираш езика че като туриш пръстена, ще започне да ти говори, ако му разбираш езика. Не се носиш чисто, не обичаш хубавото и красивото в природата, сребърния пръстен ще го носиш на безименния пръст. Ако искаш да бъдеш безсъвестен, носи го на средния пръст. Ако искаш да имаш благородни чувства, носи го на първия пръст. Ако искаш по Божествено да постъпваш, носи го на палеца. Всякога, когато искам да оправя работата, турям сребърния пръстен, който вие не виждате. Вие ще кажете: "Сребро нямаме." Мислено ще туриш на пръста. Невидим пръстен ще носи човек.

Вие сега идвате и ме слушате, и сте станали много учени, вече цитирате от Писанието, какво казал Христос. От мене по-добре знаете Библията. Някои от вас повече от мене знаете написаната Библия, но онази Библия, която аз зная, нея не я знаете. Тая Библия не я учат толкоз, защото няма какво да я уча. То е резюме от една голяма Библия. Вие тук имате една глава от една реч, която Христос държал по няколко часа. Тук имате едно малко резюме. Тия притчи, те са несвързани. За пример, ние много пъти говорим за любовта. Но трябва едно училище, трябва някой да покаже, как трябва да се обича. Ти не можеш да обичаш, докато някой не ти покаже. То е се таки да идете в една къща и да говорите, вие мислите, че като говорите за любовта, любовта с говор не иде. Вие може да говорите и имате право да говорите. То е се таки, да влезете в една къща и да говорите за огъня, за кибрита, но огънят с говоренето няма да дойде. Като идеш да говориш за огъня, ще носиш една запалка, ще запалиш огъня и като го запалиш, ще млъкнеш. И в любовта е същото. Вие докато говорите за любовта, вие нямате любов. Тя е идейна любов. Но за да дойде любовта, ти трябва да имаш една запалка. Първата запалка, като дойде във вас, ще ви покаже, какво е любовта. Когато Божият дух дойде във вас, той носи запалката. Всякога, когато Духът иде, Той ще ти създаде една голяма неприятност. Знаеш защо ще я създаде. Ти не искаш да се концентрираш в себе си. Ти си се разсеял навън. Всичките ти работи те спъват, къща имаш, пари имаш, богатство. Тогава, Духът

като дойде, ще те лиши от всичко това, за да ти даде ново съзнание. Ти ако няма за какво да мислиш, ще се концентрираш в себе си. Като се концентрираш ще запалиш запалката, огънят ще се запали. Казва: "Грей се сега на този огън!" Ще започнеш да мислиш, че Бог е, Който урежда работите. Не съм против къщите, но една къща, като съградиш, след десет години ще изгори. Имаш жена и дете, след десет години ще умрат. Веднъж с един варненски адвокат се разговаряхме. Като спорехме му казвам: "Няма да се минат много години и ти ще измениш своите възгледи." Аз му казвам, че ще му предскажа, макар че аз не обичам да предсказвам, но на тебе ще ти предскажа, че след четири - пет години, ще се случи нещо с тебе и ти съвършено ще измениш твоите сегашни възгледи, които сега имаш, съвършено ще ги напуснеш, много религиозен човек ще станеш. Казва: "Аз идиот ли съм? По никой начин не може това да бъде." Казвам му: "Запиши си го това." - "Как е възможно това?" - "Сега остави този въпрос, ти сам след пет години ще дойдеш при мене да ми разправиш как е възможно." Ето как е станало. Този адвокат сега е на онзи свят. Той се оженва и обиква жена си. Интересува се от македонското дело. Те бяха двама братя адвокати. След пет години, той бил една вечер на събрание, жена му била сама в къщи. Счупила лампата, заляла се с газ, запалила се и изгоряла. Заравят я. След това става един преврат с него и той ме намира и ми казва: "Убедих се, повярвах, но тя стана жертва, зарад мене." Казва: "Защо не ми каза така?" Казвам му: "Няма защо да ви разправям, в Божиите ръце сте, може да ви обърне Господ." Ние сме много смешни същества, с много големи претенции. Всеки ден животът ни виси на косъм. Вървиш някъде, може да те бутнат да си счупиш ръката, крака, може да ти се случи да оглушееш. Ние да благодарим на Бога, че ни пази от всичките злини, с които сме заобиколени. Имаме толкоз врагове, ако ги знаем, ще ни побелеят главите преждевременно. Казвам: В сегашните времена като стане сутрин да се моли, усърдно в душата си. Да имате желание да слушате, да изпълнявате волята Божия.

Сега, аз не искам да говоря за вашите погрешки, понеже вашите погрешки са и мои погрешки. Понякой път аз говоря за моите добродетели, понеже моите добродетели са и ваши добродетели. Аз говоря за любовта, но знаете ли колко мъчно се предава любовта? Материалните работи са най-голямата спънка за любовта. Ти когато обичаш един човек, никога не му давай пари на заем. Ако го обичам, ще му дам ключа от касата си, ще му кажа: "Вземи колкото искаш и после ги върни." Ще го оставя да постъпи, както аз постъпвам. Когато някой мене ме обича, той трябва да ме остави. Щом ида в дома и започне да ме гледа, че се плаши от мене, той няма любов. В любовта трябва да имате абсолютно доверие един към друг. Дойде някой при мене, аз му вярвам. Мене са ме лъгали мнозина. Защо? Зная, че ме лъже и аз пак му вярвам. Любовта в мене не може да допусне, че той ме лъже. Мене тук колко са идвали да ме лъжат. Той като ме лъже и сам вярва в лъжата. Някой дойде, минава за доктор, той никакъв доктор не е. Друг иде, минава за студент, той никакъв студент не е. Такива лъжи са ми казвали. Идват други и го препоръчват, казват: "Учителю, той се обърнал към Господа." Казвам: "Той се обърнал, но кесията не се е обърнала." Вярвам в обръщение, където и кесията и сърцето се е обърнало. Всички се обръщат.

Туй, за което ви говоря, то е нашето минало, то са големите заблуждения, които са натрупани. Всеки ден аз намирам и гледам тия хора да казват: "Ние не сме на правия път". Казва: "Аз не съм на правия път, но и вие не сте на правия път." Казвам: "На ваше разположение съм, кажете ми истината." Казва: "Трябва да дойдете в църквата." В тия каменните църкви? Писано е във вашите книги, но тия, които са ги писали, те не ги изпълняват. Христос има право да говори, понеже, каквото говори, го изпълни. Това, което Христос е говорил, като го изпълниш, говори тогава на хората. Много работи са написани. Някой мъж се ожени и трепери от жена си. Защо? - Много ревнива е тя. Не е лоша ревността, но тази ревност трябва да бъде справедлива. Жената, която е ревнива, трябва да бъде абсолютно

чиста, никаква нечиста мисъл, никакво нечисто желание не трябва да има в душата ѝ. Тя има право да бъде ревнива. Но на която умът е пълен с всичките лоши мисли и желания, и тя е ревнива, ревността ѝ не е на място. То мяза на един бивол, който като излязъл от локвата, маха опашка. Мъжът има право да бъде ревнив, той трябва да бъде абсолютно чист. Аз не искам да съдя хората. Един човек, за да го съдиш, трябва да му дадеш да оправи живота си - така е Божественият закон. То е съдба, ще му дадеш условия да се изправи. По закона на любовта може да се изправят най-евтино всичките погрешки. Бъдещите благословения, които идат, Бог ще ни даде тия благословения. Ако не възприемем любовта, ние ще си създадем една карма, много по-лоша отколкото сега имаме. Преди години Бог даде на Съглашението условия да оправят света. Даде им победа. Казах им: "Ще победят." Сега ви казвам: Ще ви победят, нищо повече. Какво им костуваше да турят Божествената правда. Направиха тъй, както знаеха. Казвам: Сега побеждават другите, те трябва да поправят света. Ако те не поправят, ще дойде ревизия още по-строга. В света трябва да се даде правото. Никой не трябва да се лишава от правото. Каквото право му е дал Бог, трябва да му се даде. На жената трябва да ѝ се даде правото, което Бог ѝ ѝ е дал. На мъжът трябва да се даде правото, което Бог му дал. На слугата трябва да се даде правото, което Бог му дал. На вола трябва да се даде правото, на растението трябва да се даде правото. На всичко трябва да се даде правото, което Бог е дал. В нищо няма да престъпваш Божия закон. Казваш: "Аз не мога." Не, ще туриш запетая след "не", ще кажеш: "Не, мога!"

Сега любовта е единствената сила, [в, б.р.] която можем да намерим правото. Значи да се свържем с Бога. Тогава ще видим ясно нещата. Сега ние тука всяка неделя се събираме и четем три молитви. Първо, Добрата молитва, 91 псалом, Молитвата на Царството. Сега аз вече виждам, че някои казвате: "Дотегна ни да повтаряме едно и също нещо." Като четем Добрата молитва, всичко което е вложено в Добрата молитва да стане. Каквото е писано в 91 псалом и то да стане и

каквото е писано в Молитвата на Царството и то да стане. Не искам само да говорим. Да стане вътре в нашия живот, да стане в живота на семейството, на обществото, в народа и в човечеството. Светът трябва да се преобрази. Вие всички сте дошли тук, трябва да изпълните задачата си. Ще нарисувате една отлична картина. Вие няма да нарисувате картината, но ще копирате. Като копирате, ще гледате да стане по-близо до оригинала. Сега спор става между всичките художници, всичките художници спорят за този оригинал. Но природата и тя не е оригинална и тя е копие, но тя е по-близо до оригинала. Онези художници, които добре копирали, картините са хубави. Сега като намерите любовта, трябва да я копирате. Любовта трябва да е изобразена на вашите очи, любовта трябва да е изобразена на вашия нос, на вашата уста, във вашето лице, в пръстите, на ноктите, на космите, навсякъде трябва да бъде изразена. Всеки косъм трябва да е подписан с любов. Много цветове има любовта. Всичко трябва да е подписано с любов. Щом така са подписани, тогава може да живеем разумно, да живеем тъй както трябва.

"Това е Живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил". Това е живот вечен да познаем ония велики възможности на любовта. Защото всичкото бъдеще, което иде зависи от любовта, която ще възприемем сега, която ще приложим не по старому. По стария начин вие сте я опитали. По нов начин ще я приложите, че тази любов да я носите навсякъде във вас.

Туй сега пожелавам на вас.

Сега насърчителната мисъл е следната: Макар 70 пъти да паднеш на ден, пак да станеш. Стани, изтърси се и пак ходи да изпълниш волята Божия. Не се обезсърчавай, че не стават работите. И 70 пъти да паднеш на ден, пак стани и върви напред. Не казвайте, че не живеете добре. Кажете: "Живеем добре." Втори път като паднеш, пак стани и кажи: "Живеем добре." Казвайте: "Живеем добре, живеем добре, живеем добре."

Отче наш.

33 неделно утринно Слово, държано на 30 юни 1940 г. 5 ч.с., Изгрев

КОМЕДИЯ, ДРАМА, ТРАГЕДИЯ

Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.

Ще прочета 11 глава от Евангелието на Иоана.

Духът Божи.

Две неща трябва да интересуват всеки човек, т.е. ония хора, които са направени по образ и подобие на Бога. Някой път хората отричат, че Бог съществува. Туй отричане е право. Ако има Господ, който мяза на хората, той не съществува. Ако има Господ, който е направен според образа на хората - това положение не е право. Но ако хората са направени по образа на Бога - то е правото положение.

Сега друг въпрос. Съвършенството е цел, към която човек се стреми. Съвършенството плаши хората. Казвате: "Що е съвършенството?" Съвършен е онзи човек, който може да извърши всички Божии блага, не да ги използува в обикновения смисъл, но да ги използува за добро. В какво седи изкуството на един художник? - Да може добре да рисува. Не да рисува карикатури, това не е художество. Карикатурата това човек е измислил.

Казвам: Комедия в живота е човешкият живот. Драма е духовният живот, трагедия е Божественият. Всичките хора ги е страх от трагедията, защото е Божествено нещо. А всички обичат комедията, понеже е човешка комичната работа. Ще дойдем в спора, какво нещо е комедия, драма. В комедията героите се усмиват, в драмата трябва да страдат, в трагедията трябва да се ограничават, умират, изчезват от своето място. Всякога в трагедията героите изчезват от сцената. А пък целият свят е пълен с герои от комедията.

Кого как срещнеш, всички, които съществуват, са хора на комедията. Та сега, комичните герои трябва да минат в драматичните, драматичните - в трагичните.

Хубаво, сега някои не искат да умират. На мястото на онзи, който умира, ще се роди друг. Един се ражда, друг умира. Раждане и смърт, това са двете кофи, които се движат в обратна посока по онова успоредно въже на един кладенец, от който вадят вода. Едната кофа се качва, другата слиза. Празната кофа слиза, то е този, който се ражда, когато нагребе живота, изтегляш нагоре, то е този, който умира. Всеки, който се напълнил в живота, той е пълната кофа, изваждат го горе в невидимия свят, да даде придобитото, за да го занесе в другия свят. Смъртта не е нищо друго, освен един закон за жертва, за самоотричане, за щедрост. Човек, докато не се научи да умира, той щедър не може да стане. Онзи, който не иска да умира и щедрост няма. Всеки човек, който го е страх от смъртта, той не е щедър. Българите го казват: "Пинтия." Казва: "Не искам да умирам." Пинтия е той. Какво значи думата пинтия?

Всяко нещо, разбрано, е драматично. Всяко нещо, неразбрано, е комично. Трагично е всяко нещо, което може да се приложи. Седенето на житото в хамбара е комедия, хвърлянето на нивата е драма, като го оженат и овърхат, то е трагедия. Процесът в хамбара е комедия, мисли си туй, което не е. Драмата е като на нивата, пак си мисли туй, което не е. Казва: "Отиде, свърши се тази работа." Изникне, оживее и пак като овърхат, чуди се пак, казва: "Не се ли свършиха тези страдания." Тогава от трагедията пак ще дойдем до комедията на човешкото. Човек, за да бъде весел, трябва да познава комедията много добре. Човек, който не разбира комедията, той винаги е песимист. Който е комичен, той винаги е весел. За да бъдеш весел, непременно трябва да обичаш комичните работи, да се смееш на онова, което не разбираш. За пример, комично е, когато детето обуе дрехите на баща си и крачолите се влекат. Облече палтото на баща си и ръкавите увиснат. Един ден, това момче ще стане като баща си, тия гащи ще му станат.

В дадения случай то е малко и преждевременно иска да стане голямо като баща си. Всеки човек, който преждевременно иска да бъде съвършен, той е комичен. Всеки човек, който преждевременно иска да стане учен, той е комичен. Всеки, който преждевременно иска да бъде богат, е комичен. Хубаво е човек да вижда комедията, да бъде весел. Комедията е глупост. За пример, ако някой път играем някоя комична роля, не че сме глупави, ние минаваме за много умни. Умният става комичен, когато не постави нещо на своето място. За пример, ако един художник, който рисува, направи един образ, направи едно чело от 3 сантиметра високо, един нос от 7 сантиметра дълъг или 8 сантиметра. Брадата му пусне 15 сантиметра, на какво ще замяза? Извади тази картина, иска да я покаже на хората, че е нещо гениално. Онези, които разбират изкуството, виждат, че това е една комедия. Този човек няма понятие за отношението на земята.

Та казвам: Аз виждам хубавата страна на комичния живот. Трябва много да благодарим на глупавите хора. Ами че всичкото удоволствие комичните хора го представят. Та казвам: Комедията произтича от едно вътрешно неразбиране на живота, на истинския смисъл. Но пак хората, тъй както го разбират, не е лошо. Колкото и да е весел човек, казва, не си струва толкоз весел да бъде. -“Да стана малко песимистичен и другите хора трябва да станат сериозни сега.” Но и в религиозните хора има една комична страна. Той седи някъде сериозен. Набожните хора са комични. Каква е вашата идея да бъде човек набожен? Седи човек и премигва с очите си, иска да се покаже какво нещо е набожността. После хората играят рол и в трагедията. На сцената умира, пък не знае как да умре. Защо бърза като умира, проточи крака си и тъй го проточи, че става комичен. Хубавата страна на трагедията е, че тя освобождава човека от едно мъчение. Когато мъчението, страданието е непоносимо, трагедията ще те освободи. От трагедията ще минеш в свободата. Трагедията считаме това, което освобождава човека. Умираш, освобождаваш се от излишните страдания. При трагедията има излишни страдания. Понякой път ние

от живота образуваме драма, искаме от живота това, което не може да ни даде. Да допуснем, имаш 20 хиляди лева някому, дал си една полица, ако не ги платиш, ще те затворят. Пък си един честен човек, никога не си лежал в затвор. Смутиш се, вече имаш драма. Цялата нощ мислиш, какво ще стане. Той си мисли, че ще го затворят, че като го затворят какво има? Ще те затворят в една стая, ще ти турят един адютант да те пази. Какво лошо има. После ще имаш хляб. Като си отвън, като не си затворен, ще мислиш само за себе си. Щом те затворят, ти си осигурен - хлябът ще дойде. Адютантът ще погледне, ще каже: "Как сте?" - Аз така го разглеждам. Вие така не го разглеждате. Аз, като съм в затвора като вас, и аз не го разглеждам тъй.

Ако човек не разбира драмата, той е слаб човек. Слабият човек, като влезе в драматичния живот, той съставя драмата. От неразбирането на условията, при които се намира, се образува драмата в него. Казва: "Какво ще правя, какво ще кажат хората?" Хората ще кажат, че не си платил и те затворили. Два месеца ще лежиш, какво има, че си лежал? Ще излезеш из затвора. Къде е причината? Причината е у тебе. Ти не трябваше да вземеш тия пари назаем. Казваш: "Защо се случи?" - Защото не си мислил. Ако беше мислил не щеше да влезеш в затвора. За пример, направиш си някои модни обуща, идеш при някой обущар, вземе ти мярка, пък ги направи такива - французки. След това те убеди, че тия обуща са хубави. Свият ти пръстите, ти ходиш с тях, образуват ти мазоли. Казваш: "Французки обуща", но те ти образуват мазоли. Щом си направиш модерни обуща, то е янлъш* мода. Ти станеш християнин и си туриш такива обуща, които образуват мазоли. Ти си янлъш християнин. Един християнин, ако постоянно се безпокои, какъв християнин е. Какво ще стане с България? Какво ще стане със света? Господ, Който създал света, Той е определил светът да си светува, българите ще си българуват и ти ще си живееш, нищо повече. Някой

българин го взел, че му направил баня, окъпал го малко. Нищо не значи. То е привилегия, че си на баня.

Необходимо е да разбираме настоящия живот, условията, които сега ни са дадени. Казва: “Какво нещо е съвършенството, съвършенният свят?” Светлината, която ни огрява, това е съвършенството. Тя произтича от умове, които са съвършени. Топлината, която иде, произтича от един извор, който е съвършен. Въздухът, който дишаме, произтича от един център, който е съвършен. Всичките блага, които имаме идат от един съвършен свят. Ние живеем в един съвършен свят и искаме да влезем в друг някой. Казвате: “Да идем в онзи свят между ангелите.” Не че идеята е крива, но тя е комична в разбирането. Едно дете, което влиза в първо отделение, ако в него се зароди желание да иде в университета между професорите, какво ще прави? Детето е на 8 години, като иде между професорите, ще стане ли професор. Те ще го погледнат, ще го погалят, ще му кажат някоя сладка дума. На това дете му трябват най-малко 30 години, за да стане един добър професор. То трябва да мине през отделенията, прогимназията, гимназията, да свърши университета, че някаква специализация и тогава вече има възможност да стане професор. Сега проповядват да идем на оня свят. Но каква е идеята за оня свят? Оня свят е като един хор. Представете си един хор от 160 души. Всички пеят. Всички пеят с такива хубави гласове, че никой не прави погрешка. За да влезеш в този хор, трябва да знаеш да пееш хубаво. Ако не можеш да пееш, кракът ти не може да припари там. Ти, като идеш, ще образуваш един дисонанс. Сегашните хора със своите мисли, както сега мислят, те в оня свят не може да влезат, понеже ако влязат ще произведат един дисонанс вътре. Лошите мисли на хората миришат. Хубавите мисли имат хубаво ухание, лошите мисли имат лошо ухание. Добрите чувства имат хубаво ухание, лошите имат лошо ухание. Хубавите постъпки имат хубаво ухание, лошите постъпки имат лошо ухание. Ти не може да влезеш в другия свят с такива идеи. Онези, които се занимават с

другия свят, едни отказват, които отказват, комична страна има. Други твърдят, че има оня свят и те комична страна имат. Едните отричат, че няма такъв свят. Такъв комичен свят няма, съгласен съм, не съществува такъв комичен свят. Но един друг разумен свят има. Има един свят, дето съществата се обичат, никой не говори зло никому. Има един свят, дето злото се подчинява на доброто, омразата се подчинява на любовта, лъжата на истината. Такъв свят има, дето всички хора по братски и сестрински живеят, дето цял живот никой не хвърля лош поглед никому, но се радват на щастието на другите, живеят един за друг. То е оня свят. Оня свят е и този свят. И ние може да живеем там. Но за да живееш там, трябва да има кого да обичаш. Човек най-първо обича себе си. Във вечността Бог е бил сам. Някой казва: "Защо Бог е създал света?" Сега на туй аз няма да ви отговоря, има някаква причина, на която той е отговорил. Ако не беше създал света, не щяхме да съществуваме. Създаде света заради нас. Че Той не иска само заради себе си да живее. Иска и за другите да живее. Ние понякой път сме като Господа, сами създаваме. И ние трябва да създадем нещо. Ако ти не можеш да обичаш другите хора отвън, де е твоята сила? В любовта се показва именно силата на човека. Човек, който не може да обича, той е слаб човек. Най-първо с малкото ще започнеш, с омразата. Сега не искам вие да вземете тия схващания в този смисъл, но само един поглед върху разсъжденията.

Ние живеем в един свят, за да бъдем съвършени. Съвършени трябва да бъдем, за да можем да използуваме благата, които Бог ни е дал. Защото в тия блага намираме смисъла на живота. Всеки един от вас е недоволен и прав е. Но недоволството във вас може да се задоволи, ако се стремите към съвършенство и ако използувате благата, които Бог дава в света. Сега за пример, понякой път боли ви главата и не знаете, къде е причината за болката на главата. Болката на главата се дължи на стомаха. Щом храносмилането не е правилно, винаги има главоболие. Ще направя една аналогия. Мисленето е храносмилане. Правилното мислене е свързано със стомаха. Когато

една мисъл е вече съвършена, ти я използуваш, то е истинският Божествен свят. Когато те заболи главата, показва, че нещо в стомаха има нередовно. Ти като ядеш, не благодариш на Бога. Някой човек те обича. Ти не си доволен от него. Защо? Две неща има: Или яденето, което приготвил, не е знаел, как да го приготви, или ти не знаеш как да оцениш това ядене. Сега двама души от вас се различават. В различието седи противоречието. Двама души имат желание да ядат баница. Единият има един баничар, другият има друг баничар. Спорят се, кой баничар да направи баницата, как да се разреши въпроса. Днес, в неделя ще ядем баницата опечена от №1 и двамата ще ядем от нея. Утре, понеделник, баницата ще опече №2. Единият баничар да направи баницата и другият баничар да направи. Постоянно се намираме в едно противоречие, кой да бъде господар, умът или сърцето трябва да се подчини. На какво основание? Когато е въпрос по отношение на осветлението на сърцето, сърцето трябва да се подчини на ума. Когато е по отношение на топлината, умът трябва да се подчини на сърцето. Щом дойде въпрос за топлината, умът трябва да отстъпи. Щом дойде до светлината, сърцето трябва да отстъпи. Щом дойде умът и сърцето по отношение на човешката воля, те трябва да отстъпят, понеже силата е там. В света трябва светлина, трябва топлина, трябва и сила. Трябва умът, трябва сърцето, трябва и човешката воля. Човешката воля е в приложението. Приложението е на настоящето. Настоящето всякога трябва да го гледаме весело. Никога не гледайте песимистично на нещата. Ако разглеждаш настоящето, всичките блага са там. В настоящето е Бог. Ти си сляп за своето благо, мислиш някъде за бъдеще, какво ще станеш. Остави твоето бъдеще. После мислиш в миналото, какво си бил. Остави това. Сегашното е важно. Днешният ден е най-важният ден. Ще си кажеш: "Аз живея в съвършенство днес. Ще използвам всичките блага, които Бог ми дава."

Ние, като напуснем събранието, ще идем да направим едно хоро, ще направим упражненията. Някой ще каже, какво са пощуряли тези

да се въртят. Питам онези, които са насядали край масата с чаши в ръка или които пушат пури или които взели чадъри, или бастуни, те ли са най-умните хора? Аз бих желал хоро да въртя и да ми свирят, отколкото да пуша тютюн. Ако [е, б.р.] зимно време и искам да си стопля ръката, на място е пушенето. Аз [съм, б.р.] жаден, пиенето е на място. Но тия хора, които пият, ни най-малко не са жадни. Пиенето абсент не утолява жаждата. Пиенето ром, също, ни най-малко не утолява жаждата. Ако дойдем до действителния живот, че се образува една кръчма и кръчмарят казва: "Най-хубавото вино е чистата вода." Колко души ще ходят да пият от него? Хубавата вода е най-хубавото вино.

Някои питат, защо хората не приемат истината. Вкусът им е изопачен. Направи една кръчма, вода да продаваш, никой няма да дойде, много малко хора ще дойдат. Сега да оставим света. Казват: "Така е определено. Така трябва да стане." Когато един човек пие вино, аз не го осъждам. Казвам: "Този човек е комедия." Той мисли, че като пие вино, ще придобие нещо. Аз го виждам, че той ще изгуби и туй, което има. Защото в комедията винаги кръчмарят печели, клиентите винаги губят. В драмата е вече въздържанието. Отде произтичат страданията? Щом речеш да бъдеш въздържател, понеже имаш един навик, гледаш чашата, че се мъчиш да си пийнеш. Въздържаш се, то е драмата. В себе си, когато съвършено се откажеш от пиянството, то е трагедията. Когато се откажеш от всичкия лош живот на земята, то е голямата трагедия, която ще те постигне един ден. Когато забравиш престъпленията, ще изчезнеш от земята. Сега не бихте ли обичали всички така да изчезнете? Тогава ще дойде възкресението. След трагедията в света ще дойде възкресението, раждането на новия живот.

Сега да бъдем съвършени, да използуваме, всичките настоящи блага, които Бог ни е дал. Всеки да ги използува тъй, както той разбира. И да благодари на Бога тъй, както той разбира, както той чувствува. Всичките други хора после да му служат само като едно

малко допълнение. Дотогава, докато мислим правилно, мисълта на хората може да ни бъде полезна.

Казвам: Уповавайте на онова, което Бог е вложил във вас. Бъдете весели в комедията на живота, в навиците, които сте образували. Бъдете весели и в драмата, че като гледате нещата, пак да се смеете. Как искаш да пиеш? Аз съм давал един пример, за един, който изхарчил всичкото си богатство и най-после станал въздържател. Чел евангелието и разбрал, че трябва да се живее трезвен живот. Пияниците няма да наследят Царството Божие. Искал да си даде на себе си един урок. Отива в кръчмата и казва: "Дай едно кило вино! Дай ми една чаша с вода! Напълни още една чаша с вино!" Той дигне чашата с вино, тури я до устата и пак я остави на масата. Отвътре нещо иска винце. Той казва: "Слушай, аз 30 години те слушах и изпълнявах всички твои заповеди. Сега ти ще ме слушаш, вино няма да пиеш." Взема чашата с водата и пие. Онзи отвътре казва: "Винце!" Пак дигне чашата с вино и каже: "30 години тебе те слушах, сега ти ще ме слушаш." Дига чашата с вода, изпива я, плаща за виното, оставя го и си отива. Свършил с въпроса.

Желая сега и вие на вашите герои на комедията да дадете такова едно разрешение.

Отче наш.

34 утринно неделно Слово, държано на 7 юли 1940 г. 5 ч.с., Изгрев

СЪВЪРШЕНСТВО ВЪВ ВЪЗПРИЕМАНЕТО И ДАВАНЕТО

(*Учителят каза всички да излезем на поляната. Всички се наредихме в полукръг. Една сестра застана в кръга и иска да остане само тя с Учителя. Учителят ѝ каза да напусне кръга и да си върви.*)

Този дух го има във всички ви. Туй във всички ви седи. Искам да ви покажа, че го има. Този дух лицемери. Когато нещо не е по угодата на човека, когато нещо Бог не направи, както човек иска, човек казва: "Аз не вярвам в Бога." Дали нещата са така както ние ги искаме или не, те еднакво трябва да ни засягат. От нашето гледище нещата може да са лоши, но така изглеждат на нас, защото не сме съвършени.

Сега ще направя една забележка. Всички ще бъдете смели. Когато един човек хули името Божие, ще му кажете, че това не трябва да го прави. Когато се отнася до вас, мълчете, тогава може да мълчите, но когато дойде да похули Бога, там ще говорите.

Тази сестра мисли, че като е по-близо физически ще придобие нещо. Нищо няма да придобие. То е едно физическо разбиране да искаме да сме близо. Колкото физически сме по-близо, толкова по-зле.

Вие искате да се ползувате. Има две течения в света, едното е от центъра към периферията, другото е обратното. Това е кръвообръщението в човека. Когато човек възприема една мисъл отвън, това е неговата венозна кръв, която се връща към центъра. Ние някой път правим движения, навеждаме се надолу, това е венозното течение. То съответствува на корените на едно растение. При венозното течение, материята иде от противоположната страна на земята. Когато гъстотата на една материя е пред нас, ние вече имаме едно венозно течение, което трябва да се пречисти, пък когато

гъстотата остане зад нас, тогава ние имаме едно артериално течение. Та казвам: За да разбираме любовта, не трябва да има гъстота пред нас, трябва да има едно артериално течение. Ще дойдем до другото течение, венозното течение. И то ще дойде, те са неизбежни работи.

Тази сестра мисли, като господарка. Този дух е непокорен и от небето е изпъден навън, толкоз години седи като светия, иска да ме лъже. Още десет хиляди години да седи, аз ще имам същото мнение. Той навсякъде иска първото място, облича се с много хубави дрехи, но всичко е външно. Дойде ли до вътрешното, няма. То не е само до нея. Във всинца туй го има във вас. То е скрито във вас. Вие се мислите, че сте много кротки, но всъщност, като ви ритнат някъде, се вижда.

Та казвам: Злото не е грехът. Злото ние трябва да го подчиним, да му заповядваме. Като се научим да му заповядваме, ще бъдем свободни. Щом не заповядваш на злото, няма да бъдеш свободен.

Когато правите едно движение надолу, показва, че вие сте били растение с корените към центъра на земята. То е едно венозно течение. Тази кръв трябва да се върне към центъра на земята и да излезе от центъра към другата повърхност, която е обърната към слънцето. Онова течение, което е обърнато към Бога. Значи едно течение трябва да мине през нашия ум да се преобрази. То е нашият дух, който се е озарил от Божествената светлина. Този стремеж трябва да възприеме някаква сила, за да се преобрази.

Питам сега, какво препятствува на тази сестра да застане при всичките? То е гордостта, която съществува. Гордостта, то е едно чувство, което е дадено на човека като самоуважение и тогава е на място. Онези блага, които Бог е дал на човека, той трябва да ги пази. То е самоуважение. Когато един човек започне да мисли, че той е нещо повече от другите, то е гордостта. Той започва да се сравнява като Господа, казва: "И аз като Него мога. Аз мога да заповядвам на целия свят." Казвам: Всичките ви нещастия, на когото и да са и на светиите, те идат от едно състояние на безлюбие, когато човек няма

любов. Щом се нарушава твоят мир, нямаш любов. Любовта изключва всичките скърби, всичките противоречия, любовта исключва безсилието, всичко лошо любовта го изключва.

Та казвам: Хубаво е сега, че ние извадихме злото навън. Но има едно зло потребно. Човек може да не каже нищо като излезе, няма да вика, отвън мълчи, а отвътре мърмори. Отвън минава за много добър. Казва някой: "Да знаеш, че аз говоря истината." Ни най-малко не говори истината. Истината говори само онзи човек, който се подчинява на истината, който е свободен. Тази истина не е само заради мене. Когато всички имаме еднакво отношение към Бога, еднакво изпълняваме волята му, ние сме свободни. Щом аз изпълнявам по един начин, вие по друг, не сме свободни.

Една въшка може да се качи на главата на човека и мисли, че е свободна. А пък аз не мога да се кача на главата на въшката. Какво става? Ако аз се кача на главата на въшката, убивам я. Тогава въшката ме осъжда и казва: "Аз се качих, исках да опитам човещината ти и ти за едно качване ме уби." Вие казвате, че въшката е глупава. Ни най-малко не е глупава. В Божествения свят, ще те осъди, че не си имал търпението да я държиш на главата си. Сега да ви кажа закона. Една въшка има право само една секунда да стои на главата ти. Щом се качи и седи повече от една секунда, смъртта я последва. Но въшката не знае това. Казвам: И вие може да се качите на главата на един светия, но само една секунда може да седите на главата му. Ако не слезете във втората секунда, нещастията ще дойдат. Вие сте се качили на главата на един светия, имате състоянието на една въшка. Тогава ще дойдат страданията. Туй страдание е смъртта, което вече иде. Та казвам: Щом се качиш на главата на един светия, ще стоиш една секунда, на втората ще слезеш долу.

Казвам: Всичко онова, което ние правим, трябва да бъде разумно. Аз не искам нещата да бъдат еднообразни, понеже в еднообразието е грехът. В еднообразието престъпленията са неизбежни. В разнообразието има една вътрешна свобода. Свободни сте, когато

всичко е подчинено на Божественото. Подчинение без любов, то е робство. Подчинение с любов, това е свобода. Туй трябва да се знае. Ако на един човек, на когото ти служиш, той не те обича, ти не си свободен. Ако той те обича и ти му служиш, той те освобождава. Ако ти му служиш без любов и той не е свободен. Ако той приема твоето служение, което ти му правиш, ти си свободен. Ако ти правиш някому услуга без любов, той не е свободен, ти го заробваш. За да бъдем свободни, аз трябва да правя нещата с любов и вие трябва да ги приемате с любов. Ако вие ги приемате с любов, аз съм свободен. Ако аз ги правя с любов, вие сте свободни. Тези максими трябва да ги пазите. Вън от тия закони няма втори. Ако правиш нещата с любов, освобождаваш другите, ако на вас правят с любов, освобождават вас. Едновременно всички трябва да бъдем свободни. Любовта трябва да дойде по два начина.

Всеки трябва да прави упражнения. Някои мислите, че не може да ги правите. Аз гледам, всички тук правите упражнения, но трябва да ги разбирате. Те са по закон. Вие правите едни упражнения, като се въртите наляво и надясно. Ние се навеждаме надолу или изнасяме крака напред, назад. Какъв смисъл давате на крака? Десният крак е за братята, левият крак е за сестрите, тогава ще правиш с десния крак известни упражнения. Ако упражненията са хармонични, ти постъпваш добре. Ако искаш да знаеш дали сестрите постъпват добре, трябва да правиш упражнения с левия крак. Щом започнеш да се кривиш, значи отношенията на сестрите не са прави. Всеки ден ви гледам, как се кривите, мислите, че упражненията са прави. За да правиш правилно гимнастическите упражнения, трябва да имаш правилни отношения към всички същества, които Господ е създал. Хармония трябва. Най-първо дигате ръцете нагоре. Значи, благословението да дойде за вашия ум, за вашия мозък, след туй, туй благословение да слезе във вашите гърди, да слезе към стомаха, да се свърши при краката. След това вземете обратното движение нагоре.

Във вас има желание да служите на Бога. В туй положение вие се подигате нагоре. Считате Господа някъде в небето. Небето е нашият вътрешен ум. Само като мислиш, ти си в небето. Само като работиш ти си в небето. Щом не работиш, щом не чувстваш, щом не мислиш, ти не си в небето. Човек е в небето, когато мисли, чувства и работи.

Сега аз се радвам, че изкарахме дявола навън. Сега искам и вие да го изкарате навън. Да кажете на този дявол да си върви. Ще му кажете: Или ще си вървиш, или ще ме слушаш, каквото ти казвам. Няма две мнения. Досега дяволът ви е заповядвал осем хиляди години и вие сте му служили. Сега той ще ни служи. Осем хиляди години са достатъчни, каквото ни е казал, сме го правили. Няма някоя погрешка, която да ни е казал и ние да не сме я направили. Сега каквото ние кажем, той ще ни слуша. Той ще каже, че е ангел, че има благородство. И ние сме благородни. Той е излязъл от Бога и ние сме излезли от Бога. Той трябва да се подчинява на Бога. Сега той се учи на подчинение. Писанието казва: "Изпитвайте духовете от Бога ли идат." Та да оставим тия работи.

Всяко нещо правите от любов. Любовта е двояка. Едната любов, която раздава, другата, която възприема. Вие трябва да изучавате и двата закона да бъдете съвършени във възприятието и съвършени в даването. Тогава ще се образува този вътрешен мир.

Сега, когато правите тия упражнения, едни се издигат, други клякат, разбъркана работа. Туй показва, че хармония няма. В един оркестър всеки знае своята част и всички заедно свирят, не може единият да е по-напред, другия по-назад. Всеки трябва да спазва известно време. Ако приложим любовта, всичките движения ще бъдат хармонични, няма да има препятствия. Не искам да си правите бележки, но всеки един от вас, сам трябва да се поправя. Някой път едни движения правите бързо. Но това не е естествено, понеже това движение оставя една дисхармония и в стомаха, и в дробовете, и в мускулите. При всяко движение, което правиш, ти трябва да мислиш,

когато правиш едно движение, за да бъде мощно движението. Щом правиш едно движение и не мислиш, тази енергия се изразходва, без да има някаква полза. То е един житен клас, който няма плод. Нещата, за да бъдат разумни, трябва да присъствува човешката мисъл. При това, трябва да вземе участие и вашето сърце, и вашата душа. Туй, което правите трябва да го обичате. Всеки ден ако няма едно разнообразие, ще има еднообразие. Всеки ден ще искаме нещо ново. Новото е в мисълта, новото е в чувството, новото е в постъпките.

Искам днес да направим упражненията по всичките правила. Всеки един от вас да заповядва и да стане господар на себе си. Искам всеки един от вас да заповядва на дявола. Да му кажете в себе си: "Ще слушаш!" Няма да го изпъждате, но ще го турите на работа. И каквото му кажете, да го изпълни. Той, като се убеди, че може да му заповядвате, отличен слуга е. Той е и отличен господар, но и отличен слуга е. Днес се постарайте да направите това. Както виждате, днес денят е хубав, само има едно малко облаче. Едно малко противоречие имате.

(*Направихме упражненията.*)

35 неделно утринно Слово, държано на 14 юли 1940 г. 5 ч.с. Изгрев

ПРИЛОЖЕНИЕ

Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.
10 глава от Евангелието на Матей.
Духът Божи.

Аз няма да ви говоря, по съображения, че много сме говорили, малко сме вършили. Всичките хора са станали виртуози в разклащането на въздуха. Всеки от вас е майстор в разклащането на въздуха. По-майстори от вас няма в това отношение. Единствените хора, които съм препоръчал в небето, като майстори в разклащането на въздуха, то сте вие, ако искат специалисти. Сега други работи има да се учат. На бойното поле старите дядовци, които са по на 120 години, не отидат, но младите, които са по на 21, 25, 30 години. После отиват да стрелят не ония, които ги е страх да теглят куршум, да убият човека. Вие сега разсъждавате, че не трябва да се убива и т. н. Да оставим тия философии. Аз питам, като отидете при крушата и откъснете десет круши, не ги ли убивате? Отивате при крушата, откъснете десет круши и минавате за миролюбив човек. Вие десет круши сте убили. Вие не само, че ги отделяте от техните родители, но вземете, че ги изядете и казвате: Ние сме хора миролюбиви, като нас няма в света, мравка не обичаме да настъпим.

Да направя едно сравнение, за да си извадите едно заключение. Кой от вас държи матура? Който никога не е учил, или който е учил 8 години? Кого скъсват на матурата, който знае, или който не знае? Дошъл някой, скъсали го на матурата, дойде да се оплаква. Що ще се оплаква, не знае. Дошъл друг, издържал матурата. Знае човекът. Кой

страда? Слабият. Кой се оплаква, слабият човек. Силният човек не се оплаква. Силният човек, носи раните си и върви напред и раните му скоро оздравяват. Той само наплюнчи и раната заздравее. На друг раните стоят с години, станат на живенци, не оздравяват. Кой сяда да яде, гладният или ситият? Кой отива да пие вода? -Жадният. Кой отива да се учи? -Който не знае. Който знае, какво трябва да прави? Който знае, той трябва да иде да проповядва. Ученикът да се учи, учителят да преподава и двамата да се учат. За мене толкоз проста работа е ученият човек. Всеки човек, който изпразва стомната с вода, е учен. Всеки, който пълни стомната е невежа. Ще кажете: Защо е така? Много проста работа. Ти, като напълниш една стомна с десет кила вода, че я сложиш на гърба, стане ти приятно. Като излееш водата, сложиш празна стомна на гърба, леко ти е. Учени хора са всички, които изпразват стомните. Само невежите са, които ги пълнят. Ако стомната е пълна, невежа си, ако е празна, учен си. Ако много знаеш, учен си, ако нищо не знаеш, какъв си? Невежа. Сега вие си правите вашите заключения. Има два вида учени хора, едни, които пълнят стомните, аз ги наричам големи невежи. Има големи невежи и малки невежи, има и много учени хора. Онзи човек, който изпразва едно шише от едно кило, той е малко учен, който изпразва, цяла една бъчва, той е много учен. Онзи е малък невежа, който пълни едно шише от едно кило, онзи, който пълни цяла бъчва е голям невежа. Тази бъчва трябва да се носи, какво ще правите. Вие напълните цяла бъчва с вода, казвате: Какво да правя? Стане ученият човек, отвори грездея на бъчвата, изпразни бъчвата, вземе я, върви по пътя. Защо ви е тази бъчва? На кръчмарите бъчвите трябват, това разбирам. Сега някои от вас искате да бъдете добри, някои от вас искате да бъдете лоши. Добрият човек е, който е облечен специално, с цилиндър, с дрехи, с обувки, с часовник, с пръстени. Лошият е, който е взел мотиката, че тръгнал, като дошъл на нивата, разрови пръстта, махне тази трева, онази трева, всичките бурени. Казва: Тук не ви искам. Да не ви стъпва кракът на нивата, да се махате всичките. Кой е лошият

човек? Кой е по-добре, който се е облякъл, че дошъл на нивата, разрови пръстта, махне тази трева, онази трева, всичките треви. Никого не изпъжда от нивата. Облякъл се е хубаво. Кого бихте хванали да ви работи, ако имахте една нива, този облечения с цилиндър, който не иска да пипне нищо на нивата и казва: Така всичко да седи както Господ го е направил, или онзи, който дойде и всичко разхвърли, тревата извади и я изхвърли навън. Ако не знаете да пресадите едно цвете от едно място на друго, вие не сте от учените хора. После, ако не знаете да изядете една круша, една ябълка, тогава какви хора ще бъдете. Тези хора, които ядат, правят най-голямото престъпление в света. По-голямо престъпление от яденето в света няма. Най-голямото престъпление е да ядеш. Но и хората, които правят най-голяма работа, то са тия престъпници, които правят най-голямото престъпление. Големите престъпления се оправдават с работата, която хората свършват. Пак ще мислите. Аз не искам да ви цитирам, какво е казал Христос. "Да се обичате едни други". Аз, като срещна едного, съблека му палтото, съблека му всичките дрехи, че го оставя гол. Казвам: Хайде в банята. Измий се, излез навън. Накарам го да работи. Казвам: Я облечи тия опраните дрехи от кълчища, или от козина, защото те са дрехи на светии. Като ги облечеш, да те боде, че като седнеш да не можеш да спиш, но да се молиш, цялата нощ. Някой път вие обличате от козина дрехи. Ако искаш да заспиш, гладка дреха носи. Ако искаш буден да бъдеш, от козина дреха носи. Сега мене постоянно идат и ми се оплакват от тия дрехи. Казват: Какво да правим? Казвам: Светия искаш ли да бъдеш? Тогава облечи дрехи от козина. Ако искаш да заспиш, облечи меки дрехи. Които искате да станете светии, от козина носете дрехи. Онези, които не са кандидати за светии, да носят меки дрехи. Злото е дреха за светията. Доброто е дреха за онези, които искат да заспиват. Не с лошо да спиш, на онова, хубавото легло, направено от пружина, като легнеш, възглавничките мекички, всичко мекичко, парфюм има, замирише. Ти заспиш, засънуваш един сън, че си цар, засануваш, че си богаташ,

че имаш слуги, заповядваш на света. Казваш: Ура! Да живееш! Събудиш се.

Като керемедчии забърквайте хубаво кашата. Като градинари, хубаво разкопавайте. Като преподаватели, хубаво преподавайте!

Отче наш.

36 неделно утринно Слово, държано на 21 юли 1940 г. 5 ч. с., Изгрев.

ВЕЧНО ОБНОВЯВАНЕ

Човек се натъква на две опасности в живота си: на глад и на преяждане. За да станат светии, някои хора съзнателно си създават глад. Те постят често, да се пречистят по-бързо. Други пък обичат да бъдат пълни, затова ядат повече, отколкото трябва. Ето защо, едните гладуват повече, а другите преяждат. Гладуване и преяждане има не само по отношение на храната, но и по отношение на облеклото. Някои хора се обличат скромно, а други обличат разкошно облекло. Те се обличат и събличат по няколко пъти на ден, да се покажат пред хората, че са богати, че имат вкус, че могат да се обличат разкошно. Какво придобива човек от разкошното си облекло? Не само че нищо не придобива, но се натъква на голяма опасност. Какво придобива говедарят, който 20 години наред е пасъл говеда? Ще кажете, че говедата, които той е пасъл, израсли и се угоили. Благодарят ли говедата му за услугата, която той им е направил? Те ще му кажат: „Ако не беше ти със своята тояга, която вдигаше и слагаше върху гърбовете ни, ние щяхме да си пасем свободно в гората, без никакви ограничения“. Наистина, не е завидно положението на говедаря.

Като говоря за незавидното положение на говедаря, мнозина питат защо човек не трябва да бъде говедар? Много естествено. Говедото е представител на животинското начало в човека. Като знаете това, питам: трябва ли човек да пасе, т.е. да носи на гърба си, своето животно? Животното в човека е силно. Трябва ли тогава слабият да носи на гърба си силния? За да носиш животното на гърба си, ти трябва да бъдеш по-силен от него. Без да премерят силите си, хората се товарят с непотребни неща. За пример, слушате религиозните хора да преповтарят какво е казал Христос преди две хиляди години. Не се товарете напразно. Сегашните времена изискват повече приложение, по-малко говорене. Христос и днес още

говори. Словото му се носи във вечността. Като говори, Христос запалва една свещ, която дава в ръцете на онзи, който е лишен от светлина. И той от своя страна може да запали свещ. Не е достатъчно свещта само да се запали; важно е да не изгасва. Човек може да носи свещ, без да я запали. Защо му е такава свещ? Ще кажете, че светлината трябва да се икономисва. На физическия свят и светлината, и водата трябва да се икономисват, защото се плаща за тях, но в духовния свят не е така. Там е нужна повече светлина. Не е лошо, когато се изразходва много светлина и вода; лошо е, когато не се използва изразходваното количество разумно. Какъв смисъл има, че някой употребил много вода за пране, а не опрал дрехите си добре? Какъв смисъл има да поливате дърветата с много вода, без да получите плод? Ще кажете, че на физическия свят съществуват някакви аномалии. Дали са аномалии, или не, това е друг въпрос. Важно е, че отговорността за тия неща не е ваша. Че гърми и святка, отговорността не е ваша. – „Не може ли без гръмотевици?“ – Щом гърми, не може. – „Защо съществува суша? Защо стават наводнения?“ – Това не е ваша работа. – „Защо хората не живеят добре?“ – Както живеят днес, този начин е най-добър. Ако могат да живеят по-добре, щяха да живеят. Не търсете отговорността за неща, които стават във физическия свят, в себе си, но поучавайте се от тях. Учете се от всичко, за да придобивате знания.

Природата не обича невежи хора. Ако природата не обича и не търси невежите, пазете се и вие от тях. Не оставяйте глупави и невежи да ви управляват. Един селянин решил да отиде в близкия град, да го острижат и обръснат. Обаче, докато се готвел да тръгне за града, един негов съсед дошъл с ножици и бръснач и му предложил да го обръсне и остриже. – „Разбираш ли от този занаят?“ – „Разбирам.“ – „Добре, тогава свърши тази работа.“ Съседът взел ножиците и започнал да стриже косата му. После взел бръснача, да го бръсне. Като се погледнал в огледалото, селянинът се ужасил – главата и брадата му били накълцани. Невъзможно било да се яви в

този вид между хората. Ако трябвало да излезе някъде, слагал калпака на главата си и не го свалял. Той не искал да се изложи пред хората, но същевременно не искал да изложи и съседа си, да го представи пред хората за невежа.

Съвременните хора, религиозни и светски, тръгват по света, първите да проповядват Словото Божие, а вторите – различни научни теории, но като не разбират от работата си, в края на краищата накълцват хората, изопачават мислите и чувствата им и казват, че са свършили някаква работа. Така постъпват невежите и глупави хора, но не и разумните.

Като ученици, вие не трябва да изпадате в положението на невежия бръснар, нито в положението на невежите проповедници, които обезобразяват човешкото лице, човешкия ум и човешкото сърце. Вие искате да се явите пред Бога, пред Любовта, но трябва да знаете, че тя не търпи изопачени форми. След това ще питате какво нещо е Любовта. Любовта е богата трапеза, на която са сложени най-хубави и вкусни яденета, чинии и плодове. За приготвяне на тия вкусни неща нужна е работа. Как трябва да работи човек? Работата подразбира такъв акт, който произвежда светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото. Каже ли някой, че е тъмно в ума му, това показва, че не е работил. Каже ли, че е студено в сърцето му, това показва, че не е работил. Каже ли, че е слаб, немощен, той не е работил. Следователно, искате ли умът ви да бъде светъл, сърцето – топло и организмът – силен, работете с Любов.

Мнозина се оплакват, че не са получили в живота си това, което са очаквали, вследствие на което се разочаровали от братя и сестри, от приятели и другари. Няма защо да се разочаровате. Те трябва да знаят кой е истински брат и коя – истинска сестра. Докато човек не е служил на Любовта с всичкия си ум, сърце, душа и дух, не може да се нарече брат или сестра.

Истинският брат и истинската сестра имат правилна обхода към всички живи същества. Ако има крави, волове, братът се отнася с тях

добре. Той знае, че волът ще му оре нивата, докато има рога. Хвърли ли рогата си, няма да оре нивата му. Ако сте истински братя и сестри, вие ще зачитате всяко живо същество, ще знаете, че ако днес е на ниско стъпало от вас, ще дойде ден, когато ще се издигне.

Като ученици на новото учение, вие трябва да зачитате и уважавате всички живи същества, да не ги обиждате. Новото учение изключва всички обиди. Бъдете слепи за грешките на хората. Видите ли, че някой греши, благодарете, че по този начин вие се освобождавате от същата грешка. Някой върви по улиците, замислил се нещо и по невнимание паднал в една дупка и изкълчил крака си. Не питай защо е паднал; не го осъждай, че бил невнимателен. Всеки може да се замисли и да падне в някоя дупка. Благодари, че по този начин ти се избавяш от дупката. – Кога пада човек? – Когато няма достатъчно светлина. Ако трябва да пътувате вечер по планини, чакайте лунни нощи, когато е светло. Пътувате ли в тъмнина, каквато лампа да имате, непременно ще паднете в някоя дупка. За да не падате, трябва да имате будно съзнание, да знаете къде отивате. Изкачването по високи планински върхове подразбира влизане в един висш свят. Следователно изкачването на върха Мусала не е нищо друго, освен отиване при Бога, т.е. изкачване на някое духовно място. Човек може да намери красивото и великото в света само по високите места. В този смисъл човек всеки ден може да се изкачва по високи върхове, да се освежава, да повдига мислите и чувствата си. Животът по високите върхове е живот на истинска музика и поезия. Само оттам човек може да възприеме нещо възвишено и велико. Гениалните музиканти са приемали музиката от високите места и после я сваляли в низините, между хората. Колкото по-добри възприематели били, толкова по-точно са я предавали. Човек може физически да се движи в долината на живота, а умствено и духовно – по височините. Формата и положението не определят човека. Волът, конят нямат човешка форма, но не са лишени от интелигентност. Какво ще кажете за рудокопача, който е почернял от въглищата,

които копае? Колкото и да е черен и той е човек, с известна интелигентност и определени стремежи.

Като ученици, вие трябва да се освободите от външната страна на нещата, да не се заблуждавате. Виждате, че някой човек се моли с часове и казвате, че е набожен. Това е външна страна на набожността. Този човек може да се моли от страх, а не от Любов. Ако отидете в странство и влезете в някое религиозно общество, ще намерите поне двама–трима лекари. Защо влизат в обществото? От интерес. Те знаят, че където са събрани много хора, непременно ще има нужда от лекари. Млада мома посещава редовно някое религиозно общество. Защо го посещава? От набожност ли? От интерес. Тя има предвид един от младите момци, които посещават събранията. И млад момък може да посещава събранието по същата причина. Той се интересува от някоя мома. Не е лошо, че момъкът се интересува от мома, а момата – от момък, но това са малки божества. Един ден тия божества ще изчезнат. Какво ще стане с вас? И парите, на които хората разчитат, са малки божества. Какво ще правите, като ги изгубите?

Сегашният век е век на големи противоречия. И младите, и старите имат противоречия. – Защо? – Защото не са разбрали още законите на живота. Старият се оплаква, че е остарял. Той не е остарял, но се е влюбил в старостта и не може да се отдели от нея. Той мисли, че като остарее, ще придобие нещо. Който остарява, без да поумнява, той не е разбрал старостта. Старият иска да бъде почитан и уважаван, без да се учи. Не, и старият, и младият трябва да се учат. Животът не носи никого на ръце. Докато детето е малко, немощно, майката го носи на ръце. Щом започне да ходи, тя го слага на земята, да стане самостоятелно. Докато е било малко, майката го наричала ангелче, гълъбче, но щом порасне, тя слага това ангелче на земята, само да ходи. Ангелът едновременно е и млад, и стар. И на хиляди, и милиони години да е, ангелът е всякога млад, защото при всички условия се учи.

И тъй, искате ли да останете вечно млади, учете се от всички. Крушата, която изяждате, влиза във вашия стомах и започва да се учи. Привилегия е за крушата да бъде изядена от човека. Светлината, която влиза в очите ви, се радва, че сте я приели. Същевременно и вие влизате в светлината. Слизането на светлината от слънцето е външен процес. Проникването ѝ в човека и превръщането ѝ в знание е вътрешен процес. Това показва, че човек трябва да познава нещата едновременно отвън и отвътре. Младостта е външен процес, а старостта – вътрешен. Когато младостта и старостта се съединят в едно, образуват разумността. Който не е бил млад, не може да бъде стар; който не е бил стар, не може да бъде млад. С други думи казано: за да се подмлади, човек трябва да остарее; за да остарее, той трябва да се подмлади. Някой пита, защо е остарял. Много просто. Той е остарял, за да придобие Мъдростта. – Защо съм млад? – За да придобиеш Любовта. Ако старият не стане мъдър и ако младият не люби, и двамата не са разбрали живота. Любовта и Мъдростта са полюси, между които животът се движи. Човек неизбежно трябва да се движи между тези полюси.

Съвременните хора очакват да получат някакви блага от Господа. Какви по-големи блага могат да им се дадат от ума, сърцето, волята и тялото? Какви по-големи блага могат да им се дадат от душата и от духа? Какви по-големи богатства можете да очаквате от човешкия мозък и от човешкото сърце? При тези грамадни богатства човек се счита сиромах. Той се намира в положението на онзи, за когото е казано в една от народните ни песни: „Вода гази, жаден ходи“. При всичкото богатство, което е вложено в ума, в сърцето и в тялото на човека, той пак се осмелява да казва, че е сиромах. По цели дни и нощи телефоните дрънкат и се чуват различни оплаквания: еди-кой си умрял, друг – паднал и счупил крака си, трети – осиромашал и т.н. В края на краищата виждате, че навсякъде се е образувала каша. Кой прави кашата? Богатите хора. Те се оплакват, че са сиромаси, а всъщност само богатите имат възможност да правят каши. Богатите

се карат кой повече да вземе; богатите са недоволни от света. Казват за някого, че лесно кипвал. – Защо кипва лесно? – По две причини. Когато водата в неговия свят е или малко, или много, той кипва. Ако е малко, едва я сложиш на огъня, тя започва да кипи. Ако водата е много и в дълбок съд, дълго време трябва да се чака, докато кипне. Кипването не е волев процес, не зависи от човека. Ако реката е пълноводна, това не зависи от нея. Щом е пълноводна, ще прелее, т.е. ще кипне. Като се намали водата, ще се прибере в коритото си. Като знаете това, не се чудете защо някой човек кипвал. Щом водата е поставена на силен огън, не може да не кипне. Едно трябва да помните: всички сте богати, но не знаете това. Вие не подозирате какви грамадни богатства криете в себе си. Същото се отнася и до Любовта. Вие имате любов, но не сте я проявили още. Любовта се изпитва вечер, а не през деня. Ако искате да знаете, дали имате любов, излезте вечер вън, в най-голямата тъмнина. Ако светнете и осветите пътя си, имате любов. Не светнете ли, не сте проявили още любовта си. Иска ли някой да прояви любовта си към вас, нека я прояви вечер, в тъмна, бурна нощ. Тогава има смисъл да покаже колко ви обича. Защо ще показва любовта си през деня, когато навсякъде е светло? През деня вие виждате къде ходите, не ви е нужна никаква лампа. Ако искате да проявите любовта си към някого, проявете я зимно време, когато вън е студено, когато няма печка в стаята, да се топлите. Ако искате да проявите любовта си към някого, проявете я, когато семейството на този човек е в лишения, когато няма хляб, дрехи, обувки.

Значи Любовта се изпитва вечер, в студено време и в лишения. Ако любовта ви носи светлина, топлина и блага в изобилие, тя е истинска любов. Любов, която не носи светлина, топлина и изобилие, не е истинска. Каква любов е тази, при която хората се измъчват? Днес жени и мъже, учители и ученици, приятели и познати не се разбират. Любов, която измъчва, не е истинска. То е все едно, учителят да говори на учениците си, а те да са глухи. Какъв смисъл

има от неговите думи? Как ще се ползва човек от красотата на природата, ако е сляп? Любовта иска хора с отворени очи и уши, да виждат ясно и да слушат добре. Като виждат и слушат добре, те могат да говорят разумно.

Като ученици, вие трябва да проявите истинската Любов. За да стане това, трябва да изправите отношенията си към Бога. Много хора говорят за Бога, но нито страх имат от Него, нито срам. Те допускат в ума и в сърцето си мисли и чувства, които грабят, без да внасят нещо добро. Тези мисли и чувства са подобни на крадливите котки. Ако крадлива котка влезе в стаята ви, първо ще даде вид, че нищо няма да вземе. Щом се обърнете настрана, тя веднага грабва нещо хубаво и пак дава вид, че нищо не е взела. Човек не трябва да допуска в ума и в сърцето си отрицателни мисли и чувства, защото те ще го разрушат. Не давайте ума и сърцето си в услуга на хора, които не знаят как да ги пазят. Искате ли да очистите ума и сърцето си, пратете ги при Бога. По-вещ майстор от Него няма. Дадете ли ги на хората да ги чистят, цял живот ще съжалявате. – „Ама виновни ли сме, че не знаем как да отидем при Бога?“ – Виновни сте, разбира се. Кой каквото прави, добро или зло, сам е виновен. Всеки сам носи последствията на своите дела. Като знаете това, трябва да мислите право.

Днес от всички хора се иска работа. Сегашните хора се мъчат, трудят се и работят, но те още не са дошли до истинската работа. Истинска работа е тази, която произлиза от Любовта. Без Любов никакви постижения не можете да получите. Ако имате някакви постижения, те са временни. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които се основават на Любовта, са вечни. Някои се възмущават от целувките. Ако целувката е идеална, проникната от Любов, тя повдига човека. Ако целувката произлиза от трите свята – физически, духовен и Божествен, считаме я идеална. Значи всяко нещо, което има отношение едновременно и към трите свята, е чисто, възвишено и идеално. Ако то има отношение само към двата свята, в неговата чистота има една трета примес. Ако има отношение само

към единия свят, две трети са примеси. Ето защо, задачата на всеки човек е да разглежда своите мисли, чувства и постъпки и да ги пречиства. Докато дойдете до съвършената чистота, благодарете за всичко, което става в живота. Ако искаш да не се запалят дрехите ти, не минавай край огъня. Ако трябва да минеш, намокри дрехите си с вода, да не се запалят.

Всеки човек трябва да разбира положението, в което се намира, да не мисли криво за нещата. За пример, вие сте богати, а мислите, че сте сиромаси; вие сте добри, а мислите, че сте лоши. Богатството е във вашия ум. Обърнете се към ума си и ще го намерите. Добротата е в сърцето ви. Отворете сърцето си и ще проявите доброто, което е вложено във вас. Бог не е изпратил човека на земята за поругание, но за учене и прилагане на доброто и Любовта. Като прилагате знанието и Любовта си, избирайте съответни за вас методи. Мнозина си служат с метода на аналогията. Само онзи може да прилага този метод, който се е научил да наблюдава, да върви от причини към последствия. Като придобие наблюдателност и философско гледане на нещата, тогава човек може да приложи метода на аналогията. Методът на аналогията е съкратен процес.

Като не разбират законите на живота и на смъртта, хората се питат защо умират. Човек умира, защото няма светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото си. Щом токът на енергиите се прекъсне, животът се прекратява. Засега на човека е позволено да живее на земята най-много 120 години. Колкото и да е определено на човека да живее, той трябва да учи. Всеки ден той трябва да внася в ума си по малко светлина, в сърцето си – топлина, а в тялото си – сила. Като замине за другия свят, първият изпит, на който ще го подложат, ще бъде върху светлината, топлината и силата.

Кой човек е силен? Силен човек е онзи, който може да пресъздаде своя ум, своето сърце и своето тяло. Да пресъздаде човек ума, сърцето и тялото си, това значи да се обнови. Това не е еднократен процес, но многократен. Човек трябва вечно да се

обновява. Значи задачата на всеки човек е да работи за своето вечно обновяване. Това се постига чрез Божествената Любов, Мъдрост и Истина.

Да вършим волята Божия, това значи да се обновяваме. Не вършим ли волята Божия, ние се натъкваме на изкушения. Щом изпадаме в изкушения, трябва да се молим: „Господи, прости ни, че Те заставяме да постъпваш с нас, както не искаш. Избави ни от изкушения, за да познаем Твоето светло, любещо лице“.

Т. м.

37 неделно утринно Слово, държано на 28 юли 1940 г., 5 ч. сутрин.

РЕАЛНОСТ НА ЖИВОТА

Размишление

Съвременните хора лесно се отчайват от живота. – Защо? – Защото попадат в областта на еднообразието. Наистина, няма по-страшно нещо в живота от еднообразието. Какво ще кажете за каменаря, който по цели дни чука камъни? Ще дойде ден, когато той ще се отегчи от еднообразието в своя живот и ще каже: „Отказвам се вече от тази работа, не искам камъни да чукам“. В този смисъл природата, както и животът, не са нищо друго, освен предметно учение. Задачата им е да учат хората, да ги извадят от еднообразието. За тази цел те си служат с различни явления и предмети, които имат свой определен смисъл и свое предназначение. Всяко явление, всеки предмет крие в себе си нещо реално, което трябва да се схване. Какво нещо е реалното? Ще кажете, че вярата на човека в Бога, любовта му към хората са реални неща. Това са предмети за изучаване, но не са никаква реалност. Реалното се крие в съдържанието на вярата и на Любовта. За пример, всеки народ си служи с единица монета, в която вярва и която обича. – Какво обича човек в момента? – Нейното съдържание. Съдържанието ѝ е златото. Значи златото е реалност в монетата. Следователно, дали монетата е лев, рубла, стерлинг или долар, не е важно. Важно е съдържанието ѝ, т.е. нейната реалност.

И тъй, ще знаете, че една реалност съществува в света, но с много имена. Вие трябва да се спрете върху самата реалност, а не върху имената ѝ. И в лева, и в рублата има нещо реално, което трябва да търсите. Щом намерите тази реалност, вие ще вярвате вече не в силата на парите като нещо външно, но в силата на тяхното съдържание, което никога не се губи. – Кое не се губи в парите? – Златото. Парите могат да се изгубят, формата им да се измени, но

златото като елемент в природата никога не се губи. Богатият е ценен дотолкова, доколкото кесията му е пълна със злато. Щом има злато в кесията си, на този човек може да се разчита. Няма ли злато в себе си, той трябва да работи, да придобие нещо реално. Срещате един вярващ, който носи в ръце красива чанта, но празна – няма пет пари в нея. Той говори какво чел в книгите за онзи свят, за ангелите, за Христос, а нищо не е видял. Чантата и кесията на този човек са празни. Истински вярващият трябва да има на разположение голямо богатство, да разполага със злато, с чиста монета. Той трябва сам да е проверил това, което казва. На английски език е издадена една книга под заглавие: „Писма от онзи свят". Във всяко писмо са описани опитности на заминали души за онзи свят. Повечето опитности са отрицателни. Един заминал се оплаква на родителите си: „Не зная какво ще се прави тук. Толкова време вече, как съм влязъл в този свят, но постоянно съм гладен. Около мене има много маси, върху които са сложени отлични яденета. Тъкмо се приближа до една от масите, да си хапна нещо, но масата веднага започва да се движи. Всеки ден обикалям масите, приближавам се към една или към друга, но те моментално се отдалечават от мене. Аз се движа към тях, но те се отдръпват. Това става всеки ден и в края на краищата аз постоянно гладувам".

Питам: Ако нещата постоянно се движат в тебе и около тебе и ти не можеш да ги уловиш, реални ли са те? Значи от книгата „Писма от онзи свят" излиза, че той е свят на постоянни промени, където нещата непрекъснато се движат, като на кино. Каква реалност има в един свят на постоянни промени? Ще кажете, че това се отнася само до онзи свят, а не и до този. Ако е така, това положение би се търпяло. Обаче какво ще кажете, ако и на този свят и религиозните, и светските хора са като на кино? Повечето хора говорят върху това, което са чели и чули. Малцина говорят върху онова, което са видели и опитали. Истинско знание е онова, което почива на опит, на

преживяване. Какво сте видели на кино, какво сте чели, това не представлява никаква реалност.

Сегашният свят се нуждае от нови неща: нов живот, нови разбирания, нов морал. Днес, когото срещнете, все за любов говори. Този казва, че ви обича; онзи казва, че ви обича. Всички хора повтарят едни и същи изречения. Светът не се нуждае от повторения. Каже ли някой, че ме обича, аз го питам: Джобът ти пълен ли е със злато? – „Не е пълен.“ – Тогава как ще вярвам в любовта ти? Всъщност, как изявявате любовта си на физическия свят? Ако обичате някой беден, слаб човек, вие лесно ще покажете любовта си към него. – Как? – Ще го облечете добре, ще го нахраните, ще го изпратите на училище да учи. Слабият пък ще носите на ръце. Обаче как ще познаят богатият и силният, че ги обичате? Богатият не се нуждае от материални блага. Силният пък не можете да носите на гърба си. И към тях, обаче, можете да проявите любов. – Как? – По духовен начин. Те се нуждаят от духовно проявление на Любовта. Хиляди начини има, по които Любовта може да се прояви.

Представете си, че млад, красив, но беден момък, се влюбва в една княгиня. Той няма достъп до нея, но иска да изяви любовта си и да разбере, дали и тя го обича. Той трябва да се превърне на кон и да влезе в обора на княгинята. Щом е красив, строен, кротък, княгинята ще го обикне и постоянно ще го язди. Сега вече момъкът има възможност да провери любовта на княгинята. Ако тя не го боде с махмузите си и сама се грижи за него, чеше го, мие го, в сърцето ѝ има любов. Отнася ли се небрежно към него, боде ли го с махмузите, сърцето ѝ е жестоко. Ако като към кон тя е внимателна към него и се грижи да бъде добре нареден и очистен, колко повече ще го обича като човек. Искате ли да знаете кой има любещо сърце, ще го проверите в отношенията му към животните. Ако с животните се отнася добре, и с хората ще бъде добър и любещ. Няма ли добра обхода към животните, и към хората ще бъде такъв.

Всички хора са поставени на изпит. Божественото в света изпитва любовта на хората. От най-малките им постъпки и отношения към растенията, към животните, към хората се познава каква е тяхната любов. По това се познава любовта на човека и към Бога. Като знаете това, бъдете внимателни към вашия кон. Не оставяйте коня си на грижите на вашите слуги. Сами чистете коня си, сами го чешете, сами го вкарвайте и изкарвайте от обора си. Конят, това е човешкият ум.

Следователно не давайте ума си на хората, те да се грижат, те да разполагат с него. Докато човек се грижи за коня си, както за очите си, той е негов господар. Остави ли го в ръцете на други, човек губи вече силата си.

Щом изгуби силата си, човек става недоволен. – От какво е недоволен? – От всичко. Той е недоволен от храната, от облеклото, от жилището си, а даже и от тялото, от сърцето и от ума си. Много естествено, че ще бъде недоволен. Той дал ума и сърцето си на чужди хора, които ги оцапали. След това той казва, че сърцето му е болно, умът – помрачен. Щом господарят е отстъпил ума и сърцето си на наематели, Божественото го напуснало. Мнозина се оплакват от болести на главата, на сърцето, на дробовете. – Защо боледува главата? – Светлина няма там. – Защо боледува тялото? – Сила няма в него. – Защо боледува сърцето? – Топлина няма. Щом топлината в човека се намали, той постепенно изстива. Може ли човек да живее под критическата температура, под минус 273 градуса?

Добре е да изследвате пулса на сърцето си, да знаете как бие при различни състояния. Поне един път в седмицата опитвайте пулса си. При това вижте, има ли някаква разлика в пулса на сърцето ви при обикновено състояние и при случаи, когато обичате или мразите, когато проявявате вяра, надежда, милосърдие и т.н. Като правите наблюдения върху пулса си, ще видите, че при различни чувства и състояния имате различен пулс. При страх и безстрашие също така човек няма еднакъв пулс. Значи пулсът на човешкото сърце се

намира под влиянието на различните гами на неговия живот. За пример, мажорните, миньорните, хроматичните гами оказват различно влияние върху пулса на сърцето.

Човек трябва да изучава не само пулса на сърцето, но и дишането. Това представлява интересна наука. Като наблюдавате как диша човек, ще забележите, че при различни състояния и чувства той диша по различен начин. За пример, вярващият диша по един начин, безверникът – по друг; любещият диша по един начин, а онзи, който мрази – по друг. Същото се отнася и за мигането. Който вярва, мига по един начин; който не вярва, мига по друг начин. Който лъже, мига по един начин; който говори истината, мига по друг начин. Когато обича, човек движи ръката си по един начин; когато мрази, той движи ръката си по друг начин. Това са научни работи, които религиозните хора трябва да знаят. Мнозина казват, че тия работи не са за земята. Те мислят, че като отидат на онзи свят, тогава ще ги изучават. Не е така. Ако човек не е минал през забавачница, през отделения, през прогимназия и гимназия, никакъв университет не може да свърши. Щом е дошъл на земята, човек трябва да мине през всички науки и изкуства, да развива последователно мозъчните си центрове. Ако всички хора бяха военни, главите им щяха да бъдат широки. Ако всички хора бяха честолюбиви, навсякъде щяхме да срещаме глави като краставици. Ако между хората преобладаваше женската любов, т.е. любовта на сърцето, главите им щяха да бъдат като дини.

Главата на човека трябва да бъде симетрично развита от всички страни. Това значи да е развил в себе си всички мозъчни центрове. Милосърдният човек е готов да помага на всички. Каквото положение и да заема, той слиза от висотата си и помага на слаби, немощни. Всяка добродетел има свое място и своя линия. Някой минава за религиозен човек, а няма съответната линия в себе си. Като погледнете главата му, на мястото на религиозното чувство стои празнина. Този център се намира отгоре на главата. Главата на

религиозния човек отгоре е висока, като планина. Ако на това място има долина, човек трябва да работи, да развива религиозното си чувство, или любов към Бога. Центърът на справедливостта се намира също в горната част на главата. Нарича се още център на страха, на предпазливостта.

Човек трябва да бъде предпазлив, да знае как да постъпва. Законът на справедливостта е неизменен и се прилага еднакво към всички живи същества. Няма същество, което може да избегне този закон. Някои го наричат „закон на възмездие“. Според този закон, кой каквото мисли и чувства, един ден ще се върне към него. Както постъпва човек към другите, така ще постъпват и към него. Всички хора са опитали и опитват този закон. Като се намерят в затруднения, хората казват, че светът трябва да се оправи. Как ще се оправи светът? Ще кажете, че законите ще оправят света. Ако законите наистина могат да оправят света, ето, самата природа се основава на действието на различни закони. Тези закони оправиха ли света? – „Ама добри трябва да бъдем.“ – Доброто съществува в света, но хората пак не са добри. – Защо? – Защото не го прилагат. Доброто трябва да се приложи. Природата дава изобилно храни, плодове, но те не отиват на местата си, т.е. не се разпределят правилно. Как ще се оправи светът? Единствената сила, която може да оправи света, е Любовта. В този смисъл мъжът никога не трябва да се жени за жена, която не обича, за която не е готов да пожертва всичко. Жената никога не трябва да се жени за мъж, когото не обича, за когото не е готова да пожертва всичко. Детето трябва да се роди от любовта на майка си и на баща си. Дете, родено с любов, е родено в присъствието на Бога. Дете, родено с любов, е дете на новото време. В заключение казвам: Само майките и бащите, които живеят в любов, са в състояние да оправят света. Само те могат да родят новите хора. Ако няма такива майки и бащи, светът ще си остане такъв, какъвто е днес. Без любов никакво възпитание не може да се очаква. Любовта трябва да присъства в сърцето и на възпитателя, и на възпитаника. Какво ще

излезе от вълка, ако го подложите на възпитание? Все вълк ще си остане. – Защо? – Любов няма в сърцето си.

Всички хора трябва да приложат Любовта в своите прояви, както и във всички области на живота. Нямате ли Любов, нищо не се ползвате. Каква мисъл е тази, която не е родена с Любов? Какво чувство е това, което не е родено с Любов? Каква постъпка е тази, която не е направена от Любов? Нямате ли Любов, нито женитбата има смисъл, нито раждането. Ако вие родите син или дъщеря, които не обичате, ще имате големи изпитания с тях. Защо ви са такива деца?

Един български чорбаджия, виден човек, разправяше своята опитност с първия си син. Той казваше: „Първото ми дете се роди без любов, но след него дойдоха четири момичета, добри деца. С първото дете видях и патих. Пращам го на училище, не иска да учи; пращам го на работа, не му се работи. По цели дни пуща хвърчила, играе му се. Един ден излязох от нетърпение. Хванах го здраво, вързах го с въже и се отправих към кладенеца, да го пусна вътре. Вдигнах го на ръце, обърнах го с главата надолу и започнах да го спускам. – „Олеле, тате, не ме пускай в кладенеца! Аз не жаля за себе си. Като си решил да ме спускаш в кладенеца, това е твоя работа, но помисли за сестричетата ми. Тебе ще сложат в затвора, а те ще останат сами, няма кой да се грижи за тях.“ Като започна да ми говори така, стана ми мъчно за него и го извадих от кладенеца. Развързах ръцете и краката му и започнах да си мисля: Умен бил моят син. Добре, че не го пуснах в кладенеца“.

Като изслушах опитността на чорбаджията, казах: Ти си много нетърпелив и несправедлив. Не помниш ли какъв живот водеше преди да се ожениш? Забрави ли своето пиянство? Забрави ли своите лудории в детинството си? – „Наистина, аз съм недоволен от сина си, а съм бил по-лош от него. При това, той е мое дете. На кого ще прилича, ако не на мене? Досега той се е провинил повече в игри, в хвърляне на хвърчила. Виждам, че от него човек ще стане. Той мисли

добре, влиза в положението ми.“ Съвременните хора се намират в преходен период на живота. За да излязат от преходното, те трябва да учат. Чорбаджията съзнавал, че синът му трябва да учи, но не избрал добър метод за възпитание. Какво щеше да постигне, ако беше го пуснал в кладенеца? Хиляди хора днес са пуснати в кладенеца, но светът не се е оправил. Хиляди и милиони хора досега са били обесвани, изгаряни, затваряни, но светът все още не е оправен. – Как ще се оправи светът? – Когато човек работи върху себе си. Ето защо, светът ще се оправи, когато съзнанието на хората се пробуди, когато отношенията им към Първата Причина на нещата станат правилни.

Кога ще се оправи светът? Когато хората имат за разменна монета помежду си не парата, а своите светли мисли, възвишени чувства и благородни постъпки. В бъдеще със своите чисти мисли, чувства и постъпки човек ще може да си купи каквото пожелае. Само чистите мисли и чувства могат да се реализират. – Защо? – Защото в тях е вложена Божествена сила. Бог отговаря само на светлите и чисти човешки мисли и чувства. Има ли такива мисли и чувства, преди да се помоли за нещо човек, получава отговор. Искате ли да имате чисти мисли и чувства, пазете се от еднообразието в живота. Колкото по-разнообразни са мислите и чувствата ви, толкова по-добре. Природата разполага с милиони форми и начини за проявяване на Любовта. Трябва ли тогава хората да се стремят само към един начин за изявление на Любовта? Те се стремят към една и съща форма на Любовта, защото познават само човешката любов. Ние пък говорим за Божията Любов, която хората едва сега започват да разбират. За да познаете каква е любовта ви, наблюдавайте какво става с човека, когото обичате. Ако човекът, когото обичате, става добър, любовта ви е Божествена. Ако не става добър, любовта ви е човешка.

Мнозина страдат от любов. Това е неправилно. Любовта не причинява страдания. Ако страдат, това показва, че те не разбират любовта, т.е. попаднали са в тъй наречената „паразитна любов“. Както

добрата и чиста храна се отразява благотворно върху организма, така и Божията Любов прави човека здрав, силен и добър.

В 13-та глава от първото Послание към Коринтяните, апостол Павел накратко изброява качествата на Любовта. Той казва, че Любовта е дълготърпелива. Значи човек трябва да работи върху себе си, да придобие търпение. Преди да придобие търпение, той не трябва да се обижда. Честолюбивият се обижда лесно, вследствие на което не може да търпи. Щом го засегне някой, той веднага избухва. Какво лошо има в това, че някой ви нарекъл скъперник или страхлив? Кажете си, че наистина сте скъперник и страхлив. Раздали ли сте богатството си на сиромаси? – Не сте го раздали. Значи наистина сте скъперник. Не ви ли е страх от змия и от мечка? – Страх ви е. Значи вие сте още и страхливец. – Защо? – Страхувате се от мечка, от змия и от други животни. Ето защо, искате ли да придобиете Любовта, вие трябва да сте се справили с честолюбието си, с обидите. Какво трябва да правят великите хора, писатели, поети, музиканти, художници, които са изложени на критиката на цял свят?

В една от миналите войни един полковник бил хванат в плен. Като го водели в казармата, един от войниците го ударил с пушката си по гърба. Той веднага се обърнал назад, строго изгледал войника и си казал: „Да имах сабя в ръка, щях да ти покажа кой съм“. В това време нещо му пошепнало: „Върви напред смело и не се обръщай назад. Мина времето на големите величия. Война е това! Колкото силен да си, могат да те хванат в плен. Хванат си вече, няма какво да правиш. Смирение се иска от тебе“.

Помнете: всички можем да бъдем хванати в плен. Днес доброто и злото воюват помежду си. Както на бойното поле можеш да паднеш в плен, също така и в живота. В това няма нищо срамно. Както добрият човек попада в плен на злото, така и лошият пада пленник на доброто. Когато стане примирие между доброто и злото, човек се освобождава от пленничество. Пленниците на злото и на доброто са герои, които не трябва да се възмущават от пленничество. Да бъдеш

пленник, това значи да се учиш. Докато се освободи от пленничеството си, човек ще пада и става, ще прави грешки и ще ги изправя.

Съвременните хора са пленници не само на неприятелите си, но и на своите страсти. Един човек пил вино и ракия цели 25 години. През това време той се опропастил окончателно. Недоволен от себе си, той решил да се откаже от пиянството. За тази цел отишъл в една кръчма и си поръчал чаша вино и чаша вода. Той седнал пред масата и погледнал към виното. Вътре в него нещо настоявало да пие виното. Той пак погледнал към него и казал: „Вече 25 години, как ти служа. Каквото ми заповядваше, всичко изпълнявах. Сега аз ще ти бъда господар, а ти – слуга“. Той надигнал чашата с вода, изпил я, заплатил виното и напуснал кръчмата. От този момент той престанал да посещава кръчмите. Това е истински човек. Това е човек с характер и воля. След като пил 25 години, в един момент той могъл да се откаже от пиянството. Този човек е по-силен от ангела, който никога не е падал. Той се отказал от виното за сметка на Божията водица. Какво представлява Божествената вода? – Любовта. Светът ще се оправи, когато всички хора започнат да пият от водата на Любовта. За да потърсите тази вода, ползвайте се от съвета на вашия ум, на вашето сърце и на вашето тяло.

38 неделно утринно Слово, държано на 4 август 1940 г., 5 ч. сутрин.

ВЯРА И ВЯРВАНЕ

Като четете 26-та глава от деянията на апостолите, ще се върнете две хиляди години назад, да видите какво е говорил апостол Павел. Той имал такава опитност, каквото малко християни имат. За тях, именно, се казва: „Блажени, които не видят, а повярват“. Апостол Павел видял нещо и повярвал. Тома не видял, но и не повярвал. Той казал: „Докато не сложа пръста си в раната Му и не опитам, не вярвам. Аз съм положителен човек, не се занимавам с халюцинации и въображаеми работи“. Христос му отговорил: „Сложи пръста в раната ми и не бъди неверен, но верен“. При това положение, стихът: „Блажени вярващите“ има смисъл.

Мнозина смесват вярата с вярването. Това са два различни процеса. Вярата е положителен принцип, който изключва всякакво противоречие. В каквото вярва човек, това става. Във вярването не е така. Във вярването повечето неща не стават. Следователно, когато нещо не става, както мислим, това е вярване; когато нещо става, както мислим, това е вяра. За опитния музикант нещата стават, както мисли. Достатъчно е да вземе лъка в ръката си, за да види, че всичко става, както е мислил. За неопитния музикант не е така. Както и да движи лъка по цигулката си, нещата не стават правилно. Ако се осмели да даде концерт, нищо няма да излезе от него. След това той ще обвинява времето, публиката, лъка, струните и т.н. Всъщност, вината е в самия него. Като не знае да свири, концертът не излиза, както трябва.

Съвременните хора живеят повече в отрицателното, отколкото в положителното. Каквото и да им проповядвате, те са склонни повече да отричат нещата, отколкото да ги приемат. Ако кажете на тия хора, че вярвате в Бога, в задгробния живот, те ще ви вземат за посмешище. Вашите вярвания са халюцинации за тях. Това са нереални,

недействителни неща. По какво се различават реалните неща от нереалните, от халюцинациите? Реалните неща хранят човека, а халюцинациите – не го хранят. Представете си, че чрез внушение цял месец поддържате в човека мисълта, че му давате да яде хляб. Той си внушава, че яде хляб, но на края на месеца ще се почувства силно изтощен. Обаче, ако в действителност го храните с хляб, накрая на месеца той ще бъде здрав и укрепнал. Значи, когато влезе в реалността на нещата, човек укрепва и придобива светлина. Когато влезе в областта на внушението и халюцинацията, той отслабва и губи светлината си. Ето защо, срещнете ли човек, който говори за вяра, а отслабва, ще знаете, че той е влязъл в областта на халюцинациите.

Една баба минала от православието в евангелизма и започнала ревностно да чете Библията и Евангелието. Тя се натъкнала на стиха от Евангелието: „Ако имате вяра като синапово семе, можете да местите планини“. По това време пред къщата ѝ имало една могила, която закривала слънцето и не давала възможност на светлината да прониква в стаята ѝ. Тя често се молела на Христос да махне тази могила от прозореца ѝ. Една вечер тя пак се помолила да ѝ се помогне някак, да се махне могилата. Като свършила молитвата си, тя легнала да спи, с надежда, че сутринта могилата ще бъде преместена. Щом станала от сън, тя погледнала през прозореца към могилата и като видяла, че не се е поместила нито на един сантиметър, казала: „Стана точно така, както си мислех“. Тя казвала на съседките си, че според думите на Христос могилата може да се махне. Външно тя се молила за премахването ѝ, но в себе си мислела: „Я се махне, я не“. Това е вярване, а не вяра.

Съвременните хора, с помощта на машини, вдигат големи тежести от 300, 400, 500 и повече тона. Опита ли се човек сам да направи това, не може. Като знае законите на механиката, с машини всичко може да направи. Щом дойде до вярата, нищо не може да постигне. – Защо? – Не знае законите на вярата. Някой казва, че има

вяра, а се чуди защо няма резултатите на вярата. Той вярва само на думи, а не в действителност. Без да разбира законите, по които е създаден света, някой мисли, че може да вдигне Витоша и да я сложи на друго място. Защо е нужно да се мести Витоша? Да преместите Витоша, да я вдигнете във въздуха, трябва да има някаква съществена причина за това. Къде ще я поставите? Трябва да има свободно място, да я сложите някъде. А тъй, нито има причини да се мести, нито мястото ѝ е определено. В този случай няма по-голямо нещастие от това, да я местите без причина. Какво ще стане със София, ако върху нея поставите Витоша? Значи думите на Христос имат преносен смисъл. На друго място Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. И този стих има преносен смисъл. Обаче, някои от учениците разбраха този стих в буквален смисъл и се съблазниха. Те казаха: „Как е възможно да ядем човешко месо?“ Които се съблазниха от думите Христови, напуснаха Го. На онези, които останаха при Него, Христос каза: „Ако искате да се ползвате от моето Слово, вие трябва да разбирате вътрешния смисъл на думите ми“. Всяка дума има трояко значение: физическо, духовно и Божествено.

Сега аз говоря за Любовта, но всички не я разбират еднакво. Едни я разбират буквално, от физическо гледище, други – духовно, а трети – Божествено. Като говоря за Любовта, сиромахът си мисли: „Дано се намери някой богат човек да ме обикне, да подобри условията на живота ми“. Ученикът, който няма средства да следва училище, иска да намери някой благодетел, да го обича, за да го поддържа да завърши учението си. Младата мома, която мечтае да се ожени, търси някой богат човек да я обикне, да ѝ даде една голяма сума за зестра. Тя си казва: „Днес и хубава да си, и млада да си, всеки търси зестра“. Питам: Птиците със зестра ли се женят? Те лесно разрешават въпроса – нито пари търсят, нито сватове. Ще кажете, че сте човеци, а не птици. Така е, човешките работи стават с пари, а Божествените – с вяра и с любов. Ако имаш вяра и любов, без пари ще се ожениш; ако

имаш вярване, с пари ще се ожениш. Следователно, искате ли да знаете как ще се наредят работите ви, трябва да се изпитате, вяра ли имате, или вярване. В всеки човек има нещо, което му подсказва, ще има ли успех в някаква работа, или няма да има. За пример, забелязано е, че когато човек предприеме някаква работа и лявото му око заиграе, няма да има успех. Ако дясното му око заиграе, ще има успех. Чудно е, наистина, каква връзка съществува между заиграването на лявото или на дясното око и успеха или неуспеха на дадена работа, но това са факти, които мнозина са опитали. Ще кажете, че това е някакво съвпадение. Дали е съвпадение или факт, не е важно. Важно е, че всеки е забелязал това нещо и затуй се вглежда, очаква да види какво ще излезе. У някои хора лявото око играе на добро, а дясното – на зло. У други е точно обратно: дясното око играе на добро, а лявото – на зло. Забелязано е още, че работите на човека не се нареждат добре, когато между ума и сърцето му има раздвояване. Докато между ума и сърцето не се възстанови хармония, той не трябва да предприема нова работа. Искате ли да имате успех в работите си, умът и сърцето ви трябва да бъдат в съгласие. Дойдете ли до някаква сериозна работа, спрете се в себе си и помислете добре какво трябва да направите и как трябва да постъпите. С бързане работите не се нареждат. Ще кажете, че еди-кой си се наредил вече, къща си направил, оженил се, деца има, забогатял, а вие нищо нямате. Какво особено е придобил от това? И богатият умира, и бедният умира. И богатият отива на онзи свят с празни ръце, и сиромахът отива с празни ръце. Важно е човек да занесе на онзи свят сърце, пълно с добродетели, и ум – със светли мисли.

Новите времена изискват нещо ново. Ако е въпрос за богатство, за сила, за власт, хората са имали това през всички времена и епохи. Богати са били и са осиромашали; силни са били и са изгубили силата си.

Кое е новото, което хората очакват? Свободата. Човек всякога се е стремял към свобода. И досега още хората се борят за свобода,

въпреки това не са я придобили. Някои мислят, че свободата е в богатството, в знанието, в силата. Свободата е нещо духовно, а не материално. Тя зависи от състоянието на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. За да се движи свободно, човек трябва да има определен път, който да следва. Свободата е нещо строго определено. Да бъдеш свободен, това не значи, че можеш да мислиш, да чувстваш и да постъпваш, както искаш. Свободата подразбира разумно мислене и чувстване, разумни постъпки. Свободният човек се подчинява на природните закони. По отношение на природните закони той е ограничен. Това ограничение, именно, го прави свободен. В природата съществува един закон, според който никой няма право да слага в стомаха си повече от това, което може да носи; никой няма право да носи на гърба си по-голям товар от този, който може да носи. Вземе ли повече, той носи чужд товар. Чуждият товар е тежък и всеки може да ви го вземе. Някой работи цяла година, да събере повече храни, да се осигури. Като напълни хамбара си, започва да се безпокои, да не дойде някой отвън, да го обере. Щом се безпокои, той не е свободен. За да бъдете свободни, следвайте законите на природата. Природата складира ли някъде въздуха? Тя не го складира, не иска да се осигурява. Хората, обаче, започнаха вече да складират и въздуха. Това е необходимо, когато пътуват по високи планини, като Хималаите. Като слагат въздуха в машините, хората тръгват по високите планини, но мъчно напредват. Не се пътува лесно по места, където има нужда от складиран въздух.

И тъй, ще кажете, че богатството прави човека свободен. Философите, които имаха свободна, права мисъл, богати ли бяха? Не бяха богати. Ние говорим за външното богатство, а не за вътрешното. Когато философът влезе в общество между учени хора, всички го обикват. – Защо? – Вътрешно е богат той. Щом има вътрешно богатство, той носи в себе си знание, сила и власт. Има ли тези неща, той е свободен. Това, което той носи в себе си, представлява нещо реално, което никой не може да му вземе. Кои неща наричаме

реални? Реални неща наричаме тези, които сам човек знае. Рече ли да ги сподели с другите, всички да ги знаят, те изгубват своята реалност.

Представете си, че двама актьори играят на сцената някаква любовна роля. Публиката гледа, слуша техните излияния, мисли, че наистина се обичат. Щом се свърши представлението, актьорите се разотиват по домовете си, като че нищо не е било. Един час преди това те се обясняваха в любов пред публиката, но щом слязоха от сцената, любовта им се свърши. Реална любов ли е това? Любов, която се изповядва пред хората, не е реална. Значи всяко нещо, което се изнася пред света, всички да го знаят, не е реално. Светът е голяма сцена, на която се изнасят всички прояви на живота. За да не изгуби реалността на нещата, някой се затваря, не позволява да проникват в душата му. Като го погледне някой в очите, той веднага се огражда, не иска да открият тайните му. Каква тайна може да крие човек в себе си? Той обича някого и не иска хората да открият любовта му. Майката не иска децата ѝ да разберат, че едно от тях е любимото ѝ дете. Тя иска да покаже, че еднакво обича всичките си деца. Който е наблюдателен, лесно ще забележи, че към едно от децата си тя проявява по-голяма любов. Тя ги обича еднакво, но въпреки това на любимото си дете ще даде нещо повече и по-хубаво от това, което дава на останалите. Каквото и да прави, тя не може да се скрие. Любовта изпитва човека. Съвременните християни са поставени на изпит, да проверят каква е любовта им. Без изпит никой не може да влезе в Царството Божие. Искате ли да влезете в Царството Божие, веднага ще ви изпитат каква обхода, какво поведение имате към ближните си. Достатъчно е да отправите един крив поглед към някого, или да кажете една обидна дума, за да се намерите вън от пределите на Царството Божие. Там няма стражари, които пъдят хората, но човек сам го напуска. Щом прояви някаква дисхармонична постъпка, той заспива. Заспиването подразбира помрачаване на съзнанието. Като изпаднете в това положение, разумните същества идват при вас, връзват ръцете и краката ви и ви свалят на земята.

Защо ви връщат на земята? За да се събудите. Значи, за един крив поглед, или за една обида вие слизате на земята да се учите. Всички хора, които живеят на земята, са изпъдени от онзи свят, защото са отправили крив поглед, или са казали обидна дума на някое от разумните същества. – „Ами Христос защо дойде на земята?“ – Той дойде да спаси човечеството от дълговете му. Той стана поръчител на хората. За всеки, който не плаща дълговете си, викат Христос и Му казват: „Ти си поръчител на този човек, плащай за него“. Христос плаща за всички хора. За благодарност на това, те Го разпнаха. Чрез разпятието Христос видя какво представлява неорганизирания още човек.

Всички християни вярват в Бога, убедени са в съществуването Му и очакват само добър живот. Това е невъзможно. В началото, т.е. като се роди, детето е добре прието. Като порасне, човек минава през мъчнотии и страдания. Като умре, т.е. като дойде до края на живота си, пак го изпращат добре. Това е закон. Всички се радват на малкото дете. Майката го къпе по два пъти на ден, храни го, изпълнява всичките му желания. Като стане на четири–пет години, тя го изоставя малко. После го праща на училище. Щом свърши училище, праща го на работа. Трябва ли възрастният човек да съжалява, че майка му не го носи вече на ръце? Той разбира, че различните възрасти изискват различни отношения. На първо време децата почитат родителите си, обичат ги. Като станат големи, започват да ги критикуват. Когато майката и бащата остареят, децата не са доволни от тях и казват: „Дано по-скоро да си заминат за онзи свят, да ни освободят“. Те искат да бъдат свободни, никой да не се меси в работите им. Като заминат родителите, синовете и дъщерите плачат за тях. – Защо плачат? – Че ги огорчавали, че не ги оценили, както трябва. Майката и бащата слушат в гроба какво говорят децата им за тях.

Сегашните хора умират преждевременно. Те умират, без да се борят. Щом дойде смъртта, човек трябва да се бори с нея. – Защо? –

Защото Бог не съизволява в смъртта на човека. Човек сам създава смъртта си. Ако пререже вените си, той непременно ще умре. Дойде ли смъртта при вас, вие трябва да ѝ обявите двубой. Човек е дошъл на земята да живее дълъг живот. Ако живеете 120 години, това е достатъчно. На сегашния човек е определено да живее 120 години на земята. През това време той ще преживее всичко, което му е нужно. Който умира по-рано от тази възраст, той изкуствено е причинил смъртта си.

Съвременните хора не могат да се справят с противоречията на живота, вследствие на което умират преждевременно.

В древността един от учениците на една окултна школа отишъл при Учителя си и му казал: „Моля ти се, помогни ми да придобия изкуството да отварям очи на слепи, уши на глухи, да развързвам езици на неми". – „Ще бъдеш ли щастлив?" – „Това ще бъде най-голямото щастие за мене." – „Да бъде според волята ти!" – казал Учителят му. Ученикът придобил това изкуство и тръгнал по света да помага: на слепи отварял очите, на глухи – ушите, на неми развързвал езиците. В скоро време славата му се разнесла по целия свят. Какво било учудването му, когато слепите, които прогледнали, започнали да го гонят; глухите, които прочули, и немите, които проговорили, почнали да злословят по негов адрес. Като дошъл до крайно противоречие, той се върнал при Учителя си и се оплакал от нещастието, което го сполетяло. Учителят му отговорил: „Бог затвори очите на слепите, ушите на глухите и устата на немите, за да не те преследват. С неразбиране на законите, ти пожела преждевременно да ги освободиш, заради което понесе последствията".

Може ли сляп вълк да гони овцете! Може ли глух вълк да чуе тропота на коня, който минава покрай него?

Сегашните християни се нуждаят от истинско знание, от истинска вяра, да разбират законите на природата и на живота. Истински учен е този, който не се разколебава в знанията си. Целият учен свят да е против него, той пак си казва: „Аз вярвам в знанието,

което съм опитал“. Истински вярващ е този, който не се разколебава във вярата си. Целият свят да се обезвери, той пак си остава верен на своето верую. Силен човек е онзи, който прави, каквото каже. Ако каже, че може да носи земята на гърба си, трябва да докаже това. Силният прави всичко сам. Той не очаква на чужда помощ. Мнозина могат да му се притекат на помощ, но той не очаква на никого. И като сгреши, той сам поправя грешката си, без да се самоосъжда. Слабият, като направи някаква грешка, не се опитва даже да я изправи, но започва да се самоосъжда. Той казва: „Не мога да си простя за направената грешка“. Няма защо да не си прощаваш. Щом си счупил стомната, ще купиш нова. Ще глобиш малко кесията си, но ще изправиш грешката си. Мъчно прощава човек на себе си, но оттам ще започне. Щом прощава на себе си, той може да прощава и на своите ближни.

Казано е в Стария Завет, че човек трябва да прощава на брат си по седем пъти на ден. И на Христос зададоха въпрос: „По колко пъти трябва човек да прощава на брат си? По седем пъти ли?“ Христос отговори: „Не по седем, а по 77 пъти по седем“. Не е лесно човек да търпи, да чака брат си да сгреши 77 пъти по седем, да му прости за направените грешки, и след това да има право да се произнесе за новата грешка. Вие сте учен човек, но дойде един простак при вас и ви казва, че сте невежа, че не разбирате от работата си. Как ще се въздържите да не му докажете, че сте учен? Вие ще кипнете, ще се разгневите и ще му дадете да разбере с кого има работа. Един прост човек се осмелил да каже на един силен: „Ти си баба, страхлив човек си. Мълчиш само и гледаш какво правят хората около тебе“. – „Искаш ли да ме познаеш?“ – запитал го силният. – „Искам.“ Той го хванал за краката, вдигнал го високо във въздуха, обърнал го с главата надолу и го запитал: „Сега познаваш ли кой съм? Още ли мислиш, че съм баба и страхливец?“ – „Познах те вече. Виждам, че си голям юнак.“ Следователно, щом се натъкнете на някаква мъчнотия, която ви счита за страхливец, не ѝ доказвайте какво сте всъщност, но хванете

мъчнотията в ръце, повдигнете я във въздуха и я обърнете с главата надолу. Докато мъчнотията не признае силата ви, няма да я пуснете на свобода. Ще я държите с главата надолу във въздуха, докато най-после признае, че има работа със силен човек.

Днес всички хора очакват да дойдат нови, благоприятни условия. Вярванията се нуждаят от условия, а не вярата. Учените, великите хора създават новото. Те правят опити. Химикът не теоретизира само, но работи в лабораторията си. Цели 20–30 години прави опити върху даден въпрос, докато най-после се домогне до известен факт. Знаменитият учен, Гал, основател на френологията, правил ред наблюдения да намери мястото на смелостта в човешката глава, но не могъл. В помощ му дошъл един негов приятел, който развъждал кокошки. Между петлите си той забелязал, че едни са много смели, а други – страхливи. Като ги изследвал, видял, че областта зад ушите в смелите петли е силно издута. Гал се възползвал от това откритие и започнал да наблюдава хората, да търси този център у тях. Той намерил, че у смелите хора този център, зад ушите, е изпъкнал, както в петлите. Някой казва за себе си, че е смел. Като погледна главата му, виждам, че е крайно миролюбив. И да иска да бъде смел, не може. – Защо? – Главата му е тясна, особено зад ушите.

Светът се нуждае от смели хора. Някои не смятат да се проявят, за да не правят грешки. И да грешат, те трябва да работят. Идете сега в Русия, в Германия, в Англия, във Франция, навсякъде правят преобразувания. Старото се замества с ново. Опитайте се в Русия да говорите за Бога, за вяра, да видите как ще ви посрещнат. Казано е в Стария Завет: „Не споменавай Божието име напразно“. Там са видоизменили този стих, в смисъл да не се говори за Бога. Работи в Негово име, в името на справедливостта, без да проповядваш. Старите времена минаха. Няма какво да се вярва в този или в онзи. Истинските християни трябва да имат знания, за да разбират законите на природата, да прилагат Любовта. Идете в Германия и там ще намерите нововъведения. Целият съвременен свят се преустройва.

Правят се опити за нещо добро и велико. Ако положението днес не е стабилизирано, ще дойде ден, когато новото ще възтържествува. Човечеството ще мине през изпитания, но ще придобие онази свобода, към която душата се стреми. Хората се раждат учени, добри, но трябва да проявят своята ученост и доброта. От раждането си до последния ден на своя живот, човек развива това, което е вложено в него. Той не създава нищо ново, но само се проявява. При каквито условия да поставите змията, все змия ще си остане. Вълкът ще си остане вълк. Волът ще си остане вол. Човекът ще си остане човек. Човек трябва да разчита на онова, с което е роден, което е вложено в него. Достатъчно е него да развие.

И тъй, не чакайте времето, да станете добри. Вие сте родени добри. Проявете доброто в себе си. Вие сте родени умни. Проявете своя ум. Апостол Павел беше роден за проповедник на Христовото учение, но имаше криво разбиране за нещата, от което трябваше да се освободи. Христос го свали от коня и му каза: „Не ритай срещу остен. Стани и иди да проповядваш. Не бъди повече Савел, но Павел“.

Много от сегашните хора са Савловци, поддържат старото учение. Те трябва да паднат от коня си, да напуснат старите си разбирания, да станат павловци. Сега е времето, хората да се откажат от старото си разбиране и да приемат новото. Докато дойдат до новото, те неизбежно ще минат през борба, но това е необходимо. В какво се състои новото? – Във възкресението, във великата свобода. Докато живее в старото, човек се намира в ограничения. Щом влезе в новото, той се освобождава от ограниченията и възкръсва. Новото носи в себе си Божията Любов. Който вярва в тази Любов и я прилага, той ще се подмлади. Който не вярва в Любовта, живее в старото. В широк смисъл казано: Които живеят със старото, са стари хора. Които живеят с новото, са млади. Ако младият изгуби вярата си в новото, остарява; ако старият придобие вяра в новото, подмладява се. За утеха някои казват, че като се преродят втори път, тогава ще се подмладят.

Ако сега не се подмладят, и в другото прераждане няма да се подмладят.

Като разглеждате сегашното положение на хората, виждате, че евреите, които навремето бяха избран народ, днес са изложени на големи изпитания. Някога бяха пръв народ, сега са на последно място. Това се дължи на едно тяхно опущение. Днес всички народи – германци, англичани, италианци, французи, руснаци – се борят за първенство. Едно трябва да се знае: докато е на физическия свят, човек бива в началото пръв, в края – последен. Като влезе в духовния свят, в началото е последен, в края – пръв. Щом влезе в Божествения свят, и в началото, и в края е пръв. Само в Божествения свят човек запазва силата си. Каквато е силата му в началото, такава е и в края. Това значи да започне човек с добро и да свърши с добро; да започне с Любов и да свърши с Любов; да започне с вяра и да свърши с вяра. Човешкият и духовният свят, съединени в едно, образуват Божествения. Следователно, когато човек съедини физическия и духовния свят в себе си в едно, той става кандидат за Божествения. Като живее на физическия свят, човек разбира какво значи да бъде силен в началото на живота си; като живее в духовния свят, той знае какво значи да бъде силен накрая. Като съедини началото и края в едно, тогава вече разбира какво значи да бъде кандидат за Божествения свят. Бог казва за себе си: „Аз съм алфа и омега“. Това значи: „Аз съм този, който и в началото, и в края съм един и същ, неизменен“.

Всеки човек трябва да се стреми да бъде неизменен; какъвто е в началото, такъв да бъде и в края. За тази цел той трябва да работи върху себе си, да бъде внимателен към всички: към млади и стари, към учени и прости, към бедни и богати. Както всеки човек е уд на Божествения организъм, така и всеки народ. Всеки човек, всеки народ има свое място във Великия организъм. Докато е на мястото си, той има велико предназначение. Напусне ли мястото си, той се намира пред голяма катастрофа. Каква е задачата на съвременния човек?

Задачата на всеки човек е да създаде глава, която да бъде добър проводник на светлината; да създаде сърце, което да бъде добър проводник на топлината; да създаде тяло, което да бъде добър проводник на силите в природата. В това се състои бъдещата религия и бъдещата наука. От всички се иска светъл ум, топло сърце и здраво тяло. Ще кажете, че това е задача на живите. Но къде са заминалите за онзи свят? Те са стопени, както ледът се топи и превръща във вода. Губи ли се водата? Водата не се губи, но се влива в широкото море. Следователно вашите заминали се вливат във вас и ви предават от своята светлина, топлина и сила. Ако между баща ви и вас има добра връзка, т.е. ако се обичате, като замине за другия свят, той ще се влее във вас и ще увеличи светлината на ума ви, топлината на сърцето ви и силата на тялото ви. Ако не се обичате, той пак ще се влее във вас, но ще изпитате понижаване в светлината на ума ви, в топлината на сърцето ви и в силата на вашето тяло. Същото става и при заминаване на ваши приятели или неприятели. Който заминава за онзи свят, трябва да повдигне температурата на ближните си, а не да я понижи.

Желая ви да бъдете добри проводници на Божествената светлина, топлина и сила, за да внесете в ума си повече светлина, в сърцето си – повече топлина и в тялото си – повече сила. Придобиете ли тия неща, вие живеете във вярата, а не във вярването.

39 неделно утринно Слово, държано на 11 август 1940 г., 5 ч. сутрин.

НЕОЦЕНЕНОТО БОГАТСТВО

В живота на съвременните хора съществува едно голямо богатство, за което те не подозират. Ако го знаеха, те щяха да бъдат кандидати за него. Всички хора са слушали да се говори за това богатство, но под много прозаично име, вследствие на което не са гледали на него като на нещо ценно. – Кое е това богатство? – Недоволството. Където и да отидете, навсякъде ще срещнете недоволни хора. – Защо са недоволни? – Защото търсят нещо, което никъде не съществува. Мнозина мислят, че са дошли на земята да благуват и ако не намерят това, което очакват, стават недоволни. Много естествено, че човек не може да намери всичко, каквото желае. За пример, някой може да иска мляко от птичка. Ще намери ли? Не може да намери. Днес никъде не можете да намерите птиче мляко, а дали някога ще намерите, това е въпрос. Обаче сега има вече масло от чесън, с което лекуват различни болести. Едно време чесново масло не съществуваше. Едно време чесънът минаваше за нещо просто, малцина го употребяваха, а днес и най-образованите хора го ядат. Лекарите препоръчват чесъна за лекуване на много болести.

Казвам, че недоволството е едно от големите богатства. – Защо? – Защото всички хора стават недоволни, след като минат през големи изпитания и мъчнотии. Детето расте, става ученик, слуша лекциите на своите учители и професори за създаването на света. То се занимава с различни изчисления, решава задачи по математика и геометрия. Докато е в теориите на науката и на живота, човек е доволен; той мисли, че се намира в рая. Щом влезе в опитната страна на нещата, той вижда, че теорията не се съгласува с практиката и започва да става недоволен. Младата мома и младият момък си теоретизират как ще живеят, как ще си помагат. Докато се оженят, те си пишат любовни писма, доволни са от живота. Щом се оженят,

теорията им пропада и те стават недоволни. – Защо? – Всеки търси своето право.

Всички хора се оплакват от неправдата на живота. Преди всичко човек трябва да бъде справедлив към себе си, т.е. към своите мисли, чувства и постъпки. Често човек мисли, чувства и постъпва не така, както трябва, и изпада във вътрешна борба. Докато момата и момъкът не са женени, те мислят, че са от Бога създадени, че по-добри и благородни същества от тях няма, но като се оженят, виждат, че се излъгали, че са изгорели. Те търсят начин да се освободят един от друг. В края на краищата и двамата отстъпват. Те намират, че заради доброто, заради съдържанието, което Бог е вложил в тях, могат да се търпят. И домакинята, като готви, постъпва по същия начин. Като пържи нещо в тигана, тя случайно се изгаря и решава да го захвърли настрана. Обаче, като види съдържанието в тигана, тя си казва: „Заради доброто и хубавото, ще търпя болката и ще си продължа работата“.

Като не разбират дълбокия смисъл на нещата, мнозина питат защо даден човек постъпва по един, а не по друг начин. Каквито обяснения и да се дават, пак ще останете недоволни. То е все едно да питате защо реката тече, защо вятърът вее, защо земята се върти и т.н. Много научни теории обясняват движението на земята около оста ѝ и около слънцето, но и те не са задоволителни. Това са повече предположения. Ние живеем в света на големи противоречия. Всички обикновени хора, даже и великите, са дошли на земята да изпият горчивата чаша на страданията и след това да си заминат. И в рая даже първите човеци опитаха горчивината на живота. Там имаше две дървета: дърво на живота и дърво за познаване на доброто и на злото. – Защо Бог постави дървото на доброто и на злото в рая? – Като предметно учение. Той каза на първите хора: „Ще изучавате това дърво, без да ядете от него“. Вие можете да изучавате свойствата на отровите само външно, без да ги употребявате вътрешно. За пример, вие можете да употребявате сярната киселина външно само, за

чистене на металически предмети, за получаване на различни съединения. Приемете ли я вътрешно, тя ще ви изгори. Пазете се от отровите, били те физически или психически. Лошите и отрицателни думи са психически отрови, които причиняват големи пакости. Не е лесно човек да се справи с една психическа отрова. Защо трябва да казвате на човека, че е нечист, че е груб, че няма любов и т.н.?

Кой човек днес има такава любов, каквато трябва? Кой човек се е пожертвал от Любов за другите хора? Като насилят някого, той се жертва, но тази жертва не е доброволно дадена. Така се жертват и кокошката, и овцата, и рибата. Много жертвоприношения има в света, но те стават чрез насилие, а не доброволно. Човек страда, но не доброволно. Възлюбената страда от своя възлюбен, но не доброволно. Тя пъшка, мъчи се, търси начин да се освободи от него. За предпочитане е възлюбената да напусне къщата на своя възлюбен, отколкото цял живот да се карат и да се гледат накриво. Друг е въпросът, ако тя може доброволно и с Любов да остане при него, да делят скърбите и мъчнотиите в живота. Тя седи при него и си мисли, че ще го възпита, ще го облагороди. Лъже се тя. Невъзможно е да възпиташ един човек, ако той сам не желае да се възпита. Ако момата успее да възпита възлюбения си, ще получи голямо възнаграждение. В небето е определена голяма премия за този момък или за тази мома, които успеят един друг да се възпитат. Това е задача, дадена на човека. Досега никой не е решил задачата.

Иоан Веслей, виден английски реформатор и проповедник, почувствал, че е сам в света, както Адам се почувствал в рая, и си казал: „Господи, добра работа си ми дал, но ако ми дадеш една другарка, с която да се разговарям, ще проповядвам още по-добре“. Молбата му се чула и след време той се оженил. На третия ден след женитбата си той казал на един от добрите си приятели: „Не струва човек да се жени“. Скоро след женитбата му дошъл един от неговите ученици да го пита, добре ли ще направи, ако се ожени. „Намерих – казал ученикът – една добра мома между сестрите, много набожна и

предана християнка. Вярвам, че с нея ще живея добре". Иоан Веслей му отговорил: „Момата е добра, с Христос може да живее добре, но не и с тебе". Сегашният свят е пълен с грешки. Човек трябва да бъде буден, да не повтаря грешките на света. Навсякъде виждате картини, в които има много грешки. Защо трябва да мислите, че са идеални? Което е хубаво, трябва да признаете, че е хубаво, но грешката си е грешка, няма защо да затваряте очите си пред нея. Казано е в Писанието, че Бог твори нов свят – ново небе и нова земя. Сегашният свят трябва да мине през огън, да се пречисти и претопи. Вгледайте се в отношенията на хората, да видите колко са изопачили живота си.

Двама братя, съседи, говорят за любов, за братски отношения, за християнство, а вдигнали помежду си голяма ограда, или бодлива тел, да не объркат границите си. Две сестри живеят заедно, но една за друга говорят лошо. Едната е богата, другата – бедна, но не си помагат. Достатъчно е да се вслушате вечер в човека, когато остане сам, да чуете оплаквания, мърморене, недоволство. Като слушам с радиото си тия неща, казвам, че това са актьори, на които добре плащат. Някой е написал голяма житейска драма и хората играят роли на действащите лица. Защо се оплаквате от ролите си? Никой не ви е заставил насила да играете една или друга роля. Всеки актьор е добре платен. Колкото е по-даровит, по-добре му се плаща. Виждате, че някой цигулар свири. Вие отивате да го слушате. Казвате, че е велик цигулар. Велик е, наистина, за една вечер получава 50–60 хиляди лева. – Защо е виден този цигулар? – Защото получава много пари. Предназначението на музиканта не се състои в събиране на пари. Според мене виден цигулар или музикант е този, който като свири в някой град, където хората се карат, може да внесе поне за една седмица братски и приятелски отношения между тях. Не може ли да направи това, той не е още истински музикант.

Съвременните хора очакват да получат нещо от света, но нищо няма да получат. Какво получава старият вол от господаря си, но когато години наред е орал нивата? Като остарее волът, господарят му

ще каже: „Няма смисъл да храня този стар вол, ще го заколя, месото му ще продам, а от кожата му ще си направя цървули. Добре е да имам спомен от вола, който е работил заедно с мене на нивата“. Господарят има много спомени от вола, но какъв спомен има волът от господаря си? Той помни добре остена, който се е забивал на гърба му. Той си казва: „Това било християнски свят!“ Наистина, това е християнски свят, който само се бие. Отворете Библията и четете какво пише за еврейския народ, който минаваше за избран от Бога. Те постоянно воюваха с езичниците. Правоверни и езичници се биеха и всеки се обръщаше към своя Бог с молба, да победи неприятеля си. И днес християнски народи се бият, опустошават цели градове и села, избиват мирното население, избиват се едни други. След всичко това всеки очаква резултат. Всеки иска да знае кой ще излезе победител в тази война.

Два вълка се борят за една овца. Тя стои настрана и гледа кой от двамата ще победи. Минава един човек покрай овцата, вижда я, че стои и наблюдава кой ще излезе победител и казва: „Слушай, плюй на краката си и бягай. Няма какво да чакаш, да видиш края на войната. Когато войната се свърши, нищо няма да остане от тебе. Докато кожата ти е здрава още, бягай“. Така може да се каже днес на всички хора, до които огънят още не е дошъл. Не чакайте да видите кой ще победи, но стойте далеч от огъня, да не ви засегне. Когато войната се свърши, вълците ще се огледат и ще кажат: „Напразно се бихме, овцата я няма“. Сегашните хора живеят в един свят на големи противоречия, в който злото царува, а доброто слугува. Докато злото царува, страданията и нещастията са неизбежни. Сега се създава нов свят, с нов ред и порядък, в който доброто ще царува, а злото ще слугува. Някои очакват този свят да дойде вече. Те го очакват преждевременно. Злото не иска да отстъпи царството си. То има още работа, има да взима от света. Докато не получи своето си, злото няма да отстъпи. Вижте какви дълбоки корени е пуснало злото в света. Днес мнозина мислят, че като наругаят някого, ще го оправят. Днес

навсякъде виждате насилието да управлява, но светът не може да се оправи чрез насилие. Какво може да донесе насилието? Ще кажете, че чрез насилието човек учи, опитности придобива. Каква опитност ще придобие момата от своя възлюбен? Тя казва: „Изгорих се малко, но поне го познах". Десет момци ще я обикалят и десетте ще я изгорят и тя мисли, че придобила някаква опитност. Десетте ще я изгорят по различен начин, а тя пак няма да ги разбере. Змията ще те ухапе по един начин, кучето – по друг, комарът – по трети начин, но ти все ще бъдеш хапан и нищо особено няма да научиш. Ако мислиш, че ще знаеш какво нещо е хапането, лъжеш се. Едно нещо трябва да знаете: злото царува в самия човек, а не вън от него. Външните условия са причина да се прояви злото навън, да излезе от човека, да види какво се крие в него. И най-кроткият човек може да бъде предизвикан да прояви злото в себе си и да ухапе. В стремежа си да се самозапази, човек може да убие човека.

По какъв начин трябва да се оправи светът? Единствената сила, която може да оправи света, е Любовта. Прилагали ли сте Любовта, да видите как действа тя? Мнозина си служат със силни средства, но, вместо добро, те са причинявали зло. – Защо? – Количествата на силните средства са били големи. Те са ги използвали като лекарства, но са ги употребили в голямо количество. Не увеличавайте дозата на силните лекарства. Който си служи с Любовта, той трябва да знае каква доза да употреби от нея. И злото, и доброто трябва да се употребяват в умерено количество.

Една от причините за злото в света е, че хората са дошли по-близо един до друг, отколкото трябва. С това те изменят пътя на движението си. Когато дървото дойде до огъня, то непременно ще изгори. – Какво трябва да правим, за да избегнем злото? – Да се отдалечите от него. Казано е в Писанието: „Отдалечете се от злото". Единственото нещо, което може да спаси света, стои в отдалечаване от злото. Човек трябва да застане на това място от злото, че да не изгаря, но да се ползва от него. Засега злото, като мощна сила, е

потребно. Понеже злото господарства в света, вие трябва да се учите от него. Всички хора казват, че не обичат злото, а всъщност правят зло. Значи, макар и несъзнателно, те го обичат. Може ли човек да прави нещо, което не обича? Човек дава път и на злото, което е вън от него. Той възприема някоя лоша мисъл в ума си, или някое лошо чувство в сърцето си, храни ги известно време и след това ги изнася вън от себе си. Човек трябва да има будно съзнание, да не допуска злото в себе си, да не дава в услуга на злото нито устата, нито ума, нито сърцето си.

Като четете 64-та глава от Исай, виждате, че и той се е натъкнал на злото между хората, вследствие на което изпада в противоречие. Исай казва за Господа: „Ето, Ти си се разгневил, защото ние сгрешихме“. (– 5-ти стих.) Исай се ужасява от злото в човека, което е причина за грешки и престъпления. И тогава предава думите на Господа: „Дръжте злото вън от себе си, да не грешите“. Иска ли да не греши, човек трябва да държи злото и всички отрицателни прояви на естеството си вън от себе си. Това значи да се очисти от злото. Страшно е положението на човека, който е влязъл в областта на злото. И светията, който стои високо над обикновените хора, изпитва ударите на злото. И той минава през голяма вътрешна борба, докато се освободи от злото и противоречията в живота. Много работа се иска от човека, докато се справи с жестокостта на своето сърце. Виждате, че няколко малки деца стоят пред едно коритце, в което има сипани зрънца за птички. Те държат коритцето с една връв и чакат да дойде някоя птичка, да си клъвне от зрънцата. Външно децата са мили, кротки, но те замислят нещо жестоко за птичката. Щом дойде някоя птичка при коритцето, те веднага дърпат връвта и тя остава под коритцето. После ѝ се радват. – Защо? – Защото ще я опекат. Мома или момък си пишат любовни писма: „Ти си моето щастие, без тебе не мога да живея“. – Докога не могат един без друг? – Докато дръпнат връвта. Който пръв е хванал птичката под коритцето, ще я опече и ще

я опита. След това жената казва: „Жесток е моят мъж!“ – Какъвто е той, такава е и тя.

Коя е причината за жестокостта между хората? – Безлюбието. Когато Любовта царува между хората, те не се измъчват. Любовта учи хората на законите на смаляването и на разширяването. Като знае да се смалява, човек може да влезе и в най-тясна стая, без да ограничава другите. Представете си, че в малка стая трябва да живеят сто души. При обикновените условия на живота, докато хората имат големи форми, като сегашните, това е невъзможно. Обаче при закона на Любовта това е възможно. – Как? – Ще се смалят, ще станат малки, като пчели. Не могат ли сто пчели да влязат в една малка стая и да бъдат доволни? Изобщо, Любовта учи човека кога да се смалява и кога да се уголемява. Големите и много желания правят човека голям. И на широко да го сложиш, все му е тясно. Малките желания смаляват човека. Той е доволен и на тясно, и на широко.

Днес Бог изисква от всички хора да Му служат, да бъдат проводници на Неговата Любов. – Защо е нужно човек да служи на Бога? – Защото само по този начин той ще изучи законите на Любовта. Без Любов няма живот, няма щастие, няма здраве. Ако не приемат Любовта, хиляди години още хората ще се пържат в собственото си масло, както сега. Днес мъчно се прилага и възприема Любовта. – Защо? – Не са готови още хората за нея. Който обича, не знае как да обича; когото обичат, не знае как да оцени Любовта.

Какво виждате в любовта на съвременните хора? Някоя млада мома обича един момък. Той е доволен от любовта на момата, уважава я, радва ѝ се. Докато не се е оженил за нея, той се радва и на майка ѝ, и на баща ѝ, цени ги; щом се ожени, уважението към родителите на възлюбената му изчезва. Същото прави и момата. Докато не се е оженила за своя възлюбен, тя уважава и цени и майка му, и баща му. Щом се ожени, те остават на заден план. Тя не им обръща никакво внимание. При такива отношения злото царува в света, а доброто слугува.

Следователно, докато злото царува, вие трябва да му се подчинявате. Не се ли подчинявате на злото, ще се натъкнете на наказания и на закони. Законите в света показват, че злото царува. Който не се подчинява на неговите закони, смърт го очаква. Не изпълниш ли един от законите на злото, ще те осъдят и ще кажат, че Бог е наредил така. – Това е въпрос още. Където Бог царува, там е раят. Където злото царува, пак е рай, но за силните, за големите. Там силните господарстват, а слабите – слугуват. В рая, където доброто царува, е обратно: слабите господарстват, силните слугуват. Страшно е положението на слабия, когато силният господарства. Какво трябва да прави слабия, за да се освободи от ръцете на силния? Той трябва да се обърне към Бога, да потърси помощта Му. Днес Бог идва в света да се всели между хората, да подкрепи слабите. Само по този начин слабият може да се освободи от силния. Значи Бог трябва да бъде тил на слабия, за да го избави от ръката на силния. Освен Бога няма друга сила, която може да освободи човека от властта на злото. Колкото и да се бият хората, колкото и да воюват, ако Бог не се всели в тях, никаква свобода не могат да имат. Вън от Бога царува насилието, а в Бога – свободата. където царува злото, въпросите не се разрешават правилно.

Разрешаването на въпросите се заключава във вселяването на Бога в човешката душа. Казано е в Писанието: „Аз ще се вселя в тях, те ще ми станат народ и аз ще им бъда Бог“. Слушате ли някой да плаче и да се оплаква от съдбата си, ще знаете, че той е слаб човек. Силният не се оплаква. – Защо? – Защото Бог се е вселил в него. Той е пожертвал живота си в служене на Великия. Всяка жена или всеки мъж, които жертват живота си в служене един на друг, не са силни хора. Мъж, жена, майка, деца, всички трябва да пожертват живота си в служене на Бога. Щом служат на Него, те ще служат и на ближния си. Докато живее само за себе си, или за своя ближен, човек служи на злото. Щом живее за всички, щом обича всички, той служи на доброто. Който иска да служи на доброто, той трябва да обича първо

Бога, а после ближния си и себе си. В Единния са всички. Той включва в себе си не само хората, но и растенията, и животните. Дайте път на доброто в себе си, за да се всели Бог във вас и да обичате всички. Какво по-голямо благо може да очаква човек от това, да разшири сърцето си, да придобие вътрешен мир и спокойствие?

Сегашните хора живеят в един свят, на който не са господари. Те имат един господар, който ги заставя да правят това, което не искат. Никой не прави зло доброволно. Човек е заставен да прави зло, насила го карат. Благодарение на това, всички хора пъшкат под тежестта на злото и очакват да дойде някой да ги спаси. – Кой ще дойде? – Бог. – Как ще ги спаси? – Като се всели в тях. Кога познавате, че Бог се е вселил в човека? Един от признаците за вселяването е, че човек става господар на своите мисли, чувства и постъпки. Видите ли, че някой плаче, ще знаете, че той е далеч още от вселяването. Светията не плаче. Не е лошо нещо да плаче човек. Плачът, както и дъждът в природата, имат благоприятно въздействие върху човека. Като плаче, човек се лекува. казано е в Писанието: „Ще дойде Бог и ще изтрие всяка сълза от очите на човека“. Тогава няма да има причини за плач. Днес хората плачат, защото има причини за плач. Новият живот изисква чисти, здрави, силни хора. Там не се позволява никаква нечистота. В който дом влезете, трябва да носите чистота. И тия, които ви приемат, също трябва да бъдат чисти. Само така можете да очаквате вселяването.

Светът се нуждае от герои, от силни хора. – Кой човек е силен? – Силен е онзи, в когото Бог живее и който живее в Бога. Ако Бог не живее в човека и ако човек не живее в Бога, той не може да бъде силен. Този човек е роб на злото и прави това, което не иска. Той не е виновен за това, но трябва да признае в себе си, че е слаб. Щом съзнае слабостта си, той трябва да се моли на силния, да дойде при него, да го освободи. Ние не съдим слабите, но им посочваме път към освобождаване. Как ще съдите болния, че е нечист? Той е слаб и без да иска, цапа се. Трябва да дойде някой силен, да го очисти, измие и

подкрепи. Обърнете се към Онзи, Който може да ви очисти и излекува.

Време е вече силният да приложи закона на Любовта. Силният трябва да приложи силата си, да разтопи злото в себе си и да го пусне да изтече навън. Омразата е злото в човека. Тя е твърдо вещество, което трябва да се разтопи. Как ще разтопите злото? Ще пуснеш повече топлина в сърцето си. Щом почувстваш вътрешно разположение в себе си, ти си разтопил вече омразата. Щом разтопиш злото, ти си на прав път. – „Не обичам този човек.“ – Много естествено. Той е зелена круша още. Един ден, когато узрее, ти ще го обичаш. Кой не обича зрялата круша?

Каква е задачата на злото в света? Злото приготвя условията за идване на доброто. Злото казва: „Днес аз съм господар на света. Аз искам да сложа ред и порядък, та като дойде доброто, нека използва този ред и порядък, както намира за добре“. В бъдеще доброто ще се ползва от реда и порядъка, който злото е поставило. Днес, при царуване на злото, благата не са еднакво разпределени между хората. В бъдеще, когато доброто царува, благата ще бъдат еднакво разпределени между хората и те ще имат добри отношения помежду си.

На едно място в Писанието Бог се обръща към народите с думите: „Докога ще ви търпя?“ Наистина, докато хората се подчиняват на злото, те не могат да бъдат нито търпими, нито любими на Бога. Щом се откажат от злото и започнат да се подчиняват на доброто, те стават любими на Бога. Какво разбираме под думите „любими на Бога“? Любимият на Бога се ползва от Неговата сила и власт. В този смисъл, човек и днес е любим на Бога, но външно, а не вътрешно. Днес той не се ползва от силата на Бога. – Защо? – Той не е готов още за тази сила. Ако днес има силата на Бога, човек би я употребил само за зло. На сегашния човек е дадена малка сила, та като прави зло, да не бъде голямо. Ако има голяма сила, човек ще се почувства господар на света и ще прави, каквото

иска, а с това ще увеличи злото, нещастията и страданията. Той не може да се справи с малката сила, която му е дадена, че ще се справи с голямата. По-добре, че има по-малка сила, да прави по-малки злини.

И тъй, докато злото царува, а доброто робува, радости не могат да съществуват. Когато доброто започне да царува, а злото да робува, тогава ще дойдат радостите в света. – Очаквайте времето, когато Бог ще се всели между хората и доброто започне да царува, за да дойде и радостта в света. Работете за идването на това време.

Доброто и злото не са нищо друго, освен топлина и студ. Топлината разтопява нещата, а студът ги смразява. Отворете сърцата си за топлината, да се разтопи твърдото и кораво вещество в тях и да изтече навън.

40 неделно утринно Слово, държано на 25 август 1940 г., 5 ч. сутрин.

ДЕСЕТТЕ ДЕВИЦИ

"А от тях пет бяха разумни, и пет – безумни." (Матей 25:2)

Съвременният свят е пълен с разумни и неразумни хора, както петте разумни и петте неразумни девици. По какво се отличава разумният от неразумния или от глупавия човек? Разумният човек е работлив, разчита на себе си, а неразумният е мързелив. Той седи, не работи и очаква всичко наготово. Той вярва в щастие, което идва наготово, пред краката на човека. Той казва: „Това е щастие, да ти падне в кърпа вързано, без да си работил“. Мързеливият няма никакъв занаят и току ходи от едно място на друго, движи ръцете и краката си, без да знае защо. И разумният прави движения, но неговите движения се различават коренно от тия на неразумния.

Често религиозните хора правят различни движения и казват, че Духът ги е посетил. Съществена разлика има между движенията на Духа и тия на неразумния религиозен. За да не изпада в заблуждения, човек трябва да знае качествата на духа, на душата, на ума и на сърцето си. Както светският човек, така и религиозният трябва да имат знания, да разбират нещата, а не както някои турци, които казват, че човек не трябва да знае много. Като знае, че на онзи свят има седем етажа нагоре, а в този свят – седем етажа надолу, това е достатъчно. Не е достатъчно това знание. Мнозина казват, че знанието разваля света. Това не е вярно. Глупостта, невежеството развалят света, но истинското знание – никога. Неразумният не работи, не учи, очаква да му дойде някакво благо от лотария. Какво придобива човек, ако очаква щастието си от лотария? Някои хора са вложили по няколко хиляди лева в лотарийни билети, дано им се падне милионът. Колко души могат да получат милиона? Само един човек има щастието да получи милиона, но всички го очакват. Вместо

да изразходва енергия и да губи, по-добре е човек да отделя парите си за билети настрана, да ги спести. Колкото пъти намислите да купите лотариен билет, сложете тия пари в една касичка. В продължение на няколко години вие ще имате спестени пари, които иначе щяха да бъдат загубени. И християните, от времето на Христос до днес, са гледали на Христовото учение като на лотария, вследствие на което са го изопачили. Те казват: „Христос дойде да спаси човечеството. Днес ние сме спасени вече. Нищо друго не ни остава, освен да влезем в Царството Божие и да се радваме и веселим". Други пък казват, че всичко ще им се даде по благодат. Да се мисли така, това значи ученикът да влезе в училището, да не учи и да изисква от учителя си добри бележки по благодат, от любов. Това е невъзможно. Всяка добра бележка отговаря на известно знание. Когато изисква нещо от другиго, човек трябва да е дал, или да е готов да даде нещо от себе си. Едно от качествата на Любовта е даването. Ако даваш, ще ти се даде. Следователно, ако християните не гледат на Христовото учение като на лотария и ако всеки ден прилагат нещо малко от него, днес те щяха да бъдат най-богатите и най-силни хора в света.

И тъй, не се заблуждавайте. Пазете се от старите навици, от старите разбирания. В човека има нещо инертно, неподвижно, което го прави ленив. Това не е истинското естество на човека. Човек има дух, който е мощен, способен да твори. Човек има душа, която е широка, готова да обхване всичко в себе си. Човек има ум, способен да възприема светлина и знание. Най-после, човек има сърце, което възприема топли и благородни чувства. Не може ли човек с тия четири елемента в себе си да се справи с инертната материя на тялото си? Силен е човешкият дух и може да се справи с инертната материя. Обширна е човешката душа, за да използва всички условия и възможности, които ѝ се дават.

Следователно, човек не може да бъде силен, ако не разбира духа си; човек не може да се развива, ако не разбира душата си; човек не може да учи, ако не разбира ума си; човек не може да придобива

богатства, ако не разбира сърцето си. Ще кажете, че сърцето е грешно. Това е старо разбиране. Ако сърцето е грешно, това показва, че човек е работил много. Който е работил, само той се е изцапал. Не може човек да живее на земята, да работи и да не се изцапа. На земята има и добри, и лоши условия. Щом работи при лоши и мъчни условия, човек непременно ще прави грешки. Грешният човек има бъдеще. – Защо? – Защото той търси начини да подобри живота и условията си, за да излезе от областта на грешките. Този човек е правил грешки по причина на недостатъчно светлина в ума си и поради лоши условия. Той работи, мъчи се да придобие по-голяма светлина, да се справи с условията, за да не греши. Той се обезсърчава, мисли, че е загубен, че няма спасение за него. За него, именно, е спасението. Ако е праведен, той няма нужда от спасение.

Сега идва нова епоха в света, която изисква хора с нови възгледи и разбирания. Старото трябва да се сложи настрана. – „Ама, ние остаряхме, не можем вече да работим.“ – Сега, именно, трябва да работите, да учите, да изправяте грешките си. Старият трябва да се подмлади. – Как ще се подмлади? – Като замести старите си разбирания с нови. Нови мисли, нови чувства, нови постъпки са нужни на човека. За да мисли право, човек се нуждае от повече светлина в ума си; за да чувства правилно, той се нуждае от повече топлина в сърцето си. Светлите мисли внасят светлина в ума, а топлите чувства – топлина в сърцето. Когато учителят даде някаква задача на ученика, в първо време задачата не му е ясна, не може да я реши. Колкото повече мисли върху нея, светлината му се увеличава и той решава задачата. Обичайте задачите, които учителите ви задават, за да придобиете повече светлина, с която да работите.

Всички хора говорят за любов, за обич, за добро, без да знаят какво са всъщност те. Някой казва, че като обичаш някого, имаш желание да го срещнеш, да се разговориш с него. Друг казва, че като обичаш някого, имаш желание да го прегърнеш, да му кажеш няколко сладки думи. Трети казва, че като обичаш някого, имаш желание да

му направиш някакво добро. Много мнения съществуват за Любовта, но нито едно от тях не е дошло до абсолютното понятие за Любовта.

Ще кажете, че ако не знаете какво представлява Любовта, поне доброто познавате. – Какво нещо е доброто? – Доброто е семка. Ако само държиш семката в ръката си и разправяш, че тя може да се посади, да изникне, да израсте, да се развие, да цъфне и даде плод, това още не е доброто. Това е теория за доброто. За да имаш ясна представа за доброто, ти трябва да го посадиш в земята и да видиш какво ще излезе от него. От дървото можете да съдите за семката, но от семката не можете да съдите за дървото. Кои са отличителните качества на добрия човек? Ако добрият човек влезе между хора, които се карат, веднага настава мир; ако влезе между мързеливи, те се раздвижват и започват да работят; ако влезе между скъперници, те отварят по малко кесиите си и започват да дават. Скъперникът трябва да бъде щедър, но разумно. Да бъдеш щедър, това значи да изливаш изобилно вода от чешмата си. Има смисъл да излива човек изобилно вода, но когато тя извира отнякъде. Обаче, ако водата едва капе, трябва ли да се излива безразборно? Ако си в пустинята, ще пестиш водата; ако си на планината, при някой извор, можеш да я разливаш повече. Когато някой вика, сърди се, крещи, той е щедър човек. Неговата щедрост има място в долините, да напоява растителността, но не и в пустинята, където водата е оскъдна.

Съвременните народи воюват, но въпреки това говорят за мир. Слушате да казват, че човек трябва да бъде миролюбив. Според една статистика, от 1496 г. пр. Христос до 1861 г. сл. Христос, значи в продължение на 3357 г., само 227 години са били мирни, а останалите 3130 години са били военни, воювали са хората. Какво показва това? Ако влезете в някой дом, ще видите, че и там воюват. Като живее, човек все трябва да прави нещо. Ако нищо не върши, или ако е мъртъв, за предпочитане е да се бие. За предпочитане е хората да бъдат живи и да се бият, отколкото да умрат, да ги заровят в земята и отгоре им да пишат: „Вечна им памет, вечен покой!“ Лошо нещо е

войната, но ако не воюват хората, мирът няма да дойде. Мирът идва след война. Като се набият хората добре и се помирят, тогава виждат, че въпросите могат да се разрешат и по друг начин. Като дойде мирът, хората се успокояват, започват да живеят в съгласие. Щом минат няколко години, те пак забравят лошото и отново започват да воюват. Когато положението им стане тежко, пак викат мира. Мирът всякога се отзовава на вика на хората. Днес хората съзнателно се бият, за да дойде мирът, да научат нещо ново от него.

За какво се бият хората? – Да станат големи, велики, мощни. Това е криво разбиране. Външно голямото не е всъщност голямо. В действителност големите работи са малки, а малките – големи. Като наблюдавате слънцето, което е един милион и 500 хиляди пъти по-голямо от земята, то изглежда малко. Като наблюдавате една микроба под микроскоп, тя изглежда голяма. Разместване е станало. Сложете микробата на мястото на слънцето и слънцето – на мястото на микробата, за да имате ясна представа за тях. Докато мисли за себе си, че е голям, всъщност човек е малък. Щом започне да мисли, че е малък, той се приближава към голямото. Истински мощното в света е малкото, а не голямото. Голямото се смалява, за да може да се схване и разбере. Малкото се увеличава, за да бъде видимо и разбрано. Не се заблуждавайте от привидността на нещата. Не се заблуждавайте от думите на хората. Ще дойде някой пророк да ви убеждава, че Господ му казал да живее в дома ви, да управлява. – Какво означават тия думи? – Това значи: ще дойда в дома ви, ще се кача на гърба ви, да ме носите. Така не говори Господ. Защо този пророк не каже, че ще дойде в дома ви да се качите на гърба му да ви носи? Ако каже така, по-скоро може да му се повярва. Ако беше умен, така трябваше да каже. Понеже е глупав пророк, той казва, че Господ го пратил в дома ви, да се качи на вашия гръб и да ви управлява. Това е невъзможно. Щом е пророк, той е силен.

Силният трябва да носи на гърба си слабия, а не слабият да носи силния. – Кой се качва на гърба на майката и на бащата? – Детето.

Понеже детето се качва на гърба на майка си и на баща си, то вярва в тях, че Господ им говори. Следователно знайте, че всеки човек, на гърба на когото можете да се качите, за да ви носи, е Божи пратеник. Всеки човек, на гърба на когото не можете да се качите, не е изпратен от Бога. Силата на човешкия гръбнак се изпитва чрез слабите, които се качват на гърба на силния. Можете ли да се качите на гърба на слабия? Не можете. Той е слаб, гръбнакът му не издържа. Светът се нуждае от силни хора, а не от слаби. Не вярвайте на мисли и на чувства, на гърбовете на които не можете да се качвате. Вярвайте само на тия мисли и чувства, които могат да ви носят. Много заблуждения има в света, от които човек трябва да се освободи. Слушате някой да казва, че е евангелист. Питам: Умът и сърцето му станали ли са евангелисти? Друг казва, че е окултист. – Умът и сърцето му станали ли са окултисти? Докато умът и сърцето на човека не се преобразят, не започнат да мислят като него, той никакъв не е станал. Ще каже някой, че станал ясновидец. Какво е неговото ясновидство? Какво особено е видял? Ако е въпрос за ясновидство, всички хора са ясновидци. – Кога? – Когато спят. Като стане от сън, човек започва да разказва какво е сънувал. Той видял на сън хора, животни, градове, планини и реки, каквито в действителност не е виждал. Истински ясновидец е онзи, който вижда и в будно състояние, както и във време на сън.

Мнозина минават за ясновидци, а при това питат какво е тяхното предназначение на земята. Предназначението на всеки човек е такова, каквото е било на майка му и на баща му. Свръх това, той има да изработи още нещо. Изобщо, всеки човек има ум, сърце, дух и душа. Следователно той е изпратен на земята да развие ума си, да придобие повече светлина; той е изпратен на земята, да развие сърцето си, да придобие повече топлина; той е изпратен на земята да придобие благородни качества, да разшири своята душа; той е изпратен на земята, да усили духа си, да стане велик човек. Той ще има мъчнотии, но ще гледа на тях като на задачи за разрешаване. Решавайте

задачите си, без да се спирате на нереални неща. Трябва ли актьорът, който играе ролята на стар човек, да съжалява, че играе такава роля? Всички знаят, че той е млад, но докато е на сцената, играе роля на стар човек. Трябва ли актьорът да съжалява, че играе роля на някой буен младеж? Щом слезе от сцената, той ще хвърли младежкия костюм и ще се покаже такъв, какъвто е в действителност. Следователно не се смущавайте от ролите, които играете на житейската сцена. Дали сте млад, или стар, това са роли, които хората трябва правилно да изпълняват. Кой човек е млад и кой – стар? Млад човек е онзи, който е влязъл в областта на Любовта и изпълнява волята Божия. Стар човек е онзи, който е влязъл в областта на Мъдростта и прилага Божественото знание, което е придобил в живота си. Когато младият прилага Любовта, а старият – Мъдростта, и двамата учат. Не е стар онзи, който е побелял, нито е млад онзи, на когото косата е още черна. Докато живее, човек постоянно минава през фазите на младия и на стария. Началото на живота е младостта, краят – старостта. Като се съединят младостта и старостта, образуват колелото на живота, т.е. истината. Който не знае кога и как да прилага младостта и старостта в живота си, той не разбира истината. Младият гледа с радост на мъчнотиите и страданията. Щом дойде радостта при него, той вади соковете ѝ и ги използва разумно. Същото прави и старият. Това наричаме истински млад и стар. Когато слънцето изгрява, човек е млад. Щом залезе слънцето, той остарява и отива да спи, да почива. Сутрин пак се подмладява. Така се движи колелото и човек придобива истината.

Сега идва нова епоха в света – епохата на Любовта. Тя се характеризира с работа в нов дух. Който каквито грешки е направил, ще почне да ги изправя. Ако е огорчил някого, ще се помири с него. – Как ще стане помиряването? – Като даде нещо от себе си. Ако човек не е готов да даде на ближния си поне една светла мисъл, или едно светло чувство, той не може да придобие новото, той не може да се ползва от Любовта. Ако със силата на своя дух и с широтата на своята

душа не може да подкрепи слабите и страдащите, той не може да се нарече човек на новото време.

Хората говорят за нови времена, за нова епоха, а по стар навик още разискват върху въпроса за съществуването на Бога. Ако искат да упражняват ума си, могат да разискват по този въпрос, но досега те трябва да са го разрешили вече напълно. – Защо? – Щом човек мисли, Бог вече съществува. Той е мислил преди съществуването на човека. Когато мисли, човек изявява мисълта на Бога, която е отправена към него. Следователно, щом мисли, човек не може да пита, съществува ли Бог, или не съществува. Когато човек мисли за себе си, дали е добър, трябва ли да учи и какво да учи, това показва, че Бог мисли за него. Хората мислят, че трябва да видят Бога. – Как ще им се представи Той? В своето величие ли? Не, никой човек не може да види Бога. Човек не може да види още подобния си, а иска да види нещо повече. Срещате един човек и казвате, че сте видели еди-кого си. Вие не сте видели човека, но дрехата му. Виждате очите му, това са неговите прозорци; виждате ушите му – неговите слушалки; виждате устата му – главният вход на къщата му; виждате носа му – неговият вентилатор. След като разгледате човека отвън, най-после ще видите истинския човек – алфа и омега на нещата. Това е Божественото в човека, облечен в дрехата на ума и на сърцето си, накичен със способности и добродетели. Красив и мощен е човешкият дух! Обширна е човешката душа! Те представляват Бога на земята. За този човек, именно, Псалмопевецът казва: „Когато видя лицето ти, душата ми се изпълва с радост“.

Казано е в Писанието: „Аз съм алфа и омега“. Това значи: аз съм началото и краят. Кое е началото в човешкия живот? – Младостта. – А краят? – Старостта. Като съедините младостта и старостта в едно, получавате Истината – проявеният човек. Приложете младостта и старостта, т.е. Любовта и Мъдростта в живота си, за да се проявите. Това е задача на всеки човек. Човек не мисли за задачата си, а върху това, как ще се оправи светът. Ако всички хора, всички християни

проявят Истината, в която влизат Любовта и Мъдростта, светът моментално ще се оправи. Направете опит, всеки от вас да предаде своята Любов поне на един човек, той – на втори, вторият – на трети, ще видите, че в една година светът ще бъде оправен. Любовта е огън, който от една искра може да обхване целия свят. – Колко светлина приема семето? – Малко светлина приема, но тя е в състояние да го превърне в голямо дърво. Мощна е Любовта, мощни са и нейните елементи – светлината и топлината. Казвате: „Не сме ли приели Христовото учение? Не сме ли се обърнали към Бога?“ Да се обърне човек към Бога, това значи да се преобрази коренно, да се откаже от стария живот. Ако вълкът е приел моята любов, трябва да каже: „Досега ядох овце, отсега нататък ще паса трева“. Ако мечката е приела моята любов, трябва да каже: „Досега пиех кръвта на говедата, отсега нататък ще пия вода. Говедата могат да обикалят около мене, без страх за живота си“. Следователно, ако и човек, като вълка, като мечката, се откаже от всичко старо в себе си и приеме Любовта, той е приел Христовото учение. – „Ама, трудни били задачите ви!“ – Това не трябва да ви обезсърчава. Трудната задача иска работа, а не плач. Плачете преди да сте получили задачата. Щом я получите, работа трябва.

Светът се нуждае от работници, а не от малодушни хора. Ако сте грешили, ще изправите грешките си. Щом правите грешки, вие живеете в свобода. Грешките показват, че сте злоупотребили със свободата, която ви е дадена. Сега идва Истината, да ви даде начин да изправите грешките, които сте направили със злоупотребяване на Божията Любов и Мъдрост. Ако сте живели в безлюбие, заместете го с Любовта. Безлюбието прави човека жесток. Трябва ли да оставите вълка да дави овцете? Ако е гладен, нека изяде една овца. – Защо той удушва десет овце? – Да се осигури. Природата не позволява никакво осигуряване, никаква продажба. И Любовта не позволява никаква продажба. Трябва ли момата и момъкът да се продават за пари? Трябва ли проповедникът и свещеникът да благославят за пари?

Трябва ли гадателят да гадае за пари? Ако можеш да предсказваш, кажи нещо на човека и го остави свободен. Нека той реши, може ли да даде нещо, или не може. Важно е предсказанието да се сбъдне. И тъй, не се стремете към продажба. Ако имате нещо за даване, дайте го даром на хората. Това, което е за вас, оставете го настрана. – Ама да станем богати, да придобием знания, да придобием Любовта, да проповядваме на хората. – Преди да проповядвате, вие трябва да живеете в Любовта и Мъдростта. Проповядването е последна работа. Всеки заминал за онзи свят е проповедник вече. Без да иска, той проповядва. Важно е да влезете в света на Любовта, но и тя да влезе във вас. Можете ли да кажете като Христос: „Отец е в мене и аз в Отца. Аз и Отец ми едно сме“. – Защо трябва да проповядваш на хората? – „Да им покажа, че имам знания.“ – И без да им проповядваш, ще се разбере какви знания имаш. Изпитът наближава. Всички хора ще бъдат изпитани, да се разбере каква е силата им, каква е любовта им и с какво знание разполагат. Ще излезеш пред изпитната комисия и ще се биеш. Противникът ти ще бъде силен човек. Тук ще се изпита и постоянството ти. Ако се откажеш още след първата борба, ти си от слабите. Не, 99 пъти ще излизаш на борба, докато най-после победиш. Ще излезеш стотния път, ще хванеш противника си, ще го стиснеш и ще кажеш: „Да знаеш, кой съм! Да знаеш, с кого имаш работа!“

Желая ви да победите дявола, макар и на стотния път. Като се борите с него, вие черпите от силата му и ставате силни. Дяволът е много енергичен. Той се бори с човека до последни сили, но като види, че е победен, казва: „Научиха изкуството ми“. Който не се е борил с дявола, той не е развил силата си. Ако сте се борили с него, не съжалявайте. Който се е борил с дявола и го е победил, той има бъдеще: учен може да стане, богат може да стане. Дяволът е учител на хората. Много неща можете да научите от него. В миналото човек е орал, копал земята сам, с двете си ръце. Дяволът го е научил как да оре и да копае. Той му е казал: „Защо се мъчиш сам? Вземи два вола,

впрегни ги, направи си рало и иди да ореш нивата. Вземи четири колела, сложи им по една ос, съедини ги, направи си кола и започни да впрягаш конете, воловете, да ти помагат“.

„Петте били разумни, а петте – неразумни.“ Като четете тази притча, казвате: „Ние от кои сме?“ – Ако се борите с дявола и го надвиете, вие сте от разумните; ако не се борите с дявола, вие сте от неразумните. Ако се учите и придобивате добродетели, вие сте от разумните; ако не се учите и не придобивате добродетели, вие сте от неразумните. Ако изучавате закона на Любовта, вие сте от разумните; ако не го изучавате, вие сте от неразумните. Разумният свят се нуждае от разумни и добри работници, а не от такива, които искат само да управляват. „Петте бяха разумни девици, а петте – неразумни.“ Разумните девици бяха свързани с Любовта. Сега и на вас казвам: Свържете се с Любовта така, че всяка ваша клетка да е проникната от нея. Нека всяка клетка на мозъка, на дробовете, на стомаха ви стане част от Любовта. Нека всяка клетка на организма ви излъчва светлината и топлината на Любовта. Само при това положение човек може да бъде напълно здрав. Само истински здравият е от петте разумни девици, които навреме напълнили маслениците си с масло, за да посрещнат младоженика. Идва вече младоженикът! Той ще влезе при всеки, който е готов и го очаква със запален светилник. Щом влезе младоженикът, вратата ще се затвори и отвън ще останат неразумните девици, т.е. вашите стари, неразумни разбирания и възгледи. Оставете старото навън, не се занимавайте с него. Старите грешки, старите вярвания да останат навън. Няма защо да ги внасяте в новия живот. Младоженикът идва в света и носи новото. Приемете новото, което Той носи и работете за него.

Кой е младоженикът в сегашния свят? – Христос. Той дойде в света не да разреши някоя своя задача, но да разреши задачата на човечеството. Сега и вие сте дошли, не да се занимавате със себе си, със своя личен живот, но да работите за изправяне на грешките и за

разрешаване на мъчнотиите, останали от поколения насам. Всички грешки не са ваши, но понеже и вие имате дял в тях, работете за общото с общи усилия.

Т. м.

41 неделно утринно Слово, държано на 1 септември 1940 г., 5 ч. сутрин.

ФУНКЦИИ НА ВЯРАТА

В 11-та глава от Посланието към евреите се говори за вярата.

Съвременните хора имат различни понятия за вярата. Кои са подбудителните причини да вярва човек? От какъв характер са тия причини? Едни от причините, които заставят човека да вярва, имат материален характер, други – духовен, а трети – Божествен. Понякога вярата на човека е в състояние да реализира само материални блага; понякога тя реализира духовни блага, а понякога – Божествени. Има случаи, когато вярата на човека е в сила да реализира едновременно и материални, и духовни, и Божествени блага. От реализирането на благата, към които човек се стреми, се определя и неговата вяра. Ако някой се стреми към постигане само на материални блага и може да ги реализира чрез вярата си, неговата вяра е частична. Той казва, че е вярващ, но неговата вяра има отношение само към материалния свят.

За да има ясна представа за себе си, човек трябва да си отговори на един съществен въпрос: Какъв е неговият стремеж. Слушате някой да казва: „Един е моят стремеж – да си поживея и да си похапна добре". – Това не е стремеж. Като живее, човек непременно ще яде. Ако не яде, не може да живее. Ако човек живее само за да яде, това е изключително физически живот. Този човек живее само за земята. За да не остане човек само на физическия свят, със земни стремежи, религиозните казват, че човек не трябва да яде много. Малко или много, това са относителни понятия. Пчелата яде като пчела, комарът – като комар, слонът – като слон. Слонът може да каже, че яде малко. Колкото малко да яде слонът, с един негов обяд пчелите могат да прекарат години. Не е въпрос в малкото или в многото ядене. Като е дошъл на земята, човек трябва да знае колко ядене му е нужно. Той трябва да има правилни разбирания за живота. Какво дете ще роди

майката, това зависи от нея. Докато е бременна, майката има грижи за детето си. То не е самостоятелно и зависи от майка си. Каквито грижи положи майката за детето си, духовни или физически, такова ще бъде то. Обаче, когато се роди, детето постепенно се освобождава от влиянието на майка си. Тогава грижите на майката се намаляват, а на детето се увеличават. Когато грижите на човека се увеличават, той започва да се безпокои и казва, че животът му е дотегнал, не иска повече да живее. Който не иска да има грижи, трябва да остане завинаги в утробата на майка си. Обаче, излезе ли вън от тази утроба, непременно ще има грижи. Не само, че ще има грижи, но от ден на ден грижите му ще се увеличават. Значи грижите на майката са безгрижие за детето. И грижите на детето са безгрижие за майката.

Христос казва: „Не се грижете за себе си, има кой да се грижи за вас“. – Какво означават тия думи? – Христос иска да каже, че докато е в утробата на майка си, детето няма за какво да се грижи. – Какво трябва да прави детето в утробата на майка си? – То трябва да се учи. Първият урок, който детето учи в утробата на майка си, е мълчанието. Като се научи да мълчи, то ще изучава кротостта, смирението, въздържанието, любов към майка си. Започне ли преждевременно да си дава мнението по различни въпроси, майка му ще го изпъди навън. Докато е в утробата на майка си, детето няма право да се произнася за характера и проявите на майка си. Каже ли само една дума, тя го изхвърля навън – един момент повече не може да остане в утробата ѝ. Първите хора напуснаха рая, защото проговориха по-рано, отколкото трябваше. Дълго време те трябваше да мълчат. – Защо? – Защото бяха в утробата на майка си. Бог им каза: „Докато сте в утробата на майка си, няма да ядете от забраненото дърво“. Обаче те побързаха да излязат вън, в света на грижите. Те проговориха преждевременно, заради което излязоха от майчината си утроба. Като се видяха самостоятелни, те ядоха от плодовете на забраненото дърво и напуснаха рая. Всеки човек, в когото се яви желание да яде от забраненото дърво, трябва да напусне рая.

Мнозина се запитват защо хората умират и защо се раждат. Много просто. Хората умират и се раждат, защото сами искат това. Който иска да се роди, ражда се; който иска да умре, умира. Детето се ражда или защото майката иска, или защото то иска. Казвате: „Така ли е всъщност?“ – За мене е така, а за вас, както искате. Вие можете да вярвате, можете и да не вярвате. – „Ама, ние вярваме в Бога, за Него мислим.“ – В Бога вярвате, а по цели дни мислите как по-добре да се наредите. По цели дни нареждате къщата си. Бог не е човек, да дойде в къщата ви. Това не значи, че човек трябва да изостави къщата си, да не я чисти. Който е чист отвън, и отвътре трябва да бъде чист. Някой казва: „Не ме гледайте какъв съм отвън; гледайте какъв съм отвътре“. Някой баща казва: „Не ме гледай какъв съм отвън, с хората. Ела да ме видиш какъв съм с жената и с децата“. Друг казва: „Не гледай какъв съм с жената и с децата си; гледай какъв съм с външните хора“. Наистина, някои хора са добри отвън, с окръжаващите; други са добри в дома си, с близките си. Външната страна на човека е неговият физически свят; вътрешната му страна представлява духовния му свят. Ето защо, когато някой казва да не обръщат внимание на външните му отношения, а на вътрешните, това значи да не гледат физическата страна на живота му, но духовната. Аз бих желал човек да бъде еднакъв и външно, и вътрешно, т.е. и във физическо, и в духовно отношение. Явява се въпрос: външното от вътрешното ли зависи, или вътрешното от външното? Да се върнем пак към вярата. Тя е сила, която стимулира човека към придобиване и развиване на някои дарби и способности. Без вяра човек нищо не може да постигне. Като вярва в това, към което се стреми, човек ще работи, за да го реализира. – Какво предстои на човека да реализира? – Човек се стреми да реализира всичко онова, което е вложено в неговия ум и в неговото сърце. Като се стреми да реализира своите желания, той трябва да знае кои, именно, трябва да реализира. Някой иска по-скоро да израсте, да стане възрастен, да придобие повече знания. Обаче, като стане възрастен, той започва да се плаши и казва: „Остарях вече“.

Защо се страхува от старостта? Нали сам пожела да стане възрастен? Той мислел, че като възрастен ще има големи знания, но останал излъган. Той казва: „Какво придобих в живота? Бях дете, станах юноша, после – възрастен, сега съм стар, но нищо особено не направих“. Какво представлява младостта и какво – старостта? Младостта е чувал, който съдържа сто килограма тежест, но е сложено в него само един килограм. Старостта е пак същият чувал, който е напълнен догоре. Младият върви свободно, подскача и леко подхвърля чувала си. Старият едва се движи, напълнил е чувалът си свръх. Той носи сто килограма тежест, гледа към земята и пъшка. – Защо младият се движи свободно? – Защото мисли само за днес. Като има един килограм брашно в чувала си, той е доволен. Старият една се движи, но все за утрешния ден мисли, как да се осигури за повече години. Като мислел за утрешния ден, той все пълнел чувала си, докато най-после го напълнил догоре. Пълен е чувалът му, но не може лесно да ходи, не може да изправи главата си. Защо му трябват сто килограма брашно? Като има едно кило, достатъчно му е. Останалите 99 килограма са излишни. Като мислят да се осигурят, хората правят по няколко къщи: една за младите, друга за старите. Като израснат децата, те правят още няколко къщи. После пък за внучетата и т.н. Това е излишен товар, който преждевременно огъва гръбнака на човека към земята.

Това са примери от живота, които показват какви са резултатите от осигуряването. Не е лошо да има човек къщи, но бащата е създал вече една къща на сина си – неговото тяло, няма защо да му прави втора къща. Ако синът иска да има втора къща, в която да внесе къщата, която баща му е направил, нека сам се погрижи за това. Нека работи, за да си направи нова къща. Същото се отнася и до дъщерята. Не е лошо родителите да направят по един апартамент на сина и на дъщеря си, но по този начин те ги лишават от работа. Какво ще правят синът и дъщерята на земята, ако им дадат готови къщи за живеене? Те няма какво да работят. Когато способните ученици решат

задачите си, те имат време да решат задачите на неспособните ученици, но какво излиза в края на краищата? Докато са в училището, неспособните ученици могат временно поне да минат за добри. Обаче, излязат ли от училището, животът ще ги постави на изпит и тяхната неспособност ще се прояви. Бащата осигурил сина и дъщеря си, сложил в банката на тяхно име по сто хиляди лева. Когато се намират в затруднение, те вадят по малко от вложените пари, докато ги свършат. Лесно се работи с решени задачи: щом се свършат парите, пак се дават задачи, но синът и дъщерята не могат сами да ги решат. Който сам е решавал задачите си, той сам може да си направи къща. Онзи, на когото други са решавали задачите, той нищо не може да спечели, никаква къща не може да си направи. Сам да решаваш задачите си, това значи да развиваш търпението си. Някой казва, че е търпелив, а като диша, повдига раменете си, криви се ту на една, ту на друга страна. Който повдига и изкривява раменете си, той нарушава равновесието си. Раменете са везни, поставени за граница между духовния и Божествения свят. Нарушите ли това равновесие, вие нарушавате хармонията на своя живот.

Преди години един виден българин ме запита какво ще стане с Добруджа, ще си я вземем ли пак? Аз казах, че Добруджа ще падне право в устата ни, като зрял плод. Достатъчно е да отворим устата си и да чакаме – нищо повече. – Как може това? Може ли без бой да ни я дадат? – Може. Чакайте само и ще видите какво ще стане. Българите трябва да знаят, че на бой не им върви. Каквото са взели с бой, всичко са изгубили. Сега не остава нищо друго, освен да чакат. Добре е човек да бъде готов за бой, но той пръв да не предизвиква.

Какво означава боят? Да се бие човек, това значи да сложи нещо на гърба си. Всяка работа, която не е свършена добре, води към бой. Всяко нещо, което смущава човека, създава в него воинствено разположение. Ще кажете, че без война няма постижения. Съгласен съм и с това. Човек трябва да работи, да воюва в себе си. И да има вяра, той пак трябва да работи. Истински вярващ е онзи, който работи,

а не онзи, който живее в бездействие. Всеки трябва да работи умерено, да не пресилва нещата. За да знае кога и колко трябва да работи, човек трябва да развива чувството си, да предвижда нещата. Всеки има това чувство, но всички не са работили за неговото развитие, вследствие на което в някои хора то е силно развито, в други – по-слабо, а в трети още не е проявено.

Често слушате някой да ви говори, че ходил на онзи свят, видял Христос и Бога. И това ще ви разправя тъкмо онзи, в когото прозрението е слабо развито, или почти никак. Той ще ви каже, че ходил на онзи свят! Какво видял там? – Видял Христос, облечен в бели шопски дрехи и с калпак на главата си. Видял още и Бога, във вид на старец. – Това са негови специфични разбирания за Бога и Христос. Всъщност, той не е видял нито Бога, нито Христос. Чудно нещо! Видял Христос, а работите му не вървят добре. Видял Господа, а не може да реши една обикновена задача. Това са заблуждения, от които човек трябва да се пази.

Като не разбират законите на духовния свят, хората се стремят главно към физически придобивки. Те искат да бъдат физически красиви, без да подозират, че физическата красота без духовната е временна. Като работи съзнателно върху себе си, човек става и физически и духовно красив. Има ли тази красота, човек свободно може да се яви пред хората. Където минава, всички се обръщат да го гледат. Страшно е, когато хората обръщат главата си от някого, не искат да го гледат.

Синът на един турски бей се оженил за една млада мома, която била препоръчана като голяма красавица. Според закона на Мохамед, момъкът няма право да вижда своята избраница преди венчаването. Той вярвал на препоръката на своите близки. Като се оженили, неговата избраница свалила пред мъжа си булото, с което покривала главата си и казала: „Пред кого трябва да се показвам?“ Мъжът ѝ трябвало да каже, пред кои от неговите близки тя има право да се

показва. Като я видял, той се ужасил и казал: „Показвай се, на когото искаш, само на мене не се показвай“.

Сега и на вас казвам: Работете върху себе си да придобиете такава красота, че като ви види Бог, да не каже, както синът на бея казал на своята избраница, но да каже: „Показвайте се първо на мене!“ Следователно, ако вие имате смелостта да се покажете на Бога, ще се показвате и на всички хора. Ако Бог ви хареса, всички хора ще ви харесват.

И тъй, истински красив е онзи, който е красив едновременно на физическия свят, в духовния и в Божествения. С други думи казано: Красив човек е онзи, който е красив по ум, по сърце и по тяло. Следователно, ако човек не е красив, търсете причината за това или във физическия, или в духовния, или в Божествения свят. Виждате някой човек с много тънки устни и питате защо устните му са толкова тънки. Причината за тънките устни се крие или във физическия, или в духовния, или в Божествения свят. Този човек е ял малко, или в един от световете, или в двата, или в трите свята едновременно. Някой човек има дебели устни. Той е ял много. За да направи устните си по-тънки, той трябва да яде по-малко. Изобщо, дали устните на човека са тънки или дебели, това зависи от съотношението между другите части на лицето. За тази цел човек трябва да знае нормата на нещата и оттам да прави своите изчисления. Човек се стреми към възвишения свят, където нещата са точно определени. Там не може да се играе с изкуството. Там между всички удове на лицето, както и на цялото тяло, има известно съотношение, което не търпи никакво отклоняване. Като знае нормалните съотношения между удовете на човешкия организъм, всеки човек може да изучава себе си и постепенно да изправя своите криви страни или отклонения.

Това са задачи на бъдещето. Ако някой иска да има красива уста, преди всичко той трябва да знае как да говори. Който има красива уста, красиво говори. Словото, което излиза от устата на човека,

храни първо него, а после и окръжаващите. За доброкачествената храна всеки е готов да плаща. Разумното слово прави устата красива, а неразумното я изкривява. Правилното чувстване оформя носа, а неправилното го изкривява. Правата мисъл оформя челото, а неправилната го изкривява. Следователно, искате ли да имате правилна, добре оформена глава, вие трябва да мислите, да чувствате, да постъпвате и да говорите правилно и красиво. Ако главата е добре оформена, и тялото е красиво, стройно и добре развито. Като изучава себе си, човек вижда, че много работа му предстои. Той казва: „Чудно нещо! Едно време имах повече надежда и вяра, а сега и надеждата, и вярата ми отслабнаха". Защо са отслабнали? – Защото дружиш с хора, на които вярата и надеждата са слаби. Той се намира под тяхно влияние. Докато се кали и развие вярата и надеждата си, да не пада духом и да не се обезсърчава, човек трябва да дружи с хора, които имат силна вяра и надежда. Каквото и да прави, човек не може да се освободи от влияния. Като знаете това, работете върху себе си, да развивате своите дарби и способности, да се калявате, да издържате на чужди влияния. Ако дружите с добри, способни и вярващи хора, и вие ще развивате съответните дарби и способности. Когато учителите и професорите на учениците и на студентите са способни хора, работата върви добре. Не са ли способни, учениците се спъват и не могат да учат добре. За пример, някой учител преподава химия, но не чувства влечение към нея. Щом учителят не обича предмета си, и учениците не го обичат. За да разбира химията, човек трябва да разбира Любовта. Ако не обича химията, той често пострадва: ту лицето, ту носа, ту ръката му стават жертва. Който не разбира в какви отношения, как и кога да се съединяват елементите, той често се натъква на някакви малки катастрофи.

Химикът трябва да разбира законите, по които елементите се съединяват. Не спазва ли тия закони, той се натъква на катастрофи: някъде ретортата се пръснала, някъде станал малък пожар. На разбран език казваме, че който се заел да сватосва елементите, трябва да знае

как и кога да ги сватосва. Не знае ли това, по-добре да не се заема с тази работа. Същото се отнася и с хората. Ако сватосвате младите моми и момци, трябва да знаете как да направите тази работа. Не знаете ли как да сватосвате, и двете страни ще съжаляват, че сте ги сватосвали. За да се оженят двама души, те трябва да имат три допирни точки помежду си: на физическия, в духовния и в Божествения свят. В това отношение птиците стоят по-високо от хората. Те се женят, както Бог изисква, а хората се женят или според своите желания, или според желанията на хората. Някой се оплаква, че остарял, че не се оженил. Той любил десет души и казва, че не е женен. Това не е вярно. Чистота се иска от хората. Божественият свят не търпи абсолютно нищо нечисто. Който влезе в Божествения свят, трябва да бъде без маска. Там всеки човек влиза такъв, какъвто е, без никаква маска на лицето си. Като влезе в духовния свят, човек вижда своите постъпки; той вижда всички хора, с които има добри или лоши отношения. И едните, и другите ще вървят след него. С ония, които е обичал, той ще се яви при Господа и ще каже: „Ето моят дом“. Добре е човек да обича. И целият свят да обича, той се ползва.

Какво значи да обичаш и да те обичат? – Да обичаш и да те обичат, това значи да си помагате взаимно. Приятно е на човека да го обичат. Той мисли, че това благо му е дадено за вечни времена. Не, човек се ползва от благата на любовта, докато чешмата тече. Човек се ползва от любовта, докато водата е чиста. Щом чистата вода престане да тече и от чешмата започне да излиза мътна вода, човек се отказва от любовта. За какво обичате човека? Човек може да бъде обичан не за неговата външност, но за онова, което изтича от него: за чувствата, за мислите и за постъпките му. Когато се обичат, хората се опознават. Не можете да познаете човека, докато не го обичате.

Какво виждате в отношенията на хората? Те казват, че се обичат, а въпреки това се карат и бият. Това е отрицателната страна на опознаването. Някой седи настрана и гледа как се карат. Иска да ги съди, да се произнесе кой от двамата е прав. Няма защо да съдите

хората, нито да се произнасяте за тяхната правота. Като се скарат, те сами ще се опознаят и ще разберат кой от двамата е по-прав. Когато двама атлета се бият, те ще разберат кой от тях е по-силен. Който победи, силата е на негова страна. Докато не са влезли в борба и двамата се мислят за силни. Щом се сбият, спорът престава. – Защо? – Знае се вече кой от двамата е по-силен. Ако не знаеш как да се бориш, не влизай в борба. Някой влиза неподготвен, но мисли, че щастието ще му помогне. Излиза на сцената, но веднага го повалят на земята. И след това се чуди защо не е успял в борбата. Много естествено. Той е разчитал на някакво илюзорно щастие. Щастието на човека се заключава в неговия ум, в неговото сърце и в неговата воля. Ако си шивач и можеш да шиеш хубави дрехи, да задоволяваш клиентите си, щастието ти седи в ума и в ръката ти. Ако не можеш да шиеш добре, нямаш щастие. Щастието се заключава в Любовта. Работете с Любов, за да бъдете щастливи.

Днес всички религиозни хора са подложени на изпит, да се провери любовта им. Те казват, че имат любов към Бога. – Как се познава тази любов? – Като обичат жена си и децата си, те мислят, че това е същевременно любов и към Бога. Любовта към жената не е любов към приятеля, нито към брата. Любовта към сина или към дъщерята не е любов към приятеля. Всички видове любов се различават. Даже и любовта към дъщерята не е същата, както любовта към сина. Дъщерята представлява сърцето, а синът – ума. Вие трябва да знаете тези неща и да ги различавате, защото ви предстои матура. Всички хора трябва да държат матура за гимназия. За тази цел ви е даден конспект, по който ще учите. Само няколко въпроси ако не знаете, ще ви скъсат. Вие трябва да знаете всички въпроси, че където ви пипнат, да отговорите. Има лесни и мъчни въпроси, но трябва да знаете всичко. Комисията е строга и взискателна.

Като ученици, вие трябва да благодарите на Бога, че сте обичани и можете да проявите Любовта. Знайте, че Любовта, която излиза от сърцето ви, идва от Великия източник на живота. Където и да се

докоснете, когото и да срещнете, вие ще възприемате нещо от него. Срещате една млада мома, която е влюбена в някой момък, и вие възприемате любовта ѝ. Вие мислите, че сам сте влюбени. Не, любовта не е ваша, нито на момата. Обаче радвайте се, че в даден момент можете да проявите Любовта. Човек може да счита за свое нещо само това, с което се е родил. Всяко нещо, което временно обладава, не е негово. Така се обясняват бързите смени в настроенията на човека. Някой казва, че е голям грешник. Това не е негова мисъл. Той я възприел от друг човек. На другия ден същият човек казва, че е праведен. И тази мисъл не е негова, възприета е отнякъде.

Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих". Следователно, ако човек не може да възлюби хората, както Бог го е възлюбил, неговата любов е отражение на Божията. Тази любов наричаме лична. Когато човек разбере, че любовта на Бога към всички хора е еднаква, поради което има предвид нуждите им, тогава само човешката любов е проявление на Божията. Станеш ли проводник на тази Любов, ти трябва да обичаш еднакво и тялото, и ума си. Като обича своя ум и своето сърце, човек се свързва с умовете на всички добри и разумни хора и се радва на успехите им. Ако срещне някой силен човек, и на него ще се радва. Един ден и той ще има възможност да стане силен. Обичайте хората с ума си, със сърцето си, с цялото си тяло. Това значи да обичате хората и в трите свята.

Днес хората се изпитват едни-други, вследствие на което развалят отношенията си. Как ще те изпитва човек с нечисти ръце? Само онзи може да те изпитва, който стои по-високо от тебе, т.е. на когото умът, сърцето и волята са чисти. В този смисъл само Бог изпитва човека. Следователно, който се осмели да изпитва ближния си, трябва да бъде чист. Той изпитва ближния си от научен интерес, иска да знае какво е вложил Бог в неговия ум, в неговото сърце и в неговата воля. Понеже хората са проводници на Божията Любов, Мъдрост и Истина и чрез тях се дават всички блага, интересно е да

изучавате човека, а не да го изпитвате. Бъдете готови да изучавате себе си и своя ближен без смущения и безпокойства. Ако живеете без воюване, вие ще спечелите повече, отколкото ако воювате. Ако спорите и се карате с хората, вие ще изгубите повече, отколкото ако живеете с тях в мир и съгласие. Защо трябва да се карате с хората? Като се карате, вие ще се намерите в трудни положения. После ще съжалявате, че не сте постъпили добре.

Запомнете следното правило: когато искате да се карате с някого, проверете дали Бог е в него, или не. Ако Бог е в ума му, не се карайте с него; ако е в сърцето му, пак не се карайте; ако е във волята му, също така не се карайте. Видите ли, че в някой човек не присъства Бог, можете да му се посърдите, можете да се поскарате с него. Той има нужда от учител, да дойде някой при него и да го разтърси малко.

Днес говоря по този въпрос, защото Бог присъства в умовете, в сърцата и във волята ви. Вярвайте на тия думи, ако искате да се самовъзпитавате.

Т. м.

42 неделно утринно Слово, държано на 8 септември 1940 г., 5 ч. сутрин.

ЛЮБОВ В ТРИТЕ СВЯТА

В прочетената глава от Евангелието на Матей се вижда до каква степен хората изпадат в дребнавости. Те разискват, спорят за нещо и за никакво.

Фарисеите Му рекоха: „Ето твоите ученици правят онова, което не е простено да се прави в събота". (– 2-ри стих.) – Какво са правели учениците Христови? Понеже огладнели, късали класове в съботен ден и яли. С това те престъпвали закона на съботата. Чудно нещо! Всеки човек престъпва съботата. Още със ставането си от леглото той е престъпил закона. Кой човек не престъпва закона на съботния ден? За да не го престъпи, той трябва цял ден да лежи в леглото си, да не се мърда. В съботен ден никой няма право да се облече, да сложи шапка на главата си. Така разсъждавали фарисеите по онова време. Който разбира физиономията, може да нарисува образа на фарисея. Като чете техните прояви, той може да има верен образ за тях. Изобщо, всички хора имат специфични лица: консерваторите имат особени лица; тия, които обичат да си похапват, имат особени лица; религиозните също имат особени лица. Не само това, но всеки човек, който обича да се облича с пъстри дрехи, също така има особено лице. Той има на главата си силно развит център за цветовете. Каквито центрове има на главата си, това се изявява и на тялото му. Каквото човек обича, него изявява. Кого обичате повече: онзи с пълната кесия, или онзи с празната кесия? Вие обичате повече онзи с пълната кесия, защото има какво да вземете от него. Вие обичате повече онзи с пълната торба, отколкото онзи с празната торба. Религиозният е човек с пълна торба. Ще кажете, че верую то му не е право. Това нищо не значи. Той носи в торбата си хляб. Този хляб може да е сух, но все пак носи нещо. По-добре е да имаш хляб, макар и сух, отколкото да нямаш никак.

Изобщо, човек обича повече това, което е развито в него. За пример, някои хора обичат математика, а други не я обичат. В първите центъра на математиката е силно развит; във вторите този център не е развит. Някои хора са музикални, обичат музиката, защото музикалният център в тях е добре развит. Някои хора са избухливи, сприхави, смели. – Защо? – Главата при ушите им е повече развита, отколкото в ония, които са тихи, кротки. Центърът на смелостта в човека за пръв път е открит от учения Гал, който поставил основа на френологията. Той забелязал, че някои хора са по-сприхави и смели, но не могъл да намери мястото на този център. В помощ му дошъл един негов приятел, който развъждал кокошки и петли. Приятелят му забелязал, че някои петли са смели, големи борци, а други са по-кротки. Смелият, като влезе в борба, докрай устоява; кроткият скоро отстъпва. Той потърсил причината за тези прояви и намерил, че главата при ушите на смелите петли е широка. Като знаел вече това, Гал констатирал същото нещо и в хората. Главата при ушите на смелите хора е по-широка, отколкото на тихите. Най-много бият онези деца, на които главите са широки при ушите. Немирни са тия деца, но и от тях може да излезе нещо. Кротките хора са такива само при дадени условия. Излязат ли от тия условия, те стават буйни. За пример, водата в езерата е тиха, спокойна. В нея можете да се измиете ръцете и краката без никакъв страх. Обаче, ако дадете наклон на тази вода, ще видите какво може да направи тя. Христос, който беше един от най-миролюбивите хора на света, извади камшика и изпъди всички търговци от храма.

Сега и на вас казвам: Извадете камшика си и изгонете всички лоши мисли от главата си. Вземете камшика и изгонете всички лоши желания от сърцето си. Умът и сърцето са храм за човека, където никакви търговци, никакви продавачи не трябва да останат.

Човек трябва да разбира нещата, да не изпада в заблуждения. Като срещнете някой човек, вие трябва да четете по него като по книга. Защо ръцете на някой човек са по-дълги, отколкото трябва, за

това има причини. Ние казваме, че всеки уд, който се упражнява повече, отколкото трябва, се повече развива. Значи хора с много дълги ръце в ред поколения са обичали да взимат чуждо. Няма престъпление, което човек да е извършил, да не е написано на лицето му. Безразборното изсичане и изкореняване на горите също е написано на лицето. Ще кажете, че това не е престъпление. Когато законът засегне човека, тогава само той разбира кое е престъпление и кое – не. Като знаете, че няма нищо скрито-покрито в света, работете за придобиване на добри мисли и чувства. Като работите върху доброто, вие можете да изваете каквото лице искате. Върху каквото работите, това постигате. Казваме за някой човек, че яде много. – Къде виждаме това? – В този човек е развит специален център, който се намира в областта на слепите очи. За такива хора се разправят баснословни работи. Разправят за един човек, че могъл да изяде закуската на 72 деца наведнъж. За друг някой разправят, че могъл да изяде едно агне от 12 килограма с един голям хляб. И след това изяждал още два килограма халва. Чудно е това, наистина, но знаете, че слонът изяжда на ден 70 килограма ориз. Китът пък яде още повече. Какво показва това? – Че и в човека има ненаситни желания, като тия на слона и на кита. Той иска да има милиони на разположение. Като има милиони, и те не му стигат, иска да има милиарди. Какво ще прави с толкова много пари? Човек може да има много пари, без да бъде щастлив. Колко богати мъже са били опропастени от жените си! И колко богати жени са били опропастени от мъжете си! Като се хванат за богатството, докато не го изядат, не се успокояват. Тук думите „мъж“ и „жена“ са взети в изопачена форма. Не е мъж, нито жена този, който може да опропасти човека. Това са опорочени форми, които носят нещастие за човечеството. По цял ден те се карат, бият слугите и слугините си и минават за енергични хора. Добре е да бъде човек енергичен, но ако едно чувство или една способност заемат мястото на други, това нарушава хармонията в човешкия организъм. Значи и в човешкия организъм има безправие.

– Кога? – Когато някое силно чувство, или някоя силна способност, вземе храната на по-слаби чувства и способности в човека. Страшно е, когато човек се натъкне на тази вътрешна борба, на това вътрешно потисничество в себе си. Колко войни са водени за религиозното чувство на хората! Колко хора са били изгаряни за техните религиозни вярвания! Не е лошо да бъде човек религиозен, но лошото е в злевъзпитаното религиозно чувство. Не е лошо да има човек силен ум, но лошо е, ако този ум е злевъзпитан. Доброто се крие в доброто възпитание. То води към самообладание. А самообладанието подразбира умеене да употребиш всяка сила навреме и на място. Истинският художник рисува на платно с хубави бои и каквото нарисува, изнася го пред хората и те да кажат мнението си. Онзи, който не е истински художник, рисува, където му попадне: на една стена, на друга стена. Приятно ли е на хората да рисувате по стените им? Да направиш набързо някаква скица, това не е художничество.

Мнозина казват, че вярват в Бога. Какво се ползва Бог от вашата вяра? Или какво се ползвате вие от тази вяра? Други пък казват, че вярват в слънчевите лъчи. Какво се ползва слънцето от вашата вяра? Или какво се ползвате вие от тази вяра? Вярата на човека в нещо трябва да отговаря на някаква реалност. За пример, да вярваш в слънцето, това значи така да възприемаш неговата енергия, че тя да помогне за растенето на твоя организъм. Следователно, ако вярата ви в Бога не може да ни достави онази енергия, която ни е потребна, какво се ползваме от тази вяра? В Евангелието е казано: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога“. С други думи казано: „В това седи Любовта, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога“.

Често казваме: „Всичко в света произтича от Бога“. – Кое всичко? – Всичко разумно. Значи всички възвишени мисли и чувства произтичат от Бога. Всички добри и разумни хора произтичат от Бога. Добрият баща и добрата майка, добрите приятели произтичат от

Бога. Всичко добро произтича от Бога и въпреки това вие отричате Онзи, от Когото нещата произтичат. Ще каже някой, че съм си ушил някаква дреха. Той не се замисля откъде е взета дрехата и колко същества са работили, докато се приготви тя. Най-първо, овцете са работили за неговата дреха. После се е намерил някой способен човек да изпреде вълната, да я изтъче и продаде като плат. Ти купуваш плата наготово, занасяш го на шивач, да ушие дрехата, и казваш, че имаш нова дреха, или че си ушил нова дреха. Някои четат Библията и минават за религиозни, за учени хора. В какво се заключава тяхната ученост? Те четат за един или за друг пророк, но нямат тяхната опитност. Те четат за Христос, но никой от тях не е минал през опитността на Христос. Те четат за апостолите, но даже и тяхната опитност нямат. Кой има опитността на апостол Павел, да бъде бит за своите убеждения? – Защо биха Павел? – Защото беше много смел. Преди да стане християнин, той гонеше и преследваше християните. Като стана християнин, той искаше да обърне целия свят към новото учение. Обаче евреите му се противопоставяха и казваха: „Ето един отстъпник от нашата вяра“. Те го биха пет пъти по 39 удари, след което характерът му се смекчи.

Не е лесно да внесе човек порядък в себе си. Често той влиза в стълкновение със себе си, не знае дали това, което иска да направи, е на място. Той не знае дали веруюто, което изповядва, е право и пита другите за това. Да питаш другите хора, дали е право това, което вършиш, то е все едно да питаш дали дрехата, с която си облечен, седи добре на тялото ти. Ако питате мене по този въпрос, аз бих дал особено мнение, особена мода. Дрехата на мъжа и на жената трябва да вървят по линиите на тялото. Ако някое тяло е изопачено някъде, било раменете са много ниски, или двете части на тялото несъразмерни, дрехата трябва да изправя тия дефекти. Казвате, че всичко е от Бога. – Това, което е от Бога, е съвършено. Обаче изопачените форми не са от Бога. Те говорят за отклоненията, които хората са направили в редица поколения.

Като живее на земята, човек трябва да работи върху себе си, да моделира главата си, тялото си, да извае една съвършена форма. Такъв, какъвто е сегашният човек, кракът му не може да влезе в Царството Божие. Как ще влезете в Царството Божие, когато искате да бъдете богати, щастливи, учени? Това са земни желания. Който влиза в Царството Божие, сам по себе си е учен, богат, щастлив. И на земята даже, човек е по-богат, отколкото предполага. Той има очи, уши, нос, уста, мозък, които струват милиарди. Когато човек е недоволен от живота, от богатството си, Бог казва да го извадят от тялото му и да го заведат при Него. В този смисъл смъртта не е нищо друго, освен отиване на човека при Бога, да даде отчет, защо е недоволен.

Днес и мъжете, и жените са недоволни от живота си. Ако запитат жената защо е недоволна, ще каже, че е недоволна от мъжа си. Мъжът пък ще каже, че е недоволен от жена си. – Защо са недоволни? Те са се събрали да живеят на едно разстояние от четири–пет квадратни метра и мислят, че могат да бъдат щастливи. В бъдеще мъжът и жената ще живеят на разстояние най-малко от сто километра и отвреме навреме ще се срещат. Тогава няма да спорят, но ще се разговарят като ангели. Много естествено, че днес не могат да живеят добре. Ако мъжът получава две хиляди лева месечна заплата, жената иска дрехи, обувки, украшения, които струват хиляди левове. Мъжът се намира в противоречие, как да и угоди. Другаде пък мъжът създава противоречия на жената.

Като наблюдавам проявите на хората, виждам млади моми, които скубят пера от юрдечките. – Защо скубят перата им? – Те се кичат с тях, с което искат да кажат, че могат да се нагодят на всички условия, благоприятни и неблагоприятни, т.е. и по суша, и по вода. Момците гледат на тия пера и не могат да разберат какво означават. Човек трябва да бъде добре облечен. Това и природата го изисква. Тя е работила върху облеклото, правила е много опити. Ако видите пауна, перата му са много нашарени. Райската птица е облечена с такава красива дреха, както никоя царска дъщеря. Пеперудите също имат

красиви облекла. При това цветовете са хармонично съчетани. Благодарение на това, колкото по-културен е човек, толкова повече обръща внимание на линиите на своята дреха.

Следователно, както дрехата трябва да се нагоди на тялото на човека, така и мислите, чувствата и постъпките му трябва да се нагодят според неговото съзнание. Само при това положение човек е доволен от себе си. При това, казвате, че искате да бъдете щастливи. Човек може да бъде щастлив само при едно положение: когато живее според разумните закони на природата и когато е във връзка с разумните същества, които водят съвършен живот. Съвършеният човек използва разумно благата, които му са дадени. Вие живеете 40–50 години на земята и не знаете как да използвате благата. Вие не знаете какво нещо е приятел. Приятелят ви обича, цени и всякога желае вашето добро. В съвременните хора има нещо опорочено, благодарение на което истинското приятелство липсва. – Кое разваля любовните отношения между хората? – Неразумната ревност. Всички болести се дължат на ревността. Единственото нещо, което изключва престъпленията, това е Любовта. Където е Любовта, там е хармонията. Следователно не се страхувайте, когато мъжът ви обича и други жени. Щом обича и други жени, той ще обича и своята. Не мислете, че ако не обича други жени, ще обича само своята. Това е криво разбиране. Любовта е онази сила в света, която изключва всякаква ревност и противоречия. Който обича, той е в правия, Божествен път. Нищо в света не е в състояние да опетни любовта му. Море е великата Любов, нищо не може да я опетни. Хиляди нечисти капки да влязат в морето, няма да повлияят на неговата чистота.

Любовта, за която говорим ние, е закон на Цялото.

Следователно Цялото всякога обича своите части. Може ли човек да обича лявата си ръка повече от дясната? Може ли човек да не обича някой от своите удове? Здравият човек обича еднакво всички свои удове. Здравият човек обича цялото си тяло. За да бъде мъжът здрав, той трябва да бъде широк в плещите, в раменете, а в долната част –

по-тесен. Никакъв корем не се позволява на мъжа. Изобщо, между всички удове на здравия човек има съразмерност. Ако носът е по-дълъг, отколкото трябва, а ушите – по-големи, това показва някакво отклонение от правия път. На магарето и на заека ушите са дълги, понеже те са живели при неблагоприятни условия. Заекът, за пример, е крайно страхлив. При всяко шумолене в гората той насочвал ушите си да слуша, да не идва някаква опасност. Като насочвал ушите си да слуша, той ги продължил.

Като знаете, че чрез упражнения човек развива удовете си, казвам: Работете за развиване на своите добродетели, разумност и сила. Вижте как свири на пиано опитният пианист. Като слага и вдига ръцете си от пианото, той изкарва приятни тонове за човешкото ухо. Такива трябва да бъдат мислите и чувствата на човека. Ако от вашите мисли и чувства не се образуват приятни за ухото тонове, какъв е вашият ум и какво е вашето сърце? Какъв човек сте вие, ако във всеки, когото срещнете, не видите една добра черта? Ако искаме да угодим на Бога и да имаме Божието благословение, трябва да знаем, че всичко, което Той е създал, е добро.

Като не разбират това, хората казват, че Бог не е създал нещата, както трябва. Те намират, че липсва нещо. – Защо? – Защото не съпоставят нещата. Жената казва: „Защо съм създадена жена?“ Преди няколко прераждания жената е била мъж, а мъжът – жена. Били ли са доволни от положението си? И тогава не са били доволни. Жената е форма, чрез която се възпитават чувствата; мъжът е форма, чрез която се възпитават мислите. За да могат в човека да се развиват и мислите, и чувствата, той идва на земята ту като мъж, ту като жена. Мъжът и жената са форми, които един ден ще се слеят в едно и ще образуват един човек. Когато се развият чувствата и способностите в човека, тогава той ще бъде душа, която ще живее в друг порядък на нещата. Първоначално на земята са съществували само растения и дървета и всички са мислели, че само дърветата трябва да съществуват. После дойдоха рибите, които мислеха същото, че в света трябва да има само

риби. След тях дойдоха птиците, млекопитаещите и най-после – човекът. Но и човек не е последна форма на творението. Сегашният човек вижда само отпред, а бъдещият ще вижда навсякъде: отпред, отзад, отгоре, отдолу. По този начин той ще се освободи от всички нещастия, които сполетяват днешният човек. Това е ясновидството, за което мнозина говорят. Всичко това се постига само чрез Любовта. Любов към Бога и любов към ближния са двата велики закона, които управляват света. Като обича Бога и ближния си, нито мъжът трябва да ревнува жената, нито жената – мъжа. Щом ревнуват, те са още в старата култура, те не обичат Бога и ближния си. Ако обичат Бога и ближния си, любовта им е свята, към когото и да е насочена тя.

Ще кажете, че тази любов е висока, не е за вашето време. За вас е тази любов. Не само, че е за вас, но вие даже сте закъснели за нея. Докато не придобие Любовта, човек вижда нещата наопаки. За пример, той вижда, че някой държи в ръката си един орех и го заравя в земята. Той се чуди защо оставя ореха в земята да изгние, а не го изяде. Добре е да изяде ореха, но още по-добре е да го посади. Като го посади, след няколко години орехът ще израсте, ще даде много плод, от който ще се ползват повече хора.

Казано е в Писанието: „Всяко дърво се познава от плода си“. Следователно посадете вашите добродетели, да израстат, да видите какви са плодовете им. Човешкият характер се познава от неговите мисли, чувства и постъпки. Някои казват: „Да положим живота си за Бога и за своя ближен“. Това значи: Да обичаме Бога и в Негово име да обичаме всички. Когато обичате някого и той ви обича. Ако вие не го обичате, и той няма да ви обича. Няма по-голямо благо за човека от това, да обича всички хора. Ако сте пътник и по пътя си срещнете няколко чешми с хубава вода, вие ще пиете от тях. Лошо ли сте направили? Чистата вода подобрява живота. Следователно, ако една жена обича правилно, тя се повдига. Същото се отнася и до мъжа. Любовта повдига хората. Без любов човек се осакатява, а с любов се повдига.

Съществуват три прояви на Любовта: човешка, ангелска или духовна и Божествена. В човешката любов една трета е Божествена, а две трети са човешка. В духовната любов две трети са Божествени, една трета духовна, а в Божествената любов три трети са Божествена. И чувствата се делят на три категории: чувства, които се отнасят до физическия свят; чувства, които се отнасят до духовния свят, и чувства, които се отнасят до Божествения свят. Приятелството е чувство, което има отношение към духовния свят. Милосърдието се отнася към Божествения свят, защото се прилага към всички същества: растения, животни и хора. Изявете любовта си и в трите свята. Това е новото учение. Ако не живее едновременно в трите свята и не проявява любовта си в трите свята, човек не може да бъде гражданин на Царството Божие.

Като живее в човешкото съзнание, човек трябва да се вслушва и в онова, което Божественото му говори. Когато направи нещо лошо, човешката уста му казва: „Не постъпи добре“. Когато направи нещо добро, Божествената уста му казва: „Добре постъпи“. Вслушвайте се в двете усти, които са в вас и ви говорят.

Т. м

43 неделно утринно Слово, държано на 15 септември 1940 г., 5 ч. сутрин.

УТРИННИ СЛОВА – X ГОДИНА (1940-1941)

ВРЪЗКА МЕЖДУ БОГА И ЧОВЕКА

Животът е пълен с благодат и с истина. Въпреки това, хората и до днес още се запитват какъв е смисълът на живота. По този въпрос съществуват различни мнения. Някои казват, че смисълът на живота за човека е да бъде праведен, други – да бъде силен, трети – да бъде добър, четвърти – да бъде учен, богат и т.н. Особено важно е днес за хората да им вървят работите добре. Ние пък казваме: Смисълът на живота за човека е ученето. Човек е дошъл на земята да се учи. Той носи в себе си задачи, които очакват своето разрешаване. Той сам за себе си е предметно учение – задача за разрешаване. Училището е външната страна на ученето, а човек – вътрешната страна.

Някои се оплаква, че е болен. Много естествено! Щом не диша дълбоко, ще боледува. Друг казва, че работите му не вървят добре. – Вярата му е слаба. Ако вярата му е силна, работите му ще се нареждат добре. Някой оратор излиза на сцената да говори и се оплаква от публиката, че не го слушали, както трябва. Щом говориш, а хората не те слушат, това показва, че не говориш добре. Невъзможно е човек да говори и да пее добре и да не го слушат. Ако не говори и не пее добре, все едно, че човек предлага на слушателите си лоши плодове. Кой човек обича лоши плодове? Има смисъл да яде човек плодове, но такива, които допринасят нещо за неговото здраве.

Съвременните хора се нуждаят от послушание. Външно послушание имат те, но насила ги заставят да слушат. Стражар върви след тях и им казва: „Тук ще влезете!“ – те влизат. „Сега вън ще излезете!“ – и те излизат. Това не е послушание. Послушанието произтича от Любов. Преди да дойде стражарят, ти трябва да бъдеш готов и да чакаш да вървите. Като знаеш, че той ще дойде, ти трябва да го очакваш с трепет. Никаква дума да не ти каже, никаква заповед да не излезе от устата му, но ти да знаеш предварително какво трябва

да направиш. Мнозина очакват да дойде Любовта в тях и тогава да започнат работата си. Трябва ли човек да очаква слънцето да изгрее в него, че тогава да работи? Видите ли, че слънцето е изгряло, бъдете готови вече за работа. Ако очаквате слънцето да изгрее във вас и тогава да работите, вие трябва да сте вече в Божествения свят, за който още не сте готови. Не очаквайте това нещо. Бъдете доволни, че слънцето грее отвън, за да можете и вие, както всички хора, да работите. Бъдете доволни, че Любовта изпълва целия външен свят и може да топли и вашето сърце. Възприемайте и обработвайте светлината на слънцето в себе си. Възприемайте и обработвайте топлината на Любовта, да се движи вашето сърце под нейния ритъм. Човек трябва да бъде буден, да не пропуска моментите, когато светлината слиза на земята. Той трябва да бъде буден, да не изпуска моментите, когато Любовта посещава неговото сърце.

Мнозина се запитват какво нещо е молитвата. Молитвата е отиване на човека при Бога. Много хора се молят, но молитвата на малцина се приема. – Защо не се приема молитвата на всички хора? – Защото не знаят как да се молят, т.е. как да отиват при Бога. При Бога ще отидеш такъв, какъвто си. Ако отиваш на баня, ще отидеш такъв, какъвто си. Щом си нечист, ще се измиеш на банята. Ако си чист, никаква баня не ти трябва. Ако отиваш на църква, ще отидеш такъв, какъвто си, без никакви преструвки. Ако си нечист, ще се измиеш. Щом искаш да се измиеш, ще забравиш всичко. Кой колко има да ти дава, всичко ще забравиш. Ще помниш само едно – че трябва да се измиеш. Божият храм не е търговско място, не е място за парична обмяна, за плащане на дългове. Щом влезеш в този храм, ще забравиш всякаква критика. Че този бил такъв, онзи бил онакъв, това не е твоя работа. Хората са живи картини, които ти не си рисувал. Художникът, който е рисувал тия картини, знае защо са нарисувани така. Той е имал известна идея, която вложил по особен начин във всяка картина. Ако искаш да си дадеш мнението, нарисувай и ти една картина, сложи я до другите и я остави, тя сама да говори за себе си.

Всички хора са скулптори и художници. В този смисъл те могат да се пресъздадат, да направят от себе си това, което искат. Ако главата ви не е такава, каквато трябва, вземете чук и длето, преработете я. Възможностите са във вашата ръка. Вие можете да направите каквото пожелаете. Ако ухото, носът, устата, или брадата ви не са такива, каквито трябва, вземете четката и ги преработете. Вие сте художник и скулптор на себе си. Ако тялото ви не е такова, каквото трябва, а искате да се явите с него при Господа, вземете чука и работете известно време върху него, да го изваете, да го направите такова, каквото първоначално Бог го е създал. Няма защо да се явявате пред Господа с тяло, направено от хората. Казано е в Писанието, че Бог направи човека по образ и подобие свое. Върнете се към този образ и с него идете при Бога. Ще кажете, че не искате да се върнете към старото. Мислите ли, че разбирате живота? Ние не говорим за старото, в смисъл на изопаченото. Ние говорим за първичното, за онова, което Бог е създал. То нито е старо, нито ще остарее.

Днес всички хора говорят за доброта и за справедливост, но нито са добри още, нито справедливи. Защо още не могат да придобият тези качества? – Защото им липсва едно съществено качество, а именно – те не могат да се смаляват. Всички хора вървят по закона на разширяването, по закона на уголемяването. Бог се смалява, а те се разширяват и господари стават. Всеки вярващ мисли, че е господар, че не е като другите хора, че Господ има особено благоволение към него, че му говори и т.н. Бог благоволи, наистина, но към ония, които се смаляват, а не към ония, които се разширяват и големи стават. Господ казва: „Ако е въпрос да бъдеш голем, да станеш велик човек, по-голям от мене няма". След всичко това малкият човек ще се напъва да се покаже голям. Колко голям може да бъде човек на физическия свят? Като започнете от един и петдесет метра и стигнете до два метра и половина, най-много до три метра. Да бъде човек три метра висок, това е рядко явление, едно от изключенията в живота.

Всъщност, не е нужно човек да бъде много висок. Понякога големите предмети се намаляват, а малките – увеличават. Това е само за удобство, да станат предметите разбрани, да може човек да ги обхване и проучи. При сегашните условия, за да ви разбират хората, вие трябва да бъдете малки, да се смалявате. Малкият човек може да влиза навсякъде и да върши много работа. Какво ще кажат жените, ако се въведе старата мода на роклите, с обръчи долу? Как ще влизат в къщите, как ще сядат, как ще излизат? И на това ще се намери начин, но не са практични тия моди. Колкото по-малко място заема човек, толкова по-добре. Днес най-удобна и най-практична е дрехата на смирението. Не мисли за себе си, че си най-добър, най-справедлив и че като тебе друг човек няма в света. По-добър, по-справедлив от тебе е Бог. Ти не си пръв. Заблуждение е да мислиш, че си пръв във всичко. Слушате някой да казва: „Докога хората ще ме тъпчат? Докато трябва да се смалявам?“ Преди всичко, този човек не е най-онеправданият. Има един в света, който истински е онеправдан – това е Бог. Има един в света, когото всички тъпчат – това е Бог. Има един в света, който истински страда – това е пак Бог. Хората още не знаят какво нещо е страданието. Бог е онеправдан, но не се онеправдава. Името Божие се тъпче, но Бог поругаем не бива. Бог страда, но не е страдалец.

И тъй, Единственият, Който страда, това е Бог, а хората чувстват само страданията на Бога в себе си. Учете се от Него да страдате и да търпите. Искате ли да знаете какво нещо е търпението, вслушвайте се в страданията на Бога, да видите как Той страда, търпи и люби. Колкото повече страда, толкова повече изявява Любовта си навън. Като не разбират закона на Любовта, хората казват: „Господи, прекрати страданията ни“. Знаете ли какво ще стане със света, ако страданията изчезнат? Любовта идва чрез страданията. За да придобиеш Любовта, преди всичко ти трябва да се ограничиш. Да се ограничиш, това значи да дадеш нещо свещено от себе си на онзи, когото обичаш. Христос казва: „Аз дойдох между хората да им дам

живот, и то преизобилно“. Какво по-свещено нещо знаете от живота? Ако Христос не беше дошъл на земята и не беше дал живот на хората, какво щеше да представлява Неговото учение?

Следователно хората имат вече живот и то преизобилно, но от какво се нуждаят в настоящия момент? – От мир. Мирът трябва да дойде! – Чрез кои? – Чрез силните. Как ще говорите на хората за мир, ако сте слаби? Силните по ум, по сърце и по воля трябва да говорят за мир, а не слабите. Богатите трябва да говорят за щедростта и да я прилагат, а не бедните. За да станат силни, хората трябва да се упражняват. За да станат богати, хората трябва да работят. Ако не се упражняват и не работят, каквото знае и изкуство да имат, ще го изгубят. Един млад българин отишъл да учи занаят при един майстор-грънчар. Не е голямо изкуство да правиш грънци, но все трябва да знаеш как да месиш глината, как да я ваеш, как да печеш грънците и как да ги продаваш. Ако е въпрос за глина, има, колкото искаш; ако е въпрос за грънци, можеш да правиш, колкото искаш. Глината поне е евтина, не е както вълната или маслото. Тези съображения, именно, заставили младия момък да изучава грънчарство. Той намерил един добър майстор и започнал да изучава занаята. Цели три години работил при господаря си, месил глината, ваял я, пекъл заедно с майстора си и накрая на третата година той се обърнал към него с думите: „Господарю, по всичко се вижда, че научих вече занаята. Реших да се отделя от тебе, да заработя сам, да спечеля повече пари, да се оженя. Затова, моля те, да ме произведеш майстор“.

Майсторът му го изслушал внимателно и го обявил за самостоятелен работник. Момъкът си отворил работилница, купил си грънчарско колело и започнал сам да работи. Като изваждал грънците от пещта, той останал изненадан – всичките му грънци били напукани. Той разбрал, че работата му няма да върви добре и че освен загуби, нищо друго няма да има, затова отишъл при господаря си, да пита какво особено се крие в печенето на грънците, за да не се пукат.

Господарят му казал: „За да ти покажа това изкуство, трябва да останеш при мене още три години“. Момъкът си помислил: „Значи господарят крие нещо от мене и ме заставя да му слугувам още три години“. Нямало какво да прави, останал при господаря си още три години. Той му помагал във всичко и виждал, че знае занаята. Чудел се къде се крие изкуството да не се пукат грънците.

Един ден, когато трябвало да вади грънците от пещта, господарят го извикал при себе си и му казал: „Гледай какво правя“. Като изваждал гърнетата от пещта, майсторът духвал във всяко едно поотделно. Момъкът слушал как във всяко гърне майсторът духал. – „Чудно нещо – си казал момъкът, – за едно „ху“ трябваше да уча още три години.“ Едно „ху“, но това „ху“ е цяла наука. Като се умори, или като не вървят работите му добре, българинът казва „ху“. Там е грешката. Не казвайте „ху“ отвън, но сложете устата си на гърнето и вътре кажете „ху“. Щом постъпвате по този начин, работите ви ще вървят добре.

Днес работите на всички хора не вървят добре. – Защо? – Защото всички проповядват любов вън от хората, вън от техните нужди. То е все едно да проповядвате на дърветата за любовта. Каквото и да им кажете, те няма да ви разберат. То е все едно богатият да проповядва на богат за щедрост. Иска ли да проповядва, нека събере сиромасите и да им каже: „Братя, моите хамбари са пълни с жито. Нека всеки от вас да изоре нивата си, да изчисти добре колата си, да впрегне воловете си и в колата си да сложи един голям, здрав чувал и да дойде при мене, да му дам от своето едро, хубаво жито, да го посее. Готов съм да дам жито на всеки, на когото чувалът е здрав. В скъсани чували жито не слагам. Каквото спечелите, ще остане за вас“. Това значи истинско говорене. Кой беден не би отишъл да слуша този оратор? А тъй, излязъл да говори някой сиромах, без пет пари в джоба си. Хубаво нарежда изреченията, по правилата на граматиката, но беден е, пет пари няма в кесията си.

Същото се отнася и до дишането. Не може да диша онзи, който не знае правилно да мисли, да съсредоточи мисълта си дълбоко в себе си, да намери Господа и да каже: „Господи, благодаря Ти, че си влязъл в мене“. Щом каже така, той може да поеме въздух, да приеме Божиите блага в себе си. Като издиша, пак да каже: „Благодаря Ти, Господи, че остави своето благословение в мене“. Целият ден ще дишаш, ще викаш Господа. Той ще влиза и излиза от тебе, ще се разговаряш с Него и ще благодариш за това, на което те е научил. Ако те боли крак, дишай за крака си и благодари на Бога, че те е посетил. Докато болката ти не мине, не преставай да дишаш дълбоко и да викаш Господа. Каквато болка и да имаш, с дишане можеш да я лекуваш. Дишайте дълбоко, спокойно, бавно, ако искате работите ви да се нареждат добре. Някой диша бързо, като че неприятел го гони. С бързане работите не стават. Пазете носа си да не се простудява, да не се запушват ноздрите. Човек трябва да вдишва и издишва въздуха през носа, а не през устата. Бог вдъхна живот през ноздрите, а не през устата. Като диша през носа, човек мисли право. Като мисли право, той е здрав. Дяволът е научил човека да диша през устата.

Освободете се от съветите на дявола. Той ще ви съветва да продадете всичките си скъпоценни камъни и то на евтини цени. – Защо? Да си оправите работите. Не го слушайте. Той иска да ви опропасти. Двама души се карат и отиват при съдията, да ги съди, да им даде правото. Ако те сами не могат да се разберат, отвън никой не може да ги оправи. Истинска съдба е тази, в която Любовта взима участие. Там, където Любовта не взима участие, никаква съдба не съществува. Трябва да дойде някой отвън, да докаже, че съм виновен. Нима аз не зная, дали съм виновен, или не? Трябва да ме съди някой, защо съм счупил стомната. Аз зная защо и как съм я счупил. Стомната е моя. Следователно моя работа е, защо съм я счупил. Аз съм майстор, сам правя стомни. Като счупя една, ще направя втора стомна, по-голяма, по-красива, по-добре гледжосана. В турско време съденето ставало бързо, без особени процедури. Съдията питал:

„Иване, имаш ли да даваш на съседа си?“ – „Имам.“ – „Плати ги още сега.“ Иван изважда парите и ги дава на съседа си. После съдията се обръща към съседа: „Доволен ли си от присъдата?“ – „Доволен съм.“ – „Имаш ли да взимаш още нещо?“ – „Нямам.“ Двете страни си отиват доволни.

Днес с години разглеждат някои дела. В един анекдот из живота на адвокатите се разказва следното: Един адвокат взел едно дело, което се отнасяло до някаква крупна сума. Адвокатът изучавал делото, разглеждал го, представял го на дневен ред в съда, но така се нареждало, че постоянно се отлагало. Един ден дъщерята на адвоката се оженила за млад, способен адвокат. Дядото дал на зетя си въпросното дело като зестра за своята любима дъщеря. В най-скоро време зетят проучил делото, използвал всички готови данни и го внесъл в съда. След една седмица той се явил в съда като адвокат, пледирал върху делото и го разрешил. Зетят се похвалил на дядо си, че делото е свършено. – „Много време ще ходиш гладен. Аз се храних с това дело цял живот, с него поддържах жена си и децата си, а ти го разреши в един ден.“

Съвременните хора се страхуват от мисълта, как ще се прехранят и търсят начин за лесно осигуряване. Искате ли да прекарате живота си добре, посрещайте и изпращайте Бога с Любов. Ако не Го посрещате добре и не Го изпращате добре, ще страдате, ще боледувате, ще гладувате и т.н. Това не значи, че Бог ви е определил тия страдания, но като не можете да се ползвате от благата, които Той дава, ще живеете в лишения. Стомахът на някой човек е разстроен, не може да приема храна. Ако го заставите насила да яде, той ще повърне, каквото е приел. По-добре да гладува няколко дни, нищо да не яде, отколкото да яде и още повече да разстрои стомаха си.

Хората се съдят, съдили са се, но въпреки това и до днес не могат да се изправят. Някой направи грешка и той не може да си прости, осъжда се. Какво се постига с това съдене? Нищо не се постига. Тази година приложете следното правило: каквато грешка и да направите,

благодарете на Бога, благословете Го в себе си, че сте сгрешили. Като благодарите, ще видите какво ви липсва, къде е било слабото ви място, че сте сгрешили. Като благославяте Господа, Той ще изправи грешката ви. Любовта е единствената сила, която изправя грешките. Нека всеки за себе си бъде справедлив съдия, да съди по любов.

Ще кажете, че е опасно да съдите по любов. Не се страхувайте! Ако Адам беше приложил Любовта и послушанието, нямаше да попадне в ръцете на дявола – изкусител. Той пожела да стане като Бога и повярва на змията, че ако яде от забраненото дърво, ще направи по-хубава градина и от райската. Змията говореше на едно слабо дете – Ева и то ѝ повярва. Това дете, излязло от Адам, даде от забранения плод на баща си и Адам яде. Двамата сгрешиха понеже не послушаха Бога, но се поддадоха на изкушението.

Кое е забраненото дърво, от плодовете на което човек не трябва да яде? Човек всеки ден яде от това дърво и не знае кое е. Това дърво има много наименования: безлюбие, омраза, ненавист, злоба, славолюбие и други. Всичко ниско, подло, отрицателно, което разваля и разрушава човека, е свързано с познаване на доброто и на злото. Външно то е облечено с красиви дрехи, а плодовете му са позлатени, на слънце светят. Така позлатени плодовете, безлюбието минава за любов, а злото – за добро. Някой ял от забраненото дърво и ме пита какво да прави, да се освободи от последствията му. – От последствията не можеш да се освободиш, но трябва да приемеш страданията разумно, да ги понесеш геройски, за да се пречистиш. Щом се пречистиш и обновиш, Любовта отново ще дойде. Ако Любовта те посети, без да си се изчистил, ти не можеш да се освободиш от злото. И в края на краищата пак ще изгубиш Любовта.

Христос, вторият Адам, показа на човечеството пътя, по който може да се освободи от последствията на непослушанието, от злото в света. За да се изчисти, човек ще мине през страдания, през смъртта и тогава ще възкръсне. Възкресението не е нищо друго, освен влизане в рая. Без страдания няма възкресение. Ще кажете, че за Бога всичко е

възможно. И за човека всичко е възможно, докато не е ял от плодовете на забраненото дърво. Щом яде, той непременно трябва да мине през страданията и през смъртта. Благодарете за страданията, които ви са дадени, защото ще познаете Божията Любов, която носи в себе си възможности за изправяне и условия за придобиване на новия живот.

Хората трябва да дойдат до положението да съзнаят грешките си, да не търсят виновници вън от себе си. Един баща завел детето си на училище, да го запише в първи клас. Понеже детето му било непослушно и крайно своенравно, той казал на учителя: „Каквито грешки направи детето ми през седмицата, записвайте ги на едно листче. В края на седмицата аз ще идвам да получа наказанието вместо детето си. За неговия характер съм виновен аз". После се обърнал към детето си и му казал: „Ти ще внимаваш, да не правиш много грешки. Колкото повече грешки правиш, толкова повече наказания ще получавам аз".

Сега и на вас казвам: Не правете много грешки, да не измъчвате Божественото начало в себе си. Изчистете ума, сърцето и тялото си, да не измъчвате Бога в себе си. Ще се запитате: „Нима още не сме чисти? Нима още не сме добри?" – И чисти сте, и добри сте, но още не сте се освободили от дървото за познаване на доброто и на злото. Вие не сте още от ония хора, които са готови да вършат всичко от Любов. Малко хора са готови днес да работят от Любов. И момите, и момците се надяват да се оженят, да благуват, да бъдат щастливи без да работят. Момъкът пише писмо на една, на втора, на трета мома, че ако се ожени за него, ще я направи щастлива. Момата се лъже, че ще бъде гледана като царска дъщеря. Разумният момък не залъгва момата, но ѝ представя положението, каквото е в действителност. Той ѝ казва, че ще се ожени за нея, ако е готова с него заедно, рамо до рамо, да копаят, да орат, да жънат и т.н. Той не ѝ обещава живот без страдания, защото човек не може да расте и да се развива, ако няма страдания. Да знае човек как да живее, това е велика наука.

Като ученици, вие трябва да изучавате реалността на нещата. Същевременно трябва да търсите причините на нещата. Всеки за себе си трябва да отговори защо е създадена земята, защо е създадено слънцето. Ако не знае абсолютната причина на нещата, ще знае поне относителната. Всеки трябва да си отговори, че земята и слънцето са създадени като предметни учения за него, да ги изучава. Бог на Любовта е причината за създаване на великите и красиви работи. Той ги създал за разумните същества, да се учат и да мислят право. Следователно, искате ли да научите нещо за Любовта, идете при Бога, а не при хората. Как хората се обичат, това не е някаква велика наука. Понеже хората не са постоянни в любовта си, не можете да се учите от тях. Нова наука е нужна на хората, която да включва новите отношения, новата любов. Който люби по нов начин, любовта му остава спомен в него за вечни времена.

В какво се заключава новото учение? – Новото учение подмладява хората. Затова Христос казва: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие“. Новото учение прави хората деца. – Какво означава думата „дете“? – Детето е способно само да възприема и да се учи. Следователно станете деца, да учите, да възприемате и да изправяте грешките си. Ако отлагате, лихвите растат и дълговете се увеличават. Изправяйте грешките си преди да е залязло слънцето. Като отлагал от ден на ден да изправя грешките си, човек натрупал голям дълг, който индусите наричат „карма“. Каквото и да прави, човек трябва да плати дълга си. Не го ли изплати, той не може да върви напред. Обаче, ако мисли, че като живее по стар начин, ще изправи грешките си, той се лъже. Само Любовта е в състояние да изправи грешките на хората. Значи ще живееш по закона на Любовта, за да изправиш всичките си грешки. Ще обичаш всички хора, без изключение. Ще ги обичаш независимо от това, дали ти дават нещо, или не. Любовта, която се обуславя от даване, е користна, подкупна любов. Учете се от Любовта на Бога. Той

от памтивека и през вечността не е престанал и няма да престане да ни обича и да ни изпраща своите благословения.

Едно трябва да знаете: Без Любов няма живот, няма растене и развитие. Под думата „любов“ разбираме Бога. – Къде е Той? – Навсякъде. Бог е и във въздуха, и в светлината, и във водата, и в храната. Следователно, ако не можете да приемете въздуха, светлината, водата и храната правилно, нищо не можете да постигнете. Като ядете, като дишате, като мислите, като възприемате светлината, ще облечете новите, празничните си дрехи. Това са велики процеси, за извършването на които се иска будност и велико съзнание. Празничните дрехи подразбират свято отнасяне към тия процеси. В това се състои новото в света.

Като ученици, приложете Любовта във всички свои прояви. Ако говорите, говорете с Любов; ако мълчите, мълчете с Любов; ако мислите, мислете с Любов. Новата епоха, в която живеете, е епоха на Любовта. Щом е така, приложете и вие Любовта, да се зарадва небето, че има хора в света, които прилагат Любовта. Не мислете, че не е още време за Любовта. Закъснели сте даже. Не отлагайте нещата, защото всяко отлагане води към израждане. Приложете Любовта още сега, да вървите от слава към слава, от знание към знание. Не мислете, че при други условия ще бъдете по-добре. Използвайте днешните условия, в които се крие вашето бъдещо щастие.

Тази година от всички хора се иска да проявят Любовта си, да я приложат в отношенията си към всичко живо. Свържете правилно човешката любов с Божията и Божията – с човешката, да се образува колелото на живота. Бог ще живее в нас като човек и ние ще живеем в Бога като човеци. Само по този начин ще се оправи светът.

„Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих.“ Казвам: И вашата любов трябва да произтича от Божията. Ако любовта на човека не произтича от Божията, тя не е свързана с последната. Човешката любов представлява потенциална енергия, а Божията – кинетическа. С други думи, ние казваме, че съществува потенциална и кинетическа

любов. Енергиите на кинетическата любов движат енергиите на потенциалната. Те слагат грънците на грънчарското колело и правят от тях различни форми.

Новото учение се състои в следната максима: да съединим в себе си човешката любов с Божията и Божията – с човешката. И тогава, щом Христос е казал, че както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих, кажете и вие като Него: „Както ни Отец възлюби, така и ние възлюбихме“.

Т. м.

1. Утринно слово 22.IX.1940 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

СЪГЛАСУВАНЕ НА МИСЛИТЕ

Отче наш
В начало бе Словото

Ще прочета 25 глава от евангелието на Матея до 31 стих.

Духът Божий

Всеки ден носи по нещо ново в света. Облачните дни се разглеждат по един начин, а ясните дни по друг начин. В ясните нощи има какво да разглеждате, има много неща написани на небето. И в облачните има неща написани по-близки, практични. В някои облачни нощи, когато вали дъжд, ако искате да бъдете учени, трябва да броите дъждовните капки, или пък трябва да измервате движението на въздуха, който бушува на прозорците и да измервате силата и интензивността му. Когато вали дъжд, хората спят. Когато бушува буря пак спят.

Вие тази сутрин седите и чакате, какво е сготвено, дали е добре сготвено, или не, дали ще бъде кокошка, патица, пуйка, агнешко или някой стар вол, или биволска пъстърма, дали ще бъде риба сушена, или някоя лакерда. То са символи.

Сега всички хора мислят, че мислят добре. Държавата мисли, че законите, които е прокарала, че тези закони са много добри. Всеки човек мисли, че това, което прокарва в себе си, че като неговия живот няма. Мисли идеално за себе си. Но все таки вижда, че има нещо, което му липсва. Някой път, въпреки всичките му мисли, хубавите му дрехи, хубавите му неща, стомахът му е разстроен. Казва: Не зная урочасах ли, но откак направих новата къща, развали ми се стомаха. Някой път случва се, че ядеш някое ядене, не ти подхожда, развали се стомахът. Някой път имаш едно прекрасно настроение. Настроението в ума се променя. Една малка причина наруши мира, който имаш. Да

кажем в една публика, която слуша един концерт, половината са музикални, половината отчасти знаят, не ги интересува музиката. Дава се концерта. Тези които са добре запознати с музиката, всеки знае най-малката погрешка. Казва: Времето не беше право. После, казват, на този пасаж не му се даде изражението, което трябва. На другите им е безразлично, все едно им е този пасаж и онзи пасаж, какво изражение му дават. Питам: Защо едните правят разлика, другите не правят, че сол или фа диез не е взет така, както трябва. Какво има, че фа диез не е взет. Ще се наруши ли равновесието на земята, че фа диез в горната октава не е взет добре? Ако фа диез ще повлияе на движението на земята, кажете на музикантите: Трябва да внимавате, ако не вземете вярно, ще стане катастрофа на земята. Тогава разбирам. Музикално всичките тонове са свързани с движението на земята. Следователно, всякога щом музикантите не пеят правилно, едно малко сътресение става на земята. Всичките неща в света излизат все от пеенето. Ако някой не е взел фа диез тъй както трябва, ще го заболи глава. Като дали концерт в Америка, диригентът или певецът не взели правилно фа диез, тук в България ще ги заболи главата. Или пък той в долните регистри сол бемол не го взел правилно, заболи го коремът. Сега във вас може да се зароди мисълта: Какво отношение може да има пеенето с нашата глава и с нашия стомах? Те са предположения. Да допуснем, че са предположения, но на какво се дължи главоболието? Ти, човекът, който мислиш, откъде ти дойде главоболието? От жена ти не е, от децата ти не е, но главата те боли. От яденето не е. Чудиш се от къде ти е главоболието. Разбира се, главоболието си има причини. Всякога, когато стомахът не функционира правилно, човек страда от главоболие. Всякога, когато симпатичната нервна система не е в изправно положение, се образува главоболието. Всякога, когато мозъкът не функционира правилно, има и едно разстройство на стомаха. Когато стомахът не функционира правилно, имаме разстройство в мозъка. Мнозина от вас и всички неуки хора не знаят,

че имат симпатична нервна система. Вие смесвате симпатичната нервна система с корема. Коремът е съвсем друго нещо. Сега няма да се връщам да разисквам филологически значението на думите, понеже думите във всеки един език са образувани по закон. Всяка дума има известен смисъл. Когато кажете хляб, разбирате, че има някакъв елемент. Хляб, вода, въздух, слънце, всичките имат някакъв материален предмет, на който те отговарят. Казвате: Отвлечена работа е доброто. Но и доброто е реално. Ние казваме храна, която е приятна, която е здравословна, е добра храна. Храна, която не е здравословна, е лоша храна. Значи онова качество на храната, което произвежда здраве в човека, е доброто. Добрите качества, които носят плодовете, казваме, че са добри.

Една мисъл, която прониква в човешкия ум, може да произведе главоболие. Ти имаш 500–600 хиляди лева в някоя банка. Кажат ти, че банката пропаднала. Изведнъж те заболи главата. Мисълта за 500-те хиляди лева в банката произвежда главоболие. Но после кажат, че съобщението за фалирането на банката не е вярно, за друга някоя банка било. Обаче една лъжлива мисъл произведе едно главоболие в мозъка ти. Като кажат, че банката, в която ти си вложил парите си, не е пропаднала, главоболието намалява наполовина, но все таки остава нещо. Защо остана наполовина главоболието? – Защото още не вярваш. Казваш: Може да има някаква шмекерия, да ни залъгват нас.

Та трябва някои работи да се изучават основно. Повърхностно знание имат хората. Хората не се познават. Вие имате две деца, родили сте ги, но тия малки деца ревнуват. Малкото дете още на две години е, но ревнува. Как така майката да даде нещо на едното дете, пък на другото да не даде? И майката взема едното в лявата ръка, другото в дясната, тя е внимателна. Каквото даде на едното, другото гледа. Ако даде някакъв плод на едното дете, другото си отваря очите. После разбират, колко лъжици майката дава на едното дете, една ли, две ли, три ли. Имат една идея за това. Казвам: Откъде им дойде на ум на тия деца това. Нали казвате, че са ангелчета, които идат от

небето. Откъде са се научили туй изкуство да правят разлика между двете лъжици?

По някой път гледам психологията на религиозните хора и им се чудя. Някои религиозни хора казват: Не ме погледна добре. Аз се чудя, как го позна, че не го е погледнал добре. Казва: Криво ме погледна. Как се познава туй криво? Казвам: Я ми го начертай. Казва: Разбирам, аз го познавам. Казвам: Дай ми една геометрическа форма, в какво седи кривото гледане. Или по някой път вие казвате, че чувствувате, че той не ви обича. Хубаво, какво означава обичта? Нещо много материално. Когато майката тури една лъжица на едното дете и на другото тури две лъжици, това, на което майката е турила една лъжица, казва: Майка ми не ме обича. Майка ми ме остави с една лъжица. Едната лъжица не е ли обич? Защо това дете не е доволно с една лъжица обич, ами завижда на двете лъжици обич?

Сега така, както разглеждам работите, ще кажете: Тия работи не са реални: Някой след като ме гледа, казва: Я ми кажи, след като умра, аз спасен ли ще бъда, ще ида ли в рая? Казвам: Това ти трябва да знаеш, не аз? Ти сам трябва да знаеш, здрав ли си, или не. Аз само може да констатирам по външните причини, може да забележа, че очите ти са жълти. Казвам: Твоят черен дроб е разстроен. Или забелязвам, че лицето ти е болезнено, или че езикът ти е побелял. Казвам: Стомахът ти е разстроен, не функционира правилно. Ти казваш: Ям, не ми е сладко. Не ти е сладко, защото стомахът ти е разстроен. Разстройството на стомаха стои в това, че ония сокове, които са необходими за тялото, стомахът не може да ги вземе, не функционира правилно. Тогава идват лекарите, които започват да ни лекуват. Хубаво, но първият лекар в света е природата. Тя, като създала човека, предвидила, че той ще боледува и тя е първия лекар, до който трябва да се допита. Във всеки си има по един лекар вътре. Животните се допитват до техния лекар. Когато едно животно се разболее, има специални треви и то веднага отива и ги яде. То си знае лекарството, намира тревите, пояде и веднага се излекува. Човек, като

се разболее, забравил тези треви и търси да му ги дадат.Та казвам: За щастливия живот, когато се наруши неговия мир, какво трябва да правите? Преди години един хидролог, който изследва земята с пръчки, прави своите научни изследвания, доста добре запознат, прави той изследвания на нашия Изгрев и ми каза: Тук има едно течение, една голяма река, която има два метра и 40 сантиметра дебелина, четири метра широчина и е на 75 метра дълбочина долу. Аз никаква река не виждам. Отгде го изчислил, че 2 м и 40 см. е дебела реката? Казвам: Възможно е, предполагам и да е широка 4 м. След четири години го срещам и му казвам: Я ми кажи, онази река, дето ми каза, колко беше широка? – Той ми казва: Тя е 5 м. широка, а дебелината е 3 метра. Аз нищо пак не му казвам. Възможно е, години са минали, може да се е увеличила водата. Сега тълкувам: Понеже беше пролет, то от стопяването на ледовете станало прилив. Една река може да се увеличи. Може да кажете: Не е вярно това. Реката по някой път може да стане по-дълбока с 4,5 и 10 метра; някой път може да се стесни. Но аз констатирам, че данните не съответствуват от първото и второто казване. По-напред беше 4 метра, сега е 5 метра. Казвам: Че да сме сигурни, че 4 метра е било вярно, може да е била 3 метра, може пък да е била и един метър. Аз не проверих нещата, вземам ги на вяра. И аз казвам: Тук има една река четири метра широка. И тогава започна да се предава от човек на човек, непроверени неща, никой не проверил.

Има известни неща в света, които се менят. Не трябва да бъдем взискателни. Някой път в човешкия живот се намира един прилив, и по пътя водите ще излезат из коритото навън, из границите и ще се разширят. Но след време, като дойдат топли дни в лятото, тази река ще се намали.

Казвам: Често в нашия живот ние се изменяме: Някой път ние сме разположени, някой път не сме разположени. Често вас не ви иде на ум вие да отворите прозореца в един салон и ако не се отворят

прозорците, 3–4 часа ако седите, ще започне да ви се приспива, ще ви стане лошо и може да припаднете. Въздухът не е достатъчно чист.

Тази глава, която ви четох, хиляди пъти се е чела. Практическото приложение за тези разумните девици седи в следното: Човек трябва да бъде разумен да се ползува от благата, които Бог е създал вътре в света. Казвате: Аз имам право. Но правото може да ви е определено с един закон, който хората турят. Вие считате, че баща ви имаше право да ви остави нещо от наследството. Ако си сам, ако си един син, всичкото имане на баща ти остава на тебе, ти имаш право над всичко. Но ако сте двама братя, тогава имаш право само на половината. Ако имате още една сестра, тогава правото ви се намалява, ще имате една третина. Ако майка ви е жива и баща ви си е заминал, тогава имате една четвърта. Ако имате десет братя, тогава колкото братята ви и сестрите се увеличават, толкова правото ви за наследството се намалява; колкото братята и сестрите се намаляват, вашето право на имането се увеличава. Тогава аз изваждам следното заключение. Когато във вас любовта се намалява, коя е причината? Братята и сестрите ви се увеличават, малко любов остава. Любовта на майка ви и на баща ви се раздава и на другите братя и сестри. Сега какво трябва да стане? Имате десет братя. От баща си и от майка си не може да имате тази любов, ако бяхте само един на баща си и майка си. Баща ти и майка ти щяха да концентрират своята мисъл върху тебе и ти щеше да усетиш, че те обичат. Сега имаш петима братя и пет сестри, бащата и майката разпределят онова, което имат и върху другите. Какво трябва да правите? Като усещаш, че вкъщи не те обичат толкова, колкото трябва, тогава се роди за законът – ти отиваш и ставаш търговец. Излизаш вън в света да намериш загубената любов на баща си и на майка си, да я намериш в някой друг баща и някоя друга майка, или някой друг брат и някоя приятелка. Да допуснем, че и там не е реално. Докато намериш един приятел, че той да ти е приятел на тебе и ти на него и той да дава любовта си само на тебе, дойде още един приятел и влезе между вас. На този твой приятел

любовта започне да намалява. Дойде още един, трима, четирима и случи се същото, което се случва и вкъщи. Този закон работи в света. Всички се смущавате. Ожени се един млад момък за една млада мома – прилагам само извода сега. Най-първо, докато младата мома мисли, че той е един мъж, няма друг, тя го обича, но утре влезе още един мъж в ума ѝ. Види някой друг човек, хареса ѝ се и започва да го сравнява с мъжа си. Мъжът ѝ чувствува, че на неговата жена ѝ липсва нещо. После влезе втори, влезе трети, четвърти. Не е лошо, че е влязъл. То са все братя и сестри. Какво трябва да прави тогава? Същият закон: Той трябва да излезе из къщи навън. Някой път някому се иска да умре, той е в каторга, в един затвор с букаи, не го пущат. Иска да излезе из затвора, от тия букаи навън.

Хората са много взискателни в своите заключения, безпощадни. Направил си една малка погрешка, ще те хукат заради нея. Давид е направил една погрешка, доста голяма и вече повече от две хиляди години, кой как чете Библията, казва: Брей, какъв цар е бил, какъв голям престъпник. Питам: Сега в оня свят добре ли е на Давида? Не му е добре. Всички, които четат Библията, като помислят нещо, жегне го. И Давид трябва да слиза от оня свят при онзи, който чете, и да му каже: Братко, да ме простиш. Гледай и ти да не направиш същата погрешка. Не ме съди, аз вече забърках тази каша и нося последствията, но, понеже желая твоето добро, казвам ти, не върви по моя път.

Не е ли същия закон с Лазаря и богатия? Богатият дигна очите си и каза: Отче Аврааме, прати Лазара да ми намаже гърлото в този огън, в който се мъча. Казва: Не може. Между вас пропастта е такава голяма. Условията и законите са такива, че от нашия свят никой не може да дойде във вашия. – Прати Лазара да иде на земята. Казва: И това не може да стане. Ето къде е разрешението на всичкия философски въпрос. Този въпрос, както богатия искаше да се разреши, не може да се разреши по човешки. Авраам му каза, че по човешки не може да се разреши. Въпросите трябва да се разрешат по

Божествено. Всичките противоречия в света трябва да се разрешат по божествената любов. Вие трябва да търсите правата, които Бог ви е дал, с които сте родени, не някакви наследствени права. Право е само онова, което Бог ти е дал. Да защитиш онова, което Бог е вложил в теб, то е твое право. Ти имаш право да дишаш въздуха колкото искаш. Имаш право да възприемаш светлината, колкото искаш. Имаш право да ядеш всеки ден, но нямаш право да напълниш хамбара с жито и да мислиш, че си се осигурил. Това нямаш право. Христос дава един пример. Нали авторитет трябва. Ако аз кажа, ще кажете: Измислено. Христос откъде го е измислил? Някой си богат човек си направил нови хамбари. Нивите му дали изобилно жито, като напълнил хамбарите си, казал на душата си: Осигурих се и за много години имаш да ядеш. Яж и пий и не бой се. Бог му казал: Безумни, тази вечер ще извадя душата ти. На кого ще оставиш туй? Онова, което е в хамбара, то не е твое право. Богатството на другите хора, то не е твое право. Право е туй, което носиш в ума си. Право е туй, което носиш в сърцето си. Право е това, което носиш във волята си, в тялото си. Ако ние бихме турили този морал, по-лесно бихме се поправили. Може да внесем един закон на хигиена.

Понеже преди няколко време казах, да се съберат десет сестри и братя, които страдат от стомах и ще им дам начин за лекуване, всички сестри се нахохориха, искат новия начин на лекуване за слабия стомах. Не може вие да се лекувате без любов. Най-първо се изисква да бъдете господари на вашия ум, че посторонни мисли вас да ви не мъчат, и посторонни желания да ви не мъчат. Вас ви мъчи, че някой си имал по-хубава къща. Вас ви мъчи, че някой си имал по-хубави дрехи. Вас ви мъчи, че някой си имал по-хубави обуща, че пиано имал, че цигулка имал, че хубави дрехи имал. Вие се заблуждавате. Всичко туй, което имате, ще ви се вземе и ще останете като суха клечка. Какво ще правите я ми кажете? Кажете ми, защо се заблуждавате? Къде е Авраам, къде са неговите деца? Авраам имаше само един син, един законен син, по дух и имаше още един син по

закона на жена му, тя му наложи и друга една жена. Този беше синът на плътта. Питам сега: Колко жени трябва да имат хората? Колко жени имаше Авраам? – Две. Колко имаше Йов? Колко имаше Соломон? – 300 жени и 600 наложници. Вие се възмущавате от многоженството, но и многоженство има в природата. Една царица у пчелите, колко любовници има. По 400, 500 са вътре, за които пчелите хас не струват. Но те са идеал в царицата. Ако осакатите тия бръмбари, тя не може да носи яйца. Докато гледа тия възлюблени, стимул има да работи. И в мравите многомъжество има. Сега вие може криво да разберете закона. То е едно преходно състояние. Питам: Какво добива тази царица след като снесе 30–40–50 хиляди яйца? Какво спечелва? Спечелва, че станала малко по-голяма. Тя се е умножавала много и се увеличила пропорционално на работата си.

Сега тия двата порядъка аз ще ги пренеса на друго място. Многоженството е в сърцето. Многомъжството е в ума. В ума многомъжство има. В ума жените заповядват. В сърцето мъжете заповядват. В сърцето жените слугуват, мъжете заповядват. В ума е точно обратното. Как ще проверите това? Ще го проверите това, както проверяваме онова, което ми каза онзи хидролог, че на 75 метра дълбочина има една река, широка 4 метра и дълбока 2 метра и 40 сантиметра. Научна работа е това. Някой път и аз вземам в ръцете си пръчката, тя се огъва.

Има неща в човека, които са верни. Има неща, които са лъжливи. По някой път вие познавате нещата дали са верни или не. Верните неща не оставят сенки. Нещо, което е вярно, не оставя никаква сянка в човека. Тия мисли, които не носят никакви сенки, тия чувства, които не носят никакви сенки и тия постъпки, които не носят никакви сенки, са винаги абсолютно прави. Всички ония мисли, чувства и постъпки, които носят известни сенки, са отчасти прави. Щом имаш едно раздвояване между ума и сърцето, то мисълта ти не е права. Щом имаш едно раздвояване между ума и сърцето, чувствата не са прави. Щом имаш едно раздвояване между ума и сърцето, някаква

дисхармония, тогава постъпките не са прави. Когато умът и сърцето са в хармония, и постъпките са в хармония, в съгласие; човек не прави погрешки. Когато умът е в съгласие със сърцето, погрешки не стават.

Единствената погрешка, която е влязла в света, е когато ние мислим в нас, че няма кой да контролира нашите мисли и желания. Има нещо, което става в нас. Дишаш и право да е, и криво да е оставяш го така да минава. Никога не оставяйте в себе си една крива и неустановена мисъл. Никога не оставяйте в себе си едно желание неизправено. Никога не оставяйте в себе си една крива постъпка. То никой не го вижда, но не оставяй тия неща. Погрешките се дължат на един космически прах, който преминава през твърдата почва, през вашата глава, през мозъка ви и се наслоява в клетките. От нечистите мисли се зараждат много болезнени състояния. Ако вие оставите най-чистата стая и се върнете след една година, ще намерите най-малко половин сантиметър прах в стаята. Откъде е дошъл? Ако херметически затворите стаята, може да не влезе прах, никакъв прах, но при такива обикновени стаи през пукнатините прахът ще влезе. Казвам: Такива пукнатини вие имате. През пукнатините на вашите очи, през пукнатините на вашите уши, през пукнатините на вашия нос, на вашата уста, през седемте милиона пори, които имате, те са отвърстия на вас. Толкоз космически прах ще влезе, че вие ще се намерите в чудо. Седем милиона прозорци имате. На тия прозорци по някой път маджунът на джамлъците се е развалил. Казвате, вече нещо лошо ми става. Казвам: Космически прах е влязъл вътре. Те го наричат лошите мисли, лошите желания и лошите постъпки. Има нещо дисхармонично. Постоянно в света човек трябва да чисти. Законът за чистенето, това е закон за любовта. Любовта е един огън, който трябва да влезе и да чисти. Той като влезе, чисти всичкия прах. Като се пречисти, стане леко на ума, леко на сърцето, настане мир. Знаете ли, някой път колко страдания трябва да прекара човека, за да се пречисти? Всички търсите един нов път. Няма по-нов път, той е най-новият път. Единственото нещо, което може да пречисти човека,

то е Божията Любов. Аз сега чета във вас, вие казвате: Висока работа, туй никой досега не го е направил. Христос, като влезе в храма, направи един камшик и изгони всички търговци. Можа ли той да поправи църквата? Всички църкви поправени ли са? Коя църква е поправена сега? Всички цитират буквално. Този камшик не е нищо друго освен пречистване. Туй, което направи Христос в храма и ти ще го направиш в себе си. Ти като влезеш, ще пречистиш своите мисли, ще пречистиш своите чувства и ще пречистиш своите постъпки. Ти си храм в себе си. Ние искаме отвън нещата да станат. Ние много добре чистим обущата си, мажем ги и постоянно наставления даваме. Някой път мене ми дотяга да ми разправят, че еди-коя си сестра ходила с някой брат. Казвам: Като ходи, какво има? Еди-кой си брат ходил с еди-коя си сестра. Че ходи, ходи, Господ ги е направил да ходят. Казват, Господ ни каза да ходим. Щом като Господ им е казал, съгласен съм. Обрали крушата и казват, че Господ им казал да оберат крушата. Какво ще му казвам да не бере крушата, щом Господ му казал да я обере? Казват: Господ ни каза да се оженим. Щом Господ им казал, добре направили. Родили му се деца, казва, че Господ им казал да се родят децата. Както Господ казал, много добре станало. Умряло детето. Казал Господ, умряло. Какво да му направя? Родило се, казал Господ да се роди. Казвам: Що ме занимавате с тия работи. Умряло, много добре, изпълнила се волята Божия. Родило се, много добре, изпълнила се волята Божия. Ходят двама, много добре; оженили се, много добре; приказват си, бият се – много добре. Лошото е в оплакването. Лошото не е, че те били. Не говори за биенето. Този, който бил някого, дигнал прах много ще има – кихане. Казвам: Не трябва да изтупваш по този начин. За бъдеще биенето ще става по друг начин. Като искаш да накажеш някого, да идеш да го нахукаш, ще вземеш една кошница с най-хубавите плодове, ще ги занесеш и ще кажеш: „Братко, имам желание да те нахукам. Изяж тия плодове, че да ми дадеш мнението си.“ Тъй ще бъде бъдещето хукане. Или искаш да го нахукаш ще му занесеш хубави дрехи и ще кажеш:

„Облечи тия дрехи и ми кажи мнението си." За бъдеще, когато искаш да набиеш някого, ще му купиш обуща, ще му купиш шапка, ще му купиш апартамент, ще му купиш автомобил, ще му дадеш градина. Че кой от вас не би желал така да ви набият? Сега ние разглеждаме нещата тъй, както Бог е впрегнал света. По кой начин Бог бие хората? Когато иска да накаже някой човек, направи го богат. Когато иска да накаже някой човек, направи го сиромах. Когато иска да накаже някой човек, направи го учен. Когато иска да накаже някой човек, направи го невежа. Но и невежият и ученият и двамата са богати, само че единият знае как да използува богатството си, другият не знае как да го използува. Единият направи добро, другият направи лошо. И лошият и добрият брат и двамата са богати. Значи съдията, когато съди, осъжда едного, не е ли лош за този, когото осъжда? Казва: Лош съдия е този, осъди ме. Когото съдията оправдае, казва: Този съдия е добър. Питам: Когато съдията осъжда е прав или когато оправдава е прав? Съдията може да е крив и в единия и в другия случай. Осъди някого и не го осъди както трябва. Или го оправдае. Казвам: Кой е най-добрият съдия? Който нито съди, нито оправдава.

Дотогава, докато ние ще имаме външни съдии, ние ще имаме досегашния порядък. Когато станем ние съдии сами на себе си, сами да заповядваме да се съдим, че да нямаме нужда от външни съдии. Няма какво аз да ви съдя. Нито ви съдя, нито ви оправдавам. Казва: Права ли е тази постъпка? Както си го направил, добре е. Изял си кокошката, добре си направил. Не си изял кокошката, пак добре си направил. – Искам да ям месце. – Добре правиш. – Не искам да ям. – Пак добре правиш. Кое е правото? Правото ти ще го намериш. За себе си аз зная кое е правото. За себе си, аз ако искам да заколя една кокошка, защото и аз ям печени кокошки, без вие да знаете ям кокошки. Аз си направя една кокошка от ябълки, направя си една кокошка от круши, направя си една кокошка от картофи, или някой път си направя кокошка от ряпа. Казвам: Тя е жертва за онази живата кокошка. Казвам на картошките: Нека кокошката да живее, пък вие

трябва да прогресирате, още сте останали много назад в своята еволюция. Тези кокошки са много прогресирали, не бива да страдат. Крушите, сливите, вие трябва да прогресирате. Много назад сте останали в своята еволюция. Ние ги ядем, за да прогресират. Всяко нещо, което прогресира в нашето ядене, то е Божественото. Всяко нещо, на което спираме неговия процес, не трябва то да се яде. И в преносен смисъл Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Значи трябва да заменим човешкото месо със Словото. Словото, това са неговите картофи, неговите плодове. Ако обичате думите на един човек, вие го обичате; ако не обичате думите му, вие не го обичате. Любовта само цени. Вие може да знаете обичта на някого, щом той дава внимание на словото ви, той ви обича. Казвам: Докато не обичаме думите с които говорим, ние не може да се обичаме реално. Та казвам: Истинската любов не съди, дали умно говори или не. Всяко нещо, което любовта казва е умно. Сега вие влизате в едно вътрешно стълкновение. Аз гледам мнозина се спъват от това, как ние живеем. Как живеем? Ако е за живот, аз виждам всичките неща, но ако е за престъпленията на хората, аз си турям десет була да не ги виждам. Казвам: Господ ги търпи, аз как няма да ги търпя, какво ще се меся, какво ще се безпокоя. Често слушам у съседа ни кокошка да крека. Зная, че я колят. Аз проповядвам едно учение на мир. Какво да му кажа? Как да помогна на кокошката? Тя кречи. Като заколят една кокошка, отивам в другия свят да ѝ помогна, отивам да я посрещна. Посрещам кокошката и ѝ казвам: Той те изяде, но добре направи. Защото, ако той не беше те изял, аз не щях да те посрещна. За бъдеще той няма да те яде. То бе последното ядене. Като чуя, че някоя кокошка някой я изял, казвам, че това е последното страдание на нея. Дойде някой че ми се оплаква. Той иска да го избавя. Трябва да те изядат, че тогава да те избавя. Че как ще изтълкувате. Ако вие не се отречете от всичко, което имате в света, вие не може да изпълните волята Божия. Не външно да се отречете. Ти дадеш и после казваш: Аз дадох имането

си. Не, не ти трябва да се радваш, че всичко си раздал. Най-първо не е вярно, че си дал имането си. Кое в света е твое? Казваш, че си дал имането си. Всичко е чуждо, всичко е на Бога. Казваш, че си направил това и онова. Не е право. Казваш: Аз съм го учил. Но и тебе учиха. Знанието не е достояние само на един. Откъде иде знанието? Научени сме всички от Бога. Той ни е научил. Ти съзнаваш в себе си, че онова, което Бог ти го поверил, раздаваш го на хората. То е талантът. Ти съжаляваш, че си направил добро. Като дойде Господ да търси доброто, ти си заровил този талант, Господ ще каже: Вземете му и този талант от него.

Правото учение е това: Да се не месиш в чужди работи. Тук често ми се оплакват доста блага имало на Изгрева. Казвам: Пролетно време, топят се снеговете. Ще дойде сухото време. Ако ние разсъждаваме както светът, ще имаме същия резултат, както него. От толкоз хиляди години хората страдат. Няма дом, който да е щастлив. Казвам: Правото учение е да се тури онази любов и в лицето на всеки човек, като го срещнеш, да мислиш да изпълниш волята Божия. Двама души като се погледнете и той и ти да помислите да изпълните волята Божия. Той да иска да ти направи една услуга и ти да бъдеш доволен, ти да мислиш да му направиш една услуга и той да бъде доволен. Сега всеки се среща с другите и очаква другите да бъдат в негова услуга, той никому да не е в услуга. Не така. Земята постоянно се върти, слънцето постоянно огрява от едната и от другата страна. Всичките части равномерно се осветляват и огряват. И по този същия закон и ние се движим по земята и равномерно ни озарява Божията любов. Всичко съразмерно расте. Ако престанем да се въртим и да ни огрява слънцето, тогава ще замязаме на месечината. Трябва да станем умни хора, да знаем, как да заменим този новия порядък на нещата.

За тия десетте девици, когато младоженецът дойде, защо този младоженец да не ги пусне да влязат? Закъснели малко с половин час, защо да не ги пусне? Законът е: Щом залезе слънцето, ти не може да

се ползуваш от светлината му. Следователно, ти трябва да имаш изкуствена светлина. Значи вечерно време не ги пущат, понеже няма светлина за тях. Всеки, който влиза, трябва да носи своята светлина. В Божественият свят, ако ти сам не носиш светлина със себе си, ти не може да влезеш. Там никой не може да помага със своята светлина. То е Бог единственият, който ни помага със своята светлина. Като влезеш в Божествения свят, трябва да отразяваш Божествената светлина. Ако само я поглъщаме и не я отразяваме, там ще бъдем тъмни тела, тела безплодни. Земята, макар сега да не образува своята светлина, но взема светлината от слънцето, изработва и поддържа живите същества. Част от тази светлина се отразява. Вие сега може да виждате месечината, изгрява, осветлява земята, но не може така да я освети както слънцето. Казвам: Нашата светлина или Божествената светлина трябва да озарява всички ни. Вашите мисли, вашите чувства, вашите постъпки може да ви лишат от Божествената светлина. Когато мислим право, Божествената светлина иде в нас право. Когато чувствуваме право, Божествената светлина иде в нашето сърце право. Когато постъпваме право, Божествената светлина иде в нас. Всеки ден разположението ни, състоянието ни зависи от нашето отношение към съзнанието на Бога. Както ние постъпваме, така Господ постъпва спрямо нас. Щом ти обиждаш хората и те ще те обиждат. Щом ти обичаш Господа в другите хора и те ще те обичат. Хората се нагласили да обиждат Господа в себе си. Туй, дето се карате, вие хукате Господа. Аз не мисля, че хората едини други се карат. Всички оскърбяват Господа, който живее в тях. Някой казва: Обидих другите, но и той е обиден и всички са обидени. Кой е обиденият? Обидата седи в това, че има една неправда, която вършим, не постъпваме според закона на любовта. Дойде някой при мене, нахраня го. Той с неговата лакомия иска да го осигуря и за утре. Няма какво да иска от мене. Като обядва, да не мисли за вечеря. Един обед на ден той е достатъчен. Като му дадеш обед иска и вечеря. Като му дадеш обуща, иска и шапка, иска апартамент, иска автомобил. Всички ненужни

страдания идат от излишните желания. Тогава каква е разликата между богати и сиромаси? Сиромахът казва: Виж как Господ го е благословил него. Тогава, как благослови богатия, при който живееше бедният Лазар? Как го благослови Господ? Че туй ни най-малко не е благословение. Един човек, който страда от една болест, не е благословение. Когато човек страда от смущение, това не е благословение. Когато престанат смущенията и дойде онази вечната радост, вечното здраве, тогава е дошло вечното благословение. Ако вие мислите, че имате Божието благословение, аз не мисля така.

Сега някой казва: Учителят да ми направи един апартамент. Апартаменти не съм правил. Ако му направя апартамент, ще бъде два пъти по-лошо. За бъдеще съм решил, който не работи и това, което има, ще му се вземе. Учение и работа трябва. Който работи, който мисли, който чувствува, който постъпва, ще се благослови. Не сега да ви е страх. Но турете новия начин. Бог изисква от всички ви вече да мислите право, да чувствувате право и да постъпвате право, тъй както вие разбирате, не както е писано в Библията, не и както аз ви говоря. Това, което аз ви говоря и което вие разбирате, съединете тия две неща. Онова, което аз мисля и онова, което вие мислите, ще го съединим и тогава ще идем при Бога. Каквото вие мислите и каквото аз мисля, ще идем при Бога и каквото Господ мисли, това е правият живот сега. Аз каквото мисля и вие каквото мислите, след това ще идем при Бога и той каквото мисли ще съединим тия трите неща и тогава ще станем хората на новата епоха, която влиза в света. Хората като се обичат един друг, ще идат тогава да обичат и Господа. То е сега новото учение.

Аз съм на страната на онези, които мислят право, чувствуват право и които постъпват право. Тук мене ми хареса един пример: Една от най-младите сестри на Изгрева[1] иде при мене и казва:

[1] Става дума за сестра Ганка Бончева (1914-2011), която от своето село пристига на „Изгрева“ около 1938 г. Става помощничка на бай Ради Танчев в земеделските работи при обработването на градината, като продължава да обработва братските

Учителю, намислих да помогна на една сестра, намислила да ѝ даде една доста крупна сума за нея. Казвам ѝ: На тебе не ти ли трябва? – Аз ще спечеля, искам да ѝ помогна. Казвам ѝ: Няма ли да съжаляваш после? Казва: Не, аз ще работя. Казвам ѝ: Направи това, което си намислила, то е право. Тя ме пита да направи ли това, което е намислила или не. Бих желал и вие да имате идеята на младата сестра.

Добрата молитва.

2. Утринно слово 29.IX.1940 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

места до 1970 г. За известно време през социализма тя е хижарка в хижата "Седемте езера", а близо 40 години живее на Черни връх и раздава чай на туристите.

РАБОТА ЗА ЦЯЛОТО

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще прочета 12 глава от I-то Послание към Коринтяните. Апостол Павел ще ви покаже още по-превъзходен път.

Духът Божий

Тази глава е писана, понеже считам, че едно недоразумение е съществувало между старите християни. Излизането от един стар порядък и влизането в един нов всякога дава едно противоречие. Малкото дете, докато е малко, всякога се съгласява с всичко. Като порасне, започне да се различава от баща си и майка си, проявява своята воля. Иска някакво си право, започва да възразява. Като беше малко, каквото бащата каже, минава за закон, каквото майката каже, пак е закон. После детето казва: Баща ми не постъпи добре.

Въпросът сега е за дарбите, за пророчествата, за служене, за господаруване. Трудно е по някой път да говори човек, като говори много – лошо; малко – пак лошо, съвсем да не говори пък – още по-лошо. Ако много мисли – лошо е; ако никак не мисли – пак е лошо. Трябва да намери човек онзи истински път на служенето. Ако се усмихнеш – лошо, ако не се усмихнеш – пак е лошо. Сега не че е лошо да се усмихваш, но да знаеш къде да се усмихнеш и къде да не се усмихнеш.

Сега всеки един от вас е готов да даде съвет някому. Няма някой от вас, който да не е способен да даде добър съвет комуто и да е. Дойде някой път, че на себе си не можеш да дадеш съвет. Дойдеш до едно място, речеш да направиш нещо, колебаеш се дали е право или не. Трябва да дойде някой да ти каже дали е право или не. Обичаш някого и не знаеш дали обичта ти е права. Толкоз време хората

обичат и те са специалисти за любовта. Досега майката изучава любовта, бащата изучава любовта. И майката, която най-много изучава любовта, още не се специализирала по любовта. Има в нея по някой път пристрастие. Казвате: Лесно е човек да не бъде пристрастен. Но пристрастието е една хлъзгава почва, да не попадне човек там. Най-силният като попадне там, там се хлъзга, както и глупавият. Умният и глупавият еднакво се хлъзгат. Да не паднеш там! Да не мислите, че умният като падне там, няма да се хлъзга. Ще се хлъзга на общо основание. Няма къде да се хване.

Сега аз ви говоря върху една тема и вие всички мислите, че живеете в един уреден свят. По някой път спорите, защо туй се е случило. Светът, в който живеете, не е уреден. Той е под влиянието на един уреден свят, но нашия свят, в който ние живеем, е неорганизиран. Всички например нямате способността да нареждате нещата. Вие не знаете, къде да турите един стол, къде да турите една маса, не знаете, как да се облечете, нямате вкус. Сега шапките накривяват едни на една страна, други на друга страна. То е вкус. Но като накривиш шапката, това накривяване трябва да съответствува на една линия. Българите често си накривяват калпаците. Когато българинът си накривява калпакът наляво, какво тълкување ще дадете? Сърцето е уредил, в чувствата е уреден. Казва: Тази работа уредих. Когато в умствено отношение си е наредил работите, накривява шапката надясно. Когато пък тика шапката си назад, той е отворен. Казва: При мене няма скрито-покрито. Когато българинът крие нещо, той си туря шапката чак до веждите. Работите му не са уредени. Щом шапката е надолу, работите не са уредени. Психология е туй. Без да разбира прави това. Аз казвам, че накривяването на шапката зависи от вятъра. Когато вятърът вее от дясно, шапките се накривяват наляво; когато вятърът духа от ляво, шапките се накривяват надясно. Когато вятърът духа отпред шапките се накривяват назад; когато вятърът духа отзад, шапките се накривяват напред. Много естествено е това. Каква философия има? Та казвам: Не

сме криви ние, крив е източният вятър, който накривил шапките наляво. Крив е южният вятър, който накривил шапките надясно. Крив е северният вятър, който накривил шапките назад и крив е западният вятър, който накривил шапките напред. Да му мисли вятърът. Но ако искаш шапките да не са накривени, когато духа вятър, не излизай от къщи, като престане излез, да не ти накриви шапката. Когато духа южният вятър не излизай от къщи, ще ти накриви шапката надясно. Защото накривената шапка някой път донася много голяма пакост. Понеже, щом си изкриви шапката, изменя се равновесието на човека. Този човек, на който е накривена шапката наляво, е изгубил равновесието на умствения свят, че сега се навежда да държи равновесие. Хубаво ще знаете, че може да сте изложени на една опасност. Утре престане да духа вятърът, тогава шапката се намества, тогава изгубвате равновесие, политвате и падате. Ако си на някое въже, акробат ако си, ще се случи голямо нещастие.

Сега на въпроса. Казвам, че живеете в един неуреден свят. Някои от вас турите нещо някъде, не знаете къде сте го турили. Забравите го. Значи паметта е слаба. Турите го някъде и след един два часа забравите. Един дядо Стоян ми разправяше. Казва: Станал съм съвсем разсеян. Тръгнал съм един ден да си търся лулата. Турил съм лулата на ухото си и съм забравил. Питам бабата, питам децата, къде ми е лулата. Малкото ми внуче казва: Дядо, лулата ти е на дясното ухо. – Тъй ли синко, кой дядовото я турил? У някои този център на причинността не е развит. Не може да разсъждавате от причини към последствия. Минава някой човек, че ви бутнал с лакета си. Във вас има едно подозрение, като ви бутне някой. В една тълпа като минавате, бутат ви хората, тогава не правите възражение. Ако се намериш в една голяма тълпа и те притискат хората, кому ще се сърдиш? Ако е някой сам на близо и ако те дръпне ще му възразиш. Онези, които разсъждават, трябва да знаят причините, защо става. Представете си, че някой е сиромах, не знаете причините за сиромашията. Най-първо сиромахът е разточителен. В него

способността да разсъждава от причина към последствие не била развита. После той имал едно самообръщение, че Господ ще оправи работите. Господ направил работите, но той ги дава с дажба. Когато плодовете зреят, вие мислите, че имате право да съберете с хиляди килограма плодове. То е човешко разбиране. В природата на всеки един човек е определено количеството храна, която му се дава. Храната е определена, въздухът е определен. Някой път въздухът, който ви се дава не го употребявате, и ако можеше да се продава въздуха, щяхте да станете богати, понеже имате хиляди килограма въздух, който не е определен. Ако можехте да го продадете по 10, 15, 20 лв. всеки един от вас, както ви виждам, има 20 хиляди килограма въздух събран, няма къде да го продаде. Ако можехте да го продадете по 20 лева, щяхте да вземете една почтена сума, 40 хиляди лева. Но вие не може да го продадете, държавата го конфискува, туй което не употребите. Господ не дава въздуха да се продава. Макар, че не дава да се продава, пак хората някой път го продават. На болният английски крал носили въздух от планината. Така го лекували. Не оставали въздуха да влиза през прозореца, но през особени железни съдове, които събират въздуха, че постепенно този въздух го пущат.

Сега аз искам да ви насоча ума в една посока. Казвате: Господ ще даде. Господ отдавна е дал. Трябва да знаем какво ни е дал Господ и какво сме развили. Какво сме развили от това, което Господ ни е дал. Някои от вас минавате за религиозни, но ни най-малко не сте религиозни. Някои от вас говорите за Божията любов, но ни най-малко Божията любов не е развита във вас. Когато главата горе насред е хлътнала, ни най-малко любов към Бога няма такъв човек. Който много говори, че обича Бога, пипни главата насред, ако е хлътнала, няма любов, ако не е хлътнала, има. Някой от вас може да говори за милосърдие. Но ако отпред главата му е хлътнала милосърдие няма, ако челото е издигнато, има милосърдие. Скрито покрито няма. Мнозина минават за милосърдни, които не са милосърдни. Мнозина минават за религиозни, които не са религиозни. По теория знаете

какво е теоретически християнство. Теоретически религиозните хора всичко знаят, но тия теории повече от половината не са верни. Идеята за Бога не е вярна. Идеята за рая не е вярна. Идеята за любовта не е вярна. Идеята за надеждата не е вярна. Идеята за отношението на хората не е вярна. Кое е вярно тогава? Кажете ми? Ти чувствуваш нещо, казваш: Аз обичам всичките хора. Не се минават няколко деня, дойде някой човек, иска да му направиш някоя микроскопическа услуга, ти не си готов. Казваш: Сега ли намери. Аз съм опитвал особения характер на българина. В една къща българинът е готов да услужва на другите хора, но с чуждото. Понеже от 30 години го наблюдавам. Като дойде някой да ме пита нещо, понеже нищо не вземам, ще ме пита най-първо за себе си, боледувал нещо. След като кажа за него, ще ме пита за баща си, за майка си, за брата си, ще нареди десет души. По някой път ми казва: Коремът ме боли. Казвам: Имай вяра. Казва: Баща ми. Вяра. – Майка ми. Вяра. – Съседът. Вяра. – Че как с вяра? – Вяра и топла вода. Хареса ми една черта, като му кажа вяра и топла вода, казва: Виж, ние сме били прости хора. Лесна работа било, вяра. Ще им кажа на тях. След като дойде втория път казва: Вярата и топлата вода поправят всичко. Казвам: Ако си пил топла вода без вяра, не хваща нищо. Топлата вода с вярата хваща. Топлата вода без вяра не хваща. После по някой път са интересни, като му кажа нещо, казва: Колко да ти платя? Тук имаше едно време един адвокат, понеже правех тогава научни изследвания, мерих главите, той се научил че меря главите и дошъл. Виден адвокат беше. Той сега е в оня свят. Казва: Ти мериш главите, но да знаеш, че аз съм семеен човек. Семеен човек е, понеже като премеря главата той се страхува да не поискам много голяма сума да осиромашее, казва: Деца имам. Гледам го и му рекох: Тия работи аз ги правя даром, понеже се занимавам с научна работа. Интересуват ме човешките глави. След тебе ще измеря още няколко глави. Даром го правя. Отвори си очите тогава. Казва: Много благородна работа, много добре постъпваш. Като казах, че е даром – много добре. Ако бях казал, че вземам по 5–6

хиляди лева, тогава друго ще мисли. Английските гадатели, хиромантисти или френолози, или астролози, като идеш при тях да ги питаш дали едно предприятие ще върви, те ще ти дадат съвет по законите на астрологията, но ще ти кажат да платиш 5 или 6 английски лири. Някой път и десет ще дадеш. Ако не дадеш десет, нищо не дава. Десет английски лири ще дадеш, ще ти даде съвет на търговски начала. Днес като дойдат десет души по десет лири – сто. Астрологията върви. Тук в България 5 лева ще даде на ден. Един ще дойде на деня и гадателът с пет лева гладен ходи. На гадателите им липсва нещо. Те гадаят без да имат прозрение. Гадателят не знае колко души ще дойдат днес при него. Той не е гадател. Онзи гадател, който знае колко души ще дойдат, колко души ще платят, на счет той е гадател. Като дойдат, гадателът да не иска нищо, българинът много вярва. Като каже нещо някому и му каже, че нищо не взема, той казва: Ще вземеш, защото, ако не ти платя, туй, което ми казваш, няма да стане. Българинът вярва, че като плати ще стане. Тогава, за да не изгуби вярата, че няма да стане, каквото казвам, казвам му: Каквото ти се откъсне от сърцето, дай. Като оставиш българина да даде, каквото му се откъсне от сърцето, той щедро дава. Аз да ви кажа моите наблюдения. От 12-та година, като правих моите наблюдения, като го оставя да плати за късмет, най-голямата щедрост е 50 лева, 50 лева златни бяха тогава, 50 по 30, това са доста пари, 1500 лева. То не е малка сума. После аз ги предупреждавах, казвам: Внимавайте да давате 10,20,30,40,50 разно върви късметът. Тогава пак се интересуват. Кое число е късметлия. Като му кажеш, готов е да даде. Число, което не носи късмет, нищо не дава. Тогава му казвам: Това правило пазя за себе си. Ако искаш късметлия число е това, което като го дадеш, да не произвежда противоречие в ума. Ще ми дадеш нещо, че после ще съжаляваш, че много си ми дал, не върви. Като дадеш да ти е приятно и в ума и в сърцето ти. То е късметлия число. Казва: Мъчна работа е. Рекох: Не е лесна работа. Като намериш туй число, то работи хубаво.

Казвам: Сега живеем в един неорганизиран свят. Казвате, че това го знаете, всички сме на земята, но малко умни хора има. Ако е за умни хора, малко умни хора има, организирани хора. Мислите ли, че ако дойде един човек от един организиран свят, ти ще го подозираш. Още като влиза човек, разглеждам го, съвестен ли е той. Ако личните чувства са развити в него, честен е. Щом е съвестен и честен, същевременно пък има и любов към Бога, че е разумен, разсъждава – в този човек имам доверие. Може да излеза от къщи и може да го оставя, той нищо няма да бутне. Дойде някой, очите му играят, съвестта не е развита, личните чувства не са развити, религиозните чувства не са, разсъждението не е развито, обича да пипа, ръката е дълга. Като излеза, току проточи ръката си, вземе и се свърши въпроса. Но то е навик. От животинското царство хората се научиха да пипат там, дето не трябва. Мислите ли, че като узреят черешите, като дойдат някои птици ще ви питат, дали трябва да си откъснат или не. Тук имаме една малка черница, като узреят най-хубавите черници, ядат ги врабчетата. От тях човек не може да се вреди. Щом узрее хубаво, те ги изядат. Гледаш долу нападали узрели, но всички набутани. Зелените останали, зрелите изядени. Падналите са напрашени. Мислил съм какво да правя, и още не съм намислил. Трябва да хвана един човек да пази от врабчетата, не им се сърдя. Казвам: Ако аз обичам черниците, уча се от тях. Казвам: Здравословно е да се ядат черници. И действително, черниците са хубаво ядене за онези, които имат слаб стомах. Лечебно действуват. Понеже са разстроени стомасите на тия врабчета, ходят да се лекуват. Тогава ще насадя още 4–5 дръвчета, че след като се излекуват те да останат и за мене.

Има цяла една наука, какви плодове да яде човек, понеже плодовете различно въздействуват на човешкия мозък. Има плодове, които въздействуват на личните чувства на човека. Защото този център на съвестта трябва да се подхранва у човека. Онзи център на съвестта, който не е хранен добре и съвестта не е добре развита, в тия

хора съвестта е слабо развита. Тия хора, които не са хранели добре центъра на вярата, тя слабо се проявява. Казвам: Най-първо човек трябва, като приеме една храна в стомаха, не само да я сдъвче добре, но човек трябва да хареса храната с ума си, да я обича със сърцето си и волята му трябва да вземе участие. Ако в яденето умът не взема участие, ако в яденето сърцето не взема участие и ако волята не взема участие, туй ядене не е на място, не може да ни ползува. Понеже в яденето Бог изпраща своето благословение за всичките удове. Всяко нещо трябва да иде на своето място.

Досега аз не съм ви казал, сега да ви кажа в какво седи новото ядене. Като седнеш да ядеш, пет минути ще мислиш, ще се помолиш на Господа, че като ядеш, яденето да иде точно на това място, дето е определено да иде. В главата да иде, в дробовете да иде, по цялото тяло да иде, че всичките клетки да се хранят. Ти седнеш, не питаш Господа, казваш: Да върви където ще. Тогава яденето отива където ще, че някои от вас куцат, някои коремът ги боли, някои стомахът, бъбреците, черният дроб, жлъчката и постоянно се явяват лекари, които ги лекуват. Не е лошо. Вие ще кажете, не е икономично, пет минути да чакаме, бързаме, работа имаме. На три ядения по пет минути се бавиш, 3 пъти – 15 минути. Ако ти не туриш 15 минути да мислиш върху яденето, скъпо ще платиш през целия си живот. Сто дена в годината по 15 минути правят 1500 минути, колко часа правят? Работата е, че туй за изгубено време го считате, пък то е спечелено време. Казвам: Вас не ви трябва много да мислите. В природата съществува един закон. Когато искате да решите някой въпрос, искате да мислите по някой път дълго. Пет минути да мислиш е достатъчно. Пет минути като мислиш и каквото решиш е достатъчно. Ако мислиш 20, 30 минути и цял ден да мислиш, пак същото ще решиш.

Казвам: В този неорганизиран свят, в който живеем, някой път забравяте. Паметта е слаба. Някой път не знаете, къде сте турили нещо. Способността за реда е слаба. Друг път не може да определиш колко тежи един предмет. Носите един предмет, и някой път казвате,

че е по-тежък, отколкото е. Като премериш, видиш колко тежи. Но като го вдигнеш с ръката си не можеш да кажеш колко тежи. Премериш го, тежи два пъти повече. Някой път не може да прецениш една тежест. Ние подценяваме или надценяваме, не знаем какво може да направим в даден случай. Защото за всяка една работа, която вършим от какъвто и характер да е, има определено време. Не мислете, че имате цяла година време да мислите върху известна работа. Най-първо като дойдеш на земята първите седем години ще учиш едно. Вторите седем години ще учиш друго. Третите седем години ще учиш друго. Първите седем години си на физическия свят. Вторите седем години си в астралния свят. Третите седем години в умствения свят и четвъртите седем години в причинния свят. Горе в тия светове ще минете. Тъй щото след 49 години тебе ще ти се дадат условия да ти се повтори нещо. Ако нещо не си направил ще дадат пак същите условия да направиш туй, което си пропуснал. Ако втори път не го направиш, след 49 години ще имаш пак същите условия. В живота два пъти ти се дават условия за нещо. Значи онзи е умен човек, който първото условие използува. Използувайте условията, които сега ви се дават. Сега мнозина от вас казвате: Второто прераждане. Много глупава работа е второто прераждане. Дали ще се преродиш, то е въпрос. Ти не си сигурен. Понеже в прераждането има голяма конкуренция. Ще попаднеш в някоя група, дето не всички се прераждат в едно и също време. Има много големи конкуренти. Казваме, че обикновено чакаме 45 години за да се преродим. Но понякога чакаме с години, някои чакат 1500 години, да се преродят. Сега 45 години е условие да дойдете на земята. Теорията е такава. На опит не може да се докаже. Може да се докаже, но трябва да имате съответствуващи способности. Може да докажеш на един, на когото очите са здрави, нещо за светлината, но на когото очите не са здрави, какво ще му доказваш за светлината. Или може да докажем нещо за музиката на човек, чиито уши са здрави, какво ще доказваме разликата между един тон и друг.

Да допуснем, че всички от вас страдате от една ревност. У децата се забелязва една ревност. Ако майката даде на едното дете две ябълки, пък на другото даде само една ябълка, ражда се ревност в детето, което има само една ябълка. Как така майка му да го пренебрегне. Как така да даде на него една ябълка, а на другото – две. То не може да разбере причината. Всички вие страдате от туй. За пример, вие страдате по някой път, че ви пренебрегнали. Що е пренебрежението. Значи, някому са дали две ябълки, а на вас една, някому пет, а на вас само една. Някому една, пък на вас само едно парченце, както онзи ден аз ви дадох само по едно зърно грозде. Не казах по две. Ако бях казал за по-напредналите братя по две зрънца, а който е по-ненапреднал по едно, цял спор щеше да има. Казах, всички напреднали и ненапреднали по едно зърно. Аз виждах, пак имаше една несправедливост: на някои зърната бяха по-големи. Приготвил съм цяла кошница, че онези от вас, които са онеправдани, искам да ликвидирам; ще поставим гроздето с кошницата, да се изтамъни работата.

Казвам: Чувствувате се по някой път, че сте пренебрегнати. То е слабост. Не че онзи, който е пренебрегнат направил някакво престъпление. Дойде някой човек, който ми носи верни сведения от вън. Има всичкото мое уважение, разчитам на него. На другия, сведенията не са верни. Казвам: Не са верни тия работи, твоите наблюдения не са верни. Казва: Защо не приема моите сведения? Не мога да ги приема, не са верни. Идете да проверите. Всяко нещо, което знаете, трябва да е проверено. По някой път ви гледам и виждам, че сте развалили вашата вяра. Но чудни сте, по някой път вие сте дошли до лековерие. Тук, в Изгрева, да пуснеш само една новина, като я пуснеш, веднага всички ще повярват. Дойдат и ви кажат, че някоя сестра набрала от прасковите цяла една кошница. Проверявам, тя откъснала само една праскова. Една праскова, станала на една кошница. Че да ида да ѝ кажа: Ти как смееш цяла кошница да береш? Казвам: Сестра, една праскова не вземай, понеже тя е закон на

правдата. Правдата ще те намери. Ако две вземеш, то е числото на раздорите, всички раздори ще дойдат. Ако три праскови вземеш, на сол ще станеш. Сега колко трябва да вземеш? Казвам: Ела и поискай от мене. Като ти дам една праскова, ще те благословя. Като ядеш едната праскова, Бог ще ти даде своето благословение. Ако не го дава Господ, не го вземай; който и човек да ти дава не го вземай. Мислите ли, че един човек, който страда от сифилис, или един човек, който страда от проказа, че ако ти даде една праскова, че ще даде някакво благословение във вашия дом? Не. Никога от един прокажен човек не взимай нищо, нищо повече. Някой път аз съм забелязал един навик в българина. Той като бере грозде, набере две кошници, като срещне някого, изважда и дава от едната кошница. Не обича от кошницата, която е напълнил за себе си да дава. Характерът му е такъв, че като дава, нарушава се нещо. Като носи две кошници, нека си носи едната, не му вземай от нея. Не го карай да снема кошницата.

Та казвам: Всички вие искате правото в света. Но знаете ли кое е правото? На вас ще ви кажа, да имате едно понятие за правото. Всеки човек, който е работил за Бога има право. Като стане сутрин, първата идея е да работи за Бога. Всеки човек, за когото Бог работи и той има право. Тъй е в природата. Ако ти за Бог не си работил, ти нямаш никакво право. Ако Бог не е работил за тебе, ти нямаш никакво право. Ако работиш за Бога, където и да си, в Америка, в Африка, между диваците ако си, тия хора ще работят за тебе. Ако работиш за Бога и дърветата и водите, всичко ще работи за тебе. Ако ти си земеделец и работиш заради Бога, дъждът на време ще дойде; нивата ти навреме ще се изоре, няма да стават препятствия, навреме ще се ожъне, всичко навреме ще стане.

Мене ми разправяше един господин, един приятел от Пловдивско, там имат оризище. В Пазарджишко имал оризище. Но набедяват го и когато трябвало да полива оризището, го затварят неговите противници, за да му напакостят, за да не може да си полее оризището. Той си казал: Отиде оризището. Той се помолил да му

помогне Бог. Другите си полели оризищата, но тъй се случило, че заваляло дъжд, че полял неговото оризище. Като видяли другите това, казали: Брей, Господ помага на този човек. Той работи заради него. Неговото оризище се напълнило добре с вода и после той имал най-хубавия ориз от всички. И да те затворят, Господ ще работи заради тебе. Не искайте вие да имате благоволението на хората, но да имате онова съзнание да работите за Бога, и Бог да работи заради вас. Няма по-хубаво нещо да знаеш, че ти работиш за онзи, който работи заради тебе. Туй е само Бог.

По някой път не бъдете сприхави. Искаш малко да се покажеш. Спри се. Помисли, че Господ е при тебе. Когато ние правим погрешки, изобличава ли ни Той? Ти се опираш, не че Господ те наказва, но огънят те наказва. Огънят казва: Не ме бутай с ръце. Дилаф да има.

Сега някой казва: Да се помолим. Молитвата не помага, молитвата помага само тогава, когато работиш за Бога, Той ще работи заради тебе. И молитвата, и вярата, и надеждата, всичко работи заради тебе. Щом не работиш заради Господа и Господ не работи заради вас; ни любовта помага, ни вярата помага, ни знанието помага. Привидно вие искате да ви се падне нещо. На един цариградски хамалин, който си взел билет от държавната лотария, му се паднал един голям кораб. Като го въвели в кораба, той като го видял, полудял. Не върви. Казвам, едно от изкуствата е това: Да работим за Бога. Не сега да разгласяваме, че ние работим за Бога; Бог е разумното в света, за когото трябва да работим. Той ни изпитва всеки ден и ни наблюдава, до каква степен сме дошли. Всеки ден наблюдава, до колко сме развили нашата съвест, доколко сме развили нашата любов към Него; надеждата до колко е развита, нашата разсъдливост, чистота до каква степен се развива, музикалното чувство как се е развило, доброто внимание, което трябва да имаме; мекотата, която имаме; как се е развила справедливостта у нас – много работи. Всеки ден Господ пише и ангелите държат книгата там. Както учителите държат тук бележки на учениците, така и всеки един от вас има бележник, където

е отбелязана степента на вашето развитие. Не можеш да кръшкаш на никъде. Казвам: Като отидеш в оня свят, ще отворят книгата, как си се учил, какво си научил на земята. Ще отворят книгата и на основание на тия бележки, ще те изпитат. Не искайте вашите учители да имат благоволение, че да бъдат снизходителни. По-снизходителен в света от Бога няма. Най-снизходителният е Той. Ако Той работи за нас, значи и ние трябва да работим. Той ни има в ума си, предвидил е всичките ни нужди. Но Бог изменя онова, което е отредил заради нас. Ако ние не се развиваме съобразно Неговия план, Той задържа Своето благословение. Евреите имат 30 хиляди обещания в стария Завет. Обещано им е това ще бъде, това ще бъде, най-големите обещания. Какво ли не, че всичките благословения на земята ще бъдат техни. По-нещастен народ от евреите няма. Защо? Защото не изпълниха волята Божия, не работят заради Господа. Единственият народ, който не работи за Господа, то са евреите. Защо страдат? – Не са работили заради Господа. За себе си работят. Ще кажете: Българите работят ли за Господа? Неразбрана работа. Избраният народ трябваше да се стегне да работи заради Бога, че и Господ да работи заради тях.

Та ви предупреждавам: Да не правите погрешките на евреите. За пример всички обичате да критикувате. Хубаво нещо е да бъдеш критик. Отлична работа е критиката, но ето в какво отношение. Какъв критик трябва да бъдеш? Една тетрадка ще имаш, като срещнеш някого и видиш някаква погрешка, веднага забележи я в тетрадката, забележи също времето ясно ли е, слънцето как грее, обед ли е, вечер ли е. След туй погледни в себе си имаш ли я тази погрешка, нямаш ли я. За доброто същото ще правиш. Като срещнеш някого и харесаш нещо, запиши го в тетрадката, запиши времето какво е, виж в себе си имаш ли тази черта. След като си наблюдавал така десет години, като имаш тия научни данни, дай си мнението вече. Та който и да е тогава вече може да даде един добър съвет. Сега казвам на всички ви, пригответе се след десет години да си дадете мнението, след като сте правили вашите научни наблюдения. Сега когато обичате, същият

закон е. По закона на любовта, десет години наблюдения. Казваш: Той ще съгреши. Нека съгреши, оставете го. Едно дете като падне, не бързайте да го дигате. Постойте, почакайте. Защото децата са много хитри; то като падне, започне да плаче. Като няма никой около него, стане. Ако то не може да стане само, тогава иди и му помогни. Туй дете ще благодари. Ако му помогнеш, когато може да стане, казва: Надхитрих го. Когато някой направи една погрешка, гледай тази погрешка да я изправиш. Вие казвате, ако чакаме детето пет минути, докато видим, дали ще може да стане или не, много време се губи. Но това е наука, наблюдение правиш.

Божият закон е следният: Ако помогнеш на един човек по време на този Божествен път, то е благословение. Не помагай на човек, който сам не може да си помогне. Някой те пита заради нещо. Не му казвай веднага, нека се помъчи сам да го направи. Някой дойде и те пита: Я ми кажи онзи стих, забравил съм го, къде е. Дай му книгата да иде да порови, да намери този стих, не му казвай в коя глава. Защото той ще се научи този да му казва, онзи да му казва. Всеки трябва да има една книга, да напрегне ума си, да мисли.

Та в нас всичкото недоволство произтича от този, неорганизиран свят. В нас има един свят неуреден. Ние постоянно роптаем, че това няма, онова няма. Пък всички вие го имате у вас, но сте го забравили. Някои от вас седите и съжалявате. Мнозина от вас бихте станали отлични певци. Мнозина от вас бихте станали отлични тъкачи. Мнозина от вас бихте станали отлични архитекти. Мнозина от вас бихте станали инженери, мнозина бихте станали техници, отлични музиканти, часовникари, какво ли не. Мнозина от вас бихте станали археолози, да знаете какво е станало преди хиляди години. Мнозина от вас бихте станали ясновидци.

Наскоро мен ми разправиха един сън за една наша сестра, която заминала за оня свят. Сънуват, че иде сестрата и носи една кобилица с два бакрача вода. Стара жена и носи с кобилица вода за вкъщи. Като влиза вкъщи, събира дрехи, започва да ги пере, туря ги, суши ги.

Питат ме, какво значи. Аз задържах мнението си. Казах: За добро е. Сестрата разбрала, че вода трябва да се носи. Когато някой от вас имате ревматизъм, препоръчвам ви с кобилицата по три пъти на ден да носите вода от един километър. Правете опит. Гърба ви боли, носете вода с две стомни, или кобилица на рамо.

Ако вие сте готови да избелите дрехите на хората, вие ще бъдете здрави. Тези, които боледуват, не са прали дрехи, вода не са носили. Затова боледуват. Водата е добър проводник. Като отишла сестрата в оня свят, вода носи вкъщи. Така правят в оня свят.

Ако хората биха поддържали първата любов, и майките като се роди първото дете, любовта, която имат към него я запазят ще е добре. Подръжавайте им. Каквото и да ми разправят, като се роди второто дете е друго. Моите данни ги събирам от първото дете. Събирам ги не от болни майки, но вземам данни от здрави бащи и майки. Каквото бащата и майката правят, гледам ги. Майката пее, гледам какво прави бащата. От първата вяра може да подражавате. Изучавайте първата любов на хората навсякъде, не втората. Някой може да се влюбва десет пъти, остави 9-те, но първата любов изучавай. Тя е авторитет заради него. Другите са второстепенни. И в яденето първата хапка е най-сладка. Втората, третата, четвъртата не са така сладки. Първият лъч, първата мисъл, първото чувство, първата постъпка във вас, то е мощното в света. На туй трябва да даваме цена. През деня туй, което остави най-силно впечатление, то е първото. Не казвам само първо по време. Онази мисъл, която остави най-силно впечатление, че години минат и тя остава, тя е първата мисъл. Уповавай на нея. Онази мисъл, онова чувство, което оставя дълбоко впечатление у вас, разчитайте на него. Онази постъпка, която никога не забравяте, разчитайте на нея. Аз наричам тия постъпки, които се отразяват във вас, те са Божии благословения. Във всяко отношение и в човешкият ум и в човешкото сърце и в човешкото тяло, върху всичко онова, което има да правим.

Сега ви препоръчвам да работите за Бога, за цялото и Бог да работи заради вас. Всичко ще се уреди тъй добре, както никога не се е уреждало.

Отче наш.

3. Неделно утринно слово 6.Х.1940 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

САМООТРИЧАНЕ

Добрата Молитва
В начало бе Словото

Ще прочета 19 глава от Евангелието на Лука, до 29 стих.

Съвременните хора са уморени от чрезмерен труд, от чрезмерно безпокойство. Много болести се зараждат от постоянните тревоги. Търговецът се тревожи за стоката си, овчарят – за овцете си, градинарят за дърветата си, майката за децата си, учителят – за учениците си, господарят – за слугите си, навсякъде има тревоги. Не могат да спят. Някои се тревожат за кръвното налягане, някои се тревожат за сърцето си, други – за стомаха си, някои за главата си. И то тревожат се хора, които вярват. Ако се обезсърчаваш, надеждата ти е слаба. Ако не си справедлив, съвестта ти е слаба. Ако нямаш достойнство, уважението в тебе е слабо. Ако не се носиш изящно, значи има нещо, което ти липсва. Всичките отличителни черти се дължат на нещо недоразвито.

Та казвам: Трябва почивка. Почивката зависи от това да знае човек как да слуша. Ако някой ви разправя, как трябва да работите, всички хора няма да слушат еднакво. Ако е въпрос, как се добиват пари, всички ще слушате с четири уши. Ако ви кажат, как се добиват пари по лесен начин, само за няколко часа, всички ще слушате. Ако ви разправят, как да поправите живота си, ще кажете: Изискват се години, оставете тези работи. Те са далечни неща. Седят двама души вкъщи, всеки седи на своя стол. Единият не иска да си върви, пък другият бърза. Защо бърза? Защото столът е нагорещен отдолу. Иска да седи, но нагорещен е столът. Не се седи. Който седи на другия стол му е приятно. На някои хора столът, на който седят, е нагорещен и казват: Стой! – Как ще седиш, не се седи.

Трябва едно спокойствие, един нов възглед. И на вярващите трябва един нов възглед. Всички носят само стари работи. Говорят за една любов, която е остаряла. Говорят за една вяра, която е остаряла. Ако има някой в света който е стар, то е Бог. По-стар от Него няма. Не зная, когато говорите за старост, кой има по-стар от Него? Старите неща, както сега ги разбирате, какво носят? Щом човек започне да чувствува, че остарява, той се е обезсърчил. Краката не държат, ръцете не държат. Като остарее човек, умът му не държи, сърцето му не държи. Докато беше млад, работеше, като остарее, не иска да работи. Докато беше млад, учеше, като остарее, не иска да учи. Тогава идат ред философи, които казват, че светът е така нареден, че така Господ е наредил. Че Господ е наредил света, вярно е, но тъй както ние разбираме светът, светът не е така нареден от Бога. Нима когато една жена подреже косата си, че Господ е наредил така. Или когато някой съвременен човек ходи с фрак, никакъв Господ не е наредил с фрака да ходи. Или ти мислиш по един начин, критичен си. Казвате: Човек трябва да бъде критичен. Всеки критикува, че нещо е не право. Кои неща са прави? Много мъчно може да се каже, кой е прав в света. За вълка е право да изяде овцата. За овцата е право да опасе тревата. За пияницата е право да изпие виното. За крадеца е право да открадне парите. Правото е вътрешно. Една норма има. Всяко нещо, което не става по законите на човешкия ум, всяко нещо, което не става по законите на човешкото сърце, всяко нещо, което не става по законите на човешката воля – говоря сега за човека, то не е право. Правото е краката да се движат. Правото е ръцете да работят. Правото е очите да гледат. Правото е ушите да слушат. Правото е устата да яде и говори. Правото е сърцето да кара пулса на човека. Право е за човека да мисли. Право е за човека да чувствува. То са права. Хиляди неща има, които са прави. Според сегашните разбирания, вие всички отнасяте нещата към един механически свят.

Казвате: Какво ще бъде на оня свят? Вие мислите онзи свят като този свят. Вие мислите дали ще имате къща. Вие сте търговец и

мислите, като идете в оня свят търговия да започнете. Вие сте свършили по правото и мислите, като идете в оня свят, да работите по правото. Мислите, ако сте готвач, като идете в оня свят да започнете занаята на готвачеството.

Когато някой ученик започне на пианото да свири, очаквате ли нещо хубаво да свири в началото? Няма по-голямо обезпокояване да слушаш един, който е започнал на пианото да свири; удря часове, дни, години, и може би след 10, 15, 20 години ще се смени този шум и ще започне да свири малко по-добре. Някои заучават на пианото няколко парчета, например „Цвете мило, цвете красно“ и кой как дойде все „Цвете мило, цвете красно“ му свири. Идеш в някое семейство и ти казват: Да ти изсвири нашият Стоян „Цвете мило, цвете красно“. После казват: Нали хубаво свири? – Хубаво свири. Постоянно аз слушам да казват: Да се обичаме. Това е цвете мило. Идеш на друго място: Да се обичаме – цвете мило. Навсякъде – да се обичаме. Какво нещо е обичането? Болния, за да го обичаш, трябва да му дадеш здраве. Сиромаха, за да го обичаш, пари трябва да му дадеш. Гладният, за да го обичаш, хляб иска. Голият иска дрехи, босият иска обуща, шапка; невежият иска знание. Всичките хора искат нещо да им се даде.

Новите схващания са несъвместими с онова вътрешно безпокойство, което имаме. Сега аз не съм против безпокойството. Вие се безпокоите, това е една задача. Безпокоите се, имате една болка – ставен ревматизъм. Имате кръвно налягане, безпокоите се. Защо било кръвното налягане? Или пък дошъл ставния ревматизъм, викате лекар. Не е лошо да викате лекар. Дойде лекарят, цери ви, но ревматизмът не познава лекарят, не излиза. Даде ви някакво лекарство, или с газ да го мажете, с пелин да му правите бани, пак не си отива, не слуша. Знаете какво нещо е, когато една болест не слуша? Има болести, които слушат, има болести, които не слушат.

Има един разказ на Евангелието, когато Христос слязъл от планината, имало голям шум, народът говорел. Пита ги защо се

разговарят. Казват: Учителю, доведохме едного при твоите ученици и не можаха да го излекуват. – Че как ще го излекуват, той е сляп, глух, и ням. Казва: Я ми го доведете тук. Довели го и Той му отваря очите, ушите и започнал да говори: Казва им – Много слаба ви е вярата. После като отишли вкъщи, учениците му казват: Защо не можахме ние да го излекуваме? Казва: Този род не излиза освен с пост и молитва. Една българска учителка вярвала, че с молитва всичко може. Един ден, гледа един бивол насреща ѝ. Тя започнала да се моли. Биволът наближава, върви си по пътя. Тя си казва: С молитва няма да се мръдне той по пътя, но аз да се мръдна. Качила се на една круша. Там пак започнала да се моли да замине биволът. Казва: Молитвата ми беше слаба, не можах да те спра, но като се качих на дървото, накарах го да си замине. Че всеки един от вас има по един бивол, от който всички се тревожите. Аз не съм видял спокойно лице. Гледаш лицата на всички опънати, неспокойни. Защо се безпокоите? Казва: Лоши времена. Срещнеш някой шофьор, взема ти по-скъпо. Казваш: Защо вземаш по-скъпо? Казва: Война има, бензинът е скъп. Срещнеш файтонджия и той взема по-скъпо, казва: Ечемикът е скъп. Цената на ечемика се повишила с половин лев, а пък той взема пет лева повече. Ако ечемикът се е повишил с половин лев, нека и той вземе повече половин лев.

Всички говорят за Божията любов, за Бога говорят. Но колцина от вас имате една представа за Бога, една ясна представа за Божията любов. Вие имате понятие за Бога като някой човек, даже не вярвате. Често минава ви мисълта, дали има Господ или не, дали това не е някаква измислица, дали вие не сте се заблудили. Разправяше ми един свещеник. Казва: Какъв дявол иде понякога, когато съм в църква? Нещо ми казва: Какво заблуждаваш тия хора, какво им говориш? Яж и пий, няма такива неща. Говори ми. Той сам ми се изповядваше, казва: По някой път говоря на хората за поста, че трябва да постят. Аз във велики пости, като ме заболи коремът, моята попадия трябваше една ярка да заколи, да я свари хубаво, че като похапна от супицата,

премине ми болката. Като отида да проповядвам на хората за поста, нещо ми казва: Ами ти пиленца ядеш във велики пости. Аз се правя че не ям. Казва ми: Не зная, ако ме съди Господ за пилетата, къде ще ме тури. Той беше един съвестен свещеник. Питам го: Без пилета не може ли? Казва: Не съм намерил още друг цяр.

Сега това е отрицателната страна на човешкия живот. Ти може да имаш най-хубавото настроение, но с един удар, една малка болка съвършено се изменя твоето състояние. Болен си, изгубиш настроението на духа си. Ако вие в болестта не можете да се покажете силен, де ви е волята тогава? Болестта не е нещо реално. Болестта е както, когато ви гони на сън някой бивол или мечка. Бягате, качвате се тук и там. Като се събудите, нищо нямате. Болестта е една илюзия, на която хората вярват. Я да имате 200 хиляди лева в банката и ви кажат, че банката фалирала. Веднага ще ви заболи главата. Кажат, че банката не е пропаднала, главоболието изчезне. То е смяна на вашето състояние.

Съвременните хора трябва да научат закона на послушанието, който ще избави хората от всички противоречия. Непослушанието е причината, за да ги изпъдят хората от рая. Престъпване на закона на послушанието, понеже хората не повярваха в онова, което Господ им каза. Те повярваха в онова, което Господ никому не бе казал. Бог никога не беше казал на хората, че те ще станат като Бога. Беше им казал, че ако ядат от забраненото дърво, веднага ще се измени техният живот. Когато дойде съблазънта, другият учител им каза: Като Бога ще бъдете. Че то беше първата лъжа. Туй, което Бог е казал то ще стане такова, каквото Бог го е определил. От де знаеше дяволът, че човек ще стане като Бога? Какво разбраха хората, когато мислеха, че като Бога ще станат? Ти повярваш, че си болен и болен ставаш. Повярваш, че си сиромах, и сиромах ставаш. Каквото повярваш, ставаш. Повярваш, че си праведен и праведен ставаш. Че в какво седи правдата? За да повярваш, че обичаш някого, какво трябва да направиш? Сега вие всички мислите, че като обичате другите, вие

добро им правите. Не, в любовта човек прави добро на себе си. В любовта човек продължава живота си. Без любов в света нищо не можеш да извършиш. Тя е Божественият импулс. Когато човек изгуби този импулс, той започва да остарява, умира, всичко става. Какво ли не става тогава в света? Всичките нещастия сега в света, зависят от безлюбието на хората. Че ако в един дом започнат братя и сестри да се бият, има ли любов? Сега най-просветените народи в света – не диваците, но просветените народи, се бият. От безлюбие. Ако един брат има десет милиона, пък другият няма нито стотинка, милионерът брат не иска да даде на брата си десет хиляди лева, казва: Нека да работи. Мислите ли, че десетте милиона, които има той, че с труд ги е спечелил? Мислите ли, че всичко онова, което ние сме добили, че ние сме го добили? Благодарение на хиляди поколения, които преди нас са работили. Ние сме онаследили много от дарбите. Туй, което притежаваме не се дължи на нас. Ние не оценяваме това. Какво сме добили ние? Търсим още по-големи дарби. Да допуснем, че вие сте един голям оратор, или един голям певец. Цял живот сте пели – 20–30 години и едва сте уредили вашите работи. Но пеенето не е само за този свят. Като идете в оня свят, мнозина от вас ще се върнат от онзи свят, ще те карат да изпееш една песен. Ако не я изпееш, ще те върнат. Да кажем, ако вие идете, всички ще ви изпитат. „В начало бе Словото“ как ще я изпеете? Тук я пеете. Но една песен, която се пее без любов, не е добре изпята. Вие пеете „В начало бе Словото“, никаква любов няма, какво начало е? Начало аз наричам туй, което расте. Началото на житното зърно е растенето. Началото на човека е, когато започне да учи, когато започне да работи, когато започне да изправя живота си. Аз под думите да изправи живота си не разбирам изправяне, но когато човек започне да расте морално. По-напред ако е бил огънат, после се изправя. Малкото дете в утробата на майка си е свито като пружина. Като излезе навън, зароди се желание да се изправи. Видиш един ден се изправя. Като ходи вече, туй дете мисли.

Казвам: Във всинца ви има една вяра, но аз я наричам суеверие. Ако вярата ви беше толкова силна, колкото суеверието, щяхте да бъдете гениални хора. Тук преди няколко дни беше дошла една госпожа, на която лекарят измерил кръвното налягане и тя ме пита какво да прави. Преди години беше дошъл един от Нова Загора, един младеж да ме пита. Сънувал един сън, казали му насън, къде може да намери едно голямо богатство. Като не могъл да го намери, дошъл мене да пита къде е. Казвам: Повикайте ходжата, то е негова специалност. Аз да му кажа, къде е богатството. Че богатството е в главата му заровено. Някой търси доброто къде е. В сърцето е доброто. Някои искат да бъдат добри. Ако твоето сърце не бие редовно, ако пулсът не е редовен, ти добър не може да бъдеш. Знаете какво нещо е редовен пулс? Когато се разгневиш, пипнеш сърцето си, никак редовно не бие. Когато се дразниш, хич не бие редовно сърцето ти. Когато имаш любовно разположение, сърцето ти бие ритмично, умът ти приятно мисли, навсякъде е добро. Сърцето и то може да бие ритмично.

Сега навсякъде в света аз срещам хора, които критикуват, казват, че светът е лош. Всеки критикува света как трябва да се оправи. Чета една книга на един англичанин, пише как да стане щастливият живот. Хората говорят за щастието. Казва: Да уредиш живота си. Че там е работата да го уредиш. Казва: Да го умериш. Там е работата да го умериш, как да го умериш. Този човек е на един километър, как ще умери. Казва: Да направиш къща, да я съградиш. Там е работата, как да я съградиш. Казва: Да станеш учен човек. Там е работата. – Да стане музикант. – Да говориш красноречиво. – Какво да говориш. – Да вярваш. Как ще вярваш? Да бъдеш набожен. Как ще бъдеш набожен? – Там е работата, как ще се обичаме? Според мене, хората, които говорят най-много за любовта, най-малко я прилагат. Вие седяли ли сте на пианото да свирите? Или някой певец да дойде да пее. На най-големите певци как е поставен гласът? Гледаш някой религиозен пее една песен и гласът излиза от гърлото плитко. Не е

поставен гласът му. Ако ония от вас, които имате кръвно налягане, бяхте пели, досега кръвното налягане да си иде. Ако беше пял някой, който има ревматизъм, ревматизмът щеше да си иде. Без пеене ревматизмът не си отива. Той е любител на пеенето. Ти му пееш, той се стяга, и най-после ще те пусне. Ако бихте пели, ще ви напусне ревматизмът. Вие сега ще кажете: Това са суеверия. А онова, което вие поддържате, не е ли суеверие? Вие поддържате, че не ви пуска ревматизмът. Че как ще ви пусне? Ако ти не дишаш правилно, няма да те пусне. Правилното дишане е пеене. Като благодариш на Бога за въздуха, който ти е дал, като благодариш на Бога за сърцето, което ти е дал, като благодариш на Бога, за всичко хубаво, което срещаш на пътя си, ще благодариш за всичките блага, за децата си, за другарката си, за приятелите си, болестите ще си идат. Благодарете на Бога, ревматизмът или каквато болест имате, ще си дигнат партушинките. Да ви дам един начин. Като забележиш, като имаш кръвно налягане, започни да мислиш дали ангелите имат кръвно налягане, дали светиите имат кръвно налягане. Започни да мислиш, да се свързваш с тях. Ако живееш между хора, които се държат нечисто, ти ще се заразиш от тях. Ако влезеш между хора, които чисто се държат, ще се заразиш от тях. Мислете после за разумните хора, вижте как работят. Обичаш цветята, посети градинаря, нека ти поприказва за цветята, как трябва да се отглеждат.

Следователно, каквото дойде, питай защо е дошло. Дойде кръвното налягане, питай защо е дошло. Имаш да даваш, как няма да дойде кръвното налягане. Кръвното налягане, ето от какво зависи. Когато човек минава от едно състояние в друго, тогава се ражда кръвното налягане. Имаш едно повишение на духа, да кажем богат човек си. Изгубиш 3/4 от богатството си, тогава ще дойде кръвното налягане. Кръвното налягане е сгъстяване на кръвта. Изгубил си твоята вяра, кръвта става по-гъста. Дишането не е правилно, не се окислява. Мислиш, че Господ те е забравил, че някое голямо нещастие дошло. Тези 3/4 от богатството, което си загубил, не бяха твои.

Трябваше да ги раздадеш на сиромасите. Господ пратил своите инспектори на труда и им казал да задигнат 3/4 от парите ти. Съвременните хора мислят, че каквито къщи имат, са техни. Че един ден тия камъни ще ви държат отговорни. Ще ви повика Господ да ви пита, какво сте спечелили. Не че не сте спечелили. Сега вие искате да станете добри. Ако влезете в ангелския свят, вие ще бъдете по-добри, ама тази добрина няма да бъде ваша. Ако слезете на земята, пак ще бъдете като хората. В туй състояние даже в което се намирате, ако ви турят при ангелите, вас ще ви стане скучен ангелският свят. Ще кажете, че не си струва там да се живее, на земята е по-хубаво. Положението ви ще замяза ето на какво. В Америка един евангелист, имал син, че искал и синът си да го прави евангелист, водил го на църква още от малък. Проповедникът обичал да прави дълги молитви, по час, час и половина и прекарвали на колене да се молят. Като започвал от Битието, минавал през цялата Библия, до Откровението. Цитирал на Господа всичко. Като завел сина си и коленичили да се молят, детето пита: Татко, скоро ще свърши ли? – Синко, той е още в Изход, пък има Второзаконие, Левит и т.н. Понеже по евангелски, като се молиш, няма да седнеш на стол, но на колене ще седиш час и половина, то не е лесно.

Казвам: В живота трябва да имаме ново схващане, да считаме, че всичко онова, което ни се случва, е за наше добро. Не да бъдете пасивни. Дойде една болка, ще ѝ търсиш произхода на тази болка. Дойде ти една хубава мисъл; ще търсиш произхода ѝ, от къде идва. Някой път вие може да страдате от една болка и причината да е отвън. Трябва да изучавате законите. Ако една майка, която е бременна с детето си, открадне нещо, че я хванат, каквото движение направи на тялото си, откраднатото вече ще бъде на тялото на детето. За една такава майка казват, че откраднала вълна, като я хванали, вълната останала на лицето на детето, носи руното. Всяка една мисъл, която е в дисхармония с човешката душа, ако не разбирате законите, остава един отпечатък. По някой път, човек се намуси, проточи

лицето си, че Господ не е това. Човек трябва да има весело лице, да се радва. Какво казва Христос на кръста като се намери? Казва: „Господи, всичко се свърши, в Твоите ръце предавам духа си. Да бъде волята Ти!“ Той се отрече от всичко. Че вие не искате да се отречете. Вие искате да бъдете християни, без да се самоотречете. Това не е християнство. Христос се отрече от живота си. Мислите ли, че по този начин, по който вървите, ще можете да влезете в небето? Без да се самоотречете от баща си, от майка си, от богатството си, от всичко трябва да се отречете, за да влезете в небето. Ако не се отречете, не можете да влезете в небето. Съвременните хора проповядват, че може да влезат в оня свят с всичко. Не, не. От всичко ще се отречете. Ще кажеш на Господа: В Твоите ръце предавам духа си. Тогава Господ ще те възкръсне. Христос казва: „Не дойдох да върша своята воля, но Твоята“. Вие всички тук сте събрани и искате да наложите вашата воля. Казвате: Както аз мисля. Че какво мислиш? Сега аз мисля, как да се самоотрека. Аз мисля, как да извърша волята Божия. Това е смисълът. Имам знание, мисля, как да употребя това знание, за да се използува това знание. Имам здраве, искам да го употребя.

Та казвам: Вие сега трябва да се отречете. От кое? От непослушанието. Ако не се отречете от безверието, ако не се отречете от безлюбието, ако не се отречете от неправдата, ако не се отречете от жестокосърдечието, вие какво може да постигнете? Но за да се отречеш от всичко туй, трябва да го замениш. Тогава въздухът в едно шише не може да го заместиш, ако не налееш вода вътре. Ти тъмнината в една стая не може да я заместиш, ако не запалиш свещта, светлината да дойде.

За да се отречем от едно нещо в нас, трябва да влезе друго. Всеки може да говори. И вие можете да говорите някому. Тогава ако ние от любов към Бога не може да станеме здрави, тогава каква ни е вярата? Като станеш сутрин, кажи: Господ ще ме направи здрав. Апостол Павел страдаше от една болест, от едно състояние, че три пъти се моли на Господа да се махне. Господ му каза: То е за твое добро,

моята сила се показва в твоята слабост. Туй, което апостол Павел имаше, дало му се един трън, както той казваше, за да го мъчи, понеже много знание му се дало, да не би да се възгордее, този трън му се даде, за да му дава смирение. По някой път и вие като апостол Павел имате много знания, изправите се. Имате един фасон, кой знае, кой сте. Дава ви се трън, за да се смирите. Всеки от вас мисли, че е нещо повече от другите. Не зная една майка какво мисли тя за детето си, че тя седи по-горе от него. Майката като гледа детето си, гледа го гениално, аз го гледам будала. Колко бащи са ме водили, когато правех своите изследвания, да видя децата им. Той е учен човек, философ, казва: Имам гениално дете, ела да го видиш. Аз го гледам, изследвам и виждам едно обикновено дете. Направя всичките мерки, с които съдя за гениалните хора, няма ги. Той мисли, че е гениално. Казва: Какво мислиш? Казвам: Както ти мислиш. Какво ще му казвам, че не е гениално. И действително, то ще бъде гениално. Щом бащата е гениален и детето ще бъде гениално. Ако бащата не е гениален и детето не е гениално. Щом майката е гениална и детето ще бъде гениално. Щом бащата е гениален и щом майката е гениална и детето ще бъде гениално. Хората намират, че туй дете не се е проявило, има признаци в него. Но той вижда себе си – едно отражение. Бащата вижда своя дух, който работи и туй чувство, което събужда детето. Туй дете аз като го гледам, няма никакъв гениален човек. Аз го гледам един будала. Гледам го като един камък. Обаче, бащата със своята любов, със своята мисъл събужда, внася живота вътре. В света гледам това дете, виждам къде е силата. Сега вие всички сте станали критици, критикувате Господа. Вие сте се поставили като Него, че го критикувате. Казвате: Той не ме е направил такъв, какъвто трябва; имате една мярка какъв трябва да ви направи. Ум давате на Господа, какъв трябва да ви направи.Че недоволството какво е? Недоволството е най-лошото нещо, което съвременните хора имат. Вие имате здраве. Казвате: Защо ми е голо здраве. Пари не ми е дал Господ, туй не ми е дал, онуй не ми е дал. Вие сте родени за лекар, или за един отличен

ботаник. И в растенията седи всичкото ваше богатство, ако ги изучавате. Във вас има един отличен глас. Или вие сте способен човек да разпознавате какво ще бъде времето, ще бъде ли добро, или не. Може да познавате кога времето ще се поправи, кога ще се развали. Ако знаете това, ще си проправите път. Сега хората искат да знаят, какво ще бъде времето и го изучават. Учените хора са дошли до това и знаят, ще се развали или не. Казвам: Ние имаме дарби, които Бог ни е дал. Пита ме някой, какъв ще бъде в следното прераждане. Казвам: Ти какъвто си сега, такъв ще бъдеш и в следното прераждане.

Никога не считайте, че сте стари. Вие като минете 45 години, вече мислите, че сте стари, че сте остарели. Вие за старостта започнете да мислите, когато станете на 120 години. Като станеш на 120 години, имаш право да дадеш един банкет и да кажеш: Малко като че ли поостарях. Първият банкет ще дадете на 120 години. Понеже поостарях, ще замина за у дома, няма какво да правя на земята. Решил съм да ликвидирам със сегашният живот. Няма да седя вече на земята. Като остарее човек, трябва да замине, да затвори предприятието си. Каквото е събрал, ще се върне да си почине. Ако му се доще после, ще се върне на земята.

Първото нещо: Не вярвайте на болестта! Не вярвайте на кръвното налягане! Една сестра ми казва: Кръвно налягане имам. Стана ми малко весело. Никакво кръвно налягане нямате. Щом се намали вярата на човек, кръвното налягане дойде. Щом се намали надеждата, кръвното налягане дойде. Щом се намали разумността, активността на ума, кръвното налягане дойде. Щом се намали активността на човешкото сърце, кръвното налягане дойде. Но налягането е хубаво нещо. Че на човек има едно налягане от 1200 килограма. Но има едно напрежение от вътре, което уравновесява. Че естествено, че има налягане. То е за ваша полза. Ако няма кръвно налягане, вие няма да бъдете каквито сте. Не се плашете от кръвното налягане. Но почнете да развивате в себе си надеждата. За днес ще кажеш: Аз съм здрав. Не може да станеш от леглото, кажи: Аз съм здрав: Стани, походи.

Не е хубаво да ви привеждам примери, понеже ще ви заблудят. Те само веднъж стават. Втори път не съм правил такъв пример. Преди години ми пишат от Търново, за един брат, че се вцепенил, схващане на гръбначния стълб, схващане и на краката, не може да се подигне. Добър брат. Пишат ми там да ида в Търново да го лекувам. Казвам: Не отивам да го лекувам. Казвам на двама братя, те да идат и така и така да направят. Отиват те при брата и те заболяват. Казват ми: Учителю, тази работа не е за нас, заболяхме и ние, ела да си свършиш работата. Отивам вече и братът се готви да си замине за оня свят. Казва: Учителю, да си замина, че много страдам. Рекох: Ти се преструваш на болен. Ти мене няма да ме лъжеш. Казва: Не мога да ставам. Говорихме около един час, говорихме за други работи, отвлякох мисълта му, той забрави да мисли за болестта си. Казвам: Я стани малко. Стана. Поразходи се. Поразходи се. Обиколи стаята, няма ти нищо, здрав си. Той се гледа и се чуди. След една седмица е съвсем здрав. Иде лекарят и го пита: С какво те лекува? Казва му: Дойде, говори ми един час и половина, тогава ми казва: Стани! – Станах. – Поразходи се из къщи! – Поразходих се. Не може да бъде, казва лекарят, ти криеш нещо. – Не, тъй ми каза и се свърши. Вие сте чудни. Сега няма да ви разправям, но ще ви изясня закона, какъв е. Представете си, че този човек е свързан с въжета, ръцете и краката са свързани, не може да мърда. Причината е външна. Вързан е човекът. Аз имам едно ножче, отивам и както седя, клъцна на едно място връзката, и както седи, отпусне се, клъцна на друго, клъцна на краката, навсякъде накълцам, разпуснат се краката и ръцете му. Казвам: Я стани. Стане човекът. Ще отрежеш тия връзки, ще си извадиш ножчето, ще изрежеш връзките, ще освободиш човека. Ти трябва да накълцаш връзките на една своя добродетел, но ножче трябва да имаш.

Вярата е един абсолютен закон. Ти като вярваш в Бога, пресичат се тия връзки веднага. Имаш противоречие в душата си, като вярваш, но вяра, която няма колебание, вяра, която произтича от любов,

противоречието ще се смъкне. (Една сестра започна да прави разни движения.) Това са нейни деди и прадеди. Тя ги повикала на гости. Те са любовни духове. Тази работа е любовна работа. Тя има доста щестлавие, иска да се покаже нещо. Религиозно щестлавие. Едно време по музика искаше да стане нещо, като не можа, че сега в любовта. Тя е от любовните натури, имала доста любовници. Сега някои други любовници дошли. Сега е доста голям проповедник. Тук имаше друга една сестра като нея, че сестри, които са ме слушали с години, отиват при нея, коленичат, тя да ги учи.

Оставете се от тия заблуждения. В едно верую трябва да има разумност. Да вика човек не е нищо. Нали като се напие, вика човек, тропа. Какво е туй. Мислите ли, че това е по Бога. Не, то е виното, което говори там. Че тя вика, за мене това нищо не значи. Казвате: Какво ще кажат хората, че викала. Че в Лондон падат бомби от 200 килограма, нищо не казват хората, че тук една сестра извикала, е-ей, – какво щели да кажат хората.

Имайте онази любов, която светиите имат. Всеопрощаващата любов е, която ще оправи света. Всичко трябва да се даде. Да бъдем носители на онова, Божественото. Не да не скърбим, скърби и страдания ще имаме, но като дойде скръбта, понамазвайте я, турете ѝ белило и червило. Скръбта като дойде, трябва да знаем как да постъпим. С нея по-добре трябва да постъпим. Как мислите, когато Христа го водеха да го разпънат, какво лице имаше? Как бихте го нарисували? Най-хубавата поза, която може да даде на Христа е, когато носеше кръста. С достойнство го носеше. Най-после дойде до едно място, остави кръста, седна на земята и каза на хората: Мъчно се носи такъв кръст, който ние сами си създаваме. И оттам насетне хората започнаха да носят такива малки кръстчета. Тогава защо не носите вашите страдания, защо ги правите от големи дървета, а не от малко кръстче. Една малка скръб имате, достатъчна е. В битието без страдание не може. Със страдания е лошо на земята, но без страдания е още по-лошо. Скърбите са една необходимост дотогава, докато Бог

смени съвременният порядък на нещата. При сегашните условия на живота, ако човек нямаше налягане, той щеше да се пукне. Сега като правят научни изследвания, изваждат някои организми от големите дълбочини, и като ги извадят на повърхността, пръскат се. Значи налягането долу в дълбочините е толкоз голямо, те са се приспособили и ако се извадят на една височина, дето това налягане се намали, пръскат се. При сегашните условия човек трябва да има кръвно налягане, за да не се пръсне. Една необходимост е. Тъй щото болестите са едно предпазително средство. Изкушенията, всичките мъчнотии те са предпазителна мярка. Добродетелите, развиването на човешките способности, то е бъдещето, което нас ни очаква. Затуй, аз като говоря за любовта, разбирам онази Божествена сила, която ни подтиква към великото. За вярата говоря като възможност да реализираме, каквото искаме. Чрез надеждата всеки ден трябва да осъществяваме. Чрез вярата трябва да обхващаме бъдещето. И чрез любовта да влезем в общение с Бога и тогава ние ще бъдем радостни и весели в живота. Всичко в света е създадено заради нас. Цялата вечност е създадена заради нас и неизмерими блага Бог е предоставил за развитието на човешката душа. Тъй щото всинца сте наследници на велики постижения, но трябва да се работи. Най-хубавият метод за работа е любовта, вярата и надеждата. Хиляди още други методи има.

Считайте се за наследници на Царството Божие.

Отче наш.

4. Утринно слово 13.X.1940 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ВОЛЯТА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва
В начало бе Словото
Размишление
Духът Божий

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матея.

Блага дума на устата

Неща, които са говорени преди 10 000 години какво приложение имат в сегашните времена? Ако започнем на стария да му говорим за онова, което сме говорили на децата, какво приложение има детският живот? Детето най-първо два пъти трябва да го къпят, сутрин и вечер го къпят в коритото. Някой път го къпят половин година, и после започват по един път и така няколко години по ред все го къпят. Старият човек можеш ли да го къпеш? Не може. Сега и в религиозно отношение проповядват детински работи: Как едно време са къпани в коритото. Все за едно време разправят. Майката сега я няма, бащата го няма, ти си останал сам, какво ще правиш? Сега това са опущения, не искам да се занимавам с тях.

Някои хора гледат песимистично, казват: Аз съм песимист. Някой казва: Аз съм оптимист. Много хубаво, че си оптимист. По някой път се занимавате да четете философи, които са песимисти. Онези, които са оптимисти, не дават едно разрешение. Някои считат, че песимизмът е болезнено състояние. Мрачно гледат. Казват: Този живот няма да го бъде, така ще върви, никой не може да бъде щастлив. Песимизмът, това е нощ. След като работи човек цял ден, трябва една нощ да престане да работи, да легне да си почине. Оптимизмът то е ден. И следователно, вечерно време, ако се върнеш, ще си починеш. Много укоряват песимизма. Но оптимизмът създава

страданията. Сега обвиняват песимизма. Оптимизмът е създал страданията; всякога песимизмът плаща, онзи ял и пил. Като дойде нощта, усещаш болка, легнеш на леглото, туй те боли, онова те боли. Целият ден си работил на нивата, това си правил, дойдеш вечерно време, починеш си. Казвате, че песимизмът бил лошото. Да се коригираме малко във философията. Да дадем от укора на песимизма от половината на оптимизма.

Сега някои от вас проповядват какво е казал Господ. Хубаво, какво е казал едно време, Господ не е престанал да говори и постоянно говори. Като деца Господ ви говореше като на деца, като възрастни Господ ви говори като на възрастни; Като стари Господ ще ви говори като на стари. Половината от вас сте песимисти, половината сте оптимисти. Песимизмът, то е вече нощ. Нощ е настанала отвън, има някое недоволство в къщи. Някой човек е песимист, няма дърва, няма въглища, няма хляб. После не само това, но юрганът е тънък, няма топло. Завива се само с един чаршаф. Може да се покриваш лятно време с един чаршаф, но зимно време трябва дебел юрган с вълна. Ако се завиваш с чаршаф, а вън е 25 градуса под нулата, какъв ще ти бъде халът. Ще кажеш: Вярвай в Господа. Вярвам, че студ има. Единственото, което вярвам, вярвам, че Господ студ е дал. Какво трябва да правя? Седи с чаршафа си и се моли. Казваш: Господи, сега нека дойде топлината, прекрати този студ, защото с чаршафа не може да издържам. Дърва нямам, ако не се стопли от вън, ще замръзна. Някой ще каже: Не може ли без да се молиш. А без да се моли не може.

Двама светии живяли в пустинята, че единият е казвал: Каквото Господ е наредил, това ще стане. Всичко Господ ще нареди. Другият бил на особено мнение, казвал: Не каквото Господ нареди, но и ние каквото наредим. Той бил дежурен и дошла студена зима. Той не наклал огъня. Влиза другият и казва: Хладно, незапален огън. Другият казва: Както го е Господ запалил. – Защо няма запален огън? – Ами че то е работа на Бога. Според твоето учение, каквото Той е

наредил. Да запали огъня. Сега даже и след две хиляди години такива примери стават. Много пъти две крайности има. Има някои работи, които Господ няма да ги направи никога. Понеже, ако Господ прави всичко, какво ще правим ние? Ако и ние правим всичко, какво ще прави Господ? Защото в живота и Господ трябва да работи. Христос казва в Писанието: „Отец ми така работи и аз така работя." Сега някои разсъждават и мислят, че трябва да подкрепим вярата. Но вярата е нещо разумно. Аз считам хора с вяра, които в десет години само веднъж ги хваща хрема, боледуват колкото за цяр. Само веднъж в десет години ги хваща хрема, боледуват, хора, които са с вяра. Вярващи наричам, които десет пъти в годината ги хваща хрема. А пък безверниците всеки ден ги хваща. Че когато се безпокоиш за едни обуща, не е ли хрема? То е най-лекото болезнено състояние, едно пречистване. Българите имат една поговорка, хремата считат за едно почистване за Коледа. Треската я считат едно почистване за Великден. А пък другите болести, къде ги турят, ще ги намерите. Българите така ги кръщават. Някой път има специфични микроби, седят си в носа спокойни. Някой път си почиват и човек ги събуди, като деца са. Като се събудят и те искат да ядат и пият. Започват да глождят мембраните на носа. Пък са доста умни, пущат киселини и ти започваш да плачеш, да кихаш. И да кихаш, те не излизат. С кихането казваш: Излезте навън, не ме безпокойте. Но те седят там. Ако човек не ги бута, те си дават банкет, любовни работи има, женят се, раждат се, и само за една седмица с милиони се размножават. Сега аз не зная, как вие лекувате хремата. Няма какво да я лекувате. Едно приятно забавление е тя, ако искате да знаете. С изхвърлянето на тия нечистотии из носа, микробите излизат навън.

Сега аз вземам този пример само за изяснение. Всички ние страдаме от един по-низш живот. Всички болести се дължат на низши същества. Такива дребни са, че някой път с микроскоп не може да ги видим.

Та казвам: Религията в древността е била за изучаване тайните сили на човешката душа, за да може всичките хора да се подчиняват и да изпълняват волята Божия. Ние всички страдаме, понеже изпълняваме нашата воля. Казвам: Човек трябва да има воля. Хубаво е да имаме воля. Но лъвът, който има воля, какво прави? Мислите ли, че лъвът няма воля? Има воля. Влезе в една кошара, задигне цяло теле, тури го на врата си, с телето ще се прехвърли през оградата, занесе го в гората, изяде го. На следната вечер пак в кошарата вътре, пак задигне друго теле, пак в гората. Ние сега седим и четем във вестниците, как пущали бомби над Лондон. Но трябва да бъдете в Лондон да имате една опитност, да видите какви са съвременните бомби от 1500 или 2 хиляди килограма. Не зная, какво пишат във вестниците, някои бомби разкопават една дупка от 40–50 метра широчина и 30 метра дълбочина надолу. А пък взривът е толкоз силен, че ако си на един километър, ще се обърнеш от сътресението. На пътя ако си, ще паднеш. Хора има, които ослепяват, които оглушават. Но тук четем по вестниците, казваме: Да му мислят лондончани, да им дойде умът. Кои лондончани страдат. Онези, които не са грешили. Някой път, погрешките са в мозъка, някои клетки направили погрешка, пък бият задницата, пък тя ни най-малко не е виновна, пък нея бият. Сега това са неща, които стават във физическия свят. Може да си извадите каквото и да е заключение. Но това, което става в Лондон всякога става и между хората. И в ума на хората падат бомби. Не е ли бомба, когато си работил 30 години и ти кажат, че всичко онова, което си спечелил, пропаднало. Не е ли това голяма бомба? Коскоджа дупка се отвори, казваш: Свърши се, вече не мога да живея. Някой път човек толкова се обезсърчи, че си тегли куршума, самоубие се. Или някой иде че се хвърли от някъде. В живота вие не разглеждате работите от това гледище. Колко бомби ние хвърляме. Някоя мома, сгодила се, мисли да нареди живота си, фантазира си неща. Дойдат един ден, че ѝ кажат, че нейният възлюбен умрял. Веднага обезсърчи се, тури една черна дреха, иде от

някоя канара и се хвърли. Казва: Не искам вече да живея. Има и религиозни хора, които са влюбени. По някой път и техните възлюблени умират. Вяра имат, мислят си за нещо, и като не им върви, хвърлят се и те от канарата. Казва: Не искам да живея в това общество. То светът така няма да се оправи. Къде ще живееш? Казва: В оня свят. Оня свят е затвор. В туй положение ще идеш в затвора, в робството. Онзи, който не изпълнява законите на робството, какво го правят? Затворят го, оня свят го държи в затвор. Ще те хванат, ще ти турят халат, после ще ти турят вързеле (гривна) и на краката, и на ръцете, някой път ще ти турят вързеле и на врата.

Казват: Кой управлява света сега? Не го управлява Господ. Ако Господ управляваше света, не ще имаше война. Ако Господ управляваше света, не ще имаше смърт. Но понеже не го управлява Господ и смърт има, и войни има. Сега какво ще ми разправяте, че Господ управлява света. Не управлява Господ. Умират хора, бият се, вършат най-големи престъпления. Казвате: Ние сме чада Божии. Никакви чада Божии не са хората. Хора, които се карат, чада Божии ли са? Сега аз философствувам. Това не се отнася до вас. Вие сте в оня свят, от високо гледате като ангел. Като гледам страданията на хората, това не са страдания за един ангел. Страданията на хората за един ангел са подобни, ако има един човек направен от захар, че се стопи човекът и ти започнеш да плачеш, да страдаш за стопения човек от захар. Ангелът казва: Друг ще направиш. Доста захар имаме, ще ви дам захар. Такива хора ще ви направим, колкото искате. Ако направите един изкуствен човек че му турите една машинка в устата, с която той да говори, мислите ли, че имате една реалност?

Та истинското учение, което иде в света е ние да се освободим от старото робство. Знаете ли кое е старото робство? Всичките хора пожелаха да бъдат като Бога, но бяха без любов. Правеха всичко, но без любов. А то е насилие. Бащата ражда сина си без любов. Казва: Ти ще се подчиняваш. Като е малко дете, ще се подчинява. Стане голямо, бащата отслабне, и детето казва на баща си. Ти ще се подчиняваш.

Питам: Ако детето се е подчинявало до 21-та си година, и от 21-та година нагоре бащата се подчинява, какво се е допринесло в света? Някои от вас казвате: Да бъде моята воля. Че като стане волята на човека, какво има? Някой казва: Аз искам да бъде моята воля, да си направя една къща, една хубава къща. Казваш: Осигурих се. Осигурил си се. Но светът страда от много воли. Пълен е светът само с воли. Владиката има воля, попът има воля, бащата има воля, наследникът има воля, генералът има воля. Има едно стълкновение между частите. Между хората, коя воля да бъде? Казвам: В света докато не стане волята на любовта, светът не може да се спаси. В света има само една воля, на любовта. Когато тази воля стане, то е спасението на света. Докато двама души все спорят, кой трябва да яде най-първо, чия воля да бъде, те изпълняват ли волята на любовта? Как разрешават майките този въпрос? Детето ли яде по-напред, или майката яде по-напред? Казват: Майката трябва да нахрани детето. Първо да нахрани детето, после себе си. Право ли е туй учение? Майката трябва да яде по-напред, детето после. Не е ли така? Ако тя по-напред не яде, от къде ще дойде това мляко? Първо тя ще се нахрани, и от млякото, което дойде от храната, тя ще нахрани своето дете. Сега някои от вас религиозни, които проповядват едно учение, казват: Трябва да нахраним света. Как ще го нахраниш? Най-първо ти, който проповядваш, трябва да се нахраниш, да видиш туй учение, тази храна струва ли. Ако някой продава кашкавал и го продава без да го е опитал, това не е право. Всяко нещо трябва да се опита. Онова, което си опитал, него говори опитаното. Ще ви приведа един пример, как се разбира. Един анекдот има из нашия живот. Преди години някой в Бургаско заболял. Питат ме за съвет, какво ще кажа. Станало едно подуване някъде. Казвам: Нека вземат два килограма мляко, да го възварят хубаво, после да му изцедят един лимон и от пресеченото мляко да наложат на подутото място. Казвам на един приятел да им напише, да им опише, как да го направят. Написал им той, и онези като получили писмото, приложили, че компресът не помага. Казвам:

Как го приложихте? Аз казах с гъстото още като е топло да наложат болното място. А те гъстото изяли и със суроватката правили компреса. Казвам им: С гъстото ще направите компреса, ще наложите болното място, пък рядкото изпийте. В лекуването онези хора, които стават за лекари, те са родени от природата. Всичките лекари, които са родени, имат една особена магнетична сила, която лекува. Не всеки лекар може да лекува. Не че няма желание да лекува, но няма тази сила. И всички вие боледувате, понеже ви липсва нещо. Има една сила, която като липсва в човека, човек заболява. Просто да ви го разправя. Човек се простудява, кога? Или когато е тънко облечен, или когато е вземал топла баня. Тук един от доста напредналите братя, казва ми, че както съм казвал, направил една топла баня, но се простудил. Той се къпал в банята и на излизане взел един студен душ. Казва: Простудих се. Турил си студен душ, за да се постегнело тялото. Казвам: Защо не си турил топъл душ отгоре? Казва: Студеният душ е по-здравословен. Аз по някой път гледам някои религиозни разбирания, на студен душ приличат. Гледам някой излиза въодушевен, като дойде при вас и вие му направите един студен душ. Той се свие. Никога не употребявайте студения душ. Лятно време, когато имате 35–40 градуса топлина от вън, тогава студените душове са на място, но зимно време – топъл душ, и то 41, 42 и 45 градуса топли, колкото по-топли, толкова по-хубаво. Не изведнъж, но постепенно ще увеличиш топлината.

Между физическия и духовния свят има едно съотношение. Ако тялото е здраво, имаш едно разположение. И мисълта ти ще бъде здрава. Ако тялото е болно, тогава не може да разсъждаваш правилно. Та най-първо онези, които искат да служат на Бога, трябва да бъдат здрави. Не мислете, че болните хора могат да се научат да служат на Бога. То е като урок. Като научиш този урок на болестта, ти ще бъдеш здрав. Болестта е един низш живот. Ядеш някога някоя неподходяща храна. За пример, ако ядеш едно прасе, то е низша храна, много вкусни са свинските кебапи, много сладко е свинското месо. Някои от

вас, нали сте яли на шиш? Но ето в какво седи свинското месо. Клетките на свинята са индивидуалисти. В свинята има голямо желание да живее и тя минава за един живот на удоволствия. И следователно, ако тия клетки влязат в тебе, те обичат да ядат и пият, не работят. Ако ядеш свинско месо, трябва да туриш 10 души стражари да вардят един, който ще работи. Ти ще изхарчиш десет пъти повече отколкото той ще изработи. Защо ти е такъв слуга? Онези, които се хранят със свинско месо, често се разболяват. Някои, които са по-здрави, не заболяват. Мене ми разправяше един български свещеник: Всеки път като дойде Коледа, като свещеник искам да опитам свинско месо, но не е било изключение една, две седмици да не боледувам след това. Казвам си: Попе, научи се да не ядеш свинското месо. Казва: Как да не бъда аз с хората заедно. Някои религиозни цитират Писанието и казват, че трябва да се яде месо. Свинското месо е нечисто за един религиозен човек. Освен, ако искаш да помагаш на свинете, яж, но ако не искаш да помагаш не яж. Не само да не ядеш, но и на ум да не ти идва. Ако си спомниш, както сега аз ви разправям, то е опасна работа, заразителна. Ще кажете, че Господ е създал всичко за ядене по света. Това е една философия, която трябва да се провери. Не е създадено всичко за ядене. В реката Нил има едни малки жабчета, които плават, нилските крокодили отварят си устата, жабчето си свие краката и попадне в устата на крокодила, той го глътне. Той казва: Господ тъй те създаде, аз да те ям. Като влезе това жабче, казва: Ще видиш, как се гълта жабче. Започва да гризе стомаха. Гледаш онзи крокодил ту нагоре, ту надолу във водата скача. Жабчето пробие корема му, излезе навън, навлезе във водата, и крокодилът се обърне на гърба си и свърши. Не е всичко за ядене.

Когато във вас влезе една лоша мисъл, не е ли това едно жабче? Когато влезе в твоето сърце едно лошо чувство, че цялата нощ се обръщаш на една и друга страна, не можеш да спиш, не е ли това едно жабче? Най-първо, всички трябва да се научите да се владеете.

Всяка мисъл, която дойде, ще я разглеждаш хубаво под микроскопа, ако е една мисъл като плод, като слива, възприеми я.

Та в прочетената глава Христос праща своите ученици, даде им власт да церят, бесовете да изпъждат. Ти ако от себе си не изпъдиш една лоша мисъл, де ти е силата? Някои казват, да отидете да говорите на другите хора. Най-първо човек трябва да опита колко сила има. Ако ти в себе си не можеш да обуздаеш една лоша мисъл, едно лошо желание, где ти е силата тогава? Или някой път, някои новини има, някои вестникарски новини четеш, но мислите ли, че тия новини всички са верни? В съвременния живот, всичко каквото пишат във вестниците и всичко, каквото ви кажат хората, 75 на сто тури настрана, че върху 25 на сто се спри. Вие, като ви кажат нещо, ставате носители. Казвате, вестниците пишат това. Пък то, след два дена, вестниците го опровергават, че не е станало. А вие сте разнесли новината. За пример, често вие казвате: Ние сме лоши хора. В какво седи лошото на човека? В неговата воля. Лошото не произтича от неговия ум, не произтича и от човешкото сърце. То сърцето се съгласява, лесно се подкупва, но волята е господар. Тя е, която греши. Тогава ние се намираме в противоречие. В Америка, в тяхната гражданска война двама войници, които ходили на бойното поле, останали инвалиди: на единия били осакатени краката, ръцете били останали здрави и очите здрави; на другия пък, краката били здрави, но бил сляп и ръцете били осакатени. Събрали се двамата, единият с осакатени крака, другият със здрави крака, но не виждал. Онзи със здравите ръце се качва на гърба на този със здравите крака и така ходили да крадат ябълки. Хванал ги господарят на градината. Завежда ги да ги съдят. Единият казва: Ходих при ябълката, но не брах. Другият казва: Не съм ходил при ябълката. И единият, и другият са прави. Вярно, че единият не ходил, защото няма крака. Но съдията казва: Турете онзи със здравите ръце на гърба на този със здравите крака. Човешко е. Онзи със здравите очи и ръце, той се качва на този със здравите крака – това е волята. Тя е, която го носи до дървото. Тя

ще те заведе. Тя е, която кара хората да правят престъпления. В сегашния век на християните трябва да се възпита волята. Възпитавайте волята си! Всичките хора мислят много добре, чувствуват много добре, но дойде ли до волята, пожеланията, не издържате. Аз бих желал да направя един опит, колко воля имате. Кажете на няколко души приятели, да ви опитат, колко сте търпелив и доколко спазвате самообладание, да се не разгневите. Ще кажете на десет души ваши приятели да си направят много остри игли и да забиват иглите само една десета от милиметъра в кожата. Другият 2/10, 3/10 и т.н. Последният един милиметър да забие, че да видите какво ще бъде вашето разположение. След като направите първия опит, направете втори: Първият да забие един милиметър, вторият – два и т.н. последният десет милиметра. Като излезете да видите какво ще бъде вашето разположение, дали ще бъдете като че бълха ви е охапала. Туй е за онези от вас, които искат да бъдат посветени.

Един мой познат, той сега е в Америка, беше много стар и хилав. Казва: Ела с мене, един лекар ми туря инжекции. Лекарят с една голяма игла, като му джасна в дебелото на крака три инжекции, казвам му: Аз до там не съм дошъл, ти си голям герой.

Ние си създаваме ненужни страдания в света. Когато четем словото, то е една опитност. Словото Божие, то е една опитност във всичките векове. Една Божествена истина през всичките векове е валидна като златото. Златото, каквато цена е имало преди хиляди години, и сега има същата цена. Но книжните пари преди много векове сега нищо не струват, нямат цена.

Та казвам: Любовта е наука за възпитание. Единствената сила, която е мощна да възпита човешката воля, то е любовта. Няма друга сила, която да въздействува на човешката воля. Вие сте имали малки деца, колко упорити са. Мене ми разправяше една българка майка, доста умна. Имала една дъщеря, името ѝ било Йорданка, заинатява се, не иска да послуша майка си. Майката казва: Йорданке, чети Отче наш! – Не искам да чета. Бия я, не чете. Майката излиза из търпение,

казва: То човек от тебе няма да стане, взема я, нагоре я издига и я стръсва. Тя казва: Олеле, мамо, ще чета Отче наш. Та любовта като дойде, дигне човека, стърси го и тогава чете Отче наш. Не мислете, че любовта е нещо слабо. Тя е най-мощното в света.

Та казвам: Нашата воля, ние трябва да я усилим. Ще си кажеш: Няма да правиш това! Имаше един евангелист, който ми разправяше своята опитност. Двадесет и пет години той пушил тютюн. Станал евангелист, искал да се отучи от тютюна. Не може да се откаже. Молил се, пак пуши. Правил това, правил онова, не може по никой начин да се откаже от тютюна. Започнал да се моли на Господа, Господ да му помогне, да се освободи от този дявол. Казва: Хвана ме магарешката кашлица. Река да пуша, като започна да кашлям, кюх, кюх, кашлям. Държа ме 40 деня и се отучих от тютюна. От там насетне не пуша.

Та всички ония навици, които имате, може да се отучите от тях. Колко навици има, от които трябва да се отучи човек. Казва: Навик имам. Има навик, но има и отвикване. Всички ония добри навици са на място. При лошите навици, ще развиеш своята добра воля. В света аз казвам, че има една добра воля, то е волята на любовта. Тази воля аз я наричам Божествена, тя е волята на любовта. Само Божествената воля на любовта е в състояние да оправи нашата воля. Когато казваме: Да бъде волята Божия, разбираме волята на любовта. Докато волята на любовта, Божията воля не дойде да господарува на човешката воля, един произвол ще има в света и светът не може да се поправи. Казвам: Новото учение е, което ни свързва с волята на Божията любов, да изпълним Неговата воля. Само така ще се избавим от всички противоречия на света и от смъртта, и от всичко ще се избавим. Тогава ще бъдем чада Божии. Всеки един в душата на когото не господарува волята на любовта, всяка друга воля и ангелска да е, и да е на един светия, каквато и да е друга воля, тя не може да произведе това, което волята на любовта може да произведе. Само една воля има на света, Божията воля на любовта, тя е, която може да ви избави от

всичките противоречия, които се раждат в ума ви, в душата ви, в сърцето ви. Христос казва: Който намери волята Божия, ще намери живота си; който не намери волята на любовта, и това което има, ще го изгуби. Стихът тук е: „Който намери живота си, ще го изгуби; който изгуби живота си заради мене, ще го намери“. Който намери волята на Божията любов, той ще намери живота си. Който вас приема, мене приема; който приема мене, приема Онзи, Който ме е проводил.

Казвам: Сега е времето. Казвате: В какво седи новото учение. Да вярваме, да се обичаме. Трябва всички по любов да възприемем Божията воля. Реалното, което излиза из Божията любов, е волята. Да сторим онова, което е за славата Божия, което е за влизането в царството Божие и за нашето повдигане. Това е волята.

Ако Христос се беше отказал преди две хиляди години да иде на кръста да го разпънат, какво щеше да стане със света? Ако не приемем и ние този път, какво ще постигнем? Този е пътят, по който иде волята Божия.

Човек не трябва да бъде страхлив.

Отче наш.

5. Утринно слово 27.X.1940 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев (На 20.X.1940 г. няма беседа)

ПРОЦЕПЪТ НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

91 Псалом

Молитва на Царството

Ще прочета 6 глава от Евангелието на Матея.

Духът Божий

Размишление

В начало бе Словото

Някой път на хората става тягостно да им разправяш за едни и същи работи. Например повтаряш: Бъди набожен, или някой път повтаряте: Обичай хората! Прави добро! Всичките хора обичат да заповядват. Ти заповядваш, ти ограничаваш себе си. Щом ограничавате хората, ограничавате себе си. И най-силният човек, като хване един силен вол за рогата и го ограничи, той ограничава и себе си. Нито волът е свободен, нито който го е хванал е свободен. То е същото, когато ти искаш да покажеш на някои хора, че ти си добър. Ти си хванал вола за рогата. Във всяко нещо, което направиш, трябва да бъдеш свободен. Щом не си свободен, ти се ограничаваш и нищо не придобиваш. Каква полза придобиваш, ако хвърлиш един килограм захар в океана. Казваш: Едно кило хвърлих, разтопи се. Какво ще стане с този океан, като се стопи едно кило захар? Или ако дадеш хляб на един сиромах, какво си направил? Най-първо, ако хлябът, който си му дал, е много сух, той ще те критикува, ще каже: Не ми даде някой топъл хляб, мекичък. То трябва вода за него. Сух като сухар. Някой път правят такъв сух хляб, сухари. Доста вода трябва за него да се накисне.

Христос е говорил преди две хиляди години и две хиляди години думите му се повтарят. Аз виждам пред мене изпъква една картина:

като срещна един християнин, той току що изважда стихове какво е казал Христос. Пък тури стиха в джоба. Казва: Обичайте се и тури любовта в джоба. Правете милостиня и тури милостта в джоба. Кой банкер не прави милостиня? Дойде някой, иска му пари. Казва: Ще ти дам. На тебе 20%, на другите вземам повече. На тебе ще отстъпя. Вземали ли сте хиляда лева с 20 на сто? После мислите дали ще ги изплатите. Ако закъснеете 10 години, ще можете ли да ги изплатите.

Разправяха ми, че в Провадийско един българин, който обичал да прави милостиня, дал 8 крини жито на един турчин, сиромах. Той след като му плащал 8 години, имал да му плаща още 80 крини. Че отде станаха 80? Не се сяха? Чудна работа, житото като го сееш на нивата, се умножава, но тия 8 крини да се умножат на 80 крини, как става? По кой закон става?

След две хиляди години какво трябва да бъде положението на една душа? Сега цялото човечество, всички са недоволни от живота. Малко хора има доволни. При сегашното положение има едно вътрешно недоволство. Красивият, като намери по-красив от него, е недоволен. Силният като намери по-силен от него е недоволен. Една държава, като намери друга държава по-въоръжена от нея, пак е недоволна, че не е въоръжена с такива хубави оръжия. Когато Христос дойде на земята, имаше за цел да изведе тия хора от стария завет на живота. Аз наричам стария живот капан. В Казанлъшко, мисля в село Янина, в тяхната мера се явила една мечка, изяла няколко говеда. Един янинчанин турил един капан там, дето мечката се движила, за да я хване. Сутринта отива и гледа отдалече мечката се хванала. Казва си, сега има да се похваля на хората. Като отива, какво да види, неговото магаре се хванало в капана. Казва: Такава мечка аз не съм виждал. Аз правих един капан за мечка, не за магарето ми. Разбирам човек да прави капани за мечки, но когато прави капани за хората, не разбирам.

Христос е говорил преди две хиляди години, след две хиляди години проповедници доказват, че има Господ в света. Някои

започват да аргументират, има ли Господ или не, има ли оня свят, или не. То е същото да доказваме дали този свят е реален, дали съществува или не. Има метафизици, които отричат съществуването на този свят, казват: То е илюзия. Онзи свят е като този свят, и този свят е като онзи свят. Ако ти спиш на леглото си, какво те ползува този свят? В кой свят си, когато спиш? Тогава си в оня свят. Къде е той. Светът на съня къде е ? Ходиш, гледаш извори, реки минаваш, някъде слънцето грее хубаво, разговаряш се, но на кое място, не знаеш. Събудиш се, в този свят си. Кой е този свят. Той е реалният свят. Заспиш, пак си в оня свят. Оня свят е свят на съня. Някои хора искат да идат в оня свят, искат да спят. Като заспят, ще си починат. Спането е хубаво. Реалният свят е свят на работата, свят на учение. Този свят, в който ние страдаме и живеем, същинският свят ли е? Даже от невидимия свят, когато искат да разберат живота, идат в този свят, за да го опитат. Има какво да се работи. Ако всичките хора бяха праведни и никой нямаше нужда от никого, питам, какъв щеше да бъде животът? Ако всичките хора бяха учени, ако всичките хора бяха такива, каквито вие разбирате кой от кого щеше да има нужда? Вие искате да бъдете богати, но ако всички бяха богати, кои щяха да ви бъдат слуги? Ако всички бяха богати и вашите слуги щяха да бъдат богати като вас, тогава вие сами ще си бъдете слуги. Ако всичките хора са набожни, кому ще говориш? Ще мълчиш. За какво ще говорите тогава? Сега има какво да говорите. Някой направил погрешка, питате го, защо направи тази погрешка. Няма отговор. Никакъв отговор не може да се даде за една погрешка.

Има един анекдот. Дошло на ум на Настрадин Ходжа, понеже нямал къща, да си направи къща. Искал сам да си съгради къщата. Започнал той да гради и като изкарал къщата, един ден пада от покрива; пък си навехва крака. Питат го защо паднал. Казва: Паднах от покрива. Казват: Защо не внимаваш, защо не си отваряш очите? Разправял той на много, как паднал и най-после казва: От вас няма ли някой, който да е падал, да знае, как става тази работа?

Казват: Защо не тури запетая? Защо не тури две точки или точка и запетая? Защо не тури глагола на място, или местоимението не е турил на място? Защо не го е турил? Туй сега как искаш да го туря? Тогава българите са много умни. Един българин направил една пещ и мислил да направи вратата да гледа на юг. Един му казва: Не се прави на юг вратата на пещ, но на север. Започнали да се изреждат да му разправят, накъде се прави вратата на пещта. Едни казвали, на север, други на юг, а трети на изток и т.н. Взел той, че направил пещта на две колелета, че като дойде някой и каже, че не е на място вратата, обръща пещта накъдето той казва. Върти пещта на изток, на север, навсякъде.

Сега всички казвате, че животът не струва. Много струва, но вие не разбирате този живот. На болния може да дадете най-хубавата храна, не може да я оцени. На трескавия, каквото и да му дадете, горчи. Где е причината? Болен е. Щом оздравее, храната стане хубава. Има сега артериосклероза, която сега върлува в света. Тя се дължи на много желания. Когато у светските хора дойде артериосклероза, разбирам, но когато в религиозните хора дойде, на какво се дължи? В сиромасите хора когато, дойде склерозата, разбирам, но в богатите когато дойде, на какво да я отдадем? В невежите като дойде, разбирам, но у учените като дойде тогава на какво да я отдадем?

По някой път вие се оплаквате, че никой не мисли заради вас. Никой не обръща внимание на вас, никой не ви поздравлява. Тогава аз да ви дам един пример. Всички може да станете знаменити. Вземи на заем 5 хиляди лева от някого и ще видиш как той ще тръгне подир вас. Дето ви срещне, казва: От кога искам да ви видя. Как сте, добре ли сте? Ами петте хиляди лева? 365 дена в годината като ви среща, ще ви поздравлява и ще ви пита: Ами петте хиляди лева? Човекът ви обича. Вие се обиждате. Казвате: Какъв безочлив човек. Спря ме и ми каза, че имам да му давам. Че ти си богат човек. Той е просяк, пък ти си богат. Тогава ти го попитай: А бе, Драгане, ако си осиромашал, хиляда лева мога да ти дам. Вземи мястото на богатите хора. Да знае, че ти ги

даваш. Ти си богат, пък той е сиромах. Сега някой ще каже: Това не е морално. Че кое е морално?

В новата култура всяко деяние, което не става по закона на Любовта, не е морално. Всяко нещо, което направиш без любов, то е неприятно пред Бога. Ти правиш нещо без любов само пред хората. Щом правиш нещо без любов, не го прави. Бог се интересува само от дела, направени от любов, понеже Той е Любов. Той каквото върши, го върши по любов. И ние каквото направим по същия начин, Той се интересува от него. На всяко, дело направено от любов, Той се интересува, ще обърне внимание. Той ще дойде, ще те намери и ще каже: Приятно ми е, ти си направил една работа. Сега ние имаме едно понятие за Бога малко своеобразно. Ние мислим, че Той живее някъде и не се интересува от нищо. Когато страдаме, ние искаме Той да знае, че страдаме, за да ни помогне. Когато хората страдат, казвате: Господ за тях ли ще се интересува? Когато ние страдаме искаме Господ да се занимава с нас, когато другите страдат, казвате: Нека си носят товара. То е неразбиране. Когато един човек страда, то е едно условие ти да се запознаеш с него. Не е въпрос да даваш пари на хората. Не. Те не се нуждаят от пари. В целия сегашен порядък нещата са изкуствено направени. Направиш ти една къща на 4–5 етажа; защо ти е къща на 4–5 етажа? Ти я правиш с оглед да поставиш наематели. Като имаш четириетажна къща и десет души наематели, мислиш ли, че ти ще бъдеш разположен? Някой не плащат, постоянно ще се нервираш; караш се с този, с онзи се караш, този искаш да го изпъдиш от етажа, постоянно имаш разправии. Тебе ти трябва една къщица по Бога – една стая за спане, една стая за прием, една стая за ядене и кухня, три стаи и кухня са достатъчни. Като ти дойде някой гост, ще го приемеш. Защо са ти четири етажа? Всеки да си има по три стаи и кухня, пък достатъчно са и две стаи и кухня. После за тях ще мислиш да им туриш килими, столове, маси. Наемателите ще дойдат и ще кажат, че умивалникът не е хубаво направен, че инсталацията не е хубаво направена. Започваш ти да съжаляваш, че си направил къщата. Пък

ако всички имаха къщи все по на три етажа, кои ще бъдат вашите наематели тогава? Ако всички софиянци имаха по три етажа къщи, тогава кой кому ще бъде наемател? Като имаш една къща от две стаи и кухня, ти ще живееш и ти ще бъдеш първият наемател. Господ иска не за другите да направиш къща, но за себе си направи къща да живееш вътре и да благодариш на Бога.

Тази сутрин нали всички станахте по-рано. Виждам и нашият съсед, който обикновено по-късно става, тази сутрин го видях и той рано станал, ранобудник.

Доста хората са се занимавали с любовта, която е статическа, частична любов. Ако ние имаме любовта на вълка, ние на Бога не можем да служим. Ако ние имаме любовта на овцата, ние на Бога не можем да служим. Ако имаме любовта на растенията, на когото и да е, то е частична любов. Вълкът има любов към своите деца. Двадесет села ще обиколи да намери някъде агънце за децата си. Колко се труди, защо да го осъждаме. От любов го прави. От любов към своите деца, вземе някое агънце, занесе го на тях. Казваш: Това е престъпление. Овцата от любов пояда тревата, набере мляко и занесе на своите деца.

Тъй както сме разбирали досега живота то е обезсмисляне, обезсмислил се е животът. Причината за всички нещастия в света – болести, страдания, недоволства, причината на всички грехове е безлюбието на човека. Човек иска да бъде щастлив без любов. Иска да накара хората да го обичат насила. Ние искаме да заставим Бога насила да ни обича. Ние, създадените от Него ние искаме на Него да му заповядаме. Всеки от вас не е отишъл при Господа и да Го попита, защо страда и да се учи от Него, но критикувате Го. Казвате: Не трябваше да ме оставя Господ да страдам. Ако те остави без пари, казваш: Не трябваше да ме оставя без пари. Сега вие разсъждавате и казвате: Без пари не може. Птиците оперират ли с пари? Рибите оперират ли с пари? Растенията оперират ли с пари? Сега идеята, както е турена, че без пари не може, е погрешна. Ако съществуваше

една идея на любовта, парите щяха да се заменят с нещо по-хубаво. Те щяха да се заменят с една усмивка. Срещнеш някого, усмихнеш се, той веднага ще ти даде нещо. Ако ти си гладен, усмихнеш ми се, веднага ще те нахраня. Срещна те, ти си гол, бос, усмихнеш ми се, веднага ще те облека. Срещна те, аз съм невежа, усмихна ти се, ти веднага ще започнеш да ме учиш. Колко лесно би станало само с една усмивка. Какво ти костува да се усмихнеш? Само да се усмихнеш и всичко ще ти се даде. Усмихнеш се, апартаментът дойде. Сега се усмихваме, но работите не стават.

Ще ви приведа онзи анекдот, писаха го във вестниците, не съм го проверявал, дали е верен. Може да е измислен. Един българин, селянин, носил една каца масло. Срещат го двама души търговци правят пазарлък, спазаряват маслото. Казват, че те имат още един съдружник. Дали му капаро, дават му и едно писмо, турят 50 лева, пращат го до един български свещеник в село, който щял да му плати маслото. В писмото пишат: Дядо попе, този е малко побъркан, прочети му, ето 50 лева. На селянина казват, че той като иде при попа, той ще му плати маслото. Отива той при свещеника, той взима писмото, прочита го, завежда го в църквата, туря патрахила и започва да му чете. Чел му половин час, селянинът казва: Дядо попе, то с четене няма да стане, маслото трябва да се плати. Свещеникът мисли, че дъската му малко хлопа. Потупал го по рамото и му казва: Чакай. Той пак му казва: Дядо попе, сериозна е работата.

Ние се намираме в същото положение. Нямаме една здрава мисъл. На такива условия е всеки народ поставен. Сега виждате съвременните хора, които копаят въглища в земята, влизат на 500, 1000, 1500 метра, даже в Англия слизат и на 2000 метра дълбочина, копаят въглища. Мислите ли, че на такава дълбочина е приятно да копаеш, да работиш? Неразбиране на живота е това. Ако ние разбираме Божиите пътища, нямаше какво да разкопаваме земята, всичките тия богатства са складирани горе във въздуха. Понеже сме материалисти, търсим тия неща в земята. Ако имахме любовта,

всичките тия блага ще дойдат отгоре. Не ни трябват въглища, копането на тия въглища е мъчение. Вие ако имахте любовта, само като дигнете нагоре една заострена пръчка, ще турите една жица на вашия под, постоянно ще имате отопление. Само като помислите и токът ще потече. Като помислиш, че топло трябва да бъде и топло ще стане. Като помислиш, че вода трябва да дойде и водата ще дойде. Като помислиш за хляба, и хлябът ще дойде сам. Вървиш някъде, помислиш за някакво ядене, веднага ще дойде трапезата с плодове. Наядеш се, трапезата се дигне. Вие ще попитате защо ли е тъй. Туй, което сега правите е по-мъчно. Ако туй най-мъчното е направено възможно, защо другото да не е възможно. Сега например, ще направят един аероплан, ще се качат горе. Какви удобства има на аероплана? Погледнеш, паднали долу. А пък по новия начин, ще вземеш една черга, ще седнеш на чергата, ще я бутнеш и хайде, ще полетиш. Питам, тогава с какъв аероплан се движат ангелите, които се движат в безпределното пространство? Движат се със своята велика мисъл. Със светкавична бързина се движат. Скоростта на човешката мисъл, един учен е изчислявал, че скоростта на човешката мисъл е три квадрилиона километра в секунда. Знаете, че светлината се движи с триста хиляди километра в секунда. А мисълта се движи с три квадрилиона в секунда. С тази бързина цялата слънчева система може да се обходи в една секунда или няколко секунди, даже и най-отдалечените звезди с тази бързина на човешката мисъл може да ги посетиш. Пред нас седи едно бъдеще. Туй е постижимо само за онази велика любов, която може да имаме към Бога. Всичките светове, създадени със своите безбройни възможности, са основани на един закон. Туй ще го постигнем, ако имаме любовта към Бога. Не такава любов като сегашната. Любов, в която да няма никакво противоречие. Щом дойдеш до Бога, трябва да имаш свято чувство, всичките противоречия, които виждаш, да изчезнат веднага. Ако аз имам на разположение едно езеро с вода, най-хубавата вода, че съм дал една бъчва с вода на един човек, трябва ли да му вземам нещо за водата?

Мене ще ми бъде приятно, че е взел и една, и две и три бъчви, стига той да има нужда. То ще бъде любовта. В любовта трябва да се раздава. Като видиш, че един човек има нужда от тебе, да му дадеш, да се радваш, че си имал условия да му помогнеш. Всеки да се радва, че може да помага. Пък да се радваме на всичките погрешки на хората. Кое вие считате за погрешка? В този Божествен порядък кражба не може да има.

Мислите ли, че някой ако вземе от водата на моето езеро, аз ще съм недоволен, мене ще ми бъде приятно, че е пил от която страна и да иска на езерото. Какво да кажа: Кой ти даде право да гребеш от езерото без мое позволение? Не е ли същият закон? На какво основание ние дишаме въздуха? Черпим въздух, взимаш една чаша, после друга. Дошъл ли е някой ангел или някой друг да ти каже: Защо взимаш? Една необходимост е. Някои питат: Защо ядеш? Една необходимост е. Ако не ядеш, ще умреш.

Та казвам: Погрешките в света произтичат от кривото разбиране. В света има безлюбие, има кражби, има завист, омраза, какво ли няма. Ако четете апостол Павел, ще ги намерите, изрежда ги повече от 18 наименования на злини. Та сега на вас ще ви дам едно правило. Аз съм прилагал едно правило всякога. Вие казвате: Дотегна ми вече да се мъча. Щом ти дотегна да се мъчиш, значи живееш в света на безлюбието. Казвате: Пари да имам. Парите няма да оправят работата. Тебе ти трябва любов. Каква любов? Не любовта на едно дете, майка му да го носи на ръце. Това не е любов. Синът трябва да има същата любов, която майката има. Ние за да вярваме в Бога, трябва да имаме любовта, която Той има към нас. От хиляди години Бог, който е направил света, никого не е срещнал да му каже, че Той го обича, че всичко е заради него. Той мълчи и оставя всичките хора да се ползуват. Ние трябва да идем да благодарим на Бога. В Бога има едно мълчание. Ние имаме всичките блага и нашият отговор седи в това, че на всичките блага, които Бог ни е дал, ние мърморим. Очи имаш, мърмориш. Уши имаш, мърмориш. Уста имаш, мърмориш. Нос

имаш, мърмориш. Ръце имаш, мърмориш. За краката си мърмориш, за стомаха си мърмориш, за къщата си мърмориш, за воловете си мърмориш. Жениш се, мърмориш, разженваш се, мърмориш. В църква ходиш, мърмориш. Аз обичам тази дума „мърмори". Мърмориш, мърмориш. Скъсайте дрехата на мърморенето. Не да я хвърлите, скъсайте дрехата на мърморенето и любовта ще излезе из мърморенето. Любовта е затворена в мърморенето. Направете един процеп и любовта веднага ще излезе като хубав извор от мърморенето. В голямото мърморене любовта е скрита вътре. Не ви казвам да не мърморите. Но направете процеп в мърморенето, да излезе любовта като извор и да започне той да шумоли, да започне той да пее новата песен. Пък ти пееш – нямаш това, нямаш онова. Като дойде любовта, всичко ще донесе. Мърмориш, нищо не идва. Когато започнеш да направиш един процеп на мърморенето, любовта ще дойде, тя ще донесе всичко, което искаш. Красота искаш, любовта ще донесе красота. Живот искаш, любовта ще донесе живот. Богатство искаш и богатството ще дойде. Когато дойде любовта, едно общение на душите ще стане. Когато дойде любовта, друг един свят ще се отвори. Още хората не се познават. Че каква разлика има между десет души братя, родени от един баща, каква разлика има между малкия и най-големия син? Има една разлика, че единият е дошъл пръв и е по-възрастен, повече сила има, работил е повече. Онзи, който последен дошъл и той ще работи. Пред бащата малкият и големият син еднакво са обичани. Кой колко е възрастен, то е въпрос на схващане. Едни хора са по-учени, други не са. Онзи, който имал пет таланта, спечелил още пет. Онзи, който имал два таланта, спечелил още два. Онзи, който имал един талант, заровил го. Ако беше работил и той щеше да спечели още един, щеше да има два, двата ще станат четири; четирите на осем. И най-невежият ако възприеме любовта и започне да работи, там е разрешението на въпроса. Без онази реалната любов, животът не може да има подобрение. Животът ще стане безсмислен. По някой път идат при мене и плачат. Кого не съм

виждал да плаче. Като видя, че някой плаче, аз виждам един извор, който потекъл. Радвам се, човек ще стане. Щом го видя, че му потекат сълзите, имам надежда. Сълзите идат да проправят път на любовта. Плачът предшествува любовта. Плачът е глашатай на любовта. Казвате: Не трябва да плача вече. Вие плачете, за да се явите пред хората. Нека потекат сълзите. Пък вие, като плачете, започвате да крякате, започвате да хленчите. Нека капят сълзите ви, вие си мълчете. Като потекат сълзите, кажи: Много съм радостен, на моето мърморене, направих един процеп, любовта както виждам потича. Щом плачете, вече всичко е наредено. Кой от вас мисли, че всичко е наредено?

Разправяше ми една ученичка от седми клас, имали един учител много строг. Тя намаже очите си с плюнка, той като я види, че плаче, стане му приятно, става снизходителен. Този учител разбрал, че процеп има. Сега не искам да ви дам едно тълкувание, но искам да ви представя света такъв, какъвто е. Христос е казал, че всичко, каквото поискате, ще ви бъде. Кога? Този закон е верен. Христос казва: Който вярва. Но то е за вярата, която произтича от любовта. Ако твоята вяра не произтича от любовта, ти нищо няма да постигнеш. Ако твоята надежда не произтича от любовта, тя нищо не струва. Ако твоята сила не излиза от любовта, тя нищо не струва. Всичко, което не излиза от любовта, нищо не постига. Всички неща, които излизат от любовта, те са мощни, те са силни. Това е Божественото в света. Да се радваш на най-малкото. Забележете сега колко от вас има семейни. Как съвременният живот е пълен с радости от любов. Пък никаква любов няма в семействата. Че то е неразбиране на въпроса. Колко плачат от любов. Ако ти имаш едно дете и ти мислиш, че то няма да живее като теб, ти се самозаблуждаваш. Родено е това дете и какъвто си ти, такова ще бъде и то. Бог в нас мълчи, понеже знае, че Той, който ни е създал, един ден ще бъдем като Него, ще обичаме като Него.

Единственото нещо в света, то е любовта. Направете един опит със себе си. Вие сега искате Господ да ви каже. Направете едно добро.

Правенето на добро, то е съвременният живот. Аз изключвам правенето на добро. Аз турям само любовта, изобилието, ще го повикаме, няма да давам една круша някому, но ще го заведа в градината, ще кажа: Ето тук има плодни дървета, избери си каквото искаш, закуси си. Сам да си откъсне. Няма да му казвам: Ти знаеш ли, че такива плодове има само в моята градина. Тя, крушата, ражда крушите. Слънцето грее не защото аз съм казал. Но слънцето грее, понеже Бог ни обича. Звездите светят, понеже Бог ни обича. Ние живеем, понеже Бог ни обича. Земята се движи, понеже Бог ни обича. Ние страдаме, понеже Бог ни обича. Раждаме се, защото Бог ни обича. Всичко в света, което става, става защото Бог ни обича. Там дето не разбирате любовта, то е страдание. Там дето разбирате любовта, то е радост. Сега има голямо противоречие. Аз считам, че неразбирането произтича от безлюбието. Щом не разбираш нещо, страдаш. Щом разбираш, то е радост. То е благословение.

Сега някои казват, че трябва да бъдем окултисти. Никакви окултисти, ще бъдем хора на Божията любов, да обичаме тъй, както Бог ни обича. Писанието казва: Да бъдем съработници на Бога, да работим с Него заедно. Да се опретнем да работим. Христос казва: „Отец ми работи и аз работя." Да работим с Бога заедно, тъй както Той работи и ние да работим. И колко е приятна работата с любов!

Направете един малък процеп във вашето невежество. Като се върнете вкъщи в себе си да имате една задача, да правите един процеп, не голям, но искам само малко да клъцнете. Аз съм присъствувал, когато говорят на хората да ги обърнат към Господа. Ще му говорят, ще му говорят, ще го убедят да стане религиозен. В Америка има едни вярващи, които аз ги много харесвам. Те са най-правоверни. Те казват, че вярват в едно обръщане. Като се обърне човек към Бога, да се обърне и кесията му. Като се обърне, да се обърне и волята му, и умът му да се обърне, всичко около му да се обърне. Ако любовта ти иде само за стомаха и не иде за очите, не иде за ушите, не иде за другите неща, не е любов. Любовта трябва да

дойде във всичко онова, което имаш. Всичко в тебе да диша едно вътрешно доволство, да дишаш, че ти работиш с Господа. То е много трудно. При сегашните схващания, казваш: Как е възможно, трябват хиляди години. Хиляди години ще минат без любов. Ако направите един процеп още днес може да стане. Че какво ви костува днес да го направите? Вие ще искате да имате апартамент. Аз съм го опитал. Като срещнете един ваш приятел ще видите, дали законът работи. Направете опита и като срещнете един ваш приятел и той ви покани на гости у себе си и каже: Заповядайте, искам да ви срещна, елате ми на гости. Законът е проработил. Вървите по пътя с любовта, ще мине някой шофьор и ще ви покани в колата си, ще каже: Качете се. По някой път се срещат такива работи. Някой казва: Аз се помолих. Той мисли, че като се е помолил, станало. Не е молитвата, но той е помислил за любовта и този шофьор казва: Заповядайте. Като слезеш, искаш да платиш, той казва: Понеже ти помисли по любов и аз го правя по любов. Ако така работим, Бог ще ни слуша и ще ни отговаря на всичките молитви. Молитви, които излизат от любовта, Той ги слуша и отговаря на тях. Говор, който излиза от любовта, Бог го слуша. Говор, който не излиза от любовта, изискват се векове да стане.

Сега някои ме питат какви ще бъдат в бъдеще, как ще се преродят. Желая вие всички да се преродите в любовта. Такива прераждания, превъплътявания да няма. Може да се прераждате и да се превъплътявате и ще вземе векове. Осем хиляди години, хората се прераждат без любов. Страдат без любов. Христос дойде в света да донесе едно учение и туй учение и аз го поддържам.

Аз казвам тъй: Всяко нещо, което не става по любов, то е престъпление. Всяко нещо, което става по любов, то е добродетел. Всяко нещо, което става по любов, то е истина. Всяко нещо, което става по любов, то е мъдрост. Щом приемем тази Божествена любов, всичките противоречия в душата ни ще изчезнат и ще настане нов свят, ще се отворят очите ви. Вашето радио ще проговори, ще

започнете да слушате на късите вълни. Веднага ще започват да ти говорят от другия свят. Някои, които имате радио, трябва ли да имате позволение да ви говорят от Англия, Германия, Франция? Ти завърташ ключа на радиото и слушаш музика. Ти за да отидеш на един концерт, трябва да платиш сто лева, а ти ако имаш радио, завъртиш го на станцията, която предава концерта и слушаш. Миналата вечер слушах концерта на младата пианистка и от свиренето ѝ видях, че тя е нисичка. Хубаво свири, оркестърът я придружава. Вие плащате нещо. Туй, което става с пари е престъпление. Туй, което става без пари е добродетел. Сега вие не разбирате престъплението. Българите, когато едно дете направи първото престъпване, правят цяло едно угощение. Престъпулник* го казват. Понеже сте направили престъпулник, ще направим едно угощение за вас. Направете едно престъпване в любовта. Първото престъпване направете, престъпулник да стане. Казвате: Такова престъпление, ще се изложим пред хората. Не знаем, но такива глупави работи не правим. Толкоз глупости сте правили, направете още една глупост. Глупави работи според мене са работите на безлюбието. Когато дойде любовта, тя осмисля нещата. Всички хора разумно говорят. Тогава вие казвате: Ами със съвременния живот какво ще стане? Ще стане по-добър, по-хубав. Къщи ще имаме. Да ти се усмихне любовта, струва повече от една заплата, по-голяма заплата е. Вземете преди 30 години има една статистика за американските милиардери. Един милиардер Астон имал 90 милиона и 500 хиляди долара годишен доход. 27 хиляди долара на ден печелел. Какво ще ги прави тия пари, кажете ми? 27 хиляди долара можете ли да ги изядете? Колко ще похарчиш? Аз не бих желал да бъда толкоз богат. Аз съм сега богат. Аз съм по-богат от него, който има 90 милиона долара годишен доход. Мене земята да ми дадат, не искам, за мене много малко е, и слънцето да ми дадат и него не искам. И цялата вселена да ми дадат, не искам. Но ако ми дадат любовта, искам. Ако дойде да избирам, земята не искам, слънцето не искам, на другите ги

оставям. Любовта е всичкото в света. Щом имаш любовта, ти си гражданин на онова великото Начало в света, което е без край, има всичките възможности. Един ден нашата земя, ще спре някъде. Земята все ще спре някъде след милиони години, ще я пратят на поправка и ти трябва да излезеш от земята и тогава какво ще правиш. Ще бъдеш нещастен в любовта. Няма такива неща. Един ден ще спре земята някъде, все ще се направи някакъв ремонт. Най-малко ще направят един ремонт на земята.

Та казвам: Единственото нещо, което се проповядва е – Бог е любов и ние трябва да бъдем любов. Ние сме любов и любовта ще поправи живота. По никакъв друг начин животът не може да се поправи. Този живот, който сме минали, той е само приготовление. Ние сме опитали любовта, без да я познаваме. Любовта досега ни е посещавала в безбройни форми, и ние не сме я познали. Не мислете, че тя не е действала. Всичко, каквото хората направиха, го направиха без любов. Човек е правил опити. Но може ли човек без любов да бъде щастлив? – Не може. В рая имаха любовта, и казват: Да видим без любов какво е. И сега виждате какво е без любов. Сега пак трябва да се върнем с любовта. Без любов не може. Без любов страдания има. Какво ще бъде с любовта? Ще има радост. Тъй щото, както досега сме работили без любов, може да работим без любов, на първо място да бъдете вие, любовта назад да бъде като слугиня. Ние всички чувствуваме, че ако тя не присъствува, ако тя не е на първо място, работите не вървят. Тя е главата, тя е сърцето. Ако сърцето го няма, кръвообръщението не може да става правилно. Ако няма глава, мисъл няма. Работата не може да излиза без любов. Та казвам: Ще турите любовта като една вътрешна необходимост. Казва: Не може ли без любов? Не може. Животът, който сега имате, той е излязъл от любовта. Онези, които са ни дали този живот имат любов, работят. Ние, които притежаваме тази любов и ние трябва да започнем да работим като тях.

Някои от вас чакат новата епоха. Новата епоха е Божията любов. Бог иде в света. Без любов Господ ще смели всичките хора, на брашно ще ги направи, под хромела ще ги тури. Които не влизат под този закон, под хромела между двата камъка на брашно ще станат. Като влезете в любовта, под хромела няма да бъдете. Вие ще бъдете на нивата посяти, ще видите слънцето, ще се радвате. Ще се радвате на звездите. Онзи, който е без любов, той ще бъде под хромела.

Желая на всинца ви да излезете от хромела навън. С любов!

Христос казва да дигнете кръста си. Аз ви казвам: Дигнете любовта и с нея тръгнете! Не кръста, но с любовта тръгнете напред!

Отче наш.

6. Утринно слово 10.XI.1940 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ЧАНТАТА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва
91 Псалом
Молитва на царството
В начало бе Словото

Ще прочета 24 глава от Евангелието на Матея.

Преди две хиляди години апостолите се интересували кога ще бъде свършването на века. Много мъчно се разбира тълкуванието за свършването на века, свършването на света. Някои мислят, че земята ще изгори, ще се разруши. Как ще знае човек туй, което не се е случило. Ако те питат за един предмет, който не си го видял, не си го опитал, не си го вкусил, как ще го опишеш? Като напуснат хората земята, къде ще идат? Като се свърши светът, къде ще идат от земята?

Вземете понятието „обичаш някого". Каква форма ще дадете на любовта? Казваш, че обичаш някого. Другите не разбират, ти само разбираш. На другите как ще го опишеш? Другите питат: Какво обичаш в него. – Ами знаеш ли, какви хубави очи има, каква светлина излиза от тях? Пък другите никаква светлина не виждат да излиза. Ти казваш: Какво благородно чувство има, пък другите не виждат нищо благородно. Как може единият да вижда, пък другите да не виждат? Единият има абсолютно доверие. Младата мома има абсолютно доверие в момъка. Той нито ѝ е брат, никакъв не ѝ е, но я погледнал веднъж, казал ѝ една дума и тя му вярва. Никакъв документ няма, но казва: Как може да бъде другояче? Той ѝ казал, че ще я направи царица и тя вярва. Тя казва, че на небето ѝ казал че ще я заведе. Казва: Той каза, не може да бъде другояче. После като не стане казва: Не си удържа думата. Ако дойде някой комар и ви каже, че ще

ви заведе в рая, ще повярвате ли? Ако дойде един комар и ви каже, че вие ще бъдете щастлив човек, вие ще повярвате ли?

Вярвайте в това, което виждате, разбирате, което сте опитали. Туй, което не виждаш, не вярвай. Например, досега учените хора проповядваха, че земята се върти, но кой досега е доказал, че се върти? Ще вземат едно кълбо и ще ми доказват, че се върти това кълбо. Това не е никакво доказателство. Ако е истина аз ще видя, че се върти. Ще обгърна земята, ще видя, че аз съм неподвижен и тя се върти. Тя в мене се върти. Казвам: Върти се земята. Аз го виждам. Хубаво, ако се върти земята, защо се върти? Нали казват, че някой човек се въртял около някого. Защо се върти вълкът около някоя кошара? Има защо. Като вземе овцата, хич не се върти и тръгне по пътя си. Докато обикаля за овцата, обикаля кошарата. Та казвам: Учените хора доказват въртенето на земята. Въртенето на земята има отношение. На мене няма какво да ми доказват, че земята се върти. Щом аз се въртя и земята се върти; щом аз престана да се въртя и земята престава да се върти, нищо повече. Някой ще каже, че това не е вярно. Кои неща са верни? В дадения случай ти имаш един приятел и вярваш, че той е един добър човек. След като повярваш, че той е добър човек, тогава ли той става добър или и по-преди е бил добър? Ти със своето вярване придаде ли нещо на своя приятел? Ти само констатираш един факт, че той е добър. Сега ще разглеждаш въпроса, дали е добър или не и как е добър.

Мнозина са ме питали, върти ли се земята. Аз им казвам тъй: Ако се върти, върти се, ако не се върти, не се върти. – Ама как? Ако се върти, върти се. Ако земята не се въртеше, за едни хора щеше да има само нощ, за други само ден. Понеже се върти, затуй за хората е ту ден, ту нощ. Щом има ден и нощ, земята се върти. Ако за някои има само ден и за други само нощ, тогава земята не се върти. Казва: Ама как да го разбираме? Как да го разбираш? Разбирай го, както аз го разбирам, както го разбираш ти и аз тъй го разбирам. Той ял баница и ме пита: Харесва ли ти баницата? Той опитал баницата, приятно му

е и иска да потвърди. Казва: Много вкусна беше. Казвам: И аз мисля тъй, и двамата сме авторитет. И аз мисля по същия начин. Авторитет е езикът ни, вкусът ни.

Сега има различие в разбирането на хората. Някои хора са далекогледи, някои са близогледи. Някой хора от близо виждат нещата по-добре. Други ги виждат отдалече по-добре; отблизо не ги виждат. Отдалече някои предмети са красиви, отблизо са грозни; а пък има други, които отблизо са красиви, отдалече са грозни. Сега ако питате, какво нещо е грозотата? Аз го обяснявам. Какво нещо е горчевината ? Грозното е горчивото, красивото е сладкото. Красивото е приятно, грозното е неприятно. Що е грозотата? Има известни линии, като ги видиш, не харесваш тия линии. Да допуснем някой човек тури си ръката по лицето, глади те, приятно ти е. Друг тури ръката на лицето ти, поглади те, неприятно ти е. Защо в единия случай ти е приятно, в другия неприятно? Правя сравнение. Дойде някой човек таи нещо в ръката си, тури ти нещо в джоба или в кесията. Дойде друг и той ти тури нещо в другата страна на кесията. От едното турено ти е приятно, от другото не ти е приятно. Защо ти е приятно? Единият ти турил звонкови златни монети, другият ти турил пясък в кесията – недоволен си. Доволен си от златото, недоволен си от пясъка. Или дошъл някой и турил в торбата ти хубав топъл хляб. Дойде друг турил ти мухлясал хляб в торбата. От топлия хляб ти е приятно, мухлясалият хляб ти е неприятен. Защо ти е неприятен? – Защото е мухлясал.

Има едно знание в света, което е мухлясало. Казва: Ще се свърши векът. Ад ще има в оня свят. Хората ще ги мъчат дяволите. Аз се чудя на ума на хората. Господ направил света, който е съвършен, и турил в този свят и дяволът. Казват, че дяволът се разправял както искал. Не е така работата. И с дявола се разправят както искат. Бог се разправя с всички както иска; не се разправя дяволът както иска. Вълкът изял една овца. Има овце, които не се ядат. Вълкът, след като изяде една овца, забременее. Като бременна жена стане. Започва да се мъчи. Като

се мъчи, мъчи, роди едно вълче. Той мисли, че е изял една овца. Той е забременял с едно вълче. Тъй сега седи въпросът. Казвате: Как да го разбираме? Как ще разбираш, като се мъчиш ? Та казвам: Има един начин за разбиране. Казват: Има ли друг свят или няма? Аз питам: В кой свят живееш сега? Той казва: Живея на този земен свят на физическото поле. Казва: Този е един свят. Друг свят има ли? Онзи и този свят е едно. Няма никакъв друг свят. – Че как тъй. Че де си виждал другия свят? Този свят го виждаш, другия не го виждаш. Под думата свят се разбира преходна форма. Светът светува, а пък човек робува. Какво разбирате под това? Виждаш някаква форма като на някакво кино. Сега то е един свят.

Кога човек вижда, че е лош? То е едно вътрешно твое схващане. Един човек в даден случай може да ти бъде приятен или неприятен; вземи например един човек се ръкува с тебе, приятно ти е. Друг път наранена ти е ръката, този човек иска да се ръкува, хване ти ръката, ще ти причини болка.

Често някои хора нас са ни приятни. Защо са ни приятни. Понеже носят в себе си Божествената любов. Всеки човек, който носи в себе си Божествената любов ни е приятен. Казваш: Този човек ми е неприятен. Щом ти си му неприятен и той ти е неприятен. И двамата сте под един знаменател, от една категория сте. Ако ти си гладувал три дена и той е гладувал три дена, казваш: Нямаш ли нещо в торбата? – Нямам: Как тъй да нямаш? – Ами ти нямаш ли нещо в торбата си? Нямам. Единият е недоволен от другия и другият е недоволен от първия. И двамата са недоволни. Как тъй ти не си толкоз умен да нямаш нищо в торбата си. И двамата мислят, но нищо не си казват. Ако на единия торбата е празна, а на другия пълна, тогава и двамата стават доволни. Хванат се. Разделят хляба, а онзи казва: Ти си много добър човек. Приятелство има. Казва: Да образуваме приятелство. Как ще си образуваш приятелство? Ако твоята торба е пълна и моята торба е празна, може да образуваме приятелство. За да има приятелство, или твоята торба трябва да бъде

пълна или моята торба трябва да бъде пълна. За мене лошите и добрите хора седят в това дали торбите им са празни или пълни. Добрите хора са с пълни торби, лошите са с празни торби. Какво има, че торбата е празна? Лошо ли е, ако моята торба е празна? Но ако едната торба е пълна, е хубаво. Сега онези, които не разбират Писанието, торбите им са празни. Онези, които разбират Писанието, торбите им са пълни. Тогава краят на века е краят на глада. Краят на глада кое е? Краят на глада е пълната торба. Краят на века е краят на глада. Краят на сиромашията кое е? Когато дойде пълната торба със злато е краят на сиромашията. Краят на болестите кой е? Когато дойде здравето е краят на века на болестите. Син човечески разбира, когато светът ще бъде съвършен, няма да остане човек, който да не е съвършен. Съдба значи, че всички ще бъдат съдени. Всеки ще повърне онова, което е заграбил. В съзнанието на хората ще остане онова Божественото право. Няма никой право да измъчва никого, никой няма право да заповядва. Туй е правото на Бога. Ти да вземеш да заповядваш на хората, кой ти е дал това право? Казвам: Щастието ще дойде в края на века, когато любовта ще се прояви в света. Любовта аз наричам пълната торба. Любовта ще се прояви и тогава всичките нужди на хората ще бъдат задоволени. Само любовта ще задоволи нуждите на хората и в света на ума и в света на сърцето и на физическото поле. Защото някои търсят вечния живот в небето. Под думата „небе“ разбираме вътрешния разумен човек. Да живееш в небето, значи да живееш в любовта. Да живееш в небето, значи да живееш в светлината. Да живееш в съзнанието.

Допуснете, че мравките говорят за човешкия свят. Те са писали за човешкия живот, че има такива грамадни същества и мравите питат, на кое място са хората. Мислят, че те са в небето горе. Че тия мрави постоянно ходят из това небе, те ходят из къщите на тия разумните същества, но като мрави не разбират. Ходят по свещените им книги, обикалят ги и не виждат нищо. Сега, когато някой разправя за оня свят, той седи като мравята, разправя за свещените книги на

съществата от другия свят, ходи по тях и пита къде е. Горе не е, там долу не е, някъде навътре, и там не е. Наникъде не е. Туй, което не е наникъде, не е реално. То значи навсякъде, и горе, и долу, и навътре, и отвън, и дето го има, и дето го няма, навсякъде е. Туй, което е навсякъде и което никога не те напуща, то е реалното. Тогава хората са създали ада и рая. Ада всякога ние го образуваме, когато искаме да се освободим от реалността. Всякога си създаваме един ад, когато искаме да създадем един живот противоречив на онзи живот, който Бог е създал в нас. Ние образуваме противоречие и искаме да се освободим от светлината. В тъмнината тук се блъснеш, там си удариш главата, тук се удариш. Кое е причината? Завърти ключа. Защо завърташ този ключ сега? И някой от вас искате да се освободите от Господа. Влезете в една къща и имате желание да вземете нещо. Не е лошо да вземете. Два начина за вземане има. Ти погледнеш, няма никой и тогава вземеш. Всякога, когато вземеш, без да присъствува някой вкъщи, то е престъпление. Аз като влеза, гледам дали има някой, ако има хора в къщата, тогава вземам. Щом вземеш там, дето е Господ, то е добре. Сега някой пита. Кое е добро? Там дето е Господ е добро и там можеш да направиш добро. Да кажем аз давам концерт и там е професорът, който ме е учил, мене ми е приятно, че пред неговото лице ще свиря. Няма никой, само на глупавите столове свиря, няма да ми е приятно. Какво ще ми кажат столовете? Професорът, който е там, вижда и усеща, че свиря. И той да е доволен от моето свирене. Присъствието на Бога, който ни гледа, като живеем живота е най-голямото изкуство и то е, което внася радостта. Ние трябва да се радваме, че Господ присъствува в нашия живот. Нас ни е страх сега. Като започнат да ни говорят за Господа, започва да ни трепери. Казваме: Какво ще се прави?

Един свещеник казал: Стояне, Стояне, какво ще се прави, има да се скърца със зъби в оня свят. Дядо попе, ти поне си щастлив, твоите зъби са опадали, няма да скърцаш, аз какво ще правя, че моите са здрави. Всичките хора приказват за скърцане със зъби. Как ще

скърцат, когато зъбите ще останат на земята? С кои зъби ще скърцат? Никакви зъби няма да скърцат. Скърцането на зъби подразбира, че условията ще бъдат лоши в оня свят. Сега туй е голямото заблуждение в света, което съществува.

Всичкото зло в света произтича, че ние искаме да бъдем като Бога. Като Бога да бъдем, но отделени от Него. Искаме да се отделим и мислим, че като се отделим, ще бъдем щастливи. И в Писанието там се казва, че като влиза змията казва на Ева, че като ядат от забранения плод, като Бога ще станат. Ще бъдат свободни, няма да бъдат в туй положение.

Та казвам: Единственият съвет, който аз бих ви дал в сегашния век, е да минете подир любовта и да носите чантата на любовта. Не ви трябва нищо друго. Вземете чантата на любовта и дето влезе, с нея влизайте и така ще научите много повече, отколкото да свършите всичките университети в света. Любовта като дойде ще задоволи всичките хора навсякъде и във всяко отношение и в умствено и духовно ще ги задоволи. Тя няма да се спре някъде да даде на някого, но ще задоволи всичките хора, ще се спре малко, ще ги погледне, ще види, че всички са доволни и тя ще се поусмихне малко. То е щастието. Да видиш, че любовта се усмихва. Като се усмихне, там е щастието на човека; да видиш, че любовта се усмихва. Ти ще видиш всичките си заблуждения. Ти мислиш, че си сиромах. Ти ще познаеш, че онзи, който те е обрал, е твой брат, той не те обрал, ами ти е помогнал. Ще видиш, че онзи който те мъчи, е твой брат и той ти помага, цени те. Ти мислиш, че той те измъчва, но той не те е измъчвал.

Две неща има в света важни: Да дадеш от любов и да вземеш от любов. Да бъдеш проводник на любовта и както Бог се проявява да се проявиш. И онова, което Бог ти дава в дадения случай да го възприемеш. Казваш: Аз искам да бъда свободен. – Как свободен? Светлината не я ли възприемаш? Живота, който иде от Господа, не го ли приемаш? Вкусил си яденето и казваш: Аз от никого нищо не

искам. Ти си мислиш това, което не е. Казваш: Аз искам да бъда свободен. Ти си свободен, когато възприемаш Божествената свобода. Свободен си, когато възприемаш Божествените блага. Свободен си, когато възприемаш светлината. Свободен си, когато възприемаш вкуса. Свободен си, когато възприемаш обонянието. Свободен си, когато възприемаш пипането. Свободен си, когато възприемаш Божествената мисъл. Свободен си, когато възприемаш Божествените чувства. Свободен си, когато влезеш в една къща и всичко е тъмно, драснеш кибрита и запалиш свещта и излезеш вън. Намериш хора гладни, занесеш им хляб. Намериш болни хора, занесеш им здраве. Навсякъде носиш. Като станат тия хора, благодарят, че си станал носител на Божественото. Сега вие всички очаквате да дойде Христос. Христос ако сега дойде в къщи, ще каже: Що седиш още? Ти имаш около десет милиона, турени в банката. Що си ги турил в банката? Я ги извади и раздай ги на другите. Хамбарите ти са пълни с жито. Извади туй жито и го занеси на бедните, раздай им го. Имаш цял склад дрехи, тия дрехи на бедните ги раздай. Имаш една нива и чакаш другите да дойдат да работят. Вземи мотиката и сам да копаеш. Що чакаш? Ти чакаш да имаш слуги и те да работят за тебе. Ти казваш: Аз остарях. Хайде да не кажа една лоша дума. Когато човек не иска да работи, остарява. Когато човек не иска да работи, разболява се. Когато човек не иска да мисли както трябва, оглупява. Краят на века е краят на всички противоречия в света, които съществуват. Краят на безлюбието в света е краят на века. И ние сме в този век. Светът се съди сега. И писанието казва, че съдбата започва от дома Божи. Домът Божи се съди. Сега се съдят праведните хора. Най-първо се изпитват не глупаците. Изпитват се най-способните ученици, най-разумните. Като мине техният ред, тогава ще дойдат глупавите, които нищо не разбират, не знаят. Онези, които добре минат изпита си, шест ще им се тури; на онези глупаците по единица. Тогава туй е съдбата на света. Тогава тези, които приемат единица, за бъдеще ще бъдат ученици, а пък онези, които имат шест,

ще бъдат учители, ще започнат да учат глупавите. Та в бъдещия век глупавите ще бъдат научени от Господа. Кои ще бъдат научени от Господа? Глупавите ще бъдат научени. Умните ще бъдат носители на Божественото.

Във вас има желание да идете да проповядвате Словото Божие, да научите хората. Какво ще ги научите? Отивам в един дом, дето бащата по няколко пъти на ден бие сина си. Като влеза още от вратата, синът се оплаква от бащата, казва: Много бие. Казвам: Баща ти е много добър, ти не си го разбрал досега. Много добър е баща ти. Като влеза в този дом, него ден бащата хване, помилва сина си по лицето, поглади го. Казва: Дайте, донесете дрехи, обуща, шапка. Нахрани сина си хубаво, говори му сладко. Казвам: Аз идната година пак ще дойда и ще ми кажеш дали баща ти те бие. Като ида идната година, казва: Много добър е баща ми, ръка не е турил да ме удари. И какъв сладък език има.

Това е новият век. Искате да проповядвате, да избършете сълзите на Стоянчо. Стоян не е разбирал причината. В моя ум ето къде е причината. Понеже бащата само пипал сина и кожата му е била повредена на Стояна и дето пипал бащата, Стоян мислел, че бащата го бие. Бащата искал да го излекува и той не е разбирал тази работа. Баща му направи превръзка и той махне превръзката. На другия ден пак го хване и му направи превръзка, той пак я хвърли. Бащата превързва и онзи хвърля, бащата превързва и онзи хвърля. Казва: Аман от този баща. Туй е моето разбиране. Знаеш, колко мъчно е да разбереш един човек. Та често във вашия ум има една илюзия.

Преди известно време иде един стар брат и ми превежда един анекдот. Привеждам неговия анекдот – неща, които не са станали, но са майсторски създадени. Дава се едно голямо обявление в един цирк, че има два големи лъва, донесени от Африка, светът не е виждал такива. Изтичват се хората да видят тези големи лъвове. Пък в този цирк взели една голяма лъвска кожа, направили я като лъв, влязъл вътре един бедняк, здравеняк и той като лъв върви. Като излязъл,

всички казват: Какъв голям лъв. По едно време влиза още един по-голям, че първият като видял втория лъв, се уплашил. Другият минава край него и му казва: Не се плаши и аз съм като тебе. Ние се плашим от това, което не е реално. Цялата публика гледа двата лъва. Никакви лъвове не са, но хора, на които плащат. Плащат и на единия, и на другия.

Всичкото заблуждение произтича единствено от факта, че не сме приложили любовта. Това е пак физическо разбиране. Понеже не сме опитали любовта. Търсим любовта по външни начини. Най-първо вие искате един човек да ви обича, да се ръкува с вас, да ви прегърне, да ви целуне. Хубави са тия работи. Няма нищо лошо в целувките, няма нищо лошо в прегръдките. Но целувките и прегръдките трябва да дойдат отпосле. Най-първо трябва да дойде любовта в света, понеже само тя знае как да целуне. Трябва да знаете, че само любовта знае да целува. То е като светлината, която иде. Като знанието, което прониква в ума. Като онези приятните чувства, които проникват в сърцето. Казвам само това, което прониква отвътре, само любовта е единствената сила, която може да помогне на човека. Когато мене ми кажат за Бога, аз разбирам, че Бог е само Онзи в света, Който носи всичките блага. Как бихте познали по-добре любовта? Ако вашето тяло е наранено отвън, нанесли са ви стотина рани с нож, ако дойдете в къщи, или аз дойда при вас, ще очаквате да ви прегърна ли или да ви целуна? С всяка прегръдка, която може да ви дам, аз ще ви причиня болка. Първо ще седна да ви излекувам, да ви превръзвам, ще измия раните ви. След 24 часа или най-късно след една седмица всичките рани ще заздравеят. След като оздравеят раните ви, след като тялото ви е здраво, всяко мое пипане може да ви причини приятност. Докато имате рани, каквото и да направя, не може да ви доказвам, че ви обичам. Какво ще идеш да целуваш окото на един човек? Очите целуват ли се? Ако дойде някой да целуне очите ти, той ще целуне клепачите ти. Очите не се целуват. Реално не се целува. Без целувки е света. И Христос казва там на едно място: „Дойдох в

дома ти и целуване не ми даде. Тази, откакто съм дошъл целува нозете ми, затова ѝ се прощават много грехове.“ Защо е този пример. Какво разбира този пример. Кални били краката на Христа и тя като плакала ги измила. Христос казва: „Ти вода не ми даде да си измия краката, а тя със сълзи уми нозете ми.“ Тя умила краката със сълзите си и казала на Христа: „Колко мъчно те разбират хората и тебе. Мене да ме гонят поне разбирам, но ти, който носиш доброто, че хората не искат да го разберат.“ Тя затова плакала. Тя плачела, че хората не могат да разберат какво добро се крие в Христа. Защо плачат децата? Децата плачат, понеже бащата и майката не разбират любовта. Бащата и майката плачат, защото синът и дъщерята им не разбират любовта. Слугите плачат, защото господарите не разбират любовта. Господарите плачат, защото слугите не разбират любовта. Учениците плачат, защото учителите не разбират любовта. Учителите плачат, защото учениците не разбират любовта. Всичките хора плачат, защото не разбират любовта. Разберете любовта и плачът ще престане. Разберете любовта и всичките блага ще дойдат в света. Казват: Когато Христос дойде втори път. Идването на Христа е краят на века. Преди няколко години слушам някои да казват: Как ще бъде? Ще го видим ли? – Ще го видите. Преди години казвах, че маслото няма да бъде по два лева, но по сто лева. – Как ще бъде? Ще го видим ли? – Ще го видите, казах. – Че как сто лева дават ли се за масло? Сега стотина лева стана маслото. Не уповавайте на богатството. Богатството не носи щастие на човека. „Горко вам богати!“ Ти не вярваш в онова, което Бог е вложил в тебе, в един ум да се ползуваш от него, не вярваш в едно сърце, да се ползуваш от него. Според мене има четири неща реални в света. То е човешкият дух, човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце. Те са четирите реалности в света. Реален е духът в тебе. Той ти носи силата. Реална е душата в тебе. Тя ти носи любовта. Реален е твоят ум. Реално е и сърцето. Реални са и чувствата. Ти имаш сърце да движи кръвта. Мнозина на мене са ми казвали: Няма добри хора в света. Казвам: Срещнал си

един добър човек. За пръв път срещам един добър човек. Ти, казва, какво можеш да направиш? Рекох: Аз може да ти дам хляб, ако си гладен. Може да ти дам вода, ако си жаден. Какво искаш повече? Гледа ме той сега. Рекох: Досега кой ти е давал хляб? Аз съм, който ти давам. Че ти живееш, аз съм причината. Казва: Ти на какво се правиш? Точно на това, на което ти се правиш. Ти си нещо, но защото искаш да бъдеш като мене, ти си нещастен. Ти искаш да бъдеш като мене, но нямаш моя ум. Ти не раздаваш. Разликата между мене и тебе е, че аз съм се научил да раздавам, пък ти си се научил да вземаш. Пък понеже ти не раздаваш, а постоянно вземаш, пък и понеже ти събираш, пък аз раздавам. А, казва, ти ли си причината аз да страдам? Добре, аз ще събирам, пък ти раздавай. Или ти ще събираш, пък аз ще раздавам, или аз ще събирам, пък ти ще раздаваш. Законът е такъв. Всеки, който раздава, върши волята Божия. Всеки, който събира, върши волята Божия. Ако аз раздавам, къде е престъплението? Аз съм пратен да направя добро. Направи добро и казва: Я ми плати заради него. Престъпление е да искам да ми платиш за доброто. Там е престъплението сега.

Сега на вас каквото и да ви кажа, пак ще остане идеята неразбрана. Ако дойде Христос, аз да ви кажа, какво ще стане с вас. Като дойде Христос, вие, силните ще, станете слаби. Вие, големите, ще се смалите. Вие, твърдите, ще се стопите. Който разбира, ще се зарадва. Ако аз съм затворен в един затвор и има една малка дупчица, микроскопическа, през която може да излеза, ще се зарадвам. Голям човек от никъде не може да излезе. Ако мога да се смаля и мога да изляза през тази дупчица, нали е спасение? Тогава ще се смалиш. Да се смалиш, значи да можеш да минеш през най-малката дупчица и свободно да идеш. Само малките хора са свободни. Ако може да се смаляваш, че отвсякъде да минаваш, кой ще те свърже? Кой ще те затвори?

Най-първо вие търсите да ви обичат. Не търсете да ви обичат. Но търсете вие да обичате. Не да кажете: Този обичам, онзи обичам. Вие

срещнете един човек, искате да ви обича. Като погледнеш един човек, да почувствуваш, че Бог е в него. Да застанеш и ти да видиш скрития Бог. Срещнеш един вълк, да видиш скрития във вълка. Да видиш, ще го познаеш ли? Да приближиш при вълка, да го погладиш и да кажеш: Познавам те. Като срещнеш една змия, да познаеш скрития в нея, да я погладиш и да кажеш: Познавам те, Господи! Бог е и в тази змия.

Като дойде едно страдание, защо не го погладите? Дойде ревматизъм в коляното. Ти никога не си гладил коляното, краката си. Този крак ти е работил като слуга, никога не ти идвало на ума да му благодариш, да го помилваш. Дойде равматизъмът, ще го помилваш. Ще кажеш: Колко години си ме слушал, прости ми. Колко си бил добър. Поглади малко крака си. Сега ще викате лекар да тури инжекция.

Любовта изисква благодарност в света. Новото учение в света е това. Сега трябва да благодарите. За това, което сега става в света, вие трябва да се радвате. Вие имате по един билет и сега падат отгоре благословения. Когато кокошката снесе едно яйце, вие се радвате. Когато кокошката снесе яйце, децата тичат, вземат яйцето и идат на бакалницата. Защо се радват? Защото от крякането ще излезе нещо. Радват се на крякането на кокошката. Аз бих желал да дигна яйцето. Сега като се снесе едно яйце от новите птици, всички бягат. Сега туй е една вътрешна страна.

Единствената сила в света, когато дойде и вие трябва да мълчите, то е любовта. Тя е разрешението на онези кардиналните, на важните въпроси в света на най-мъчните въпроси. Вие може да четете Библията, вие може да не я четете, но вие не може да разберете същността на нещата. Да бъдете и най-богатите и най-учените, и най-силните, каквото и да бъдете в света, мъчнотиите не се разрешават. Всичките мъчнотии в света се разрешават с любовта. Щом възприемете любовта, станете служители на любовта. Тогава всичките въпроси се разрешават. Не само за един момент, но постоянно да

служите. Една майка, която ражда едно дете, плащат ли ѝ нещо? Тя става по три, четири, пет пъти на нощта, грижи се. Птичките си направят положка и бащата и майката събират храна и дават на малките си. Щом изхранят децата, всички излитат заедно. Божественият закон работи навсякъде. Вие казвате: Няма любов в света. Според вас, къде е любовта? Най-първо всеки един от вас е любов. Туй, в което вие не вярвате. Всеки един от вас е безлюбие. И в туй не вярвате. За мене, като кажа, че съм любов, разбирам пълна торба. Като кажат безлюбие, разбирам празна торба. И двете имат еднакъв смисъл. В безлюбието аз съм готов да възприема любовта. В любовта аз съм готов да раздам любовта. Не да раздам, защото любовта не се дели, но съм готов да служа на любовта. Защото и в безлюбието трябва да служим. След като ни дадат, да кажем: Моята торба е празна, пак трябва да служа. Дават ми хляб, турям го в торбата. Дадат друг, пак го турям. Слугувам, значи отивам, изваждам из торбата и го раздавам. Значи в безлюбието ти възприемаш, в любовта ти даваш. Трябва да служим и в двата случая. Ние искаме в единия случай ние да служим, а в другия случай нас да ни служат. И в двата случая трябва да служим. И в безлюбието и в любовта ние ще разбираме пътищата на Бога. Вие в пълната торба ще опитате каква е Божията истина. В празната торба ще разберете, вие ще опитате какво нещо е Божията мъдрост. Божията мъдрост е, която пълни торбите. Божията любов е началото на нещата. Мъдростта е, която пълни торбите и изявява реалността. Истината е, която реализира нещата. Щом ти реализираш ти си доволен.

Казват: Бог е любов. Вие всички сега ме гледате, понеже вас много пъти са ви проповядвали за любовта. Кой не ви е проповядвал? Казват: Той не е чист. Ти вече имаш криво разбиране за любовта. Ти като кажеш, че той е нечист, ти си на физическото поле, дето може да го хванеш за ръката. Аз говоря за любов, в която няма съприкосновение. Да обичаш някого, без да го прегръщаш. Да обичаш някого, без да го целуваш. Ще го целуваш, когато се е окалял.

Щом искаш да му направиш добро, ще го целуваш. Майката целува това дете, понеже е слабо. Щом детето ѝ е на онзи край на земята, как ще го целува? Пише му хубави писма майката и в тях има копнеж.

Та няма да ви говоря за целувката. Туй, което хората разбират за целувка, прегръдка, ръкуване, те са неразбрани работи. Само когато в света дойде любовта да целува хората, тогава ще разберат гладенето, ръкуването, всички работи за бъдеще ще бъдат. Сега има различие. Казва: Този брат ми е приятен, онзи не ми е приятен. Тази сестра ми е приятна, онази не ми е приятна. Майка ти ми е приятна, понеже ти е служила. Всеки човек, който нас ни служи, ни е приятен. Всеки човек, който не ни служи, не ни е приятен. Всеки, който ни кара насила да му служим, нас ни е неприятен.

Казвам: Да останат във вас три неща: Без любов нещата са непостижими. Без любов нищо не можеш да направиш. За да се учиш, любовта трябва да бъде подтик. За да приложиш истината, любовта трябва да бъде подтик. Ако в живота ти любовта не произвежда живота, ако любовта в живота ти не произвежда светлината в тебе, да предизвика да дойде мъдростта в тебе и ако в живота любовта не предизвиква истината, ти не си разбрал любовта. Любовта е туй, което като дойде в тебе, приближава мъдростта при тебе, приближава и истината. Любовта, която не приближава знанието, мъдростта и любов, която не приближава свободата, истината, тя не е любов. Сега искам да разберете конкретно. Любовта е туй, което предизвиква знанието в човека. В любовта оценяваш човека, цениш го. В любовта всеки човек ти е свещен. Като го погледнеш, ти виждаш присъствието на Бога. В любовта всеки човек е Божествен, в него не виждаш никакво противоречие.

Може да цитирате, какво са писали хората. Може да цитирате пророците. Тия пророци, както са писали, много пъти техният език не е бил чист, техните умове не са били чисти, нищо повече. Като ви говоря, аз се питам: Защо говориш на тия хора. Защо говориш, за да видят, че си голям човек, че знаеш много, за туй ли говориш? Да

мислите сега какво ще ми дадете. Аз се радвам за онова, което съм в себе си. Аз се радвам за едно нещо, че мога да нося чантата на любовта. Единствената ми радост е да нося чантата на любовта. Сега аз навсякъде чантата ѝ нося. А пък вие искате по-големи работи. Единственото нещо, което мога да ви дам, е да ви дам по една чанта. Ако искате повече, то е от лукаваго. Другите работи, други хора може да ви ги дадат. Казвам тъй, за да разберете. Да носиш чантата на любовта, от която идат всичките Божии блага, всичкото щастие. То е смисълът, в най-простата форма. Вие сега казвате: Как е тази работа, ние така не разбираме. Какво нещо е слугуването? Любовта, това е най-красивото същество в света. По-красиво от нея няма. Любовта това е най-богатото същество, по-богато от нея няма. Любовта е най-силното същество, по-силно от нея няма. Любовта всичко изпълня. Няма място в живота, което да не е изпълнила тя. Там дето стъпи кракът на любовта, рай става. Като излезе любовта от рая, раят се обръща в ад. Такова нещо е любовта. Казвам: Само да стъпи любовта във вас, ще станете рай. Понеже любовта е излязла от вас, сега е ад. Като дойде любовта, всичко ще се оправи. Това е понятие в моя ум за любовта. Сега какво търсите повече от това?

Ще ми кажете, че вие искате да бъдете като мене. И аз ще ви кажа, че искам да бъда като вас. Когато съм при Господа и Му кажа, че искам да бъдат като Него, Той ми казва, че иска да бъде като мене. Ние сме се разбрали. Когато Той е готов да отстъпи своето място на мене и аз съм готов да отстъпя моето място. И двете места са еднакви. Като разменим местата, аз, слугата, ще ида на мястото на господаря, господарят на моето място ще дойде. Тази идея вие сте я чели. Апостол Павел казва: Бог беше в Христа и примиряваше света в себе си. Като не приемаше греховете, примиряваше се с тях и заличаваше всичко.

Допуснете, че аз ви срещна на пътя и вие носите пълна чанта със злато. Аз ви кажа да ви услужа да ви понося чантата. Вие се поспрете, погледнете ме. Аз вече зная какво мислите. Вие нямате доверие в

мене. Като ме погледнете, отказвате се да ми дадете чантата. Аз вече зная какво се крие в чантата. Когато имате голяма готовност изведнъж да ми дадете чантата, пак зная какво е състоянието, зная, че няма нищо в чантата. При мене мнозина са идвали и ми казват: Учителю, готов съм да се предам в твоите ръце, каквото искаш да направиш с мене. Мене ме е страх. Като дойдат други, стоят настрана, казват: Ние не искаме да ни станеш господар. Аз нямам нужда нито от богатства, нито от сиромашия. Аз не искам да заблуждавам. Най-първо богатият ме лъже, че е богат и сиромахът ме лъже, че е сиромах. И двамата ме лъжат. И двамата не вярват. Сега казвам на ваш език. Вярвам, че богатият е богат. Вярвам, че сиромахът е сиромах. Но за мене сиромашията и богатството имат еднаква цена. Ако ги купувам, за богатия ще дам толкова пари, колкото и за сиромаха. И двамата са еднакви по цена.

Казвам: Ако аз ви срещна, вие трябва да имате доверие в мене. Вие да имате доверие в мене и аз да имам доверие във вас. Нося чантата в дясната ръка, като отмалее, веднага турям чантата в лявата ръка. Лявата отмалее, пак туря чантата в дясната. Чантата минава ту в дясната, ту в лявата ръка. Никога господарят, човекът не се съмнява, че лявата ръка може да вземе чантата и да я занесе някъде. Той знае, че никъде не може да я занесе и да я открадне. Тази е идеята. Като срещнеш един подобен на себе си, да знаеш, че той никога няма да злоупотреби. Да имаш пълно доверие. Казвам: Сега да се приготвите, че като дойде любовта да ѝ носите чантата. Понеже тя ще посети всички бедни, страдащи, немощни. Малко слуги има да носят чантата на любовта. Доста е тежка тази чанта. Много тежи чантата на любовта. Ако можете да носите чантата на любовта, ще разберете любовта; ако не можете да носите чантата на любовта, не можете да я разберете. Или другояче казано: Да имате онова хубавото разположение на сърцето си. Да изчезнат всичките онези кисели чувства в света. Киселите чувства, киселите мисли да изчезнат и киселите постъпки да изчезнат. Няма нищо по-хубаво в света, да имаш красиви мисли и

чувства. Каква приятност е да имаш едно същество, на което напълно да разчиташ с пълно доверие. То мяза на един параход, който минава през океана и той един от тези големи гиганти, като седнеш в него, върви тих и спокоен. И при големите бури седиш спокоен, наблюдаваш, никакъв страх не влиза в душата ти, че този параход може да потъне. Такова нещо е любовта като един голям кораб, че като седнеш в него, ще кажеш: Блажени времена! Не е ли нашата любов, която ни носи в пространството? Тази земя ни носи от любов. Тя ни носи и ние с хиляди години пътуваме като пътници и разглеждаме красотата на Божия свят. Трябва да се радваме. Даром ни развеждат в света и от гара на гара се спираме в света. Какво искаме повече?

За бъдеще е краят на века. Краят на безлюбието. Сега като излезете от тук, ще кажете: Знаете ли какво каза днес Учителят? Днес аз ви казвам: Желая да бъда като вас. А вие ми казвате: Ние не можем да бъдем като вас. Като казвам, че желая да бъда като вас, не разбирам да нося вашите слабости. Аз подразбирам, че вие се преструвате. Като каже някой, че не може да обича, той се преструва. Не може да обичал. Казва: Не може да дава. Като те бият, как ще дадеш насила? Като те бият, всичко даваш, без бой не можеш да даваш. По-хубаво е без бой да дадеш, отколкото с бой. И с бой е хубаво да дадеш.

Не трябва да се подозирате. Има нещо нечисто в света. Но когато срещна един човек, в моя ум седи мисълта – аз искам да му дам онази цена, която Бог е вложил. Ценя го. Виждам хубавия ум, който Бог е вложил в неговата глава. Виждам хубавото сърце, което Бог е вложил. Виждам душата му. Не се спирам на посторонни работи. Той е пътник, опрашил се по пътя, окалял се. То са временни работи, тия неща не са важни. Важно е това хубавото, възвишеното. Той сам е уморен от живота. Че е прашен, прашен е. Няма какво да му разправяте за вашия прах. Няма какво да му разправяте за вашата кал. Калта за едни хора е щастие за други. Аз бих ви привел много примери. Мисли ли онзи крадец, който ви задигнал парите за вашето

нещастие? Цяла нощ ще плачете за парите. Той човек жена има, деца има, цялата нощ гуляе, накупи си неща. Защо да не се радвате, че другите се радват. Мъчно е да се радваш. Не е лесно да се радваш, когато парите са взети. Казваш: 20 години съм работил заради тях, отидоха парите.

Аз разглеждам нещата от Божествено гледище. Как ще обясните факта, че Бог позволи Христа да го бият шест хиляди римски войници, подиграваха се, плюха го, биха го. Този човек седи, той изкупваше света. Какво искаше да покаже Христос? Аз се спирам върху една свещена работа. Не искам да обяснявам, какво нещо е страданието. Аз считам страданието за свещено нещо, за което не обичам да говоря. За същността на страданието и мъчението не говоря. Там е скрита една от великите истини. Човека, на когото бих говорил за страданието, трябва да носи чантата на любовта. Човек, който не носи чантата на любовта, за страданието и мъчението не говоря. Там е волята Божия.

Мене ми стана приятно, когато онзи ден дойде един евреин при мене и ми каза: Учителю, аз осем години съм при тебе и сега разбрах, какво нещо е любовта. Ние страдаме от безлюбие. Сега и Мойсей да дойде, трябва да проповядва любовта. Сега аз съм готов да слугувам на когото и да е. Щели да вземат богатството, да го вземат. Доволен съм от каквото имам. Евреите ги гонят. Заслужаваме. Никаква любов нямаме. Коравосърдечен народ сме, дебели глави, не разбираме. Да бъде волята Божия. Каквото и да стане, много хубаво ще стане. Сега вече, казва, обичам българите. Всичките обичам. По-преди като евреин се за себе си мислех. Самият евреин ми разказваше това. Казвам му: Сега си на правия път. Сега носи чантата на любовта.

Сега правете разлика дали обичате или не. Аз поставям другояче въпроса. Няма нито един от вас, който не иска да бъде здрав. Няма нито един от вас, който не иска да бъде умът му светъл, да няма никаква тъмнина вътре. Няма нито един от вас, който да не иска сърцето му да е обширно.

В моя ум седи мисълта: Всяко нещо, което е направено без любов, е престъпление. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, направени без любов, са престъпления и лоши последици има. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, направени с любов, това е добродетел. То е великото в света. Подбудителните причини са дълбоко в нас, те отвън не седят. Подбудителната причина е любовта. Тя любовта, никога не се обръща назад. Тя гледа напред и никога не се обръща назад. Само в един случай се обръща. Щом направиш нещо по любов, пообърне се, погледне те, и пак върви напред. Като направиш нещо по любов, обърне се, погледне и пак напред гледа. Туй показва, че доволна е от тебе. Вие казвате, че желаете любовта да се обърне, да ви погледа. Ако не ви поглежда, аз имам друго понятие заради вас. Всяко нещо в света, което не е направено с любов, не е добро. Всяко нещо, което е направено с любов, е добро.

Туй, което ви говоря, ако можете да го направите при пълна свобода, без никакво притеснение, ако може да го възприемете по любов, на време е. Ако речете да го направите без любов, ще кажете: Не му е времето. Всяко нещо, което е направено с любов, то е навреме. Ако приемете любовта, времето е сега. Ако мислите, че времето още не е дошло, нямате любовта.

Аз мисля, че времето е дошло сега. Казвате – преди две хиляди години Христос проповядваше любовта. Казаха: Не му е времето. Сега иде пак същият закон. И в небето да идете пак е същият закон. Като идете в небето, пак ще ви пратят на земята да дойдете. Ако се набръчка лицето ви, кажете: Пак ни пращат да се мъчим. Това е неразбиране. Като идете в небето и ви върнат пак на земята, да ви е приятно, че ще носите чантата на любовта.

Желая ви да носите по една чанта.

Отче наш.

7. Утринно слово 1.XII.1940 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ДВЕ ВРАТИ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 6 глава от Евангелието на Йоана.

Духът Божий

Някой път има някои мъчнотии. Но често големите мъчнотии на онези модерни дами, които имат много дрехи са, че не знаят коя дреха да облекат. Имат много шапки, че не знаят коя шапка да турят, мъчи се, докато да определи, коя шапка да тури. Имат много обуща, че не знаят кои обуща да турят. Мислите ли, че една дама, която се безпокои, коя дреха да тури, коя шапка да тури, кои обуща да тури, че то е нещо съществено? Че трябва да се облече е съществено, но какъв костюм да тури, какъв цвят да има дрехата, то е второстепенно. Но вечерно време, като ходи в тъмното, трябва ли да се облече в бяла дреха? Вечер черно да носи, денем бяло да носи. Денем бялото е на мода. Сега вечерно време хората се обличат в бяло, а през деня в черно. Аз разсъждавам. Вие по някой път се обличате в черно денем. Гледате на живота много мрачно. Денем слънцето изгряло, светлина навсякъде, пък вие казвате: Не ми е приятно. Защо ви е неприятно и вие не знаете. Гледате мрачно. Вечерно време вие си ококорите очите, в мрачината виждате нещата. Вземете онзи апаш, който отива да краде, как светят очите му, радва се, че ще свърши някоя много хубава работа. Сега аз разглеждам нещата широко.

Аз не разглеждам кой ще бъде щастлив, или не. Защото, вълкът е щастлив, когато изяде една овца; човек е щастлив, като изяде една ябълка; търговецът е щастлив, като му паднат парици, като продаде

стоката. Майката е щастлива, като нахрани детето. Младият момък е щастлив, като се ожени. Младата мома е щастлива, като се ожени. Майката е щастлива, като роди дете. Сега някои казват: Онова, вечното, щастие. Не зная дали има вечно щастие в този смисъл, както хората мислят. Защото, ако рече човек да обясни вечното щастие, той ще дойде в едно противоречие. Ако има вечно щастие, откъде е дошло нещастието на земята? Хората вярват, че нещастието е по-голямо от щастието. Понеже колко щастливи хора има на земята? Много малко щастливи хора има. Това е привидно. Но и в нещастието има щастие. Че нещастието, то е една руда. Аз наричам нещастието руда, от която търсим да извадим злато. Ако извадим един тон руда и едва извадим стотина грама, то не си струва труда. Струва си труда, то е доста голямо богатство сто грама. Но някой път, няма да извадиш сто грама, но 25 грама ще извадиш от един тон или 30 грама.

Та казвам: В религиозния живот има една опасност: Ние ставаме еднообразни, засягаме много малко способности. Човек става еднообразен. Казва: Да имаме вяра, че да си поживеем. Да си поживеем по Бога. – Ще легнеш, ще спиш, ще станеш. Ще се наядеш, ще станеш. Ще поработиш, пак ще напуснеш работа, пак ще се върнеш, пак легнеш, пак спиш. На другата сутрин пак станеш, пак ядеш. Ще се облечеш сутринта с един костюм, на обед с друг, вечерта с трети. Аз зная една българка, една малка красива българка от Свищов, свършила в Европа, която се обличаше по три пъти на ден, сутрин в един цвят, на обед в друг и вечер в трети. Трикульорната дама я наричаха. Когато бях в Свищов, ходих им на гости. Но беше като образец, хубаво облечена. Някой ще каже: Защо се обличаше? То е щастие. Като си облече утринната рокля е щастлива; като облече обедната е щастлива и като облече вечерната пак е щастлива. Пък счита, че е свършила една хубава работа. Вие казвате: Колко глупава работа е. Аз разсъждавам другояче. Ти станеш, облечеш се много скромно. Казваш: Какво ще се прави, значи роклята не е модна. На

обед какво ще се прави, роклята не е модна и вечер казваш: Какво ще се прави. Пак не е модна роклята. Три пъти да се облечеш с мода или без мода? Аз бих желал религиозните хора да бъдат с мода. Желая в мислите да има мода. По три пъти на ден да се обличаш хубаво. Като станеш сутрин, развей червеното знаме. На обед жълтото, а вечер тури синьото. Тури тия три основни краски. Пък през деня, може да ги сменяш, като художник.

Сега вие питате: Какъв е смисълът на живота? То е един от най-трудните въпроси. – Какъв е смисълът на религията? – Труден въпрос. Защо е дошъл човек на земята? – Труден въпрос. Защото каквото и да кажеш там, дето се подига един спор, въпросът е труден. Даже като кажат: Трябва да вярва човек. Без вяра не може ли? Може и без вяра. Казва: Без крак човек може ли? Може и без крака. Но и с крака ако си, сам ще ходиш; ако си без крака, други ще те носят. Казва: С ум може, но без ум може ли? Може и без ум, но само че ако имаш ум, сам ще мислиш; ако нямаш ум, другите ще мислят заради тебе. Ти и без крака можеш, но други ще те носят и ти не си свободен вече. Човекът, който те носи, ако иска ще те носи, ако не иска ще те снеме. Ще се молиш. Питат по някой път, защо човек трябва да бъде слаб. За да се моли. Ако искаш да се отучиш да се молиш, силен трябва да станеш. Ако искаш да се отучиш да работиш, силен трябва да станеш. Слабите хора работят, силните заповядат. Хубаво е човек да бъде силен. По някой път мнозина искате да станете силни, за да станете много учени. Човек силен като стане, той не се учи. Аз съм срещал мнозина учители и професори тук и в Америка. Като помисля, че са авторитети те говорят преди десет години какво било, цитират някои теории какви са и критикуват сегашните, че не могли да обяснят. Няма да бъде време, когато една теория да обясни целия живот. Една теория ще обясни временно нещата от живота. Но всяка една теория трябва да се подложи на един малък опит. Туй, което ти опитваш, то е вярно.

Има две опасности в живота; ако човек много говори, изтощава се; ако никак не говори, жабунясва. По някой път не говори нищо. Хубаво е и то. Аз съм за смяната на нещата. В Америка по някой път в евангелистките църкви има обичай, понеже проповедниците по някой път се изтощават, по две беседи в седмицата държат, в неделя говори една беседа и през седмицата още една беседа; изтощават се, няма какво да говори. Тогава имат братски събрания, дето всеки ще стане да каже своята опитност. Доста интересни работи има. Всеки ще си каже своята опитност по пет–десет минути, ще разкаже нещо за себе си. И тогава често се зараждат спорове. Някои опитности са много интересни, някои са така скроени, много натруфени, още като говори, и нещо ми казва на слънчевия възел, че не е така, не ми допада. Виждам, че не е така. И българите разправят така. Бях в Сливен и ми разправиха своите опитности. Един религиозен ми казва: – Видях Христа. Как го видя? Облечен в бяла аба като шопите. От всичките религиозни хора, които съм слушал, само едно ми допадна. То беше пак в Сливен. Една сестра казва: Аз видях Христа. Казвам: Как го видя? – Видях го много добре, но ми посочи с пръст един гроб и ми каза: Виждаш ли този гроб? Като влезеш в гроба и като минеш през него, аз ще те приема при себе си. Тогава ще ядеш само смокини и плодове, не както сега. Казвам: Ти си Го видяла.

Някоя разправя за Христа, че го видяла. Той я взел на ръце, завел я в небето и ѝ показал рая. То са скроени работи. Христос няма друга работа, ще ходи да те разхожда из рая. Аз така разсъждавам. Че ако ти искаш да бъдеш развеждан из рая, аз да ти кажа: Ти като влезеш в любовта, сам ще се разхождаш, няма какво Той да те разхожда. Като влезе любовта, не ще те развеждат, но ти сам ще тичаш. Като обичаш, ти сам ще тичаш, ще го търсиш. Като обичаш слънцето, ходиш подир него. Като дойде любовта в сърцето, сам ще ходиш при него, не очакваш да те разхождат. Казвам: Не че няма да те разхождат, но какво ще те разхождат, ти сам си придаваш едно качество, което нямаш. За да те разхожда Христос из рая, ти трябва да бъдеш едно с

Него. Ти нищо не си направил за Него, как ще те разхожда Той, кажете ми? В моя ум седи идеята така: Ако си глух, ако си сляп, какво ще те разхождам из света. Какво ще ти свиря и какви картини ще ти показвам? Ако ти свиря няма да чуваш, ако ти разправям за картините, ти си сляп. Най-първо трябва да се възстанови зрението ти, слуха ти. Лесна работа, казва, да слушаш. Не е лесна работа да слушаш един музикант. Казвам: Братко, Братко, с години човек трябва да изучава музиката за да може да разбира онова, което е скрито в нея. Един музикант с музиката може да ми обясни някои работи, които да ви турят в крива посока. Някой път тоновете са празни. Ти може да вземеш До, но празно е До. Като пееш, ти може да туриш в тона, да го налееш и този тон става сочен. Има певци пеят, но са сочни тоновете им. Друг пее, но няма сочност. Може да е същата песен, същите тонове, на същото пиано единият свири, харесваш, другият свири, не харесваш. Всеки може да ти направи една баница, но не всичките баници са еднакво вкусни. Има нещо, ония, които правят баниците, влагат нещо. Туй българите го знаят, като идеш при един стар българин, който има 4–5 снахи, винаги не кара старата снаха да меси, но младата снаха, която е на 19–20 години. Казва: Младата снаха да ми направи една пита. Като направи тя питата, сладка е. Като направят другите, не е така сладка. Тя влага нещо от себе си в хляба. Аз съм наблюдавал оная, от които искат да им омеси, е красива, пълна с жизнен темперамент, радостна, весела, подвижна, пъргава. Разбира този човек. Тази стара снаха е малко сприхава, стомахът малко я боли, ревматизъм има. Казва: Старата не искам да бута. Аз не бих желал един религиозен стар, като стане да ми разправя своята опитност – да ми прави баница. Защото едно слово е една баница. Сочно трябва да бъде това слово. Да влее нещо.

Та казвам: Трябва едно ново разбиране. Казват, че в света всички трябва да станат нови хора. Новият светъл ум да е толкова богат, че всякога да дава нещо от себе си. Сърцето трябва да бъде ново и то трябва да бъде богато и то трябва да дава, пък и тялото да бъде ново и

то да дава. Сега в моя ум седи следната идея: Аз разглеждам ето как въпроса, ако вие идете с една стомна на един извор и стомната ви е 1 или 2,3,4,5 кила, турите стомната под чучура. След като се напълни стомната, трябва ли да седи под чучура? Питам: Какво ще допринесе вашето седене? Ако чучурът е голям, няма да вземе и една минута и ще се напълни стомната. Но ако вие седите и държите стомната под чучура, вие си губите времето. Щом като се напълни стомната, идете вкъщи, изпийте водата и като се изпразни, пак идете на извора. Като отивате, пиете вода и се връщате, вие печелите. Но ако държите стомната под чучура, да се опреснява водата, вие губите времето си. Казвам: Онова, което приемате, трябва да го изпиете. Водата, която вземате, добре да я употребите, или лицето си да измиете, или баница да направите, или краката си да измиете – каквото и да е, изпразнете стомната и пак идете на извора, идете полейте едно цвете и пак идете да напълните на извор. Всякога водата, която вземате от извора, турете на работа. Като ходите до извора, имате едно благо. Казвате: Какво ще добия? Ако някой от вас е болен, направете опит за една година. Намерете някой хубав извор и всеки ден ходете на извора за вода. Каквато болест имате, след една година, като носите вода, ще оздравеете. Водата лекува. Хубаво е човек да ходи на извора. Аз даже вечерно време, когато всички заспят, аз ходя да си пълня стомната. Денем като река да отида, дойде някой и казва: Учителю, чакай аз да ти донеса вода. Вечерно време, като спят, аз отивам за вода. Казвам: Те денем, аз вечер. Вечерно време като ходя имам лампи, но и някой път като ходя, искам да си усиля зрението. Така трябва да наглася мозъка си, така силно да осветява, че виждам всичко в мрачината, пътеката виждам, защото някъде може да влеза в някой трап. Вечерно време човек може да се заблуди. Казвам: При най-неблагоприятните условия, човек може да ходи за вода. По някой път и аз искам да опитам вашето състояние. Някой път реша да ида, причака ме някоя млада сестра и ще донесе. Казва: Що ти трябва в мрачината да ходиш? Но то е вашето състояние. Защото, ако вас вечерно време ви дадат, ще

кажете: Сега ли намери, чакай да изгрее слънцето. Аз отговарям: Ти като се научиш вечерно време да ходиш, денем ще ходиш повече. Ако ходиш вечерно време при неблагоприятните условия, денем по-лесно ще ходиш. Сутрин като ходиш и ти дадат по една английска лира, на обед ти дадат една английска лира, и вечер по една английска лира, кой няма да иде? Вечерно време, никой нищо не ти дава, мъчно е да ходиш, никой нищо не придобива. Някой път е по-полезно. И в знанието, ако често четете един автор, вие ще се отегчите. Тази глава, която прочетох, хиляди и милиони пъти е четена, ако все слушаш тази глава, ти ще се отегчиш. Слушаш едно тълкувание по един начин, друго тълкование по друг начин. Казваш: Кое е вярно? Кой да меси хляба, старата или младата снаха. Според мене на младата да дадем. Кои плодове да ядем – тазгодишните или преди десет години сушени стари сливи? Старите сушени сливи и те са хубави, не казвам, че не са хубави. Кой хляб е по-хубав старият, от 5–6 годишно брашно, или пресния хляб? За Писанието трябва да имаме един свеж ум. Един човек, който чете шестата глава, той трябва да има едно сърце нормално. Аз като чета Евангелието, сам се интересувам за себе си. Чета го, за да се науча нещо от него. Аз чета Евангелието. Казвате: Той, Учителят знае всичко. Да, зная всичко, тъй е, но има много работи, които не зная. То е мое достойнство, че не зная много работи. Има сега много работи, които ме интересуват, има много работи, които не ме интересуват. Двама души се бият, че това не ме интересува. Двама души се мразели, това не ме интересува, мразели се десет години и после се примирили, че се примирили, това ме интересува. Казвате: Той знае. Аз другояче разсъждавам. Туй, което аз не съм опитал, това аз не го зная. Има неща, които не ги зная. И вие не ги знаете. Ако разбирате, че имам понятие за външните неща, има неща, които не ги зная.Скарали се двама, как са разклатили въздуха, това го зная, понеже чувам. Но ония думи, как той изпитвал омразата, че какво казал: Аз ще ти дам тебе да разбереш – това не го зная. Как говори, чувам го, грубите думи чувам и виждам, че не е музикално

казано, тонът е по-силен. Така всяко слово, музикално разглеждам, но всъщност омразата какво е, не зная. Трябва да я опитам, за да я зная. Казвам: Тази работа не съм опитал. Казвам: Много съм невежа, много съм прост. Не съм учил. Мисля някой път да влеза в това училище. Ако аз влеза в това училище, как ще го уча, кажете ми? Ако искам да бия някого, ще му направя гумени гащи, да има въздух, че тогава ще бия въздуха. Ако един, който те бие, те обича, то е едно благословение. Пък един, който не те обича, ако те бие, то е едно голямо нещастие. Когато някой те бие от любов, то е благословение, ако те бие без любов, то е нещастие. Тъй го зная. Колкото за биенето, го зная, били са ме. Туй го зная по-добре от вас. Ако кажа, че някой криво пее, много разбирам. От далече много разбирам по музика, чувам го хубаво. На някой, като му кажа: Така не се пее, ами тъй се пее. Като пея на едно сухо цвете и цветето се съживява. Казвам: Ела да ти кажа как се пее. И сухите цветя оживяват, който пее хубаво. Но той пее и цветята изсъхват, това не е пеене, то е безлюбие. Аз пея и цветята оживяват, то е пеене. Законът е такъв. Всеки, който пее и сухите цветя оживяват, той пее хубаво, всеки, който пее и живите цветя изсъхват, то не е добро пеене. Добре, ако аз вас ви проповядвам и вие се разболеете, беседата не е на място. В света Бог може да предаде една истина. Ако вие предадете истината без любов, това е насилие. Ако предадете истината с любов, това е едно велико благо в света. То е свободата в човека. Значи свободата не може да дойде, ако истината не се предаде с любов. Аз говоря за човешкия свят. Ако истината не предадеш с любов, то е насилие. Ти внасяш насилието в света. Когато говоря за истината, най-първо тази истина опитвам в себе си. Да кажем, че ви проповядвам стиха: „Ако вие не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Най-първо, аз го опитвам. Аз трябва да стана малко дете да вляза в Царството Божие, че тогава да ви проповядвам. Ако аз като малко дете не съм влязъл в Царството Божие, как ще ви проповядвам? Христос, като говореше това, Той го знаеше.

Как знаете, какво нещо е богатството, ако не сте опитали сиромашията? Никой не може да стане богат човек, който не е минал през вратата на сиромашията. Сиромашията разбира всеки човек, който е минал през вратата на богатството. И за да разбереш, какво нещо е сиромашията, трябва да минеш през вратата на богатството. А пък, за да разбереш какво нещо е богатството, трябва да минеш през вратата на сиромашията. Не можем ние да разберем истината, докато не минем през вратата на любовта. Не можем да разберем любовта, докато не минем през вратата на истината. Това са разсъждения, вече философия има. На себе си казвам и на вас казвам. Искам да направя нещо, казвам на себе си: Тази работа, както ти я мислиш, ако не минеш през вратата на любовта, ти не ще придобиеш истината. Казвам на себе си: Ако ти не минеш през вратата на истината, ти не може да придобиеш любовта. На себе си казвам. Колкото пъти съм го опитвал, тъй е, няма никакво изключение там. Няма никакъв спор. Като срещна някой човек има два метода. Той ми говори за истината. Казвам: Ти минал ли си през любовта? – Още не. Той ми проповядва любовта. Питам: Ти минал ли си през вратата на истината? И мене може да ме опитат. Христос говори за тях. Учениците казват: Как е възможно да ядем плътта му. То е човекоядство. Ако синовете изядат бащите си, ако дъщерите изядат майките си, ако господарите започнат да пекат слугите си и ако слугите започнат да пекат господарите си, ако религиозните започнат да пекат свещениците и да ги ядат и ако свещениците започнат да пекат своите вярващи, тогава в целият свят ще стане една анархия. Христос вижда, че не го разбират и казва: Това ли вас ви съблазнява. Човек, който не е минал през вратата на плътта, той не може да разбере, какво нещо е духът. Човек, който не е минал през вратата на духа, не може да разбере, какво е плътта. Тогава някой казва, че има борба, между духа и плътта. Борбата е вътре в нас. Ти се смущаваш дали някой те обича. Защо се смущаваш? Седиш и си мислиш: Обича ли ме този човек? Че колко време се изисква, за да познаете дали един човек ви обича?

Десет години вие носите тази мисъл, дали той ви обича. За мене една секунда е достатъчна да позная дали ме обича или не. За някои, това ще вземе 10, 15 години. Вие, когато обичате някого, къде го туряте? По някой път, вие мислите, че когато обичате някого, на първо място трябва да го турите. Че когато, аз обичам буквите, на първо място ли ги турям? Някой път ги турям на второ, на трето, на последно място. Някой път някоя буква хич няма да я туря. Това не показва безлюбие. Дето ѝ дойде мястото, там ще я туря. Ако вие сте готови, вас Господ да ви тури навсякъде, може да ви тури на първо място, на опашката някъде, понякога хич няма да ви тури. Може да ви тури, може да ви не тури никъде. Не е дошло времето. Така се разсъждава. Когато някой ни обича, трябва да го оставим свободен. Понеже любовта е закон, който произтича от Бога. Когато един човек ви обича, ще го оставите да се прояви, няма да правите никаква критика върху любовта му. Защото, щом критикувате него, вие критикувате онова, Божественото, което се проявява.

По някой път, аз наблюдавам котката, имам една котка, тя седи при мен от вън, на вратата. Гледам, на друго място като иде, първото място заема. Зная защо заема първото място. Дето ходи на гости, ще седне на някой стол, на най-хубавото място се качва и там седи. Казва: При Учителя бях и мога да ви разправя какво ми говори. По някой път ме критикува. Мене ми донасят доста неща, взема някой път хубав симиден хляб, дам ѝ го, тя го помирише, погледне го, не го бута, не го яде. Един ден ѝ давам една халва от грис направена, не харесва халвата. Взех хляб и сирене, направих баница, дадох ѝ и нея не яде. Идеше ми да я ритна. Искам да зная какво седи в ума ѝ. Нещо е недоволна от мене, заминава си, оставя ги. Казвам: Халвата и хляба да не бутате. На другия ден дойде и изяде всичко. Казвам: Доста умна котка. Тя иска да ми каже: Като не ти ядат халвата не си създавай криво мнение за хората. После пак ще я ядат. Сега може да са болни, неразположени, утре като оздравеят, ще я изядат. Вчера бях малко неразположена, затова не ядох халвата. Малко на стомаха не ми беше

добре, бях яла плъхове. Днес като съм здрава изядох всичко. Разбрах се с котката. Много умна котка, много разсъждава. Казвам: Аз може да я ритна, дошла да ми мечи, но аз се разговарям с нея. Учи ме на смирение. Тя седи при прага, понякога влезе вътре, казвам: Излез вън, и тя излиза, не се докача, казва: Както кажеш. По някой път, като намери вратата отворена, позволява си да влезе вътре, скрие се под масата, дето има хубави меки дрехи, качи се отгоре им. Питам я някой път защо прави тия работи. – Учителю, да се благословя. Право говори. Аз да съм на нейно място, ще направя същото.

Казвам: Във всинца ви трябва да има добра воля от всичко онова, което Бог е дал да се учим и да видим духа, който ни ръководи. Бог иска да ни даде едно знание и трябва да минем през ред опитности, докато дойде да разберем вътрешния смисъл, какво Господ иска да ни научи. Господ не иска ние да останем в туй положение, като децата. После станем възрастни и остареем. Всички тия форми, то е външната страна. Само външната дреха се мени и с нея стават промени. Трябва да учим стиха, който казва: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се възобнови". Онези, които възприемат Божията любов, ще се подмладят, деца ще станат. Онези, които възприемат Божията мъдрост, светлината ще дойде в тях. Онези, които възприемат Божията истина, свободни ще бъдат. Щом станеш свободен, то е най-голямото благо, което може да ти се даде на земята не в този абсолютен смисъл, но свободен да бъдеш в ума си. Знаеш колко хубаво е човек да се не пържи. Седиш и мислиш в живота, какво ще стане с тебе. Аз разглеждам природата как е създадена. Най-първо една семка е увита в един пласт. Семката не вижда слънцето. Може тази семка да каже: В един плод не ми трябва слънцето, аз трябва да бъда затворена. Но един ден, когато тази семка изяде туй месце на плода, на кое ще разчита? Тази семка има нужда от слънцето. Започва да се обръща към него. Семката трябва да види слънцето, за да израстне. Та казвам: Вие някой път можете да направите като семката, че нямате нужда от Божия дух, но някой път, ще дойдете в

съприкосновение. Тогава ще дойдат големите изпитания в живота. Кое е онова дърво, което е посято, което има юргани? Кое дърво има всичките удобства? Ако му направиш апартамент, не може да расте. В природата оставено, расте по-хубаво, аклиматизира се. Вие казвате: Нямам никакъв апартамент. Много хубав апартамент имат много дървета.Човек може да има едно умствено жилище, в което да живее. Може да има едно духовно жилище, в което да живее. Но не е само физическото жилище, в което сега живее. Ти живееш в главата си. Там е съзнанието. Ще дойдеш в духовния свят, ти живееш в сърцето си. Казваш: Къде е Божественият свят? Божественият свят е в главата. Там има определено място, апартамент; духовният свят е в сърцето. В тялото има място, дето душата живее. В сърцето колко подразделения има. Душата живее долу в слънчевия възел. Ние сме на границата на духовния и физическия свят. Слънчевият възел е близо до пъпа на човека. Там е жилището на душата. Тогава душата се занимава с физическия свят – с ядене с пиене, с кръвообръщението.

Казвам: За бъдеще има доста да се учи. Нещата трябва да се опитат. Сега мнозина от вас казват: Да имаме добро разположение. Знаете ли колко мъчно е да се добие добро разположение? Имам една соба, която е много разгорещена, като отварям да туря дърва, малко невнимателно и вратата на печката падна на ръката ми и щеше да ме осакати. Падна отгоре на ръката, опари ме и успях да я дръпна, остави само малко белег. Казвам си: Като отваряш, дръжката не я дръж с ръката си, отвори го да се не затваря.

Аз имам доста опити. Дойдоха веднъж да ми говорят: Учителю, много добре е да имате секретни ключове за вратите на долната и на горната стая. Може да се случи някой да влезе и да отвори. Без да му мисля много, рекох: Турете. Иде един брат, носи ми две секретни брави, едната за горе, другата за долу. Даде ми четири ключа, единият ключ, запазен в долната стая, другият в горната, а другите два да ги нося в джоба. Но понеже нямам само едни гащи, случва се да ги сменя в неделя и да си облека парадните, останал ключа в обикновените.

Затворя вратата, не може да влеза. Добре, че имаме един Ради. Дойде със стълбата, току се качи горе, благодарение, че оставям вратата на балкона отключена, влезе оттам, отвори ми. И досега повече от 20 пъти съм затварял. Една вечер съм излязъл вън с тънка дреха, забравил съм ключа вътре. Казват: Ето секретен ключ. Решил съм, никакви секретни ключове. Най-после се научих. Като ще тръгна някой път, имам си едно радио, като река да излизам, то казва: Ключовете в джоба ли са? Бръкна, ако са в джоба, излизам, ако не са в джоба, търся ги. Сега става погрешка веднъж в месеца. Наскоро пак съм забравил ключовете, въпреки всичкото внимание. Като смених парадните дрехи с обикновените, излизам навън, не ми дойде на ума да преместя ключовете, излезох навън, затворих вратата. Сега за всичко си има цяр. Аз разбирам, понеже съм влязъл в един порядък, който хората са си създали, не може да изменя този ред. Секретната брава не съм я правил аз, тази брава не се подчинява, с никакъв шперц не се отваря. Ако имаш ключ, ще отвориш, така е направена. Обаче секретните брави и те са подчинени на известен закон. Един англичанин, който намерил как се отварят тия каси, отива в английската банка – това е един анекдот, не съм го проверявал. Казва в банката: Или ще ме пенсионирате, или ще ви обера банката. – Че как? – Аз ще ви убедя. Утре, казва, вие ще ме намерите в касата. – Че как тъй? – Ще видите. На другия ден отиват, гледат го вътре в касата. Откъде е влязъл? Затварят го, казва: Утре няма да бъда в касата. После им казва, че пак ще го намерят в касата и пак няма да го намерят в касата. И така става. Най-после решили да го пенсионират. Не си казал изкуството. Казва: Аз искам да бъда осигурен.

Та казвам: Когато вие намерите туй изкуство, като този англичанин да влизате и излизате, няма да го предадете на света, но ще се осигурите. Животът е осигурен, но не животът на другите хора. Като намерите истината, вие ще бъдете сигурни за себе си. Човек, който намери любовта, той ще бъде сигурен за себе си. Вече сигурността зависи от неговото благородство, туй, което е придобил,

може да го даде на другите хора. Казвам: Изисква се от вас да имате тази сигурност: да бъдем в касата и вън от касата. Те са вратите, през които трябва да влезеш и да излезеш. И Христос казва: „Ще влезеш, ще излезеш и пещта ще намериш.“ Сега се изисква не онзи стария живот, от който се безпокоите. Изисква се нов живот, една вътрешна сигурност. Ще дойдат най-първо някои изпитания. Най-първо, обикнете болестта, обикнете тия клетки на вашите крака. Мястото дето ви боли, обичате ли го? Обикнете клетките, които страдат, вие ще им помогнете. Внесете любовта! Казвате, че Бог живее у вас. Там дето Бог живее, болестта изчезва. Там дето е духът, болестта изчезва. Там дето се проявява болестта, духът не е господар на положението. Или духът иска да ни даде поука, че ние не изпълняваме волята Божия. Бог не иска насила да ни научи да изпълним Неговата воля. Той иска всичко, което вършим, да го вършим по добра воля. Ние страдаме, ние сме си създали страданието. Необмислено някой път се пресиляме. Някой като учи, пресили мозъка си. Някой, като преяде, страда. Някой като пости повече, страда. Колко хора са умрели от глад? Хубаво, какво ще добиеш от глада? Не е виновно тялото. Какво ще добиеш, ако накараш тялото си да работи повече? Казваш: Да позатлъстея малко. Трябва да имаш мускули, трябва да поддържаш живота във всичките клетки, да благодариш на Бога, че те турил да живееш в тази къща. Един ден, когато ти каже баща ти: Синко, върни се, ще се върнеш, ще кажеш: Ето, татко, че ти ме подкрепяше на земята, извърших волята ти. Ние не сме дошли до това положение. Като дойде болестта, трудно. Като умираме, трудно. Като се раждаме, трудно. Навсякъде има трудности. Христос казва: „В когото духът живее, той е разрешил въпроса.“ Вие искате да дойде духът вътре. Тогава духът, като разреши въпросите, трябва да живеете.

Та казвам: Не ви трябват тия секретни ключове, хубаво е, ще имате една опитност, ако имате един Ради, един ангел, една стълба.

Казва: „Ако не ядете плътта ми, и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Трябва да приемете думите Христови. Ако не

възприемете неговата сила в себе си, вие не можете да имате живот в себе си.

Блажени, които се учат добре, и работят добре.

Отче наш.

8. Утринно слово 15.XII.1940 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

КОЕТО Е И КОЕТО НЕ Е

Добрата молитва
В начало бе Словото
Размишление
Духът Божий

Ще прочета 17 глава от Евангелието на Лука.

Всичко в живота е постижимо

Това са неща, които са казани преди толкоз време. Повече от 1000 години, когато Син Човечески е присъствувал. В днешно време разни тълкувания има. Някой човек умира. Какво ще мисли, какво ще стане с другите хора. Умиращият, като умира, казва: Ами с другите какво ще стане? Ще стане същото, каквото с тебе става. Когато човек забогатява мисли какво ще стане с другите. Каквото с него става, същото ще стане и с тях. Понеже всякога човек умира, но всякога не забогатява. Между тия две крайности имате разни състояния. Защото някой път може да мислите, че Евангелието го знаете. Какво знаете? Което е написано, наизуст може да го знаете. Има които знаят Евангелието наизуст. Като каже стиха, казват еди кой стих. Всичко знаят. Но тук, ако се турят на конкурс, не зная колко от вас ще цитирате. То не е прегрешение. Човек, ако е адвокат, трябва му да цитира законите. Ако е лекар, той трябва да разбира лекарствата, да ги помни, да знае да пише рецептите си.

Главното е, че човек не трябва да бъде еднообразен. Понеже еднообразието събужда еднообразни способности и чувства, човек се занемарява и изгубва смисъла на живота. Постоянно мозъкът трябва да се събужда навсякъде. Всички центрове трябва да се събуждат, да работят, да вземат участие. Вие разбирате, че човек на земята трябва да бъде тих и спокоен, да има мир. Да има мир, то е за идейните хора.

За онези, които не са идейни, мирът е нещо свършено. Свири някой сега, който е започнал, иска да стане виртуоз на пианото. Той сега започва да свири. Знаете ли, като го слушате, като започне тра-тра-тра. Като че удря. С часове свири. Бащата излезе вън, майката излезе, мислят, виртуоз ще стане, музикално е това дете. Този така като свири десетина години виждаш вече става една промяна. Сега онези, които са чели Библията, очакват като слезе духът в тях, всичко да научат. Имат едно буквално разбиране. Като стане ден ще забогатеем. То да забогатеем, но слънцето ни най-малко няма да ни направи богати. Ако богатството зависеше от слънцето, всичките хора щяха да бъдат богати. Не зависи от слънцето. Съвсем друго е предназначението на слънцето. Казвате, като изгрее слънцето ще станем здрави. Слънцето не ни прави здрави. Съвсем друго е неговото предназначение. Въздухът като дойде, ако го разбираш, ако го слушаш, той ще те научи на нещо. Всеки ден той ще дойде, все ще ти предаде някой урок. Хората очакват от въздуха големите работи. Те искат големите дарби, чудеса да правят. Болни да изцеляват, мъртви да възкресяват, големи работи, като заповядват всичко да става. Пък то по някой път става съвсем обратното. Като си замина Христос от земята, Духът дойде, казва: „Ти ще станеш мъченик." Знаете ли, много светии имаше, които бягаха. Знаете ли, какво нещо е мъченичество? Да те турят на шиш, да те пекат и ти да не се възмущаваш от нищо. Да ти вземат всичкия имот, да те гонят, ти пак да благодариш. Светията казва: До там ли дойдох, станах позор на хората. Каквото престъпление стане все са светиите криви. Казват: Този набожният, той е причината. Стане нещо, казват: Тези със своите молитви, със своите бръщолевения докараха всичките нещастия на света.

Сега кое е по-хубаво, външен или вътрешен мир. Ако имаш да избираш, кое ще избереш? Ако има да избираш между богатството и болестта, болест ли да имаш или богатство да имаш. Ще избереш богатството. Богат ще станеш, но вътре болестта остава. Болестта

казва: Тамън сега това искам. Като си богат няма да работиш, на леглото ще стоиш, каквото искаш ще ти правят, каквото искаш ще ти приготовляват за ядене. Искаш постелката да бъде мекичка, юрганът мекичък. Никой да не те упреква. Болестта иска много мекичко да ѝ се говори, евангелски. Ще идеш при болния, ще го погалиш малко, ще му подигнеш ръката лекичко. Аз ви виждам често, някои седнат и казват, хубаво е да е болен човек. Ще те милват, ще те попитат как си. Щом си здрав, никой не те пита. Като се разболееш ще те разпитват за всичко. Хубаво е две–три седмици човек да си почива. Другояче, ха за дърва, ха за вода, ха това направи, ха онова направи. Като си болен оставят те свободен.

Та има много работи за изправление. Широчина трябва на възгледите. Царството Божие ще дойде. Слънцето ще изгрее, но ще може ли ние да използуваме светлината и условията, които слънцето дава. Ако слънцето изгрее и ние не може да използуваме условията, тогава изгряването на слънцето нас не ни ползува. Например, всеки ден вие не знаете като станете какво трябва да правите. Има стари сестри, има и млади сестри. Каква е разликата между младите и старите? Между младите братя и старите братя, каква е разликата? Изхождаме от онова, което е, не от онова, което не е. Изобщо младата сестра я търсят повече. Старата сестра я търсят по-малко. Много естествено. Младата сестра е пъргава. Като я пратиш на чешмата иде за 5, 10 минути и донася вода. Старата сестра като иде, чакаш два три часа, докато се върне. Казва: Уморих се, откъснаха ми се ръцете от тия стомни за вода. После тук се срещне с някого, там се срещне с друг, поговори. Старата сестра ще разправи защо дошла. Не са лоши, те са много хубави работи. Всички все да са пъргави, става ли? Но има и друго разбиране. Кое дърво ще предпочетеш, младото дърво или старото. Старото разбира се. Тази младата мома, която е пъргава, дължи своята сила на старата сестра. Нека се покаже. Първо е ралото на нивата. Изоре всичката нива, казва: Аз изорах. Ралото като изоре, нивата посажда ли се? Не се посажда. Българите имат два начина.

Един изоре през пролетта, друг през есента. Сее или през пролетта, или през есента. Значи сеенето дойде после. След като се посее, тогава започва да расте. То не е още последно. Като се ожъне, като се овършее, то е плодът, което дава най-последното. Сега в живота вие ще имате оране, после ще имате сеене, ще има растене, ще има жетва, после ще има вършеене и най-после ще дойде яденето. Правилно трябва да разбираш вътрешния смисъл. Сега вие нивата още не сте изорали и чакате. Знаеш колко време трябва? Имате 30–40 декара земя, искате да се изоре. Не сте орали нива, та да знаете. Някъде ще ви пратят на оране, някъде ще ви пратят да сеете. Като дойде за жътва, ще жънете. Друг орал, друг сял, наготово ще жънете. Други ще го овършеят, пък може би и други ще се ползуват от труда.

Сега в тая аналогия и сравнения мъчно е човек да извади една поука за себе си. Да кажем, че вие избирате художник да бъдете. Какво избирате, кажете. Какво ще изберете? Ако искате да станете художник от къде ще започнете? Изучавали ли сте вие отде започват художниците? От всякъде може да започне. Като рисува човек, той може да започне краката на човек, може да нарисува краката и най-после главата му. Казваме: Де естественото, от къде трябва да започне? Естественото е да започне от главата, понеже главата е основа. Като се сее едно семе, от центъра на туй семе излизат корените на туй семе и клонищата нагоре. Един естествен процес. Вие ще направите сега едно сравнение. Вие искате да живеете добре, от къде ще започнете? Вие искате да бъдете добри. Но това са краката. Вие искате да бъдете справедливи, но това са ръцете; вие искате да ви са добри условията, това е стомахът. Човек като яде, тогава е добре. Като не яде, тогава е неразположен. Ако художникът започне от стомаха да рисува, хората не се интересуват от картината, от благоутробието му. Яденето е много важно, но ако художникът нарисува благоутробието на човека, ни най-малко няма да бъде идеална картина. Ще бъде един човек бременен, който не е родил дете. Дали ще може да роди? Като нарисуваш един бременен човек на

картина, знаеш ли колко години ще вземе, докато роди. Знаеш колко мъчно е! Този човек го туриш бременен на картина. Той се мъчи да ражда и не може да роди.

Сега сравнение ще правите, ще мислите. Ако така не може да мислите, казвате, тъй казал Христос. Царството Божие с изглед няма да дойде. Какво значи с изглед няма да дойде? Или вземете в простия смисъл. Казвате, трябва да се измени животът. И как ще се измени? На една мома каква е целта в света? Първо тя цели живот за себе си. Като намери живота, тя търси някого, когото да обикне. Първата работа е любовта. И от какво зависи какво ще работи. Тя е художничка. Тя търси някой млад с очите си, значи ще го нарисува. Щом го нарисува казва: Искам да го обичам. Той е много красив, не ѝ обръща внимание и за да може да го привлече, трябва да знае да говори. Този, на когото иска да обърне вниманието, той трябва да слуша. Представете си, че е намерила много красив момък, но той е глух. Тя говори, той казва: Какво иска да ми каже не разбирам. Не си разбират езика. Представете си, че той добре слуша, пък тя не знае как да говори. Тогава, в какво стои положителната сила. Силата на човека стои в онова, което ще каже. Една мисъл, ако не може ти да я облечеш в онази хубава форма, в която тя е дадена от невидимия свят, тогава ти с тази форма ще си създадеш на себе си едно препятствие. Вземете простата дума, обичам. Ако турите само двете букви „не“, обичам какво ще стане? „Обичам“, но щом турите пред него „не“, работата се обръща. Сега обръщам. Не – в математиката има ен пъти. Като вземете не на български и като четете назад, значи трябва да повториш нещата ен пъти, значи много пъти. Когато някой ми каже, че не ме обича, разбирам, че веднъж не се задоволява. Аз не ви обичам за един път. С години и векове трябва. Туй значи необичане. Когато каже аз ви обичам за веднъж, хайде върви. Като ви кажа не ви обичам, какво ще дойдете и друг път.

Туй е мое тълкуване, но е съгласно със законите на природата. Ти като влезеш в света Господ ще те опита. Ще ходиш, ще се връщаш.

Колко пъти ще ви късат. Казвате, че светът е опък. Не се знае дали светът е опък или ние сме опъки. Че светът е опък, опък е, но че и ний сме опъки, т.е. ние не разбираме предназначението на онова, което ни се случва в живота. Да допуснем, вие сте народен учител, преподавател на малките деца и сте недоволни, казвате, на тия малките ботурлаци, да имаше някои от прогимназията, гимназията, университета, хора, които разбират, но тия малките деца. Той е недоволен, не преподава много хубаво. Мнозина от вас преподавате на ботурлаци. Мнозина от вас искате да бъдете професори, да преподавате на големите деца, и там ще дойдете. Но всички започват от ботурлаци. Който не е учил ботурлаци, той не може да учи и студенти, ни най-малко. Вие имате едно презрение като погледнете бубулечиците, растенията и бръмбарите. Казвате, с бръмбари ли ще се занимавам. Знаете ли колко хора са станали видни с растенията, които са изучавали? Знаете ли колко хора са станали видни с рибите, които са изучавали? Знаете ли колко хора са станали видни с пчелите, които са изучавали? Някои са станали видни, камъните като са изучавали, казват учен човек, минералог. Някой, учен човек, със звездите се занимава. Вие с малки работи не искате да се занимавате. Някой с малките бръмбарчета се занимава. Някой е биолог и се занимава с тия малките клетки. Цели томове написал, учен човек е. Вие сега искате големи неща. Любовта е много трудна наука. Сега вие сте започнали с най-малките дози на любовта. Всички хора търсят любовта, но любовта трае само една секунда, един миг. Любовта е само миг. Тя само мине. Видиш го и другото е само повторение, казваш, едно време. Някои мислят, че любовта с тях ще тръгне, ще ги глади, ще ги милва, ще говори, сладко медено. Ще ви говорят сладко медено, но ето аз как уподобявам тия неща. Представете си, че вие сте художник. Минава при вас велик професор на изкуството и като види картината, вземе, че поправи и направи една хубава картина и я остави във вас и си замине. Това е любовта. Тя ще ви остави нещо от себе си. Като дойдат другите, ти ще разправяш за любовта. Аз ще ви

запитам, защо любовта не остава? Че тя любовта, ако остане при вас, тя ще стане като вас. В света има нужда от нея. Тя тича цял ден, обикаля света, не само хората, но и бръмбарчетата. Всичките тя ги посещава. На всеки даде почивка, на другия ден пак същата работа. Всички да посети. На вас ви се пада много малко. Мигновено мине и си заминава. То е достатъчно. Някой път на 4, 5, 10 месеца, а някой път 10 години, че я чакате да дойде. Колцина от вас има, които сте чакали. Някой момък стои при прозореца и очаква да дойде момата. Ха днес да дойде, ха утре да дойде, казва, останах на зелено, не дойде, изгубих живота си. Ако беше дошла, той щастие щеше да има, сега го няма. Защо не е дошла? Че не я търси само един момък. Този младият момък всички красиви моми все го търсят. За мене е много ясна тази работа. Красивата мома, защо не е дошла. Мнозина я търсят. Не един, не двама, хиляди, хиляди я търсят. Всички искат да обърне внимание на тях. Да я срещнат на пътя. Има една любов, която вечерно време иде. Има една, която денем иде. Когато иде тя, винаги закъснява. Вечерно време, която иде, тя не закъснява. Вие се смущавате и казвате: Каква е тази любов, вечерно време да идва? Да ви изясня. Тя е вътрешната любов на човека, пък онази, която денем иде, тя е външна. Ние външна любов не искаме. Външната любов иде денем по светлината. Ти ще я видиш, облечена е, ще направиш за ядене. Онази, която вечерно време идва, не я виждаш. Като дойде, тогава ще започнеш. Сега кое е по-хубаво? Да видите любовта от далече, да направите за ядене и пиене, да го гощавате, или като дойде тогава да приготвите? Аз ако съм на вашето място, ще предпочета и двете. Ела и денем, ела и вечерно време. Знаеш колко е приятно хората, които приемат любовта вечерно време? Ще ви кажа един пример, който не е ни в клин, ни в ръкав. Няма смисъл, но за изяснение. Един български свещеник доста умен, бащата иска сина да стане умен. Вижда го доста способно момче, но е доста влюбчиво. Като пищимал се залепва за младите момичета. Попът има пчелник и казва: Няма да ги търсиш, като свършиш училище тогава. То казва: Както казваш татко, ще

бъде. Всяка вечер дойде в пчелина, там има легло, за да види дали синът спи там. Една вечер гледа той се ухитрил, ходи пак да търси момите, турил коритото покрито с юргана. Бащата е спокоен, казва благонадежден е сина ми, слуша ме. Един ден се случило, малко работа дошла на бащата, припило му се малко винце, не иска сам да иде да наточи, отива при сина си да го прати. Отива до леглото, казва: Какво си се успал толкова дълбоко? Открива юргана и вижда коритото. Казва, този нов свят, тия деца са много поумняли, коритото турят. Казвам: Онзи син, който оставя коритото на мястото си и самият е на друго място, питам къде е погрешката? Защо бащата не иска неговия син да ходи при момите? Значи бащата коригира една своя погрешка. Той ходил при момите, оженил се, поп станал, родил дете. Вижда в себе си една погрешка и иска син му да не ходи при момите. Бащата казва, ти не се жени. Казва на баща си: Как да не се женя. Ти като се ожени, аз излязох на света. Аз ако не се оженя, кой ще излезе на света. Питам: Защо бащата иска да му наложи този закон. Че синът може да мисли така, то е друг въпрос. Защо бащата ще му наложи този закон? Да го остави свободен. Върви синко, да му каже, но отнасяй се добре. Благородна обхода имай. Не да ги отбягва. Войникът, който избягва сражението на бойното поле, войник не може да бъде. Трябва да бъде смел.

Та в сегашния живот като дойдат и в религиозно отношение хората са в едно заблуждение, казват: да избягваме младите сестри. Те завъртат ума и младите сестри избягват младите братя. Че те младите братя завъртат ума, завъртат, то е тъй. Че и младите сестри завъртват ума на младите братя, тъй е. Някой път се завърта умът и на старите сестри и на старите братя. Тогава къде е погрешката? Погрешката е в разбирането на нещата. Трябва да се разберат Божиите пътища. Всичко онова, което Бог е създал, което е допуснал, е на място. Като рисуваш лицето, ще туриш естествен цвят на лицето, няма да го изопачаваш. Ще направиш очите както природата ги е направила. Няма да направиш очите и носа, такива каквито не са. Не че е

погрешка, че си го нарисувал, но не си го направил такъв какъвто е. Казва, нос да е. Не е така, ако имат един сплескан нос, ще имат един сплескан характер. Ако имате едни гуреливи очи, ще имате един характер гурелив, нищо повече. Ако имате една симетрична уста и характерът ще бъде такъв. Ако имате добре устроени ръце и характерът ще бъде такъв. Външната страна показва вътрешния характер. Силите, които работят, съответстват на онова, което ти си произвел. Винаги, като изучаваме растенията, плодът показва какво е дървото. В ябълките, които са високи и по-малко широки и плодът мяза на дървото. В ябълките, които имат обла форма и дървото е такова. Каквото е дървото, такъв е и плодът. Както мислиш, така ще постъпиш, така ще бъде и говоренето. Ако по мисъл си трезв и движенията ти ще бъдат трезви. Ако си сприхав отвътре и отвън ще бъдеш такъв. Някои хора постоянно мигат. Някои си движат устата, някои краката. Много неволни движения има, на които ние не сме господари. Казвате, какво трябва да правим? Аз ако съм на ваше място ще направя очите да се движат естествено, веждите да се движат естествено, устата да се мърдат както трябва, ръцете да се мърдат както трябва. Искате вие философски да постъпвате. Най-първо ще работите над себе си. Аз ако ида в града, ще наблюдавам кой как се мърда. Човекът от новото учение е който се интересува от всички неща. Мене ме интересуват всичките неща. Да допуснем сега вие искате да се молите. Някой казва: Аз не искам да се моля. Аз ще препоръчам, има една лекция „Общение с Бога“ върху молитвата. Трябва да я прочетете. Да знае човек как да се моли. Ако в молитвата не можеш да направиш едно хубаво движение; не само да се молиш, но като се молиш ти трябва да забравиш всичко; като се молиш, да се облечеш с най-хубавите дрехи. Аз ако съм на вашето място, като ида да се моля, ще си измия краката, ще си измия ръцете, ако има да ме сърби някъде ще се измия, ще туря хубави чорапи, риза хубава, ще се облека добре и тогава ще ида пред Господа, ще ида да се помоля на Него. Сега вземате старите тълкувания. Човек да иде при Господа

грешник. Когато младия син отиде в странство, върна се при баща си с окъсани дрехи. Баща му прие ли го както беше окъсан? Още на пътя го спря. Източните народи имат бани. Прати го на баня. Донесе му хубави дрехи, обуща при банята, облякоха го хубаво и като се облече, тогава го прие бащата вкъщи, тогава му даде прием. Казват, че баща му го срещнал, припаднал при него, приплакал. Знаете ли какво означава този плач? Видиш ли ти като отиде в странство на какъв хал дойде? Като го видял баща му окъсан, брадясал, той плакал. Ние мислим, че бащата много го обичал. Баща му го обича, но най-после му казва. Синко, какво спечели? Аз виждам, че нищо не си научил, а всичко, каквото ти дадох, си изгубил, окъсал си го. Трябвало да покаже какво добил. Казва: Татко, едно време аз имах една превзета идея, аз исках да господарувам. Сега дойдох не да ти бъда като син. Син не може да ти бъда, направи ме, като един от твоите слуги. Каквато работа ми дадеш ще я върша. Тогава бащата се зарадвал и затуй закла телето. Казал, детето ми е научило нещо, казва: Готов съм да работя, готов съм, което място ми дадеш да взема, готов съм да слугувам. Като слугувах в света туй научих. Тогава му дадоха нови дрехи. Вие като идете при Господа какво ще кажете на Господа? Искате ангели да ви посрещнат, светии веднага да ви турят венци. Който излиза от университета и иска диплом ще мине през комисия, ще го изпитат. Трябва да има знание. И като си вземе диплома, тогава ще го назначат. Ако няма диплом, професор не може да стане. Ето една трезва мисъл. Много сестри се оплакват, казват: Забравяме. Забравяте, защо? Не учите. Вие забележите нещо и казвате: Учителят преди няколко време тъй каза, сега друго казва. Че Учителят няма да пише все едни и същи закони. Учителят по някой път е бамбашка човек. Дванадесет ги прави 21 и 21 ги прави на 12. Той е така умен, че ако не знаеш ще те обърка. Ти му работиш, пазарил си се за 21 лева, той казва, какво искаш? Искам едно и две да е там. Дойде тури 1 и 2, стане 12, вместо 21. Тури ги както искаш. Понеже с книжни пари се плаща написва 12. Казва: Ти ми обеща 21 лева. Казва: Обърни ги на

другата страна. Ако знаете как да ги обърнете, тези пари, които Учителят ви е дал, той ви е надплатил, но вие не разбирате. Вие мислите, че ако ви даде 12, малко ви е дал. Той ви е дал 21. Ако ви е дал 12, пак е 21. И 12 или 21 е все едно и също. Ако е 21, то е сянката на едно дърво. Сутрин, като изгрее слънцето, хвърлило по-голяма сянка. Като дойде на обед сянката е много малка. Дървото образува голяма или малка сянка, но дървото е все същото. Каквото е сутрин, такова е и на обяд. Вие се заблуждавате с теории, със сянката на нещата. Ако разбирате реалността, вие дървото трябва да повдигнете. Питам, ако един може да напише за любовта цял ферман, а един, който ви обича напише една две думи. Кое писмо е по-хубаво? Той всичко обещава, а после я го изпълни, я не. Който обича, той има желание. Каквото иска може да го направи. Той казва на младата мома, че ще я направи царица. Оженят се, не може да я направи. Не че няма желание, но не може, как ще я направи? Той като каже, че ще я направи царица, той я направил царица. Но тя не разбира. Щом е родила едно дете, има един поданик който ще я слуша каквото заповядва. Господ направи един човек и след хиляди години сега имаме два милиарда хора. То се иска размишление по туй. Вие мислите царица. Искате буквално да стане, да ви се подчиняват всички.

Първото нещо е трябва да се научиме да изпълняваме волята Божия, не тъй както е по старому. Едно време хората са изпълнявали волята Божия от страх. И сега още от страх казват, в ада, в пъкъла ще идеш. В новото учение, любовта е движението на Царството Божие. Започва да се работи с любов. Без любов Царството Божие не може да се прояви в нас. Любовта носи всичките вътрешни богатства за човешкия ум, за човешкото сърце, за човешката душа. Ти ще разполагаш, няма да се тревожиш. Ти си богат, няма кой да те обере. Че ти взели сто хиляди лева, нищо от това. Ти имаш несметни богатства. Сега ти си беден, като ти вземат 10, 20 лева загубиш своето равновесие. Сега ти кажат, ти си много лош човек, веднага те засегне. Представете си, следното изяснение. Ако една муха остави своето

изверження на Монблан, трябва ли да се намуси, то не се вижда. Че ти казал нещо някой, считай, че си един Монблан, някой връх. Ще дойде дъждът ще очисти това, което мухата оставила. Че някой ми казал, че за нищо не съм бил, той не е авторитет. Ако мине мухата и каже бръм, какво иска да каже. Ти не си нищо. Това не знаеш. Сега ти трябва ли да плачеш, че мухата не ти казала, че не си учен човек. Мухите ни най-малко не съзнават, че има такива гениални хора. Мухите мислят, че хората са като големи мухи, пък то не е така. В техния свят, рисуват хората с крила, с 6 крака, с хобот, с мухешка глава. Тяхните ангели, тяхните божества са като тях. Та и ние, което мислим за Бога, знаете ли колко е смешно. Аз виждам, колко са смешни идеите за Бога. Не е лошо това, толкова разбира човек. Един ден като има повече знание... Не е лесна работа да си представиш Бога в друга форма. Например, идеята, че Бог е навсякъде как ще си я представите? Ще Го представиш като Дух. Като е навсякъде, аз зная, че нещата може да станат, понеже Бог е навсякъде. Онова, което аз желая, може да стане, понеже Бог е навсякъде. И понеже е всеблаг и ако аз съм разумен, всичко е в Неговите ръце. Казвам, Той е навсякъде, Той е всемъдър, всезнаещ, всесилен. Ако аз съм поискал, както е Неговата воля – ще бъде. Като не стане казвам: Не съм го поискал както трябва. Трябва да има нещо причина. Намеря погрешка в себе си, пак се помоля, пак не става. Намеря друга погрешка, трета, четвърта. Десет пъти изправям и като изправя последната погрешка, изведнъж става тъй, както съм поискал, всичко става. Каквото поискаш, трябва да бъде напълно съгласно с волята Божия. Ако не е съгласно, ще дойде, ще ти причини някое голямо страдание.

Да ви приведа един пример. В моите изследвания, в един град беше, разправя ми една сестра от света. Казва: Роди ми се едно дете, на което главата растеше, разболя се, на умиране. Аз казвам, Господи, не искам да ми вземеш това дете, искам да го оставиш, ако не ми го оставиш, няма да вярвам, остави ми го, Господи! Но туй дете Господ искаше да ми го вземе. – Не е направено на свет. – Ще ти прати

друго, нека да го вземе! Да бях оставила да го вземе. Сега искам да умре, пък не умира. Не само тя, много хора има. Вие имате едно желание, което е с такава една голяма глава. Искате някое ваше желание да се реализира. Оставете го. Някои желания трябва да си заминат за другия свят, да не станат. Има неща, които не трябва да станат. Ако станат ще ви причинят големи неприятности. Всичките пакости произтичат, че ние правим криви изводи. Вие искате да се запознаете, да обичате някой, който е учен, който е богат, който е здрав. Туряте любовта в зависимост от тия външните работи. Любовта е създала тия неща. Това са резултати. Вие обичате една душа, обичайте душата, не търсете външните работи. Любовта като дойде, ще донесе много повече, отколкото очаквате. Ще ви донесе най-хубавото. Като се запознаете, този, който ви обича, няма да ви мърмори. Няма какво да ви утешава онзи, който ви обича. Той като идва, преди да е намислил още да дойде на гости, вие се усещате весел, нещо има да стане, няма какво да ви казва, че ви обича. Вие се усещате радостен в неговото присъствие. Може да е наблизо или далече. Ти казваш, че вярваш в Бога, а вътре си неспокоен в себе си. Питам, каква е тази вяра? Ако не си в общение с Бога, ти си в общение с друг. Ти в своето съзнание си повикал същества, които не са божества. Повикал си ги в своето съзнание, те идват, ти си нещастен. То е идолопоклонство, че ти страдаш, то е идолопоклонство. Ще идеш да се молиш, докато това идолопоклонство излезе навън. Тогава ще кажеш, бях сляп, сега виждам. Казваш, аз обичам Господа, не мога да работя. Господ като дойде ще работиш. Когато обичате някого трябва ли да ви заповядва. Аз съм виждал всичките хора, които не са религиозни. Майката се разчистила, дъщерята също, ще дойде онзи, който я обича. Всичко ще намерят, брашно, ще направят точено, баница в пещ. Иде онзи жених, всички ще работят за него. Аз похвалявам туй. Ето какви чудеса прави любовта. Когато ще дойде, когото не обичаме, няма нищо

заради него. Всички са много сериозни, гледат го официално, няма баница, нищо няма.

Ние приемаме новото учение най-официално. Казвате, чакай да видим какво ни носи. Ще точите, като кажете новото учение, ще вземете точилката, брашно, масло, ще направите точено, ще дойдат съседките, ще има ядене и пиене. Ще има и тъпан и музика, ще има и игране. Всичко е позволено за любовта, като дойде. Привеждал съм един пример. Майката свири първа цигулка, бащата свири контрабас, синът свири на чело, дъщерята пее алт. Като дойдат, като се наядат, няма караница между тях, много добре живеят. Майката вземе цигулката, всичките седнат да свирят. Един квартет засвирят и всички свирят партитури с веселие. Ето живот. Не знаят да свирят. Дъщерята не знае да свири, синът не знае да свири, бащата и майката също, какво ще ги радва, кажете ми? Вие някой път идете при Господа и Господ ще ви каже, я ми посвирете нещо. Какво ще свирите? Я ми държте една реч! Миналият път държах един урок. Повторете! Я ми кажете какво сте запомнили! Не че лекцията трябва да се запомни от единия край до другия. Господ остава доволен, че си я запомнил. Сега такива ученици искат в края. Четири години след като са били в университета, да им дадат един диплом. Те не са свършили, никакъв диплом нямат, ето какво трябва да мислите. Трябва да се работи. Казвате, как да работим? Ако една сестра е в новото учение, има едно братче, трябва да знае как да се отнася. Братчето е от новото учение, да знае как да каже сладка дума на сестра си, после на майка си. Как да каже на баща си, на своите приятели отвън. То е новото учение. Казваш: Зная как да говоря, да услужа на този, на онзи. Веднъж бях в едно доста благородно семейство, навело се момиченцето на един старец с окъсани дрехи, че му връзва обущата. Казвам: Ето една отлична постъпка. Ръкувам се с него и си тръгвам. Много добро дете, не съм срещал такова. Други са минавали, гледали са обущата и са заминавали. Че вие ако не можете да се спрете на един старец да му завържете обущата по любов. Казваш: Какво ще завръзвам на този

старчок! Сега на Изгрева помежду ви вие казвате, че сте новите ученици. По какво се отличават новите ученици? Женените по какво се отличават и неженените по какво се отличават? Женените със своята обхода в семейството, а неженените със своята външна обхода. Като останеш в себе си във време на мъчнотии, като дойдат страданията да имаш спокойствие, каквото и да е. Дойде сиромашия, ще се преодолее. Скъсат се дрехите, за добро е. Скъсани са обущата, нови ще дойдат, за добро е. Не станало нещо както мислиш, за добро е. Ако вярваме, че Господ е навсякъде, ще дойде. Знаете има едно състояние, човекът стане кисел, че всичко му се вижда противно. Не може да види нещо добро. Казва, колко лош човек съм. То не е така.

Сега например в света никой не знае от какво е произлязло злото, но аз зная. На никого не казвам. Това съм открил, от какво е произлязло злото. Не че е лошо. Всеки човек, който иска да направи това, което е невъзможно, създава злото в себе си. Ти обещаеш на един човек да направиш нещо, не го направиш. Този човек има лошо разположение. Ти си създал злото. Ти си дрехар и си обещал, че точно в понеделник на 23 януари дрехите ще бъдат готови. Не ушиваш дрехата, този човек е неразположен. Добре е туй, което може да направиш. Щом правиш туй, което може да направиш, то е добро. Щом не правиш нещо, което си обещал, ти си лош човек. Следователно, всеки може да бъде добър. Почнете да правите туй, което сте обещал, вие сте добър. Престанете да правите туй, което можете, вие сте лош. Туй е от дето е излязло злото. Аз казвам някои сенки. Може да слушате. Казвате: Туй зло откъде се е пръкнало? Щом не учиш уроците, ти вече си създал злото. Щом не се обхождаш добре с другаря си, ти си създал злото. Щом се обхождаш зле с децата си, ти си създал злото. Щом синът не се обхожда добре с баща си, той създава злото. Щом господарят не плаща добре на слугата си, той създава злото. Всички хора в света създават злото. Започнете да правите туй, което Бог е определил. Казвате, не може. То са наследствени черти. Ти мязаш на дядо си. Дето все така отлагал. Ти

слушаш дядо си. Той казва туй ще правиш, ти си млад. Баба ти била такава.

Аз когато правех своите наблюдения, трябваше някой път да замина. Как ще ме разберат за научните изследвания. Някой път ме питат защо ходиш, плащат ли ти, назначиха ли те от държавата? Никой не ме е назначил, сам ходя. Никой не ми плаща. – Какво вземаш? – Нищо не вземам. Ходя, ора, сея. Ако дадат добре, ако не дадат пак добре. – Как тъй може? Ти си учен човек, ще оголееш. – Няма нищо. Казва: Че как тъй, пари ти трябват тебе? – Малко хляб и масълце ще трябва. Рекох, кокошки не ям, само боб. Много го харесвам. Дрехи от коноп като направя 10 години ги нося. Че конопените дрехи се носят, здрави са, не се късат. Някой път засягам мъжете, че не се обхождат добре с другарките си. Ще ви приведа една приказка. Някои мъже много обичат жените си. Представям един анекдот. Един български момък, оженил се за една чорбаджийска дъщеря, доста умна, даровита, много добра била, но имала страст към яйцата, не му давала яйца да яде. Като яде, за всяко яйце бой. За всичко му прощавала, но изяде ли яйце, налагала го. Човекът 10–15 години го носил, но гък не можел да каже, отвън ще му се смеят. Един ден тя умира. Като видял той казал: Освободи ме Господ от нея, поне сега да си хапна 4–5 яйца, че да ям тъй както Господ дал, че тогава ще мисля за нея. Турил 6 яйца да се пекат, но съседките чуват, че умряла и 4, 5 съседки идват да го посетят, да го утешат. Като влизат забравя, че жена му умряла, казва: Ще ме види сега, тя за едно яйце ме биеше, а 6 яйца! Изважда яйцата, че ги туря в пазвата, скрива ги. Влизат съседките. Те седнали да го утешават и казват какъв огън гори на тая къща. – Голям е огънят, но този, който е в пазвата, е по-голям. Те казват: Виж горкият, колко обичал жена си. Много я обичал. Често сега правим сравнения. Ние обичаме истината като яйцата. Много я обичаме като припари. Всички наши лоши постъпки като припарят на кожата, казваме, че голям огън гори. Трябва да се научим да напуснем онези дребнавости. Много мъчно е човек да се научи да не

бъде дребнав. Някой път гледам сега и оценявам българския характер. По ръцете и по лицето виждам какъв е българинът. Всичката история е написана по лицето. Като гледам виждам дали е добър, колко е лош, характера му чета. Някой като влезе ще хлопне вратата. После като кресне нещо. Аз му кажа: Тъй да не хлопаш, полекичка. Казвам: Този човек е активен, щедър е, дава на вратата. Подрътне, хлопне вратата, дал повече. Вратата е доволна. Ще се счупи тази врата. Казвам, този човек ще е богат, ще направи по-хубава, нова. Че от де го знаеш? Казвам, запознат съм с него. Ти малко особено гледаш. Някой път ще донесат някое ядене, гледам не е направено. Повече сол има, маслото не е хубаво избрано както трябва. Българинът казва, така не се прави. Чакай, ти как ще го направиш, ако си на това място. Тази сестра както знае много добре го направила. А-а, добре го направила, трябваше по-добре да го направи. Ръцете си не е мила. Със сапун виждам ръцете си не е мила. А със сапун трябваше да ги измие хубаво, втори път да се научи. Има моралист вътре. Занимавам се с българина и понякога ми взема доста време. Казва, човек трябва да си отваря ума. Той казва, че човек трябва да има скътани парици за черни дни. Всеки трябва да има по нещо. Рекох, хубаво може да имаш пари за черни дни, но когато оставиш парите, ще се карат. Казват, ха той ще умре. Ако умре ще се освободи, ами ако не умре? Питам този българин, ти какво вярваш, умира ли човек или не умира? Каква е идеята ти? Аз считам смъртта туй, което не е. Когато ми говорят нещо за смъртта винаги имам в ума си, че смъртта е туй, което не е. Като говорят за живота, животът е туй, което е. Ще умреш – туй, което не е. Ще живееш – туй, което е. Знаете ли каква философия се крие в туй, което не е? То създава всичките неприятности. Туй, което не е, създава всичките нещастия в света. Ти казваш ще умре, ще изчезне, ще изгние, ще иде в черната земя. Ти говориш туй, което не е. Че имаш тяло, че имаш крака, че имаш очи, това са само пособия. Нима ти, който си бил във формата на един вол с рога и опашка, ти си мислил да възкръснеш като вол с рога? Ако ти би останал в този неподвижен свят, какво

щеше да направиш? На пиано с волски крака може ли да свириш? С волска муцуна можеш ли да четеш? С тази волска глава нищо не можеш да направиш? Туй всичко трябва да се измени. Всички няма да умрем, но всички трябва да се изменим. Трябва да се измените и трябва да се радвате, че се изменяте. Страданията произтичат от факта, че ние минаваме от живот в живот, понеже сме свикнали на един живот и на втория не сме свикнали. Казва, да оставим старата къща, ще се пренесем в нова къща. Казва, новата къща е по-добра, има повече удобства. Там ще имаш някои мъчнотии, но повече удобства ще имаш. Водата е вкъщи, банята е вкъщи, градина има. Казвам: Новият живот ще има повече удобства.

Аз ви говоря сега, има някои сестри, които искат някой път да им дам работа, да им дам какво да работят. Да ви дам работа колкото искате. Вие искате да работите, проследете как аз започнах работата си. Ще намерите. Аз като започнах своята работа взех едно куфарче и тръгнах пеш. С едно тънко палто, тръгнах по света да работя. Вие сега искате да бъдете учени и да завършите. Аз не бях прост. Онуй, което знаех, исках да приложа. Дванадесет години аз работих без пари. Знаете какво значи да обикаляш и да правиш научни изследвания. Дойде някой и казва какво правиш? Какво искаш? – Нищо не искам, даром ще го измеря. Като се минат 12 години и 20 000 да ми даде, нищо не искам да измеря. Намерих, че българинът вярва само в едно нещо. Много вярващ е. Понеже го мерих, българинът в мерането вярва. Като правих измервания, казва, знае този човек, мери. Като измеря казва, какво означава мярката? Като измеря ръката, дълга е ръката, зная, че е обичал да пипа. Всички у нас, които пипат все дълги ръце имат.

Ще учите себе си. Себе си ще изучавате. Няма да имате превзети идеи. Ще вземате последното място. Ще бъдете готови да оказвате услуга на всеки, който иска възможното от вас. Възможното който иска услужете му. Онзи, който иска невъзможното, откажете му. Дайте ми пример, туй не съм научил. Щом някой иска една

невъзможна работа, кажете: Аз съм готов да я направя, но покажете ми. Аз на вас говоря възможното. Доброто е възможно. Това и децата може да го направят. За злото се изисква гениалност, то е невъзможното в света. Ако един може да убие един човек и мисли, че може да го убие, той се лъже. Ако се опитаме да направим невъзможното, защо да не направим възможното? Щом е невъзможно, не се опитвайте да го направите. Винаги не отлагайте възможното. Най-малката мисъл дойде при тебе, направи я. Искате да работите за Господа, казва: Я вземи стомната и отиди до чешмата. Нещо ми казва вътре, не взимай стомната. Друго ти казва, иди за вода, нищо повече. Ти по всичките правила като един слуга иди и напълни стомната и я донеси вкъщи. Или каже ви във вас: Излез, че се разходи до някъде, 2–3 километра – иди, излез, ще видиш защо. Върни се пак назад, може да се случи нещо, може да не се случи нищо. Казва ти нещо, цветята цъфтят. Ти излез да видиш тия цветя – излез да видиш цветята. Каже ти нещо, полей цветята. Каквото ти каже, направи го. Не го разправяй. Съедини нещата. Туй, което правиш, съединявай. Виж в тебе ще има ли растене. Ако има растене Божественото работи. Най-първо човек трябва да се научи да разбира, де говори Господ. Там дето Господ говори, то е винаги туй, което е. Възможното е там. Там дето Господ не говори, там е туй, което не е. Там е смъртта. Господ не говори, хората говорят. Казва Христос: Кои са последни? Те са в нас, в нашето вярване, в някои наши схващания. Сега по някой път, като говоря, като се върна, разглеждам, казвам: Ставаш тягостен на тия хора. Оставил съм ви свободни и вие ме критикувате. Вие казвате: Защо не ми каза? Ако ви кажа нещо, казвате защо туй съм го казал. Каквото правя все гледам, върне се. Отворя радиото и приемам от всинца ви мърморене. Чувам всичките мърморения. Станция еди коя си, еди кой си брат, еди коя си сестра, всичкото слушам. Туй бъра, бъра по радиото. Казвам на този брат: Много ти благодаря за хубавите мисли, много хубаво, така трябва да бъде. После гледам този брат седи, освободи се малко, съжалява в себе

си. Казва: Прекалих го малко. Започне сам да се съди. Съди се в себе си, че не го казал. Някой път той не знае, пак аз по моето радио почвам да му нареждам като него. Той започне да се върти, аз го слушам. Казва: От къде са лошите мисли? Той ме предизвиква, никакви лоши мисли. Аз му кажа нещо, пък го замина. Казвам: Какво искаш от този човек? Казвам, много добър е този човек. Как добър е? Светия е. А, светия! Не е саможивец. – Не е саможивец? Че хората какво говорят заради него. Хората за кого не говорят? Рекох: Те за Господа говорят лошо, за Този, Който направил добре света, те в Господа виждат погрешки, че камо ли в този човек. Той седи и казва. Малко по-другояче изисква настоящият живот. Какво иска настоящият живот? – Пари. На друга станция сестрата се оплаква от мъжа си. Отде ми даде Господ туй говедо? Рекох, туй говедо нали ти го хареса едно време? – А, аз го харесах. Той ме излъга. Не зная дали той те излъга, или ти го излъга. Казвам, много добър е. – А, добър, как е добър. – Много добър е, не си го познала. Има отлична душа, отличен ум. – Има той душа и сърце, зная го, за другите сестри зная, очите му играят. Рекох: Те са негови сестри, сестри са, трябва да ги обича. Той, ако не ги обича, в оня свят не може да влезе. Ти под наем не си го взела. Той има право, защо се месиш в неговото сърце, остави го да обича. Ти откога започна да го съдиш? Десет години откак си се оженила. По-напред, кой го съдеше да не обича? Сега като ви говоря така, туй, което ви разправям, да ви разправя закона. Туй, което ви разправям 25% е туй, което е, 75% е туй, което не е. Туй, което аз ви говоря,75% коригирам, 25% е вярно. Аз на земята съм. Като се върна говоря ви много работи, казвам, няма защо да ви говоря. Но казвам, ако не ви говоря, какъв ще бъде резултата и ако ви говоря какъв ще бъде резултата? Аз зная, че всякога когато говоря за нещо, което вие не се ползувате, аз се ползувам. Ако е криво, аз ще се ползувам. Ако е туй, което не е, аз се ползувам, ако е туй, което е, вие се ползувате. Тъй щото, всякога използувам работите. Туй, което не е, аз оправям да бъде туй, което е. Например, често една сестра ме коригира. Някой

път съм зает с висша математика, много елементарни работи забравям. Не забравям, но не турям две точки, понеже две точки вземам. Ще туря едно отношение, после друго отношение, помежду не турям равенство. Туря ги по някой път така едно до друго. Тя казва: Уравнението не е така. Как става, тя ми описва. Аз ако пиша A:B ще туря права линия. Понеже като туря линията на две места, ако туря ръката, ще изхарча повече енергия. Като тегля един перпендикуляр, тогава ще употребя малко време и по-малко енергия. Равенството е много хубаво в математиката. Тия отношения имат туй свойство, че каквото мислят едни, мислят и други. Две успоредни линии, значи съгласяват се разумно.

Казвам: Ние усещаме най-голямото страдание, когато ни коригират. Направиш нещо и от невидимият свят те коригират. Неприятно ти е, целия ден не може да влезеш в себе си. Много пъти има учители по математика, един знак не го турили на място. Но един положителен знак или един знак на събирането много значи. Ако умножиш е едно нещо, ако събираш е друго нещо. Туриш знака за изваждането някой път. Изваждането е полезно. Ако туриш плюс вместо минус, всичко се обърква. Всяко нещо трябва да е турено на своето място.

Та казвам, когато любовта дойде, изкуството е там, че при най-големите неприятности, в които живеем, ако човек постъпва по закона на любовта, той ще се ползува сам, ще се ползуват и другите. Сега, аз мислех да ви чета. Като слизах, мислех никак да не ви говоря. Бях определил 12 числа, 12 страници. Казвам, няма какво да се говори. Колкото е казано. Ще ви прочета 12 страници. Туй, което е вече говорено, е говорено. Ще прочета „Правило на Любовта“ от книгата „Божествен и човешки свят.“ (прочете страницата). Другото число е 21. Другото число е 34. А другото е 43. 55 както и да го превръщаме не може да се превръща. 67 – 76, 91 – 19, 123–203–450. Сега там като четете туй което е, защото другите работи, които ви говорих, те имат отношение, трябва да се работи, човек трябва да разбира как да

размести думите и как да ги намести. Всичките думи в една беседа имат място. След като се посее едно дърво, трябва 4–5 години да се оформи да даде плод. Като даде плод, разбираме дървото. Само да виждаме листата, растенето, то е външно разбиране. Като опитаме плода, разбираме дървото. Опитността, която имаме във всичките неща ще разберете какви са. Истината ще ви покаже какво нещо е истината. Щом се домогнете до пътя на истината, противоречията изчезват, светлина има, примиряват се. В истината ти ставаш свободен, умът започва да работи, справяш се лесно с неразположението, със сиромашията, справяш се лесно с болестите. Истината като дойде, освобождаваш се от една болест. Мислиш ли, че ако имаш да даваш на 10 души кредитори и те като дойдат, няма да те направят болен? Представете си, ако имаш 100 души кредитори и всеки ден идат, ти ще оздравееш. Благодарение на онези, на които имаш да даваш, ти оздравяваш, те са много добри хора. Понеже те като дойдат и като те видят болен, започват да се молят да не умреш, за да си платиш дълга. Тъй щото може би имаш 100 души да се молят да останеш жив. Ако имаш да вземаш от него, той като дойде и като те види, казва: Дано да умре да се освободя. Тъй щото, ако има 100 души, от които имаш да вземаш те ще те изпратят на оня свят. Ако имаш 100 души, на които да даваш, те ще те оставят на този свят. Аз разглеждам живота, питам, щом направиш погрешка, кое е по-хубаво, погрешка ли да направиш или добро? Аз, който имам да давам, ако изплатя навреме дълга добър съм, то е добрина, но ако имам да вземам от някого, не вземам, пак направя добро, то е вече добро. Ако взема от онзи, и не се обхождам добре, не е добро. Имам да вземам или имам да давам, пак не постъпвам добре. Тъй щото доброто и в единия, и в другия случай трябва да се прояви. Злото ще го проявиш в единия и в другия случай. Мислиш, че като имаш да вземаш, не си лош, тогава ще проявиш лошевината. Наговориш на човек ти си такъв, ти си такъв. Ако имаш да даваш ще правиш политика, казваш: Много умен си, кажеш, моля ви се господине, вие сте много богат, но

в тия думи се крие лицемерие, политика е. Ще му кажеш: Действително, аз имам да давам, съжалявам, че закъснях, не можах да устоя на думата, ако имате търпение, ще ви се изплатя. Ще му кажеш да не съжалява. Ако той се отнася с тебе тъй както не трябва, той ще направи вече зло в себе си. Та казвам: Няма да правиш зло, като имаш да вземаш и няма да правиш зло, когато има да даваш. Като имаш да вземаш ще правиш добро и като има да даваш ще правиш добро. Казвам: Служете на Бога! При лошите условия добре служете, и при добрите условия, добре служете. Ако си добър само при доброто, ти не си добър. Доброто е добро, то се проявява, ти не си проявил доброто. Ако ти си лош при злото, ти си лош, понеже ти не си се проявил. А пък доброто е произлезло от тебе. И злото е произлезло от тебе. Ти си лош за другите, ти си по-лош от другите. Когато правиш зло, сам ти си господар. А пък когато го правиш по заповед на другите, ти си слуга на злото. Следователно, казва, аз се повлиях – ти си слуга на злото. Мъчно се лекува. Когато кажеш, аз сам го направих, значи ти си господар, може да го поправиш по-лесно. Когато вие направите погрешка, по-лесно може да я поправите. Ако сте я направили, под друго влияние, по-мъчно се изправя. Казваш: Аз я направих.

Това са сега разсъждения. Казвате, какво да правите. Аз ви дадох толкова работа, че за цяла година има да работите, туй което не е. Вие ще кажете, толкова години ние сме следвали. Радвам се, че сте следвали, сега сте по-готови на направите туй, което е, отколкото едно време. Едно време вие бяхте започнали само таблицата по музика. Само до, ре, ми, фа, сол. Сега пеете песни. Сега разбирате музиката повече. Кое е по-хубаво? Казваш: Едно време пеех. Едно време пееше само гамата. Нагоре надолу. И то е хубаво. Истинското пеене изисква да пеете всичките вариации от тази гама, откъдето и да започнеш, да знаеш да я пееш. От сол до си изпяваш, от до до си изпяваш, от си до до. В дадения случай да започнеш отвсякъде, да вземаш разните тонове. Казвам: Я ми изпей фа! И изведнъж да изпееш фа. Като ти кажа, изведнъж да зазвучи. Казвам: Я вземи сол!

Изведнъж да звучи. Като ти кажа си бемол – да звучи си бемол. Това е музика. Ти ще го търсиш. Ти сгрешиш и после търсиш. Казвам според мене да се живее добре, това е музика на живота. Ти трябва вярно да вземаш всичките тонове. Отдето да започне живота. От който и тон да започнеш, изведнъж да изпееш тона. Нищо да не те спъва. От ла, от сол, от ми, от ре, от до, от до бемол, от до диез. Каквото и да е, дали бързо или е полека, всичко туй да можеш да го вземеш, да си майстор, който така взема, той е музикант. Невидимият Божествен, разумен свят ни учи как да живеем, понеже ще участвуваме в този Божествен оркестър. Ти щом вземеш фалшиво един тон, ще слезеш долу на земята, мнозина само за едно фа, 30–40–50 години са слезли на земята да го учат как се пее. Има други за криво изпяване на до 60–70 години на земята са слизали да го изучават. Някой път човек се преражда за много малка причина. От нашето гледище нищо и никакво е. Ти си взел криво тона. Трябва да вземеш вярно, точно тона. „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец Ваш.“ Колко пъти съм ви казал, вие разбрали ли сте? Някои мислят за Бога. Разбрали ли сте търпението на Господа? Някой път аз мисля за Господа. Това са безброй същества, които мърморят на Господа. Всички мърморят тук на земята и навсякъде. Той ги търпи. Знаете какво нещо е търпението! Макар че всеки един мърмори, Той мисли заради него, пак го благославя. Онзи мърмори, Той го благославя. Някой път трябва да направиш добро. После очакваш благословение. Той вижда, че прогресираш, дава ти по-трудна работа. Даде ти едно парче с много диези, да види дали знаеш или не. Защото като сгреши, един ангел веднага на земята го пращат. Там няма грях. За една малка погрешка си дошъл в света, какво има от това? Ако си голям грешник, ще ти забие главата в земята като растение да се учиш. Ако си по-праведен, ще те направи риба, във водата да живееш. Ако си по-праведен, ще те направи бръмбар, във въздуха да ходиш. После, ако още повече прогресираш, ще те направи пеперуда, с хубави дрехи. Ако още прогресираш, ще те направи млекопитаещо. С

голямо тяло. Най-после, като станеш много добър, ще те направи с два крака, ще разговаряш като човек. Тогава ще ти даде особена глава. Още колко има човек да се изменя. Ние сме туй, което още не сме, за да бъдем това, което трябва да бъдем. Ние живеем в туй, в което не сме, за да дойдем да живеем в туй, което трябва да бъдем за в бъдеще. Казва: Какъв е смисълът на живота? Да станем туй, което сме. Тъй като сме излезли от Бога, да придобием онова, което Бог първоначално е вложил. Ние не сме били такива, каквито сме. За една малка погрешка, за един тон сме тук на земята. Ако погрешката е голяма, ще ти турят конска глава. Ако е още по-голяма, рибешка глава, ако е още по-голяма, главата на някое растение. Ако погрешката е най-малка, ще ти дадат човешка глава. Щом се освободиш, ще носиш ангелска глава. И в оня свят ще бъдеш в хора, че като пееш ще кажеш, внимавай да знаеш песента. Предварително да знаеш, преди да е дошло или до, или сол диез, или сол бемол, или изведнъж и трите да звучат, като вземеш вярно един тон. Има тонове, които никога не ги вземаме криво. Аз имам камертон, като взема този тон, веднага има светлина. Този тон като взема, винаги има топлина и този тон като взема, сила се явява. При други тонове, мъжделива светлина се явява, при която не мога да чета. И топлина при която нищо не се постига. Щом взема вярно един тон, кръвообръщението се оправя. Според мене туй, което съм добил, опитвам. Ако вземем един тон правилно, кръвообръщението се подобрява. Ако вземеш един тон правилно, силата се проявява. Ако пееш правилно, мисълта се подобрява. Казва някой, защо ще пея. Ще пееш, защото кръвообръщението е музикално. Ти имаш общ такт. Ти си капелмайстор, ще пееш. Сърцето ти е такт, в което всички същества пеят вътре. То е такт, но капелмайсторът в сърцето ти е. Туп-туп. Някъде сърцето ти промърда, подскочи, не си взел правилно тона. Щом пееш правилно, животът тече. Щом направиш погрешка, сърцето бие неправилно. Явява се дисхармония. Казва, така не се мисли от невидимия свят говорят за тебе. Някой път не можеш да се

сдържиш в кожата си, безпощадни са. Безпощадни са разумните същества. А пък благодарение, че Бог е всеблаг, Той като вижда, всичко регулира. Някои като надуят работите, Господ като мине, не обръща внимание на техните възгледи. Някои пък прекаляват. Някой път един малък грях ще го направят цял бивол. Бивола ще направят бръмбар и бръмбара ще направят бивол. Едно правило: бръмбара в себе си не правете бивол и бивола не правете бръмбар. Не увеличавайте нещата. Нещата да си бъдат както са създадени. Един ден имате право да направите бръмбара бивол, когато станете съвършени. Сега като не сте съвършени, биволът да е бивол и бръмбарът да е бръмбар. Тогава вземете стиха „Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие.“ Малките деца са героите в света. Те са, които подтикват. Имате по едно гениално дете. Ако не чувствувате, че сте дете, вие нямате бъдеще. Вие сте стар човек. Но едновременно и младостта и старостта съществуват. Трябва да правите разлика. Децата, то е законът за вечното подмладяване, разумните деца използуват всичко онова, което Бог е създал. Творят, създават. Виждаме едно дете като дойде в дома, даде импулс на бащата, на майката, даде и на другите. Вие във вас трябва да имате едно дете гениално, което да ви дава импулс да се не обезсърчавате. При всичките условия да бъдете готови да работите. Когато бъдеш в изкушение, Любовта да те ръководи.

Отче наш.

9. Утринно слово 22.XII.1940 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

БОЖЕСТВЕНА МЯРКА

Добрата молитва
В начало бе Словото

12 глава от Евангелието на Матея.

Духът Божий

Тая неделя ще ви чета цитати, но трябва да знаеме как да цитираме. Някой като отвори Писанието цитира какво казал Христос, какво са направили светиите. Цигуларят за да свири добре, трябва да има добра цигулка, добри струни, трябва да е добре нагласена. После трябва често да си маже лъка. Ако не го маже, образува се скърцане. Пианистът в годината най-малко три–четири пъти трябва да има един, който да му акордира пианото. И за пианото е туй. Всичките инструменти трябва да се пазят. Човешкият ум, човешкото сърце и човешкото тяло трябва да се акордират. Сега често се спираме и казваме, туй е казано, онуй е казано.

Представете си, че вие сте гладни. Някой казва: Аз по обед ще ви донеса един хляб. В тебе има само една надежда, но ако не донесе хляба и само чакаш, каква полза? Сега често казват, тъй каза, но казаните работи трябва да се изпълнят. Например един защитник адвокат по някой път защитава някой виновен. Аз считам най-добрият адвокат е самият човек. Няма по-добър адвокат от доброто. Щом грешиш, който и адвокат да хванеш, ще плащаш. Пък дали ще те оправдае, то е въпрос.

Та казвам: Каквото и да четете, ако не учите, ако не разбирате вътрешния смисъл, вие ще се намерите в едно противоречие. Аз съм взел 500-та страница от „Божественият и човешки свят“. Тук се говори за една истина, че всичките хора, все при Бога отиват. Други при месечината ходят. Адвокатът веднага ще иде при закона да проверява.

Казва, така е писано в закона. Този писаният закон е месечината. (Учителят чете от 500-та страница на „Божественият и човешки свят“): „Когато държавникът иска да създаде някакъв закон, той отива при месечината. Когато философът иска да пофилософствува малко, той отива при месечината. Когато жената иска да стане майка, а мъжът баща, и двамата отиват на месечината да се съветват с нея. Няма човек в света, който да не е ходил при месечината, да се съветва с нея.

Следователно, на месечината, която е около 50 пъти по-малка от земята, е дадена важна служба. Тя показва пътя на човека към доброто. Казано е в Битието, че в четвъртия ден Бог създаде Слънцето и Луната, да светят на Земята. Това не подразбира само физическото, външното Слънце и външната Луна. В човека има едно вътрешно слънце и вътрешна луна, които осветяват неговия път. Месечината е турена в умствения свят на човека. Тя е студена, но трезва, не обича да лъже. Когато хората научили това изкуство и почнали да го прилагат, месечината престанала да се върти около оста си. Защо? – За да не се опорочи. Щом види, че някой лъже, тя започва да се разсипва. Ако продължава още да лъже, тя съвсем се скрива, не се показва пред очите ни. Когато човек започва да се разкайва, да съзнава погрешката си, месечината отново се показва на небето и се засмива. Тя се усмихва на всеки, който говори истината.“

Сега по някой път казвате: Аз ли съм най-големият грешник? Но не си и най-големият праведник. Да грешиш това е изкуство. И да си праведен пак е изкуство. Та всеки един, който не знае как да живее, той греши. Всеки, който знае как да живее той прави добро. Сега как се цери злото в света? (Учителят чете 100-та страница): „Когато видя, че някое дете къса главите на мухите, няма да считам, че е грешно, но ще зная, че е много енергично. В такъв случай ще го извикам при себе си, ще му дам една лопатка или мотичка и ще го накарам да вади троскот от земята.

Някои хора говорят за идеален живот, стремят се към него и пренебрегват физическия. Те не знаят, че за да дойдат до идеалния

живот трябва да започнат от физическия. Като метод за правилно развитие, те трябва да отглеждат цветя, плодове и зеленчуци. Мнозина избягват работата със земята, считат я за унизителна. Не е така. Всяко растение, всеки плод, с които човек се занимава, внасят в него свои качества. Например, добре е да отглеждате фикус. Наистина, фикусът е безплодно растение, но дава нещо от себе си. Който иска да забогатее, нека отглежда фикус. Той внася спокойствие и разположение в човека. Фикусът е за учените хора. Ако искате да станете активни, енергични, отглеждайте череши, главно червени череши; ако искате да усилите вярата си, отглеждайте сини сливи. Искате ли да бъдете истински религиозни, вие трябва да се занимавате с отглеждайте на цветя, плодове и зеленчуци. В програмата на всички религиозни системи като метод за работе се препоръчва отглеждане на растенията.Чрез тях човек се лекува. Като ги обработва познава тяхната магическа сила." Сега погрешката на Ева къде е? Тя нямала усет, че силата е в плода. Тя отиде при едно отровно растение, отиде да учи медицина и закъса там. Първата медичка, първата ученичка по медицина беше жена.

Сега вие ще свържете тия страници. 500-та представя жена, 100-та представя мъж, 200-та тя е дъщеря. Ако майката не е умна и дъщерята ще е подобна на майка си. Сега имаме думата познаване и думата разбиране. Да познава човек и да разбира човек. (Учителят чете 200-та страница): „Човек може да работи свободно със своя ум, със своето сърце и със своята воля само когато ги познава. Ако човек познава законите, които управляват ума, сърцето и волята, лесно би се справил с мъчнотиите си. Ако пожелае, човек лесно може да се подмлади. Как? – Чрез волята си. Достатъчно е да си внуши някаква положителна права мисъл, за да разбие всички отрицателни мисли, които е придобил чрез самовнушение." Сега думата самовнушение вече подразбира, че човек се подчинява на внушението, когато в него се пробуди Божественото естество. Само Божественото е, което вдъхновява, не внушава. Казват: Някой път човек да си внуши, ако

има желание да развива Божественото в себе си, той ще си внуши. Още от ранна възраст на детето внушават мисълта, че ще остарее и то постепенно започва да остарява. Още от ранна възраст казват да не грешиш, да не ходиш да крадеш в градината. Те му показват пътя. В туй дете се заражда желание да види какво има на туй дърво. Докато допущате отрицателното в живота си, вие ту ще придобивате нещо, ту ще губите; ще придобиете любовта и ще я изгубите, ще придобиете знание и ще го изгубите. Един от важните въпроси, които ни рисуват всички хора, е защо нямат успех в живота си, защо работите им не вървят и какво трябва да правят, за да уредят живота си. – На кого работите не вървят добре? – На онзи, който няма приятели. Близките му казват: Това дете ще порастне. Като работи човек плаща. В цяла една беседа мога да ви кажа какво нещо е работата. Човек може да работи само при слънцето. Вечерно време не може да работи. Денем, когато живее на слънце, дето има светлина, има работа. Дето няма светлина, няма работа. Когато работите на един човек не вървят, показва, че няма слънце. Дето няма слънце, никакъв успех не може да има. Всички, на които не вървят работите, ще се молите да изгрее вашето слънце, да се върти земята. Трябва да има да се върти около някого. Жената като се върти около някое слънце, тръгне ѝ напред. Мъжът като се върти около месечината, тръгва му напред. Мъжът и жената като се завъртят, напред им върви. Които не се въртят, нищо не им върви. Българите много добре разбират това. Някоя мома, която иска да се жени, ще иде да се завърти на хорото, като се завърти, тръгнат работите ѝ напред. Нали казват, не си струва човек да играе. Не си струва да играеш глупаво. Като играеш, майстор да си. Да знаеш добре играта. Българите имат няколко игри, но те са ги опорочили. Тия игри са извадени от светилището. В древните времена, в светилището са знаели да играят. Вие сега не знаете как да играете, ако речете да играете. За пръв път аз образувах игра, едно колело, по-полека, да не кажат, че полудяха.

Пазете едно правило: Всяко нещо което произтича от закона на Любовта, то е правдоподобно. Всичко в света играе на хоро. Няма нещо, което да не играе. Земята играе, месечината играе, слънцето играе, звездите играят, въздухът играе, водата играе, всичко играе в света, само че ние не виждаме играта. Ако разгледате ума, човешкия ум, и той постоянно играе. И в ума има игра. И сърцето постоянно тупа. Ние наричаме тази игра биене на сърцето. Биене какво значи. Туй, което расте, туй, което се движи, туй което примирява противоречието в живота, това са елементите на биенето. Сърцето бие, сърцето е, което кара човека да расте, праща храна по всички части на тялото. То дава посока на движението. Като се движи сърцето ви, като бие сърцето, ще имате посока.

Сега имате 300-та страница. Представете си, че след години, някой намери тази книга и вземе една беседа и започне да чете, казва: Колко е умен, каква хубава беседа направил, ще се прослави. Сега 300-та страница е краят на беседата. Много малко е. Тук дава правило: „Обичайте всичко, което Бог е създал, за да обичат хората това, което вие създавате. Знайте, че за всичко, за което мислите, седи човешкият ум. Зад всичко, което предизвиква човешките чувства, седи Любовта. Зад Любовта седи Божият Дух.“ Вие сте чели това, но не сте обърнали внимание.

Вие по някой път навярно правите онази погрешка, която са направили група французи. Всички съвременни хора искат нещо много чудновато, някоя тайна да се разкрие. Явява се един адепт от Индия и започва да проповядва на парижкото благородно общество. Доста се привързали към него. Той им казал, че един ден ще направи едно чудо. Ще са качат на експреса и той с мисълта си ще спре този експрес. Но казва, за да направя този опит, трябва да му дадат огърлици, диаманти, всички скъпоценности, които имат. Дават му ги и те всички заедно с него се качват на експреса. Казал им, че той ще спре експреса, но той скочил от експреса и изчезнал. Този, който спира експреса, не вярвайте в него. Вярвайте в този, който го кара.

Той се вижда. Като взима тия скъпоценности, той тръгва по отделен път, занася богатствата със себе си, а те остават вътре. Казвам: Лековерните хора в света изгубват своето щастие за някакво мнимо щастие. Какво ще ми разправя един човек на мене, който имам мир в душата си, виждам Божествената светлина, радвам се на света. Или той ще ме заведе в един край, как хората готвят всички добри ядenета. Всичките хубави яденета не може да се сравнят с вкуса на една ябълка, с вкуса на сливата, черешата, гроздето, което сме опитали. Другото е – ще употребя една турска дума – буламач. Никакъв печен хляб не може да се сравни с вареното жито. Свареното жито е по-хранително отколкото мляното жито, от което може да направиш хляб. Казвам: Сега, простата истина седи по-горе от каквото и да е, което човек е създал.

Сега 400-та страница е начин за лекуване някои недъзи. „И тъй помнете всички болести и неразположения се лекуват с дълбоко и съзнателно дишане." Дишаш значи, въздуха, който приемаш да го обичаш, да знаеш, че има нещо във въздуха, което е влязло в тебе. Хиляди години са го знаели посветените, те го наричат прана. То е онази животворна енергия, която чрез любов може да се възприеме. Онези хора, които не дишат по любов, тази енергия в тях не влиза. За всеки човек има специални методи за дишане. Човек ще се домогне до тези методи чрез своя вътрешен учител и лекар. Слушайте своя вътрешен учител и лекар, т.е. Божественото в себе си. Така ще изправите всичките си недостатъци, каквото не сте развили, ще го развиете. Ще дишате и ще пеете. Ако не пеете, не можете да дишате правилно. Ако не диша правилно, човек заминава преждевременно за онзи свят. И на онзи свят няма да го приемат за ученик, ако не диша правилно. Там ще го накарат да прочете „Добрата молитва" с вдишване, задържане и издишване. Там няма болести, няма страдания, няма и противоречия.

Сега казвате, ние старите хора. Работата е много лесна. Евангелистът казва: „Повярвай в Господа Исуса Христа, ще бъдеш

спасен ти и домът ти.“ Не може да вярваш в един човек, ако не го любиш. Може да вярваш само в онзи, когото обичаш. Вън от любовта не може да имаш вяра. Туй е извод. Същественото е, казвате, повярвай, обичай Господа Исуса Христа и вярвай във всичко, което е проповядвал. Право е, вярно е, само че трябва да притурите.

Сега идваме към малките числа, 99 страница. Сега какво трябва да прави ученикът? „Като ученици вие не трябва само да цитирате стихове и да се спирате върху тяхното буквално значение, но да разглеждате вътрешния им смисъл. За да разберете смисъла на стиха „в грях ме зачена майка ми“ преди всичко вие трябва да разбирате еврейски език, да четете Библията в оригинал. Всеки стих има три тълкувания: едно тълкуване за обикновените хора, второ – за талантливите и трето – за гениалните, т.е. за посветените. Стихът „в грях ме зачна майка ми“ е вярно преведен, но малцина разбират вътрешният му смисъл. – Защо майката е заченала детето си в грях? – Защото е била силна, енергична, здрава жена. Тя му дала повече сила, отколкото трябвало. Ако беше родила едно слабо, хилаво дете, щеше ли да има сила то да ходи тук-там да краде, да убива. Майката е вложила в това дете толкова енергия, толкова здраве, че от изобилие на сила в себе си започнало да къса главите на мухите, на кокошките, да краде плодове от дърветата и т.н. Следователно, ако майка ви е вложила много енергия във вас, благодарете за това. Не обвинявайте майка си, че ви е родила с много енергия, но потърсете начин как да пласирате тази енергия, да я използувате разумно. Когато видя, че някое дете къса главите на мухите, няма да считам, че е грешно, но ще зная, че е много енергично. В такъв случай ще го извикам при себе си, ще му дам една лопатка или мотичка и ще го накарам да вади троскот от земята.“ Дойдохме на 100-та страница. Аз не искам да правите погрешки в тия цитати.

В една от колегиите в Америка по естествените науки, учениците искали да опитат един от професорите колко е учен – той бил учен човек по насекомите. Те взели крака от един бръмбар, глава

от друг, тяло от трети и направили един нов бръмбар. Показват го и казват: Към кой тип ще го преведете този бръмбар? Той като видял, казал: Момчета, това е бръмбар, от вас измислен! Често книги има написани, много тълкувания направени. Трябва да го различавате, че не е естествен, но изкуствен бръмбар, ако си учен човек. Трябва да намериш погрешката. Щом не можеш да намериш погрешката, ще бъдеш излъган. Ще ви прочета 165 страница. „Каквито блага е предвидил Бог за човека, същите блага са предвидени и за тревите, и за цветята, и за мушиците, и за рибите, и за птиците и за млекопитаещите. Хората мислят, че като не обичат някого, всички не го обичат. Преди всичко Бог го обича.“ Ти не обичаш някого и казваш, как да го обичам. Този човек, Бог го обича, тогава какво ще кажеш. Казва: Не обичам този човек, не е добър. Бог го счита за добър. Когато казвате, че не обичате някого, първо ще видите обича ли го Господ, ако Господ не го обича, тогава кажи: Понеже Господ не го обича и аз не го обичам. Ще кажеш: Понеже Господ го обича и аз го обичам. Преди всичко Бог го обича. Да обичаме всички хора, които Бог обича. При това вие казвате, че обичате Бога. Щом измените възгледите си за човека, противоречията ще изчезнат. Любовта изключва противоречията и внася мир в човешката душа. Щом си почине, той отново започне да работи, т.е. да обича. Ще ви прочета 289 страница. „Помнете: един е вашият Учител, Който е във връзка с всички учители вън от вас. Един е вашият Бог, който е във връзка с всички богове вън от вас. Ако не познавате Учителя си вътре у вас, който ви е дал светлина да виждате и да разбирате ясно, вие не можете да разбирате и външните учители. Ако не познавате Бога, който е вътре във вас, който ви е дал живот, вие не можете да познаете и разберете окръжаващите неща. Ако разберете това, което днес ви говоря, всички ще се подмладите, ще станете на 33 години. Които са минали тази възраст ще се върнат назадат. Всички ще станете млади без никакви бръчк по лицата, без никакви гърбици. Всички ще олекнете и ще хвърчите с вашите аероплани. Ако мисълта

на човека не лети с аероплан и не обикаля целия свят, каква мисъл е тя? Ако с окото си човек не може да вижда и най-отдалечените звезди на небето, какво око е това? Астрономите си служат с телескопи за изучаване на звездите и планетите, но все още няма такива усъвършенствани телескопи, с които да виждат светлината и на най-малките звезди. Нали, когото обичате искате да го виждате и го виждате всякога. Мене ми разправяше един мой познат. Чудех се, казва, минавам покрой една къща и когато и да мина, все ще излезе някой, все ще ме видят. Някой път исках да мина да ме не видят. Казва, какво искат тия хора от мене? Казвам: Какво искат. Искат да ги обичаш, нищо повече. Ти като ги видиш започваш да мислиш и понеже ти ги избягваш, не искаш да излязат. Казват: И нас Господ е създал, погледни ни. Другите гледаш, нас не искаш да гледаш. Аз забелязвам братя и сестри, на някого погледът се задържа по-дълго време, ухилват се, някои бързо погледнат – не е лошо това. Аз виждам хубавата страна. Понеже погледът е силен ще ги изгори, по-малко ги гледат. Онзи, на когото нервната система може да издържи, по-дълго го гледат. Питаше ме един млад брат веднъж, казва: И досега не мога да си обясня. Едно младо момиче на 15 години веднъж ме погледна в очите с един спокоен поглед, нищо не можах да прочета, пък ме учуди. В погледа не можах да прочета какво иска. Казвам: Ти какво искаше? Ти искаше да ти се ухили, пък то не се ухили. Ти искаше, то да ти даде светлина, пък то затвори всичките светлини в себе си. То иска да те опита имаш ли светлина да го осветиш вътре. По някой път вие виждате някой човек, че има светлина, лесно четете. Ами който няма светлина? Та когато хората ви обичат, те изпращат светлина вътре във вас, те ви познават. Когато не ви обичат, вие сте затворена книга за тях. Затуй за да разберем Божия път, като обичаме Бога, нещата са разбрани. Като не го обичаме, неразбрани са. Този закон е верен. Обичаш ти Христа, думите Му ще бъдат разбрани. Когото обичаш, разбираш думите му. Когото не обичаш нещата, остават неразбрани. Сега мислите ли, че вие, когото обичате и когото не

обичате са двама различни хора? Те са един и същ човек. Има един анекдот из американския живот. Доста виден американец не го обича жена му, вижда, че жена му е хладна към него, не може да ѝ каже. Започва той да изучава как да привлече вниманието ѝ. Започва да я следи като ходи в града, къде ходи, в какви базари. Открива, че тя доста често посещава едно място. Отишъл там, постъпил като слуга, дегизирал се и продава нещата, които трябва да продава. Той я посреща любезно, тя се усмихва насреща му. Вечерта като се върне вкъщи, тя не знае. Той я пита от къде купила тия неща. – Еди от къде. Той започва да описва. Нали, казва, той ти се ухили насреща. Казва, нали това ти каза. Тя се чуди. После нали за толкоз беше продажбата, тя се чуди още повече. Казва: Аз от далече чета тия работи. Тя казва: Той е много благороден човек. Един отличен ум има, погледа му, обходата му. Тя мисли, че нейният мъж е друг, а онзи е друг. Той е същият. Разликата е, че в първият случай на живота много близо са дошли. И двамата са излезли от своята орбита, стълкновили са се. Сега излизат от орбитата отвън, в която Бог ги е поставил. Някой път всичките противоречия в живота произтичат от близостта. Дойде някой човек, ще вземе пари от тебе, не ги връща, ще се скарате. Не му давайте пари на заем, нищо повече. Казва, без заем. В Божествения свят никакъв заем не дават. Онзи стих е староеврейска работа, дето казват: като дадеш на сиромасите, заемаш на Господа. Няма никакво заемане на Господа, то е по човешки. Аз разбирам работата на Господа. Да ти е приятно, че може да работиш и да слугуваш за Господа, това е вътрешен смисъл.“

Казвам ви, сега 9 места се цитираха, свързах ги заедно. Колко неща трябва да има човек предвид, за да може да разбере една истина. Истината в света е непонятна без любов. Истината е непонятна и без знание. Истината е последен резултат. Когато човек иска да познае истината, той трябва да иде при любовта да се учи от нея. Истината ще го научи. Любовта ще го научи как да се запознае с истината, с Божественото знание, с Божествената мъдрост, с чистотата. Казваме

да говорим истината. Ти не можеш да говориш истината, когато нямаш любов, ти не можеш да говориш истината, ако нямаш мъдрост. Да говориш нещо, трябва да го знаеш. Ще дойде някой да ми разправя за слънцето. Той ще говори неверни работи. Днес всички говорят, че слънцето било разтопено. Като създаде Бог света, в Библията както казват: „И създаде Бог небето и земята, и земята беше неустроена." Единственото нещо, което е неустроено, е земята. Всичките други работи са устроени вече. Сега допуснете, че ви казвам: В слънцето може да се живее. В тази стая, в печката може ли да живеете? В печката не се живее, ще изгорите. Слънцето гори, но не всичкото слънце гори. Има места в слънцето, които горят, има места, които не горят. Слънцето има всичките климати. Най-хубав климат има там. На слънцето има известни области, дето всичко може да се разтопи. Има хладини, дето човек може да си почине, има долини и плодни дървета. Не искам това да вярвате, предполагам. И реки има и вода тече, хиляди пъти по-чиста, отколкото водата на земята. Ако ние имаме една бутилка от слънчевата вода, то всичките хора в България тук бихме ги подмладили само по една капка като им дадете. Когато четете 1001 нощ, всичкото, което е писано, така ли е? Но всички неща, които съществуват в света са верни. Вие може да вярвате, че някой се подмладява. Аз не се подмладявам. Някой се родил, някой се подмладява. Мисли, аз ще умра. Аз не умирам, друг умира. Казва, аз ще стана богат. Аз не ставам богат, друг става. Мисля да стана учен, аз не ставам, друг става. Тъй щото каквото помисля все е вярно. Само че може за вас да не е вярно. Няма нищо в света, което да помислиш, да не е вярно. Реалността стои в това, че именно туй не съответствува на нас в дадения случай. То служи като един стимул. Ако ти преждевременно станеш учен човек, туй знание няма да ти помогне. Но постепенно ако придобиете знанието, то ще ви ползува.

Сега в религиозно отношение казват: Да ида в небето, да се явя пред Христа. Много човешки разсъждавате. Какво ще направите пред Христа, кажете ми? Да му се оплачете? Небето място за оплакване ли

е? Събрали се двама братя, ще идат при Христа да ги примирява. Друга работа на Христа не е останала. Че Той като говори още на земята като беше Той се отказа от тази работа. Слушай казва, Учителю, кажи на брата ми. Христос казва, кой ме поставил съдник, аз не съм съдник. Вие сами си разглеждайте работата. Мене ми разправяше друг един мъж. Бог ми е свидетел, аз повиках Бога за свидетел. Като се разправям с жената, обвиняват ме, викам Господа за свидетел. Казвам: Освободи ме от този укор, Господи. Работа ли му е да вика Господа за свидетел.Често вие викате Господа за свидетел. Не правете тия работи. Кажете, аз свидетелствувам, проверете дали е вярно. Казва: Господ ми е свидетел, това не казвайте. Оставете се с вашите религиозни работи, не викайте Христа за свидетел. Казва: „Така да просветнат делата ви пред человеците, че като ви видят, да прославят Бога." Вие да бъдете светлина в себе си, че да няма нужда да викате Господа, ни Христа да свидетелствува. По някой път, за да турите авторитет, казвате, Учителят тъй каза. Няма да туряте аз какво съм казал. Като направите една погрешка, казвате: Тъй каза Учителят. Като направите едно добро – не, не е Учителят. Като направите погрешка, носете си погрешката. Като направите добро, носете си доброто. Няма да туряте на мястото на погрешката друг. Вас дръжте на мястото си, не брата си. Това са атавистически остатъци от миналото, от които трябва да се отучите. Аз се чудя, като дойде някой, че ми се кара, че не му вървят работите. Че аз ли съм виновен? Турил му учителят единица в училище, аз съм крив, че му турили слаба бележка. Да иде да го убеди да му тури 6, да учи. Болен станах – аз ли съм виновен. Живей добре, за да не си болен. – Изпъди тази болест! Как ще я изпъдя? Ти си я викнал на гости. Не може да дойде в дома, да краде твоят гост. За мене болестите са гости, поканил си ги, ще има ядене и пиене.

Та се изисква обхода, разумна обхода се изисква в новия живот. Колко е мъчно човек да бъде спокоен! Българите обичат да се занимават с политика. В Англия не се занимават с политика, в

Германия се занимават с политика. Политиката е за политиците. Другите си гледат работата. Англичанинът обича парите. Касата отвори, гледа, когато е подписвал нещо, знае дали има пари или не. Мене често ме питат, кой ще победи. Казвам, не е моя работа. Двама пехливани се борят, обзалагат се, че ме питат, кой ще победи, понеже се обзаложили по 1000 английски лири. Англичаните много обичат да се обзалагат. Има надбягване на коне в Англия, обзалагат се кой кон ще спечели. Мнозина стават богати от залагането. Има надбягване, видни англичани взимат участие, някой път и английският крал взима участие. Обзалагат се с 1000 английски лири. Казват, еди-кой си кон Мари или Джон. Седи той и като спечели, веднага 1000 лири взема. Казват: Кой кон ще спечели? Казвам: Ще видите. Сега тук в България конете са тази лотария. Като вземат билет само току ме питат. Имаме един приятел в Патагония, не зная но повече от 10 години взема билет, за да спечели пари да се върне в България. Скоро писал на дъщеря си, че по-напред лотарийните билети го притегляли да взема, сега вече не го теглили, не вземал. Близо 12, 13, 14 години все взема и не му се пада. Аз вярвам още 100 пъти трябва да взима билети според моите изчисления, за да му се падне, за да дойде в България.

Богатството се определя от количеството злато, което човек има в кръвта си. Богатството е точно определено и не може да ти се падне, ако нямаш злато в кръвта си. Ако нямаш другото богатство, то е ценното. Съобразно с това злато, което имаш, кредитът се отпуща. Най-първо дойде някой и казва: Ти ще забогатееш скоро. Казвам: Ти скоро ще изгубиш туй, което имаш. Тебе не ти трябва богатство. Ти като осиромашееш, човек ще станеш. Защото като осиромашее човек, започва да мисли. От него работник ще стане. Дръжте мисълта, онова, което Бог е вложил вътре във вас, разчитайте на него, не разчитайте на нищо друго. Всякога Бог е вложил повече, отколкото вие сте предвидили. Ако може само да използувате онова, което е във вас, то е достатъчно, то е предостатъчно. Не си туряйте мисълта, че Господ

нищо не е турил. Турил е повече, тъй щото всинца имате условия да станете толкоз богати, колкото е предвидено, да станете толкоз учени, колкото е предвидено. Казвате: Че как? Предвидено ви е и колко високи ще станете. В действителност, колкото и да мислите ще станете 1,50; 1,65; 1,80; 1,92 метра. Мисля имаме само един брат, близо два метра. Но той е само един. Има и два и половина. Сега близо три метра има и широчината на човешкото тяло е предвидена. Всичко е предвидено. Сега предвидено е да станете умни деца. Предвидено е всички да станете умни възрастни хора. Предвидено е всички да станете умни стари хора. Няма да има разлика. Ще се различавате само че в младини светлината ще бъде малка, възрастни като сте, ще бъде по-силна, в старини най-силна ще бъде, най-силна светлината. Сега обратното става. Младият има повече светлина; възрастните – средно, старите – съвсем загаснала. Правилото е в детство светлината е едва, във възрастните да се усилва светлината, в старите вече е на зенита. Да се зарадваш, че при тебе дошла Божествената светлина. Ако искаш да станеш млад, ще намалиш светлината, ще се подмладиш. После ще започнеш да усилваш светлината, ще станеш стар. Старост показва голяма светлина, лесна работа.

Приложете любовта като магическа сила, с която правите опити, микроскопически опити да видите дали ще излезат сполучливи. Например, ако аз съм на вашето място, ще направя ето какъв опит. Например, някой път се яви жълт цвят на лицето, ще се постарая да изменя жълтия цвят на лицето. По някой път, кожата може да стане суха, груба. Ще се постарая да омекча кожата и да я направя да има малко влага. По някой път може ръцете да изстинат, краката може да изстинат. Ще се постарая да ги постопля. По някой път погледът е мъжделив. Ще се постарая да бъде ясен. Може да има тъмен цвят. Ще се постарая да изменя цвета на лицето. Колко неща има, които може да ги измениш. Имаш някоя гърбица, ще се постараеш да оправиш гърбицата. Много лесна работа е. Изправете се при една такава врата, краката да бъдат близо до прага. Всяка вечер като се изправяте до

вратата, гърбицата ще се изправи. В десет години ще бъдете прав като стрък. Щом се прегърбва човек, показва че вече влиза в закона на прераждането. Когато се мериш, започваш да се прегърбаш, че като влезеш в утробата на майка си, да се свиваш. Не е лошо и то, но като правиш опит, дръж положителното, изправи се. Дръжте положение перпендикулярно от слънцето към земята, то е едно здравословно състояние. Когато човек се огъва, то е само временно, за да премахнеш само някои препятствия. Всякога, когато човек иска да избегне някоя голяма мъчнотия, той се огъва. Такъв е законът в природата, търсим кривите линии. В друго отношение правите линии са за предпочитане. Казвам: Всякога считай, че правата линия е линия, която води към Бога. Само по пътя на правата линия може да се явим пред лицето на Бога. Тя е мярка на Божественото. Всички други мерки с нея се мерят.

Отче наш.

10. Утринно слово 29.XII.1940 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ДВЕТЕ НЕДОВОЛСТВА

Добрата молитва
В начало бе Словото
Ще прочета 62 глава от Исая.

Исая не говори за себе си, но говори за своя народ какво ще стане с него.

Всичките хора са все пророци, все за себе си говорят и за Царството Божие говорят, но за себе си говорят.

Някой път човек казва: Няма да млъкна, ще говоря. Защо трябва да говориш? Значи трябва да има някой, на когото да говориш. Ако си сам какво ще правиш? Самота не сте прекарвали, от както сте на земята. Какво е самотата? Да няма никой около тебе, нито един човек да няма, сам да си, да няма на кого да говориш, всичко имаш за ядене, но да няма никому ни думица да кажеш. Някой път някой се оплаква от самотия, но има друга една представа за живота. Хората са дошли на земята и всички, които страдат, са все господари. Не страдат слугите, но господарите. Всички страдащи хора на земята са велики хора. Бащата страда, синовете са или болни, или не се подчиняват, възлюбеният страда, че възлюбената не се подчинява. Даже при Любовта искат да има един възлюбен, когото да го слушат. Възлюбеният иска да има една възлюбена, която да го слуша. Човекът като се вслушва много в своя си народ, започва да вижда страдания там, където ги няма. Мнозина от вас мислите защо ви са тия страдания. Вие искате Господ да обърне внимание само на вас. Да не се занимава с никого другиго. От сутрин до вечер само за вас да мисли. То ще бъде най-голямото нещастие Господ да мисли от сутрин до вечер само за вас. Най-после не се иска вие постоянно да мислите за Господа. Какво ще получи едно дете, ако мисли постоянно за майка

си: къде е майка му? Майката заминала, то целия ден мисли къде е майка му. Какво ще мисли къде е майка му? На работа някъде, да се радва детето, че тя е на работа. Иска да знае защо тя е заминала. Да се не интересува да знае това. Някой път някое ваше дете плаче, нека плаче, оставете го! Като плаче отдалечете се, нека си поплаче. Вие имате страдания. Защо някои страдания не може да ги носите сами? Ще идете при някой лекар ще му ги разправите. Лекарят ще отдели 5, 10 минути ще ви пипне пулса, ще погледне езика и за това вие ще трябва да платите 50, 60 лева. Ще ви напише една книжка и ще каже идете на аптеката, там ще ви дадат една течност, от която сутрин 5 капки, на обяд 5 капки и вечер 5 капки ще вземате. Отлично нещо за културните хора е това. Но когато един вол се разболее, какво ще му напише лекарят? Разболее се, не иска да взема храната. Тогава господарят ще го мъчи. Виждали ли сте как ги мъчат? Ще му отворят устата, ще му турят цяра. Аз наричам това аналогии в живота. Всичките хора са болни. Всеки е недоволен, понеже няма кой да му шета. Всичкото недоволство произтича от болните хора. Има две недоволства в света. Едното на болните хора, другото на здравите хора. Едното е мъжко недоволство, другото е женско. Недоволството на болните е женско. Недоволството на здравите е мъжко. Като влезе болният спор ще има, че яденето не е приготвено добре, махана ще има. Водата безвкусна, яденето безвкусно, въздухът непречистен, леглото не е меко. Криво гледа недоволният, после казва: Много са груби хората, не знаят да пипат. Здравият и той е недоволен, че няма кому да заповядва и като заповядва, не го слушат. Тогава има една пръчка, капелмайстор е. В коя ли къща майката и бащата не са капелмайстори?

Казвам: През тези години ще се пазите. Не ще се пазите, но ще изучавате вашите недоволства: женското недоволство на болните и мъжкото недоволство на здравите. Запитай се щом си недоволен, защо си недоволен? Обичат те, не си доволен. Не те обичат, пак си недоволен. Искаш да знаеш дали те обичат или не. То не е твоя

работа. Дали те обичат хората или не, то не е твоя работа. Ти искаш да знаеш дали те обичат, то е тяхна работа. Задай си въпроса ти дали обичаш, нищо повече. Някой път да те обичат, е най-голямото нещастие. И да не те обичат, пак е нещастие. Две неща има в света: да те обичат, ти не си свободен. Майката не остава детето си целия ден, носи го на ръка. Първите 6 месеца детето не може да стане, тя го носи само на ръцете си. Представете си, че вие сте 20-годишен и майка ви трябва да ви носи на ръце. Ще бъдете повити с въркузун*. Най-първо ще се учите да обичате. Исая е един от добрите пророци. (*Учителят чете втория стих от 62-а глава на Исая*) „Ще видят народите правдата Ти и всичките царе славата Ти и ще се наречеш с ново име, което устата на Господа ще нарекат." Това е една песен на пророка. Детето спи, пък майка му казва: спи, спи сине, цар ще станеш, как ще управляваш, какъв юнак ще станеш, красавец голям ще бъдеш, всички ще се хвалят с тебе. Това е положението на пророка. Израилският народ спи и той говори. (Учителят чете третия и четвъртия стих). Като станеш възрастен ще те оставят, ще се научиш да ходиш. Та казвам, когато израстеш, тогава ще те оставят. Богат като станеш, ще те оберат. Здрав като станеш, ще те впрегнат като вол да ореш. Пък аз казвам за себе си: аз като стана умен човек, ще разбирам Божиите пътища. Господ ще ми тури корона на главата. Казвам: Блажени търпеливите хора, блажени които се учат на търпение. Вие мислите да бъдете много религиозни, мислите дали сте религиозни. Какво разбирате вие? Казвате, дали Господ ме обича? Казвам: Обича те Господ. Светът заради теб е създаден. Водата заради тебе е създадена, въздухът заради теб е създаден. Как да не те обича. Ти обичаш ли Господа? Какво си създал заради Него? Казвате, може ли да ми докажеш това? Рекох, аз ще го докажа, но ти ще страдаш. Например, аз ви доказвам как аз ям. Приготвят хубава баница. Баница вече всички знаете какво е. Вие стоите на стола, аз ви доказвам, как аз ям. Вие ме гледате. След като ви докажа, че мога да ям какво се ползувате вие? Че има баница, която е влязла в моята държава, аз се ползувам,

вие гледате, казвате, да има и аз да ям. Не знаете как да ядете. Втора и трета баница, аз все доказвам. Казва, я ми докажете? Вие трябва да ми докажете, че може да ядете баницата. Следователно, аз като доказвам, че ям баницата, аз се ползувам. Ако вие ми докажете, че може да ядете, вие се ползувате.

Казвате: Няма Господ за мене. Като ми докажеш за Господа, Господ е за вас. Но новата мисъл, която трябва да имате, я имайте предвид. Не доказвайте, но мислете да се ползувате. Казва, аз му доказах, че има Господ. Хубаво доказвах, но човекът е гладен. Ти се наяде хубаво, доказа че може да ядеш и си здрав. Ти си доказал, че ти си здрав. Ти си здрав, но той е болен. Всеки болен човек се нуждае да му дадат условия, да докаже, че може да яде хубаво, да докаже, че може да бъде здрав.

Кои са причините, че Господ остави израилския народ? Когато отиде ученикът в някое училище, ще го посрещат ли с лаврови венци? Той отива в училището да се учи да слугува. На книгата ще служи. Каквото учителят говори, ще го прилага. Сега заблуждението на съвременните хора е, те мислят, че като станат религиозни, ще се оправят работите им. Освен че не се оправят, но повече загазват. Учен човек като станете, пак ще загазите. Соломон беше много учен човек, философ беше и религиозен беше. Господ му се яви на сън. И той религиозният, учен човек имаше 300 жени и 600 наложници. Това са 900 слуги. Магарета, коне, колко имаше. Сега погрешката на Соломон ето в какво стои. Соломон помисли, че светът е създаден заради него и онова, което той намери, то ще бъде. Той се залови да изследва женското сърце. Как е направил Господ женското сърце. Трябваха му 1200 жени. За всеки месец по 100 жени, 12 x 100 са 1200. Сега искате да разрешите въпроса, дали да е мъж или жена човекът. Представете си, че имате едно сърце, представете си, че имате и 100 сърца изведнъж да бият. Вие още не сте разрешили въпроса. Искате да обичате някого. Защо ви трябва? Да си съставите една ясна представа като обичате някого. Най-първо като обичате някого, като го виждате, виждате го

като един ангел. Някаква светлина излиза от него, от очите, от ръцете, от ушите. Казвате, той е божество. Българинът така преувеличава. Казва, млад момък планина. Първоначално е божество, после българинът казва: Брей той е станал цял звяр. Щом е звяр, разбирам, приближил си се до този човек. Ако се приближиш при огъня, огънят е звяр, изгаря всичко. Стой настрана от звяра. Българите имат една дума, която казва, звери се.

Казвам: Исая се влюбил в своя си народ повече отколкото трябва. Където ходи, мисли само за него. (*Учителят чете четвъртия стих*). Как ще се оженят хората за земята, поезия е. Как разбирате вие оженен за земята? Щом обикне човек нещо, той се жени за него. Щом започнеш да страдаш, ти си вече женен. Сегашните хора не разбират какво нещо е оженването. Оженен човек в живота. Щом се дадат условия на човека да живее, той е оженен. Щом се роди една мисъл в ума ти, ти си оженен. Щом се роди едно чувство в сърцето ти, ти си оженен. Щом се роди една постъпка във волята ти, ти си оженен. Радвам се за това, но разбирайте това оженване. В женитбата вие разбирате нещо артистично. Голям триумф има, когато човек се ожени за сцената. Венци, поклони, всичко туй. Сега първоначално в живота, когато две птички се обикнат, какви венци, какви дрехи им турят? Колко чеиз носи младата мома на своя възлюбен? Колко писма ще напише една птица? Аз по някой път само слушам птичките. Като седи на дървото казва: Обичам ви, пък хвръкне на друго дърво. Чирик-чирик, хайде от дърво на дърво. Чирик, казва, обичам ви. Из въздуха се носи „обичам ви“, никакви писма не пишат те. Но у хората друг е въпросът. Като извади писмото човек, казва: Така ли беше едно време, какво ми е писал пък сега. Какво ще бъде положението на хората, ако държите думите на Соломона, всички щяхте Соломоновци да бъдете. Ако имаха по 1200 жени в Израил нямаше да има толкоз дъщери, пък и красиви трябваше да бъдат. Не може да бъдат грозни. Трябва да бъдат снажни, красиви, ако вземете физическата страна.

Та казвам: Сегашния живот вие искате да го разрешите като Соломона. Никакво разрешение няма в разрешението на Соломона. Както сега искат да разрешат въпроса, то е Соломоновско разрешение. Няма разрешения. Трябва някой от вас да го пренесат или на северния или на южния полюс. Да седите 6 месеца на тъмно, че да се научите сами да си палите огън при температура 50, 60, 70, 80 градуса студ. Да седите 6 месеца без всичките удобства, ще имате тогава една друга представа за живота. Ако си на полюса ръкавици трябва да имаш, гугла трябва да имаш, едва да се вижда лицето ти. Така казвам в страданията си, когато човек започва да страда, то е само изправление. Защото щом се влюбите един в друг, тъй както сега разбирате, мъжът и жената ще се намерят на два полюса. Тази любов на полюса няма никакви удобства. Там сам трябва да си служиш на себе си. Щом дойдеш до онази истинската любов, трябва да служиш, да носиш товара на хората, ако искаш да бъдеш добър, трябва да служиш. Щом искаш да ти слугуват, ти не може да разбираш, тогава се раждат противоречията. Гневиш се защо не ти казал някой добра дума.

Сега българите ме питат какво ще стане с България. Какво ще стане с България? Каквото ще стане с всичките народи. Каквото стана с Израиля. Същото ще стане с България. Пита ме един ленив ученик какво ще стане с него? Ще стане същото каквото става с всичките лениви ученици. Какво ще стане с онези, които не работят? Каквото е станало с всички мързеливци. Какво ще стане с войниците, които се бият? Ще стане туй, което е станало: ранени ще има, пукнати глави, смазани крака ще има. Какво ще стане, той много говори. Мислите ли, че многото говорене разрешава въпроса. По някой път дойдат някои, които са ме слушали, дойдат и кажат. Едно време тъй каза. Да, едно време беше топло и съм казал, че ще има 35 градуса топлина, а пък сега казвам, че е студено. Сега е студено 25 градуса под нулата. Не си хармонират. Не си хармонират, разбира се. Защо говориш така? Защото времето е такова. Аз не го измъдрувам от себе си. Студено е

25 градуса под нулата. Инструменти имам, измервам. Топло е 25 градуса. Времето ме заставя да кажа, топло е. Ако не е топло как ще кажа, че не е топло. Ако не е студено, как ще кажа, че не е студено. Студът ме заставя да кажа, че е 25 градуса под нулата. След като кажа, че е 25 градуса студ, казвам, не може да издържаме този студ, трябва да запалим собата*. Ако гори собата, вкъщи имаме 25 градуса топлина, ще кажа много е тази топлина, не туряйте повече дърва. Ако имам слуга, ще кажа на него. Ако съм аз, ще кажа на себе си, не туряй, не се нуждаеш от тази топлина.

Сега, ние не искаме да вървите по стъпките по които всички религиозни хора вървят. Аз ако бих дал тълкувание на всички израилски пророци, трябва да се изясня. Казвате, каква поезия. Казвам: Ще се ожениш за земята. Като умреш ти се оженваш за земята. Като те приеме земята, какво ще направи. Ще извади много хубави плодове. Един свещеник ми разправяше: Много череши ядох на гробищата. Казвам: Тия умрелите чорбаджии и свещеници, ял си тяхното месо. Чорбаджийско месо. – Не думай! Какво да не думам, така е. После от гробищата много болести може да дойдат.

Първото нещо трябва да знаем, че Бог е създал света, иска да събуди съзнанието ни, да ни учи да работим, както Той работи. Иска да ни научи да обичаме, както Той обича. Ти като обикнеш, остави го сам, да го оставиш свободен да разбира живота. Не се навъртай около него. Някой път направете един малък опит. Във всичките хора има едно желание да заставят хората да ги обичат. Не може ти да заставиш да те обичат. Ако ти дадат 25 000 000 да раздадеш на бедните, постоянно ще те обичат. Кажи, че раздаваш на бедните 25 000 000, ако искаш да те обичат, ще имаш най-хубавите писма. Аз гледам по някой път, превеждам този пример. Много пъти, когато ми иска някой майстор и каквото иска давам. И по някой път се радвам, че малко иска. Благодаря, че не иска 10 000 лева и веднага дам да не би да си измени ума. Един ден иде един дава ми едно писмо, турям го в джоба си, казвам, колко иска. Мислих, мислих, дадох му една сума.

Той ме погледна тогава, понеже не отворих писмото. Аз замотах писмото да го не отворя, да не знае той. Аз не съм чел писмото, той не знае колко съм дал. Гледам го, че е доволен и аз съм доволен, че е доволен. Не съм чел писмото, зная че иска, но колко иска не зная, предполагам. Той взе и мисли, че взел колкото иска, той мисли, че съм чел писмото и съм дал толкоз, колкото иска. Гледам, усмихна се. След два–три дни бръквам, изваждам писмото, казвам, чакай да видя колко иска. Отварям писмото, той иска 300 лева от мене и ми казва на какво основание, доказва ми го много добре човекът. Без да чета писмото, аз доказвам какво зная и аз му турих 100 лева. Как ще премеря, той иска 300 лева, аз му давам 100 лева. Понеже аз ви обичам толкоз идущата година пак да ми дойдете на гости. За две години сте ангажиран да дойдете при мене. 100 лева давам сега, идущата година още 100 лева и на третата година 100-те ще ви дам – всичко 300 лева. Тъй щото лесно се изплъзнах аз. Най-после какво го е заставило да иска? Щом ми иска 300 лева за 15 дена, ще прекара един сносен живот. 600 лева за ядене не е много, той, жена му и двете му деца. 600 лева на месец е много икономично. Аз смятах и започнах да мисля, аз ще му дам 300 лева. Не му дадох 300 лева и пак смятам, 300 лева за 15 дена, 100 лева за 5 дена. Не му зная адреса, казвам на себе си, отвори писмото. Не се спирам там, нито искам вие да се спирате. Онзи, който и да е, не трябва да разчита на мен. Аз в дадения случай не разполагам с 300 лева. Сто души, ако дойдат да искат по 300 лева, 30 000 . Че 30 000 на тези години! – Иде някой при мене, той се хвали и иска пари. Казвам, нямам пари, иди си, те ще дойдат. – А-а-а, ще дойдат! Казвам: Иди си, ще дойдат от някъде парите. Върви той и си мърмори. „Не е така добър човек, не дава“. Върви по пътя, намира толкова колкото му казвам, че ще дойдат. Някой изгубил парите, той ги намира. Хвали се на другите, каквото ми каза, намерих. Хубаво, онзи, който изгуби парите, аз значи извадих парите от онзи, който ги изгуби, накарах го да изгуби парите си, за да услужи на другия. Онзи разсъждава малко особено. Казва: Не искам да стана богат човек за

сметка на другите. Плюс и минус нищо не означават. За единия може да съм много добър, а за другия много лош. Това не разрешава въпроса. Аз разрешавам въпроса другояче.

Всяко недоволство на човека е на място. Щом ти си недоволен, недоволството има добрата страна, може да се впрегне на работа. То е най-мъчното нещо, с което можем да се справим. Обичаш някого и си недоволен. Седиш, имаш недоволство, което те мъчи. Един дявол е дошъл в тебе, мислиш дали не обича и другиго. Какво има да мислиш? – Мислиш, ако обича другиго, дали не го обича повече. Този дявол те мъчи сега. Ти един турчин за всички можеш да го питаш, за баща му, за майка му, но за жена му няма да споменаваш, защото цяла беля ще бъде. Сега и турците се измениха, но едно време, според Мохамедовия закон беше. Пита някой дали този човек живее добре или не. Казвам: Той живее толкоз добре, колкото и ти и аз живеем. Аз мисля, че живеем добре, според моя морал. Той мисли, че живее добре, според неговия ум. Казва: Той е много добър човек. Ако стане човек много добър, той най-малко ще бъде недоволен от себе си. Ако дам всичкото си имане на хората, колкото богатство имам, нали се проповядва щедрост, та нали Бог е направил света и раздал света. Той всичко е раздал на хората, но станаха ли по-добри? – Аз ще правя друг опит. Аз мисля: като направя добро на хората ще бъдат ли те по-добри? Не седи така въпросът. Добрината не е материално даване. „Ако раздам всичко, а любов нямам, нищо не съм“, казва апостол Павел. В дадения случай ние се нуждаем от много малко. В дадения случай, ти не се нуждаеш от много въздух. Като дишаш, ти приемаш известно количество въздух. Държиш го малко и го изпращаш навън. Ти не се нуждаеш от много въздух, да го складираш в хамбара. В дадения случай ти не се нуждаеш от много мисли. В твоето съзнание, може да се побере една хубава мисъл. Следният момент може да дойде друга някоя мисъл или друго някое желание. Сегашното разбиране, вие искате тъй да имате всичко. Вие мислите, ако имате една хубава стая добре мебелирана, всичко ще ви бъде добре. Че то е

едно робство. Но ти можеш да бъдеш болен. После има доста големи възможности. Тази къща е направена от дървен материал.

В едно семейство имам един пример. Майката заспала на леглото. Под леглото имала орехи. Детето взема една свещ и влиза със свещта под леглото да намери орехите. Свещта запалила чаршафа, майката спи. Детето като запалило чаршафа, избягало навън от стаята. Влизам аз, тя вика: Изгоряхме. Вземам чаршафа, изнасям го навън. Изискваха се само няколко момента, за да се захване цялата къща. Това дете ни най-малко не мисли, че от запалената свещ, може да запали и къщата. То иска да си вземе орехи. Майката защо туря орехите под леглото? – Вие не туряйте орехите под кревата. Ще легнете да спите, ще дойде детето, ще запали свещта да вземе орехи. Вие мислите да бъдете щастливи. Искате да станете богати. Богатството носи свои нещастия. Вие искате да станете учени хора. Учението носи нещастия. Да знаеш да слугуваш на хората. Аз съм правил много опити. Човек като стане много учен, много богат, не трябва да го познават хората, трябва да става видим и невидим. По някой път се обличам много просто, турял съм каскет. Дойде някой и казва, тука ли е Учителят? – Не зная. – Къде можем да го намерим? – Казвам: Много занят е. – Не можеш ли да ми кажеш къде е? Казвам: Друг път елате. Кога приема? – Когато е разположен. Сега ще кажете: Трябва да го приемеш. – Какво ще го приема. Аз го виждам, той е млад момък, идва да ми говори, носи едно писмо, че няма средства, туй онуй. Аз виждам, че той иска да му дам 1 200 лева, да си вземе нови дрехи, да ходи да лъже момите, да върти главите на младите моми. Те ще мислят, че е богат. Утре излъже момата, че любов има. Дрехите лъжат. Аз не трябва да съучаствувам на него. Казвам му, тебе не ти трябват пари, дрехи не ти трябват. Казвате: Човек трябва да бъде облечен. В такъв случай, преструвам се, турям му прости дрехи. Казва: Ти си поживял. Не съм поживял, от сега живея. Казвам: Аз мислех едно време като тебе. Но сега съм дошъл на друг ум. Чудното е, че хората мислят. Не можеш да излъжеш човека. Себе си можеш да

излъжеш, да му докажеш, нищо не можеш да докажеш. Този човек защо ще го лъжеш, че му правиш добро? След време ще видиш, че ти не си му направил някакво добро. Онази мома, която ще те обича, тя иска да имаш отлична глава. Не този ум, който имаш. Да имаш едно отлично сърце, едно здраво тяло. Ти още не си готов да слугуваш. Най-първо, ти я залъгваш, искаш тя да ти донесе нещо. Казвам: Не търсиш бедна мома, но търсиш богатичка.

Сега аз превеждам нещата. Вие искате хубавите условия, всичките условия в живота са добри, няма условия, които да не са добри. Човек, който разбира беднотията, и в беднотията има всички условия за един добър живот. В богатството има всичките условия за един добър живот. Но трябва да знае човек. В този смисъл Бог ни опитва доколко ние разбираме и прилагаме Неговите закони. Да възлюбиш ближния както себе си. Тогава Бог ще те възлюби и тебе.

(*Учителят прочете от 5 до 9 стих включително*). Яденето като не минава през портите, къде ще влезе. Като седнеш всичките хапки ще минат през вратите на Ерусалим и ще влезат в Ерусалим. Да кажем, ако една мисъл не мине през вратата на твоя ум, ако едно чувство не мине през вратата на твоето сърце и ако една постъпка не мине през вратата на твоята воля, тя е чужда. Всяко нещо трябва да премине през вас. Дълбоко съдържание има „минете през вратата“. (Учителят прочете до края главата).

Толкоз хиляди години Господ идва и все работници иска Той в света. Не да бъдеш недоволен, но да бъдеш доволен от окръжаващите, между които живееш. Защото ако си недоволен от своята глава, какво ще добиеш? Ако си недоволен от твоето сърце, какво ще добиеш? Ако си недоволен от твоето тяло, какво ще добиеш? – Казва: Тялото ми не е такова, каквото трябва. Сърцето ми не е такова, каквото трябва. Когато говорим, че човек трябва да бъде доволен, разбираме да бъде доволен от онова, което Бог му е дал. Тази глава ти е достатъчна засега. За в бъдеще Той ще ти даде една по-добра глава. Ако не знаеш как да се справиш с тази глава, ако туй сърце, което имаш, не можеш

да се справиш с него, и ако тялото, което имаш, не можеш да се справиш с него, никой не може да ти даде по-добро тяло от това и по-добро сърце от това. Казвам: Вие имате най-добрите глави, най-добрите сърца в дадения случай и най-добрите тела. Сега ще ме попитате на кого говоря. На всички ви говоря. Бъдете благодарни от главата, която носите, от всичко, което имате, бъдете благодарни. Бъдете благодарни от въздуха, който дишате. Бъдете благодарни от най-малката къщица. Имате една къща – стаица и кухня. Бъдете благодарни. Що е живот, за напред е. За в бъдеще ще имате две стаи и една кухня. Те са лесни работи. Щом любовта влезе в света в този смисъл, всичките хора ще имат. Любовта още не е дошла да царува, когато тя дойде да царува, тя ще уреди света. Тя всеки ден идва. Ти си недоволен. Тя знае, че ти си гладен, оставя ти хляб и си заминава. Ти като намериш хляба, малко си доволен и пак после си недоволен. Тя сама ви посещава, само че вие искате тази любов да измени формата. Законът на любовта е, че всякога любовта се явява в една форма, която ти не знаеш. Там, дето вие никога не мислите, от там ще се яви любовта. Аз вървя и казвам: да си имам малко пари. Нямам нито пет пари в джоба. Минава тоя с пари, казвам: Имаш ли? Не можел да ми даде, излизал вън от града. – То е тъй, като нямаш пари, никой нищо не ти дава. Ето кажи му: една хубава ябълка, узряла. Поглеждам ябълката, тя казва: откъсни от мен. Да си вземеш. Приближавам се, откъсвам си. Значи едно неразумно същество, което не дава пари, разумно казва – заповядай. Дървото казва: Вземи си, на мен ми е приятно, ще ми олекне, доста деца имам. Прати го туй детенце на училище, много добре ще е за мен.

Разправя един светия, той като се помолил за ядене на Господа, иде една крава, напращяла с мляко, той нямал съд да си издои млякото, че започнал като телето отдолу. Някой, който има нашето разбиране, ще каже: Как така да няма съд, едно гюмче, да издои. Но в дадения случай тази крава не носи никакъв съд. Този светия разбрал много добре. Той изсмукал двете мамки, и оставил другите две за

телето да има. Наполовина разделил млякото. А пък вие какво щяхте да направите? – Ако тази крава дойде при вас, аз да ви кажа какво ще направите: понеже имате тенджера, ще издоите всичкото мляко, а за телето, ще кажете: Да попасе кравата, наново да събере мляко. А приказката е, че този светия бил без гюмче, изсмукал двете мамки и двете оставил за теленцето.

Казвам: Няма по-хубаво нещо да бъдете благодарни. Аз говоря за момента, не за часове, за минутата. В даденият момент, той е една секунда, бъди благодарен от онова, което Бог ти дава. Имаш едно приятно разположение, една надежда, една малка радост, радвай се, следният момент носи едно благо. Благото може да бъде разбрано и неразбрано. Разбраното благо те прави доволен. Неразбраното благо те прави недоволен. Тогава не можеш да използуваш благото, което Бог ти дава. Сега ето какво значи съобразителност. Аз да ви преведа пример. Един доста виден цигулар носел доста хубава, модна цигулка, но се скъсала едната струна на цигулката. Среща го един и му дава 25 лева; той бил гладен, но не отива да яде, но отива и взима струна, нагласява цигулката и започва да свири – парите ще дойдат, събират се хора около него. Ако той беше отишъл да се нахрани за 25 лева – цигулката щеше да остане без струни и не можеше да свири. Казвам: Вземи струни, нагласи цигулката и след туй, яж. Малкото ако го туриш на работа, ще придобиеш повече. Някога една дума в света служи да поправи обърканото ти положение. В съвременното съдопроизводство – повикат те като един свидетел. Зависи от една дума, която кажеш като свидетел. От една дума зависи или да бъдеш в затвора, или да бъдеш свободен. Ако се закълнеш и дадеш лъжливо показание. Казва: Пари взел ли си от този човек? – Не съм взел. Заклеваш ли се. – Заклевам се. После се докаже, че си взел пари, в затвора ще идеш. Кажи: Взех. Нищо повече. Значи ти си свободен, няма никакъв затвор. Казвам: В дадения случай бъдете искрени със себе си – направил си една погрешка, в себе си ти не искаш да я признаеш. Седиш пред лицето на Господа – Господ казва: Такова

нещо ли направи? – Господ те вика като Адама – Адаме, Адаме. Адам се сгушил някъде. Търси го Господ навсякъде. Господ нали вижда защо го търси из Рая? Не го ли вижда къде е, че да отиде направо при него. Вижда го, но го вика сам да дойде. Той ходи, търси го из Рая. Най-после целият ден от сутринта до вечерта го търси, вижда че няма да излезе, отива при него, хваща го и казва: Я излез! И му казва Господ тъй: Аз като те викам, ти защо не идваш? Казва: Убоях се от лицето Ти, защото съм гол. Не съм такъв, какъвто трябва. – Да не си ял от забраненото дърво? Изведнъж този учен адвокат казва: Онази другарка, която ми даде, имах доверие в нея – тя, казва, ме тури в този път и съгреших и аз. Господ не му се кара, не каза защо слушаш жената. Хваща нея. Тя, адвокат, учен, ботаник. Той е зоолог, понеже турил имена на всички животни, той изучавал животните. Тя изучава ботаника, прави химически опити. Пита я: Ти защо яде от забраненото дърво? Тя казва: Господи, онази змия, която създаде, тя ме излъга. Тя ми каза, че ако ям, ще имам живот. И нея Той не гълча. Казва на Адама: Понеже ти послуша жена си, ще ореш земята. На жената казва: Понеже ти послуша змията, ще раждаш с мъка и страдания. Ако ореш земята, Адам си, ако раждаш с болка – жена си. Ако страдаш като Адама – слушал си жена си. Ако страдаш като жената – слушал си змията. Следователно, страданията на Адама са от жена му, понеже жена му го излъга. Има страдания от жената. Мъжът страда от жената. Жената страда от змията, понеже змията я излъга. В света има две страдания – едното женско страдание, другото змийско страдание.

Но всичката философия седи в дадения случай да бъдеш благодарен на онова, което ти е дал. Защото ако ти не си доволен, Бог ще те прекара един ден през най-голямото страдание. Недоволен си от живота. Къща имаш, недоволен си, синове имаш, недоволен си. Министър си, недоволен си. Философ си, недоволен си. Поезия пишеш, недоволен си. Един ден Господ казва: Я го заровете в земята – ще ви извади душата. Заровете тялото. Ще те остави завързан с

тялото ти. И ще вика тогава: Адаме! – Тук съм Господи, заровен съм, не мога да дойда при Тебе. Че кой те зарови тебе? И там да те заровят да чуеш гласа на Господа. „Които чуят гласа, ще оживеят.“ Като оживееш трябва да дигнеш тази пръст, да излезеш из гроба. Казва: Ще възкръснат които могат да дигнат пръстта на гроба, а които не могат да вдигнат пръстта ...? – Всичките мъчнотии в живота са все пръст на гроба. Мъчнотиите, това са пръстта, която трябва да се превъзмогне. Като дойде Господ, всичката пръст ще изхвърлиш навън. Ще кажеш: Свобода ми трябва. Няма да питаш дали имаш право тази пръст да я хвърлиш или не. Ще разпръснеш пръстта и ще отвориш гроба, ще излезеш навън. Ще кажеш: Слушам, Господи. Каквото ми заповядаш ще изпълня и ще бъда доволен от всичко онова, което ми даваш. Всяка заповед, която ми дадеш ще изпълня. В туй седи всичката философия.

Туй е сега новото, което мога да ви кажа за Новата година. „Които чуят гласът Му“. Аз чувам много сестри пеят тук. Мнозина ме питат защо пеят. Сега няма да ви кажа – това са старите ви разбирания. На всичко онова, което имате, притурете в дадения случай да бъдете доволни за момента. Аз не ви казвам да бъдете доволни за цял ден, но в даден момент да бъдеш доволен. Аз веднъж тръгвам със стомничка да си донеса вода. Среща ме една сестра, казва: Учителю, дай аз да ти услужа. Като се връщам горе, не зная как станало, тя счупила устата на стомната. Тя има всичкото удоволствие да ми услужи, но какво се случило там, счупила устата на стомната. Аз съобразявам, казвам: Тази стомна доста време ми е служила, сега иска да се пенсионира. Сега тя се много радва, че ти стана причина, да се пенсионира.

Казвам: Аз ще ти дам пари, да купиш друга. Тя казва, аз счупих стомната, аз трябва да я купя. Аз трябваше сам да донеса вода. Аз можех да ѝ кажа: Ти защо не си внимателна? Знаеш ли, че тази стомна ми беше ценна. Като не можеш да направиш една работа, защо се наемаш? Като кажа така, питам, стомната ще бъде ли здрава?

Пък този пример как щях да ви го кажа? Казвам: Хубаво стана, че счупи стомната, тя се смущава вътре. Казвам: Няма нищо. Рекох, аз предполагам наместо аз да я счупя, ти я счупи. Понеже, ако аз бях счупил стомната, не щях да науча този урок. Понеже съм мек към себе си, ще намеря извинение. Сега съм обективен външно. Веднага казвам на себе си, веднага идват двата гласа: Ако ти беше счупил стомната – как щеше да кажеш на себе си? Казвам: Сега ти си, който счупи стомната. Тя е пенсионирана, какво ще правят грънчарите, ако не се счупят стомните? За всяка счупена стомна, грънчаря се радва. Ако не се чупеха тези стомни, те щяха да фалират. Всяка счупена стомна е благословение. Ще се създаде една нова работа.

Радвайте се за онези страдания, които идват. Те са големите блага в света. Страданието е благо. Всяка счупена стомна е страдание. Всяка нова купена е радост. Счупените стомни, това са наши страдания. Купените нови стомни, това са наши радости.

Желая сега да смените страданията си с радост.

Живейте всякога там, дето любовта живее. Няма по-хубаво място от мястото дето любовта живее. Живейте там.

Отче наш.

11. Утринно слово 5.I.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ТРЕЗВО ГЛЕДАНЕ

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея (прочете до 9 стих) „По онова време в една събота, Исус минаваше през посевите; а учениците му като огладняха, почнаха да късат класове и да ядат.“ Тъй се изявява, че те са правоверни. Не трябва да се късат класове в съботен ден, а лихви да се взимат от парите, то е позволено, но класовете да не се късат. (Прочете до 23 стих) „И в неговото име народите ще се надяват.“ Човек трябва да има нещо в себе си, на което всякога да се надява. Често вярващите страдат. То е една епидемия, както сегашната инфлуенца. Като те хване по някой път плачеш като говориш.

Духът Божий

Като чел човек много пъти Библията, иде му на ум: Какво ли има още, което да не съм чел? Но има много работи в Библията, от които ще разбереш неща, които не са писани. Ако трябва да научим само това, което е писано, то е остаряло. Какво ще четеш Библията? Как някой еврейски цар се бил, как победил, колко души избил, колко пленници взел. Или може да четете как Соломон създал храма, как го направил. Хубави работи са, но не интересуват нас. Че направил един хубав храм да се молят на Бога. От този храм, който направил, нищо не е останало.

Ние се спираме едно време, какво казал Христос. Че как Христос е говорил още два дена няма. Два дена са откак е говорил Христос. Вие туряте две хиляди години. Като ви е говорил Христос, вие всички сте били там, какво разбрахте? Вие всички сте Го слушали. Вас ви се вижда чудно. Вчера като изгря слънцето, не бяхте ли? Преди два дена

като изгря слънцето не бяхте ли? Бяхте, разбира се. То е степен на съзнанието. Някой път религиозните хора разсъждават със съзнанието на един вол. Някой път разсъждават със съзнанието на един кон, малко по-бързо. Други – с някой автомобил, трети – с аероплан. Представете си, че някой тръгне да иде на гости на слънцето. Ако тръгне с биволска кола, колко време ще му трябва? Най-малко един милион години, и дали ще стигне, не се знае. Ако тръгне с автомобил, ще му вземе 250 години. Но ако тръгне с бързината на светлината, ще стигне за 8 минути. Казвате: Как е възможно? То е степен на съзнанието. Ние съвременните хора сме под илюзия, както в едно кино. Гледаш представя се една драма на платното, виждаш хората се движат. Дигнат прожектирането, всичко това изчезва. Сега по какво може да се познае кое е вярно и кое не е вярно? Казва: Как да зная кое е вярно? Добре. Допуснете, че някого храните с илюзии. Хипнотизирате някой човек и без да му дадете хляб, казвате: Тука имаш хубав, топъл хляб. Той яде, но няма нищо. Той само си мисли. Ти му заповядваш да яде, той яде, но нищо не яде. Имате друг един човек, комуто нищо не му казвате, но му давате хубав хляб да яде. Каква ще бъде разликата? Този, който се храни илюзорно, постоянно ще отслабва, ще става мършав; този, който се храни, той ще се оправя.

Аз разсъждавам дали хората се хранят. По някой път вас ви напада меланхолия, мислите, че животът няма никакъв вътрешен смисъл. Защото се храните с илюзии. Да допуснем, една майка родила едно хубаво дете, което не ходи в училище да се учи, но по кино, по кръчми и така изгулява каквото има вкъщи, харчи. Майката започва да се тревожи. Мнозина тук като се върнат от киното, ми разправят какво видели там. Чудни са. Вие на същинско кино не ходите, ходите на лъжливи кина, дето нищо не е вярно. Тия кина аз ги наричам американски хъмбък.* В една от колегиите в Америка, в Бристоновата колегия, студентите по естествените науки един ден се ухитрили. Взели крила, крака, глава от разни насекоми и направили

от различните части един бръмбар. Занесли го на учителя си да определи какъв вид е. Казват: Г-н учителю, искаме да знаем, към кой вид спада този бръмбар. Казва: Момчета, това е един хъмбък. Какво ще научиш ти от един хъмбък? От онова, което е реално, ти може да научиш нещо. Господ те е пратил на земята, ти имаш баща, майка. Досега ти не ги познаваше, не можеш да ги обичаш. Имаш братя и сестри и тях не ги обичаш. Ходиш, запознаваш се със света, мислиш, че ако не познаваш баща си и майка си, ще познаеш другите хора. Баща ти ще бъде справочна книга. Ако баща си не можеш да обичаш, как ще обичаш другите? Някои казват, че не могат да живеят вкъщи. Тия хора не се познават. Ако ти дадат една книга, ти може да я продадеш и да се наядеш. Сега има скъпи книги, ще вземеш 200, 300, 500 лева ще изкараш един месец. После пак ще си гладен. В тази книга има богатства, показва как всякога може да бъдеш богат. В тази книга има знание, как всякога можеш да бъдеш здрав. В тази книга има знание, как може да се обхождаш. Ти без да оценяваш книгата, продаваш я за двеста лева.

Сега всички се готвите за оня свят. Казвате: Как ще ни приемат? Аз да ви кажа как ще ви приемат. Ще ви скъсат, нищо повече. Като екскурзианти може да минете, но да отидете там да живеете се изисква да се стегнете и да учите. Вие говорите за учение. Най-първо ще учиш какво нещо е любовта и ще я приложиш. Ако вас ви дадат една тема за любовта, как ще опишете любовта? Казвате: Да се обичаме. Представете си, че Господ ви е пратил на два милиарда човека да им разнесете храна. Те са гладни. Вие трябва да се движите с бързината на светлината и като ги обиколите, да се върнете към Господа. Това е любов. Ако като раздадете на един милиард кажете: Много стана, мислите ли, че вашата любов е устояла? Не. Но и като дойде някой, казва: Гори ми сърцето. Аз виждам сърцата на хората да мъждeлеят, малък огънчец. Като гледам природата, гледам всичките същества и у най-низките има една искра. У човек този огън е най-голям. Колкото човек е по-напреднал в любовта, толкова огънят е по-

голям. Някой път трябва да ви се отворят вашите очи да видите колко е вашата светлина. Може ли да осветите с вашата светлина една стая? Вследствие на малката светлина, която имаме, ние се препъваме. Някой път ние ходим с нашата светлина. Още слънцето на Бога не е изгряло в света. Още е нощ в света. Сега се приготовлява. Вие още не сте видели изгрева на Божественото слънце. Христос казва: „Аз съм виделината на света." Хубаво, Той като си замина, кой е виделината? Казва: „Ходете във виделината." Докато имате виделината, като се вземе виделината, със собствената си виделина ще ходите. Казвам: При сегашните условия ние ходим с онази светлина, която имаме в нашето съзнание. Малка е тази светлина. По някой път, когато вие сте скръбен, скръбта се дължи на малката светлина и на малката топлина, която имате. Сега доста физическа светлина имаме. На тази физическа светлина всички същества на земята еднакво се греят, трябваше и те да бъдат както е човекът, ако тази само светлина можеше да помага... Тази е обикновена светлина. Има една друга светлина, тя помага на човека в знанието. Тази обикновената светлина помага само за събирането на известни факти, но те остават неизяснени. Тази светлина въздейства на човека дотолкоз, доколкото въздейства вътре. Обикновената светлина в природата въздейства на житното зърно и то израства. Тя въздейства и на една песъчинка, но нищо не може да се развие от нея.

Та казва: Във всинца ви трябва да се зароди желание. Вие имате желание, но вие нямате изработени методи вътре. Доколкото аз виждам на всичките хора им липсват методи. Запример, аз често съм забелязвал, религиозни хора са идвали при мене и по някой път те и себе си лъжат и другите лъжат. Някой идва при мене и за да ми въздейства, ще облече вехти дрехи, скъсани дрехи, обуща, пръстите излезли, да покаже, че много страда. Иска да му помогна. Аз виждам, че лъжата излязла през обущата. Други идат да просят, но са хубаво облечени, с хубави шапки, но и те просят. Те пък казват: Обичаме красотата, облякохме се, но не ни останаха пари за ядене. Ние

обичаме хубаво да се обличаме. Не може ли да ни дадеш нещо? Сега вие, ако сте на моето място, как щяхте да постъпите? Аз може да ви дам едно кило жито, защото имам в тенекията, но пари нямам. Някои искат 40, 50 или 200 лева. Де да ги намеря? Аз ако ида да работя, едва ще ми дадат по 300 лева, ако ида да се ценя да копая. Надали биха ми дали и толкоз, защото не съм от сръчните. Той иска 200 лева, колко дена трябва да работя? Човекът има вяра в мене, че съм богат. По някой път аз правя много опити. Този, който иска пари от мене, казвам му: Ела с мене на разходка. Отивам да лекувам някой богат човек, който закъсал, на умиране е. Отивам там, водя и него като асистент. След като го излекувам, казвам: Услужете на моя асистент, каквото се пада. Каквото дадат, той го вземе и си върви. Вие ще кажете: Ти го правиш, но ние нямаме това изкуство. Че вие сте един цигулар, вземете цигулката, вие идете свирете, пък той да събира парсата. Ще му кажеш: Каквото събереш, вземи го и си върви. Ти ще вземеш цигулката и ще си вървиш. Или художник си, знаеш да рисуваш. Ще вземеш четката, ще нарисуваш, ще дадеш картината да я продаде. Има различни начини за помагане. Но някой път употребявам и други методи. Този, който е дошъл да иска пари от мене с новите дрехи, давам му една стомна и му казвам да ми донесе вода и то от някоя чешма на един километър. На хора, които не искат да ми донесат вода, аз и пет пари не им давам. Аз съм дошъл до това положение, до което съм, вода съм носил. Ти ако искаш да станеш като мене, вода трябва да носиш. Ако не искаш да носиш вода, да вървиш на друго място. Като тебе правят и други. – Какво правят другите, не ме интересува. Мене ме интересуват хората, които носят вода. Щом не носиш вода, да си вървиш. – Знаеш в Евангелието какво казва Христос. Той най-първо поиска вода от онази самарянка. Казва: „Ти ако би знаела кой съм, аз бих ти дал жива вода.“ Казва: „Дай ми Господи, от тази живата вода, да не ожаднявам. Но отде ще вземеш жива вода, въже нямаш, почерпало нямаш?“

Туй, което ви разправят, подлежи на критика. Аз ако съм на ваше място, ще кажа: Факт ли е това или измислица? Четеш един разказ, той не е верен, измислен е. Четеш един роман, какво има в романа, скърпен е. Нещата са преувеличени. Каквото съм чел, се са преувеличени работи. Някои работи са точно това, което не е. Те описват човешките добродетели, то е бош лаф. Те описват светиите, но те са взели само хубавата страна, не са взели другата. Христос като влезе в храма, взе онзи бич и зашиба търговците в храма. Сега казват: Трябва да се направи един бич. Човек трябва да направи един бич и каквито лоши мисли и желания има в себе си, да ги изпъди навън и да остане само онова, трезвото в него. Трезвите мисли носят светлина, трезвите мисли носят топлина, трезвите мисли носят сила. Всяка мисъл, която носи светлина, носи здраве, носи обществено положение. Човек не може да се повдигне в света, ако не се домогне до ония Божествените мисли. Божествените мисли са реалните мисли. Има мисли, които са просто едно отражение. Четох ви тук една глава, тя е едно отражение. Дванадесета глава, тя не е реална. Какво ще разберете? Реални неща са само ония, които не са само едно представление, но може да предизвикат(......). Много малко е взето от тази глава. Онова, което е казал Христос, къде е? Ако вземете една ябълка, в какво седи същността на една ябълка? Същността седи в семката. След като изядете една ябълка, семката ще посадите. Има плодове без семки, изядеш плода, семка няма. Някой път словото Божие е без семка. Тогава нямаш резултати. Семката аз наричам устой. Ти обичаш някого само за ден, два, три после стане обикновен човек. Преди да го знаеш, ти с благоволение се приближаваш, хвалиш го. Щом като го видиш, казваш: Разбрах какъв е. Когато вас някой ви изпитва и вие го изпитвате. Превеждал съм онзи пример. Един французин отишъл в колониите, забогатял, не се оженил. Върнал се във Франция, където имал трима души братовчеди, искал да ги опита, при кого да остане да живее. Отива в Париж, представя се пред братовчедите си, че каквото спечелил го изгубил. Представя се пред

единия си братовчед и пита може ли да остане да живее при него. Той казал, че може. Като живял един месец, казва му: Търси си друго място, не можеш да живееш между нас. Нямаме достатъчно средства. Отива при втория, там седял един месец, но и той не го искал. Отива при третия братовчед, който му казва: Ела при мене, каквото имам, всичко ще споделим. След като живял при него една година, казва: Аз не съм беден, но богат. И тогава на него оставил всичкото богатство. Дошли и другите, започнали да се омилкват. Той казва: Свърши се тази работа.

Сегашните хора още нямат представа за човешката душа. Божествената душа, която излязла от Бога. Те нямат ясна представа за нея. Най-първо трябва да видиш, дали в тялото има Божествена душа, да видиш там ли е душата или я няма. Защото има хора, при които душата я няма. По някой път, когато душата ви напусне, вие усещате в себе си празнота, животът изгубва смисъла. После пак се връща. Когато Божественото е вътре в човека, всичко върви много добре. Божественото когато напусне човека, веднага той се намира в безизходно положение. Казвам: Първото нещо се изисква да се образува една връзка между невидимия свят и човека. Като си на земята и имаш едно тяло, да знаеш, че зад тебе има една реалност, която може да ти помага. Ние седим и говорим за оня свят, нямаме философия. Уповаваме на този, на онзи, някой път се разколебаваме, тогава изгубваме вярата си. Не че вярата се изгубва. Става загасване по някой път и вярата потъмнява. От тези процеси, които стават, спре се токът и пак трябва да ходиш да правиш инсталацията. Лошите мисли прекъсват токовете. Една лоша мисъл прекъсне тока и трябва да знаеш това изкуство как да поправяш инсталацията, или пък трябва да търсиш някой да ти я поправи.

Казвам: Откакто Христос е дошъл на земята, има две хиляди години, какъв прогрес е направило човечеството? Онези, които сега се бият, са християни. Едно време са се били, казваме, че били варварски народи, сега християнските народи с висока култура се бият. И то

най-модерно се бият. Трябва да бъдете сега в Англия, за да видите колко има заболели от сътресението на бомбите. Като се пръсне някоя бомба, които са наблизо, умствено заболяват. Сътресение стане в техния мозък. Казваме: Господ ще оправи света. По някой път аз ви говоря, че ще дойде Христос. За да се оправи светът, трябва да се приспи целият свят и да му се направи операция. Трябва да заспят хората. Смъртта, това е приспиване. По някой път аз съм привеждал примера, не се знае дали хората умират. На един богат човек в миналото един млад момък му служил десет години и той нищо не му плащал. Този момък си казал, че поне веднъж ще намери случай да набие богатия хубаво. Как тъй не плащаш за работата, която ти е свършена? Умрял богатия и по това време оставяли мъртъвците на гробищата да стоят. Чул момъкът за това и взел една тояга и отишъл на гробищата и започнал да го налага. Като го бил, богатият се съживил. Тръгнал си момъкът и богатият викал: Чакай, чакай. Казва: Аз съм онзи слуга, който десет години ти служи и ти не му плати. – Много ти благодаря, че дойде да ме биеш, защото, ако ти не беше дошъл, щяха да ме заровят жив. Отиват двамата в дома на богатия и той го надарява, че го бил. Вие сега ще разсъждавате, че не е хуманно, не е човеколюбиво. Човеколюбиво е да се накаже умрелият и да му се докаже, че трябва да плаща хубаво. Ако можеш с бой да съживиш един човек, набий го.

Според мене три неща има, от които аз изхождам винаги. Когато върша една работа, ако нямам надежда, тази работа не я върша. Ако върша една работа и нямам вяра, тази работа не я върша и ако нямам любов, тази работа не я върша. Ако искам да се бия, ако не се надявам, че ще направя нещо, няма да се бия. Ако не вярвам и ако нямам любов, ще се бия, нищо повече. Вие може да приложите същото правило. Правете ония работи, в които имате надежда, правете ония работи, в които имате вяра, и правете ония работи, в които имате любов. Туй, в което нямате надежда, не го правете. Сега това са правила, които трябва да използувате. Казвате: Сегашният живот

какво трябва да се прави, кажете ми сега? Преди две хиляди години Христос говорил много добре, сега какво трябва да правим? Че ти ако не се надяваш на слънцето, което изгрява, ако не се надяваш на земята, която се върти и те носи, ако не се надяваш на хората, между които живееш, ако не се надяваш на баща си и майка си, какво ще цитираш? Тези баща и майка те родиха не по свой почин, не по своя воля те родиха. Бог им каза да те родят и те те родиха. Ти трябва да вярваш в туй. Другояче, ако баща ти те родил без надежда, без вяра, то се нарича роден в престъпление човек. То е един безреден живот, живот, в който надеждата не взема участие, вярата не взима участие, любовта не взима участие то не е живот.

Преди години отидох в Стара Загора, един мой познат ме повика на гости. В градината му виждам една ябълка закъсала, нападнали я въшки. Казва: Много хубава ябълка, но не дава плод, ще я отсека. Казвам: Може ли тази година да ми я дадеш. Нека седи тази година заради мене и каквито ябълки роди, ще ми ги пратиш. Казва: Какви ябълки ще роди, съвсем е закъсала. – Ако роди, ще ми ги пратиш. Ябълката се оправи нея година, напуснаха я кръвните въшки и роди ябълката. Казвам на себе си: Това, в което се надявах, стана. Оздравя ябълката. Вие искате да знаете как става тази работа. Аз ще ви дам един пример. Има богаташ, една мома като го погледне и пет пари не дава; като дойде друга и го погледне и хиляда долара и 25 хиляди долара дава. Питам: Защо на едната дава, а на другата не дава? Дава на едната, защото и тя дава. Другата нищо не дава. Аз не съм за празните думи. Аз съм заради най-хубавото. Казваш: Няма хубаво. Аз се чудя на хората. Познават Христа и Го обичат, пък Той не ги чува. Едно дете, което майката го обича, каже само една дума и майката тича. Мислите ли, че ако вие обичате Христа, че само една дума като кажете, Той няма да ви дойде на помощ? Като не го обичате и целия ден да крякате и Той не иска да знае за празни работи.

Сега тук на Изгрева, постоянно има братя и сестри, които ходят и казват: Този брат не постъпва добре, еди коя си сестра не прави добре,

че друг не бил от напредналите, че някой не се подигнал още, не е узрял, този зелен, онзи зелен. Не зная, кой е узрял. Какво трябва да се прави сега? Някой взел пари на заем, не ги връща. Съберат се, казват: Представи си, не връща парите. Аз ако бях на ваше място, като се съберем десет души и някой не си платил, ще кажа: Я да съберем помежду си, че да платим. Той е брат. Защо трябва да говорим заради него. Той ял и пил, няма ги парите. Или че някой не рисува добре. Ще му кажем как да рисува. Не може да пее. Ще му кажем как да пее. Ако ви кажа само за десет дни без критика, казвате: Как е възможно? Да се въздържаш, защото всичките тия слабости, които ти ги намираш в хората, те са вътре в тебе още. Трябва да се направи една добра инсталация не по старите начини. Не може да се живее така. Най-първо в сегашните времена като направят едно здание, направят и инсталацията, поставят жиците, инсталират всичко. По стария начин трябва всяка вечер да туряш газ в лампата, да чистиш шишето. По новия начин щом е готова инсталацията, завъртиш ключа, светне. Някои от вас имате стари инсталации, постоянно с газеничетата се разправяте, които димят.

Един мой познат ми казва: Не зная какво да правя с жена си. Като се облече, дойде при мене, че ме пита: Харесваш ли ме? Пък мене никак не ми харесва, нито краските на дрехата, нищо. Казвам: Хубава е дрехата. Казва ми: Ако ти си на моето място, какво ще направиш? – Ще направя това, което и ти правиш. Дойде ми една светла идея. Ще ѝ кажа: Ти като се облечеш, гледай ти да се харесаш, ако ти се харесваш и аз ще те харесвам. – Виж, казва, това не ми е дошло на ум. Ще ѝ кажеш тъй: Като се облечеш, ако ти се харесваш и аз ще те харесам, ако ти не се харесваш и аз няма да те харесам. Най-първо човек като се облича, нека да се хареса сам. Щом той се харесва и хората наоколо ще го харесат. Сега идваме да приложим правилото. Ти имаш една идея, една мисъл. Ти да си доволен от мисълта. Имаш едно желание, ти да си доволен от желанието. Имаш една постъпка, ти да си доволен от постъпката. Това е правило сега.

Ако идете в оня свят, не трябва да влезете в противоречие. Там са много учтиви. В оня свят никога няма да те коригират за една погрешка. Щом произнесеш криво една дума, той минава и заминава и не ти отговаря. Ти искаш хляб, но не си казал правилно, той си заминава. Щом произнесеш правилно, той е на ваше разположение. Някои искат да идат на оня свят и да разправят на Господа колко са страдали. Кое е интересно в страданията ви? Христос като отиде на онзи свят, имаше какво да разправя. Понеже цяла вечер 6 хиляди войници го поругаха, плюха го, той седеше тих и спокоен, виждаше, доколко са културни хората. Туриха Му венец, покланяха Му се, Той ги наблюдаваше. Някой от вас е женен и като иде при Господа, ще се оплаква, че мъжът ѝ е лош. Кой те накара да вземеш този мъж? Най-първо щом ти се оплакваш от него, не си се оженила по любов. Веднага ще те изпратят на земята и ще ти кажат: Иди да вземеш един мъж по любов, че тогава ще говориш заради него. Ти си взела един мъж без любов. В невидимия свят за безлюбие дума не става. Родило ти се едно дете, оплакваш се от него. Не си го родила по любов. И дума да не става, не може да се оплачеш.

Има религиозни хора, които имат правилни възгледи, но трябва да коригират някои от възгледите си. Не мислете, че сте много търпеливи. В сравнение с някои сте много търпеливи, но в сравнение с някои сте много нетърпеливи и тепърва трябва да придобиете търпението. Аз някой път съм правил опити. Дойде някой и иска да му дам, но аз му давам не това, което той искал и той се дразни. Като върви го наблюдавам психологически, като върви настоява. Викам го при мене и се разговарям, казвам: Ако ти си на моето място, аз на твоето, ти колко би ми дал? Колко са щедри. Казва: 500 лева ще ти дам. Аз пък, ако съм на твоето място, ни най-малко няма да искам 500 лева, аз ще искам само един лев. Той ме гледа, че много малко искам, понеже той 500 лева иска да му дам. Аз да се освободя казвам: Един лев ще поискам. Това са ред разсъждения. По някой път отивам някъде, виждам хубави круши и ябълки. Колко круши ще си взема?

Като ида половин кило ще си взема, струват 20 лева килото, десет лева половин кило. Ако някой дойде и ми поиска, ще му купя половин кило, както на себе си. Аз съм мярката. Туй, което на себе си мога да направя, мога да го направя и на другите. То е Божественото. Всичките блага, които Бог ни е дал, ние трябва да ги оценяваме. Една круша, една ябълка, една книга, дреха, виждаме, че слънцето изгрява, някой кон или някое растение, всичко онова, което виждаш, трябва да му придадеш някаква цена. Понеже като оценяваш нещо, ти правиш полза на себе си. Минаваш покрай някое растение и мислиш, че хората не те оценяват. Ами това растение, тази ябълка колко са ги оценили. Спирам се и си казвам: Аз ще бъда толкоз търпелив, колкото тази ябълка. Минавам, гледам някой вол впрегнат на нивата. Казвам: Ако трябва да търпя, ще търпя и аз като този вол. – Ама той е вол. Но в този вол и в него действува Божественото начало, хората не го оценяват. Този вол много добре си учи уроците.

Казвам: Ако всички вие, които ме слушате, бихте изпълнили волята Божия, тъй както Господ иска, тогава знаете ли каква мощна сила щяхте да бъдете? Ние казваме: Господ ще оправи света. Ако ние не сме готови да служим на Бога, Господ ще оправи света. В Него е всичкото богатство, но Той има онова богатство, което ще ни даде да го употребим. Един човек света не може да го оправи, един проповедник не може да го оправи и десет не могат да го оправят. Всички ония, които са в света, трябва да работят за оправянето на света. Плодните дървета работят, животните работят, въздухът работи, слънцето работи, водата работи, всичко, което е в движение, работи. Следователно и ние трябва да вземем своето място да работим. Всеки един от вас като стане сутрин да каже: Какво мога да направя за Господа? Доброволно да го направи. От това зависи вашето благословение. Не да дойда аз да ви карам, не и вие да ме карате. Може да дойдете до мене, но трябва да имате една вътрешна интуиция, като дойдете до мене, да ми е приятно, да се радвам, че сте

дошли, пък и вие да се радвате, че сте дошли. Ако идвате при мене и мене не ми е приятно, и вас ви е неприятно, работата не върви.

Сега вас не ви липсва интелигентност, знание и сила не ви липсва. Аз съм намерил погрешката къде е. Младата мома, която е ангажирана със своя възлюбен, няма време за другите. Като вземе да прави нещо, казва: Заета съм. – Мисли за него. Тя има него в ума си. Майка ѝ казва нещо, тя казва: Много съм заната, имам да се срещна някъде. Ние сега в света сме заети, ангажирани. От невидимия свят казват ни нещо, отговаряме: Много съм занят, да си уредя работите, да си уредя живота, че тогава ще служа на Бога. Ако аз съм на мястото на момата, никога не бих се обличал заради един, който не иска да служи на Господа. Като дойде той, ще туря скъсаните си дрехи, скъсаните обуща, тъй ще го посрещна. Като дойде онзи, който е готов всичко да жертвува заради Бога, тогава ще се облека хубаво. Аз бих желал всички да бъдете хубаво облечени. Когато ходим някой път със скъсани дрехи, любовта не работи в нас. Разбира се, една работа на любовта трябва да я правиш с най-хубавите дрехи. С каква дреха иде светлината от слънцето? – С най-хубавата дреха. С каква дреха иде водата? – С най-хубавата дреха. Плодните дървета когато цъфтят, с най-хубавата дреха са облечени. Казвам: За да служите на Господа, облечете се с най-хубавата дреха – най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-хубавите постъпки. Всичко, което имате всичко, което не сте обличали, сега го облечете. Целият християнски свят, всичките християни днес ако имаха вярата, войната може да се прекрати. Ако искаха всички да концентрират ума си, войната ще спре. Но не искат. Чакат да дойде някой от някъде. Политика. Ние сме в състояние да оправим всичко. Ако днес християнските народи биха имали духа Христов – който няма духът Христов, не е Негов – ако целият християнски свят, 500 милиона хора, само да пожелаят и мирът ще дойде. Всички сега отлагат. Тази е Божия работа, казват. Божия работа е, тогава хората ще се приспят. Като дойде за един добър живот, казват: Още времето не е дошло. Има някои неща, които не зависят от

нас. Но днес вие и аз какво трябва да направим? Ставате сутрин и казвате: Не зная какво да правя. Че днес какво трябва да направиш, трябва да ти е ясно. Мислите ли, че онзи ученик, който ходи в гимназията, не знае за всеки ден какви уроци има? Ние като станем сутрин не знаем какво да направим. Ние поддържаме,че Бог е дълготърпелив. Казваме, че ние сме родени от Бога. Как е възможно, родени от дълготърпелив, пък да не сме дълготърпеливи? Щом съм нетърпелив, не съм роден от Него. Казвате: Бог е всемъдър. Как е възможно да сме родени от Бога и да сме глупави? Значи не сме родени. Някой казва: Аз имам Божията любов. Казвам: За любовта няма нещо невъзможно. Тия неща като ги изясните в съзнанието си, в себе си ще чуете онзи Божествен глас. Той, Господ, не говори много. Божественият глас е като първия лъч на слънцето. Като се покаже и слънцето изгрява. Като видиш първия лъч, знаеш че слънцето изгрява, денят ще бъде хубав. Казвам: Вслушвайте се вътре. Днес трябва да разрешите всичките мъчнотии, които се изпречат и да ги разрешите правилно. Сега може да преведете следния пример. Представете си, че в някой топъл ден тръгвате за планината. Казвате: Топло е времето и не си вземате кибрит, мислите, че огън няма да ви трябва. Отивате сто–двеста души и само един взема кибрит. Като идете, времето се изменя. Кой ще бъде най-важният? Онзи, който носи кибрит, може да запали огън. Ако вашата любов не може да помогне на хората, не може да запали тяхното огниво, каква е тази любов? Казвате: Аз не мога да услужа на хората. Тя е човешка любов. Божията любов в даден случай услужва на всички. Тя е като ток, който се предава от единия край до другия. Ако вие почувствувате Божествената любов в него ден всички, които са в хармония с вас, веднага тази любов функционира навсякъде. И тогава вече думите на Христа имат смисъл. Казва, че каквото попросите, като вярвате, ще ви бъде дадено. Попросиш, което става, което не става, ще го коригираш. Няма да разправяш за неща, които не стават. Няма да правите опити за големи работи. Малки опити ще направите, да няма никакви

изключения. В опита все ще попросите, като вярвате, ще ви бъде. На учениците си казва Христос: Ако имате вяра колкото синапово зърно, ако кажете на тази гора премести се, ще се премести. Тази гора означава тези мъчнотии в сърцето, които нас ни се виждат, че са непреодолими.

Сега онова, което способните от вас сте разбрали, приложете го. Защото в приложението на Божия закон на любовта човек се подмладява, вътрешно душата се подмладява и човек се освобождава от несносните условия, които стесняват духа му и мислите му, големите противоречия, които съществуват. Малко хора ще намерите, които да са способни.

Тогава спрете се върху последните думи на прочетената глава: „Всеки, който изпълнява волята на Отца, той ми е майка, брат и сестра.“ Ако изпълним волята Божия, ние сме всички братя и сестри. Ако не изпълним волята Божия, братството още не сме възстановили в света.

Отче наш.

12. Утринно слово 12.I.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

НАЙ-СВЕТЛИЯТ ПЪТ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Йоана.

Тя е глава за човешкия ум, човешкото сърце и човешкото тяло. Всяка една мисъл, която не върви по този път, не е права. Разправят кое е правото и кое е кривото.

Прочете първия стих. Всяка мисъл, която не влиза през врата, влиза през другаде, не е права мисъл. Прочете до края главата.

Духът Божий

Прочете се беседа „Правила на любовта“ от тома „Божествен и човешки свят.“

Ако има един предмет, върху който хората са специалисти, то е любовта. Всички са специалисти. Виждам по този специален въпрос най-голямо невежество съществува. Началото на живота е любовта. И краят на живота е любовта – какво има да се плашиш? Ти се раждаш и не знаеш, когато се раждаш, спиш, когато се раждаш. После майка ти трябва да те пробуди. В кой час е дошъл, нито един от вас не знае, и когато умира, пак изгубва съзнание човек. Хората, когато идват на земята спят, бих употребил една дума – и когато отиват за оня свят, пак спят. Каква любов е тази, която приспива хората? Не е въпрос. Всинца, когато започвате с любовта, ставате крайни критици. Няма по-големи критици от хората на любовта, започват на тънко да предат. Казва: Той не ме обича както трябва. Че как си намерил, че не те обича? Как ще попаднете, че един не обича другиго? Например, ако аз взема една кокошка, нахранена хубаво, поглеждам я всеки ден,

милвам я по три пъти, държа я в хубав курник или някой кафез. Един ден казвам, че я пращам в училището – в някоя тенджера. Снема всичките дрехи, пратя я на баня да се окъпе, после я туря на трапезата, казвам: Вижте тази оправената кокошка. Викам хора. Елате да си вкусите от онази кокошка, която много обичах едно време. Каква е тази любов? Ами когато синът бяга от къщи, или от баща си, каква е тази любов? Когато дъщерята бяга от майка си, когато синът бяга от бащата, каква е тази любов? Когато учениците бягат от учителя, когато учителят бяга от учениците, каква е тази любов? Върху любовта не трябва да се говори много. Трябва да говорят, но само много способните хора. По-добре хората да бъдат невежи в любовта, да не знаят като какво нещо е тя. Защото, ако човек веднъж опита любовта и я загуби, то е страшно нещо. Място не може да си намери. Да кажем събуждате един човек в живота. Има много сравнения. Едно семе докато спи в хамбара е щастливо, там седи и царски си живее. Изнесат го, посадят го някъде, настанат страдания, за туй семенце дойдат големи изпитания. Дали ще се върне в хамбара е въпрос. Може да се върне, пък може и да не се върне. Като го посадят, може да го изкълват птиците.

Преди години се разхождах веднъж да гледам край една нива едни патки скачат, играят. Помислих си, какво си играят там. Около 20 патки скачат, играят си. Направи ми впечатление, спрях се и после разбрах в какво седи работата. Нивата ечемичена, вече почти узрели класовете, навели се и патките, за да хванат клас, скачат. Като отидох цялата нива по краищата опасана, от скачането на тия патки класовете изпокъсани. Казвам: И аз бих скачал така. Вие като патките като обичате някого, скачате да хванете нещо и откъсвате ечемика. Ечемикът вече не се връща в хамбара.

После чел съм много автори говорят за любовта, но не съм намерил нито един от съвременните автори, който да е описал в какво седи любовта. Казват: Безкористна любов. Казвам: Да представят един пример, в какво седи безкористната любов. Аз

наричам безкористна любов онази, в която и който обича и когото обичат еднакво да се ползуват. И които обичат и обичаните всички еднакво се ползуват. То е безкористна любов. Много проста работа е тя. Щом любовта се изявява философски, тя е неразбрана. Говорят за идеална любов, чиста любов. Не зная как любовта може да бъде чиста, чистото е за материални предмети. За любовта не може да кажем, че е чиста, защото тя е над чистотата. За любовта не можем да кажем, че е светла, защото тя е над светлината. Любовта произвежда светлината, но сама не е светлина. Тя произвежда живота, но тя не е живот. Тя е нещо повече от самия живот. Сега иде въпросът: Какво е тя? Има два отговора. Ако ме питате: Какво си ти, ще кажа: Аз съм това, което нищо не зная – то е единият отговор. И вторият е: Аз съм това, което всичко зная. Първият отговор е това, че аз не зная какво нещо е любовта. Но, за да знаеш какво нещо е любовта, трябва да се пожертвуваш. Но ако се пожертвуваш, то още не е любов. Ти трябва да станеш жертва за всичките, то е любов. Туй наричаме ние Божествена любов. Бог се е пожертвувал, дал всичко от себе Си и благодарение на тази Божествена любов ние живеем. Един ден ние, които не сме доволни от любовта, които философствуваме, Бог започва да ни гледа и да си оттегля любовта, понеже не оценяваме любовта. И като оттегли любовта от хората, те умират. Този въпрос е на прочутия хаджи Калчо, не младия, но стария хаджи Калчо. Разказват един анекдот. Отива един и иска пари на заем. Преброява му той 200 наполеона и му ги дава. Като му дал парите, хаджи Калчо тръгнал подир него, да види къде ще иде, дали е сигурен човек. Гледа го, че влиза в една рибарница и купува едно кило чер хайвер. Хаджи Калчо казва: Този човек, който купува едно кило чер хайвер, не плаща. Настига го и му казва: Извинете, направил съм една погрешка, дайте да видя парите. Взел парите и му казва: Който взема едно кило чер хайвер, не плаща парите. Взел си парите и си отишъл. Ако вие влизате да купувате чер хайвер да ядете, любовта, хаджи Калчо ще си вземе парите. Аз бих уподобил любовта в този случай. Живея с един

човек 20 години. Този човек никога не съм го чул да каже една любовна дума. Но той живее добре. За любовта никога не говори, но той живее добре. Сега, аз съм да говорят за любовта – поезия пишат, стихове пишат, но караници има колкото искаш. За някаква малка погрешка спорят все. Майката току мърда пръста, бащата мърда пръст и всички за любовта говорят. Тук в Изгрева е пълно с такава любов. Постоянно пръстът се мърда и за първо място има спор, за хубавото ядене, за голям апартамент. Казват: Господ го обичал, дал му голям апартамент. Щом имаш апартамент, мязаш на едно прасе в кочината. Не се лъжете. Щом имаш любовта, целият свят е твой, какъв апартамент ти трябва? Ти като имаш любовта, нищо не ти трябва. Апартаментът е един затвор. Щом като имаш любовта, цялата земя е на твое разположение, слънцето е на твое разположение, навсякъде като ангел може да се разхождаш и да гледаш целия свят, който Бог създал. Щом влезеш в един апартамент и мислиш, че Божията любов е дошла. Ти може да се забавляваш така: уредил си работите, апартамент имаш. Като те е пратил Господ на земята, ти голяма амбиция имаш, искаш голям апартамент. Ние тук едва се събираме. Казват постоянно: Учителю, тесен е салонът, трябва да се разшири. Ами колко е голяма главата и в тази глава, освен че аз живея, но Господ направил да живеят 3 билиона и 600 милиона клетки. Всички са в туй малкото място. Този апартамент какъв е? 19 сантиметра на дължина, 15 сантиметра на широчина и 15 сантиметра на височина. Сега вие, за да ми дойдете на гости, тряба да се смалите няколко милиарда пъти, най-малко 10 милиарда пъти трябва да се смалите от вашата сегашна величина, за да ви намеря място вътре, да дойдете в главата на гости.

Сега казвате: Аз съм ходил на гости у него. Вие не говорите истината. Кой от вас ходи на гости някому? Вие нямате понятие какво значи да ходиш на гости. Ти трябва да се смалиш толкоз много, и така малък да станеш. Кой от вас би предприел да се смали десет милиона пъти? Казвате: Това да го няма.

Сега съществуват големи заблуждения. Майката трепери за сина си. Жената трепери за мъжа си. Всички треперят да не изгубят нещо. Всички ги е страх. Всички в Бога живеят и стражари има да ги пазят. Може да зададете въпроса: Как трябва да се живее? Че този живот, както сега живеете, другояче не може да се живее. Другояче този живот не може да се живее, но по този начин човек никога не може да бъде щастлив. Всякога ще има едно недоволство в себе си, едно подозрение. Аз съм гледал някой прати слугата си вкъщи и господарят отива подир него после. Казва: Не му се доверявам. И той влиза подир слугата. Пратил слугата да му донесе нещо и той отива подир него. Щом се съмнявам, няма да пращам никой вкъщи. Някой път аз правя така. Някой иска да ми услужи, да иде в стаята ми. Казвам: Не, не, аз сам ще ида. Най-първо, като го пратя в стаята си, ще му се наруши мирът. Той мисли, като влезе в стаята ми, ще придобие нещо. Той ще изгуби и това, което има. Аз си правя една стая за бъдеще, в която ще имам само един стол, една маса, нищо друго. Няма да има възглавници, нищо друго, само един прост стол, една масичка, една вехта книжка на масата. Който влезе и погледне, да съжалява. Сега като влезе, ще види хубави книги, мебели, гардероб за дрехи, за шапки, някои картини. Като излезе навън, там ги няма. В него ще се зароди амбицията, ще си каже: Да стана и аз учител, да имам такива работи. Всеки един учител, който слиза от небето, той оставя апартамента, всичкото богатство, слиза тук като последен бедняк на земята. Докато той носи тази беднотия в ума си, той е учител. Щом напусне земята и иска да живее охолно, той ще иде в небето, връща се там. Другояче ще мисли.

Мнозина искат да напуснат дома си. Не ви казвам да напускате. Хубаво е да имаме един салон. Аз този салон не бих го заменил с кой да е салон в света. Той има особени качества, дето другите ги нямат. Някой човек има къща, радва ѝ се. Нека се радва човекът. Някой човек има жена, радва ѝ се. Нека се радва човекът. Казват: Тя не е заради него. Заради кого е? Ябълката не била заради него. Ябълката, който и

да я яде, все едно е. Не е все едно, защото един мъдрец като изяде ябълката, ще посади семето, а детето като изяде ябълката ще изяде всичко и семето заедно.

Казвам: Ако имаше поне десет души от новата любов! Колко кандидати има от вас? Не искам да казвате, но тайно, вътрешно колко души кандидати са? Мнозина при мене са идвали да ме питат да им покажа пътя на любовта. За да ви покажа пътя на любовта, трябва да ви дигна високо и да ви пусна отгоре, че ако останете живи, тогава ще ви покажа пътя. Това е алегория. Много трудна работа е.

Съвременният свят минава през големи изпитания. Че трябва да мине, то е в реда на нещата. На вярващите, на религиозните хора, на всички тепърва трябва да им се дават известни уроци по любовта. Да гледаш човек и да не виждаш нищо лошо в него. Като го видиш разгневен, да ти е приятно. Като го видиш да кряска, да кажеш: Колко хубаво кряска! Да ти е приятно, че си видял човек да кряска. Като видиш някой скъперник, да ти е приятно, че си видял човек, който трепери на парите. Да ти е приятно, че той събира парите. Като срещнеш някой учен да ти е приятно, че срещаш един учен човек. Като срещнеш един будала, пак да ти е приятно. Че будала какво значи? БУД – значи Христос, АЛЛАХ – значи Бог. Будала значи един човек, който се уповава на Бога. Човек, който раздава всичко, минава за будала. Онзи, който всичко прибира на едно място, той е умен човек. Пазете единственото нещо: Никога не давайте урок по любовта. От мене един съвет: Не учете хората как да се обичат. Защото знаете ли на какво ще замязате? Вие ще замязате на един професор по кражба, джебчийство. Един от знаменитите професори давал урок на един свой ученик, как да задига парите от касите на хората, часовниците, това, онова. Като преподавал урока един ден забелязал, че часовникът му го няма. Вика ученика си и му казва: Слушай, аз ти преподавах уроци другите как да обираш, не мене. – Исках да ти покажа учителю, че научих занаята. Ти като учиш някого, щом той те

обере, ще му кажеш: Аз те учих другите да обираш, не мене да обираш.

Та казвам: Любовта на земята е единственото красиво чувство, което някога може да имаме. Най-красивото чувство е то. Няма нещо по-красиво. Най-красивото чувство, най-красивата мисъл и най-красивата постъпка е любовта. По-красива постъпка няма от любовта. По-красиво чувство няма от любовта. По-красива мисъл няма от любовта. Като видя постъпката на любовта, изведнъж всичко забравям, нищо друго не ме интересува. В ума ми седи да уча. Като видя хубавото чувство, всички други чувства изчезват. Като дойде красивата мисъл, всички други мисли изчезват. То е магия. Накъдето ходиш, каквото бутнеш, всичко на добро се обръща. Ти като имаш това чувство, каквото искаш, ще го имаш. Вие казвате: Да ги имаме тия работи. Най-първо, те ще ти дадат един урок. Ще те оженят за един лош мъж, който три пъти ще те бие на ден и ти да му благодариш и да му целуваш ръката. После ще родиш две деца, и те ще те бият по три пъти на ден и ти да благодариш на Господа, че ти дал такова благословение. Не е лесна работа. Ред сълзи ще капят. Искаш да намериш пътя на любовта. Ами ние какви екземпляри сме на Бога? При това Той гледа спокоен. Господ е така мъдър, ти както искаш да живееш, Той няма да ти намери махна, но ти с този си живот определяш живота си за в бъдеще. Ако си бил щедър, ти печелиш; ако си вземал, ти губиш. Ако биеш хората и тебе ще бият; ако ги милваш и тебе ще милват. Каквото правиш, ще ти правят. Всеки един каквото прави, това за бъдеще ще му бъде. Аз да ви представя какво е раят. Вие вече сте създали вашия рай. Мислите да идете в оня свят, да ви посрещнат. Но пред вас ще изскочат най-малко 200 кокошки да си искат живота. Пред вас ще изскочат 300 агнета да си искат част от краката, плешките, дробовете, дето сте ги яли. Ще изскочат патици, после охлюви, миди, ще се наредят след това дървета, които сте секли, листа, цветя, които сте късали, всичко туй ще иска, ще кряска. Какво ще правите? Ще те прати Господ да ги

задоволиш. На цветята, на дърветата, на кокошките, на всичко трябва да повърнеш живота. Като изкупиш това, ще те повика Господ и ще те пита. – Как искаш да живееш? Ти ще си научиш урока. Като идеш при Бога, ще кажеш: Научих си урока, втори път като ме пратиш на земята, ще живея както Ти живееш.

Сега в ума ви седи мисълта: Възможно ли е това? Много мъчно е. Аз ви разправям за любовта, не искам да ви направя овци, да ви ядат вълците. Някои мислят, че като дойде любовта, трябва да ги направи хората меки. Овците трябва да мязат на онези жабчета в реката Нил, които плават по реката и като мине някой крокодил, който си отворил широко устата, те си скрият крачката и влезат в стомаха на крокодила. Но като влезат вътре не казват: Да бъде волята Божия, че крокодилът е голям, но започват да човъркат, да гризат, за да излезат навън и прегризват корема на крокодила. Излизат навън. Водата влезе в корема на крокодила и той се обърне на гърба си.Та като дойде някой лош човек, иска да ви глътне, да влезете вътре. Прояжте корема му, дайте му един хубав урок.

Сега вие казвате: Да обичаме враговете си. Смешна работа е когато някой ми казва: Трябва да обичаме враговете си. Той своите си не се е научил още да обича, че ще обича враговете си. Най-малкият урок е да обичаш майка си, баща си. Ти на тях се сърдиш, че ще обичаш врага. Врага няма да го обичаш, но ще се подчиняваш. Като дойде с тоягата да те налага, ще кажеш: Миличък братко, не ме бий. После като замине казваш: Само да стана малко по-силен, ще ти дам да разбереш. То не е любов. Това не разрешава въпроса.

Най-първо имайте почивка на тялото си. Най-първо едно практическо правило: дайте почивка на тялото си, не го измъчвайте. Дайте почивка на ръцете, на краката, на очите, на ушите. Нищо в себе си не измъчвайте. На второ място не измъчвайте и сърцето си. На трето място не измъчвайте и ума си. Защо ще го измъчвате, то е отрицателната страна. Ние се мъчим, мъчиш ума си да разрешиш къде е ходил някой. Ходил в кръчмата, пил вино, де е лошото? Къде е

погрешката му? Да кажем един, който пил в кръчмата, връща се вкъщи и се кара. Дойде друг, той не е пил и той се кара. Кой е по-добре да се кара, който е пил или който не е пил? Пияният след като се кара, ще заспи. Онзи, който не е пил, не заспива. Винаги онзи, който не е пил се кара повече отколкото трябва.

Питам: Онзи, който отива да пие вино, кое го заставя да пие. Ако човек е абсолютно здрав, никога няма да дойде да пие вино. Който пие вино, винаги подразбира, че търси един елемент. Апостол Павел препоръчва на болните хора да пийнат малко винце. Болният човек нека пийне една чашка и едно кило да пийне. Ти може от една мисъл да направиш човека пиян. Пияница може да стане един човек от една мисъл. Тази мисъл ще се развие.

Аз мога да правя опити. Мъчно става, но може да стане. Като видя един човек, който обича да пие, мине ми мисълта. Той ще се откаже. Минават години и той се отказва да пие. Тази мисъл е останала, тя работи. Ако чувстваш правилно, мислите се развиват.

Казват: Какво ще стане със света? Ще се поправи ли? Светът не е лош. Светът е поправен. Казвате: Много лош е. Не е така. Ние мислим. Той е добър човек, но и лош е. Когато мислиш, че е добър, добър е. Казваш: Той не живее добре с жена си. Гледам с другите жени живее добре. Те го обичат. – Жена му не го обича. – Другите го обичат. Жената не е авторитет. Ако една жена обича мъжа си, това ни най-малко не показва, че той е добър; ако не го обича, ни най-малко не показва, че той е лош. Нито показва, че ние сме добри. Тогава считаме, че любовта излиза от доброто. Защото аз съм добър, затова ще обичам. Но то е погрешна идея. Всичките добродетели произтичат от любовта. Аз съм слушал мнозина, като обикнат някого говорят добро за него. Една сестра като обикне един брат, казва: Той е ангел. Аз зная, че тя го е обикнала. Когато тя не го обича, не е ангел. Пък и сестрата като я обикнат и тя е ангел, като не я обичат, не е ангел. Тя мисли, че я обичат, защото е добра. За никаква нейна добродетел не я обичат. Аз обичам една книга заради онова, което са написали в

книгата. Ако този човек нищо не беше написал, нямаше да бъде интересно. Аз обичам един човек заради онова, което Бог е вложил. Ти, който не разбираш Божието написано, ти не го обичаш. Всеки един човек е Божествена книга. Всяко едно дърво е Божествена книга. Всеки извор, слънцето, това са Божествени книги. Ти в природата трябва да седиш като в Божествена библиотека, трябва да имаш всичкото уважение и почитание, те са Божии работи. Ако не ги обичаш, един ден ще станеш невежа. Казвам сега за ваше спокойствие. Най-първо, не ви считам, че сте нещастни. Аз гледам на всяко нещо реално. Вие сте в едно предметно училище. Само че не се учите както трябва. Онези от вас, които са най-силни в учението, най-първи, да се зароди във вас едно желание навсякъде да отстъпвате, навсякъде да бъдете кавалери, да имате една отстъпчивост, да вземате последното място. Някой път харесвам майките. Те дават преднина на децата си, ще ги препоръчат, изявяват ги. Силните по какво се познават? По товара, който носят. Казва Писанието: „Вие силните носете товара на слабите.“ Или вие, които имате голямата любов, носете товара на онези с малката любов.Какво лошо има, ако носиш едно малко твое братче. Като го носиш да ти е приятно. То бръщолеви несвързани работи, вас да ви е приятно, както майката, като слуша малкото дете и му се радва на всяка казана дума. Тя рязправя каква дума е казало. И на вас да ви е приятно, че вашето братче казало една любовна дума. Както ви виждам, вие вече имате една сформирана мода на любовта. Аз не съм за модната любов. – Обичам я. Това е модна любов. Модната любов е приятелката, другарката. По какво се отличава дамата от жената? Като умре мъжът, дамата се облича в черно. Тя се радва, че се освободила от мъжа. Жената, която не е дама, тя ще иде до гроба, ще пролее няколко сълзи, ще вземе пръст, ще поръси тялото на мъжа си. Ще си каже: Аз се освободих от него. Като влезе той в тази дупка, тя казва: Да си вървиш. Онзи, който те обича, той с тебе в дупката ще влезе, с тебе заедно, ще дойде до края с тебе. Ако с един човек не може да идете до края, вие не го обичате. Ако той

не може да дойде с вас до края, той не ви обича. Не само да говорите, но в мисълта си да може да го направите. Защото вие осакатявате себе си. Срещнеш един човек, помогни му. Не с пари, не с дрехи. Не е въпросът там. То е последното нещо, което трябва да направиш. Ако светът се нуждае от дрехи, от шапки, то е най-лесното. Най-първо трябва да се помогне на хората, на тяхната мисъл, на тяхните чувства, на тяхните постъпки. Вътре трябва да се помогне. Трябва да знаете начина, как да си помогнете. Аз често съм срещал някои боси хора. Питам ги: Колко години ходите боси? Може ли да ми дадете урок? Хубаво е човек да ходи бос, защото босото ходене лятно време е приятно. Зимно време е трудно. Но и обущата като носиш, не всякога е хубаво. Знаете колко обутите крака се спарват. Този човек, като го видиш, че бос ходи, да го харесаш, виждат естествените, Божествените обуща носи. Аз говоря за онези естествени привички. Лоши привички са изкуствените неща, които са присадени от после. Когато видя върху една слива присадена череша, аз зная, че то е неестествен процес. Много пъти в едно лозе на един корен ще присадят два–три вида грозде. Но то е неестествен процес. Аз съм за онези навици, които имаме и които са умствени в нас. Милосърдието в нас е един естествен процес. Обичта в нас е един естествен процес. Мисълта е един естествен процес. Добрите постъпки са един естествен процес.

Аз гледах веднъж две братчета се карат. Голямото братче бутна малкото. Малкото падна и заплака. Като заплака малкото братче, веднага се промени лицето на голямото, започна да се извинява, да го глади, да го целува, да иска извинение. Веднага се измени състоянието на голямото братче. Естествено е.

Казвам: Трябва да дадем ход на онова Божественото в нас, за което аз ви говоря сега. Ако разбирате изкуствено любовта, как може да обичате? Казвате: Тя не е добра жена. Той не е добър мъж. Оставете се от тия работи. Не е добър. За този, когото ти не харесваш, Господ изпраща слънцето да грее, Господ го харесва, пък ти не го харесваш.

Сега аз искам да ви обърна внимание върху вашето състояние. Някой път имате едно неразположение, едно лошо чувство. Да можете да търпите лошото чувство. Имате лоша мисъл. Търпете лошата мисъл. Имате лоша постъпка. Направил си една лоша постъпка. Разгледайте постъпката, не търсете лошата страна на постъпката. Ако направите една лоша постъпка, вие от лошите постъпки много хубави уроци може да имате. Ако имате едно лошо чувство, от него много хубави работи може да научите. Имате една лоша мисъл, ще я разгледате, ще научите много хубави работи. При мене са идвали, искат да ги освободя от лошите мисли, от лошите желания и постъпки. Пък то зависи само от тях. Те са за тяхното благо. Тия лоши постъпки те сами ги създадоха. Ще ви кажа сега: Сега друго спасение в света освен това няма. Обичайте тъй, както Бог обича. Единственият пример в света е този, нищо повече. Обичай тъй, както Бог обича. Защото да обичаш някого, ето аз какво разбирам. Един баща завежда едно свое дете в училището. То било палаво, непослушно, бащата понеже знаел, че то ще прави много грешки, казва на учителя: Детето не е възпитано, много погрешки ще прави. Като направи една погрешка, забележи я, аз ще идвам веднъж в седмицата, че на мене ще налагаш наказанието. Него няма да биеш, мене ще биеш. На детето казва: Гледай да правиш по-малки погрешки, че по-малко да ме бият. Ако вземете педагогическото правило на този баща, повече ще спечелите. Щом бият, щом наказват това дете, то започва да лъже, да бяга. Не се поправя. Нито една жена, която бият, не се поправя. Нито един мъж, който бият, не се поправя. Нито едно дете, което бият, не се поправя. Временно може да се поправи, но то е отгоре. Туй дете като дойде съзнанието в него, че майка му страда, че баща му страда. Когато другите страдат заради него, в него се заражда едно чувство, една мисъл и Божественото иде. Казва: Да не правя така, че другите да страдат. Това е за нас. Трябва да се откажем да правим лошото, за да не страдат другите. Ако всичките хора пожелаят да не правят зло, не да унищожим злото, но да не вършим туй, което злото върши.

Любовта не седи в познание на доброто и злото, тя е извън тях. Следователно, трябва да влезем в този Божествен свят, който превръща злото в добро. Единствената сила в света, която може да превърне злото в добро, то е само любовта. Единствената сила, която може да победи злото, то е доброто. И да побеждаваш злото, то е пак зло. Да го превърнеш в добро е друго. Само любовта може да превърне злото в добро. Само тя знае това. Тя е единствената сила, която може да ни освободи напълно, в дадения случай то е силата на любовта. Тази мисъл трябва да седи в ума ви. Не трябва да я разбирате. Вложете в ума си, че любовта може да превърне злото в добро, макар че не се превръщат работите, пак вярвайте в туй.

Ако си турите един ден правило, че няма да се сърдите, него ден десет пъти ще се създадат повече изкушения, които естествено идат. Ти като се разсърдиш, дойде ти на ума. Ти се сърдиш преди да ти дойде в съзнанието. Ти пазиш съзнанието си да не се разсърдиш. Дойде някой човек и ти направи нещо, което ще те възбуди, разсърди.

Та казвам сега на вас: Вие искате да знаете какво нещо е любовта. Не може да ви кажа какво нещо е любовта. С любовта хората оживяват, без любовта умират. Всичките страдания в света са резултат на безлюбието. Всичките радости в света са плод на любовта. Всичко онова хубаво, възвишено се дължи на любовта. Всичко онова лошо, което съществува в света, произтича от безлюбието. Ако искаме добрия път в живота, този е пътят. Когато говорим за Бога разбираме, че Той е единственото същество, което не се мени, което всякога има отношение към хората. Христос казва: „Защо ме наричате благ. Благ е тъкмо Бог.“ Сега вие искате да се подмладите. Това е пътят на подмладяването. Това може да го направиш. Вие не може да се подмладите, докато не контролирате ума си. Ако всяка мисъл ви безпокои, ако всяко чувство ви безпокои, тогава никакъв прогрес не може да имате.

Сега не искам да станете светии. Ако сега станете светии, по-голямо зло ще бъде за вас. Да станете светии, както един човек

забогатява отведнъж, то е опасно богатство. Да станеш светия, но да го заслужаваш. Светийството да е изработено. Да минеш през всичките опитности. Не само да станеш светия, да светнеш. Казвам: Бих желал такива, каквито сте, да възприемете любовта ни повече, ни по-малко. Вие искате да станете ангели с криле. Не сте още за крила, за ангели. Ако станете с крила, ще паднете на земята. Сега хората станаха ангели, хвъркат, но колко ги търкалят. И с парашути падат, не помага някой път и парашутът. Да не говорим много.

Да се спрете сега върху любовта. Тя е единствената сила, която може да ви помогне сега и за бъдеще, когато и да е. Да измените вашето естество, да измените вашия ум. Не да го измените, но да осмислите живота си. То е любовта. Божията любов трябва да бъде идеал. Единствена е Божията любов, която може да измени всичко в нас, и да осмисли живота ни. Не само да го осмисли в един момент, но вечно да има прогрес и смисъл и да върви от просвета към просвета.

Желая, като излезете днес, да направите един микроскопически опит, най-малкият опит на Божествената любов. Някъде някое сухо листо паднало, дигнете го, турете го на почтено място. Някое камъче влязло в стаята ви, изнесете го и го турете някъде на някое хубаво място. Нечистата вода като изнесете, хвърлете я на някое почтено място. И не да я хвърлите, но като че чиста вода наливате. Защото като я хвърлите, вие казвате: Тази помия. Тази вода вие я оцапахте, към нея храните лоши чувства. Вие разваляте себе си. Ще дойде съзнанието, че ти си оцапал тази вода. Ти на тази вода ще кажеш: Много благодаря за услугата, която ми направи, изцапах те. Ако тия малки работи няма в съзнанието ти, ще говориш за други работи. Туй е основата вътре. Сега да не станете буквоядци. Питате ме къде да хвърляте водата. Ни най-малко не трябва да зная къде си хвърлил помията. Някой ще каже: Намерих място. Аз говоря за самата мисъл. Омил си се, благодариш на водата. Случило ти се малко препятствие да благодариш на Бога, че препятствието е малко. За всичко да се

научим да благодарим. Защото в света доброто и злото са на степени. Те вървят някога от голямото към по-голямото, от малкото към по-малкото.

Приложете най-първо любовта към своята мисъл. Облечете всичките мисли в добри дрехи. Облечете всичките чувства в добри дрехи. Облечете всичките постъпки в добри дрехи, каквито дрехи изберете, но хубави, нови дрехи да са.

Сега не искам да кажете колко лоши хора сме били. Колко невъзпитани хора сме били. Вие трябва да се поставите в положение като ученик, като влезете в училището, да ви е приятно, че учите. Ако на ученика откриват първата буква, да му е приятно. Да започнем с буквата „А“ в живота. Любовта считам първата буква „А“, която ще ви покаже пътя към Бога. Няма по-светъл път от него.

Отче наш.

13. Утринно слово 9.II.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ТЪРПЕНИЕ

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще прочета 13 глава от Първото послание към Коринтяните.

Вие сте чели тази глава. Като писал тази глава апостол Павел имал предвид физическия живот, тя не е глава за другите светове, тя е за физическия живот. Започва най-първо с търпението, какъв трябва да бъде човек. Търпението е потребно за земята, при всичките най-големи неприятности. В другите светове няма какво да търпи човек. Като не се спогаждаш с някого, в другия свят няма да го виждаш какво ще бъдеш търпелив. Тук го виждаш, искаш да се махне, той не се маха, ти го виждаш все около тебе. В другия свят кого ще търпиш, няма го. Като четат, някои мислят, че в оня свят е потребно търпение. Няма нужда от търпение в оня свят. Ще прочета 13 глава, като глава за този свят. Ще го снемем долу. Говоря за любовта: „Ако говоря с човешки и ангелски езици...“, апостол Павел взел едно изречение. Казват: Говори като ангел. На земята като говориш като обикновен човек и като гениален човек, трябва знание, да знаеш, то е за земята, а пък ако любов нямаш, речта ти няма да бъде силна. (прочете 1, 2 и 3 стих). Ти ще дадеш тялото си на изгаряне, но то не е твое. Тялото ти е дадено на заем. Чужда дреха ти ще я продадеш. Казва: Дал си дрехата. То не е голяма добродетел да си дадеш дрехата. Щом си дадеш дрехата, съжаляваш, че си я дал. Слушал съм мнозина да казват, че били глупави едно време, правили добро на хората. Ти ще му дадеш своята дреха. Не, ти ще му изтъчеш нова дреха и ще му я дадеш, че и ти ще имаш дреха и той да има дреха, нищо повече. Казват: Съблякъл дрехата си, че я дал от любов. Не зная доколко е вярно това. Като го заплашат, съблича дрехата си все от любов. Някой път от страх

съблича дрехата си, минава за праведен и казва: От любов. „Любовта дълго търпи“. Вземат парите разбойниците, ще търпиш. Насочил дулото на револвера насреща ти, ще търпиш, какво ще правиш. Та сега казва, че любовта дълго търпи. Много алегорично е казано. Любовта всякога дълго търпи, ами ние? Казва: „Любовта дълго търпи“. Хубаво, значи вземете поука от любовта. Както любовта дълго търпи, така и ти ще търпиш. Любовта дълго търпи, благосклонна е. Когато обичаш един човек, ти не му виждаш погрешките. „Любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобраствува, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло.“ Всичко туй е за земята. (прочете 6, 7, 8, 9 и 10 стих). Значи ние сме в един живот, отчасти не сме в съвършения живот. „Като бях младенец, като младенец говорех“, туй е на физическото поле. „Като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах, но откак станах мъж“ – като станах духовен започнах да мисля. То е духовният свят. „Напуснах, което е младенческо.“ Значи напуснах физическите работи. *(прочете глава 13 до края*)

Изпяхме Духът Божий.

Разправяше ми един българин, баща. Казва: Решил бях да възпитам децата си по новия начин. Бях чел Евангелието и мислех с любов да възпитам децата си. Казва: Мислех си, че всичко ще върви по мед и масло. Понякога разправям на детето си, разправям му, то не взема от дума и току му кресна. То ме разбере, но мене ми стане мъчно, че съм креснал и по стария начин съм постъпил. Детето ме разбира, но мене ми стане мъчно, то ще свърши работата. Седна аз и започна да се съдя: нали щеше по новия начин да възпитаваш, защо крякаш, защо не му говориш по закона на любовта? Разбрах, че като крякам на децата си, само себе си възпитавам, че причината не е в децата, а в мене, аз не мога да търпя. Казвам си: Слушай, тия деца ти ги създаде такива, защо крякаш. Ти си грънчар, като крякаш на гърнетата, те ли са виновни, ти каквато форма си им дал, такива са, за

какво се сърдиш, за какво kряскаш? Разбрах, че е много мъчно да се възпитава човек.

По някой път ние възпитаваме сами себе. Аз съм дошъл до едно положение: Каквото Господ е вложил в тебе ти го прояви, не ти трябва нищо друго. Слушам две сестри да разправят. Едната казва: Той, Учителят, е много мек, много добър. Другата започва да се учудва, казва: Той не е бил толкоз мек. В какво седи добротата? Във физическия свят ти не можеш да бъдеш мек, понеже имаш четири качества, направен си от твърда материя, от жидка, от въздухообразна и от огнена материя. С твърдата част, ако засегнеш един човек, ще го охлузиш, с водната материя, ако го засегнеш и той е от захар, ще го разтопиш, той ще бъде недоволен. Ако е от въздух, духаш много, ако човек сее брашно, ще дигнеш брашното. Ако е от огън, дето влезе, ще запалиш някоя къща, ще направиш някоя пакост. Не че искаш, но това е в натурата ти. С огнената част като докоснеш някого, ще го опариш. С водната ще го намокриш, с твърдата ще го нараниш. Някой човек се много докачил. Казвам: Човекът се обърнал и ме засегнал със своя въглерод; поомокрил ме със своя водород; поизгорил ме тук там, кислородът се показал. Както човек постъпва в света, той създава вече своя бъдещ живот. Свободата на човека седи в неговите постъпки. Следователно, човек върви по два пътя. Човек от Бога излязъл свободен, но върви по един път, с който се ограничава сам и върви по един път, по който сам се освобождава. Вземете някои хора са много скържави . Да допуснем, че някои хора са много щедри за себе си. Има една щедрост, която хората проявяват към себе си, те имат средства и ядат, пият, автомобили имат, каквото поискат, дават си, няма нищо, което да не е задоволено. Тия желания не са в съгласие със законите на природата. Следователно, за в бъдеще Господ ще остави всичките тия желания. Може да имаш слава, дрехи, шапки, обуща, видиш някой човек, не му влизаш в положението, казваш: Нека носи своето бреме, мене сега Господ ми е дал туй. Той да си носи бремето, да се учи, аз няма какво да се уча. Всичките тия

желания за в бъдеще ще останат в друг един живот. Тогава ще се изменят условията. Желанията Бог във вас ги оставя, пък ви взема условията. Вие искате да бъдете добре облечен, а скъсани дрехи имате, недоволен сте. По-напред в царска мантия си ходил, на всичките хора си обръщал внимание, почитали са те, уважавали са те, сега ти се мъчиш. В миналото си пил винце, ракийца, сега пари нямаш, никой нищо не ти дава, оттук те изхукат, оттам те изхукат. Желания имаш, пък никой нищо не ти дава. По-напред дето идеш те приемат, сега идеш в някой хотел, изпъдят те. Хотелите са странноприемници. Казват: Имаш ли пари? – Нямам. Изпъдят те. Отидеш на друг и оттам те изпъдят, казват: Ние не искаме човек без пари. Някой беден човек седи и съжалява, че няма, понеже като види някой по-беден човек, казва: Да ми даде Господ къща ще му направя, дрехи да му купя, да пратя децата му в училище, казва: Братко! Той на този дава, на онзи дава. Заради доброто му желание, Бог ще му даде най-хубавите условия. В този живот нищо не е могъл да направи, всичко прави, но мислено: църкви прави, училища прави, на всички дрехи купува, но нищо не е направил. За бъдеще Бог ще му даде условия за доброто му желание. Ето един човек, който върви напред. Аз искам за бъдеще да ви върви напред. Ако държите първото, ще се ограничите, ще имате желание, пък условия няма да имате. Неумолим е този закон. Каквото и да казваме в това отношение, ние някой път се възмущаваме. Като те види, че грешиш, Господ ще се поусмихне, вижда че има обратна реакция. Туй, на което ти се радваш, туй, за което ти Му благодариш, един ден може да дойде обратното положение, пък да роптаеш. Когато казваме, че Бог е дълготърпелив разбираме, всичките погрешки, които хората правят в света. Той е дълготърпелив спрямо тях. Често казват: Как Господ го търпи? Какво трябва да го направи?

Разправяше ми един своята опитност. Казва: Бях много сприхав, честолюбив до немай къде. Направиха ми едно модерно палто, но не го направили, както аз исках, и изведнъж като кипнах, турих палтото

в собата вътре и го изгорих. Сега питам себе си: Ти като изгори палтото, поправи ли го? Нахуках дрехарина. Човекът казва: Дай ще го поправя както искаш ти. Ако не може да се поправи, ще взема палтото, ще взема друг плат и ще го направя. Защо ще гориш дрехата? Аз искам да му дам морал, че дрехата трябва да бъде хубаво направена, като на някой цар. Всяка една дреха може да се поправи. Всичко в света, което ни се случва е за добро, и добро и зло е все за добро. Най-неразбраната работа е това.

Някой път някои казвате: Дяволите Господ да ги гори. Има една индуска философия: Дяволът като съгрешил, понеже бил много горделив, турил го Господ, че го горил хиляда години. Извадил го Господ и той казва: Не те признавам. Аз съм такъв, какъвто и ти. Още хиляда години го горил и пак същото казвал. Огънят не го хваща. Не се плаши от огъня. Тогава Господ обърнал друго: държал го хиляда години гладен и започнал дяволът да се клати, поомекнал. Като го държал още хиляда години гладен, казва: Признавам, ти си ми баща, няма какво да се прави. Дяволът като го турят на глад, той човек става. Мислят сега, че дяволът во веки веков ще мъчи хората. Какво значи во веки веков? Два пъти ще го умножиш – сто по сто прави десет хиляди. Значи десет хиляди години като го държат гладен, дяволът ще омекне, ще дойде като блудния син, ще се разкае и Господ ще му прости. Понеже големите братя са причина за нашето съгрешаване, големите братя ни изкараха от този път, видяхме те какво правят. Господ наказва тях и казва: По пътя на братята си няма да ходите. Онези са братовчеди.

Единственото нещо, което е хубаво е спокойствието. Защо човек да не бъде спокоен? Знаете какво нещо е спокойствието. Вие мислите, че един човек, който плаче, че той има страдание. Аз съм проучвал хората. Те нямат много страдания, техните страдания не са толкова големи. Не че нямат страдания, имат, но страданията им не са големи.

Разправяше ми пак един българин, от доста благородно семейство. Казва: Като бях малък, бях направил една доста голяма

пакост, пък баща ми беше много строг. Всякога не бие, веднъж бие, но като бие, много бие. Бях направил една погрешка, че трябваше да ме бие. Измислих, че съм болен. Разболях се, че ме хвана треска. Майка ми ме зави под юргана. Иде баща ми и пита: Тук ли е Атанас. Болен е, казва майка ми. Баща ми откри юргана, че ме гледа, гледа, поусмихна се малко и нищо не ми каза. Като се поусмихна тури юргана отгоре ми. Аз казвам: Направиш една погрешка, усмихни се малко, тури юргана и поправи погрешката. Да допуснем, че един майстор техник турил колелото наопаки. Срамота е да каже, че не може да поправи тази погрешка. Ако е майстор да го тури наопаки, какво му костува да вземе да отвърти винтовете, да извади колелото и да ги завърти наново. Всеки, който направи една погрешка, той е майстор. Да обърне колелото и да го постави направо, че да свърши работата. Направиш една малка погрешка поправи я. Всичките погрешки са малки.

Та казвам: Когато дойде да се проповядва, лесно се проповядва. Ако бих казал, че човек трябва да дава повече отколкото той дава, колко повече трябва да дава. Вие ако искате да станете търпеливи, трябва да станете бакали. Ако искате да бъдете търпеливи, станете чиновник, дето се продават марки или някои книжа, или станете един стражар, пътя да показвате на хората. Или, ако искате да станете търпелив, станете раздавач на писма. Някой път като раздавач носиш едно писмо, с което съобщават, че убили баща му. Такъв е законът: ако му занесеш два–три пъти подобни писма, казва: Иде онзи, той пак носи някаква беда. Ти, раздавачът започваш да ставаш виновен за писмата, които носиш. Ако носиш писма, в които съобщават, че някаква голяма сума му изпращат, веднага се развеселяват хората. Щом не носиш хубави писма, не си виновен ти, ти не си написал тези писма, трябва да ги носиш. Често в света вие сте такива раздавачи на писма. Считат ви виновни, че носите такива писма. Какво ще правиш с такива писма? Ето аз как разрешавам въпроса. Като станеш раздавач, носиш едно писмо, че умрял баща му. Ти като разбереш, ще

идеш да възкресиш баща му, ще оживиш баща му и тогава ще занесеш друго писмо, че баща му оживял. Някой път носиш писмо, че парите са изгубени. Ти ще идеш, ще намериш парите, ще ги наместиш, и в писмото ще пишеш, че парите са спечелени. Няма да носиш писмо за умрелите. Дойде писмо, в което пише, че някой умрял, ще кажеш: Не раздавам такова писмо. Аз ако съм, така ще постъпя, то е заради мене. Трябва да има раздавач специален, който да носи писма за умрелите. Или като дойде едно писмо за гладуване, ще кажеш: Не раздавам такова писмо. Ще нося писма, които носят само най-хубавото. Вие в себе си туй не може ли да го направите? Занесете на себе си най-хубавите писма. Щом има лоши писма, оставете ги вън. Идеш от вън, от града, ще носиш писма вкъщи да ги четеш. Жена имаш, деца имаш, всичките писма навън дръж, не ги внасяй вкъщи. Че някой те обидил, защо ще носиш тази обида вкъщи какво са ти казали. Аз съм забелязал тук и навън от Изгрева, току ми разправят как го обидили, какво му казали. Сега ви казвам: Онези, които разказвате, даже и на себе си не казвайте. Казва: Да мълчиш. Вие ще се намерите в положението на онези две съседки, които били от двете страни на една река, едната от едната страна, другата от другата. Едната била търпелива, другата сприхава. Започват да се карат за своите кокошки, за яйцата. Едната казва най-лошите думи, другата все си мълчи. Не, че тя е толкова търпелива, но тя търси начин да я ухапе на място. Онази ѝ казва: Кажи мари нещо, ще се пукна. Тя говори, онази мълчи.

Помнете едно нещо. Физическият свят не може да се реформира, както хората искат. То е невъзможно. Ние не можем да реформираме света. Аз може да реформирам себе си, както искам. Няма нещо невъзможно. Сиромах съм. Ще тръгна със сиромашията си, ще намеря други сиромаси, ще тръгна с тях и ще започна да се шегувам. Като погледна дрехите им, ще кажа. Тези са модерни дрехи, вентилации има. Досега нечист въздух имахме, сега чист въздух влиза; отвсякъде вятър влиза. По-напред в тъмнина живееше тялото, сега през дупките

е просветнало. По-напред главата в тъмнина беше, сега нямаме шапки, светлината дошла, че какво лошо има. Ами, че едно време, ако човек не носеше шапка, смяташе се срамно. Сега вече културни хора, дипломати тръгнали без шапки, боси, само една подложка под краката им, без палто, само по риза, турена под сакото. Ние не трябва да държим. Измени се този възглед. Казвам: Какъв трябва да бъде възгледът на духовните хора? Ние казваме: Оня свят. Че оня свят, то е разбраният свят, в който хората живеят. Например, вкъщи, аз не мога да имам затвор за децата си. Държавата може да има затвор, тя може да разполага, то е оня свят, дето казват, че отишъл богатият и Лазар. Тук то не се отнася до моя свят. Във вашия свят за децата си затвор няма да имате. Във вас болница няма да има и лекар няма да има. Но във външния свят лекар може да намериш. Във вашия дом свещеник няма да имате. В кой дом има свещеник или учител? Учителите са отвън, децата от нищо не се нуждаят. То е онзи закон, дето в Писанието се казва, че всички ще познаят Господа. Ще Го познаят тъй, както децата познават баща си и майка си.

Та казвам: В себе си ние може да имаме един свят без затвори, без погрешки, без престъпления. Като погледнеш да видиш, че никъде не си направил една погрешка. Срещнеш един човек, който е красив, радвай му се. Срещнеш един грозен човек, пак му се радвай, и на него се радвай. Защото красотата и грозотата са два полюса. Ако няма грозота, не може да има и красота. Грозотата е сянка на красотата. При грозотата красотата изпъква. То е философия сега. Злото е сянка на доброто. Доброто без злото не може да се прояви. Ти не можеш да разбереш това добро, ако нямаш сенките. Туй е в умствения свят. А пък отвън злото, което правят хората, то е само на физическия свят. Да се прави добро е една необходимост. Добро има само на физическия свят. Казвам: Един човек е добър, когато ти даде хляб. Един човек е добър, когато ти даде вода. Един човек е добър, когато ти даде дрехи, обуща, книги, пари ти даде – изключително материални работи.

Та казвам: По какво ще се отличават новите хора? Ще кажеш: Господ това ми каза, онова ми каза. Вие изследвате живота на проповедниците. Господ много работи казал на проповедниците, но тия проповедници каквото Господ им каза много малко са приложили. Първата заповед, която Господ им даде, да не ядат от дървото на познание на доброто и злото, те не послушаха. Адам получи първата заповед и той даде първата заповед на Ева, но тя не послуша.

Сега в 13-та глава четем: Постъпвате тъй, както вие знаете. Каква е мярката? Мярката е следната: Един човек, който те е лъгал 99 пъти, имаш право на стотния път да му се скараш. 99 пъти като те лъже, ще му вярваш, като те излъже сто пъти, ще го изтласкаш из къщи и нищо няма да му дадеш. На 99-ия път, като че не те е лъгал, на стотния път ще го изхвърлиш. Някои от вас изхвърляте още на първия път; като ви излъжат – вън от къщи. Някой на десетия път, на 20-ия, 30-ия, а правилото е на 99-ия път, но на стотния път ще го хванеш и ще го изхвърлиш навън.

Та сега въпросът седи в търпението. Като те излъже някой не на първия път, не на втория, но 99 пъти ще търпиш, като те излъже 100 пъти, тогава само можеш да го изхвърлиш навън. Тогава е на място. Казвам: Ако има един от вас, когото 99 пъти да са лъгали, че е вярвал, искам да го видя, да се разговоря с него. Досега съм срещал хора, които са ги лъгали един път, 2,3,4,5,10,20,30,40,50 пъти съм срещал. От 50 пъти нагоре по-малко съм срещал. Тогава оправдавам постъпката на Христа. Евреите го лъгаха, лъгаха го и на стотния път направи бич от върви, изпъди ги навън, масите прекатури. Каза: Кой ви дал правото този дом да го правите разбойнически? Но 99 пъти те го лъгаха. Помнете търпението е до 99 пъти. Дойде ли сто, камшикът вече иде. Камшикът ще дойде не на 2,3,10, но по Бога ще дойде след 99 пъти. Тогава вече камшикът е на място. По еврейски ще бъде. Сега то е закон. Колко има още да се учим. Търпението е във всяко едно отношение. Колко хиляди години Бог ни търпи и изпраща слънцето

да ни грее, изпраща ни блага и добрини и на най-лошите хора. Все ще намери нещо да даде и на най-лошите хора. Даже повече храни лошите. Вие не разбирате. Аз по някой път не искам Господ да ме храни много. Знаете ли какъв е законът? Господ е добър, но ако аз не съм добър! Някоя овца много добре я хранят, угоят я, дойде господарят, пипне я намери че е охранена. Ако аз съм от тези неохранените, повече ще живея, щом съм от охранените по-къс живот ще живея. Аз съм богат човек, ще ме оберат. Кого обират, богатия или бедния? Богатите са изложени много повече на страдания и страх да си изгубят живота. При сегашните условия богатството носи много страдания. И сиромашията носи страдания. Да говориш истината, това може да ти донесе страдание. Направиш една погрешка, чиновник си, казваш: Ще говоря истината, както е станало ще кажа. Може да пострадаш. Разправяше ми един български майор: Бях решил да говоря истината. Бяха ме поставили в полка домакин на конете и магаретата, да се грижа за тях. Едно магаре както било завързано се увило и се удушило. Питат ме как се е удушило магарето. Аз разправих как се удушило, полковникът ме арестува за три дена. Аз се обърнах и му казах: Господин полковник, аз досега веднъж реших да говоря истината и три дена ме арестувахте, бъдете уверен, за бъдеще никога няма да се опитвам да кажа истината как е умряло магарето. Погрешката къде е? Никога не ставайте домакин, като не знаете как трябва да се отглеждат магаретата. Ако магаретата са в едно естествено състояние, не са вързани с въже, ами сами ходят, няма опасност. Но щом са свързани с въже има опасност да стане някаква погрешка. Ето къде е причината. Ето къде е погрешката. Ние туряме юлар на животните. Правилата, които туряме на себе си, толкоз правила, връзки навсякъде. Ако си някой чиновник, банкер, касиер, дойде някой твой приятел и ти се примоли да му дадеш една сума от десетина хиляди лева. Обещае, че след два–три дни ще ги даде. Ти изведнъж си щедър, дадеш парите, но след два–три дена не ти ги връща. Случи се, че дойдат и ти направят ревизия. Или трябва

да лъжеш, или трябва да кажеш как се е удушило магарето. Щом кажеш, веднага уволнение, глобяване и затвор може да има. Говоря за света всичко. Аз ще оставя света. Вземам тия положения от света, понеже в света всичко както върви, е много хубаво наредено. По-хубав свят не може да стане от този. Но мога да създам в себе си един идеален свят. Аз съм ясновидец, виждам, че иде един да ме ругае, аз ще взема, ще ида на друго място, не му давам възможност да ме срещне. Зная му слабостта, иска да ме ругае, че 25 лева не съм занесъл навреме. Аз му изпращам 50 лева. Пратя му ги с едно писъмце, като го види, вече няма да ме ругае. За 25 лева ще ме наругаят на общо основание. Какво ще му давам възможност. Ако нямам пари, ще ида в гората някъде. Няма да му дам възможност да ме ругае. Че ми дал 25 лева според моите разбирания, тия пари не са негови. Аз съм виновен, че не съм предвидил, виновен съм, че съм взел 25 лева, мен не ми трябваха 25 лева. В дадения случай ми трябваха 25 лева само за хляб. Понеже исках да се осигуря, взел съм повече, взел съм 25 лева. Колко ми трябват за днешния ден? За утрешният ден Господ ще се погрижи. Това е закон заради мене, не е закон заради другите. Заради мене е този закон. Пет лева ми трябват само. За другите хора какво трябва, това е тяхна работа. За мене в бюджета чета, че пет лева ми се изпращат за хляб. Тези 5 лева ще ги имам. Но ако аз си позволя един лев повече да взема, то остава за моя сметка. Тогава идат всичките погрешки.

Сега да ви приведа друг пример. С какви обуща се обуват птиците? Не ходят ли боси? Но хвъркат. Значи, ако птиците можеха да разрешат въпроса за обувките, защо ние да не можем да го разрешим? Има един начин на разрешение. Има и други противоречия в природата. Една пеперуда, която е хубаво облечена, носи царска дреха, която струва милиони, нито една царска дъщеря не е носила такава дреха, хубава като пеперудата. Дъждът е потребен за растенията, но този дъжд не е потребен за тази хубаво облечена пеперуда. Ако тя си позволи да лети, когато има дъжд, цялата дреха,

която струва милиони, ще ѝ отиде. Но тя не пита, тя е метеоролог, знае кога ще се развали времето, като някой геометър, намира някой лист, ако не може да намери някоя дупка да се скрие, ще намери някой лист, под който ще се скрие така, че накъдето да го върти вятърът, да не я намокри. Защо аз като пеперудата да не мога, като иде някоя голяма беля, защо да не се подслоня под някой лист, че откъдето и да иде дъждът, да не капне нито една капка на дрехата ми. Ако една пеперуда може да си спаси дрехата, защо аз да не мога да спася моята?

Сега аз мислех да прочетем тук лекцията „Закони на Доброто" от книгата със същото заглавие, но вие ще си я прочетете вкъщи.

Няма нищо, което да е невъзможно за човека. Аз зная, че когато човек има прави отношения към Бога, Бог го благославя. Всеки ден той няма да бъде в лишение. Туй се отнася до човека, отнася се до обществото. Много добре хората знаят тия връзки. Ако един народ страда, хората нямат еднакво отношение към Бога. Бог изисква всички да имаме еднакви отношения към него, думата му на две да не правим. Каквото кажем, трябва да изпълним.

От вчера имам един пример. Седя с дрехата си отвън. Забелязах, че има леке, мислех да намеря нещо да изчистя дрехата. Някой път сапунът не чисти, има други прахове. Идва една сестра и казва, че хумата чистела. Една млада сестра гледам ѝ дрехата, и нейната дреха оцапана. Казвам: Ти трябва да си изчистиш дрехата, да идеш да купиш хума да изчистиш дрехата, пък и за мене да купиш. Тя казва: Днес не искам да ида, в понеделник ще ида. Аз мълча. После ѝ рекох: Хумата, която ще купиш в понеделник, тя не чисти; хумата, която купиш днес, тя чисти лекетата. Казвам: Ако днес не купиш хумата, не чисти. Казва: Не искам. Казвам: Искам да ми направиш една малка услуга, като купиш за себе си и за мене ще купиш. Ти отлагаш за понеделник, но и аз ще отложа моята работа. Като казах, че ще отложа работата, изведнъж тръгна. Другата сестра казва: Сестрата разбра закона. Иде сестрата, носи хумата, дали ѝ правилото как се

чисти с хумата. Каже ли ти Господ да купиш хума, да изчистиш дрехата, не отлагай за понеделник. Всяка една работа навреме свърши. Никога не отлагай. Една малка мисъл, която ти дойде на деня, не я отлагай. Отложиш ли ти вече нямаш условия. В момента, в който ще изпълниш тази мисъл, в дадения момент, за дадения случай трябва да изпълниш. Отложиш ли за другия ден, въпросът е друг. Сега ще кажете: За бъдеще може да бъде добре. В деня онова, което ми се дава, малкото, трябва да го направя. В туй е свободата. Не от страх доброволно трябва да го направи, за себе си. Аз казвам на сестрата: Аз ако съм на твоето място и аз ще ида. Тя още като упорствуваше, казвам: Не искам да бъда такъв. Щом трябва хума, ще ида веднага. Щом направя една погрешка, да не отлагам след 4–5 дена или няколко месеца, но в същия момент, като направиш погрешка, изправи грешката, не отлагай. Направиш някаква погрешка, прическата ти е разчорлена, или яката ти е вдигната, този закон навсякъде работи; искаш да идеш някъде, поправи яката, иди пред огледалото, поправи погрешката. Не мисли, че нищо не знаем, и че е малка погрешка, че яката е изкривена. Поправи погрешката. Имаш едно малко леке, казваш: Друг път ще го изчистя. Сега вземи, че го изчисти. Каквото си видял, не го оставяй. Малко косата разрошена, вземи гребен вчеши косата си. Тази малката работа, ако сега не поправиш, за бъдеще ще причини голяма дисхармония. Вземи гребена, вчеши се, измий лицето си със сапун да е чисто. Казвам: Духовните хора ходят разгащени, чорапите паднали, лекета по дрехите, за Бога мислят. Не, не може по старому. Новите хора в света трябва да са спретнати, косите вчесани. Може да имате сто ями по дрехите, но всички да са чисти, да няма никакво леке отгоре. То е закон заради вас. Не можете да го наложите на света, вие може да го приложите, има си приложение. Казвам: Ако вие го приложите, ще имате много по-добри резултати от други философии.

Една сестра иде при мене, правила едно резюме да ми го чете. На една от моите беседи правила резюме, не го харесвам. Казвам: Това

резюме, сестра, не ми харесва, както го правиш. Каза: Учителю, десет пъти още ще опитам. Втори път ми чете пак, не ми харесва. Давам ѝ от Толстой да прочете няколко разказа, казвам: Направи го тъй, както Толстой пише. Тя като прочела, носи ми книгата и казва: Той е гениален човек, майсторлък има там. Като пише човекът тъй хубаво, че никого не засяга, изнася факти. Излага обективно, като четеш, виждаш, че не може другояче. Не дава никакви коментарии. Рекох: Сестра, не върви. Туй резюме ще го оставиш, намери друга лекция и направи едно резюме. Носи го. Казвам: Това горе-долу. Когато правите едно резуме, направете го като свят. Когато казвате един стих, кажете го както трябва. Не го изопачавайте. Когато казвате една Божествена истина нищо не отнемайте и нищо не притуряйте. Може да притурите, но Божествената истина не търпи. Кажи истината тъй, както си я разбрал. Нито я смалявай, нито я увеличавай. Да се благодарим, че за в бъдеще имаме условия да проявим по-добре любовта. Ние ще дойдем до положение да разберем любовта. Когато я разберем, да не се страхуваме. „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго, истинаго Бога и Христа, Когото Ти си пратил.“ Ти не можеш да познаеш един човек, докато не го обичаш. След като го обичаш, ти ще го познаеш.

Идва една друга сестра и на нея ѝ дадох едно правило и на вас ще го дам. Две правила ѝ дадох: Слушай, сестра, че ти ме обичаш, това е твоя работа. Аз не се меся в твоята работа. Че ти възприемаш моята любов, то е пак твоя работа. Ти като ме обичаш, ти печелиш, понеже ти се облагородяваш. Ти като ме обичаш, ставаш проводник на Божественото благо, Божественото като мине през тебе, ти се ползуваш. Ако аз съм обект на твоята любов, аз съм последният човек, който ще се ползувам от твоята любов. Онова, което приемам от твоята любов, ти не искай да знаеш как аз оценявам твоята любов. То е моя работа. Понеже аз, както оценявам, така ще се ползувам. Ако оценявам добре, добре ще се ползувам; ако оценявам зле, аз ще губя. Казвам: Аз не се интересувам, как ти приемаш моята любов. Ако я

оценяваш, ти се ползуваш от нея, ако не я оценяваш, ти губиш. Ако ме обичаш, ти се ползуваш, ако не ме обичаш, ти губиш. Ако аз оценявам любовта ти, аз печеля. Може да ме питаш: Ти обичаш ли ме? То е много общо казано. Като идете в къщи и свещите са запалени, питате ли: Горят ли свещите? Ти сам ги виждаш, запалени ли са свещите. Има неща, за които не трябва огън да гори. Ти имаш огън, ти го виждаш този огън. Туй, което не виждаш, питай за него. Това, което виждаш, кажи: Радвам се, че огънят гори, радвам се, че свещите светят много добре. Казва: Свириш ли добре? Аз не искам коментарии. Ухото, което Бог ми е дал, като слуша, казва: Много хубаво свири, много ми харесва свиренето. Аз зная като свири, че огънят гори добре. Няма да я питам, добре ли свирите. То е нейна работа, не моя.

Онова, което Бог ви е дал, оценявайте го. Той ни е дал добър, отличен ум. Дал ни е такъв ума, дето не сме го оценили. Казвате: Да ми даде Господ друг ум. Ума ни Господ не го иска, но Той иска нашите сърца. Казва: Дай сърцето си. Господ иска да ни даде други сърца. Кое ще приемем? Писанието казва: „Сине мой, дай си сърцето.“ Господ иска това сърце, от което сме недоволни. Ние не го искаме и него. Господ иска да Му го дадем. Ние искаме Господ да ни даде други сърца. Казва се в Писанието: „Ще им отнема каменните сърца и ще им дам плътски сърца и ще напиша закона си на тях и ще ме познаят от голям до малък.“ Ако имаш каменно сърце, как ще разбереш света? Ще разбереш, че всички хора са направени като тебе. Каквото и да правят ти ще знаеш едно. Щом Бог ти даде едно сърце от плът, ще познаеш, че всички хора имат плътски сърца. Казвам: Такъв е законът: Щом аз обичам хората, ще мисля, че всички хора са добри; щом не ги обичам, мисля, че не са добри. Ако обичаш, всичко е добро в света, ако не обичаш всичко е зло в света.

Та казвам: Приложете любовта в себе си. Светът днес е оправен. При обществото, ако чакате, хиляди години ще минат, докато обществото се оправи, докато стане това, което търсите. Хиляди

години ще вземе, хиляда, две, три хиляди години, докато то дойде. Три хиляди години като те турят като дявола на изпитание, ще кажеш: Господи, без Тебе не мога. Без любовта ти не мога. Трябва три хиляди години да те горят на огън, три хиляди години да гладуваш, 6 хиляди години да минат, за да кажеш: Господи, без любовта нищо в света не може. Шест хиляди години са минали, даже две хиляди години са надминали повече. Осем хиляди години как Адам излезе из рая. Вие сте закъснели с 2000 години. Който не е приложил закона да го приложи вече. Аз ви извинявам. Някои сте спали дълго време, не сте чули обявленията. Сега, който е чул това обявление, да приложи закона. Приложете го вътре в себе си, за да ви тръгне всичко напред. „Бъдете съвършени, както е съвършен Вашият Отец небесен."

Законът е: Обичайте хората, както Бог ги обича. Праща слънцето на земята, направил земята, предвидил всичките блага. И когато на Господа Му говорят нещо, че някой е сбъркал, Той казва: Ще се поправи, ще се поправи. Когато ни укоряват пред Господа, Той казва: Ще се поправят. Кой каквото и да каже, Той казва: Ще се поправят. Кой каквото и да каже, казва: Ще се поправят, ще се поправят. Всякога, когато укоряват някого пред Господа, Той само се поусмихне малко.

В един от разказите си Толстой разправя, че един ангел като направил една погрешка, изпратили го на земята. Докато живял този ангел три пъти се усмихнал. Като разбрал първата си погрешка, той се усмихнал, понеже познал погрешката си. Видял, че Господ му е простил. Втори път и трети път се усмихнал, когато Господ съвършено му е простил. Когато Господ се усмихва, Той прощава. Всемилостив е Господ. Милостив е и прощава всичките погрешки. Този ангел дошъл на земята да поправи погрешката си, шил най-хубавите обуща, Толстой както го разправя. Като дошъл един руски помещик да му направят най-хубавите обуща, този ангел му скроил чехли за погребение, не направил обущата. Обущарят мислил, че е голямо нещастие. Но след половин час казват, че не трябват хубави

обуща, а само обуща за погребение. Обущарят го попитал: Братко, аз те видях три пъти да се усмихнеш, защо, на какво се дължи това? Ангелът тогава му разправя своята погрешка и защо е дошъл на земята и защо само три пъти се усмихнал.

Когато Бог ти прощава погрешките, Той се усмихва. Щом не се усмихва, погрешката е останала. Ще дойде някой твой приятел и ти се усмихне, Господ е простил. Всеки брат, който ви се усмихва, Господ ви е простил вашите погрешки. Вие искате да знаете, защо ви се усмихнал. Във всяка усмивка, който и да ви се усмихне, Господ ви е простил една погрешка.

Ще станем добри, аз виждам това.

Отче наш.

14. Утринно слово 16.II.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

МАЛКАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва

В начало бе Словото

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матея.

Духът Божий

Прочете се лекцията „Малкото Добро“ от „Ценното из книгата на Великия живот“.

Изпяхме „Иде, иде“

Най-малкото добро не е нещо статично, то е динамично. Най-малкото добро е почти без никаква тежест. Всичко съдържа в себе си, не тежи, носи се лесно. Най-голямото добро няма да може да го носите. Да допуснем, че ви харижат цялата земя, какво ще правите с нея? Колко години ви трябва да я обиколите, да видите имането, което Господ ви е дал. Да допуснем, че ви подаря месечината, даром ви я дам, имам право да ви я дам, кой ще иде там? Ако имате малкото добро, ще идете. Понеже имате голямото добро, затворен е пътят за месечината. Всичките хора не постигат, понеже имат статическото голямо добро, вследствие на това всичките пътища за постижение са затворени. Ева затвори пътя, понеже искаше голямото добро, искаше да бъде като Бога. Изгуби рая и всичко.

Та сега в ума ви седят големи работи, големи мисли, да бъдете силни, да бъдете учени, да оправите света. И сега го оправят навсякъде, бият се, карат се, делят се, съдят се, затварят се – все голямото добро. Недоволен си, ти имаш голямото добро. Много си учен, голямото добро имаш. Че всичките учени хора, философи на миналото, ако биха дошли сега и децата ще им се смеят. Те са твърдели такива глупави работи, че сегашните деца са по-умни. Старите гърци философи мислеха, че слънцето едва било голямо

колкото Атина. Даже считаха, че много му дават. Тия философи считаха, че земята е голяма, пък слънцето е наравно най-много с Гърция. Сега и децата знаят колко е голямо слънцето.

Малкото добро, това е първият плод на любовта. Когато човек приеме малкото добро, в него ще проблесне този, който никога не го е виждал. Аз вземам тия думи от Писанието, дето казва: „Да се новороди човек". Да се роди човек от Бога. Казва: „Роденият от Бога, грях не прави, не се заблуждава." Сега хората по някой път ги е страх да не би Господ да ги завладее. Че какво ще придобие Господ, ние какво ще му дадем? Ние сме излезли от Него, страх ни е да не би Той да ни завладее. Чудна философия. Казваме, че ще изгубим своята индивидуалност. От Бога излязъл, пък го е страх да влезе в Господа вътре, ще се изгуби. От Господа излязъл, не се изгубил, сега като влезе в Господа, го е страх, че ще се изгуби някъде. То е все едно да влезе човек между умните хора и да го е страх, че ще подивее. Някои питат: Всичките хора като станат добри в света, какво ще правят тогава? Питам: Сегашният живот на какво мяза? Значи да идеш при някой гостилничар, хубаво се наядеш, но законът е такъв, ще трябва да платиш. Ако нямаш пари да платиш, ще вземат да те набият хубаво. Излезеш вън, казваш: Биха ме, но се наядох. Влезеш на едно място, ядеш, бият те. Влезеш на второ, бият те. Навсякъде те бият. Питам: Каква полза има от такова ядене? И вас ви бият сега. Таман си спечелил нещо, ще те бият. Като влезеш в новото, в най-малкото добро, че като влезеш и като излезеш, без бой да бъде. Да влизате и да излизате без бой. Да станеш приятел с гостилничаря. Онзи гостилничар, който приготвил всичките ядения, как мислиш, той мяза ли на нас? Той приготвил хиляди гозби от слънчеви лъчи, събрал най-хубавата материя, най-хранителната. Като идеш там, нищо не ти взема, нищо не плащаш. Казва: Заповядай да ядеш. Поканва ви.

По някой път се чудя на онази голяма неблагодарност, която хората имат. Той гледа светлината и е неблагодарен. Гледа света и е

неблагодарен. Иска големи работи. Хубаво, ако Господ би ни направил такива големи прозорци, очи като прозорците, сега очите са малки, но чудното е, че през тия малките очи виждаш по-добре, отколкото с един голям прозорец. Ако имахте такова едно голямо око, знаете ли колко ще тежи то. Затова любовта е малкото в света, Бог се занимава с малките работи. Ако искаш да познаеш хората, ще се занимаваш с големи работи. Хората другояче не можеш да ги познаеш. За да се запознаеш с хората, с големи работи трябва да се занимаваш. За да се запознаеш с Бога, малкото добро трябва. Върху туй е говорено: „Да намерим Бога чрез малкото добро.“ Ако искаме да намерим хората, чрез голямото добро. Ако някой от вас желае голямото добро, вие няма да познаете Бога, но хората. Големите работи са създадени за хората. Бог създал малките работи за себе си, пък големите работи създал за хората. Но вижте какъв е законът: Големите работи не могат да станат по-големи. Големите работи може само да се смалят; малките работи може да се увеличат само. Малките работи по-малки не могат да станат. Малкото има свойството да се увеличава, голямото има свойството да се смалява. Хората, които търсят големите работи, мислят, че големи ще станат. Добрият не може да стане по-добър, той трябва да се смалява вече. Който намери малкото в този Божествен път на нещата, всички неща се увеличават. То е разграничено. Трябва да знаете, че големите работи са смаляват, малките работи се увеличават. Динамически законът е верен. Радвайте се на малката любов. Някой човек ви се усмихне, погледне ви с един хубав поглед, вие не сте доволен, вие искате да го хванете за ръката, да се ръкувате, искате да ви говори, да ви даде угощение, да ви заколи агне хубаво, да ви даде дрехи, някой голям пръстен с някой диамант като кокоше яйце. После искате голям човек да станете, министър с голяма заплата. Много проста работа 2000, 3000, 4000, но 10000, 15, 20 хиляди, един милион. Един милиардер повикал един секретар в Америка, че му дал пет милиона долара да му оправя

сметките. Колко души може да получават такива заплати? То са приказки от хиляда и една нощ.

Казвам: Малката любов, но голямата разумност! Малко да е човек разумен е друго. Казвам: Противоречието седи в методите. Два пътя има: единият – широк път, другият – тесен път. Единият път е на малките постижения, другият е на големите постижения. В истинския живот трябва да се започне от малките постижения. То е естественият път. Децата не се раждат много големи, малки се раждат. Едно дете в утробата на майката с микроскоп първоначално трябва да го видите, като влезе в майката. Малко е то. После, след като седи девет месеца, майката го храни и то едва излиза от майка си и тежи 3–4 килограма. След време туй дете стане 50, 60, 70, 80 кг. Наскоро четох за един, който тежал 350 килограма, че като умрял на третия етаж, не могли да го снемат през вратата, че го пуснали от прозореца.

В нас в новото учение се изисква не само да се говори за Бога. Аз по някой път търся най-простите думи. Защото има думи, с които не можеш да изразиш една идея. Като ги изречеш, големи думи са те. Благородство, величина, грандиозност, планина, море, океан, земя. Големи работи са. Нашата земя едно време била много малка, сега се вижда голяма. Иде ми на ум, бих казал една дума, която е неразбрана дума. Тя първоначално е била малка, като някое малко дете, едно шеговито дете, много палаво. Нарича се, че била неустроена. Дощяло ѝ се да стане видна, оплакала се на Господа. Господ дошъл, започнал да я облича, дал ѝ големи подаръци на земята и сега е доста богата. Всички ние я наричаме майка. Някой я целуват. От вас има ли някой, който да е целувал земята? Може би някой път насила. Тя по някой път е доста взискателна. Като вървиш някъде, препънеш се, паднеш, целунеш я. Аз понеже зная, по някой път, като вървя по земята, за да ни спъне, бутне ни, че аз си туря ръката на земята. Казвам: Толкоз чиста и свята, че целуна ръката си, на нея ѝ е приятно. Доста обича да я целуват. Сега тази идея изглежда противоречива. Как е възможно тази земя, мъртво нещо, как ще го целунеш. Как е в ябълката, която

вие обичате. В земята право е, има нещо, което е мъртво, но има нещо, което е живо. Понеже държиш отрицателната страна. Ако имаш любов към земята, ако я разбираш както Бог я разбира, ти ще почувствуваш онази разумност. Като се интересуваш, ти ще почувствуваш, че в нея има съзнание, веднага чувствуваш радостта ѝ, като си неблагодарен, и тя те гледа с презрение. Тогава ще произведе неприятност, тук ще паднеш, там ще паднеш. Тя е касиерка, но не ти дава.

Та казвам: В света трябва да имаме малкото динамическо добро, този ключ. Любов трябва да имаме и към земята. Трябва да мислим за нея такава, каквато е. Ние за земята имаме онова понятие, както децата на една майка, която не я слушали, тя направила една страшна, голяма гугла – страшилище с един образ. Облякла се в него и един ден влиза в стаята при децата, размахала се, децата клекнали, започнали да плачат, тя си маха ръцете. Излиза, хвърля костюма си, като влиза майката при децата си, те се хвърлят в обятията ѝ, казват: Едно чудовище щеше да ни изяде. – Не бойте се, аз ще му кажа да ви не бута. То не може да ви изяде, трябва мене да пита.

Та сега и вие често се плашите от тази голяма гугла в света. Там, дето няма любов, дето няма това малко добро, тази се явява. Всичките нещастия се дължат на отсъствието на малкото добро, на малката любов. Тогава всичките гугли се явяват. Всичките нещастия се дължат на това. В новия живот, туй трябва да се опита. Да опитаме реалното! Да благодарим на Бога, като видим, че слънцето изгрява, да благодарим на Бога, че то ни удостоява със светлина. Виждаме едно дърво, да благодарим на Бога за плода, който ни дава. Идем при един извор, ще благодарим на извора.

Тази вечер ме събуди вятъра, не можах да спя. Разсърдил се нещо. Слязох долу. Седя, цялото здание се тресе. Не мога да търпя. Разлюлява ме като дете в люлка. Аз седя и мисля. Казва: Да си поиграем малко. Рекох: Не е време за игра сега. По едно време започна да вали. Търся една беседа. Намерих беседата – духа вятърът.

Намерих друга, пак духа, не престава. Търсих, търсих, не престава. Като намерих тази беседа „Малкото добро“, престана. Започна да утихва, изясни се небето. Намерих една – духа вятърът, казва: Не може. Намерих тази книга, хайде пак аз ли да го чета? Хайде да го чете някой, да го не чете някой много голям човек, но малък да бъде. Сега може да питате защо аз не го чета. Голям съм. Та казвам, в живота – дайте на някой малък да чете и вие слушайте. Малките работи са хубави да ги слуша човек. Хубаво е да слушаме малките деца, като говорят за любовта. Хубаво е да слушаме дърветата, като говорят за любовта. Хубаво е да слушаме изворите, като говорят за любовта. Хубаво е и вятърът да слушаме, като говори за любовта. Този, големият вятър казва: Знаеш кой съм аз! Казвам: Всичко можеш да разрушиш, къщи да разрушиш, влага да разнесеш. Той казва: Всичко туй мога да направя. Казвам: Какво ще се занимаваш с големите работи, с малките се занимавай. С малките работи не иска да се занимава вятърът. Най-хубавото в света е малкото добро. Малката любов, която трябва да проявим. Малко нещо се изисква от всинца ни. Да бъдем благодарни – каквато и работа да вършим, каквото и положение да заемаме. Във всичко да се стремим да бъдем благодарни в дадения момент. Не постоянно, не същото състояние да го държим с дни, но в даден случай да бъдеш благодарен за всичко онова, което провидението ти дава.

Тогава казва стиха така: „Който не взема малкото добро, малката любов и не я носи в себе си, той не може да бъде ученик на новото учение.“ Значи никой не може да се извини. Най-малкото трябва да се вземе, да се приложи. Например, между вас има много недоразумения, които трябва да се изправят. Недоразумения има между ума и сърцето. Недоразумения има и между вас. Всичките тия недоразумения трябва да се примирят. Трябва да се примирят и противоречията. Да кажем, някой от вас е недоволен от себе си. Като се погледнеш, остарял си, трябва да се възрадваш, че си остарял. Разболял си се. Да се зарадваш, че си се разболял. Направил си

някаква погрешка, да се зарадваш, че си направил погрешка. Направил си добро, пак се зарадвай. Каквото и да направиш, радвай се на всичко. Ще имаш две разбирания за нещата. Много мъчна работа е тъй да се радваш, да те оберат, пак да се радваш. Че ако те оберат, когато си в морето, че няма ли да се радваш? – Ти си в морето и носиш 50 кг. злато, увиснало на врата. Ако дойде някой да те обере, няма ли да ти спаси живота? Като вземе този чувал, ще можеш да плуваш, иначе с него ще идеш на дъното.

Казвам: Туй, което ни освобождава, то е любовта. Защо? – Законът на малкото добро, на малката любов, ако хората я възприемат, то е едно благо. Човек, който обича, той ще бъде на разположение на всичките хора. Хората няма да се изнудват едни други. Ако да кажем едно общество – ако би живяло с малката любов – всички така да служат на Господа и Господ да е господар, а ние само да сме слуги, какво противоречие ще има? Всичко ще бъде на ред. Сега злото е там, че всички сме господари, а Господ е слуга. Ако Господ стане господар и ние всички станем слуги, всичко ще тръгне на ред. Той е направил света и в него всичко е наред. Ние като слуги ще се научим как да слугуваме. От сега нататък и млади и стари трябва да се учите да слугувате. И там, дето казва Писанието, не само на онези, които вие обичате, защото нашата обич на земята е голямата обич. Туй дето наричат „да обичаш враговете си“, то не е малката обич. Имаш някой враг, и него да обичаш. Казва Писанието: „Ако обичате тези, които те обичат“, какво правите повече? Ако обичате онези, които, не ви обичат, та и в туй отношение сега е подвигът. Всичките онези, които искат да разбират живота, имат Божието благословение.

Този е пътят. Често, аз проверявам същия закон. Някой ден аз реша да си дам почивка, казвам: Искам днес да си почивам, да размишлявам, да ходя, да се разхождам, да мисля за слънцето, за звездите, за големи работи. Него ден ще се заредят да хлопат на вратата: този хлопа, онзи хлопа, от големите работи трябва да се

връщам, да се занимавам с малките работи. Дойде тъй да кипна. Аз сега вече нов метод турям. Като дойде някой и ми казва: Учителю! Казвам: Можете ли да ми направите една малка услуга? Дам му стомна да ми донесе вода, той иде за големи работи. Аз малки работи искам. Дойде друг и на него същото направя. Виждам още един иде, той иде и се чуди защо го пращам, казвам: И аз трябваше от големите работи, горе от слънцето, да ида до малките работи. Трябва да се връщам – казвам, ще донесеш малко вода.

Казвам: Тия неща в преносен смисъл са много верни. Когато искаме някой път да се поставиш на високо положение, тогава Бог те поставя на един малък изпит. Големият изпит, ще ни даде някоя малка стомничка, та ми иде на ума за онзи шоп, който дошъл за 40 дена от Цариград. Искал да се върне, постоял повечко отколкото трябва и започнал да се моли на Господа, да му даде кон или друго превозно средство, за да стигне навреме в Цариград. Въпросът е на живот, ако не иде навреме, ще го обесят. Среща го към Пловдив един турчин, язди на кон и подир върви едно конче. Като го вижда, шопът си мисли, Господ ми го праща, ще яздя на кончето. Но турчинът му вика и казва: Гяур, я вземи това конче да го носиш. Той казва, какво сгреших против тебе, да нося кончето? Този разказ е на Михалаки Георгиев. Българинът казва: Господи, аз ли не можах да се помоля, или Ти не ме разбра добре.

Когато желаем големите работи на този шоп, ще носим кончето. Няма по-хубаво нещо в света, човек да е доволен от малките работи, които върши. Няма по-хубаво нещо. Дойде ти една мисъл, която никой не вижда, тя ти носи толкоз радост, че ако ти би имал всичкото богатство, такава радост не би ти произвело. Казвам: Малките ония чувства, малките мисли и постъпки по някой път, произвеждат много по-голяма радост, отколкото, ако бяха ни дали наследство цялата земя. Заблуждение е, когато ние искаме да сме големи, да завладеем цялата вечност, пък всичко е на наше разположение. Всичко туй на земята е предметно учение, цялата физическа вселена е предметно учение. Ти

в света можеш да се учиш, разходки да правиш по цялата земя и след като обиколиш, ще се върнеш, ще пишеш една теза и ще напишеш своите пътешествия, ще опишеш една своя добродетел, къде си ходил, какво си видял, какви същества Бог е създал, какви приключения си имал по пътя. Мъчнотии има навсякъде. Каква е била температурата на разните звезди. Какъв е животът на месечината, навсякъде. Та казвам: Малката добродетел, малката любов са основа, върху която трябва да се съгради бъдещето. Познание на Бога, когото човек познава. По кой начин ще познаем Бога? Да допуснем, че Бог ти даде богатство. Дойдат в мене мисли: раздай всичко, да го раздам, Бог ми е дал знание, след туй казва – иди при простите деца. Майките са, които раждат невежите деца, майката свършила два факултета, роди едно невежо дете. Туй малкото дете с години го учи. Ние имаме този път, ние сами се отказваме. Малките работи са, които ще ни повдигнат в света. Туй трябва да бъде като основа, няма да бъде другото. Както света върви, ще оставим света да си върви. Нямам нищо против големите работи, те са човешки. Малките работи са Божествени. Следователно, досега изучаваме човешкия свят. Отсега нататък ще изучаваме Божествения свят, той седи в любовта, която засяга най-доволните същества и урежда живота на тези, на които никой не е уредил живота. Малкото добро, малката любов уреждат живота на онези, за които никой не се е грижил досега.

Следователно, пътят за постижението, новият път е Божественият свят, тъй го наричат. Ако не станете като малките деца, вие не можете да влезете в Царството Божие. Малките разумни деца, които да оценяват малкото добро и малката микроскопическа любов, която спасява света.

Отче наш.

15. Утринно слово 23.II.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ХУБАВАТА УСМИВКА

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще прочета 5 глава от Евангелието от Матея.

Духът Божий

Има две неща, за които трябва да се говори и за които не трябва да се говори. Знаете ли кои са? Вие не обръщате внимание. Не трябва да се говори, когато имаш да даваш. Хич не обичаш да ти говорят, че имаш да даваш. Трябва да ти се говори, когато имаш да вземаш, тогава вече ти е приятно. Не трябва да се говори за погрешките на хората. Щом кажеш, че някой направил погрешка, неприятно е. Щом кажеш, че има някаква добродетел, приятно е. Не трябва да се говори за един човек, който не знае да пее. Кажеш че не знае да пее, стане му веднага мъчно. Като кажеш знае да пее, стане му приятно. Неприятно е като му кажеш, че е грозен. Като кажеш, че е хубавец, приятно му е. Не трябва да говориш на човек, че е болен, какво тъй е пожълтял. Ще му кажеш, че е здрав. Всичките духовни хора иждивяват Божествените енергии безразборно. Религиозните хора са много разточителни. Например, той е скържав в яденето, не обича да яде много, не от убеждение, но скържавина има. Богат е, не иска той да харчи, вземе евтино от тук-от там, да не осиромашее. Религиозният мисли, че ако иде в Царството Божие, не може да влезне. Иска да пости, да кажат хората, че е много добър. Някой път казват, че си много добър, почтен си в обществото. Казват, богат човек е, къщи има, ниви има. Щом кажат, че нищо няма, никой не обръща внимание.

Ще ви кажа онзи анекдот за Настрадин Ходжа. Влязъл той със своята работна дреха в едно турско кафене и както са насядали не на

столове, но с кръстосани крака на земята, никой не му обърнал внимание. Станало му мъчно. Направил си той хубав кюрк от лисичи кожи със сукно, облича го и на другата седмица влиза в кафенето, всички станали, поздравили го и когато сяда, казва един: На Ходжата от мене едно кафе. Той взима кафето и го изсипва на кюрка. Друг казва: На Ходжата от мене едно кафе, той пак на кюрка го изсипва.

Сега ние се смеем, но някой път даваме важност на неща, които са второстепенни и третостепенни. Една млада сестра ме среща и казва, че тук на Изгрева имало кой да заповядва. Някои казват: Учителят заповядва, други казват: Някоя сестра, някой брат заповядват. В моите очи нито Учителят, нито някой друг заповядва. Господ направил земята да се върти в пространството. Господ я направил. Слънцето изгрява, не му казвам аз да изгрява. Казват: Учителят казва на слънцето да изгрява или Иван, Драган казва. Учителят какво ще заповядва на слънцето. Ако му заповядва, то няма да изгрее. Я вечерно време му кажи да изгрее, колко упорито е, то само изгрява, когато иска. Сутрин изгрява и вечер залязва. Ако кажеш сутрин да залезе, то наопаки, то се показва. Наопаки прави, опърничаво. То току изгрява, върви, хич не слуша, прави само каквото то знае. Сега някои мислят, че обичат някого. Чудна работа Ами ако имаш едно гърне с мед. Всеки обича гърнето. Защо го обича? Сегашните са културни хора, но едно време, като влезеш в една турска бакалница, отвори гърнето, той дойде и бръкне с пръста да го опита. Ако го хареса: Дай четвърт или половин кило мед. Сега да бръкнеш с пръста не става. Ще има някаква лъжичка. Аз казвам, тия работи са хубави. Аз като разглеждам света от едно гледище, от чисто Божествено гледище, намирам, че всичко в света е добро. Злото произтича от едно неразбиране. Ако вземеш двама много добри певци и пеят на две различни гами, които не са хармонични, гамите ли са виновни? Някои гами ритат като коне и се чува като дисонанс. Двама певци хубаво пеят, но не ти се харесва. Двамата ако пеят и гамите са хармонични, да кажем единият пее сопран, другият пее

тенор, допълват се. Третият може да пее бас. Когато всеки пее каквото знае, и то е хубаво, но надалече трябва да бъдат хората. Вие казвате, този заповядва. Дръжте мисълта, че единственият, който заповядва, то е Бог. Дръжте тази мисъл. Дойдат да ви кажат, че този заповядва. Вие се лъжете. Казва: Дяволът прави всичко. Не прави дяволът всичко. Дяволът е търговец на дребно. По-безочливо същество от дявола няма. Ако го изпъдиш из вратата, през комина ще влезе, ако и от там го изпъдиш, през една дупчица ще влезе. Много честолюбив е. Ако слуша тук през някоя дупчица, казва: Хубаво тъй за мене говорят. Казват, че не трябва да се говори нищо лошо. Че как тъй? Аз виждам, нямаме право да говорим. Аз ще кажа най-хубавите думи за него. Много устойчиво, по-устойчиво същество от дявола няма. Знаеш ли, колко е прилежен? Такова прилежание, сън не го хваща. Като си свърши работата, за друга все мисли. Много трудолюбив е. Няма да се отчайва, че на едно място го изпъдили, на второ, на трето. Навсякъде, като постигне целта, прави угощение. Например той обича хората да смятат. Някой път хората го бият, то не е бой, но дяволът взел една тояга удря дрехата, че като излизат прашинките, той ги чете. Сега дяволът чете прашинките колко са излезли. Казва: Мене обвиняват, че съм имал погрешки, вижте колко прах! Вие не сте толкоз учени. Вие четете колко удара има. Дяволът, след като удари един удар, той чете прашинките, той ги преброява. Някой път, когато бърза, чете бързо, те бият. Някой като те удари веднъж, чака да ги прочете. После пак удари, пак чака. Разправяше ми една сестра: Една наша сестра имала дъщеря в седми клас. Отишла на гости и оставила дъщеря си на бащата. Дъщерята мяза на бащата. Какъвто е характерът на бащата, такъв е характерът на дъщерята. Бащата иска да заповядва и дъщерята иска да заповядва. Баща ѝ и изтупал гърба, поизтупал главата ѝ, поизтупал ръцете ѝ. Тя казва, че много я бил. Пише на майка си, наби ме много. Рекох, то е благословение. Бащата, когато бие дъщерята или сина си когато бие, то е благословение. Да те бие баща ти, човек ще станеш. Човек, когото баща му не го е бил, не може

да стане човек. Земя, която се оре, която се сее, от нея нещо излиза. Земя, която никой не бута, тръне и коприва растат. Казвам на сестрата: Не бой се. Дъщерята пише, мама да се върне, понеже майката ги примирява. Казвам, баща ѝ и дал пари за модерна прическа, модерни дрехи. Няма да се мине дълго време, ще видиш, те ще се спогодят двамата, бащата и дъщерята. Бащата турил нова прическа и той ще се облече. Не се минава и една седмица и дъщерята пише, мамо ние сме много добре с бащата. Че, когато вали дъжд отвън и се разкаля, виждаме нивите стават зелени и поникват. Има доста противоречия.

Идва една сестра снощи и ми казва: Германците са напълнили орталъка. Казва: Чак от бакалницата всичко задигнаха. Обраха ни тези хора. Те са дошли тук да се позапознаят, да минат от тук. Излизам горе на поляната, няма ги. Тя казва, че са напълнили, а то около 10–20 души и наоколо големи камиони. Слушам, че се разправят, направили една погрешка. Наместо да идат към Княжево, завъртели се на изток. Първо на изток трябва да дойдат, после на запад. Дошли тук да направят една разходка. Казват им: Тук не е Княжево, тук е Изгрев. Сестрата казва: Мене ме е страх. – Защо те е страх? Германците дошли наоколо, страх я. Та казвам: Често и ние прегрешаваме пътя си. Друга една сестра иде и ми разправя, че една сестра отишла на разходка някъде, не ѝ се обадила, цяла една седмица не ѝ писала. Казва, кажи ми къде е сестрата? На разходка, разхожда се с германците. Тя знае немски, на германците трябват преводчици. Какво ще ходи казва, гърбавичка е, тя не е здрава, защо не пише? Те са хора на мълчанието. Младата мома, като бяга с момъка, не казва къде е. Бащата като я не знае, тогава е добре.

Един анекдот разказват. В Америка в един щат една мома и един момък се влюбват. Бащата не обича момъка, не си дава съгласието. Не само не го обича, но не си дава съгласието да се венчаят. Надумват се двамата, взели от тези габарчета, че като вървят по пътя и отиват в другия щат, пущат габарчетата по пътя. Знаете защо? Имат предвид,

че бащата ще се качи на велосипед да ги гони. Те отиват в другия щат и хващат друг проповедник да ги венчае. Бащата казва, че са избягали, отива и той, но по пътя се спира. Бащата успял след два часа да отиде, поглежда ги, поусмихва се и казва: Понеже моя велосипед не можа да ви стигне, ще ви дам моето благословение.

Не си иждивявайте енергията напразно. Не мислете, че този управлява света, че онзи управлява света. Ако е за управление, вятърът управлява облаците, водата управлява реките. Ако е за светлината, слънцето управлява светлината, изпраща я. Та казвам: Какво е предназначението на всеки един човек? Какво му е неговото предназначение в тия размирни времена, които имаме? В света са дошли рибари. Българите, като влезат в някоя река, не остават водата свободно да тече, но размътят цялата река. Тогава ще турят сак и в мътната вода хващат риба. Сега модерните рибари и в бистрата вода хващат. Отдалече хвърлят мрежата. Вие сега някой път сте от старите рибари. В себе си вземете и ходите, ще размътите водата да ловите риба. Не е лошо, стига да се хване риба. Някой път размътиш реката, нищо не можеш да хванеш. Идеш на друго място, пак размътиш и пак нищо не може да хванеш. Ако идеш в оня свят, какво ще кажеш? Един човек, който е репортер на този свят, с новини се занимава, какво пишат вестниците, казва на мен: Учителю, знаеш какво пишат вестниците? – Какво пишат вестниците? Каквото пишат вестниците, да се не говори. Едно правило, каквото вестникарите пишат, аз не говоря за него. Каквото вестникарите не пишат, аз говоря за него. Ако искаш да знаеш кое е вярно, говоря за туй, за което вестниците не са писали, то е вярно. Да кажем, ти си кореспондент, като идеш в другия свят, какво ще разправяш? Там не се нуждаят от такива новини. Като идете на оня свят какво ще разправяте сега? Пък в оня свят, вие мислите, че ще излезете от тоя свят навън. На земята ние сме на дъното на един океан, земята е още по-голяма. Ние сме на дъното. Някой път някой умира, разбъркали са водата, рибари има горе. Този, който умрял, дошли някои със своите мрежи, хванали го, извадили го

навън. Аз виждам, че те го пекат на пиростия. Казва, че той умрял, отишъл в оня свят. Аз виждам, че рибата я пекат, насъбрали се хора, с лимон и зехтин ще я ядат. Вие казвате, Царството Божие. Ние всякога обичаме да ни говорят хората това, което не е. По някой път, като ме похвалят казват, много добър е нашият Учител. Аз, за да проверя дали това е вярно, отивам в някой дом, дето се карат хората и ако тия хора като ме видят се зарадват и настане мир, действително добър съм. По някой път отида някъде и хората се карат още повече, започнат да се бият. Като ме видят дигнат още повече шум. Казвам: Не съм от добрите хора.

Съвременните хора, са много културни, пък се бият. Защо трябва да се бият? Не е имало друга епоха, толкоз културни да са хората, както нашата. Християнството не е имало никога толкоз библии, преведени на толкоз езици, с хиляди, и тия хора се бият. Казват, блажени кротките. Всеки си носи една тояжка, то не е кротост. Не се месете в Божиите работи. Когато виждате, че някой си сложил снопите на хармана и ги вършее, не се месете в неговата работа защо вършее. Не се месете защо туря сламата в плевнята, а житото в хамбара. Не се месете, то е негова работа. Светът сега се вършее. Хубаво е, ще излезе сламата на една страна и житото на друга. Защо стават тия работи? Какво трябва да стане? Ако не го овършеят, отиде житото. Нито жито за тебе ще има, нито слама за воловете. Като се овършее и за тебе ще има, и за воловете ще има. Да ви кажа от тази епоха аз не съм видял по-добра. Никога в света по-хубава от тази епоха не е имало. В писанието има един стих, дето казва, че земята и небето побегнали от лицето на Господа. Как ще го обясните? Като че ли Господ идва и земята и небето всички избягали от лицето на Господа. Защо земята бяга от лицето на Господа? Небето и то бяга. Как ще го обясните? Побегнали, значи един стар порядък си отишъл. Господ казва старият порядък да си замине. Той е физическият порядък. Небето, значи и мисълта на хората, старите мисли и те може да си идат. Тогава Писанието казва, Бог създава ново небе и нова

земя. Какво имаме? Господ създава новото небе, пък ние се безпокоим от праха, който се вдига. То е малко прах само. Коя къща като се събаря, няма да се вдигне прах? Казвам: Гледайте на всичко онова, което става в света, че се върши една велика работа. Я вижте в нашите умерени пояси есен колко листа падат отгоре. Но идущата година ще израстат толкоз милиони свежи нови листа. Вижте есенно време колко от плодовете окапват и идната година ще се появят още по-хубави. Всяка година плодовете, които се раждат, са по-добри.

Та радвайте се и когато страдате. Една млада сестра казва: Направи да не страдам. Аз съм дошла до убеждението, че не искам да страдам. Казвам: Там е всичката ти погрешка. Тя досега не е страдала, пък иска да избегне страданието. Пък туй, което не искаш, то ще ти дойде до главата. Ние съвременните хора имаме нещо, което не разбираме. В една от екскурзиите отива един баща на разходка на Витоша със своето момиченце на 5–6 години, много интелигентно. То се умори и започна да прави гримаси по лицето, недоволно е, доста умно дете. Политика има. Не се усмихва на бащата, криви лицето си, за да го види баща му. Взе го баща му, тури го на раменете си, то стана весело, разприказва се. Тъй вървят половин час, бащата от обич го прави, но и той се умори, сне я долу. Като я сне, виждам, че неговото лице просия. Като вървят половин час, пак се измени лицето на дъщерята. Туря я на гърба, измени се пък сега лицето на бащата. Което е приятно на бащата, не е приятно на дъщерята. Тя не иска да ходи, иска да го язди. Когато той я снеме че я кара да ходи нему му е приятно. Дъщерята има едно убеждение. Ако тази дъщеря стане на 21 години, той и да иска да я тури на врата си, тя ще каже, че не може. На 5 години всички ще го похвалят, че я носи, но ако е на 21 години и я тури на врата, целият град ще знае, че 21-годишна дъщеря носи на врата си, вестниците ще я пишат. Дъщерята на 21 години не се качва вече на врата на бащата. Ако ми каже някой, че бащата се качил на врата на дъщеря си, зная, че не е вярно. И ако друг ми каже, че дъщерята се е качила на врата на баща си – зная, че не е вярно. Ако е

малко момиченце, може да се качи, то е възможно. Бащата от любов може да го направи. На място е. Неприятностите в живота, които сега имате, като станат на 21 години, никак няма да се качат на вашия врат. Една неприятност е, младо момиче, качи се на врата ти. Направи ти една малка услуга.

Пестете вашата енергия. Гледам дойде някой да ми разправя, че еди кой си имал някаква погрешка. Ще ми разправя, че като вървели двама души единият блъснал стомната, счупил я и стомната потекла. Пък и двамата са си казали някои любезни думи. Дойде един, че ми разправя, знаеш ли какво станало. На еди кого си стомната се счупила. Какво ме интересува, че се счупила стомната? Какво ще спечеля аз, какво ще спечелите и вие като кажете, че стомната се счупила? Ако аз съм на вашето място, като видя, че се счупила стомната, ще ида, ще купя две стомни и им казвам: от мене един подарък. Дайте ми счупената стомна. Когато изгорят някои крушки, аз ги събирам. Купиш една крушка, след един месец изгори. Някои не изгарят така лесно. Някои изгарят. Насъбрах ги десетина, които не светят. Турям ги на цветята наоколо. Денем цветята не знаят, че не горят. Вечерно време ги забавлявам. Вечерно време, понеже те спят, не виждат. Денем са отворени очите им, понеже слънцето грее и те се радват на светлината на слънцето. Радвайте се на всяка добродетел. Една сестра говори много, радвайте се, че говори много. Ти печелиш. Онзи, който много говори, много гори. Като мълчи, печели. Казват, човекът е щедър, навсякъде дава. Казвам: Много говори. Ако много говори, лошо, ако съвсем не говори пак лошо. Какво трябва да прави? Българите казват немтутин.

В духовния свят трябва да се икономисва енергията. Висшите енергии мъчно се придобиват. Толкоз мъчно се придобива едно добро настроение. Разправяше ми един господин. Повикаха ме на едно място да ме гощават с риба. Пък стопанинът лаком, седи на средата. Аз съм наблизо, той като взима рибата, изпръска ме. Като яде пръска, толкоз вдаден в нея, че като тегли тази риба пръска лицето ми. Пък тя

костелива, вземе една костица, плюе повече от 30, 40 пъти. Какво ще му кажа, гост съм. Та ме наплю без да иска човекът. Казва: Пак заповядайте да ви гостя с риба. Казвам: Много съм занят. Втори път не искам да отида. Не яжте риба с кости, ако ядете някоя, хубава да е. Много малко кости да има. Не ги зная какви са. Има някои риби с много кости.

Блажени са ония хора, които разбират закона на Божията Любов в света. В туй отношение Христос казва: „Не съдете.“ Остави тази работа, не съди. Да съдиш, значи да уредиш работите. Щом не можеш да уредиш, какво ще буташ? Ако знаеш да месиш хляб добре, ако не знаеш, не бутай; ако знаеш да ушиеш една дреха, уший я, ако не знаеш, не бутай. Ако знаеш да пишеш, пиши, ако не знаеш да пишеш, ще изцапаш книгата. Правете онова, което знаете. Ако не можеш да дадеш спокойствие на ума си, ако не знаеш да дадеш спокойствие на сърцето си, ако не знаеш да дадеш спокойствие на тялото си, какъв човек си тогава? Оплаква се тялото, че е болно, помогни му. Тия клетки се оплакват. Те са отделни души. Заболи те кракът, ти не може да му помогнеш, ще викаш някой лекар. Той ще влоши работата още повече. Лекар не ви трябва. Ти сам трябва да бъдеш лекар на тялото си. Дойдеш до сърцето, сам стани лекар. Дойдеш до ума, сам стани лекар, не викай хората да те лекуват, или ако викаш някого, той трябва да е майстор.

Та казвам, трябва да се икономисва Божествената енергия. Сега мислили ли сте, че в света Господ не гледа всичките хора? Вие казвате, това не е право, онова не е право, вие критикувате Господа. Че Той е едно от съвършените същества. Всички живеем и съществуваме в Него. Той седи тих и спокоен, не се вълнува. Ние казваме, това не е направено. Господ казва, дай ми един план как трябва да се направи. Знаете ли на какво ще замязате тогава вие? Има един анекдот. Един рибар хванал една от най-хубавите риби и понеже тая риба само царят може да я купи, отишъл да я даде на царя. Придворните не го пускат, казва: Ако ми дадеш половината от онова,

което ще дадеш на царя, ще те пусна. Казва: Ще ти дам рибата. Пита го: Колко искаш? Нищо, казва, искам да ми ударите 40 удара. Това е благословение за мене. Царят казва: По-малко го удряйте. Като му ударили 20 удара, той казва: Аз имам ортак. Царят казва: Не го удряйте него, удряйте ортака. Сега аз ви казвам: Господ дявола не бие, понеже туй му е занаят. Онези, които слушат дявола, те ядат бой повече. Някой пуши тютюн. Ти като гледаш казваш, дай да го опитам! Защо да го опитваш? Той да ти вземе тютюна.

Да дойдем сега до същественото в живота. Всичко в света е за добро. Всичко в света, което става, е за добро. Не в дадения случай всичко е за добро за в бъдеще. В дадения случай всичко за добро не може да бъде. За някой е добро, за някой не е за добро. Ако онзи, който проси е добро, за него ти изваждаш една златна монета, искаш да покажеш своето добро. Ти имаш 10 златни монети, дадеш на 10 души. Твоята кесия осиромашее. След като си дал 10 златни монети, какво си добил? Представете си, че аз имам 10 агънца, които ги паса. Дойде един, иска ми едно, че децата му ще измрат гладни. Казва ми: Дай ми едно. Дам му. Дойде друг и на него дам. Раздам десетте агънца и аз остана без агънца. Какво добро съм направил? От моето гледище аз направих една неприятност, едно зло. Не питах тия агънца. Аз ги давах, като че ли от себе си давах. Трябваше да кажа на първото агне: Искаш ли да идеш на гости? – Не искам. Стой при мене! Ще кажа: Те не искат да дойдат при тебе, ще идат на друго място. Казвам: Когато искате да дадете някоя ваша мисъл, някое ваше чувство или някоя постъпка, питайте тази постъпка иска ли да иде или не. Често гледам хора дойдат при мене и ми казват, много те обичам. Че някой ме обича, то е негова работа. Какво печеля аз, че ме обича? Или аз като обичам някого, той какво печели? Всякога онзи, който обича, той печели, понеже онзи, който влага парите си в някоя банка, той печели. Вложи 100 000 в някоя банка, парите са на него. Аз не влагам нищо. Казва, знаеш, че аз съм вложил. Той ги вложил заради мене, но на свое име. Казва, вложих 100 000 лева за тебе, но на

книжката пише неговото име. Казва, като ги извадя, ще ти ги дам. Вие всички сте обичани, все обичате, все любов имате, но вложили сте парите все на ваше име. Искаш да обичаш някого, внеси парите в банката, дай парите на негово име, нищо повече. Гледам сега вие се поусмихвате малко. Трябва едно разбиране. Казвате: Да служим. Бог има нужда от разумни хора, от разумни деца. Ти виждаш една сестра прави грешка от твое гледище. Турила въжето, турила своя килим, взела тоягата и налага килима. Чува се тупаница. Прах излиза. Започваш да кихаш. Казваш: Тази сестра не знае как да бие. Турила въжето там. Ти разумен ли си като минаваш там, дето тупат. Мини надалече. Като изтупат килим и вдигнат въжето, тогава мини ти. Ти минеш, когато тупат килима, да критикуваш, че не избрали времето. Ти избра ли времето? Като видиш, че тупат килима, зарадвай се. Като снемат килима и като снемат въжето пак се зарадвай, че пътят е пак отворен. Ако идете в тия, големите градове в Америка, полицаят като вдигне пръчката, всичките тия хиляди хора спират. Отвори се път, минават други. Пак вдигне, те спират, други почнат да се движат. Пак вдигне ръката, пак спират. Ту отиват, ту спират, всичко по ред. Порядък има. Тупат там килимите си, полицаят като снеме ръката надолу, тръгнат, като вдигне ръката пак спрат.

Казвам: Блажени сме, ако в света може да вдигнем Божествената права мисъл. Говоря за вътрешното разбиране. Ние искаме другите хора да станат добри, ние да бъдем последни. Искаме да живеем в един съвършен свят. Светът е съвършен, но ние не сме на съвършеното място. Например, нашата соба като гори, тези, които са наблизо усещат топлината, онези, които са далече, усещат ли топлина? И въздухът не може да има приятност. Които са до собата, казват: Много хубаво е! Онези казват: Вие сте близо до собата, разбираме. Питам, колко души може да се съберат около тази соба? В дадения случай едно благо не може да бъде благо за всички. Една хапка хляб, която аз ям, или един плод, туй благо е само заради мене. Туй благо не може да бъде за всичките хора, които ме гледат 10–20

души. Трябва да разделя на 20 парчета, да раздам и на другите, да им дам. Казвам: Много хубава е, отлична е ябълката. Нищо не им давам. Казват: Хубава е за тебе, не е хубава за нас. Ние се намираме в туй противоречие. Искаме някой човек, който яде от някой плод, искаме и ние да имаме. Той е щастлив, ти като ядеш, щастлив си. Ако искаш разумното в света, трябва да разделиш. Ако разделиш яденето, за тебе остава много малко. Но по новото учение, ти вземи кошницата и като раздаваш от кошницата, по една ябълка да дадеш. Ако срещнеш 20 души, ще раздадеш други ябълки. Кошницата ще олекне. Тогава ще кажат, че действително ябълките, които носиш са полезни. Аз за в бъдеще ви препоръчвам всеки ден да носите по една ябълка. Българите ги харесвам, носят кошницата на ръка. В едната ръка ябълката, в другата кошницата. Като срещнеш някой, когато ядеш ябълка, извадиш и дадеш. Казва: Много хубави са ябълките ви. Не носете само един плод от Божественото, но цяла една кошница. По целия път, по който минавате, ще извадите на всеки едного. Тогава ще кажат: Ето тия хора се водят по Божествения закон, понеже носят Божиите блага. Ходиш с празна кошница, носиш само една ябълка за себе си и проповядваш едно учение. Там е погрешката, че кошницата е празна. Всеки носи само по една ябълка. Старото учение е по една ябълка. Новото учение е една ябълка за тебе и цяла кошница с ябълки. Дето минеш, ще раздаваш, обаче ще остане. То е новото учение. Срещаш и даваш от своите плодове. Той ще даде от неговите на друго място. Тогава като срещнете всички с кошницата, нищо няма да изгубите, ще стане размяна. Пък ако искаш да се освободиш, ще идеш между хората, които не носят никакви кошници. И такива има. Светът е пълен с хора, които носят празни кошници. Една сестра имала много хубаво разположение в едно събрание, нещо като, че била в рая. Аз някак си така съм я погледнал, та съм я поразил. Така става. Насочил съм си погледа, като че тя е виновата. Някой път искам да представя някои работи сериозно, казва: Много криво ме погледна. Там е всичката беля. И облачното време е красиво и ясното време е

красиво. В ясното светлината иде, във влажното, влагата иде. Може влагата за нас да е неприятна, но тя е приятна за онези растения, които се нуждаят. Казвам: Не считайте вие, че когато лицето на Господа така се намръщи, че е лошо. В Бога, каквото и да дойде в света, всичко е за добро. В Писанието се казва: „Всичко онова, което става в света, ще се превърне за добро.“ Един ден Бог ще примири всичките противоречия в света. Сега всички трябва да минем през една дисциплина. Че ти, ако идеш в банята, няма да влезеш с дрехите, ще ги съблечеш и тогава в банята ще влезеш. Порядък има. Щом влезеш в банята, с булчинска дреха не може да бъдеш. С булченски дрехи в банята не се позволява. В банята с попски дрехи, с царски не може. Тъй пише в банята: влизането с пищимал. Всичките еднообразни. Като влизаш, после ще дойде телякът с изтривалката. Като каже: Легни! – Ще легнеш. Обърни се на гръб, на гърба ще легнеш. Като излезе, всички тия хора виждат, че е културен. Той плаща на теляка в банята, а отвън някой теляк, без пари човекът те търка. Казвам: Там плащаш и си доволен, тук без пари тия хора те търкат, пък ти си недоволен.

Това са девет правила, които Христос дава в петата глава, блаженства. Те са състояния на човешкия ум, за разни епохи са казани девет блаженства: три за ума, три за сърцето, три за тялото. Ако ги прилагате, може да се ползувате. Ако станете сутрин, изпратете една хубава мисъл, изпратете едно хубаво чувство. Имате един ваш приятел, изпратете му своето добро чувство, изпратете му своята добра мисъл. Ако всяка сутрин като станете от леглото, изпращате своите хубави мисли, те пристигат по радиото на мястото. Ние се нуждаем в света от добри мисли. Сега се проповядва едно християнство – искаме да бъдеме добри. Ние сме от добрите хора, които не показват своето добро. Ще пострадаме, понеже има още защо да страдаме. Ако си беден, няма какво да дадеш – разбирам, но ти си богат. Дойде някой човек при тебе, Господ казва: Няма извинение, ако кажеш на Господа тъй: Господи, нямам нищо, какво да

му дам. Господ казва: Нали имаш мое оставено в тебе, защо не даде от доброто. Ако нямаш от своите, ще дадеш от Божиите работи, които са в тебе. Животът, който Бог ви е дал, ваш ли е? Мисълта, която имате, не е ваша. Добрите чувства, които имате и те не са ваши. Следователно, хубавите мисли са Божии мисли. Тази мисъл е Божествена. Тази вода, която изтича от чешмата, не е нейна. Свещта, която дава светлина, тази светлина не е нейна. Тя е само един проводник. Тя иде от друго място. Следователно, ние сме проводници на всичко онова вложено в нас. Ако ние не дадем ход на Божествената светлина, ако ние не дадем ход на Божествената топлина, тогава ще ни считат за лоши проводници. Всяка крушка, която не свети, турят друга на нейно място. Казвам: Божественото, което е в нас, трябва да му дадем място на него. Едновременно, който дава, той се благославя. В любовта всеки, който обича се благославя. Всеки, който приема любовта и той се благославя. Всеки, който не предава от любовта, губи благословението. Всеки, който не приема любовта, губи от благословението. Да премем Божията любов! Да предаваме Божията любов! Да предадем добре Божията любов и да възприемем добре Божията любов!

Наскоро правех едно наблюдение. Гледам една млада сестра, като художник я наблюдавам, тя погледна един брат така мило, така хубаво го погледнала, че остава паметно ангелската усмивка. Като даде едно хубаво лице, на брата затупа сърцето. Веднага се измени сърцето. Гледам една сестра сериозна, мина един млад брат. Тя му даде една хубава усмивка. Тя се подмлади и братът остана доволен. Казвам: Хората знаят. Младата сестра, като замина, този брат пак стана сериозен. Значи тя при дадения случай може да даде един хубав поглед и усмивка. Казвам: Тази усмивка ще бъде към всички ви. В душата на всеки един човек Бог седи вътре. Той иска да види онова хубавото в нас. Господ проверява нещата дали предаваме любовта му тъй, както Той иска. Обективно проверява. Срещам един човек, като погледна, Господ казва: Много хубаво си направил. Като видя

Господа, казвам: Много съм доволен, че живея в един хубав свят. Тук се усмихнеш, там се усмихнеш – усмихваш се на Господа и Му казваш, че всичко, каквото Той е направил, е добро.

Отче наш.

16. Утринно слово 9.III.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

БОЖЕСТВЕНА КНИГА

Добрата молитва
Молитвата на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 9 глава от Евангелието на Лука.

Духът Божий

Да се занимава човек със стари работи, то значи да си губи времето. Да се занимаваш със стари дрехи, да ги купуваш, да ги продаваш, стари обуща, стари шапки. Да се занимаваш да купуваш стари дъсчени къщи, които са изгнили. Старото има само едно нещо, в което трябва да се поучава. Старото показва пътя, по който Бог се проявява. Следователно, там дето мине, оставя някакво богатство, благо. Онези, които се занимават със старото, те са иманяри, да ходят да копаят. Всичките хора са иманяри, които ходят да копаят въглища дълбоко в земята и пари печелят. Милиони години как е заровено това богатство. Иманяри са онези, които вадят петрола, там са турени тия масла, вадят ги. С тия масла сега ходят, разхождат се по небето, пущат яйца, какво ли не правят. Всичките автомобили се движат благодарение на това старо масло, навсякъде се движат по света. Ако нямаме това старото масло, няма да се движат. Та казвам: Ще намерим тия масла, такива масла има достатъчно във вас заровени. Вие не сте бедни хора, въглища имате, масла имате, доста залежи имате заровени, големи океани имате като Великия или Тихия океан, като Атлантическия, пък рибки, сомчета имате, какво ли нямате. И идат някои, че ми се оплакват.

Наскоро чух от една котка две разумни думи. Котката ми проговори две думи на един стар език. Тя седи и казва: Мяу, мяу – нищо не значи. То е главоболие, няма никакво съдържание. Кой как

седи, казва: Беден съм, беден съм, болен съм, болен съм – то е мяу. Казва ми мяу, дадох ѝ сух хляб, казва пак мяу. Гледа ме и ми казва: Само сух хляб ли, няма ли нещо друго тъй сготвено хубаво, направено като за котка. Котка какво значи. То е едно астрално същество. Направих ѝ баница, сирене с бял хляб, както аз зная и ми казва: Мър-махау. Казвам: Браво! Цяла философия е мър-махау. Казвам: Какво ви донесе тук. – Скрит съм в тази форма, изучавам съвременната култура, защото другояче ще ме безпокоят хората, сега ходя от къща на къща да ги видя. Едно време ние, като живеехме, искам сега да ги видя те как живеят. Хубаво, но това са стари работи мър-махау. Вие не го знаете какво значи, аз го зная. Една свещена дума е. Тя е рядко казана. Значи когато човек е много благодарен, казва мър-махау. Трябва да се разбират Божиите пътища, знание трябва на съвременния свят. Знанието трябва да бъде тъй насъщо, както хлябът, както водата, както въздухът, както светлината. Когато знанието стане тъй потребно, ще разберем. Сега се изучава знанието, което е запомнено, цитирате някой стих, тъй е казал Христос. Много работи е казал Христос. Какъв смисъл има. Изпратил учениците си и им дал власт. На тях им дал власт, но вие каква власт имате? Вие само четете. Дойде някоя болест, търсите лекар. Той като дойде, той е невежа и вие сте невежи, той със своята губерка ще ви дупчи. Ще ви даде хапове. Вие вярвате, че този лекар ще ви излекува. Ще ви даде някой цяр по десет, петнадесет капки, но не оздравявате. Викате друг лекар, лекуват ви 3–4 месеца, после намирате друг лекар. Ако избирате един лекар, изберете го вещ. Отивате да пиете вода, идете при най-хубавата чешма, дето тече хубава вода, за да пиете, понеже тази вода ще ви ползува. Ако пиете лоша вода, ще пострадате. И аз не бих се подложил на всеки лекар. Ако е умен лекар разбирам, но всеки лекар не лекува. Най-първо вие имате един ваш лекар вътре във вас. Чудя се по някой път тук, от Изгрева, не питате вашия лекар. В Господа вярвате, тичате при някой лекар, не питате Господа: Да идем или не. Заболи я някоя сестра кракът, тича, изпоплашила се, какво ли е

станало с крака. Казвам: Няма нищо, дошъл е един твой възлюбен, хванал крака, целува го, прегръща го, стиска го. Боли те кракът, то е любовникът в крака, какво ще бягаш. Някого го боли гърбът, друг любовник хванал гърба, целува го, обича те.

Дойде една млада сестра, недоволна е, дадох ѝ един разказ от вестника, пише за една Айше, живяла при един имамин. Тя се оженва за един много красив момък, а после се оплаква от ученика му. Някой си, няма да му кажа името, да не се обиди някой от вас, който бил много красив, пък и тя била много красива, тя се оплаква, че той ходел под нейния прозорец да я смущава. После по някой път се провиквал. Казва: Да му кажеш да не ме смущава, мъжът ми какво ще каже. Пък мъжът заемал важна длъжност, голям началник. Този ученик, от когото се оплаква, хабер няма за това. Тя казва, че ѝ хвърлял влюбени погледи през решетката. Отива този имамин, намира младия момък, той нищо не знае за нея, нищо не е чувал. Казва му: Ти си ходил под прозореца да ѝ пееш, пък и любовни погледи си ѝ хвърлял, срамота е. Казва: Не я познавам. – Виж, казва, как ме лъжеш. Под прозореца ѝ си ходил, пък казваш, че не я познаваш. Казвам на сестрата, я прочети го да видим какво ще кажеш. Един начин е това, любовна работа, показва пътя на момъка, който не я познава, да я познае. Сега в света ние се оплакваме от живота, който сега имаме. Какъв живот трябва да ни даде Господ? Да те гледат криво, лошо; да те гледат умилно, пак лошо. Ако си обърнат лицето към тебе, лошо; ако си обърнат гърба, пак лошо. Ако минат от лявата страна лошо, ако минат от дясната, пак лошо. Като срещнеш човека, какво трябва да правиш? Хората са недоволни. Защо бакалинът е недоволен? Когато му дадеш повече за онова, което продава, той е доволен; когато му дадеш по-малко, отколкото ти искаш, ти си недоволен. От какво зависи недоволството? Бакалинът е доволен, когато има повече пари. Ти си недоволен, понеже не си приел достатъчно, захар купуваш, сирене купуваш. Тия материални работи правят всичките скандали. Дошъл някой, целунал лицето на някого.

Че какво лошо има. Дошъл някой, целунал къщата. Че той повредил мазилката. Има една статуя в Рим на апостол Петър, че толкоз години като целували крака, трап направили на крака, повредили крака от целувки. Държат те отговорен, че си целувал къщата. Щом я целуват, замажи я отново. Какво има? Всяка целувка е резултат, зад нея седи една човешка мисъл, едно човешко чувство и една човешка постъпка. Законът на моралността зависи от мисълта. Мисълта права ли е, чувството право ли е, постъпката права ли е? Тия неща трябва да се знаят, понеже ако човек няма права мисъл, хубави чувства, той не може да прогреси в живота си. Той има отношение не само към физическия свят, но и към духовния свят има отношение. Вие гледате на тия работи тъй солидно, като един който казва, че свършил гимназия, свършил университет, той преди да свърши, отива да държи изпит. Ако ти не знаеш материала за осми клас, не можеш да свършиш гимназия. Четири години си учил в университета, ако не знаеш материала за последната година, не можеш да издържиш изпита, не може да свършиш университета.

Ако вие ще се подложите на един изпит за любовта, какво ще правите? Имате един изпит за любовта, например, какъв изпит бихте държали. Като срещнеш един човек, когото обичаш, какви думи трябва да му кажеш най-първо? Мислите ли, че трябва да му кажеш, че го обичаш? Ти онзи, когото обичаш, няма да му казваш. Когато момъкът обикне една мома, той не ѝ казва, че я обича, но ще направи една къща, измаже я хубаво, мебелира я, купи пиано, столове, има кухня с всички неща, тенджери и други, купи огърлица, пръстени, тя нищо не знае, той има в ума си една идея. Когато я покани на гости някой път, стаята ще бъде добре отоплена, тя като влезе, като погледне, харесва ѝ. Вие по някой път, и християните казват: Да дойде Духът Божи върху нас. Аз се чудя на ума им. Мислите ли, че Духът Божи трябва да дойде в един курник? Някои евангелисти говорят, че Духът Божи ще дойде. Той е един курник, и на гости ще дойде Духът. Новото понятие е, че този курник трябва да се превърне

в палат. Трябва да има градина, вода, шадравани, абсолютна чистота, цветя, плодни дървета. Никаква нечистотия не трябва да има. Чудно е, че ние искаме да се запознаем с любовта. Чудя се на съвременната любов, която мяза на една каша. Тя мяза на една просена каша, мяза и на царевична каша. И това е любов, но каква любов? Казвам: Ако животът седи в сегашната любов, аз се отказвам. Ако нещо има от което може да се откажа, то е от сегашната любов. То е най-голямото лицемерие, което съществува в света, за което светът плаща скъпо. В името на тази любов седят най-големите користолюбиви неща, от които цялото човечество от хиляди години страда. Всички вярвате в това, което не е. Любов, която не носи безсмъртие, не е любов. Любов, която не носи щастие, това не е любов. Любов, която не носи знание, не е любов. Любов, която не носи сила в себе си, свобода, не е любов. Любовта трябва да носи със себе си всичките богатства, които можеш да имаш. Това е любовта. Защо, ако на вас са ви дали една лъжлива монета, защо вие искате да я прокарате на другите хора. Вас ви излъгали и вие искате да не изгубите, и вие искате да я прокарате на другите. Турете я настрана, не я давайте никому. Болният, както и да го храниш, той силен няма да стане.

Аз искам да ви изнеса една истина. Не правя сега критика на нещата, но правя преценка. Трябва да знаеш истината, да знаеш колко злато и колко сребро, колко мед, колко желязо съдържа. Ти си направил голяма грешка, че позлатеното желязо си го взел за злато, то е заблуждение. Именно първото нещо е да се намери любовта. Ще дойдат някои, занимават се с любовта. За любовта говорят, но това не е любов. Значи ли слънцето ако се покрие с облаци, че е престанало да свети? Станало е промяна. Промяната се дължи на земята. И на слънцето може да стане някоя промяна. Ще се промени не самото слънце. Тази любов, която ние търсим, тя е несъвместима. Има известни лъчи, които минават през земята и заминават. Има една светлина от слънцето, която не можем да я спрем, тя не прави никакво пречупване, тя само преминава. За тази светлина нищо не знаем.

Следователно, за този свят, който ни осветлява, ние нищо не знаем за него. Някой казва, че той се пренесъл някъде. Пренасянето е само едно състояние. Това не е постоянно състояние да идеш ти в оня свят, да живееш и да се върнеш на земята, да сънуваш, че този се явил, онзи се явил. Това е един илюзорен свят. В сегашните условия виждаме един човек шест дена със своите работи дрехи, седмия ден облечен хубаво. Започваме да се чудим, че на седмия ден е облечен хубаво, другите дни е с обикновени дрехи. Обикновените дрехи са за работа, празничният ден е ден за любов. Сега всички задават въпроса, как да я намерим любовта. Любовта не се намира. Любовта не е нещо изгубено. Любовта не може да се намери, тя не се купува. Дето казват,че ще дойде, тя не иде. Като че сега я няма, та после ще дойде. Щом сега я няма и после няма да дойде. Щом сега я има и после ще дойде. Единственото нещо, което всякога е божествено, то е любовта, нищо повече. Туй, което всякога е било. Вие искате сега да дойде, казвате: Да се отворят очите на моето съзнание, да благодаря на Бога, да се пробуди моето съзнание, познал съм любовта. Аз досега не съм я познавал. Пробудих се, отвориха ми се очите, видях Божествената любов, която изпраща своята светлина. Всичките тия плачове, скърби, плачене, всички са плакали. Хубаво е. Аз съм носил повече страдания, които ако се турят на вашия гръб, на прах ще станете. Ще ги нося. Дойде някой, оплаква се, че му турили 10 кила на гърба му. Аз нося милиони килограми и не съм се оплакал още, той носи десет килограма и се оплаква. Казва: Как десет милиона, вярно ли е това? Десет милиона нося, но има добри същества, които ме съжаляват и ми помагат. Те като ме видят ми помагат. Чудни са хората. Струва си да носи човек. Като казвам, че нося, аз туй разбирам. Че ако вие се решите да живеете по любовта, ще носите всичките мъчнотии, понеже ще дойдат онези, които се ви помагат. Когато ти се качиш на един автомобил, който те носи, кажете ми? Миналото те носи. Туй вещество, от което е направен автомобилът, дължи се на миналото, петролът е на миналото. Този господин, който ви кара, и той е на

миналото. Той е Божественото. Сега ти опитваш как се е проявявал Господ. Той те кара и ти не знаеш защо те кара този човек. Вие не знаете защо ви обичат хората. Научете се най-първо защо ви обичат. Най-първо кажете защо обичате някого. Трябва да каже защо ме обича някой. Обича ме заради нещо. Аз съм професор по музика, защо ме обичат. Онези, които обичат музиката, ще ме обичат заради музиката. Ако си художник, ще те обичат заради художеството. Певец си, обичат те заради пеенето. Имаш мощно тяло, обичат те заради тялото. Имаш хубави очи, обичат те заради очите. Имаш хубав нос, обичат те заради носа. Имаш хубава уста, обичат те заради устата. Имаш хубави крака, обичат те заради краката. Имаш хубаво слово, обичат те заради словото. Казвате: За Божественото ме обичат. Че кое е Божественото? Божественото е онова, което любовта носи. То е безсмъртие, което не се разваля, в което няма скръб. Не че няма скръб, но тази скръб, който има, нему е приятно. Туй чувство скръб е като радост. А пък великите хора, които разбират, чувствуват радостта като една скръб. В тях е обратното. Вие чувствувате великата радост като скръб, а те чувствуват великата скръб като радост. То е разликата. Ти се радваш, но твоята радост се дължи на скръбта на някои хора. Ти се радваш на хляба. За този хляб човек е орал с ралото, после са вършали житото, мляли са го, много са страдали. Ти казваш: Колко е хубав хлябът, приятно ти е. Зад тази приятност седи едно голямо страдание. Това е любовта. Единственото реално нещо е страданието, не радостта. Какво ще кажете на това отгоре? Онези хора, които страдат, са реални, онези, които се радват, те са афиф. Христос казва: „Ако не се отрече от себе си.“ Ако човек не може да приеме най-голямото страдание, той иска да се самоубие, да се освободи от страданието. Там е заблуждението. Че той като се самоубие, ще възприеме страданието. После, като не може да разбере смисъла, ще бъде най-голямото страдание заради него. Майката учи младата си дъщеря, като види момъка да не го гледа, да си затвори очите. Със затворени очи не става. Ако светът можеше да се спаси със затворени

очи, Бог би затворил очите на Ева да не гледа. Тя като погледна това дърво съгреши. Въпросът е не да си затвориш очите, ами да си отвориш очите. Казвам: Сега на всинца ви трябва едно ново разбиране за живота. Сегашният живот трябва да го разберем. Война става, на място е. Давят се хората, на място е. Умират хора, на място е. Раждат се хората, на място е. Гръмотевици стават, на място е. Сиромашия има, на място е. Безпаричие, на място е. Голота, на място е. Без обуща, на място е. Всичко е на място. Като видиш един човек да се зарадваш. Ще му видиш красивите крака. Другояче Божествените крака са скрити, няма да ги видиш. Видиш го окалян, повикай го вкъщи да се измие калта от обущата, измий калта да му видиш Божествените крака. Той е гладен, нахрани го, за да видиш какво е глад. Той е в една кал облечен. Съблечи тази кал от него. Ти казваш: Гладен е. Нахрани го, за да видиш твоята любов. Тогава как ще разберете думите на Христос: „Затворен бях, не дойдохте да ме посетите, гладен бях, не ме нахранихте; гол бях, не ме облякохте, болен бях не ме посетихте.“ Вие не сте разбрали болестта. Вие не сте разбрали беднотията. Напредналите сестри на Изгрева, защото има напреднали сестри и много напреднали братя има, които бягат от болести. Напреднали братя има, които се съблазняват от братя. Напреднали сестри има, които се съблазняват от сестри. Господ не създаде света за съблазън, за учение го създаде. Съблазънта е ваше невежество. Съблазънта, това е най-голямото невежество, нищо повече. Сега какво ще бъде бъдещето? Ще се освободят хората. Сега какъв трябва да бъде бъдещият строй? Най-първо, ако ти изтупваш една черга, показва, че строят не е добър. В един нов строй ни най-малко не трябва да пада прах на чергата. Чергата, върху която пада прах, е старият строй. Новият строй ще бъде, дето прах няма да има на земята. Този прах ние го създадохме. Ти съзнаваш в себе си една лоша мисъл. Аз тук се занимавам и някой път дойде една мисъл: Вие ми се свят, ще падна. Намеря го и по радиото му кажа: А, бе серсемин, какво ще паднеш. Друг казва: Беднотия. Казвам: Бре серсемин, какво

си обеднял, защо ходиш да лъжеш? Слушам по радиото казва: Така не се говори. Казвам: Така не се живее. По някой път като седя някой ми говори неща, които ми са крайно неприятни. Правя една жертва, за да изнеса истината. Какво е направил този, че се влюбил, че онзи се влюбил, че този бил жена си. Що ме интересуват тия неща, ни в клин, ни в ръкав влизат в моя живот. Аз имам за цел да проповядвам една истина, да покажа, че по този път, животът не може да дойде, то е крив път. Аз виждам хубавото в живота. Според мене, че някой бил жена си, той е капелмайстор, ударил 20 удара, писал ноти на гърба ѝ, аз започна да свиря по него, зная песента каква е. Запея една песен. Казва: Колко е хубава песента. Благодарение на твоя мъж, който написа тази песен.

Аз не искам във вас да се измени състоянието ви. Който е сприхав, нека си е сприхав, който е разложен, нека е разложен. Кой какъвто си е, да е. Карамфилът да е карамфил, розата да е роза, черешата да е череша, сливата да е слива. Но черешата да дава хубави плодове. Не искаме всичко да стане еднообразно. Този брат не знае как да постъпва. Не мислите ли така, вие се ограничавате и не давате свобода един на друг. Всеки да се поправи. Например, имате един брат толкоз години ви свири на цигулка и досега не ви дошло на ума да му дадете един банкет, освен това го критикувате, че не свири хубаво. Не свирел хубаво! Онзи, който казва, да дойде на неговото място да покаже. Не само да критикува, да дойде онзи, който критикува, да направи по-хубаво. Някой ме критикува и като дойде не може да свири колкото мене, няма право да говори. Досега не ви е дошло на ум, весели ви човекът, постоянно свири, мисли коя песен да изсвири. Вие кажете: Ха, Симеоне, тази песен. Готов е. И той очаква нещо, току тъй не свири за черните очи. Сега аз ви говоря и аз очаквам нещо, и вие очаквате нещо.

Та казвам: Новото трябва да се приеме. Да бъдем благодарни за малкото. Братът свири, че всеки като излезе отвън, да му изпрати една хубава мисъл, че е свирил. Пък вие забравяте това. Излизаш из

салона, изпрати своята мисъл на всеки, кажи: Благослови ги, Господи! Изпрати благословение на всичките хора, изпращайте хубавите мисли. Тогава животът ни щеше да бъде съвсем друг. Сега окултно да не ни предадат своето влияние. Един от друг всеки се свива. Много пъти вие ще кажете, че някой работи сте ги разбрали, но вие мязате на онзи испански поет, който писал едно стихотворение. Отишли да го питат за един пасаж, какво искал да каже, той казал: И аз не зная. Той го писал, те си дават мнението и най-после казват, че това искал да каже, онова искал да каже, решили да го попитат какво искал да каже. Като го попитали, казал, че и той не знае какво е искал да каже.

Сега вие казвате: Какво искал да каже Христос. Някои от вас мислите, че дошъл старият Христос, новият Христос и т.н. дошъл старият пророк, новият пророк Илия. То са разбирания. Нещата трябва да са разграничени. Думата Христос в обикновения смисъл е онова състояние, в което човек се освобождава от всичките несгоди на живота. Това е Христос. Едно състояние. Най-първото нещо, което ви освобождава от всичките несгоди, това е Христос. То е съзнанието на Бога, което ви освобождава. В съзнание може да се яви в когото и да е от вас, само че вие не го задържате за дълго време. Тогава ще се яви спор, кой е по-голям. Че то е определено. Ако вземем от слънчевата система, коя е по-голяма планета? Меркурий е най-малката. До Венера иде земята. Меркурий е най-малката. Венера е по-голяма от Меркурий. Земята е по-голяма от Венера. Марс е по-малък от Земята. След туй иде Юпитер, най-голямата от всичките. Какви са били причините, защо Юпитер е най-голямата? Има си причини. Сега искате да давате някакви обяснения. Има обяснения. Казвам: Големината на един човек, умът на един човек, всичко това е определено. Ти ще намериш не само големината, но какво има на Меркурий. Меркурий е търговец. Той е малък, затуй с търговия се занимава. Венера, която е по-голяма от него, 15–16 годишна, с любов се занимава. Младите моми с любов се занимават. После иде Земята, тя се занимава с дрехите си, как да се облече. Марс иде, ставащ

войнствен, да не би да ти вземат къщата. Юпитер, най-старият дядо, той дава само разпореждания. Сатурн, който е по-малък от него, той е философ, разбира всичките, той е старото разбиране, старият мъдрец преди сегашната епоха. Понеже сега има други планети открити.

Вие говорите за вашата душа. Намерете онова състояние вътре, намерете вашата душа, вашия ум и вашето сърце, намерете онова най-ценното в себе си, което никога не се мени. Физиогномически кога се разглежда един човек, физиогномистите не могат да четат, понеже има една линия, която минава по средата на човешкото лице и тяло, която не се мени, като я намери, от нея той трябва да прави своите наблюдения, как се мени лицето, как се менят другите неща, но тази линия остава неизменима винаги. Който вижда тази линия, той е физиогномист. Който не я вижда, не може да бъде физиогномист. Трябва да имате една мярка, с която да мерите нещата. Казвам: Мярката на нещата е любовта. Ако вие не можете да виждате тази линия, няма да имате едно правилно понятие за живота. Всичко се изменя, защото всичко е подложено на същия въздух. Всички дишате същия въздух. Като се съберат хората в един град, покварват въздуха. Всичките места първоначално са чисти, но като направят къщи, не са така чисти. Всичките места не са чисти. Има места на нашите селища, не са така здравословни. Ако живееш и под тебе има едно голямо течение, на туй течение не можеш да бъдеш здрав. Човешкият организъм изисква здраво място, не изисква много големи блага. Образува се много електричество, дето тече вода, туй електричество действува някак си вредно .

Казвам: Ако вие се събирате между хората, които говорят само за любовта, вие ще замязате на риби. Там дето само за любов се говори, ти си риба, във водата живееш, не знаеш какво е любовта, ще бъдеш ням. Влюбените хора винаги мълчат. Понеже рибата може ли да говори? Не може да говори. В нея езикът не е образуван. Трябва да се излезе от това положение на водата, да се влезе във въздуха, за да започнеш да говориш. После трябва да виждаш себе си в другите

хора. Трябва да разглеждаш всичките хора, като ги погледнеш, да виждаш себе си. Нали всичките хора трябва да представят като огледало. Че като се оглеждаш, да ти е приятно да видиш себе си. Кой от нас не се радва на огледалото, понеже себе си вижда. Хилядите огледала са ценни, понеже себе си виждаш. Ти си ценен заради другите, понеже у тебе виждат себе си. Ние сме ценни един за друг, понеже виждаме себе си. Аз виждам себе си във вас и вие виждате себе си в мене. Вие сте ценни заради мене дотолкоз, доколкото аз мога да се огледам във вас. Дотолкоз, доколкото аз мога да проявя вашия живот, аз съм ценен заради вас; дотолкоз, доколкото може да ви услужа за вашия живот, аз съм ценен заради вас. Дотолкоз, доколкото вие може да ми услужите, вие сте ценни заради мене. Тъй седи Божественият закон. То е новото разбиране. Дълбоко разгледано, мистично разгледано, то е закон на безсмъртието. Всичките хора са условие на нашия живот, ние трябва да ги ценим, без тях не може да се изявим. Без тях не можем да бъдем щастливи. Ако на земята нямаше никакви дървета, ако на земята нямаше вода, реки, океани, тогава какъв щеше да бъде нашият живот? Една пустиня. Благодарение на дърветата, благодарение на цветята, на тревичките, на всичките неща, на птиците с всичките неща, с които Бог ни е заобиколил, във всичко това Бог се изявява. Той иска да ни помогне. Ние го обичаме във всичко, понеже той действува да ни повдигне, като че живее заради нас. Ние искаме Господ да живее заради нас, пък не искаме да живеем заради Него. Там е всичката погрешка. Както Той трябва да живее заради нас, така и ние трябва да живеем заради Него. Там седи красивата мисъл във всяка душа. Господ направил света заради мене. Той живее заради мене и аз живея заради Него. Той работи заради мене и аз работя заради Него. Вие ще кажете: Каква нужда има Господ ние да работим заради Него? Каква нужда има Господ да работи заради нас? Пак казвате: Защо ние ще работим заради Него? Ние такива дребни хора, какво ще работим заради Него? Но ако нямате туй разбиране, вие на духовете няма да заповядвате. Те

винаги ще ви заблуждават, целият чувствен свят седи от ред заблуждения. В целия астрален свят има всички заблуждения, които съществуват на земята. Аз гледам, дойдат някои сестри и се преструват пред мене, ще дойде някоя пред мене и примижава с очи, уж си затваря очите, срамежлива, надолу гледа, но през очите ме наблюдава, като че не гледа, за Бога мисли. Пък тя хич не мисли за Бога. Аз считам един човек чистосърдечен, да няма нито една задна мисъл. Гледам една сестра и като я гледам, виждам какво мисли, не какво мисли, но в дадения случай какво мисли. Погледна тази сестра и я съжалявам, че тя не използува Божията любов, виждам, че е осакатила носа, гледам, че е осакатила ухото, осакатила устата, осакатила пръстите си. Като я гледам, мисля как да ѝ кажа, да ме разбере. Ако ѝ кажа, че е осакатила носа, ще каже, че ѝ търся погрешките. Тя със своята мисъл е осакатила носа, със своите чувства е осакатила устата. Всеки ден трябва да се поглежда и да поправя работите.

Питал един германец: Вие защо живеете в палатки? Сестрата казала, че ние се повръщаме към природния живот, тъй както е в природата да живеем и да изучаваме природата. Право е. Като живееш в палатка казваш: Той къща си има, а пък аз съм в палатка. От зор живее в палатка. Аз не съм видял богати да живеят в палатка, но онези, които са сиромаси живеят. Аз бих желал милионери да живеят в палатки, бих желал бедните да живеят в палати. Когато един беден живее в палат, идея има. Когато видя богатият да живее в палатка, казвам, идея има. Казвам: Разменили се. Богатият да каже: Я братко, ти да живееш в палата, да видим как ще живееш. Но това трябва да стане по закона на любовта. Вие със сила седите в палатка. Тук има една сестра, две години седи в палатка. Съжаляваха я, че е в палатка. Казвам: Какво има да го съжалявате този милионер? Нека седи в палатка. Казвам: По новото разбиране не трябва да се съжаляваме, да не бъдем жестоки. Любов да проникне в душата на този, който живее в палатката както иска. Някой път да му направиш

една услуга, но да я направиш без той да знае, че той да остане доволен. Дошъл човекът, палатката малко студена, ти си приготвил топла вода за краката, приготвил си гореща вода за пиене, тъй да я туриш, че той да не те види. Като дойде, стане му приятно, пие топла вода, измие си краката. Умен брат и умна сестра е тази, която направи това. Мнозина от вас в духовния свят живеят в палатки, реват в палатката от студ. Дойде някой, че ви каже една хубава дума. Да знаеш тази хубава дума как да я кажеш.

Аз ви говоря: Не злоупотребявайте с Божиите блага. Най-първо не злоупотребявайте с Божиите блага, не злоупотребявайте с вашия ум, не злоупотребявайте с вашето сърце, не злоупотребявайте с вашата воля. Като се научите туй, научете се най-после как да работите с вашия ум. Умът ви да бъде на разположение за благото на човека. Сърцето ви да бъде на разположение за благото на човека. От любов към Бога за цялото човечество, понеже Бог работи чрез всички заради нас, и ние трябва да работим. Бог работи за частите, ние трябва да работим за цялото. Бог работи за малките работи, ние трябва да работим за големите работи. Ние искаме Бог да работи заради всички, ние да работим заради никого. Носители трябва да бъдем на Божията любов. Срещнеш някого, мисли: Аз съм невежа. Тази книга (Учителят показва Библията) не е невежа. Туй знание, което има, казва: Отворете ме, прочетете ме, дето искаш ще намериш ценни неща в мене, така казва книгата. Като срещнеш някого ще му кажеш: Аз съм Божествената книга, ако знаеш да четеш, да разбираш, отвори и прочети дето искаш. Онова, което прочетеш, приложи го за себе си. Всеки е една ценна Божествена книга написана. Като срещнете един брат или една сестра по закона за свободата не казвайте: Той нищо не е. Така не се говори. Който разбира тази книга е с голямо богатство, може да те спаси. Ако я четеш спасява. Всеки човек е една книга. Ако четеш онова, което Бог е написал в ума, ако четеш онова, което Бог е написал в сърцето, ако четеш онова, което Бог е написал в тялото, ще се спасиш. Ако не четете, оттам иде

смъртта. Та казвам: Започнете да четете онова, което Бог е написал във вашия ум, във вашето сърце. То е новото, което сега иде.

Аз считам тази беседа за 22 март. Сега ви казах това преди. Днес като изгрее слънцето да видите, че Господ го носи в ръката си като една свещ. Въздухът като приемете, да видите присъствието на Бога. Навсякъде да видите присъствието на Бога, да се зарадвате.

Отче наш.

17. Утринно слово 16.III.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ

Добрата молитва

В начало бе Словото

Ще ви прочета една от най-съдържателните глави на апостол Павел, 13 глава от Първото послание към коринтяните.

Духът Божий

Размишление върху изгрева на слънцето.

Било е време в човешкия живот, когато човек не е имал думата. Той е приемал нещата тъй както са, без никакво възражение. Вие ще кажете: Кога е било това време? Когато човек е бил в утробата на майка си, той е мълчал. Каквото майката направи, мълчи, не взема никакво участие, няма думата. Но щом човек се роди, изменя се положението вече. Докато е в утробата на майка си, майката изисква, детето мълчи. Ако каже една дума е престъпление, то е решило своята смърт. Ако детето продума в утробата на майка си, непременно смъртта го очаква. Ако мълчи, ще спаси живота си; ако продума ще го изгуби живота си. Когато се роди, законът е обратен. Ако мълчи, ще изгуби живота си, ако говори, ще спечели живота си.

Било е време, когато човек не се е интересувал от любовта. Любовта е била закон за майка му. Тя от любов го е заченала. Любовта не е влизала в неговата програма. Той трябвало да учи от майка си какво да прави. Животът на майката е бил едно предметно учение, той е бил ученик в утробата на майка си, обаче щом човек се родил, той започнал както майката да изучава законите на любовта, понеже от любовта зависи бъдещото развитие на човека, развитието на неговия ум, развитието на неговото сърце и тяло. Всичко от любовта зависи. Единствената сила, която не се раздвоява, е любовта. Аз я наричам едноцентрова. Само любовта има един център. Няма никакво

раздвояване в любовта. Там спор не може да има, противоречие не може да има, зло не може да има, тези всички неща ги няма в нея. Всичко представя онзи пълен Божествен свят, отдето произтичат всичките работи в света. Не само това, но и всичките лоши работи на земята, като дойдат в съприкосновение с любовта, всички тия работи ще се превърнат на скъпоценни камъни. Някои мислят, как ще се превърнат? Ако стопите въглена при висока температура, вие ще образувате скъпоценен камък, ако не може да го стопите ще се изгуби, ще се превърне на газ. Най-първо, вие имате едно сърце, дето се учите. Вас ви трябва температура, понеже ви трябват скъпоценни камъни. Добрият живот, добрите чувства, добрите мисли, това са скъпоценни камъни, които ще образуват една огърлица. Тази огърлица, това е великият човешки живот, животът на индивида, на рода, на семейството, на един народ, на цялото човечество. Няма по-хубаво нещо, човек да има светлина, да може да мисли. Човек е гражданин на великата вселена, взема участие в общия живот. Няма по-хубаво нещо човек да участвува в този живот, да чувствува нещата. Но за да ги чувствува, нему му трябва свещено огнище. Това е, което в старо време са го наричали свещения огън. Сърцето е място на свещения огън, отдето минават всичките Божии блага. Всичко иде от сърцето. И понеже всичко иде оттам, човек трябва да внимава. Човек не спазил Божиите закони, той се е отклонил от правия път и са дошли всичките страдания, които сега ги имаме. Хубаво е сърцето на човека. Неговият ум и неговото сърце са организирали тялото му, като едно спомагателно средство. Най-хубавото жилище, в което човек живее, това е домът – домът е неговото тяло. Няма нищо по-красиво от човешкото тяло. Когато Бог създал човека, Той видял, че е много добре. Казвам: Има сега в света два живота, които са в противоречие. Единият е неразбран. Неразбраният живот е, когато нещата не се турят на тяхното място. Мене наскоро ме запитаха и ми казват: Проповядвате, че трябва да обичаме всичките хора. Може ли всичките хора да се обичат еднакво? Казвам: Може да се обичат, защо

не? Ако всичко в света е отделно, тогава е друг въпрос, но ако всичките неща влизат в един общ организъм, имат своето служебно място, тогава всяко нещо, което дойде да работи, ние може да го обичаме. Ти можеш да обичаш всеки, който ти направи една услуга. Нима не можеш да обичаш един циганин, който те изважда от реката, когато ти се давиш? Спасява те. Досега не си обичал циганите, но сега, като те извади от реката, ще видиш, че и в този циганин има нещо хубаво. Ти съвсем ще измениш своето мнение. Следователно, всеки човек, който те обича, може да го обичаш. Няма по-велико нещо на света от любовта. Да обичаш нещата, то е най-великото, което може да направиш.

Първо, човек иска да бъде като Бога. Ева искаше да стане като Бога. Знаеш как човек може да бъде като Бога? Може да бъде като Бога, ако обича, ако люби. Ако искаш да бъдеш силен като Бога, никога няма да бъдеш. Ако искаш да бъдеш умен като Бога, никога няма да бъдеш. Но да обичаш като Бога, можеш. Само в едно нещо можем да бъдем като Бога – да обичаме като Него. Затуй наричам любовта едноцентрова, един център има тя, не може да се раздвои. Щом дойдем до знанието, до мъдростта, там имаме три центъра. Мъдростта е трицентрова. Щом дойдем до истината, тя има два центъра. Следователно, имаме любовта едноцентрова, един център има, тя не може да се раздвои. Мъдростта има три центъра, истината има два центъра. Те са философски работи. Казва: Какво значи един център? Един център значи мястото, отдето излизат всичките блага. Мъдростта има три центъра-съкровища: за обикновените хора, за талантливите и за гениалните. Обикновените никога не могат да вземат благата на гениалните или талантливите, те трябва да идат в дома на обикновените хора. Талантливите не трябва да се спират в дома на обикновените. В дома на талантливите са благата им. Щом дойдем до любовта, обикновените, талантливите и гениалните, всичките са едно, тя не прави никакво различие.

Та казвам: Щом има едно различие във вас за положението, как трябва да живеете, вие не сте вече в областта на любовта. Щом питате: Може ли да се обичаме, вие не сте в областта на любовта, вие сте в областта или на Божията мъдрост, или на Божията истина. Ти не може един добър и един лош човек да ги обичаш еднакво. Нима онзи човек, който ти счупи крака може, да го обичаш, както онзи, който ти извади окото и онзи, който ти намести окото, можеш да ги обичаш еднакво? Под думите трябва да се обичаме, разбираме да обичаме своя ближен. Всеки един човек, който минава за ближен, той някога в миналото ти е направил едно добро, за което можеш да го обичаш. Пък и сега може да ти направи добро. Всички ония хора, които трябва да обичаш, те носят известни блага от Бога. Следователно, ако ти не ги обичаш, няма те да дойдат навреме, ако ги обичаш, те навреме ще дойдат и ще донесат благата и ти ще се ползуваш.

Та казвам: Любовта е изпълнение на Божия закон в света. Сега вие разбирате да се изпълни Божият закон, да престане човек да няма какво да работи. Не, в любовта всичко ще се осмисли. Всички противоречия, които съществуват в живота, всичките противоречия ще се уредят в любовта. Болният щом дойде в областта на любовта, ще оздравее. Глупавият щом дойде в областта на любовта, ще поумнее. Лошият щом дойде в областта на любовта, добър става. Слабият като дойде в областта на любовта силен става. Любовта е единственото магическо място, дето всичко се примирява. Ти не можеш да живееш с някого добре. Сега народите се бият, защо? Защото се учат. Когато ние казваме, че хората трябва да се примирят, те трябва да влезат в областта на любовта. Тогава само ще познаят, че има само един баща, а всички те са братя. Вън от любовта, законът е друг. Там има господари и слуги, има сиромаси и богати, има силни и слаби. Има растения, има животни, има червейчета, има добри и лоши хора.

Та казвам: Всички тия качества, които споменава апостол Павел, те се отнасят само до любовта. Мъдростта не може да бъде търпелива. Тя казва: Ще учиш, ако не учиш, тя казва: Излез от училището. В

сегашните училища, ако седиш три години в един клас в гимназията, изключват те, навън. Мъдростта казва: Невежи хора не искам. Когато станеш способен да учиш, ела. Щом не си способен, това училище не е заради тебе. Щом си в училището на любовта, законът е друг. Един господин ми зададе един въпрос, казва ми: Има леки работи. Казвам: Най-леките работи стават тежки. Как? Ти едно кило желязо може ли да го дигнеш? Казва: Само с единия си пръст мога да го дигна. Ако този един килограм желязо е нагорещено 500–1000 градуса топлина, може ли да го дигнеш? Казва: То е вече друг въпрос. Единственото нещо в света, което никой не може да дигне, това е любовта. Единственото нещо, което не можеш да завладееш, то е любовта. Всички ония, които са се опитвали да завладеят любовта, са си причинявали най-големите страдания. Всички страдания сега произтичат от това, че всички искат да завладеят хората, искат да ги обичат насила. То е невъзможно. Когато говорим за любовта, разбираме оная първична същина. То е онзи, който ни е родил, нашият баща. Ние да искаме да му станем господари, ние да му заповядваме. То е върхът на всичкото безобразие, от което грехът произтича. Онзи, Който ти е дал живота, Онзи, Който ти е дал всичките блага, ти искаш да Му заповядваш, Той да ти стане слуга, Той да ти слугува, пък ти да Му господаруваш. Той може да направи това, но знаете ли какво ще стане?

Бил се един голям герой с едно малко дете. Детето било своенравно, заповядвало му: Това направи, онова направи, този камък дигни, ръката си тъй ще направиш, критикувало го, че не може да заповядва. Казва: Ще се научиш. Той казва: Ти толкоз време, като ми заповядваш станах много силен. Хваща детето за крака, дига го във въздуха, върти го из въздуха, хвърлил го нагоре, хванал го. Вече детето престанало да заповядва. Ти като заповядваш на Господа, Той ще те хвърли из въздуха, ще те хване за ръцете, за косите, за гърдите. Как ще заповядваш тогава, кажете ми? Туй е, което сега става. Много бащи мислят, че могат да заповядват на децата си. Заповядват,

употребяват тоягата. Хубаво е да знаеш да употребиш тоягата, капелмайстор трябва да бъдеш. Сега не трябва да бъдете като онзи българин, който искал да стане капелмайстор. Като се освободила България, тръгнал той да търси служба, ходил тук-там, гледал се тежки служби. Минава в една градина, гледа един оркестър свири и капелмайсторът само маха палката. Казва: Ето една лесна работа. Направил едно прошение и го подава, че искал да вземе това място на капелмайстора. Че тя именно е много мъчна работа. Той разбира, че е лесна, но не е лесна. В любовта, в света има само един капелмайстор. Той е Бог. Втори капелмайстор няма. Сега някои от вас ще възразят, защо да няма втори. Хубаво, този втори капелмайстор какво ще допринесе? Има едно възражение: Имате една голяма река. Казва: От тази река не може ли да се образува още една широка река? Може да раздвоим тази река, но щом се раздвои, тя вече е намалила своята сила и количеството на водата се намалило. Питам: Щом се намали тяхното количество и сила, може ли да се постигне това, което първата река може да постигне? Не може. Бащата мисли, че може да заповядва на детето. Щом се роди едно дете, бащата оттам насетне не може да заповядва на туй дете. Туй дете е станало вече свободно. Всеки човек е силен да заповядва на една мисъл, докато тя е в него и едно с него. Щом стане самостоятелна отвън, тя влиза в света на мъдростта, тя има три центъра, един в света и два горе. От три места идат разпорежданията. Сега, ако имате един генерал, един полковник и един капитан, на кого заповедта е по-силна? На генерала. На второ място иде полковникът. Но заповедта на капитана полковникът може да отмени, а заповедта на капитана и заповедта на полковника генералът може да отмени. Заповедта на генерала кой може да отмени?

Та заповедта на любовта никой не може да отмени, тя е големият генерал, капелмайсторът. Туй, което тя е създала, никой не е в състояние да отмени. Щом има втори капелмайстор, той не може да бъде толкоз умен колкото първият. Детето не може да бъде по-силно

от баща си. Христос казва: „Достатъчно е ученикът да бъде като учителя си.“ Ученикът никога не може да се подигне по-горе от учителя си. Ние, съвременните хора, мислим, че в света като Бога може да бъдем. В любовта може да бъдем, но в мъдростта и в истината – никога. С любовта всичко може да постигнем, без любовта нищо не се постига. Със знание може да постигнем нещата, но там постижението е друго. В туй знание вече има борба. Ако двама силни хора се борят, не се разрешава въпросът по любов. Ще се борят, силни са, ще се борят по известни правила. Мислите ли, че двама души, които се борят, след като се борят, ще бъдат еднакво зачитани? Докато не са се борили, ще ги зачитат. Щом се борят, единият, който е победен, ще изгуби нещо от своята почит. Най-после той ще изгуби една самоувереност в себе си. Борят се двамата, онзи, който надвие, постави го на земята и казва: Подчиняваш ли се? – Подчинявам се. След като признае това подчинение, какво ще бъде неговото съзнание?

Сега в света всичките хора искат да бъдат като Бога. Може да бъдат. Но в света се явява друг пехливанин – злото. Ти със злото не можеш да се бориш, пък с Господа искаш да се бориш. Най-първо ще се бориш с този голям пехливанин – злото. Като победиш него, ти тогава ще имаш една ясна представа за себе си каква е силата ти. Да допуснем, един камък, който е десет килограма, турите едно дете петгодишно да го дигне. Казва: Не можах да дигна камъка. За детето е невъзможно, но за онзи герой с двата пръста може да го дигне. В какво седи разликата? Този големият герой, той има знание. Давал съм ви онзи пример, който се случил в Америка. Отива един студент да гледа, когато двама герои се борят. Става борбата – американците обичат да гледат това. По едно невнимание студентът направил една погрешка и единият от героите му ударил една плесница и го повалил на земята. Като го ударил, студентът кипнал, но ако му каже някоя обидна дума, тоя ще го повали на земята. Поставил си задача да стане силен, че да му отмъсти. Взело му десет години да изучава

характера, живота на онзи голям борец, как е живял, как се е упражнявал. След десет години той вече могъл да вдига два коня и едно конче. След десет години отива при този борец и му казва: Ти познаваш ли ме кой съм? – Де ще те познавам? Аз съм онзи студент, на когото удари една плесница и ме търколи на земята. Сега ще ти покажа, че този студент може да бъде като тебе. Дига го във въздуха, пак го сваля, пак го дига. Казва му: Тогава аз бях господар, пък сега ти си господар.

Когато влезете в живота имате три положения. Щом любовта е едноцентрова, братство ще има. Щом дойдем до мъдростта, братството излиза вече, там има ученичество, ученици има. Щом дойдем до истината, там има господари и слуги. В любовта има братство, в мъдростта има учители и ученици, в истината има господари и слуги. Ако вие влезете в тоя свят, дето истината е господарка, вие ще видите, какво отношение има между господари и слуги. Когато живеят разумно, господарят си е господар, слугата си е слуга. Слугата съзнава, че е слуга, той слугува. Господарят съзнава, че е господар, той господарува. Щом влезем в областта на Божията мъдрост, там има учители и ученици. Но има отношение между учителите и учениците, тогава ще видите как учителите проповядват, как способните ученици учат. Щом дойдете до любовта, там всички снемат дрехите си, господарите снемат дрехите си, учените снемат дрехите си, слугите снемат дрехите си. Всичките обличат своите братски дрехи и пишат вече, че са братя. Щом излезат от любовта, тогава снемат братските си дрехи и турят дрехите на учители, други турят дрехите на ученици, някои турят дрехите на господари, други – на слуги. Туй е великата реалност в света. Ако ти искаш да бъдеш господар, ти трябва да слугуваш. Ще се учиш при истината. Ако искаш да бъдеш учител, ти при мъдростта трябва да идеш, ще се учиш. Пък ако искаш брат да бъдеш, ще идеш при любовта.

Та казвам: Туй различие съществува. Не мислете сега, че като влезете в любовта, различията ще изчезнат. И там има различия.

Нали на земята има по-големи братя и по-малки братя. Най-големите братя в любовта обичат повече, пък по-малките братя обичат по-малко. Щом влезеш в любовта и малко обичаш – ти си малък вече. Туй малкото дете ще те помилва по лицето, ще те целува, ще направи нещо. Ако е от големите братя, ще ти направи по-голяма услуга. Освен милувка и целувка, ще ти донесе стомна вода, ще ти услужи като един слуга, ще бъде на твое разположение. Този големият брат без да му заповядваш, като се върне, ще донесе на малкото братче орехи, ябълки, някоя круша, някоя залъгалка. Казва: За малкото братче. Без да му заповядваш, той ще извърши една услуга. Но те са вътрешни неща на нашия живот. То е живот, дето вече Бог живее.

Та казвам: Като влезете в любовта, там единствен Бог е, който се изявява и ние се учим как да обичаме. Ти не можеш да обичаш, ако Бог не те е научил. Казва: Всички ще бъдат научени как да се обичат. Сега нито един от вас не може да покаже как да обича. Онези хора на любовта кои са? Христос казва на евреите: „Бог от тези камъни може да въздигне чада на Авраама." За нас камъните са неразумни и твърди, за любовта обаче те са живи. Всичките камъни това са специфични духове, учат се, те са на учение. Учат се на търпение, като се търкалят, като ги газят отгоре, учат се на търпение. Стъпи някой отгоре му, казват: Търпеливи трябва да бъдем. Много са учени, те много знание имат. Кой от вас може да повярва на това? Тия камъни Бог ги създаде, от Бога са излезли. Бог, който е всемъдър, може ли да направи нещо, което няма туй достойнство, туй качество, което има Той.

Сега аз искам да ви приведа тия работи, не да се обезсърчавате. Който е ученик, трябва да се учи хубаво. Онези хора, които влизат в любовта, трябва да завършат училището на истината и училището на мъдростта и тогава да влезат в любовта. Вие любовта не може да разберете, докато не сте свършили двете училища. Някои турят, че пътят на любовта е правият път. Пътят на любовта е пръв и последен път. Дълго време човек трябва да се е учил в училището на мъдростта,

да има знание, дълго време човек трябва да се е учил в училището на истината, да добие сила. След като добие сила и знание, тогава ще влезе в любовта, която му дава живот и знание как да живее. Сега някои от вас искате да живеете. Вие боледувате нали? Какво показва боледуването? Има същества, които ви обичат. Някое същество от невидимия свят хване те за крака, целува го, стиска го. Някой ви хване ръката да се ръкува и тогава ви стиска, дълго време чувствувате стискането.

Та трябва да имате онова ясното разбиране. Ние говорим за съвременния живот, говорим за целувката в природата и правим въпрос. Има целувки. Юда целуна Христа и го предаде. Има целувки, като те целунат, ще оживееш. Аз зная един пример. Отива един при един умрял герой и го целува и той оживява. Всички го целуват, но този като го целува, става. Тази целувка е на място. След като целунеш човек и го занесат в гробищата да пъшка, това не е целувка. Целувка е да освободиш човек от големите страдания, в които е паднал. Да знаеш как да даваш на време една хубава мисъл, да възкръсне човешкият ум. Да знаеш да дадеш едно хубаво чувство на сърцето, че сърцето да възкръсне, да знаеш да дадеш една хубава постъпка, да занесе сила на човека. Три неща има. Не е така лесно да обича човек.

В тази, новата култура, в която сега влизаме, ние казваме, че Господ ще уреди света. Че като дойде Господ, всички трябва да знаем хубаво да свирим. В един оркестър няма какво да те учат, ти трябва да дойдеш с инструмента в него и партитурата е там. Няма какво да ти разправят как да свириш. Казвам: Вие всички сте канени да свирите в този оркестър. Тогава, ако някой от вас не знае как да свири, тогава има още две училища. Училището на любовта разбира, че хората са готови за любовта. Всички, които съзнават, че трябва да се учат, те са в училището на мъдростта. Всички, които съзнават, че трябва да слугуват, те са в училището на истината. Тия училища са хубави. Но единственото училище, което обединява всички в едно, е любовта. С

туй ний ни най-малко не искаме да ви кажем, че мъдростта седи по-долу от любовта, или истината седи по-долу, но истината и Божията мъдрост са спомагала на любовта. Любовта води хората към Бога. Тя им показва истинския път. Казва Христос: „Никой не може да иде при Отца, ако аз не му покажа пътя.“ Как ще покажа правия път? Всеки, който обича другиго, той му показва пътя. Някой казва: Как ще му покажеш пътя? Казва: Бог толкоз възлюби света, че даде своя син, че дал най-ценното, което имал, го дал да покаже любовта си. Следователно, всеки един човек, който ви обича, той ви показва пътя към Бога. И вие като обичате някого, му показвате пътя на любовта. Следователно, всеки човек, който ви обича, всички ви показват единствения път. Минават и казват: Този е пътят. Всички ви обичат, вие оценявате Този, от Когото всичко е излязло. И тогава се радвате на вашите братя, които ви обичат. Тези, които ви обичат, са ваши братя. Тези, които ви учат, са ваши учители. Тези, които ви слугуват, са ваши слуги, които ви господаруват, са ваши господари. Но и учители и господари в любовта те са ваши братя, които Бог е турил, за да ви учат. Казва: В училището на служението ще слугувате добре, в училището на мъдростта ще учите добре, а в любовта ще обичате Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Това е смисълът на живота. Човек, който е дошъл до това, трябва да има тази вечна радост, която вече никой не може да му отнеме. Той ще бъде в сила и състояние да предаде на другите това, което има. Затова, казваме по някой път, че всички трябва да бъдем проводници на Божията любов, да се прояви Бог чрез всинца ни. Когато Бог се проявява чрез всичките народи в света, чрез всичките майки, чрез всичките бащи, чрез всичките учители, чрез всичките господари, чрез всичките слуги в света, тогава ние ще почувствуваме каква е онази Божествена топлина, която иде в света да тури ред и порядък. Ние това го схващаме по един механически начин. По някой път трябва да се опитате. По някой път вие искате да обичате. Казвате: Искам да се науча как да обичам. По някой път казвате: Няма

кого да обичам. Аз ако бях на вашето място, ако три, четири месеца не е валяло дъжд, ще ида в планината и в някоя поляна ще ида да полея някое цветенце, дето би изсъхнало. Това е любовта, ще покажа своята любов на цветето. Или ще ида да полея някое дърво и ще покажа своята любов на дървото. Ако ти не можеш да обичаш цветето, законът е еднакъв ти не можеш да обичаш човека. Ако ти не можеш да обичаш едно малко скъпоценно камъче и човека не можеш да обичаш. То е неразбиране на сегашното положение. Хората мислят големи работи. Божественото в малкото, и в голямото, то е едно и също. Големите работи станаха от малките и малките работи станаха от големите. Ако от вашата любов вие не може да създадете голяма любов, пак сте слаби. Вие ще се усетите в едно унизително състояние. Ще кажете: Това ми останало да ида да поливам едно цвете или едно дърво, да напусна училището. Цветето е онова същество, което най-добре оценява направеното му добро. Туй дърво като го полееш ще даде своите плодове. Като полееш едно плодно дърво, то ще ти даде плодовете си, и ти ще опиташ плодовете му. Следователно, всичките тия работи, които са ставали в света, всичките тия растения, които ги виждате, житото, което ражда, всичките плодни дървета, те си имат своята служба. Вие още не сте изучавали, как се появиха те в света. Когато Бог създаде света, направи всички тия. Напредналите същества взеха участие в създаването им. След като ги създаде, донесоха подаръци на човека. Като дойдоха на земята да видят човека, всяко същество донесе по едно плодно дърво, донесе по няколко растения и тогава земята стана много красива. От любов донесоха по нещо. И досега имаме тия растения. Ако те не бяха ги донесли, ние не можехме да имаме една човешка култура. И ние сега на земята трябва да оставим по едно малко плодно дърво. Че Христос казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките.“ Всяка пръчка, която донася плод, значи, всяка пръчка, която участвува в любовта, тя има всичките неща; всяка пръчка, която не участвува в лозата, не дава плод. Значи един човек може да даде плод тогава само когато в неговото сърце се

появява топлината на свещения огън. Един човек може да влезе в училището на любовта само когато светлината се появява в неговия ум. Първото нещо онази свещена мисъл, ония свещени чувства и ония свещени постъпки, те ще въведат съвременните хора в училището на любовта. Само тогава ще разберем онова, което Бог е създал. И тогава Писанието казва: Ще се наричаме синове Божии, които сме слугували добре, които сме учили добре. Благодарение на тия слуги, ангелите са слуги, те са онези учители, които учат. Ония, които постоянно ни учат, са учители и всичко това го правят от любов. Горе минават за братя, тук минават за учители и господари.

Та всичко онова, което виждаме в света, е едно предметно учение за Божията любов. Един ден вие ще четете на едно дърво етикета, че то е любов. И в камъните ще четете, че това е любов, и в изворите, и в изгрева на слънцето, навсякъде ще видите, че единственото реално нещо в света, което въздига човека, то е любовта. Когато ние съзнаем това, ние ще се освободим от съвременното робство, в което сега се намираме. Не робство, но ограничение. То е единствения път. Христос възкръсна, понеже Той каза, когато Го разпъваха: „Не разбирам онова, което става, но в Твоите ръце предавам духа си.“ Той влезе в закона на любовта. Той казва: „Да бъде волята Ти.“ Ние казваме: Да бъде Твоята воля – ние вече сме в това училище на любовта. Само ония, които така са положили духа си в Божиите ръце, ще възкръснат.

„Това е живот вечен, да познаем Тебе, единаго и истинаго Бог и Христа, Когото Ти си пратил.“

Отче наш.

17. Утринно слово 23.III.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

БОЖЕСТВЕНАТА УСМИВКА

Добрата молитва

В начало бе Словото

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.

Духът Божий

Едно малко размишление

Прочете се беседата „Идеалът на човека“ от книгата „Любов към Бога“.

Разправят за един българин, който отишъл на гости на своя кръстник, който го кръстил. Като кръщелник гощавали го по български: Ха за здравето на кръстника, ха за здравето на кръстницата, за кръщелничетата, пил за този, за онзи и се напил. Качил се на коня, но си турил гърба към главата на коня, вижда конят върви назад. Казва: Откак дойдох при кръстника, светът тръгна назад. Слязъл, пипа, пипа, казва: Чудна работа, къде отиде главата на коня! Та главата е там, но той изменил своето положение в света.

Казвам: Съвременните хора са влезли в живота, но са обърнали гърба към разумното, гледат към животинското. Животинското, то е опашката на коня, то не разрешава въпроса. Човек да живее добре е най-лесното. По-лесна работа от добрия живот няма на света. А сега е най-трудната работа. Няма по-лесна работа от добрия живот. Има ли нещо мъчно да дишам? Мъчнотията е, когато няма кислород. Тогава е мъчно да се диша. Няма по-лесно от яденето на хляб, но ако е пръст или камък, мъчно е да ядеш.

Вчера работим в градината, минават една млада софиянка, доста умна, с висше образование, женена за доктор, и някой си друг господин от Варна. И той образован човек. Търсят ме. Защо ме търсят? Намерили се на тясно. Търсят ме, понеже син му умрял в

Пловдив, много умно и високо издигнато дете. Това дете накарало баща си да дойде да ме търси. Извади портрета и казва: Виж, какво хубаво дете. Рекох: В оня свят за него има по-добри условия. Та ме пита госпожата, в оня свят ще се познаваме ли. Рекох: Оня свят е тук. Че вие тук не се познавате, как ще се познавате в оня свят. Тук хората се познават по маските. Какъв е човекът не го знаем. Казва: Прав си. – В оня свят ще започне познаването. Тук не се познаваме. Тук е бал с маски. Отиват двама млади, които влизат в семеен живот. Турил си мъжът една маска – отива на бал с маски, не казва на жена си, че отива на бала. Жената и тя отива скритом и тя с маска. Попаднали двамата и се срещат на бала. Казва единият: Може ли да благоволите да си откриете маската? А, казва, не смея. Усеща, че той може да е там. Тогава ще пита: Кой ти позволи на бал с маски да ходиш?

Често забелязвам, когато някой дойде и иска да се покаже религиозен, набожен, туря си омилно очите, като че е срамежлив, се към земята гледа. Турците казват: Който към земята гледа, душата изгаря. На земята гледа, уж голямо смирение има, за нищо друго не мисли. Някой път виждам една черна краска, гъста, на лицето. Най-първо той има нещо, което го смущава. Една сестра, доста набожна, иде при мине и ми казва: Учителю, снощи щях да умра. Рекох: Трябва да има неща в тебе, които не ти са потребни. Имаш едно прасе, което те смущава по четири, пет пъти трябва да ставаш да го храниш. Пусни го, освободи го, да иде в гората. – Какво ще стане с прасето? Твоят живот не зависи от твоето прасе. Казва: Малко мазнина ми трябва за през зимата. Ако си месоядец, тебе ти трябва, но ако си вегетарианец, не ти трябва.

Та казвам: Както и да се засяга живота, да оправим животът е много мъчна работа. За да оправиш някой човек, трябва да го приспиш. И съвременните лекари намерили начин, турят нещо под носа, ще го приспят, ще му правят операция. Хубаво е, когато правят операцията, не чувствува болката, но като се събуди, удвояват се болките. После някой път не го упояват, но турят известна течност и

анестезират мястото. След като са направили операцията, пак се удвоява болката. Една операция може да се направи и без упойка и без анестезиране. Ти имаш един лош навик. Само веднъж пожелай и той ще си иде. Ти пожелай да си иде, не определяй време и той ще си иде. Чудни сте. Че вие сте маги. Казвате: По кой начин да намерим онова магическо средство, да можем да укротим хората. То е лесна работа. Да ви кажа тази тайна. Нали искате тайни? Някой по 20 години са прекарвали в Египет в пирамидите да научат някоя тайна. Питагор прекарал четири години там. На вас без 4 години и без 20 години ще ви кажа тайната. Имаш да даваш някому. Онзи, комуто имаш да даваш, се разсърдил, понеже не му плащаш. Казваш: Какво да правя? – Магическото средство: плати, вземи, че му дай парите и един наполеон повече. Веднага човекът ще има разположение към тебе. Ето магическото средство. Задържаш парите, увеличаваш гнева на човека. Дай му на този човек. Да бъдеш магьосник, трябва да дадеш нещо от себе си. После някои проповядват, че трезвени трябва да бъдат хората. А опасно е някой път трезвеността. От трезвеност умират хората. Ти си трезвеник, да не ядеш. Има една приказка: Настрадин Ходжа имал магаре, много ядяло, че искал да го отучи. Казва: Таман го отучих да яде, без разноски, умря магарето. Не е в поста. Изисква се да се научиш да ядеш на свят, да ядеш както трябва. Ще се научиш да пиеш както трябва. В пиенето къде е лошото. Един, който пие вода, едва ли ще изпие 3–4 чаши вода. Вода пие малко. Като започне да пие вино пие по 4–5–6 кила. Водата пести, вино пие много. Лошото е, че много вино пие. Да пие вино както водата. Първото нещо е, че вие сами се спъвате.

Дойде ви една хубава мисъл. Вие магия нали искате? Дойде ви една хубава мисъл, едно малко хубаво чувство да направиш нещо, пък ти отлагаш. Казваш: Сега не му е времето, след години. Сега, сега още като ти дойде на ума, направи го, нищо повече. Минаваш някъде, видиш някое цвете хубаво, искаш да го целунеш. Казваш: Какви детински работи. Целуни цветето, нищо повече. – Ами какво ще

кажат хората? Остави хората настрана, целуни цветето. След като го целунеш, ще влезеш във връзка с ония същества, на които то е изложение. Някой ти казва: Дишай дълбоко, ти приеми въздух повече. Казваш: Чакай, първо да прочета някое съчинение, какво ще каже. – А бе, сега приеми, какво ти коства, ще четеш книги след години. Сега свърши една работа, че като остане време, пак чети книги. Сега в даден момент пий вода при някой извор. Казваш: Студена е водата. Щом ти кажат пий, пий малко вода, после като идеш в къщи, топли я. Сега пий от извора. – Може да се простудя. – Ти остави тия работи. Вървиш по пътя, дойде ти на ума да се молиш. – Да ида на църква. Остави църквата, още на пътя се моли, нищо повече. Ти докато идеш в църквата, ще мине. Мисълта, която ти дойде да се молиш, то е важното. Какво ти коства ти да отправиш ума си към Бога, да Му благодариш за хубавите чувства, да му благодариш, че можеш да ходиш, че очите ти са здрави, че сладко си ял, че си се срещал с този, с онзи. Какво ти коства да благодариш? В църквата ще идеш после. Всяко нещо като дойде, проявете го.

После трябва да знаете. Аз съм говорил толкова за любовта. Но идеята е много неразбрана: да обичаш и да те обичат. Да обичаш, трябва да дадеш нещо от себе си. Да те обичат, трябва да ти дадат. Не може да обичаме, който нищо не дава. Дошъл някой, занимава ме с празни работи. Даде ми нещо, как няма да го обичам. Казва: Мене не ме обичат. – Трябва да дадеш нещо от себе си. Отивам при един болен, ще му дам нещо от моето здраве на болния, веднага престава болката. Казвам: Ще оздравееш. Сега ще ти дам нещо. Хвана го за ръката и човекът като стане, как няма да ме обича. Ще ми заколи кокошка, баница ще ми направи, ще се разговаря с мене. Не да обещая нещо на този човек, че после ще оздравее, но аз като го пипна и веднага той оздравява. Най-първо ще отивате да лекувате, да оздравявате, започнете с малката любов. Вие изведнъж започвате с големи работи. В природата то не е естествено, първо започвайте с малки работи. Има човек хрема. Хремата може да я лекувате с топла

вода, малко камфор ще смръкнеш или сварена лайка да си промиеш носа.

Но сега да не правите онази погрешка, която направили в провинцията едни приятели. Пишат, че някой заболял. Казвам да му направят млечен компрес на болното място. След като направили млечния компрес, пишат, че не минава, пак го боли. Казват, че направили млечния компрес и пак не минава. Питам, как са направили компреса. Казват, че гъстото изяли, пък от суроватката направили компреса. Гъстото, това е любовта. Единственото реално нещо е любовта, дето и да е. Аз наричам любовта едноцентрова. То е единственото съдържание на живота. Любовта на земята иде. Човек ако е умен, любовта ще дойде. Ако нямаш любовта към знанието и към истината, любовта ще мине покрай тебе, ще ти даде нещо и ще си замине. Казвам: Приемете любовта и не се спирайте. Върху любовта никаква философия не правете. Вие искате да разберете някой човек, да го познаете, че да го обичате. Тази работа не става. Хубавото ядене първо ще го ядеш и после ще го познаеш, че е хубаво. Ти как ще познаеш яденето дали е хубаво? Ако го държиш отвън и само мислиш, ти не можеш да познаеш дали е хубаво или не. Трябва първо да го приемеш в себе си. Любовта е най-реалното нещо в живота. Ако си възприел любовта, никаква философия не ти трябва. Философията отпосле ще дойде. Първо ще възприемеш любовта. Казваш: Да бъде нейната воля. Разбираме да бъде Божията воля. Щом искаш да бъде твоята воля, не волята на любовта, любовта не иде. Не че не иде, но не може да се ползувате. В себе си винаги казвайте: Да бъде волята на любовта. Понеже Бог е любов, като бъде волята на любовта, вие ще я опитате тогава. Сега като говоря да правят опити, мнозина не са правили опитите, пък разправят на другите. Никога не разправяйте за неща, които не сте опитали в любовта. Никога не разправяйте за любовта туй, което не си опитал. – Аз ви обичам много, аз съм готов да се жертвувам заради тебе, че ти си заради мене светлина, ти си туй, ти си онуй. Може да говорите така, но то спада

към изкуството. То е актьорство. Щом като говориш за любовта, ти трябва да знаеш: искаш да те обичат или да обичаш. Щом искаш да обичаш, ще отвориш кесията, ще започнеш да даваш, ще отвориш хамбара, ще даваш. Ще идеш при този, когото обичаш, ще му работиш. Ако е гол, ще го облечеш. Ако искаш да те обичат, въпросът е друг. Даване трябва да има. Като обичаш, ти даваш, като те обичат, на тебе ти дават. Туй, което хората ти дават, приеми го и благодари. Една вдишка от въздуха, то е благословение. Един лъч, който влиза в очите, то е благословение. Една усмивка е благословение. Аз бих предпочел да имам усмивката на едно дете, отколкото обещанията на хиляди. То като ме срещне, усмихне ми се, целият свят ми се усмихва, целият свят ми се отваря. Ако срещнете един цар, който ви се усмихва, целият свят ви се отваря. Ако Господ ви се усмихва, какво искате повече. Само една Божия усмивка да дойде и въпросът е разрешен. Докато ние схванем Божествената усмивка е въпросът. Там дето се усмихва Господ, всичко е разрешено. Всеки, който обича, Бог се усмихва. Всеки, когото обичат, Бог се усмихва. Бог се усмихва само на онези, които обичат, и на онези, които са обичани. Сега желая и на вас Господ да ви се усмихне, като обичате и като сте обичани.

Любовта се проявява като по радиото. Всички, които имат радио ще я чуят.

Отче наш.

19. Утринно слово 30.III.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ВЕЧНОСТТА

20. Утринно слово 6.IV.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев (непечатано)

ТРИТЕ ПРИДОБИВКИ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на Царството
Размишление
Фир-фюр-фен

Ще взема само един стих от Писанието, дето Христос казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките. Всяка пръчка, която принася плод, обрязва се, за да даде повече плод.“

Цветята цъфтяха

Има някои предмети, които на пръв поглед се виждат, като че нямат никаква цена. Ако видите само една суха лозена пръчка, няма да ви направи никакво впечатление. Но ако тя е от живите пръчки, които дават плод, като опитате, вие ще имате друго мнение за пръчката. При сегашните условия хората наблюдават нещата само отвън. Например, искате да имате нещо. Какво ще ви допринесат нещата? Че трябва да имаш нещо, хубаво е, но какво означава всяко нещо. Най-първо да знаеш онази идея, която е скрита в нещата. Всяко нещо да те слуша. Имаш една инсталация за светлината, ако тази инсталация не те слуша, не ти свети, защо ти е? Имаш инсталация за вода, ако тази вода е замръзнала, какво те ползува? Имаш доста дървени въглища, но ако тия дървени въглища не може да ги изгориш, не влизат в никаква полза.

Има една страна, наречена идеална страна, т.е. едно правило на ума. Ти не можеш да събудиш твоя ум на работа, ако не разбираш правилата на ума. Има една друга реална страна – на сърцето. Ако не знаеш правилата на тия реалните работи, ти не можеш да събудиш своите чувства. Има една съществена страна, тя е вече на човешките

постъпки. Нещата се познават само когато се изпълнят. Когато се изпълни времето, една жена ражда. Докато не се е изпълнило времето, тя носи своето дете. Щом се изпълни, роди. Като роди, всички се радват, че човек се е родил. С всяко едно желание човек е бременен. Най-първо човек е бременен с едно желание. Казва: Да пожелаем нещо. Но да се роди едно желание е доста дълъг процес. Ние мислим, че изведнъж като помислим и стане. Пък то не е така. Тия мисли, които идат лесно, те са чужди мисли. Четеш някаква книга, те са чужди мисли. Казваш: Да се обичаме. Хубаво. Вземеш хляба, обичаш го. Хлябът казва: Да се обичаме. Ти вземеш хляба и не само го сдъвчеш, но и го нагълташ. Тогава ако го нагълташ, ще имаш процеса на змията. Тя като хване някое животно, не го сдъвква, но цяло го нагълта. След като го нагълта цяло, даже при най-голямата змия десетина дена минават, докато се смели. В туй време, тя е малко подвижна и всеки може да я претрепе. Тя, която е толкоз силна, като нагълта някоя сърна, или някое теле, може да я претрепеш. Казвам: Ние съвременните хора сме пълни с много мисли, които нямат нищо общо с нас. Направи някой някаква погрешка, ние се занимаваме с нея, казваме: Ето, направи погрешка. Каква погрешка? Погрешката е тази, че като си направил една червена шапка, турил ѝ бяла панделка. Как тъй на червена шапка, бяла панделка? Въпрос вече става, че на червената шапка не прилича бяла панделка. Защо не си приличат бялото с червеното? Червеното ще те прегази, а пък бялото ще те очисти. Един човек, който е бял, ще те тури в котела да те вари. Пък червеният с тупалката ще те изтупа. Разликата е тази. Тъй щото ти не си. Единият ще употреби водата, за да те изчисти, пък другият ще употреби тупалката. Хубаво, сега с вода ли да те очисти или с бухалката да те изтупа? Този, който носи червена шапка с бяла панделка, казва: Аз тупам и пера. Щом като го видиш с бяла панделка, знай, че той ще употреби водата.

Казвам: В живота трябва да има една страна, която да се приложи. За пример, не е лесна работа, ние да си образуваме една

хубава мисъл. Много мъчно е да образуваш едно хубаво желание. Ти за да образуваш една хубава мисъл, трябва да избереш най-хубавата материя, най-фината материя и да я съградиш. Някой път като станете ясновидци, ще видите, каква е формата на мисълта. Ще видите каква е формата на любовта. За пример, когато едно любовно желание е облечено в най-красивата форма на любовта или в мисловна форма. Вие нямате представа как е облечена една любовна мисъл. Вие казвате една любовна мисъл, но съвсем неопределено нещо е. Най-първо, може да ви се види както семенцата на лалетата. Тук в нашата градина имаме посети повече от 500 лалета, като израснат тия лалета ще ги видите с жълти, червени цветове и тогава ще видите какво представляват тия луковички на лалетата.

Казвам: Ние сме дошли в една опитна страна. В Стария завет се казва, че хората са принасяли жертвоприношения на Господа. Като идат при Господа, ще принасят ред жертви. Принасяли са живи агнета, волове. Ще иде при Господа някой и ще занесе цял вол да заколи, или някое теле, или някоя гургуличка, най-малкото. Или в най-древните времена ще принесе малко жито и ще го изгори. Тогава Господ ще го приеме. Ние съвременните хора, като отиваме при Господа какво ще занесем? Векове принасяли жертва агънца, волове, жито горели. Сега ще занесеш една хубава мисъл жертвоприношение, ще занесеш едно хубаво чувство жертвоприношение една хубава постъпка жертвоприношение. Не някоя грешна постъпка, но най-хубавата, както са носили и най-хубавото агне, защото ако занесеш някое с някакъв недъг, няма да го приеме. Питам сега: Ако ви дойде на гости един човек хубаво облечен, ще го приемеш, но ако дойде един със скъсани дрехи, нечисти, оцапани, пък и мирише, вие ще го приемете ли в приемната си стая на гости? Най-първо ще трябва да го пратите в банята да се очисти, ще трябва да му дадете хубава чиста риза, чисти дрехи да се облече. Като умре човек, как ще се яви при Господа? Той с неговите нечисти мисли и желания няма да го приеме. В католическата църква казват, че умрелият остава 40 дни в

чистилището. То е баня с доста вряла вода, да се чисти. 40 дена, всеки ден ще взема по 3 бани, 3 по 40 – 120 бани като вземе, тогава ще се очисти, ще иде пред Господа. По човешки ви говоря. Ние мислим, че някой ще повярват, някои ще кажат: Не е така. Ние сме дошли на този свят, за да го разберем. Ако не бяхме дошли на този свят, какво щяхме да направим? Знаем от този свят? Нищо нямаше да знаем. Ако не дойдеш с физическото си тяло на този свят, нищо няма да знаеш. Има напреднали същества, които нищо не знаят за земята, не я виждат. Сега вие мислите, че тия, които са заминали за другия свят, че ви виждат вас. Много се лъжете. Нищо не виждат. Те ви виждат на екран. Някой път нали снемат известни неща и ги виждате на екран проектирани известни картини. Но това не е истинската реалност, то са сенки. От едно събрание само част ще се проектира на екрана, те вас както сега сте насядали не ви виждат. Някои мислят, че тук салонът е пълен с духове. То е наше схващане. Духовете не живеят в туй нашето пространство. Един дух само да дойде, той не може да се събере в това пространство. Извън туй пространство, което ние имаме, има друго едно пространство, по-обширно. Туй нашето пространство в сравнение с онова пространство, в което живеят духовете, то е като плоскост. Ако живеем в една плоскост, дето има само дължина и ширина, няма дебелина. Какво пространство има в една плоскост? Какво може да направиш в една плоскост? Нищо не можеш да съградиш. Има едно пространство, което представя само една права линия. То е пространство. Какво ще съградиш върху една линия? Ако двама души се срещнат на една линия, не може да се разминат, ще се срещнат и ще се върнат назад, тогава ще мязат на една дисхармония.

Когато казваме, че духовете живеят, то е една идея в нашия ум. Аз ги схващам в моя ум духовете, виждам ги какви са, разговарям се с тях, не тъй както с вас. Ти с една душа като се разговаряш, като че се разговаряш със себе си. Изисква се дълго време, докато се научиш да различаваш, понеже трептенията на земния говор в сравнение с

небесния са като гръмотевица. Той е толкоз тих и нежен. Той има ухо развито, да схваща нежния глас. Другояче ще виждаш само как се мърдат устата. По някой път са ми казвали: Учителю, покажи ни оня свят. Вечерно време като спите, нали ходите. Вечерно време като сънувате, вие в оня свят отивате. Ходите в един свят и не го знаете къде е. Не го знаете, не е по земята. Съвсем друг свят е. По някой път вечерно време влизате в един дом, гонят ви оттам, в друг влезете и оттам ви изгонят, в трети, четвърти, бягате и влизате в една къща, затворите вратата, онези, които ви гонят, натискат вратата. Вие се събудите и сърцето усещате, че ви тупа. Къде бяхте? Де ви гониха? – В оня свят. Тия къщи, дето се криете, това са човешките тела.Човешките тела са като къщи, влезли сте в едно тяло, виждате, че не е вашето, после във второ, трето, четвърто, най-после влезете във вашето тяло, залостите се, събудите се. Пак дойдете на земята. Казвам: Ако разбирате оня свят, да може човек от този свят да минава в онзи, няма по-красиво нещо. Няма по-мъчно нещо без превозни средства в оня свят. Има една смъртна река, през която трябва да минеш, пък мостовете са развалени. Водата е толкова нечиста, че ако речеш да преминеш през нея, да я прегазиш, трябват ти 250 години, докато се изчистите от смрадта. На тази река има тънък конец, като паяжина, прекаран над реката. По този тънък конец реката трябва да минеш и то без върлина. Ако не може да държи равновесие по този тънкия конец, може да се наклони на една или на друга страна и да падне в реката.

Та казвам: Когато говорим за добрия живот, за любовта, за радостта, за истината, подразбираме онова състояние, че като дойдем до този конец, да имаме равновесие. Любовта да бъде в центъра, отляво ще бъде мъдростта, отдясно да бъде истината. Тия трите Божествени сили, ще ни прекарат през този тънкия мост, ние ще бъдем в безопасност. Любовта, мъдростта и истината са потребни, за минаване от този свят в другия, за да можем да минем през тази смъртна река. Някои казват: Защо трябва да обичаш? Ще се учиш да

обичаш, защото ще пазиш равновесие. Ти не може да обичаш някого, понеже има смрад, краката му миришат, ръцете, дъхът му мирише. Ако тук малкия смрад не може да го носиш, как ще го носиш онзи, в който ако паднеш, 250 години трябва да се переш, докато се изчистиш. Ти трябва да обичаш, че ще минеш по-лесно. 40 дена ще взема, докато се мине от този свят в оня свят. 40 дена ще пътуваш, докато минеш от единия бряг до другия бряг. Ще ходиш, ще се връщаш, ще ходиш, ще се връщаш 40 дена, на 40-ия ден ще ти отворят вратата. Има врата там, че трябва да минеш в другия свят. Идеш до вратата, ще се върнеш назад. 40 дена наред ще те изпитват. Най-напред ще те питат как си живял, върнат те назад. Пак отидеш, пак чукаш, ще те питат, как чувстваш, как обичаш хората, как мислиш. Ще ходиш, ще ти задават въпроси и ти ще отговаряш. Ако на всички въпроси отговориш както трябва, ще ти отворят вратите, ще влезеш в другия свят. Ще те приемат вече да живееш. Казвам: Лозената пръчка само веднъж ли се обрязва? Ако имаш една лозена пръчка да седи 80 години, 80 пъти ще я обрязваш. Всяка година ще я обрязваш, 80 пъти ще бъде обрязана. Тази пръчка ще израсте. Казвам: 80 пъти нас като ни режат, все ще научим нещо. 80–90 пъти като те обрязват, ти ще се научиш как да живееш, как да постъпваш, как да чувстваш и как да мислиш. Човешките мисли са броня.

Вземете сега военното положение. Германските танкове прегазват английските и французките. Така са направени, с такива стоманени брони са запазени, че и най-силните гранати не може да ги пробиват, а онези ги пробиват, даже със слаби оръдия ги пробиват. На един праведник танкът му е направен от диамант, нищо не може да го пробие. Ако речеш да минаваш в другия свят, има един неприятел ще те обстрелва с оръжието си, с картечници, с най-модерни оръжия. Като минаваш, удрят те с тия снаряди. Човешките мисли, човешките чувства и човешките постъпки са броня, която удря неприятелят, ти със своя танк ще минеш, ще те обстрелват. То не е лесна работа. Ще има един ангел да те ръководи, но този ангел ще те

тури в танка, който ти си направил. Той ще върви напред със своя танк, няма да те тури в неговия, но ти със своя танк ще пътуваш, ще го опиташ. Ако не го пробият гранатите, ще идеш в другия свят, ако го пробият, щом ти развалят танка, ще се върнеш назад. Туй го наричат прераждане. Пак ще направиш друг танк, ще дойдеш до смъртта, оня неприятел пак обстрелва, оръжие има. Другояче мислят хората. Защо трябва да живеем добре? И в оня свят трябва да имаш ценностите на добрия живот, които ще занесеш. В оня свят като идеш, какво ще занесеш? В оня свят като иде един обикновен човек, може да живее само 45 години. Толкоз пари има, като изяде парите, трябва да се върне. Там не обичат скитници да има. Трябва да знаеш да работиш. Ако нямаш никакъв занаят, ще те интернират. Прераждането не е нищо друго, освен интерниране. Ще те върнат в този свят да се научиш да работиш. В този свят трябва да се научиш. Като идеш в другия свят какво ще правиш?

Най-първо законът на любовта трябва да разбираш. Казват: Христос ни е спасил. Като идеш в онзи свят, понеже имат нужда от слуги за земята, ще те пратят на земята тук, понеже познаваш земния живот, познаваш земята, ще те пратят между небесния и земния живот. На някой грешник да помагаш, да го ръководиш. Вечерно време той спи, ти ще идеш да му проповядваш. Той обича да пие вино, ще започнеш да му проповядваш да не пие. Или може да е месоядец, или да краде, или дълъг език има, ти ще дойдеш по закона на любовта, той като спи, ти да го учиш. Туй е работата. Като го отучиш от всичките тия навици, ще го спечелиш, ще идеш в другия свят. Туй се счита за печалба, че си спасил една душа. Сега вие очаквате да отидете в оня свят и ангелите да ви пеят, светиите да ви пеят. Има такива работи, но в един театър, като си вземете билет, ще влезеш и два–три часа ще слушаш да ти пеят. Ще дадеш за билета 50,60,70 лева, но само за три часа, не за няколко дена наред.

Та казвам: Трябва да имате една ясна представа. Любовта е един свят, трябва да се научите да обичате, понеже чрез любовта ще си

въздадете работа. Ако не обичате, пак ще се връщате на земята. От невидимия свят ще дойдете на земята да обичате хората. Ще се учите да обичате. Сега това е предисловие на любовта. Ще те пратят да проповядваш само на един човек, пък той е лош, не слуша. Нямаш право да го насилваш. Ще вървиш след него ден след ден, нощ след нощ, той като върви надолу и ти ще вървиш, като се качва и ти се качваш, ти ще страдаш и ще се радваш с него заедно. Неговият живот ще бъде и радост, и страдание. Ако те слуша, ще се радваш, ако не те слуша, ще скърбиш. Тъй ще работиш с един човек 10, 20, 30, 40 години. Като не те слуша 40 години, ще го напуснеш, ще те пратят при друг.

Сега това ви казвам само за изяснение. После трябва да се научиш да мислиш. Пратят те да идеш да учиш някого. Че при даровитите деца, които са гениални, има напреднали същества, които ги учат. Например, ако вие нямате тази книга, Библията не може да четете. Като имам тази книга, навсякъде мога да чета. Ако вие нямате Библията, може ли да четете? Не може. Онзи човек, който се е научил, който има закона на мъдростта, той има Божествената книга отворена и чете. Онзи, който не се е научил, той е невежа, казва: Я ми прочети. Той ще търси този да му прочете един стих, онзи да му прочете друг стих.

По някой път аз говоря за любовта. Но знаете ли колко мене ми коства да уча хората на любовта? Не само трябва да им говоря, но трябва да им дам един пример. Този дойде при мене, трябва да му дам да опита любовта. Не може да разбере. Казва: Ти проповядваш за любовта. Какво нещо е любовта? Аз като проповядвам за ябълката, казва: Какво нещо е ябълката? Ще ида да взема ябълки, ще сложа, ще му дам едно парче. Казва: Хубаво е, много е вкусна. Проповядвам за крушата, ще му дам една круша. Проповядвам за сливите, ще му дам една слива. Казва: Любовта във всичките нейни форми като се изявява, трябва да даде някакъв плод от себе си. Без туй, без плод, любовта остава неразбрана, може да говориш, но тя остава

неразбрана. Неразбраната любов е, когато един човек не ни обича, той не ни е дал нищо. Ако ти не можеш да дадеш нещо от себе си, което Бог ти е дал, ти не можеш да бъдеш полезен за хората. Ако хората на теб не ти дадат от онова, което Бог им е дал, и те не могат да ти бъдат полезни. За да ви бъда полезен, трябва да ви дам от онова, което Бог ми е дал. За да бъдете вие полезни, трябва да дадете от онова, което Бог ви е дал. Двама души, ако не се обичат, те не си дават от онова, което Бог им е дал. Ако няма правилна обмяна, не може да се обичат, не може да служат на Бога. Говоря ви на прост език. И който говори и който слуша едновременно говори. Аз ви говоря, но и вие ми говорите. Аз като ви говоря, някой ми казва: Не го разбирам, поясни го. Слушам го като говори, някой казва: Не разбирам, пообясни го, дай един пример, дай ни един плод да видим. Веднага предметно учение. Вие мислите, че като размърдате въздуха и кажете „аз ви обичам“, че това е любов. Един рибар не може да хване риба с мрежата, докато не се намокри. Като седи на брега, казва: Да имам някаква риба. Ти носиш мрежата, хвърли мрежата във водата, хвани си риба. Ще извадиш, тя нека цицерика, ще я туриш на огъня, да я опържиш. Аз ви позволявам рибите на любовта да ги печете. Няма по-сладка риба от рибата на любовта. Само че рибите на любовта като ги печат, те оживяват. Като я хванеш, като почнеш да я печеш, тя се радва. Като я ядеш, радва се. Като не я ядеш, плаче. Тъй че на всички ви желая печените риби на любовта. Колкото повече печете, толкова по-добре. Казва: Не се яде риба. Яде се рибата на любовта. Пекат се сомчета, най-хубава лаврея, скумрия. Казвам: Най-хубавата храна в света, това е храната, която произтича от любовта. Ние страдаме. Казва някой: Не ме обича. Съгласен съм. Да те обича, значи да те нахрани с плодовете на любовта. Тя е класическа храна. В Писанието се казва, че евреите Господ с ангелска храна, с манна ги е хранил. Те не разбраха любовта, казват: Не струва тази храна, в Египет имахме много хубава храна, месце пражено, рибички, пък тук тази ангелска храна, манна, нас ни дотегна.

Казвам: Сега и на нас съвременните хора ни е дотегнало. Кого как слушам, казва: Аз ви обичам, аз ви обичам. Тогава щом имате едно писмо „аз ви обичам“ опечете писмото и го турете в чашата и го изпийте. На мене като ми пишат любовни писма, горя ги и си правя лимонада. Казва: Пишеш ли любовни писма? Казвам: На лимонада ги правя всичките. Ами че складирам ги навсякъде.

Искам да ви наведа на новите схващания. Само така ще дойде обновлението, като започнете да мислите по новия начин. Някой от вас казват: Остаряхме. – Ще се подмладите. Ако живеете в любовта, ще се подмладите, ако живеете в безлюбието, ще изнемощеете. Ако живеете по закона на Божествената мъдрост, ще се подмладите. Ако не живеете по този закон, ще остареете пак. Ако не живеете по закона на истината, пак ще остареете, ако живеете по закона на истината, ще се подмладите. Любовта подмладява, мъдростта подмладява и истината подмладява. Само че младостта има три дрехи. Дрехата, която любовта ще ти тури, е червеничка, с най-хубавия червен цвят. А пък мъдростта ще ти даде една жълта дреха с най-хубавия жълт цвят. Истината ще ти даде дреха с най-хубавия син цвят, небесен цвят. Като се научите да живеете по закона на любовта, ще имате една червена дреха, по закона на мъдростта – жълта дреха, а по закона на истината – синя дреха. Като идеш в оня свят, ще носиш тия три дрехи. Като влизаш, ще облечеш червената дреха, идеш от света победоносно, воювал си в света, кръст ще носиш на лявата ръка и на дясната ръка ще носиш кръст.

„Аз съм лозата, вие пръчките. Всяка пръчка, която се обрязва, дава плод повече.“ Само чрез закона на любовта ще добием тази дреха. Това е вечният живот, да се придобие тази дреха. Без тази дреха, вечният живот няма да се придобие. Без мъдростта светлината не може да се добие. Като имаш дрехата знанието ще дойде, без дрехата, знанието не може да дойде. Ти свободен не можеш да бъдеш, ако нямаш онази синята дреха на истината. Нея като придобиеш, ще бъдеш свободен. Този синият цвят, за който ви говоря, той е такъв,

както вие мислите. Той е емблема. Той има толкоз нюанси, този синият цвят. Този синият цвят той е в съчетание с другите цветове. Той е в центъра, около него се въртят всичките други цветове, помагат му и му дават стойност. Някои мислят, че е само синият цвят, но този синият цвят, той е център, около него всичките цветове работят. Казвам: Около този син цвят имаме същества, които ще дойдат от невидимия свят, ще те учат как да бъдеш свободен. Човек трябва да бъде научен как да пази своята свобода, която Бог му е дал, свободата, която любовта е дала на човека, свободата, която мъдростта е дала на човека. Истината ще дойде тя да пази свободата, която си добил в мъдростта и в любовта. Казвам: Като ви говоря за любовта, говоря за свободата на мъдростта. А истината е, която ще ви научи как да пазите онази свобода, която ще пази свободата на любовта и свободата на мъдростта. Това е вътрешно мистично отношение.

Сега мислим за любовта. Казано е, че Бог е любов. Като го приемем, ние ще се научим да обичаме. Господ е навсякъде, като го видиш, ще се радваш. Той е неделим. Ще Го обичаме в дърветата, в цветята, в слънцето, навсякъде като Го видим, ще се радваме. Може да видиш, че в един камък има нещо божествено, което другите не виждат. На един петел може да дадеш един диамант, ще го ритне с крака си. Но дайте го на един умен човек, той ще види ценността на диаманта. В един диамант има ценност. Един голям диамант, ако е чист, щом го носиш, ще бъдеш здрав. Не може човек да носи един скъпоценен камък и да бъде болен. Ако носиш един камък и заболееш, значи и камъкът е заболял. Като заболее един скъпоценен камък, един диамант, губи своята сила, не може да пречупва добре слънчевите лъчи. Дайте този диамант на някой здрав човек, той ще си възстанови първоначалната си ценност.

Ние на земята трябва да възстановим първоначалната ценност. Някой път душата на някой човек се помрачава. Именно ще дадем по някой скъпоценен камък да се възстанови първоначалният цвят на камъка. Христос в света е онзи, който тонира нашите души. Когато

една душа е изгубила своя първоначален тон, трябва да дойде в съприкосновение с Христа, за да добие своята първоначална светлина.

Та казвам: Аз говоря за любовта, че като дойдем в съприкосновение с любовта, ще добием онова, което сме изгубили. Като дойдем в съприкосновение с мъдростта, ще добием онова, което сме изгубили. Ние сега търсим изгубеното в света. Любовта е туй, което възстановява първоначално загубеното. Мъдростта е туй, което възстановява това, което сме изгубили. Истината е онова, което възстановява в нас онова, което Бог ни е дал. Тия три велики добродетели в света са пътищата, по които ние ще се приближим при Бога. Тогава ние ще дойдем при него като този младия син. После започва да мисли баща му и казва: Колко хубаво е това дете, колко е умно, трябва да му дам свобода. Детето мислеше по един начин, бащата по друг. Когато Бог види, че се връщаме при Него със своята опитност на земята за ядене и пиене, ние сме разбрали, че всичко сме изгубили, разкаяли сме се. Поне да занесем три неща: едно топло чувство, една светла мисъл и една силна постъпка. От този свят като идем в другия свят, то е най-малкия подарък, който може да занесем. Когато младият син казва на баща си: Не съм достоен да се нарека твой син, той носеше една опитност в себе си. Казва: Баща ми е толкоз добър, толкоз добре се отнася със слугите си. Аз и слуга да му стана, по-добре ще се отнася с мене, отколкото светът се отнася. Ще се върнем при Бога с една хубава мисъл за Неговата любов, ще се върнем с една хубава мисъл, с едно хубаво чувство, с една хубава постъпка.

„Това е живот вечен да позная Тебе, единаго, истинаго Бога и Христа, когото Ти Си пратил.“ Това е живот вечен, да познаем ние любовта, да познаем мъдростта и да познаем истината. Това е живот вечен. Няма по-сладки плодове от плодовете на любовта в света.

Отче наш.

21. Утринно слово 13.IV.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ТРИТЕ ИЗВОРА

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на Царството
Духът Божий

Ще ви кажа само един стих (Ев.Ѝ. 15:7), ще го намерите някъде в Евангелието: „Ако думите ми пребъдват във вас и вие пребъдете в мене, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и каквото попросите в мое име ще ви бъде,“ казва Христос.

В начало бе Словото

„Ако думите ми пребъдат“, значи думата е мощна. Ако словото пребъде. Сега има едно ново понятие, с което човешката душа трябва да се запознава. Запример, когато младите деца започнат да изучават езика, най-първо учителят ще ги запознае с елементите на словото, с азбуката. И почти взема половин година някой път, докато се открият буквите и техните съчетания гласни и съгласни, елементите. Щом изучиш азбуката на български език, ако почнеш да изучаваш друг език, трябва да изучиш азбуката и на този език. Сега азбуката на Божествения език не е както нашата азбука. И думите, и словото не е както словото тук. Тук може да говориш за любовта, без да я разбираш. В Божествения свят никога не може да произнесеш една дума, ако не разбираш съдържанието ѝ, ако не си я опитал. Туй, което не си опитал, никога не може да го произнесеш. Срещам един мой познат и ми казва: Бях забравил името на една моя позната, не мога да си припомня името ѝ, мислих, мислих, не мога да си го припомня, чудя се на себе си. Изведнъж като я видях в събранието, като я погледнах, веднага ми дойде името ѝ. Та казвам, за да намерим една дума, трябва да има известна светлина. Някой път забравяме думите

или някои хора не помним, светлина няма, не можем да четем. Но казвам: В това верую, което сега имаме, често човек се поставя на едно изпитание. Допуснете, че имате воля. Казваш: Имам воля. Мнозина казват: Имаме воля. Но волята е на степени. Преди да обясня волята на степени, ще кажа, че търпението е нещо, което принадлежи на Бога, волята принадлежи на нас, мъчението принадлежи на падналите духове. Че трябва да търпиш някой човек, не по време трябва да го търпиш. Когато носиш неволята, тя има отношение към правдата. Щом постъпват хората несправедливо към тебе, няма какво да търпиш, но неволята ще носиш. Когато не те обичат, то е мъчение. Дяволите страдат от безлюбието. Хората носят неволята от безправие. А пък Бог търпи, че доброто не се е възцарило на земята. Сега това е ограничено познание. Казва: Мъчение. Ти си в света на безлюбието. Мъчиш се, носиш неволята, в света на безправието си. Ще търпиш, че хората не прилагат доброто. Не те уважават, не те почитат, всичко ще търпиш. Казваш: Имам вяра. Пращат те на фронта, картечен огън има, падат гранати. Да вярваш и да бъдеш тих и спокоен. Сърцето ти играе, краката ти треперят, каква вяра имаш? Един български полковник ми разправяше своята опитност от миналата война. Било при Солун някъде, от Кавала нагоре. Отиваме, казва, с генерала да правим ревизия на войниците. Забелязаха ни англичаните, че като отвориха една артилерийска стрелба, един огън против нас, че мене ми треперят зъбите, генералът също трепери. Пита ме генералът: Как си, г-н полковник? Казвам: Много добре. Ами вие, г-н генерал, как сте? Казва: Много добре. Аз казвам, че съм добре, но ми тракат зъбите и на него тракат зъбите и аз герой, и той герой. Като свърши, казва: Спаси ни Господ от едно голямо премеждие. Сега вярата не подразбира, че ти няма да страдаш. Ще дойде страхът, но ако имаш вяра, вярата ти ще въздействува на страха и тогава ще се покаже силата на вярата. Силата на вярата да е по-голяма от силата на страха, да не те принуди страхът да бягаш от бойното поле. Вярата ще те застави да останеш на бойното поле, да видиш, какъв ще бъде краят.

По някой път целият наш живот е бойно поле. По някой път ще дойдат големи неволи в живота, не стават нещата тъй както ти мислиш. Някъде трябва да търпиш, а някъде трябва да носиш неволята, някъде ще се мъчиш. Какво ще правиш? Единственият, който може да те избави от мъчението, то е Бог. Кога мъчат човека на земята? Като хванат човека разбойници, какво правят? Мъчат го, скрил парите някъде, казват: Дай парите. През турското робство турците хванат някой богат българин, някой български чорбаджия, вечерно време нападат, както сега нападат англичаните. Нажежат една верига, турят я на врата му и казват: Кажи де си заровил парите? Той ще даде парите. Като даде парите, пак ще го мъчат, да не би да има още скрити в някое гърне.

Сега вас не ви интересува какво било едно време. Какво трябва да бъде сегашното положение. Има известни правила, които трябва да се пазят. Например, един говорител трябва да има известна дикция, говорът му трябва да бъде ясен, мек, внушителен. Гласът на един певец трябва да бъде ясен, мек, внушителен. Ако няма тия качества, той никога не може да се подигне. Той може да произхожда от високо произхождение, той може да е княз, може да е богаташ, може да е свършил четири факултета. Хората не се нуждаят от неговото учение. Те се нуждаят в дадения случай от пеенето. Дойде някой лекар, не се нуждаеш лекарят да е свършил, ти се нуждаеш от неговото знание, да може да те изцери. Или ти като идеш при богатия, не търсиш сиромаси, но богати. Всеки минава, заминава, сиромахът си остава. На сиромаха не обръщат внимание. Ако минаваш покрай десет чешми, на които водата е престанала, ти ще се спреш при онази чешма, която тече.

Сега помнете, в света има три извора: единият извор аз го наричам извор на живота, вторият е извор на светлината и другият е изворът на човешката сила – туй, което човек търси. Тия трите извора в живота си трябва да ги намериш. Ако не пиеш от извора на живота, живот не може да имаш. Ако не пиеш от извора на светлината,

светлина да приемеш, знание не може да добиеш. Ако от извора на човешката сила не пиеш, силен човек не може да бъдеш. Вие ще запитате: Как? – Там е. Турците имат една поговорка и казват: Сега в живота се е говорило много, повтаряли са се някои неща. Аз искам да избегна това, което се е говорило, ще говоря за доброто. Аз оставям настрана злото, понеже то е цяла наука. Когато Адам престъпи Божия закон, Бог каза: Понеже Адам стана като един от нас да познава доброто и злото, да не би да яде от дървото на живота и тогава мъчно ще се поправят неговите погрешки, затова решиха да го изпъдят из рая, понеже тогава дървото на живота беше в рая и понеже както си позволи да яде от едното дърво, така щеше да си позволи да яде и от дървото на живота. Можеше да остане да яде само от едното дърво. Той както престъпи единия закон и яде от дървото за познание доброто и злото, да не направи втора погрешка, го изпъдиха извън рая да не сгреши. Сега вие искате да знаете защо хората са изпъдени из рая? – Да не направят втора погрешка. Защо не останаха в рая? – Защото направиха първата погрешка. Защо ги изпъдиха от рая? – Да не направят втора погрешка. Сега по някой път вие питате. Защо изгубих богатството си? Отговорът е, за да не направиш и втора погрешка. Защо не можа да задържиш богатството си? Отговорът е същият. По кой начин може да се разреши въпросът? Защо не съм знаел? Ти не спазваш Божия закон.

Ако един болен човек дойде, всеки може да му каже: Ти ще оздравееш. Но ако болен говори на болен: ти ще оздравееш, болният няма да оздравее. Да приведа пример. Двама светии живяли в пустинята. Препирали се. Единият казвал, че сол трябва да се тури в боба, другият казвал, че и без да се осоли бобът, бобът си имал сол. Веднъж нямали сол. Онзи, който поддържал, че с мисъл може да се осоли бобът казал. Няма сол. Другият му казва: Посоли го със своята мисъл. Човек ако не прави добро, доброто не може да стане. Човек ако не обича, той любовта не може да я познае. Питам: Как вие ще познаете разните форми на любовта? Колко деца има, които са

нещастни, защото майка им е заминала. Ония деца, които са родени, но майка им заминала, тия деца изгубват много добри качества. Тия деца остават малко грубички, нещо им липсва в характера. Майката след като роди едно дете, знаете колко пъти трябва да го целуне. Сега ще ви дам един пример. Това се случило в Македония. Сгодява се и се оженва един момък за една мома. Първата година ѝ дава хиляда целувки, на втората година ѝ дал 900, на третата 800, на деветата година ѝ дал 100, на десетата година само една целувка ѝ дал за една година. Всички ония деца, на които майка им даде много целувки, на децата им върви. От целувките на майката зависи прогресът на детето. Ако една майка не гали, не целува детето си, от туй дете нищо няма да стане. Може би много майки, като родят едно дете виждат, че нищо няма да стане от него, напущат го да си замине. Оставят го на произвола на съдбата. Всички ония хора, които не са били целувани, много трябва да страдат, за да се облагородят. Казвам: По някой път трябват целувки. В целувките трябва да дадеш. Юда целуна Христа и Той му каза:„ Ти с целуване ли предаваш син человечески?“ За тридесет сребърника го продаде. Интересно е, как е възможно един ученик за 30 сребърника да продаде учителя си? Една загадка е това. Не е голяма сума. Понеже Юда беше окултист, той направи едно математическо изчисление, ако вложи тия пари със сложна лихва, той ще бъде най-богатият човек в света. Казва: Заслужава да продам моя учител, ще бъда като цар, всичките хора ще ме уважават и почитат. Казва: Моят учител ще го туря на изпитание. Аз ще го продам и мислеше, че Той ще употреби силата си. Той искаше да предизвика учителя си да покаже силата си. Той е син Божи, ще го продам евтино и ще вложа парите в банката. После видя, че неговите изчисления не излязоха прави. Христос прие предателството.

Ами когато вие се отказвате от любовта, не правите ли същата погрешка? Ами когато вие се откажете в един момент от истината, не правите ли същата погрешка? Когато се откажете от Божествената мъдрост, не правите ли същата погрешка? Казвам: Трябва да имаме

едно будно съзнание. Всякога онези, които изпитват живота на хората, доколко човек е стъпил на здрава почва, човек трябва да застане на много твърда почва. Мислите ли, че идеята да обичаш Бога е лесна работа? Мислите ли, че онзи, който те обрал, който ти е направил хиляди пакости, да го обичаш е лесна работа? Но тия работи, които не са лесни, човек трябва да ги преодолее. Представете си, че един ваш приятел ви направи една услуга. Но представете си, че той за да ви изпита, ви обере. Той се преоблича, туря си маска и ви обира. Вие го давате под съд и го съдите десет години затвор за кражба. После той се изяви и казва: Аз исках да те опитам, колко обичаш парите. Какво ще кажеш, ако намериш, че тази маска на този крадец е на твоя приятел, който те обича? Ти ще съжаляваш. Щом те обере твоят приятел, остави на неговата добра воля, той да върне парите. С лихвата ще ги върне. Няма човек в света, на когото да са откраднали парите и ако той не ги е търсил, и те да не са му върнати. Аз съм превеждал един пример, който се случил в Австро-Унгария. Един беден отива при един търговец и му иска пари назаем. Казва: Ти може ли да ми дадеш хиляда крони назаем, ще ти ги върна? Търговецът си казал: Той ме лъже, няма да ги върне, но въпреки това дава му исканите пари. След десет години, когато този търговец изгубил своето имане, пропаднал, от пощата му донасят един чек от десет хиляди долари от Америка изпратени. Получил едно писмо, в което му пише: Аз съм онзи, който преди десет години ми даде хиляда крони. Аз се издигнах в Америка, изплащам ви се и ви благодаря много. Десет хиляди долара идат точно навреме. Този търговец пак се подига. Сега ние сме с ония идеи, че някой като бръкнал в джоба ни ни обрал. Казва: Обраха ме. Взели пет лева от джоба ти. Направете един опит. Крадецът е толкоз чувствителен. Аз съм правил опит. Досега нито един крадец не е бъркал в джоба ми. Седя, туря парите в джоба и внимавам. Един момент ако се отвлече вниманието ми на някъде и парите изчезват. Като мисля, той никога не може да бръкне в джоба ми, понеже моята мисъл е вече една

защита. Веднага настане едно положение, той е вързан, по никой начин не може да бръкне, страх го е. Щом се отвлече вниманието ми, аз не пазя и веднага ще бръкне в джоба ми. И вас ви атакуват лошите духове. Не мислете за джоба си. Вие имате някаква добродетел, дяволът отвлече вниманието ви някъде, бръкне в джоба ви, извади онова, което имате. Добре, сега помислете, че двама души се обичат. Вземете сега един млад момък и една млада мома се обичат. Влязат в брачен живот. Жена му е красива. Някой хвърли око върху нея, погледне я, нему му трепне сърцето. Защо му трепва сърцето? Ако я обичат и другите какво лошо има в това? Една мома, която е обичана, печели. Всяка мома, която е обичана, тя ще бъде здрава. Няма по-хубаво нещо, да я обичат. Казват, че някой се разболял като го обичат. То е от безлюбие. Въпросът седи другояче. Ако хората биха се обичали, както ние разбираме, всички щяха да бъдат здрави, болестите щяха да бъдат нещо незнайно на земята. Понеже сега има безлюбие, затова има болести. Казва някой: Аз ви обичам. Не че той ме обича, но иска аз да го обичам. Следователно, аз от моя страна казвам: Трябва да ме обича. Той очаква от мене, аз очаквам от него, тогава се скараме двамата. Той ми каже: Ти не ме обичаш. Аз му кажа: Ти не ме обичаш. Започне престрелката. Знаеш ли на какво мяза това? Събрали се двама богаташи и влизат в една кръчма. Нито един от тях няма пари, пък всеки казва, че той ще плати. Като казал единият, че той ще плати, другият повярвал. Като казал вторият, че има пари, първият повярвал. Като дошло време да плащат, единият казва: Ти плати. Другият казва: Ти плати. Започват двамата да спорят кой да плати. Това е положението. Някои хора претендират, че имат любов, а нямат. Онзи, който има любов, той тежи. Човек, който има любовта, никой кантар на света не може да го премери. Като го туриш на кантара, не може да го хване. Човек, който може да се претегли на кантара, той няма любов. Ако някого не го хваща кантарът, той има любов. Това е 101% вярно.

„Ако думите ми пребъдат.“ Ако думите на любовта, на Бога, Който ни обича, аз възприемам неговите думи в себе си, това е семето. Това, което нас ще ни повдигне. Знаете колко лесно е ние да проверим дали Бог ни обича или не. Някой казва: Аз не Го виждам сега къде е. Ти в баща си не си Го видял още. Бог се проявява в баща ти, ти не си Го познал. Бог се проявява в майка ти, ти не си Го познал. Бог се проявява в брата ти, ти не си Го познал. Бог се проявява в сестра ти, ти не си Го познал. Той се проявява в приятели, в учители, навсякъде Го търсиш. Той в живота ти десет години се е проявявал, а ти Го търсиш навсякъде. Туй е драмата в нашия живот. Разправяше ми един: Имам един приятел, съмнявах се, че ме залъгва със своята любов. Един ден той ме тури на изпитание. Заболя ме зъб, поду ми се страната. Дойде този приятел при мене. Казва ми: Ти постоянно се съмняваш, че аз те залъгвам, да ти покажа, че аз имам хубави чувства сега като туря ръката си на подутата страна, болката ще мине. Ако се махне болестта, ще знаеш, че аз те обичам: ако не се махне болката, ще знаеш, че не те обичам. Казвам: Я ми го направи. Наистина, тури си ръката и изчезна болката. Казвам: Да не би да ме хипнотизираш? Щом казах, да не ме хипнотизираш и болката пак дойде наново. Тури си ръката и пак изчезна болката. Казва: Докато ти се съмняваш, ще те боли, щом престанеш да се съмняваш, ще мине болката. Сега често боли ви зъбът, дойде някоя хубава мисъл и болката престане: дойде съмнението, пак дойде болката. Същият закон. Ако вие не допущате никакво съмнение във вас, никакво колебание, онова, което е станало, няма да се премахне, то ще си остане така.

Христос казва: „Ако думите ми пребъдат във вас.“ Всяка една дума на любовта, която пребъдва в човека, тя внася веднага светлина, внася топлина и сила. Та първото нещо тази година, направете опит да видите колко е любовта ви. Ако правите опита, намерете някой човек, който е болен и не му казвайте, че ще го лекувате. Но в себе си да направите едно добро. Да видиш обичаш ли този човек или не. Концентрирай ума си към този човек и пожелай да оздравее. Ако

оздравее, имаш любов, ако не оздравее, твоята любов е слаба. Направи опита на едного, на двама, на трима. Като оздравее този човек, ти ще се радваш в себе си, че опитът е сполучлив и че законът е верен. Ако ти му кажеш това, той ще каже: Ти какво ме хипнотизираш? Не му съобщавайте нищо. Може да съобщиш, че обичаш един човек, който те обича. Нему можеш да му кажеш. Който те обича, съобщи му, че го обичаш. Който не те обича, нищо не му казвай. На онзи, който не ви обича, никога не разказвайте никаква тайна. На човек, който не ви обича, говорете му за обикновени работи. За свещени работи, за оня свят, за Бога, за любовта, за мъдростта, за истината, за добротата, за милосърдието, за кротостта не говорете. Говорете за лук, за ниви, за жито, за желязо, за хвърчене на аероплани, за возене на автомобили, за шапки, за обуща, за върви, да си намажеш устата с червило, за дрехи – червеничко със сини жички, за боядисване яйца, за варене, за козунаци, за правене баница, за кокошки, за масълце.

Не смесвайте Божественото. То е ценното. Онзи човек, който обича, има нещо в погледа му. Като погледне, всичко се изяснява. Като те погледне онзи, който те обича, ти се съвземаш. Вижте днес Господ ни обича, как изгря слънцето. Казват: Хайде да видим тази вечер, дали ще дойдат ангелчетата. Господ казва: Ако си търсят белята. Тази нощ 4–5 пъти ставах, давам си ухото дали идат, чувам някой автомобил, казвам: Не е. Казва: Ако си търсят белята. Не може да направиш пакост на един човек, когато го обичаш. Не можеш да направиш пакост на един човек, който от Бога е обичан. Казвам: Единственото нещо, ако обичате Бога, ще знаете, че никой не може да ви направи пакост. „Хиляди ще падат от страната ти и десет хиляди от другата“ – това е вярно. Казвам: Сега за тия изпитания, които идат в живота, трябва да благодарите. Казвате: Защо става войната? Много проста е работата. Малките неща са, които създават спорове. Мъже и жени се карат за нищо и никакво, за лук, за пипер, за малки причини, за които и децата се карат. Вкъщи братя и сестри, слуги за дребни неща се карат. Като се насъберат тия дребни неща, те правят

войната. От какво са направени дебелите въжета? – От тънките конци. Хиляди конци като се насъберат правят дебелите гемиджийски въжета. Тия малките раздори, увити във въжета, образуват война. Щом двама души се карат, те образуват един конец за война; войната е дебелият конец. Та казвам: Как ще престанат войните? Когато мъже и жени престанат да се карат; когато братя и сестри престанат да се карат; когато слуги и господари престанат да се карат; когато ученици и учители престанат да се карат, няма да има войни в света. За да няма караници, любовта трябва да дойде. Без любов в живота караницата ще влезе. Без светлина спъване ще има. Без истина безправие ще има. Щом има безправие, ще има неволя. Щом има нарушение на доброто, няма търпение. Не всеки може да търпи. Колко хора могат да търпят? Някой път човек премълчава, но то не е търпение. Аз съм превеждал пример за един, който се оженил за една много търпелива мома. Той казва на приятеля си: Не си виждал такова благородство, търпелива е като ангел, няма друга като нея. Тя носила една табла да ги почерпи, мъжът я бутнал с крака си, тя се простряла. Станала, изчистила и направила друго кафе. Обаче, като се оженили, не била така търпелива, започнала да го налага. Казва ѝ: Ти беше много търпелива, как благородно постъпи тогава. Тя му казва: Да беше дошъл да видиш какво направих на масата. Като влязла в кухнята от яд захапала масата. Ние търпим привидно. Често казват: Аз да дойда на власт, да го хвана! Много жени казват: Аз да стана мъж, че да го хвана! Учениците казват: Аз да стана учител. Не е въпросът там.

Най-първо трябва да изпълним волята Божия не по закон, чрез насилие. Има два начина. По закон ние изпълняваме волята Божия. Няма някой от нас, който да не изпълнява волята Божия по закон. На църква отиваш по закон, с насилие, ако не, глоба има. Ще идеш да работиш, ако не, глоба има. Сега Бог изисква ние да изпълняваме Волята Му по закона на любовта, да изпълняваме волята Му доброволно, а не по закона на насилието. Тогава ние ще се наречем

синове Божии. Всеки, който изпълнява волята на Бога с любов, е син Божи. Всеки, който изпълнява волята Божия чрез закон, е слуга.

Отче наш.

22. Утринно слово 20.IV.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ДА ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на Царството
В начало бе Словото
Размишление
Духът Божий

Има един стих – някъде в Евангелието ще го намерите, дето Христос казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец не го е привлякъл, и никой не може да иде при Отца ми, ако аз не му покажа пътя.“ Толкоз години ви е говорено за реалните работи, но колко смътни са всичките понятия, които имате за религията. Че конкретно ако ви турят на изпит, какво бихте писали, какво нещо е религия. Може да говорите много работи за религията, но всичко, което се каже, не е религия. За един човек може да знаеш как се облича, каква му е шапката, какви му са обущата, каква е къщата, но това не е човекът. Туй не трябва да бъде обезсърчение. Ние не сме дошли още до съществените в живота. Говорим за любовта, но имаме повърхностно понятие за любовта. Разбираме нещо в дадения случай за любовта, което не е любов. Ти в даден случай разбираш, че някой човек е по-силен от тебе, хване човекът, натисне те на земята. Ако ти хванеш някого и го натиснеш на земята, ти си по-силен. Сега как ще обясните някой път кой е по-силен? Някой път силният прави такива маневри, падне на земята, слабият се качи на гърба му, седи отдолу като победен, но по едно време погледнеш, няма да се минат 5–10 минути и силният, който беше на гърба му, се намери под краката му. Силен човек е всеки, който може във всеки случай да се справи с всичките мъчнотии.Това във физическо отношение е вярно, в духовно

и в умствено отношение също. Ако във физическо отношение се справяш с мъчнотиите, силен си. Ако в духовно отношение страдаш, имаш несгоди и се справяш, силен си. Ако в умствено отношение разрешаваш всичките мъчнотии, силен си. Тази мисъл трябва да залегне в ума ви. Добър певец кой е? Който може да изпее всяка една песен. Може да е много сложна песента. Песните не са сложни, ние си въобразяваме, че песните са сложни. То и от неупражняване по някой път, не че не са сложни, но онзи, който е роден музикант, като погледне песента, нотите звучат в ушите му, онзи, който не е роден, трябва да ги учи. Щом в музиката заучаваш всеки тон поотделно, сега учиш музиката. Щом ги видиш и разбираш езика, защото под музикант разбираме, който разбира езика на музиката. Който сега учи, то е друг въпрос. Някои музиканти сега учат езика на музиката. Те знаят музиката чрез преводчици, превод имат. Може да идеш във Франция и да се разговаряш с някой французин, но има и преводчик. Друг е въпросът, когато сам знаеш езика. Преводчици има и по любовта. Някой път вие не знаете какво нещо е любовта. Любовта има език. После мъдростта има език. Истината има език. По някой път казвате: Ние знаем какво нещо е истината. Като българи знаете каква е истината. Българинът разбира истината по един начин, англичанинът – по друг, германецът по трети, всеки си има свое разбиране за истината. Да разбираш истината, значи на земята да няма нещо, което да те спъва. Онзи човек, който разбира истината, като погледне мъчнотиите, не само да се не смущава, но като подгледне на най-големите противоречия, нему е приятно. В най-големите противоречия е скрит Бог. В най-лошите работи е скрит Бог. Ти не го виждаш, но в най-лошите работи е скрит Господ и Той те опитва. Казва: Какво можеш да направиш? Виждаш един човек ударил друг и го убил. То е престъпление сега. Той може да го убие, но не може да го възкреси, не може да даде живот – това е престъпление. Господ като дойде, хване убития за ръцете, той оживее. Ако някой му отрязал ръцете, Той ги туря намясто; ако са му отрязали

краката, туря ги намясто; ако му отрязали главата, туря я намясто и човекът оздравее. Няма престъпление, тури ги намясто и станат по-хубави. Като му тури краката, станат по-добри, като му тури ръцете, станат по-добри, като му тури главата, стане по-добра. Този човек ако сто пъти го убият и сто пъти Господ го оживява, този човек се подобрява, подобряват се неговите ръце, крака, тяло, глава. Ако вашата глава не са я рязали много пъти, вие седите на едно място. Ще кажете, защо е така. Питам: Като узрее житото, защо взимате сърпа и го режете; после защо ще го туряте в хармана и прекарвате конете, после ще го изядете? Туй вие го считате в реда на нещата. Житото и досега не знае защо така постъпват хората. Житото не може да си представи защо го изваждат из хамбара, турят го на нивата, заравят го – това не може да си представи. Мисли, че тия хора са много жестоки. Разсъждавам според философията, която имаме. Като узрее житото, отивате, отрязвате го, и то това не може да си представи. После, като го турите на гумното, прекарате конете и това не разбира. И като го мелите на воденицата и това не разбира. Като го изядете, не разбира. Но житото се ползува. Туй жито като минава през всичките тия страдания, човек става. Всяко житено зърно ще стане една красива мома или един красив момък, един учен философ, един музикант, един скулптор, един художник, един ангел. Следователно, заслужава житеното зърно да страда, понеже ще стане промяна. Без туй страдание, нищо не може да стане житото. Казвате: По друг начин не може ли? – Може, но ще седите в хамбара вътре. Цялата вечност може да седите в Божия хамбар, непосети никъде, ще бъдете на зрънца. Но и тогава няма да ви бъде хубаво. Ще има милиони зрънца на вашия гръб, вие ще бъдете притеснени, ще пазите вашата големина, ни по-големи, ни по-малки ще станете. Ще ви бъде несносен животът в Божествения хамбар.

Казвам: Този път, по който сега вървиш, е най-добрият, по който Бог е могъл да ни прекара. Той е най-добрият път. По-добър път от него няма засега. Ние седим тук, събираме се и сме малко недоволни,

че няма светлина. После това затъмняване вечерно време, казвате: Защо трябва да затъмняваме? Ако не се затъмняваше ще дойде неприятелят отгоре, ще пусне яйца – една бомба, и ще се научиш тогава да затъмняваш. Светлината ги ориентира. Следователно добрите хора Господ ги скрива в тъмнината, да ги не намерят лошите хора. Защото при най-малката светлина, той като те намери, хване те и те изяде. Като те хване лошият дух, ще те изяде. Ще те опече на шиш, както ние опичаме рибата и считаме, че е в реда на нещата. Нас ни е приятно. За пример, вие печете рибата и никакво угризение на съвестта не се явява. Радваш се, че си я опекъл, турил си лимон, зехтин. Казваш: Колко е хубаво и благодариш на Бога, че създал такива мазни риби. Заколиш една кокошка, опечеш я и пак благодариш на Бога, че такива кокошки е направил. Богаташи, евангелисти има, които проповядват Христовото учение и казват, че Господ създал кокошките за хората. Какво ще стане с кокошките в света най-после? Овците трябва да се ядат, защото те ще напълнят света. Прави са. Един вълк има право да изяде хиляда овце. Той като изяда хиляда овце по любов, вълкът става овца, а пък като изяде безброй без любов, вълкът си остава вълк. Като стане овца, дето е ял овците и него ще изядат. С любов хиляда, който е ял и него по любов ще ядат. Казвам: Една овца, защо я ядат вълците? Едно време беше вълк и ядеше овцете. Казвате: Вълци, облечени в овчи кожи. Една овца носи овча кожа, но не е овца. Човек, който носи човешката глава и човешкото тяло не е човек още. Той може да носи човешко сърце и пак да не е човек. Човешки ум може да носи и пак не е човек. Ако произвежда най-хубавите мисли в ума си, най-хубавите чувства в сърцето си и най-хубавите и най-благородните дела във волята си, той е човек. Човек, който не служи на любовта, човек, който не служи на мъдростта, човек който не служи на истината, той не е човек. Да служиш не само на думи, но с дела.

Често се явяват противоречия в изясняването на нещата. Вземете простата мисъл: Да обичаш. Какво значи да обичаш? Обич и любов са

две неща различни. Аз употребявам положителната любов на артериалната кръв, обичта – отрицателната любов употребявам на венозната кръв. Кръвта, която излиза от сърцето и отива по цялата повърхност, това е Божията любов, която излиза от Бога. Кръвта, която от повърхността се връща към сърцето и отива да се пречисти, това е обичта. Тя носи известни материали, които трябва да се подобрят. И пак наново се обръща едно кръвообръщение.

Сега някой ме пита, как трябва да обичат, как трябва да любят. Обич значи, видиш един цвят, три месеца не е валяло, изсъхнало и ти го полееш, това е любов. На цвета даваш нещо от себе си. Човек чрез водата ще даде и водата ще послужи на този човек. Това е любов към цвета. На един човек искаш да направиш добро по същия начин. Искаме да ни обичат хората или да ни любят. Тогава няма да идеш при някое сухо дърво да искаш от него, но ще идеш при някое плодно дърво, което е окичено с плодове, отгоре ще вземеш и като вземеш, ще благодариш. Като полееш цветето, ще благодариш, че Бог ти дал условия да помогнеш. Може да видиш една мравка, която се дави във водата, помогнеш ѝ, това е любов. Или някой човек иска да мине през някоя река, ще го вземеш, ще го пренесеш от единия бряг на другия. Това е любов. Някой човек е обезсърчен, ще му кажеш една дума да го насърчиш. Това е любов. Дал си му нещо. Някой е невежа, ще го учиш, някой не знае да свири или да пее, на каквото добро научиш човека, това е любов, която ти можеш да имаш. На каквото може другите хора да те научат, то е любов. Щастието ще те посети.

Като разсъждаваме, ще дойдем до положението на една млада сестра, която ми каза: Аз, Учителю, не зная как да обичам. Сега на тази сестра говоря. Туй е любов. Обичаш цветето, ще полееш това цвете. Като идеш при цветето, няма да го целуваш, понеже цветето като го целунеш, може да го повредиш. Мухите, вие виждате да влизат и излизат из цветето, но вие само стъблото ще пипнете. Като гледате цветето вие му помагате. Ако речете да целувате цветята, вие ги повреждате. Цветята още не се нуждаят от целувки. Цветята се

нуждаят от светлина и топлина. Ти ако искаш едно цвете да го обичаш, ще го посееш в една саксия, ще го полееш не със студена вода, а с такава температура, каквато цветята обичат; ще държиш в стаята си това цвете, ще доближиш само ръцете и няма да го докосваш. Казваш: Като станеш човек, ще те галя. Този човек го боли крака, повредена е кожата му, какво ще го целуваш? Като го целуваш, ще му причиниш болка. Като заздравее кожата, като дойде тогава може да го целуваш. Когато тялото е наранено, нямаш право да го целуваш. Има един случай, дето може само да целуваш. Да се обясним хубаво. Искаш да целуваш някой човек, той има цирей. Да допуснем един млад момък обича една млада мома. Аз говоря чисто, хване този момък тази мома, тури си устата на цирея и започне да изважда нечистотии, плюе го на земята и пак изсмуква цирея. Виждал съм много момци като целуват една мома, след това плюят. Казвам си: Изсмуква цирея. Виждам го как целува и плюе. Той е лекар този момък. Или момата може да плюе. Тя е лекар. Схващайте това хубаво. Аз едно дърво може да го обичам като взема от плода му, като ям ябълки, никога не съм гладен. След като ям, понеже ме разполага това дърво, хвана го. Казвам: Колко си хубаво, колко съм ти благодарен за този плод! Като го помилвам самото дърво не е като плода, кората е груба, дебела. Казвам: Много хубав плод си дало, много ти благодаря за плода. Като го погледна, помилвам го. Туй дърво остава доволно от мене и аз съм доволен. Това е любов в простия смисъл. Всякога, когато може да внесеш най-малката радост в едно сърце скръбно, всякога, когато може да внесеш най-малката светлина в един ум, всякога, когато може да внесеш най-малката сила в едно тяло на един болен човек, туй е обич. Всякога, когато хората внасят най-малката светлина в нас, най-малката топлина и най-малката сила, то е любов. Всичко, което се внася в нас от тревите, от цветята, от въздуха, от светлината, всичко туй е Божествената любов. Трябва да благодарим за всичко това. Пък един ден ще имаме любовта на ангелите. Те обичат, искат да се запознаят с нас, понеже сме цветя, като дойдат до нас, не смеят

да се приближат. Само отдалече изпращат своята светлина. Един ангел не може да те пипне с ръка, ако рече да те пипне, ще те изгори. Като те пипне, ще изгориш, нищо повече. По някой път ние искаме да се запознаем с ангелите. Те са горящи същества, огън имат. Като дойде един ангел да те посети, той се поставя на разстояние, да те не изгори от топлината. Той иска да приемеш толкоз от светлината, колкото можеш, че да си доволен. Много умни, много благородни и много съобразителни същества са ангелите. Понеже и ние сме си поставили за цел да станем ангели, защото всички вие сте кандидати за ангели. Като станете ангели, светът ще има по-хубави служители. Сега не знаете как да служите на Бога. Сега в който дом и да влезете, какво може да видите повече. Щом като влезете, хората се представят като, че са доволни, но всъщност не са доволни. Мене ми разправяше един приятел: Влизам казва, в една къща, жената трепери, мъжът трепери, всички треперят. Нямат нищо. Казвам: Как сте? Добре сме. Аз виждам, че не са добре. Те казват, че са добре. Казвам: Кажете, добре ли сте, или привидно? Ако сте добре, хубаво, но ако не сте, трябва да ви помогна. Казва: Купувам им един тон въглища и дърва, нося ги и казвам: Сега бъдете добре. Сега те искат чрез треперенето да образуват топлина. Знаете защо трепери човек? – За да произведе топлина. Като се трият частиците в тялото при треперенето, се произвежда най-малката топлина. Като трепериш, ще усетиш топлина. Всичките изпитания в живота, които се случват, са малки триения, за да може от туй триене да се образува една малка топлина, за да може да свършим една малка работа.

Казва Христос: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го е привлякъл.“ Ти не може да обичаш хората, ако Бог не е в тебе. Ти никога не може да обичаш един човек, ако той не те обича. Никога един човек не може тебе да те обича, ако ти не го обичаш. И той не може да те обича, ако ти не го обичаш. Законът е верен. Аз никога не мога да обичам един човек, ако Бог не е в мене. Той никога не може да ме обича, ако Бог не е в него. Ако Бог е в него и в мене и двамата

може да се обичаме и ще познаем, какво нещо е любовта. В Божията любов се изискват двама за да я познаят, два полюса: единият да възприема, другият да дава. Тогава има обмяна. То е най-простото понятие за любовта, отдето трябва да започнете. Ще започнете от азбуката на любовта, за да разберете сложните форми. Защото има много сложни форми в любовта. Един човек, който те обича, може да му направиш голяма пакост. Той може да направи нещо в любовта и ти може да го критикуваш в ума си. Някой път критикуваме. Кой от вас не е критикувал, защо Господ е направил света така? Оженил се за някоя жена и тя има особен характер. Ти казваш: Отде се намери Господ да ми даде такава жена? Жената намери някой мъж и тя казва: Отде се намери този, аз очаквах някое по свястно същество. В дадения случай този мъж не е заради нея, нищо повече. В дадения случай щом си недоволен от една жена, тази жена не е заради тебе. Никой не те караше да я взимаш. Да обясня работата. Сега представете си, че имате 1,2,3,4,5,10 кила. Ако вземеш едно кило, лесно се носи, но ако вземеш десет кила, мъчно се носят. С един лев ще живееш, по-малко разноски ти трябват, не ти трябва да бъдеш богаташ. Ако носиш десет лева, ти трябва да бъдеш голям богаташ, за да му услужиш. Мяза той на слона. Ако имаш един слон, трябват му 75 кила ориз на ден. Де ще го намериш? На каква работа ще го туриш? 75 кила по 16 лева, слонът ще изяжда повече от хиляда лева на ден. Казвам: Не търсете любовта на слона. Вие търсите една любов. Онази красивата мома, която е недоволна, тя ще иска най-малко всеки месец да има по един костюм. Колко американци има в Америка които се развели с жените си само за чрезмерно харчене за облекло. С милиони харчат за облекло, за накити. Вие като влезете в ангелския свят, там може да си позволите каквито накити искате – диаманти, скъпоценни камъни, каквито цветове искате, дрехи от какъвто материал искате, каквото пожелаеш може да го имаш. Понеже ние се приготовляваме за него свят, затова искаме и на земята да имаме хубаво. На една биволица на земята каква огърлица ѝ трябва? На една биволица на земята, какво пиано ѝ

трябва? На един бивол каква цигулка, Страдивариус ли трябва да му купим? Като се пробуди в нас онова съзнание, понеже трябва да минем от временното към вечното, от обикновените към просторните неща. Ние се намираме в света на пясъка. Всичко, което сега градим, ще рухне. Преди 20 години Сърбия стана велика, Румъния стана велика, Гърция стана велика, Франция стана велика, сега след 20 години всичкото това величие отиде. Пък и сега каквото стане и то няма да е тъй трайно. Ние сега се радваме, но и това, което сега става, и то не е реално. Ние не знаем Божиите работи. Влезе във вас страхът сега да не падне някоя бомба. Тук имаме по хиляда кила бомби. В пространството много пъти изхвърлят гранати такива големи, в слънчевата система има изпратени такива гранати, изпращат и някой път обстрелват земята. Изпратят една граната в пространството от 20 километра в диаметър. Ако падне в Европа, знаете ли какво би станало? Европа би престанала да съществува. Сега нас ни е страх от човешките гранати, не ни е страх от небесните гранати. Много пъти астролозите предсказват. Има някои много големи гранати по сто, двеста километра в диаметър. Че такава граната ако падне, какво ще стане? Че животът не е сигурен, то провидението е, което ни пази. Затова земята се движи много бързо, че като стрелят не улучват по някой път тия гранати. Земята хиляди години се изплъзва като аероплан, се я обстрелват, тя мине и не я засягат. Един ден минава един аероплан, но нещо крачи отдолу, бяга да стигне до своето летище. Издава един звук наранен, ако остане по-дълго време във въздуха, ще падне някъде. Единственото нещо е ние да се движим бързо и да мислим бързо, понеже сме в един свят на постоянно обстрелване. Ако не се движим бързо, ще пострадаме. Ние мислим, че може да седим. Не, не, колкото бързината е по-голяма, по-добре, затова колкото мислиш по-бързо, по-добре е за тебе. Колкото живееш по-добре, по-добре е за тебе. Колкото си по-силен, по-добре за тебе. Човек трябва да бъде силен, добър, умен. То е бързината, с която можем да избегнем всичките мъчнотии, които имаме, да ги

преодолеем. Писанието казва: „Който победи докрай, той спасен ще бъде.“ Не да чакате, най-първо за вас ще се бият, после ние трябва да побеждаваме. Аз ще ви представя в много ясна форма. Като ви говоря, вие казвате: Тази работа съвсем загазихме, какво ще правим? Аз ви представям така: Представете си, че имате един богат баща, той мисли за вас. Той иска само да се учите. Баща ви обича музика, обича изкуство, взел ви всичките четки, бои, платно, взел ви най-хубавото пиано, цигулка, най-хубавите инструменти, ангажирал най-добрите учители. Той иска от вас само да учите. Сега на вас не ви се иска да свирите, изклинчвате, не свирите. Но вярвайте, всяко нещо трябва много хубаво да го учите. Ако рисуваш, трябва добре да рисуваш. Ако свириш, ако пееш, всичко трябва добре да правиш. Шивач си, правиш една дреха, много добре ще я направиш, майсторски ще я направиш. Казвам: Има нещо вътре във вас, на което трябва да се спрете сега и като заминете за другия свят. Или другояче да ви представя. Седите двама души, не се познавате, искате да се запознаете. Познанството винаги става чрез любовта или чрез обичта. Или ще дадеш или ще ти дадат. Наричам вземането обич. Когато ти даваш, то е любов. Като даваш, то е любов, като възприемаш, то е обич. От обич възприемаме нещата, от любов даваме. Ако се запознаете сега двама, вие ще се обичате, ако знаете как да давате и как да възприемате. Може един учител по музика, колкото и да е търпелив, може да го изкарате от търпение. Онзи учител, който има ухо, при всеки фалшив тон, който вземате, той ще излезе навън да се разходи и после пак ще влезе. Като вземете пак фалшив тон, пак излезе. Мислите ли, че може да ви търпи една година така. Той ще ви търпи 2,3,10,15,99 пъти, като вземете сто пъти фалшиво, ще ви покаже вратата. Казва: Намерете си друг учител.

Мнозина искате да имате ръководството на Божия Дух. То е деликатна работа. Всичко, каквото желаеш е намясто. Да обичаме е намясто, да любим е намясто, да правим добро е намясто. Всичко, каквото човек желае, е намясто, стига да знае, как да го направи.

Всичко онова, каквото направиш, да се радваш, да се радва и оня, на когото ти си го направил. Като свириш ти всякога да си доволен и той да е доволен, това наричам музика. Като свириш и ти и други, всички да са доволни. Законът е все същият. Да бъдем доволни от нашата любов. Тя няма да бъде статическа, но прогресивна. В любовта да чувстваш присъствието на Бога и да се радваш, че си изпълнил Неговата воля. Който изявява любовта да се радва и който приема любовта и той да се радва. Да се радва, че обича и да се радва, че Бог проявява любовта. Тия са прости работи, с които трябва да почнете. Само така може да се освободите от всичките безпокойства.

Сега правим затъмнение. Това показва, че не сме сигурни, дебнат ни нас. Таман отвориш лампата и ще видят светлината. Тук имаме един съсед, все отворен седи прозореца му. Някой неприятелски аероплан, като дойде, ще пусне една бомба. Какво трябва да се прави сега с него, кажете ми? Казвам: Той Господ ще забави онези, които идат, нему ще се приспи и той ще загаси лампата. Докато е буден, Господ ще ги задържа. Като заспи, ще загаси лампата и те ще дойдат. Тъй се утешавам.

„Само онзи може да дойде при мене, когото Отец ми е привлякъл и само онзи може да иде при Отца ми, комуто аз покажа пътя." Това показва един вътрешен процес. То е сложно нещо. Когато Духът Божи влезе да се образува една любовна връзка между духа и човешката душа, то е най-възвишеното състояние. Да се образува една вътрешна връзка, общение. Тогава е най-хубавото състояние, когато се разрешават тия мъчнотии. Ние сега се събираме и четем някои молитви, за да помогнем да се измени човешката мисъл. Искаме най-първо да се измени човешката мисъл. Има нещо съвсем странично в мисълта. Да изменим човешкото чувство донякъде, понеже и там има дисхармония. И в човешките постъпки има дисхармония.

Казвам: Стремете се сега да се приготвите да бъдете носители на новото. Да допуснем, че някой човек има хубав слух, хубав говор, но е сляп. Човек не трябва да има дефекти. Човек трябва да бъде съвършен.

Под думата съвършенство разбираме всичките органи, които Бог му е дал, да бъдат в изправност. И очите му, и ушите му, и носът му, и устата, и ръцете, всичко да бъде изправно. Всичките сили и чувства, които функционират, всичко да бъде в изправно положение. Трябва да работите, да дойдете до това изправно положение.

Най-първо ще проявявате Божията любов, и ще възприемете Божията любов. Да приемете и да проявявате според вашето разбиране, че и вие и окръжаващите около вас да са доволни от вашата любов. Да проявиш добре Божията любов, и да възприемеш добре Божията любов. Като станеш, да кажеш: Искам да възприема Божията любов от когото и да е и искам да проявя Божията любов!

Отче наш.

23. Утринно слово 27.IV.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ДОБРИЯТ ЖИВОТ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на Царството
Мисли, право мисли
Размишление
Духът Божий
Бог е любов

Три места има, които ще прочета от Евангелието. Някой от вас, който иска да прочете 7-ма глава от Данаила. Някой, който иска да прочете 13 глава от Първо Послание към Коринтяните – за любовта. После някой от вас, който иска да прочете 18 глава от Откровението.

Често се говори, човек да живее добър живот. Мъчно се разбира какво нещо е добрият живот. Или искате да живеете чист живот. Какво значи чист живот и добър живот? – Лесно се говори, но да знаеш как да живееш добрия живот. Музикантите казват – чист тон. В какво седи чистият тон? – С ушите си ще го вземеш. Казва, чист тон. Каква е мярката? – Някой път имаме сегашния камертон – настройване има. Има виенско настройване и парижко настройване. Различават се с половин тон. Когато тоновете са с четни трептения имат един смисъл. Когато тоновете са с нечетни трептения имат друг смисъл. Сега кой е видял четните и нечетни трептения? Казваме, този тон е с четни трептения. Някои са с нечетни трептения. Вземеш един тон с половин тон понижение. Вземаш ДО, защо трябва да го вземеш половин тон по-долу или защо трябва да го вземеш половин тон горе. Каква разлика има да вземеш ДО нормално, с 16 или с 32 трептения, или с 46 трептения? Онези, които не са сведующи, ще кажат, че мен не ме интересува пеенето. Можеш да кажеш, че водата не те

интересува в даден случай, но те интересува щом ожаднееш. Казваш: Мене не ме интересува. Или някой казва, мене светлината не ме интересува. Казва ми за една вътрешна светлина. Какво е светлината? – Когато ходим в светлината не се спъваме, денем вървим направо, не се спъваме. Вечерно време като вървим, като на кокили ходим. Ако вървиш през гората – съвсем ще се намериш на крив път. Може да се загубиш, не може да се ориентираш в гората, не знаеш накъде да вървиш.

Казвате: Това са материални работи. Нас не ни трябват. Само духовното ни интересува. В какво седи духовното? – Духовните работи на земята, ако не ги изясните с физически, остават неразбрани. Какво нещо е духовното? – Ами духовното де е? – Божественото де е? В какво седи Божественото? – Ако идеш в Русия и говориш за Божественото ще минеш за голям глупак. За човещина можеш да говориш. Ако идеш в Америка, не говориш за религия, говориш за човещина, не говориш за Божественото, ще минеш за еретик. Изобщо слабите хора говорят за право, за Божие право, за Божия милост. Слабите говорят за милост, право искат. Силният, той за милост и правда не говори. Хич не се интересува, ни за милост се интересува, ни за правда. Сам той осъжда. Като те намери силният казва: Имаш да ми дължиш, ще дадеш ли парите? Носи човека дърво. Ще платиш. Ти нямаш пари, започва да те налага. Казва: Няма да има бой, но ще платиш. Питам какво право искаш, щом има да даваш? Казва: Той няма право да ме обижда. Хубаво, какво търсиш при него да те обижда? Че кой е крив? Този те обижда. То е първото положение, но ти какво търсиш при него да те обижда? – Той е виновен, че те обижда и ти си виновен, че си там да те обижда. Двамата вдигате скандал. Ти искаш от него той да бъде умен човек, да не те обижда. Съгласен съм. Но питам ти като знаеш, че той обижда, ти какво търсиш там? Белята си търсиш. Ти искаш да влезеш в огъня, без да ти изгорят дрехите, понеже тъй е писано в Писанието, че онези тримата младенци влезли в пещта и като излезли, нищо не им стана,

не са изгорели. Колко души бяха? – Тия тримата младенци и дрехите им остават, не миришат. Кой от вас би направил този опит? Нашите нестинари правят опити. И аз бих минал през огъня отгоре. Това не е много мъчна работа. На огъня отгоре да играеш, то е играчка за децата. Но да влезеш в една хубаво нагорещена пещ, няколко хиляди градуса и да се разхождаш, изисква се знание. Всички поддържат това и казват, знаеш ли за тримата младенци? – Зная, но не съм бил там. – Ти знаеш ли? – Не го зная. Казва: Бил ли си ти там? – Когато тримата младенци са били в пещта, ти беше ли там? – Писал някой – може да е било, може да не е било. Ний сме хора на здравия разум. Не съм бил там, как е възможно? – Кой го е писал? – Че всичките работи, които се пишат, верни ли са? – Всичките работи, за които говорим, верни ли са? – Има неща верни. Онези, които не вярват, че тримата младенци са били в пещта са безверници. Онези, които вярват, че тримата младенци са били в пещта са вярващи.

Та казвам: Ний се намираме в същото положение. Казва: Този е добър човек, този е лош човек. В какво седи доброто? – Добрият човек в моя ум, в простия смисъл, ако е жена, дали ѝ десет кила вълна, да изпере вълната, да я изпреде. Казват ми, че не е изпрела вълната. Разбирам, че вълната не е изпредена. Това е злото. Злото е неизпредената вълна, а доброто е изпредената вълна. Там е разликата. Въпросът е защо вълната ще бъде неизпредена? Не знае да преде жената. Тази вълна не всеки може да я преде. Казва: Тя трябва да преде. Не всички жени са длъжни да предат, и да искат, не могат. Кой може да преде като паяка? Някои казват, най-изкусен предач е паякът. Ако е за специалист, паякът е. После копринената буба минава за специалист. Ако би имало една норма, че човек, който може да преде като паяка или като бубата, ще може да влезе в Царството Божие. Колко от нас ще могат да влязат? – Ни най-малко, паякът като преде тънката мрежа, затова не може да влезе в Царството Божие. Единственото, че не ги приемат в Царството Божие е, че много тънко предат. Знаете ли, че и вие като започнете тънко да предете, ни

най-малко тънкото предене не е добро. Дебелото предене е по-добро. Ако ти имаш една дреха изтъкана от паяжина, как мислиш, зимно време каква ще бъде? – Ако носиш такава дреха – тънка, хубава, копринена, особено младите моми обичат тънките дрехи, а пък старите баби обичат дебели дрехи. Защо младите искат тънки, а старите искат дебели дрехи? – Някой ще каже, тя е мома. Оставете това, че е мома. Коя стара баба не е била мома? Коя млада мома няма да бъде стара баба? – Кой дядо не е бил момък? И кой момък няма да бъде дядо. Едно и също е. И момък ще бъдеш, и дядо ще бъдеш. Кога ще бъдеш момък? – Малко дете? Като изпращат големите хора от невидимия свят, понеже небесният свят е уреден, ред и порядък има, пращат ги на земята да ги учат как да се смаляват. Когато някой голям човек от небето се ражда, слиза долу, той трябва да има такъв опит, учат го на смаляване. Да станеш толкова малък, невидим, че и в небето не могат да те видят. Турят го под най-увеличителния микроскоп, не могат да го видят. Сега защо трябва да се смаляваш като слизаш на земята? – Защото, ако си една овца и като те види вълкът, веднага ще те хване и изяде. Ако не те вижда, ще бъдеш свободен от вълците. Вълкът ще минава, ще мирише, усеща че има овца, но не може да я види, не може да я хване, тя е толкова малка, че със зъбите си не може да я хване. С ноктите си не може да я хване. С нищо не може да я хване.

Казва: Новото учение в какво седи? Казва: – Аз съм окултист. – В какво седи окултистът? – Аз съм православен. – В какво седи православният? – Евангелист съм? – В какво седи евангелистът? – Аз съм жена, какво значи жена? Или мъж било, или дете бил той. Вие ще мязате тогава на онзи български свещеник, който не знаел какво да говори, а един голям поменик за умрелите имало. Казал на слушателите си: Ако поменикът се подигне на една грамада от порязаници, че не ми се вижда шапката, ще ви говоря една беседа. Застанал зад хляба и казва: Виждате ли ме? – Виждаме те. – Щом ме виждате, не може да ви говоря. Идната година като не ме виждате,

тогава ще ви говоря. Хубаво, то е един анекдот. Може да е имало нещо такова, но не е точно така, както го разправят. Разправят още един анекдот. Влиза един свещеник и казва, знаете ли какво ще ви кажа – не знаем. Щом не знаете, няма защо да ви кажа. Те казват: – Знаем. Като знаете, няма защо да ви го казвам. Това са отлагания.

В дадения случай има неща, които са необходими, съществени. Неща, които трябва да разбирате. При дишането във всяка една минута поемате 15 или 20 вдишки. Необходим е въздухът. Казва: Подаяние ли е животът да подам ръка. Подаянието ще стане, ще ти дават от въздуха. Не може да го задържиш. Като го приемеш, ще го изпратиш навън. После пак ще го вземеш и пак ще даваш. Питам: Защо трябва да вземаш 15 вдишки от въздуха? – Казвате: Ние живеем. Знаете ли какво представя дишането? – Ако дишаш, ти живееш. Ха беля! – Дойде за яденето, три пъти на ден трябва да ядеш. Казва: Не може ли един път? Правили са опити, някои са яли в седмицата веднъж. Някои в четиридесет дена веднъж. Който е постил 40 дена е много силен, силен човек е, може да издържи. Някои и една седмица не издържат. Когато правихме опитите за поста, някои постиха 10 дена. Един брат и една сестра дойдоха на „Опълченска“ – 14 дена бяха постили. Сестрата падна на вратата. Дойде брата и той клекна, пожълтели. Казвам, дайте им малко картошена супа, дайте им малко спаначена вода. То е метод за лекуване, за пречистване. Те са системи неразбрани. Постът има смисъл. Дишането има смисъл. Живеенето има смисъл. Да живееш – това е наука. Да живееш – това е наука. Значи в света има известна материя, която се нарича добро. Трябва да събереш от тази материя. На земен език богат човек е онзи, които пари, злато има. Той минава за милионер. Има един милион турски лири. Знаете ли какво е един милион турски лири? – По 5 грама, те са пет милиона грама. Делено на 1000, колко килограма правят? – Пет хиляди. Може ли човек да носи един милион турски лири? – Какво би станало с него? – Колко тежат? Златото е проводник на слънчевата енергия, но колко от богатите хора я използуват? – Богатите в едно

отношение са прави. Може да направим опит. Който е обезсърчен, да му дадем една златна монета и веднага ще стане една промяна в него. Като извадите златото – малко скръбта ще се намали. Ако му дадеш две златни монети, още повече ще се намали. По някой път е хубаво, да има човек златни монети, треска няма да го хваща, хрема няма да го хваща. Няма да го хващат, ако той е концентрирал ума си в златото. Като попипне златото и си каже, само една е – да са такива десет. Ако има десет ще каже да са двайсет. То е все за количеството. Златото е проводник. В умствения свят има съвсем друг израз. Сега аз ви поставям на едно положение и ще ви приведа един пример.

Разправя един американски проповедник. Друг проповедник проповядвал върху стиха как е възможно кита да глътне Йона. Той цял час доказвал пред голяма публика, че китът може да го глътне. Като доказал така, докато докаже, Йон е отвън. Цял час слушали, той аргументирал. Слушали, слушали и казват: Ей на зор се намери Йон, докато го вкарат в гърлото на кита. Питам сега, когато Йон е паднал в морето, колко време трябваше на кита да го глътне? Глътнал го за един момент. Намерил се вътре. Този проповедник цял един час доказва, че китът може да го глътне. Китът го глътнал за една минута, а този авторитет доказва за цял час, че ще може да го глътне. Защо не може да докаже. Вашето говорене е такова, когато някой път говорите, доказвате по цял час какво нещо е доброто. След като му доказваш, той казва огладнях. Няма нищо в торбата. Аз изваждам топла пита и малко сирене, дам му. Казвам: Това е сирене и пита. Той цял час ми доказва какво нещо е доброто. Аз не го разбирам. Сега като му дам от моя хляб и от сиренето ти разбираш. Казвам: Цял час говорих за доброто, отчупвам малко хляб и малко сирене, давам му. Туй, което на другите хора не си готов да правиш, никога на тебе няма да го направят. Ако ти не мислиш добро за Господа, и Господ няма никога да мисли добро за тебе. Защото нашите хубави мисли, които пращаме при Господа, те се връщат при нас. И лошите мисли и те се връщат. Каквото мислиш се връща при тебе. Доброто, което мислиш,

то се връща при тебе. Твоите собствени мисли се връщат. Като иде при Бога една добра мисъл, Господ ѝ туря лихвите. Понеже една твоя добра мисъл, като иде до Господа, повлиява на хиляда души и като иде при Господа, половината от придобивките на хилядата души, половината на туй добро е за тебе. Онези хора приемат своето добро, а той ти праща твоето добро с придобивките. Понеже като си направил нещо зло, една зла мисъл отишла при Господа и тя минала през 1000 души и направила пакост. Като ти я връща Господ, връща я с глобата. Той ти връща мисълта с глобата заедно. Искаш не искаш, ще платиш глобата. Не може да се освободиш. Може да се криеш 100 и 200 години да се криеш, но пак ще дойдеш да платиш. Един народ като направи престъпление, след 20 години ще го глобят. Един народ като английския, след 20 години ще понесе последствията. Казвам: Вие сте слушали, някои казват: Учителю, да ми направиш тъй, че да не греша. По някой път казвам, съблазни има. Допуснете, че онези от вас, които са въздържатели, не си позволяват капка винце да влезе в устата. Не трябва да влизат хората в съблазън, вегетарианци сте. Хубаво, но виното е лекарство. Заболи те коремът, може да вземеш 5, 10, 15-годишно вино, лекува. Разтворено в топла вода. Влизаш в моята стая, искаш да го опиташ, въздържател си, като близнеш казваш, той ме изкуси. Всичката вина в мене ли е? – Аз като лекар виноват съм, че го налях, искам да лекувам. Той ходи и търси из моите шишета да ги проверява какво има. Казвам: Не познаваш ли от цвета, че виното е червено. После като минеш, виното мирише. Казвам: Исках да го опитам с езика си. Казва: Ходих на едно място, че ме направиха безверник. Рекох, какво търсиш там? Иска да каже, че не били учтиви. Що търсиш между тия хора? – Отишло магарето, два ата като се ритат, то отишло да ги примирява помежду им. Те го ритали, ритали. Казвам, не примирявай атовете. Анекдотът е с магарето. Има анекдот и с вълка. Бият се два коча за една овца, кой е по-юнак. Отишъл вълкът между тях, те като го блъснали в ребрата, вълкът оттам

насетне казва, никога кочове не примирявам. Като хванеш за врата коча свали го, не го примирявай.

Съществeното в живота кое е? – Има известни съществени мисли, които са прави. Всяка мисъл, която дойде в умът ти и не произвежда светлина, пази се от тази мисъл. Не че мисълта е лоша. Една мисъл, която не произвежда светлина, може да произведе топлина. Една мисъл, която не произвежда топлина, може да произведе движение. Но казвам – Всяка една мисъл, която не внася светлина, ти се пази от нея. Всяко едно чувство, което не внася топлина, от него се пази. Всяка постъпка, която не дава подтик, пази се от тази постъпка. Да допуснем някой просяк иска нещо от тебе. Вие искате да правите добро, нали така? – Добро с пари не се прави. Добро се прави с хляб. Ако искаш добро на човека, хляб ще му дадеш. Гладен е човекът, ти ще му дадеш пари. Ти му дадеш пет лева, но той има една слабост, един навик, обича да попийва. Следователно, веднага в него се заражда желание и казва. Я ми дай още 5 лева! – Той ще те излъже. Той сега ще скрие нещо в някакъв долап и ще те излъже. Аз имах един такъв пример. Иде един господин при мене и казва, че жена имал, деца имал, това имал, онова имал. Изваждам давам му една сума. Сега няма да ви кажа колко. Според мене много малко му дадох. Не зная колко. Толкоз имах в джоба си, дадох му. Бръкнах, извадих и казвам: Съжалявам това имам. След два часа минавам по улицата, той ме посреща сред публиката и пак ми разправя за съвсем друго. Аз казвам, не си ли ти, който преди 2 часа ме срещна? – Казва: Не съм. Аз, рекох, те познавам. Той казва, че е гладен. Децата чакат. Казвам, ела с мене, завеждам го в гостилницата, че му давам да яде. Ако яде ще платя. Ако не яде, няма да му дам пари. Иска да му дам и за жена му. Казвам: Тук ти ще ядеш, нищо повече, жена ти ще седи гладна. Той няма никаква жена. Казвам: Тебе искам да нахраня. Жена ти нека дойде да ме срещне на пътя и да поиска. Защо ти да просиш за жена си?

Под думата Божествен живот разбираме – да влезеш в ония условия, при които ще започнеш да работиш. Едно дете като се ражда, казваме, че детето живее в утробата на майка си, преди да е дошло. То без да е дошло живее. Без да е дошло, майката го гледа. Понеже, дихателната система в утробата се образува най-после, като се сформират ръцете, краката, очите, ушите, стомахът и най-после се сформира дихателната система в деветия месец. Онези, които са сформирали дихателната система, онези, които са образували детето, то не може да остане вътре. Ако остане очаква го смърт. Трябва да се роди. След като се роди туй дете, изведнъж заплаква, то е признак, че е започнало да диша. Щом не заплаче, с туй дете вече е свършено. Този закон е верен. Някой път като дойдат при мене плачат. Аз се радвам, че плачат при мене. Цитират стиха, че Бог щял да избърше сълзите от очите им. Един човек плаче. Той плаче, че е беден. Дам му десет английски лири, току извади кърпата и започне да си чисти очите. Не чака аз да му чистя очите, той сам си ги чисти. После туря кърпата в джоба, той ме изигра. Ако ме хванат, че тия пари са чужди, ще ме питат къде тури тия пари? – Де ти е документът? – Документ искат. Бърсането на сълзите разбирам, че туй е документ. Аз като му избърша сълзите имам неговото ухание. Само с десет английски лири може да се избършат сълзите. Турям в джоба кърпата и всичко това се отпечатва. В оня свят щом аз му дам десет, не само този аргумент виждат, виждат отпечатан целия процес. Виждат как съм дал парите, как той ги взел, как ги турил в джоба. Тъй щото не може да ме изиграе. Веднага ще влезе такава една бяла лъжа. Нали всички си служите с белите лъжи? Какво нещо е бялата лъжа? – Бялата лъжа е: Ти вземеш едно кило мляко, налееш половин кило вода и продаваш кило и половина. Половината кило е бялата лъжа. Питам такова ли е млякото от кравата? Едното кило е от кравата, но половин кило си налял вода. Ако тази вода е хубава, питам на колко хубаво мляко ще налееш вода вътре. Казвам, хубава ли беше водата? Той се смее. Аз ценя водата повече от млякото в някой случай, ако е хубава водата.

Едно кило мляко, половин кило хубава вода, но лошото е в туй, че той мисли, че водата която ти си налял, е мляко. И водата е по цената на млякото. Това е лъжа. Водата е по-скъпа от млякото. Ти без мляко може цяла година да минеш, но без вода 40 дена ще изсъхнеш. Той мисли в ума си, че млякото е по-скъпо. Водата е изобилно, тя, водата е, която струва. Без мляко цяла година можеш, но без вода един месец не можеш.

Казвам: Ние не оценяваме същественото. Там е лъжата. Водата е същественото. Млякото е станало от водата. Та казвам: Ние считаме, че парите са повече от ума. Същественото е умът. Без ум нищо не струва. Парите струват, когато умът е там. Мисълта е по-важна, отколкото парите. Когато мислиш, че парите всичко вършат, то е лъжа. Мнозина очакват, като умрат да идат при Господа. Какво е туй разбиране сега? При Господа ще идете. При Господа мнозина са ходили. Той има толкоз много образи. Някоя вечер вие виждате някой старец с голяма брада и бяла коса, казваш – видях един стар човек. На друго място ти се намираш в голяма опасност. Вечерно време иде някой, оберат красив момък, като го освободиш, той е пак Господ. Може да ви приведа много други примери. Ние сега търсим да видим Господа по един особен начин. На Господа ще слушаш гласа. Разправят за един човек, когато бил големият пожар в Чикаго. На пътя оставено едно дете. Върви и нещо му казва, вземи това дете. Той гледа огъня след себе си, трябва да се бяга, огънят е силен. Казва му нещо, вземи това дете. Ако вземеш това дете, огънят няма да те настигне. Ако не вземеш детето, ще те настигне. Господ е който ти говори – вземи туй дете. Казвам: Огънят, който иде, вятърът духа в туй направление, в което бяга. Попътен вятър има. Вятърът иде откъм гърба му, но и огънят иде. Когато вземеш туй дете, вятърът ще се измени, ще дойде противен вятър и ще спре огъня. Да ви приведа другия пример.

Имало двама души. Единият бил сприхав, който имал да взима. Онзи, който не се изплащал, обичал да го налага. Като го срещне,

казва: Ще платиш ли? Толкова време те чакам. Ако му каже някоя дума, наложи го хубаво. Сега един набожен човек взел пари от него. Иска му парите, той казва, нямам и хукнал да бяга. Онзи хукнал подир него да го гони, изкълчил си крака. Чакай казва, аз няма да те гоня, върни се при мен. Връща се, казва: Ако беше ми платил, ето не щях да те гоня. Гоних те, изкълчих си крака. Казва, аз зная да правя изкълчени крака. Правят пазарлък. Ти казва, като ти направя крака, какво ще ми дадеш? – Ти ми направи крака. От сега нататък, като имам да вземам няма да гоня хората. Сега по някой път вие правите същата погрешка. Гоните някого. Някога момъкът бяга, момата го гони. Някъде момъкът гони момата. Някъде момата гони момъкът, защо го гони? – Има да вземa нещо. Казва: Аз го обичам. Тъй е, че има обич, нищо нямам против обичта. Но защо момата бяга от него? – Защото няма доверие. И защо момъкът бяга от нея? – Защото няма доверие. Защо бяга заекът от хрътката? Щом го настигне, ще го занесе на господаря си, той вика – дръжте го. Казвам, сега в живота колко от вас, когато са имали да вземат от някого, държат една поза господарска. Който има да взема е разположен чорбаджийски. Онзи, който има да дава се е свил. Това е бялата лъжа. Онзи се представя такъв, какъвто не е. Като му се изкълчи кракът ще бъде друг. Онзи, който има да дава, той се е свил, там е бялата лъжа. Какво има да се свива? Да му каже, действително имам да ти давам.

Сега всички говорите за любовта. Може ли някой да ми разправи каква е вратата на любовта. Толкоз пъти сте влизали. От какво е направена вратата на любовта? – От какъв материал е направена? – Как ще си я представите? Ти ако видиш една кобра, можеш ли да се влюбиш в нея? Като ти дойде на гости, ще започнеш да трепериш. Не само ти, но и тигърът трепери. Като те клъвне, след една–две минути, всичко ще се свърши.

Някои правят изключение, не ги хваща отровата на кобрите. В любовта има нещо, което привлича хората. В истинската любов има нещо, което привлича. В истинската любов, като срещнеш един човек,

който те обича, твоят живот ще се продължи най-малко с една година. Ако десет души срещнеш, които те обичат, десет години ще се продължи животът ти. Ако срещнеш 50 души, които те обичат, с 50 години ще се продължи. Ако всяка година срещате по един човек, който ви обича, ще стенете безсмъртни. Едната година, с една година ще се продължи животът ви. Другата година пак за една година и т.н. Хората на любовта като ги срещнеш, няма болест, която те да не могат да лекуват. Без да знаят те като те срещнат, болестта изчезва. Сиромашията изчезва. Недъзите изчезват. В любовта като срещнеш тия, които те обичат, колцина от вас сте които сте повярвали. Казвате: Я го докажи. Правя опит, казвам да едного: Рови тук. Рови и намира златната монета. Казва: Ти си я турил тук. Възможно е, как ще му докажа. Аз искам да му покажа моето окултно знание. Казваш: Ти си я турил там, ти искаш да ме замотаеш.

Всяка една мисъл, която има сянка във вашия ум, не е права. Вие трябва да разбирате от коя страна е сянката? – От ляво ли, от дясно ли, отпред, отзад, отдолу или отгоре. Шест положения има. Ако един човек иде при мен, аз виждам сянката отзад зад гърба. Ако сянката е отпред, имам друго схващане. Ако е от ляво, имам друго схващане. Ако е от дясно, имам друго схващане. Ако е отгоре, имам друго схващане. Ако е отдолу, имам друго схващане. Всичките сенки показват само едно положение. На този човек, ако сянката е отзад, аз зная слънцето къде е. Но сянката може да бъде сутрин отзад и вечерно време може да бъде отзад. Тя ще покаже посоката на движението ти. Ако сутрин се движиш и сянката е отзад, показва къде е слънцето. Ако вечерно време пак сянката е отзад, ще покаже, че ти не се движиш в едно и също положение. Сутрин отиваш на работа към слънцето, това показва, че слънцето е отзад. Вечерно време се връщаш у дома си, сянката е пак отзад. Показва, че ти не излизаш от къщи. Вечерно време, сянката като е отзад, показва, че ти се връщаш вкъщи. Сянката има две положения. Едното показва, че излизаш от къщи, отиваш на работа; другото показва, че се връщаш вкъщи. Сега

някои, които не разбират, могат да кажат: Той на запад отива. Отзад е сянката. То е неразбиране. Връща се вкъщи да види жена си и децата си. Свършил си е работата. Да види братята си. В религиозния живот вие искате да станете светии, да ви бъде добре. Господ да обърне внимание, но и в религиозния живот ти излизаш из Божията къща. Сянката е отзад, да свършиш работата хубаво през деня. Като свършиш работата, връщаш се да дадеш отчет. Сянката е пак отзад. Ако се върнеш вкъщи и носиш една голяма загуба, каква полза има? – Ще те хукат, нищо повече. Ако дадеш някой концерт щом сянката е отзад, концертът хубав ще бъде. Гледам цигуларят като излиза, сянката отзад ли е. Като излиза, гледам накъде е сянката. Като влиза, аз вече зная, какво ще бъде неговото положение.

Та казвам: Философия има. Считайте, че всяко нещо, което ви се случи, за добро е. Изгубил си един лев, за добро е. Изгубил си 5 лева, за добро е. Изгубил си 10 лева, за добро е. Изгубил си 100 лева, за добро е. Изгубил си един лев, ползува се само един човек. Изгубил си 2 лева, ползуват се двама души. Изгубил си 10, 15, 100 лева, ползуват се повече. Ако сто души се ползуват от твоите 100 лева, какво лошо има? Вземам парите като символ. Или, че 100 хляба са изядени от 100 души, хората се ползуват. Не считайте, че това е загуба. Каквото ви се случи в света, считайте че е добро. Знаете ли колко мъчно е туй да се докаже на хората. Когато говорим този въпрос не го отнасят право. Казвате, някой е сприхав, аз не съм намерил човек, който да не е сприхав. Някой изявява сприхавостта си, някой не я изявява. Но тя е вътре. Някой изявява своята скържавост отвън. Някой трепери отвътре. Той ти дава 100 лева, туря висока лихва, казва. Другите вземат 45, аз ти давам с 25. Казва, аз ти давам 15–16 лева, малко ли е? 10000 лева с 16 лева процент едва ли ще можеш да платиш. Сега някои от вас направите добро, не сте доволни, казвате, малко дадох. Ти и много като дадеш ще направиш едно престъпление и малко като дадеш ще направиш престъпление. Един човек като дойде при тебе, няма да му направиш угощение, че и вино и ракия да му дадеш,

всичко туй да пие. Една баница хубава, може от коприва да е направена, от спанак да е направена, или от зеле или от леща или от боб. Като говорим за баница, като дойде човек и като му направиш ръжен хляб, житен или ечемичен или царевичен кой хляб ще му дадеш в даден случай? Ако дойде някой при мене, който обича парите, с житен хляб няма да го храня, ще го нахраня с царевичен хляб. Понеже му дотегне, не го харесва. Нахраня богатия с царевичен, не е доволен. Аз зная, че е богат. Който не е доволен от царевичното брашно, той е богат. Без разлика кой е. Я дайте на сиромаха, който е гладувал. На царевичното брашно как ще се радва. Сиромах е този човек. Щом яде царевичното брашно е сиромах. Казва, че той е богат. Кое магаре е по-ценно, натовареното или ненатовареното? Натовареното магаре е по-скъпо. Носи 40–50 кг злато, колко струва? Върви магарето без товар, много малко струва. Богатите хора много струват със златото. Сиромасите малко струват. Вие казвате, че не сте стрували много. Волът, който струва 2000 лева, след като го продаде и какво остава за вола? – Вие искате да имате цена. Че вие струвате, но парите вземат други, вие ще идете на касапницата. Две хиляди лева ще платят, защото месце има този вол. Казвам: Цена има този човек. Не искам да имам такава цена. Ако имам цена 1 лев, като вола, ако струвам 2000 лева, веднага на наденици ще стана.

Вие се готвите за оня свят. Вие на този свят не може да живеете както трябва, че как ще живеете на оня свят? – Да ида на оня свят, че е уреден. Уреден е оня свят, но като идеш в оня свят не се позволява да дрънкаш на пианото както тук. Там трябва да бъдеш виртуоз. Да знаеш да свириш, не да седнеш да се учиш. Вие тук не знаете да живеете, искате в оня свят да живеете изведнъж. Не може, оттук ще се научите добре да живеете. Ако тук не можете да живеете, както трябва, как ще живеете там? Аз ви говоря по земному. Кой приятелски ще ви слуша? – Човекът не иска да ви слуша, ще го развалите. Ако знаете да свирите, веднага ще имате най-хубавото пиано. В оня свят има хубави пиана, хубави инструменти, много

хубави работи има, и хубави дрехи има, и шапки има, и обуща има, каквито не сте и сънували. Как ще те препашат с хубавата дреха, ако умът ти не стига, ако сърцето ти не стига? – Ще имаш халат на затворник, ще те пратят тук на земята. Та казвам: Каквото научите тук на земята, там ще го живеете. Спечелите пари на земята, в небето ще ги видите. Колкото добрини направиш на земята, в небето са капитал. В небето щом изядеш всичките добрини, пратят те да се преродиш пак да спечелиш, да ядеш. Туй, което си научил на земята, туй ще живееш горе и в небето. Сега туй няма да го вземате буквално, но е закон. Като дойде някой от земята, какво ще им разправяте. Вие ще бъдете като вола. Вземете например един писател, той ще вземе една нещастна жена, един нещастен герой, беден, той ще ги нареди, ще направи един дом, той ще стане виден човек, но човекът е умен, знае как да ги тури – добрите и лошите. Крадците и разбойниците, опише ги така, че всички ги харесват. Или като гледаш на сцената, приятно ти е. Много добре го описва. После обижда някого, много майсторски го обижда, на място му казва. Среща един турчин, който гледал драмата на Шекспир „Отело“. И турчинът след като среща артиста, който играл Отело, му казва: Ти ли забърка онази каша? – То бива бива, но туй, което направи, е срамота. Още веднъж да го не правиш. Когато е на театър, той не счита че е на театър, и че се играе някаква роля.

Та казвам: Първото нещо, човек трябва да запази своето здраве. Здравето зависи от доброто на човека. Човек, на когото краката са здрави, той е добър. Човек, на когото ръцете са прави, е справедлив. Човек, на когото очите са здрави, е истинолюбив. Човек, на когото ушите са здрави, е мъдър човек. Човек, на когото вкусът е здрав, знае как да яде. Той е човекът на любовта. Аз тъй разсъждавам. Говори някой за любовта, за истината. Щом очите са здрави, наред е тази работа. Щом ушите са здрави, наред е тази работа. Щом езикът е на място, наред е тази работа. Още като започнеш да ядеш, зная имаш ли любов или не. Онези хора, които имат любов, особено ядат. И като

ядат, на тебе ти се прияде. Онзи, който няма любов, ще се навъси малко.

Яжте с любов. Слушайте с любов. Гледайте с любов. Пипайте с любов. Ходете с любов и всичко ще се уреди.

Като идете в оня свят, ще видите, че външната форма не съществува, а винаги означава едно вътрешно състояние. Всеки човек носи такава дреха, каквато е имал. Хубава, красива дреха. Не може да носиш красива дреха, ако си болен. Болният човек с красива дреха е престъпление. Съвършените са облечени с най-хубавите дрехи, както тук се обличат цветята.

Отче наш

24. Утринно слово 4.V.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрева

БЕЗЛЮБИЕ И ЛЮБОВ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на Царството
В начало бе Словото

Ще ви прочета 13 глава от Първото послание към коринтяните. Много пъти е четена тази глава, какво има в нея? Много работи има още. Човек много пъти е ял, но с едно ядене работа на става.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам ще съм мед що звънти и кимвал що дрънка." Аз съм уверен, че вие по човешки говорите, но не по ангелски още. Сега тепърва по ангелски трябва да се учите да говорите. „И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание и ако имам всичката вяра щото и гори да премествам, а любов нямам, нищо не съм." Сега да е имал някой такава вяра щото и гори да премества? – Няма. Планини? – Не. Гори? – Не. Още по-трудно е. Ако няколко кила не може да премести, няколко милиона изведнъж е още по-трудно. (*Прочете Учителят до края главата*).

Духът Божий

Да имаме едно малко размишление.

Голямото разнообразие на живота се намира в любовта. Неразположението на хората зависи от количеството и от качеството на любовта, която присъствува. Толкоз години се занимаваме с любовта и тя си остава нещо незнайно. Не може да я уподобим на нищо. Може да я уподобим на плод, но не е плод; може да я уподобим на сила, но не е сила; може да я уподобим на разумност, но не е разумност. Хубавото е, че на нищо не можем да я уподобим. Ако тръгнете къде ще намерите края на земята? На това мяза любовта.

Гледате хоризонта, мислите, че там свършва, но друг хоризонт се открива и ако обикаляте десет, двайсет години, ще видите, че ще дойдете пак на същото място. След години пак ще дойдете на същото място, ще се върнете. Ако някой от вас иска да излезе из земята, как ще излезе извън земята. Около земята може да се въртиш, но как ще излезеш извън земята. Представете си, че един ден напуснете земята. Как ще я напуснете, не знаете. Разправяте, че някой отишъл в оня свят. Всеки разправя, но как се отива, не знаете. Но все таки предполагате, че ще идете в оня свят, но как ще идете, не знаете. Сега по какво се различава тоя свят от оня свят. Тоя свят е долу, пък оня свят е горе. Аз бих ви запитал, по какво се отличава сопранът от баса? Казвам: Сопранът е тънък, пък басът е дебел. Тогава как ще определите, какво е тенор и какво е алт? Тенорът е висок, пък алтът е нисък. Хубаво, то е само външно определение.

Добре, вземам буквите. Както вие пишете буквите, то е цяла наука. Наука има в буквите. Може да ви кажа, че вие като идете в училище и като научите буквите и като ги напишете, вие определяте вашето бъдеще. Какво мислите, зависи как пишете буквите. Щастието ви зависи от А по някой път; щастието ви зависи от В, от Г, от една буква зависи. Един ден ако не можете да я напишете както трябва, ще дойде беля на главата ви. Напишеш я хубаво, ще дойде щастието ви. Вие ще кажете: Как може да бъде това? То е суеверие. Дали е суеверие или не, но е един факт. Ако пишете буквата А тънко, вие сте сопран, тънко пеете. Ако пишете А дебело, вие сте бас. Чували ли сте една жена на тънко, кресливо да говори или един мъж бас да говори? Бу-бу. Сега не само тънко да говори, но ако гласът е музикален, защото има тънки гласове, които не са музикални, пискливи са, като че цепят. Бас има музикален, приятен, засяга сърцето ти. Има и кресливи басове. Например, отива някой да вземе пари, че го развърта банкерът, пита баща му как е, майка му как е, пък нему му трепери сърцето, пари му трябват. Той разпитва за този, онзи, дядо му, а той седи и се притеснява. Той има съображения да разпитва, всичко го

интересува, но той пита отдалече дали състоянието на баща ти е добро, нивите ви как са. Казва: Ти пари искаш. Той иска да се осигури как е работата. То са вътрешни подозрения, може би човекът има интерес.

Аз гледам някой как написал А, но по това А аз виждам, че той обича да се облича хубаво, хубаво да си похапва. Когато товариш коня, товари го на свет. После виждам, че потупва децата си вкъщи. В А-то виждам, че той не плаща добре на слугите си. Ако е свещеник, виждам, че не си доизкарва работата, полъгва, нагрубява другите. Ако е учител, не е много от прилежните. Казва: Да мълчиш, аз ще ти кажа какъв е характерът му, да не ме издадеш. Вие питате къде виждам в А това? Как се познава, че обича да полъгва? – Туй няма да ви го кажа. После виждам дали е търпелив, но и туй няма да ви го кажа. Всичко това виждам в А-то. Ако дойде и напише буквата В, виждам, дали е здрав или не, устроен ли е физически добре, как е сърцето, гласът, пулсът му какъв е. От В-то виждам какъв му е умът. По Г-то виждам, каква е волята му. Като се закачи някъде с ченгел, ти пущаш, той не пуща. – Къде е това? – Няма да ви го кажа. Те са тънкости.

Разговарям се веднъж с едного и той казва: Не вярвам това, което не виждам. Казвам: Тук под микроскопа има един предмет, увеличен три хиляди пъти. Погледни. Какво виждаш? Казва: Един голям бръмбар. Извадя и покажа стъклото, какво виждаш? – Нищо. – Че как ти си се заблудил? Под микроскопа виждаш голям бръмбар, без микроскоп нищо не виждаш. Та казвам: Вярващите гледат с микроскоп, невярващите гледат с обикновено око. Туй е разликата. И онзи, който вярва, ако погледне само с око и той нищо няма да види. Туй са обикновени работи. Трябва да минем във вярата. Има една обикновена детинска вяра, в която нещата не са верни. От яйце камила не става, но ако това кажеш на турчина, той ще каже: Ола белир. Бог от всичко може да направи. Нали Писанието казва, че Бог от тия камъни може да направи чада Авраамови.

Та любовта ви трябва да я изучавате като наука. Още като гледам лицето на някой човек, виждам как функционира любовта. Аз най-първо разглеждам любовта от три гледища. Като погледна човека искам да зная дали стомахът разбира любовта. Щом като видя, че стомахът разбира любовта, казвам: Тук има една основа. Второто нещо гледам дали сърцето разбира любовта. Човек има особен цвят, ако сърцето му разбира любовта. И най-после гледам дали умът му разбира любовта, не да разбира, но да има връзка с нея. Ние схващаме любовта, като че нищо общо няма със стомаха. Като те обичат, ще ти сготвят нещо много хубаво. Като идеш някъде, по степента на готвеното може да познаеш и любовта. Като не те обичат, малко лук, пипер, лютеница малко. Като те обичат, ще има нещо точено, баклава хубава, майонеза с яйца, или варени яйца във вода и после полети с прясно масло и червен пипер. Религио зните хора са много скържави в любовта. Светските хора са по щедри, агне ще има, кокошки ще има, майонеза ще има, всичко хубаво, само да знаеш как да ядеш. Вие ще кажете: Какво искаш да кажеш с тия работи? Аз постъпвам като онзи, който имал един приятел и бръкнал в джоба си изважда ръката си и казва: Какво имам в ръката? Ако го улучиш, ще ти го дам. Той бръква и изважда няколко пъти ръката си и онзи все не можел да улучи. Какво значи да улучи? В съвременната лотария вземеш един билет и улучиш, парите дойдат, пък ако не улучиш, пак го туряш в джоба. Вземаш друг билет. Един брат ми разправяше, че похарчил 4 хиляди лева и взел само сто лева. Казвам му: Ти си от вярващите. Всичките неща трябва да ги придобием. Чудни сме ние хората. Казва: Вярвам. Ти придобиваш нещо. Като отидем в училището, трябва да придобием нещо. Ще бъде смешно десет години да се уча да пея и да не мога да пея на свят. Едно изкуство трябва да се придобие. Всички очакват, като идат в оня свят, там да се учат. Моите схващания са малко други. Сутрин слизам от горния свят на земята. По обяд влизам във физическия свят, понаям се хубаво, вечер се връщам в другия свят. Всяка вечер се връщам в дома си. Тук на земята идем само да

работим. Свършим си работата и пак подир обяд мислим да се върнем в дома си. Вие мислите за оня свят. Ако те возят в един автомобил и се счупи автомобилът, ти слизаш от него, излизаш навън. Ти може да знаеш да излизаш от автомобила и преди да се е счупил. Да можеш да се качваш и да излизаш от автомобила като е здрав. Да благодариш на шофьора. Той да затвори вратата, пък ти да тръгнеш пеш. Вие искате да идете със счупен автомобил, като няма превозни средства.

Нека дойдем до хубавата страна. Коя е хубавата страна на живота? Ако ида при банкерина да ми даде пари, да ми ги даде без лихва за един неопределен срок. Да ми каже: Върни ми ги, когато обичаш. Казвам: Отличен банкерин. Ако някой човек има такава любов като този банкерин, той ви обича с най-хубавата любов. Друг ви даде пари и определя срок, след една година да му върнете парите, и той не ви иска лихва. И то е хубаво. Казва: Никаква лихва, но парите ще върнеш след една година. Третото положение: Той ти даде парите, но тури 15% лихва и да върнеш парите след три месеца. Казвам: Колко души има в света, които ще ти дадат пари да ги върнеш когато ти искаш без лихва. Има ги, разбира се. Вторите, които ще ти дадат парите и лихва няма да искат, но ще искат след една година да ги върнеш. И третите, които ще ти дадат парите с лихва, и след три месеца да ги върнеш. Има една любов, която е безсрочна, друга със срок и трета със скъпа лихва. Тази скъпата любов е на физическото поле. Тук на земята ние с много голяма лихва даваме любовта. Яли ли сте попарата на любов с голяма лихва? Като говорех веднъж на едни мъж за любовта, той си търси дрехата. Казва: Ти женен ли си? Рекох: Защо? Аз имам друго понятие за женитбата. Рекох: Ти не си женен, защото, ако си женен, нямаше да страдаш. Според мене неженените страдат, женените благуват. А според вас женените страдат, а неженените благуват. Различаваме се по схващанията. На мене са ми казвали: Блажен си, че не си женен. Ти деца отглеждал ли си? Всъщност в света никой не е женен. Светът е

едно велико училище. Няма същество свободно. Човек трябва да учи и да разбира предмета, който учи. Ние страдаме от една неразбрана любов. Ние страдаме от туй, което не е любов. В любовта човек не може да страда. Само тя като те погледне и ти се усмихне, достатъчно е. Достатъчно е любовта да ти се усмихне. Тя като те срещне, болест, сиромашия, невежество, всичко това изчезва. Докато я срещнеш е въпросът, като я срещнеш е лесна работа. Оплакваме се, че ние срещаме подаяния на любовта. Като срещнем любовта, то е късмет в света.

Та казвам: Трябва знание. Някой още като ви пише трябва да знаете, обича ли ви този човек или не. Още като ви пише, ще знаете, ще удържи ли неговата любов или не. Няма скрито покрито. При това ние се намираме в един свят и казвате: Не знаем как. Че кога се спъват хората – вечерно време или денем? Вечерно време в отсъствието на светлината. В любовта човек не може да се спъва. В любовта човек не може да бъде скържав, в любовта човек не може невежа да бъде. Той няма защо да се дразни, всичко има. Той е като един богат човек, който има всичко на разположение. Някой път ние мислим, че ако проявим своята любов, ще осиромашеем. Човек не трябва да проявява любовта. Срещам веднъж една майка, до нея седи едно малко момиче, предполагам да е на пет години. Казвам ѝ: Тази обича баща си повече от майка си. Тя направи забележка. Тя обича баща си, но за любов не говори. Обича го, но не ходи да му се оплаква. На майка си, която не обича, на нея всичко разправя, оплаква се. На майка си говори много. Към баща си има вътрешна любов, към майка си външна любов. Сега когато хората външно се обичат, ще се оплакват, че пари нямат, че са болни, че кракът ги боли. Иде при мене една сестра, боли я кракът, гледам уплашила се от болестта, уплашила се да не умре. Доста напреднала сестра, в миналото една от първите по вяра. Като гледам така се уплашила, кракът я заболял, страх я, да не се осакати кракът ѝ, нещо като живеница. Говоря ѝ тъй: Ти любовна работа имаш. Има един, който те обича, скрил се в крака,

че го целува, че от целувки се подул кракът. – Сериозно ли говориш? Сериозно мисля, така е. Това е любовна работа. Според мене, всичките болести са любовна работа. Боли те глава, любовна работа е. Боли те сърцето, любовна работа е. Боли те гърбът, любовна работа е. Това е наука, ще го проверите. Няма какво да ви казвам да вярвате. Казвам: Това е биволска пастърма. Вярваш? Дам ти, вкусиш я. Ябълка е това. Ти не вярваш. Казвам: Опитай я. Нося една круша. Казвам: Това е круша. Не вярваш? Ти опиташ. Ти като опиташ, разбираш. Туй, което разбираш е понятно. Сега говоря за биволската пастърма, че отлична е тази биволска пастърма. Човек, който иска да усъвършенствува любовта си, той яде биволска пастърма. Знаете, какво дълбоко чувство има бивола. Виждали ли сте характера на бивола? Ако един бивол, господарят го пусне в гората да пасе и на сутринта носи торбата и извика: Караманчо! Биволът веднага като чуе гласът на господаря си, ще се обади, ще дойде. Иди викай вола, викай коня, не идват. Но биволът като викаш иде. Казвам: Биволската пастърма е любовна пастърма. Затова по някой път я употребявайте. Там се искат здрави зъби.

Любовта обича богатите хора. В какво седи богатството? Ако в любовта не можеш да направиш една жертва, да се проявиш, ние говорим за детската любов. Майката е силна, когато служи на детето. Виждаме майката служи на детето, то още не е проявило любовта. Тази майка по 4–5 пъти става на вечер да услужи на детето. Ако нямаше любов, щеше да спи. При най-малкото заплакване става. Майката е силна, приятно ѝ е. Ни най-малко не се оплаква, приятно ѝ е да служи на това дете. Казвам: Ако ние нямаме любовта на майката към всяка една мисъл, която се проявява в нас, защото мисълта може да е слаба като детето. Едно чувство може да е слабо като едно малко дете. Една постъпка може да е слаба като едно малко дете. Ти като майката ще станеш, ще услужиш на това дете от любов. Мислите крепнат в любовта. Ако по този начин бихме живели, тогава главата ни ще се оформи хубаво. Ако постъпваме по този начин, гърдите ни

ще се оформят хубаво. Ако постъпваме по любов, това краката, ръцете, цялото тяло ще се оформи хубаво по правилата на любовта. Казвате: Какво нещо е любовта? Като дойде любовта, ще създаде такива очи хубави, че ще виждаш най-красивите хора. Любовта като дойде оформя най-хубавата уста, ще ти даде най-хубавите неща да ги вкусиш. Любовта като дойде, оформява най-хубавите уши, ще слушаш най-сладките гласове. Извън нас ще стане това. Какво нещо е любовта? Ти любовта ще проверяваш със своята мисъл, ще проверяваш със своето сърце, ще проверяваш със своята воля, с очите си, с ушите си, с носа си, с устата си, с всичко ще проверяваш любовта. Вие имали ли сте случай да ви пипне едно същество, което ви обича? Като ви пипне целия ден ще ви бъде приятно, че ви е пипнало, като че мед тече. Или даде ви нещо, то е талисман. Туй е разбирането. Казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." Човек, за да слезе на земята, е трябвало да стане много малък, толкова малък, че да бъде невидим. Защото има една зона около земята, която обгръща земята и не пуща да се мине през нея. Много хора за да минат хората от там, трябва да ги не виждат. Тази зона за да се мине, трябва да не те видят. Като те видят, спират те, казват: Не се позволява. Когато отиваш за другия свят, ти трябва да станеш толкоз малък, че да не те видят. Щом те видят и искаш да минеш, не се позволява. Ще те спрат. Ако си малък, може да минеш през някоя вратичка контрабанда. Сега вие ще ме питате: Това вярно ли е? За мене е вярно, аз съм минавал през такава дупка. Сега каква е тази малка дупка? Ще бъдеш невидим, нищо повече. Туй, което не се вижда, е приятно. Туй, което се вижда, то става голямо.

Ако вие се намерите пред някоя голяма планина, че тя хвърля сянка върху вас, какво трябва да правите? Ако планината хвърля сутрин сянка върху вас, ще ви бъде ли приятно? Ако вечерно време или на обяд хвърля сянка, тогава какво ще бъде? Ако някой ми каже, че планината хвърля сянка сутрин, зная, че се намира при лоши условия. Ако вечерно време хвърля сянка, пак се намира при лоши

условия. Ти щом си до една планина, не трябва да хвърля сянка, ти трябва да бъдеш далеч от планината. Когато обичате някого, къде трябва да бъдете? Казвате: Как да не бъдем близо? Когато слънцето грее планината, ти трябва да бъдеш на тази страна, дето слънцето грее. Щом се премести слънцето и ти се премести. Отдето е слънцето и ти бъди оттам, че да не хвърля сянка. Когато обичаш един човек, трябва да се въртиш около него. Щом не се въртиш, работата е зле. Казвате: Да се въртя ли? Ще се въртиш, какво ще правиш? Ако колелото не се върти, какво ще стане? Колата не върви. Ако конят не се движи, колата пак не върви. Ние от сутрин до вечер се въртим. Движение в нас трябва. Ние искаме да спре движението. Искаме да не мислим, искаме да не чувстваме. То са относителни неща. С какво може да се замести страданието? – С радост. С какво може да се замести радостта? – Със страдание. Защото радостта като страда, почива си. Страданието като се радва, почива си. Радостта е почивка за страданието. Страданието е почивка за радостта. Тъй гледам аз на нещата. Това е философия. Защо страдаме? – Почиваме си. Скърбим, почиваме си. И радостта трябва да почива. Да се радваме, това е отлична, голяма работа. После като страдаш, пак е работа. И при страданието трябва да почиваме и при радостта трябва да почиваме. Почивката при радостта е страданието: почивката при скръбта е радостта. Два процеса имаме. Радостта това е пътят на любовта. Тъй като гледам, ще видя, че този път е красив. Ако минеш по един път и си затвориш очите, ти ще се блъскаш. Ти страдаш, понеже очите ти не са отворени. Ако твоите очи са отворени, ти няма да се блъскаш, пътят ще бъде гладък. Ако си минал в живота, че нищо не си чул, глух си. Ако си чул хубавата музика на любовта, щастлив ще бъдеш. Ако твоята уста е затворена, че никога не си ял, тогава няма да опиташ благата, които Бог е дал. Казва: Много е отворена устата. Аз се радвам, че устата е отворена. Хубаво е да бъде устата отворена.

Вие поне имате ли едного, когото обичате и да имате един, който да ви обича? Трябва да имате двама души: един отвън и един отвътре.

На единия няма да казвате. Двама души трябва да имате, на единия ще си казвате само радостите, той е отвътре, на другия, когото обичате, ще си казвате само скърбите. Двама души човек може да обича. Единият го наричам приятел на скръбта, другия го наричам приятел на радостта. Всеки от вас, който има двама приятели, като идеш при приятеля на радостта, ще говориш само за радостта. Образува се едно ново движение на човешкото сърце и на човешката мисъл, има светлина. Често цитират апостол Павел, който казва: „Ще се похваля със скръбта си.“ Христос казва: „Имам чаша на страдание да пия. Имам чаша да пия и колко се утеснява душата ми докато я изпия.“ След като мина скръбта, казва: „Даде ми се всяка власт на земята и на небето.“ То е радостта. „Идете, казва, по света и работете. Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Вие отивате при някой банкерин, искате пари. Най-първо, ако аз съм на вашето място, няма да искам пари от никого, но ще го попитам: Може ли да си подпишете името. От това как ще се подпише, аз вече ще зная, ще ми даде ли пари или не. Най-първо ако той е Атанас, той като един ат ще те хвърли, ще вдигне опашка и ще те остави да вървиш пеш. Сега не считайте това за упрек, но то е само изяснение. Ние съвременните хора се съмняваме. Казвате: Господ я ни слуша, я не. Че на какво основание твърдите това? Трябва да имаш вяра. Господ ще те попита защо се съмняваш? Кои са доказателствата, че не можеш да вярваш? Казваш: Не вярвам. Господ ти казва: Какво направих, че не вярваш, на кое основание? Как ще докажеш? Казваш: Иска да ме излъже. Не може така да твърдиш, всяко нещо, което поддържаш, трябва да е обосновано. Ако вярваш, ако не вярваш, ако обичаш, ако не обичаш – всяко нещо трябва да бъде обосновано. Казвам: Кое е онова, което ти е дало повод, че не вярваш? Има нещо. Кое е онова, което ти даде повод да не вярваш в любовта? Казваш: Не вярвам в любовта. Но всички блага в живота произтичат от любовта. Там, дето има любов, всичко добре върви. Там, дето любовта престава, нещата постепенно се влошават. Ако майката обича детето, то ще бъде здраво. Някой път

здравето на детето зависи от здравето на майката и бащата. Ако майката обича детето, туй дете може да е хилаво, но то постепенно ще се съвземе. И най-здравото дете, ако баща му и майка му не са го обичали, то рано ще умре. Човек, когото обичаш, ще живее дълго време. Ако рано умре някой, не го обичат. Христос защо умря рано? Защото не го обичаха, насила го умъртвиха. Разпнаха го, защото не го обичаха. Казваха: Да си върви, не го искаме. Той не искаше да умре. Три пъти се моли, ако може тази чаша да го отмине, но ако не може, той ще я изпие.

Казвам: Ние съвременните хора страдаме от безлюбие. Къде е безлюбието? Безлюбието не произтича от Бога, но от околните хора, от окръжаващата среда. Най-първо безлюбието произтича от майка ти, от брата ти, от сестра ти, от близките ти роднини, после от далечните по плът роднини. И с храната е същото. Има храни хармонични, техните трептения са хармонични с вашия живот. Те са храни, които ние обичаме. Яж храна, която обичаш, ако искаш да бъдеш здрав. Ако искаш да бъдеш здрав, не яж храна, която не обичаш. Никога не пий вода, която не обичаш. Никога не чети книги, които не обичаш. Чети това, което обичаш. Любовта да бъде подбудителната причина. То е единственото, най-разумното нещо. Ще попитате: Нашата любов, както ние сме мислили не е ли? Вашата любов в различните възрасти е друга. В детинството ние сме мислили по един начин. Като станем възрастни не мислим като децата. Според мене една нова квалификация трябва. В детинството на една година постъпваш по един начин, в млади години правиш по друг начин. Като станеш възрастен правиш по трети начин.

За мене стари хора на земята няма. Чин за стари хора на земята няма. Затуй като дойде до старостта, заминава за другия свят. Старите отиват да живеят в оня свят. Тук живеят хората в детството, младостта и възрастните. Старият отива в оня свят. И от толкоз милиони години досега се набрали само 24 старци и сега се образува място за още един старец. Тук на земята има милиони стари хора, а в

небето има само 24 старци. Тук старите Господ ги наспорил, че с кош да ги носиш. Иде ми на ум онзи анекдот, за един баща, който остарял и синът вече искал да си иде в оня свят, бил на 120 години. Казва синът: Няма да умре, затова ще го изнеса от къщи. Туря го в един кош, носи го да го остави в гората да умре. Детето му и то тръгнало с него. Оставил дядото, оставил си коша. Детето казва: Вземи коша, няма аз с какво да те изнеса, като остарееш. Онзи кош, с който ще носят хората, ще носят и нас. Помнете, така е. Казвам: Трябва ни онова разумно и пълно доверие в Онзи, Който ни е пратил тук. Като помислим за Този, Който ни е пратил, да не усетим вече скръбта, страданията да изчезнат от нас, да бъдем готови за всички жертви при всички условия. Апостол Павел казва: „Ако мисля по човешки и ангелски, а любов нямам, нищо не съм. Ако страдам по човешки и по ангелски, а любов нямам, нищо не съм. Ако постъпвам по човешки и по ангелски, а любов нямам, нищо не съм."

Сега по някой път питате, дали трябва да се целуваме. Целувките са забранени, понеже чрез целувките много болести се предават. Ако целунеш прокажения, ще те хване проказата; ако е сифилистичен и ти го целунеш, може да те хване сифилисът. Проказата се явява от безлюбие, сифилисът се проявява от безлюбие. Всичките болести това са състояние на безлюбие. Здравето на света е резултат на любовта. Казвам: Трябва да внесем най-първо любовта в нашата мисъл, да не ни е страх. Няма какво да говориш за любовта. Лъжа е да говориш за онова, което го нямаш. Ти имаш десет лева и казваш, че имаш двайсет лева. 10-те това е лъжа. Значи ще признаеш само онова, което чувствуваш, което имаш. Питам те колко пари имаш. На себе си ще кажеш, че имаш десет лева, на другите ще кажеш, че не можеш да им кажеш. Няма да кажеш, че имаш 20. Ако нямам нищо в джоба си, може да му кажа, не съм длъжен да му кажа колко имам в джоба си. То е моя работа. Може да кажа колко пари имам в джоба само на онзи, когото обичам. Ако дойде някой, когото не обичам, на него нищо не му казвам. Дойде някой, когото обичам, половината, което имам в

джоба, давам му. Щом не го обичам, нищо не му давам. Когато не обичате, джобът ви е празен, когато обичате, джобът ви е пълен. Когато обичате, умът е пълен, сърцето е пълно, тялото е пълно. Когато не обичате, празно е, болести има, вътрешна празнота има.

Нашият ум трябва да се напълни само с мислите на любовта. Те са звонкови монети. Нашето сърце трябва да се напълни с чувствата на любовта. Те са звонкови монети на земята. Всеки ден трябва да припечелваме по нещо. Всеки, който прави добро, прави добро на себе си. Всеки, който мисли любовно, то е заради нещо; всеки, който чувствува любовно, то е заради нещо. Ние сме като езеро след като се препълни, ще потече навън река. Докато не се напълни езерото, не може да потече реката. Сега хората са езера, които още се пълнят. Някои са се напълнили, те са потекли. Аз тъй гледам. Някои се пълнят и за бъдеще ще се проявят. Та казвам: Не подпушвайте езерата си. Които сте потекли, не подпушвайте езерата си. Работата е опасна. Един котел щом се нагорещи, излиза пара от него. Ако не пуща парата да се прояви, той ще се пукне. Онзи, който има вода, но няма огън отдолу, не очаквайте от него. Запалете го, движението ще дойде.

Сега някои питат: Защо ми е туй сърце? Какво да ви даде Господ? Какво сърце да ви даде Господ: биволско, кокоше сърце, лъвско сърце или змийско сърце? Една сестра казва, че змийското сърце е за цяр. Като го изядеш, от една лоша болест изведнъж ще се излекуваш. Не съм го опитал, но може да направя опит.

Вяра се изисква, непреодолима вяра се изисква. Да вярваме в нашия ум и в умовете на всичките хора. Да вярваме в нашето сърце и в сърцата на всичките хора. Да вярваме и в нашата воля. Под нашата воля разбирам, волята Божия, която действува в нас, която действува и в другите. То е новият път, по който трябва да вървим. Когато обичаш някого, не виждаш нищо лошо в него. Но като не обичаш, казваш: Не ме бутай, стой надалеч. А пък щом обичаш някого, искаш да бъдеш наблизо. Близостта е движение. Хората, които се движат бързо са

наблизо. Аз като имам приятели от слънцето, за осем минути идат и аз за осем минути отивам на слънцето с обикновената кола на светлината.И тъй осем минути от тук до там и осем обратно, 16 минути. – Сега как да го разбираме? Разбирайте го за себе си, не го разправяйте навън. Ако кажете – нашият Учител ходи на слънцето, какво ще разберат. Отива по един начин. Как отива? Че ходи на слънцето, ходи. За мене всичките светли мисли се от слънцето идат. Те са благословението на тия същества, които слизат в лъчите. Вие по някой път искате да видите ангелите. Ангелите постоянно слизат на земята и си заминават. Хората не ги виждат. Писано е в Стария завет, че по някой път са виждали ангели. Ангелите постоянно идат. Когато ангелът мине край тебе, усещаш една радост. Нищо не си видял, но като си замине ангелът, почувствуваш една вътрешна скръб. Благодарение на тия ангели, които носят Божията любов, слизат на земята и всички казват: Учете се добре, работете добре! Учение, работа, учение, работа! Един ангел като слиза и се качва на слънцето не му е мъчно. Вас като ви карат на работа, искате специална работа. По-хубава работа от учението няма в света. Знаеш, колко хубаво е човек да пее. Знаеш, колко хубаво е човек да рисува. Знаеш колко хубаво е човек да пише писма. Вие седите някой път и не знаете какво правите. Ти казваш, че обичаш, но за да обичаш, писал ли си О-то? Само О-то като напишеш, аз може да зная обичаш ли. Другото няма нужда да пишеш. За любовта само Л-то, ако можеш да напишеш, ще можеш да напишеш и другите работи. За богатството само Б-то може да напишеш и аз може да зная, ще станеш ли богат или няма да станеш. Вас ви се вижда странно. Първата буква, това е умът. Ако имаш ум работи, всичко може да направиш. Ако умът не работи, всичките други сили, които са свързани с ума, не работят. Ако умът, първата сила работи добре, всичките други сили, които са свързани с него, ще работят добре. Казвам: Като станеш сутрин, ще напишеш първата буква. Ще мислиш за светлината. Това е човешкият ум. Ще мислиш за топлината, това е човешкото сърце. За да накараш

ума си да работи, непременно сърцето ти трябва да работи. Понеже сърцето представя материал за човешкия ум. Когато сърцето обеднява, умът забогатява, когато сърцето забогатява, умът обеднява. Така трябва да бъде. Сърцето работи с материалите на ума, умът работи с материалите на сърцето. Затуй по някой път казваме, че електричеството е свързано с ума, а магнетизмът е свързан със сърцето. Когато магнетизмът започва да намалява, започват да истиват ръцете, краката. Светли мисли има. Когато електричеството намалява, тогава магнетизмът се увеличава. Щом се увеличава магнетизмът, увеличава се топлината. Вие имате нормално състояние. Един човек е болен. Искате да възстановите неговото здраве. Ще увеличите неговата топлина. Ще превърнете част от неговите мисли в чувства и чувствата ще произведат необходимата топлина, която в дадения случай е необходима за здравето. Смяна трябва да става в чувствата и мислите вътре в човека. Сега вас ви се вижда като противоречие, как така да се намали мисълта, деятелността на мисълта. В някои случаи трябва да се намали, за да се увеличат чувствата. В друг случай трябва да се намалят чувствата, за да се увеличи деятелността на ума. Някой път трябва да се намали деятелността на чувствата, друг път трябва да се намали деятелността на ума. Любовта е онзи велик закон, който регулира човешките мисли, регулира и човешките чувства и човешките постъпки. И тъй трябва да обичаме, за да се регулират нашите мисли. Щом мисълта е регулирана, то е в полза на човека. Щом чувствата са регулирани, то е в полза на човека. Щом волята е регулирана, то е в полза на човека. Три неща трябва да регулира любовта, за да можем на земята да живеем както трябва. Трябва да бъдеш богат на земята. Богат със здраве, богат с мисъл, богат с чувства. В това отношение богатството е необходимо. Материалното богатство трябва да е свързано с духовното. Христос казва: Не събирайте богатства на земята, но събирайте съкровища, дето никой не може да ви ги вземе. На земята

колкото имате ще ви го вземат. Колко от вашето богатство може да го пренесете в другия свят?

Онези от вас, на които езерата са пълни, да потекат. Тогава аз бих желал всички да се познавате. Аз виждам много хубави работи във вас, които не сте проявили. Според мене, дойде някой човек иска да ми каже, че ме обича, аз искам да ми изпее една песен. Като изпее песента хубаво, обича ме. Някой друг дойде, не искам да ми каже, че ме обича, но само като ме погледне хубаво, то е достатъчно, като ме погледне както трябва. Като ме огрее слънцето как познавам, че ме обича? Ние искаме сега другите хора да бъдат проводници на хубавото в света. Най-първо ние трябва да бъдем проводници. Очите ни да бъдат проводници, ушите ни да бъдат проводници, устата ни да бъде проводник, всяка частица от нас да бъде проводник на онова Великото в света. Нашето благо е благо за цялото човечество.

Първото нещо: Здравето на човека зависи от любовта. Ако си болен, любовта ти е малка, непроявена. Причината може да е във вашия ум, причината може да е във вашето сърце, причината може да е във вашата воля. Следователно, отмахнете причината от ума си, от сърцето си, за да дойде здравето. Щом придобиете здравето, вие ще имате едно отлично разположение на духа. Всяка работа ще може да я свършите добре, тъй както трябва. Ако вие владеете ума си, ако вие владеете сърцето си, не да му заповядвате, но да бъдете като малките деца. „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ При Господа като идем, няма да се похвалим с нашия кръст. Господ обича малките работи. Колкото са по-малки, толкова по-добре. Като те види голям, не обръща внимание. Като те види малък, че никой не обръща внимание на теб, Той ще ти обърне внимание. При Него важат малките, не големите.

Има пет души, които ви обичат. Очите ви обичат, понеже постоянно влиза светлината. Ушите ви обичат, понеже постоянно влиза звук. Носът ви обича, понеже ухането влиза. Яденето ви

обича, водата ви обича. Колко работи има, които ви обичат, които постоянно идат. Радвайте се на онези, които ви обичат.

Отче наш.

25. Утринно слово 18.V.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

КРАЙНОТО ДОБРО И КРАЙНОТО ЗЛО

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на царството
В начало бе Словото

13 глава от I-то послание на Коринтяните

13 е фатално число. Съвременните хора ги е страх от числото 13. В Европа един богаташ не влиза да спи в стая с число 13. В 12 и 1/2, в 14 влиза, но в 13 не можеш да го накараш. Числото 13 мяза на един разбойник, като те хване ще те обере.

Ще кажете, много пъти сме чели тази глава. Много пъти човек може да е пял, но някой път пее, че му е приятно, а някой път пее така, че нищо не излиза хубаво. Днес ще прочетем тази глава. Да вложим да има три качества. Павел, казва за любовта, той не беше човек на любовта, но беше човек на мъдростта. „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм." То е като човек, който е добре облечен, а пари няма. Навсякъде взима на вересия и около къщата все обикалят, имат да вземат. Горкият той все урежда работите. Много добре е облечен и очила има и пръстен има, но сметките си не държи право. Някой път дойде един човек, искаш да му услужиш. После казваш да си вървим по работата, не плаща. Той за пръв път помага. Ти бързаш в живота си и казваш, не му е времето сега да му услужат. „Ще съм мед що звънти или кимвал що дрънка, ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а Любов нямам, нищо не съм." (Прочете Учителят и третият стих). Сега вие често се спирате и казвате, живях, млад бях, възрастен станах, или другояче казано в Любовта живяхме и нищо не научихме. На училище

ходихме, знанието не можахме да го използуваме. Свободни станахме, направихме всичките бели на живота и сега ни остава да си плащаме греховете, и казва, това е то животът. Апостол Павел казва: Сега любовта има качества. „Любовта дълготърпи“, т.е. любовта никога не се вкисва. Всеки човек, който се вкисва, на оцет става. За работа става, но не зная някой път употребявате „той се вкиснал“. Някой път вие подмесвате вашето тесто и искате да се вкисне. Какво придобивате с вкисването на тестото? Защо подмесват хляба? Придава ли вкисването нещо? Ако с вкисването може да превърнеш киселината в сладчина, ти имаш знание, но ако киселината остане в тебе? Някои хора казват, че силният оцет пакост прави. Сега аз засягам вътрешната страна на живота. За пример, някой път ние може да сме много меки. Говорим добре, но вътре се крие нещо користолюбиво. Един войник пред началника, пред полковник или генерала седи с всичкото почитание, но със страх. Детето се обхожда добре с баща си, но очаква нещо, има някоя друга мисъл. Не е любовта, която го заставя. Баща му ще му даде нещо. Ако баща му не му даде, веднага се изменя. Детето счита, че каквото пожелае то, баща му трябва да му даде. Щом детето пожелае и бащата не дава, детето вижда, че има някаква причина, но не може да си я обясни. Щом детето хване баща си в първата лъжа, той му обещае нещо и не го изпълни, то загубва една трета от почитането към баща си, от доверието си, и то взема същата политика на баща си. Казва, и аз трябва да полъгвам. Щом баща му е толкоз умен и си позволява тази философия, детето казва и аз мога да я употребя. Сега злото седи в това, че дяволът този пръв учител на хората казва, човек да лъже, да говори лъжа е нещо по-горе от истината. Да говориш истината, то е за простаците. Да говориш лъжата, ти си учен човек. То е майсторлък. Досега вие сте говорили истината. Голи ходите из рая. Туй не е мода най-първо. Всичките хора и котката яде най-безразборно, когато хване една мишка, не ѝ съблича дрехата и от невидимия свят наказват котката, дето не съблича кожата и я яде с всичката козина и с

всичките нечистотии, като някой плод. Знаете ли защо го прави това котката? Има голямо уважение към мишката. Казва, бих желала да бъда умна като теб. Аз цял ден ходя да линкам да си намирам храна, гладна ходя, ти влезеш вкъщи, ходиш си свободна, ум имаш. И аз бих желала да го имам. Като те хвана с козината, с всичко те ям да се научиш. От дълъг период котката яде мишки и досега не е научила нищо от мишката. Мишката ѝ казва: Слушай, ти по моя път не може да ходиш. Ти трябва да изучиш политика. Като влезеш вътре ще помъркваш отдалече, ще помъркаш малко, ще поздравиш гостите. Ще влезеш, ще погладиш господаря, ще влезеш вкъщи, ще седнеш насреща, ще кажеш. Много ми е приятно днес, че дойдох във вашия дом. Голямо щастие е за мен. После казва: Трябва да бъдеш съвършено чиста. Не трябва да бъдеш като мене. Аз не смея да ходя между хората, защото имам един критически темперамент. Дето вляза все мириша. Гонят ме навсякъде, където вляза.

Една година почистиха долната стая сестрите, измиват, нареждат, влизам след това и чудно, мирише ми нещо, лошо мирише. В цялата стая мирише. Казвам: Мирише тук, някоя мишка има. – Няма Учителю, чистихме. – Мирише. Рекох брашно има. Влизам вътре, намирам едно място, направили гнезденце между дрехите, сяли ги малко. Досега остана тайна защо са оставили в скрина вътре (брашно). Всеки от вас има по една мишка. Кажеш една дума не на място. То е миша работа, изядена, дупка има. Казва, силна е тази дума, която каза. Погледнеш някого, каже, той ме погледна не на място. Мръдна ръката си. Ами, че гледам един брат се ококорил на една сестра, тъй както котакът гледа на една мишка, гледа на нея като котарак. Тук имам една котка, присламчи се, отвори очи така за птичките. Аз само като тропна с крака си, тя вземе положението на ученик. Казва: Аз твоето учение го прилагам. Само ме интересуват (*птичките*), от любов искам да ги позная, да им направя някое добро. В очите ме лъже тази котка. Бяхме на една екскурзия, носим череши. Като дадохме череши да си вземат всички по една, връщам се тук.

Връщам се горе, една сестра казва: Череши нямате ли? Казвам правилото: Когато давам на всички давам, за едного череши няма. Отложих тази работа. Аз се чудя от екскурзия ида, тя за череши пита. Който търси череши, значи любовта търси. Череши, които обичат много, това са хора на любовта. За любовта не говорят, казват: Череши нямате ли, малко да си хапнем. Любовта вечерно време не се търси. В този смисъл, Любовта започва всякога сутрин. То е новият ден. Когато, аз говоря за Любовта, по някой път като принцип я определям нова епоха в човешкия живот. Определят любовта, че тя премахва всичките препятствия, които съществуват в душата. Казвам, когато едно същество на земята се яви, което носи Любовта, всичките препятствия, които среща в живота си, нему му е приятно, понеже лесно се справя. Вземете например една певица, която взема четири октави. Обикновените певци две октави вземат. На един певец, който взима четири октави и най-мъчната композиция да му дадеш е като играчка. Той си играе с всичките ноти, нищо не го спъва. Ако дадеш на онзи, който пее две октави, казва, тази работа не е за мене. Който не може да пее на четири октави, то е невъзможно да е в любовта. Най-хубавото нещо в Любовта на двете октави, ще те посрещнат добре, но ще те изпратят зле. Те ще направят както гостилничарят: ще ти дадат добре да се нахраниш и винце ще дадат щом се наядеш и речеш ли да излезеш казват, но ще платиш. Казват: Тук всичко е аржан конте*, отлагане няма. Та казвам: Понякога ние искаме с двете октави на Любовта да имаме всичките облаги на Любовта. Като влезете вътре, трябва да плащате. Ако платиш, минаваш за благороден, ако не платиш, минаваш за неблагороден.

Някой път се зараждат противоречия в душата. Преди години в Лондон имало един хотел, като влезеш трябва да платиш 10 долара. Още като влезеш трябва да платиш 1000 лева. Ако 30 вечери спиш 30000 лева. 30000 лева е заплатата на един почтен чиновник. За 30 вечери отиде всичката заплата. А целият месец какво ще правиш за ядене, друго, това са все сравнения. Ние очакваме, като умрем, да

идем при ангелите, при светиите. Питам, ако един болен човек, на когото краката са изкълчени, гръбнакът е изкривен, заведете го и го турите в театъра, дето играят млади, какво ще се ползува? Младите вдигат доста прах. Казват, нека оздравее, че тогава да иде в хорото. Невидимият свят не е за болни хора. Всеки човек, който има някакъв недъг, и най-малкият недъг, той е болен човек. Да кажем, аз често съм влизал на концерти, седя и гледам, до мене някой с десния си крак току такт дава. Мисли, че е музикален, понеже е на концерт. Като спрат да свирят, пак дава същия такт. По някой път има един начин за изследване на някои постъпки. Питам го, защо даваш такт? Той казва: Който има да ми дава, да си плаща. Каквото и отношение да има към мене, трябва да си плаща. Всички ние искаме от хората да постъпват спрямо нас тъй както трябва. Хубаво, то е отлично желание, то е Божествено. Бог, Който е създал света, изисква всичките тия същества, на които е дал великите блага да се отнасят добре. Бог изисква умовете, които е дал, всички да са запалени тия умове, да вършат работата както трябва. Бог изисква сърцата, които е дал, и те да си вършат работата. Човешката душа да си върши работата. Човешкият дух слиза по някой път да види как ние си вършим работата. Разправяха ми един анекдот за един българин, който имал един кон, който го наричал „кулаксъз“ (*без уши*). Много умен кон, подчинявал се само на господаря си, гледал си работата. Като го турят в харманa, щом господарят го няма, кулаксъз не върви, щом като го види отдалече, обикаля диканята, върви, вършее. Замине господаря пак спре. Ние сме от тия хора, които като чуем името на Господа, диканите вървят. Щом като замине Господ, всичките куцат. Казва, аз съм свободен, ще изпълня това, което искам, никого в света не признавам, аз съм господар.

Връщаме се от екскурзия. Учени хора ходим на екскурзия с автомобил. Най-първо на екскурзия не се ходи с автомобил. Връщаме се с автомобил. Качихме се на един модерен автомобил на какъвто благородните хора се качват. В 4 часа го чакаме да дойде, той иде в 5

часа. Толкоз пъти съм решил с автомобил да не ходя, пеш да вървя. Хайде, дойде, качихме се в автомобила, криво, ляво добре ни занесе. Връщаме се назад изпотени, към 6 и половина часа, разчитахме да е долу. Изпотени сме, не може да се спрем. Някои сестри насядали в Симеоново на камъните, ние като минаваме, мъчат се да станат, не могат да станат. Аз ги виждам, казвам там да стоят. Тръгвам по пътя. Дойдоха автомобили, качваме се. Дойдохме до Семинарията, шофьорите казват, до тук е решено, не искат да ни закарат до Изгрева. Казва: До тука, за да може да се върне. Започна да го убеждава една сестра, че до Изгрева е пазарено, той казва, че само до Семинарията и нататък през гората да вървим пеш. Ние искаме да ни заведе до къщи, пък после ще се разправяме. Шофьорът един тлъстичък, политика има, другият сприхав. Тръгваме, единият казва, ще ви заведем, а другият се разсърди и казва, ще остана. И от Семинарията ни изкара до кантона и там закъса автомобилът. Слиза той, чопли го, научно иска да ни снеме от автомобила. Извади един уред, взема, дава, взе една пръчка, мери, извади я, обикаля от едната, от другата страна. Не може да тръгне колата. Седяхме повече от 20 минути. Казвам: Научно ще ни докаже, че автомобилът и след 25 минути няма да тръгне и научно ни доказва, че пеш можем да си дойдем. При Семинарията не искахме да слезем, ако бяхме слезли, там пътят беше по-къс. Сега слязохме долу при кантона. Човекът уж се изпоти и ни доказа научно, че не може да ни закара. Виждам користолюбие има. Ние искахме малко да му платим, не искахме повече да вземе. Например, ако му дадем 1000 лева, ще докара нов автомобил. Ние му даваме 15, 20 лева и човекът не иска да си губи времето. Казва, защо не иска да си държи на думата. Не е въпрос за дума, имаш пари, върви добре, нямаш пари, не върви. Сега всичката любов се изразява в парите, в силата, в човешката мисъл, в говора. Можеш да говориш, върви работата. Имаш ли пари, пълна ли е кисията – върви работата. Имаш ли сила, върви работата. Но щом

нямаш пари, щом не знаеш да говориш, щом кесията ти е празна, научно ще ти докажа и ще слезеш.

(*Учителят прочете до края главата*). Хората говорят за Любовта от хиляди години. Казват: Бог е Любов, но никога не можеш да убедиш един човек, когато дойде Любовта, че Бог е дошъл. Във време на Любовта хората вършат най-големите престъпления и така ги вършат законно. Ще дойде един празник и ако си месоядец, ще хванеш кокошката и ще я заколиш, ще хванеш агнето ще го заколиш, ще го одереш, някой пуяк ще го заколиш, ще го напълниш с ориз. Сега на някого правиш добро, на друг правиш зло. Някой път трябва да посрещнеш гости, нямаш прибори, ще идеш при съседите си, ще вземеш от тук, от там на заем. Пък си счупиш някоя чаша. Сега донесли едно шише шарлан от орехи. Донесли го, без да запушат много хубаво шишето. На тавана го турям, но там пращам трима, четирима души. Гледам един ден шишето празно, счупено и целият таван полят с масло. Гледам тавана отдолу и той се намазнил с шарлан. Питам кой счупил шишето? Тия долу, които се събират, казвам с шарлан трябва да се намажат. Не са меки, меки да станат. Гледам шишето изпразнено, масло няма и целият таван е мазен. Казвам: Отиде шарланът. Казвам: Колко пъти най-хубавите работи, които имаме, имаш хубаво благородно чувство, счупиш шишето, излее се, останеш с неразположение. Казвам: Когато някой възлюбен излезе из нетърпение, казва, слуга ли съм? За пръв път като го чуваше, приказваше мекичко. За пръв път казва слуга ли съм ти? Или пък като ти каже: Много си груб. Преди минаваше за ангел, без тебе животът нямаше смисъл, а сега казва, много си груб. Аз те мислех за ангел, но у тебе нищо ангелско няма. В моето съзнание седи следният факт. Ако ръката ми е болна, отношенията на хората са лоши към мене. Който иска услуга да ми направи, ще кажа: Не ме пипайте, болна е ръката ми. Знаеш колко са хитри съвременните хора! Седи той с вързана ръка, другата ръка свободна. Седи при тебе и те обира с нея. Ти казваш болен човек. Вързана му беше ръката. Той със здравата

ръка те обира отдолу. Аз по някой път виждам религиозните хора с три ръце. Ние не искаме да влизаме в един свят, който свят натрупва погрешки. На земята се трупат погрешки, но в хармонията на небето никакви погрешки не се допущат. В някой съвременен оркестър някой музикант като направи погрешка веднага капелмайсторът знае кой прави погрешката. В съвременните хора дотолкоз е изтънчен вкусът им, знаят някой виртуоз кой пасаж не е изпълнил както трябва. Трябва да бъде съвършен в изпълнението си. Казва: Аз съм откровен човек. Благодарим за тази откровенност. Според мене в какво стои откровеността. Казва: Ти не свириш добре. Това не е истината, това не е откровеност, това е грубост. Ти не свириш добре. Така не се говори. Аз ето как бих направил. Слушам го, че свири. Казвам: Дайте ми цигулката. Аз взема, че му го изсвиря. Като му изсвиря, той вижда как трябва да се свири. Трябва да изсвиря същото парче. Той казва: И аз бих желал така да го свиря. Не да му казваш да вярва. Нищо не му говори. Вземи, че направи това нещо, че човекът като го види ти как го правиш, да пожелае и той да го прави. Елисей обичаше да прави чудеса. Изпрати слугата си и обеща на една вдовица и тя роди едно дете. Детето заболя и най-първо той изпрати тоягата си по слугата да я положат при детето, но не става, детето не оздравява. Връща се слугата и казва: Господарю, не помага тоягата, турих я както каза. Най-после дойде жената, и го моли и казва: Слушай, ти ми даде един син, сега искаш да ми създадеш страдания, по-добре да не беше ми го дал. Сега е на 12 години, умира детето. Хвана го болестта, не го пуща, казва: Не, не, ти ще дойдеш сега. Щом като дойде Елисей в къщата на детето, изпъди всички от къщи, влезе вътре, тури си очите върху очите на детето, ръцете отгоре му, седя 1/2 час върху него и животът на детето се завърна. Сега, ако това дете попита защо трябва да легне пророкът отгоре върху него, цял човек, какъв отговор вие ще дадете? По някой път имате страдания, но знаете ли причината? Страданията на какво се дължат? Имате скръб в душата си и питате не можеше ли по друг начин? Може. По кой

начин сега според вас? Вие кажете като как трябва да бъде вашият живот сега? Ако ви се даде всичко, което вие желаете, какво бихте направили?

Като изучавам музиката на българите, виждам, че те пеят песните и започват обикновено с тона Ми. Египтяните са имали основен тон Ми. Основният тон Ми нищо не разрешава. Всичките тъжни песни започват от Ми. С Ми една скръб никога не се разрешава. В Ми-то дава се формата, но основа няма. Допуснете една мома, бедна хубаво облечена, с копринена дреха, но капитал няма, облякла се като някаква княгиня, но за тия хубавите дрехи няма капитал. Та казвам, ние съвременните хора в нашето съзнание и англичани, и германци и всички народи искат да бъдат първи, искат да оправят света. Англичаните не го оправиха; дойде Наполеон да оправи света, обеща,и не го оправи. Той започна да оправя своите работи. Англия направи като Наполеона и тя започна като него. Туриха германците да организират. Сега нас всинца ни карат да изпълниме волята Божия. Сега ние казваме, да сме богати, да сме умни, всичко да имаме. Какво сме направили досега? Кои от вас имате знанието от стари млади да станете? Всеки човек, който греши, е стар. Старите хора грешат. Децата никога не съдят. За децата закон няма, за децата съд няма. Адът е само за възрастните, за старите хора. Ако идете в ада, ще намерите всички стари хора, старците там ще ги намерите, все в ада. Няма там млади хора, все стари хора. Аз съвсем другояче си представям ада. Бабите в ада са на 120 години. Дядо и баба, краката не ги държат, любовни работи може ли да има? Те си отиват в ада със своите несрети. Пък адът е курортно място. Те отиват на курорт. Адът е място за курорт без пари. Дядото без пари, бабата без пари, всичките са без пари. Всичките казват, пари, пари, пари. Всички страдат от безпаричие. Сега всички като се срещат тук, казват как сте? Казват, трябват ми парички. Вие вземате външната страна. Туй го отнасям до себе си. Ако човек не знае как да се отнася до Господа, не отивам до хората, там не се спирам. Какво е отношението

на хората, оставам тоя въпрос. Как трябва да се отнасят? Отношение към Господа нямаме. При всичките блага казваме, като че забравил да ни даде нещо. Някъде се явява едно малко недоволство, казвате: Можеше и по друг начин. Ако Господ беше създал живота тъй както ти мислиш, щеше да ти създаде най-голямото нещастие. Тъй както го е създал, той е най-голямото благо. Ама той е малко грозен. Какво има че си грозен? Направил те грозен, не си красив, но ти дал хубаво сърце, хубав ум. Отвън не си красив, но вътре ти си доволен от себе си. Кое е по-хубаво сега? Да бъдем доволни от себе си, а хората да са недоволни, че сме грозни. Или отвън хората да бъдат доволни, а ти в себе си да си недоволен. Аз бих предпочел отвътре да съм доволен. Аз предпочитам да не е толкоз вкусно яденето, но след като ям храната да ми стане приятна вътре. Някой път ям известна храна и започва да се обръща тази храна. След това всичко туй трябва да се изхвърли навън. Защо ми е едно богатство, когато след години ще дойдат да ти го вземат и пак ще останеш бедняк? По-добре да започна с беднотия и да свърша с богатство, отколкото да започна с богатство и да свърша с беднотия.

Казвам, отношение трябва да имаме към Бога. За да познаем Бога, две неща са необходими: крайното добро и крайното зло трябва да те сполетят. Ако разбираш отношението към злото, то е вече истинска врата Като разбираш доброто и злото, само тогава ще се отвори вратата да разбереш какво нещо е Любовта, какво нещо е Бог и Неговото отношение към тебе. Господ те пита: Ти мек човек ли искаш да бъдеш или силен? – Силен. Той ще те направи лош. Злото дава сила. Искаш да бъдеш мек ще те направи добър. Той ще те направи мек. Ако станеш мек, ще станеш овца, вълците ще те ядат. Ако си силен ще станеш вълк ще ядеш овцете. Влезеш в едно братство, тук постоянно се оплакват, братята не се отнасят добре. Тия братя са вълци, ти си овца. Господ казва, между тия вълци ти си овца и ще им дадеш пример. Че са вълци не е лошо, силни са. Ти ще образуваш всичките криви линии, ще имаш дълги крака. Брат ти като дойде при

тебе, за да бъде гласът му на място, той е много гърлест, ще стоиш на половин километър от там да ти говори. Гърлест е не може да нагоди гласа, после ще бъдеш надалеч има (към тебе нещо), иска да се нахвърли. Ще плюеш на краката си, ще бягаш. Това се отнася до човешката мисъл. Иде едно нещастие, не знаеш как да се освободиш от него, тогава? Ние съвременните хора се представяме в Божествения път на Господа, искаме да спрем Господа. Той намислил да прави нещо, ние искаме да Го спрем. Понеже се готвите за един съвършен свят, съвършенството не вземайте, че на земята не може да дойде. На земята съвършени не може да бъдем. На земята животът е упражнение за един свят, в който като влезеш не се търпят погрешки. Щом направиш погрешка ще слезеш на земята. За една погрешка ще слезеш на земята. В съвършения свят снизхождения няма. Никакви погрешки не се правят. Не може да кажеш аз не зная. Нищо в света не трябва да бъде в състояние да те извади от твоята карма.

Сега англичаните и германците се бият и вие вземате участие. Какво може да направите с вашата мисъл? Кой трябва да победи? Разбирайте закона. Ето какво трябва да имате предвид. Тук се борят двама пехливани. Ти си публика, чакаш единият да набие другия. Не можеш да вземеш участие. Онзи го обичаш, но другият човек е майстор, налегне го. Тебе ти се свие сърцето, но другият е по-силен. Онзи, който е слаб, излиза да се бори да покаже силата си, но другият е по-силен. Ти отиваш в света да се бориш с дявола. Налегне те, тъпчи те. Господ казва: Кой те караше да влизаш в борбата? На хорището като се бориш юнак трябва да бъдеш, да разчиташ на силата си. Не по благодат. Противникът като ти намери слабата страна, ще те тръшне като Дан Колов. Като те тръшне Дан Колов, какво ще правиш? Сега вие искате да минавате за големи герои в борбата. То е невъзможно. Дяволът е съдебен пристав, той не пуща никого при Господа. Казва: Господ ме остави аз да проверявам кой Го обича и кой не. Който издържи на онова, аз което го изпитвам, той ще влезе. Който не може да издържи, навън, да ти не прави главоболие. Някой път вие имате

едно лице светло, виждам какво показва. Друг път имате недоволство, работите не са станали. Или някой път устата ви е изкривена, или махате ръката, не е хармонично движението ви. Седиш и даваш такт.

Иде една сестра и ми носи подарък една саксия с бели карамфили. Мене ме е страх от белия цвят. Белият цвят казва, трябва да даваш всичко, каквото имаш. Аз съм раздал всичко, няма какво да давам. Трябва да намеря от някъде. Казва някой: Всичко имам. Аз казвам: Раздал съм всичко, какво да давам като нямам. Казвам: Сестра, защо не ми донесе червен? Червеното дава нещо от себе си. Донася нещо червеният цвят. Аз ако бях, щях да питам туй цвете: Искаш ли да идеш на гости? Щях да попитам този карамфил. Сега във вашия ум седи мисълта: Коя е тази сестра? То сте вие. За мене има един в света, който прави погрешки. Има един в света, който изправя погрешките. Какво значи погрешка? Срещнеш едно малко дете, дигнеш го във въздуха, подхвърлиш го, приятно му е. Ако срещнеш един стар дядо и го подхвърлиш той ще се докачи. Туй, което е приятно на детето, не е приятно за стария. Казвате, старата любов. Оставете вашата стара любов. Коя е старата любов? Подхвърлянето на децата младата любов или старата любов е? Дядото, който е недоволен от любовта, той е стар. Човекът, който не е доволен в живота, е стар. Човек, който не знае да мисли, той е стар. Всичките противоречия в живота това е старостта. Искате да бъдете стари. Всеки човек, който разбира живота, той е млад. В моя ум младостта така стои. По някой път виждам когато си недоволен, бразди има по лицето. Като премахнеш недоволството, лицето става красиво. Казвам: Всичко зависи от вас. Когато имаш любов, всичко зависи от тебе. Когато нямаш любов, нещата не зависят от тебе. Щом всичко зависи от тебе, тогава имаш любов. Щом Любовта дойде всичко зависи от теб. Щом не дойде, всичко от тебе не зависи. Щом някой казва: Нищо не зависи от мене, въпросът аз го зная вече. Значи там любовта не управлява, друг закон управлява. Та вие искате щастлив живот без Любовта, това е невъзможно. Тогава ще приемем нещата

каквито са. Не мислете, че без Любовта може да се живее. Вие казвате: И без Любов може. Любовта е отвън тогава. Без Любов ще живееш, но без тази Любов човек остарява и той е недоволен от живота си. Ние, съвременните хора, трябва да се учим да бъдем доволни от себе си. Да бъдем доволни от ума, от сърцето и не само веднъж, но непрекъснато доволство да имаме. Да усещаме, че умът върви в правата посока, че сърцето върви в правата посока и че здравето върви в правата посока. Гледаш по някой път, че здравето ти не е в ред, кракът те заболи, сърцето те заболи, гръбнакът те заболи, че това е хлопане на онзи, стария живот на безлюбието. Нали когато ви обичат, ви пращат подаръци. Когато обичате Господа, и Той ви обича, ако сте готови, всякога ще имате подаръци. Господ, каквото му пратим, такова ни изпраща. Ако не Го обичаш, ще станеш учител, ще ти даде най-лошите ученици, които постоянно ще те човъркат. Ако не обичаш Господа, ще те направи господар, ще ти даде най-лошите слуги и пак ще те човъркат. Ако не обичаш Господа, ще те направи генерал, ще ти даде най-лошите войници и те ще те човъркат. Ако не обичаш Господа ще те направи майка, ще ти даде най-лошите деца и те ще те човъркат. Навсякъде, ако живееш без любов, Господ ще ти даде както искаш, но всичко ще бъде като червей, да те човърка. Това е състоянието, в което днес са хората. Сега има оплаквания. Сестрата не удържала обещанието си, братът не удържал обещанието. Тоз казал нещо, онзи казал нещо. Всичките неща, които се правят без любов те нямат устои, те не стават. Всяко нещо, което се обещае по закона на Любовта, то става. Казвам, ние искаме да станат нещата. Нещата могат да станат само по закона на Любовта. Там дето има насилие, не може да има Любов. Ние живеем в един свят, дето Бог ни оставил на свобода. Съвременните философи не знаят какво нещо е свобода. Свобода има по закона на Любовта. Дето има насилие, не може да има свобода. Свободата е пълно изявление на Любовта без никакво препятствие.

Та казвам, ако тук вие не знаете как да се обхождате, ако идете в другия свят, там ще ви намерят, те ще се обхождат с вас добре. Вие като не се обхождате добре с тях нищо няма да се ползувате.Че моят професор може да свири, може да пее, ако аз не зная да свиря и да пея, тогава нищо не се ползувам. В невидимия свят, ще бъдем наедно и публиката е, която ще си даде мнението. Като идете в небето ще държите матура в обходата си. При най-големите противоречия ето какво ще срещнете, в човешка форма ще ви го дам. Като идете в невидимия свят, ще бъдете облечени в най-хубавата дреха дето някога сте сънували, с огърлица, с всичко и като дойдете в този свят, ще се награкат около вас, ще ви оберат дрехите, всичко ще вземат от вас и вие ще останете гол. То ще бъде вашето нещастие. Ако може да издържите туй изпитание, тогава ще ви отворят и тогава ще снемете тия дрехи, ще влезете да се облечете с онези дрехи и ще видите коя е същината на нещата. Туй, което не се изменя, то е същественото. Туй, което се изменя, е преходното. Вие влизате в хубавия живот и този хубавият живот, то е всичкият живот. Другият се разтопява, той се разтопява като снега, който се топи и от него се образува вода. Вие ще кажете туй, на което разчитахме сега, то изчезна, то не е реално. Често казвате, едно време как се обличах. Не зная как сте се обличали, но има един стих дето Христос казва: „Аз дойдох в света да им покажа Любовта, която ти си показал на мене." Ако някой те е гощавал, после ти да отидеш между хората и да направиш същото угощение, което на теб са направили. Всяко добро в света, трябва да го направим. Ако ти в Любовта не може да дадеш един пример, тогава в какво седи Любовта. Ако аз почна да чета една молитва, че тъй трябва да постъпя, че туй трябва да направя, това е закон. Казва, той не ме обича. Това е по закона. В Любовта няма това. Всички казвате да няма никакъв закон. Ама той не ме обича, той не ме гледа добре. Не може да го заставиш да те гледа хубаво. Не дава нищо. Ами тази сестра носи бялото цвете. Ако сега взема да кажа колко струва? – 200 лева. Да ѝ ги дам, ще се докачи. Ако извадя 200 лева, тя казва, за пари не го

нося. Пък тя много иска. Тя иска най-малко 1 милион за това карамфилче. Един милион мене ми трябват 10 години да работя, да ми плащат на месец по 10 000, за да пестя за 10 години един милион. После, считат, аз да купя това цвете за унижение. Аз едно цвете с пари никога няма да купя. Ето аз какво бих направил. Ако искам да му услужа, ще го туря на моето място. Аз да бъда цвете, да нося този тормоз, да го купувам с пари. Сега казвате, че Христос изкупил хората. Те нямат идея за изкуплението. Купиш едно агне, туриш го в стадото, това не е изкупление. Ще вземеш мястото, онова, лошото място и ти ще туриш него на друго място. Ти ще разрешиш задачата на цветето. Сам ще разрешиш задачата. Ние сме турени да разрешим един въпрос на свободата. Да знаеш как да започнеш да живееш. Да знаеш с кой крак да тръгнеш. Като тръгвате, с кой крак тръгвате, като човек, не като стоножка, с кой крак по-напред. Ако си шестокрак или ако си с четири крака, с кой крак по-напред ще тръгнеш? Турците имат израз караешкин, ранфалия. На ранфалия краката на коня вървят заедно, на караешкин левият с десният и пак десният с левия, пресичат се като по диагонал. Знаете ли, докато научат един кон да върви караешкин, какво е видял?

Ако влезеш в един кален свят ще извадиш хубавите обуща, ще снемеш хубавите дрехи, хубавата шапка и ще облечеш най-скромните, умен си тогава. За да не се окалят хубавите ти дрехи. Щом влезеш в един съвършен свят, дето не е кално, ще хвърлиш калните обуща и дрехи, ще направиш баня, ще се облечеш в най-хубавите си дрехи. Та казвам: Ако слизате в материалния свят, ще снемете хубавите дрехи. Като влезете в Божествения свят ще снемете калните дрехи, ще облечете новите. Именно сега нам ни е потребно едно вътрешно доволство да знаем, че онова, което Бог е създал за нас, е добро. Всеки трябва да мисли и да чувствате какво Бог иска от вас. Вие искате някой път Господ да ви каже какво иска. То е по закон. „Изпитайте, казва, каква е волята на Бога.“ Вие сами да предчувствувате какво Господ иска, а не да ви казват. Щом ви казват,

то е по закон. Пророците ги изпраща Господ да говорят, но пророкът не е свободен. Йон бягаше. Изпрати го Господ да проповядва, но той побягна. Най-после Господ казва: Аз те пращам, трябва да идеш. Искаш не искаш ще идеш да проповядваш, нищо повече. Та ние всички сме пратени на земята като Йона. Какво ще правиш? Ще идеш да проповядваш, че след 40 дена Ниневия ще погине, после може да не погине. Изпитание е. Предсказва пророкът работи, не стават. Пророкът се отчая. Дойде един червей и изяде тиквата. Той казва: Господи, ти ме направи посмешище да ми се смеят хората, че аз не говоря истината. После една тиква имаше, дойде един червей и я изяде, и нея ми отне, туй слънце опожари ме. Не искам да бъда вече такъв пророк. Казва Господ: Какво искаш? Тебе ти е жал за една тиква, която изникна и ти правеше сянка, а ти искаш да ме накараш 80 000 деца, които не познават лявата си страна от дясната, да ги покося, да ги погина. Тия хора се обърнаха, прощавам им. Ние да видим Йона в нас. Понеже нещата не стават както ние мислим. Най-първо, когато дойдоха евангелистите в България, мислеха, че целият български народ ще стане евангелист. Като не стана, започнаха да съжаляват. Какво щяха да спечелят? Щяхме да бъдем слуги, само да метем стаите и да дигаме прах. Ще се отворят стиховете, ще казват: Не разбираш този стих, тъй е писано. Ти, казва, не го разбираш. Казвам: Ти го разбираш толкоз, колкото и аз го разбирам. Този пророк писал някъде преди две хиляди години. Ти мислиш, че го знаеш и аз мисля, че го зная. Аз сега ви говоря за една опитност, а не както разбирате.

Както видяхме нашият шофьор, не иска да ни излъже, казвам: Този шофьор научно иска да ни докаже, че трябва да слезем, да правим своите изследвания. Най-после ни доказа човекът, наука е това.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, нищо не се ползувам. Ако имам всичкото знание, а любов нямам, нищо не се ползувам. Ако раздам всичко, а любов нямам, нищо не се ползувам.“ Три неща, на които ние разчитаме: ние искаме

красноречиво да говорим, ние искаме всичко да знаем и ние искаме всичко да раздадем, но ако любов нямаме, нищо не се ползуваме. Говорът трябва да бъде подквасен, да произтича от любовта. Знанието трябва да произтича от любовта. И раздаването трябва да произтича от любовта. Значи, когато един извор тече и не изтича, то е любов. Най-лошата вода е в едно шише. То не е истинското положение. Значи ти влизаш в един дом, като говориш, думите ти трябва да бъдат като мед и масло. Трябва да внесат едно освежаване навсякъде. Слънцето като изгрява, Господ чрез слънцето ни изпраща своите благословения. Цялата природа, която расте, чрез нея идат Божиите блага. При всичките тия блага, пак мислим, че парици нямаме. Ако парици имаш, а жито нямаш, череши нямаш, хлебец нямаш? Какво ще правиш? Ако един хляб имаш, без пари може. Ако има пари, пък хляб няма, парите нищо не струват. Казвам: Парите са второстепенно нещо. Първото нещо е да имате един светъл ум. (Второто нещо е да имате едно добро сърце.) Третото нещо е да имате една благородна обхода в себе си. Ние със себе си не се отнасяме добре. Разбирам, с онова Божественото начало не се отнасяме добре. По някой път се критикуваме. Кого критикуваме в себе си, като кажеш, че не постъпих добре? Туриш Господа, казваш: Господи, ти ми направи зло. Някой каже, като бях на това място, защо не ме посъветва, защо ме тури в крив път? Имаш да даваш, очакваш Господ да ти плати, казваш: Защо ме излъга, уповавах на Тебе, трябваше да имам пари. После младата мома се оженила, мърмори пак на Господа, казва: Господи, заради Тебе исках да се оженя, защо не ми прати някой на свят, но този будала. Роди дете, роптае. Слуга е, роптае. Навсякъде ропот. Такъв ропот не трябва да има. Ако аз съм, ще кажа: Те са много добри, но аз не ги оценявам. Знаете онзи пример, който съм ви дал. Вие не сте мислили върху него. Едната от двете сестри била устата, оженила се за глух. Онази, която била грозна, трябвало да се ожени за един сляп. Ти трябва да бъдеш глух за всички лоши работи, които стават в света. За злото трябва да бъдеш глух. За лошите работи трябва да бъдеш

сляп, да ги не виждаш. Та казвам: В себе си трябва да бъдем глухи и слепи за злото, което работи. Очите и ушите ни да бъдат на четири отворени за любовта, която иде сега в света.

Благото е само на Бога, Който не съди никого. Отец казва, не съди никого, дал е съдбата на сина. Любовта е в този, който не съди никого, но и в онзи, който съди всичко.

Отче наш.

26. Утринно слово 1.VI.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ЕДИНСТВЕНАТА СИЛА

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на царството
В начало бе Словото

Ще прочета 5 глава от Евангелието на Матея.

Чели сте я. Деветте блаженства са девет начина, девет метода, по които човек може правилно да възприеме любовта и да я приложи. (Учителят прочете главата). Думата митари може да я прочетете или ударението да пада на първия слог или върху втория слог. Онези, които изучават филология знаят, ударението на думите в българския език пада на втория слог; на френски, мисля на третия слог и на английски мисля, че е на втория слог. На втория слог е земен, а на третия слог е за достойнство. Французите имат достойнство, затуй е ударението на третия слог в трисложните думи. В българския език, когато имаш да вземаш, е на първия слог, когато имаш да даваш, ударението пада на втория слог – от физиологическо гледище.

„Бъдете съвършени, както е съвършен Отец Ваш небесен.“

На български казваме богат, ударението пада на втория слог, но когато кажем богат, ударението на първия слог – то е който заповядва; богат е, който има пари. Като се измени ударението, изменя се и смисълът. От нямане на думи, мени се ударението на думите. Някои думи имат две значения. По нямане на думи трябва да се мени ударението на думите. Някой път, когато ударението на думите е на първия слог, показва, че носиш някакъв товар, на втория слог – поотпуща се малко. Казва: Ще платя, ще го платя, когато му дойде времето. Ударението на двата слога дава вече малко по-широко значение. Когато имате да плащате, турете ударението на втория

слог. Когато имате да вземате, турете го на първия слог, ако искате да ви върви. Ако измените ударението, че когато вземате, поставяте го на втория слог, а пък когато имате да давате – на първия слог, тогава работите не вървят.

В духовния свят другояче седи работата. Да изпеем една песен на слога.

(*Изпяхме „Цветята цъфтяха“*).

Някой път ви виждам седите уморени, каквото и да ви се говори нямате кеф. Някой път съм виждал пияници, които нямат кеф, понеже виното не е хубаво. Като го вкуси, не е хубав пелинът. По някой път съм гледал онези, които ядат, яденето не им харесва, не е печена кокошка или баница. Криво му е, казва: Няма ли нещо по-хубаво? Някой път като се говори, казвате: Това нещо сме го слушали. Не зная, два пъти едно и също нещо не може да се слуша. Ти в детинство може да си слушал за любовта, то е детинска любов. Като станеш възрастен, може да си слушал за любовта; то е възрастната любов. И в старини слушаш за любовта, то е стара любов. Но знаеш ли каква грамадна разлика съществува между любовта на децата, любовта на възрастните и на старите? Има неща, които не могат да се обяснят. Има неща и цяла година да ти ги обясняват, пак ще останат неизяснени. Може някой човек дълго време да ти разправя какво нещо е сладкото, но ако не си вкусил, никога не можеш да разбереш. Само като го близнеш, за половин минута ще знаеш повече, отколкото цяла година да ти приказват за сладкото. Има неща, които се добиват само от опит. Любовта е от тая реалност. Аз за любовта още нищо не съм ви говорил. Едно от двете: или аз не зная какво да говоря за любовта, или вие не знаете да ме слушате за любовта. Някоя мома не може да слуша за любовта, понеже тя е заета толкоз със своята красота; тя иска да чуе, че е красива, накичена е. Той горкият се мъчи да се покаже, че я обича. Тя не се интересува, че я обича, тя иска да знае седи ли тя като красавица в неговия ум. Може ли да си обясните това. То е като ударението. Защо тази мома иска да бъде

красива? Всички вие искате да бъдете красиви. По някой път не е голямо нещастие да бъдеш красив, по някой път е хубаво да бъде красив човек. По някой път е хубаво да бъдеш тлъст като кокошка, но някой път не е хубаво. Когато кокошката е тлъста, като дойдат в курника, хващат тлъстата, не минаваш добре.

Сега казвате другото: В света всичко Бог е наредил. Сега тия противоречия в света, които съществуват, как ще ги обясним? Значи има много неща, които Бог не е наредил. Всички ония неща, които не е наредил, за тях Той не се грижи. Той ги оставил за онези, които са ги наредили. Сега туй ще го вземете за себе си. Не може да заставите Господа да се грижи за неща, които Той не е поставил. Аз съм си намислил нещо и искам да зная защо Господ не ми помага. Дошло ми на ума да си купя сива шапка, искам Господ да се интересува от моята сива шапка. Или купил съм си копринени чорапи, искам Господ да се интересува от моите чорапи. Или ти си запалил огъня вкъщи, какво Го интересува Господа дали огънят гори добре или не. Ние се осакатяваме по този начин. Представете си един свят, дето няма огън, топлината топли без дим. Представете си един свят, дето такива лампи като тези ги няма. Представете си един свят, дето хората не се женят, както тук се женят. Някои мислят, че в небето хората се раждат както тук. Питат: Женят ли се в оня свят? „А които се сподобият с оня век, нито се женят, нито за мъж отиват.“ – Че как, казва, ще бъде туй? Не може да обясниш някои неща, те нямат смисъл. Например, искате да знаете дали човек да се жени или не. Все едно е да ме питате, трябва ли човек да пече хляба или не. Ако ядеш тестен хляб, опечи го. Какво има да печеш житото, то вече е опечено, малки опечени самунчета са. Пресъхнало е, ще го смелиш на воденицата за брашно, ще си правиш хляб. Трябва ли да правим хляб или не? За всички, които живеем на земята, само едно е важно – всичко друго е развлечение обличаш се, събличаш се, ядеш, говориш, те са празни работи. Те са само упражнения на земята. Казвате: Човек трябва да ходи. Птицата какво трябва да прави? Птицата ходи ли? Казва: Тренът

трябва да се търкаля. Аеропланът търкаля ли се? Значи има различни начини за схващания. Нямаме още идеален начин.

Представете си, че аз съм в един свят, че само като помисля и там съм. Помисля за слънцето, нито се търкалям, нито с аероплан отивам и там съм. Дето помисля, там съм. – Как тъй? – Не го зная, но тъй е. Как ще си го представите? Казва: Може ли да го направи? Казвам: Ти може ли да ми докажеш, че живееш, че не сънуваш сега? Как вечерно време сънуваш, че си богат, мислиш, но като се събудиш, няма нищо. Ти мислиш апартаменти имаш, синове имаш, дъщери имаш – събуждаш се, ни синове, ни дъщери, ни баща. – Може ли? – Че как да не може? Туй е болното състояние на съвременното човечество. Казва: Когато имам да давам, никак не обичам да ме бутат. Когато имам да вземам, да ми кажат, но когато имам да давам, нищо да не ми казват. Сега всички на земята не обичаме да ни казват, че имаме да даваме, а само когато имаме да вземаме.

Какво да ви кажа сега, вие всички сте актьори. На сцената кой с какви ли не костюми, дегизировки разни има. Няма какво да ви осъждам, прехранвате се. Ако не играете, няма да си изкарате хляба. Разправяше ми една актриса. Казва: Играх на сцената и един от режисьорите, възхитил се и като дойде, започна да ме целува. Възхитил се той от играта и започнал да я целува. Питам: Защо трябва да я целува? На нея и е неприятно, но на онзи му е приятно. Защо? Играла ролята хубаво, пък била млада, той се възхитил и казва: Такава млада може да се целува. По някой път питат хората, защо? Ако дадеш на някого сухи череши или суха пастърма, какво ще направи? Дадеш на човека, има нещо.

Ние всички обичаме ония неща, които пресни излизат от Божественото съкровище. Всички неща, които са излезли от Бога, ние ги обичаме. Онези, които са престояли, изгубили своето Божествено, те не са приятни. Има вода, която е приятна, дойдеш до извора, чиста е. Като дойдеш до някоя кална вода, самата вода те отвращава. Та в дадения случай е важно онова, което може днес да се приложи. Казва:

Какво има да се приложи? Аз съм привеждал този пример и пак ще го приведа, за да стане по-ясно. Един голям английски кораб отива в един доста голям и прочут европейски град. Понеже моряците обичат да си попийват, излизат те да посетят града, да опитат ликьорите на този град. Излизат от парахода, вземат лодката, завързват я. Понапили се хубаво и се връщат, качват се на лодката и започват да гребат, цялата нощ гребат и сутринта гледат пак са на същото място. Вързана е лодката. И ние често на земята правим големи усилия. Не сме се отвързали. Когато по някой път говорим за любовта, разбираме единствената сила в света, която развързва хората и ги прави свободни. Сега вие имате едно понятие за любовта, която образува нови връзки. Това не е любов. Нови връзки – не е любовта. То са търговски работи. В любовта съществува една връзка, която човек като излезе от Бога, носи тази връзка. То е Божественото. Човек като дихание е излязъл от Бога. Душата има връзка с любовта. Всички други връзки, които ги прави, те са второстепенни работи. Те са временни, полезни са, но не са същински, не са реални. Следователно, ние правим погрешка, когато обръщаме внимание на третостепенни и четвъртостепенни работи, пък реалното, от което зависи нашият живот, изоставяме го.

Сега мнозина са ми казвали: Аз еди кого си не обичам. Пък аз виждам, че той ме лъже. Казва ми за друг, че го обича, пък виждам, че не го обича. Единият ме лъже, че не го обича, пък го обича; другият ми казва, че го обича, пък не го обича. Кой лъже по-хубаво от двамата, който казва, че не го обича, пък го обича, или който казва, че го обича, пък не го обича? Коя лъжа е по-хубава? Аз не бих си служил нито с едната, нито с другата. Но първата е за предпочитане. Казва, че не го обича, пък го обича, отвън се показва, че не го обича. Вторият отвън се показва, че го обича, пък отвътре не го обича. Според моите схващания и в двата случая има нещо, което препятствува. Всичките хора се спъват от закона на любовта. Всички се спъвате, вие мислите дали Господ ви обича? Вие искате Господ да обърне специфично

внимание само на вас. Прави сте. Ако Господ създаде един свят и вас направи първия човек, вие ще бъдете най-обичаният. Вие искате да бъдете пръв, но тогава светът трябва да започне с вас. Искате да бъдете последни, трябва да бъдете последни в свършването на света. Двама души има, които са важни: единият, с който светът започва, и другият, с който светът свършва. Онези по междината са актьорите, които играят и бият тъпана заради двамата. Когато двама души се женят как ги намирате, кой е първият и кой последният? Събрали се двама, ортаци са. Първият е мъжът, последният е жената. Първото създание е Адам. Сега жените искат да бъдат първи. Може ли туй, което е първо създадено да бъде последно и това, което е последно създадено, да бъде първо? То е невъзможно, не е в реда на нещата. Сега като ви говоря, вие сте в стълкновение с вашето разбиране на любовта. Аз като говоря някой казва, че много малко разбиране за любовта имам. Аз едва сега започвам да я разбирам, да я назъртам. Вие колко хляб има да ядете още, докато започнете да я разбирате.

Онзи, който има любовта, той никога не се смущава. Той не знае какво нещо е смущение. За него смущение, ад, дяволи, всички те са залъгалки. Хване един дявол, играе си с него, като го пипне с ръката, дяволът престава да е дявол. Любовта като пипне жената, тя престава да е жена. Каквото пипне, тя всичко изменя. Ще кажете: Зная любовта. И аз я зная. Казвам: Когато говоря за Бога, разбирам туй, което може да измени в нас живота. Пък ние не можем да изменим живота. По някой път ние искаме да изменим живота. Благодарете, че нямаме тази сила да изменим живота на хората.

И тъй вие очаквате възкресението. То е очакването. Когато тази любов ви зърне, тогава ще възкръснете. То е смисълът на живота, освобождението от това робство. Сега не е невъзможно човек да се избави. По някой път, аз вървя и съзнанието ми е толкоз будно, виждам още от далеч, че някой човек иска да говори с мене 5–10 минути, аз нямам разположение нито една минута да говоря. Сега как да му обяснявам. Ако се поусмихна, ще каже, иска да ми покаже, да се

освободи. Ако го погледна сериозно, пак лошо. Той иска да се спра, пък нямам време. Какво бихте направили вие, ако сте на моето място?

Сега да дойдем до реалното. Хубаво, аз съзнавам, че имам да давам някому. Факт е. Обещал съм днес, трябва да платя. Нямам нито пет пари в джоба. Казва: Плати ми. – Че от къде, нямам нито пет пари. – Защо не мисли когато ги вземаше? Но сега е въпросът, какво да се прави в дадения случай? Как бихте решили вие въпроса? Аз го разбирам. Казвам: Чакай, имам заровени пари в планината, да ида да ги взема, но ще ми вземе един час, пък ти бързаш. Казва: Защо не ги изровиш на часа, да те чакам един час, ще изгубя времето си. Казвам: Ако ме обичаш, изгуби малко от времето си.

Та сега и на вас казвам: Може ли да ме почакате три часа, докато ида да разкопая. Вие нямате време, много бързате. Затуй въпроса ще го оставя неразрешен.

Отче наш.

27. Утринно слово 8.VI.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ДА ПРОСВЕТНАТ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на царството
В начало бе Словото

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.

Духът Божий

Често учениците страдат от немарение. В живота човек започва добре, после става немарлив, започва да отлага. Като си създаде един навик да коригира хората, тук намери погрешка в природата, там намери погрешка. Стане облачно времето, казва: Облачно е, не си струва, гърми, лошо е. Струва ми се, че дърветата не са намясто, камъните не са намясто – само коригира. Коя риба е добра? Която знае да плава. Коя птица е добра? – Която знае да хвърка. Кой кон е добър? Който знае да бяга, да знае добре да пасе трева. Кой човек е добър? Който знае да мисли.

Сега всеки може да каже така: писано е: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила и да възлюбиш ближния като себе си." Но това е теория, всеки може да го каже. Човек мисли, че като каже „да възлюбиш", мисли че е направил нещо. Нищо не е направил. Защото, ако хората биха направили туй, след като кажат, да възлюбиш Господа, то лицето на земята ще се измени, животът веднага ще се измени. Ще бъде смешно да кажа: аз ще ям или, аз ям. Това ни най-малко не показва, че съм ял. Ти като ядеш, ще мълчиш, ще дъвчеш. Като говориш, нищо не правиш. Сега аз толкоз години говоря, но за любовта още нищо не съм направил. Говорил съм за любовта, то са празни работи. Онова, което аз съм направил за любовта, то е

направено, което съм говорил, то са празни работи. Раздвижил съм въздуха – да се обичаме, така да живеем. Вие си живеете както сте живели досега, няма никаква разлика. Животните си живеят и без да им се проповядва любовта. Най-първо като се срещнат, помиришат се отзад под опашката, после се помиришат отпред и тогава се запознаят, без да им каже някой, че трябва да се обичат. Щом мирише отзад добре и щом мирише отпред добре, познават се. Като казвам отзад, вие имате специално разбиране. Какво значи отзад? Като кажа да го помирише отзад, че то е криво разбиране. Ние казваме, че някой човек е останал отзад или назад. Какво лошо има? Казвам: Има нещо изопачено в езика на хората.

Всички седим по някой път и сме недоволни. Седим на земята и мислим. На земята сме и мислим в оня свят като идем какво ще правим. Аз питам: онова дете, което е в утробата на майка си, ако мисли какво ще прави като излезе вън от утробата на майка си, че как мислите: животът на детето в утробата на майката и вън от утробата на майката мязат ли си? На детето вътре казват: Ще мълчиш, гък няма да кажеш, няма да си даваш мнението, сляп ще бъдеш, няма да гледаш, няма да слушаш, сляп ще бъдеш за всичко. Защо? Каква философия? Деветте месеца, знаете ли колко години са те? Аз ви казвам, че в туй състояние човек е стоял 250 милиарда години, така огънат. Сега това е твърдение. Може сега да доказваме. Всичките доказателства няма нищо да ви докажат. Трябвало е човек да мълчи. Казва: Не мога да мълча, ще го кажа. – Не можеш да мълчиш? Ако ти се свържат устата, или ако ти стиснат гърлото, как ще говориш? Ако си свободен, ще говориш, ако не си свободен, как ще говориш? Мнозина от вас не сте свободни. Вие говорите, но не говорите вие, по вашето радио друг говори. Вие сте неразположени, че туй неразположение не е ваше. Вземете една млада мома, не е разположена. Туй неразположение не е нейно. Тя е неразположена, понеже тя като търговецът иска да вземе от един млад момък стока, да купи, пък пари няма. Той е недоволен, не дава на вяра. И тя е

недоволна. Ако момъкът не ѝ даде стоката, тя е недоволна. Питам, недоволството от какво произтича? Че какво ѝ липсва. Има ум, има сърце, има тяло, има храна. Тя не е доволна, че момъкът не я поздравлява, не ѝ се усмихва като я срещне. Че той не се е родил да я поздравлява, толкоз хиляди моми има, как ще ги поздравлява? Той най-първо няма време да поздравлява всичките моми. То е беля. Щом поздрави една мома, трябва да поздрави всичките.

Сега някои са млади, някои са стари. Всичките бяхте млади, остаряхте, защо? Че сте остарели, не е лошо. Предполагам, че сте поумнели. Ако след като сте остарели, сте поумнели, аз ви поздравявам. Ако сте остарели и сте оглупели, виж, тогава ви съжалявам. Ако младият е беден, аз го съжалявам. Младият човек не трябва да бъде беден. Не трябва да бъде една суха река, или една суха чешма.

Та казвам: Всеки, който е тръгнал в Божествения път е млад, не е стар. В Божествения път само старите държат изпит.Само младите имат право да влязат, само децата може да влязат в царството Божие. „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Старите хора в Царството Божие не може да влязат. Кракът на стария човек не може да стъпи в Царството Божие. После, известни навици имате. Забелязвам по някой път следното, да ви го кажа: Често аз се дразня, но туй дразнене не е мое. Щом дойда при някой човек, който се дразни, и аз се дразня, иде ми да му се скарам, да му кажа нещо, но то не е мое, от него иде. Казва ми: Ха, кажи. Казвам: Няма да кажа. Пък като срещна някой добър човек и той казва: Кажи. Но и то не е мое. Сега вие говорите, първо се сърдите и вие мислите, че сте вие. Говорите: Трябват пари. Не сте вие. Питам: В дадения случай кое е по-хубаво да кажеш от двете състояния и двете не са ваши, но при първото, ако обидиш някого, понеже има закон, ще те даде под съд, ще те глобят, може да те затворят. Не е приятно. Ако кажеш доброто, напишеш една статия патриотична, ще ти платят. Казват: Много хубаво пишеш. Пишеш една лоша статия – изведнъж

идва призовка. Казват: Как се осмеляваш да говориш такива работи, които не се позволяват. Казва: Аз имах предвид това. Сега като ме слушате, вие мислите и разглеждате живота, пътя, по който вървите, туй, което работите, което мислите, не може да рисувате каквото искате. Вашите мисли, които рисувате, които ги създавате, вие ще ги изложите един ден в живота, ще ги изложите, ще ги бракуват. Ако картините не се вземат в изложението, нямате шанс да влезете в училището на живота. Някой път трябва да се запитате: Защо трябва да живея добре. Ако ме запитате: Защо трябва да живея на Земята? – Че къде трябва да живееш? Ако на земята не може да живееш, не си достоен за земята. Тогава ще слезеш някъде по-долу. Ако си достоен да живееш на земята, ще бъдеш достоен и горе на небето да живееш, та казвам: Има нещо, което измъчва хората. Че ние съвременните хора се спираме върху отрицателната страна. Имайте предвид, че бъдещето на човека се определя не от туй, което хората мислят, но от туй което ти мислиш. Твоето бъдеще се определя от това, което ти мислиш, бъдещето на другите хора се определя от онова, което те мислят. Ако едно дете живее добре, то ни най-малко няма да определи твоя живот. То отчасти може да те ползува, но това дете като живее добре, то ще влезе в Царството Божие. Ти няма да влезеш, ти ще останеш. Казва: Ти като влезеш там, поговори за нас, и нас да ни приемат. Сегашните вярващи казват: Новото учение. – В какво седи новото учение в света? Земята е добра, понеже се върти. Като се върти, значи работи. Земята е добра, понеже работи. Освен това тя има един идеал. Тя се върти около себе си, за себе си, но същевременно земята обича някого. Като го обича, тя се върти около него. Върти се около себе си, защото обича себе си. Върти се около някого, когото обича. Като го обича, върти се около него. Слънцето и то обича себе си, то се върти около себе си, защото обича себе си, но то се върти около някого, когото обича. Както виждате, в света всичко се върти. Някой път казвате, че месечината не се върти. Месечината е изменила своето въртене, движи се като махалото на часовника, не се

завърта около себе си, но като махалото се движи, показва едната и другата страна. Месечината говори една истина. Тя казва: Когато слънцето ме озарява, аз съм красива, когато то престава да ме грее, аз съм грозна. И тя се крие тогаз. Казва на хората: Да знаете, ако слънцето не ме грее, никаква светлина не може да имам. Някой казва, че без да вярва, без да обича, може да живее. Ако Божественият дух не е в тебе, какво ще стане от тебе? По някой път вие всички правите една грешка. Ако излезете вечерно време, да се греете на звездите, ще се стоплите ли? Може да са красиви тия звезди, но вие не разбирате тяхното предназначение. Звездите са за времето, определят го хронологически. Всяка звезда показва какво си направил, отде си минал. Всичките звезди са едно писмо, написано за човешкия живот. Следователно, като гледаш звездите, то е твоя минал живот. Слънцето е, което ни кредитира, слънцето е което ни грее, на което трябва да се греем. Звездите представят миналия живот, слънцето представя настоящия живот. Сега вие очаквате от някой човек. Всичките хора, които вие ги срещате, те са хора на миналото, с които сте запознати. Всичките хора от които очаквате, нищо няма да получите. Очакваш нещо от баща си, нищо няма да получиш. Един ден баща ти ще си замине. Един ден майка ти ще си замине. Казваш: Ще ми остави нещо. Я ти остави нещо, я не. Какво наследство оставя волът на телето? Някакъв апартамент, някаква дреха оставя ли? Казва: Ще ти турят врата в хомота, ще ореш на нивата, после на стари години, като не можеш да ореш, ще ти отрежат главата, ще ти одерат кожата, ще направят цървули от кожата ти и хората ще ги носят и ще се хвалят с твоята кожа. Месцето ти ще го хапнат, от костите ти ще направят дръжки на ножчета. Сега ние съвременните хора като погледнем казваме: Какво да се прави? Някой вол е бил някой голям философ. Много философствувал, давал уроци на хората. Бог го праща във формата на един вол да разреши един социален въпрос на милосърдие и снизхождение. Казва: Хората след като се отнасят с тебе лошо, ти да не изгубиш своето разположение. При всичките условия,

каквото и да правят хората, ти да бъдеш винаги весел. То е задачата на вола. Като те впрегнат, да бъдеш весел, като ореш да бъдеш весел. В дама като си да бъдеш весел, слама като ти дават, да бъдеш весел. Като те потупат, да бъдеш весел, като те колят да бъдеш весел, като те дерат, да бъдеш весел, навсякъде да бъдеш весел. Знаете колко трудно е това? Аз разглеждам този въпрос, но казвам и мене един ден може да ме турят там. Сега съм Учител, но един ден може да стана както вола. Казва: Как може вол да стана? Нищо не значи, една волска задача може да имам. При всичките условия аз да спазя своята философия, философ да бъда на себе си, да зная, че философствувам. Тогава ще разбера живота. Вие ще кажете: Тогава как ще се избавя от мъчнотиите? Много лесно ще се избавиш. Най-първо ще бъда един вол, ще ме впрегнат. След като издържа изпита 10 години, дойде господарят един ден и аз само го бутна с рогата си и той ще стане вол. Ще се яви друг господар, ще го впрегнат и той да работи. Дотогава бях един вол, сам работех, дойде още един. След една година ще бутна господаря и той ще стане друг вол. Така около мене ще ги бутам и волове ще стават. Аз ще се освободя. Те ще станат по-млади волове, старите ще се освободят. Казват. Този: старият вол работил, сега младите да работят. Аз ще се освободя от всичките мъчнотии, ще съблека тази волска дреха, ще стана господар. Ще кажа: Как сте сега? Вие ще кажете: Как да разбираме това? Ако една мъчнотия вие не можете да я бутнете с рогата и да я направите вол. Ако един човек, който те бие, ти не можеш да го бутнеш и вол да стане, вол като стане, тогава ще се поправи.

Сега, аз говоря на онези от вас, които можете да мислите. Ти ако мислиш, ще постигнеш нещата. На цигуларя казвам: Ще свириш хубаво, гениално ще свириш, втори да няма като тебе. Като свириш, всичко да трепти наоколо ти, да се радва и плаче. На художника казвам: Рисувай с четката бързо. На онзи, който говори, казвам: Хубаво ще говориш, езикът ти трябва да бъде изправен. Сладко ще говориш на хората. На онзи, който пее, казвам: Хубаво да пееш,

всички да те слушат. Казваше ми един: Най-първо не можех да пея, беше ме срам, пеех само вкъщи и свирех. Казвах си: От мене я излезе нещо я не. По някой път поотпусне се сърцето ми и аз се поотпусна, въодушевя се, пея. Погледнах през прозореца една вечер, гледам един слуша ме отвън. Казвам си: Вече имам публика. Най-първо сам си бях публика. На втората вечер имах един, после на следната вечер се бях въодушевил, гледам двама души ме слушат. Работата върви. Започнаха да се увеличават: 10,15,20,30 души, като пея, да слушат. Казват: Пее този човек. Започнах да се въодушевявам. Вие погледнете през прозореца като пеете, има ли някой да ви слуша. Щом като дойде един, втори, трети да ви слушат, без да ги викате, работата е тръгнала.

Колко мъчно е човек да поправи живота си. Когато речеш да направиш нещо хубаво ще се явят хиляди мъчнотии да те отклонят, ще дойде нещо да ти препятствува. Тия мъчнотии трябва да се преодолеят. Сега имате едно препятствие. Огледате се в огледалото и кажете – стар съм, остарях, главата ми побеля. Че побелялата глава не показва старост. – Краката ми ослабнаха. Че слабите крака не показват старост. Вие се заблуждавате. Когато някой човек отслабне, хване го треска, 4–5 дена не яде – отслабне. На този човек отслабнали краката, защото не е ял. Ако главата ти е побеляла, това ни най-малко не показва старост. Показва, че климатът се е изменил, времето станало студено, главата е покрита със сняг. Или показва, че с вар са намазали главата, къщата белосали с боя. Сега нали белите коси ги правят черни. Някои от вас черната коса сте намазали с вар, с бяла боя. Често на себе си аз се спирам и си казвам. Не е бяла главата ти. Като се пораздразня, мия си главата. Толкоз години си мия главата да се освободя от варта, че хас боя да бъде, не боядисана, хас бяло да бъде отвътре. Знаете ли колко струва един бял косъм? Не искам да ви казвам, понеже ще си създам цяла беля на главата. Един брат тук взел един косъм, пък направил един инструмент да се измерва времето, хигрометър направил. Турил моя косъм и хигрометър направил.

Всички, които трябва да направят хигрометри, ако трябва да дам по един косъм за инструмент, хиляди хора са, ще оголее главата ми. 160 дена взема да израсте един нокът на ръката. Ако вие бихте живели един спокоен живот, при това спокойствие щяха да израстнат вашите коси, в туй спокойствие знаете ли как би се изменил живота ви? Сега безпокойните коси растат при безпокойствие. Като буташ косата, тя придава безпокойство. Като буташ друга коса, тя придава спокойствие. Че то е събрана енергия от слънцето. Ако косите ви не могат да събират постоянно слънчева енергия, тя не може да ви помогне. То е един резервоар. Ако някой път си неразположен, като погледнеш косата си, веднага ще почувствуваш (разположение.) Талисман е. Господ турил благословението горе на главата ви, затуй трябва да мислите хубаво, за да имате хубави коси. Щом имате хубави коси, всичко върви наред. Щом не мислите хубаво, косите ви няма да бъдат хубави. Няма да ви върви наред. Сега туй не го знаехте досега. Мислете хубаво, за да измените косите на главата си, понеже те са правило. Човек веднъж създаден от невидимия свят, като видят вашите коси, те издават светлина. Вечерно време дето минете, косите ви издават светлина. Като дойдат духовете от невидимия свят и като видят косите, ще кажат: Това е един от божиите избраници, който е живял съобразно със закона на любовта. Тогава такива коси не може да ги оставяте, но ще ги събирате.

Сега не искам да се обезсърчавате. Казвам: Вие сте били отлични ученици в първото отделение, но второто отделение ни най-малко не замества първото. Учението на първото ни най-малко няма да ви помогне, то е условие само за второто. Във второто пак можете да бъдете способни, но не мислете, че може да не учите. За всяко отделение се изискват усилия. Вие казвате: Ние вече разбрахме. Разбрахте всичкото в първото отделение каквото се преподава, но във второто отделение има ново. Всеки един ден, всяка година, носи нещо ново, което Бог е вложил и то трябва да се изучава. Тогава, като сме дошли на земята, ако не изучим онова, което Бог е направил, тогава

какво ще занесем в невидимия свят? Говоря на един ученик, изнасям му една погрешка, пък той ми казва: Не говори да не чуят другите. Той ме учи сега. Значи, ако постъпката е добра, аз да говоря, всички да чуят, а ако постъпката е лоша, да мълча, никой да не знае. Че защо? Всякога трябва да знаят хората. Защото човек по два начина става велик. И в доброто и в злото човек е свободен. Той е силен. Само силният човек е добър, само силният човек е лош. То са две положения. Само силният човек е добър и свободен и той може да направи добро. Който прави добро, той е свободен и силен човек. Който прави зло и той е силен и свободен човек. Сега в какво седи разликата? В доброто силата започва и се увеличава, а в злото постепенно силата се намалява. Тази е разликата. Онзи, който е свободен е силен, но в добрите хора силата расте, а в лошите хора силата се намалява. Ти като правиш лошо, си свободен, благодариш на Бога, че можеш да направиш една погрешка. Изправиш погрешката, пак си силен. Силен си да направиш погрешката. По-силен си да поправиш погрешката, следователно, човек, който прави доброто и злото, той има два капитала. Който прави само доброто, той е слаб човек. Който прави едното и другото, той е по-силен човек. Досега вие сте правили първо доброто, после злото. Сега ви казвам: Направете първо злото, после доброто. Вие като направите първо доброто и после злото, злото се ползува. Сега започнете да правите първо злото и после доброто, обратния процес. Най-първо вземи надялай един човек хубаво, че после го викай на угощение, нагости го хубаво, говори му по братски, купи му един костюм, шапка, обуща, вземи му един билет да иде на разходка. А пък ти най-първо му направиш всичките тия работи, после се обърнеш, вземеш дрехата, оставиш го гол, вземеш му всичките неща. Сега ви давам един начин. Не ви казвам сега да не обиждате. Казвам: Обиждайте. Надялай го хубаво, тъй както знаеш, но после, когато правиш доброто, ще го направиш така, че той да се учуди. Досега казваха: Да не обидиш. –

Обиди го, но после да му направиш доброто така, че и той да се почуди.

Сега прочетете от „Пътят на ученика“ – 210 страница, то е един закон: насъбрала се енергия в човека, трябва да се изразходва правилно. Ако ти си отишъл да трошиш камъни, какво трябва да правиш. Ще ги трошиш, защото са потребни. Ако вземеш онази кал, от която трябва да направиш тухли, как ще се отнесеш с нея, няма ли да я мачкаш. Като вземеш житото, което е хубаво, няма ли да го занесеш под воденицата, да го туриш под хромела, ще го занесеш вкъщи, ще го мачкаш в нощвите, ще туриш топла вода, сол, после ще го туриш на огъня. Казвам: Онова, което правим, трябва да бъде разумно и да не съжаляваме, че сме направили някаква погрешка. Погрешката да бъде за нас възможност, да се зарадваме, че сме направили погрешка, понеже имаме какво да работим. Пък сега гледам всички вие тук сте оставили работата. Някой правил погрешка, сега мисли как да прави доброто. Иска да стане добър. Да започне да постъпва добре, нищо повече. Всичките хора са добри. Вие виждате онази тигрица как се грижи за малките си. Когато хване агънцето, разкъсва го за децата си. Туй произтича от факта, че тя обича своите деца повече от агънцата. Има една разлика. Разбирането на любовта става причина за едно различие. Щом има различие в любовта, веднага постъпките не са еднакви. Тигрицата ще изяде агнето, а своите малки ще ближе, ще милва. В туй отношение всичките хора на земята си мязат. Една майка обича децата си, но това още не е идеална любов. Тя към другите деца не е така. Вие ще обичате онези, които вярват като вас, но защо вярват? Онези, които не вярват, не ги обичате. Бог, който е създал всички, как гледа на работата? Господ как гледа на един грешник? Вие по някой път имате представа за дрехата. На един грешник дрехата му е грешна. Като иде при Господа, той казва: Съблечете му дрехата. Ако идеш в оня свят с дрехата, грехът остава непростен. Гол го доведете. Щом го доведат гол при Господа, няма никакъв грях. Грехът е в дрехата. Затова човек като

умира на земята, ако иде в оня свят с дрехата, грехът остава непростен. Ако ти съблекат дрехата, грехът е простен. Чудни сте вие. Писанието казва, че Адам и Ева били голи. Нямаха дрехата на греха. Тези дрехи ги нямаха. Знаете какво престъпление се крие в тези дрехи? – Този, който направи престъплението, стрига вълната, който направи плата, не е доплатил на работниците; този, който прел вълната, не е бил стока. Сега толкова години като нося дрехата, не се изменя, остава същата, не може да се поправи. Един казва, че Илия като заминал, оставил дрехата си, че като взел Елисей дрехата на Илия, отишъл до реката Йордан, удря реката с дрехата и реката се разделя. Ако вие оставите вашата дреха, че хората ударят с тази дреха реката Йордан и тя не се отваря, тази дреха е грешна. На всички нашите дрехи един ден трябва да светнат, да светнат косите ни, клепките, веждите ни, ноктите ни да светнат. Като остане едно нокътче, да прави чудеса. Това ще бъдат новите хора. Тъй както са сега хората, не могат нищо да постигнат.

Да просветнат главите ви, да просветнат сърцата ви, да просветнат телата ви, на всички.

Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истинаго Бога и Христа, когото Ти Си пратил.

28. Утринно слово 15.VI.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ЗАРОДИШ, ДЪРВО И ПЛОД

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще прочета една глава, в която има спор между Христа и евреите. Аз ще прочета половината, вие прочетете сами другата половина. От 31 стих, до края на 8 глава от Евангелието на Йоана.

Духът Божий

Какво ни интересува нас, че евреите са спорили с Христа преди две хиляди години. Спорят и тази борба не е престанала. Тия евреи оттам минаха в друга форма, спорът постоянно съществува. Всичките хора имат едно вътрешно недоволство. Вие в ума си имате недоволство, в сърцето си имате недоволство и в тялото си имате недоволство и търсите причината. Чудно е когато говорим за вярата. Някой казва: Аз имам вяра. Под думата вяра аз разбирам едно здравословно състояние. Човек, който има вяра, умът му е тих, сърцето му е тихо и тялото му е тихо. Щом има безпокойство в ума си и сърцето си, вярата му е разколебана. Ти седиш и казваш, че ти е студено. Щом ти е студено, разбирам, че ти си гол човек, не си облечен. Голите хора всякога треперят. Или за тях се изискват много добри условия – трябва времето да е отлично, да е топло. Човек може да ходи гол, но само при едно условие. Ако живее в света на любовта, може да живее гол. Щом е извън света на любовта, той трябва да бъде облечен. Докато Адам беше в света на любовта, той беше гол в рая; щом съгреши излезе извън рая. Сега искам да разбирате. В съвременните християни има едно неразбиране. Какво нещо е вярата? Запример, хората не разбират какво нещо е музиката. Музиката като едно изкуство е едно нещо; музиката като наука е друго нещо, а музиката като живот е трето нещо. Като изкуство всеки не може да го

има това изкуство. Всеки не може да бъде обущар. Като обущар той ще направи хубави обуща. Вие, ако като обущар не може да турите клечките намясто на подметките, това не е изкуство. Майсторът трябва да знае да направи хубави обуща. Музиката като изкуство е правене на такива парчета. Музиката като изкуство ще тури дрехи да прилягат, ще тури хубава шапка. Изкуство е. Музиката като наука трябва да проучва, какви състояния излизат из музиката. Сега по някой път ние като говорим, казваме: Аз съм слушал. Какво ще научиш като изкуство. Ти имаш гамите. Гамите това са калъпи. Имаш минорни гами, мажорни гами и хроматически, смесени, но те са калъпи, в които ще туриш изкуството. Пишеш някаква песен, минорна ли ще бъде или мажорна? Сега аз вземам туй само за едно малко обяснение. Един вярващ трябва да разбира музиката като живот, след туй трябва да разбира музиката като изявление на любовта. Ти не може да изявиш любовта, ако не си музикален. Те са най-фините трептения, най-фините форми, в които любовта може да се изяви. Ако ти не разбираш любовта като живот или като наука, то е на физическото поле, то е един занаят да си изкарваш хляба само. Та казвам: Като изкуство всички музиката не може да я научите. Като наука може да философстваш, колкото искаш, но като живот всеки един от вас трябва да я знае. Защото ако не разбираш музиката като живот, ти влизаш в минорните гами. Това са страданията. А пък радостите, това са мажорните гами. Хроматическите гами, това са и минорни и мажорни и добър и лош живот.

Всяко същество, което иска да ти помогне, ще ти причини страдание. Как ще разберете това? Ти си гладен, аз ти давам хляб да ядеш, ти ще страдаш. Най-първо ти трябва да дъвчеш, да иждивиш част от енергията си. Преди да е ял, спокоен е човек. След като си ял, стане ти тежко на стомаха, не си разположен, ще ти вземе три–четири часа да станеш готов за работа. Иска ти се да почиваш, не ти се учи. След като си починеш, пак ще се намести. Сега тия изяснения често са детински. Казвате: Тия работи ние ги знаем. Знаеш нещата като

изкуство, но то е формата. Може да знае обущата, но не може да ги направи. Може да кажем, че обущата са хубаво направени, че прилягат на крака, но онзи, който е направил обущата, знае мярката. Казвам: Аз зная обущата, хубави са, но обущата не ги направих аз. Аз съчиня една песен, изкуство е. Обущарят направил песента, ти ще пееш тази песен, ще туриш тази песен на краката. На ръцете или на главата, или като дреха ще я носиш. Ако тази песен подхожда на тебе, поне няма да образува мазоли. Знаете едно време, жените като носеха корсети, за да имат тънък кръст, те се стягаха. После имаха такива седла отподире, наричаха ги турнели. Често ние имаме такива корсети да ни стягат: разни убеждения. Хубаво е човек да има корсет, в природата има корсети. Линията, която природата е дала на тялото е огъната, корсет е то. Някои се възхищават от английската форма, има нещо за възхищение, но има и много натоварено в английската форма. Някои се възхищават от французката форма, и там има нещо много хубаво, но има и нещо прежвъкнато*. В английската форма, платът пада свободно, образува дипли. Ако си свещеник е хубаво да имаш английската форма, но е много скъпа. Сега вие пак туй ще го вземете лично. Като говорим така, ние не засягаме никого. Ние не сме родени нито с французка форма, нито с английска, те са създадени отпосле. Аз искам да ви говоря, че всичките убеждения, които имаме, не са родени с нас, те са създадени отпосле. Някой казва, че има убеждение. Никой не се ражда с убеждение. Убеждението отпосле иде. Всеки човек се ражда с известни наследствени черти, стремежи, но убеждение няма. Ражда се със склонност да мисли, да диша, да се храни, но някакви установени възгледи той няма.

Та казвам: Ние си създаваме в себе си едно вътрешно противоречие. Казва: Вярвам ли аз в Бога или не вярвам? Какво ние подразбираме под думата вярване? Най-простото разбираме, че когато ни се говори за нещо, ние да имаме предвид, че туй, което говори, е така; туй, което говори вярно ли е или не. Искаме доказателства. Да допуснем, че той ходил в Америка и доказва за

американския живот. Как ще ни разказва? Ще извади картини, които фотографирал. Но той може да е скроил тия картини, защото тия фотографи, знаеш, майстори са, правят изкуствени картини. Сега фотографи като изкуство всички не може да бъдете, но фотографи като живот може да бъдете. Всеки ден ти фотографираш, на където и да ходиш видиш нещо, фотографираш го, снимка направиш в тебе. Вие имате хиляди картини, наслоени в ума си и по тях трябва да се учите. Всяко нещо, което обръща вашето внимание, то става като предметно учение. Един художник за да рисува нещо, той трябва да има платно или книга трябва да има. След туй трябва да има някаква четка или молив трябва да има. Прост молив може да бъде или креда да бъде. В живота как ще рисува човек? В живота ние вземаме картините, след като се отпечатат. Те се отпечатват в своите бои. Значи туй е хубавото във фотографията, че няма да харчи бои. С боите се фотографират предметите.

Някой казват, че вярват в туй, което виждат, което е реално. Имате една боядисана дреха, де е турено реалното? Когато имате дъгата или когато разложите светлината във вашата призма, стената се боядисва, но щом премахнете призмата и боята изчезва. Значи светлината боядисва без да боядиса стената. Как ще обясните, че в първия случай един предмет се боядисва, а във втория имате боя, която не боядисва? Бихте ли желали да имате едно убеждение, което да ви боядисва? Кои убеждения са по-хубави, които боядисват ли или които не боядисват? Всичките хора страдат от боядисани убеждения. А пък онези идеалните са тези, които не боядисват. Такива бои имаме на цветята. Такива бои имаме на птиците, сами се боядисват. Тия бои никога не се изменят. Една боя, която боядисва, мени цвета. Онази боя, която не боядисва, остава хас боя. Щом имате убеждение, което се мени, вие сте боядисани. Щом имате убеждение, което не се мени, то може да претърпява форми, но не се мени, то е същинско убеждение.

Този закон може да го приложите за любовта. Любовта която ви боядисва, тя се мени. Любов, която не ви боядисва, тя е същинска.

Вяра, която се мени, е бояджийска. Вяра, която не се мени, е същинска. Сега аз ви поставям два порядъка: единият е човешки порядък, другият не е човешки порядък. В човешкия порядък всякога има едно разногласие. Не че хората го искат, но понеже са несъвършени, онова, което правят, е несъвършенно. А съвършените неща издават най-хармонични звукове. Хората още не са се научили да говорят. (Човек) трябва да прави усилие да говори меко. Той прави усилие да ви убеди, че ви обича. Че той себе си не обича, как ще обича тебе. Най-първо не обича себе си, носи тесни обуща, заради убежденията на хората носи рогати обуща, остри, защото модата била такава. Човек, който ходи по модата, той убеждение няма, или убежденията му са по модата. Ще носиш обуща, които да не стесняват краката ти; ще носиш дрехи, които да не стесняват тялото ти; ще носиш убеждения, които да не стесняват ума ти; ще носиш убеждения, които да не стесняват сърцето ти; ще носиш убеждения, които да не стесняват постъпките ти, които да не стесняват тялото ти. Сега ще запитате: Как ще стане това? Ако искате да въздействувате да имате изкуството само да се представите привидно на хората, може. Тези големите дипломати имат фини убеждения. Едни дипломат като те приеме, той ще ти вземе дрехата много нежно, че ще държи дрехата ви. Той няма да каже на слугата си, но сам той ще го направи, сам ще ви държи дрехата да се облечете, ще я намести и ще се поклони много учтиво, вежливо. После той има особени убеждения. Сега някои хора казват: Ние трябва да бъдем много прями. Много християни вземат положението на пророците. Някой пророк казва: „Горко вам." Пророкът има право да каже, но ти нямаш право. Той е пратен от Господа, законът е такъв. Ти четеш този закон, вземаш правото и казваш: Горко вам. Ти нямаш правото, ще мълчиш. Мнозина от вас нямате право да съдите никого. Вие нямате право да съдите, тя не е ваша работа. Че има неща, които Бог не съди, има неща, за които Бог не се произнася. Гледа един човек живее тъй, не го съди, радва му се. Ти идеш, че го хукаш, че му намираш махана. Кое е правото? Господ

не го съди и му се радва, а ти го съдиш, че не е живял добре. На кого убеждението е вярно, на Господа или твоето?

Сега моята цел е не да ви боядисам, но целта ми е да се научите да възприемате онова изкуство, което носи боите със себе си. Сега вие мислите, че когато някой път говоря, имам някого предвид. Ни най-малко не се интересувам от възгледите на хората. Какво мисли той за водата, аз не се интересувам. Туй, което водата ти причинява на тебе, то е едно благо за тебе. Ако не искам да имам убеждение, няма да разправям дали тази вода е хубава, както и да ми разправят другите, то е непонятно. Как ще пия водата? Благото, което приемам, то е моето убеждение. Реалните, Божествените неща само оставят понятие. Едно Божествено понятие никой не може да го внесе в тебе. Само истината, като влезе в тебе, ще остави своето понятие. Божествената любов като влезе в тебе, като я възприемеш, тя ще остави едно понятие в тебе. Туй, което хората говорят, то е тяхно схващание. И то е хубаво. Но онова, което възприемам, което разбирам, аз съм възприел една истина по особен начин. Вие, ако я приемете, не можете да имате същото понятие, вие не сте в туй положение, не може да приемете като мене. Ще схванете истината по друг начин, по-другояче, отколкото аз я схващам, но както и да я схващате, тя е в разрез с онова, което аз схващам. Вие разбирате съвсем друго. Истината може да повлияе на първо време на вашия ум, истината може да повлияе на вашето сърце или истината може най-първо да повлияе на вашето тяло. Ако ние вървим по Божествения закон дали влиянието е в нашия ум или в нашето сърце или в нашето тяло, не може да има дисхармония. Щом има дисхармония, тази истина не изтича из Божествения свят, а изтича чисто от човешкия свят. Трябва да правите едно различие. Някой казва: Ти не ме обичаш. Единият е в човешкия свят, другият е в Божествения свят. Единият, който живее в човешкия свят и другият, който живее в Божествения свят, не може да се разбират. Стопената вода и замръзналата вода може ли да се разбират? Замръзналата вода казва: Стой при мене,

почакай. Разтопената вода ще остане ли при замръзналата? Тогава разтопената вода ще каже: Ела с мене на разходка? Замръзналата вода на разходка може ли да иде? – Не. Вие искате по някой път неща, които по своето естество са невъзможни. Замръзналата вода в хармония с течущата вода не може да бъде. По своето разбиране тя ще каже: Какво си тръгнала да скиташ? Не си чиста, мътна си станала, но аз колко съм чиста така. Но тази чистата вода, след като се стопи и тя ще стане такава, но всичко очистя.

Та казвам: Има ред разсъждения. По някой път има някои неща във вас, които нарушават вашия живот временно. Като не разбирате реда на нещата, вие се смущавате, че се окаляла покрай своя бряг водата. Нищо не значи това. Като влезе в голямото море, ще се изчисти. Що от това, че се окаляла? Тя носи тези утайки, ще ги остави някъде. Благодарение на този мътен Нил, Египет е най-хубавото земеделско място. Та сега казват: Моята работа е много мътна. Радвайте се, че е мътна. Имаш една идея, идеш земеделец ще бъдеш. Ще насадиш една хубава градина с най-хубавите дървета, да дават плодове. Само че тази вода няма да прекараш вкъщи да пиеш от нея, тя е за растенията, тя е за градините, за нивите, но не е за тебе. Тогава трябва да филтрираш водата. Ще образуваш девет филтри, знаеш ли девет филтри как се образуват? Ще образуваш един половин километър да прекараш водата, после ще образуваш още един половин километър да прекараш водата, девет пъти така ще я филтрираш и тогава ще пиеш. Тази вода ще бъде чиста. Или най-първо ще филтрираш тази вода – ти имаш едно убеждение. Ще го филтрираш чрез своята воля, чрез своето сърце, или чрез своя ум. Или отгоре ще започнеш – първо ще го филтрираш чрез своя ум, после чрез сърцето и чрез тялото. Че тялото е един филтър. Всички убеждения, които имаме, ние ги проверяваме. Но затова именно се изисква един дълъг живот, за да се разберат нещата в тяхната същина. След като се разберат, да се приложат. Най-първо аз ако съм музикант, че уча музика за самия себе си. Понеже истинският живот

ще дойде в мене само тогава, когато се науча хубаво да свиря, нищо повече. Човек, който не може да свири хубаво, не може да живее хубаво. Човек, който не може да свири хубаво, не може да говори хубаво. Човек, който не знае да свири, не може да ходи. Та в ритъма на живота има отмерена Божествена музика, която трябва да се изучава. Кога трябва да живеем добре? Казваме: Хармонично трябва да се живее. Но хармонично да живееш, трябва да бъдеш музикален, не музикален, но да имаш понятие за музиката. Та в тази музика, сега ако дам тия До, Ми, Сол – то е основата на физическия свят. Ми, Фа, Сол – то е основата на духовния свят. Сол, Ла, Си – основата на Божествения свят. В До вие имате едно вътрешно напрежение. Във вас имате една идея, напъва ви нещо отвътре. Туй напрежение какво ще застави едно зрънце? В него има стремеж – разпуква се. Туй зрънце не може да поникне изведнъж. Най-първо трябва да се разпука. Тези зърна, мамуленото зърно, бобовите зърна, всичките се измътват, както пилето се измътва. Три, четири дена, покаже се семето; туй, което изниква, то е неговата главичка, както пилето, което се измътва. Майка му като го мъти, първо покаже гагичката, после главичката и най-после цялото пиле излезе от черупката навън. Също и едно зрънце показва главичката, излезе навън, започне да расте, докато се освободи и пусне корените в земята. Тази черупка, която го обвила изчезне. Казвам: Всяка една ваша идея, всяка една ваша мисъл трябва да мине през формите на растенията, трябва да се разпука. Всяко едно ваше чувство мяза най-първо на един зародиш, на един малък зародиш, едно малко яйце, което трябва да се разпука, да се измъти. Всяка една ваша постъпка по същия закон върви. Вие сега плачете, че някое ваше яйце се е счупило. Ако не го измътите, то ще се счупи или запъртък ще излезе. Защото някои чувства има, като се турят, нищо не излиза. Всички ония идеи, които не са осенени с човешкия дух, запъртък излизат. И в човешките чувства има такива запъртъци. Исаш да бъдеш учен човек, но няма нищо Божествено в това. Всичко туй ще излезе един запъртък. Образувала се една теория, как е

създадена земята от слънцето. Аз имам една теория, която сега изучавам. Земята най-напред е била много малка, като един лешник е била малка и тази земя постепенно е расла тъй, както расте едно дърво. Казва: Развивало се яйцето. Казват, че за да се образува земята, един голям кръг се е отделил от слънцето и че от този кръг се образувала земята. Вярно е, образувала се е от този кръг, но този кръг представя последната черупка, от която земята се е образувала. Както яйцето в кокошката расте, увеличава се, увеличава се и като завърши неговата форма, тогава кокошката образува една твърда черупка и снася яйцето. Значи, когато нашата земя се е оформила вътре в утробата на битието, туй битие направило черупка, турило земята в пространството, тя започнала да се върти, да се движи. Учените хора как казват, как се е образувала земята? Начинът, по който те обясняват е механически. Този начин, по който аз обяснявам е органически. Ние не сме така родени. Някой ще каже, че той се е родил. За в бъдеще още има много да растем. Сега всички казват, че хората са създадени по образ и подобие. Първият човек е създаден по образ и подобие. Сегашните хора са създадени от хората, не са създадени от Бога по образ и подобие на Бога. От осем хиляди години ние сме копие на Божественото, фотографирани сме и минаваме за Божествени. Нерде Шам, нерде Багдад. Писанието казва: Роден от Бога. Сега всеки трябва да се роди. Сега наново трябва да се родим, трябва да се коригираме. Сега наново трябва да се родим от Бога, не както е роден Адам. Какво ме интересува Адам? Адам е началото, аз съм краят. Ние сме сега краят. Казва Писанието: „Аз съм алфа и омега.“ Но казва, че тогава Господ създал света така, но сега Господ създава един нов свят, от който трябва да се родим. Тогава Господ го е създал от пръст, сега Господ го ражда. Онзи Адам, който Господ направи, аз го считам, (че) той е тухла направена. Тухлите се правят – в калъпи се турят. Но тази тухла не е влязла в работа, Господ я разчупил и я изпратил навън. Та сега му трябват живи камъни. Дотогава, докато ти живееш за себе си, ти си камък, голям камък си.

Като се зароди идеята за ближните, ставаш органически – едно растение. Като се решиш да живееш за Бога, ти ставаш човек. Не че е лошо да обичаш себе си, но ти си твърдо вещество. Сега трябва да станеш меко, органическо вещество, да растеш. Най-после трябва да станеш Божествено – да мислиш.

Аз турям тъй: Най-първо трябва да бъдеш добър. То си ти. Трябва да станеш справедлив, ти си духовен човек. После трябва да започнеш да мислиш, разумен да бъдеш – ти си Божествен човек. Под думата добър човек разбирам физически човек. Под думата справедлив човек разбирам духовен човек, под думата разумен човек разбирам Божествен човек. Добър, справедлив и разумен. Значи, ще бъдеш физически човек, животински, но разумно животно. Разумните животни са дали много хубави материали.

Та казвам сега: Ние всички се спъваме с едно нещо: мислим как ще прекараме живота си на земята. Как ще прекараме? Ние разбираме да ядем, да пием, как да живеем. Ти си добър човек, как ще преживееш? Казва: Какво ще постигна? Ти си справедлив човек. Тогава какво ще постигна? – Най-после, каква ще бъде целта на моя живот? – Целта на твоя живот е да мислиш, сега да съединим трите в едно. Аз не искам вие да влизате в противоречие със себе си. Вие някой път не харесвате себе си, не харесвате и окръжаващата среда. Някой път не харесвате и Божествения свят. Имате един добър пример с ореха. Орехът има две черупки, една външна черупка, която става за цяр. Ако имате някой мазол, може да го лекувате с външната черупка на ореха. А пък с втората черупка някои хранят даже пуяците. Ако искаш един пуяк да стане смел, решителен, да курка много, ще снемеш външната черупка на ореха и ще му дадеш цели орехи да гълта, той ги смила тия орехи. Няма да дадеш от едрите орехи, но по-дребните. Те стават много тлъсти. Ако искаш от човека нещо да изкараш, ще снемеш и втората черупка, ще му дадеш същинския орех, малко йод съдържа. Ако искаш съвсем любовно да го храниш, ще снемеш и вътрешната черупка, ще снемеш и малката

люспица, ще остане единствения сладък орех. Той съдържа всичките качества. Човек, който така се храни, може да мисли много правилно. То е само за обяснение. Аз съм гледал мнозина, които не знаят как да ядат орехи. Благодарете, че не знаят. Всяка една мисъл, всяко едно чувство имат по две черупки. Ще ги снемете вие. Ако не знаете да снемете черупките на вашите чувства, на вашите мисли и на вашите постъпки, вие ще си създадете много неприятности. Хиляди неприятности ние сме си създали. Не всичко, което се вижда, е за ядене. Има много неща, които не трябва да се ядат. Ще дойдем до положението да имаме едно уважение за онова, което Господ е създал. Да имаме един свещен трепет. Като станеш сутрин да погледнеш външния свят, и да ти трепне сърцето. Гледаш го и казваш: Какво ли има в този свят? Поглеждаш живота си. Вие не сте разбирали себе си. Знаете ли аз как разглеждам човешкия живот? Нещастието на човека е в това, че са му дали един организъм толкоз сложен, че не знае как да се справи с него. Вие сте един Божествен автомобил, турил ви Господ да го направлявате. Тук го обърнете, там го обърнете, не знаете да работите с него. Не знаеш да мислиш. Този автомобил е направен, трябва да знаеш как да го караш. Ти не знаеш как да направляваш чувствата си – автомобилът има топлина, не знаеш как да се справиш с нея. После не знаеш да се справиш със силата на неговото движение. Днес го караш, утре го караш, развалят му се колелетата, вземат го да го ремонтират. Казва: Къде отива? – Приготвят го за шофьор на друг някой автомобил. Аз не съм за много автомобили. Като вземеш един, да го караш добре. Ние сме много разточителни. Сега ще ви приведа един пример, който не ми е приятен малко, но ще ви го приведа. На един много добър свещеник, донесли му да кръщава 4–5 деца. Той много бързал, искал по-скоро да ги кръсти. Хванал едно за устата, потопил го в купела. Не могъл да го хване добре, че детето се задавило. Казва: От това дете нищо няма да стане, дайте друго. Често и вие така кръщавате, че нищо не излиза от него. Аз никога не бих желал да кръщавам много деца наведнъж. На

ден, ако съм свещеник, ще кръстя само едно дете. Бързането не е добре. По 4, 5, 10 деца наведнъж защо ще ги кръщава? Що са дни, да чакат. Всеки ден по едно дете, не по 4, 5, 10 деца, понеже пари може да капнат. Вие ще кажете: Ние от кои сме? Така не разсъждавайте. Аз съм за туй: Не правете погрешката на свещеника да кръщавате много деца на ден. Едно дете, нищо повече. Ако на ден ти можеш да кръстиш една своя мисъл на свят, достатъчно е. На втория ден кръсти едно чувство, на третия ден – една постъпка. Ти искаш много неща наведнъж. Какво ли не искаш. Не върви тази работа.

Та казвам сега: Ако Христос дойде днес, вие ще го приемете ли? Някой пак ще спорят, той ли е Христос или не? Какво разбирате вие? Според мене, всеки един човек, който е един отличен проводник на Божествената любов, е Христос, който и да е той. Когато с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичкото си тяло и с всичкия си дух обича Бога, този човек е християнин, нищо повече, който и да е той. Щом се говори за разлика между един човек и друг, това не е истина. Няма какво да се сравняваме. Аз се радвам на всичко онова, което Бог е създал. Считам, че всичко е Негово, считам, че е и мое. Като видя хората, не искам тия хора да станат еднакви, но се радвам, че тия хора обичат Бога. Като обичат Бога, ще обичат и мене. Като не обичат Бога и мене няма да обичат. Аз не съм от тия, които вярват, че човек, който не обича Бога, може да обича мене. Вие сега ще ме цитирате. Казва: Ако не обичаш брата си, как ще обичаш Бога? Ако не обичаш работата, която Бог направил, как ще обичаш Бога? Ако един човек, който е писал една хубава книга, ако не искаш да четеш неговата книга, как ще се запознаеш с философията му?

Та казвам: Хората са написани книги, по които ние познаваме Бога. Само като изучаваме хората, познаваме какво нещо е Господ. Вие сте написани листове на тази Божествена книга. Като изучаваме хората, ще изучаваме какво нещо е Господ. Вън от това, което Господ е създал, той е непонятен. Всеки един човек е едно листо на Божествената книга. Той трябва да бъде свещен, понеже е написан от

Господа. Няма да го откъсваш за себе си да го носиш. Всички листа имат еднаква цена в тази Божествена книга. Така трябва да гледате всички, така гледам аз. Мисля това е най-хубавия начин, свещена книга е човек. Ако аз обичам тази свещена книга, ще обичам и Бога. Бог ще се наслаждава. Понеже във всичко в света Той се проявява и всичко е направил заради нас, та от него да го познаем. Познаването на Бога не мислете, че така бързо ще стане. В цялата вечност има да Го познавате. Вие искате да познаете Господа изведнъж. Там има в Евангелието турено: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго, истинаго Бога." Това е живот вечен, да позная Тебе в цялата вечност. Тебе да позная, непреривната форма в преривната. В тази форма, понеже да не обременяваме нашето съзнание с многократните форми.

Най-първо искам да бъдете добри шофьори мъже и жени. Като ученици най-първо ще изучавате шофьорството. Някой казва: Той не живее добре. Аз разбирам, че неговият автомобил не върви. Умът му не функционира, туй е шофьорството, сърцето не функционира, туй е шофьорство. Тялото не функционира, туй е шофьорско тяло. След като се научите да владеете вашето тяло, тогава ще имате друго откритие. Един Господ ще дойде на вашия автомобил, трябва да Го поразходите, да ви опита. Без да правите сътресение, тъй да Го прекарате, никакво сътресение да няма. Сега като дойде Господ във вас, сътресение има. Мислите ли, че един шофьор, който се оплаква, че е майстор? Като дойде, се оплаква, че автомобилът куца във физическо отношение, автомобилът куца в духовно отношение и в божествено отношение. Мислите ли, че той е майстор? Като дойде (*шофьорът*) трябва да бъде умен във всичките тия светове. Да имаме едно съвършено тяло, да имаме едно съвършено сърце и един съвършен ум. То е смисълът на живота на земята: да добием съвършени умове за бъдеще. Сега имаме какво да работим. Да имаме съвършени умове, да имаме съвършени сърца. Да имаме съвършени тела, за да можем да познаем Бога тъй, както Той ни познава.

Беседата може да се каже в три думи. Любовта, това е зародишът, зърното. Мъдростта, това е дървото, което расте и се разклонява. Истината, това е плодът, който е узрял.

Отче наш.

29. Утринно слово 22.VI.1941г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ТРИ ВРЪЗКИ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на царството
Ще прочета 21 глава от Евангелието на Матея
Духът Божий

Прочете се от „Пътят на ученика“ от страница 125 до края на беседата.

Когато човек има да взема, радва се. Когато има много да дава, скърби. Който взема много, натоварва се, който не взема нищо, разтоварва се. Животът не може да се обясни. Болният човек не може да разреши какво нещо е здравето, той има стремеж към здравето. Той усеща болките и те го измъчват. Като говорим за ученика, разбирам здрав човек, от когото са изчезнали болките. Във всяко отношение е здрав. Човек, който не е здрав, не може да бъде ученик. Същевременно всички имате едно понятие, вие очаквате да умрете, че тогава да се измените. Ако човек като живее, не може да умре съзнателно и да възкръсне, той не разбира. Ти искаш да умреш, да те заровят в гроба. Как ще възкръснеш? Трябва да дойде някой да те възкресява. Хубаво, кой ще те възкреси тогава. Някои питат: Защо трябва да любим Бога? Защото ако не Го любиш, няма кой да те възкреси, ще седиш в гроба. Ако си обичан от Бога, Той ще те възкреси. Защо Христа го възкреси Бог? Христос казва: „Не дойдох да извърша моята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил.“ Казва: „Аз дойдох да покажа Неговата Любов.“ Казваше, че само Той е пълната Любов. Когато Го заровиха в гроба, Този, Който го обичаше, дойде и го възкреси. Вие казвате по някой път, да живеем. Ако любите Бога, има кой да ви възкреси; ако не Го любите, няма кой да дойде

при вас. Въпросът за любовта е един щекотлив въпрос. Вие всички мислите, че обичате. Обичате, вярно е. Например, вие се нахраните и мислите, че сте се наяли. Не се минат 4–5 часа, пак ви се яде. Като се нахраните, казвате, че вече не ви се яде, не ви трябва никаква храна. След 4–5 часа веднага се заражда желание да се храните. Такова хранене не е хранене, с бонбони. Дойде някой гладен, дадеш му бонбончета, едно бонбонче, две. Не върви така, хляб се изисква.

Под думата Любов ние разбираме съществената храна за живота. Всеки един от вас, ако няма един опит, той няма да разбира. Казвате: Аз обичам Бога. Обичаш Бога, но дойде ти най-малкото противоречие, веднага кипваш. Вие любовта не можете да я намерите. Ученикът трябва да остане сам със себе си. Например, какъв е законът за яденето? Когато ядеш, ако гледаш наляво и надясно, не можеш да ядеш. Като дойде до яденето, всичко ще забравиш, ще мислиш само за яденето и така ще ядеш. Ако питаш този и онзи: „Това да ям или не?“ Проверяваш, питаш гостилничаря той сготвил ли е хубаво, колко време ще ти вземе. Питам: Като дойде да ядеш, от кого трябва да ядеш? Докато ние ядем от гостилничаря, мислите ли, че ние сме на правия път? Ти трябва да ядеш само онова, което Бог е създал. И в съвременната храна не всичко, което ядем е полезно. И в житото всичко не е Божествено. Ние като приемем Божествената част, тя носи живот. Някой път ядем без любов, (тогава) не остава Божественото, но остава само човешкото.

Дотогава, докато ние искаме нещата да ни се доказват, ние не разбираме нещата. Доказателството е нещо външно. Представете си, че аз ви нося една бучка хлебец, нали знаете нафора – свещен хляб, и ви казвам: „В този хляб има живот.“ Вие сте болен. Ако сте спазили правилата, след като изядете хляба, вие оздравявате, вие сте го изяли добре. След като изядеш хляба и нищо не остави във вас, вие боледувате. Едно от двете: или вие не сте мислили както трябва, или хлябът има някакъв недоимък.

Сега забелязах, докато братът четеше, единственото нещо, което аз бих коригирал, ако беше проповедник, щях да му кажа, че много пъти спомена името на Бога, повече от 30–40 пъти – Бог, Бог. Кой е виновен? Онзи, който е писал туй. Той турил на много места Бог, че пресолил – Бог, Бог, Бог. Бог е туй, което расте. Бог е туй, което живее. Бог е туй, което твори в света. Бог е това, което дава всичките условия. Бог е туй, което държи всичко в ръцете си и никога не греши. То е Бог. Щом вие растете, Бог е във вас. Щом имате условия да живеете, Бог е във вас. Щом никой не може да ви измести из онова, което вие мислите да направите, Бог е във вас. Щом престанете да растете, Бог не е във вас. Щом изгубите условията за живота, Бог не е с вас. Щом няма за какво да се държите, Бог не е с вас. Вие ще кажете: Къде отиде Господ? Тук имаме електрическа инсталация, като се завърти онзи ключ, веднага изгаснат лампите. Мислите ли, че електричеството се е изгубило? Прекъснал се е този контакт, това разстояние – надали има една десета от милиметъра между двете съединителни нишки. Много малко е разстоянието. И когато някой път мислите, че Бог е далече от вас то е ваше вътрешно понятие.

Често аз се запитвам, когато някой дойде и ми каже, че иска да бъде богат, казвам: Трябва ли аз да бъда богат? Защо искам да бъда богат? Целият свят е на мое разположение. Всичко, каквото Бог е оставил, е заради мене, пък аз искам да бъда богат. Под думата богатство ние какво разбираме? Как ще се добие богатството? Може цял хамбар да имаш пълен с жито и да ядеш, всичкото няма да изядеш. Малко ще ядеш. Половин кило на ден ти трябва. То е Божественото. Ти си се осигурил за 120 години. Туй показва, че в тебе има едно недоверие вътре. Ние казваме: Ние трябва да се погрижим за себе си. В човешкия порядък – да, но в Божествения порядък всичко е подготвено. Къде ще туриш въздуха? Накъдето и да ходиш, вземеш си въздух колкото ти трябва. В Божествения свят и хлябът така се взема. Ако ние живеем по Божествената любов, ти като помислиш за хляба и хлябът ще дойде при тебе. Като помислиш за здравето и

здравето ще дойде при тебе. За всичко само като помислиш, всичко ще дойде. Сега мислиш и (нищо) не иде. Ще търсиш от този на заем, от онзи. И то не е лошо. Сега се запознават хората кой какъв е. Но казвам: Ако бихте станали богати, какво бихте направили? Представете си, че имате 500 милиона английски лири, какво ще направите сега? Колко души от вас, като имат това богатство, ще задържат туй си състояние? Вие ще мислите, че всичко може да направите. 500 милиона лири, то не е ваш капитал, то е капитал на природата. Вие мислите, че тия пари всичко могат да направят. Ами че вижте в съвременния свят всичките книги написани то е едно богатство. Всеки ден слънцето ни изпраща несметни богатства. Ние седим, печем си гърба на слънцето и не знаем как да се печем. Туриш шапка на главата, да се пазиш от слънчевите лъчи, да не слънчасаш. Духа вятър, страх те е да не изстинеш. Измени се малко температурата, страх те е. Тогава научно обяснявам, че температурата се е изменила, понижила се. Всякога, когато температурата се понижава, температурата се понижава по две причини у човека, ако се уплаши, температурата се намалява. Щом се намали температурата, в замяна на това се увеличава силата. Човек като се уплаши, бяга. Защо бяга човек? Той бяга да се образува триене, да се достави топлина, понеже, ако не се достави топлина, можеш да свършиш. Хората като се уплашат,веднага се образува повече триене. Има една треска, в която най-първо треперят хората, тракат зъбите. Но в това триене няма да мине и половин час и ще се образува температура. Тази температура е потребна, понеже става разширение на капилярните съдове и човек се лекува.

Казвам: Сегашните страдания не са нищо друго, освен да се образува известна вътрешна топлина и тази топлина вече служи, за да се появят човешките чувства. Човешките чувства стават проводници на Божествената мисъл, която трябва да приемем съзнателно или несъзнателно. Ние говорим само за съзнателното. Животът на ученика е съзнателен. Той съзнава Божията Любов.

Старозаветните може би на годината веднъж събуждат чувството на Любов. В новозаветните в месеца веднъж се събужда чувство за любов. В праведните – в седмицата веднъж, а в ученика – всеки ден.

Любовта седи в онова вечното изобилие. Трябва да има човек вътрешна Любов. Обичаме някого, а си създаваме нещастие. Казвате: Едно време ме обичаше, сега не ме обича. Ако вземете едно шише с едно кило вода, за колко време може да ви обича. Като се изпразни пак трябва да се напълни. Всички от вас, които се намразвате от любов, не може да любите, какво правите вие? Щом не можете да любите, идете при някой да ви люби. Щом желязото изстине, турят го в огъня да се стопли и пак го извадят навън. Всички правите една погрешка и мъже, и жени, и деца, и учители. В дома няма любов, между бащата и майката няма любов. Имат дъщеря и син. Синът се влюбил в една мома, онези всички наскачат отгоре му. Как така да се влюби? Или бащата се влюбил. Как тъй да се влюби? Майката залюбила някого, как тъй да люби? Всички наскачат отгоре ѝ. (Които) се влюбват те са проводници на Божествените блага. Радвайте се на всички онези, които се влюбват.

Снощи пяхме в салона. На една млада сестра дошла любовта в сърцето ѝ, че обича някого, пък се глади около мен. Туря лицето си на рамото, глади ме любовно. Пък другите не могат да я търпят. Защо да се допира? Мислят си: Защо той я допуща, защо не ѝ казва? Все трябва да се опре главата някъде – на въздуха, на светлината. Чудни са хората. Все ще си опре главата някъде, или на светлината, или на въздуха, или на възглавницата. Като се влюби някой и си тури главата на възглавницата, какво ще каже възглавницата? Ще каже: Много добре си направил. На въздуха като си тури главата, въздухът ще каже: Много добре си направил. Като дойдеш до хората, туриш си главата, казват: Не си направил добре.

Та когато някой постъпи така, аз се питам: Ако аз съм на неговото място, как ще постъпя? В любовта има начини на постъпване. В неразбраната любов има щестлавие. Някой път искаме

да се покажем, че обичаме. Срещнеш един просяк, едва ти се откъсва един лев да му дадеш. Любовта ви е еднолевчена. Срещнеш друг, дадеш два лева – двулевова е любовта ти, три, четири, пет, десет, петнадесет левова, то са степени. Като обичаш, даваш, колкото можеш. Колкото любовта намалява – по-малко даваш. Сега дойде някой при тебе, иска много.

Дойде един при мене, в събота иде. Аз не приемам никого, защото си имам някаква работа да свърша. В събота ще ида на баня да се къпя. Ще дойде някой да ме търси в банята, не може да изляза от банята. Затова не приемам в събота. Защо? Трябва да се окъпя. Иде една сестра и казва: Учителю, иде един човек на кон, търси ви, иска да дойде при вас, казва: Непременно трябва да видя Учителя. Казвам: В банята съм. Ще му се пръсне сърцето, бърза. Правя едно изключение, обличам се и излизам. Най-после да му се не пръсне сърцето, излизам из банята, нахлувам халата. Казвам: Какво обичате? Почете ме като войник и казва: Дойдох да ми дадеш 450 лева, половин час имам на разположение. Рекох: Много бързаш, тия пари трябва да ги намеря. Трябваше да ме предупредиш, от банята излизам, нямам 450лв. Казва: Ще ми дадеш парите, до сряда ще ги върна, дава честна дума. Казвам: Не искам да се кълнеш. Ти каквото казваш, до сряда, аз ще го зная. Рекох: Бих желал да ме не лъжеш.

Казвам: Като идем при Господа ние искаме за половин час Господ да ни помогне – бързо. Не трябва да бързаме. Кой е истинският начин на постъпване в любовта? Ти по любов като дойдеш при мене, не трябва да искаш пари от мене. Трябваше аз да вляза в положението му. Той казва, да му дам. Не съм банкер да му давам пари. Тия пари сега нямам в джоба си. Казва ми: Ти си запознат, уважение имаш, може да вземеш назаем. Това е срамота от моя страна да ида да искам пари от хората. Това го вземам за поука. Всички ние бързаме неестествено. Колко мъчно е да останеш спокоен в себе си, да не смущаваш Господа. Често се явяват много противоречия в нас. Тия противоречия са външен шум на физическия

свят. Когато утихне умът и сърцето, ти си в духовния свят. Трябва да утихнат умът и сърцето ти, за да влезеш в Божествения свят. Щом се смущаваш, трябва да знаеш, че си във физическото поле.

Някой пита, какво ще стане с войната. Това е Божия работа. Питам: Какво ще стане със земята? То е Божия работа. Питам: Какво ще стане със слънцето? То е Божия работа. Питам: Какво ще стане с растенията? Растенията ще растат. То е Божия работа. Господ ги е турил да растат, аз не се меся. В движението на земята не се меся. В движението на слънцето не се меся. Та казвам: Вие по някой път се месите и искате да станете добри. Няма защо да станете добри. Щом човек започне да се мъчи да стане добър, нищо няма да излезе от него. В Любовта не трябва да има мъчение. От едно нещо се пазете. Щом дойдете до закона на любовта, всичките противоречия престават – то е Божия работа. Влюбил се някой човек, оставете тази работа. Вие ще вземете участие. Гледайте, следете какво ще стане с онзи, който обича. Кое е по-хубаво, да обичаш, или да не обичаш? Цялото нещастие на съвременното човечество е в това, че нямат любов. Ако цялото човечество днес имаше любов, лесно ще се разреши въпросът. Защо се бият хората? – Любов нямат. Всеки народ сега иска да има много земя, да бъде силен, да заповядва, никой да му не препятствува, да бъде божество. Всички народи, които са вземали такава власт, те са изгубвали силата си. Бог не иска да правим насилие върху Неговото царство. Ние правим насилие, правим насилие и върху себе си.

Та по някой път аз като ви говоря, вие мислите, че имате един живот и никакъв прогрес не правите. В Любовта съществува следният закон: Ако сте един обикновен човек, ще ви пратят при един гениален човек. Пък ако сте гениален, ще ви пратят при един обикновен, за да има кого да учите. Ако сте обикновен, ще ви пратят при един гениален човек, за да има какво да учите. Пък, ако сте гениален ще ви пратят при един обикновен, за да бъдете полезни. Вие искате, ако сте гениален да отидете при друг гениален човек. Този гениалният човек няма нужда от вас. Обикновеният човек има нужда от гениалния;

гениалният има нужда от обикновения; грешникът има нужда от светията; светията има нужда от грешника. Защото грешникът носи суров материал за светията. Светията носи обработен материал за грешника. И двамата като дойдат, търговска работа: единият купува суров материал, другият купува обработен материал.

Сега ние най-първо трябва да имаме една основа. Докато ти чувствуваш, че си болен, умът ти не работи, сърцето ти не работи, ти нямаш основа. Ако чувствуваш, че постоянно остаряваш и оглупяваш, ти справедливост в себе си нямаш. После чувствуваш, че не знаеш как да се отнасяш с хората, груб ставаш. Виждам сега опасността.

Аз следя нещата. Идват хората и ни най-малко не ме питат. Дойде някой и заради нищо и никакво ще ме държи половин час. Понеже имам правило да оставям хората свободни, да излизат когато те искат. По английски трябваше 5 минути. Сега той седи и пита ме за жена си, за децата, какво ще бъде тяхното бъдеще. Що ми влиза в работа? Той ме пита за себе си, ще бъде ли щастлив. Аз зная какво иска да му кажа. Дойде някой ученик и пита, ще бъде ли щастлив, ще свърши ли добре училището. Ако кажа, че ще свърши, казва: Много знае. Но, ако той не е учил и не може да свърши училището, ще каже: Той не знае да пророкува. Моето пророкуване зависи от него. Той трябваше добре да учи. В пророкуването има следния закон: Някъде фактите се подчиняват на пророчеството, някъде пророчеството се подчинява на фактите. Следователно има едно пророчество, което ще се обуслови от фактите, някъде фактите ще се обусловят от пророчеството.

Та сега на всички ви казвам така: Всички ще свършите добре. Някой от вас, ако не свърши, какво ще кажете? Ако не свършите добре, заключавам, че не сте учили добре. Щом приложим Божията любов в живота си в нейната пълнота, щом приложим Божието знание в пълнота и щом приложим и истината в своята пълнота, ние ще имаме всичко. Щом приложим истината във волята си, щом

приложим разумността в ума си, щом приложим справедливостта в сърцето си, ние ще имаме всичко онова, което желаем.

Сега нали имахме градушка. Идат да ме питат, защо стана тази градушка? В София ли се намери да стане? Казвам: Парашутисти слязоха в София да я земат, навлязоха, превзеха, отвориха прозорците, вали вътре, завзеха всичко. Всички се примириха, сгушиха се за известно време. Казват: Да мълчите, шум да не вдигате. Когато бият някой гвоздей на наковалнята, защо го бият? Какво ще кажете ? Да стане на свят, да се употреби. Може ли гвоздей да стане без наковалня и без чук? Трябва място за огнище, за огън.

Аз ви казвам сега: Русия е наковалнята, Германия е чукът, англичаните представят един огън. Каквото онзи тури, все ще направи нещо. Той мях има, та от английския огън ще се нажежи като тури гвоздей. Германия с чука, удря на наковалнята, която представя Русия. Тя противодействува да изкара хубав гвоздей. Защо е тази война? Гвоздеи трябват. В света сега се коват най-хубавите мисли, най-хубавите постъпки, най-хубавите чувства. То е сега Божествена война, да излезе хубавото. Казвате: Лошо е да се бият. Лошо е в началото, добре е в края. Всяко желязо в началото не е хубаво, но като излезе от наковалнята от чука и от огъня на огнището, след като се обработи, излиза най-хубавият гвоздей. Някой път, когато искам да си почина, тогава ще дойдат при мене, когато не искам да си почивам, тогава никой не иде. Когато искам да си почивам и тогава ще дойдат за нищо и никакво ще ме намерят. Ще (ми) дойде нещо да кипна да кажа: Днес ли намерихте? Дойде някой, аз го зная, но някой път при всичко, че го зная, аз го зная защо иде, казвам: Свободният човек да има свобода е да намери Господа.

450 лева иска. Викам една сестра, казвам да иде при един брат да му каже, че на Учителя трябват 450 лева. Един час ми трябва, докато намеря някое гърне. Той има само половин час, мене ще ми вземе един час да намеря гърнето. Срещам един млад брат, изважда 450 лева, давам му. След един час от моето гърне бръквам и плащам 450

лева. Вие ще кажете: Как този да дойде да безпокои Учителя. Той ме безпокои, за да ви дам този пример. Той дава повече от 450 лева. Дошъл с коня си, после бели нашивки има около врата, казва: От сега нататък бялото. Казва: Освободиха ме като войник, отивам си в дома и казва: Кажете на всички ученици, че ги освобождават от набора на света, да се възкачат на коня, да си турят белите нашивки, да имат 450 лева. На всеки от вас 4 и 5 ви трябват. Дето имате бащи, майки, братя, сестри, то е домът. То е четири и пет ви трябват, то са Божествените условия на света, дето Бог да бъде на ваша страна.

Пътят на ученика е път на Божествен огън, пътят на ученика е път на огъня на Божествената любов, пътят на ученика е път на огъня на Божествената истина и пътят на ученика е път на Божествената мъдрост.

Това е живот вечен да позная Тебе, единаго, истинаго Бога и Христа, когото Си изпратил.

30. Утринно слово 6.VII.1941 г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

ВЕР АЛЛАХ – ДА ДАДЕ ГОСПОД

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на царството
В начало бе Словото

Ще прочета 13 глава от Първото послание към коринтяните.

Някой път като се чете, (тази глава) тя мяза на някой облачен ден, и не може човек да я разбере хубаво. Някой ден четете, времето е ясно, денят без облаци. Досега сме я чели в ясно време, сега ще я четем в облачно. Когато животът е съвсем безоблачен, хората изсъхват. Когато е облачно, стават тантуресті, малко пълнички, веселички, имат разположение да ядат, да пият, да спят. Щом поизсъхнат, тогава спането не е на свят. Зараждат се много работи. Сега денят е малко облачен.

/*Учителят прочете 13 глава.*/ Първо прочете първите два стиха и каза: Туй е външно. Знаеш много работи, които хората са писали не е нищо твое, натоварил си се с чужд товар. Пренасяш злато, круши, ябълки, ползуват се другите хора. Ти много малко се ползуваш. (*Учителят прочете третия стих*). И туй е външна работа. Щестлавие. Искаш да се покажеш пред хората с чуждото. Казваш: Той е много добър човек – заклал едно агне, нагостил хората. Но агнето даде, той нищо не е дал. Не само нищо не е дал, но направил престъпление. Първоначално по стария завет хората на Господа принасяли Неговите агънца, гургулици, овци. Казват: Ние ти носим това, и ти малко по-другояче трябва да постъпиш с нас. Сега пак хората казват: Да се помолим на Бога. То е външна работа. Раздвижил си въздухът, искаш Господ да има особено мнение за тебе. Особено мнение да има, че Господ знае, че ти може да бъркаш работата. Ако

бъркаш една река и тя е плитка, ще извадиш калта. Някой път българите размътват водата да ослепеят рибите, че лесно ги хващат в мрежата. Казвам: Защо се мъти водата? Да хванеш повечко риба, ако има. Ако няма, размътиш водата, риба няма, тогава краката се окалват. Окаляните крака е когато изгубиш добротата. Казвам: Когато българинът ходи да лови риба, краката се окалват, торбата е празна. Казва: Нищо не можахме да хванем днес. (Учителят прочете 4 стих). Външната страна е това. Най-първо любовта търпи. Търпението на всичките хора не е дадено. Тебе те оставят най-накрая, все те подтикват, подтикват, трябва да търпиш. Ако остане нещо накрая, добре; ако не остане, тогава трябва да търпиш. Казва: Втори път като дойда. (Учителят прочете от 5 стих до края на главата)

Сега според общото правило, трябва да пеем. Но ако е без пеене? Братът тук свири, но като движи ръката си, колко енергия изхарчва, нищо не му се плаща. Може да го критикувате, че песента не е изсвирена тъй както трябва.

Хората, които се занимават с Любовта, трябва да бъдат много внимателни. Любовта е най-хубавото в света и най-страшното. Няма по-страшно нещо от Любовта, и няма по-хубаво нещо от Любовта. Няма по-хубаво нещо, когато дойде в дома, тогава всичко тръгне така, свети, свети. Няма по-страшно нещо, когато напусне домът ти. Тогава смъртта нищо не е. Да умреш е десет пъти по-добре, отколкото Любовта да те напусне. Тя да те напусне е страшно нещо. Най-голямото нещастие, което може да те сполети. Някой ще въздъхне. Вие не разбирате какво нещо е страшно. Имате обикновен страх от някоя мечка. Защо? Защото не сте запознати с мечката. Ако сте запознати с мечката, тя ще ви срещне, ще се качиш на гърба ѝ, ще те разходи и ще те върне. Щом не се познаваш с мечката, тя ще те срещне, ще каже: Кой ти позволи да ходиш. Ще те плюе, ще те плюе. Като се върнеш вкъщи, три месеца ще боледуваш от плюенето на мечката, много рядко има българи, плюти от мечка. По три месеца са боледували. Питам сега: Защо говорим за мечката? Мечката

представлява материалните блага, които хората търсят. Материалното благо е една мечка. Ти трябва да си запознат с мечката. Като те срещне да се качиш на гърба ѝ. Ако не познаваш тази мечка – законите на материалните блага, като те срещне, ще ти създаде най-големите нещастия. Заради тази мечка може да те претрепят някъде.Често мечкарите трябва да водят мечките си със синджири. Ако пуснат мечката така свободно, без синджир, да изплаши децата, ще бият мечкаря. – Кой ти позволи да пуснеш тази мечка да плаши нашите деца из селото? Той горкият трябва да я води. Всички материални ваши пориви трябва да имат брънка. Всички ваши материални желания с верижка трябва да ги водите.

Това са сравнения, това са аналогии. Каква връзка съществува между една мечка и материализма? То е едно уподобление. Мечката и материализмът имат подобие по това, че и двете думи започват с буквата „м“. Мечката след това има „е“, материализмът има „а“. Сега нас не ни интересуват нещата. Вземете един млад момък се интересува от красивите моми. Защо, и вие не знаете каква е причината, предполагате. Той казва, че обича тази млада мома. От кога се зароди туй желание в младия момък да обича тази красива мома? Вие не знаете това. Вие предполагате, че той я обича. Защо я обича, вие не знаете. Може да си представите всичките предположения, но то са допущания. Най-първо като обича младата мома, вкъщи не се свърта – ако е малко грозничка, свърта се вкъщи, но ако е много красива, вкъщи не се свърта, не може да спи. Ако е грозничка, спи много добре. Ако е красива, цялата нощ се върти на леглото.

Сега вие ще кажете: Няма ли нещо друго да се говори, но за туй. На гладните хора за какво ще говорим? За хляба. Туй е в реда на нещата. На сития ще говорим за какво? Ще говорим за почивката, да си почине. На жадния ще говорим за водата. На онзи невежия ще говорим за знанието. А пък на учените ще говорим за учителите в света, какво да направят. На всеки човек ще говорим това, от което

той се интересува. В този път, в който сега вървим, човек трябва да вземе предпазителни мерки. Трябва да знаеш фокуса на красотата. Тя е опасна. Зависи от къде я гледаш, как я гледаш. Запример, нашите очи са така нагодени, че човек винаги като възприема слънчевите лъчи, очите се нагаждат на светлината. Някой път очите може да са много силни, но се обезсилят. Ние, ако ходим на слънцето, ще се обезсилят очите ни. Не са нагодени очите направо да приемат светлината, но чрез въздуха. Трябва да се измени тази светлина, малко да се смекчи за да бъде полезна. Всичките неща си имат свой фокус в света. Ако намериш този фокус, никога не го изпущай. Бог е поставил всяко нещо на своето място. Ако гледаш нещата от мястото, дето Бог ги е поставил, нещата имат смисъл, имат известно благо заради тебе. Ако не ги гледаш от фокуса, нямат никакъв смисъл. Вземете пример, вие минавате някой път, когато дърветата са цъфнали. Вас ви интересуват те. Интересува ви уханието на цветовете. Щом прецъфтят и завържат, не ви интересуват, плодовете са зеленички. Щом започнат да узряват плодовете, кой как мине, погледне, привличат го. Узрялата череша е една красива мома, погледне детето и започне да мисли не може ли да има някаква връзка между нея и него. Може да има някаква връзка. Започват лиги да се образуват в устата на детето, поглежда нагоре, започва да мисли какво да прави. Нас ни интересуват всички ония неща, които носят някакво благо за нас. Красотата носи известни блага. Любовта нас ни интересува, защото и тя носи блага. Ти имаш нож, носиш го. Опасен е, носиш този нож, нападне те мечка, спасяваш живота си. Нямаш ли нож, тази мечка ще те повали на земята. Ако ти имаш нож, като те повали, ти я мушнеш няколко пъти. Тя знае да търкаля, но и ти като я мушнеш два пъти, тя не се свърта. Казвам: Някой път, когато срещнете мечка, трябва да имате нож, но когато срещнете заяк, защо ви е нож? Ти извадиш ножа на заяка, но той бяга. Само като махнеш с ръка, плаши се, избягва, заминава си. Тогава туй е щестлавие. Когато плашиш заяка, ти си щестлавен. Казваш на заяка: Знаеш ли колко

сила имам? Казва: Зная, че си много силен, затова бягам от тебе. Малко надалече от тебе е моя фокус.

Аз искам да ви говоря за тези неща, за да се разреши една задача. Имате задачи неразрешени. Болни сте, не знаете как да се лекувате. Недоволни сте, не знаете как да задоволите вашето недоволство. Гладни сте, не знаете каква храна трябва да вземете в дадения случай, която да ви подхожда. Хората ядат безразборно. Хляб направен от жито, царевица и ечемик има турен малко вътре. Сега го имате такъв. Каква е разликата между царевицата и житото? Житото като го смелите, не се вгорчава, а смляната царевица лесно се вгорчава. Следователно, царевицата не я мелете, но я дръжте, сварете царевицата, не ви трябва да я мелите. Защо ще я мелите? Вие имате някои ваши мисли, които са от рода на царевицата, смелите ги, турите ги в чувал, вгорчават се. Не мелете царевицата, дръжте я на чуканчета. Когато ви потрябва за ядене, вземете едно кочанче. Думата кочанче е турска. Чуканче каква е? Коя дума да употребим? Как се казва на български? На хората колко време взема, докато създадат името на царевицата? Не зная дали се казва царевица, кое име е най-хубаво?

Сега много хора имат едно име, че някой път работата не им върви в живота. Не им върви, понеже нямат едно име, което им допада. Вземете сега думата Гина. Не може да върви на Гина, защото Гина значи, „гине“. Който не му върви на Гина, да измени името си. Баща ти те е кръстил, но тебе като не ти върви, кръсти името си по друг начин. Като разделите всичките букви на българската азбука на четири категории, в името трябва да има от всичките категории по една буква. Ако имате букви само от двете категории в името си, средна хубост е. Понеже трябва да има един закон, как да направим името. Например, името Стоян, Стоян само стои, не поработва, не е много шетач. Казвате името Николина. Значи – не коли. Не запъвай работите. Николина значи да не коли. Ами когато коли Николина? Ще кажете: Това е името ми. Твоето име е като войник, на който

турили шинел. Казва: Аз съм войник. Ти като войник носиш този шинел. Уволняват те утре от войниклъка, и шинелът се снема от гърба ти. Казвам: Всичките имена, които сега имате, са войнишки имена. Вземете думата Белев. То значи, бял, но значи и бели кожа. Вземете английското име Блекстон. Носиш черния камък. Та в произношението е. Трудно е да се даде на един човек едно име хармонично. Вие страдате много повече от дисхармонични имена. Името Гина или Ганка, известно име, трябва да бъде на своето място. То е като един съд. Казвам: Ако имате един чист съд, направен от хубаво стъкло, добре, но ако имате един съд, направен от мед, трябва да го калайдисвате. Някой път трябва да го посребрявате, защото е по-безопасно. Ако оставите в меден съд храна, може да се отровите. Казвам: Когато употребиш една дума, какви са лошите последствия? Казвате: Не го обичам. Ще си създадете цяло нещастие на себе си. Не обичаш този човек, понеже не си го поставил на фокус. Едно пясъчно зърно влезе в обущата, имаш модерни обуща с високи токове, отгоре са направени с парчета, половин обувка, влезе песъчинка вътре, безпокои те. Ритнал си я, тя подскочила и влязла в обувката. Казваш: Защо ме безпокоиш? Започне да те безпокои, ти се сърдиш на пясъка. Казват: Ти не знаеш да ходиш, ти ни разбърка. Ние таман си гугукахме, по пътя ти дойде, ритна ни, бутна ни в обувката. Песъчинката влиза, за да ти даде един урок, че трябва да знаеш да ходиш. Казвам: В нашия живот трябва да знаеш да мислиш. Знаеш, колко мъчно е човек да мисли? Не си се спирал да мислиш. Казваш: Не ме обичат. Защо се занимаваш с това? Най-първо ти не мислиш право, че не те обичат. Ти страдаш от най-голямата обич. Слънцето те обича, звездите те обичат, въздухът те обича, водата те обича, ангелите те обичат. Че някоя жаба не те обичала, не е голямо нещастие. Тя е на особено мнение, че не те обича жабата, тя не е много от интелигентните. В закона на развитието жабата представя материалния живот. Всички хора материалисти са жаби. Че не те обича един човек материалист, то е една жаба. Не те обича, защо

искаш да те обича? Най-първо тази жаба, ако живее в някое езеро, аз няма да пия вода от това езеро, в което има жаби. Те опетняват водата. Те са чисти, но остават своите извержения във водата. Сега вие по някой път искате да се сприятелите с жабите, да ги турите в езерото, после да пиете водата. Вие не разбирате какво нещо е чистият живот. По някой път жабата е много гладна, тя седи като някой философ, не се мърда, мухата ходи по носа ѝ, тя седи спокойна, но като дойде близо до устата, изведнъж я лапне, че не се види мухата. Толкоз бързо я лапне, че мухата изведнъж изчезне. В материалния живот ако ти ходиш на носа на една жаба, не е безопасно. Като дойдеш близо до устата, ще те глътне. Таман ти се паднали 10 хиляди лева, изведнъж пък ви вземат парите. Цяла нощ вие няма да можете да спите. Питам сега: Какво ви безпокои? – Че ви взели 10-те хиляди лева? Жабата ви е глътнала. Парите ви са господар, не сте вие господар. Щом си господар на парите, ще кажеш: Да дойдат при мене. Щом те са господар, те казват: Ти ще дойдеш при нас. Щом страдаш, ти не си господар, друг ти е господар. Щом ти си господар, ти започваш една къща и те ще дойдат при тебе. Ако имаш едно състояние, дойде ти една тъжна мисъл, ти не си господар на себе си. Казва: Не може ли да се освободя? Вие сте влезли в една област. Ще се отдалечите от тази област. Допуснете, че вие мислите, че вас не ви обичат. Какво разбирате по думите: Не ви обичат? Няма защо да ви обичат хората. Обичта е за тях. Вие трябва да обичате, да оценявате всичко онова, което Бог ви е дал. Щом не го цените, нямате обич към Бога. Светлината не оценявате, въздуха не оценявате, водата не оценявате, дрехите, които ви дават, не оценявате, храната не оценявате. Всичко, каквото имате, не оценявате, само желаете, желаете. Тия желания са без брой. Имате едно желание, щом като го приемеш, трябва да го посадиш, да извадиш онова благо, което има в него. Казва: Не пожелавай. Не пожелавай, какво? – Жената на ближния. Не пожелавай парите на богатия. Не пожелавай житото на земеделеца. Не пожелавай къщата на ближния. Не пожелавай, не пожелавай. Желай,

кое? Желай всичко онова, което Бог ти е дал. Всичко онова, което Бог не ти дава, не желай. Което Бог ти е дал, желай го, искай го.

Сега аз съм наблюдавал следното. Казвам на една сестра: Сестра, я попей. Казва: Не съм разположена. Не че не е разположена, но не знае да пее. Казва: При особени условия пея. Тя не е много от богатите, не иска да се изложи. Докато не е пяла, има високо мнение. Щом като изпее една песен, като вземе няколко тона, ние знаем какво може да пее. Казвам: Онова, което знаете, да може да ви служи. Имаш една мисъл, ти с една мисъл в даден случай може да си помогнеш.

Казваш: Божествен свят и човешки свят. Какво разбираш? Човешкият свят е с човешки порядък, Божественият свят е с Божествен порядък. Ако влезеш в човешкия свят, ще имаш едни познания, ако влезеш в Божествения свят, ще имаш други. В човешкия свят ще имаш всичките противоречия. В Божествения свят всичко туй ще бъде наредено. Всичко ще иде на място, ще бъдеш радостен и весел. В човешкия свят ще имаш страдания. В човешкия свят трябва да слугуваш, слуга да бъдеш. Казват: Какъв е човешкият свят? Впрегнал воловете, целия ден орат. Вечерно време какво им дава за храна? Хранят и кокошката, но защо няма никаква свобода. Дойде човекът, заколи я, няма никакъв закон, който да защитава кокошката. С тази кокошка и с децата ѝ могат да постъпват както искат. Тя ще извика, но никой не я защитава. Казват: Колко е красив човешкият свят. Ние мислим, че е красив, но за всички същества, които живеят в нашия човешки свят, не е така добре. Ти живееш и постоянно си недоволен в себе си. – Това нямам, къща нямам. Имаш лампа от 25 свещи, не си доволен. Едно време хората имаха вощеница и бяха доволни. Една вощеница запали и чете и е доволен. Сега има десет, не е доволен,иска сто. Казвам: Трябва да направим една инсталация, но да си служим с Божествената инсталация. Ако знаете да мислите, не ви трябва никаква инсталация. Като започнете да мислите, стаята ще ви се осветли. Като престанете да мислите, всичко ще загасне, ще спре. Като започнете да мислите, ще светне. Искаш да си починеш,

като престанеш да мислиш, всичко ще потъмнее наоколо. И тъмнината е приятна. Под думата светлина разбираме, че трябва работа отвън. Под думата тъмнина разбираме, че трябва работа отвътре. Когато говорим за страданието в живота, разбираме че трябва работа в живота. Страданията са вътрешният живот. Какво е страданието? Недовършена работа, суров материал за работа. Страдаш, ще свършиш тази работа. Беден си, ще научиш какво нещо е недоимък. В какво седи беднотията? Нямаш достатъчно пари. То е човешки порядък. Ти ще си послужиш с него. Бог ти е дал ангелски глас, като пееш в безпорядъка на човешкия свят ще възприемеш и веднага всички неща ще дойдат. Ти си здрав, пълен с магнетизъм. Здравият човек като иде между болните, всички ще се хванат за него. Тогава иди между богатите болни и хляб ще имаш. Казват: Стой при нас, ти откакто дойде чувствуваме се малко разположени. Казвам: Вие се намирате в положението на механическите процеси. Всеки ден очаквате нещо. Детето расте, стане по-голямо, дойде на 21 година, дойде на 35 години, на 40 години, на 50,60,80, все очаква да дойде нещо. Като стане на 120 години, какво ще бъде положението? На 120 години вече нищо не го интересува. Като погледне, казва: Няма нищо, празна работа. Като е на една година, гледа напред, като е на 120 години, гледа назад. На 120 години ще видиш как си живял, ще преровиш всичките несрети как трябвало да стане.

Сега в Божествения свят тия работи ги няма, има вечна младост и всички възможности. Когато хората от Божествения свят искат нещо повече, слизат в човешкия свят. В човешкия свят се ценят изгубените неща, колко струват. На земята сме дошли, за да оценим колко струва изгубеното. Като изгубиш любовта, или като изгубиш знанието, паметта отслабва, започваш да забравяш. Някои сестри се оплакват, че не помнят. Непомненето произтича, че вие се безпокоите като умрете ще идете ли в рая или не. Онзи ученик, който учи цялата година хубаво, знае материала, какво има да се безпокои? Като

излезе, знае човекът, разправя. Онзи, който през годината отлагал, отлагал, дойде не може да издържи изпита.

Говорите за търпението. Търпението е цяла наука. Казвате: Какъв да бъде човек? – Нервен съм, трябва да бъда добър. Доброто има известни качества. Човек не може да бъде добър, ако тялото му не е придобило тия качества на доброто. Той не може да бъде справедлив, ако тялото няма качествата на справедливостта. Не е само празни думи. Онзи справедливият човек знаеш какви красиви форми има. Погледнеш, виждаш нещо отмерено, погледнеш, имаш доверие в него, нищо няма да подяде. Една стотинка връща. Онзи, който не е справедлив, гледа от тебе да мине малко. Онзи справедливият ще даде най-малкото един грам повече. Той като дойде, гледа все от него да замине, не от тебе. Този е справедливият човек. Питам: Вие справедливи ли сте като казвате: Мене никой не ме обича? Който така мисли, е несправедлив. Казва: Моят живот нищо не струва. Несправедлив е. Аз съм много сиромах. Несправедлив е. Как си сиромах, главата ти е пълна с такова богатство, сърцето ти струва милиони. Казваш, сиромах съм. Ти не оценяваш туй богатство, което Бог ти е дал. Ще благодариш. Като речеш, че не си богат или че никой не те обича, ти си несправедлив. Тури си ръката на сърцето. Гледам Гина, Стоян не я обича. Стоян какво има да обича Гина, която гине? Какво има да обича Гина, която не е узряла. Не може да се обича. Щом узрееш, имаш хубав плод на някоя слива, на някоя череша, на някоя хубава ябълка, на някоя жълта круша, всеки ще те обича. Музика ще ти свири на арфа от 32 струни. Старомодни разбирания са това: Никой не ме обича, моят живот е нещастен, хората са такива, не ме разбират. Такива са хората. Какво ще го разбират болния човек? Щом каже, че го боли коремът, какво трябва да му кажеш. Казвам: Тебе те боли коремът, понеже много си ял. Тази болка на корема произтича от чрезмерна работа. Малко почивка. Щом някой изсъхне какво ще му кажа. – Слушай, ще ядеш повечко. Много скържав човек си, скъперник, че на стомаха си не даваш. Няма да го претоварваш, да

даваш повече, но като работи, ще му дадеш колкото трябва. Сега то е едната страна.

Всеки един човек като влезе в Божествения свят, той обича всичките хора. Всеки, който живее в Божествения свят, обича всички. Ако в Божествения свят пренебрегнеш само един човек, ти ще изгубиш всичкото свое щастие. Всички ще обичаш, понеже във всички Бог живее. Щом влезеш в човешкия свят, законът е точно обратен. Ти едного ще обичаш. В Божествения свят, за да познаеш Божественото, всички трябва да обичаш. В човешкия свят само едного ще обичаш, за да познаеш човека какъв е, само едного трябва да обичаш. Като разбереш човека, трябва да излезеш из човешкия свят, да влезеш в Божествения, да обичаш всички. Когато искаш да обичаш едного, ще влезеш в човешкия свят, а когато искаш да обичаш всичките, ще се качиш в Божествения свят. Ако ти кажат в човешкия свят да обичаш всичките, то е невъзможно. Ако се качиш в Божествения свят да обичаш само едного, и то е невъзможно. В Божествения свят всички трябва да обичаш, в човешкия свят само едного ще обичаш. Следователно, майката обича своето дете, тя е в човешкия свят. Един ден детето умре, вземат го отдето е дошло. Тя като умре детето, скърби. Няма защо да скърби. Майката като умре, детето ѝ трябва да обикне всичките деца по земята. Тази майка трябва да започне да обича всички. Щом умре баща ви, трябва да обичате всички. Като умре майка ви, ще обичате всички. Щом умре брат ви, ще обичате всички. Като умре майка ви, ще обичате всички. Щом умре брат ви, ще обичате всички. Щом оживее баща ви, ще обичате само едного. Щом оживее майка ви, ще обичате само едного. Щом оживее брат ви, ще обичате само брата си. То е човешкият свят. И то е право. Казвате: Как да го обичаме. Ще го обичаш тъй, както обичаш себе си. Аз обичам себе си, не искам да имам мазоли на краката, искам на ръцете да нямам никакви болки, искам тялото да бъде здраво, че да нямам никаква болка никъде. То е здравословно състояние.

Та първото нещо: Всички трябва да влизате в положението на другите. По някой път вие не влизате в положението на другите. Да обичаш някого, трябва да влезеш в неговото положение, да усещаш какви нужди има и какви блага има. Да виждаш добрата и лошата страна при условията, при които живее.

Сега ще се съберем да се молим на Господа. Каква нужда има Господ да му се молим? Молбата е заради нас. Като се молим благата, които приемаме, да можем да извадим тия блага, както Той иска. Ако приемем Божията Любов, трябва да я предадем, както Той иска. Ако я предадем по един човешки начин и то е хубаво, но не може да имаме ония блага, които търсим.

Та казвам: Положителната страна на любовта коя е? За да познаете силата на любовта, имате известна болка в себе си, увеличете познанието на любовта си. Ако дойдем до тази степен, щом приемем пълнотата на любовта, всички болезнени състояния, всяка болест се лекува. Любовта е една сила, която лекува нещата. Всяка болест се дължи на известна нечиста материя, която се залепила за човека, или пък на известни полуорганически вещества, или на един нисш живот. Болестите се дължат на известни микроби. Вземете охтиката. Те са същества, които влизат в човека, изяждат дроба. Живеницата също така се дължи на известни същества, които изяждат човека. Щом приемеш любовта, пречиства се кръвта, за тия микроби няма храна, те ще си вземат дърмите и ще си заминат. Щом живеете нечист живот, имат достатъчно храна, живеят във вас, размножават се и кръвта има неестествен цвят. Гледам една сестра носеше един червен пламенен цвят. Казвам: Червен цвят трябва да имате. Често аз гледам, наблюдавам. Не обичам да наблюдавам, но като погледна, виждам някой казва: Няма кой да ме обича. Аз се поусмихна. Казвам: Сестра, ти гледаш само на земята надолу. Ти гледаш само карикатурите. Обърни се и ще видиш и хубаво нарисувани картини. Някой нарисувал карикатури, какво ще ти даде една карикатура? Карикатурата няма никаква мисъл. Гледай хубавите

картини, те ще ти предадат нещо. Какво ще ти предаде карикатурата? Направено е човешкото лице като муцуна, кучешка муцуна. Значи чувстваш, че характерът не е устойчив. Или направена муцуна мечешка. Или пък турил волски рога. Когато някой разправя нещо, казват: Изникнаха ли му рога? Казвам: От старо време хората и досега са все учени. Казват: Да дойде Христос да ни спаси, да ни обича той. Чудна работа. Какво има да ни обича? Че Христос ще дойде ли втори път на земята да го разпънат? Сега не иска да дойде. – „В един свят, дето хората разпъват, не искам да дойда." Погледне и каже: Не аз да дойда при вас, вие ще дойдете при мене. Аз бях при вас, сега е ваш ред да дойдете вие при мене. Питам, сега Христос ли да дойде при нас, или ние да идем при Бога? Ние трябва да идем при Бога. Бог е слязъл при нас, ние трябва да се решим да изпълним неговата воля, не както хората заповядват. Казват: Тъй и тъй да направите. Но вие имате едно вътрешно ваше разбиране. Някои като остаряват, започват да се явяват бръчки. Защо се явяват бръчките? Аз правя аналогия. Когато в една местност изсекат горите, започват да се явяват бръчки по тия склонове и в полето навсякъде. Като завали, постоянно се явяват бръчки, минават пороища, завличат. Ще насаждате хубавите мисли. Вие нямате хубави мисли. Ще насадите тия места с хубави мисли, с хубави желания, с хубави постъпки и тия бръчки ще изчезнат. Имате 20 бръчки, да се намалят, да останат 5 бръчки, после две да останат. Една бръчка на челото е на място, хубаво е. Показва, че сте човек точен в малките работи, навреме правите нещата. Като обещаете 5 пари, ще ги дадете и каквото имат да ви дадат хората, ще го вземете. Ако имате две бръчки на челото, показва, че сте честен, справедлив, че колата ви върви по релси, не стават катастрофи. Ако нямаш нито една, нито две бръчки, не може да се разчита на тебе. Тази линия горе на челото показва, че си весел, общителен човек. Ако нямате бръчки, показва, че сте опак човек, гледате от високо, казвате този такъв, онзи онакъв. Като имате тия бръчки е хубаво. После ако имате една бръчка на брадата е хубаво. Брадата ако е права, не струва.

Движение, течение трябва да има. Създавате ли човешки бръчки, вече не струва, това са бръчки на реките. В човешкия свят всичките линии са начупени, няма смисъл, каквото и да правиш, от тях нищо не можеш да извадиш. От Божествения свят нещата се изваждат. Всяко нещо, което извадиш, излиза и пак се връща при тебе. Божественото има това свойство, че който и да го вземе, се връща при тебе. Туй, което е твое, никой не може да ти го вземе. Някой път вие казвате, че главата ви откраднали, сърцето ви откраднали, ума ви откраднали. Казвам: Ако сте в Божествения свят, сърцето ви ще се върне подмладено, ако сте в човешкия свят, ще го намерите опечено и изядено някъде.

Казвам: Сега на Изгрева новини се разпространяват. Какви кореспонденти има! Поне хубави работи трябва да се пишат на Изгрева. Гледам едно обявление: Ние живеем добре. Казвам: Толкоз години, толкоз милиони вложих тук, къде отидоха в Изгрева? Питам: Къде отидоха парите? Откраднаха ги. Пък те заложили акциите, някои забогатели. Всеки иска знанието да го придобие, да стане силен, че всичко да направи. То ще дойде, сега не е времето да се показвате силни. От Божественото ще задържиш само това, което ти трябва. Нито един косъм повече няма да задържиш, колкото ти трябва ще задържиш. То е благословение. Понеже в Божествения свят извън времето, всички нужди на човека, онова което му трябва, ще бъде задоволено. Не се безпокойте. Казва: Неженен останах. Как си неженен? Ако искаш да се ожениш, колко те обичат, не трябва да избираш хората. По Божествения свят, може да се ожениш за всекиго. Как ще разбереш можеш ли да се ожениш за всекиго? Чудни сте. Нямате чиста мисъл. Когато 20–30 извора се вливат в една река, какво нечисто има? Всичките са бистри, образуват една голяма бистра река. Ако тия потоци са от порои, от тиня образуват една голяма река, то е човешко. Което е мътно, е човешко. Какво подразбира жененето? Вие какво разбирате под думата женене? Жени, жънеш посятото, да извадиш житото, да го изядеш. Женене, ще се сдружиш с някого,

направиш търговска сделка. Женене значи да влезете в живота и да изучавате живота. Мъже и жени, това са два полюса, те са толкоз далеч един от друг, мъжът на северния полюс, жената на южния полюс и постоянно оттам енергиите на слънцето минават от мъжете в жените. И цялата земя се развива по причина на полюсите, които възприемат енергиите от слънцето. Земята се развива и се върти, всичко в нея расте. Всичко е двойно в човека. Очите са двойни, дробовете са двойни. Докато полюсите съществуват, мъжът и жената са полюси, през които се възприема Божествената енергия вътре. Казва: Ти женен ли си? Чудна работа. Женен съм, разбира се. Има ли някой неженен? Ти си в тялото, ти си женен, ти си се оженил вече. Сега се жениш втори път. Веднъж се жени, втори път не може. Ако се жениш втори път, значи умряла жена ти, вдовец си. Веднъж се жени човек. Всички сте женени по веднъж, вие искате втори път да се жените. Апостол Павел казва: Сгодих ви за един. За кого ви е сгодил?

Да се повърнем към мисълта. Не мислете, че това е осмиване. То е едно неразбиране. Най-първо отхвърлете мисълта: Никой не ме обича. Може да чувствуваш, че никой не те обича, но това чувство не е вярно. Може да чувствуваш, че си сиромах, но това чувство не е вярно. Може да мислиш, че нещо ти липсва, но това не е вярно. Може да ти се струва, че някои работи са против тебе, но и това не е вярно. Онези, които мислят за вашето добро, са много повече, отколкото онези, които мислят вашето зло. Следователно, трябва да бъдем в положението да благодарим на Бога, че да сме под Неговата закрила. Ние се събираме тук в неделя за да приемем Божието благословение. Някой път може да станем еднообразни. Чете се само молитва, но не може да се прочете една молитва по един и същ начин. Зависи какво е твоето разбиране. Сега на вас аз желая онова, което желаете да го постигнете. Вие все ще го постигнете някога. – По-добре е с по-малко труд да го постигнете. Някой казва: Много се трудих. Да не бъдете като онзи габровчанин, не го зная дали е Иван или друг. Той дал стотина хиляди лева за направата на един салон. За възнаграждение

турили бюста му отвън на входа. Че той като минавал, казвал: Иване, Иване, колко боб изяде, докато дойдеш до това място. Като ни турят бюста някъде какво печелим? Казват: Направили му паметник. Ако искаш да сградиш паметник, вложи любовта в себе си – паметник ще бъдеш на любовта. Паметник да бъдеш на знанието. Паметник да бъдеш на мъдростта, паметник на истината, паметник на доброто, паметник на справедливостта, на разумността. Разбирам такъв паметник. Другите паметници оставете настрани. Казвате: Как да се обичаме? Щедро давайте, щедро вземайте. Не казвай: Стига. Един турчин всякога биел своите гости, защо и те не знаели. Който му идвал на гости, нагостявал го, всичко му давал, като кажел стига, набивал го. Най-после иде един пътник вечерно време, нямало място къде да нощува. Казват му: Има едно място, той е много добър човек, добре приема всички, но после ги бие. Той казва: Бие, не бие, ще ида. Отива при него, той го приел много хубаво, направил му яйца, заклал му кокошка, дал му винце и гостът все казвал: Да даде Господ. Дал му хубаво легло. На сутринта става и когато щял да си отива, казва: Е, хайде, няма ли да ме биеш. Казва: Такива хора като тебе не ги бия. Тия, които казват вералах, не ги бия. Онези, които казват стига, тях бия.

На вас казвам: Казвайте вер Аллах, не казвайте стига.

Дръжте мисълта, че ви обичат.

Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, истинаго Бога и Христа, когото си изпратил.

31. Утринно слово 13.VII.1941г. Неделя 5 ч. с. София – Изгрев

С ЛЮБОВ

“Добрата молитва”
“Молитва на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета 13. глава от Евангелието на Матея до 36. стих.

“Духът Божи”

Размишление

Цялата природа мяза на една затворена книга, дето всичко е разхвърляно. По пътя има камъчета, които се търкалят. Защо се търкалят, не ги знаем. Има малки и големи и по някой път е неудобно за ходенето. Малки цветя пораснали, дето не трябва. Малки мушици, които се разхождат, между тях има един вътрешен спор. Растения има, които все спорят. Тревите са останали малки от голям спор, от кавги, които са имали, че не могли да израстат. Няма по-големи кавгаджии от тревите. Най-големите кавгаджии са те. Затуй дребни останали. Големите дървета, които израснали, на тях не им останало време да се сърдят, израснали са нагоре.

Сега хората седят на земята. Влезете в някоя къща хубаво направена, на два етажа, на три етажа, добре мебелирана, има баня отлична, кухня отлична, гардероб за дрехите, килими. Идеш на друго място бедни. Едва ли има няколко паници. Питаш защо Господ на този нищо не дал, а на онзи дал много. Защо Господ направил малки червеи и ги турил в клозета, богатия турил в къща. Ако вие бихте направили света, как щяхте да го направите? Толкоз вие като сте добри и справедливи, защо не дадете почивка на вашите крака, както давате на главата си, защо ги измъчвате с вашите обуща? Защо измъчвате слабините си от корсети, стягате ги? Защо не давате свобода? Защо стягате краката си с тесни чорапи? После защо

измъчвате косите си с горещи железа? Печете ги, пък за ядене не стават. Не са риби да ги печете. Казвате: "Да бъдем красиви." Ако идете при негрите, косите им са накъдрени. Там идете, научете изкуството, те са родени с къдрави коси. Значи всички онези, които имат инстинктите на черните, косите им са къдрави. Няма по-упорити хора от тия с къдравите коси. С един човек с къдрави коси не може да дойдеш до едно споразумение. Погледни косите на един човек. Ако се подчиняват на гребен, щом не се подчиняват на гребен, не се възпитават, а всеки косъм казва: "Аз ще правя, каквото аз искам." С този човек не можеш да се разбереш. Щръкнат косите, не се споразумяват. Всеки косъм трябва да го убеждаваш, че трябва да бъде благоразумен. То са двеста и петдесет хиляди косми. Ако речеш всеки да убеждаваш, докато дойдат всичките в хармония горе на главата, колко време ти трябва?

По някой път казвате: "Защо хората не са в хармония с нас?" Питам, защо косите не са в хармония с нас, а трябва по пет-шест пъти да се чешите, объркват се? Излезеш отвън, вятърът казва: "Какво си се стегнал по тази мода?" Вземе, че обърка косите, казва: "И така може да ходиш." Казваш: "Не може така да ходя. Хората ще кажат, че умът ми е разбъркан." Объркани коси, объркан ум. Хората искат гладки да са косите. Вятърът казва: "Аз днес не съм разположен." Вятърът по някой път е сърдит. Като излезе из дома, разсърди се, вземе тоягата и започне да налага това дърво, онова дърво. Каква: "Какво седите, без да се движите. Я сега на работа." Върне се назад.

По някой път вие се разгневите в себе си, заинатявате се: "Това ще направя аз, онова ще направя." Какво може да направи човек в света? Заканиш се на едно гърне. Какво ще му направиш? Блъснеш го в земята, счупиш го. Гърнето казва, както Епиктета: "Аз можах да ти бъда полезен на тебе, сега, като ме счупи, в какво ще държиш вода?"

Та казвам, сега в най-големите културни хора съществуват противоречия. Идете някъде, ще намерите, че навсякъде имат понятие за Бога. Какво нещо е Господ? Един вярва в едно, друг вярва в друго.

Хиляди понятия има за любовта, най-голямото разнообразие. От закона на любовта дошло робството. Онези неща, които вие обичате, вие ги заробвате. Че вие обичате един кон, възсядате го. Вие обичате една ябълка, изяждате я. Вие обичате едно дърво хубаво, сухо, изгаряте го да ви стопли. Обичате една дреха, обличате я. Не обичате една дреха, захвърляте я. Обичате я, пазите я молците да не я изядат. Щом не я обичате, нито мислите, оставяте я да я изядат молците. Аз един ден се учудих. Някога са ми подарили такива кожени обуща, гарнирани с плат, много хубав. Турил съм ги на тавана и с години стоят там. Вълната изядена, кожата стои там, но вълната молците я изяли.

Оставете сега. Не правете такива работи. Който спи, да си спи. Вие всички не слушате. С този морал, който имате сега, с него в рая не можете да влезете. Съжалявам, толкоз години съм проповядвал, не мислете, че харесвам, както постъпвате. Най-после и аз съм намислил нещо. Едно от двете, и аз ще направя нещо с вас. Гледам, тук се сърдят като деца. На Господа ли сте дошли да служите, или на мене. Ако сте националисти, живейте за българския народ. Ако сте православни, живейте за православието. Аз искам да служа на Господа. Друг освен Господа в света не съществува. Другите работи са фикции. Българският народ един ден ще изчезне, няма да го има. Англичани, французи, руси, германци всички ще изчезнат, и земята ще изчезне един ден, и слънцето ще изчезне, и него няма да го има. Всичките планети и звезди ще изчезнат, а Бог ще остане и ще създаде друга вселена. Че не ме искат в България, не искам да зная. Че не съм дошъл за българите. Да не мислите, че имам голямо мнение за българите. За мене, който люби Бога, той е важен. Който не люби, не важи.

Идат сега и ме питат кой ще победи. Никой няма да победи. Тия хора не са най-умните. Ангелите се биха едно време и се разделиха на добри и лоши, които паднаха тук, и сега ни мъчат. Всеки ден ни мъчат лошите ангели. Всичките лоши мисли, кавги са от тях. Те

съгрешиха едно време и вие сега, като идете по техния път, ще се разделите и ще бъдете едни добри, други лоши.

Тук имаше един приятел. Казах му да си нагласи цигулката. Една сестра има, свири на органа, не може да се разберат. Ако аз съм органист, няма да свиря. Сега трябва да ги утешавам, трябва да ги примирявам. Няма какво да ги примирявам. Аз съм решил най-после да се оттегля и да живея за Господа. Ще ви оставя и вие да живеете, както разбирате, по български. Толкоз години тук какво не се е говорило.

Та казвам, ако има някой да дойде да слуша, да дойде. Ако не, аз отивам напред и няма да търся никого от вас. Помнете това. Нищо повече. Наясно да сме вие ще бъдете свободни и аз ще съм свободен. Че утре вие ще умрете. Къде ще идете? Кой ще ви погребва? Погребение ли ще търсите? Ако вие не може да имате благоволението на Бога, вашата работа е изгубена. Ако някой ще дойде на вас да ви проповядва друго учение, аз съжалявам. Ако не можете да направите жертва за Божията любов, аз ви съжалявам. Ако вие не можете да направите жертва за Божията правда, аз ви съжалявам. Ако не можете да направите жертва за Божието милосърдие, аз ви съжалявам. Ако не можете да направите жертва за Божията добродетел, с какво ще се похвалите? От четиридесет-петдесет години вече тук слушам раздори. Сега аз ще се вглъбя в себе си, имам много по-важна работа. За онези деца ще им се даде работа в света. Тук всички се събират и имат едни вътрешни спорове.

Не е Царството Божие на земята. Земята е едно училище на опит. Земята е работилница, чукове играят, огън гори, топят се нещата, каляват се. Работа има, херендета има, цепят се дървата, какво ли не правят. Вие искате в тази работилница да има ред и порядък. Никога няма да има. Там ще има безпорядък. Неща, които излизат от работилницата, ще бъдат добре обработени. Земята ще остане, каквато е. Вие, като се обработите, като влезете в невидимия свят, ще бъдете изработени. И тази работилница е хубава. Хубаво сега. Като

влезе една кална жаба в извора, какво допринася на извора? Ще размъти извора, че хората не могат да пият, а тя ще се курдиса в извора. Калната жаба, като влезе в пръстената вода, ще остави своите извержения, своите нечистотии и ти ще идеш да пиеш вода от извора. Какво трябва да направиш? Извади жабата навън и кажи: "Тебе мястото ти не е тук."

Съдба ще настане в света. Знаете ли, че и на българите може да дойдат гръмотевици, както над Лондон. Не мислете, че е изключена възможността. Знаете ли, че ако се оттегли Божието благословение от българите, какво ще стане? Нищо няма да остане от българите. Мислите ли, че сега е дошло време да се гневят хората. Аз да ви кажа. Ако вие не вложите любовта и с нея да побеждавате, вие нищо няма да постигнете. Носете гнева, той е потребен, но го обуздавайте. С любовта носете скържавостта, но я подчинете на любовта. Всичко, каквото имате, не искам да го изхвърлите, каквото и да е. Но всички тия положителни и отрицателни качества, които имате, са потребни.

Казвате, човек да се не сърди. Все трябва да се поразсърди, хубаво е. Писанието казва, че и Господ се сърди. Така както пишат, казват: "Разгневи се Господ." Господ е яростен. Аз не тълкувам какъв е Господ. Господ е такъв, какъвто е. Откъде дойде гневът? Откъде дойде мъчението? Откъде дойде вярата, надеждата, любовта, милосърдието, кротостта, въздържанието? Убийството откъде дойде? Кой ги научи? Господ създаде всичко хубаво, че откъде изпъкна злото в света, кажете ми. Когато имате две деца и едното хване братчето си за главата, че му разтърси главата, кой го научи? Майката. Майката едно време разтърсваше главата на другите. То действа по навик.

Казвам, драмата се образува в рая. Ако ме питат кой образува драмата, ще кажа, че Ева образува драмата, тя яде от забраненото дърво и създаде една драма. Като създаде драмата, изпъдиха ги навън. Щом излязоха извън рая, създадоха трагедията. Тя, като излезе из рая, роди два сина Каин и Авел. И единият брат, който беше овчар, Авел, един ден закла едно агне пред брата си и го понесе в жертва.

Казва: “Господ прие дима.” Господ, като го погледнал, приел дима. Господ искал да помирише дима на Авела, да види, че го забелязал и казва: “Не направи хубаво, че закла това агне. Аз не се нуждая от него.” Брат му, като видя, че Господ искал да помири дима, рече си: “Чакай аз да заколя брата си.” Взе едно дърво и претрепа брата си. Като го претрепа, от кръвта на брата му димът излезе към Бога. Бог, като помириса миризмата, каза: “Къде е брат ти?” Казва: “Не съм стражар на брата си.” Първата лъжа. Кой го научи да лъже? Казва: “Кръвта на брата ти вика, миризмата на брата ти вика към мене. Защо го уби?” “Убих го, защото помислих, че той като ти закла агне и ти благоволи към него, аз като ти пренеса в жертва брата си на тебе, ти пак ще благоволиш. Пък ти си недоволен от мене. Сега който ме срещне мене, мене ще претрепа. Аз като видях брата си, че закла агне, аз него претрепах. Сега всеки мене ще претрепе.” Хубаво. Какъв е законът? Казва: “Тебе няма да претрепат. Който те претрепа, седем пъти ще бъде наказанието по-голямо. Ти ще носиш белега на един престъпник, който не си разбрал законите на Господа, Бога твоего, до деня, в който ти се разкаеш.

Та казвам, дяволът дошъл тук и се шири в цялото братство, от четиридесет и пет години се шири. Толкоз скандали са ставали в събранието, все от него става и всички сте негови слуги. Всичките скандали, които ще вдигнете и тук, в салона, и на планината, навсякъде, са все на дявола. Още шепотничество има и какво ли не, какви ли не работи, помии. Срамота е. Тези работи са на дявола. Което е вярно, вярно е. Което е хубаво, е хубаво. Един брат имаше тук, ходеше и по Витоша разправя той Учителят има десет милиона, турил ги в европейските банки. И поезия пишеше. Искаше да стане кандидат за Нобеловата премия. Казвам, аз ги подарявам десетте милиона на този брат да ги вземе. Толкоз пари не ми трябват. Че нека фактът да е верен, да не е лъжа. Ако имам десет милиона, имам. Но ще лъжа. Ако нямам десет милиона, що ще казвам, че имам. Пък аз имам не десет милиона, имам повече. Не съм събрал всичките пари

по банките. Един ден ще ги събера, ще ги взема. Всичкото богатство в света е мое, взели са го и някои не плащат. Колкото пъти съм пращал своите слуги, набият ги, никой нищо не плаща.

Няма да бъдете дребнави хора. Не искам нито един от вас да бъде слуга на дявола. Може да бъдете слуга, позволявам ви, ако можете да му служите от любов. Но без любов абсолютно ви забранявам да служите на дявола. От любов позволявам да му служите. Нямам нищо против. Но без любов абсолютно ви забранявам. Понеже то е най-голямото нещастие, което може да те постигне в света да служиш на дявола без любов. Пък вие на дявола служите с любов, на Бога служите без любов. То е моето схващане за религиозните хора. От страх всички служат на Бога, а на дявола служите от любов. Веднага обърнете правилото. Вие от любов на дявола служите, каквото ви каже, служите. Аз бих ви изнесъл смешни работи, но какво вие ще се ползвате? Да ги изнеса, само ще ви оцапам. Да изнеса погрешките на някой брат, значи да ви оцапам. Че вие ще се заразите с тях. Аз съм привеждал онзи пример.

Един палав игумен, който използвал благата на манастира, оставил сметките объркани, като умрял. Новият игумен, който дошъл, не могъл да уреди сметките. Започнал той да се моли първият да дойде, да се яви и да му помогне да уреди тия сметки, защото другояче ще обвинят новия игумен, че той направил престъпление. Най-после изискал го. Изпрати първият игумен от оня свят да уреди сметките. Като стъпил, уредил сметките, но оттам насетне манастирът опустял. Като дошъл от ада първият игумен, тогава миризма донесъл, че никой вече не стъпил в манастира.

Да не викаме дявола, той разваля всички работи. Аз, дявола като съм го срещал, съм намазвал краката с гюлова вода. После съм мазал гърба с мед, обличал съм го с копринени дрехи, турил съм цилиндър на главата. Казвам му: слушай, ще изпоплашиш моите хора. Ако те видят, ще имат лошо мнение заради тебе. Аз искам да имат по-добро, ти не си толкоз лош, но си малко смахнат, много горделив си,

мислиш, че си като Бога, а ти си загазил. Ти, без да си направил нещо в света, казваш, че този свят и ти може да го направиш. Майстор си. Може да развалиш хората. Може да те цапат като някой бивол. Ще те тури в локвата, ще те убеди, че ти си грешник, че ти си нищожно същество, така създадено от Бога. Ще те направи инвалид. Може да те изпоплаши. Може да те ослепи, може да те накара да си счупиш краката, гръбначния стълб. Всичките болести са негов майсторлък. Ревматизмът е майсторлък на дявола. Боли те гръбначният стълб майсторлък е на дявола. Отслабнали очите ти майсторлък е на дявола. Отслабнали ушите ти майсторлък е на дявола. Не живееш с жена си майсторлък е на дявола. Жената не живее с мъжа майсторлък е на дявола. Шепотник си майсторлък е на дявола. Ходи да прави, каквото не трябва, - майсторлък е на дявола. Всеки ден вие изнасяте търговските табели на дявола, изнасяте неговите продукти навсякъде.

Аз се чудя на хората, като дойдат и лъжат. Казва някой, че видял в Божествения свят. Нищо не е видял. Толкоз ясновидци са идвали да ми кажат, че видели Господа. Един го е видял в шопски дрехи. Казват той не е шоп. Друг го видял в калугерска мантия. Такава не носи. То са ваши заблуждения. Господ е най-красивото, най-благородното същество, най-възвишеното същество. Не му туряйте форма. Никой никога не е видял Господа. За да го видите, ще турите известни препятствия, ще му турите някоя черна дреха. Мойсей, като седя четиридесет деня на планината, като слезе, от лицето му излизаше светлина. Еврейският народ не можеше да го гледа, той си тури няколко була, да може да го гледа.

Знайте, то е лошо нещо, когато Господ напусне един човек, то е страшно. Когато някоя река се отбие в някоя градина, тя запустява. Когато любовта напусне един дом, домът се скапва. Оттам, отдето Бог се оттегля в света, всичко изчезва. Отдето Бог изчезва, всичко е нещастие.

Сега философията каква е? Представете си, че аз съм един силен човек. Едно изяснение ще дам. Има сто души да ми дават, но не си

плащат. Пращам един слуга не плащат. Пращам други не плащат. Взема тоягата, пък когото срещна, започна да ги налагам. На едного счупя крак, на друг изкълча ръка пак не плащат. Какво се ползвам, като ги набия? Мене не ми е приятно, така като ви говоря. Аз не бих желал така да ви говоря.

Казвам, не бъдете толкоз глупави да служите на дявола. Съжалявам да служите на дявола, и то без любов. И с любов ако му служите и очаквате нещо от него, вие се лъжете. Досега не съм видял дяволът да е направил някому някое добро. Привидно добро съм видял. Той ще направи един капан, ще тури кашкавал вътре, една мишка ще бъде хваната и я даде на котката, ще я изяде. Дяволът направи една мрежа, ще хванат една риба, ще я опекат. Ще я продаде. Като те хване дяволът, ще те пече вече на пиростия, ще извади всичко от тебе, което си придобил. Каквото не струва, ще го остави и ще ти каже: "Иди в света пак да работиш."

Сега какво ви казва дяволът? Прекали го, не е така. Казва не е така, вие сте благородни хора, като вас няма втори на земята. Той ви хвали, надува ви. То като тебе втори няма на земята. Ти като кажеш нещо, всичко ще стане. От години тук казват, че този е светия, онзи е светия. Няма никакви светии тук. Светът е пълен със свещици. Като оная свещ за четири-пет часа свети, ще изгори свещта, свърши се със светийството. Светиите изобщо живеят за благото на всичките хора.

Да допуснем сега, че някой дойде и донесе кошница с ябълки. Казва: "Аз имам особено мнение за вас, че ви давам подарък." Допуснете, че аз имам кошницата, но имам друго мнение. Тия плодове не ги създадох, те са чужди, искам да ви подкупя с чуждото. Казвам: "Аз ви обичам." Има някой, който ви обича, но не съм аз. Аз съм последен. Онзи, който създал плодовете, то е Бог. Той е, който те обича. Аз, който ида, казвам: "Аз ви обичам." Ако разбирам, че съм пратен, аз ще ви обичам, както той ви обича. Това е право. Ако казвам, че аз ви обичам, не говоря истината. Казвам: "Аз ви обичам, че дадох тия плодове." Защо ще говорите така? Ако тия плодове ви

кажат, че те ви обичат, те се жертват за вас, но вие какво пожертвахте? Вие само сте иждивили една сила, извървели сте двеста-триста крачки или сто километра сте изходили и дойдохте до мене. Ако аз съм дошъл до вас и съм изходил сто километра, какво съм допринесъл?

Казвам, всяка една постъпка в света, която не е придружена с Божията любов, няма смисъл. Всичките тия неща в края на краищата носят лоши последици. От ревност евреите не разпънаха ли Христа? Казваха: "Да пазим учението на Мойсея. На Мойсей Господ говорил, но на този не е говорил." Отде знаеха, че Господ е говорил на Мойсея.

Та казвам, понеже търсите Божието благоволение, търсете го по правия път. И без да ви проповядвам, вие пак ще научите този път. Само че този път е толкоз дълъг, толкоз страдания ще имате, че пак ще научите същото. Учителите ще пращат в света, за да се намаляват страданията на хората. "Бог не благоволява със смъртта на грешника." Пращат учители, проповедници, пророци, за да се намалят страданията на хората. Ако те не дойдат, страданията ще се увеличат. Ако слънцето не грееше, ако царуваше онзи студ, знаете колко мъчно щеше да бъде. Благодарение на слънцето и без много гориво минават един сносен живот. Ако този студ беше толкоз голям, че никакви растения не можеха да растат, как щяхме да живеем? Тогава на ескимосите може ли да им проповядвате вегетарианска храна. Какви домати, какви ябълки, какви круши растат там? Ескимосите ядат тюлени, риби, месо на мечки. Казвам, при лошите условия ние не можем да проповядваме вегетарианство. При добрите условия, дето има растения, може хората да бъдат вегетарианци. Добър живот ще имате при добрите хора, но при лошите хора какъв живот ще имате? При лошите хора не може да живеете добре. Ако ти си слуга при един господар, който те бие по няколко пъти на ден, може ли да бъдеш усмихнат? Не може. Ще бъде лицето ти тъжно. Постоянно тревогите на твоя господар ще бъдат на гърба ти. Тия болести, от които ние страдаме, какво са те? Те не са от Бога пратени. Дяволът счита хората

причина за неговото падане и казва: “Вие станахте причина за моите нещастия. Ще ви измъча. Вие ми създадохте толкоз неприятности, че аз ще си отмъстя на вас.

Ще дойде някой да каже, че ни дявол има, ни Господ има. Господ има. Единствената реалност, то е той. Няма никакъв друг живот, животът е на земята. Каквото ядеш и пиеш, като умреш, всичко се свършва. Ни свобода има, нищо няма. Има Господ в света. Че туй учение съществува, откъде дойде? Ако ние сме единствените същества, които съществуват, как ние, единствените умни същества, да не сме в състояние да оправим света. Ако беше така, аз трябва да оправя света. Щом не мога да го оправя, значи фактите са други. Един клин може да разцепи едно дърво, но този клин не създава дървото. Този клин сам не влиза. Аз ще го набивам. Той служи като средство за разцепване на дърветата.

Казвам, две неща са ви потребни. Когато искате да направите някоя пакост някому, направете я с любов. Намислили сте да му ударите сто тояги. Разгневили сте се. Ударете му две, три, но с любов. Като вдигнеш, ще засилиш тоягата и като доближиш, леко ще докоснеш с тоягата, малко да го заболи, както майката удря детето. И втората тояга с любов ще ударите. Ние, съвременните хора, нямаме срам и страх от Бога. Ние грешим и Бог ни вижда. Казва: “Какво правиш? То не е хубаво.” Нас ни страх от хората, нас ни страх от Бога. Като се боиш, направил си нещо, ще идеш да поправиш погрешката си. Кажеш една дума, не е съгласна, поправи я. Дойде ти една мисъл, не е хубаво, изгони я. И мислите идват. Вие не може да се освободите. Защото и духовният свят е пълен с мисли лоши и добри. Има добър грях и лош грях. Има добри мисли и лоши мисли. Добрите мисли помагат. Лошите не помагат. Та казвам, лошите мисли ще ги пращате, те стават за присадки. Добри мисли присаждайте върху лошите. Може да посадите и една добра мисъл върху една лоша, пък може и обратното може да присадите една лоша мисъл върху добра. Туй е в света.

Казвам, ние не сме свободни. Всеки във вас може да присади една лоша мисъл, да внесе подозрение. Казва: “Какво си тръгнал, няма нищо друго, животът е тук, на земята.” Хубаво. Той как познал, че животът е тук, на земята? Ще поставим на опит. Има ли нещо в реалността? Другояче разглеждам въпроса. Казва: “Нищо няма тук.” Прав ли е този възглед? Казвам, ако е прав твоят възглед, тук няма вода, кажи да излезе вода. Той казва, и вода не излиза. Казвам, аз ще кажа, да видя дали моят възглед е прав. Като кажа да излезе вода, и излиза. Онзи, който каже, че излезе вода, той е на правата страна. Който каже да израсне дърво, и израства, той е на правата страна. Който казва, и нищо не израства, той е на кривата страна.

Казваш, Господ съществува. За онези, които вярват, слънцето изгрява. Слънцето изгрява за вярващите, не за невярващите. Казвате Господ създал света. Като кажат другите, че Господ не създал света, и така става. Слънцето залязва. Затуй залязва слънцето. И те са силни. Лошите хора изгасват свещта и не знаят как да я запалят. Добрите хора знаят да ги запалват, не знаят как да ги изгасват. Онези, които гасят свещите, са лошите хора. Онези, които ги палят, са добрите хора. Някои има, които палят и изгасват. Казват: “Ние сме добри и лоши.” И то не е лошо

Казвам, кое е по-хубаво да палим свещи или да ги изгасяме? Да палиш, е по-хубаво. Като запалиш, Божественият закон е: не гаси. Туй, което си запалил, не гаси. Нека гори, остави го. Човек е запалена свещ. Няма да го изгасиш, да изгори. Защо ще го изгасиш? Казва: “Не ни трябва.” За утре вечер ще имаме свещи, които горят и изгарят. За бъдеще ще имаме свещи, които не изгарят. В старо време, като запалиш една свещ, хиляди години не изгаря. Има свещи, които горят и не изгарят.

Казвам, запалете една мисъл, която да не изгаря. Някой път дойде любовно чувство и след четири-пет-шест месеца няма го. То не е реално. Чувство, което угасва, то не е реално. Чувства, които не угасват, те са реални. Мисли, които не угасват, те са реални.

Постъпки, които не угасват, те са реални. Изменя се твоето състояние, то е друг въпрос.

Сега аз не съм за онази философия, да ви изнасям и да ви уча какво нещо е едно лошо ухание. Аз съм даже за уханието на розата в света. Не е лошо човек да бъде наръсен с розово масло. Не съм против да имаш уханието на здравеца или каквото и да е ухание. То е реално. Може да се намажеш. После не съм против белосването. Може да си намажеш лицето с белило и с червило. И против туй не съм. Има два вида червило. Аз съм за онова червило чрез храната, не отвън. Може да туриш червило, каквото искаш. Може да туриш белило, каквото искаш. Може да туриш, каквато искаш краска. Съзнание трябва. Може да си направиш лицето, каквото и да е, но какво допринася на лицето. Хубави мускули може да си създадеш. Красотата зависи от човешките мисли, от човешките чувства и от човешките постъпки. Дотолкоз, колкото са красиви мислите, чувствата и постъпките, дотолкова хората стават красиви. Щом изгубят хората своята красива мисъл, щом изгубят своето красиво чувство и своята красива постъпка, хората погрозняват.

Сега ще ви кажа: служете на Бога с любов. Христос казва: “Ако ме любите, ще опазите моя закон.” Нова заповед ви давам: да имате любов в себе си, във вашата мисъл, не отвън. Всичките ви мисли трябва да се подбуждат от любов. Всичките ви чувства трябва да се подбуждат от любов. Любовта да бъде подбудителната причина. Там е Бог. Именно тъй ние ще дойдем в съгласие. Другояче е безпредметно, тогава ще оставим всеки човек да носи последствията. Няма какво да съдим никого. Един е на противоположно на моето мнение. Няма да му кажа нищо. Спорят се двама. Казвам, няма нищо. Аз съм опитвал туй, опитвал съм и другото. Ще оставим напълно всички да опитат своите възгледи и всеки да носи последствията, няма кого да убеждаваме. Казвам и на вас: опитайте, по този начин аз за в бъдеще няма да се спирам. Ще оставя всеки да понесе последствията. Няма да бъда никакъв ходатай. Всеки да носи последствията. Който е

праведен, да бъде праведен. Който е грешен, да бъде грешен. Който обича Бога, да го обича. Всеки да живее, както разбира.

Сега питат някои кой ще победи. В какво има да победи? Какво ще ви донесе една победа? Една победа на англичаните и България ще бъде раздробена. Една победа на Германия и България ще бъде велика. Тъй седи въпросът политически. Тогава сърбите ще искат да победят англичаните, българите ще искат да победят германците. Питам сега, Господ създал ли е хората, да се измъчват едни други? Тази война от Бога ли е? По любов ли се бият? Ако се бият с любов, нямам нищо против войната. Аз съм против една война, която е без любов. Аз съм против всеки живот, който е без любов. Ако живееш и страдаш по любов, облажавам те. Ако живееш добре по любов, облажавам те. Ако живееш без любов и се мъчиш, съжалявам. Ти имаш желание да ядеш и пиеш винце. Казваш грешно е. Яж и благодари, пий вода и благодари. Пий десет и двадесет пъти на ден пий вода. Казваш винце, ракийца. Като искате да пиете вино или ракия, тогава научете да си правите вино, както Христос направи. Вие имате няколко кюпчета, напълнете ги с вода, обърнете водата на вино и пийте. На всеки, който така сам може да си направи виното, позволявам да пие. Но от кръчмарските бъчви не пийте. От кюповете, напълнени с вода и после обърнати на вино, пийте. Когато Христос обърна водата на вино, казват на младоженеца: “Защо си оставил хубавото вино за най-после?”

Ако любовта не дойде тук, как ще се разберем? Чудни сте. Ако има някой, който може да направи това, аз може да направя това. Ако аз застана днес, знаеш какво ще стане? Всеки може да прави пакост. Станеш проводник на злото, разрушил си. Защо ще станеш проводник на злото? Стани проводник на доброто, и Господ да дойде да живее заради него. Защо да не си на страната на Господа? Какво ви дал дяволът досега? Защо ходите да го слушате? Какво ще внесе във вас? Недоволството е от него. Вие сте недоволен, че някой ви обидил. Че как ви е обидил? Единственият, който обижда, той е дяволът.

Дяволът създал обидата. Той отрича това, което Господ е направил, и казва това, което Господ е направил, не е любов. То е лъжа. Според него любовта е лъжа, пък неговите лъжи са истини. Христос казва - когато лъже, от своето си лъже, понеже е баща на лъжата.

Служете с любов. Всеки от вас може да го направи. Впрегнете мислите си с любов. Впрегнете чувствата си с любов. Впрегнете и постъпките си с любов. На всичко, което вършите в себе си, да сте господари и да го правите по любов. Тогава ще видите онзи прогрес, който ще имате. Всичката спънка седи в това, че ние не мислим с любов.

"Отче наш"

32. Утринно слово, държано на 31 август 1941 г., неделя, 5 часа София Изгрев

ЗАКОНЪТ НА ЛЪЖАТА

“Добрата молитва”
91 псалом
“Молитва на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета 5. глава от Деянията на апостолите.

“Духът Божи”

Между разумните същества има две линии: едни са за истината, други са за лъжата. Най-разпространеното нещо в човека, това е лъжата. Няма по-разпространено нещо от лъжата. Човек на всяка стъпка лъже. И себе си лъже, и хората лъже, и Бога иска да лъже. От осем хиляди години досега все лъже. Но трима души има, които не може да излъже. Ти ще опиташ, че туй, което казваш, не е тъй. Хората ще опитат това, което казваш, че не е така, и Бог ще опита. Ти продължаваш да лъжеш. Някое дете ходи в чуждата градина, набрало ябълки, яло от тях, връща се вкъщи. Пита го майка му: “Къде беше?” “До плета на една градина.” То не само че не е било до плета, но било в градината и се качило горе на крушата. Че яли ябълки, мълчи, а казва, че само погледнало отгоре. Питам сега, защо детето не казва, че било зад плета, че било в градината и че било на крушата и яло от плодовете. Защо тия работи не ги казва детето?

Да дойдем до същественото. Лъжата, това е най-малката погрешка. По-малка погрешка не може да има. Първата най-малка погрешка, която съществува, е лъжата, но е най-пакостната. Тия погрешки Господ не ги прощава. Може да убиеш някого Господ ще ти прости, може да ограбиш някого Господ ще ти прости, но за лъжа прощаване няма. Сега мислите, аз не се занимавам с големите лъжи. Тия големите лъжи всеки ги вижда, те са като Слънцето, те са като

Месечината, като Марс, като Юпитер учените хора ги знаят. То е големите лъжи. Запример казват, че са видели Марс. Нищо не са видели. Как са го видели? То е една научна бяла лъжа. Казват, че видели Слънцето. Че как са видели Слънцето? То е един милион и половина пъти по-голямо от Земята. Видели едно малко парченце. Че това не е Слънцето, ни най-малко не е Слънцето. По телевизията видели някой човек. Никакъв човек не са видели. Казва, видял един филм, той говори. Никой не е говорил. То е фикция, никакъв говор няма. Казва: "Видях ги на сцената да играят." Никакви хора няма там. То е една цяла бяла лъжа. Всички разпространяваме белите лъжи. Казва: "Ще видиш как играе. Той е майстор." Лъжа е там. Нищо няма. Казва: "Чух глас." Никакъв глас не е чул. Една плоча пее, казва: "Чух Карузо." Никакъв Карузо няма, не пее плочата, но вдига шум.

Лъжата е разпространена, има я навсякъде в буболечиците, в тревите, в рибите, в растенията, даже и в минералите. В скъпоценните камъни и там има лъжа. Лъжата е разпространена навсякъде и ние тази лъжа я обичаме. Обичаш червения камък, то е лъжа. Защо го обичаш? Защото мислиш, че този камък, като го имаш, ще дойде някакво щастие. Лъжеш се.

Сега искам да ви кажа, че лъжата е качество на слабите хора. Лъже ли човек, който и да е той, той е от слабите хора. Човек, който говори истината, е силен. За мене е без разлика, който говори лъжата, бяла или черна, той не е умен човек, не е силен, той е слаб човек. Само слабият лъже. Борили се двама. Един учил да се бори един турчин и един българин. Турчинът се събличал гол, мажел се с масло, че като го хванат, да се хлъзга. Един българин, роден силен, излязъл, срещу турчина, който не се съблякъл гол, с ризата, не се назамал с масло, българинът сграбчва го за краката, вдига го във въздуха, полага го на земята. Нищо не струва маслото. Той го вдига във възуха, пада на земята, натиска го. Онзи казва: "Я ме пусни, че не съм намазан, затова ме хвана." Пак се маже с масло. Намазва се, бъгаринът пак го хваща, пак го вдига във въздуха и го полага после на земята. Онзи

казва: “Пак не съм добре намазан.” Той се лъже, мисли, че в маслото е силата. Маслото е само една малка помощ. Вие мислите, като кажете една бяла или една черна лъжа, че ще придобиете нещо.

Например някой обича някого. Не казва истината, казва: “Аз не го обичам.” Той лъже. Защо не каже, че го обича? Някой път друг не обича някого, пък казва, че го обича. Много видове лъжи има. Ние сме наследили лъжите на паяците, наследили сме лъжите на насекомите, наследили сме лъжите на рибите, наследили сме лъжите на мухите, дошли сме до млекопитаещите и най-после сме дошли до лъжите на хората. Например има известни насекоми, като ги бутнеш, те се преструват на умрели. После, като ги оставиш, като че нищо няма. Ако я питаш, защо се преструва. Значи в природата има едно състояние, неразбиране в съзнанието на хората. Те мислят, че като излъжат, ще спечелят нещо.

Тук имаме примера иска да влезе в братството, казва: “Аз съм толкова искрен, предавам всичко, ще служа на Господа, давам всичкото си имане.” Скрива нещо за себе си, казва си: “Отде да зная, може да ме изпъдят, като изляза, да има нещо.” Казва, ти не си излъгал хората. Ако влиза в едно човешко общество, разбирам да се страхува, но ти влизаш в Божието общество, в Божия порядък на истината, той е другояче устроен. Порядъкът на лъжата е другояче построен. Двата порядъка се изключват един друг. В Божествения порядък няма да имаш хамбари, няма защо да се плашиш, няма да мислиш да се осигуриш. За зимата няма да мислиш, за пролетта няма да мислиш, за лятото няма да мислиш, за есента няма да мислиш, за старостта няма да мислиш, за младостта няма да мислиш, за нищо няма да мислиш. Искаш въздух колкото ти трябва, навсякъде. Искаш светлина, отвориш очите, сама влиза, вода навсякъде. В Божествения свят, дето и да идеш, като хлопнеш, навсякъде ще има легло, храна. Само като хлопнеш, преди ти да кажеш, всичко туй го знаят. Какво има да се безпокоиш в този свят. Когато лежиш, и храна има, и хляб има, няма нищо да ти искат, пари не ти искат, няма кой да те

изкушава, да казва: “Плати.” Сега майсторлък има. Някои бакали имат този майсторлък. Отиваш да купуваш, казва: “Ти взема захар, двадесет и пет лева, и аз ти давам двадесет и пет, и още петдесет, ти давам, стават сто.” Онзи, който купил захарта, излиза и чете: двадесет и пет лева и още петдесет стават седемдесет и пет, не може да намери къде отидоха в джобовете. Пък то е в сметката. Онзи по майстор, като му казва двадесет и пет, този мисли, че му ги е дал. Тези, които теглят, гледаш везните, още един грам има да дойде, везната да показва точно, онзи не дочаква и откъсне един грам. На сто души продаде, откъсне по един грам, сто грама. Така сто от този, сто от онзи.

Питам, какво ще спечели. Придобитите неща с лъжа в природата всички си отиват. Всичко, което е придобито с лъжа, ни помен няма да остане от него. Една философия, обоснована на лъжа, ще изчезне. Една наука, обоснована на лъжа, ще изчезне. Един живот, обоснован на лъжа, ще изчезне. Една красота, придобита с лъжа, ще изчезне. Хората, на които косата е станала бяла, те си я боядисват. То е лъжа. Всеки може да си почерни косата, труд се иска, наука се иска. Отвътре може да я почерниш. Косата става бяла, когато много се тревожиш, побелява. От голяма скръб главата побелява. Не се грижи, главата ще почернее. Изхвърли всичките тревоги, които имаш в душата, косата ти ще стане черна. Не се тревожи за нищо, бъди весел, да ти е приятно. Да ти е приятно, че е облачно. Да ти е приятно, че духа вятър. Обиди те някой, да ти е приятно. Кажи: “Колко хубаво говори!” Открадне ти пари, кажи: “Много хубаво направи.” Като постъпвате така, ще почернеят косите ви за една година, направете опит. Силен трябва да бъде човек, герой да бъде. Как ще кажеш: “Обраха ме.” Ти лъжеш. Как ще те оберат? Къде ще занесеш това богатство? Де ще го туриш? Той извън земята не може да го вземе. Ще го остави на земята. На луната не могат да го занесат. Всяко нещо, което е на земята, на земята ще остане, то е кражба и лъжа. Кражба е, понеже ние

мислим, че ни обрали. Кражба има само в човешкия порядък. И в човешкия порядък лъжата е възможна.

Казвам, единственото нещо, което не е здравословно. Казват: “Господ откъде иде?” Казвам, откъде иде лъжата? Първите хора, които не знаеха да лъжат, Господ им каза: “От дървото на познанието доброто и злото няма да ядете.” Туй дърво на познание доброто и злото е светът на лъжата. По никой начин няма да ядете, понеже в който ден ядете, няма да бъдете в рая, но извън рая. След като яде, вика Господ: “Адаме!” Той се скрил някъде. По-напред чакаше вън, сега се скрил и Господ го търси из рая. Вие ще си зададете въпроса, Господ не го ли знаеше къде е. Знаеше Господ къде е, но Господ не вижда лъжата. Той познава лъжата, но не я вижда. Не иска да я вижда. Една лъжа не може да се яви пред Господа. Лъжата е гола. За пръв път Господ вижда лъжата в Адама. Жената и тя се скрила. Коя е причината? Казва Адам: “Онази другарка, която ми даде лъже сега той, тя ме накара да ям.” Не казва, че той искаше да стане божество, че неговата другарка обича я повече, мисли, че като яде от този плод, ще стане шишкав, корона ще има на главата, мантия, венец. Така си мислеше. Изведнъж пак му дойде на ума и лъже. “Страх ме беше, та се убоях.” Защо се убоя? Казва: “Жената ме накара да ям.” Той беше баща на Ева. Може ли синът да накара бащата да лъже? Бащата може да накара сина да лъже, но синът никога не може да накара бащата. Лъжата не произтича от сина, но от бащата. Всеки, който лъже, Бог не му е баща. Дяволът в света има двама бащи. Единият баща на истината, другият баща на лъжата. Щом лъжеш, то е един свят, ти вече нищо общо нямаш с другия. Вие искате да примирите двата свята. Казвате, без лъжица не може.

Гледам, вчера минават тук две деца. Събират си лешници отдолу. След като ги събират, наблюдавам ги спокойно. Сега, ако е някой господар, ще им каже: “Защо ги събирате?” Казвам: “Нека ги събират да си похапнат.” Счупиха по един, не се задоволиха. Едното видя няколко лешника и таман рече да ги вземе, изведнъж се обърна към

мене. Като ме видя, взе си кърпата, уж че нищо не е взело, като че гледа в друга посока. Казвам: “Не искам да го гледам.” След туй си тръгна по пътя. Казвам: “От туй дете човек няма да стане. Да каже: “Може ли да си откъсна няколко лешника.”

Понеже Господ е господар в света, ето в какво седи моралът. Като се спирам в някоя градина, трябва да си обърна очите нагоре, да се помоля на Господа. Като чуя Господ да ми каже, да си откъсна. Аз, като че няма Господ, вземам си, без да питам Господа. Там е лъжата. Казва: “Аз си дигнах очите нагоре.” Дигаш очите си нагоре, как няма да ги дигаш. Той, като иска да къса плодове, вдига ги. Не ги вдига да се моли на Господа, но ги вдига да къса плодове. Ти далеч от дървото ще си подигнеш очите, ще се помолиш. Тогава ще вземеш една-две круши, имаш право. Седиш при един извор, ти, без да си дигнеш очите, пиеш вода. То е лъжа. Ако ти не вдигнеш очите си към Господа да благодариш за вода, ти крадеш тази вода. Ти ще вдигнеш очите си нагоре, ще се помолиш, само тогава ще вземеш чаша вода. Така се прави. Ти седнеш и без да вдигнеш очите си към Господа, ядеш. Ти крадеш, ти лъжеш. Казваш: “Аз съм гладен.”

Гладен е човек, който служи на любовта. Който не служи на любовта, гладен не може да бъде. Според мене гладът е най-естественото състояние на любовта. Най-хубавото чувство. Гладът носи в себе си нещо много приятно. То е най-естественият подтик в природата. Ти чакаш да намериш нещо за ядене, че като ядеш, приятно ти е. Сега казвате, че гладът мъчи. Нищо не мъчи. Туй, което мъчи, не е глад. Гладът е съвсем друго. Ние го тълкуваме, казваме: “Ще умрем от глад.” Никой досега не е умрял от глад. От преяждане хората са умирали, от глад не са умирали. Не съм видял някой да е умрял от глад. От преяждане съм виждал милиони да умират. От лакомия умират. Всички умират от лакомия и богатият, и сиромахът умират от лакомия. Къде е причината? Причината е лъжата. Хората умират, понеже вярват в лъжата. Щом повярваш в лъжата, ще умреш. Господ каза на първите хора, че ако ядат от дървото на познание

добро и зло, ще умрат. Змията им каза, че те само няма да умрат, но като Бога ще станат. Те повярваха. Щом повярваш в лъжата, ти си мъртъв човек. Господ ти казва: “Бръкни в джоба си, извади и дай.” Ти бръкнеш в джоба си и извадиш пет лева. Казваш: “Много са.” Туряш ги пак в джоба. Ти лъжеш. Като бръкнеш в джоба, каквото извадиш, не го връщай в джоба си, но го дай. Ти сам се лъжеш, себе си лъжеш. Като дадеш пет лева, ще осиромашееш. Ти и Господа лъжеш. Като бръкнеш в джоба, каквото хванеш в ръката, без да го гледаш, дай го.

Това е, който иска да говори истината. Сега ще го гледа, ще го върне, ще извади един лев. Не е въпросът там. Казва: “Ако много дам, къде ще ми иде краят?” Той сам се лъже. Ти, като дадеш, човек ще станеш. Като не даваш, нищо няма да станеш. Като сееш нивата, ще роди жито, като не сееш, бодили ще роди. Вие мислите и казвате така не става. То човек трябва да бъде умен. Как ще бъде умен, да лъже. Един адвокат сега ще лъже съдията. В сегашното съдопроизводство има надпреварване на лъжи. Съдията ще гледа да го не излъжат, той ще навежда факти, това било, онова било. Какво ще ви разправя? Какво ще доказва един адвокат? Открадна ли вола, или не? Има един комичен пример, цигански пример.

Един циганин откраднал един кон. Хващат го в кражбата, завеждат го при съдията. Той се оправдава пред съдията. “Господин съдия, аз не исках да взема коня. Бях се качил на крушата горе. Един кон дойде под крушата и не зная как се откачих, паднах на коня. Той хукна и ме закара у дома.” Един модерен съдия ще проверява. Може да дойдат десет души свидетели, възможно е конят така да избяга. Но защо да иде конят в дома на циганина, защо да не иде в дома на господаря си, дето е бил? Явяват се десет души свидетели да доказват. Аз съм съдия, виждам, че той откраднал коня. Конят е в ума му. Виждам как е отвързал коня, как го довел, всичко това е в мозъка му. Какво ще ме лъже. Извеждам на филм неговия образ. За бъдеще как ще се съдят хората? Няма да има съдии. Ще покажат на филм как е влязъл в обора, как отвързал коня, как го изкарал. Съдиите ще

покажат филма. Казват: "Ето как е станало." Как ще се оправдава? Сега ще има свидетели, ще доказват, че той това направил, онова направил. Че това са белите лъжи.

Казвам, силният човек не лъже. Ако аз бях онова дете, ще кажа: "Мамо, не само бях до плета, но бях в градината вътре и не само бях в градината, но бях на крушата, не само бях на крушата, но седем-осем круши откъснах, напълних си джобовете, всичките ги обрах. Ще понеса последствията. Само направих една погрешка, мамо, че не погледнах към Господа, сега ще ида да погледна." Ще му прости Господ. Сега вие мислите, че не лъжете. А, не. Много мъчно е човек да се освободи от лъжата. Щом започне човек да лъже, веднага погледът става неспокоен. Щом лъже, всички онези, които са се научили да лъжат, погледът е обърнат надолу четиридесет и пет градуса. Той, накъдето ходи, все на земята гледа. Погледът е раздвоен. Не само това, но лъжата начертава лицето на човека. Започват да се явяват на лицето лъжливи линии, ноктите се омекчават, костите се размекчават, започват да се явяват болести в гръбначния стълб, бъбреците заболяват, стомахът те боли. Щом те боли коремът, ти лъжеш.

Преди години дойде един брат от Бургас, има коремоболие. Казват ми: "Учителю, умира братът." Слизам долу, в долната стая, казва: "Умирам, Учителю." Как умира, иде тук за събрание. Казвам: "Как ще умреш, защо ще мреш?" Ходил в града. Казвам: "Да не си ял нещо?" "Нищо не съм ял." Казвам: "Кажи ми истината." Казва: "Купих си тахан халва, но с ядки." "Какви ядки?" "От орехи." После ял леблебии, те стари. Не ги сдъвкал хубаво, нагълтал ги. Държах му една лекция: "Слушай, такава халва със стари леблебии не се яде, тя уморява." Помогнах му, освободи се.

Лъжата е халвата с леблебиите. Ако ние, съвремените религиозни хора, говорим лъжа. Без никаква лъжа! Аз не говоря отвън, но вътре в себе си. Аз никога на човека няма да кажа, че му говоря истината, защото, ако му кажа, че говоря истината, пак ще го излъжа. Аз съм гореща свещ, която гори. Казвам, аз съм виделината в

света. Има един стих в Писанието, казва Христос: “Аз съм виделината в света.” Христос не казва: “Аз съм виделина на вас, но аз съм виделина на света.” Понеже светът взема, виделина съм за тях, да се явят техните дела. Не мислете, че вие като се явите в света, хората ще гледат благосклонно. Най-първо те не искат техните лъжи да се открият. Аз имам тук дост? попски лъжи.

Иде един ден един калугер, облечен хубаво, мазничък, казва: “Много ме интересува вашето учение.” Гледам го. Не му казвам, че му вярвам. Като го виждам, аз го тълкувам. Той иска да ме лъже. Искам да го хвана как ще ме излъже. Мнозина са ме лъгали и този искам по кой начин ще ме излъже. Казва: “Много се интересувам. Имам съмишленик, другата неделя ще го доведа, ние работим за вашето учение.” На другата неделя води другаря си. Казват: “Ние ще образуваме кръжок.” На третата седмица иде при мене, казва: “Може ли да ми направиш една услуга, аз съм честен. Дайте ми сто и петдесет лева. Оставя часовника си. След няколко деня ще дойда да взема часовника.” Не му казвам да не оставя часовника. Но после гледам, часовникът не върви. За да бъда... пращам часовника да го поправят. Ще ме набеди, че съм го развалил. Ще каже: “Аз ти оставих хубав часовник.” Пращам часовника да се поправи, давам сто лева, а той оставил на мене развален часовник. Часовникарят казва: “Тази хлопка и пет лева не струва. Казват: “На Учителя е.” И той го преувеличил. След няколко седмици иде братът и казва: “Тук онзи калугер някакъв часовник не е ли оставял? Той казва задигна часовника ми.” Неговият часовник оставил при мене. Казвам: “Аз го поправих.” Той си взема часовника. Тъй като му дадох сто и петдесет лева и сто лева за поправка, струваше ми двеста и петдесет лева, за да видя онзи метод, по който ще ме лъже. Оттам насетне не съм го видял. Що не дойде да ми каже направо, защо иска да ме лъже? Тълкувам го сега. Може би е артист, изкуство има. Казва: “Ще ти покажа изкуството си, майсторлък, ще ти покажа една лъжа, ще ми платиш сто и петдесет лева.”

Та ви казвам, бъдете искрени спрямо себе си. Аз не изнасям сега. Но тия два порядъка са несъвместими. Те се допират един с друг. Единият порядък е като сянка на битието, другият е самата реалност. Лъжата има далечен свой произход и в небето се заражда. Бог, който вижда съществата, заражда се възможност за лъжа, изпраща ги тук да се въплатят. Отначало не се вижда лъжата в Божествения свят, но тук всеки се показва, какво е мислил на земята се показва, кой е вървял по правия път и кой по кривия. Сега да ви кажа, тук вече никой не може да се избави. Горе никой не знаеше дали лъжете, но тук всеки ще ви знае казвате ли истината, или не.

Сега някой дойде при мене и ми казва нещо, без да го е видял. Казва: "Така се говори." То е лъжа. Никога не прави възглед от това, каквото пишат вестниците. Вестниците са пълни само с лъжи. Една българка от Германия ми казва, че в Германия вестниците пишат много по-малко лъжи, отколкото тука. Там пишат какво казва главната квартира на фюрера. Тук вестниците пишат това превзето, онова превзето. Там пишат само факти, които са станали, тук като че войната след няколко деня ще се свърши. То не се знае, разпространява се лъжата. После искате да знаете кой ще победи. Кой ще победи? Сега има един закон прекаран, че не може да вземаш страна. Който има радио, може да намери затвора. Нямаш право да слушаш какво говорят в Москва, нямаш право да слушаш какво говорят в Лондон. Щом те хванат, хайде в затвора. Сега, които имат радио, ще слушат какво се говори в България, в Германия, Италия, Франция, Америка. Ще има вече агенти, които ще ходят да слушат. После те питат: "Ти какво мислиш?" Мисля, двама пехливани нека се борят, ще си дам мнението, като се свърши, кой ще победи. Сега не зная нищо. Като изгрее месечината искаш да изгрее месечината. Като изгрее, какво ще ти донесе? Ще ти донесе нещо, но ако мислиш, че ще ти донесе хляб, здраве или плодове, или щастие, лъжеш се. Месечината може да ти донесе много пързалки или мазилки, или

нещо друго, колкото искаш, но нищо друго не може да ти донесе. Слънцето, като изгрее, ще ти донесе нещо съществено.

Единственият съществен свят, то е Божественият, Божественото слънце, което изгрява, то е, което носи живот в себе си и в нас. Аз ви говоря за един вътрешен живот. Мене не ме интересува лъжата, понеже лъжата в природата не съществува. Във формите съществува, но като погледнеш небето, никаква лъжа не съществува там. В хората има лъжа, но в светлината няма лъжа. В тъмнината има малка лъжа. Тя покрива нещата. Ако си нечист, тя ще те прикрие. Светлината ще те разкрие. Светлината разкрива и лекува, тъмнината покрива и не лекува. В тъмнината ти ще мислиш. Ако някой човек е заспал, не чувства болката. Като дойде в съзнание, ще почувства болката. Щом чувстваш болката, може да се лекуваш. После ние се лъжем. Направиш една погрешка, кажеш: "Нервен съм." Ти се лъжеш. Твоята погрешка не произтича от твоята нервност. Нервността ти произтича от това, че ти обичаш да лъжеш. Нервните хора, то са хора на белите лъжи. Това са моите научни изследвания. Там лъжите са четири вида: подсъзнателни лъжи, съзнателни, самосъзнателни и някой път има свръхсъзнателни лъжи. Дойде някой, казва: "Аз много обичам Господа." Ще примигва очите нагоре. За мене свръхсъзнанието има особено ухание, аз го виждам, той го няма никакво, той мирише обикновено и казва, че обича Господа. Човек, който служи на Господа, той няма таково лошо ухание. Лъжите на подсъзнанието са нужни на минералите, на растенията, лъжите на съзнанието са нужни на животните, а тия на самосъзнанието на човека. Лъжите на свръхсъзнанието те са лъжите на ангелите, на лошите ангели, които обичат да лъжат, на онези, които обичат да говорят истината. Турците казват: "Какъв е церът на това?"

Сега има известни лъжи. Най-малката лъжа, която кажеш, след една, две, десет години ще произведе в теб едно болезнено състояние. Ти говориш лъжа, аз съм тръгнал в този път. Да вярваш в Господа, нищо не става, лъжеш. Да кажеш слънчевата светлина нищо не

струва, вечерно време трябва да се гуляе, денем да се спи. Ако всичките хора ходеха вечерно време да гулят, денем да спят, какъв ще бъде светът? То е неестествено, то е емблема на лъжата. Тази тъмнина се явява от лъжата. В света тя е причинила духовните облаци. Щом излъжеш, потъмнее съзнанието, ти се уплашиш да кажеш истината. Ти седиш пред Божието лице и искаш да го лъжеш. То е невъзможно.

Вътре в себе си никога не се опитвай да излъжеш себе си. Три неща помни. Не се опитвай да излъжеш себе си, не се опитвай да излъжеш ближния си и не се опитвай да излъжеш душата си. Не се опитвай да излъжеш и Бога. Каквото направиш, кажи го направо, няма да те обесят. Като кажеш истината, като признаеш, силен човек ще станеш. Ако кажеш най-малката лъжа, губиш от силата си. Ти си от слабите хора. Ти ще промениш вярата, ти ще промениш надеждата, ти ще затвориш пътя на любовта и на светлината. В тебе нищо няма да има.

Та казвам, новото възпитание е без лъжа, ни бяла, ни черна лъжа. Седите някой път тук и не може да се търпите. Лъжа е, че не може да се търпите. Ти се лъжеш, че не можеш да търпиш. Лъжа е, когато е приятен човек. Истината очиства човека. Седнал някой, страх го е, че друг ще му отнеме нещо от тебе. Единственото нещо, което отнема от човека неговата сила, то е лъжата. Ти се пазиш от човека, пазиш се от неговата лъжа. Казва: "Аз не мога да търпя това." То е лъжа, Господ го търпи, ти не можеш да го търпиш. Нека донесе пари, как ще го търпиш, пък и хляб да ти донесе, ще го търпиш. Ти не можеш да го търпиш, защото нищо не носи.

Всичко в нас е свързано. Като дойде някой, че ме лъже, казва: "Ти си много добър човек, много добре пишат за тебе." Казвам: "Много добър съм, но някои хора говорят много лошо." Казва: "Ти си много добър." Но казват, че за разврата на хората аз съм причината, че се заблудили, че се отбили от пътя, аз съм причината, че хората не вярват в Бога, мене ме считат за виновен. Казвам, не, той като говори,

че съм много добър, сам не вярва. Но това мене не ме интересува. Дойде някой при мене, че мирише. Аз досега съм изследвал уханието на лъжите. Има една лъжа, на която уханието прилича на развалено розово масло. Има лъжа, на която уханието мирише на развалена захар. Има лъжа, която мирише на маслото на развален здравец. Има лъжи, които мязат на гнили круши, на гнили ябълки, има лъжи, които мязат на гниещо месо, пък има лъжи, които мязат на човешки извержения. То са факти. Та сега според степента на миризмата познаваме каква е лъжата, от кой род е. Като дойде някой, казвам: "Това е голяма лъжа."

Затова казваме, любовта изключва всяка лъжа. Любовта е туй, което изключва лъжата и внася истината в човешката душа. Любовта е това, което изключва смъртта и внася живота. Любовта изключва болестите и внася здраве. Любовта е туй, което изключва тъмнината и внася светлина. Така трябва да разбираме. Казва: "Аз имам любов." То е старият живот. Ние има да се справим не само със сегашните модерни лъжи, но има лъжи на нашите деди и прадеди от осем хиляди години. Има да се освободите от лъжите на паяците. Те направят някаква мрежа. Аз какво виждам тук, на Изгрева. Тия огради какво показват. То са лъжи. Туй е наше място. То е първата лъжа. Заградил съм, взел съм Божественото, турям тапия, триста хиляди, заграждам го, казвам: "Това е мое място." То е бяла лъжа. Утре, като умреш, на кого ще го дадеш? Ако е твое, ще го носиш със себе си.

Туй, което е твое, трябва да го носиш със себе си. Единственото, което е наша собственост, то е истината. Тя с тебе ще върви. Единственото, което с нас ще върви, то е Божественото знание, което ще го носиш. Единственото, което с нас ще върви, то е любовта. Нещо, което носиш и не ти придава, то е лъжа. Казва: "Аз съм готов заради тебе да умра." Привеждал съм онзи пример за един българин Стоян, който излязъл със своята възлюблена, носи шишене, кавал стара пушка, и казва: "Драганке, видиш ли този кавал, само да излезе някой насреща. На мене разчитай." Гледат, от гората излиза една мечка.

Стоян веднага се качил на крушата, Драганка нямала време да се качи, тя се престорила на умряла. Мечката минава, вижда, че е много страхлива. Той вика отгоре: “Чакай, стой Драганке, оттук ще цъкам. Какво ти каза мечката?” “С такъв герой да не ходиш още веднъж.”

Един човек, който го е страх от страданията, какъв е? Силен човек ли е? То е бялата лъжа. Не иска да страда човекът. Не иска да страда. Ако ти не страдаш, не можеш да бъдеш наследник на благото. Страданието е работа, която трябва да се свърши в света, и радостта. Радостта е едно благо, което човек ще опита след страданието. Ще участваш и в радостта, и в страданието. Не както ние мислим. Страданието произтича от това, че ние не искаме да страдаме. Христос, като дойде, защо страда? Не можеше да не страда. Страда за лъжите на хората. Оспорваха, казваха: “Тебе никой не те е пратил, ти лъжеш, ти си самозванец. Казва: “Ако аз не правя делата на Отца, не вярвайте.” Казват: “Ти не го правиш, но дяволът го прави.”

Дяволът е баща на лъжата. Този народ, който остана да вярва в лъжата, всичко имат, но Божия мир нямат. Всички казват: “Богати са евреите.” Че нас не ни трябва такова богатство. Мене не ми трябва богатство на лъжата, мене ми трябва богатство на знанието. Мене не ми трябва едно богатство на лъжата, но ми трябва едно богатство на красотата. Мене не ми трябва едно богатство на лъжата, но богатство на здравето. Мене ми трябва едно здраве на истината, което да ме радва. Казвам, мене не ми трябва един лъжлив живот, при който ще ме турят в гроба, където ще ме ядат червеите. Какво стана с него, ще попитат. Учи закона на лъжата. Всеки, който лъже, ще го ядат червеите, ще го ядат и ще останат само костите. Какво трябва? Без лъжа истината в душата си ще внесете. Знанието в ума ще внесете. И любовта в духа си ще внесете.

Сега това не е закон. Доброволно. Всеки от вас да разгледа и аз разглеждам. Всеки ден разглеждам, някой ден се явяват случаи, дето мога да кажа някоя лъжа, като говоря, мога да кажа нещо, което не е вярно. Като съм говорил, взема ми няколко деня, да видя какво ще

произведе върху хората, как ще разберат. Думите ми трябва да бъдат така, че да не дам по възможност никаква съблазън. Не да говоря за любовта, и аз по този закон да не искам да работя. Като дойде някой при мене, аз няма да го направя богат и апартамент няма да му направя, и хубави дрехи няма да му дам, обуща няма да му дам. Единственото нещо, което всякога може да направя за един ден, може да го приема, да го угостя и от една паница да ядем. Няма да се гнуся и двамата от една паница ще ядем. Туй на земята може да направя. Вие всеки от своя паница ядете. Ако имам две дрехи, едното палто може да му го дам. Своето палто няма да го съблека и да му го дам, че аз да остана гол, но две ако имам, едното ще му дам. Ако имам два чифта гащи, едните ще му дам, но няма да съблека своите гащи и да му ги дам, пък аз да остана гол. Туй, което имам, ще разделя благото, хубавото, което имам, ще разделя с него. Хлябът ще разделя. Щом разделям хляба с него, и Господ по същия начин постъпва. Бог ме е осигурил още като съм дошъл. Майката ви е слугувала.

Аз исках да ви чета от "Ценната дума". Вие прочетете. По какво се отличава младият и старият? На младия всички заповядват, всички мислят, че не знае. Този старият всички считат, че той знае. Детето казва: "Я ми кажете." Та казвам, някои от вас преждевременно мислят, че са остарели. Казва: "Да ви кажа какво е казал Учителят." Аз съм тук, че коментират думите ми. Гледам, аз мисля едно, те мислят друго. Турят примери, дето ни най-малко не съм сънувал. Казвам, колко са гениални, аз съм го турил за едно, те го употребяват за друго. После, като се намерят натясно, лъжат. Вчера иде една сестра, четох ѝ нов морал, както го разбирам. От лешниците започнах. Тя казва: "Моля, Учителю, каквото ти казвам, да го не казваш на другите." То е лъжа. Ти сама не вярваш, мислиш, че ще го разгласявам. "Ти казва ще го разгласиш в събранието, излагаш ме." Аз другояче мисля. Аз излагам себе си. Аз, като говоря, цапам така себе си, че ми трябва цяла седмица да се очистя. Превеждам някой пример, какво да го правиш сега. Някой път седя и си мисля. Остави тия хора, що ще ходиш да се

разправяш с тях. Някой бил жена си. Че нека да я бие. Аз ще ви кажа един пример отпреди десетпетнадесет години. Мъжът на една сестра много раздразнителен, тя искаше да пости, мъжът ѝ не обичаше да пости. Съветвам сестрата, казвам: "Не прекалявай работата, защото може да предизвикаш мъжа си. Ти искаш да добиеш известни качества, те така не се добиват." Тогава беше на мода постът, всички искат да постят по пет, по десет деня. Тази сестра мъжът я бие за постенето. Казва ми: "Знаеш, че ме би." Казвам: "Ако беше ме послушала, не щеше да те бие."

Ти когато постиш, всеки да не знае. Щом знаят всичките хора, какво ще постиш. Ако искам да постя, никой да не знае. Щом съм между хората, какво ще постя. Никой да не знае, когато постиш, няма какво да разправяш. Постът не е да направи човека слаб. Постът е да очисти неговия ум. Когато привеждам някой пример, съм много внимателен. Колкото примери съм давал, много съм внимателен, всеки пример да изказва една истина. За мене всеки пример, който не изнася истината, той е бяла лъжа. Човек може да приведе един пример, да направи хората да вярват. Аз зная закона. Никога хората не могат да вярват в туй, което аз не вярвам. Аз може да доказвам на хората да вярват в туй, което аз вярвам, до тази реалност, до която аз съм дошъл. Ученикът не може да бъде по-горе от учителя си. Когато говорите на някои хора, те ще бъдат точно така и додето вие сте дошли дотам, и те ще дойдат.

Имаме тук един пример. Имаше един, мисля, че го наричаха Илия. Сега той е в Америка някъде. Отива той смирен при Кортеза, седял шест месеца и гледал какво прави, как реди иконите, смирено той поглежда. Наблюдава я. Казва: "Ти, сестра, какво казваш?" Тя го учи. След шест месеца той се изтапанчва, вече знае повече от нея. Взема, че се фотографира, туря Христа отляво, туря Отца отдясно, той по средата, духът отгоре и в една картина направя, изпраща тази картина. Новото, Божественото в света. Прати и на мене тази картина, съжалявам, че изгубих картината. И една друга картина изгубих, за

която съжалявам. Тук дойде един художник, казва: “Свършил съм академията, после курс.” Гледам, една картина рисувал два вола. Доста хубава картина, но гледам, единият вол с три крака. Гледам крака, търся го перспективно, няма го. Дойдоха тук от академията, които са свършили, казвам: “Я ми разправете, аз не разбирам от вашето изкуство, къде е четвъртият крак?” Те гледат картината, няма го крака. Рисувайте вол с четири крака, не с три. Рисувайте човек с две очи, не с едно.

Та казвам, яви се във вас едно желание. Нищо е. Белите лъжи са много невинни, но колкото минава времето, произвеждат най-ужасните резултати в света. Тя е дреха, която покрива всички престъпления. Ако изчезне лъжата, всичко друго ще изчезне. Тя покрива всичките престъпления. Освободете ума си, сърцето си и тялото си от лъжата. Не лъжете себе си, че аз не ядох днес, затова отслабнах. Яж, яж с любов и благодари. Като вземеш хляба, благодари на Бога, че ти дал хляб, но че си нямал нещо сготвено, пак бъди доволен. Като дойде хлябът, достатъчно е. Ако има сготвено, благодари. Ако има ябълки, благодари, ако има круши, благодари. В дадения случай благодари на Бога за онова, което имаш, и не роптай. В дадения случай хиляди случаи ще дойдат, в които Бог ще покаже любовта си. В дадения случай бъди благодарен. Като срещнеш гладния човек, дадеш му една хапка хляб, усмихне ви се, яде сладко като че е захар. Защо да не ядеш сладко. Ти ще набръчкаш челото. Всички сте актьори. Нямам нищо против старото изкуство. Не може човек да се освободи от тия белите лъжи. Дойде някой и ме пита кой от тия двамата повече ми харесва. Дойде друг, че ме пита: “Ти на колко си години?” Аз ще му кажа една лъжа. Аз отговарям така: “От мене по-млад в света няма, но и по-стар от мене няма.” “Как да го разбирам?” Разбирай го, както искаш. По-млад от мене няма и по-стар от мене няма. В София откак съм дошъл, има двадесет-тридесет години, в България има петдесет-шестдесет години. “Кога си роден?”

Аз не зная кога съм роден. Искат раждането да го запишат. То са фокуси. Когато едно пиле се излюпи, ражда ли се. То се излюпва.

Раждането е един Божествен процес, за който ние почти нищо не знаем. Родени от Бога, когато Бог ни е дал всичките блага и се намираме под негово покровителство. Слънцето, звездите, природата, всичко е за нас. Ние трябва да благодарим, че живеем. На земята ние сме в Божиите блага. Не сме в рая. Даже туй място извън рая е толкова приятно. Като влезем в рая, в живота, какво ще бъде? Ако извън рая е толкоз хубаво, колко ще бъде красив раят?

Казвам, хранете тялото си с истината. Хранете сърцето си с истината. Хранете ума си с истината. Хранете душата си с истината и духа си хранете с истината.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил."

33 Утринно слово 7 септември 1941 г., неделя, 5 часа София Изгрев

ЕДИНСТВЕНОТО НЕЩО

“Отче наш”
“Добрата молитва”
91 псалом
“Молитва на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета 13. глава от Първото послание към коринтяните.

Едно число, от което хората на Запад се страхуват. В никой хотел няма да намерите стая с номер 13. 12 и 1/2 има, но 13 няма. Като видят 13, кракът им не стъпва, връщат се назад. Ще кажете: “Колко са суеверни тия хора.” Ако вас искат да ви прекарат през огън, ако огънят е слаб, ще минете, но ако е силен, ще се върнете.

Да прочетем главата. Вие сте я чели. Казвате: “Знаем какво се говори там.”

“Ако говоря с човешки и ангелски езици”... Ако не говоря, какво ще бъде? Там е работата. “... а любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка.” Значи, ако говоря с ангелски езици, а любов нямам, ще бъда като мед, не мед за ядене, но мед, от която са направени котлите. “Ако имам пророчество и зная всичките тайни и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а любов нямам, нищо не съм.” В Господнята молитва е казано така: “Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго.” Няма последователност в това. Не въведи нас в изкушение. Ако не ни въвежда в изкушение, защо ще ни избавя, каква нужда има да ни избавя тогава? Двете заедно нямат място. Трябва да бъде така: и въведи нас в изкушение, защото, ако човек не се изкушава, изкушение значи да се изпитва, ако не се изпитва човек, тогава какъв смисъл има животът. Изкушението значи изкуство да видим колко си майстор. Сега всички

четете: “Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго.” Понеже Господ е намислил да ни въведе в изкушение, молим ти се, да ни избавиш от лукаваго. Че ако някъде загазим, да ни дойдеш на помощ.

Апостол Павел казва: “Ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам. Любовта дълго търпи, благосклонна е, любовта не завижда. Какво значи “завижда”? Значи любовта с тази наука се занимава, със завиждането. Този предмет не го счита за важен, оставя го настрана. За бъдеще, ако остане някой ден без работа, тогава може да се занимава с него, но сега със завиждането не се занимава. “Любовта не се превъзнася.” Любовта и с това не се занимава. “Не се гордее.” И с това не се занимава. “Не безобразства.” И това не влиза в интересите й.” “Не дири своето си.” И с това не се занимава. “Не се раздразнява.” И това няма предвид, да се сърди. “Не мисли зло.” И с това не се занимава. Като четете тази глава, виждате, че Павел казва: “Любовта дълго търпи, благосклонна е.” Значи най-първо с какво се занимава? Дълго търпи. Туриш един товар на гърба й, втори, трети, ако туриш и цялата земя на гърба й, понесе я като перушинка, вземе я в ръката, подхвърля я натук-натам. Любовта си играе със земята, по пътя като ходи, като топка я хвърля. Астрономите намират по някой път, че земята ускорява, по някой път забавя движението си. Любовта като я хване, забавя движението, като я остави, забързва, подтиква я.

Вие казвате: “Това научно ли е?” Много научно е, че как. Казва: “Това факти ли са?” Че много работи, които вие знаете, факти ли са. Много пъти вие цитирате един професор, че това е казал. Но фактически знаете ли го, че така е казал. През колко умове е минала тази мисъл. Те писали какво е казал. Исайя какво е казал за Христос, но не е казано всичкото. “На неправдата не се радва, а сърадва се на истината. Всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи. Любовта никога не отпада, другите обаче

пророчества ли са, ще се прекратят, езици ли са, ще престанат, знание ли е, ще изчезне.”

Сега каква е мисълта? Защо ще изчезне знанието. Понеже туй знание няма любов. Знание без любов изчезва. Любовта се интересува от знанието, но едно знание, в което любовта не взема участие, от това знание тя не се интересува. Някои пророкуват, нали искате да ви пророкуват, но пророчество без любов нищо не струва. Гадатели има в Англия, англичаните много вярват в астролози. Ще започне някаква търговска работа, ще иде при астролога, богати са, някъде ще даде една, две, три, четири, пет, десет лири, да му каже ще успее ли. Някой ще се жени, отива при астролога да му каже този, с когото се свързва, подходжа ли. Някой път излиза вярно това, което астрологът казва, че добре ще живеят астрологически, но после аспектите не си съвпадат, едно изкривяване има. А пък тук, в България, астролозите са старите баби. Момъкът ще намери някоя стара баба, ще я прати, тя е астроложка, като погледне момата, казва: “Синко, отлична е, веждите й като конец, пък устата й хубава, червеничка, мед капе, пък ушите й вътре имат такава кривина, колко е спретната, пък очите й като свещи горят.” Той горкият казва: “Че мене вкъщи ми трябва светлина. Щом горят като свещи, къщата ми ще бъде осветена. Мене ми трябва да слуша, че като дойдат разбойници, да чува всичко, да са отворени ушите й.” Оженят се. Като се оженят, вижда, че тя била глуха. Много пъти не дочува. Казва й да направи нещо, тя забравя.

Един българин се оженил, че казва на жена си да му сготви охлюви. Към Коледа било. Тя не готвила, не знае как се готвят охлюви. Тя отива при една съседка и казва: “Кажи ми как се готвят охлюви.” Понеже много пъти питала съседката си как се готви едно или друго и все й казвала: “Че аз така го готвя.” Съседката се обидила, че и тя все знае. Като не знае, казва й: “Ние начукваме охлювите и ги варим с ориз, туряме ги в тенджерата.” Казва: “Ние така ги правим.” Отива, счуква охлювите, сварява ги с ориз. Иде мъжът, дава му да яде. Той яде, но вижда яденето бамбашка. Пита я той: “Така ли се готвят

охлюви?” Казва: “Майка ми така ги готвеше.” Тя обвинява майка си. Сега това е един анекдот. По някой път има известно знание, с което ние не сме се справили, намясто да се справим, чукаме го като охлювите. Чукани охлюви не се ядат.

Има българи, които са много пестеливи, имат такъми от охлюви. След като са сготвили охлювите, нанизали са черупките им, като искат да готвят охлюви, ще турят черупките в тенджерата, ще го извадят, пак ги окачат и мислят си, че ядат охлюви. Туй показва, че ние имаме само формата на знанието. (*Учителят прочете от 9. стих до края на главата.*)

“Духът Божи”

Най-непонятното нещо в света е любовта. Резултатите ѝ навсякъде ги имаме. Съвременното човечество, като говори за любовта, има понятие за любовта. Определя любовта, но това, което определя, е неразбраната любов. Вследствие на това има един недоимък. Цялата земя, всичко в света, в материалния, в духовния и в мисловния свят е създадено от любовта. Физическият свят има един недоимък от любов. Любовта, която пътува на земята, в миналото е пътувала с много превозни средства. И сега пътува с каруцата на светлината. Тази каруца се движи толкоз бързо, че след като мине любовта, ще започнеш да мислиш заради нея. Никой досега не е видял лицето на любовта. Имат изопачен образ на любовта. Както например Христа го рисуват. Но фактически какъв е бил, как е изглеждал, не знаят. Ще турят нос хубав, но всъщност какъв е бил? Някои претендират да са имали откровение, да са го видели. Че виждаш един предмет, не всякога може да разбереш предмета. Да кажем, вие минавате покрай един цвят, тъжен сте, скръбен сте, погледнете цветето, не ви прави впечатление. Ако сте радостен, туй цвете има друг облик. Минавате покрай водата, не сте жаден, имате едно разбиране за водата. Минете жаден покрай водата, ще имате друго разбиране. Като пиете от водата, ще имате едно знание за

нейните качества. Другояче само като погледнете отвън, няма да знаете нейните качества.

Сега вие имате поне сетива. Имате очи, знаете да гладате, при това вие не сте изучавали вашите очи, да видите колко са учени. Тия клетки на зрението са толкоз учени, те схващат трептенията на светлината, задържат ги и ни показват каква е обективно светлината. Ушите, които имаме, колко са учени. Те схващат трептенията на звука, представят ни какво нещо е звукът. Той е невидим, чуваме го. После клетките на носа схващат трептенията на уханието, ще представят какво нещо е уханието. Езикът схваща трептенията на храната. Ръцете, и те схващат известни трептения. Колкото отиваме към краката, те схващат най-мудните третения, най-бавните. В какво седи добрият слух? Слухът носи в себе си сладчина. Как ще схванете вие сладчината, която се носи чрез трептенията на ухото. Как ще схванеш сладчината, която излиза из говора на един човек? Как ще схванеш ти? Ушите знаят тази наука, те ще схванат. Как ще схванете красотата. Очите знаят тази наука. Може ли да схванете какво нещо е красотата? Няма по-привлекателно нещо в света от красотата. Ако човек би видял красотата такава, каквато е, той никога не би я забравил. Той би забравил да прави престъпление. Понеже не вижда красотата, затова прави престъпление. Кои хора се спъват? Които не довиждат. Които виждат, никак не се спъват. Щом човек обича красотата, неговите очи са нормални, той вижда светлината и я използва.

Казвам, вие сега искате да влезете в другия свят. Както сте на земята, не се оценявате. Казвате: “Този е по-умен, другият не е умен.” В какво седи, че е по-умен. Умният човек има обхода. Отивате на пощата при някое гише, искате да си купите марки. Този, който продава, веднага кипне, иска да ви извика. Вие не сте внимателен, ще ви нахока. Вие минавате някъде, там има стражар и ако не сте внимателен, той има власт, веднага ще ви покаже по кой път да вървите. Питам, ако постъпвам по стражарски, умен човек ли съм? Не

съм от умните хора. Ако постъпвам по начина на говедаря, умен човек ли съм? Говедарство има. Нали има говедари, че пасат говедата. Защо Господ някои праща говедари. Този, който става говедар, не е търпелив, не е умен. Господ го праща при говедата, да се учи. Той с кривака като удря по гърба на говедата, енергията минава през тоягата от говедата и иде в него. Като удари с тоягата, казват: "Не си търпелив. Нямаш търпението на говедата." Днес удари говедото, утре удари говедото, най-после като научи търпението на говедата, свърши училището. Говедарят, който научи търпението, което воловете имат, свърши училището, дават му диплом, хвърли кривака. Този кривак не му трябва нему.

Та казвам, вие питате защо са тези страдания. Страданието, това е говедарство. Ти не знаеш как да пасеш своите мисли. Ти си говедар. Ти пасеш мислите си, пасеш чувствата си. Мислите са говедата, чувствата са говедата, които пасат, ти с кривака на тази мисъл отгоре, на онази и тия мисли учат те. Мислите по някой път ритат и бодат, рога имат. Някои мисли са бодливи. Тук, в Софийско, донесли на един касапин един вол. Волът искал да живее. Казва на говедаря: "Остави го да си поживее." Не може, не се подчинява. Не иска да даде да го заколят. Касапинът цял час се борил, не се дава, не може да го заколи. Свързва го, взема, че му изважда очите как цял час да се не дава. Следният вол, който трябвало да заколи, бил приятел на първия и той си отмъщава. Като го свързват още, изважда окото на касапина, казва: "Видиш ли какво е изваждане на око? Ти колиш говедата, изваждаш очите и мене ще заколиш, но да почнеш. Вторият вол, който иде след мене, ще ти извади и другото око. Ако ти оттърва."

Колко пъти вие изгубвате едно хубаво ваше разположение, което имате? Защо го изгубвате? Не сте постъпили право. Чудни сте, когато ви гледам, наблюдавам ви навсякъде, имам наблюдения как живеят хората. Като гледаш тия хора, само срещаш с недоволни лица. Един недоволен, свил си мускулите, че то недоволен е, защото пари няма. Срещам друг, той си свил веждите, недоволен е, защото къща няма.

Срещам трети, той е недоволен, защото кюмюр няма за огъня. Срещам друг, хляб няма. Масло няма, маслини няма. Някъде виждам, че дрехи няма, обуща няма, ниви няма, това няма, хиляди работи са начертани, недоволство има. Свил устата. Някой път българите обичат свитите уста. Като конец, казва, са устата. Да не говорим лошо, много хубави са устата. Ако искаш копринена дреха, тънките уста ще те научат. Ако живееш в Северния полюс, тънки уста не ти трябват. Алегорично говоря. Щом устата станат много тънки, кръвообращението на човека не е правилно. Като видите един човек с тънки уста, притиснати, ред поколения са били в неблагоприятни условия, устата са станали тънки, недоимък има. Те в банката нямат пари. После тия хора с тънките устни любовта са използвали много малко. Много малко ги е посещавала. Каквото са взели от любовта, нищо не са задържали, нищо не са направили. Отвън картината е направена хубаво с бои, но основното в картината не е турено, както трябва. Носът не е турен, както трябва. Сега вие имате един нос, знаете защо е дълъг носът ви.

Дължината на носа показва колко мозъкът, умът кредитира носа. Дължината показва кредита, енергията, която всеки момент излиза. Широчината на носа показва с колко енергия го кредитира сърцето. Значи, като погледнете човека, ще знаете какъв е кредитът, с колко енергия разполага на ума и широчината с каква енергия, с какъв кредит сърцето е дал. Щом знаеш с какъв кредит го кредитира умът и щом знаеш с какъв кредит го кредитира сърцето, знаеш вече с какъв капитал разполага този човек. Знаеш след колко време ще фалира, малко капитал има, много харчи. Този капитал щом се изхарчи от банката, вече го уволняват. Всеки човек, като престане умът да го кредитира и като престане сърцето да го кредитира, го пращат да се върне в дома си, да му дадат нов кредит.

Питам сега, как ще поправите вашия нос? Когато казваме правата мисъл, трябва да поправиш правата линия на носа. Да се развие широчината на носа, трябва да помирисвате, трябва да се

упражнявате. Мнозина не си упражняват носа. Много сте лениви. Някои по носа се познават, че са много лениви. Всеки ден трябва да помиришеш отдалече най-малко десетина цветя. Трябва да помиришеш плодовете, ябълките, крушите. Някой път трябва три пъти да помиришете с носа. И водата има ухание. Вие считате, че това са маловажни работи. Мислите за какво? Мислите, че апартамент нямате. Чудна работа. Земята е създадена за вас. Всичките апартаменти са за вас. Виж, богатите хора не си строят апартаменти. Иде човекът, какъвто апартамент иска, наеме го за два-три месеца. Някои от вас искате да имате свой апартамент. Не е лошо. Че ти си пътник, защо ти е апартамент. Имаш една шатра, ще я натовариш на магаре, спреш се на някое място, седиш пет, десет деня, пак на магаренцето. Не е оседнал нашия живот, че да искаш апартамент. В новата култура ще бъде друго. Сегашните апартаменти, то си в затвор турен. Някой път говорите за Америка. Били ли сте вие в Америка, били ли сте в Ню Йорк, в небостъргачите. Ако идете в Ню Йорк, трябва да идете в квартала Баулинг, дето има петдесет хиляди бедняци в едни големи здания, дето в една стая пет-десет деца, светлината не влиза в стаята, всички живеят в стаята и готвят там. В сравнение със София те са в ада, ние тук сме в рая. Тия хора са щастливи, че живеят в Ню Йорк. Аз не бих желал да живея в Ню Йорк.

Казвам, две неща има. Едно нещо, което спъва човека, то е неговата лична любов. Хората мислят всичко за себе си, нямат доверие в Бога. Бог ти е дал нещо, ти започваш да го охраняваш. Като каже Господ “дай го”, ти не искаш да го дадеш. Лично искаш Господ да вземе това, което ти е дал. Аз съм наблюдавал деца, майката казва: “Дай ябълката.” Детето не я дава. Някой път майката набива детето и взема ябълката. После пак му я даде. Добрите деца, като им поиска майката ябълката, те я дават. Изпитайте вашите деца. Кажете: “Дай ябълката.” Ще видите дали то ще ви я даде. То ще погледне, ще каже: “Защо ми я искаш, даде ми я, пък сега ми я искаш.” Дадат ли ти ябълка, вземи я, поискат ли ти я, дай я. Втори път ще ви дадат по-

хубава. Като взема майката ябълката от детето, втория път ще му даде по-хубава.

Сега Господ ви дава едно предметно учение. Вие се запознаете с един човек и ви е неприятен този човек. То е предметно учение. Всеки един човек е един плод за ядене. Христос казва: “Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот.” Вие, ако не можете да изядете един човек, вие не можете да го познаете. Работата е, че вие не знаете как да ядете. Как се яде един човек? Да го изядеш, и пак жив да остане. Ние казваме “изида”. Египтяните са имали богинята Изида. Изида значи “излиза от зида”. Да изградиш, да изядеш нещо, значи хубаво да го съградиш. Да кажете: “Заповядайте, това си го съградих.” Да изядеш един човек, значи да го устроиш тъй хубаво, че да го туриш да живее. Туй не сте го знаели. Едно ново тълкувание. Нещо ново ви давам. Изида значи не да го изядеш, но да го съградиш хубаво, да го туриш вътре. Сега вие ще питате туй вярно ли е. Сто и едно на стоте е вярно. Ако не беше вярно, какъв смисъл има? Христос казва: “Ако не изядете онова, което ви давам, ако не съградите това, което ви давам от учението, ако не съградите къща, в която да живеете, вие не може да се ползвате.” Но за да градиш, трябва да имаш обич към някого. Любовта трябва да дойде като един вътрешен подтик.

Две неща има, които водят към любовта, външните условия и вътрешните възможности. Външните условия, ти може да идеш в училището, пари има баща ти, но ти нямаш любов към знанието. Тогава има много американски студенти, които бащите им ги кредитират с десет хиляди долара десет хиляди долара, това са един милион лева богати са, разполагат с апартамент, но не учат, ходят да играят на крикет, упражняват се в боксиране. Целия ден американецът седнал, удря топката, подскочи, удари друга топка. Това го наричат спорт. Англосаксонците не се бият с дървета. У нас с бастуни се бият, удря бастун с бастун, счупи се бастунът. Там няма бастуни. Като се срещнат, започнат с ръце, окървавени носове, шапки съборени, после

хванат се за ръце, поздравят се и си заминат. Набият се хубаво. То е мировото съдилище. Искат да кажат като говорите, ще знаете какво говорите. Другият казва: "И ти не знаеш какво да говориш."

Казваме, то не е култура. Чудни сме ние. Не е култура. Аз не мога да мислия правилно култура ли е. И то не е култура Ако аз не мога да чувствам правилно, ако моите мисли и моите чувства са постоянно в стълкновение, култура ли е това? Тук наскоро един български професор изучавал астрология, че се обезверил. Казва: "Тя е една лъжлива наука." Колкото книги има за повече от сто хиляди лева, иска да се освободи от тях, казва: "Аз намерих Христа, не ми трябва такава лъжлива наука." Питат ме другите защо се е обезверил. Рекох, той се е обезверил в своите чувства, сърцето влязло в стълкновение с ума. Той не е разрешил въпроса. Не всичко, което е казано в астрологията, е вярно. Има неща, които не са проучени. Има една астрология, която е чисто механична, само за човешката история. Астрологията не е за деца. Един човек трябва да бъде гениален. Пророците са знаели това. "Астро" значи звезда, "логос" значи слово словото на звездите. Тия звезди човек да ги счита не мъртви, но да ги счита разумни същества, които говорят. Ако ти не можеш да слушаш говора на Слънцето, ако ти не можеш да слушаш говора на Венера, ако ти не можеш да слушаш говора на Меркурий, на Месечината, на Юпитер, на Сатурн, ти от астрология нищо не разбираш. Какво ще разбираш, ако слушаш една плоча, която представя как Карузо е пял? Каква грамадна разлика между това, как е пял Карузо, и плочата. Тази плоча, колкото повече се употребява, изхабява се гласът. До едно време ще дойде съвсем да се изхаби гласът.

Та казвам, сега трябва една нова наука, на която любовта да е подтик. Сега често на мене са ми казвали: "Учителю, ти тъй каза." Той не ме слушал с любов. Казвам, той в дадения случай няма любов, той не ме разбира. Без любов думите няма да бъдат разбрани. Ще има едно повърхностно разбиране. Например някой път говоря за жената.

Аз ни най-малко не говоря за децата. Говоря за службата на девата, най-долната служба, която девата може да вземе. Смирено напуща своето възвишено положение. Една дева, която мяза на едно божество, напуща своето положение, взема за няколко години положението на една жена, да ражда деца. След като съгради телата, връща се, отдето е дошла. Той пита: "Къде е моята женица?" Женицата е служба. Девата няма нужда да се жени. Тя дохожда, остава с дечица да се занимава, с къщата да се занимава. Казва: "Колко сладко ми говори. Нали ще я видя?" Аз ви казвам, никога няма да я видите. Ти не си я видял и няма да я видиш за в бъдеще. Казва: "В оня свят ще се видим." Няма да се видите и там.

Без любов никой никого не може да види. Без любов и милиони години да минат, те са празни работи. Без любов кракът ти не може да стъпи в рая. Помнете това. Има и неверни работи сега. Не искам да кажа една дума на български, ще оцапам езика си. Казвам, не говори истината. Не мисли добре. Не чувства добре. Несправедлив е. Другите думи не искам да ги употребя. ще употребите: "Не говори истината." Или ако употребите другата дума, какво ще придобиете? Вие всеки ден произнасяте думата. От какво произлиза думата "лъжа". "Лъжа" е произлязла от думата "лижа". Като близнеш нещо, туй близнеш, онова близнеш, всичките неща като ги близнеш, какво ще научиш от тях. От "лижа" ти с "А"-то може да се натовариш. В лъжа много малко ще вземеш, много ще се натовариш. Що е лъжа? Ще те натоварят повече, отколкото носиш. Ще ти дадат толкоз малко. На английски е "лай". На български как му дойде на ума, кой измисли думата "лъжа"? Как му дойде да я измисли? Сега няма да се спирам на произхода.

Ние казваме "живот" на български. В "живот" две неща има. Животът има две страни. Една тъмна, лоша страна Сива, и една добра страна Кришна. Животът е поле или свят на смъртта. Всеки, който влезе в живота, непременно трябва да умре. Щом се раждаш, непременно ще умираш. Сива ще дойде, ще ти каже: "Кой ти даде правото да идваш тук?" Ще те заколи. Вие седите сега, но ще дойде

смъртта и ще ви заколи с ножа. Тогава казва Писанието: “Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, и Христа, Когото Ти си пратил.”

Значи, да се избавиш от смъртта, трябва да познаеш Бога. Бог е любов. Само любовта е в сила да те избави от смъртта. Има неща, в които любовта не участва, смъртта участва. Всяко нещо, в което любовта участва, смъртта е изключена. Защо трябва да любите? Ако не любите, смъртта трябва да дойде, то е най-голямото страдание, което може да имате. Ако искате да избегнете това страдание, трябва да търсите любовта. Вие търсите Бога. Вие търсите Бога без любов. То е кривото сега.

Сега например ние четем тия молитви. Гледам по някой път по лицата ви недоволство, дотегнало ви. Вие тия молитви още не сте изучили. Какво значение има в тия молитви? Днес четем молитвата, облачно е. Още преди няколко деня се заоблачи, понеже нямаше да четете, както трябва. Заоблачи се небето, за да не би да чуят какво ще кажем. Като викаме, да не ни чуят, турят един пласт вода да поглъща. Или мислите са така нечисти, че като минават трептенията, да се филтрират чрез влагата, че да иде само хубавото. Най-първо религиозните хора трябва да си пречистят ума. Всеки ден ние образуваме ред мисли и чувства. По този път, ако вървим, нищо не може да се потигне. Та вие се тревожите, задайте си въпроса, защо се тревожите. Срещнал съм един човек, нагрубил ме. Аз считам, че аз съм виноват. Минавам през селото, лаят ме кучетата. Не са виновни кучетата, аз съм виноват, че минавам през селото и всичките кучета лаят отгоре ми. Аз, умният човек, трябваше да мина вън от селото. Казвам: “Какви невъзпитани кучета!” Те ли са невъзпитани, или аз съм невъзпитан. Значи вие критикувате кучетата. Не ги критикувайте, не минавайте през селото. През населени места не минавайте, през преградени места с телове не минавайте. Като минеш, искаш да прескочиш, засегне те телената мрежа, ще си скъсаш дрехата. Аз имах опитност. Едно ново палто закачи се и после

го закърпих. Сега гледам и си казвам: “Не минавай покрай телените мрежи.”

Помнете едно нещо: търпение без любов не може да се постигне. То е трудна работа. Човек без търпението носи неволята. Но вътрешно ще бъде недоволен, ще се сърди, отвън ще се показва, че е тих. Най-първо вие се молите. Някои от вас казват: “Дотегна ми.” Бързате и сега умът ви е раздвоен. Представете си, че при една млада мома ще дойде нейният възлюблен да иска ръката, двамата да живеят. Тя като го слуша, сложи в ума си друг, той й предлага и тя двамата има в ума си този или онзи. Тя не му казва, да каже: “Ти не си за мене. Ти и аз вечно не можем да живеем.” Той да му каже по български. Тя седи, усмихне се, държи го. Казва: “Ще си помисля.” Срещне я една седмица, друга седмица, уговаря и с другия. Щом уговаря едната страна, да откаже на другия. Той ще се разсърди, че го обидила, как така да го лъже. Виноват е той, че ходи да иска една мома, която има двама в ума си. Нищо повече.

Казвам, не търсете причините вън. Следователно на погрешките в живота търсете причината в себе си. Не че вън няма погрешки, но погрешките в хората не можем да изправим. Нашите погрешки може да изправим, но хорските никога. Толкоз хиляди години Бог не могъл да изправи погрешките на хората. Изправя ги, те направят други, изправи тях, те направят други. Вие мислите, че вашите паници, които имате, са чисти. Казвате: “Чиста паница.” Мислиш ли, че оная паница, в която ти си ял, е чиста. Мислиш ли, че една паница, в която ти си турил ракия, е чиста. Част от ракията, тия трептения са останали, изисква се много време. След една година, като помисля за паницата, казвам ракия е туряно в тази паница.

Ако ти си хванал нещо нечисто, изисква се много време да се очистиш. Благодарение, че в три месеца се сменят клетките. Като пипнеш нечисто място, всичката материя, с която си пипнал, трябва да се изхвърли. След три месеца всичката кожа трябва да се смени, съвсем нова материя да дойде. Ако остане старата материя, ще бъде

нечиста. Е, умът, който ние търпим, постоянно трябва да се обновява. Всичко е в обновяването. Ако ние не съдействаме на Господа, който обновява тялото ни, ще се поставим в много нехигиенични условия. Всичките болести идат оттам. Казвате: "Отде идат тия болести?" Ял си в нечиста паница. Хлябът го пипнал някой престъпник, който убил някого, неговите трептения са проникнали в хляба. Като ядеш този хляб, ще ти дойде желание да утрепеш някой човек. Един американец имал своята опитност. Купил си един нож, много красив, но като го поглежда, ражда се желание да убие някого с него. Изследва и намира, че няколко души са убити с този нож. Желанието на онзи, който убивал, останало в ножа. В него се заражда желание и той веднага да мушне някого.

Та и вие се пазете. Не внасяйте в ума си мисли, с които са извършени някакви престъпления. Сега всичките хора минават за много умни. Вие задавали ли сте си въпроса, вие такива ли сте, каквито Бог ви е създал първоначално? Такива ли сте, каквито ви е създал на небето и ви изпратил на земята, или сте се изменили, не сте такива.

Та казвам, новото преобразувание, което иде в света от вас, които са способни, трябва да отворят сърцето си за любовта. Един особен начин има да отвориш сърцето си. Казвате: "Да обичаш Бога и да обичаш ближния си." То е велика наука. Ти трябва да знаеш как да обичаш Бога. Ако ти, когато ти се случи нещастие, не можеш да благодариш на Бога, пътя за Бога не знаеш. Превеждал съм този пример. Един американски майстор, като работил, как си турил пръста под един камък, че откъснал първата фаланга на пръста. Казва: "Благодаря ти Господи!" Какво благодариш? "Благодаря ти Господи, че не е целият пръст."

Ако вие за малките страдания не можете да благодарите на Бога, пътят за любовта във вас е затворен. Казвате: "Да зная." Има хора, които не трябва да знаят. Някой път мене ми казват: "Кажи ми какъв съм бил в миналото." Не че не мога да му кажа какъв е бил в

миналото, но какво ще цапам себе си. Виждам, преди два милиона години бил с опашка, въртял я нагоре-надолу, с рога ходил. Той мисли какво ли е бил. Той мисли как е излязъл от Бога. То е друг въпрос. Оттам е излязъл. Този образ, който вече има, той не е същият, той се е изменил. Може лицата на хората да се възстановят такива, каквито са били. Нашите лица не са такива, каквито Господ ги е създал. Колко работи има изменени. В челото има една област, определено е, показва, че не сте търпеливи. Търпението е качество на ума. Търпението не е качество на чувствата. После милосърдието, и то е качество на ума. Ти трябва да мислиш, за да влизаш в положението на другите. Сутрин, като станете, погледайте лицето си, наблюдавайте промените, които стават в него. Защото един ден, като остарее човек, има отражение. Като остарее човек, вече се отразява недоволството. На всички стари хора е набръчкано лицето. Ти си недоволен, ти си фалирала фирма, която показва, че не само ти си фалирал, но хиляди преди тебе са фалирали по тоя начин. Значи трябва да влезеш в областта на онази благодарност. Човек не може да се подмладява, ако не благодари на Бога. Да благодари за всичко онова, което ни дал. Да благодарим за хубавите мисли, да благодарим за хубавите чувства, да благодарим за хубавите постъпки, да благодарим за всичко онова, което ни е дал, за времето. Туй време не е лошо. Когато хората се карат, Господ седи надалеч, туря дреха да не гледа. Господ постъпва тъй, както постъпил един от разумните синове на Ноя. Ной направил сладко вино, то вкиснало и като се опил, разголил се, хвърлил дрехата си. Един от синовете му, като видял, започнал да се смее, казва: “Нашият старец се опил.” Повикал брата си, казва: “Ела да видиш нашия умен баща, съвсем се разголил.” Онзи взел една дреха, да не види голотата на баща си, че го покрил. Господ покрива нашата голота, туря облаци, които идат да му кажат, че някой се разголил, туря му една дреха, не иска да види нещо не хубаво.

Сега гледам, като тръгнете, разправяте. Кореспонденти ходите и разправяте, даже стари сестри разправят как се е разголил. Този син няма да има благоволението на баща си. Вземете дреха и покрийте голотата. Сега пък и от вас сте много набожни, не ви харесвам. Искате да ме лъжете. Никаква лъжа! Помнете: никой не ме е излъгал. За всички, които лъжат, имам особено мнение. Те са отписани от моите тефтери, отписани са и от Божиите тефтери. Човек, който лъже, няма никакво бъдеще. Сега вас ви е страх да ви не отпишат. Господ казва: "Написах ви на дланта си." Ако накарат Господ да ви отпише от ръката си, какво ще стане? Знаете ли, че аз веднъж гледах ръката на един българин, който имаше много хубава ръка, линии отлични. Учудих се, като го видях един ден, ръката му, някои от хубавите линии изчезнали, останали само онези, които показват страдание. Ако на вашата ръка остане само една глупава линия на ума, късичка, и една късичка линия на сърцето и друга късичка линия на живота, никакво бъдеще нямате. Казвам, не само това, но ако не живеете добре, ще започнат да се губят хубавите линии. Вие ще кажете, Господ е милостив. Оставете този механичен начин. Господ е милостив, обича всички ни, но той иска ние да се учим с любов. Желанието на Бога е, каквото учим, с любов да го учим.

Сега вие казвате: "Няма ли в нас добро?" Доброто си е добро от миналото, но сега вие трябва да изработите онова, което може да ви помогне. Доброто няма да ви помогне, нито правдата ще ви помогне. Правдата ще ви осъди, доброто пък ще ви покаже вашето зло. Единственото, което може да ви помогне сега, то е любовта. Тя е заинтересована. Ако тя дойде в живота ви, тя ще преустрои живота ви на съвсем друга основа. Сега туй няма лесно да стане, то не е лесна работа. Ето какво ще почувствате. Какво нещо е любовта? Той мяза на един вързан човек, ще дойде да му говори да стане. Говорят на някой, но не му отвързват вървите, оставят го. Казват: "Гледай сам да си помогнеш." И любовта я няма. Любовта, като дойде, веднага скъсва всичките връзки, станеш и тя те освобождава. Веднага развързва.

Нищо повече. Тя иска със свои думи да й говориш. Ще ти даде всичките условия. Казва: “Иди сега да работиш.”

Та казвам, трябва да се развързвате. Само любовта е, която развързва човека. Щом се тревожиш, ти си вързан. Щом си недоволен, ти си вързан. Щом не мислиш добре, ти си вързан. Някой път вържете някой кон в харманa. Най-първо въжето е голямо, но после се навие и конят дойде до колеца. Обърнат го на другата страна. Ни най-малко не мислете, че ако вие се въртите около един колец, че вие сте свободни. Някои ще кажат всяко нещо си има причина. Аз не търся причините на нещата. Мене не ми трябват причините. Коя е причината, че съм счупил стомната, мене не ме интересува. Кой ще ме научи да не чупя стомните сега? Умира човек. Коя е причината? Болестта. Защо умира?

Единственото нещо, което ще те научи да не умираш, то е любовта. Единственото нещо, което ще те научи как да мислиш, то е любовта. Единственото нещо, което ще те научи как да бъдеш справедлив, то е любовта. Единственото нещо, което ще те научи как да ходиш, как да спиш, как да ядеш, то е любовта. Всичко в света само любовта ще те научи. То е разумното. Ако дружите с любовта, вие ще замязате на нея. Единственото нещо, което няма да ви ограничи, то е любовта. Сега считате, че любовта ограничава. То е криво разбиране. Но щом не приемете онова, което любовта ви дава, тя не се спира при вас. Не се спира, понеже остава да изработите онова, което ви е оставила. Тя минава, види, че първия хляб, който ви оставила, не сте изяли. Като мине, няма да остави нов хляб. Втори път посети, но вие искате от нейните блага да събирате. Щом тя види, че вие събирате да забогатееете, не остава при вас. Щом се зароди във вас желание да станете богати, любовта във вас няма да остане. Щом мислите, че сте сиромаси, тя пак при вас няма да остане. Сиромашия и богатство са две състояния. Ако богатият е благодарен, любовта ще остане при него. Ако грешникът е доволен на греха си, любовта ще остане при

него, но ако грешникът не е доволен на греха си, любовта няма да остане при него.

Та как ще разберете, дето е казано, че Христос понесе греховете на хората? Беше Христос доволен, приятно му беше, че носи греховете на хората, помага им на тях. Силата на Христа седи в това, че той беше доволен, казва: “Дойдох да изпълня волята на Отца си.” Вие ще кажете, че не можем да бъдем като Христа. Не можете? Като него трябва да бъдете. Вие сто кила не може да носите, но десет кила може да носите. Ако десет кила не може да носите, поне едно кило може да носите. Най-после защо някои хора не искат да гледат. Защото считат светлината тежка. Не искат да виждат много работи, много впечатления, като се натрупат в него, те стават тежки. Много желания, като се натрупат в него, те стават тежки. Някой път затваряте очите си, да не виждате тези предмети, които тежат. Отворете очите си за красивото и хубавото, отворете ушите си за хубавите работи, за хубавите думи, които може да чуете. Да остане във вас мисълта, върху която трябва да мислите.

Гледай с любов, слушай с любов, помирисвай с любов, яж с любов, ходи с любов, спи с любов, ставай с любов, учи с любов, навсякъде всичко, каквото правите, правете го с любов, от побужденията на любовта. Това е Живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога, и Христа, когото си изпратил. Това е живот вечен, да позная Бога, който е изявление на любовта и Христа, който изявява Божията любов в света, да познаят неузнаваната любов. Затуй сте дошли на земята.

Ще дам едно правило. Вървете винаги по чисти пътища. Никога не избирайте нечист път. Пийте хубава вода и никога не вкусвайте нечиста вода. Дишайте чист въздух и приемайте най-чистата храна.

“Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога, и Христа, когото си изпратил.”

34 Утринно слово 14 септември 1941 г., неделя, 5 часа София Изгрев

ИМЕТО, ЦАРСТВОТО И ВОЛЯТА БОЖИЯ

"Добрата молитва"
91 псалом
"Молитва на Царството"
"В начало бе Словото"

Ще прочета 5. глава от Евангелието на Матея.

"Духът Божи"

Тази глава е много важна. Само ако вземете 9-те блаженства и ги приложите. Не сте се опитали да ги приложите в живота си, да направите една наука от тях, да видите какво богатство крият. Четеш: "Блажени нищите", но какво е "блажени нищите", не знаеш. "Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно." Който работи, на него дават най-хубавото ядене. Който не работи, на него корици дават. Сега ви говоря, но с говор се хранят само ушите, не е храна за очите. Трябва да изядете слуха музикално. Понеже слухът във всинца ви не е еднакво развит, по някой път, като ви говоря, го схващате, но не дочувате, казвате: "Не можах да разбера." Не че не сте го разбрали, не сте го чули. Кажи: "Не чух, както го каза." Казваш: "Не разбрах." Каквото си чул, ще разбереш, но каквото не си чул, ще разбереш ли? Казва: "Недочух." Не си дочул, понеже в ушите почва да се набира кал, прах се набира в ушите, слушането започва да става тежко.

Нека да разгледаме живота, както сега се явява. Връщаме се, как едно време Христос проповядвал. Не зная дали тия хора едно време са били по-послушни в слушането, или вие. Те цял ден отподире му мънкаха двадесет-тридесет души ходят да слушат. Вие сутрин трябва да направите една жертва, трябва да напуснете леглото, юргана. Някой път да станеш в пет часа, не си се отспал да идеш да слушаш. Бива, бива веднъж в годината Христос възкресе, но петдесет и два пъти все

като на Великден, станеш сутрин, колебаеш се да идеш или да не идеш.

Някои от вас искате да знаете какво ще стане в света. Представете си такъв един сън. Виждаш една бяла крава, хубаво угоена, с хубави рога, тича напред. Виждаш един кон, който е вързан с въже, до въжето кравата бяга, той тича отподире ѝ. И конят бяга, и кравата бяга. Защо бягат? По едно време кравата се спъва и си вдига краката нагоре. Конят започва да ѝ говори: "Защо бягаш, ще се спогодим. Ти имаш рога, пък аз нямам рога. Ти обичаш да мучиш, аз обичам да цвиля. Защо бягаш, аз не съм вълк да те изям. И аз като тебе паса трева. Може да се спогодим, двамата сме богаташи. Аз съм те свързал с въжето, понеже може да хукнеш ниви да пасеш, да не би да те бие господарят, като дойде. Затуй те вързах с туй въже. Ти искаш да влезеш в някоя чужда нива, да пасеш тревата, дето не ти е позволено." Така говори конят. Така може ли да говори, иносказателно е.

Има хора, които мязат на крави с рога. Има хора, които мязат на коне. Те пък обичат да ритат. Ако дойдеш отзад на коня, рита. "Ритам" произлиза от глагола "отрия". Значи вземаш една лопата, преместиш, риташ с лопатата, набучкаш пръстта и я хванеш. Ритам е от риене, че станало ритам, когато конят те рита, иска да ти каже: "Моля, моля, задните крака са заден вход." Конят казва: "От предния вход, не от задния. Конят казва: От задния вход излизат нашите гости, а пък гостите, които влизат, отпред идат. Всеки, който влиза от задния вход, ритане." Тъй иска да каже конят. Според обичаите всеки, който иде отзад, той е неприятен. Сега, когато хората разглеждат въпроса логически, казват: "Защо започваш речта си така, защо не я започваш другояче." Чудна работа. Вземете един музикант, започва една песен от "до". Започва от "до" с основния тон на гамата. Друг започва от "ре", друг от "ми", "фа", тогава съчетава тоновете. Какво се постига с една песен? Който разбира, много се постига. Ти започваш една песен. Ако ти е тежко на сърцето, ще започнеш от "до". Онзи, който започва от "до", тежко му е на сърцето. Има едно яйце да се

измъти това е “до”. Пиленцето излязло от това яйце, иска да яде то е “ре”. Това пиленце влиза под крилото на майка си, това е “ми”. Вечерно време влиза в курника, стои под дясното крило на майка си, това е “фа”. Сутринта излезе, майка му го води това е “сол”. Завежда го някъде на угощение това е “ла”. И “си” продават го някъде, турят го в гърнето, става “си”, става почтен. Всичките вестници пишат, че много добре било сготвено това пиленце. Но това е иносказание. Трябва малко да се отърси.

Вие искате да знаете дали плодовете някъде са узрели, или не. Аз гледам, долу не е паднала никаква круша. Щом узреят, като дойде вятърът, казва: “Както седите, що не слезете долу да работите, да помагате на хората. Всичките плодове са все ученици. Като свършат учението горе на дървото, взели са си диплома и от вятъра слизат долу. Чакат сега да ги ценят. Някой път дойде един господар, който мяза на свиня. Някой път дойде един господар, който мяза на кон, някой път дойде един господар, който мяза на пчела, някой път дойде един господар, който мяза на човек. Питам сега, на какво ще те цени свинята? Каква работа ще ти даде? Ще те научи да ореш земята. Ако дойде вълк, на какво ще те научи? Ще те научи как да давиш овците. Дойде най-после човекът, на какво ще те научи? Човекът ще те научи нещо по-хубаво.

Казвам, от толкоз хиляди години се разправя историята на Адама, че бил господар в райската градина. Ако аз ви представя една история, че е бил господар. Най-първо Адам беше облечен с царска мантия. Сега как е станало, че той е оголял? Ходил е облечен, препасан, с корона. Но Адам се занимавал с животните, растенията не го интересуваха него. Цветята, изворите не го интересуваха, интересуваха го животните. Понеже беше малко мързелив, не искаше да работи. Каквото имаше да яде, той облечен с мантия се разхождаше, Господа той искаше да учи. Доведоха пред него всичките животни, в туй отношение знаеше много. Види едно животно, тури му име. И тъй става. Според иносказанието колко

хиляди имена на животните Адам ги е турил. На всичките животни Адам тури имената. На коня Адам тури името, на кучето Адам тури името. На български е куче, което учи. Като отмахнеш “к”-то от куче, става учи. Куче, което учи. Казва: “Защо ни са кучетата?” То казва: “Господарю, ще учиш, ще работиш, ако не работиш, ще станеш като мене. Казва: И аз бях с мантия като тебе, опропастих се, че станах куче.” Всеки, който не учи, е куче. Ти казваш: “Кучето има ли някакъв характер?” Единственият характер е, че кучето не учи. Сега не учи нищо. Цели години седи в дома ти, не учи нищо, никакъв диплом няма. Всеки ден ще го побият, че е направило някаква погрешка. Влезе вкъщи без позволение, вземе сирене, вземе някой комат, питата завлече. Един български земеделец ми разправяше: “Обичах да си оставям хляба в торбата на земята. Един ден отивам, торбата изчезнала. Едно голямо овчарско куче задигнало торбата с хляба. Оттам насетне, като отивах на нивата, качвах торбата с хляба нависоко, че като дойде някое куче, да не може да я достигне. Не оставях торбата на земята долу.”

Трябва да учим, понеже светът е създаден от два опасни елемента: от добро и зло. Едното е опасно. Състоянието на материята, твърдата материя, жидката, въздухообразната и светлообразната. Има две състояния, които трябва да ги изучавате. Ако ти не знаеш кога да се справиш с твърдата материя, ти ще си създадеш всичките болести в света. Ревматизмът и другите болести са създадени от твърдата материя. За бъдеще, като отворите рентгеновите лъчи да разгледате, ще видите, че има твърди частици, наслоени около ставите. Понеже те не пропущат кръвта да минава по-горе в капилярните съдове, при промяната на времето усещате големи болки. Но това от какво е станало? Вие сте били неразположени духом, мислили сте нещо лошо. Дали го съзнавате, или не, е друго. Всичките хора страдат от ревматични болести, понеже нещо са били недоволни или от жена си, или от децата, или от времето, че пари няма. Всичките недоволства са

създали твърдата материя, като ядеш. Започнеш да вървиш, навсякъде започват болки.

Казвам, не мислете лошо. Като седнеш, мисълта ти да бъде свещена, никаква лоша мисъл. Ако не, след време ще носиш последствията. Майката по някой път може да предаде своята нечиста кръв и на децата си. Опасното е, че нечистата кръв се предава от майката. Може да се предаде на дъщерята, на синовете. Синовете и дъщерите пренасят нечистата кръв, където отиват. Една нечиста мисъл може да се предаде. И сърцето е виновно. Сърцето предава нечистите мисли. Нечистите мисли не ги предава умът, но сърцето ги предава. А пък нечистите желания умът ги предава. Сърцето не може да предаде нечисто желание. Една нечиста мисъл то предава. Сега вас ви интересува защо сърцето може да предаде нечиста мисъл, а не може да предаде нечисто желание. Нечистата мисъл сърцето предава, понеже минава през всичките най-малки дупчици. Нечистите желания минават през големите дупки. Сърцето няма такива дупки. То остава на ума. Умът е способен, като му дадеш едно голямо желание, учен е, разлага го на малки парченца, че го изпраща навън.

Сега във вас се заражда мисълта, туй вярно ли е, или не. Някой път казвате, дали е вярно. Чудни са хората, когато питат дали е вярно. Какво, ако някои работи са верни или не. Това не е толкоз важно. Например дали е вярно дали чувалът е конопен, или памучен. Каква разлика може да има дали чувалът е бял, или черен, или син. Може какъвто и да е. Червенината на чувала ще предаде ли някакво чувство на житото? Нищо не предава. Казвате: “Вярно ли е, нали е червено.” Не го зная, мяза на червено. Не е важно какъв е чувалът, важно е какво съдържа. Казва: “Лошо е да имаме червен чувал на житото.” Не е лошо. Всичките цветове, които имаме, те са негативни, те са пасивни. Сам по себе си цветът е най-ледената храна. Ако остане ти да се храниш от цветовете, отиде. Ако остане ти да се храниш от бял, червен или чер хляб, отиде. Онова, което храни, което дава живот, то няма никакъв цвят. Цветът в природата, то е мода. Най-хубавата мода

в природата. Когато тя иска да украси някого, му туря известни цветове. Чудното е, че един от най-хубавите цветове в невидимия свят например, ако ти имаш жълт цвят, ти в небето ще бъдеш богат, ако имаш жълт цвят на земята ще бъдеш беден. Щом си жълт, казват болен е този човек. Като те види, за работа не те хваща. Докторът, като те види, ще ти каже да си почиваш. Жълтият цвят е изгубил едно съществено качество. Той е изгубил своята мекота. Казва Христос: "Ако солта обезсолее." Солта има качества. Един цвят и той има качество. Ако жълтият цвят не може да предава знанието на мъдростта, той е обезсолял този цвят. Но цветът, то е едно вътрешно състояние на човека. Ти не може да схванеш този цвят хубаво, който не разбираш. Ако твоето съзнание е готово да схване тези трептения, ако те озари жълтият цвят, веднага всичките мъчни задачи стават ясни. Ако не те озари този жълтият цвят, те остават неразрешени.

Вземете сега, имаме неизвестните X, Y, Z. В алгебрата вие не знаете X какво е, Y какво е, какво е и Z не го знаете. Кой от вас няма зет? Кой от вас не е зет? На български "зет", дошъл някой момък приведен зет. Значи "зет" е третото неизвестно в природата. Дойде в дома, не го знаеш какъв е. След като го съединиш с дъщеря си, ти го познаваш зетя. Какво ще познаеш? Ще познаеш добър ли е, или лош. Обича ли да кряска, или седи мирно. Обича ли да попийва, ходи ли на нивата да работи, сее ли добре. Като чиновник ако е, ако е някой занаятчия, ще знаеш какъв е зетят. Казва: "Какво означава зет?" Приведен зет като мед. Тази сестра, която се смее, тя е имала един приведен зет и понеже не може да живее с приведения зет, напуснала го е и е дошла при нас. Де е зетят й? Той ли беше лош, или тя е лоша? И двамата не могат да живеят. Но зетят й е оставил едно голямо богатство на нея. Зетят й я оставил, той е бил по-щедър, отколкото тя. Понеже той й е оставил голямо богатство, тя обича да се потрива, всеки ден не работи нищо. Пък тук, у нас като е, се потрива.

Сега туй, което казах за сестрата, е точно така, вярно е. Аз не съм го виждал този зет, но зная богатството, което зетят й дал и тя носи

със себе си. Всеки ден, като носи туй богатство със себе си, обърне се на гърба си и седи цял ден и чете богатството. Много богата е тя, тук иска да минава за сиромахкиня. По някой път ще покаже, че е бедна. То е бяла лъжа. Човек, който знае да свири, не е беден. Човек, който може да работи, не е беден. Човек, който има ум да мисли, не е беден. Който не мисли, той е беден.

Седим ние и ако търсим погрешките в природата, то нищо няма да ни допринесе. Казано е в Писанието: "Не съдете, за да не бъдете съдени." Да кажем, аз говоря за една сестра. Коя сестра, вие веднага определяте. Нали тя е зет, определено. X, Y и Z, вие веднага определяте тази величина. Вие казвате: "Коя ли е тази сестра? Коя е тя? Тази, която се смее ли?" Ни най-малко. Вие не разсъждавате правилно. Барабанчикът, който бие пред полка, полкът ли е? Вие искате да знаете полка. Барабанчикът ви показва къде е полкът. Но барабанчикът не е полкът. Вие мислите, че този, който се смее, той е. Той показва само. По барабанчика ще намерите къде е полкът, полковникът къде е.

Та казвам, при един процес вие не мислите. Казвате: "Ето барабанчика." Че барабанчикът не е целият полк. Седи някой и казва: "Не трябва да се критикува." Хубаво, според добрите правила, когато един ученик е в училището, учителят преподава, пък ученикът си бута ухото, чопли го, намира, че като не може да слуша, бута ухото, да може да схване по-добре. Ако ученикът се почесва по тялото, може да пречи на тия, които са отзад. На онези, които го смущават отзад, казва: "Оставете, искам да слушам какво казва професорът. Казва: Мълчете, че и вие може да пострадате. И аз може да пострадам."

Ако един човек не съзнава своята нищета, под нищета разбирам, казва: "Блажени нищите духом." Блажени са онези, които не се съблазняват от материалните блага на света, тяхно е Царството небесно. Ако един ученик, който отива да се учи, носи един чувал от четиридесет-петдесет кила на гърба си, държи го и седи на чина, той какво ще учи? Или ако богатството седи в твоя ум, то ще те заслепи,

само за богатството си ще мислиш. Какво ще научиш? Мислиш, че всичко имаш за ядене и пиене. Какво ще научиш? След като е ял човек четиридесет-петдесет години, какво е придобил? Ядеш и наместо красив да ставаш от година на година, погледнеш, от голямото ядене, от голяма работа обезобрази се лицето, бръчки се образуват, косата ти побелее, ставите започнат да те болят, гръбнакът те боли. Четиридесет-петдесет години като си ял, какво си придобил? Казваш: "Остарях вече." Какво разбираш, че си остарял?

Вие се самозаблуждавате. Щом някой остарял, значи той е актьор, маска му турили на лицето, играе една роля, от някоя видна царска роля, не някой шут. Ще си намажеш лицето, ще играеш роля. Някой стар, ще му турят бяла брада. Ти ще започнеш да се повдигаш. Ти си млад, но се подпираш с тоягата. Питам, туй състояние вярно ли е?

Разправяха ми един анекдот във Варненско за тези битолските просяци. Аз не ги зная какви са. Идат двамата единият свири на гъдулка, слепият върви отзад. Отиват при един български чорбаджия сприхав, малко смахнат. Те вървят, като влизат, на вратника засвирва, слепият върви подир него. Той, чорбаджията, бил неразположен, тъй както руския цар Иван Грозни, такъв характер имал. Като кряснал, казва: "Вие защо не ходите да работите, повел си слепия човек да го водиш за нещастие." Извадил една цепеница, едно дърво, набил и двамата. Забелязал, че слепият излязъл по-рано от другия. Как може? Той не бил сляп, турил малко восък на очите. Онзи казва "бяг" и хвърля восъка от очите. Развеселил се чорбаджията. Избягали и двамата. Отива на дюкяна и казва: "Аз досега мислех, че нищо не мога да направя. За пръв път излекувах един сляп човек." Онзи просяк се преструвал, че е сляп. И двамата отиват да просят. Аз се чудя на този битолския просяк защо да не играе, онзи да свири, пък той да играе, защо ще си туря восък на очите да се преструва на сляп. Онзи да свири, пък той да играе. Казвам, в дадения случай методът за прехрана не е избран сполучливо.

В природата често ние избираме занятие, което не ни подхожда. Щом се намерим в природата, има крайно отвращение от лъжата. Природата всичко прощава, но като те хване в лъжа, не прощава. Природата прощава всичките престъпления, но лъжата не прощава. Та казвам, изберете си занятие, което в дадения случай да ви подхожда. Не дръжте ума си в застой, не дръжте и сърцето си в застой. Държиш сърцето си и целия ден се смущаваш. Това не е наука. Дръж радостно състояние, не смущавай ума си с такива непотребни мисли. Внеси хубавата мисъл.

Та казвам, първото нещо, ние се нуждаем от чиста мисъл. Месиш хляб, вземи от най-хубавото брашно. Защо ще вземеш брашно от четири-пет места мляно, вгорчило се. Американците имат обичай и много ядат месо. Сутрин пържоли и кафе, от големия бут хем, накълцано като у нас, направено много хубаво. Казвам на американците, хора, които ядат толкоз месо, как ще имат здрави зъби? После един народ толкоз интелигентен постъпва много неразумно. В Америка, като идеш сега не зная, може да са изменили обичаите ще ти дадат една чаша като нашите кафе, горещо, от двеста и петдесет грама и след туй ще ти дадат ледено. Първо топло, после студено. При такава една промяна на топло и студено става един преврат в стомаха, от който всичките американци страдат от разстройство на стомаха. Много от тях страдат от диспепсия.

Та казвам, в живота, когато дойде една добра и една лоша мисъл, ако човек не е умен, създава се едно ужасно състояние в човека. От чисто здравословно гледище вие, които следвате новото учение, трябва да се стремите да пресявате мислите си. Казва, Господ, който създал света, е на-благото същество. Христос казва: “Не ме наричайте благ, благ е тъкмо един Отец.”

Бог, който е най-благото същество, всичко ти дал в света, ти си недоволен. Господ се чуди какво не ти достига. Всичко ти дал, ти си начумерен, недоволен си от всичко. Казвам, какво ни липсва на нас? Очи имаме, нос имаме, уста имаме и при това казваш: “Това нямам и

онова нямам.” Значи не сте от много добрите ученици в света. Вследствие на това претърпяваме тия големите кризи, които стават в света. Вие сте идвали много пъти на земята и мислите, че се дължи на миналото. Всичкото растително царство, животинско царство, минералното царство пращат, за да направят човека по-лесно, да може да работи. Защото в минералите вече имаме оценка. Минералите са, които събират светлината, кристалите събират светлината и я пречупват. Много малко от тази светлина задържат за себе си, другата изпращат навън. Лечебно действа. Щом минем от кристалите, идваме в органическото царство. Там растенията изпращат разни светлини - някои червена, синя, жълта и т.н. Всички тия растения вече учат как да се придобие светлината и да я пращат. Хубавите мисли чрез въздуха ни изпращат хубавите краски в света. Една хубава мисъл тя си има своя краска. Онова, което образува човешката аура, то са хубавите мисли, хубавите чувства. Чистата мисъл, то е крепост. Човек, който има хубави чувства и мисли, то е крепост. Той има всичкото богатство в света. Онзи, който няма чисти мисли и чувства, той е изложен на големи промени.

Първо казва Христос: “Кротките ще наследят земята.” Ние мислим, че силните ще наследят земята. “Кротките” подразбира умните хора, които са полезни и на себе си, и на ближните си. Човек, който не е полезен на себе си и на ближните си, не е полезен и на Бога. Кротък човек е, който е полезен на себе си, полезен е и на ближните си, полезен е и на Бога. Работи за славата Божия, работи за Царството Божие и за неговата правда. Работи за изпълнението на волята Божия в света. Тъй е според мене: всеки, който работи за изпълнението на волята Божия, работи за Царството Божие и неговата правда, работи и за славата Божия, той е кротък човек, който разбира смисъла на живота.

Та казвам, трябва да станем добри, да се научим да служим. Като изпълняваме волята Божия, трябва да работим за себе си. Според мене, като търсиш Царството Божие и неговата правда, ти работиш за

ближните си, а пък като прославяш Бога, търсиш славата Божия. Ти работиш за всичката вселена. Ако търсим името Божие и славата Божия, ще бъдем обкръжени само от разумни същества. То е блаженство. Ако искаме да бъдем полезни на другите, ще търсим Царството Божие. Ако искаме да бъдем полезни на себе си, трябва да изпълним волята Божия. Човек, който не изпълнява волята Божия, не може да бъде полезен на себе си. В умствено отношение не може да се развива, в здравословно отношение не може да се развива. Човек, ако иска да бъде здрав във всяко отношение, трябва да се научи да изпълнява волята Божия. Или казано от гледището на здравословната душевна хигиена: изпълнявайте волята Божия, за да бъдете здрави. Търсете Царството Божие, за да бъдете полезни на вашите ближни. Осветете името Божие, за да влезете във връзка с всички разумни същества в света. То са три неща. Вън от това човек остава странник, пришълец на земята и на небето. Той е грешник. Това е за сегашния живот.

Волята Божия, Царството Божие и неговата правда и името Божие, които ще уредят и украсят този свят туй трябва да носим, тъй е написано. Името Божие, Царството Божие и неговата правда и волята Божия това трябва да бъде написано на всеки едного. Той трябва да ги изпълни точно, не по закон, но по любов да изпълним онова служене към Бога, към ближните и към себе си.

Сега най-силната мисъл ще ви кажа. Волята Божия не може да се изпълни без истината. Царството Божие и неговата правда не може да се намери без мъдростта. Името Божие не може да се намери, не може да се служи на Бога, ако нямаме любов.

"Отче наш"

35 Утринно слово 21 септември 1941 г., неделя, 5 часа София - Изгрев

УТРИННИ СЛОВА – XI ГОДИНА (1941-1942)

ПОСЛЕДНОТО ДОБРО

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета евангелието на Матея, осма глава.

Гражданите излезли да Му кажат да излезе из техните предели. Не е в техен интерес цялото стадо да се хвърли във водата. Колко естествено човек всякога е съгласен с учиния, които допадат на неговите лични интереси. Хубаво е. Първите интереси са Божествени, но сега има нещо примесено в човешките интереси, някой в миналото го е присадил. Има много неща, които не са естествени. Ражда ли се човек пияница или крадец? Кражбата е присадка, пиянството е присадка. После, има още много други присадки. Ако вземем съвременното християнство, какво ли не са притурили на Христа, че Той казал. Христос учи много просто. Той с притчи учеше хората и от тия притчи изваждаха тайната. Казва: “Живейте тъй, както разбирате.” Разбира се: не както си присаден, но както не си присаден. Ако те взема и те хвърля, и кажа: падай, както знаеш, ако от някой аероплан някой пада - сега има парашути, като падат, но без парашути - отиде; като падне на земята, нищо няма да остане от него.

Сега всички давате примера - имаш една градина и казваш: “Никой няма право да бута плодовете.” Но ти ги буташ. Ти казваш, че имаш право, но всъщност според Божия закон нямаш право на тия дървета. Ти си взел това право. Нямаш никаква тапия, че тия дървета са твои. Дойде друг, казва: “Ти нямаш това право, аз имам право.” Кой ти даде това право? Това е безправие. Туй не е същността. Нас не ни интересува плодът. Яде този човек плодове, понеже има здраве. Ако

стомахът беше болен, хич нямаше да ги бута. Пил вода, защото е жаден. Ако не беше жаден, хич нямаше да бута водата да я пие.

Ние искаме да знаем какво е волята Божия. Най-първо, човек се влияе от своето тяло, влияе се от своето сърце, влияе се от своя ум, влияе се от своята душа, влияе се от своя дух. Някой път тялото е право, сърцето е право, умът е прав, душата е права, духът е прав. Сега колцина хора има, които различават тия влияния? Да ядеш има нещо необходимо - не може да се каже, че не трябва да ядеш. Ще ядеш, но разумно ще ядеш, ще подбереш храната, която е подходяща. Не казваме да не пиеш. Ще пиеш, но разумно ще пиеш, ще пиеш онова, което Бог е направил, чиста вода. Тия примеси, които хората направили, ти ги дръж надалече.

После, друг социален въпрос: как трябва да се възприема светлината, въздухът, водата, храната? Имаме този стремеж. Как да се поддържа човечеството за приемане на живота? Има общо възприемане на живота. Ти трябва да даваш ход на всичките клетки на тялото си да живеят. Ако ти привилегироваш някои клетки на стомаха си, даваш им колкото те искат, а на дробовете не даваш каквото искат, ще настане анархия. Ако на ума, на мозъка, не даваш каквото иска, и там ще настане анархия. Ако на всяка част на организма не дадеш право, ще се намериш в безизходно положение, настава една дисхармония. Ще те заболи кръстът: значи ти си господар, който не е дал правото на гръбначния стълб да постъпва както той знае.

Сега всеки твърди как Господ е направил света. Че как го е направил? Как разбирате как Господ направил света? Бог е направил света и сега всички ние учим благата, които Бог ни е дал, как да ги употребим. Първото нещо, хората трябва да се научат как да ядат. От яденето зависи какъв ще бъде животът. Ти ще бъдеш в яденето или вегетарианец, или плодоядец, или месоядец. Месоядците са, които внесоха всичките лоши работи в света. Да допуснем, че вие сте вегетарианец, но минавате някъде и ви замирише на пържола

свинска, направена хубаво, отгоре посолена с червен пипер и лимон турено. Казва: “Трябва ли да ядем?” Може да ядеш за цяр, свинското месо за цяр болните може да го ядат; препоръчвам го, но на дози. Като си здрав, да не ядеш свинско месо. Болните може да ядат. И овче месо, и кокоше, и яйца може да ядат, всичко може да ядат. Аз считам вегетарианци не които седят пред мене и не ядат, но които нямат желания, които са неестествени. Тази, месната, храна е много нечиста. Всички онези, които се занимават с месната храна, имат метода на котките. Котката, като хване мишката, с козината, с червата я изяда. Котката живее много хигиенично, но те скоро умират от недобро хранене, неестествено се хранят, с всички нечистотии изядат храната си. Ти като ядеш свинско месо, овче месо: всичките клетки имат толкова нечистотии и ти ги поглъщаш, и после искаш да бъдеш здрав. Следователно, като вземаш месото и като мислиш да си похапнеш, то е, защото в човека има един атавизъм.

Един мисионер във Великия океан на някой остров проповядвал християнството на човекоядците, обърнал ги към християнството. Една осемдесет и пет годишна старица вече на умиране, като дошъл проповедникът да я изповяда, казва: “Струва ми се, че ако имам опечена ръчица на някое дете, ще оздравея.” Та казвам, първото нещо, трябва да се освободим от неестествените работи. Да дойдем до Божествените работи на нещата: да ядем добре, да спим добре, да дишаме добре, да мислим добре, да приемем светлината добре, да се обличаме добре.

Сега ще кажете: парѐ. Парите не са един необходим порядък. Например ето какво, яденето е в цялото органическо царство, всички ядат, няма същество, което да не яде. Всички дишат, всички пият вода, всички възприемат светлината. Щом дойдем до парите, те са в човешкия порядък. Птиците пари нямат. Хвръкне, кацне на някоя круша, череша, вземе си череши без пари. Казвам: това е второстепенен порядък. Казваш: “Парите трябват.” Ти си занаятчия, шиеш дрехи. Идеш някъде, ушиеш дрехи, ще те нагостят хората. Или

добър железар си, или обущар, или шапки знаеш да правиш, или някой цигулар, или песни знаеш да пееш. Сега всичките хора не пеят. Всички говорят, но всички не пеят. Млекопитающите ни най-малко не пеят. От птиците малко има, които пеят.

Казвам, да отделим Божественото влияние. Когато Божественото влияние дойде в човека, то носи здраве. Всички други второстепенни влияния всякога са болезнени. Някой път ти може да дойдеш под влиянието на някой вълк. Вълците влияят. Щом дойде вълчото влияние, ти може да хванеш някоя кокошка и да я заколиш, това е лисичо влияние. Лисицата някой път ще си помисли за някоя хубава кокошка в курника и тази мисъл се предади на твоя ум. Ти започнеш да мислиш за кокошката, както лисицата, или за овцете, за някое агне, както вълкът. Или някой път мислиш за рибите. Това е мисълта на тия птици, които живеят в моретата и се хранят само с риби.

Та казвам, ние по някой път се намираме под влиянието на някои животни или растения. Хубави са тия влияния, добри са. Но някой път тия влияния образуват в нас едно лениво състояние, та по някой път сме неразположени за работа. Докато е млад човек, природата го поддържа. Като стане стар, той започва да се убеждава, че не трябва да работи. Когато трябва да работи, отказва се, казва: "Остарях." То е едно вътрешно умствено състояние, започва той да се оглежда в огледалото, явяват се някои бръчки, косите побеляват, започва да се прегърбва. Вземете вие един лист, и щом той изсъхне, веднага ще се набръчка. Щом започваш да остаряваш, влагата намалява. Старите хора нямат влага, изгубват водата. Старите хора са градинари без вода. Градинарство без вода не може. Тия, плодните, дървета без вода не виреят. Красотата без вода не вирее.

Та казвам, Божествения ред на нещата в нас трябва да го различаваме. Никога не трябва да проповядваме едно учение, което не изпълнявате. Някои от вас препоръчват безбрачие. Във вас има милиони клетки, които постоянно сватби правят, постоянно сватбарство има в стомаха, в дробовете, в мозъка. Казва: "Не трябва да

се женят.” Благодарение на тия женитби те живеят. Ако престанат да се женят у тебе, и ти ще престанеш. Не се жени, за да се развеждаш. Ожениш се и след две години се разведеш. Жени се да не се развеждаш. Някой ми казва: “Сгодих се.” Десет години се водите, докато се опознаете. Хората казват: “Кови желязото, докато е меко.” Лесно е, ако е за гвоздеи: вземеш чука, вземеш гвоздея, ковеш. Щом дойдеш до обществения живот, работата с гвоздеи не става.

Казвам, в съвременния живот трябва да стане преобразуване в семейния живот. Едно преобразуване трябва да стане в семейния живот на нашия ум в нашия мозък, едно преобразуване в семейния живот в нашите дихателни органи или на духовния свят. Трябва да стане едно семейно преобразуване на тялото ни. Най-първо, човек трябва да се самовладее. Направете един опит. Отивате при една чешма, има десет души, чакат. У вас има желанието да ги разкъсате. Казвате: “Бързам.” Искаш да вземеш, ти да се напиеш. Хубаво, ако ти си силен, разрешаваш въпроса. Но ти си слаб, и тия хора са силни, и си позволиш да бутнеш някого. Какво ще стане? Някой път гледам някои духовни хора, като станат духовни, мислят, че са много силни, казва: “Мене Господ ми каза да ти кажа.” Че де ти са документите, че Господ ти казал? Ако Господ ми е казал, аз ако съм, ето как ще постъпя. Отида в дома, има един болен. Най-първо, казвам, че Господ ме прати да излекувам болния. Излекувам го. Мъжът и жената се карат, казвам: “Господ ме прати да ви примиря.” Помирявам ги. Жената не обича мъжа си, казвам: “Господ ме прати да обичаш мъжа си.” После, Господ ме прати да науча мъжа и жената да се обичат. То е наука. Ти трябва да знаеш откъде да започнеш да обичаш. Ти можеш ли да месиш хляб без вода? Вода имаш, но може ли да месиш само с вода, ако нямаш брашно? Трябва ти брашно, трябва ти и вода. Като замесиш хляба, трябва да знаеш как да го опечеш.

Сега всички тия работи ние ги знаем. Но как ще научиш един човек да обича другиго? Заради мене не искам никаква философия. На другите трябва да обяснявам как трябва да се обичат хората. Дето и

да ида, те имат доста дръвчета, туря на огъня, запали се, огънят гори. Казвам: не изгасвайте този огън. Любовта трябва да се раздава. Човек отива да търси гладните хора, ще им остави каквото има, да ядат, и като влезеш в дома, ако ти сам не си проводник, за каква любов ще говориш? Теоретически ще говорим да се обичаме, но и ти не знаеш какво нещо е обичта. Дойде някой и на мене ми казва: "Учителю, аз ви обичам." Питам: "Защо ме обичате?" Два процеса има да обичате: или този, когото обичаш, трябва да вземаш нещо от него, или трябва да му даваш нещо. Един учител обича способния ученик, вижда го, ако е по музика или някое друго изкуство: онова, което му предаде, ученикът ще приложи, той ще рисува хубаво, ще свири хубаво. Сега дойде противоречието: туй е за способните, ами за неспособните ученици? Аз подразбирам, че всички ученици са способни. Всеки човек, който има глава на раменете, е способен; който има дробове да диша, е способен; който има стомах да се храни, е способен; който има крака да ходи, е способен. Ще започнем от онзи, естествения, порядък. Ако ти не допущаш светлината на твоите очи, очите ти след време ще се атрофират. Ако ти не пущаш въздух в дробовете си, те ще се атрофират. Ако не допущаш храна в стомаха си, клетките на стомаха ще се изопачат. Един ден ще започнеш да страдаш, ако не учиш краката си да ходят, ръцете си да работят. Ние ги учим, те са ученици. После, пръстите си трябва да учиш. Я виж онзи пианист, двайсет години той учи, докато научи пръстите си как да свирят. Като ги научи, всеки пръст знае вече по клавишите на пианото да свири; пръстите като че ли имат светлина в себе си, знаят къде са клавишите.

Казвам, в нас има едно вътрешно чувство, което ни пошепва как да живеем. Но има един човешки порядък, който казва: "Жената е съблазън". Вярно ли е това? Жената е съблазън, когато се наконти със скъпоценни камъни и ходи между бедните хора, които имат нужда от тия скъпоценни камъни. Тя да не туря тия скъпоценни камъни на себе си, но да ги снеме от врата си, да натовари една кола с хляб, че да иде между бедните да раздава хляб. Тогава ще я слушат. Тя се накичи

и казва: “Гледайте, като мене да бъдете.” Де ще намерят толкоз скъпоценни камъни бедните? Ако натовари хляб и раздава, и каже: “Както аз постъпвам, и вие постъпвайте”, всеки може да направи това. Но скъпоценните камъни не са нещо съществено. В този свят скъпоценните камъни са само за ума. Скъпоценните камъни да ги носим в човешката мисъл, в човешкото сърце, но отвън, на физическото поле, само тия богаташи носят скъпоценни камъни. Скъпоценните камъни, които се носят, предпазват от известни злини. Те са оръжие. Всеки човек, който ходи със скъпоценни камъни, показва, че той е военен. Все ще носиш като някой военен някоя пушка, някоя сабя. Ти ще носиш диамант просто да се пазиш от някои лоши влияния. Може някой камък да е с червен цвят, син цвят - то са оръжия. Вие носите гребенчета на главата си, някои носите черни гребенчета, някои - бели. Питам: птиците какви гребенчета носят? Без гребенчета не може ли? В един град има гребенчета, но в село няма никакви гребенчета, косата така е вчесана, завързана с панделка.

Сега същественото в живота е да съзнаваме онзи Божествен порядък, който действа в нас. Ако човек дава ход на своите чувства, никога не си въздейства. Минаваш покрай някой извор, искаш да пиеш. Почини си, вземи вода в ръката си и опитай водата. Ако кажеш: тази вода не е хубава, онази вода не е хубава, нямаш особена чаша да гребнеш да пиеш. Ще си вземеш с ръката и ще опиташ тази вода.

Та казвам, всички хора трябва да пият от чистия извор. В Божествения порядък всички имат право да пият. Ще пиеш толкоз, колкото ти трябва, ни повече, ни по-малко. Ако пиеш по-малко, ще се яви в тебе жажда. Ако пиеш повече, ще има друг процес, недоволство ще се яви в тебе. В какво седи пиянството? Седиш, пиеш една чаша, после още една и още една. Изпие двайсет-трийсет чаши, дойде до едно място, дето виното го приспи. После му образува главоболие.

Мнозина от вас казват, че много страдал от любов. Тази любов, която кара хората да страдат, тя не е чиста любов, тя е кръчмарска любов. Всяка любов, която причинява болка на човека, е кръчмарска. Всяка мисъл, която причинява главоболие, е кръчмарска. Всяко чувство, което причинява болка в сърцето, е кръчмарско. Божествените мисли, Божествените чувства и Божествената любов никога абсолютно не причиняват някакво страдание. Дето тя влиза, възкресява мъртвите от гробищата.

Та казвам, трябва да дойдем до основния закон. Казваме, че човек трябва да живее. В дадения случай, ако аз не мога да бъда в хармония с всичките хора, какъв човек съм? Ако вляза в една гора, пък се блъсна в едно дърво, че ми удари крака, кой е крив? Нося брадва и накълцам това дърво. Това не е право. Вървя в гората, блъсне ме някой клон, отрежа клона с трион. От мене зависи това, нека седят дърветата, каквито са. Като влезете в обществото, във всинца ви се явява желание с вашия трион да режете. Всеки започва да реже. Виждам гората осакатена. Всеки, като дойде, ще започне да те учи как трябва да живееш, как трябва да обичаш. То е един вътрешен процес. Човек трябва да обича, за да се научи. Никой не може да го научи да обича. Единственият само Бог може да научи хората да обичат. Понеже Той съвършено обича, като влезе, ще те научи. Казва: "Гледай Аз какво правя и прави същото."

Та казвам, престанете да бъдете учители на любовта, бъдете образци на любовта. Не само да казвате: "Аз те обичам." Какво обичате вие? И аз може да кажа, че те обичам. Другите ми се хвалят, че ме обичат. Дойдат мухите в стаята, постоянно ме безпокоят. Сутрин, като стана, дойде някоя, качи се на носа ми, не кацне на рамото, но на носа. Казва: "Знаеш аз коя съм." Как да не зная. Аз зная какво иска: тук има за ядене, тя започва да обира микробите. Сладки са тия микроби. Аз искам да я изпъдя, казва: "Чакай да ти направя услуга." Някой път оставям мухите, чакам да си свършат работата. Тя ходи, обира, обира. Сега се уча да ги търпя. Като дойде, навсякъде

обикаля, ходи. След нейното идване друга муха не се качва на носа ми.

Сега всички вие сте учени, които мислите за любовта. Казвате: “Сърцето ми гори.” Но има разни горения. По някой път срещна някоя мома и правя научни изследвания. Погледна я, тя си затвори очите надолу, казва: “Учителю, ти си толкоз свят, че не смея да възприема твоя поглед, срам ме е.” Срещна друга, освен че не си затваря очите, но се ококори насреща. Гледа, иска вътре да проникне, да види какво излиза от мене, гледа очите ми, изследва ме. Аз седя и казвам: “Защо ме гледаш?” Казва: “Видях нещо много хубаво, Учителю.” Едната видяла хубавото в мене, а пък другата не може да гледа хубавото в мене. Питам, коя от тия двете моми е на правата страна?

Казвам, аз искам да грея хората, без да ги изгарям, само да ги стопля. Искам да грея хората, без да ги изсушавам, да не пресъхнат. Божествената любов носи всички възвишени качества. Тя носи всичките блага. Когато човек дойде до любовта, трябва да има достатъчно влага, достатъчно въздух, достатъчно светлина, достатъчно сила. По това се познава. Дойде любовта: и хляба добре месиш, и добре ядеш, и добре четеш, и добре се обличаш. Навсякъде всичко ти е светло. Замине любовта: навсякъде всичко виждаш, че не е така. Казваш: “Защо ми е да обичам?” По някой път вие се обезсърчавате. Срещате вашия учител в света и на някои очите са затворени. Но в единия случай има едно малко съмнение. За мене нашата майка ни обича. Синът трябва да работи, както бащата работи. Дъщерята трябва да работи, както майката работи. Ако синът не работи, както работи бащата и ако дъщерята не работи, както майката работи, те нямат любов.

Вие, като ме слушате, казвате какво съм казал, че като ме слушате, трябва да идете да го разнесете. Колко души има, които чакат? Не да идете да ги обърнете, но да кажете: “Елате при нас.”

Благото, което нося, ти го приеми и употреби. Не да се премести само от място на друго.

Някои от вас искат да се оженят, да имат деца. Тия деца трябва да мязат на тебе, да не съжаляваш, че си се оженил. Като се ожениш, тия деца ще се родят по Бога. Ти трябва да бъдеш благодарен от тях и другите да бъдат благодарни. Казва: "Няма за кого да се оженя." Че как няма? Господ е пратил за всинца ви. Като дойде той облечен скромно, вие търсите някой с цилиндър и вратовръзка, пръстен да има, после, да е някакъв висш чиновник, да има заплата от десет хиляди лева, да има апартамент. Ако е бедняк, голтак, не го искате. Че Господ бедняк праща за тебе. Когато Господ ни изпраща едно дете, голямо ли го изпраща? Той го изпраща толкоз малко, че с микроскоп трябва да го гледате. Тури това дете и то започва да расте, и след десет-двайсет години пораснало голямо. Първоначално не се виждаше. Ако вие мислите, че онези, които ви обичат, ще бъдат големи, вие се лъжете. Любовта, която не се яви в микроскопическите работи, тя не е любов. В най-малките работи любовта, ако не се яви, не е истинска любов.

Сега става, което ви казвам. Не искам да вляза в стълкновение с вашите възгледи. И аз имам такива възгледи. Някой път се ръкувам с някого, неприятно ми е, една ръка суха. Нему му трябва влага. Някой път долната част е мека, но е суха. Не от работа. На някои, без да работят, ръката е твърда. Тази твърдост не е хубава. Изобщо, щом като човешката мисъл е благородна и щом като човешките чувства са благородни, ръката е мека. Щом стават ръцете груби, щом загрубяват ръцете, то не е хубаво. После, имаме много навици. Като срещнем някой човек, не знаем на какво разстояние да бъдем. По някой път дихателните органи се запушват, образува се известна миризма, дъхът на някой човек мирише. Дишането не става правилно. Всякога сегашните хора страдат от болести, които се дължат на подпушване на силите на любовта. Любовта се подпушва, вследствие на това се раждат тия безбройни болести. Ти обичаш само едного. Да обичаме

всички. Да обичаш всички ето какво означава: ти си извор, който дойде при тебе да пие, еднакво право има да вземе от твоята вода. То значи изворът няма да ходи да го обича. Когато казваме, че трябва да обичаме всички, разбираме един извор: който дойде при него има еднакво право да вземе, и да вземе толкоз, колкото той иска. Като дойде един вол, да вземе колкото на вола трябва; като дойде една мушица, да вземе колкото на мушицата трябва. Всяко същество да вземе от твоята любов толкоз, колкото му трябва. Туй подразбирам. Вие подразбирате да идете по целия свят, да прогласим, че ние сме приели новото учение. Тогава да изявим свободата. При нас свободно трябва да дойдат всички, не ние да идем при тях. При извора ние ще идем. Но някой път ще прокараме този извор в нашите стаи. То е друг въпрос. Не седите да кажете: "Ще платиш за водата." Че колко сте платили за любовта? Аз колко съм платил за любовта? Нищо не съм платил. Даром сте пили, даром давайте.

Трябва да се освободите от тази вътрешна тревога. Дойде някой, казва: "Ти другите обичаш повече, мене не ме обичаш." Досега ни най-малко не съм взел от любовта, да туря в частта на някой човек. Всеки, като дойде, ще си вземе. Любовта ни най-малко не протяга ръка. Ти ще хванеш пръв ръката. Щом я хванеш, и тя ще те хване. Любовта седи и гледа ще я хванеш ли. Щом ти я хванеш, и тя те хваща, не те пуща. Ако не я буташ, никога не си дига ръката да те поздрави. Ето аз какво подразбирам - ако аз държа устата си затворена и не искам да приема въздуха, той седи отвън и казва: "Готов ли си да ме възприемеш?" Щом си отворя носа или устата, въздухът влиза. Държа устата и носа затворени, той чака отвън. Светлината също така - държа очите си затворени, не влиза, щом отворя очите си, веднага влиза. В любовта вие ще отворите душата си и тя сама ще влезе, ще я усетите, ще се допрете до нея. Ако чакате тя да дойде, с години ще чакате. Тя е навсякъде, ще я хванеш. Ние, хората, много разправяме за своите страдания. Тя не обича да є говориш за страдания. Кажи: "От дълго време те чакам." Хваща те за

ръката. Кажи: “Стори за мене това, което искаш.” Че си страдал, това-онова, оставете тия неща настрана.

Ако Христос дойде днес във вас, вашите свини ще идат в морето, ще кажете: “Учителю, откакто дойде, отиде всичко.” Когато съживяват един мъртвец, който се удавил, усеща голяма болка, но то е признак, че животът влиза. Животът изпъжда онази инертна материя и човек усеща такава болка, каквато не е усещал. Или някой, който е замръзнал, че са го съживили, ако не спазват закона на размразяването, чувстват се ужасни болки. И аз съм чувствал болки, когато съм бил невнимателен. Пръстите измръзват зимно време и като вляза в стаята, ужасна болка се образува в ноктите. Аз съм виждал деца да плачат, половин час плачат, докато дойде кръв. Като дойде кръв, няма плач. Всякога любовта, при нашето инертно състояние, образува тия болки. Не се плашете от тия болки.

Често казвате: “Да прославим Господа, да осветим Господа.” Че трябва да Го осветим. Като дойде Господ, не трябва да Му мърморим, да кажем: “Господи, Ти си ни оставил, че гладувахме, че страдахме.” Погледнете онзи червей, който ходи по земята, той какво трябва да каже? Онази птичка, която седи на клона, какво да каже? Онзи вол, който целия ден оре на нивата, какво трябва да каже? Онзи кираджийски* кон, който целия ден носи товари, какво трябва да каже? Онзи шофьор, който целия ден кара автомобила, какво трябва да каже? Онзи войник на бойното поле какво трябва да каже? Съдията, свещеникът, всички се оплакват. Жената, която има деца, какво трябва да каже? Сега казвате: “Толкоз време съм в учението, какво съм придобил?” Толкоз години си на земята, какво си придобил? Човек се ражда на земята. Младата мома, която е дошла, какво е добила? Тя дошла да се учи, момъкът дошъл да се учи. Каквато и служба да вземат в света, онова, което може да ви препоръча, то е вашият ум, вашето сърце и вашето тяло. Ние се препоръчваме с три неща. Ето какъв е моят морал. Като мина покрай

някое дърво, спирам се, прочета колко плода има, виждам, че са сто. Имам право само един да откъсна.

Сега ние тук имаме лозе. И някои от избраните са ходили и най-хубавото грозде са го обрали. Само няколко сестри го изяли, другите не. Казват: "Туй е Божие." Хубаво, Божие е, но то е за всички сестри, по едно-две зърна да си вземат. А две-три сестри изядоха всичкото грозде. Това не е морал. Тук един брат задигнал сестрата на един брат. Той ги следи, не се разбрали и ходят двамата по Витоша. Това не е право. Хора, които идат тук да разрешат социални въпроси, не дигат скандали в братството. Страшно безобразие. Тук в кухнята влизат, няма никакъв ред, влизат с обуща. Всичките братя, които влизат в салона с обуща, да идат един ден да го измият. Казват: "Да има определено." В едно братство всички имат еднакви права, но и еднакво трябва да служат. Аз обичам порядъка и безпорядъкът ми е крайно неприятен. Лоши хора когато копаят лозето, то не дава плод. Те го копаха, които се развеждат, и нищо не дава.

Казвам, разведени хора не ги искаме. Нека се разведат от греха. Те са свързани с дявола. Разведете се с дявола, не с мъжете си. Грешници ние не ги искаме. Някой се оженил за дявола, да си живее с дявола. Които искат да живеят с Бога, да дойдат при нас. Всички, които имат мъж дявола, навън да седят, нищо повече. Аз се чудя, и тук има сестри, със своите торби ходят и вземат от градината. То е кражба. Тук научете се да се самовладеете. Казвате: "То е братско." Като дойде за работа, не е братско. И в работата, ако е братско, всички трябва да работят. Какъв порядък ще се даде на нещата, кажете ми, ако ние не считаме, че земята е дом Божи, че небето, че всичко, което е на земята, растенията, всичко е Божие? Минавам покрай някое растение, като го погледна, не искам да го онеправдая. Те са деца. Тия ябълки, круши, сливи, като деца са. Казвам, като взема една слива, какво ще направя? Трябва да направя някаква услуга. След като изям сливата, трябва да посадя костилката някъде. Колцина от вас, като ядат сливи, посаждате? Вие ги хвърляте, костилките, по земята. Из

нашето игрище гледам доста костилки, от сливи, от праскови, нахвърляни. То не е хубаво. За света може да е, не за вас. Всяка костилка посаждайте. Като ядете, събирайте ги, засаждайте ги да изникнат. Отдето минете, насаждайте. Ако толкоз години бяхте приложили това правило, най-малко пет-шест хиляди дървета щеше да има посяти навсякъде.

Не можем да бъдем носители на Божията любов, ако не приемем Бога в себе си и не Го оставим Той да се изяви в нас. Аз не съм за онази любов, която е само за някои. Защото, ако ние не се поправим, в Божия закон има граници. Не мислете, че е слабост. Бог дълго търпи, но увеличаването на дълга ни най-малко не показва, че сме прогресирали. Трябва да се поправят погрешките. Не можем да се избавим от тях. Няма да дойде някой да поправи нашите погрешки. Владейте себе си. Не отвръщайте зло за зло. Бъдете смели, да кажете какво трябва да направи човек. И на себе си кажете какво трябва да направи човек.

Та казвам: пред Бога живеем. Ако Бог изпрати сега една комисия, малцина от нас ще ни намерят такива, каквито трябва да бъдем. Смъртта какво е? Разчопляне, разединение, всичко туй да видят. Всички тия мисли, желания, които са скрити, ще ги разчоплят, и нищо няма да остане неразчоплено.

Та казвам: тъй както разбираме християнството, това не е Неговото учение. Новото учение е учение за подмладяване. Младостта трябва да се изяви. Светлина трябва да се яви в ума, да бъдете радостни. Топлина трябва да се яви в сърцето, да имате най-хубавите чувства. Сила трябва да имате в тялото. Ако не се подмладите, не сте в новото учение. Човек на осемдесет, деветдесет, сто и двайсет години, и пак да бъде свеж, да му е радостно, че ще умре.

Гледам, вие сте се изпоплашили, мислите за оня свят. Кого ще заведете? Сами няма да ви приемат. Една мома приемат вкъщи със сина. Той я води. Ако той не я води, тя е натрапница. Вие искате да

идете сами. Вие сте натрапници. Трябва да ви придружава някой от синовете Божии. Ако една душа отива в онзи свят и един син Божи има с нея, приемат я. Сами не искате да идете в оня свят. Кракът ви не може да стъпи. Казва: “Ще изпратя Духа Си.” Този Дух като изпрати, с Него ще идете. Без Дух никой не може да иде. Не само това, но всеки ден ще чувствате, Той ви казва какво трябва да правите. Сега ще кажете: “Кажете ни нещо добро.” Вие сте много добри, но ако ви кажа, че сте много добри, по-добре още едно добро. То е последното. Последното добро съживява човека. Един светия като се сформирова в утробата на майка му, образуват се ръцете, краката, тялото и най-после се сформират дробовете. Като се завършат дробовете, веднага туй дете трябва да се роди, понеже дробовете трябва да дишат, да функционират. Ако туй дете не се се роди, умира. Като се роди, излезе навън и заплаче.

Страданията показват, че човек се е родил и започнал живота. Ще бъдете доволни, че Бог ви е посетил. Гледам, през тия дни постоянно идат мрачни мисли по радиото. Този се обезсърчил, онзи се обезсърчил, този се обезверил, онзи се обезверил, аз това не вярвам, аз онова не вярвам. Какво ще ви убеждавам? Какво искате вие? Момата търси момъка. Че тя трябва да го обича. Някой път момъкът търси момата, някой път момата търси момъка. Ако той трябва да търси, стой! - той ще дойде. Ако ти трябва да го търсиш, ти ще го намериш. То са практически правила. Някой път аз ще търся, някой път мене ще търсят. Бог казва: “Потърсете Ме.” Онези, които търсиха, намериха. Онези, които търсят Господ и които Господ търси, те са хората, на които Бог е дал благословението. Та казвам, не онези, които търсят Господа, но които Господ търси, ще Го намерят.

Та казвам, вие потърсете Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичката си душа, и ще Го намерите. След като Го намерите, хванете Го за ръката и тръгнете след Него. Работа трябва. По този, кривия, начин ще мислите. Имаш един мъж, като го оставиш, ще разрешиш въпроса. И двама мъже не разрешават

въпроса. Една жена никога не трябва да напуща мъжа си, нищо повече. Щом се ожени, да го изтърпи докрай. Да не върви по хлъзгав път. Аз не обичам тук да стават скандали. Тук не е място за скандали. Казват: “Той ги учи да се развеждат.” Всеки, който се оженил, да се държи за възлюблената, по-добра няма да намери. Тук имаме една сестра, нейният възлюблен петнайсет години не беше є говорил. Дошла беше до едно положение - искаше да го напусне. Проговори є най-после. Бог ви туря на изпитание, издръжте изпитанието. Женитбата на земята е училище, не е щастие. То е знание. Два пъти не се женете, аз съм за еднобрачието. Ако твоя възлюблен замине за другия свят, не търси друг. Не да не обичате, но другото е търговия. Никога не се жени втори път. Замине ли си първият, не търси втори, трети, четвърти. Причината сега, че първият, вторият заминал, не търси. Новото учение изключва това. То е за еднобрачието. Адам трябваше ли да търси някоя друга Ева? Първата Ева той я намери в душата си. Душите са двойни, които слизат на земята. Всяка душа има своя другарка. Търсете другарки и тогава душите се обръщат една с друга. Две души с други две души, стават четири; две души се сливат и стават по-голяма душа, и тия души по две се сливат и стават четири, стават по-голяма душа. Осем ще се слеят ведно с други осем, докато най-после образуват тази, най-голямата, душа, която е сбор на милиони души. Не се заблуждавайте да мислите, че като него няма. То е сливане на души в света. Явяват се съмнения в света: този обичам, онзи не. Някоя звезда свети повече, някоя по-малко. Така са направени. Аз не мога да им се сърдя. Малкият извор малко дава, големият извор много дава. Малкият извор е толкоз ценен, колкото и големият.

Любовта в най-малките проявления трябва да бъде чиста. Любовта може и в големите проявления да бъде опорочена. От любов някой път човек става ленив, става нетърпелив. Много синове и дъщери не учат, уповават се на богатството на баща си. Дали баща му е сиромах, или богат, той трябва да учи, той трябва да работи.

Сиромахът и богатият трябва да работят, физически труд да работят. Един ден седя, иде един и казва: “Да ви донеса вода.” Казвам: “Аз не трябва да се уча така.” Някой път вечерно време ходя за вода, да се упражнявам. Денем като ме видят, ми вземат стомните. Вечерно време ида за вода, да се науча. Някоя сестра ми се оплаква, че носила вода. Грехота е, който не носи вода. Ако искате да бъдете здрави: най-малко десет-петнайсет стъпки. Вземи два кърчага* или две стомни, идете, поливайте цветята. Да бъдете здрави, вода носете. Сега седете, вода не носете, болни сте. Тогава лекарите с инжекции ще ви лекуват. Вземи две стомни, иди на чешмата три-четири пъти, донеси вода. Аз, като искам да се лекувам, нося вода. Водата е много добър проводник. Сега на мене много сестри ми се оплакват: “Дотегна ни да носим вода.” Не носете тежки стомни, но по две-три кила. Като се налива водата в стомната, да ви е приятно. Поливайте тази вода, туй е Божието благословение.

Тази година направете един опит. Всеки от вас да си вземе по една стомна и вечерно време носете вода, да видим идната година, като се срещнем, няма ли да бъдете здрави. Всяка вечер поне два-три пъти идете. Ако е далеч чешмата, само веднъж е достатъчно, ако е близко, три-четири пъти. Полейте цветята, напълнете стомната, донесете я вкъщи. Туй ви го давам като правило да бъдете здрави. Ще кажете: “Ние, учените хора, да носим вода?” Вие, учените хора, ако не го направите, кой ще го направи? Ангелите, които са толкоз учени, слизат да работят при хората. Какво добиват? Прати ги Господ, ще донесат една мисъл, ще се върнат при Господа. Няма да каже: “Аз, ученият ангел, който разполагам със сила, да ида при един невежа?” Той, като дойде, казва: “Не бой се. Трябва да се учиш. Земята е създадена като училище за тебе. Гледай да живееш добре, за да имаш Божието благословение.”

Ако можете от любов да направите този опит, направете го. Купете си по една стомна. Но ако става въпрос, то е предрешено. Ако от любов може да го направите, направете го. Ако кажете: “Това ли

намери да ни каже, не може ли нещо друго да ни каже?” - аз ви казвам най-простото. Ако някой от вас няма пари, аз може му дам за една стомна назаем. Купете си най-хубавата стомна, каквато искате стомна си купете. Като седите вечерно време, няма какво да правите, кажи си: “Още една работа имам да свърша.” Вземи стомната и иди да носиш вода.

Вън е ясно, слънцето вече изгря. Сега няма какво да ви казвам, но започнете да обичате тъй, както вие знаете. Няма да ви казвам ново. Започнете да обичате, да мислите, както досега сте мислили, туй, което е постоянно във вас. Вие досега сте въздействали на вашата любов. Не туряйте нови правила на вашата любов, на вашата мисъл. По стария начин, по Божествения начин, туй, което постоянно се появява. Явиш се при едно дърво, не го питаш на туй дърво дали му е приятно. Някой път минавам покрай някое дърво и виждам, че не желае да минавам покрай него. Гледа ме малко особено. Казвам на това дърво: “Ти един ден ще извадиш главата от земята.” Срещате един човек наскърбен. Спрете го, кажете му една сладка дума по новия начин. Като срещнете някого, няма да го питате откъде иде, но му кажете две думи: “Пожелавам ви добър път накъдето отиваш.” Срещаш един учен човек, кажи му: “Пожелавам ти днес добре да си свършиш работата.” Среща те един каруцар: “Накъдето отиваш, пожелавам ти добър път.” Една мома хубаво облечена, поусмихни се малко, кажи: “Пожелавам ти добър път.” Няма да проповядваш, да кажеш: “Защо е турила тази шапка отгоре?” Пожелай є добър път. Защо е турила шапката с перата не питайте, нека се радва на шапката, на роклята. Пожелайте є добър път.

И аз сега на всинца ви пожелавам: онова, което желаете, да го постигнете; кой накъдето отива, да имате добра среда и добри постижения.

Сега да бъдем най-добрите слуги, такива, каквито Господ иска от нас.

“Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.”

1 утринно слово 5 октомври 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ЗЕЛЕН И УЗРЯЛ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета двайсета глава от евангелието на Матея.

Да имаме едно размишление.

“Мисли, право мисли”

В тази глава се описват противоречията, които съществуват отдавна. Ще ви дам един пример. Ако ви кажа изискванията на истината или ако кажа правилата на любовта или пътищата на мъдростта, какво бихте разбрали? Онзи, който е просветен, той ще разбере, но онзи, който не е просветен, ще каже: “Какви са изискванията на истината?” Първото изискване на истината е, че тя иска всеки човек да е свободен. Много изисквания има тя. Какви са правилата на любовта? Правилото на любовта е, че ти трябва да обичаш, да любиш, нищо повече. Пътищата на мъдростта какви са? Мъдростта изисква да учиш. Те са външни елементи. По някой път ние се спираме в живота и казваме: “Кой е правият път?” Правият път е пътят на въздуха. Каквото прави въздухът, правѐ и ти. Прав е пътят на светлината. Каквото прави тя, правѐ и ти. Ти гледай земята каквото прави, правѐ и ти. Сега в живота днес имаме два възгледа. Един обикновен възглед: ние мислим само за себе си, ние се оценяваме. По някой път оценката трябва да дойде от много хора. Ние сме живели в едно общество, че нашата знаменитост не зависи от нас, но зависи от хората каква оценка ще дадат. Та казвам, в този път трябват разбирания. Минаваш някъде, орачът с ралото разхвърля земята. Казваш: “Този човек развали хубавата поляна.” И си заминеш.

Гледаш, някой събаря някоя къща. Казваш: “Събаря хубавата къща.” Идеш някъде, пътят преграден, казват: “През този път няма да минаваш.” Друг път ти показват. Казваш: “Какви са особени тия хора.” Не може да минаваш по пътя, по който си минавал. Къщата, в която си живял, е съборена. Поляната, по която си ходил, е разорена. Тези работи са, които стават в живота.

Сега каква е разликата между напредналите и нашите състояния. Някой път вие сте въодушевени, готови сте за работа. Някой път сте унили духом, през нощта сте сънували лош сън, гонила те някаква мечка. Сънувал си, че те гони голяма мечка. Като се събудиш, казваш: “Добре че се събудих. Ако не бях се събудил, какво щеше да стане?” Някой път сънуваш вечер, че баща ти умрял. Плачеш. Събудиш се, радваш се, че баща ти не е умрял.

Казвам, ние трябва да различаваме преходните неща. Някой път е хубаво да умре баща ти. Някой път е хубаво да оживее баща ти. Ако баща ти бил пияница, по-добре да умре като пияница. По десет кила вино е пил на ден, по-добре да умре за виното. Какво има, че умрял? Нека оживее за хубавата вода, да пие само водица. Та казвам, смърт има в света само да се освободят хората от всички лоши навици и качества. Ако нея я няма, няма да можем да се освободим в света. Живеем във времена много размирни, нищо не е сигурно. Сега аеропланите дойдат отгоре, започнат да снасят яйца оттук-оттам. Може да чукат църкви, училища, големи, малки деца. Безразборно убиват, и деца убиват, както и възрастни. Вие се спирате и казвате: “Защо светът е така?” Там е целият въпрос. Гледам, когато заколите кокошка, защо я варите? Ако ви попита кокошката: заклахте я, но защо я варите сега? Много постъпки в нас има подобни. Някой път ние, умните хора, правим някои постъпки, заколиш кокошката и после я вариш.

Та сега трябва да бъдем разумни. Един ден гледам нашия “таралокум рицииникум” (пред вратата на салона има едно красиво рициново растение) изправил се нагоре като войник. Казвам: колко е

красив. Радвам му се вечерта като на голям юнак. Ставам на сутринта, като го погледнах, увиснали всичките клони. Какво е станало? Всички обикалят и казват: "Опари го сланата." Рекох: "Можехме да го спасим, можеше да се тури един плат отгоре и да го спасим." Всички съзнават, че много пострадал, но никому не му дойде наум да турят платното. Сега минават и го съжаляват. Казвам: "За идната година, като се прероди наново, ще имаме предвид сегашните страдания. Идната година ще го запазим от сланата, ще му направим особен чадър, че всяка вечер ще му туряме чадъра като подслон, да му не прави пакост." Та казвам, пътят, по който вървим, има две разбирания. Някои искат, като станат религиозни, да работят по-малко.

Аз съм привеждал този пример. В Америка отива едно дете на събрание, вижда хората пеят, стават, ръкуват се, весели са, молят се. Туй дете разправя на баща си това. Той казва: "Синко, това съм го минал, аз съм установен. Тези сега се учат. Аз съм минал тази работа, не е за мене тази работа." Един ден детето и бащата пътуват с един кабриолет с един кон. Конят се спира, не върви. Детето казва: "Татко, конят се установи." Природата изисква да работим, понеже всяка част, която работи в човека, е здрава. Която не работи, тя е подложена на най-големите изпитания и отслабва човека. По някой път ние страдаме от това, че не работим. Малките мускулчета, които трябва да се размърдат, не им даваме работа. Някой път само ръцете и краката работят. Те се свиват, малко размърдване на краката, но тази работа не е достатъчна. Виждаме растения, които са поставени на земята, те са много лениви. Ако има някои същества, които не работят и не ходят, те са растенията. Като се загнездят на едно място, не мърдат. Вятърът ще дойде, ще ги разклаща наляво-надясно, всеки ден упражнения имат. Някой път в тия упражнения доста листа падат. Гледах преди няколко дена имаше гимнастически упражнения на листата, доста клони имаше откъснати от растенията.

Сега тия работи не ги забелязвате, седите и от дребни работи се смущавате. Изгубил си един лев, два лева, три лева. Погледнеш, обущата си скъсал. Скъсани обущата, пари нямаш, всичко скъпо. Сега четиристотин грама хляб дават. По-напред един хляб беше за един човек, сега - един хляб за двама, по братски. Може да дойде един хляб за трима, може и за четирима. Че какво има да се плашите, че са двеста грама. Или имате сега четиристотин грама. Ще си поставите ръцете, ще кажете: "Да стане цял самун." И той ще стане. Ще се опитате. Каквото Христос е направил, и вие да го направите. Само за вас половин хляб ще стигне. Но дойдат двама души приятели, ще туриш ръцете отгоре, ще имаш един хляб и половина. Сега бих желал един от вас, който направил този опит - като дойдат приятели и той подложи ръцете си над хляба, и той стане цял - да ми каже, че е станало. Един орех, малък орех, може да стане и голям орех, може да стане, и да дава плод. Казвате: "Как може да стане?" Наблюдавайте. Посейте едно цвете, ще видите как стават работите. Ние сме от тези същества, които обичаме работите бързо да стават. Бързите работи са неустойчиви.

Отива един американски студент в Германия да учи философия при един знаменит професор. Казва: "Няма ли някой курс по философия, за четири-пет месеца най-много да свърша?" Има, казва. Привежда му един пример. Когато Господ създал тиквата и динята, шест месеца Му се взело да израстат; големи стават, но после нищо не остава. Когато създавал дъба, взело Му сто години да израсте. Ако ти искаш да имаш силата на дъба, трябват ти сто години да израстеш. Ако искаш да имаш постиженията на динята и тиквата, шест месеца ти трябват. Хубавите работи, които в живота трябва да ги изработим, се изисква дълго време, за да станат.

Щом придобиеш истината, нищо в света не е в състояние да наруши мира ти. Сега искаме мирни да бъдем. Не може да бъдем. Негодуваш, не си спокоен да гледаш развълнувания свят. И Христос като беше в ладията и заспа, дойде буря, уплашиха се учениците Му.

Това море не беше голямо, то е езеро, наричат го море. По-голямо е от нашия Бъбрек, по-голямо е и от Охридското езеро. Развълнува го вятърът, уплашиха се учениците. Той си дигна ръката и морето утихна. Ако в себе си на твоето развълнувано море не можеш да кажеш нито една дума и да утихне това езеро, какъв човек си? Ти в себе си да кажеш: тихо. Вдигнеш ръката и всичко да се умири. Разфучал си се, а често е туй фучене. Не че не е на място. Не мислете, че като се разфучи човек, не е на място. Но за ушите е на място, във водата не е на място. Като се разфучиш, ще кажеш: "Тихо, тихо." Ще си дигнеш ръката. Минеш някъде, видиш някой болен, казваш: "Може след четири-пет дена и аз да се разболея." Ако не утихнеш тази мисъл, след четири-пет дена ще бъдеш болен. Ще кажеш: "Туй нещо не се отнася до мене." Тури една противоречива мисъл.

Пишат вестниците как се бият хората сега. Че те се бият, то си е на място. Сега вие казвате, че нищо без волята Божия не става. Щом се бият хората, това става с волята Божия. На здравия човек не трябва да му се прави някаква операция, но като му излезе някой голям цирей някъде на хълбока или горе на рамото, подуло се. Как мислите, как ще постъпиш спрямо него? Показват му, искат да го утешат, обкръжават го в обсадно положение и като го обсадят, тогава като погледнеш, извадят една игла, мушнат го, натиснат го отвсякъде и онова, което е придобил от тебе този разбойник, всичко ще го изхвърлят навън. Има такива примери. Усещате болка, радвайте се. Щом тази нечистотия излезе от вас, вие ще бъдете здрав.

Войната е най-голямото зло, но и най-голямото добро. Лошите хора другояче не могат да се поправят. Тази алчност, това користолюбие, от което хората са завладени. Хората са толкоз алчни, че синът пет пари не дава за бащата, дъщерята пет пари не дава за майка си. Бащата и майката се опретнали, работят, пък децата турили ръкавици, седят, пазят си ръцете да не се развалят. На майката вече ръцете се развалили, а на дъщерята ръцете са мекички. Питам сега: кои ръце са благовидни, меките ръце или работните ръце? На един,

който свири на пианото, ако ръцете са меки и знае да свири, на място е. Но ако не знае да свири и са меки, колко пари струва тогава?

Аз намирам, много енергия харчат сега, като перат дрехите. Ще настържат сапун от вечерта, ще ги накиснат, на сутринта ще ги перат: една вода, две води, три води, мачкане. Пък то може да изпереш ризата: ще вземеш топла вода, ще натопиш три-четири пъти във водата, ще извадиш и ще окачиш. Работата, която вие правите за един ден - за двайсет минути ще опера ризите, гащите, ще ги туря да изсъхнат. Понеже вие сте специалисти, както можете да перете, така не сте прали още. Съгласен съм, че много време се харчи по този начин. Често пъти предупреждавам, давам да се опере чиста риза почти, изпотил съм се, трябва да се изпере. Много ризи имам съдрани от пране. Като турят сапун, че трият. Казвам на сестрата: "Няма да ми мачкате дрехите, защото се оплакват ризите. Като ги туря, казват: "Знаеш колко ме мачкаха? Три пъти сапун туриха отгоре." Трябва да се пести водата. В една вода като опереш прането е най-хубаво. В две води като го оперете, ще се карате вкъщи. В три води - дяволът ще ни посети вкъщи. В четири - ще се карате със съседите си. Казвам, една вода е по Бога. Ние сме за пестене. В съвременния живот трябва да пестим, време да пестим и енергия да пестим. При сегашните условия някои харчат повече енергия, някои харчат повече време. Целия ден ти се безпокоиш ще свършиш ли училище, или няма да свършиш. Какво има да се безпокоиш? Трябват ти осем години в гимназия, какво ще разрешаваш ще свършиш или не? Днешния ден, каквото ти е дадено, свърши. Какво ще бъде второто пришествие? Христос пита болшевиците: "Защо Ме отхвърлихте, защо не вярвате? Кой ви даде право да изхвърлите името Ми, да се опълчите против Мене? Кой ви даде това право?" Че вие седите, и при вас ще дойде Христос и ще ви пита: "Кой ви даде правото да мислите по този начин?"

Казвам, ние сме в един век, дето трябва справедливост. Казвам: защо се приближава второто пришествие? Вика ги Господ, казва: "Нека дойдат невярващите." Германците, които вярват, и те отиват,

понеже едните са виновници, пък другите са стражари. Нали когато затварят виновниците, стражарите ги карат. При Господа и виновни, и невинни отиват. Във всички трябва да има една справедливост. Второто пришествие седи в това, че всекиму трябва да се даде неговото право. Значи Бог е създал хората и ще им покаже защо страдат. Ще каже: “Вие страдате, понеже не служите на истината. Вие страдахте, понеже не служихте на любовта. Вие страдате, понеже не служите на мъдростта.” Казват: “Какво трябва да правим?” Затуй идете и служете на истината. Право трябва. Пак ще служиш на любовта. Бог не изисква да бъдат сърцата ни постоянно развълнувани. Вълнуваш се ти.

И тези, както се казва в Евангелието, се вълнуват, че и на последните дал един пеняз*. Първите казват: “Ние работихме десет часа и на нас по един пеняз даваш.” Идат поред и на всичките дава по един пеняз. Казват: “Целия ден да работим и един пеняз да ни дадеш.” Казва: “Толкоз се пазарихме, толкоз давам.” На тези, които работиха един час, иска да покаже своето благоволение. Какво лошо има? Хората не могат да се радват на благото на другите хора. Ние трябва да се радваме на всичко онова, което става в природата. Допуснете какво различие има в света. Казвате: “Богат човек, големи прозорци има на къщата си, светлина му влиза. На моята къща прозорците малки, малко светлина влиза.” Кой е виновен? Например вие тук не можете да се оплачете. Големи са прозорците, и надали има друг салон с толкоз големи прозорци и тъй да е осветен. Какво показва? Че ние сме умни хора. Първо, като строиха салона, направиха едни мазгали. Казвам: “Не може, братя, така, това са мазгали. Големи прозорци ще направите.” “Няма да издържи.” “Ще укрепите колоните, ще издържи.” “Ами студено ще е.” “Няма нужда от двойни прозорци, трябват ни само едни. Ще опитаме. Ако е студено, ще турим двойни. Ако не е много студено, ще останат едни.” Казвам, бедният човек има достатъчно светлина - слънцето праща светлина изобилно. Да си направи един голям прозорец, ще има

достатъчно светлина. Че богатият имал големи прозорци. И ти ще си направиш големи прозорци, колкото искаш. Казвам: кой от вас не може да си направи големи прозорци? Ако сърцето е дребнаво и за малки работи ти се смущаваш, имаш ли големи прозорци? Например, ако в един голям салон гледате, за първите места плащате, сядат до певците близо или до оркестъра. В музикално отношение онези, които са горе в галерията, слушат по-добре. Наблизо слушат крясъка, но музиката отдалече се чува по-хубаво. Казвам: първото място в музикално отношение не е по-ценно отколкото последното. После, богатите някой път нищо не разбират от музика. Понеже е мода, отиват и слушат.

Веднъж бях на един концерт. Гледам една дама взела книгата. Свиреше се нещо от Бетовен. Тя седи, аз слушам спокойно. Тя следи, проверява дали право свирят. Човекът трийсет години е работил, проучил е тази работа, тя гледа там. Рекох да я оставя свободна. Щях да є прошепна: “По-добре е да слушаш, отколкото да проверяваш.” После се обръща, погледна ме, казва си: “Този не разбира от музика.” Иска да каже, че разбира нещо. Казвам: “Ти разбираш, но най-хубавото ще го изгубиш. Ти си готвач, който сготвил най-хубавото ядене и тебе ти се отще. Ти проверяваш. Какво ще видиш в тия ноти? Ноти написани. Онова, което той свири, то е реалната музика. Ти каквото проверяваш тия пасажи, ни най-малко един гениален музикант няма да се води във всичко, което е написано в книгата. Само обикновените музиканти това го правят. Гениалните, като дойдат до едно място, коригират. Тури някое украшение, не го свири точно както са дадени. Но и самата песен Бетовен, като писал, не я написал както трябва. Той снемал песента отгоре и сам, ако я свири, и той ще я коригира.”

Та казвам, ние на земята, когато правим някое добро, не го правим такова, каквото трябва да бъде, понеже направеното добро един ден ще се върне при тебе. Как ще се върне? Ти виждаш едно способно дете, пращаш го при един учител, то няма да остане при

учителя. След време това способно дете ще се върне и ще донесе хубави работи. Ако родиш хубаво дете, пратиш го при учителя, ще вземе това, което не трябва. Ще се върне и ще ти прави фасони.

Та казвам, всеки ден като станем, да благодарим на Бога. Седнеш, благодариш на Бога. Казва: "Как трябва да благодарим?" Мислено. Посети богати хора и бедните, и болните, че отвсякъде извади доброто. Не съжалявай болните. Какво има да съжаляваме един болен човек? Ако е умен бедният, това е едно възпитателно средство. За богатия е една почивка. На сиромаха ще му кажа: "Работѐ". На богатия ще му кажа: "Почивай, но бъди щедър. Почивай сега, но пак трябва да работиш." Готвим се за един свят, който няма да бъде като сегашния. Светът ще има други условия, сегашните условия ще ги изменят. Какво ще изменят? Как ще се изменят? Да допуснем сега, зима иде. Стягате се: въглища ви трябват, дърва ви трябват, дебели дрехи трябват. Но това колко ще продължи? Три-четири месеца, след туй ще се измени времето. Сега слънцето отива на юг, после ще дойде на север. Казвате: "Ние не виждаме." Ще видите, като почне слънцето да иде в северното полушарие и започне да ни става топло, ще трябват тънки дрехи, с тия дебелите дрехи не върви. Понеже живеем в зимата. Християнството претърпява най-хубавото време. Християнството още преживява своя златен век. Но сега има златна зима, има и златна пролет, има и златна есен, когато е пълно с плодове. Има и златно лято с добри условия. Златната пролет е най-хубавото време.

Сега Христос е казал тъй: "Дето са събрани двама или трима в Мое име, там съм и Аз" Трима кои са? Вземете едно житно зърно или ябълчна семка и я посейте в почвата. Семката и почвата са двамата. Третият е светлината и топлината отгоре. Като дойде третият, какво става? Семката поникне, след време става голямо дърво и даде плод. И птиците вкусват от тия плодове. Пътниците, които минават, и те вкусват плодове. Значи двама или трима, събрани на едно място, трябва да дадат плод.

Има неща, които се проповядват, и те са за човешкия ум. Например имаме известни области в мозъка, които постоянно ви безпокоят с вечния страх: страх да не изгубиш това, да не изгубиш онова, да ти не стане нещо, да се не разболееш; това нямаш, че хляб трябва да имаш за ядене, че да не стане нещо да се запали къщата и тъй нататък. Къщата може да я направиш от някакъв материал, от азбест. Каква опасност има тогава? Има някои работи, които са за човешкия ум в света. Има някои работи, които са за човешкото сърце в света. Има някои работи, които са за тялото.

Та казвам, в живота ние трябва да направим една обмяна с хората. По три начина една обмяна трябва да се направи: чрез мисловния свят чрез нашия ум, чрез нашето сърце и чрез нашата воля. За да бъде човек здрав, три съприкосновения трябва да има. Бог се проявява в трите свята. Щом имаш едно съприкосновение в умствения свят, ще почувстваш една светлина, ще се радваш. Щом съприкосновението е добро в духовния свят, ще имаш топлина в сърцето. Щом обходата ти е правилна на физическото поле, ще бъдеш здрав. И в здравето, и в топлината, и в светлината Божиите блага присъстват. Сега някой път ние се разболеем и търсим лекари. Що търсите лекари? Хванала те е хрема, защо те е страх от хрема? Хремата е пречистена, нека пречисти, не я спирай. Тия нечистотии нека протекат, милняк* е, нека изтече. Цяла една седмица като тече, ще ти олекне. Ти бързаш да вземеш лекарство, да спреш нечистотиите. Нечистотиите ще се обърнат на треска. Треската ще се обърне на друга тежка болест, ако и нея спреш. Ние всички страдаме от запушване на порите. Ще държиш носа, очите отворени; навсякъде всичко ще държиш отворено, всичко трябва да бъде отворено и да се проветрява. Като дойде една болест, ще благодариш на Бога, че я изпратил. Защото ти като си здрав, на този се разгневиш, на онзи се разгневиш; този ти направил нещо, онзи ти направил нещо: целия ден само се разправяш с хората. Щом се разболееш, омекнеш, забравяш всичко, което са ти говорили. Зле мислиш за себе си,

казваш: “Дали Господ ще ме остави на земята, или ще ме заведе на оня свят?” Станеш по-мекичък. Толстой казва, че след всяко боледуване идвало едно прозрение.

Първото нещо: трябва да възпитаваме сърцето си. Като станете сутрин, всеки в душата си да благодари. Не че не го правите, правите го, но критикувате. Казвате: “Не може ли другояче да бъде?” Че как трябва да бъде? Някой от вас, ако има някой план, нека да го даде, как иска неговите работи да бъдат. И аз ще му дам моя план какво трябва да направи в живота си той. Ако ти си добър хирург, какво ще правиш, за да се прославиш? Ще играе ножът: кой как дойде ще режеш. Ще разпориш корема, ще извадиш червата, ще ги туриш пак, хубаво ще закърпиш да не остане рана. Ти мислиш да режеш, да се прославиш. Ще режеш: някой път ще отвориш стомаха, някой път трябва да отвориш главата на човека. Сега лекарите с длето разбиват черепа. Има лесен начин. Онзи, вещият хирург, като прекара пръстите си по черепа, раздели се. Сега с длето го отварят, то не е наука. Стъклото с какво го режат, с длето ли го разчупват? Има диаманти, като го прекарат по стъклото и то се отрязва.

Казвам: да служиш на истината, да служиш на любовта, да служиш на мъдростта на пътя на доброто постижение, което имаме. Ние трябва да работим с любовта, то е пътят на добрите постижения. Ние трябва да работим с истината, тогава са най-хубавите постижения. Не трябва да се отклоняваме. Има неща в света, които може да ни отклонят. Човешкият организъм край няма. Поне научете се на следното: вкъщи като влизате, научете се да си изувате обущата поне във вас. Вие внасяте всичката кал от света в стаята и после създавате ненужна работа. Ние в главата си по някой път допущаме мисли, които ни окалват. Като дойде някой, ще кажеш: “Изуй обущата си.” Ще му дадеш един леген да си умие краката. Не само това, но съм намислил друго за бъдеще. Като дойде някой, ще го накарам да си изуе обущата, ще му дам един леген да си измие краката и едни нови чорапи ще има да влезе. Тъй съм намислил. Аз,

като ида някъде, ще направя същото. Ще изуя обущата си, ще измия краката си и ще туря нови чорапи. То е бъдещата култура. Като дойде един човек, да го приемеш в ума си, в сърцето си, да бъде чисто; като влезе и като излезе, да сме доволни от него. Да се научим на една обхода, на говор, на поглед, на мисли и на чувстване. Ние седим и критикуваме хората с тия мисли.

Сега, ако спре войната, за бъдеще ще има друга война. Трябва да се изменят хората, да се изменят техните умове, техните сърца, да се изменят и техните тела. Трябва да мислят по друг начин. Та казвам, ще дойде второто пришествие в света и то ще бъде следното. Първо ще се яви истината, тя ще освободи хората от рабство. После ще се яви любовта, тя ще даде всичко, от което хората се нуждаят. После ще се яви мъдростта, която ще донесе всички Божии блага, които Бог дал. Хората ще живеят един щастлив живот, какъвто никога не са живели. Всички ще имат едно разположение, тогава няма да се молят. Цялата земя ще бъде пълна, каквото трябва на човека, ще има. Ще откъснеш плода и ще благодариш. Като те огрее слънцето, ще благодариш, няма да се молиш. Но като благодариш, то ще ти грее повече. В тази епоха няма да има облаци. Като искаш дъжд, дъждът от ясното небе ще дойде. Има ли такъв дъжд? Може да вали дъжд от ясното небе. Сега във вас вие как произвеждате вашия дъжд. Когато човек плаче, то е дъжд, иска да покаже, че като времето. Някой път нали плачете от радост. Когато плачете от скръб, то е облачно време. Когато плачете от радост, има ли облаци? Няма, небето е ясно. Един ден ще има дъжд от ясно небе. То ще бъде ден на радост. Сегашните дни са дни на скръб.

Сега на вас ви говорят, понеже вие сте в състояние да го направите, но да се хванете за буквата. Буквата умъртвява. Най-първо, като вляза в един дом, погледна обущата си, казвам: “Не трябва да внасям кал на тия хора. Трябва да имам уважение и почит. Те имат хубава обстановка, в мене има съзнание.” Някой път аз влизам, без да чистя обущата си. Като изляза, оставям лош пример, казват: “Окаля.” Една лоша мисъл върви подир мене. Аз не трябва да стана причина

тия хора да мислят зле заради мене. После, искате да идете на оня свят. Че как ще идете на оня свят? Що са страданията? Страданията, това са една баня. Три-четири пъти ще минеш през банята, за да влезеш в оня свят. Казват: “Откъде са тези в белите дрехи?” От голямата скръб дойдоха те, чистота имат. Чистота трябва да се внесе в нашата мисъл. Казвам: най-мъчното изкуство е да бъде човек чист, най-мъчното изкуство е да бъде човек добър, най-мъчното изкуство е да бъде човек справедлив, най-мъчното изкуство е да бъде човек разумен. Много мъчно е. Много мъчно изкуство е да бъде човек добър. Гледам сега всички вие сте станали толкоз чувствителни, несъзнателно наблюдавате обходата: какъв е, как се обхожда. Срещнеш някого весел, срещнеш друг, измениш лицето си, не си еднакво разположен. Човек трябва да бъде еднакъв в разположението. Слънцето еднакво грее. Че хората са добри и лоши, то е друг въпрос. Ние трябва да имаме едно и също разположение. Знаете ли защо? Защото се намираме пред лицето на Господа. Когато срещнем един беден човек, Господ ни гледа как го гледаме. Когато срещнем един богат човек, Той пак ни гледа как ще го погледнем. Когато срещнем учен човек или красив човек, Бог ни наблюдава и изпитва какви са задните намерения, които имаме в ума.

Та казвам, прочетете от книгата “Ценната дума” беседата “Правото на любовта”. Днес, който няма работа, да я прочете. Не спъвай себе си и не ограничавай свободата на другите. Изобилна светлина да влиза в стаята. Първият закон: ако ти работиш със свободата на другите, работиш и за свободата си. Нали е казано, че Бог живее във всичките хора. Живее, но със Своята светлина присъства в умовете на хората. Вие, като видите някои узрели плодове и други, зелени, правите разлика. Ти еднакво ще гледаш на узрелите и на зелените плодове. Тия, които днес са зелени на дървото, утре ще бъдат зрели. Направи една разумна преценка. Ще оцениш узрелите плодове, ще оцениш и зелените плодове, понеже подир тях те идат на реда си.

Казвам, ако срещнеш един узрял човек и един зелен човек, знай, че и той ще узрее. Срещаш някой, който не е просветен, един ден и той ще бъде ангел. Всеки, който служи, е ангел. Един ден и зеленият ще бъде ангел. За това не мисля. Казваш: "Един ден бих желал пак да мина оттам, че да се радвам на зеления плод." Така трябва да гледаме на живота. Вие срещате и казвате: "Този зелен, този узрял." Така не се разсъждава. Ще ценим узрелите, ще ценим и зелените. Узрелите ще ги вземем със себе си, ще ги разходим. При зелените ще им дойдем на гости. След като узреят, и тях ще вземем на разходка. При зелените ние ще идем, узрелите ще ги занесем у дома си. Сега има някои неща у вас, които не са узрели, радвайте се. Има неща зелени, радвайте се и на тях, те ще узреят. Узрелите добре ги яжте и благодарете, и с тях заедно при Господа идете. Плодовете на истината, на Божията любов, на Божията мъдрост, всеки ден с тях се хранете.

"Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил."

Да изпеем три песни и тогава да излезем навън. Изпейте "Давай, давай", "Махар Бену Аба" - непознатият език на любовта, "Цветята цъфтяха".

2 утринно слово 19 октомври 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ПОСТОЯННА БЛАГОДАРНОСТ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”
Размишление.
“Духът Божи”

Ще прочета първата глава от евангелието на Лука.

“Венир Бенир”

Смешно е по някой път да говориш на един човек, който е работил десет-дванайсет часа. Той се нуждае от почивка. Сегашните хора са уморени от грижи какво ще стане с тях. Някой се грижи за своята старост, някой се грижи за своята младост, за ядене, за какво ли не. Грижи се по някой път да не стане някаква катастрофа със земята. Някой път се плашим да не би слънцето да изгасне. Заоблачи се небето, изплашим се. Стане студено, изплашим се. Който няма, го е страх и който има, и него го е страх - не е една беля. Като няма - лошо, като има - пак лошо. Минаваш в гората, когато нямаш нищо, хванат те разбойници, бръкнат в джоба, пуснат те. Ако си богат, като минеш, хванат те, претърсят те, вземат ти, каквото имаш. Кое е по-хубаво: като имаш ли да те оберат, или като нямаш? Някой ден си разположен хубаво, но след малко погледнеш всичкото това разположение, ограбил те някой. Станеш бедняк. Здрав си бил известно време, дойде някаква болест, температура имаш, яви се главоболие, стомахоболие, какво ли не. След всичките тия противоречия ще ни учат, че в оня свят ще идем в рая. Хубави работи са, но за далечното бъдеще. Сега не може да идем в рая. Сега иде някой проповедник да проповядва на рибите да излязат при хората.

Като дойдат рибите, как ще ги посрещнат? Доста пиростии* имат хората за рибите. То са сравнения.

Трябва да се знае, че ангелите имат съвсем други умове, съвсем други опитности. Те са същества чисти, фини, техният организъм не е като човешкия. Човек, накъдето тръгне, всички ще го видят. Един ангел никой не може да го види. Ако иска да бъде видим, става видим. Ако иска да бъде невидим, остава невидим. Пътува от една слънчева система до друга, отива на екскурзия, когато иска. Ти не може да идеш. За да идеш оттук до Бургас, трябват осемстотин лева. Пеш да вървиш, колко време ти трябва? Хляб къде ще намериш? Сега трябват купони. Идеш в Швейцария, трябва разрешение навсякъде. Като идеш там, пак трябват купони, пък и пари трябват. С малко пари, както тук в България, не може, с много пари става. Тъй както говорим, представяме един свят за ония хора, които не са напреднали за Божествения свят, които не разбират законите. Тия противоречия тогава съществуват. Противоречията съществуват за ония хора, които не са просветени. Виждаме отчасти света, понеже нещата не стават, както ние мислим, че всичко е противоречие. Запример в нас има голямо противоречие, когато става студено или топло времето. Когато стане студено и после топло времето, то са условия за дъждовните капки. Ако времето не стане студено и топло, не може да се образува дъждът.

Та казвам, сега ние сме дошли в едно положение, че трябва нещо ново в света. Малките деца може да се занимават с пръчки, с кончета, но израсналите деца не могат да се занимават с кончета. Израсналите момичета не могат да се занимават с кукли. Имаме стари вярвания за оня свят, мислим за рая. Оня ден представих понятията на българите за рая и понятията на турците за рая. Българинът мисли, че оня свят представя тишина, никой умрял няма право да говори. Всички насядали на столове - облечени много добре, но всеки мълчи, никой никому не говори. Каквото им изпращат от този свят, яденето стои и никой не може да яде, насъбрало се яденето. Като се насъбере и няма

място, тогава този от оня свят го пращат тук, че и яденето му го пращат да го яде. Някои, които са по-големи - от оня свят им е изпратено. Имат по-малко - сиромаси са. Така схваща българинът. Турчинът схваща, че в рая има цели планини с пилаф с масло полят. Лъжици, каквито иска - сребърни, златни. Човек трябва да иде в оня свят да провери кое е право. Оня свят е свят на разумно отношение, за който е казано, че око не е видяло и ухо не е чуло, по човешки разправям работите. Казвате: "В оня свят може ли да се виждаме, или не може да се виждаме?" Хората се виждат в оня свят, когато се обичат. Когато не се обичат, не могат да се виждат. Щом се обичат, на училище се учат; щом се обичат, на работа са, на нивата. Щом не се обичат, никого няма на нивата. Казвате: "Къде отиват?" Щом не се обичат, тук на земята са. Сега всички вие, като се обикнете, на оня свят сте. Щом не се обичате, тук на земята сте. Всички хора, които живеят на земята, са които не се обичат. Всички, които се обичат, са горе на небето. Сега можете да попитате: "Да го приемем ли?" То е ваша работа. Аз ви давам едно ядене. Ако го ядете, добре, ако не го ядете, ваша работа. Нищо в света не се губи. Има известни учения в света, които служат за развлечения, те са потребни, сенки са те на живота, без тях не може. Има известни разбирания, които са реални. Казвам, вие сте дошли до положението да имате едно реално разбиране. Тогава ще имате един устойчив мир.

Сега даже светиите, които са седели дълго време на земята, не са имали мир. Един светия може да го смути много малка, нищожна мисъл. Представете си един светия, който прекарал трийсет години в пустинята, дошъл на голяма висота. Минава една красива мома, и ако му мине само една мисъл: "Хубаво е да ми шета", и той ще изгуби всичко, което е спечелил. Ако помисли да му донесе малко вода, той ще изгуби всичко. Ако пък светията, след като е бил трийсет години в пустинята, излезе навън и намери някоя мома, вземе стомната, че напълни вода, донесе вода да пие, даде є една чаша, помогне є - и той се подига. Ако види красива мома, помогне, ако види грозна, и на нея

помогне - подига се още повече. Сега хората на земята като видят красивата мома, приятно им стане, мислят, че грях нямат. Като видят грозната, от нея всички бягат. Туй, от което всичките хора на земята бягат, светията отива. Хората при които се приближават, оттам бягат. Не можеш да разбереш тази работа. Ученият професор не трябва да се занимава с детински работи, с играчки.

Та първото нещо: в небето не може да влезе човек, който е грозен, изключват го. На земята грозотия можеш да бъдеш, и черен, и всякакъв можеш да бъдеш. В небето се изисква без упрек. Ако един косъм липсва от веждите ти, не може да идеш. Ако един косъм на главата ти липсва, не може да влезеш. Ако един косъм на мустаците ти липсва, не може да влезеш. Ако ноктите ти са дълги, пак не можеш да влезеш в оня свят. Ако малко гурели имаш на очите, отиде. Трябва да правите преводи сега. Гурелът какво показва? Някой път се набере бяло вещество на края на очите, какво показва? Че мисълта трябва да бъде бяла, светла, чиста. Гурелите се явяват да му напомнят, че започва да гледа накриво. Като започне да гледа накриво, започват да се явяват белите гурели. При мене са идвали много набожни хора, казват ми: "Аз много обичам Господа", пък гледам, гурели на очите има. Човек с гурели не може да обича както трябва. Той трябва да изправи погрешката на гурелите. Щом изчистиш гурелите, ще поправиш погрешката вътре. Хване те кашлица, гледам тук започва да се обажда кашлицата оттук-оттам, има някакъв дефект. На любовта какво є трябва кашлица? Всичките болести в света се дължат на някакъв недоимък в живота. Причината е или че не разбираш Божията истина както трябва, или че не разбираш Божията любов както трябва. От това гледище всеки може да лекува болестите. Боли те гърлото, ще знаеш дали истината не разбираш, дали Божията мъдрост не разбираш, или Божията любов не разбираш. Като намеря погрешката, трябва да я изправя. Всеки ден трябва да правите опити. Болят те очите, пак същият закон. Болят те ушите, пак същият закон е. Това е за онзи, който разбира. Който не разбира, ще иде при

лекарите, ще му бутат очите, ще ги развалят. Някой път ще идеш да ти бута очите. Започнат ли да бутат очите, ушите, ще ги развалят. Аз се чудя по някой път, като заболеят хората. Най-малката болест, която е дадена, тя е за едно предупреждение. Един ден хората не могат да търпят. Подигне се температурата. Кой е температурата? Трийсет и осем градуса, трийсет и девет градуса. Че какво са трийсет и девет градуса? При трийсет и девет градуса картофите не могат да врат. "Има, казва, четирийсет градуса." Че при четирийсет градуса яйце не можеш да свариш. Разбирам деветдесет градуса да е.

Сега сме дошли в една епоха да плащаме. Ти си бил много добре, дойде някой, хване те, иска двайсет-трийсет хиляди да му дадеш. Хване те, ти не си ял, нито си пил, нито чер хайвер си взел, хване те, казва: "Плащайте." Ти плащаш и казваш: "От добро." Че как от добро? Ти именно направи едно зло, че му даде пари. Ти, като му даде пари, накара го да лъже, да не те среща по улиците, да се крие. Ти започваш да мислиш лошо. Докато не му даде парите, ти мислеше добре, той не те отбягваше. Сега ти казваш: "Вагабонтин такъв, нехранимайко", нарушаваш си мира. Аз съм разрешил този въпрос така. За бъдеще, като искате да дадете пари назаем, ще извадите въшки от главата си. Като иска някой пари назаем, ще вземете гребена и колкото нападат, дайте му това злато. Ако не можете да обърнете една въшка на злато, тогава какво знание имате? Вярващите трябва да знаят, че разумният свят е точно определен. Когато дойде един разумен човек, иска да служи на Бога, всичко да му е дадено. Чудни са хората, трябва да се доказва. Когато един войник тръгне на бойното поле, екипират го с пушка, с патрони, дрехи, отива човекът. Храна му дават и той отива да се бие. Дошъл сега да работи на Господа и пак иска да се екипира. Дали не е уредено в Божествения свят? Всичко е уредено. Ти като идеш да работиш за Господа, всичко е предвидено, но ще работиш заради Него. Да си от ония войници, които, като стрелят, нито един куршум не отива напразно, всеки отива на място. Казва: "Ние не искаме да се бием." Не искаме да се бием, защото сме страхливи. Това

не е геройство. Когато силният се отказва от война, разбирам, но когато слабият се отказва от война, това не разбирам. Когато силният се отказва от работа, разбирам, но когато слабият се отказва от работа, казва: "Не искам да работя", че той, и да иска, не може да работи. Силният, щом не работи, той е умен човек, казва: "Такава работа не работя, тя ще причини вреда на хората. Не искам да причинявам вреда. Може да работя това, което ще причинява полза на хората. Не искам да работя." Та някои от вас не искат да работят. Всяка работа, която е за полза на другите и за нас, то е работа. Всяка работа, която не е полезна, само да се изтощаваш да работиш: събираш съкровища, имане, събираш пари, обезцени се богатството... Казват, че сега в Сибир имало пет милиона бедняци, които се скитали, и Руската държава не може да им помогне. Ние със своето безпокойство безпокоим, и туй, което става в Русия, е нищо. Ние по някой път на своите граждани вътре в нас правим с милиони да измират от тях за нищо и никакво, за някакъв каприз. В едно гневно състояние, при един гняв, на човека умират пет милиона клетки. Скараш се с някого, с някоя съседка, и пет милиона жертви отиват в дома. Ти си неразположен след това. Как няма да си неразположен? Пет милиона измрели, които трябваше да живеят, да принесат полза. Ти за един каприз, че някой имал да ти дава пет-десет лева, ги пожертва.

Казва: "Какво става?" Тук и религиозните хора го правят. Тук гледам един ден, след като говорих една беседа, една възрастна сестра и една млада учена сестра, хем от вярващите и двете, се целунаха. Една ми казва: "Ти, Учителю, с твоето учение ме заблуди. Аз щях да си наглася живота. Изгубих си живота с тебе." Разбиране сега. Никой не я е карал да дойде тук насила.

Казвам, всеки е пратен и доброволно е дошъл на земята, никой насила не е пратен. Като си дошъл на земята, Господ те пратил да се учиш, не да се заблуждаваш. Няма да очакваш наготово, ще учиш. Казвам, не е хубаво това. Пазете се от мърморене. Понеже Господ те пратил на земята, къде щеше да бъдеш, какво щеше да правиш? Вие

ще имате другата опитност. След заминаването ще видите какво е на оня свят. Може би досега не сте умирали. Мърморенето е лоша работа. Мислите ли, че ако в яденето не вземат участие тия десет милиона в стомаха, ако те не работят за тебе, ако те се откажат да работят, знаеш какво ще стане. Десет милиона души работят само в стомаха. Ако ти трябваше да им плащаш на ден надница по един лев, то са десет милиона лева за работата, която те извършват. Ако речеш с пари да купуваш този труд, то е невъзможно да платиш. Всичко туй даром ти се дава, и ти си мърморко, който нищо не си направил, никому не си помогнал, само си ял, ходил си, размърдал си въздуха, тук-там си държал някои речи, нищо не е станало, нищо не си направил. То е един недъг на цялото съвременно човечество. Ако се качите в невидимия свят, наричат ги мърморковци. Казват: "Кои са те?" Мърморковците на земята. Всички вярващи, те са все мърморковци. В хиляда едва ли ще намериш някой, който да не е мърморко. Някой в годината мърмори, някой всеки месец мърмори, някой в седмицата веднъж мърмори. Тъй щом има мърморковци, които триста шейсет и пет дни в годината мърморят, някои мърморят петдесет и два пъти, някои дванайсет пъти мърморят, някои само един път в годината мърморят. Законът е такъв, че всяко мърморене не се примирява. Някой път мърморенето го турят на работа, някой път връщат обратно туй мърморене и ние носим лошите последствия. Индусите са образували тази философия, карма. Казва карма. То е мърморенето. Туй, което му е дадено от Бога, не е доволен, той иска да създаде един живот особен. Всичките хора на земята са изгубили своите планове. Защото на всяка душа, която слиза, представят един план, казват: "Можеш ли това да изпълниш на земята?" Тя ще подпише. С документ сте слезли на земята. Като слезнете на земята, виждате, че е трудна работа, казвате: "Това не може" и започвате нов план. Петдесет-шейсет години живеете, и нищо не можете да направите. Ето какво се случва. В Новопазарско срещнах преди години, преди да дойда в София, една мома. Като младо момиче на шестнайсет години,

дядо є є дал едно Евангелие. Тя млада, ходи по хорото да се люби с момците. Отгоре турила чеиза си, ризата за свекъра, за свекървата, етървите и тъй нататък. Оженва се, ражда є се дете и след шестнайсет години детето є умира. После и мъжът є умира. Събира всичките жени да им чете Евангелието, казва: “Четете го, че каквото имате, всичко ще иде.” Казва: “Преди шестнайсет години трябваше да го чета, не сега, когато мъжът ми си замина, детето ми замина.”

Казвам, ние сме дошли на земята и трябва да намерим това Евангелие. Не да го намерим, когато си заминат нашите близки, но преди да е заминало детето, че и това дете да чете Евангелието, и то да изпълнява волята Божия. Та казвам, по някой път аз се чудя на съзнанието на хората. Някой път се уча и казвам: няма нищо, ще мине.

Сега ще ме разбирате правилно. Ако ви кажа така: изучавайте закона на фактите; ако ви кажа така: изучавайте самите закони и изучавайте законите и принципите, какво ще разбирате вие? Да изясня. Що е един факт? Фактът винаги се отнася до добрите хора. Трябва да изучавате добрите хора. Щом говорим за фактите, фактът за мене е доброто в света. Щом се говори за закона, разбирам правдата, справедливостта в света. Туй за мене е законът - справедливостта. Щом се говори за принципи, разбирам разумния живот. Принципите, това е разумният живот. Що е фактът сам по себе си? Каква реалност има? Ако фактът е една емблема на един добър човек, този факт е като основа в живота. Доброто в нас, това е основата в живота, на която трябва да градим. Правдата в нас е самият материал, с който трябва да градим. Градеж трябва. Справедливият човек трябва да работи. Добрият е основа, а пък човекът на принципите е разумен човек. Разумният човек е онзи, който трябва да влезе да живее в тази къща, да приема и да изпраща близките, които има той. Тогава животът има отношение. Ако турим принципа като отвлечена величина, нищо не е. Какво е принципът? Принцип значи човек, който обича да заповядва. Хваща принципа да заповядва. Законът е

да ограничаваш, фактът е да биеш. Ние разбираме факта - да го биеш, закона - да го ограничиш и принципа - да го владееш. В това няма никаква философия. Да изучаваме фактите значи да изучаваме добрите хора, да имаш връзка с тях. Да изучаваме законите в света подразбира справедливите хора да знаеш каква работа вършат в света. Това са живи същества, не смъртни сили. Писанието казва: "Да не мърмориш пред Господа." Пред тебе седи един ангел, който те слуша, записва всичко и вижда до каква степен на развитие си дошъл. Ако не оценяваш очите, които Бог ти дал, казва: "Пази очите си, недовиждаш работата, ще направиш много погрешки и в писанието, и в разбирането." Пък ако повредиш ушите, тогава няма да дочуваш. Ако повредиш носа си, обонянието си, друга беля ще дойде. Ако повредиш вкуса си, друга беля ще дойде.

Та казвам, всичко трябва да държим в изправност. В изправност да държим очите си. Казва: "Разболяха ми се очите." Защо? От мърморене. Защо се разболяха ушите? От мърморене. Защо се разболя устата? От мърморене. Защо умираш? От мърморене. Когато престанем да мърморим, очите ще се обновят. Когато престанем да мърморим, ушите ще се обновят. Когато престанем да мърморим, тялото ще се обнови. Когато престанем да мърморим, животът ще се подобри, богатство ще дойде, здравето ще дойде, всичко ще дойде. Щом има мърморене, всичките неща изтичат навън и идат всичките нещастия в света. Като четем Стария Завет, казва: "Господ остави този народ да го очисти." Евреите бяха толкоз мърморковци, че Господ ги остави да ги очисти, казва: "От тебе ще въздигна един народ, а тия мърморковци, които излязоха от Египет, ще ги изчистя." Какво ще кажете?

Онези хора, които изведе из Египет, не можеше да ги въведе в земята и ги изби. С мърморене не може да се влезе в Ханаанската земя. Казваме сега: "Всички ще влезем в Ханаан." С мърморене не може да влезем. Сега мърморенето е на степени. Някои от вас мърморите веднъж в годината, някои - веднъж в месеца, някои -

веднъж в седмицата, някои от вас - всеки ден. Аз правя разлика. Мърморите веднъж в годината, то е за чешит човек. Та не спирам върху другите погрешки. Мене другите работи не ме интересуват. Спирам се върху мърморенето, понеже то е резюме на всичките погрешки, които има човек. Някой търговец като загази, тогава мърмори, започне да отваря старите тефтери. По-напред е бил щедър, отваря тефтера, вижда, че някой има да му дава пет-десет лева, не прави въпрос. Сега иска петте си лева и ще направи скандал.

Сега някой ще каже: "Учителят ни изнася тук." Какво ви изнасям? Отгоре ми опъват ушите, казват: "Ти знаеш ли какво правят?" Всичките станции са отворени, всеки поименно, еди-кой си какво направи, цяла вечер ги виждам какво правят. По някой път затварям, за да не виждам. По някой път гледам някоя сестра отива там в градината, когато узреят прасковите. Отива, напълва си джобовете и гледа да не я видят. Не вземе една-две праскови, но си напълва двата джоба, върви като че нищо не е направила. Казва: "Всичко е на Бога." Джобовете є са пълни. Тук преди години, като започна да зрее гроздето, взе да изчезва. Казвах на братята да пазят, че някои външни хора идат да го обират, че да хванем някой. Една вечер около девет часа водят ми един и казват: "Хванахме този в лозето." "Кой е, някой външен ли е?" Той казва: "Не ме ли познаваш, Учителю?" Имаше тук един брат млад, вярващ, казва: "Отидох да си откъсна грозде, те ме хванаха." Те ме питат: "Да го предадем ли на властта?" Казвам: "Братко, туй грозде е зелено. Ако искаш грозде, ела, ще ти дам. Не ходи вечерно време да вземаш грозде. Даваш лош пример." Сега мога да ви кажа името, но какво ще ви ползва? Тези работи са много малки, но от тях произтича мърморенето. Други като отидат, казват: "Обрали лозето." И те мърморят, ама злото е там, че за тях не оставили. Вие не разбирате.

Човек където и да е, носете следния морал. Аз го пазя за себе си. Аз, като ида при някой извор, най-първо седна да си почина хубаво и благодаря на Бога, че съм дошъл до този извор. Най-първо аз не зная

къде е изворът. Аз как го намирам? Ако е по обед, гледам накъде отиват птиците. Те отиват към някой център. Гледам, пък няма кого да питам. Виждам, оттук една птичка отива, оттам - отива към един център. Като намеря извора, благодаря на птиците. Седна при него, гледам как водата извира, попитам: “Ще ми позволите ли да пия от тази вода?” - понеже има същества, които пазят. Казват: “На драго сърце пий.” Тогава аз пия и благодаря на Бога. Като ида при някоя круша, откъсна си две-три круши, най-много три: те не са малко круши. Вие, забелязал съм, не късате най-малката, но като погледнете - най-узрялата, най-хубавата, най-голямата ще изберете. После, и друго пазя: семето, което взема от тия круши, не го хвърлям, но го събирам в джоба си. Нищо не хвърлям. И дръжката пазя, употребявам я за лекуване. Отлични са, няма да ви кажа какво може да стане с една опашка на круша, на ябълка. Ако ви кажа, ще направите същата погрешка, която направили в Айтоско. Питат ме с писмо за един болен какво да направят. Казвам да му направят млечен компрес на болното място. След десетина дена пак пишат, казват: “Направихме компреса, не помага.” Питам: “Че как го направихте, тъй както казах ли?” “Заварѐхме млякото, изцедихме вътре един лимон, изядохме гъстото и рядкото направихме компрес.” Казвам: “Рядкото изпийте, пък гъстото сложете на болното място.”

Та казвам, в нищо не трябва да се обиждаме. Да се обиждаш, когато един човек те излъже; да се обиждаш, когато един човек постъпи лошо. Но когато един човек ти показва твоите погрешки, какво се обиждаш? Харесвам англичаните, които, щом кажеш една погрешка, казват: “Ол райт.” На американците съм правил забележки, казвам: “Вие, такъв един културен народ, не знаете как да ядете. Вечерно време ще се съберете, ще изпиете двеста и петдесет грама топло кафе, след туй двеста и петдесет грама ледено.” Казвам: “Че от такава смяна зъбите как ще бъдат здрави?” “Ол райт.” Където и да отидете в Америка, ще видите два вида ледено, от ябълки, от череши, от портокали, от лимони. Няма американец, когото да не го боли

гърлото. Казва, че студа хванал. Казвам: “Не си хванал студа, но тебе студът хванал.” Казвам, духовните хора са онези, че като кажеш на човека една погрешка, и той разбира. Някъде само като го погледнеш, нищо няма да му кажеш, той разбира.

Аз често съм забелязвал следното, това се случило с мене: вървя някъде, някой щурец пее хубаво. Не обърна внимание, не се спра да го послушам. Като мина десет-дванайсет крачки, дойде вихрушка, вдигне ми шапката и започне да я търкаля по земята. Върна се тогава онзи певец да го послушам. Пее си той, казва: “Къде си се забързал?” Някъде пее си този щурец. Слушам, пее щурецът една песен: “Животът без любов нищо не струва.” Щурецът тъй пее: “Животът без любов нищо не струва и на път, който отива без любов, нещастие добива.” Затова шапката ми пострада. И благодарение, че шапката пострада, виж колко хубаво пее този щурец. Сега имам едно правило: щом чуя един щурец, свалям си шапката и слушам. Казвам, вслушайте се в щурците, които пеят във вас - онази вътрешна интуиция. Казвате: “Духът.” Духът Божи се явява чрез малките работи. Колкото и да е малка Божествената светлина, обръщайте внимание. На всички неща, големи и малки, да обръщаме внимание. Божественото еднаква цена има: голямата светлина ще те освети, малката ще ти причини една приятност.

“Затова Исус успяваше в мъдрост и в благодат пред Бога и пред човеците”. Казвам ви, сега желая ви да успеете в мъдрост и любов. Да възрасте туй, което расте в благодат пред Бога и пред човеците. Всички да благодарите на Бога за всичките добрини, които ви дал досега. Нищо друго не искам от вас, освен всеки ден да благодарите. Като станете, да благодарите.

“Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.”

3 утринно слово 26 октомври 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ТРИТЕ НЕЩА

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“Кажи ми Ти истината”

Ще прочета двайсет и пета глава от Деянията.

“Венир Бенир”

(Учителят даде да се прочете лекцията “Стари и нови възгледи” от “Неразрешеното”, том втори, шеста година на общия клас.)

Сега това са минали работи, които сте ги позабравили. Казвате: “Какво се е говорило, сега е по-ясно.” Казва някой: “Не трябва да правиш зло.” Злото добро може да се направи и доброто зло може да се направи. Лошото човек може да направи добро. Представете си, че ние представим тъмното - зло, може да се спънеш. Тъмнината не я желаем, желаем всякога деня. Тъй както земята е създадена, половината време прекарваме в тъмнина и трябва да си служим с известна светлина, сами трябва да я създадем. Представете си, че вие имате един приятел, когото преследват. Завеждате го на тъмно и загасвате свещта. Трябва да загасите, за да го спасите. Ако държиш запалената свещ, ще го хванат и ще го умъртвят. Кое е по-хубаво? Ще загасиш свещта. Тази свещ е потребна в тъмнината да покажеш кой накъде отива. Сега това е едно сравнение. Знаете положително кое в света е зло и кое добро. Да кажем, открaднаха ти парите, нали така. За тебе е зло, но всъщност не е зло. Ти вървиш по сушата, носиш двайсет килограма злато, въобразяваш си: двайсет килограма е доста почтена сума, те са над два милиона. Но ти се качиш на парахода и с тия двайсет килограма те хвърлят във водата, ти ще се удавиш. Не е

ли по-добре да ти вземат златото, и да останеш жив? Всичкото злато на земята е твое. Ако обичаш Бога, всичко е твое, ако не Го обичаш, нищо не е твое. Някой казва: наследник. Никой не може да бъде наследник, който не обича. Туй трябва да се загнезди в ума ви.

По някой път съм говорил за любовта, и още като излизате оттук, мушкате се. Почакайте поне да излезете. Казвате: "Махни се оттук, отворете път." Който и да е от великите хора, от Учителите, като дойдат на земята, няма да търсят царска корона, но много проста форма. Навсякъде обикаля, с никого не се блъска, не казва: "Варда, велик човек минава." Вие всички искате да ви се отваря път да бъдете видни, някъде авторитет. Ако всички бяхте авторитети, кой ще ни служи? Ако всинца сме авторитети, всинца искаме да бъдем свободни. Хубаво, ако всинца сме господари, какъв ще бъде светът? Всеки сам трябва да работи. Че ти искаш да бъдеш господар, че ти искаш да имаш слуги, то е безлюбие.

Някои питат в оня свят ще се познаваме ли. Ако се обичаме, ще се познаваме, ако не се обичаме, познаване няма. В оня свят когото не обичаш, никога няма да го видиш. И той щом не те обича, няма да се познаете. Щом не се обичате, в оня свят няма да се срещнете, ще ви заведат далече. Някои мислят, че при Господа ще се разправят. Който иска да се съди, Господ го оставя тук да се съди. В небето съдба няма. Чудни са хората. Изпил той едно шише вода, ще го съдят, че направил престъпление, без позволение изпил водата. Няма никакво престъпление. Ако имаш цяло езеро с вода, че започнеш да я продаваш, мислиш ли, че ще бъдеш един праведен? Ако някой дойде и от езерото напълни едно шише с вода, казваш: "Какво право имаш ти да пиеш от тази вода?" В коя книга е написано, че не трябва да пиеш вода отдето и да е? Де е писано, че в природата да не пиеш вода? Де е писано в природата, че не трябва да дишаш, отвън да дишаш? Ако трябва да излизаш и отвън да дишаш, какво ще бъде положението ти? Нали всеки един от вас си е направил един закон, всеки има едно понятие.

Преди време беше дошъл един, че ми се оплакваше от жена си. Давам му наставления, казвам: “Тя не е толкоз лоша.” Казва: “Ти опитвал ли си жена, женен ли си?” “Не.” “Ожени се да видиш.” “В какво седи лошевината?” Казва: “Опасна работа, то няма по-лошо същество.” Казвам: “Като е толкоз лоша, какво те привлече да се ожениш?” Казва: “Омая ме.” Омаяла го. Че как, какво е това омайване? Аз виждам как седи работата, казвам: “Но ти не ми говориш истината.” “Че как не ти говоря?” “Ти беше един бедняк, тя беше една богата мома. Ти искаше да следваш в странство, за пари се ожени. Понеже твоето положение се подобри, пък тя е болна, гледаш вече на чуждите жени, които са по-здрави. Пък търсиш богати жени.” Той започна да мига. Казвам: “Най-първо, тя е дъщеря на Бога. Господ я направи, не може да ти бъде слугиня. По любов може да ти слугува, но не насила. Господ насила не я застави да Му служи, казва: “Ако Ме обичате, да Ме слушате.” Казвам, Бог никога насила не ни заставя да Му служим. Някой път някои хора имат следното разбиране. Бог изисква ние да Го любим, защото само чрез любовта иде благото. Въздуха трябва да го дишаш, за да ти даде онова, което има. Ако кажеш: не искаш да го дишаш, на себе си не правиш добро. Ако не дишаш, ти си осъден на смърт. Трябва да ядеш, чрез яденето иде Божественото благо. “Защо Господ така направи света?” “Как трябваше да го направи?” “Да не ядем.” “Хубаво, престани да ядеш.” “Ще умра.” “Тогава яж.” “Кажи, казва, какво трябва да правя?” Казвам му: “Обичай я.” “Как да я обичам? Такава змия може ли да се обича? Такава змия обичал ли си?” “Първата жена се разправяше със змия, нали змията я съблазни. Жена ти ще те научи как да се разправяш със змията.” Седи той недоволен, мисли за себе си, че жена му трябва да му слугува. Има слуги, мисли, че трябва да му слугуват. Злото е там. Мислиш, че има Господ в света и мислиш, каквото Му поискаш, да ти даде. Ако ти от въздуха искаш, за малки работи почваш да мислиш, казваш: “Дали Господ съществува, или не?” Някой път вие мислите, че Господ ви е забравил. Често Господ ни забравя, когато оглушеем.

Когато станем глухи, забравя ни, понеже говори, и не чуваме; когато станем слепи, Господ ни забравя, не виждаш къде ще те води. Ти искаш блага. Ако ти имаш ония чувства в себе си, ти искаш да благуваш в света, но трябва чувствата ти да бъдат отворени. Каква полза ще има да те заведа на един концерт да слушаш, когато си глух? Защо ще платя за билет сто-двеста лева, когато не слушаш? Защо ще ходиш на една изложба, когато си сляп? Хем си глух, пък си и сляп, нищо не виждаш. Какво ще видиш?

Сега казвате: "Кажи ни в оня свят ще те видим ли?" Ти си в оня свят. Ти си дошъл в оня свят. Погрешката е, че ти не вярваш в оня свят. Този свят е оня свят. Оня свят е тоя свят. Че как? Тъй е. Ти си сега в рая и тъй както вървиш, ще те изпъдят. И Ева беше в рая, но като яде от плода на забраненото дърво, изпъдиха я навън. Всеки човек, който изгуби любовта, изпъждат го из рая навън. Когато вѐдя, че един вол умрял, аз се радвам, че волът се е освободил от непосилния труд. По десет-двайсет часа на ден оре, биене по гърба. Казва: "Умря волът ми", плаче не от любов за вола, но плаче, че няма кой да му носи товара. Умрял Драган, Иван, плачем. Защо? Казвам, сега трябва едно верую, което да засяга хората. Какво значи трябва да живеем? Нищо не значи. Някой път седи някой и ми казва: "Как ги търпиш тия?" "Че какво има да ги търпя?" "Че те са невежи." Казвам: "Тебе те продават, ще видиш колко им стига умът." "Простаци." Рекох: "Много се лъжеш. Набиват те на общо основание." Казват например, че свините са много глупави. Но там, дето има сто-двеста свини, хвани едно прасе. Като започне да квичи, всичките се нахвърлят. Ако не го пуснеш, ще те разкъсат. Значи кооперират се, казват: "Не позволяваме да го буташ." Много вълци са плащали с живота си, като хване една свиня, другите се нахвърлят и на парчета го правят.

Правилото сега: приложете любовта. За мене три думи са важни в света. Аз наричам X един елемент, X е елемент, който привлича; Y - това, което отблъсква; Z е това, което движи света. Като видя един X, казвам: това е, което привлича. Като видя един Y, казвам: това е, което

отблъсква. Като видя Z, казвам: това е, което движи света. Вие казвате: “На какво е равно X?” X е равен, че ако няма нищо, което да те отблъсква нагоре, като те привлече, ще паднеш отгоре, ще се наклониш. Като има нещо, което те отблъсква, както птиците имаш съпротивление. Та вие казвате: “Защо трябва да любя?” Трябва да има нещо да те привлича. Казваш: “Той не ме обича.” Трябва да има нещо да те отблъсква. Вие се приближавате много наблизо, трябва да има нещо, което да ви държи на разстояние. Вземете в музиката. Някой път някой ще дойде да ти говори и дойде на ухото ти, каже нещо; ще дойде, ще тури устата си на ухото, после ще целуне ухото. Никога не позволявай да ти говори на ухото. Ако всеки ден ви говори на ухото и ви го целува от едната и от другата страна, какво ще придобиете? Ще се изтрият ушите ви, нищо повече. Има такива идоли, дето едно време са ги целували с векове, та са се обезобразили, краката, дето са ги целували, са обезобразени.

Новото положение е, че трябва да изучавате нещата. За Христа казвате, че не можете да бъдете като Него. Защо ние, християните, да бъдем като Него? Ти искаш да направиш нещо, което не е добро. Кажи: “Ако Христос беше на мое място, какво щеше да направи?” Всички вземат и цитират онзи стих, казват, че Христос, като влезе в храма, направи камшик и изпъди всички; влезе вътре, вдигна скандал, претури масите с парите, изпъди ги навън. Вие какво разбирате? Вземете един камшик, и вашите лоши мисли, желания и постъпки, изпъдете ги навън всичките. Храм е вътре във вас. Вие влезте в себе си и изпъдете всички лоши мисли и желания, това се подразбира. Вие искате като Христос да вземете един камшик. Мислите ли, че онези хора тъй ще седят? Казват: “Кой ти даде тази власт?” Казвам, ние често правим така. Силният мъж бие жена си, защо? Защото не му се покланя. Силната жена бие мъжа си, защо? Защото не є се покланя. Богатият измъчва сиромаха. Защо? Защото не му се покланя. Целият порядък на нещата е обоснован на едно криво разбиране: без любов в света. Туй, което съществува в света,

съществува по единствената причина, че ние сами се объркваме, сами се съдим. Ние сами разрушаваме живота си. Седи човек и казва: “От мене нищо няма да стане, моята работа не ми върви. Ще остареем, да ядем и пием.” За старост не говорете. Станеш на седемдесет години, старост ли е това? Смешна е тази работа. Преди години учените казваха, че слънцето обикаля за двайсет милиона години. Сега някои дошли на мнение, че двеста милиона години вземало да обиколи слънцето около своя център. Ако вие сте жители на слънцето, значи на една година като сте, ще бъдете на двеста милиона земни години. Питам, една земна година каква част е от слънчевата? Двеста милиона години земни, вие ще бъдете малко дете на една година, на слънцето, което не може да говори. На земята вие милиони пъти сте остарели и сте се прераждали. Каква е тази философия? Като кажеш, че си остарял, поумня ли? Старостта отблъсква човека, той трябва да престане да върши глупости. Старият човек никога няма да бие някого. Те са много умни, старите. Аз да ви приведа един пример. Минава един стар човек през едно село. Върви едно своенравно дете и удря с камък дядото в гърба. Казва: “Синко, благодаря ти. Ела да ти платя, че ми се изправи гърбът.” Дава му двайсет пари. Казва: “Аз нямам много, на, стария чорбаджия удари, той ще ти плати повече.” Отива и удря чорбаджията с един камък, но той го налага. Старият не си отмъщава, той трябва да бъде умен, нищо повече. Дошла някаква неприятност в живота, то е от някое дете, някой камък хвърлило. Казвате: “Дайте му двайсет стотинки и му кажете смисъла на числата.”

Мене са ме питали: “Как да се запознаем с Христос? Как да Го видим?” По-лесна работа от тази няма. На кои се явява Христос след Възкресението? На онези, които Го обичаха. На онези, които Го разпънаха, не им се яви. Аз ви казвам: ако обичате Христос, Той ще ви се яви; ще дойде вечер, като седите в стаята, ще каже: “Имате ли малко хляб?” Ако не Го обичате, ни глас, ни слушание. Сега чудно е, че онези, които не Го обичат, искат да Го видят. Ти искаш да видиш

слугата си, който те е обрал, не от любов, но искаш да го видиш, да го туриш в затвора вътре. Затова аз съм слушал много проповедници да цитират: "Потърсете Ме в ден скърбен и Аз ще ви помогна." Господ казва да ти помогне, че тогава да Го обичаш. Търсѐ Го не когато си здрав, но когато никой не може да ти помогне, тогава Го потърси. Казваш: "Как да Го потърся? Той ме е забравил, Господ." Блудният син какво представя? Христос ни казва, че този, младият син, като отива в странство дойде до положението да пасе свине, не му даваха и рожковете* да яде. Тогава баща му не отиде да го търси, но казва: "Да си учи урока." Когато в него се яви съзнанието, казва: "Да се върна при баща си", носи идеята: недостоен съм да бъда твой син, но като един от слугите. Баща му, като го вижда отдалече, събужда се чувството на любов, хвърля се, прегръща го, целува го, даде му нови дрехи, закла храненото теле и всички се веселиха, че се е върнал. Съвременните хора искат Господ да слезе от небето и да ги търси на земята. Никога няма да бъде това. Ние всички трябва да се върнем при Него. Ние всички трябва да се върнем и да кажем това, което никому не е казано. Да оставим всичко онова, което е старо, което ни е погрозило. Ние сме станали бедни отядене и пиене, остарели сме от ядене и пиене, не можем да мислим от ядене и пиене. Казвате: "Какво ще прави сега?" Онзи свещеник казал на слугата си: "Стояне, какво ще се прави в оня свят? Ще има тракане със зъби." "Абе, дядо попе, твоите зъби са опадали, няма какво да се боиш." Мисли, че в оня свят ще има скърцане със зъби.

Радвайте се. Скръбта в света е истинската страна, на земята, на любовта. Тъй седи въпросът. И едното, и другото е от любов. Често аз съм гледал как са признателни някои деца. Носил го някой на гърба си, това дете го прегърне, целуне. Аз не съм го носил на гърба, значи не ме прегръща. Че този човек е направил нещо заради него. Вие искате да ви обичат. Че какво сте направили вие сега? Тъй разсъждавате? Ние искаме да ни обичат. Че Господ ни е обичал много повече, отколкото ние съзнаваме това. Няма друго същество, което да

ни е дало толкова блага, както Господа. При това, ние седим при това, което имаме и казваме: "Голо здраве защо ни е?" Не мязайте на оня Стоян от Варненско, който казвал: "Голо здраве защо ми е дал Господ?" Като лежал три години болен, казва на майка си: "Мамо, Господ с камъни да ме товари, но здраве да ми даде."

Казвам, да благодарим на Бога за това, което ни е дал. Сега тия работи не са нови работи. Новото седи в запалката. Аз може да запаля всинца ви, но ще започнете да димите, горенето не е правилно. Лесна работа е запалването, но и някои фитили не са хубави, ще се образува кўдеж. Нали в Православната църква на Великден в църквите се образува къдеж от свещите. Трябва да има онова, пълното, горение, светлина без къдеж. Погрешката е там, че ние не даваме ход на проявлението на любовта. Ние проявяваме любовта много користолюбиво. Аз наричам безкористната любов седи в следното: един богаташ оставил на слугата си всичко като наследник. Значи господарят е проявил любов. Той оставил всичко, дал на негово разположение. Като се върнал, взел всичкото. Сега Бог ни е дал цялото тяло на разположение. Той, като дойде, иска нещо от нас, ние казваме: "Това тяло е мое, очите са мои." Като ти го даде и ти го вземе Господ, ти казваш: "Защо ми го даде?" Даде ти го за един ден, благодари; даде ти го за два, благодари. Да бъдеш готов и за един час да благодариш. Вземе ти го, казваш: "Как така да ми го вземат, то е мое?" Умрял някой, плачат заради него. Какво е умирането? Ако някой човек е съблякъл старите дрехи и го пратят на баня да се очисти, да се нахрани добре, трябва ли да плачем, че е изгубил старите си дрехи и е облякъл новите дрехи? С новите дрехи не можем да го познаем. Как ще го познаеш? По-рано беше брадясал, сега няма брада, млад станал; по-рано шапка нямаше, сега има шапка, нови дрехи. Казвате: "Не можем да го познаем." Жените са умни, освободиха се от брадите, от които мъжете не са свободни. Знаете защо се освободиха жените? Понеже всеки косъм е правило, закон има. Защо съдят мъжа? Защото брада има. Жената я съдят само

заради косите на главата є. Мъжа го съдят и заради космите на брадата.

Сега в любовта има една приятна и една неприятна страна. Всякога знайте, че неприятните неща в света всякога донасят много по-голямо благо, отколкото приятните работи. Питам: задавали ли сте си вие въпроса защо Христос се нагърби с греховете на хората? Тъй както го разбирате, аз разглеждам въпроса малко по-другояче. Много теории има. Нали болестите с храна се лекуват? Всяка болест с храна се лекува, понеже грехът на хората дойде по единствената причина на храната; отровна храна яде, тя внесе смъртта. Следователно Христос донесе друга храна от дървото на живота. Христос беше първият плод от дървото на живота. Казва: "Който Ме яде, има живот в себе си." Следователно, като ядоха от дървото на познанието на доброто и злото, дойде смъртта. Той дойде и донесе храната от дървото на живота. Кой е този плод на познание добро и зло? Лошото учение, злото внесе смъртта. Доброто учение на любовта внесе живота. Тогава работите моментално ще се оправят. Ние искаме по механически начин да оправим живота. Дадем малко хляб на беден човек, дадем пет-десет стотинки на някой просяк, мислим, че това е добро. Като идем в оня свят, смешни ще бъдат хората. Ще им дадат една скъсана черга, която дали някому, в оня свят ще намериш едно скъсано палто, скъсани чорапи - всичките добрини. Имаше един дядо Димитър в Сливен, разправяше ми една приказка. "Бях послушник, казва, в един монастир за калугер." Той беше един много умен старец на осемдесет и пет години. "После не можах да стана калугер, напуснах монастиря. Един ден остана доволен от мене игуменът, че ми даде едни нови цървули, моите бяха скъсани. Като ми даде новите, аз подарих моите на един друг калугер. След десет дена сънувам един сън, че съм на оня свят. На всички сложили хубави паници, а пък пред мене моите скъсани цървули, и ядене турили в тях. Казват ми: "Това си дал." Намерих в оня свят само цървулите, които дадох, нищо повече."

Казвам сега: оставете това просене на скъсани палта. Ще дадеш всичко с любов. Онова, което направиш от любов, то е единственото дело, което жертваш. Ти носиш плода на живота. Онова, което направиш с любов, то е с нас заедно. Писанието казва, че ония дела ще бъдат с нас. Сега да се освободим от вътрешните заблуждения. Дойде някой път човек, недоволен е, има едно мърморене. Много мъчно е човек да се освободи от стария мърморко. Старият човек е ужасна работа. Като дойде, ще ти покаже всичките погрешки на хората. Всички са виновни, само ти си праведен. Където идеш: това не ти направили, онова не ти направили, всичко престъпно, всичко опако. И добро като направиш, и то е такова, всичко е зло. Ти не можеш да видиш Божествената светлина. Мислите ли, че ако вие се ожените за един дявол, ще го направите светия? Мислите ли, че ако красивият мъж се ожени за една дяволица, мислите ли, че ако се влюби в една дяволица, на модерен език ви говоря, че тя ще стане светица? С дявола се разговаряте, не прави отношения с него, всякога вие ще платите заради него. Той преди вас изучил психологически, знае всичките тънкости, слабости на жените, много добре ги знае. Женският дявол знае всичките слабости на мъжа. Мъжкият дявол знае всичките слабости на жената. Тъй щото и двете знае, всичко знае. Ако искате да се справите, то е невъзможно.

Та казвам, светът на злото може да се затвори за вас. Затворено да бъде злото, да бъде външно, не вътрешно. Няма какво да го викаш, да го угощаваш. Отвън може да се разговаряш. Не му давай достъп да влезе в рая. Щом влезе в рая, злото непременно ще направи пакост. Не му позволявай на злото да влезе в ума ти. Не позволявай на злото да влезе в сърцето ти. Не позволявай на злото да влезе в душата ти. Туй е правило. Отвън може да се разговаряш. Затова любовта трябва да се тури като броня.

Три неща: X, Y и Z. X е това, което привлича, любовта е това, което привлича. Туй, което отблъсква, е мъдростта. Истината е, която движи света. Тогава дяволът не може да влезе вкъщи. Дяволът бяга

като попарен от любовта, която го привлича. Той знае и силата на знанието, на Божията мъдрост, че го изхвърли из рая навън; падението се дължи на това, като го изхвърли. Знае и силата на онова, което движи света, че той ще бъде вързан. Всеки човек, който служи на любовта, той е спасен в живота. Сега, ако идете на оня свят, какво ще кажете на Господа, кажете ми? Че вие сте в оня свят, какво ще кажете? Господ ще ви хармонира. Какво искате? Няма да кажете една лъжа. Ще кажеш: "Господи, доволен съм от всичко, което си създал, старая се да разбирам. Сам себе си съдя, не очаквам да ме съдят, да кажа: това ще направя, онова ще направя." Направя една погрешка, никой не ме е видял, малка погрешка някъде, запетая или точица. Виждам, че това не е право. Някой иска да му дам хляб. Ида, измия ръцете си. Моето правило: като иска някой да му дам хляб, ще ида, ще измия ръцете си, с чисти ръце да му дам. За себе си като пипам хляба, с чисти ръце, мия си ръцете, за другите не се мия: престъпление е. Някой път съм неразположен. Дошъл някой, разрешавам някоя задача, не излизам да го посрещна, защото, ако изляза, ще бъда малко начумерен, ще питам: "Какво искаш, защо хлопаш?" Това не е право. Нямам право да кажа: защо хлопаш. Той хлопа, аз си мълча. Така нашият "свети Георги" иде един ден. Носеше ми яйца. Никому не продава яйцата, казва: "На Учителя", защото му плащах на яйце четири-пет лева. Защо му плащам? За да ви разправям сега на вас. Иде той, носи яйцата, тропа. Аз мълча. Тропа по-силно, пак си мълча. Още по-силно хлопа, пак си мълча. Защо мълча? Мълча аз, защото продаваше яйцата на мене. Като му дам по три-четири лева за яйце, лицето му усмихнато, приятно му е, че оценявам. Щом му дам един лев за яйцето, свие вежди. Значи по пет лева за яйцето, като му дам, е доволен, а един лев за яйцето - не е доволен. Питах го някой път колко лева му дават за яйцето, често си казвах: "Ами ако ти си на мястото на дядо Георги, и ти тъй ще направиш." И аз като дядо Георги съм бил. Туй е егоизъм. Той беше доста хитър. Няма по-мъчно: да се отнасяш добре с хората, най-мъчното изкуство е то. Да обичаш тия,

които те обичат е лесно, но да обичаш онези, които не те обичат, е най-мъчното изкуство, не е лесна работа.

Та казвам, геройството е там, че да го направите. От себе си започнете най-първо. Като направиш една погрешка, да се не осъждаш. Като направиш една погрешка, да си кажеш: “Няма нищо, ще поправя тази погрешка.” Тъй ще кажеш: “Ще поправя тази погрешка.” Защо я направи - не съди себе си, тъй кажи: “Ще поправя тази погрешка.” Нищо няма, усмихни се. Вземи огледалото, погледни се и кажи: “Ще поправим тази погрешка.” Не става тази работа. Тъй както се научиш да говориш, ще приложиш правилото и на другите, ще обичаш другите както себе си. Ние и със себе си не знаем как да се обхождаме, и с другите е невъзможно. При самовъзпитанието ще започнете със себе си. Не съди ума си. Направиш една погрешка, зарадвай се. Поправиш я, зарадвай се два пъти. Поправиш една погрешка, усилваш волята си. Направиш една погрешка в мисловния свят, зарадвай се, ще приложиш знанието си. Бориш се някъде, завалят те на земята, зарадвай се, че ще започнеш да се упражняваш, ще станеш по-силен. На всичко се радвай в света. Когато злото дойде, показва, че не си силен. Ще идете да се понамажете с масло. Като се борите със злото, не трябва да имате никакви дрехи, но поне като турските пехливани, намазани със зехтин. Като те хване, ще се хлъзга. Ако не можеш да се бориш със злото в света, де ти е силата? Ние искаме Господ да се бори. Аз ще хвана злото, то държи, и аз държа. То отгоре, аз отдолу, то отдолу, аз отгоре. Така ще се въртим, докато победя.

Ще ви приведа един пример, един българин ми го разправяше. Той бил в Америка, страдал от разстройство на стомаха. Казва: “Цяла година не можах да спя спокойно, ще полудея. Точно като заспя хубаво, дойде един с един голям нож, все в корема ме мушка. Като дойде, веднага се уплаша, тъпче ме. Всяка вечер идеше. Най-после, дойде ми наум да се боря. Една вечер ми дадоха една сабя. Като започне той да удря, и аз удрям. После той се уплаши. Хукна да бяга.

Подгоних го, влезе в една дупка. Излязоха две негови деца, насякох ги. Станах сутринта: свободен съм от болестта.” Един факт е. Ще се бориш. Който победи докрай, той спасен ще бъде. Не да ви спасяват. Вие искате спасение. Христос спасява, Той показва пътя на любовта. Ще се бориш. Като хванеш злото, ще се бориш с него.

Сега искам да бъдете добри пехливани всичките. Нищо не значи, че гърбът може да е кален. Всеки от вас кален да е, но да излезе юнак. Като излезе, да каже: “Победата вече е моя.” Пожелавам ви сега победата да е ваша.

Да престанете да носите тягостите на света. Нека всеки да носи своята тягост и да бъде свободен.

“Отче наш”

4 утринно слово 2 ноември 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ ПОРЯДЪК

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”

Пета глава от евангелието на Йоана.
“Кажи ми Ти истината”
Размишление.
“Духът Божи”

Уверен съм, че всички сте чели тази глава. Някои са я чели веднъж, някои два пъти, три пъти, някои са я чели десет-петнайсет пъти, някои и повече пъти. Заражда се мисълта: колко упорити хора, спорят се с Христа: откъде е, кой Му дал тази власт. И в Мойсей вярват като в Господа, а в Него не искат да вярват. И чудят се по някой път защо хората не вярват. Имат основание да не вярват, пък някой път нямат основание да не вярват. Да допуснем, че ти живееш между добри хора и вече имаш вяра в тях. Дето и да идеш, поискаш нещо от тях. Дадат ти, никой не те изнудва, вярваш им. Влезеш при други хора, дето има други порядък. Никой не ти дава, а пък искат от тебе това и онова, и не връщат. Ти изгубваш вяра.

Едни хора са живели по-дълго време в Божествения порядък и са го научили, а пък някои от вас са живели по-дълго време в човешкия порядък и са се научили обратното. Речеш да четеш нещо, и отлагаш; речеш да направиш нещо, и отлагаш. Защо си остарял? Защото не си чел, не си мислил и не си обичал. И затова остаряват хората. Ако напълните една стомна с вода и я оставите отворена, след две години, ако търсите вода в нея, всичката вода се изпарила. И като се родите на земята, ако не притуряте нищо в себе си, ще останете един ден

изпразнена стомна, всичко, каквото е турил Господ в нея се е изпарило. И човек все чака да дойде някой. Хубаво, ако си стомна, трябва да чакаш, но ако имате два крака и две ръце, ще чакате ли? Ще отидете да си налеете стомната си с вода. Това е само за сравнение.

Ако отидете в другия свят, какво ще разберете? По какво се различава човешкият порядък от Божествения? В човешкия порядък, като узрее един плод, капва на земята и натъртва се, и изгнива. В Божествения порядък също така има дървета, но плодът никога не окапва. И там има вятър, но приятен вятър. Там може да откъсне плод само този, който го обича. И човек няма да откъсне отвсякъде, ще погледне и ще откъсне този плод, който го обича и когото той обича. А пък вие тук късате без любов плода и зелени късате. Между тук и там има кардинално различие. Там не можеш да откъснеш нещо, което не обичаш и което не те обича. Морален е този, който те обича и когото обичаш. Като дойде да ти работи някой, който те обича и когото обичаш, то ще ти работи на място. И парите, които ще му дадеш, ще бъдат на място. Искаш да знаеш де е човешкият порядък. Че вие цял ден сте спорили в себе си. Спор има в главата ви, в сърцето ви и в тялото ви. Дойде ти една мисъл и ти каже: "Днес ще ви дойде един приятел и ще ви донесе един самун." А пък ти си гладен. Ти сега почнеш да философстваш: "Това, което ми се каза отвътре, вярно ли е?" Ти ще отидеш у съседа си и ще му кажеш, че в дванайсет часа ще дойде някой и ще ти донесе един самун, и го питаш дали е вярно това? Защо ще питаш съседа си, чакай до дванайсет часа и ако дойде хляб, вярно е, ако не дойде, не е вярно. Казваш: "Аз ще изгубя време." Че ако отидеш до съседа, няма ли да изгубиш време? Ако питаш някой съсед, той може да ти каже: "Не слушай такива работи, те са илюзии." А аз ви казвам: опитайте работите.

Освен това всяка Божествена мисъл, като дойде, внася светлина в твоя ум и ако можеш да четеш с тази светлина, от Бога е, а ако не можеш да четеш на тая светлина, не е от Бога. После запиташ: "Дали тези очи, които имам, са от Бога?" Ако можеш да четеш с очите си, от

Бога са. А ако не можеш да четеш с очите си, не са от Бога. Щом не са от Бога, извади ги. Христос казва: “Всяко око, което не е от Бога, извади го и го хвърли.” Казано е от Христа: “Ако те съблазнява окото ти, извади го и го хвърли.” Всяко око, което не е от Бога, съблазнява, а всяко око, което е от Бога, не съблазнява. Една мисъл, която съблазнява, не е от Бога и едно чувство, което съблазнява, не е от Бога, и една постъпка, която съблазнява, и тя не е от Бога.

Ти казваш: “Студено е отвън.” Защо е студено? Защото си в човешкия порядък. Щом влезеш в Божествения порядък, е топло. Сиромах си. Защо? Защото си в човешкия порядък. Забогатееш. В Божествения порядък си. Но ти станеш богат и не даваш, и тогава ще влезеш в човешкия порядък. И ще изветрее водата от стомната, ще се изпие водата, ще осиромашееш. Богатият, който не е давал, осиромашава и сиромах, който не вземе, богат не става. Всички богати са все от сиромасите. Малкото дете, което се ражда, богато ли се ражда? Най-първо, аз виждам хората, които слизат от небето, виждам ги, че са грамадни, много големи, и никъде не може да го събереш на земята. Но той все се смалява, смалява, смалява, и като дойде до мен, не мога да го видя и с микроскоп - така се е смалил. Скрива се. И има една тънка дупчица, през която трябва да мине всяка душа. Който не може да мине през тази тънка дупчица, той щастлив не може да стане. Като мине от невидимия свят и като дойде на земята, питат баща му и майка му, братята и сестрите му колко го обичат. Този сиромах нищо няма. Тогава баща му и майка му, братята и сестрите му и всички други роднини, като се съберат, му дават. И всичките подаръци тежат едвам около две, три, четири кила. И като дойде майката, през устата му налива подаръка. И баща му носи подарък. И като стане някой от вас на петдесет-шейсет килограма, това са все подаръците. Вие мислите, че това тяло е ваше. И ти казваш: “Не си го давам.”

Както не се позволява от Божествения свят да внесеш нещо на земята, така и обратното не се позволява. Като идваш от Божествения

свят на земята, на границата има митница, дето всичко секвестират и остане там. От небето тръгваш с много куфари, но като дойдеш до митницата, всичко оставяш. Също така и като отиваш от земята на небето, пак ще оставиш всичко на митницата. И ти ще станеш толкова малък, че никой не може да те види, ще се освободиш от всичко земно. И като се върнеш, ще се върнеш пак такъв, какъвто си излязъл. Хората, като се отдалечават от Бога, големи стават. Но при Бога малки стават. При Бога се връща той. И той трябва да се върне много малък.

Сега аз ви представям идеите за Божествения и човешкия порядък. Всички спорове в света се дължат на човешкия порядък. Споровете, съмненията, подозренията - това всичко показва, че си в човешкия порядък. Щом те е страх, в човешкия порядък си. Щом имаш недоволство, в човешкия порядък си. Щом си сиромах, щом боледуваш, щом не ти стига умът, в човешкия порядък си. Щом си безсилен, щом не те почитат хората, това показва, че си в човешкия порядък. Ти казваш: "Какво да правя?" Трябва да излезеш от човешкия порядък.

В човешкия порядък, ако знаеш да лъжеш, на място си. В Божествения порядък, ако знаеш да говориш истината, на място си. В човешкия порядък, ако мразиш хората, на място си. В Божествения порядък, ако обичаш хората, на място си. Какво значи намразване? Казвате: намразил си го. Един вълк с какво изхранва своите деца? С кражба. Цяла нощ мисли той откъде да открадне. Той има четири-пет вълчета и мисли отде да открадне да нахрани своите деца, мисли в кое село има кошара и от коя кошара да може по-лесно да открадне и да задигне някое агне? Виждали ли сте вие вълкът как носи агнето? Метне го на врата си като овчар. И говори му, приказва му на агнето: "Аз ще те заведа при моите деца, имам четири-пет деца много добри. Те ще си поиграят с тебе. Те кожуха ти ще свалят и ще ти дадем една хубава царска дреха, и ще имаш едно угощение." И на агнето тупти

сърцето. И като го ядат, то все мисли, че ще му дадат царска дреха, а те го изяждат. И досега всички агнета чакат да им дадат някоя мантия.

Някой ти каже, че ще ти даде хиляда лева и ти вярваш. Взел си лотариен билет и мислиш, че ще вземеш един милион. В кой порядък си? Ти очакваш парите. Вземеш един билет, не върви, вземеш втори път, пак не върви. Досега двама братя бяха в Божествения свят, в Божествения порядък. И на двамата братя им се падна по един четвърт милион и единият брат, понеже е от Божествения порядък, веднага даде сума, с която направи пътека до шосето, с камъни. Прояви щедрост.

Сега вие искате да забогатеете и да уредите всичките си работи. И като нямате, какво да правите? Тогава да служите на Господа. Вие искате да уредите вашия живот, и на дъщерите си, и на синовете си, и като не сте годни за нищо и никакво, ще идете да служите на Господа. Че каква нужда има Господ от стари хора? Господ не обича старите хора. В небето едва е позволил място за двайсет и четири старци, да живеят там. А тук, на земята, всички искате да остареете и да идете на небето, и да давате ум на небесните жители.

Казано е: ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие. Ти казваш: “Как да го разбираме?” Ако имаш ревматизъм, в онзи свят не можеш да живееш. Ако главата те боли, в онзи свят не можеш да живееш. Ако главата те боли, ако сърцето ти хлопа, в онзи свят не можеш да живееш. Сърцето е един капелмайстор и най-хубавата песен излиза от него. Някой път мога да ви изпея песента на сърцето. И сърцето има песен. Но когато хлопа сърцето ти, в онзи свят не може да влезеш.

Ти си скръбен, страдаш, искаш да идеш в онзи свят. Със скръб в онзи свят не се влиза. Ще призовеш Господа да премахне скръбта ти. Защото в онзи свят като влезеш, трябва да бъдеш радостен.

На вас като ви кажа, че ви викат в онзи свят, веднага ще побледнеете. Като ви повикат в Обществената безопасност, няма да ви повикат, за да ви подарят нещо, ще ви повикат или защото ви

подозират, или защото не сте изпълнили закона. И то е страх. Че онзи свят не е Обществена безопасност. Божественият свят не е Обществена безопасност. Там няма никакви болести. Там основен закон е любовта. Като отиваш в онзи свят, ще те попитат имаш ли кола. За Илия казват, че му изпратили една колесница да го вземат в онзи свят. Но Илия не беше много от праведните. Той беше един много добър човек, добър праведник, честен, справедлив, но имаше една черта, че беше много строг, жесток, и като пророк изпокла четиристотин лъжливи пророци, и трябваше наново да го върнат, за да му покажат какво нещо е милосърдие, и че с рязане на глава работа не става. Кое е по-хубаво да направиш с лъжливите пророци: да им отрежеш главите или да ги направиш да мислят правилно? Според мен един човек, който те лъже, добър човек може да стане, само трябва да го бутнеш на мястото, дето трябва. Защо лъже човек? По единствената причина, че е слаб. Всеки слаб човек неизбежно лъже. Накарай слабия да ти говори истината.

Заекът може да ти обещава, че ще те защищава, но ако чакаш заека, да ти уреди работата, лъжеш се. Той утре ще хвърли кобура и ще бяга, и после ще се извини: "Слаб съм." От слаби хора не очаквай да ти помагат. Можем този закон да го приведем и за вътрешния живот. Не очаквай нищо от една слаба мисъл. От едно жежко чувство не очаквай нищо. Стани силен. А пък силен е всеки човек, който живее в порядъка на любовта, на Божията мъдрост и на Божията истина. И няма нужда той да те лъже. Каква нужда има той да те лъже?

Питам, чистата вода пакости някому направила ли е? Силният човек не лъже. Понеже всякога човек, като направи някоя пакост, тогава ще излъже.

Кога излъга Ева? Когато направи пакост и откъсна един плод без любов от райската градина. И откъсна не само за себе си, но и за мъжа си. И казва: "Аз ти го давам." А пък Адам трябваше сам да си откъсне от това дърво. Бог беше му казал за това дърво така: "От това дърво

няма да ядеш, понеже не го обичаш. И когато го обикнеш, тогава ще си откъснеш от него с любов." А Ева каза: "И без любов може." Разсъждаваше тя и каза: "Отпосле ще дойде любовта." Питай онази мома, която се е оженила без любов, любовта дошла ли е после? Момъкът е откъснатият плод. Онзи плод, който е откъснат с любов, е на мястото си. Но всеки плод, откъснат без любов, носи лоши последствия.

Новият морал сега е: никога не правете една работа, която не обичате, никога не правете някому нещо, като не го обичате. Тогава като риба ще мълчиш и си замини. Поздрави го и си замини. Като италианеца вдигни си ръката. Снощи на концерта един италианец музикант се поклони на царицата с главата си, а пък за публиката си вдигна ръката нагоре полегато. Кой поздрав е по-добър: с главата си ли да се поклониш, или ръката си да вдигнеш нагоре полегато? Да поздравиш с главата си, да се поклониш с главата си значи: всичко, каквото вземаш от Господа, задържаш го за себе си. А пък ръката си като вдигнеш нагоре полегато, това значи: всичко, каквото вземаш от хората, дай го на Господа. Кое е по-добро? Ако аз бих поздравил с главата си, бих направил движения: главата надолу и после нагоре. С това искам да кажа: аз ще работя и за тебе, но да знаеш, че ще работя и за Господа. Та всякога поздравявайте с главата си, като се поклоните с главата, после изправете си главата, за да се избавите от едно зло.

Това е сега, което можем да приложим в себе си. Ако един живот не може да се приложи в нашата мисъл, най-първо, този живот не е Божествен. Ако една работа не може да се приложи в нашето сърце, това не е Божествено. Ако една работа не може да се приложи и в тялото, то не е Божествено. Ние вече имаме тогава един свят човешки. И там всички неща постепенно изчезват. Някой те обича за един-два дена и после казва: "Той не струва нищо. Той не е човек за обич." В човешкия порядък всички неща са така. Няма на какво да разчиташ. Една майка има умряло дете. Пита ме къде е. Майката казва: "То беше умно и много добро дете." Казвам ѝ: "В какво седеше неговият ум?

Беше ли голям музикант?” Майка му казва така: “Беше силен, здрав като планина.” Че как така тази планина изчезна? Щом умряло от четирийсет градуса температура, каква планина е това? Никаква планина не е това. Помнете едно нещо: ако майката обича едно дете, то никога не умира. Всички деца умират от безлюбие. И децата, и мъжът умират от безлюбие. Някой път някой човек не може да умре. От голяма любов го държат. Ако те обичат хората, не можеш да се освободиш. Старите хора се молят и казват: “Пуснете ме да си отида. Поразлюбете ме малко.” Ако не го разлюбят, може да седи и хиляда години. А дотегнало му е. Защо умират хората? От безлюбие. Трябва да знаеш да отпуснеш нещата. Ако ти стане мъчно, че някой човек е умрял, той не е умрял навреме. Когато някой отива в Божествения порядък навреме, ти се зарадвай. Преди да е умрял е имал четири чифта букаи на краката и ръцете си. А пък като умре, виждам го свободен и си приказваме. Той казва: “Освободих се, четирийсет-петдесет години бях на земята и никой за мен не помисли.” Колко души са идвали при мене да питат за своите умрели. Питат така: “Видя ли нашия умрял?” Казвам: “Кой? Той казва, че се е освободил.” Онзи пита: “От кого?” “От вас.” В онзи свят може да отиде житото. Ако ти си сварил жито за един умрял с любов, то житото ще отиде, твоята любов. Понеже житните зърна са разумни същества, които са изчезнали и станали жертва за хората, тези разумни същества се жертват. Животът на Бога е скрит във всяко зърно. Чрез житото Бог се жертва за тебе. А ти изядаш житото и никак не ти иде на ума за служене на Бога.

Някои стари сестри казват: “Толкоз години ние сме в братството.” Имайте един тефтер, да видите сутрин, като станете, какво правите първо; сутрин, като станете, какво мислите най-първо?

Помнете, че следният закон е верен: в бъдеще при вас ще остане само това, което сте обичали и което ви е обичало. Всичко онова, което е дошло при вас без любов, то ще си отиде както една текуща вода, която си отива. Във вас само тази вода може да остане, която сте

обичали и която ви обича. А пък другата вода отива да помага на тези, които обича и които я обичат.

Някои ме питат: "Какво да правя?" Съдрани обуща няма да даваш. Защото ти даваш това, което не обичаш. Като си износил тези обуща, ти не ги обичаш, и ги даваш. И казваш на този, комуто ги даваш: "Турете им едни подметки." Този човек как ще им тури подметки? За едни подметки се дава сто лева. И после ти ще кажеш: "Аз му дадох едни обуща." И като отидеш в онзи свят, ще намериш съдраните обуща.

В онзи свят ще се срамувате. Тук всеки човек, който е крал, се срамува. Като го хванат, срам го е, че е крал. А в онзи свят ще се срамувате, че не сте правили добро. Ще ви е срам, че при тези блага, които сте имали тука, не сте направили едно добро. Ще видите, че този-онзи е направил това-онова, а пък ти нищо не си направил.

Вие сега ще кажете: "Толкова лоши хора сме." Не че сте толкова лоши хора, но въпросът е там: ако през целия си живот сте в едно училище и не сте научили нищо, какво ви ползува знанието, което не е приложено? Да допуснем, че ви дадат една ябълка и вие не сте я вкусили, дадете я някому или я хвърлите, да допуснем имате една круша, не сте я опитали, какво знание ще имате тогава? Не само че сте ги хвърлили, но не сте ги посадили.

Всички вие вървите по един особен начин. В София има благотворителни общества и като отиде един просяк при тях, те го изпратят при мене, аз да му дам пари, аз да му помогна, казват му: "Той има доста пари." Какво им коства да дадат сто, сто и петдесет лева? Ще го пратят при мене. Идва той при мене и аз му казвам: "Защо не ти дадат?" "Лоши хора са", той казва. Казвам му: "И ти не си от добрите." Една случка ще ви разправя. Това става в Лондон. Един беден човек влиза при един банкерин. В Англия не се позволява да просиш, има закон за това. Богатият си свива веждите и му казва: "Върви си." Бедният казва: "За Господа." Банкеринът казва: "Няма Господ. Ще отидеш да работиш." След една година същият просяк

влиза с един револвер, тъкмо когато онзи си брои парите. Богатият му казва: “Вземи каквото искаш.” Онзи му казва: “Ти вярваш в този револвер, а в Бога не вярваш. Дай парите!” “Вземи колкото искаш, вземи една торба, ако искаш. Вземи още, но не ме убивай.” Питам сега, тези хора, които вярват в дулото на револвера, като видят злото и вярват, каква вяра е това? Като дойде една болест и повярват в Бога, каква вяра е това? Ти вярвай в Бога, когато си здрав и не очаквай да повярваш, когато заболееш.

Бог казва: “Призови Ме в ден скръбен.” Да обясним това. Скръб, която приемаш с любов, от Бога е. Скръб, която приемаш без любов, не е от Бога. Радост, която приемаш с любов, от Бога е. Радост, която приемаш без любов, не е от Бога. Скръбта и радостта без любов са от човешки порядък. Затова имаш някоя радост и след няколко дена тя изчезва, а пък имаш една скръб, която не е от Бога, и не можеш да я изпъдиш, и тя остава. Скръбта, като я залюбиш, тя си заминава. Много е благородна скръбта, щом я полюбиш, тя казва: “Да си вървя.” Пък щом не я любиш, остава цял живот. А пък щом я залюбиш, тя, скръбта, ще се превърне в радост. Тя се запалва и отива да си върши работата. Една скръб стои при тебе десет години, за да я запалиш, а пък ти казваш: “Върви си, махни се.” Тя казва: “Не се махам, ако не ме запалиш.” Скръб, щом я обикнеш, тя си върви вече. Направете един опит, обикни ревматизма, който имаш, и той ще си замине веднага. Ти го биеш, гладиш го, но ти го лъжеш с това. Не. С лъжа тази работа не става. Скръбта с нищо не можеш да излъжеш. Запали я само. Ти казваш: “Господ ще я вземе.” Тя казва: “Не, не”, ти трябва да я запалиш. И като я запалиш, тя си заминава.

Във всички учреждения трябва да се работи с любов. Един лекар от любов трябва да работи. Лекарят, който лекува без любов, е от човешки порядък и той болестта не може да лекува. Той ще я лекува, но след три-четири месеца болестта пак ще се върне. Всичко правѐ с любов. Правиш милостиня без любов и тя няма да помогне. Не само да лекуваш един болен като лекар, но трябва да направиш един

приятел от този болен. Ако една майка не може да се прояви към детето с любов, защо го е родила?

С нас остават само онези мисли, чувства и постъпки, които ние обичаме. Това ще остане за бъдеще. Също и в науката: ако ти четеш с любов, то ще остане с тебе. Иначе нищо няма да те ползва. Тези неща съм ги изследвал и на мнозина съм казвал кои са причините на някои неща. Съвременните хора страдат от едно голямо безлюбие. Дали човек трябва да бъде майка, то е отредено от Бога. Дали да бъде баща, то е отредено от Бога. Или брат да бъде - също. Ти не може да бъдеш брат, сестра или лекар без любов. Като идеш горе, ти ще видиш своето заблуждение.

Ние говорим за ангелите, че те са хора на любовта. Един ангел, при най-голямата си работа, само като усети, само като почувства, че Бог отправя любовта Си, мисълта Си някъде към земята и всички ангели слизат там да помагат. Там не се дава заповед. Когато ти дойде мисъл да помогнеш някому, ти казваш: "Това не е за мене." Не е за тебе, а другите да правят е нищо. Ти да се ползваш, това е за тебе, а пък като дойде някому да помогнеш, казваш, че не е за тебе. Как лекувате вие болните? Например как лекувате вие главоболието? Или някой път ви болят гърдите, краката, стават инциденти: паднеш, удариш се, яви се болезнено състояние. С какво става падането? Всеки човек, който е намислил нещо, когато дойде в стълкновение в него доброто и злото и не знае как да помогне, ще падне. Дойде ти някоя лоша мисъл, и ти се сгромолясаш, и се удариш. Ако се удариш по главата само, не си мислил хубаво. Ако си удариш ръката, не си постъпвал така, както трябва, не си справедлив. Ако си удариш крака, това показва, че не си добър човек. Това място, което ти си ударил, то показва какво ти липсва.

Някои от вас седите и казвате, че човек не трябва да се жени. Вие дали особено понятие имате? Искате да се жените, но женитба без любов не е женитба. Майката, която е останала без любов, не е майка. Това не е Божествен порядък. Ако ти не изпълниш един закон с

любов, ти си в човешкия порядък. То е ад. Адът е място на безлюбието. Съвременните хора живеят в ад. Аз се чудя по някой път, дойде при мене някой, аз му казвам: “Нямам време.” Той казва: “Много бързам.” Казвам му: “И аз бързам, нямам на разположение нито една минута.” Той казва: “Пет-десет секунди.” А пък той стои много време. После се извинява, че много време ми взел.

Трябва да бъдете всички много внимателни. Ако е до мен, в даден случай аз мога да се направя невидим. Всеки може да стане невидим, неузнаваем. В един от американските университети - американците обичат много да си бръснат брадите - един от студентите, доста снажен, си оставил брадата, и всички го познавали така. Но един ден той си обръснал брадата и мустаците, облякъл се и влиза в университета. Професорът му казва: “Ти кой си? Аз не те познавам.” И студентът трябвало да доказва кой е.

Казвам, как могат да те познаят, ти си живял в порядък на безлюбието? Щом имаш брада, ти си в човешкия порядък на света. В Божествения порядък с брада не те познават. Жените ще кажат: “Сега ние ще влезем, понеже нямаме бради.” Жените пък, като влязат от човешкия свят в Божествения, там стават с бради.

Любовта ще ви освободи от всички противоречия на живота. Защото тези коси са остатък от лошите условия, при които хората са живели. И брадите, и космите показват условията, при които човек е живял, но показват и пътя, по който той може да се освободи в бъдеще. Всеки един човек, ако стане дете, веднага ще хвърли брадата. Майката не може да ражда едно брадато дете. Някои питат: “Как ще се познаваме в онзи свят?” Както сега се познавате, по този начин не може да се познавате. Единствено истинско познаване е в любовта. Има черти, които не могат да се изменят, аз ги наричам основни тонове. Има два основни тона, по които хората се познават в онзи свят. Този тон никой не може да го измени. Той личи навсякъде. Аз ги наричам тонове на вечната Божествена хармония. Щом си в тези двата тона, никой не е в състояние да наруши твоя мир. Любовта е

основният тон, с който хората трябва да се запознаят. Една мисъл, която се явява в тебе и изчезва, тя е от човешкия порядък, а една мисъл, която ще остане с тебе и която може да ти помага, тя е от Божествения порядък.

Трябва да обърнете днес един нов лист. Разработете онова, което имате. Разработете вашия капитал. Ако идете в онзи свят, с какво ще се препоръчате пред Господа, кажете ми? Да ви приведа един пример от американската литература малко хумористично. Един американски милионер отива в онзи свят. Явява се пред братята да го пуснат. Питат го: "Какво добро си направил?" Той казва: "Построих с мои средства една църква." Питат го: "Вестниците писаха ли за това?" "Писаха." "Тогава платиха ти." "Направих едно училище." "Писаха ли вестниците за това?" "Писаха." "Платиха ти." И за други неща той казал, но все са писали вестниците за това. Казали му: "Кажи ми едно нещо, за което вестниците не са писали." Американецът се почесал малко по главата и най-после му дошло на ума, че един ден, като вървял по улицата, видял една вдовица, която поискала от него помощ. Той є дал един долар и є казал да си върви. И той казал: "За едно такова малко нещо няма нужда вестниците да пишат." Апостол Павел му казал тогава: "Ще ида при Господа, да Му разкажа." Господ му казал: "Дай му два долара и го пратете на земята." Той дал един долар. Че си дал един долар, какво добро е това? Ти нищо от себе си не си дал още. Ти ще дадеш едно парче хляб, и то не е от тебе. Ти ще отвориш прозореца да влезе чист въздух, но и този въздух не е от тебе. Ти ще запалиш една свещ, но и тази свещ не е от тебе.

Бог е любов. Ако имаме любов, нямаме нужда от Бога. Без любов е опасна работа. А пък с любов много малко е нужно. Ако имате една печка електрическа, колко киловата дава, трябва да знаете. Ако имате контакт с електричество, онзи, който има любов, тури контакта, и тече топлината към него; тури контакта, и идва осветление и отопление. Като има такъв контакт, и хляб ще дойде, и земята няма да се оре. Това е Божественият порядък.

Сега в човешкия порядък трябва да се оре земята. Питам тогава, ангелите орат ли с рало както българите? Тук оралото е едно спомагане. В ангелския свят няма оране. Там житото става по дърветата, като ябълки са житните зърна, и сочни, и сладки. Зърната не са малки, а големи, и две-три зърна като туриш в джоба си, можеш целия ден да минеш с тях. И те нямат никакъв излишък. Те са като нектар.

Питаш какъв ще бъде бъдещият живот. Бъдещият живот ще бъде такъв: майката да не измъчва децата си и децата да не измъчват майка си, свещеникът да не измъчва вярващите, и вярващите да не измъчват свещеника; учителите да не измъчват учениците, и учениците да не измъчват учителите. Хората да се не учат да се намразват и след това да показват любовта си. Да бъдеш толкова предвидлив, че като направиш добро, онзи да не знае и да каже: "Откъде ли дойде това?" И тогава ще се сбъдне следното: това е от американския живот. Една бедна жена се е молила на Бога, Бог да є изпрати помощ. Един богаташ чул, че тя се моли и той поискал да се пошегува с нея. Турил пред нейния прозорец една торба със злато. Жената казала: "Аз се молих, и Господ ми изпрати." Онзи казал: "Какво ти прати Господ? Аз те подслушах, че се молиш така и турих торбата със златото." Жената казала: "Господ те изпрати, да изпълниш Неговата воля. Той чрез тебе ми изпрати това." Ако всички хора живееха по любов с това разбиране, щеше ли да има гладни хора? Коя майка и кой баща оставили децата си гладни? Те имат любов и те жертват за децата си много. Всеки баща, който гледа тия деца с любов, той е на място. Обаче заражда се идеята - на целия свят не можем да помогнем. Първото нещо е: на себе си можеш да помогнеш.

Трябва вече да изучавате следния език. Ако отидете в Англия и вие говорите български, кой англичанин ще обърне внимание на вас? Аз съм изследвал хората. Много рядко се среща човек, който да работи с любов. Ако вие говорите с любов някому, на който и да е

човек, той ще разбере веднага и ще обърне внимание. Няма изключение в това, човек да е казал една любовна дума, и на тази дума да не са обърнали внимание. Знаете ли на какво прилича един добър човек, който живее с любов? Той влиза в един дом, отива при болния, който е на умиране, и болният веднага оздравява. И тези хора казват: “Този човек като дойде, и болният оздравя.” И на него му услужват. А пък друг човек влиза, някой лош човек, и идва някое нещастие в този дом. В българина има една вяра в тъй наречения полез*, тоест, като дойде някой добър човек в двора, и тръгва напред.

Сега едно малко приложение направете. Днес направете нещо, каквото и да е, с любов, и то да остане при вас най-малко за двайсет и пет хиляди години.

Питам, какво ще стане със света, при което трябва да се обърнат хората? Щом дойде любовта, мирът ще дойде. Щом отсъства любовта, война ще има. Щом дойде любовта, войната ще престане и мирът ще дойде. Такъв е законът. Любовта трябва да дойде. Тя не е оня свят. Тези хора днес са ожесточени и се бият за земя. За земя и за хляб се бият. Бог създаде земята за всички хора. Вие се безпокоите сега какво ще стане с вас при тези четиристотин грама хляб на ден. И масло няма. Идва при мен една сестра, една млада сестра, носи едно парченце сирене. Взела за един месец малко, половин килограм, и от него отрязала петдесет-шейсет грама сирене и го носи, държи го и ми казва: “Да го вкусиш.” Казвам ѝ: “На тебе няма да ти стигне.” Днес захар няма, това-онова няма. В природата има голямо богатство. Бог е предвидил всичко.

Хората страдат от голяма скържавост, от безлюбие. А всичко има преизобилно. Всяка година преизобилно се изпраща от слънцето храна, но тази храна не е определена. Всички блага не са определени. И ние злоупотребяваме с благата, които Бог ни изпраща. Злоупотребяват богатите и сиромасите, учените и невежите, всички злоупотребяват.

Та сега тази глава ще я прочетете. Ако дойде някой в името на любовта, вие не вярвате. Любовта ще направи хората щедри, учени, добри и ще внесе в нас онова вдъхновение във всичко, което вършим, ще бъдем доволни от всичко в живота си. Любовта ще направи хората силни, милосърдни, дълготърпеливи. И когато ние почнем да бъдем доволни от всичко, ние ще влезем в Божествения порядък. И ако всички влезем в Божествения порядък, светът ще се оправи. А пък щом има недоволство, ние сме в човешкия порядък, аз го наричам света на безлюбието. Да допуснем, че няма дърва. Аз туря контакта и се стопля, какво има да ме смущава? Но другите хора треперели. Струва си да трепери човек и да научи любовта. Но като трепери, и не може да научи любовта, тогава е жалко. Когато някой страда и научи любовта, аз се радвам. Но ако страда и не научи любовта, тогава е жалко.

Трябва да възприемем любовта, преди да е дошла радостта, да бъдете доволни от живота, който Бог ви е дал. Благодарете на Бога, че имате отлична глава, че имате уши, очи, уста, нос, пръсти, крака, ръце. Благодарете на Бога, че с краката си можете да направите добро, че с ръцете си може да приложите правдата, чрез ушите си може да чуете красиви неща и с очите си да видите красивото. Благодарете на Бога за Божествените блага, за светлината, за въздуха и прочее.

Някои сестри казват: "Дотегна ни." Защо? Защото са в безлюбие. Някой дойде при тебе беден, но да дойде и като богат, за да остави нещо. Идва при мен някой невежа и иска да го уча по музика, но да дойде и някой, и да свири. Гледам една вечер, сестра пее, както в Италия пеят под прозорците, тихо пее под прозорците, тихо пее отдолу. Отварям прозореца, за да чуя по-ясно. Много тихо отворих и като отворих прозореца, тя ме погледна и спря песента. Докато не бях отворил прозореца, тя с любов пееше, а пък като отворих прозореца, тя спря и като ме видя, засрами се. Казвам, хубаво, аз разбирам за какво пее тя. Тя не пее за мен. Тя има някого в ума си и вика и мен, да ѝ помогна да може да го хване. Не е лоша работата. Казвам на тая

сестра, пратих є мисъл: да отидеш при този, когото обичаш без юлар, няма да туриш юлар на главата му. Никакъв юлар. На онзи, когото обичате, всичко ще вършите както за себе си.

Даром сте взели, даром давайте. Изобилно сте взели, изобилно давайте от вашите мисли, чувства и постъпки. Всичко онова, което Бог ви е дал, даром го давайте и никак няма да бъдете излъгани.

Постъпете както постъпва изворът. Както слънцето дава даром светлината, даром давайте и вие.

Та да се учим да служим на Бога даром, от добро сърце, за да приемем постоянно благословението Му.

"Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил."

(На поляната направихме упражненията весели и доволни.)
"Отче наш"

5 утринно слово 9 ноември 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ДА ОБИЧАШ И ДА ТЕ ОБИЧАТ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета седма глава от евангелието на Марка.

“Духът Божи”

Учителят даде да се прочете лекцията “Новите възгледи” от тома “Ценното из книгата на великия живот”. Прочете я един брат.

“Кажи ми Ти истината”

Някои от вас може да си спомните беседата, някои не сте били. Тази беседа е говорена през лятото на трийсет и втора година, на Рила.

Сега всякога, когато отивате на един театър, искате да видите нещо ново. Гледате няколко пъти и не се интересувате вече. Всичките хора се интересуват от новите работи. Човек трябва да бъде умен. Ще намерите един разказ: има един пример, даден в същата книга “Ценното из книгата на великия живот”. Някой си млад човек тръгнал да търси своето щастие, купил един юлар и тръгнал да търси да купи кон за юлара. Юларът бил много хубав и с години ходил да търси кон, но не прилягал, не могъл да намери. Като ходил да търси, един ден го хванали разбойници и го вързали с юлара. Пита ги: “Що ме вързахте?” “Защото не си намерил кон.” Оттогава, докато не намерите вашия кон, който търсите, вас ще ви свързват. Този кон е развитието на човешкия ум. Докато не го развиете, винаги с вашия юлар ще ви връзват, ще имате неприятности в живота. Казваш: “Защо ме вързаха с юлара?” Не си намерил коня. Не носете юлара със себе си. Когато отивате да търсите кон, не носете юлар. Щом имате юлар, и кон

нямате, ще ви връзват. Коня търсете без юлар. Като го намерите, конят да тръгне, без юлар да дойде. Този пример го взели отнякъде. Но сега виждам, че на този разказ липсва нещо. Не е умен кон, който водиш с юлар. Ако с юлар го водиш, тебе ще те връзват с юлара и ще видиш, че не е приятно. Сега всичките търсите свободата, но свободата с юлар не се търси. Не разправяйте за една ваша опитност. Имате само една опитност. Мислите ли, че опитността представя цялата истина? Казваш: "Един случай имах." От един случай не може да извадите заключение. С един цвят пролет не става. С един лъч слънцето не изгрява. То са милиарди лъчи, всички трябва да излязат.

Казвам, не се силете на вашата опитност. Защото, ако разчитате на вашата сила, то е самостоятелен човек. Всички искат да бъдат самостоятелни. Кой от вас е самостоятелен? Ние, които се нуждаем от моркови, от ряпа, от боб, нуждаем се от толкоз хиляди плодове, искаме да бъдем самостоятелни. Често нашата самостоятелност мяза на един оратор, който говорил на сцена и казва: "На тази сцена стоя, господа слушатели." Един обущар, който му направил обущата и комуто ораторът не бил платил, казва: "Не, господине, ти седиш на моите обуща отгоре, които не си платил." Та казвам, когато излезе човек на сцена, за да бъде свободен, не трябва да седи на чужди обуща, не трябва да носи чужда шапка, чужди дрехи, всичко в него трябва да бъде изработено от самия него, всяка една мисъл да е негова. Знаеш каква трудна работа е. Накичим се със знанието на хората, с кожите на овцете, казваме: "Много учени сме." Ние сме обявление на овцете, те са доста умни, но ние още не сме се научили да правим като тях. Носиш една копринена шапка. Бубите са много умни, че правят коприната, но трябва да намеря ума на бубата. Ти носиш обявление, ти си фирма, представител. Носиш някои обуща, но ти още не си се научил да правиш такава кожа.

Та казвам, ние, съвременните хора, трябва да станем умни. Бог изисква здрави нишки. Искате любовта да дойде. Любовта, когато дойде в света, трябва да има здрави нишки. Как ще посрещнете

любовта, като дойде? Ако любовта дойде във вид на светлина, ще я посрещнете с очите си. Ако любовта дойде във вид на звук, ще я посрещнете с ушите си. Ако дойде като ухание, ще я посрещнете с носа си. Ако дойде като хляб, ще я посрещнете с устата си. Ако дойде като някой драгоценен камък - с ръцете си. Казвам, това е външната страна на любовта. Вие трябва да тръгнете с любовта, дето отива, да ходите с нея, да видите какво върши. Любовта трябва да ви стане учител, вие да станете ученик на любовта и да се учите. Тогава ще разберете вътрешния дълбок смисъл. Дето и да ви преведе, да се не страхувате. Може да ви прекара през най-големите мъчнотии, да се не страхувате. Запример сега се страхувате от страданието. Въглища нямате. Вземете една медна жица, турете я отгоре, и веднага електричеството ще потече в дома ви; ако вашата мисъл е силна, веднага ще се стопли стаята ви. Вземете една фунийка и проговорете, и веднага хлябът ще дойде отнякъде. Само проговорете с устата, и хлябът ще дойде. Сега да направя мисълта си ясна. Като идеш в Англия и говориш английски, ще те разберат. Като говориш български в България, ще те разберат. Вие говорите на небесните жители на земен език, казват: "Какво искате да кажете?" Говтри на своя си език. Влиза един французин в една английска гостилница, вижда, че има един опечен бут, вижда, че ядението е много хубаво опечено. Французинът казва: "Бон, бон." Англичанинът казва: "Не е бон, но това е ядене." На английски бон значи кост. Англичанинът разбира съвсем друго, а французинът иска да каже, че е хубаво опечено. Англичанинът не разбира, че е хубаво опечено, но разбира кост. И, двамата не се разбират. Вие, като влезете в небето, като французина и англичанина няма да се разбирате: единият ще казва бон, което на английски значи друго.

Сега със сравненията се обясняват хубаво противоречията, но ако сравненията не се поставят както трябва, може да се създадат много големи противоречия. Ти трябва да знаеш кое с кое да сравняваш. Ако сравняваш любовта със слабостта на един човек, какво сравнение ще

правиш, защо ще сравняваш? Говориш за един човек, че има любов, и казваш, че е слаб. То е погрешно. Човек, който люби, той не е слаб, той е силен. Казваш: слаб човек. В любовта няма нищо невъзможно. В нея всичко е възможно, но не изведнъж. Вие искате изведнъж светия да станете, архангел да станете, божество да станете, какво ли не. Един ангел има желанието да стане човек. Сега например, ако Господ ви направи една буболечка, ще съжалявате ли? Да станеш една буболечка, това е щастие. Ако Господ ви направи една пеперуда, да хвъркате по цветята, или ви направи кон, да носите товар, кое е по-приятно? Много по-приятно е да си пеперуда, отколкото кон. Човек като си, ще носиш голям товар на греха, всичките хора носят товара на греха. Дяволът ги впрегнал. Ние сме впрегнати от тъмната ложа. Казвате: "Свободни хора сме." Кираджийски коне сме. Сега търсим да се освободим от тия кираджийски кола. Сега трябва да разгледаме живота. Не е лошо човек да бъде кираджийски кон. Господар ти е дяволът. Господ пита: "Как, харесваш ли този господар?" Казваш: "Не го харесвам." Казва: "Искаш ли да се освободиш?" "Е, Господи, дотегна ми, измъчи ме." Казва Господ: "Ако Мене обичаш, ще се освободиш. Понеже обичаш дявола повече, на него служиш. Впрегнал те, защото обичаш дявола и затова му служиш." Казва Господ: "Ако обикнеш Мене, тогава ще се освободиш."

Казвам, всички вие сте впрегнати по причина на любовта. Ти каквото желаеш, това става. Ти се родиш в един народ, дойдат, задигнат те войник, турят те на бойното поле. Обичал си този народ, дошъл си в него. Ако не беше дошъл, не можеше да те впрегнат и да те турят на бойното поле. Питаш защо те пращат. Дошъл си в този народ, ще идеш да работиш за този народ. Не прави въпрос, но иди да воюваш. "Не е право." Ти правото остави, ти отначало си направил криво, понеже си дошъл. Ти направи погрешката, те са в правото да те пратят там. Ако не искаш да воюваш, трябва да служиш на Бога.

Два начина любовта има. Има в света една любов на насилие. Като обичаш някого, ще го изнасилваш. Тази любов нали знаете каква

е? Най-първо имаш кокошката, гледаш я, казваш: “Колко е хубаво това пиленце.” Един ден пиленцето израства, става ярчица. Като я побуташ, в тебе се зароди желание и казваш: “Какво ли има скрито под кожата, под тия перца какво ли има? Чакай да опитам.” Направиш един научен опит. Казваш на ярчицата, започваш да я лъжеш, казваш: “Къти-къти, не бой се. Аз ще те пратя на баня, ще ти снемат тия дрешки.” Ти започваш да є снемаш дрешките и погледнеш, ярката изчезнала. Тогава започваш пак да се оправдаваш, казваш: “Такава е волята Божия, Господ така направил света.” Господ те гледа, и ти мигаш пред Него. Много хора, като лъжат, мигат. Един ден и тебе някой те хване за гръцмуля и ти по същия начин започваш да се оплакваш от страданията. Ти каквото вършиш на другите, такава е волята Божия; каквото ти правиш на другите, всичко това е право. Но каквото си правил на другите, всичко това ще го правят и на тебе. Ти казваш: “Защо това ми правят?” Ти това си правил на другите. Крал си, и тебе ще крадат; бил си, и тебе ще бият; пукал си главите на другите, и твоята ще пукат; вземал си дрехите на хората, и твоите ще вземат; събарял си къщите на хората, и твоята ще съборят. Казваш: “Защо това ми се случи?” Ако не искаш да ти се случва, и ти не прави това на другите. Онова, което искате вам да ви правят другите, вие правете на другите. Този закон трябва да го турим.

Ида тогава при една чешма със стомната си от един килограм и тя ми напълни стомната, аз я държа още под чешмата. Какво се ползвам? Напълни ли се стомната, да я взема? И да я държа под чешмата, нищо няма да събере повече. В дадения случай ти може да имаш Божието изобилие, но ти може да вземеш само едно кило. Иди извади тази стомна и намери по-голяма стомна. С малката стомна, цял ден да седиш, все едно кило ще ти донесе.

Та казвам, мнозина тук идвате и гледам, вие пак носите старите стомни по едно кило. Досега колкото са събрали, повече не може да съберат. Тук трябва да носите стомни от по двайсет кила. Казвате: “Много тежка.” Не мислете, че е тежка. Двайсет кила е тежко за дете,

не за един юнак. Ще ви приведа един пример. Разправяли са ми следното. В село Николаевка, Хадърча, на един български чорбаджия правят една чешма в двора. Дванайсет души работят, искат отгоре на покрива да турят един голям камък. Пъшкат, оставят, дигат го. Иде един млад българин, казва: “Какво правите?” “Искаме да дигнем този камък и да го турим.” “Къде искате да го турите?” Казват му. Хваща камъка и сам го поставя на мястото. Казвате: “Той е исполин.” Камъкът не е тежък. Всеки от тия работници дига трийсет кила: дванайсет души по трийсет - триста и шейсет килограма. Този българин дига толкоз. Един американец е дигал един кон и едно конче. Един кон колко тежи?

Изпитанията, които сега имате, не са нищо друго, освен проба на силата, която имате във вас. Всякога, когато невидимият свят ви поставят на изпитание, те изпитват вашата сила. Дават ви малка мъчнотия, тази мъчнотия е за проба на силата ви, каква сила имате. Дадат ви мъчна мисъл, пробват силата на вашата мисъл. Дадат ви мъчно чувство, пробват силата на вашето сърце. Изпитват ни доколко ние сме силни. Съобразно със силата ни дават работа, която трябва да извършим. Сега всички разбирате: Господ да ни даде Духа, да дойде Духът. Преди време при мене дойде една сестра, на която Духът є проговорил. От едно гледище много хубаво. Разправя ми опитността си. Тази сестра се женила, не могла да живее с мъжа си, разставила се, развела се. Има деца, и тръгнала да проповядва. Дошла тук, питала един брат може ли да живее тук на Изгрева, имало някаква къща. Казвам: “Тази къща не е моя.” “Ама аз дойдох да взема твоето мнение.” Казвам: “Два месеца може да живееш без пари, цяла година не може.” “Аз ще платя.” “Ние с кираджилък* не се занимаваме, пари не вземаме за къща.” “Аз тогава да си взема в града.” “Свободна си, в града може да си вземеш; за два месеца може тук без пари да живееш, повече не може да седиш от два месеца, ще идеш да работиш. Господ не те е пратил тук, да седиш.” Сега тази сестра мисли да се установи тука, като има ръководството на Бога. Туй желание да седи тук не е

нейно, то е на Бога. Тя, като дойде тук, ще види, че тия сестри не са такива, каквито тя ги мисли. После те ще видят, че тя не е такава, каквато се представя. Тя ще види погрешките на сестрите, сестрите ще видят нейните погрешки. Ще се наруши хармонията. Два месеца е много. Повече от една седмица не стой. След една седмица ще видят всичките погрешки: откъде си, каква си - всичко туй ще знаят. Ако идеш някъде, за да имат хората добро мнение заради тебе, трябва джобовете ти да бъдат пълни със звонкови. Като дойде някоя сестра да те критикува, дай є един подарък. Кой как дойде, подаръци давай. Така за цяла седмица. Всички ще казват: "Много добър." Никой няма да каже лоша дума. Но ако не даваш подаръци, след една седмица вестниците ще пишат.

Старите възгледи са детински. Старецът търси щастието по-лесния път. Младият търси щастието в баща си, в майка си. Възрастният го търси в ралото, в нивата. Ще пъшка да извади нещо от нивата, от градината, от работата, там ще намери своето щастие.

Казвам, щом ние изгубваме своето, два възгледа има. Ако уповаваш на Бога, няма какво да се безпокоиш. Ако уповаваш на себе си, какво ще се безпокоиш, ще идеш на нивата да работиш. Ти искаш да станеш господар в дома, за тебе да мислят. И на нивата искаш баща ти да оре, ти като господар да ходиш около него, да се разхождаш, да мислиш, че си нещо.

Вкъщи ще уповаваш на баща си, на нивата ще уповаваш на себе си. Баща ти трябва да дойде да прегледа нивата: как си орал, как си посял. Ще каже: "Много добре изорана." Ако не си изорал нивата, ще каже, че не е добре изорана нивата и не е добре посята.

Често идат от невидимия свят и казват: "Не е направено както трябва." Идат от невидимия свят и правят ревизия. Да кажем, ако ви дойде някой на гости в тия времена, може ли да му направите баница със сирене? Не зная дали ще можете да направите. Една сестра ми каза, че за цял месец - четиристотин грама сирене, тя отделила половината за мене. Рекох: "За цял месец - то по десет грама на ден

почти.” Тя остави двеста грама при мене сирене. Като отива вкъщи, вижда, че една котка є изяла другата половина; навярно тя мисли, че като даде двеста грама на мене, ще се благослови и нейното сирене. Иде и ми казва, че котката є изяла нейното сирене. Казвам: “Да ти дам моето сирене.” Намирам, че умно е постъпила, понеже, за да спаси двестата грама, тя го остави при мене. Та казвам, котката не знаеше, че сега има купонна система. Разправят един случай в село Николаевка. Една българка приготвила дванайсет яйца, първо ги турят във вряла вода, варят яйцата, изваждат ги, турят в тавата масло и с червен пипер поливат яйцата. Майката приготвяла яйцата за гости. Иде синът є, не знае, че майката има гости и, по яйце на хапка, изяда яйцата. Иде майката и казва: “Синко, синко, яде ли се яйце на хапка.”

Та казвам, ние, съвременните хора, голяма лакомия имаме. То е един навик от миналото. Учат ни на разумна икономия. Сега всичко туй, което става, все е на място. Как би трябвало да се развива животът? Човек не може да се роди като стар. Роди се като дете, което постоянно расте. Хубостта на живота е от малкия човек, който постоянно расте и се развива. Там виждаме приятността.

Та казвам, мъчно е човек да добие онова спокойно състояние. Да допуснем, студено е отвън. Как човек може да се справи със студа? Как се справяте със студеното и топлото в света? Казваме: студен човек. Лошите хора ги считаме студени, добрите хора ги считаме топли. Но студеното носи топлина скрита в себе си, топлината е скрита в студеното. Той държи топлината за себе си, него го е страх да изстине, отвън е студен, отвътре е топъл. Топъл е, понеже отвътре му е топло, той изпуща топлина отвътре, да се стопли. Добрият, като дойде, стопля, хладно му стане вътре. Тъй щото, като излезе отвън вътрешната топлина и външната топлина като влезе вътре, от нашето гледище, човек става лош.

Някой път сравнявате се по какво се отличава една сестра от друга сестра. Отличават се по години. Двама души или две сестри не

могат да бъдат родени в едно и също време, има една малка разлика между тях. В природата има крайно разнообразие. Две сестри не могат да се родят в едно и също време. От оня свят, като слизат, не могат да минават по двама, минават един подир друг, тъй като има един малък промеждутък. Казва някой: “Да бъдем равни.” На години не можете да бъдете равни. По съзнание не можете да бъдете равни. Равенството на хората седи в това, че могат да разбират еднакво. Не състезание трябва да има в любовта, понеже има голямо богатство. На един човек не трябва да го обичате повече. Ако го обичате повече, ще му причините вреда; ако някого толкоз привличате към сърцето си, че само за него мислите, ще му причините пакост. Целия ден той не може да бъде спокоен. Вие, като го обичате, мислите да не направи някаква погрешка, ще го контролирате. Да обичаш човека значи да му желаеш доброто и да го оставиш свободен. Едно дете нека да пада и нека да поплаче, нека се изправи самт, погледай го какво ще направи. Като се окаля, не отивай да го чистиш, кажи му: “Иди, опери си дрехата.” И ако имам едно дете на пет години, няма да го пера, ще го накарам да си опере ризата, ще видя как ще я опере. Сега имаме един порядък: обичаме децата да са чисти. Тази чистота не е от тях, не е тяхно качество. Децата изобщо не се държат чисто. Майката е, която се показва. Майката е чисто облечена, възпитава го, туй възпитание не е негово.

Ние като излезем от Бога, доброто, което имаме, то е на Бога. Сега ние трябва да спечелим кое е нашето. Трябва да минем през големи опитности, да се окаляме, да се очистим и тогава туй очистване е наше. Този процес на живота е много труден. Тъй както сега живеем, не могат да се дадат правила еднакви за всички как трябва да се живее. Но в дадения случай, щом направиш една погрешка, не съжалявай. Радвай се, че си направил погрешка. Щом направиш едно добро, зарадвай се два пъти. Като направиш една погрешка, зарадвай се веднъж. Като направиш едно добро, два пъти се зарадвай. Защото твоята погрешка е добро за някого.

Един познат взел пари и ги турил в джоба. Джобът бил пробит, падат парите. То е погрешка. Минава подир него друг човек, намира парите, радва се човекът, че Господ промислил заради него. Твоята слабост в дадения случай е радост за другите. Какво има, че през джоба паднали парите? Направил си погрешка. Зарадвай се, че твоята погрешка е добро за друг. Този човек, който намери твоите пари, един ден ще се върне при тебе. Той ще каже: "Едно време, благодарение на твоя джоб, който ми направи една услуга, аз ти дължа." Това, което си изгубил, то ще се върне при тебе. Няма нещо в света, което може да се изгуби. В Бога работите не се губят. Ние така мислим. Писанието казва: "Всичко, което се случва на онези, които любят Господа, ще се превърне за добро." Няма никакво изключение за това. Някой път може да се съмняваш. То е закон: в Бога нещата не могат да се изгубят. Невидимият свят се зарадва, че твоят джоб е скъсан. Скъсаният джоб е врата, през която парите са били свободни да излязат. Ти нямаше желание да правиш добро, те имат желание да направят добро. Ти ще се зарадваш, че парите направили доброто. Ние за себе си искаме нашите джобове да не бъдат скъсани, а за хората искаме да бъдат скъсани. Та скъсаният джоб е врата.

Казвам, вратата ни всякога трябва да бъдат отворени за доброто, никога да не се затварят. Та ние държим двойна философия за едно нещо: когато е за нашето добро, отваряме вратата; когато е за нашето зло, затваряме. То е неразбиране на живота, любовта изключва. Туй разбиране за света е вярно: на един човек на любовта вратата му всякога трябва да бъдат отворени, неговият ум трябва да бъде буден. Тия работи вие ги знаете. Щом идете някъде и ви дадат един подарък, вие сте доволни някой път, някой път не сте доволни. Когато вие давате, тогава казвате, че комуто давате, той трябва да бъде доволен. Тогава трябва да предвиждате, че като дадете нещо на човека, той да е доволен, не вие да казвате, че трябва да бъде доволен. Предвидете, че той ще бъде доволен за онова, което вие сте направили заради него. Всички трябва да бъдем предвидливи. Бог в туй отношение е дал

преобилно, дал е повече, отколкото в даден случай може да употребим. Казва: “Къде е Господ?” В Божествения порядък вземаш толкоз, колкото искаш. То е Божествен порядък. Светлина вземаш колкото искаш, от уханието на цветята вземаш колкото искаш, хляб вземаш колкото искаш.

Сега представете си, че живеете в една градина, дето цялата година е пълно с плодове. Кой ще ти забрани? Може да ядеш колкото искаш. Това е Божественият порядък на нещата. Бог е предвидил и е оставил преизобилно на наше разположение да вземаме толкоз, колкото искаме. Сега по навик ядем. Някои ядат повече, за да станат тлъсти. Яденето не е в натрупването на гърба материал, но в придобиването на живота и да бъдем полезни и на другите. Мнозина страдат от недоядане. Някои се страхувате да дишате, да не изстинете. Щом дишате, и изстинете, показва, че дишането е бързо. Медлено, полека дишайте, в една минута три вдишки да направите. Сега вземате петнайсет вдишки. Когато е студено времето, пет вдишки на минута, хич няма да изстинете. На студено време - три вдишки на минута, като е топло, може и повече. Казва: “Дишам бързо.” Користолюбие е това. Бързаш, да не ти вземат. Този въздух, който ти го употребяваш, извади съдържанието, което въздухът има вътре. Ако ние за всяка вдишка бихме отправяли ума си към Бога, да благодарим за живота, който е скрит във въздуха, знаете как животът щеше да се измени? Сега дишаш, и мислиш, че пари нямаш. Сега дишаш, и мислиш, че хляб нямаш. Намираш се в противоречие. Дишаш и мислиш, че един ден ще умреш. Умираш от безлюбие. Ние умираме от безлюбие.

Един ден трябва да заминем за другия свят от любов. Ще дойде време да завършим училището на земята, отиваме при баща си, при майка си, при сестрите си. Ще вземем диплома от този свят, ще повикаме приятелите си, ще им кажем: като идем в другия свят, ще им пишем. Сега онези, които заминават за другия свят, не пишат. Намирам ги постоянно, те се оплакват, повечето от тях се оплакват.

Дойде някой, казва: “Кажи на нашите, много тежко е положението.” Казвам: “Защо е тежко положението?” “Не можеш да намериш хора на свят.” Там не може да намери хора на свят, да го разберат. Каквито са били хората тук, такива са и там. Казват: “Гладуваме тук, кажи им да дадат малко житце.” Остане ли тебе от този свят да те хранят, тогава редът е друг. Праведният, като иде в оня свят, може да седне да яде, пък грешникът не може да седне, трапезите се движат. Трапезите са пълни с храна, с плодове, но като рече да се приближи и да посегне да вземе, движи се трапезата. Това го наричат тантализация. Той и като вземе яденето, не може да го яде. Като дойде праведният, масите стоят, не се движат. Масите на грешника тръгват напред. Затуй, ако оттук не се научите да бъдете праведни, в оня свят не може да се научите. Ако сте праведни, тогава нещата са на ваше разположение. Ако не сте праведни, вие ще си създадете лошо на себе си, ще имате лоши условия в онзи свят.

Сега да кажем иносказателно работата. Ние сме дошли на земята и земния си живот трябва да го направим щастлив живот. Да благодарим на Бога всеки ден за хубавите опитности, които имаме, за хубавите мисли, които имаме, за сърцето, което имаме, за приятелите, които срещаме, за звездите, които виждаме, за цветята, които цъфтят, за бръмбарите, за рекичките, които виждаме. Наоколо ни въздухът постоянно влиза през прозорците, през дупките, казва: “Трябва да се пречисти стаята, да е чиста.” Влиза в стаята сняг. Аз така го тълкувам - казват: “Как живеете? Вашата къща е много хубава. Разхождаме се, на екскурзия сме тръгнали.” Вървят си, пеш вървят. Един ден и ние ще се разхождаме така, сега не можем. Те излизат от едно място на друго, пътуват. Казвам: “На добър час.” Вие ще кажете: “Туй вярно ли е, или не е вярно?” За мене е вярно, за вас не зная. Щом влизат тия снежинки, радостни и весели, като ги гледам как се разхождат и тичат с малки колички, виждам ги, качили се същества на малки каручки, и се носят из пространството, казвам: колко хубаво

ще бъде и аз да стана малък и да се кача на малката снежинка, и да се нося, облечен в бяла дрешка.

Та казвам, практически в живота приложението на Божия закон хиляди методи има. Всеки ден трябва да знаем по кой начин трябва да възприемем любовта и по кой начин да я проявим. Да бъдем спокойни. Добър е Господ. Каквото и да ви се случи, турете в ума си: “Добър е Господ, благ е Господ.” Дръжте в ума си мисълта: благ е Господ. Умрял някой - благ е Господ, съблякъл му е дрехата. Заровили го в земята - при майка си отива. Червейчетата ще го ядат - не, братята ще го посетят, няма да го ядат, няма изядане. Страх ви е от черната земя. Привидно е така. Земята не е така лоша, както вие мислите. Христос три дни седя там и дойде ангел, и отвори, и излезе навън. Три дни седя при майка си в земята и после казва: “Не съм още възлязъл при Баща Си.” След смъртта човек трябва да се качи при баща си. Като умре, къде ще иде? Някои умрели ги е страх да се върнат при баща си. Те са в състоянието на блудния син, не са живели, както Господ иска. Сега седим и безпокоим се. Естеството на любовта е, което произвежда безпокойството. Щом обичаме някого, и той замине за другия свят, страдаме. Ако не го обичаме, страданията са по-малки. Няма ли да ни бъде приятно, ако някого пущат из затвора? То е един живот несносен. Щом човек излежи затвора, ще го пуснат.

Та казвам, каквото и да се говори, живот без любов не може да се осмисли. Любовта трябва да бъде подбудителна причина в мислите ни, в сърцата ни, в тялото ни. Всичко, каквото вършим, трябва да го вършим с любов. Само тогава ще разберем, че Бог е любов. Любовта е в света, която превръща всичко да работи за добро. Казвам, то е наука да се учим да служим на нещата, да се учим от нея и тя да ни бъде учителка. Ние да бъдем ученици на любовта, сега и занапред.

Смисълът на живота е да обичаш и да те обичат. Бог да те обича и ти да обичаш другите, това е смисълът на живота.

"Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил."

6 утринно слово 16 ноември 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ТРИТЕ КАЧЕСТВА НА ТОНА

“Отче наш”

“Красив е животът”

Ще прочета четвърта глава от Лука.

“Кажи ми Ти истината”

Учителят даде и един брат прочете беседата “Тонът фа” от тома “Ценната дума”.

“Бог е любов”

Най-лесните работи в света остават винаги неразбрани. Всичките хора в света не искат да вършат лесни работи. Никой не иска да бъде сиромах. Всеки иска да бъде богат. За сиромашията имат особено понятие. За богатството имат особено понятие. Богатият е добре облечен, сиромаха с дрипи си представяте.

Но питам, къде са сиромасите? Богатите и сиромасите са в едно дърво, те са еднакви. Корените, сиромасите, са долу в земята, облечени са с окъсани дрехи. Богатите са горе в клоните, в цветовете, в листата, в плодовете. Вие виждате богатите, които са изнесли на пазара, не виждате сиромасите, които са изнесли стоката от земята. Ако всички бяха богати на земята, какво щеше да бъде?

Казвам, вие всички искате да бъдете музиканти, то е горе, то са клоните. Музиката придобива съдържание, като страда човек. Някои често ме питат: “Пея ли хубаво?” Той мене пита. Казвам: “Страдаш ли?” “Не страдам.” “Не пееш хубаво. Радваш ли се?” “Не се радвам.” “Не пееш хубаво.” Ти, за да пееш хубаво, трябва да се радваш и да страдаш. То са две страни на тона “фа”. Сега вие мислите: да страда човек, то е да боледува. Болестта е друг въпрос. Болест и страдание са две неща различни. Болестта, това са гости, които искат да ядат и

пият. Всеки, който се разболява, той има доста гости, дошли неканени, казват: “Има-няма, ще дадеш, ще намериш.”

Ние наскоро бяхме на гости на едно място. Разбира се, оплакват се, че като ни викат, нямало портокали, после, че масло нямало на трапезата, търсили, но не могли да намерят. Едва намерили малко сирене и кашкавал, и черен хляб нарязан. Едно време бял хляб, сега няма. Казвам: на такава малка дажба викат ни на гости. Защо ни викат? Искат да знаят ще се свърши ли войната. Ние нищо не им казваме. Най-после, носехме цигулка, пък не им свирихме. Не им свирихме, понеже нямаше кой да играе, кой да пее. Казвам: “Нека седи сега свиренето.” Спечелихме нещо. Като дойдоха да ме канят, мисля, че ще хванат поне автомобил, мисля, че ще ида на гости, като има автомобил. Но ме канят, пък няма и автомобил, казват: “По цяла София не можахме да намерим, и двеста лева да дадеш, няма.” Пеш тогава. Тръгнахме. Казвам: четирима души по петдесет лева, спечелихме двеста лева. На връщане пак няма: още двеста лева - четиристотин лева. Та всеки за един час спечели сто лева. Малко ли е? Доста благородни хора, двеста лева дадохме на хазаите и по петдесет лева разделихме за себе си.

Та казвам, в живота не трябва да мислите, че ще има автомобил. Няма автомобил, и двеста лева да дадеш. Защото, като няма автомобил, пеш ще тръгнеш, ще си държиш на думата. Често някои не идват на събрание. Казват: “Защо не беше на събрание?” “Не бях разположен.” Значи нямал е автомобил. Казвам: доста сме далеч, един час път, няма превозно средство.

Казвам, животът е едно училище. В музиката човек трябва да събуди доброто чувство в себе си. Без събуждането на доброто чувство ти не можеш да събудиш и една добра мисъл. Ти, ако имаш такова особено мнение за сърцето, че сърцето е калпаво, че сърцето е грешно, ти не мислиш правилно. Ти ще благодариш, че твоето сърце носи страданията. Изпълнява си много добре своята роля, понеже от него излиза и чистата, и нечистата кръв. Не е виновато то. Нечистата

кръв се връща в сърцето и то я праща в дробовете да се пречисти; тя, пречистена, пак се връща в сърцето и то я препраща по цялото тяло.

Сега някой път не разбираме живота, искаме да бъдем чисти. То е така направено, че по необходимост праща чистата и нечистата кръв. Какво ще прави, като дойде нечистата кръв? Ще я изпрати да се пречисти. Щом имате ролята на сърцето, ще изпълнявате добре ролята на сърцето.

Сърцето винаги пее “фа”. Ако искате по някой път да имате камертон, турете ръката на сърцето си и ще имате тона “фа”. Ако вземете тона “фа”, пулсът ви ще бъде много редовен, няма да има прескачане на пулса. Който не пее “фа”, започва да се омаломощава и лекарите казват, че клапите се разхалтавили. Разхалтавили се клапите, понеже не пее “фа”. Ония рала, с които орат земята, имат ли ръжда? Те нямат никаква ръжда, но щом се оставят на почивка десетина дни и веднага ръждата иде. Докато човек страда, сърцето е чисто. То е ралото. Щом престане да оре ралото, ръждясва, щом сърцето престане да страда, оцапва се.

Страданието, това е орането, за да бъде ралото чисто. Без страдания сърцето ръжда хваща. По-добре да оре, отколкото да ръждясва. Вие мислите да не страдате. Ще ръждясате. В страданието се очиства ръждата. Ралото, което оре, е винаги здраво. Тъй трябва да се разбира животът. Казвате: “Не искаме да страдаме.” Ще ръждясате. Ръждата е много по-опасна от страданието. Страданието е десет пъти за предпочитане пред ръждата. Разликата между страданието и ръждата е тази: нали по селата някой момък, като обича една мома, като мине покрай нея, ще я ощипе малко, за да є покаже, че я обича; ръждата мяза на куче, което захапва, че откъсва и месо: оттук откъсне, оттам. Кое е за предпочитане: щипането на онзи, който обича, или на онова куче, което откъсва месо? Разправяше ми един: “Като ме ухапа едно куче, откъсна ми месото и го изяде пред мен.”

Скоро дойде една вечер една млада сестра, уплашила се: като кълцала, отрязала си пръста. Питам я: “Къде си оставила отрязаното?”

“Оставих го.” “Трябваше да го вземеш и да го залепиш на мястото, да го превържеш.” А тя го хвърлила. Трябваше да го вземе и да го залепи.

Та казвам: “фа” е най-устойчивият тон. От “до” до “фа” имате кварта. Целият живот на земята е обоснован върху квартата. Съграждаш една къща, върху квартата я съграждаш. От “до” до “фа” имате четири тона. Квартата има два потенциала, значи. Какво значи потенциал, музикален потенциал? Значи от “до” до “фа” имате “ре” и “ми”, те дават капитал на “до” и “фа”, “до” и “фа” го обработват. Ако “ре” и “ми” ги няма, няма с какво да работите. Всякога, когато имате двама души, влагат капитала според това. Във “фа” човек трябва да бъде много внимателен. С едно лесно може да се справиш, но с две много мъчно е. Една мома с един лесно се справя, но двама като я обичат, и двамата я заплашват, че ще я убият. Ако един я заплашваше, че ще я убие, ако не го вземе, въпросът е разрешен, ще го вземе. Ако двама я заплашат и ако за единия се ожени, ще я убие другият; ако за другия се ожени, ще я убие първият. Тогава въпросът е неразрешен, опасна работа е. Сега човешкото сърце се намира между двама любящи, от едната страна е страданието, от другата страна е ръждата.

Казвам, за предпочитане е страданието, отколкото ръждата, нищо повече. Разправяше ми един български свещеник. Зимно време тръгнал от една паланка Везир Козлуджа и излиза от селото на един километър. Явява се един вълк пред него. Вълкът си обръща задницата и започва в очите му да хвърля сняг. Той му казва: “Брей, не те ли е срам, че тук поп има, да си обръщаш задницата и да хвърляш сняг в очите?” После казва на себе си: “Слушай, попе, я се връщай назад, че може джубето* ти да бъде разкъсано. Тогава, казва, извадих пояса си, че го пуснах, да се покажа, че съм герой. Пуснах така пояса ми да се влече и се върнах, и вълкът върви отподире ми, че го е страх да няма някаква уловка. Спаси ме поясът ми. Като се върнах, на пояса и на мене казвам: и двамата сме герои.”

Сега по някой път хората са чудни. Един вълк те срещне. Зимно време съм ходил, и досега вълк не ме е срещал. Само веднъж съм видял вълк, зимно време не, лятно време беше. Зимно време съм ходил, няма ги. Пролетно време го срещнах. Гледам, доста философ, навел глава, опашка проточил, смирил се, погледне, пак тръгне, казва: "Лоши условия." Не ходи като кучето с дигната опашка. Казва: "Какво ще се прави?" Погледне, погледне, казва: "Тази работа как ще бъде? Ще се носи, дошло. На земята ще се живее." Пак тръгне. Доста е умен, с дълга муцуна. Понеже е доста смел, има смела походка. Като видиш козината, виждаш, че е много жесток, голяма жестокост има в него. Като влезе в някоя кошара, удави десет, двайсет, четирийсет брадви удари в земята; удави ги, нареди ги, натъркаля овцете, пък не бута нито една.

Та казвам, хубаво е човек да пее. Каква по-лесна работа от пеенето? Трябва да знаете, че тия, гласните струни, са тясно свързани със сърцето. Ако пеете, ритъмът на сърцето е много правилен, човек постепенно става весел и се подобряват външните условия. Казвам, пението е едно Божие благословение, което Бог е дал. Ако всичките хора пееха, много малко болести щеше да има. Понеже не пеят, затова се раждат болестите. Щом не пееш, ти ръждясваш. Щом пееш, ще ореш земята, светъл ще бъдеш. Щом не пееш, ще ръждясаш, нищо повече.

Та казвам, няма съмнение, че християнските народи пеят много повече, отколкото другите. Другите пеят при съвсем други условия. Християните са доста пели в първите времена, много тъжни песни имаха. Казва, че на Тайната вечеря изпели няколко песни и излезли вън да се помолят. Сега онези, мрачните, времена преминаха вече, няма какво да се плашат хората. Ако вие сте в планината и се трошат камъни, казвате: "Защо се трошат тия камъни?" За да се съградят здания. Трошат се тия камъни, за да се прокарат пътища. Сега трябва да се павира светът. Страданията в света са една работа. Без страдания пътищата ще останат ненаправени, къщите ще останат несъградени,

нивите ще останат неизорани. Със страдания всичко е в ред и порядък, нивите са изорани, къщите са съградени, пътищата са направени, хората са облечени, имат да ядат и да пият. Дето има страдания, има ядене и пиене. Дето има ръжда, има смърт: този погребват, онзи погребват. Кое е по-хубаво, да ни погребват или да сме свободни? Тогава схващаме страданието, то е път на убеждение. Ние, съвременните хора, страдаме и трябва да благодарим на Бога, че сме минали от ръждата в страданието.

Имаш някакъв дефект, нетърпелив си, пей "фа". Не чакай да ръждясаш. Защо ще чакаш да ръждясаш, да те турят някъде да те бият? Преди да те бият, попей. Тури страданието в музиката. То е хубавото, понеже ти свързваш ума и сърцето. Образуваш една хармонична връзка между ума, сърцето и волята. Музиката образува най-добрата връзка между човешкия мозък, човешкото сърце и човешкото тяло, между всичките удове*. Те са създадени по закона на хармонията. И когато човек пее, всичко се добре хармонира. Щом запееш какъвто и да е тон, природата те разбира. Природата разбира този език. Ти не можеш на природата с друг език да говориш. Някои искат да знаят кой е езикът на природата. То е музиката. Ако пееш хубаво, даже когато има буря, бурята ще утихне. Защото бурята е направена пак от същества. Щом пееш, те ще се спрат да им попееш. Щом пееш музикално, ще се спрат, щом не пееш, ще си гледат работата. Като мине бурята, дигне прах, тогава прахът влезе в очите и започнеш да плачеш. Ако си от добрите певци, веднага ще се спрат, ще кажат: "Ето един, който знае добре да пее." Като пееш, чакат малко, половин час може би, после бурята пак започне. Казваш: "Защо започна бурята?" Работа се върши. Бурята не е безпредметна. Вятърът не е безпредметен.

Казвам, музиката е едно вътрешно състояние, разбирателство с ония, които направляват света. Няма същество на земята, което да не разбира музиката. Даже когато цъфтят дърветата, то е по закона на музиката, когато реките текат, то е по закона на музиката, когато

вятърът духа, то е по закона на музиката, когато слънцето изгрява и залязва, музика има, когато силно се сменят теченията на облаците, музика има. Навсякъде има музика.

Сега живеем в един музикален свят. Понеже не искаме да пеем, ще се намерим в трудно положение. Страданията не са нищо друго, освен един капелмайстор, който постоянно ни оправя: "ре" вземете правилно, "до" вземете правилно. Под думата "до" разбирам: една дума не я казваш навреме. Казваш: любов. Ако не знаеш къде да туриш първата буква л, буквата с която започва, ако не туриш л-то на място, ако не туриш ю-то на място, ако не туриш б-то на място, ако не туриш о-то на място, ако не туриш в-то на място и малкия ер на място, какво ще кажеш? Онзи, който иде подир тебе, ще произнесе думата любов. Но по закона на хармонията л-то е основната нота, от която трябва да започнеш. Какво ще прочетеш? Някой се моли. Музикално трябва да се моли. Казва: "Господи, бъди милостив към мене." Като кажеш милост, то са ноти. Като изпееш: "Господи, милост", Той ще ти помогне. Ти не казваш милост, и казваш: "Той не знае ли?"

Ние, съвременните хора, искаме и без да се молим да накараме Господа да ни помага. Без да се молим ние искаме да бъдем господари от голямо произхождение, всичките хора трябва да гледат на нас като божества. Мислят като как да бъде милостив Господ, ще се унижат. Казва: "Как ще се моля, да коленича!" Не е било време в света хората да се не молят. Пишат: "Моля, господин директоре... Моля, господин началник..." Щом дойде до Господа, било унижение. На хората да се молят не било унижение, за Господа - унижение. На хората да кажеш моля, то е унижение. Но моля, то е тон. Научи ме как да вземам "фа" правилно - това е моля. "Фа" значи: човек не трябва да бъде разточителен. "Фа" значи: човек не трябва да бъде сръдлив, да се сърди за нищо и никакво. "Фа" значи да се наядеш хубаво. "Фа" значи да си починеш хубаво. "Фа" значи да започнеш работа добре. "Фа" значи да свършиш работа добре. Във всяко едно отношение е "фа".

“Фа” е основен тон как да излезеш от мъчнотиите и да влезеш в хармонията. Ще излезеш от страданието, ще влезеш в радостта. То е крива линия отдолу нагоре.

Грях наричам лъжата. От греха към страданието, от страданието към хармонията, от хармонията към любовта, от любовта към Бога. Така че лъжата, това е светът, дето казва Писанието: “Земята беше неустроена”, един неорганизиран свят извън хармонията. Щом е организиран светът, всяко нещо е на своето място. Всяко нещо, което правим, разбирам хармоничен свят. Трябва да разбираме правилата и законите на любовта, в които хармонията се проявява в света.

Та казвам, първото нещо, тонът трябва да се вземе чист, чист трябва да бъде тонът. Ти не може да пееш, ако не пееш чисто. После, музиката започва с топлина от сърцето. Ти не може да пееш, ако сърцето ти не е топло, ти не може да дадеш правилен тон, ако нямаш достатъчно светлина, и не може да дадеш израз на тона, ако тялото ти не е здраво. Често аз правя диагноза. Забелязвам от какво човек страда, като се вземат някои тонове. Ако започне сърцето да страда, намалява се топлината. Ако започне мозъкът да страда, намалява се светлината. Ако започне тялото да страда, намалява се силата на човека. В музикално отношение, щом пея, виждам какво липсва на тона. Щом пея, и силата не се намалява, нормата е. Щом топлината и светлината не се намалява, тонът показва една диагноза, значи съм здрав. Щом съм здрав, пея. Щом не съм здрав, не пея.

Трябва да се тонираш. Единственото нещо, което тонира в света, то е любовта. Камертон е любовта, много добър камертон е. (Учителят показва показалеца и средния пръст вдигнати, другите два свити, върху тях палецът.) Показалецът е любовта към Бога, средният пръст е знанието, справедливостта. То са две неща: любов към Бога и справедливост към ближните. То е камертон. То е основният тон. С него може да намериш дали всички други тонове са верни, дали има в тона любов и справедливост.

Сега разбира се, не мислете, че туй е лесна работа: като удариш с двата пръста, да чуеш тон. Аз с този камертон коригирам цигулката. Този камертон показва пълните тонове, когато човек в ума му има достатъчно светлина и топлина в сърцето, и сила в тялото, защото силата седи в тия двата тона: любов и светлина. Силата е палецът, който хвана другите два пръста. Едновременно, щом вземеш правилно тона, не само в ума се явява светлина, в сърцето топлина се явява и по цялото тяло сила потича. Щом започнете да пеете, ще усетите една малка топлина, която се явява. То е правилно, малка светлина и топлина да се яви. То е, както когато е тъмно и слънцето изгрява, като запееш, веднага като зазоряване става, светлина се явява.

Знайте, че Божественият закон на светлината е едно благо. Онзи, който носи светлината, иде към тебе. Единственото нещо, което може да те доведе до любовта, то е музиката. Единственото нещо, което може да те доведе до силата, то е пак музиката, хармонията. То е правият път да идеш до любовта, правият път да идеш до знанието и правият път да идеш до организирането на света.

Сега съвременната музика, която имаш, е спомагало. Един ден музиката ще влезе като един от най-добрите методи за самовъзпитанието. Всеки ще се възпитава много лесно. Сам ще се възпитава, и другите музикално ще ги възпитава. Вечер ще дойде някой с китарата, няма да ти говори, ще ти изпее една соната; веднага ти ще го разбереш какво иска да ти каже. Имаш да даваш, от сегашно гледище; идеш, изпееш една песен, той ще те разбере, ще извади полицата. Съдят те някъде, ще идеш, ще изпееш една песен, съдията ще отложи. Един адвокат имаш, изпееш една песен, той веднага ще те разбере - от сегашно гледище говоря. Един ден хората ще се съдят музикално. Дойде някой, иска да ме съди, ще ми изпее една песен. Аз искам да го съдя, ще му попея. Имам да му давам, ще му попея. Има да ми даде, ще ми попее. Как ще се оправи светът тогава? Че той е оправен.

Идеята така седи. Вземам едно житно зърно или една ябълчна семка, то е затворена идея. Какво нещо е ябълката? Любовта може да я посади в земята и от нея ще израсне едно дърво, ще даде плодове. Откъснеш от плода, то е вече музика. Казва: “Какво ще стане?” Музикално ще израсте дървото на живота и ние ще имаме ония плодове, с които ще се храним, няма да има никакво противоречие. Всичките противоречия произлизат от един вътрешен недоимък, обедняване от любов, обедняване от знание, обедняване от сила. Как ще се поправи светът? Как ще се поправи тялото? Тялото ще се обнови със сила. Как трябва да се обнови сърцето? Сърцето ще се обнови с топлина. С какво трябва да се обнови мозъкът? Мозъкът ще се обнови със светлина. Като дойде сила в тялото, като дойде топлина в сърцето и светлина в мозъка, светът е оправен. Най-после, влизаме във връзка с Бога като наш Баща. Какво има да ни смущава? Тогава ще дойдем с музика, с хармония да Му слугуваме, да извършим волята Му и ще разбираме живота по-добре, отколкото сега. Всеки ден се оплакваме, че кракът ни боли, главоболие, коремоболие. Тогава няма да има никакви страдания, наместо страдания ще има песни.

Сега вие казвате: “Кога ще дойдат тия времена?” Вие се намирате в онова противоречие, в което се намирал един американски професор по физика. Един ден жена му ходила да слуша нещо по електричеството и там разказвали какви опасности има от електрическите пълнежи, как, дето има желязо, се добивало електричество. Влязла є тази идея. През една нощ минавали коли по улицата и така силно гърмели, че тя помислила, че има гръмотевица и започва да развежда мъжа си да се крият по разни места на къщата, дето нямало опасност от гръм. Отидат някъде и тя каже, че тук има желязо, то привлича електричеството; отидат на друго място, там види друго желязо, и така час и половина: докато минавали колите отвън, тя развеждала мъжа си по стаята. По едно време отиват на прозореца и виждат хубаво ясно небе, никакви гръмотевици няма. В ума є седи мисълта, че гръмотевицата може да падне на професора и

ученият професор ходи от един ъгъл на друг. Тази, страхливата, жена нас ни развежда като този професор: туй не прави, онова не прави.

Там, дето има любов, електричество минава и пакост не прави. Електричеството винаги прави пакост на хората на безлюбието. Тия гръмотевици са много меки. В електричеството има такива, които не правят пакост. Една електрическа топка гръмотевица, ако влезе, ти си остани спокоен, обикни я, и тя няма нищо да ти направи. Ако я бутнеш, ще направи голям взрив, нищо няма да остане от тебе. Привеждал съм този пример. В сегашния Балчик един българин грънчар направил петдесет хиляди грънци, искал да ги продаде. Казва: "Уредих си работата, казва. Да си почина." В стотина гърнета турил краве масло. Влиза една гръмотевица и всичките празни гърнета пробива, останали само пълните. Влиза гръмотевица и пълните не ги закачила.

Та казвам, ако гърнетата са празни, гръмотевицата ще ги пробие. Ако гърнетата на вашата мисъл и чувства са празни, като влезе Божията искра на електричеството, ще пробие всичките празни гърнета, ще останат само пълните. Казвам, когато имаме някаква идея, която е пълна, Божествените сили не я бутат, но празните гърнета са изложени на опасност. Който не пее, той е празно гърне, ще падне тази искра, ще го пробие. Който пее е пълно гърне.

Затова казвам: да сме пълни гърнета. Тялото ни да е пълно със сила, умът ни да е пълен със светлина и сърцето ни да е пълно с топлина. Тогава Божиите благословения потичат в тия форми, по които идат тия благословения. То е път в света, на който хората се учат.

"Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил."

"Отче наш"

7 утринно слово 7 декември 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

С МАЛКОТО

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните.

“Духът Божи”

Много пъти, като се говори за едно и също нещо, хората се наплашват. В света за любовта се е говорило толкоз много, че хората са наплашени. Казва: “Не ми говори за любовта, изгоряло ми е сърцето. За любовта не говорете, понеже претърпях голяма криза.” Често и в религиите хората страдат от неразбраната любов, всякога казват: “Не говорете за любовта, за Бога не говорете, понеже много сме пострадали за Бога.” Те, не че са страдали за Него, но искат да вземат пари в заем и казват: “Вярвай в Бога.” Онзи не му плаща парите: “Вярвай в Господа, вярвай в туй, вярвай в онова... вярвай... вярвай...”, и остава човекът на понеделник.

Другояче трябва да се схваща: Бог е една необходимост за живота. Ние разсъждаваме: Бог изключва всичките противоречия, щом дойдеш до Него, всичките противоречия трябва да престанат. Той е една необходимост. Ние човъркаме, и каквото стане, мислим, че Той е причината. Всичките блага се дължат на Него. Но когато не вярваме, идат всичките нещастия. Най-малкото отклонение носи нещастие. Да кажем, направил си една хубава къща, оставил си една малка дупчица; не можеш да видиш дупката, но студът минава през нея, ти се простудиш. Питам, кой е причината, Господ ли е причината, че си се простудил? То е вятърът. Той обича тайните,

казва: “Този съградил къща, за да видим какво има вътре” и минава през дупката. Като минава много силно, простудиш се. Че вятърът не може да не се движи. Таман отвориш устата, и той влезе вътре, хич не го каниш, влезе вътре, разтършува се из дробовете, каквото задигне, и веднага вън. Един таман избяга, друг дойде, целия ден има разправии само с вятъра. Сега по някой път аз съм говорил за дишането. Не трябва да се диша много бързо, понеже ако ти дишаш много бързо, ако правиш петнайсет вдишки в минута, ще си простудиш дробовете, ще заболееш. В студеното време в една минута една вдишка ще правиш. Какво трябва да правиш? Няма да бързаш, полека да дишаш, ако в две минути правиш една вдишка. Ти трябва да си един първокласен светия, за да можеш за двайсет минути да направиш една вдишка.

Любовта е една неизбежност. Като говорим за любовта, трябва да знаете, че любовта е в сила да удари всичките ви работи. Апостол Павел разглежда любовта и казва: “Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам.” Знанието е една от най-хубавите работи, от най-красивите работи, но ако имам всичкото знание, а любов нямам, ще съм мед, що дрънчи. Ти си още в първата степен, един метал си. Ако нямам любов, то съм метал. Какво щастие има в един метал? От един метал може да се направи един инструмент, някоя струна, що дрънка. Ако човешкото гърло би било направено от метал, той не би говорил. Без любов нещата са медни. Писанието на друго място казва: “Сърцата им са каменни.” Щом дойде любов, изменя се каменното сърце.

Казвам, онова в света, което ни мъчи, то е безлюбието. Ти се мъчиш, мислиш, че нямаш пари. Но какво те мъчи безпаричието? Казваш: “Въглища нямам.” Какво те мъчат въглищата? Въглищата не мъчат човека. Вижте мечката: легне, четири-пет месеца лежи, ни юргани има, ни въглища, ни храна, прекарва в пост. Казвате: “Аз съм постил четирийсет дена.” Мечката пости три месеца, не е ли по-голям светия? То е мое мнение, не е мнение на мечката. Питат мечката защо

така пости. Казва: “Имам един грях. По някой път пия кръвта на някое животно и съм започнала да постя, да ми се простят греховете, гладна стоя. Но въпреки това, когато нямам храна, като намеря някой вол, без да искам посмуквам от кръвта му, не ми иде наум.”

Вземете езика, нали е красив. Този език е опасна работа. Човешкият език е цяла картечница. Кой от вас не е правил пакост с езика си? Не че иска. Децата по някой път боравят с пищов. Някой пищов или някой револвер, не го знае, бута, казва: “Чакай да ти кажа как се стреля.” Мисли, че е празен, погледнеш, убие. Колко хора има, които са така убити. Не че иска да ти направи пакост. Човек по някой път с езика си прави пакост. Не че иска, но завърти се езикът и като каже някоя дума, нарани човека. Колко са силни думите, че като рани някой човек, пет-десет години носи раната, не забравя, казва: “Той ме нарани така, че десет години носих раната на сърцето, не я забравих.” Нашият език не е организиран, нашият език е още меден, от мед е направен, не може да вземе правилно думите, не е мек.

Казвам, любовта е една необходимост. Не е нещо, което може да се вземе отвън. Любовта не мяза на хляб, не е като хляба. Много пъти хората искат да произнесат любовта, казват: “Аз ви обичам.” То е само понятие. Какво разбирате под думата обичам? Любовта се предава без говор, без нищо. Щом започнеш да говориш за любовта, ти влизаш в друг свят. Защото говорът не може да представи любовта. Като започнеш да говориш, разклащаш въздуха. Любовта обича онзи, тихия, свят, дето трептенията са толкоз деликатни, че едва да се разклащат листата. Много тих трябва да бъде. Туй говорене, както ние сега говорим, то е цяла буря. Като говориш за любовта, казваш: “Аз те обичам”, тази буря е толкоз силна, че тя ще разкъса всичките листа. След като излезнеш от тази буря, ти казваш: “Аман от любовта.” Това не е любов. То е човешкият език. Любовта е друг свят. Законите на любовта, това е песента на Бога, Неговите отношения, които има към човешките души. Това е любовта: отношението на Бога към всички човешки души, които са излезли от Него. То е любов. Туй, което Бог

предава на душите, то е любов. На всяка една душа дава по нещо. Няма по-хубаво нещо в света да приемеш онова, което Бог дава. Че умрял някой, това не е любов. Че вятърът подухва, и това не е любов. Една любов започва с първия лъч на безсмъртието. Когато човек стане безсмъртен, тогава любовта го е озарила. Сега сме в сянката на любовта. Днес имаш любов, утре любовта изчезне, това не е любов. Сега не искам да се съдите, да кажете: “Какви хора сме.” В любовта не трябва да се съдим. Казвате: “Той има любов.” Аз толкоз години съм, още не съм срещнал на земята човек, който носи любовта. Срещал съм първокласни светии, любов нямат. Защото по някой път светията се разгневи. Най-малкият гняв пропъжда любовта. И Христос веднъж се разгневи, като влезе в храма, взе един бич. Оправи ли се светът като би евреите? Не. Казвате: “Трябва да има един бич, да се изпъждат.” Едно прасе, колкото и пъти да го изпъдиш из градината, щом намери вратата отворена, ще влезе вътре. Една муха, колкото и да я пъдиш, пак каца на лицето. Ти я изпъдиш, тя пак кацне на носа, казва: “Пет пари не давам.” Хвръкне и пак дойде, и кацне на носа, казва: “Какво искаш да кажеш? Аз съм толкова умна, колкото и ти.”

Онзи ден говорих за новата година. Казвам: колко криво ме разбират. Нарекох тази година година на безлюбие. Те разбраха, че ще се тегли. Няма какво да се тегли. Бедна е тази година. Двете показва, че тя е бездетна. Тя се оженила, първото дете умряло, второто и третото измрели; бездетна майка е, плаче. Какво ще правите? Ще я утешавате. Казва: “Къде са моите деца?” “На оня свят.” “Какво правят там? Там прогресират ли, как са?” Както и да утешаваш майката, да є казваш, че са много добре в оня свят, учат се, тя казва: “По-добре да са при нас, отколкото на оня свят. Каква нужда имат в оня свят? Тук имаме нужда.” Та аз влизам в положението на майката. Аз разбирам противоречието къде е. Ето къде е противоречието - в любовта. Ако левият крак ме напусне и иде в училище да се учи, какво ще бъде положението ми, да го чакам да свърши училище, да свърши университет, че тогава да дойде при мене? Той, като свърши

университет, не иде при мене, иска да бъде самостоятелен, какво ще бъде положението ми? Понеже десет-петнайсет години, ако го чакам, да свърши училище, няма смисъл - когато той отива на училище, ще ида и аз, и когато аз отивам на училище, и той дойде с мене. Кракът ми няма да ходи в училище без мене и аз няма да ходя на училище без него. Законът е такъв: без любов аз нямам право да ходя никъде. Любовта няма право да ходи без мене никъде. Защо е така? Такъв е животът. Туй, без което може да ходиш, то ще ти създаде най-голямото нещастие.

Та казвам, за любовта така трябва да мислим: че Бог е една необходимост. Всякога всички нещастия в света произлизат от малките нарушения. Някъде дойде една малка мисъл, може да кажеш: "Господ сега с мене ли ще се занимава?" Ти си създал на себе си едно зло. Ти не можеш да излезеш вън от Бога. И тогава, щом искаш да бъдеш самостоятелен, ти ще си създадеш зло на себе си. Сега Господ те е създал с всичките Си блага и според твоето разбиране не мислє, че Той иска като лисицата или вълка да те изяде. Сега някои има, казват: "Отишъл при Господа." Това не е права идея. Когато една буца лед се стопи, къде е отишла? Станало ли е нещо? Изменило се състоянието на тази буца. Даже тази буца, след като се стопила, става по-хубава за пиене, пречиства се. Може да е за полза. Ако едно кило вода се изпари, образува се на пара, какво ще стане? Тази пара ще дойде на капки да полива цветята, по-полезна е.

Та казвам, смъртта е процес на безлюбие. Щом влезеш в безлюбието, непременно смъртта ще дойде. Ако искаш да излезеш вън от любовта и да намери нещо, ще намериш безлюбието, ще намериш смъртта. Ако искаш вън от смъртта да намериш нещо, ще намериш любовта. Всеки, който иска да излезе извън света на любовта, влиза в света на смъртта. Всеки, който излиза из света на смъртта, влиза в света на любовта. Вън от Бога идат всичките страдания. Вземете сега войната, това са културните и християнските народи, които се бият. Кое е онова, което ги подтиква да се бият

зимно време: измръзнали ръце, крака? Вестниците пишат всичко туй като за зверове, казват колко са убити: толкоз избити от германците, толкоз избити от русите. Питате кои ще победят. Какво ни полза победата? Питате кои ще победят, кога ще свърши войната. Кога ще свърши войната не ме интересува, колко са убити, и това не ме интересува. Защо не ме интересува? Че защо ще ме интересува? Бедните защо ще се мъчат? Хиляди бедни души без пари дойдат: брашно нямам, хляб нямам, защо ще се мъча, да ида при тях да взема тяхното положение? Ако мога да помогна, да мисля за бедните, какво ще стане с тях? Тази идея е съвсем крива. Тия, бедните, защо са излезли от Бога, питам аз? Дошъл някой беден, казвам: “Ти защо напусна баща си? Баща ти е милионер, какво търсиш тук?” Казва: “Болен съм.” “Защо напусна баща си, майка си, те са здрави. Ти как си се разболял? Аз имам лошо мнение заради теб.” Казва: “Осиромашах.” “Аз имам лошо мнение заради тебе.” “Окъсах дрехите си.” “Аз имам лошо мнение за тебе. Всичко това показва, че ти си се отделил от Бога. Върни се при баща си, доста си пасъл свинете.”

Сега мнозина казват какво ще бъде на оня свят. Мислят, като отидат на оня свят, всичко ще тръгне наред. Много взискателен е оня свят, толкоз взискателен, че за една малка погрешка да те изпъди вън и за десет хиляди години не можеш да влезеш при тях. Вие били ли сте в някой голям симфонически оркестър? Всичките са все първокласни артисти, свършили музикална академия. И ако някой си позволи някъде някоя малка погрешка, навън от оркестъра го изпъждат. Всичко в съвършенство трябва да бъде. Не му прощават, всеки майстор трябва да бъде, не може да бъде захласнат. Не само да свириш хубаво, но тъй изрядно. Ние сега искаме да ни прощават. Има и прощаване. В един оркестър не се прощава: “Вън от оркестъра.” Когато се приготовляваш, могат да ти простят, но при хубавото свирене прошка няма.

И в любовта прошка няма. Любовта не обича да се извиняваш пред нея. Тя е толкоз чиста, че е единственото чисто нещо в света.

Любовта не обича да си цапа ръцете с нечисти работи. Други сили има в света, които ще служат, но щом дойде любовта, тя ще те научи как да живееш и как да служиш на Бога. Тя е единственият път, по който човек ще се научи как да живее. Или вие казвате: “Да бъдем безсмъртни.” Под думата безсмъртие хората нищо не разбират. Те разбират един дълъг живот. То е механично схващане, дългият живот. Ти в любовта като влезеш, и да искаш да умреш, не можеш да умреш, и да искаш да страдаш, не можеш да страдаш, и да искаш да бъдеш сиромах, не можеш да бъдеш сиромах, и да искаш да бъдеш недоволен, не можеш да бъдеш недоволен, то е невъзможно. Там всичките неща са осмислени. Ти само ще се радваш. Ще се радваш и ще работиш. Ти няма да чакаш да ти свирят, но постоянно ще свириш. Свириш ден, два, хиляди години. Най-първо, ще се научиш да биеш тъпана хиляда години, после кларинет пак хиляда години, тромбон хиляда години. Двайсет и пет хиляди инструмента има, и на всеки ще се учиш по хиляда години. И като се научиш, да свириш на всичките. Ти ще се научиш да свириш на първия, после ще влезеш във втория, и там ще учиш. Сега някои казват: “Какъв ще бъде краят?” Писано е най-напред да свириш на всичките, че тогава. Ти още нищо не си научил, и питаш какъв ще бъде краят. Ако търсиш какъв ще бъде краят, ти ще бъдеш извън любовта. Ако търсиш началото, ще бъдеш в любовта.

Сега не трябва да питате какъв ще бъде краят на старата година. Краят вече е станал, че на майката са умрели децата. Сега иде началото. Тази майка трябва да роди някое дете. Тази година е майка, но бездетна майка, и по никой начин не може да я утешите, тя трябва да роди едно дете. Умряло детето є, защо? Защото майката мисли само за себе си. Спало детето, задушило се, умряло. Кой е крив за това? Много деца има, които се задушават така. Не че майката иска, натисне го с възглавницата и го намери задушено. Има някои котки, след като родят децата си, изядат ги.

Та казвам, каменни са сърцата на хората. Човек трябва да образува една връзка. Щом срещне едно малко противоречие, да си каже на себе си: “Още съм далеч от любовта.” Може да виждаш любовта отдалеч, но не си дошъл при нея. Ние страдаме от тия миражи, както пътниците, които пътуват дълго време в пустинята; засъхне гърлото, езикът, няма вода и гледа мираж: извор как извира, растителност наоколо. Пътува ден-два, и все няма извор. Всички ние се мъчим от миражи. Хванем нещо, и нищо не сме хванали, нищо не може да се хване. Докато не дойдем до реалността, дотогава ще имаме миражи на любовта. Не че любовта я няма, но ние сме далече. Пътуването е слабо, като буболечица пътуваме. Ако ти тръгнеш с един охлювски автомобил, колко години ще ти коства да идеш до слънцето? Нашите съвременни стремежи за любовта са охлювски. Така върви, и все умираме. Когото срещна, казва: “Видях любовта.” Никой нищо не е видял още, то е илюзия, мираж. Миража ти виждаш, но любовта не си видял. Любовта е вечно изобилие, ти ще бъдеш задоволен. Някои не знаят и казват: “Какво има в любовта?” Ти в любовта ще слушаш хубавото пеене не само на грамофонни плочи. Тия грамофонни плочи са много груби, пък и радиото също. Някои хора, като слушам, и те са грамофонни плочи. Досега само двама души съм слушал, които могат да пеят, третия търся. Първият беше една ханъмка, туркиня, вторият беше един мъж: пеене, което ми харесва, проявяват душата си. Две песни само съм слушал. Песен е това, и четирийсет години няма да забравя тези песни. Както и да ви го разправям, няма да разберете, трябва да го чуете. Аз разбирам какво значи пеене. Това е пеене. Мене ми разправяше един познат американец, слушал той Камила Русо. Тя е била ученичка на Паганини. Свирела “Сънят на живота”. Казва ми тоя американец: “В дадения случай, когато я слушах, бях готов да се примиря с целия свят, да раздам имането си, но след три-четири дни пак изчезна това. Казвам, увлякъл съм се.” Защо се е увлякъл? От цигулката излиза нещо. Какво му казва тази цигулка? Какво ще говори? Гласът излиза

от нейните струни, отлична музика е. Аз бих нарекъл майстор цигулар онзи, на когото цигулката започва да говори: като свири на струните, да говорят. Може ли да бъде? Ще има цигулки: като свирят с цигулките, ще говорят. Сега вие ще кажете: “Ние сме още много зелени.” Не че сме зелени, но сме напуснали небето, отишли сме много далече от Бога и искаме да намерим своето щастие.

Казвам: без Бога не се живее и не ще може човек да намери своето щастие вън от Бога. Всеки, който се отдели вън от Бога, ще намери своето нещастие. Единственото нещо, което можеш да намериш вън от Бога, то е твоето нещастие. Единственото нещо, което можеш да намериш в Бога, то е твоето щастие. Казва някой: “Ще се отделя.” Ти ще намериш твоето нещастие. После, като ти дотегне, като се върнеш при Бога, ти ще намериш твоето щастие. Както се е написала думата щастие, започва с материалните блага. Всякога търсим щастието от материално гледище. Момъкът иска една мома, която обича, да бъде здрава. После, очите є да не са хилави, да не е глуха или малко да недочува. После, да не е грозна, да е хубаво облечена. Казва: “Не ме ли обичаш?” Ако те постави на любовта и те изпитва какъв трябва да бъдеш? Искат да покажат идеална любов. Че някой може да обича сакатия. Сакатия не можеш да обичаш, грозния не може да обичаш, глухия не може да обичаш, слепия не може да обичаш. Щом го обикнеш, очите му ще оздравеят. Щом го обикнеш, глухотата му ще изчезне. Щом го обикнеш, грозотата му ще изчезне. Невъзможно е да обичаш някого, и той да бъде сакат. Някои искат да покажат голяма любов. Той живее с една глуха жена, защото я обича. То е първата лъжа. Той защото не я обича, тя е глуха през целия си живот. Ако някой иска да каже: понеже обича Бога, затова греши, той лъже. Той защото не обича Бога, затова греши. В любовта не може да направиш грях. Там има изобилие, какъв грях ще направиш? Там има цели хамбари, пълни със злато, дълги по един километър. И ако вие искате да крадете при тези хамбари, какво ще откраднете? Трябват ви хиляда години да пренесете това злато. Вие ще се уморите.

Какво ще правите тия пари? Във вселената има планети, цели направени от злато. Господ ще ви прати там. Ти си жаден за злато, Господ те пратил на една планета само от злато направена, че като я гледаш, къде ще я пренесеш? Някой път искаш диаманти. Има планети, направени от диаманти. Господ ще те прати там. Някои обичате хубави дрехи. Господ ще ви прати в оня свят, дето има само копринени дрехи; много хубави са, десет пъти по-хубави от нашите копринени дрехи, и колкото искате ще имате. Сега има разни въображения. В любовта, каквото помислиш, това става. Каквато дреха ти дойде наум, ще я имаш. Каквото помислиш, всичко става в любовта. Ако помислиш, че си на слънцето, веднага ще се намериш на слънцето; ако помислиш, че си на месечината, веднага ще се намериш на месечината. Където помислиш, там ще бъдеш: ако помислиш сам да бъдеш, сам ще останеш; ако помислиш, че си с много хора, с много ще бъдеш. Как ще го разбереш това? Че не сте били там, как ще го разбереш? Казвам, че има цели планети, направени от злато. Казвате: "Научно докажи." Не можем да го докажем, но и ти не можеш да докажеш, че не е от злато. Логически то не може да се опровергае. Колко съм силен аз? Във вселената има толкова злато, че могат да се направят хиляди земи като нашата. Във вселената има толкова въглерод, че могат да направят хиляди земи като нашата, само че Господ няма нужда от тях. Той може да направи какъвто свят искаш.

Аз имам един начин на разсъждение, когато разсъждавам за най-малкия свят. Според мене реалното в света е най-малкото. Което не може да стане по-малко, то е реално. Туй, което може да се увеличава и намалява, то не е реално, то е илюзия на битието. Туй, което не може да стане по-малко, то е реално. Следователно нашата земя ти може да я събереш в най-малкото. Какво ще бъде най-малкото, къде ще отиде? В моите очи земята е един голям мехур, тя не е толкоз плътна. Дето казват, че земята е плътна, това на мен да не говорят, на другиго могат да говорят. Тя е един голям мехур и не е

така плътна, и всичко е пълно с въздух. Ако го сгнетиш това нещо, ще бъде по-малко от просено зърно. Земята може да я сгнетиш в едно житено зърно. Колко е голяма земята? Всеки може да я носи, да я посее на нивата и тя да израсте. Пък и житеното зърно може да стане толкова голямо, колкото земята.

Сега някой казва: "Обърка се умът ми." Объркването на ума зависи от неразбирането. За мене най-малкото може да стане и безгранично голямо, и безгранично голямото да стане малко. Това са два процеса: или нещата стават малки, или малките стават големи. Малко аз разбирам туй, което в даден случай може да разбирам, голямо е туй, което за в бъдеще ще разбирам. Като стане един предмет по-голям, ще го изучавам другояче; като е малък, пак ще го изучавам. Казвате някои от вас: ако вие бяхте станали най-малки, щяхте да имате всичко на разположение. В коя каса не щете да влезете? Вие във всяка глава ще се вмъкнете вътре. Дойде някой човек, ще го попиташ: "Какво мислиш?" Ти хич няма да го попиташ, ще влезеш в главата му, ще се разходиш, то е цял един свят. Ще влезеш в дробовете, в тялото му. И ти ще говориш за един човек като за цяла една вселена, в която се разхождаш. Ще разправяш как е устроена неговата мисъл, неговите чувства. Сега вие ще запитате: "Каква полза ни допринася това?" Че аз имам голяма полза. Като изядете един бифтек или една кокошка, каква полза имате? Или имате триста грама хляб, и не сте доволни. Едно време едно кило имахте и бяхте доволни, сега имате триста грама, каква е разликата? Едно време хлябът е бил увеличен. В триста грама хляб има толкова съдържание, колкото в едно кило. В едно кило има толкоз, колкото в хиляда кила. В хиляда кила има толкоз, колкото в един милион. Онзи, който не може да мисли, ще каже: "Как е възможно това?" Нали сте били на кино, гледате онзи, малкия, апарат. Тия предмети, които се хвърлят на киното, са малки ленти турени, а пък се виждат: живи хора се движат. Питам, как малкото става голямо? Проектира се малкото на платното, става голямо, движат се тия хора. Тия хора така големи ли са? Не са

големи, малки са. Даже реално ли е това? Там на платното са като реални. Как става това? То е наука сега. Целият свят, който живеем, е едно кино. Всички сте артисти, на киното проектирани. Един ден ще се спре тази лента и ще се прекрати киното. Свърши се киното, удари звънецът, вие излизате и започвате да разправяте какво сте видели. Удари звънецът, пак влизат, същото гледат; като излизат из киното, разправят какво са видели. Какво сте видели на киното? Една къща изгоряла, някой се оженил, умряла жената на друг, децата умрели, изгубил богатството си, скарали се двама или виждате някоя зима, някоя планина. Често виждате страшни работи, опасни работи, но на киното това се показва. Нито зима има, нито богати хора има, всичкото, което гледаш, е илюзия, виждаш, че като че ли е на някое друго място, но там, на киното е.

И на земята, дето сте вие, то е едно кино. На този свят нищо няма. Дето виждате, че има бедни хора, то е кино. Това е моето мнение, вие сте на киното. Казвате: "Много страдания имаме." Никакви страдания няма. Седиш, и в ума си държиш идеята, че гладен ще умреш. Ти седиш и се заблуждаваш, че не те обичат. Ти живееш, Бог ти дал всичкото, заблуждаваш се, че не те обичат. Този, който те обича, ти не мислиш заради него и който никога не е мислил заради тебе, ти него обичаш. Питам: онези, които вие сте ги обичали, къде са? Баща ви къде е? Някой път баща ви насън се явява, може да ви говори, или някой приятел ваш може да ви говори. Реален свят е светът, дето хората не умират, дето чувствата не се изменят. Всичкото друго, всичките противоречия, които съществуват, то е един особен свят, аз го наричам свят на безлюбие. Как ще докажете на един човек, че вие го обичате? Каква нужда има да доказвате, че обичате някого? Каква нужда има слънцето да доказва, че ви обича? Под думата любов ние разбираме: когато ти имаш нужда от нещо, искаш да ти го дадат. То е любов на земята, да мислят добре за тебе. Значи в твоите постъпки онзи, който те обича, никога да не те подозира и всякога, каквото поискаш от него, думата ти две да не прави, да ти

отслужва. Тъй считаме реалната любов в света. Значи при всичките условия, каквито и да са, неговият ум и неговото сърце да не се изменят. Разбираме любов: десет, сто години, хиляда години да минат, да го намериш на същото място; след като си му дал сто хиляди лева, след сто години като го срещнеш, да ги даде на твое разположение.

Питам сега: кой се е изменил, Господ ли се е изменил, или вие сте се изменили? Всички вярваме в Бога. Във всички има промяна, в Него няма промяна, в цялата вечност остава един и същ, няма никакво лошо разположение. Той има всякога най-доброто разположение към всяко живо същество, каквото и да е то. Към най-малката буболечица Господ има най-доброто разположение, туй бръмбарче да живее тъй, както то разбира; шест крака има, с шест крака да живее, десет крака има - да живее. Не му казва: “Че тебе не са ти потребни десеттях крака”, но казва му: “Много добре, десет крака, сто крака - колкото ти трябват”, не му казва: “Защо ти са сто крака?” Някой иска голяма къща - голяма къща; друг иска малка: “Каквато искаш”, Той го намира на място. Ние имаме особени идеи за Бога, с които се мъчим. Казва: “Може да ме изостави Господ, аз съм грешник.” То е човешко понятие. Може ли художникът да не обича своята картина? Ако не я обича, ще я развали, ще нарисува друга картина. Картината, която е нарисувал и я оставил не сцената, той я обича вече. Разправят за един художник европеец, който ходил в Америка на изложение. Той бил голям художник, искал да му платят за неговата картина двеста и петдесет хиляди долара. Като отишъл, платили му само десет хиляди долара. Разгневил се, отива на изложението и разрязва картината на две, искал да я ликвидира. Американците, като разбрали това, натрупват се и му дават за картината повече от двеста и петдесет хиляди долара. Той искал да унищожи картината си, и за американците станала видна картината, искали да имат картина, която е разрязана, понеже не му платили толкоз, колкото той искал.

Ние сме от тези, които теглят ножа на картината, казваме: “Как тъй да не ни оценяват?” - и хайде, удряме ножа на картината. Сега невидимият свят задоволява всичките. В невидимия свят, щом нарисуват една картина, фотографират картината и изваждат копие, и на всекиго дават по едно копие от тази картина. Копията са така хубаво направени, че не можеш да ги различиш от самата картина, не знаеш кой е взел картината и кой копие. Всеки мисли, че картината е у него и всички са задоволени.

В света, в който живеем, всички можем да имаме онова, което желаем. Не се изисква от нас много. Изискват се три неща от нас, за да бъдем доволни: да бъдеш доволен за най-малкото в мисълта си, да бъдеш доволен за най-малкото в сърцето си, да бъдеш доволен за най-малкото в тялото си. Ако си доволен за най-малкото, всичко ще се уреди добре. Най-голямото лесно се урежда. Ако на най-малкото не си доволен, тогава има известна мъчнотия в живота. Някои от вас казвате: “Как може да бъде така?” Малките неща растат. Едно малко семенце на една круша или един малък жълъд, колко е малко семенцето, но след десет, двайсет, трийсет, четирийсет, петдесет, сто, двеста, триста години това дърво израства. Нашата земя е била малка, но постоянно израства, докато стане голяма. Времето прави нещата големи. Трябва да започнем с най-малкото и постепенно да растем. Ако растем преждевременно, създаваме своето нещастие при сегашните условия. Представете си, че имате един ръст от четири-пет метра височина. При сегашния свят в коя къща ще влезете, в кой хотел може да ви приемат да си починете? Сегашните къщи са два, два и половина метра, трябва да се прегъваш. В кой автомобил ще можеш да влезеш, в кой трен ще можеш да влезеш, в кой параход ще можеш да се качиш, ако си четири-пет метра висок? Някой път искаме такива големи работи. Да се благодарим, че разумният свят ни е дал тази форма, която имаме, тя е най-подходящата. Умът, който имаме, е най-подходящият, сърцето, което имаме, е най-подходящото. Да благодарим за тях. Пък за бъдеще любовта, като ни намери

достойни, ще ни даде повече. Вие ще разберете достойнството. Казвате: “Без достойнство не може ли?” Аз ето какво означавам под достойнство. Който стои на едно място и не се мърда, той е достоен. Който се мърда, не е достоен. Всеки човек, който се движи от едно място на друго, е недостоен. Който седи на едно място, той е достоен. Достоен човек е: като му дадеш пари, и той устоява, парите устояват. Ти му дадеш пари, че и той не устоява, и парите не устояват. Недостоен е. Всичките неща в света, които изчезват, са недостойни. Всичките неща, които се изявяват на същото място, те са достойни. Любов, която устоява на всичките мъчнотии, е достойна, мисъл, която устоява на всичките мъчнотии, е достойна и тяло, което устоява на всичките мъчнотии, е достойно. Тази е идеята. Другите идеи са преходни неща. Туй в мен, което през целия живот остава, расте, изявява се, там е моето достойнство, то е реалното.

“Ако говоря с человечески и ангелски езици, ще съм мед, що звънти и кимвал, що дрънка.” Казват: “Трябва да се мине от туй състояние.” Според мене, ако обичаш най-малкото, ти можеш да обичаш и най-голямото. Ако не може да обичаш най-малкото, не може да обичаш и най-голямото. Някои търсят Господа в големите неща. Аз да ви кажа: сега не мога да разправям как да се виждат нещата.

Пътувам от този, близкия град до Пловдив, Пазарджик - не са му изменили името, нали. Всеки ден ме питат кога ще тръгнем. Иде един евангелски проповедник и ние му казваме: “Днес ще тръгнем.” Казва: “Кажете: ако е казал Господ.” “Казал, не казал, ще тръгнем.” Казва: “Ще видим дали ще тръгнете.” Бъчваров, с когото пътувах, ходил из града и закъсня. Връща се, забравил да хване файтон. А гарата нещо два километра далече, трябва някакво превозно средство. Проповедникът чака да види дали ще тръгнем, казва: “Не зная какво ще стане.” Казвам: “Ще идем.” Гледам навън един кон, вързан за една каруца. Повикахме каруцаря, качихме се на каруцата. Човекът дойде, съгласи се. Казваме му: “Каквото струва, ще ти платим.”

Проповедникът, и той се качва на каруцата, тръгваме. Ето по едно време гвоздеят под колелото на каруцата отскочил, спря. Казвам на каруцаря на десетина метра назад да се върне, не го зная как е, не мисля, ни най-малко не разсъждавам, но му казвам: “Иди назад на десетина метра и там ще намериш гвоздея.” Той тръгва, брои крачките си и намира клечката си. Стигаме на гарата. Имаме още три-четири минути, докато тръгне тренът. Качихме се. Казвам на проповедника: “Ти мислеше, че аз като ти казвах, че днес ще вървим, ти отрече, казваш: ако е рекъл Господ. Ти мислиш, че като казвам, че днес тръгваме, тръгваме, без да е рекъл Господ. Ти казваш: кажи: ако е рекъл Господ. Не е в казването, а в мисълта. Понеже Господ казва: “Тръгнете”, тръгваме; като казва: “Не тръгвайте”, не тръгваме. Като ми каже Господ: “Тръгни”, тръгвам, и каруца ще намеря, и гвоздей ще се намери.” Той разбира: ако е казал Господ. Ти мислиш за външен начин, мислиш, че си от правоверните. Вярно е, че отвън трябва да се каже, но по-напред трябва да се каже отвътре: ако е казал Господ. Щом аз работя по закона на любовта, Господ е казал. Тогава туй, което любовта е казала, направи го, върви напред, и клечката ще намериш, и каруца ще намериш, и хляб ще намериш, и слънцето ще изгрее, и вятърът ще духа, целият невидим свят ще бъде на твоя страна. Ако тръгнеш без туй чувство какво е казал Господ, ще срещнеш по пътя всичките противоречия, които по пътя могат да се съберат.

Та сега в тази година ще възложим ако е рекъл Господ отвътре. Тази година Господ е рекъл да не преядаме, тази година Господ е рекъл да не се тревожим, тази година Господ е рекъл всички да мислим, че всичко ще се уреди много добре. Как? Отивам на някое кино, аз няма да правя киното, те са го направили, ще седна на стола и ще гледам. Какво ще се безпокоя какво ще стане с киното? Тези, които са направили киното, ще го проектират, те са майстори в света. Казвам, светът е тъй хубаво направен, че всичко онова, което става, през тая година ще бъде перфектно. Знаете какво значи перфектно? Ще бъде съвършено. Съвършено значи свършено тъй, както трябва.

Тази година много хора ще се убедят, че с малко хляб се живее. Тази година много хора ще се уверят, че с вехти дрехи могат да живеят: нов плат няма, ще обърнеш вехтата дреха от другата страна, и то е приятно. Тази година, като разплетеш чорапите, ще ги оплетеш наново.

Казвам, единственото нещо, което ви препоръчвам, е да бъдете доволни от най-малкото, което Господ ви даде. Така да сте доволни, като че ли целия свят имате. Това е философията, това е любовта. Защото любовта малките работи благославя. Любовта големите работи смалява. Като намери, че си много голям, за да разбереш живота, ще те смали. Като си много малък, за да не се обезсмисли животът, прави те голям. Две неща прави любовта: малките работи прави големи, а големите работи прави малки. Това са две благословения в света: малкото, което може да мине навсякъде да свърши всяка работа; голямото подразбирам, което е стабилно, всякога ще намериш на място, което не се изменя. Под думата голямо разбирам неизменното в света, под думата малко разбирам туй, което върши всичките работи, туй което е полезно в нашата мисъл, в нашите чувства. Малкото е, което постоянно работи. Да благодарим на малките неща, които работят в нас. Да благодарим на големите работи, които са устойчиви в нас. Така Господ се изявява в нас.

С малкото.

Изпейте една песен.

8 утринно слово 4 януари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ЕДИНСТВЕНАТА ВРАТА

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета десета глава от евангелието на Йоана.
“Духът Божи”
Едно малко размишление.
“Красив е животът”

Драматичен е животът на Христа по отношение епохата, в която е живял. Не само тогава е драматично, драматичен е и сега. По някой път вие се смущавате защо ви се случват някои работи. Всичките хора имат желание да живеят добре. Всеки, който се роди на земята, иска да живее като в рая. А пък някой път трябва да живее като изгнаник. По някой път ние не разбираме онези, които ни обичат. Още не знаем по кой начин да се прояви любовта. Едно житено зърно има съзнание, какво ще мисли, като го изваждаш от хубавото място и го посаждаш? Но ти си имаш намерение, знаеш защо го посаждаш. Друго житено зърно вземеш, извадиш го, туриш го на воденицата, смелиш го на брашно. Не знае житеното зърно защо го смилаш на брашно, ти знаеш. След като са го мъчили на хромеля, ти плащаш. Плащаш на воденичаря, дето го мъчи на камъните. Ти го взимаш, туряш го в чувала и казваш: “Това е волята Божия.” Туй е твое разбиране. Дали е такава волята Божия, то е въпрос. Учителят учи учениците, който не знае, плеска му по една плесница, натупа го, казва: “Такава е волята Божия.” Дали е такава волята Божия, то е въпрос. Сега често ние имаме свои разбирания, искаме да заставим някой път природата да постъпва така, както ние искаме. Малкото дете, което майката родила,

по някой път се сърди на майка си. Карат го да яде, казва: “Няма да ям.” Защо се сърди, то знае. Майката го бие. Защо го бие майката? Тя знае. То опитва майка си, която го обича, дали ще го бие, като не яде. Майката иска да покаже, че любовта потупва по някой път. И тя доказва фактически, че го била за добро. Дали е за добро, е въпрос. Детето бият веднъж, дваж, триж, и то все вярва, че е за добро. Сега, ако те бие един невежа, ще ти предаде своето знание по гърба. Ако ти пиеш една горчива вода, тя ще ти предаде своята горчивина, ако пиеш сладка вода, ще ти предаде своята сладчина. Питам: в какво седи злото? Злото седи, че като те бие невежият, то е горчивината, умният като те бие, то е сладчината. След като те бие един умен човек, казваш: “Добре стана.” Допуснете, че твоят крак е изкълчен. Един човек, който разбира от изкълчения крак, изтегля крака, намести го и болката престане. Дойде един невежа, който не разбира от туй изкуство, върти ти крака и ти увеличава болката. Всеки, който увеличава болката на човека постоянно, той не е от учените.

Сега вие по някой път се намирате в едно противоречие със себе си: не знаете туй, което вярвате, дали е право, или не. Искаш да направиш нещо, не знаеш дали трябва да го направиш, или не. Тогава трябва да имаш една мярка. Ако в дадения случай не знаеш кое е право, тогава с какво ще мериш нещата? Има едно заблуждение: всякога, когато ние се колебаем дали е право нещо, въпросът е друг. По някой път една мома, която иска да се жени за един момък, не знае обича ли го, или не го обича. Въпросът не е дали го обича, или не. Как няма да знае? Казва: “Не зная дали го обичам, или не.” Сега разсъждавам по следния начин. Искам да извадя друго заключение. Не мислете, че искам да говоря за вашата любов. То е ваша работа. Каква е вашата любов не зная, нито вие може да знаете каква е моята любов. Сега възможно ли е да приема захар и да не разбера дали е захар, или не, дали е сладка? Щом не знаеш, ти не я опитваш. Ти трябва да чувстваш дали обичаш някого. Любовта никога не иде от знанието. В любовта се намесват чувствата. Когато момата се пита

дали го обича, или не, то е въпрос дали има парици, или не; дали има апартамент, или не; ще може ли да живее добре с него, ще може ли да є доставя достатъчно храна, ред материални работи влизат. Тя иска да знае какъв е неговият характер. Питам: защо човек ще се свързва, да си създава нещастие? Тя трябва да го обича. Мислите ли, че от деня, от който тя го обикнала, оттогава е започнала нейната любов? Човек с някои хора е живял дълго, и не ги обича. Други за първи път среща, и ги обича. Как ще обясните въпроса? Аз представям въпроса съвсем ясно: дадат ми мухлясал хляб, не го обичам, дадат ми пресен хляб, обичам го. Кои са причините? Онзи, когото обичам, съдържа нещо в себе си. Онзи, когото не обичам, не съдържа в себе си. Искат да ме убедят, че мухлясалият хляб е хубав, да го обичам. Искат да ме убедят да обичам лошия човек. Че как ще го обичам? Как да обичам месо, което се разлага? Как ще обичам пари, които не струват нищо? Защо ще ги обичам, да си губя времето? Целият свят седи от известни понятия на миналото, което донякъде има истинност в себе си. Ти, ако не разбираш законите на твърдата материя, ако ти не разбираш законите на жидката материя, на въздухообразната и на етерната материя, ти ще се намериш в едно голямо противоречие със себе си.

Вземете запример думата учи какво значи. Но ако на тази дума учи се тури едно к пред нея, какво ще стане? Куче, което учи. Какво разбирате под това? Най-първо разбирате едно животно с дълга муцуна, козина има, обича да лае, не мисли. Но вие се заблуждавате. Кучето има такъв нюх за разпознаване, като че е някой физиономист, френолог - интуиция има. Като влезе някой човек в двора, веднага го познава дали е добър човек, или е лош. Щом е лош, изтегля опашка и не я мърда. Щом е добър, мърда опашката си, лае, познава го, че е добър. Щом изтегли и не я мърда, няма доверие в него това куче. Във Варненско, в едно село, имаше само един, когото кучетата не лаеха. Наричаха го Дели Васил. Обичаше да попийва, интересен човек. В който двор влезеше, не го лаеха кучетата, и най-лошите кучета не го лаеха. Всички други лаеха, Дели Васил не го лаеха. Казвам, по-добър

човек от него нямаше. Лудия Васил кучетата не го лаеха. Обичаше да пие винце, ракия, но беше готов да даде всичко, да се жертва за когото и да е. Дели Васил кучетата не го лаеха. Казвам, тия кучета, които имат разбиране за човека, глупави ли са? Ако влезе някой поп, лаят го, ако влезе учител, лаят го - не го признават за учител, за поп. Дошъл някой чиновник от високо положение, не го признават, но Дели Васил, признават го, като че той носи тапия. Кучето, то е една степен на развитие. Цялото органическо царство, всичките растения са училище на човешката душа. После, рибите, млекопитающите, това са школа, през която човешката душа трябва да мине да научи нещо. Онези, които не знаят, ще се намерят в противоречие: защо трябва да влиза в рибите, в птиците?

Мислите ли, че човек в тази си форма, която има, сравнен с един ангел, е нещо? Мислите ли, че сегашното тяло е нещо много благородно? От пъпа надолу то е една фабрика, в която има големи нечистотии. Благодарение, че всичките тези нечистотии са херметически затворени, ако те можеха да излизат на порите на човека, до човека не можеше да се седи. Един ден така трябва да станем, че в човека да няма нечисти материи. Как да се постигне това? Има известни закони. Ние, съвременните хора, не възприемаме една храна, която Бог е създал за нас. Мислите ли, че онзи вълк, който яде овце, върши волята Божия? Мислите ли, че онзи паяк, който прави своите нишки, Бог го е научил на това? Не, той си изкарва лесно прехраната, казва: "Това е мое разбиране за живота." Ние сега живеем по своему. Като страдаме, ние образуваме един живот неестествен. Казваме: "Защо Бог е създал така света?" На Господа насън не му е идвало туй, което ние вършим. Ако четете пророците, казва Господ: "Мене наум не ми идваше това, каквото говорят пророците." Мислите ли, че се изисква голямо знание да познаеш един човек добър ли е, или лош? Добрият човек гори, гори и свети. Лошият човек не гори, не свети. Лошите хора казват, че изгорели. Те лъжат. Как ще изгорят? Казват: "Изгори ме." Който гори е винаги

добър човек. Лошите хора винаги употребяват изгори ме. Да гориш, то е човещина. Като не гориш, това не е човещина. Тяхното понятие какво е? Има хора, които не искат да страдат. Този, който не страда, е лош човек. Който страда, е добър човек, нищо повече. Понеже, който не страда, той е в застой, който страда, той расте. Неразбиране има. Някои мислят, че в страданието човек губи. Човек в страданията всякога печели. Няма същество в света, което страда, да не печели. То е един Божествен закон. Всички същества от най-великите, които слизат на земята, трябва да страдат, понеже, ако не страдат, нищо не може да печелят. Сега не казвам да викате страданието. Ако пишете едно дълго писмо, няма ли да ви отмалее ръката? Или умът ви не може да се измори, ако пишете поетически? Знаеш колко мъчно се пише поезия? Знаеш един певец колко мъчно е да изпее една песен?

Сега вие предполагате най-добрите условия. Един човек може да се намира в много неблагоприятни условия. Да кажем, ако ти изгубиш онова самообладание на волята си, веднага ще изгубиш всичката си топлина. Щом се разсърдиш, ти изгубваш топлината си и ставаш малко по-дребнав. Ако постоянно се сърдиш в себе си, не може да очакваш да те обичат хората. Вие като се разсърдите, ще ви обичат ли? Децата ядат бой, понеже искат да накарат баща си и майка си да ги обичат, когато се сърдят. Онези от вас, които сте бащи, налагате с тояга със закон. Питам сега: защо майката бие детето? Аз съм привеждал този пример. Тук, в България, почти същия закон на възпитанието имаха. В България, когато започна обучението, най-първо учениците, които бяха лениви, биеха във фаланга. Имало две дървета, ще турят краката на ученика във фалангата; като го положат на земята, други двама ученика ще дигнат краката и учителят с тоягата бие. И действително тия ученици са станали учени. Намериха, че това не е практично, да се сваля ученикът, да тури краката във фалангата, да дигнат краката други ученици и учителят да бие. След туй този метод се замени с по-практичен метод. Един от учениците ще вземе виновния ученик за ръцете и краката и ще го

тури на гърба си, учителят ще го бие по задницата. Намериха, че и този метод не е практичен. Учителят доста енергия харчи, усеща ръката си отмаляла от биенето. Третото положение: започнаха учениците да ги турят на колене долу на земята, някой път туряха мамулени зърна под колената. Но намериха, че и този метод не е толкова практичен. Четвъртият метод: една дрянова пръчка, доста дълга, взема учителят и който не знае, бие по ръцете. Учителят казва: "Дай си ръката." Ученикът даде си ръката. Учителят го удари по едната и по другата ръка. Най-последният метод е плесницата. Дойде учителят, удари плесница отляво, отдясно, свърши се въпросът. Сега сме дошли до плесниците.

Всички тия методи са, за да заставят децата да учат. То е един неразбран въпрос. Всички вие сте бити. Негодували сте от биенето. Вие, които сте негодували от биенето, употребявате боя. Аз се чудя: ние, които негодуваме против биенето, защо го употребяваме? Трябва да го отхвърлим, то не е потребно. Причините за биенето в света са, че ние сме на физическия свят. Боят произтича от единствената причина, че ние сме на физическото поле: той е едно проявление на физическия свят, понеже на физическото поле господарува Марс, активността. Винаги методът на Марс за възпитанието е дървото. Първото нещо, трябва да се покаже, че ти трябва да се подчиняваш. Щом не се подчинявате, дърво ще имате. То е законът на Марс. На физическото поле, който дойде на земята, трябва да го бият. За да няма бой, човек трябва да бъде много умен, за да се справи с Марс. При най-малката постъпка, той е силен, с бой се разправя. Ако знаеш как да постъпваш с Марс, ще се освободиш с малко биене. Сега, понеже бащата и майката служат на Марс, затуй те казват: "За децата дърво има." Вие се подчинявате на този закон. Казвате: "Какво трябва да направим?"

Ще влезете в света на чувствата, на усетите. В духовния свят с думи стават работите. Няма да има никакъв бой. Като влезеш в Божествения свят, само с мисъл става. Щом помислиш, че не

постъпваш добре, веднага ще изправиш поведението. В духовния свят, като почувстваш твоето страдание, и твоето страдание ще изчезне. Затуй на физическото поле ние не искаме да страдаме. Всеки човек, който не страда, живее на физическото поле. Всякога хората на физическото поле ще турят някой виноват. Евреите на физическото поле разбираха, че Христос е виноват, казваха: "Този човек в Римската империя ще ни създаде голямо нещастие. Не ни трябва неговото учение. Като народ ще ни унищожи. Не внася нещо ново в света." Казвам сега онзи извод, който навеждам в живота. Всички ние, които се подчиняваме на Марс на физическия живот, ние се осакащаме. Три звена има, които са свързани в едно, сега на земята господаруват три планети от астрологично гледище: Марс, Юпитер и Меркурий. Юпитер се занимава с духовния свят, Меркурий - с Божествения свят. То са астрологически философии. Но казвам: Божественият свят е свят на мисълта, духовният свят е свят на чувствата, физическият свят е свят на действията. Външен свят е той. Във физическия свят тебе не могат да те обичат. Тебе ще обичат тук, както обичат Бога. Ако ореш, ще те обичат и малко слама ще ти дадат. Като кон може да теглиш каруцата, камшик ще има.

Та казвам, ние искаме на физическия свят да внесем Царството Божие. То е невъзможно. На физическия свят ще има хромел, ще мелят житото, ще го месят, ще го турят на фурната, ще го пекат, ще го вадят. Всичките престъпления, които съществуват днес, се дължат на нашите физически разбирания. След като разберем криво света, искаме да кажем, че Бог така го създал. Ако четете Стария Завет, когато Бог изведе евреите из Египет, които страдаха, египтяните искаха да ги унищожат. Като влязоха на Ханаанската земя, наместо да научат, те, като завладяваха народите, ги изколваха всичките, и мъже, и жени, оставяха девиците. После, прекарваха ги през диканя. Та нали еврейският народ е избран, трийсет и три хиляди обещания имат от Бога, какво ще научите? Той е пример в света. Ти може да си роден царски син, ако не живееш както трябва, ще страдаш, макар да си

царски син. Може да си последен овчарски син, ако изпълняваш Божия закон, по-малко страдания ще имаш.

Та казвам, ние, съвременните хора, трябва да се решим да изпълним волята Божия. Геройство е сега да заменим наказанието, с какво да го заменим? Искаш да накажеш някое дете, накарай го десет пъти да иде на чешмата да донесе вода. Искаш да накажеш дъщеря си за неподчинение, накарай я да пере дрехите или да вакса обущата на баща си или братята си, или да измете всичките стаи с метлата, или с мотика да копае в градината, да посади дръвчета. Туй за наказание. Който е виноват, да сажда ябълки, сливи, круши, плодни дървета, лози да сади. Казват: "Как трябва да се възпитават децата?" Някой като сгреши от вас, да иде да посади десет плодни семки или сто семки, или лози да сади. Дали ще станат, или не, да сажда. Сега съдим по стария начин и казваме: "Този не живее добре, онзи не живее добре." По този начин светът никога няма да се поправи. Дотогава, докато следим своите погрешки, няма да се поправим. Ако аз искам да стана певец, няма да ходя да слушам онези, които не знаят да пеят, тия, невежите, няма да ги слушам, няма да ходя да слушам как лаят кучетата, как грачат гаргите, но ще ида да слушам как пеят славеите, ще слушам най-добрите певци. Те може да ми предадат нещо. Ние трябва да ходим, добрите хора да търсим, да видим те как живеят. От тях ще научим нещо. Най-добрите хора трябва да ги намерим където и да са. Аз по някой път, като искам да имам хубаво разположение, посещавам черешите. Ида при някоя череша, туря си гърба, помилвам я, казвам: "Ти никога лоша дума не си казала, кой как дойде, дадеш от себе си. Искам и аз да науча този занаят. Не се сърдиш, качват се по тебе." Отида при някоя ябълка, и от тях се уча, казвам: "И от вас мога да се науча." И при сливите ходя, и при лозите ходя, казвам: "Вас ще ви режат, не се сърдите, пак давате грозде на хората. Тези, които ви мъчат, на тях плод давате. Искам да ви подражавам." Препоръчвам и на вас така да правите, и вие да посетите лозите. Аз ви препоръчвам да идете при някой човек.

Виждам някоя мома плаче, не ражда грозде. Някое дете плаче. Мислите ли, че тази лоза, която ражда сладкото грозде, която знае да събира слънчевата енергия по особен начин и да образува това, сладкото, грозде, че тази лоза не е умна? Има едно разумно същество, което живее в нея. Те са спящи ангели, които са дошли само да дадат пример на хората на самопожертване. Дали вие ще вярвате, то е друг въпрос. Някой път вие мислите, че като не вярвате, минавате за много учени хора. Неверието в света тоже трябва да съществува. Вяра да, но да не вярваш в какво? Да не вярваш в слънцето, да не вярваш в любовта, да не вярваш в Божията мъдрост или в истината, да не вярваш в живота, да не вярваш в свободата, да не вярваш в знанието? Тогава в какво трябва да вярваш? То са положителни работи. От любовта, като вярваш, ти приемаш живота. Като не вярваш в любовта, ти изгубваш живота. Като вярваш в мъдростта, ти придобиваш знания. Като не вярваш в мъдростта, ти изгубваш знанието. Като вярваш в истината, ти придобиваш свободата. Като не вярваш в истината, ти изгубваш свободата. Питам, кое е реалното в света: което печели или което губи? Което печели.

Казвам, всички, които са говорили за Бога, казват, че Бога може да намерим в малките деца. Защо се дават малките деца за пример. Понеже децата вярват. Едно от хубавите неща: каквото да му кажат бащата, майката, преди да са го излъгали няколко пъти, то вярва. Като го излъжат два-три пъти, престава да вярва, става учено. Питам сега, мислите ли, че ние с нашето неверие може да влезем в небето? Не. Защото надеждата е физическият свят, вярата е духовният свят, а любовта е Божественият свят. Тия подразделения, те са достъпни неща. Но любовта е нещо недосегаемо, хората хиляди години има да живеят, за да я разберат, то е един особен свят. Туй, което ние наричаме любов, то е Божественият свят. Ти, като влезеш в Божествения свят на любовта, ти ще бъдеш щастлив, всичко ще забравиш и нищо няма да те смущава. Няма да има никакво смущение. Ще имаш всичките възможности да помагаш на себе си и

на другите. Сега мнозина от вярващите си влияят един на друг, всички се докачват, че не се обхождали с тях. Тогава геройство е поведението на слънцето: между всичките тия тъмни планети единствено то свети и прави видна нашата земя, прави видни Юпитер, Сатурн. Ако бяхме останали на Сатурн, на Юпитер, всички щяхме гладни да останем досега. Благодарение на слънцето, единственото, в което трябва да вярваш, то е Бог, то е слънцето, то е животът. Слънцето е образът на Бога. Туй, което внася в нас живота, то е Бог. Туй, което внася в нас тия, благородните, чувства в нас, то е Бог. Онова, което внася мисъл в нас, то е Бог. Това, което иде там, трябва да държим постоянно. Дотогава, докато се държим, ние ще разберем Неговата воля. Най-достъпното същество, което прониква в душата ни, това е Бог. Ние търсим някои книги, да ни покажат къде е Господ. Оставете философските разсъждения за Бога. То е външна страна на живота. Ако остане философите да ви доказват какво нещо е захар, може десет, двайсет, сто милиона години да минат, и никога няма да имате едно вътрешно понятие. Този въпрос за пет минути може да го знаете, ще видите захарта сладка ли е, или не. В света на любовта там най помага умът. То е външно, умът. Умът помага само за външните неща. Любовта помага за вътрешните неща. Не че другото не е потребно. Вътрешната страна на живота зависи от любовта. Без любов не можем да разберем отношението, което съществува между нашия ум, нашето сърце и нашето тяло. Любовта е единствената, която образува тази връзка, съединителната брънка е тя на нещата. Докато не намерим любовта, не можем да намерим мъдростта. Докато не намерим любовта, не можем да намерим истината. Който не е намерил любовта, не може да намери мъдростта и истината. Знанието без любов е неприложимо. Свободата без любов е неприложима. Противоречието в съвременния свят произтича: ние искаме свобода, знание, култура без любов. То е невъзможно.

И следователно новият свят, който иде, новият порядък, започват от любовта. Туй е казано в Евангелието: “Ако Ме обичате, ако Ме

любите, ще опазите онова, което ви казвам. Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и Аз ще ви се изявя." Туй е изводът: това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа. Бог е любов. Като познаете любовта, тогава животът се осмисля. Без любов животът е цял ад. Много същества разумни има, които се мъчат в ада, които искат да намерят друг път в небето. Милиони години има да се мъчат и като познаят любовта, ще излязат из ада. Нали съм ви предал онзи пример, като влязъл един богат човек в ада и от хиляди години се молил да излезе. Най-после Бог казва: "Вижте този, няколко години се моли, вижте дали не е направил някое добро в книгата на живота. Ако е направил едно добро, може да го изведете из ада." Като разровили, видели, че за няколко хиляди години направил едно добро, дал един морков на един беден човек. Господ казва: "Дайте да се хване за моркова и така го изкарайте из ада." Като се хванал той, за него се захванали много други души от ада, цяла редица. Като ги видял, казва: "Този морков е мой, какво сте се хванали." Веднага скъсал се морковът и той пак паднал в ада. Това са хората на крайното користолюбие. Че нека всички излязат из ада с неговия морков.

Често сега се проповядва спасението. Всеки иска да спаси себе си. Вие, като се спасявате, тези за вашите крака, които са се хванали, не крякайте за вашия морков. Ако с вас излязат хиляди хора, благодарете, че те са се хванали за вас. Ще се радвате. То е законът за безкористието на света, трябва да влезе между вярващите. По стария начин ако вярваме, всички ще имаме противоречия: примирение, караница, примирение, караници, примирение. И никога няма разрешение. Пък този свят е такъв, понеже недоимък има в света, във физическия свят. Любовта е единственото нещо, което носи храната, което носи живот в себе си. Защо ви е един свят без живот? Защо ви са хубавите, красивите дрехи при едно болно тяло, при една проказа или при един съвременен сифилис? Какво те ползуват хубавите дрехи, хубавият апартамент? Аз бих предпочел, не бих предпочел, но

винаги предпочитам колибата със здравето, отколкото палат с проказата и със сифилиса. Какво е грехът в света? То е една духовна проказа. То е користолюбие. Аз наричам проказата безлюбие. Първото нещо: трябва да се освободим от проказата. Единствената сила, която може да ни избави, е любовта. Само любовта цери проказата. Христос лекуваше проказата, но с любовта може да лекуваш. Проказата е един нисш живот. Само висшият живот може да измени състоянието на проказата.

Та това противоречие, казваха Му: "Бяс има, луд е, що Го слушате? Той няма понятие за живота." Разделени бяха помежду си, казват: "Как може луд човек да отваря очите на хората и да лекува прокажени?" Ако ние говорим сега в себе си истината, от коя категория сме? Казват: "Не си струва човек да ходи по пътя на истината. Не си струва човек да бъде толкова справедлив." Една справедливост, която произтича от любовта, не е механическа справедливост. В света тепърва се нуждаем от една справедливост на любовта. Да ценим. Любовта цени живота, любовта цени знанието, любовта цени свободата, любовта цени всичките най-малки добродетели и всяка малка постъпка любовта я цени. Ние сме толкоз чувствителни за една малка услуга, която хората могат да направят. Не само това, но на едно животно като направиш една малка услуга, и то я помни. Има растения, като им направиш една малка услуга, като ги полееш, помнят. Има растения, като се приближиш, радват се. Едно растение като те обикне, ако не го посетиш, увяхва. Има растения, като ги извадят из къщи, увяхват, като ги върнат вкъщи, освежават се. И растенията обичат.

Ние, съвременните хора, се нуждаем от Божествената любов. Не трябва да се отдалечаваме от Бога. Всеки, който казва, че Господ е някъде, не го слушайте. В Бога живеем, съществуваме и се движим. Ние сме в Бога, но трябва да оставим Господ да живее в нас. Ние сме в Бога, сега да оставим Бог да се всели в нас по закона на свободата. Това е спасението, това е избавлението на човека - когато той

доброволно допусне Бог да се меси в неговия живот. Нас, съвременните хора, ни е страх Господ да се намеси. Ние ще страдаме, мислим, ако се намеси. То е едно заблуждение. В момента, в който допуснем Той да се намеси в нашия живот, целият свят ще се отвори, ще имаме други проспекти. Майката щом допусне Господ да се меси в нейния живот, дъщеря є, синовете є ще я обичат, мъжът є ще я обича. Учителят, който допусне Господ да се намеси в неговия живот, учениците му ще го обичат. Господарят щом остави Господ да се меси в неговия живот, неговите слуги ще го обичат като синове. Като допуснем Господ да живее в нас, и растенията, и камъните, и водите, и реките, и въздухът, всичките планети ще ни обичат, навсякъде ние ще бъдем добре дошли. Без Господа ние ще бъдем странници в света като блудния син, който яде рожкове. Като му дойди наум, че той трябва да обича, да се върне при любовта на баща си, веднага видя, че баща му е приготвил една отлична трапеза. Имаме добрия пример.

Казвам, дайте свобода на любовта във вас и не є се сърдете. По някой път любовта, като дойде, тя ще изчисти нечистотиите. Вие се заблуждавате, мислите, че тя образува тия нечистотии. Тя, като дойде, ще ви очисти от всичките нечистотии. Няма да мине дълго време, и всичко нечисто ще изтече и ще започне да тече бистра вода, чиста кристална вода, ще започне новият живот. Вие ще бъдете здрави, щастливи, ще се радвате на благото, което Бог ви е дал на земята. Ще се радвате, че имате приятели, че имате синове, дъщери, ученици, всичко, каквото искате да имате. Всичко, за каквото копнее вашата душа, ще го имате, само ако имате любовта. Няма да говоря за истинската любов, защото любовта е една. Щом допуснете да царува тя в нас, тя ще внесе всичките блага, които има.

Казва Христос: "Истина ви казвам, Аз съм вратата." Любовта е вратата за ония блага, които ние очакваме засега за физическия свят, за духовния и за Божествения свят. Само любовта е врата да бъдем щастливи на земята, само любовта е врата да бъдем щастливи в духовния свят и любовта е врата да бъдем щастливи в Божествения

свят. И в трите свята ще бъдем щастливи. Туй, което може да ни направи щастливи навсякъде, то е Божията любов. Ценете любовта на онези, които ви обичат.

“Отче наш”

9 утринно слово 11 януари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ДРЕХАТА НА ЛЮБОВТА, НА МЪДРОСТТА И НА ИСТИНАТА

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”

Ще прочета двайсет и четвърта глава от евангелието на Матея.

Ще прочетем от книгата “Божественият и човешкият свят” някои страници, да видим какво съдържа годината, какво съдържа първото число, второто, третото, четвъртото число и разните комбинации на числата. Прочетете следните страници: 1, 2, 4, 9. (Прочетоха се 1, 2, 4 и 9 страници. Прочетоха се и следните страници: 16, 19, 42, 92, 94, 142, 194, 200, 300, 400, 409, 450, 451, 452, 453, 454, 455 и 456.)

Причините, които спъват човешкия живот. Най-първо, човек не може да бъде щастлив на земята без светлина, не може да има удоволствие без топлина, не може да има постижение без сила. Силата на човека зависи от светлината, която има, светлината зависи от човешката мисъл, човешката мисъл зависи от любовта, с която човек е свързан. Ако нямате вие любов, мислите ви няма от какво да черпят сила. После, ако вие нямате вътрешна топлина. Аз говоря за топлината, която не се губи. Често ръцете ви изстиват, краката ви изстиват, значи нямате онази истинска топлина. Топлината, която се мени, това е едно неуравновесено състояние. Човек, на когото ръцете и краката изстиват, той е беден, той не е богат. Да кажем, вие казвате, че вие обичате Господа, и при студено време ви изстиват ръцете. Ако обичате Господа, ръцете ви няма да изстиват и краката ви няма да изстиват. Казвате, че сте беден. Беден сте по същата причина, че топлина нямате в себе си. Ако нямате някоя пещ, как ще си опечете хляб? Или ако няма в света топлина, как ще се роди житото? Казвам,

съществува една аналогия. Земята е една книга написана. Ако поставите мъжа на северния полюс и жената на южния полюс, какво ще родят? Казвате: “Човек да живее сам.” Значи да е на северния полюс мъжът и жената сама да е на южния полюс. Какво има на полюсите? Сняг натрупан, може би някъде има десет метра лед и сняг. Какво представя този лед? То е човешкият егоизъм - човек от сутрин до вечер мисли само за себе си. Че кокошката мисли само за себе си, клъвне едно зрънце, второ, трето. Намери я лисицата, и тя я клъвне. Питам, кой печели? Кокошката прие зрънцето, лисицата прие кокошката. Какво стана? Дтйде човекът със своята пушка, гръмне, убие лисицата, тури я на врата си. Започват да го хвалят хората, че носи лисича кожа.

Ще ви разкажа един обикновен разказ. Една красива българка се оженила за един българин. Тя много ценяла лисичите кожи. Той є обещал, че ще є направи едно кюркче*, отвсякъде заобиколено с лисича кожа. Случило се така, че той не можал да є направи кюркчето. Тя ми казваше: “Очите ми ще останат отворени за кюркче.” Не е щастлива, понеже лисицата не е дошла. И нас ни липсва лисичата кожа. Не се интересуваме от живота, от любовта, но се интересуваме, че кюркчето го няма или лисичата кожа я няма, някое малко удобство. Тази българка ми казваше: “Защо не дойде лисичата кожа, защо кюркчето не дойде?” Казвам є: “Знаеш ли да четеш?” “Не зная.” Рекох: “Защото не си ходила на училище.” Много красива, но не се е учила. Казах є: “Като свършиш училище, кюркчето ще дойде.” Не е лошо да носиш лисича кожа, но лисицата е много умна, политика има в тях. Като вземе кокошката, кучетата я гонят, върти опашката насам-натам, кучето гони опашката. Тя я върти нагоре-надолу, настрани и кучето, като гони опашката, мисли, че гони лисицата. Замине си лисицата и като дойде в гората, скрие се. При това муцуната є е тясна, мисли лисицата. Както е името на лисицата, много добре є е името - първият елемент показва, че тя всякога мисли за Господа. Като хване една кокошка, благодари, казва: “Господи,

отлични същества си създал. Колко сладко месце има. Пък като я хванах, попя ми, кречи, знае да пее, певица е.” Само лисицата е недоволна от хората, казва: “Че когато аз правя добро в света да хваля Господа, когато хвана някоя кокошка, за да видя колко е добра, те ме претрепват. Хората, ако лисицата изяде една кокошка, я претрепват, теглят є куршума. Човек като изяде кокошката, няма никакъв куршум. Че каква справедливост има?” Спор има между лисицата и човека. Казва човек: “Аз трябва най-първо да опитам, понеже съм най-разумното същество, да видя кокошката сладка ли е, че тогава ти. Ти, като лисица, нямаш право.”

Та казвам, законът е верен. Хубавите книги са за умните хора, чистият въздух е за здравите хора, за добрите хора, за силните хора. Да имаш едно добро чувство, то е като един скъпоценен камък, който може да ти вземат. Като имаш един скъпоценен камък, трябва да знаеш как да го пазиш. Защо са ни драгоценните чувства, ако не знаем как да ги пазим? На съвременните хора Бог им дал отначало. Сега трябва да се повърнем към онова положение, което носи щастие. Не разбирайте, че щастието в света е само за един човек, защото всичките души са излезли от Бога, имат еднакво право. Само като слизат на физическото поле, законът се изменя. Щом слезете на физическото поле, доброто и злото се сменят. Злото и доброто постоянно се сменят в човека, тъй както се сменят денят и нощта. Както се сменят зимата и лятото, така се сменят доброто и злото. Сега ние наричаме за нас онези неща лоши, които за нас не носят никакво благо в света. Защото, ако вие нахраните едно петмесечно дете с твърда храна, какво ще му създадете? Значи твърдата храна не е за децата. Злото е твърда храна в света, злото в света не е за хората, то е за боговете. Боговете имаха право да ядат от дървото на познание доброто и злото. Защото Бог е, Който е създал всичко. В Божествения свят има само любов, няма добро и зло. Доброто и злото е до ангелския свят. Злото е само на земята. Ние, които не разбираме: в злото човек умира, в доброто той възкръсва. А пък в ангелския свят

ти, като си лош, ще бъдеш в ада, като си добър, ще бъдеш в рая. Щом влезеш в Божествения свят, изменя се, там има само любов. Ние, хората на земята, ще се раждаме и умираме. Ако сме в ангелския свят, ще бъдем или в рая, или в ада. Щом идем при Бога, къде ще бъдем тогава?

Та казвам, трябва да излезем из онова човешко разбиране в гъстата материя. Ние търсим своето щастие там, дето не можем да го намерим. То е неустойчиво. Вие, ако искате да намерите вашето щастие вън от Бога, вие се заблуждавате. Защото един скъпоценен камък може да се разложи, един човек може да умре. Даже и да бъдеш ангел, и между ангелите може да се зароди едно противоречие. Че някои от тия ангели напуснаха своята първична чистота. Няма да ви разправям коя е причината за това, то е разбиране. Ангелите имаха разбиране, казват: "Да опитаме." И опитаха работата. И ние опитваме. Казвам, дотогава, докато ние търсим своето щастие вън от Бога, никога няма да бъдем щастливи. Невъзможно е. Защото онзи, който се ражда, се радва, но който умира? Когото назначават за чиновник се радва, но когото уволняват? Който отива на войната, че не го засягат куршумите, се върне с всички свои знаци, за герой минава. Онзи, на когото кракът е откъснат, ръката е откъсната, очите пострадали, главата пукната на десетина места или някой куршум има в мозъка си - като се върнеш, какво ще имаш, ще бъдеш ли щастлив? Съвременните хора проповядват едно щастие. Докато седят човешките парє в твоя ум, ти щастлив не можеш да бъдеш, докато красивите дрехи седят в твоето сърце, ти щастлив не можеш да бъдеш. Ти, като уповаваш на дрехите, които хората са създали, да се облечеш, то е изгубена работа. Ако ти не можеш да облечеш себе си, своето тяло, с истината и ако ти не можеш да облечеш своето сърце с любовта, и ако ти не можеш да облечеш своя ум с Божествената мъдрост, твоята работа е изгубена. Обличането е дреха, да бъдеш облечен с ония дрехи на истината. Не сме против модата, но най-хубавата дреха носи истината. Тя е по-красива, отколкото на райска

птица, дрехата на истината е по-красива, отколкото дрехата на райската птица. Всички разумни същества се стремят да се облекат с най-хубавата дреха на истината, с най-хубавата дреха на любовта и с най-хубавата дреха на Божията мъдрост. Само така облечени ние може да разберем какво Господ е предначертал заради нас. Докато не сме облечени така, ние сме голи. Голият човек щастлив не може да бъде. Гладният щастлив не може да бъде. Жадният щастлив не може да бъде, вода трябва. Невежият щастлив не може да бъде, знание трябва. Болният човек щастлив не може да бъде, здравето трябва да дойде.

Та вие казвате, че в оня свят ще идете. Щом си облечен с дрехата на истината, ще идеш, щом не си облечен - из рая навън. Кога изпъдиха из рая Адама и Ева? Когато оголяха. Казват, че в рая били хората голи. Погрешно е, Адам беше облечен в царска мантия. Като съгрешиха, стопиха се дрехите, оголяха и Адам, и Ева. Господ им казва: голи не може да останат, направи им кожени дрехи и показа им пътя навън. Защото в рая без дрехата на истината не се живее. Вие сега искате, без да сте облечени в дрехата на истината, без да сте облечени в дрехата на любовта и без да сте облечени в дрехата на мъдростта да идете в оня свят. То е невъзможно. Всичките хора носят едно криво разбиране. Младата невеста очаква да я облекат. Онези, които се женят, булски дрехи им правят. Но питам, колко булки има досега, които са останали неизпъдени из рая? Когато умре човек, не го ли изпъждат из земния рай навън. Та човек извън земния рай може да го изпъдят и из небесния рай може да го изпъдят. Единственото положение, в което ние може да седим на земята, по човешки говоря - дотогава, докато имаш дрехата на любовта, ти си в безопасност. Тази дреха те защищава от нещастията на живота. Дотогава, докато твоят ум е облечен в дрехата на мъдростта, ти си в безопасност. Докато душата ти е облечена в истината, ти си в безопасност. Ако дойде някой друг да ви проповядва, че има някоя друга дреха, не вярвайте на туй. Каква друга дреха може да има? Има

други дрехи, не че няма. Има една друга дреха, но за нея почти не се говори. То е дрехата на човешкия дух, от който са излезли другите дрехи: дрехата на любовта е излязла от духа, дрехата на мъдростта излязла от духа, дрехата на истината е излязла от духа. Онова, което духът е създал, е Божествено. Апостол Павел казва: "Да се облечем, да не се намерим голи." Ако умреш, и си гол, пак трябва да се върнеш на земята, голи хора в небето не отиват. Ти трябва да идеш с царска дреха. Че казва: "Като умреш." Защото ти, като умреш, ще съблечеш кожената дреха. Понеже, като ви изпъдиха из рая, туриха ви кожени дрехи и - навън из рая. Навън с кожените дрехи. Сега, за да влезете в рая, трябва да съблечете кожените дрехи, както човек се съблича, за да излезе из рая. Като излязоха из рая, трябваше да се съблекат от красивата дреха и да облекат кожената. Сега, за да влязат в рая, трябва да се съблекат от кожената дреха и да облекат първата дреха. Вие сега мислите: "Каква е тази дреха?" Щом човек се облече в дрехата на истината, целият живот се изменя, той има на разположение всичко, той не може да бъде нещастен, той не може да умира, няма от нищо да се бои, в него ще има само едно желание: да върши Божията воля, да служи на Царството Божие и да прославя името Божие, да се радва на благата, които Бог е създал. Дали е на земята, дали е между ангелите, или в небето, за него е навсякъде едно. Като има тия дрехи, Божественият свят е навсякъде. Вие по някой път мислите, като идете в небето, разбирате, че небето някой път е на земята. Какво е разбирането на една мравя за слънцето? Мравята е сляпа за всичките блага, които Бог е създал. Ако на една мравя разправяте, че има музика, че има църкви, че има свещеници, одежди, казва: "Кой ги знае."

Сега, когато говорим за невидимия свят, казвате: "Бива, бива." Разбирам да ядеш печена кокошка на земята или направена на чорба с яйце, но в оня свят какво ще ядеш? Не може да си представи какво ще яде без кокошчица, без винце, без ракийца. Но казвате: "В оня свят юрган ще има ли, мек креват ще има ли, спане ще има ли, апартамент

ще има ли?” То е мравешко разбиране. Сега може да кажете: “За кого се говори, за нас или за другите?” Учените работи са за учените. Любовта е за любещите. Мъдростта е за онези, които се учат. Истината е за онези, които работят. Човек, който не разбира истината, силен не може да бъде. Човек, който не разбира любовта, щастлив не може да бъде. Човек, който не разбира знанието, светлина не може да има.

Та казвам, най-първо, изпъдете от себе си всичко онова, непотребното. Знаете как се изпъждат работите. Един евреин го приели в рая, в Царството Божие. Излъгал апостол Петър по един начин, че той е единственият евреин, който се обърнал към Бога и казва, че ще иде да каже на Господа, че той е намерил един начин, с който може да се обърнат всичките евреи да обичат Господа. Апостол Петър го пуснал в рая. Но като го пуснал, той бил адвокат, и в небето вземат някакво решение, той казва: “Не може”, започва да критикува. Не може да го изпъдят. Като влезеш в рая, не може да те изпъдят. Рекат да направят нещо, той ще си даде особено мнение. Започнали да мислят по кой начин да го изпъдят, че той да се не досети. Някоя работа започват, той всичко знае, казва: “Аз тази работа мога да направя.” Един ден казват, че невидимият свят ангажирал едно голямо предприятие на земята, искат да пратят някого. Той казва: “Аз ще ида.” Като дошъл на земята, затворили рая и сега никого не пущат. Казвам, всички ваши еврейски работи, пратете ги да вършат някакво предприятие тук, на земята. Да се освободи умът ви и сърцето ви. Най-първо, бъдете доволни всички в себе си от онова, което Бог ви е дал сега. Казвате, какво ви дал? Благодарете на Бога за очите си. Вие още не сте научили как да употребявате очите си. Виждате на четирийсет и пет градуса, на деветдесет градуса, на сто и осемдесет градуса, отзад не виждате, нагоре не виждате, не виждате надалече. Виждате на десет километра, на сто километра не виждате, на хиляда, на две хиляди. Очите, които Бог ви дал, имат особени лупи, можехте, като погледнехте, да видите какво става на слънцето, даже от земята

може да видите, може да видите как живеят хората. После, къщите им можете да видите. И на месечината можете да ги видите. Сега даже с големите телескопи, които правят, и пак не могат да видят. Сега вие ще кажете: “Туй може ли, или не?” Аз ви казвам: това за вас е невъзможно, по никой начин, и цели сто години да се напъвате, пак не можете да видите какво става на слънцето; цели сто години да се напъвате, и в Индия да идете, на месечината да видите какво става не можете. Защото туй напъване е чисто по физически начин. Тебе те е страх да не умреш, тебе те е страх да не се разболееш, страх те е от сиромашията, страх те е от човешките мисли, страх те е от комарите, от бръмбарите. Ти имаш една малка къща, недоволен си от нея. Ако дойде едно разумно същество в твоята колиба, веднага твоята колиба палат ще стане с всичките удобства. Като си замине, пак ще бъде колиба. Вие сега на това няма да вярвате. Аз ще ви приведа едно доказателство, с което ще ви убедя, понеже е вярно. Едно доказателство, вие го знаете, само ще ви го припомня. Някоя мома види някой момък грозен, нищо не струва. Или момъкът види момата грозна. Види я някой друг момък, като насочи ума си, всичките казват, че е грозна, той казва, че е хубава. Вижда я красива. Как я вижда? Другите не я виждат красива, те нищо не дават за нея; той е готов заради нея да пожертва живота си, казва: “Вие не разбирате, душа има в нея. Какъв дух има, какво сърце, какъв ум, какъв ангел е, аз никога не съм виждал такава красива.” Отвън я гледаш грозна, той къде вижда това? Всички тук нали това сте го опитвали? Няма някой, който да не е опитвал. Сега казвате: “Как сме се заблудили?” Тогава ли сте били заблудени, или сега, когато нищо не виждате, сте заблудени? Който вижда ли е заблуден, или който не вижда е заблуден? Какво е станало сега с вас? Станало е това, което стана с Ева. Тя като отиде при дървото, дойде черният адепт, казва: “Добър ден.” Понеже беше доста учена Ева, казва: “Какво правите?” “Изучавам това дърво.” “Намерили ли сте вътрешното съдържание, знаете ли какво се крие в това дърво?” “Човек, който вкуси от това

дърво, става като Бога.” “Тъй ли? Аз не зная.” “Като Бога става.” “Казано ни е да не го бутаме.” “Вие не сте разбрали. Вие не сте от учените хора. Това го намерих аз, аз ви казвам една истина.” Де е погрешката на Ева? Тя повярва. В какво трябва да вярваме? Според мене човек в три неща не трябва да мени вярата си. Щом вярваш в истината, не мени вярата си. Щом вярваш в любовта, не мени вярата си. Щом вярваш в Божията мъдрост, не мени вярата си. Светът надолу с главата да се обърне, не мени вярата си за нищо. Вярата за другите неща може да изменявате, но щом дойде до истината, не мени своята вяра.

Някой път вие мислите дали ви обичат, или не. Защо се съмнявате? Ако вас не ви обичат, ще имате ли тия блага, които сега имате? Вие имате толкоз блага, какво има да се съмнявате, че не ви обичат? Какво сте дали сега? Каква признателност имате за тази обич, която имате? По някой път вие не можете да издържите на изпитанията. Всичките ви изпитания са книжни. Аз не съм намерил нито едно истинско изпитание. Христос имаше изпитания да носи греховете на хората. Той, без да е грешил, плаща за другите борчовете им, изплаща дългове, оправя чужди работи. Той да страда, разбирам, но вие от какво страдате? Преди години някои, които се връщаха от странство, казваха, че в странство оставят месото три-четири дни да стои, да започне да се вмирисва, тогава, казват, става по-добро за готвене. Също казваха, че българите не знаят как да си правят сиренето. В Швейцария го правят, и се развъждат червейчета. Българинът тлъсто сирене с червейчета не обича, българинът казва: “Аз от новата култура с червейчета сирене не искам да ям.” Казват: “В странство, в новата култура, с червейчета правят сиренето.” Българинът не вярва в туй и аз не вярвам в туй. Казва: “Кашкавал с червейчета не ям.” Във всяка една работа, когато има червейчета, ние не вярваме. Разправяше ми един българин, много добър българин, не от нашите, казва: “Какво да правя, кажи, как да разреша въпроса? Турил съм си правило: сиромах като дойде, да не го изпъждам. Една

вечер дойде един, но той с въшки, остави ни толкоз въшки, че още от тях не можем да се освободим. Според тебе какво трябваше да направя?" Рекох: "Хубаво си направил, но още като дойде, трябваше да го пратиш на баня, да му съблечеш дрехите, да ги туриш в огъня, ризата, гащите, всичките дрехи да ги изгориш; да го острижеш по войнишки, и като се окъпе, да го облечеш в нови дрехи и тогава да го приемеш на гости. Да го приемеш по стария начин, защо ти са тия въшки? Въшки на гости не се приемат." Дойде някой, че каже: "Ти трябва да ме приемеш с моите недостатъци." "Не, не искам твоите недостатъци. Твоите недостатъци, дрехите - в огъня. Ти при мене със своите недостатъци не можеш да дойдеш." И всичката погрешка е там. Младата мома приема момъка с погрешките му, момъкът приема младата мома с погрешките є. Без погрешки. Господ, когато ни приема, съблича ни. Не мислете, че може да идете да се оплаквате. Ще те съблече и - всичките въшки в огъня, във вечния огън. Душата ти е чиста. И тогава ще те облече с чисти дрехи. Имаме примера, който Христос даде. Онзи, със скъсаните дрехи, като се върна от своето странстване учен човек да стане, да свърши университет, пасе свинете, че не му даваха за учението и рожкове да яде, че се върна при баща си. Бащата, като се върна, казва: "Дайте хубавата премяна." На баня го прати, дадоха му пръстен, и само така го приеха.

При Бога може да идете само добре облечени, с добре облечен ум, при Бога може да идете само с добре облечено сърце и при Бога може да идете с добре облечено тяло. Та казвам, понеже тази година е бездетна, и вие сте бездетни, нямате деца. Аз искам всеки от вас да има по едно детенце, момиченце или момченце. Всички, които сте тук, да родите по едно дете. Мъже, жени и децата, и те да родят. Сега вземете раждането в широк смисъл. Всеки човек, който има дух, душа, ум, сърце, той ражда. Раждането е Божествено. Казва: "Родени от Бога." Под думата родин, то е най-хубавото, което може да мислим. Роден от Бога не е нещо, което е добито, не е както раждат жените. Това не е раждане. Ти не можеш да родиш, ако нямаш любов, ти не

можеш да родиш, ако нямаш мъдрост и знание, и не можеш да родиш, ако не си свободен и ако нямаш сила. Или тъй казано: ти не можеш да родиш, ако не си облечен в дрехата на истината, ти не можеш да родиш, ако не си облечен в дрехата на любовта и ако не си облечен в дрехата на мъдростта. Та казвам, в този смисъл ще кажем: "Да бъдем като децата." В детето трябва да се роди една хубава мисъл, във всяко дете, във всеки човек в сърцето, трябва да да се роди едно добро чувство, едно добро желание и във всяко едно тяло трябва да се роди една хубава постъпка, в съзнанието, в неговата воля.

Казвам, като четете, краят на века кой е? Краят на века е когато престанат всичките престъпления. Хората няма да плачат, като затворници и врагове няма да се гледат, както лисицата и кокошката няма да се гледат. Когато кокошката види лисицата, иска да избяга. Краят на века е краят на всичките престъпления. Този край на века трябва да дойде в нас. Седим някой път, поиска ти се винце, ракийца. Питам, като ти се допие винце, какво трябва да правиш? Изниква едно неестествено желание. Всички неестествени желания, които произвеждат страдание, то е старото вино. Всички неестествени мисли, които произвеждат страдание, това е старото вино. А всички естествени желания, естествени мисли, това е водата. Пийте от онова, което носите в себе си от Божествените блага. Защото всички ние в съвременния век сме отеготени от неестествени работи.

Сега аз гледам с купоните как влизат тия лъжи. Хората турят бялата лъжа, да го не хване законът, кое да декларира и кое не. Казва: "Да го декларирам ли?" Не искай захар, и няма какво да декларираш. Не искай масло, и няма какво да декларираш. Не искай брашно, и няма какво да декларираш. Имаш брашно и питаш да го декларираш или да го не декларираш. Казва: "Вяра имам." Ти имаш брашно, не искаш да го декларираш, искаш да заобиколиш закона. Според вяра е: ако имаш едно кило брашно, декларирай го. Кажи: "Ако моето брашно е потребно на българския народ, давам го." Имаш едно кило масло, ако е потребно на българския народ, дайте го. Защо ти е сега?

Кашкавал имаш, дай го да върви. Иде една сестра и казва: “Аз захар нямам, сапун имам, да го декларирам ли? И то сънлайт.” “Колко?” “Доста парчета.” Законът, ако те хване за десет-двайсет парчета сапун, хайде в затвора. Сега декларирате от страх.

Според мене, ако аз имам, нека дойдат. Ще декларирам всичко, ще кажа: “Това имам, ако не вярвате, влезте.” Нищо повече. Сега ще съдиш кое да пишем и кое да не пишем. Става въпрос жито ли да бъде, или булгур. Тук в Изгрева сто кила жито имахме, направиха го на булгур, но то е лъжа. Законът да не ни хваща. Като дойдат, ще кажем: “Сто кила булгур имаме, да върви.” Искате да знаете какво нещо е истината? Откровено човек пред Бога трябва да живее. Ако един закон е от Бога, ще се подчиним. Казвате: “Законът да не ни хване.” Сто кила жито, направено на булгур, но то е лъжа. Сто кила, жито или булгур, все е на Господа. Ние се лъжем, какво ще ни допринесе булгурът? Казвам, сега моралът какъв е? Всички сте страхливи, виждам, всички сте страхливи. Това не е вяра.

Декларирайте всичко. Пък само си остави за себе си. Колко ти трябва? Имаш право да си оставиш за ядене само за един ден. За втория ден - не. Като вярвате, Бог ще промисли. По този начин, както сега постъпвате, и то е право. Казвате: “Кое е право?” В Божествения порядък трябва да се освободим. Ако всички не сме в Божествения порядък, не можем да вършим волята Божия. Ако не вършим волята Божия, не сме в Божествения порядък. Аз съм без купони толкоз време. Идат да ми предлагат братя и сестри да ми дадат купони, казвам: “Не искам купони.” Започна да иде хлябът, напълних един панер, търся някому да го дам. Някои засъхнаха. Колко мога да изям? Четвърт кило. Едно кило на ден да изям, като направя голямо усилие. Насъбра се хляб. После кекове донесоха.

Бог е промислил. Трябва да благодарим на Бога. Ние много зле си влияем всичките. Някой път с какъвто дружим, такъв и ставаш. Дойдат да питат: “Какво да декларирам и какво не?” Търсете правото. Ето аз какво разбирам. Какво предвижда законът? По едно кило захар.

Имаш повече, раздай всичкото на тия, които нямат. Някои имаха сто кила брашно. За тебе едно кило, на другите раздай, разпределете брашното по едно кило. Сега всеки иска да запази само за себе си. Казва: “Каква жива вяра.” Това не е вяра. Ние нямаме доверие в Бога. Най-първо, не вярваме, че тия, които са направили закона, Господ действа в тях. Искаме те да ни вярват. Ще вярваме, че тия хора, които правят законите, по Бога работят, трябва да вярваме. И те да постъпват към нас, както и ние постъпваме към тях. Вие искате хората да вярват във вас, а вие да не вярвате. Дотолкоз, доколкото вие вярвате в тях, и те вярват във вас. Дотолкоз доколкото вие имате желание да им служите, дотолкоз и те ще ви услужат. Такъв е Божият закон.

Та казвам, да имате една максима, не да вършите по човешки, но по Бога. Казвате: “Краят на века.” Този е краят на века. Белите и черните лъжи трябва да ги оставим, да се освободим от тях. Онези от вас, които много имате, дайте на онези, които нямат. Според мене, ако дадеш без любов, без мъдрост и без истина, то е престъпление. Аз не искам да правя едно добро без любов, не искам да предам една мисъл без любов, не искам да направя една постъпка без любов. Навсякъде искам да я приложа, защото дето прилагам любовта, то е Божественото или съобразно е с Божия Дух. Казвам, всичко, каквото вършим, да бъде съобразно с този път, тъй щото да имате одобрението на невидимия свят, че сме постъпили право.

Та казвам, да се не безпокоим. Някой няма въглища, какво ще стане? Аз по някой път съм правил опити. Някой път, когато са изпоплашени от студа, облекли дебелите палта, аз излизам с тънко палто, гологлав. Казват: “Учителят е тънко облечен, времето ще се поправи.” Като се облека с дебелото палто, казват: “Времето ще се развали, Учителят е облечен дебело.” Не, не е работата в дрехите. Искам да ви кажа следното. За мене дрехата е един образ. Трябва да се облечем с дрехата на любовта, някой път е тънка, някой път е дебела.

Дали дрехата е дебела, или тънка, само дрехата на любовта е силна, че като я облечеш, времето се изменя.

Казвам, в този век на противоречието вие се разболеете, страх ви е. Умрял някой, търсите го къде отишъл. Той си отишъл. Вашият син преди да се роди, къде беше? В ума ви. Аз, като гледам младата мома да играе на хорото, виждам: синът играе на хорото, хванал се. Като умре, къде е? Пак в ума. Че къде е? В нашия ум. Преди да са дошли на земята, са в ума, като заминат, пак в ума ни отиват. Онова, което причинява вашата радост, то са тия души, които са били в нас. Понеже, като напущат света, пак отиват на същото място, съжаляваме.

Няма какво да съжаляваме. Съжаление трябва да има, когато любовта не функционира правилно. Всички трябва да съжаляваме, когато нямаме доверие в Бога. Да дойдем да имаме доверие. Развали се времето, да знаем, че е за добро. Сняг вали, за добро е. Оправи се времето, пак за добро е. Дошъл някой човек при тебе, когото не обичаш, пак за добро е. Господ ти казва: "Виж се, и ти си като него." Прати Господ при тебе някой богат човек, Той ти казва: "Искам богат да бъдеш като него." Прати учен човек, казва: "Искам да бъдеш учен като него." Прати добър човек, казва: "Искам и ти да бъдеш добър като него." Прати някой беден човек, казва Господ: "Искам сиромах да станеш." Прати невежия: "Искам да не философстваш, да не мъдруваш. Бъди смирен като този човек." Всичките хора са предметно учение за нас. Ако така разбираме, Бог е, Който ни учи. Пълните шишета водата ги пълни. Пълните шишета човек ги изпразва. Празнотата в нас Бог ще напълни. Ние трябва да се изпразним. Когато ще правим зло, Бог ще ни освободи от злото. За доброто ние трябва да го направим. Да искаме Господ заради нас да прави добро, то значи да не разбираме Божия закон. Когато направим едно престъпление, Бог може да ни коригира. Когато направим едно добро, Бог ще се радва в доброто, което правим, което произтича от любовта.

Казвам, под думата добро аз разбирам: когато работя по закона на любовта, то е добро, когато работя без любов, то е зло в света. Злото в света е работа, свършена без любов. Работа, свършена с любов, е добро. Добро и зло аз не отличавам, но казвам: човешкият живот прогресира само тогава, когато вършим нещата по любов. Всяко нещо, което е свършено без любов, то е спънка в живота. Най-малката мисъл, която допущаме без любов, то е спънка. Най-малкото чувстване без любов, то е спънка. Най-малката постъпка без любов, то е спънка. За бъдеще, не само за нас, но за всичките. Че законът е все същият: работи, свършени без любов, спъват.

Затуй, каквото вършим, да го вършим, както Бог го върши. Бог е любов. Ние да правим доброто, тъй както Господ го прави. Господ по някой път се занимава, аз Го виждам, с мравите, помага є да мине. Мене това ме интересува. Господ се занимава с изворите, определя законите за тяхното движение. Там, дето Бог взема участие, вземам и аз, там дето Бог не взема участие, и аз не вземам. По човешки ви говоря. Там, дето Господ работи, работете и вие. Роптае човек, защото любовта не е в него. Радва се, любовта е в него. Защо любовта я няма? Мисли добро, любовта е там. Че щом намерите един човек без любов, внесете любовта, станете вие неин проводник, нека този човек види присъствието на Бога във вас, покажете му. Сега не искам да остане във вашия ум една крива мисъл. Не е въпрос за морал, да се морализираме. Според мене, ние както правим доброто, осакащаме го. Сега често на мене ми казват така: “И аз, ако съм като вас, и аз може да направя това.” Те влагат едно нещо. Казвам, че и вие сте като мене. Какво ви липсва? Въздуха, който дишам, и вие го дишате. Светлината, която приемам, и вие я приемате. Вие имате тяло, и аз имам. Какво ви липсва на вас? По едно се отличавам от вас. Аз вярвам в Бога и при добрия, и при лошия живот, пък вие вярвате в Бога само при добрия живот. Аз вярвам в Бога и при знание, и при невежество, еднакво, ти вярваш в Бога само когато си учен, правиш различие. Знаеш само половината от истината. Защото един учен човек, като

дойде при тебе, сегашните учени хора ни най-малко няма да помогнат. Ще плати пет-десет лева да дойде друг да работи. Един човек с моето знание, аз не чакам някой да дойде и аз да му помогна. Няма да търся един лекар да го лекува, той пари няма.

Преди години дойде един и ми казва: "Ще умре жена ми, рецептата струва сто и петдесет лева да взема цера." Намирам аз едно шише с вода от моята аптека, давам му го. Казвам: "До пет-шест капки ще взема и ще се излекува. Ако не се излекува, ще ти дам друго шише." Понеже нямам пари, сто и петдесет лева, да му дам. Казвам, какво мисли. Ако този свят с пари ще се оправи, трябваше да се оправи. Този господин след време ме срещна и каза: "Проработи церът, оздравя жена ми. Имам един друг роднина болен, още едно шише нямаш ли?" Ще кажете, че влагам нещо от себе си. Бръкна някой път с първия си пръст и го извадя, някой път с втория, с третия, някой път с петия пръст бръкна: разни елементи влагам. Защото според мене някои болести има, които се дължат на това, че човек е станал много честолюбив. Тази болест е дошла да вземе от честолюбието или от гордостта. Станал горделив, на този не иска да помага, на онзи. Като се разболее, стане като вейка: кой как дойде, готов е всичките да приеме благосклонно. Казвам, много болести има, които ни оглаждат тщеславието, много болести има, които ни оглаждат гордостта. Някой от нас е користолюбив, нищо не иска да дава, като дойде болестта, раздаде всичко по лекарите, щедър става. Болестта е дошла да го направи щедър.

Всичко в света работи за добро. Казвам, четохме всичките числа от тая година, като ги събираме, като ги изваждаме, като ги делим. Тия числа показват каква ще бъде годината. В тази година всичките хора са бездетни. Жена, която няма деца, е недоволна, по никой начин не можеш да я направиш доволна, само детето я прави доволна. И човек е недоволен. Без деца не може. Банкера може ли да го направиш щастлив без пари? Като му дадеш пари, ококорват се очите му, казва: "Парици!" Казвам, прав е банкерът. Ние можем да бъдем богати с

мисъл, ние можем да бъдем богати с чувства, ние можем да бъдем богати с постъпки. Ако имаме хубави постъпки, ние сме богати. Ако нямаме хубави постъпки, не сме богати. Ако нямаме добри мисли, не сме богати. Фиктивно е това.

Сега вие хората на новото учение декларирайте. Опитайте се. Какво трябва да декларираме, ако имахте туй знание? Ще кажете: "Няма да декларираме, елате да проверим доколко говорим истината." Ако скрия нещо някъде, да го намерят, пак минавам за праведен. Турено е на тавана някъде скрито, ти имаш скрито, законът не може да те хване. Ще платиш скъпо лъжата. Ние имаме един брат, той е в оня свят, казваше се Иларионов. Той бил в Габровската гимназия ученик и не си знаел веднъж урока. Излъгва учителя си, казва: "Господин учителю, не можах да си науча урока, защото снощи зъб ме болеше." Никакъв зъб не ме болеше, казва. Учителят го извинил. Като се върнал вкъщи, зъбът го заболял и трябвало да го извади.

Та сега аз искам да не лъжете от любов. От страх човек може да лъже. Страхът е причина за лъжата. Някой път може от страх да не лъжете. Закон има, може да те турят десет години в затвора, лъжете. Може да кажете: "Лъжата е хубава." Казвам, най-хубавото състояние е от любов да не лъжете. Без лъжа. Не да бъдем съвършено откровени. Но какво разбирате, че трябва да бъдем откровени? Не можете да отворите мозъка и да видите какво става там. Туй, което Господ затворил, вие да не отваряте. Не можете да отворите сърцето и да знаят хората какво става там. Но на хората всичко може да покажа, всичко, което извира от мене, което излиза навън, туй, което извира от мене, да го видят. Туй, което е в мене, то е Божие, не може да разкривам Божиите работи. Онзи живот, който излиза вън от вас, може да го знаят, ония чувства, които извират от нас, да ги знаят. Всичко онова хубаво и красиво, което Бог изявява, не го крийте. Онова, което Господ е скрил, дръжте го в тайна.

Ако разрешавате социалните въпроси, облечете се в дрехата на истината, на любовта и на мъдростта, и тогава говорете.

“Отче наш”

10 утринно слово 18 януари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ

“Добрата молитва”

“91 псалом”

“Молитвата на Царството”

“В начало бе Словото”

Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните.

“Духът Божи”

Размишление.

Учителят каза да се прочетат и се прочетоха 10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90, 100, 110 и 120 страници от книгата “Божественият и човешкият свят”.

“Кажи ми Ти истината”

Има неща в човека, които не достигат. Всичките неща, които има в него, са разхвърляни: мислите му са разхвърляни, чувствата му са разхвърляни, постъпките са разхвърляни. Ако ви попитат защо постъпвате така, ще кажете: “Така съм настроен.” Настроението е хубаво, когато съзнанието работи. Казва: “Така мисля.” Така като мислиш, какво ще постигнеш? Един наш приятел ходил да си вземе билет за една от нашите опери, дето ще пее този наш известен певец, за него писаха вестниците, Мазаров. Като отива, всичките места закупени. Той пие студена война и се връща. Питат мене дали ще ида да слушам. Рекох: “Че какво ще ида да слушам една циганска работа?” Циганска работа, актьорите я представят така, че стане приятна. Слушам го по радиото. Казвам, от тази циганска работа какво се добива? Значи авторът от една циганска работа ще направи нещо, което цялото софийско общество, елитът на София, отива да слуша - тази циганска работа. Ще видят как се карат там, и каране има. Вие

ще кажете: “Глупава работа.” Отиват тия хора да видят как може да се подобри един цигански живот. Циганите са ученици, които не са издържали изпита, не са могли да останат ученици. Всичките работи в света, които не издържат, са цигански. Българите казват: “Циганє се за пет пари работа.” Казвам, ако духовните работи не ги започнем с любов и не свършим нищо, никаква работа, нали е циганска работа. Големи, грандиозни работи започваме, и след това нищо не излиза от любовта. Щом тук нищо не излиза, казвате: “Като идем в оня свят.” Като идеш в оня свят? Като идеш, назад ще се върнеш. Всичкият елит на оня свят взема билет, ти оставаш без билет. Какво ще правиш? Казват тук, някои взели билети и после ги препродали по-скъпо, по хиляда лева: взели билетите по двеста лева, пък ги продават по хиляда. Вестниците пишат, че ще съобщят имената на тия, които така правят. Значи хората са доста практични. Хората не отиват на Мазаров, но да се ползват материално. Казвам, кое е онова, което заставя елита на София да отива да слуша? То е музиката, която ги заставя. Той има хубав глас, пее. Като слушаш един артист, който пее дълбоко, като го слушаш, ще оздравееш, здравословно действа. Операта е полезна, музиката е полезна.

Казвам, всеки, който се занимава с любовта, той нищо няма да изгуби. Като изгубиш влиянието на любовта, ти се разочароваш в живота. Сега например, ако нямахме топлината на тия двете соби, бихте ли слушали тази беседа? Вън има двайсет градуса под нулата. Тази вечер проверявах лупите, няма да се намали тази вълна, още електричество има, значи студът ще продължи още. Ако имате добри мисли и чувства, малко студът ще се намали, с петнайсет градуса студът ще се намали, ще остане пет градуса. Пет градуса вече може да се издържа. Снощи правих проверка в салона, колко е температурата на салона. На масата тук беше дванайсет градуса и половина, при пианото десет градуса, при лимона седем градуса. Температурата навсякъде в салона е една и съща, температурата на света, на условията, при които живеем, не е една и съща. Казвам, за да не се

простудят лимоните от вратата, понеже изобилно иска да пуска студа, турихме вестници да запушим. Казвам, много чист въздух отвън не ни трябва, студът изстудява човешкото сърце. Студът е голям аристократ. Като идеш при него - малко със смирение пред него, той не обича да се изправиш горделиво. Студът иска да бъдеш доволен, не иска да мърмориш, не иска дълго време като поп да четеш, но скоро, каквото искаш, за скоро да се свърши. С топлината е друг въпросът. Тя е демократична. Като дойде, ти си доволен? Удариш го нашироко, забравиш всичките работи. При студа скоро вкъщи трябва да се върнеш. Казвам, студът съответства на ония, лошите, влияния. Страданието върви по стъпките на студа и студът върви по стъпките на страданието. Когато човек започне да страда, той трябва да се върне при себе си, при ума, при сърцето, при тялото си, да довърши работата, която има.

Та мнозина са ме питали какво има в оня свят, как е там. Много хубави работи има в оня свят. Мазаров пее много хубаво, но нямаш двеста лева, за най-евтиния билет трийсет лева нямаш. Колко души ще идат? Хиляда и двеста или хиляда и петстотин от София, която има триста хиляди жители. Ще иде само елитът на София. Ако отидеш на оня свят и нямаш ухо да слушаш музиката, какво те ползва? Онези, които отиват да слушат музиката, като не пеят, какво се ползват? Аз харесвам една опера, в която публиката взема участие с артистите заедно; да вземат участие, но да знаят, да не нарушават хармонията, хубаво да пеят. Който може да пее, да участва в пеенето.

Когато се говори за любовта, тя не обича слушатели, единствената сила на света, която не обича мълчаливите хора. Да отидеш да я слушаш не обича. Тя като пее, и ти с нея ще пееш; тя като говори, и ти с нея ще говориш. Единствена любовта иска всички да говорят. Кой слуша? Никой не слуша. Всички говорят, всички се разбират, всички са доволни. Как ще го разберете? Всички говорят, но не крякат, като говорят, най-хубавата музика се слуша. Този говор е като някой знаменит симфоничен оркестър. Туй е необходимо в

дадения случай. Когато певецът пее, ти мислиш, ти пееш вече. Ти, като мислиш, следиш неговото пение. Ако ти с ума си не пееш, ако със сърцето си не пееш и ако с тялото си не пееш, нищо не те ползва. За да се ползваш от музиката, трябва или тялото ти да пее, или сърцето ти да пее, или умът ти да пее. Ако умът ти участва в любовта, ако сърцето и тялото ти участват в любовта, ти се ползваш от любовта. Казва: "Как може човек с тялото си да участва в любовта?" Че всичките клетки, от които е направен човек, имат любовни работи. Там се развива любов, не ежедневна любов. Там има ревност, в човешкото тяло, съмнение, недоразумение - в тялото, в краката. Щом се роди съмнение, вие имате болки в краката или имате студено течение, то са любовни работи на краката. Или имате болки в гръбначния стълб, то са любовни работи. Или бъбреците, или стомахът, всичките болки, които имат хората, са все любовни работи. Едно криво разбиране на любовта е, което ражда всичките болести на света. Ако всички започнем според любовта, всичките болести ще изчезнат. Сега изучаваме, всяка болест, трябва да я премахнем. Може да се премахнат. От туй гледище аз правя опити. Излизам в студеното време с лятна шапка и тънки дрехи. Щом съм в хармония, студът ме познава, не ми е студено, двайсет градуса под нулата като че ли е нула градуса. Но щом се измени, и при най-малката отрицателна мисъл щом изгубиш равновесието си, веднага студът като че ли те закова, опарва те, като комар да ухапе. Сега например излезте с хубави мисли, като че ли обичате всичките хора, излезте да видите колко минути ще можете да стоите на студа и да ви не изстинат ръцете. Ако излезете с неразположение, веднага след няколко минути ще ви заболят ноктите. Ако излезете с разположена мисъл, освен че пръстите ви няма да измръзнат, но ще се постоплите, ще имате хубаво състояние. Някои от вас, които се съмнявате, не правете този опит.

Та казвам, всичкият този студ се дължи на лошите хора. Войната е тази, която създава този студ. И ледената епоха е била образувана от

човешките същества, много лоши хора бяха, трябваше да дойде ледът, да ликвидира работите с тях. Време е за нас да дойдем в съгласие с ония закони, които Бог е поставил. Нас не ни интересува как живеят хората, но как ние живеем. Да започнем да живеем както Бог изисква и ще бъдем добре дошли навсякъде. Ако не живеем съобразно с Бога, ще имаме хиляди противоречия в живота. Тогава искаме по механичен начин да се оправят някои работи, казваме: "Няма кой да ни обича, няма кой да ни помага." Тия работи ще дойдат. Ако живеем по Божия закон, помощта ще дойде, ако живеем по Божия закон, ще ни се случи това, което никога не ни се е случвало. Сега вие всички нямате еднакво разположение, някои обичате повече, някои по-малко. Говори или пее един човек хубаво, ти го обичаш. Ти не може онзи, който кряска, да го обичаш. Може да направите един опит. Един певец, който кряска на сцената, може да го направя да пее, може да му пратя от моите течения да се оправи, да започне да пее. Казват: "Нещо вдъхновение има." Може да му разваля пеенето, ако искам, може да разваля на кой да е певец песента му. Може на най-слабия певец да оправя песента. Сега туй може да го направя. Питам, какво се ползвам, ако му разваля песента или ако я поправя? В единия случай ще повредя на себе си, ако му разваля песента. Ако му поправя песента, ще помогна на себе си. В дадения случай всеки може да усили, да поправи любовта на другите при известни условия. Не казвам по механически начин. Вие не туряйте мисълта: Нашият век не е век за любов, но турете тази мисъл: Именно нашият век е век за любов. Никой в света не е в състояние да оправи света, освен любовта. Ако кажете: "Нашият век не е век за любов" - изгубена работа е. Именно този век е само за любовта, тя е единствената сила, която може да оправи човечеството. Ако останат вън хората от любовта, ще се претрепят; ако останем без любовта, цели култури ще се заличат и може би ще минат няколко хиляди години, и наново ще се събудят. Ако дойде любовта, ще минем от сегашната епоха в бъдещата, ще бъдем като хората, които са боледували, че се съвземат от болестта,

ще благодарят, че са се спасили от смъртта. Такова ще бъде положението. Не туряйте мисълта, че любовта не е за вас. Като идем на оня свят, ние сме пред прага на оня свят. Любовта ще ни въведе в Божествения свят. Щом обичаме, ще сме в Божествения свят. Щом не обичаме, ние не сме в Божествения свят. Щом не обичаме, ние сме извън духовния свят. Щом не обичаме, ние сме в човешкия свят. Много хора има, които не са и в човешкия свят. Освен че не са в Божествения, но не са и в духовния, не са и в човешкия, не са и в животинския свят. Някои има, и в животинския не са: не са в млекопитающите, не са и в рибите. Някои по любов не са и в рибите. Някои са в камъните. Камъните, и те имат любов. Без любов човек не може да влезе нито в човешкия свят, нито в Божествения свят. Любовта е единственият път. Тази мисъл трябва да залегне във вас и да живеете с нея.

Да бъдете като оня певец. Казвате: даровит певец. Той трябва да има учител да му постави гласа. Виждате тия виртуози какви борби има в тях. Като слушах снощи Мазаров, там се разправят двамата: той говори нещо, тя отговаря, оркестърът също свири - така е наредено, че всичко е хубаво. След като свършат, има ръкопляскания. Ако светските хора правят толкоз работи, за да се хармонизират, религиозните хора казват, че ангелите ще хармонизират. Трябва да употребим поне по един час за хармонизиране на нашата опера. Има една оперна любов. Има някой човек, не го обичаш. Някой път артистите, като играят, не се харесват, но заради публиката, обича, не обича, ще играе, за да не се компрометира. И ние сега, за да не се компрометираме пред небето, трябва да играем ролята си. Ще играеш, защото, ако не играеш, ще се компрометираш, няма да има ръкопляскане, на сцената няма да те пуснат. Ако сега не играеш ролята както трябва, втори път на сцената няма да те пуснат. Казват: "Без актьорство ние се искаме." Сега аз ви пожелавам да бъдете добри артисти. Знаеш какво значи да бъде артист: да пее, да има дълбок и ясен глас, да има топлина, да има светлина, енергия, че като слезе от

сцената, и той да е доволен, и публиката да е доволна. Казва: "Заслужава човек да играе на сцената." Казвам, заслужава да живеем в една любов, която повишава живота ни, заслужава да бъдем артисти за една любов, която внася светлина в ума ни, да оправи мислите ни, заслужава да живеем в една любов, която ще подобри сърцето, чувствата, заслужава да живеем за една любов, която ще внесе онова здраве на живота, в който ние ще се радваме. Казвам, туй е практическата страна на любовта. Да се въдвори хармонията между тялото и ума. Всяко нещо, което човек може да направи с любов, е благоугодно Богу.

Една работа, недовършена, е цигания. Циганията трябва да се напусне. Аз не бих играл циганска опера. Има какво да се играе. Когато студът приспива змиите, той внася добро в света, когато приспива добрите хора, той внася почивка в света. Когато събужда змиите, той внася злото в света, когато събужда добрите хора, той събужда доброто в света. Студът внася три добрини, само едно зло. Казвам, кавалер е той. Като приспива змиите, приспива добрите хора; като ги събужда, земята не го оценява.

Та казвам, приспивайте злото във вас, за да внесете доброто; приспивайте добрите хора, за да си починат. Събуждайте змиите, за да станат активни; събуждайте добрите хора, за да внесете доброто вътре в себе си, във вашия ум, във вашето сърце. То е практически новото учение, което сега иде, което трябва да даде нова насока на всяка една душа.

"Бог е любов"

Не трябва да забравяте кое е онова, което привлича хората при Мазаров. Вие мазаровци не може да бъдете, елита на София не можете да привлечете, но вие можете да бъдете представител. Ако във вас любовта не пее, вие не можете да привлечете света. Ние трябва да заставим света не да възприеме любовта, но да привлечем света с любовта. Да привлечем човешката мисъл чрез любовта, да привлечем човешките постъпки чрез любовта.

Желая вие всинца да бъдете от тези, които с любов да привлекат света.

“Отче наш”

11 утринно слово 25 януари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ХАРАКТЕРЪТ И ТЯЛОТО

“Добрата молитва”
“В начало бе Словото”

Всеки да чете от книгата “Божественият и човешкият свят” каквото желае.

(*Всички четем, и Учителят чете.*)

“Духът Божи”

Човек трябва да знае какво да избира да чете. Аз съм избрал “Правила на любовта” и “Закон за частите и за цялото”. Интересува ме какво сте избрали. Има една философия в живота. Трябва дълго време да се учим да разбираме. Аз, когато правех своите изследвания, дванайсет години измервах българите, правих научни изследвания, дойдох до известни заключения. Хората не са еднакво построени, нямат еднаква височина, ширина, не е еднаква дължината на ръцете, не са еднакви пръстите, ушите не са еднакво направени, очите не са еднакво направени, устата не са еднакви, краката не са еднакво направени. Но имах сто и петдесет хиляди наблюдения. Забелязах, че честните хора са по един начин построени, справедливите по друг начин, музикалните по друг, художниците по друг, всеки човек е особено построен, толкоз разнообразие има в хората. Хитрите хора, онези, които не са справедливи, по особен начин са построени. Какъвто е човекът, такова е и ухото му. Преобладаващите черти на характера дават и форма на ухото, преобладаващите черти на характера дават и форма на очите, преобладаващите черти на човека дават форма на веждите, преобладаващите черти на човека дават качеството на косата да бъде тънка или дебела. За да бъдат пръстите дълги или къси, зависи от чертите на човека.

Намерих, че крадците имат дълги ръце всякога. Намерих, че убийците имат много къси ръце. Сега няма да се спирам. Понеже крадецът, като мисли да бръкне в някой джоб, праща постоянно кръв в ръката си, мисълта му като работи, ръцете му стават дълги. Сега туй показва ред поколения, които са живели по този начин. По някой път онези, които не разбират закона, по един начин постъпват. Хората с тия дълги ръце, хората в по-новите времена, са станали много сръчни, досетливи, онези хора, които обичат да пооткрадват в съвсем друга малка причина - тези хора обичат да имат всичко в изобилие, те искат да имат изобилно да ядат, да се обличат, всичко искат да имат, изобилно да имат. Забелязва се, че техните слепоочни части са широко развити. Вие ще кажете: "Така Господ го създал." Че как го създал така? Защо Господ едного създаде да обича повече, другиго - да обича по-малко? Обаче забелязах, че онези хора, които Бог ги създаде, съвсем други форми имат.

Дойдох да различавам три вида хора. Едни във физическото поле в животинско състояние. Още като го видя, формите са чисто животински, в тях съзнанието не е развито. Колкото в едно животно има съзнание, толкоз и в тях. Онези, духовните хора, справедливите, имат съзнание. Първите хора живеят само за себе си, то е физическият човек. Вторите живеят за другите и третите живеят за Бога. Ето аз как ги различавам: първите, които събират само за себе си, вторите, които събират и за ближните си, и трети, които, каквото им дава Господ, всичко раздават, нищо не оставят за себе си. Тия наричам идеалните хора. Каквото Господ му дал, той нищо не задържа за себе си. Казват: "Човек за себе си трябва да задържи нещо." Питам, ако Господ ти подарил едно езеро, колко вода ще задържиш за себе си? Цяла река се влива в езерото и цяла река се излива. Колкото вода се влива, толкова се и излива. Има ли нужда да се осигуряваш с бутилки тук-там с вода, та да не би един ден да се изпари езерото, че ти един ден да останеш на сухо?

Ние, съвременните хора, имаме странни понятия за Бога, мислим, че Господ може да ни остави някъде. Не само това, но забелязах, че има неща невидими. Като правех изследванията, имаше хора - след като ги измервах, цяла седмица ме безпокояха тези хора. Трябваше по десет пъти да си мия ръцете и пак не можех да се освободя. Нещо от тях излиза, не зная на какво да го уподобя. Цяла седмица ми вземаше да се освободя. Някои хора като измервах, нещо хубаво излизаше от тях, като някой цвят. Цвета не можех да определя какъв е. Безцветни са и едните, и другите, само че ухание имат. В едните хора уханието показва, че са добри хора, в другите, че са лоши хора, скрита лошевина има в тях. Още като го бараш, има нещо твърдо в него като кремък. Сега вие искате да бъдете духовни. Представете си, че ще бъдете на преглед като войниците. Войниците ги преглеждат всичко да е наред: копчетата, шинелът, отвън да бъдат изправни. Военачалникът няма да съблича, че нашироко да гледа дрехите. В духовния свят, като преглеждат човека, го събличат гол. Всички обвивки на тялото ги снемат една по една, снемат всички обвивки, докато дойдат до обвивката, която Бог турил. Единичката обвивка, която не разгръщат, тя е обвивката, която Бог е направил около човешката душа. Нея никой не бута. Всичките други обвивки разгръщат, да видят какво има в тях.

Та казвам, когато човек умре, всички тия наслоявания, обвивки, колкото имате, ще ги отворят и каквото намерят, ще го вземат. Единственото нещо, което във вас ще остане, то е само в Божественото вътре. Каквото Бог е турил, то остава за вас. Аз го наричам това постоянният живот, онази обвивка, в която Бог е вложил всичките дарби, всичките чувства, всичкия хубав живот за човека. Другите неща, които ние отпосле придобиваме и наследяваме, всичко туй ще го вземат. Казвам, под думата добро аз разбирам туй, което Бог е вложил в човека; под думата любов аз разбирам туй, което Бог е вложил; под думата знание и мъдрост аз разбирам туй, което Бог е вложил; под думата истина аз разбирам туй, което пак Бог е вложил в

човека. Та казвам сега, ние четем това да ни е приятно. По някой път правим неща, не ни е срам от Господа. Сам си правиш нещо, вярваш, че има Господ, но не вярваш, че Той те вижда. После, вярваш, че Той те е видял, но не те е страх от Господа. Господ, когато някой човек прави престъпление, Той се отдалечава надалече, понеже, ако обърне внимание на престъплението, ти ще се стопиш. Той се отдалечава, да носиш последствията. Един ден, когато Господ насочи погледа си към вас, веднага ще почувствате каква е Неговата сила. Ще започне туй, което не е от Него, да се топи във вас, вие ще започнете да се топите, да се топите, докато остане само това, което Той ви е дал.

Питам, кой досега е останал такъв, какъвто е бил на земята? Има ли някой да е останал? Няма никой. Баща ви с брадата остана ли? Майка ви с косата си? Вашият баща и майка, които са заминали, де са? Вие имахте баща с брада. То този баща, брадатият, изчезна, няма го. Къде е баща ви сега? Има една форма в света, която не се мени. Тя е Божествената. Душите са красиви като ангели. Казва: "Баща ти." Баща ти като ангел е едно нещо. Баща ти на земята такъв, какъвто е бил, облечен, с брада, с други неща, той е като някой ескимос, облечен с мечи кожи.

Та казвам, в новото учение трябва да снемем мечите кожи, вълчите кожи, лисичите кожи - всичките непотребни работи, които имаме, да ги снемем. Трябва да си освободим ума, сърцето от безполезните тревоги, които имаме. Кой какво казал заради нас, кой какво ни взел, да оставим това. Някой взел десет-петнайсет лева, хиляда лева, десет хиляди лева, злоупотребил. Ако ни съдят по този закон, кой от нас не е взел от онова, което Бог му дал? Да не съдите, за да не бъдете съдени. Който съди, ще го съдят. Понеже Бог ви дал всичко, какво сте направили за Него? Ял си, пил си, живял си само за себе си. Господ ще те повика, ще ти каже: "Аз те пратих на земята, какво направи?" Сега всинца ви гледам как да ви уподобя. Христос дава един пример, че онзи, който имал един талант, заровил го. Аз сега виждам хора с пет таланта, които са ги заровили. Във времето на

Христа петте са работили и двата са работили. Сега виждам в нашите времена хора, които са с пет таланта, и са ги заровили. Виждам хора с един талант, които го разработват. Обърнал се е светът с главата надолу. Едно време тия с единия талант казваха: “Защо ще работим, то нищо не струва? Защо ще си губим времето?” Сега мнозина казват: “Тази работа, тя ще го съсипе.” Той се отказва, ще го съсипе тази работа. Сега хората разбират малките работи вече.

Светът в нашите времена ще се оправи, понеже хората са дошли до положението, доволни са от малките работи. Богати хора искат да станат овчари, казват: “Дотегна ми това богатство. Овчар да съм, да ми е свободна главата, да няма кой да ме безпокои, да си взема кривачката и своето кавалче, никой да не ме безпокои.” Иска живот без безпокойство. Аз наричам този живот на единия талант. Във времето на Христа справедливостта не беше развита. Аз вземам другояче работите. Справедливост във времето на Христа нямаше. Единият талант беше заровен, двата и петте таланта разработваха. Хората служеха на сърцето си. Двата таланта служеха значи на материалния живот. Но Божествения живот във времето на Христа никак не го разбираха. Сега има едно пробуждане. Хората започват да ценят единия талант. То е справедливостта. Всички говорят само за справедливостта.

Та казвам, когато някой дойде при мене и ми иска десет хиляди лева назаем, аз зная, че нему десет хиляди лева не му трябват. Нему му трябват само десет лева. Тогава има един математически закон, отделя трите нули за себе си и за него остават десет лева; три нули за себе си, десет за него. Казвам: “Тебе ти трябват десет лева. С десет лева ще спечелиш повече, отколкото с десет хиляди.” Казва: “Как тъй?” Казвам: “Ти ще минеш през гората с десет хиляди лева, там има разбойници, те ще те оберат. Като знаят, че само десет лева имаш, ще се откажат да те обират за десет лева, казват: “Не си струва да се ходи подир него за десет лева.” Десетте хиляди лева, то е външността на хората. Няма такава голяма цена. Но десетте показва ония

възможности, при които човек може да се развива. Едното в дадения случай значи Божествената правда, а едната нула показва правдата, която трябва да възкръсне в нас.

Та казвам, всичките хора страдат по единствената причина, че ушите им не са на място, не са направени както трябва. Когато ухото не е направено така, както трябва, ще страдаш по един начин. Някои страдат, понеже носът не е направен както трябва. Някои страдат, понеже очите им не са направени както трябва. Някои страдат, понеже веждите не са направени както трябва. Някои страдат, понеже космите не са направени както трябва. Космите са по-груби, приемат по-груби енергии. Тия енергии не доставят онова, което душата изисква. Някои хора страдат, понеже ръцете им са много дълги. Други страдат, защото ръцете им са много къси. Някои страдат, защото краката им са по-дебели, на някои хора са много сухи.

Та казвам, хиляди работи има, за които човек страда. Казва: "Защо страдам?" Страдаш, защото очите ти не са на място, веждите ти не са на място. Еднакво число косми трябва да има на всяка вежда. Вие не сте чели космите на веждите си. На някои хора опадат космите от главата. Мислиш ли, че като опадат космите от главата, че то е нормално? Трябва да вземеш мерки. Защо опадват космите на главата? Или да кажем, косата ти е побеляла, защо побелява? Или да кажем, ти се прегърбиш? Знаеш ли причината за прегърбването каква е? Прегърбва се човек. Или най-после, човешкото лице се набръчква. Защо трябва да се набръчква? Козметика трябва.

Аз говоря за любовта. Та единствената козметическа сила, която поправя човека, е любовта. Любовта, като дойде, ще създаде на всичките хора жилище. Под думата любов разбирам, ще се създаде едно отлично жилище с най-хубавите идеални удобства, дето човек може да живее. Любовта ще донесе най-хубавия хляб, най-хубавата вода, най-хубавите дрехи, най-хубавите обуща, шапки, всичко. Та казвам, под думата Бог разбираме най-хубавото, в което ние можем да живеем и да се радваме на живота.

Та аз често държа едно правило. Желая и вие да го имате. Някой път гледам, някой човек така е нервиран. Разправям му, разправям му, не ме разбира. Дойде някой да ме пита, страда от някаква болест. След като му разправя как да се лекува, ще ме пита за някой свой ближен. Българинът е много щедър. Няма изключение от това правило. Казва: “Имам един съсед, той как да се лекува?” След това, като кажа за съседа, ще пита за неговата баба, тя страдала. После ще пита за снахата, и тя била болна. После на снахата малкото внуче, че слугата, че Драган. Преди години ме тревожеше това. Сега, щом някой ме попита за себе си, отговарям, но щом ме пита за друг, казвам: “Ще взема грижа, не ми разправяй, че са болни. Колко души са? Ще взема имената.” Казвам: “Ще ги имам предвид. Като ида вкъщи, като кажа, те ще оздравеят всичките.” Казва: “Ама ще бъде ли?” “Ще бъде, ще бъде.” “Кога?” “В един ден няма да стане, за някои ще вземе една година, за други пет години, ще вземе десет, петнайсет, двайсет години. Ако след двайсет години не може да оздравее, да дойде при мене.” Още като ми разправя за слугата си, аз зная ще оздравее ли, или не. Зная защо страда снахата.

Снахата страда за едно кюркче, нямала кюркче от лисича кожа. В моите изследвания срещнах една много красива снаха, оженена. Казва: “Очите ми ще останат отворени.” Рекох: “Защо ще останат отворени очите ти?” Казва: “Моят възлюблен ми обеща, като се оженим, ще ми направи едно кюркче от лисича кожа, предницата ще бъде от лисича кожа, от сукно ще бъде кюркчето, а отвсякъде заобиколено с лисича кожа. Но тъй се случиха времената, че не можа да ми направи. Каза ми, че като се оженим, ще ми направи кюркчето.” Казва: “И досега не ми направи кюркчето. Вече как съм се женила десет години, и кюркче не ми направи. Ще останат очите ми отворени.” Питам я: “Защо не ти направи?” Казва: “Ловджия беше. Таман спечели малко пари за едно кюркче, хайде, ще си купи едно чифте. После ми казва: “Ще убия някой вълк или лисица, за идната година ще ти направя.” Идната година като дойде, погледнеш, ново

чифте излязло, него ще купи. Десет години ту едно чифте, ту друго купува, кюркчето не иде.” Слушайте, не се женете без кюркчето. Кюркчето по-напред да дойде, че тогава се женете. Казвам, не отлагайте, не се женете без кюркче. Кюркчето да дойде, на място да е. Аз разбирам защо искаше тя тази лисица, разбирам какво значи лисица. Тя иска да има гъвкавостта и подвижността на лисичия ум. Лисицата е много умна, много хубави черти има. Много пъти тя не се разправя с кучетата, но опашката є. Като я гонят кучетата, маха опашка на една страна и на другата страна. Тури опашката на една страна, то иде подир опашката, обърне я на другата страна, то гони в тази посока. Те гонят опашката є, тя си върви по пътя. Лисицата направила опашката да страда, но тя никога.

Та казвам, пазете правилата на любовта и закона за частите и цялото. Да имаме любов към Бога, да правим Неговата воля, че онази форма, която намислил, да Му дадем материал да я направи, че очите ни да станат такива, каквито Господ иска, ушите ни да станат такива, каквито Господ иска. Ушите да чуват хубаво, да различават най-хубавите звукове. Очите да виждат най-хубавите лъчи, носът да възприема най-хубавото ухание, устата да вкусва най-хубавите ястия, ръцете да правят най-хубавите работи. Казвам, най-хубавото, което Бог определил, да го турим на себе си. Само така да влезем в новия живот, да носим със себе си Божието благословение.

Знаеш кой е материален човек. При мене дойде един и ми иска пари назаем, имал нужда от сто и десет лева. Давам му сто лева. Казва: “Що не ми дадеш още десет лева? Ти не се нуждаеш.” Казвам: “Обещал съм на друг десет лева.” Казва: “Той може без десет лева, на мене ми трябват много.” Разбиране в нас има такова, ние сме така погълнати в себе си, та като че нашите нужди са най-важните.

Аз съм намерил, че туй, което Бог иска от нас, то е най-важното. Второ, най-важен е нашият ближен. Онова, което аз искам, то е на последно място. Това научете.

“Отче наш”

12 утринно слово 15 февруари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев (На 22 февруари и на 1 март Учителят не дойде.)

НОВ ПОЗДРАВ

13 утринно слово 22 февруари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев (Непечатана)

НАЙ-ЛЕСНОТО

"Добрата молитва"
"91 псалом"
"Молитвата на Царството"
"В начало бе Словото"

Ще прочета четиринайсета глава от евангелието на Йоана, отначало до осемнайсети стих.

"Кажи ми Ти истината"

В света има нещо, което спира хората, то е еднообразието. Паякът, ако видиш, прави една и съща паяжина, качва се горе на паяжината, чака. Свинята, като иде някъде, рови; където иде, ще си покаже занаята, ще разбъчка всичко. Някое куче, като влезе, току ще залае, има-няма време ще залае. Един и същ занаят. Туй еднообразие е в индивидите, а е разнообразие във видовете. Еднообразието е в индивидите, в проявите и видовете на същите същества има едно разнообразие.

Сега има една работа недовършена. Миналия път четохме една беседа до петнайсета страница, сега ще я прочетем от петнайсета страница до края.

(*Един брат прочете от петнайсета страница беседата "Делата Божии". Тя е от книгата със същото заглавие.*)

Когато Бог създаде човека, го създаде в райската градина.

"Духът Божи"

Има известни разсъждения, които хората от памтивека потребяват, но не са дали същински резултати. Най-първо малкото дете пъпли по земята, не е доволно, казва: "Трябва да се изправя." Изправи се, иска да стане възрастно, да израсне. Израсне, иска да остарее. Остарее, и най-после дойде до положението, че нищо не е

свършил. Какво е свършил човек, като е остарял или като се е подмладил? Ние сме млади, но не можем да запазим младостта; възрастни сме, не можем да запазим възрастта; ние сме стари, не можем да запазим старостта, изгубваме всичкото. Казва: "Остарях." Че ти си изгубил старостта, не си постигнал нищо.

Мнозина сега, чели книги, казват: правата линия. Правата линия е едноизмерна, с едно измерение. Всяко нещо, което има едно измерение, е права линия. Както и да начупиш правата линия, тя е все едноизмерна, ти не може да я направиш друга. Какво нещо е плоскостта? Всяко нещо, което има две измерения, е плоскост. Какво нещо е тяло? Което има три измерения. Що е тяло? Три измерения има. Една права има отношение само към две точки, само между две точки може да теглите една права линия. Ако двама души имат един спор, може да го решите само по отношение на правата линия. Сега допуснете, че двама души сте, и всеки иска да бъде господар. Кой да бъде слуга? Сега в какво седи господарството? Господар е онзи, който направи плана. Слуга е онзи, който изпълнява плана. Следователно един план се зарежда в главата на господаря, а слугата го изпълнява. По този начин като разсъждаваме, той е господар, а и ти искаш да бъдеш господар; искаш да бъдеш господар, да заповядваш. Ти нищо не си създал, как ще заповядваш? Често аз гледам критици на художници, които критикуват, че картината не е хубаво нарисувана. Че тази картина е нарисувана с прави линии, там има хиляди прави и криви линии. В картината има три състояния: проектирани са правите линии, проектирани са плоскости и проектирани са тела от три измерения. Права линия е тази, която не е крива. Крива линия е тази, която не е права. Правата линия разрешава трудните въпроси, тя се задоволява с най-малките придобивки. Ти, ако искаш да се задоволиш в живота, трябва да имаш разположението на правата линия; толкоз е малко пространството, което завземат двете точки, да бъдеш доволен. Ако ти не си доволен от малкото пространство, как ще се задоволиш от голямото пространство? Казваш: "Много да

имам.” Много трябва да го носиш на гърба си. Най-първо, ти не си доволен от един килограм, казваш, че е малко. Дадат ти два, пак не си доволен. Като ти турят сто килограма на гърба, можеш ли да бъдеш доволен? Един килограм е даже доста голяма тежест, защо ти са сто килограма, да ги носиш на гърба си? Тия количества, ако са хляб, трябва да имат отношение. Ако този хляб го носиш с векове на гърба си, какво ще те ползва? Хлябът има отношение. Ако ти го вземеш, сдъвчеш го, възприемаш го в себе си, той ще ти даде нещо от себе си. Ако не го възприемаш, нищо няма да ти даде. Казваме: “Да вярваме в Бога.” Ако ти носиш Бога вън от себе си, какво ще ти даде? Нищо няма да ти даде. Бог отвън е една тежест, щом Го носиш отвън, тежест става. Колкото повече знаеш, толкоз тежестта става по-голяма и най-после казваш: “Искам да се освободя.” Ти знаеш да се товариш. Веднъж като се качи Господ на гърба ти, не слиза, казва: “Както си Ме качил, така Ме снеми.” Туриш Го на гърба си, казва: “Ти Ме качи, Аз по Своя воля не се качих на гърба ти, снеми Ме.” Бог, възприет вътре в нашите сили, вътре възприет, има друго отношение: носи живот. Що е вътрешен живот? Да ви дам едно малко изяснение на вътрешно и външно. Какво е външно отношение? Ти дойдеш при мене, аз ям и ти казвам: “Почакайте.” Яде ти се, яденето е доста вкусно, аз ти казвам: “Почакай да си свърша работата.” Ти очакваш да те поканя. Аз се наям, ти чакаш. Казвам ти: “Ела подир няколко дена.” Пак дойдеш и ти казвам: “Ти стой там.” Аз те възпитавам. То е външно отношение. Вътрешно отношение е да поканя човек, и да яде с мене наедно, каквото аз ям.

Ако във всичко онова, което вие вършите, не прилагате любовта, ако във вашите работи не прилагате любовта, то всичките работи са безпредметни. Всичките работи в света, които са извършени без любов, ги очаква смърт, разрушение, разочарование. Ти отидеш на гости на обед и не ти дадат да ядеш в дома - няма нищо от двете страни, разочарование има. Казвате: “Нека той да си намери обед.” Че вие сте в дадения случай човекът, на когото трябва да му дадете един

обед, ти казваш: “Той да си намери обед.” Ти идеш някъде, и те кажат за тебе ти да си намериш обед. В дадения случай той трябва да ви даде обед. Какво значи да обичате един човек? Да му дадете един обед. Щом ме обича, аз съм гладен, като се спирам в дома, да обядвам. Сега, като дойде в дома ми, да го обичам значи да му дам един обед. Сега вие казвате: “Този дтйде - обед да му дадеш, онзи дтйде - обед да му дадеш”, вие съжалявате. Щом дадеш обед на едного, втори път той ще ти даде. Като тръгнеш на път, няма само с единия крак да вървиш, но единият като тръгне напред, другият ще остане назад, после вторият ще излезе напред. Значи този крак, който върви напред, той дава обед. Онзи, който е отзад, той обядва. Следния момент той ще даде обеда.

Съвременните хора, всички, искат да ги обичат. То е невъзможно. Най-първо, не е практично, не е разумно. Искаш двайсет-трийсет души да те обичат. Ако ти дадат двайсет-трийсет обяда, какво ще правиш? Таман си свършил единия обяд, поканят те на втори. Възможно ли е трийсет обяда наведнаж да вземеш? Не е възможно. Едва ти си в състояние да имаш един обед на ден. Ако аз давам обеда на другите, ако аз ям, но ям за себе си, но аз давам обед на другите. Но някой път не ям за себе си, но за триста милиарда клетки ям. От своя обед ще изпратя на всички клетки, да присъстват и те на този обед. По три пъти ядем на ден, понеже храната е малко, че да има за всичките да закусят хубаво.

Казвам, ние днешните хора, искаме всички да бъдем щастливи. Щастието, тъй както го търсим: без материалните блага не може да бъде човек щастлив на земята. Ако нямаш една къщица хубаво направена, мобилирана, ако нямаш хубаво пиано, ти не можеш да бъдеш щастлив. Ако художникът няма четка, бои, платно, какъв художник ще бъде? Ако нямаш хубав кон и се качиш на някое халаше*, защо ти е? Ако се качиш на кон, да е някой хубав кон, отличен кон. Ако се качиш на някой изпосталял кон, че всичките хора ти се смеят, защо ти е? Та защо ще се качиш на такъв кон? Някой

казва: “Аз го обичам.” Аз виждам, едно халаше има. Качил се на коня и той едва крета, казва: “Туй е моята любов.” Казвам, жалка любов. Когато ще яздите, яздете на хубав кон. Ще кажете вие: конят представя във фигуративен смисъл, туй е за човешкия ум, да мисли. Че ти, ако не обичаш, ако не любиш, ти нямаш възможност в живота да живееш.

Първият подтик на любовта, то е да се прояви животът. Че в какъвто и да е смисъл ти да проявиш любовта, то е Божествен подтик. Тия подтици стават по хиляди начини. Ти имаш подтик към водата, тя ти дава подтик. Ти имаш подтик към храната, към всичките плодове. Каквото ядеш или каквото чувстваш, то са все подтици. Всичките тия малки подтици ги отхвърляш и очакваш нещо. Казвате: “Да дойде Христос.” Че как ще дойде? Че Христос дошъл. Дето се бият германците, то е Христовият гняв. Понеже дойде любовта в света и хората не я признават, след любовта иде боят.

Аз да ви приведа простия пример. Бащата казва на сина си: “Слушай, трезвено да живееш. Ако ме слушаш, ще имаш всичкото мое благословение, ще те милвам, ако не ме слушаш, ще има дърво.” Синът не знае какво нещо е дървото. Отива, напива се. Бащата взема тоягата и започва да го налага. Защо го налага? След като го налага, казва: “Олеле татко, не ме бий, още веднъж няма да пия.” Пък щом има вино, има и дърво. Сега хората не може да видят, че един неестествен живот произвежда войната. То е напиване. Тия хора защо се бият? Бият се за нищо и никакво. Напили се, искат да завладеят земята. Да владееш, в пълния смисъл, значи да обичаш нещо. Бог, Който създаде света с обич, даде на човека свобода, казва: “Ще създадеш с любов, както Аз създадох, ще управляваш с любов.” Ако някой се напие, ще го биеш с едно дърво, музикално ще го биеш. Ще знаеш къде да удряш.

Например, ако удряш музикално на крака, е “до”. Седемте тона ще ги поставиш на човека. “Си” е горе, главата. Седем удара, музикално ще биеш. После, ще има две прави линии, няма да бъде

силен ударът. Целите тонове ще бъдат на силните места. На краката хубаво ще удряш. Малко по-горе, под коляното, е “ре”. После, на бедрото горе, близо до задницата, е “ми”. Природата постоянно ни пердаши. То е от неразбиране. Дойде някой, свил се кракът му от бой. Той си свил крака, защото го бият. Защо? Защото не знае да вземе “ре” или “до”. Старият метод, фалангата: като не вземе “ре” правилно, постоянно го бият. “Ми” не може да вземе, бой има в горната става, огъва се. Като вземеш “ми”, болката дойде в кръста. Там е “фа”, той започва да се огъва. Трябва да знаеш как да разбираш.

Та казвам, когато ние разбираме ония методи, които Господ вложил в света, във всяко едно отклонение от правия път не се чувстваме на място, едно вътрешно недоволство чувстваме, една вътрешна болка. Недоволен си ти от себе си. Защо си недоволен? Не си постъпил както Господ иска.

Защото помнете, че всеки един от вас дава начина, формата, как да те обичат. Както обичаш, така ще те обичат. Да ви приведа един пример, един анекдот из българския живот; не зная дали е верен, не съм проверил.

При Освобождението на България на един българин се разболяла жена му от треска. Отива при доктора да иска цяр. Той бил много сприхав, нервен. Казва му: “Жена ми е трескава.” “Трескава ли е жена ти?” Удря му две плесници и казва: “Да си вървиш.” Мисли си: “Бамбашка доктор. Даде две лекарства.” Отива си вкъщи и дава едното лекарство на жена си, удря є една плесница, казва: “Докторът ми даде две лекарства.” “Какви са?” Удря є една плесница. Тя казва: “Стига едното.” Като є удря плесницата, тя оздравява. Той задържал едното лекарство. След като оздравяла жена му, след три-четири месеца, взема два коркоя*, занася ги на доктора да му благодари, казва: “Господин докторе, дойдох тук и ти ми даде две лекарства; едното като дадох на жена си, тя оздравя, едното го нося назад.” Лекарят забравил и казва: “Ще го дадеш, разбира се.” Удря му една плесница.

Помнете, ние даваме формите и начините как да постъпят с любовта спрямо нас: както ние ще постъпим, така ще постъпят и с нас. Примерът е малко груб, но принципът е верен. Каквото правим в света, ще ни се върне. Затуй в земния си живот да постъпваме във всеки случай добре, според законите, които Бог изисква. Ние може да имаме един красив живот. Трябва да изправим миналия. През хилядите поколения имаме много черти да изправяме, редица черти има да изправяме: да изправим нашето лице, да подигаме тялото, да изправим очите си, ушите си, пръстите, да турим нови линии. Ние сега имаме съвсем извратени мисли. Мислим да идем в оня свят да видим Христа. Ние мязаме на един англичанин, който се хванал на бас с един американец, че при един милиардер може да иде в дома му и да се разговаря с него за пет минути. Хванали се на бас за двеста и петдесет английски лири. Отива при милиардера и казва: "Може ли да ми дадете пет минути?" Той му казва: "Всяка минута ми струва пет лири." Казва: "Добре." Отива при него, пита го милиардерът какво иска. Казва: "Дойдох да ви видя." Гледа на часовника и казва: "Вашето време струва скъпо, всяка минута пет лири. Мене ми струва много повече. Аз се хванах на бас, че може да ви посетя за пет минути. На вас те струват двайсет и пет лири, а аз се хванах за двеста и петдесет лири на бас, значи моите пет минути струват двеста двайсет и пет."

Такива неща при Господа не могат да станат. То е количествено разбиране на времето. Всяко едно нещо, каквото направиш в дадения случай, че през цялата вечност да остане с тебе. Онова, което сега направиш, то не само сега ще ти служи, но и след хиляди години то ще бъде за твоя полза или за твоя вреда. Казва: "Не вреди." Имаш крива мисъл, която за бъдеще ще се развие. Знаеш как ще се развие? Както едно змийско яйце се излюпва, да кажем, яйцето на една боа. Туй яйце е безопасно, но като се излюпи и израсте тази боа, най-първо тебе ще погълне. Та трябва да имаме знание, не си струва да измътваме яйцата на змиите. Мнозина от вас са нервни. Светът е

много нервен, ние сме много нервни, кисели. Голяма киселина има в хората.

Преди няколко дена изправяме един французки телескоп, чистим го, и двама приятели вземат участие. Единият казва на другия с груб тон: “Не оттук тази част”, другият казва: “Не е тъй.” Като каже така, аз го погледна. След малко пак кипне. Онзи каже полекичка, както той си знае, по своему казва (с груб тон): “Тъй не се маже.” Чакай, какво ще струва? Нека го намаже той, както знае. Ти, като не го харесваш, намажи го пак. Какво има? Неговата идея е, че време се губи. Че цял ден имаме. Ако не свършим тази работа, нищо не значи. Ако днес не можем, утре, вдругиден. Все една работа трябва да бъде свършена. Когато ние дойдем до Божиите работи, не трябва да бързаме. Не трябва да се бърза.

Има една тревога в човека, която е здравословна, пък има една тревога, която е болезнена. Пазете се от нея. Няма какво да се тревожите. Казва: “Не мога да търпя.” Че защо не можеш да го търпиш? Тебе Господ те търпи, ти не можеш да го търпиш. Ти досега си правил толкоз погрешки, и Господ те търпял, а ти не можеш да го търпиш. Не е естествено. Не да съизволяваш с неговите погрешки. Неговата погрешка трябва да те предпази да не направиш същата погрешка. Аз съм гледал малките деца, харесвам ги много. На някое дете казвам: “Как ви учи учителят да пишете?” То казва: “Така се пише А.” Аз се представям, че не мога да я напиша. То казва: “Не, не, нашият учител не пише така. Не разбираш.” Аз напиша и пак направя погрешка. “Абе, не може така. Учителят каза, така се пише.” Най-после напиша буквата както трябва. Казва: “Ха, видиш ли, нашият учител каза, така се пише.” Гледа и казва: “Другояче не може да се пише.” Казвам: “Браво, ти пишеш тъй, както твоят учител.” Туй дете казва: “Тъй казва учителят.”

Ще пишеш както Господ пише. Да знаеш, че така се пише тази буква. Някой път направя дебела тая част, която не трябва да бъде дебела. То казва: “Не може така, не се пише така.” То иска точно както

учителят е казал. Ние ни най-малко не правим така. Нещата трябва да ги правим както Бог ги е направил, не трябва един милиметър повече да туриш. Та често са ме питали кое е право. Както човек знае, че е правилно да пее. Щом като пееш и се радваш, ти си на правия път. Щом пееш, и не се радваш, ти си на кривия път. В музикалния свят, ако вземеш "до" вярно, ще почувстваш радост. Ако вземеш "ре" вярно, ще почувстваш радост. Ако вземеш "ми" вярно, ще почувстваш радост. Всичките тонове като вземаш вярно, ще се усилва радостта ти. Щом вземеш криво, вече имаш един обратен процес. Във всяко криво вземане на тона ти усещаш една малка плесница. Така не се пее. Обратен процес имат ударите. Музикантът взема тона, не върви хармонично. Не вземеш "ре" вярно, като кон рита. Втория път, ако го вземеш по-фалшиво, по-голям ритник има. Колкото са по-верни тоновете, ритниците престават. Туй е за обяснение. Обратно движение имат трептенията.

Та ние, съвременните хора, казваме: "Тъй ще си върви животът." Не върви тъй животът, трябва да се изправи. Ти отиваш в един свят за работа. Ако идем в оня свят да се мъчим, защо ще отиваме? Отиваш там, на някаква работа да те тури Господ. Аз ще ви приведа онзи пример. Една стара баба от Варна, на шейсет и пет години, сънувала една вечер, че отива в онзи свят. Гледа двайсет и четири старци насядали, с бели дрехи, с книги. Като влиза, казват: "Защо дойде?" Казва: "Дойдох да поживея тук." Казват: "Знаеш ли да четеш?" "Не зная, дойдох да се уча." "Всеки, който не знае да чете, тук носи вода." Ако вие не сте се научили да четете, значи не знаете да четете. Какво ще бъде положението на един, който носи вода, който пълни бурето, ходи разнася вода? Ако искате да носите вода в оня свят, по-добре носете тук. Туй е само за изяснение. По какъв начин може да се говори? По какъв начин вие познавате дали един човек ви обича, или не? Онзи, който ви обича, той като влезе в дома ви, всичко върви напред. Онзи, който ви обича, като ви посети, всичко тръгва напред. Всичко тръгва напред, ако сте в нормално състояние, изправяте

недъзите. Но ако ви посети преди да сте готови, всичко ще ви тръгне назад, ще ви се случат най-големите нещастия. Сега вие ще ме разберете криво. Онзи, който ви обича, той ви носи дрехи, вие трябва да хвърлите вашите стари дрехи, ще идете на баня. Трябва да се съблечете от старото, да се изчистите и да облечете новите. Ако вие държите и старите, и новите, това е невъзможно. Като казвам: ще пострадате - разбирам, старите дрехи трябва да ги хвърлите, нищо повече. Пък ако сте готови, само ще се очистите, ще облечете новите дрехи, ще се намерите в едно завидно положение. Ако ние сме готови, Божието присъствие носи благословение за нас. Ако сме изправни, всякога Божията любов носи благословение. Ако сме неизправни, Божията любов най-първо изправя погрешките и тогава тя се проявява. Сега аз искам да ви кажа, че любовта не наказва никого. Предшества друга сила преди любовта, преди тя да се прояви. Тя не може да се прояви, ако другите сили не дойдат и не подготвят пътя на любовта.

Да допуснем, че вие в живота искате да каните някого на гости. Все таки в съвременния живот за едно угощение се изисква доста голямо подготовление: къщата трябва да бъде изчистена, измазана, дрехите опрани, обедът подготвен. Като дойдат гостите, трябва да има ядене и пиене. Ако след като дойдат гостите, започнете да приготовлявате яденето, вие не сте били подготвени за любовта. Може да се извинявате, че не сте били готови. Знаете, че някой ще ви посети, трябва да бъдете подготвени. Казвам, когато някой ни обича, трябва да се подготвим, но и онзи, който иде, трябва да бъде подготвен. Едновременно и двамата трябва да бъдат подготвени. Писанието казва: "Око не е видяло, ухо не е чувало за онова, което Бог е приготвил." Вие трябва да бъдете подготвени. Ако вие сте глухи, ако вие сте слепи, ако във вас храносмилателната система не е развита, какво ще ви ползва да ви канят на гости? Ще ви показват своите хубави картини, а вие сте сляп. Хубав обяд има, вие сте неразположен. Какво ще ви ползва оня свят? Един американски професор е казал

така: “Някои хора за десет хиляди години не искам да ги срещам, но понеже всички ще се изменим, ще ги срещна тогава.” Ще го срещнеш не такъв, какъвто е. Ако го срещнеш такъв, какъвто е, за десет хиляди години няма да го виждаш. Ако го срещнеш такъв, какъвто не е, ще го видиш. С любовта ще го обичаш. Любовта носи в себе си най-хубавите качества, украсява хората с най-хубавите качества. Единствената сила - като дойде у хората, тя ги обединява, подмладява ги, по-здрави стават, силни стават и са готови на всяка услуга. Щом любовта напусне човека, той веднага изгубва своето разположение, не е готов нищо да направи, казва: “Дотегна ми.” Без любов дотяга, с любов той се подмладява. Ние всички очакваме да идем в оня свят, Господ да ни слугува. Но в оня свят ще ни слугуват, ако ние сме слугували тук. Покойният доктор Миркович казваше: “Ти ми слугувай в този свят, аз ще ти слугувам в оня свят.” Ако ти на този свят не си слугувал, как ще ти слугуват на оня? Ако на този свят не си любил, как ще те любят на другия? Идеята е вярна. Ако ние на този свят не сме обичали Господа, не сме Му слугували, как очакваме, като идем в другия свят, да ни слугуват? В оня свят ще имаме същата любов, каквато сме имали ние. Ще имаме същата обхода, както ние тук. Сега не разбирайте този процес механически, като че има правило как трябва да обичаш. Няма нещо по-лесно в света от любовта. Какво ти коства да кажеш някому една сладка дума? Каква мъчнотия има да обърнеш езика си и да кажеш: “Хубаво е времето, прекрасен ден.” Каква мъчнотия е? Защо ще кажеш: “Какво се е намусило времето, че дъждовно, гръмотевици има, има и голям студ, непоносимо е това нещо”, защо ще говориш така? Ако е горещо, казва: “Нетърпима горещина”, ако е студено: “Нетърпим студ.” В любовта най-големият студ е малка хладина и най-голямата горещина е малка топлина. Така тя ги превръща, няма в нея тия контрасти, да те измъчват. Най-лошите работи любовта ги превръща. Казвам, ако ние приемем тази любов, всичките противоречия, които съществуват

вътре в нас, тя ги премахва. Ако не се премахват, показва, че не сме приели тази любов, която премахва.

Сега някои от вас искат да знаят в оня свят какви ще бъдем, мъже или жени. Какво разбирате под думата мъж. Мъж е, който чука камъни. Под думата жена разбирате, която пере. В оня свят нито камъни ще чукаш, нито ще переш. Такива занаяти няма. Ако разбирате, ако вие под думата мъж разбирате един човек, който носи светлината, ако под думата жена разбирате един човек, който носи топлината, то е на място, понеже топлината е необходима за растенето и светлината е необходима за простора. Без светлина простор не може да има, светлината носи простор за хората. Топлината носи реализирането на тази свобода, да опиташ свободата в себе си. Защото, ако не носиш топлина, ти не можеш да се движиш. Ако нямаш светлина, ти в мрак ще бъдеш. Светлината ще те освободи от мрака, топлината ще те освободи от онова инертно състояние на материята, замръзването. Ще бъдеш свободен да ходиш както искаш.

Туй състояние, което хората имат, мъже и жени, те сами са си го създали. Най-първо мъжът раждаше. После той искаше да се освободи от своя товар и накара жената да ражда. Той се освободи. Защо Адам искаше това? Казва: "Дотегна ми да раждам." Всичките животни, които Господ ги създаде, Адам ги народи. Сега да спи зло под камък. Всичките мъчнотии, които съществуват в света, жената ги създаде. Като се народиха животните от него, кавга нямаше. Щом дойде тя да ражда, тя ги народи така, че всичко, което е родено от нея, се кара. Всеки на своето място е. Адам не трябваше да дава тази привилегия. Ева нямаше какво да ражда, трябваше най-малко три хиляди години да ходи мома. Той защо искаше да се запознае с неговия занаят? Сега разбирайте ме право. Адам беше един художник, хубаво рисуваше. Той даде четката на Ева, а тя не трябваше да учи художеството, тя друг занаят трябваше да учи. Той не трябваше да поверява четката в нейните ръце. Какво ще направи тя сега? Цапа. Жената трябва да се върне.

“Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.” Ние искаме хора да станем. Всеки иска да стане баща, да стане майка. Че вие искате положения, които само Господ ги има. Ти искаш като Господа да станеш, да създаваш. Хубаво да създаваш целия свят. Казвам: “Аз те родих, аз те създадох.” Тия хора, които ги създаваме, какво стават? Светът е покрит само с гробища. Нашите работи, които ние създаваме, Бог ги възкресява. Ние ги умъртвяваме, Той ги възкресява.

Та първото нещо, напуснете тия ваши грандиозни идеи, да бъдете бащи и майки, големи хора. Приемете положението на слуги, на синове на Бога. Идеята за бащи и майки след няколко хиляди години ще оставите. Сега се освободете. Дошла някоя мома, хленчи, иска да се жени, търси щастието си. Ако един кон е натоварен и носи нещо, разбирам, но тя да стане майка, да ражда деца, не е времето є сега. Ако един човек не се е научил да служи на баща си, ако една дъщеря не се е научила да служи на баща си и на майка си, как ще служи на децата си? Нови възгледи са това. Господ има само един Син. Той, най-разумният, роди само един Син, но на свят, пък ние имаме повече синове и дъщери. Рибите от нас са още по-големи майстори, по триста хиляди раждат. Какво става?

Искам да ви наведа на мисълта: тъй както сега мислим, какво е нашето понятие за небето, за Бога, за тия работи? Когато детето е в първо отделение, какво понятие има за науката? Когато е във второ отделение, какво понятие има за науката? Свърши отделенията, прогимназията, влезе в гимназията, свърши гимназията, влезе в университета. Казвате за някого: “Той е от напредналите братя.” От напредналите братя е, че не може да ходи. Не зная колко е напреднал. Много напреднал, толкоз опитности има: най-малко сто пъти се карал досега с напреднал брат, най-малко хиляда пъти е мислил лошо за другите, с този не иска да се примири, с онзи не иска да се примири, този го обидил, онзи, това не му стига, онова. Толкоз напреднал, че обхода няма, че не знае, как да го поздрави. Аз не съм

срещал нито един тук, на Изгрева, който поздравлява добре. Как се поздравлява добре? Ако ще срещна някой вярващ, трябва да се отбия отдалече, че да не го срещна. Не съм разположен, ще мина от друго място, за да не проявя своето неразположение. Може да кажа само добър ден, но и с добър ден предавам своето неразположение. Добър ден отвън, вътре кипи в мене. Добър ден, но не е добър ден. Другояче, това е несъответствие. Ще му кажа: "Извинете, днес не искам да ви поздравявам. Ако ви поздравя, ще ви натоваря с голям товар." Отдалече казвам: "Братко, не мога днес да ви поздравя." Задържам поздравяването за друг път, когато съм разположен. Казвам: "Добър ден", но той казва: "Не ме поздрави добре. Той е неразположен." Колцина от вас сте неразположени? Като срещнете някого, да имате преизобилно блага. Сега вие ще кажете: "Зор е тази работа." Никак не е зор. Да се живее добре е най-лесното нещо, но трябва да знаеш как. Ти за да живееш добре, не ти трябват идеите на стоногата да имаш сто крака. Сега да имаш сто крака: сто обувки по петстотин лева, те костват петдесет хиляди лева само за обуща. Ти печелиш четири, пет или десет хиляди, или петнайсет, или двайсет хиляди на годината, не ти стигат само за обуща.

Сега другото противоречие излиза от следното. Казвате: "Лесно се говори." Лесно се говори, но знаете ли една лоша дума колко мъчно се изкупува? Казал си лоша дума, някой път пет-шест години взема, докато я поправиш. Никой не забравя, и пет-шест години като минат, не забравя. Та казвам, съвременните хора, освен че не си удържат езика, но и мислите. Невидимият свят нас ни държи отговорни за една лоша мисъл, за една лоша дума. Може да не си отговорен, но за да бъдем нормални, трябва да имаме самовладение. Ето аз какво разбирам: да не допущаш една мисъл, след като направиш една погрешка, да я държиш. Преди да направиш погрешката, да я знаеш. Една лоша мисъл е като свиня. Когато влезе тази свиня, да не є позволиш да рови, преди да я влязла. Отвън да рови. Лошите мисли да бъдат отвън. Всичките лоши мисли и желания, с тях ние

отпъждаме хубавото, което Бог ни е дал; отпъждаме лошите духове, отпъждаме Господа. След това дойдат и страданията, и болестите, противоречията, много опасни работи дойдат. Та законът е: онова, което искате да ви правят, и вие го правете. Към Господа се отнесете с любов, за да приемете Неговата любов. Щом дойдеш без любов, туй безлюбие се връща. Най-първо, турете не да угаждате на хората, но вътрешно свободно да разбирате. Казвате: "Свободни сме днес. Ще извините, днес сме по-свободни." Казва: "Неразположен съм." "Какво имаш?" "Може да ти кажа, но ти няма да ми дадеш цяр. Ще ти разправям, ще те натоваря. Неразположен съм." Мнозина се интересуват. Казва: "Кажи ми какво ти е." След като му кажа, казва: "Аз мислех, че този брат е напреднал, той съвсем загазил." Основният закон казва: вярвайте в Бога и в Мене вярвайте. Аз съм цитирал и съм ви казвал, че ние живеем в миналото. Миналото е на хората, бъдещето е на ангелите, настоящето е на Бога. Всичките хора сега преживяват един минал живот. Тази война не е отсега. Тази война е последствие на хиляди години. Тя е неизбежна, то е миналият живот, който е в стълкновение с новите възгледи.

Та казвам, миналото трябва да го преживеем и да го поправим. Вие сте чели за кармата, че кармически ние се отнасяме добре с някого. Ти си длъжен да поправиш своята карма. Ако в миналото си се обхождал добре, трябва и в този живот да се обхождаш добре. Ако в този живот ти не можеш да поправиш погрешката, тя се увеличава, тази погрешка. Та казвам, без любов животът не може да се поправи. Пита ме един какво трябва да прави. Казвам, аз ще ти кажа: ще започнеш с любов към Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. Второ, ще започнеш с любов към ближния. Третото положение: ще дойдеш до любовта към себе си. Любовта към себе си пак има потънкости - не само да угаждаш на себе си, на своя вкус, като дойдеш до себе си, ще мислиш. Трябва да бъдеш изправен спрямо ръцете си, трябва да бъдеш изправен спрямо краката си, спрямо очите си, спрямо космите си. Ще се вчешеш

хубаво. Навсякъде ще гледаш да изправиш всичко. Казва: “Не обръщай внимание.” Ще обръщаш внимание. Стягат ти обущата, ти ще изправиш положението. Не трябва да туряш тесни обуща. Като седиш някъде, ще седиш на мекичко. Аз бих ви проповядвал любов към себе си, в изправно положение ще бъдете. След като се научите в туй, изправното, положение, вече може да помагате и на другите.

Казвам, като приемем Божията любов, ние приемаме онзи, съвършения, живот, Бог както живее. Казва: “В Него всичко е съвършено.” Като обичаме Бога, Неговото съвършенство ще дойде в нас да ни изправи. Второто съвършенство е любовта към ближния. Отпосле идваме към себе си. То са три училища: инволюционно, по закона на инволюцията започваме с любов към Бога; след това минаваме към еволюцията, любов към себе си; имаме и любов към ближния. Ще направим едно цяло кръгово движение. Сега някои сте започнали с любовта към себе си, казвате: егоист. От себе си ще минеш във втората степен, любов към ближния, и третата степен е любов към Бога. Щом дойдеш до Бога, кръгът е завършен, влизаш вече в областта на съвършения живот.

Та казвам, главната ни цел е Бог, туй, в което ние сме потопени. Бог се проявява чрез всичките хора. Всичките хора около нас, и слънцето, и въздухът, и водите, каквито и да са проявления в нашето съзнание, Бог се проявява във всичко туй. Ако ти Го познаваш, ти си на прав път. Той казва: “Не бой се.” Ако много силно духа вятър, има нещо неизправено, ако те милва, добър си. Ако слънцето те напече, добър си; ако много те напече, имаш нещо неизправено. Ако стане много студено отвън, причината е в тебе. Може да направиш опит: студено е двайсет и пет градуса под нулата, можете да измените състоянието си, и веднага студът ще се смени, ще дойде нула градуса. Казвам, като измените своето състояние, външното състояние в природата веднага ще се измени, няма по цялата земя, но в дадения случай около тебе ще се образува една стая отоплена, веднага ще се смени студът. Или имате противоречие в живота, сиромашия имате.

То се дължи на вашия живот. Щом изправите живота си, сиромашията ще си иде. Писанието казва: “Когато пътищата на един човек са благоугодни, Господ го примирява с враговете му.” Ако пътищата ни са благоугодни, Господ го примирява с онези, с които сме в постоянно стълкновение.

Та казвам, някои от вас искате Господ по един механически начин да има разположение към вас. Ако вие не знаете как да обичате, как ще има разположение? Ако вашата любов не е както Той обича, ако вашата мисъл не е такава, както Той обича, ако онова, което Той ни е дал, ти не пазиш. Ти минаваш някъде, откъсваш някое цвете, хвърляш го. Той не иска ти да късаш цветята и да ги хвърляш. Минаваш някъде, обидиш този-онзи. Господ не иска да обиждаш никого. Ти видиш една котка, казваш: “Това е животно”, презираш го. Не е в порядките на Бога това. Тази котка, която Господ създал, тя е почтена като Божие дело. Ако в своите проявления котката е лоша, то е в нейното проявление и ти, като човек в своите проявления, и ти не си съвършен. Ние трябва да ценим хората като създание на Бога. Бог ни създал, за да се проявим много добре. Имаме всички възможности да се проявим. Ако не се проявим, причината е в нас. Ако животните не се проявяват, причината е вътре в тях. Имам един котарак, като дойде, един дивак беше. Започнах да се обхождам добре с него, аз му давам най-хубавото, той ме изглеждаше. Вече година, откакто иде при мене, и сега аз като тръгна, върви пред мене като адютант. Аз се върна, и той преди мене. Накъдето отивам, пътя оправя. Като се спра, върне се, ако се върна, и той се върне след мене. Дойде и измечи. Доста музикално казва мър-р. Отворя вратата, дам му нещо хубаво, от което имам. В този котарак е затворена една душа на някой близък, казва: “Познавам те, Учителю.” Казвам: “Много назад си останал.” От мене зависи: някой път помилвам котарака. Една сестра казва: “Учителю, бих желала да бъда на мястото на котарака. Той нея милва, пък нас хич.” Казвам: “Изостанала назад, снизходителен съм.” Казвам:

“Внимавай да живееш добре, да напуснеш тази форма.” Казва: “Тия ученици са успели много. Колко време, колко време остана?”

Да не ви смущават тия, външните, форми. Тези херувими, най-възвишените същества, имат дяволска форма. Тогава какво ще кажете? Така ги рисуват, с биволска форма, не ги рисуват като хора, но като животни. Вие нямате едно понятие за формата на едно животно. “Бивол”, казва. Аз бих желал да съм бивол. Че в бивола има чувство. Като го извикаш, на един километър да е, като чуе гласа, реве и иде. На един вол говори му колкото искаш, не иска да знае нищо. Ако искаш да те обичат като бивола, на свят обичай. В Индия има едно племе, отглеждат биволи. Аз бих желал да имам биволска любов. Не считайте, че тъй, както хората се проявяват, че то е най-правилно. Някой път виждам анормалности, те се дължат на хиляди години на миналото. То не е сегашно. Тъй както сега се обхождате, то не е сегашната любов. Вие направите нещо, и после съжалявате, казвате: “Не трябваше да го направя.” То е миналото. Съзнаваш как трябва, но не си готов да се проявиш. Искаш да бъдеш мек, като речеш да се проявиш, не можеш, и току изведнъж: бум-бум! - излезе нещо нехармонично. Не че го искаш, сам съзнаваш, че гласът не е мек. В сегашния живот имаме по-големи погрешки на миналото. Обхода трябва в нашия ум, в нашето сърце. Апостол Павел казва: “Не съм съвършен, стремя се към съвършенство.” Всички ние се стремим към съвършенство. Да не се осъждаме за онова, което правим. Може да кажем: “Ще ме извиниш, то са мои привички на миналото. Аз съм недоволен от тях, ще ме извините. Имам нещастието, не мога да се освободя.” Гласът ти е бас, говориш, той иска сопран. Казваш: “Не мога да го направя, бас съм, дебеличко говоря.” Някой обича бас, той тъничко говори. Казва: “Тази сестра натънко преде. Такъв е гласът ѝ.” Казвам, и дебелото предене, и тънкото предене на място са. Който преде дебело, да преде дебело; който преде тънко, да преде тънко - че като се изтъче, и тънко, и дебело да имаме, и тънки, и дебели нишки.

Задачата е ние да прославим името Божие на земята.

“Отче наш”

14 утринно слово 8 март 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ВЕЛИКИЯТ ПЪТ

Добрата молитва
„Евангелие от Матея“, 15-та глава, 1–10 стих;
„Евангелие от Лука“, 10-та глава, 10–20 стих;
„Евангелие от Йоана“, 1-ва глава, 1–15 стих.
Духът Божи
Молитвата на Царството
Отче наш

Може да се говори за много работи, които остават неразбрани – едно забавление на хората, но най-важното е онова, което човек сам схваща със своето съзнание, ония връзки, които той лично има. Пътят на човешката душа е най-важен, пътят, по който всяка една душа върви. От този път зависи лично за него и по този път като вървят всичките душѝ, зависи общото. Сега ние често пъти се спираме върху общото. Какво ще стане? Опасността не седи в общото, опасността е в частното. Един лист може да бъде откъснат от дървото, един цвят може да повехне и тъй нататък.

Та казвам, ние сме дотолкоз радостни, доколкото разбираме пътя на Божията Любов. Казва: „В начало бе Словото“. Словото, това е изявление, Божията Любов, която се изявява на всяка една душа. На това изявление на Бога в нас ние се радваме. Сега различни са разбиранията. Хората имат три разбирания. Някои мислят, че физическият свят е всичко. Една трета е това, тялото на човека. Като дадат внимание само на тялото, затлъстяват, задебелеят, но не се мине 50, 60, 120 години, виждаме този човек, който бил като планина, изчезне някъде. Човек мяза на леда, който се стопява: зимно време има своята реалност, лятно време той изгубва тази реалност. Често хората се интересуват, казват: „Какъв ще бъде горният живот?“ Важно

е какъв ще бъде този живот. Ако човек тук, на земята, не може да живее добре, ако не земята не разбира, как ще живее горе? Та казвам, в кривото разбиране някои хора изпадат в заблуждения, мислят, че в света всичко е за тях създадено. Че е за тях създадено, вярно е туй. Което те съзнават, е за тях създадено, но онова, което те не съзнават? Онзи свят, който те виждат, за тях е създаден, но онзи, който не виждат? Следователно туй, което те виждат в дадения случай, то е за добро, то е реално. В дадения случай ти не виждаш всичко, виждаш много малка част.

Та казвам, най-интересното е в живота, ония дарби, ония сили, които Бог е вложил в човешката душа, да ги развие човек. Няма по-хубаво нещо от Истината, няма по-хубаво нещо от свободата. Но свобода без Истина не се добива. Защото когато говорим за Истината, разбираме физическия свят, проявения свят. Трите свята съставят едно семейство: Божественият свят е бащата, духовният свят е майката, физическият свят, това е роденото дете. Онези, които не разбират, казват: „На земята в дадения случай бащата е важен“. Важна е и майката, важни са и децата. Едно семейство без деца не се е проявило. Може ли да съществува един свят без баща и майка? Някои хора отричат, казват: „Няма такъв свят“. Чудно, те отричат, като че ли те съществуват без баща и майка. Най-първо, казва: „Ти при него няма да ходиш, нямаш баща, няма духовен свят, всичко е тук, нямаш майка, само ти си тук. То е разбиране“. Оттам започва противоречието. Всичкото противоречие в света е, че човек отрича реалността, която е над него. Ще кажете: „Кой е видял Господа?“ Слепите никога не са Го видели, но онези, които имат очи, чистите по сърце, ще видят Бога. Казвам, ако Бога никой никога не е видял, какъв смисъл има това, че чистите по сърце ще видят Бога? Някои ще цитират стиха, че Моисей искаше да види лицето Божие. Не може някой да види какво е лицето Божие и да остане жив. Знаете защо? Моисей имаше едно престъпление, което тежеше на него. Казва Бог: „Ти със своето престъпление, което си направил, ще видиш само

задницата, гърба Ми ще видиш. Лицето Ми не можеш да видиш“. Всеки човек, който живее порочен живот, не може да види лицето на Бога. В каквато и степен да са неговите прегрешения, той трябва да се очисти. Именно туй престъпление на Моисея стана причина да не може той да влезе в обетованата земя. Та всеки един от вас все си има по една спънка като Моисей. Един ден той видя един египтянин да бие един евреин. Взе, че претрепа египтянина, зарови го в пясъка. На другия ден видя двама евреи да се бият. Отиде при тях и единият му казва: „Да не искаш и мене да пречукаш като египтянина?“ Мойсей хукна да бяга, той знаеше какви бяха последствията, какви бяха строги законите за убийство. Той беше посветен, направи едно престъпление. Не само това, но много работи Моисей допусна. Ако всичко онова, което е писано, е вярно, той стана причина един ден да бъдат избити 15,000 евреи. Така е било в Стария Завет. Всички хора, които живеят в Стария Завет, считат, че светът ще се оправи с убийство, трябва да се избива. Аз сега говоря за личния живот. Всеки един от вас мисли, че като премахне всичките препятствия в живота, които съществуват, той може да се подигне. То е едно заблуждение. Препятствията, които съществуват, те са фиктивни.

Трима души се влюбили в една княжеска дъщеря. И тримата кандидати се явили. Тя им дала един изпит, изпитва ги по модерен начин, казва: „Тук има колело, велосипед. Всеки ще се качи на колелото и ако с него може да блъсне и да пробие стената, той може да се ожени за мене“. Изпитва и тримата. Качва се първият на колелото. Като дохожда до стената, казва: „Защо ще се убивам за една княжеска дъщеря? Отказвам се“. Слиза от колелото и се връща. Вторият, и той се качва, но казва: „Мил ми е животът“. Третият, като се качва на колелото, казва: „Каквото и да стане: или тя, или без нея не мога да живея“. Отива до стената, тя направена от книга. Другите казват: „И ние можехме да направим тази работа“.

Ако вие не можете да победите книжните мъчнотии в света, как ще победите съществените? Единственото достойнство на човека е,

когато побеждава. В какво седи достойнството на човека? Достойнството на цигуларя е да взема вярно тоновете. Ако той се уплаши, че не може да вземе вярно тоновете, не е цигулар. В какво седи един добър певец? Че може да взема всичките тонове много вярно. В какво седи силата на един добър човек? Че всеки момент може да постъпва добре. Доброто живеене е музика. Да направиш добро, това е един тон, верен да го вземеш. Често ние не разбираме онази връзка, която съществува за подигането на човешката душа. Има неща, които човек може да знае, добре да е учил. Малкото пиленце, което се излюпва, изведнъж знае да рови. Малкото патенце изведнъж знае да плава. Никъде не е свършило никакъв курс или гимназия, или прогимназия, или някой университет. Веднага плава, също тъй, както майка му.

Казвам, ако ние не можем да оправим живота си, ако се спираме при обикновените работи, ние тогава изгубваме смисъла на живота. Смисълът на живота седи в това, да дадем ход на Божественото, което е в нас. Човек живее едновременно два живота. Ако той не даде ход на онова, Божествено начало, което е в него, и започне той сам да се осигурява, той не разбира живота. Всички ние сега седим и се осигуряваме. Ще видите, целият живот е построен на осигуровка. Казва: „Осигурен съм за 10, 100, 500,000 лева“. Христос даде пример за онзи, богатия, който се осигури, направи големи житници, имаше ядене и пиене. Казва Господ: „Тази вечер ще ти взема душата, ти всичко това на кого ще го оставиш?“ Един българин в 14-та година във Варна спечели едно дело от 500,000 лева. Казва: „Да продължи войната колкото иска, аз се осигурих“. Вечерта умира. Може да ви приведа хиляди примери. Големите нещастия, които стават, от какво произтичат? В една война, ако вие сте невнимателни: ще видите някъде някое ножче или часовник, искаш да го вземеш, но те са свързани с бомбички. Като потеглиш туй, малкото ножче, ще ти коства живота, този часовник ще ти коства живота. Или някое друго забавление. Има такива забавления в този свят, дето хората изгубват

смисъла на живота си. Сега тук, в България, някой направи погрешка и за 20 лева го осъдят. Имало такъв случай, че неговият адвокат искал да го защити пред съдията и казва: „Туй дело не е криминално, този човек нямал намерение да краде. На масата имало 60,000 лева, той взел само 20 лева“. Този, като чул това, почнал да плаче. Съдията мисли, че се разкайва, и го пита защо плаче. Казва: „Плача, господин съдия, че можех да видя шейсетте хиляди“. Каква е разликата между 60,000 и 20 лева? В Божествения свят малките и големите величини имат една и съща цена. В Божествения свят, тъй по човешки да говоря, като туриш една златна монета в джоба, може да пропътуваш цялата вселена, тя ти отваря път навсякъде, с една монета всичко става навсякъде. Дойде някоя мъчнотия, бръкнеш, покажеш я, станат работите. Сега има хора реалисти, казват: „Не вярвам в задгробния живот“. Те са много големи вярващи. Кой не вярва? Да вярваш в това, което не е, е по-силна вяра. Да вярваш в оня свят, който съществува, е една вяра, но да вярваш, че не съществува, то е много по-голяма вяра. Правя тази аналогия в света. Реалността не може да се отрича. Всякога, щом отрича реалността, върху която почива неговият живот, смъртта следва. Смъртта е възнаграждение за отричането, в миналите поколения, на реалността. По някой път вие искате да кажете в какво седи престъплението на Ева. Тя отказа научно реалността, казва: „Като яде човек от плода на туй дърво на доброто и злото, ще добие нещо“. Плодът на доброто и злото беше несъвместим в райската градина с другите плодове. Казаха им: „При тази храна, която ядете сега, храната от доброто и злото е несъвместима, няма да я ядете“. Ева оспори, казва: „Защо да не ядем? Какво има, ако се меси една храна?“ Всеки, който меси доброто и злото в едно, смъртта иде като резултат. Всякога нашите страдания произтичат от нищо и никакво. Пукне се някой джам, казва: „Кой пукна този джам?“ – „Не зная.“ Ето бялата лъжа, децата излъгват. Блъсне вратата силно, питат: „Кой остави вратата?“ Пак бялата лъжа. Възрастните хора, учените хора, употребяват белите лъжи. Да каже: „Аз блъснах вратата. Този

прозорец аз го счупих“. Или минал си някъде, стъпил си някое цвете. Не се извинявай, кажи тъй, както е.

Казвам, така сме оплетени всичките хора. Казва: „Кое е истина в живота?“ Туй, което носи живот, е Истина. Туй, което носи смърт, то е лъжа. Туй, което носи живот, е Любов. Туй, което не носи живот, то е безлюбие, смъртта е това. Туй, което носи знание, то е учение. Туй, което не носи знание, то не е учение. Има вътрешен закон в душата. Всеки един от вас, щом влезе в себе си, трябва да спазва този закон. Щом наруши вътрешния закон, усещаш едно вътрешно помрачаване. Вземете сега в личния живот, ние искаме да оправим едно общество. Обществото ще се оправи, когато хората лично се оправят. Личният живот на човека, той е доста сложен. Според съвременните изчисления в човешкото тяло едни поддържат, че има трийсет милиарда клетки, живи души, други поддържат, че са триста милиарда. Ако вземете трийсет милиарда, знаете какво огромно число е. То са все поданици, на които ти, човешката душа, си господар, трябва да се отнасяш добре. На тия твои поданици ти не им знаеш имената, ти не знаеш имената на тия души, които работят за твоята мисъл вътре в мозъка. Когато се намериш в трудно положение, веднага правят разчет, да те избавят от смъртта. Има души, които изпълняват функциите на сърцето, постоянно работят. Ако не са те, които да работят постоянно, ти не можеш да живееш. Ти, човекът, всичко това не го разбираш; когато сърцето бие, казваш: „Аз съм“. Какво си ти? Като престане сърцето ти да работи, като престане умът ти да мисли, де си ти? Най-после, като престанат ония работници, които са в стомаха, десет милиона работници има? Представете си каква фабрика, десет милиона работници в стомаха, дето се смила храната. Ако ние трябва да им плащаме, и най-евтино, по един лев на ден, то са десет милиона. Това за един ден. Ами за 100 дена то правят един милиард.

Та казвам, ние сме заобиколени от куп свидетели. Казва: „Свидетелите свидетелстват само за вярата“. Кои са свидетелите за

Любовта? Цялата вселена е свидетел, всичко онова, което съществува, е свидетел на Любовта, на проявената велика хармония, която съществува. Всеки един свят съществува отделно, той се движи. Всички се движат някъде, за някого се движат. Та казвам, без Любов животът е непонятен. Човек не може да бъде щастлив. Щастие без Любов не може да съществува. Разумност без Любов не може да съществува, насилието се явява. Писанието казва, че Бог е Любов. Сега не е важен светът отвън. Психологически си мислят, че хората не вярват. Дали вярват, или не вярват, то не е важно. Онова, което аз зная за себе си, аз може да зная вярвам, или не, аз как вярвам, може да зная. Всякога човек, когато дойде до безверието, той е раздвоен. Ти отричаш едно нещо и в същото време казваш: „Може да съществува". Ти не може да отричаш. Каквото и да отричаш, щом се раздвоиш в себе си, показва, че си се поляризирал. Ти казваш за някой човек, че не е добър. Но то е твое психологическо схващане. Защо не е добър? Какво разбираш под думата „не е добър"? Може да кажеш, че и ти не си добър. Може един цигулар да каже на друг, че той не свири добре. Другият, и той казва, но по какво ще познаете, че и двамата цигулари свирят добре? По какво се познава дали един градинар е добър? Когато всички дървета са добре отгледани, има най-хубавите плодове. Та казвам, един човек, който като върви по пътя, по един добре изметен път, забележи едно камъче, спре се, вземе камъчето, че го тури настрана, той е добър човек, защото счита, че пътят трябва да бъде гладък. Ти минаваш, камъче има на пътя, казваш: „Не е моя работа". Туй камъче ще стане причина за някое голямо нещастие. Знаете една малка прашинка, ако влезе в окото, какво безпокойство причинява.

Да допуснем, че някой ви каже: „Не си добър човек". Ако си глух, ще кажеш: „Много хубаво говори". Но ако имаш един музикален слух, каже ти: „Ти не си добър човек"? Ако аз съм музикант, някой ми казва: „Не пееш добре, не слушаш добре", аз ще му запея. Той ми каже „Ти не си добър певец, не знаеш да пееш". Веднага ще му

докажа, че зная да пея. Изпея му една песен, казва: „Признавам те, добър си“. Хората като кажат: „Не си добър“, искат да кажат: „Ако си добър, изпей. Но си добър човек, ако си майстор на пеенето, я да изпееш“. Как ще изпееш песента? По някой път на човека му трябва постоянство. Аз например по някой път се чудя на религиозните хора и духовните хора: малки работи ги спъват, големи работи не ги спъват. Ще ви приведа един пример за двама светии, живели в пустинята. 30 години живели, излизали да посрещат слънцето. Един ден единият видял, че другият, като отишъл на едно място, подскочил, хукнал да бяга. Казва: „Какво има, този страхливец от какво бяга?“ Отива там, гледа цял котел със злато, отворен. Казва: „Я го виж този глупец, от парите бяга“. Извадил целия казан, отишъл в Египет, направил къщи, помагал на бедните, правил добро на хората и после пак се върнал в пустинята. Започнал да се моли на Господа, дали Господ е доволен от него. Господ му казал така: „Всичките добрини, които ти направи, не струват толкоз, колкото подскачането на твоя брат над казана отгоре“.

Според мене, ако ти даваш на един човек хляб без Любов, то е престъпление; ако учиш без Любов, то е престъпление; ако се молиш без Любов, то е престъпление. Всяко нещо, което в света правиш без Любов, то е престъпление. То е най-малкото престъпление, но престъпление, което носи такива зловещи последствия в себе си. Да обичаш някого, то е най-лесната работа. Няма в света по-лесна работа от Любовта. Чудни са хората. Какво ти коства да имаш едно добро чувство към един човек? Ето аз какво подразбирам. Седя при някой човек, дошъл съм. Слънцето изгряло, моята личност, моето тяло хвърля сянка върху него. Аз погледна, оттегля се от него, да го огрее слънцето. То е Любов. Ако седя и чакам той да се отдалечи, то е престъпление. Аз съм първият, който трябва да се оттегли той да се огрее. То е Любов. Какво ти коства да се оттеглиш на няколко крачки, да го озари слънцето? Някой човек седнал пръв на трапезата, пръв започва да яде. Казвам, хората на Любовта трябва да бъдат последни в

яденето. След като се наядат всичките, те последни да бъдат. Същото правило е: и майката нахрани детето си, тя тогава яде. Та казвам, тия правила, които Бог ги турил, да ги спазваме. Този закон е толкоз очевиден. В съвременния строй, ако вие вземете пари назаем от някоя банка и не внесете по закона, те може да изискват парите; те са толкоз внимателни, че вие, щом не внесете вашите задължения, губите кредита си: „Нямам доверие във вас“. Не само в банката е така. Ако един военен изгуби веднъж сражението или 2–3 пъти, не го искат. Те ще искат военен, който не е губил сражението, не е отстъпвал. Та ние, съвременните хора, имаме постъпката на Куропаткин, онова прословуто отстъпление, отстъпва, отстъпва донякъде. Любовта не позволява никакво отстъпление. Щом отстъпиш, или трябва да умреш, или трябва да победиш. То е Любовта. Ако вие се уплашите, ще отстъпвате. Всеки, който се уплаши, той вече не постъпва право. Страхът не върши волята Божия, страхливите няма да наследят Царството Божие. Аз превеждам: хората на безлюбието не може да наследят Царството Божие, хората на Любовта ще го наследят.

Една наша млада сестра отишла при германците и им казала, че не трябва да се бием, хората да се примирят и по Любов да живеят. Той я гледа и се чуди как може да се не бият, как може това. Тази сестра, като се връща тук след един час, намерила друга сестра и се скарала с нея; туй, което проповядвала, тя го забравила. Идейно трябва да се живее. Намерила друга сестра и се скарала с нея. Чудно е, че напреднали сестри за нищо и никакво се карат, напреднали братя за нищо и никакво се карат. Казва: „Аз заслужавам 4, той ми турил 3, той не разбира“. Цялата философия на Питагора почиваше на числата 1, 2, 3, 4. По-нататък Питагор не отишъл. Единствените числа, които са разбрани, са 1, 2, 3, 4. Само 24 души го разбират, то са мъдреците; 24 мъдреци има, които разбират какво нещо е числото 4. Ние, другите хора, разбираме: 1, 2, 3. Едното е мярка за всичките работи, едното, то създава нещата; двете ги развива, а трите ги прилага. Едното, това е пролет. Две, това е лято. Три, това е есен, и четири, това е зима. Да

кажем, ти си ученик, турят ти 3, искат да ти кажат: „Плодовете на твоя живот използвай ги хубаво“. Ами че той ти дал най-голямата титла. Числото 3, това е Истината в света, която ти имаш. Числото 2, това е великото знание, Мъдростта, която ти имаш. Единицата, това е Любовта, която имаш. Казва: „Единица ми туриха“. Ти не разбираш законите на Любовта. „2 ми туриха“. Ти не знаеш знанието на Мъдростта. Пък 3 като ти турят, с 3 се минава – това е Истината. Та казвам, за да разбираме 1, 2, 3, да не се обиждаме в живота си. Ако си герой, никога да се не обиждаш. Има ли такъв герой? Много малко герои има.

Аз съм привеждал един пример, само приблизително е подобен случаят. Един математик работил 20 години върху една сложна задача. Винаги държал стаята си затворена. Работил на разни листчета, разхвърляни по стаята, не обичал реда и порядъка. Един ден неговата слугиня намерила стаята отворена, събрала тия листчета, турила ги в печката, очистила цялата стая. Като се върнал, казва: „Господарю, очистих и наредих стаята“. – „Как?“ – „Изгорих всичките листчета.“ Като че се е обърнал светът. Само ѝ казал: „Моля, още веднъж да не правиш това“. Ние сме някой път от ония глупави слугини. Всичко онова, което Бог е създал в нас, ние вземем и в собата го туряме, изгаряме, очистваме го. Бог казва: „Не горете още веднъж тия листа“. Искам да ви насоча мисълта на следното: от вашия живот, от вярата, от Любовта, от знанието, от отношението ви към знанието, от отношението ви към Любовта, от отношението ви към Мъдростта, от отношението ви към Истината зависи благото на земния ви живот. Мислите ли, че ако вие обичате Бога, имате знанието, което ви преподава, поддържате Неговата Истина, че вие ще бъдете беден човек? Не, никога. Мислите ли, че вие ще бъдете последен простак? Не, никога. Човек, който се държи на Любовта, който носи в себе си знанието, който носи Истината, той е гениален човек. Някой казва: „Как може?“ Лесно е. Всеки може да стане гениален. Ще имаш онази връзка с Любовта. Любовта ще бъде подтик

за всичко в света. Всичко в света ще вършиш със знание, ще го вършиш разумно. После, никога няма да допуснеш да направиш в живота си една погрешка. То е Истина. Има позлатена лъжа. Някой направил доброто, друг казва: „Аз го направих“. То е бяла лъжа. Друг направил доброто, той казва, че той го е направил. Аз слушам често хора, които говорят белите лъжи, казват: „Аз го обърнах“. Господ е работил, той е само посредник, казва: „Аз го просветих, простак беше, напълних, натъпках му главата“. Да оставим тия заблуждения. Всяка една глава е глава, в която Бог е вложил нещо. Ти дължиш на Божественото, което е в тебе, което е вложено първоначално. Когато майка ти те ражда, тя е условие, не те е създала тя. Някой път бащата може да каже, че родил детето. Той е условие. Водата може да дойде през тръбите до града, но тръбите не създадоха водата, те са само проводници на водата. Казвам, Господ ни гледа и се вслушва, Господ ни гледа, от памтивека ни е гледал и сега ни гледа, когато сме в стаята вечерно време, не тъй, както сме тук; вечерно време, когато си сам, какъв си.

Сега бих ви привел един пример, но ако го приведа, ще огорча някого. По кой начин може да се приведе, да не се засегне някой? Ще турим пак младите. Една млада мома, въздържателка, казва: „Аз съм въздържателка, винце не пия, само чиста вода“. Затворила се в стаята, изважда виното, налее и пие. Защо отвън не пие, пък вътре скрито пие? Въздържателка отвън, вътре в себе си не е въздържателка. Някой казва: „Аз съм много търпелив, никого не съм обидил“. Аз съм привеждал онзи пример във Варненско за един българин, който имал толкоз голям крак, че като ходил във всичките обущарници във Варна, искал да си купи чехли, не могъл да намери. Един турчин му казал: „Калъпсъз“. Обидил се българинът и като излязъл на 10 километра вън от Варна, на едно високо място, казва: „Сен калъпсъз“. Има нещо, човек не го прави от страх. Бъдете смели. Ако искаш да покажеш силата си, покажи я, нищо повече. Каже ти някой, че си баба. Баба ли? Хвани го за крака, дигни го нагоре, обърни го надолу с

главата, кажи: „Баба ли съм? Още веднъж забранявам ти така да говориш“. Щом не можеш да го дигаш във въздуха, кажи: „Баба съм“. Щом ти казва, че си баба, покажи му, че не си. Да види, че не си, да не говори бели лъжи.

После, някой път ние не искаме да изкажем убеждението си. Ако запалите една свещ, какво ще ти каже? Някой път не е износна свещта: може да те издаде, ако си направил престъпление, ще искаш всичко да е на тъмно. Но ако направиш добро, ще искаш свещта да свети. Най-първо, добрият живот изисква светли мисли вътре в нас.

Казвам, ние сега в съвременния живот не трябва да очакваме какво ще стане в света. Моите отношения с Бога са важни. За Бога вие сте толкоз важен, колкото целият свят, и целият свят е толкоз важен, колкото една душа. Хиляди хора и един човек еднаква стойност имат пред Него. То са относителни неща. Ние по някой път мислим, че друг е в света порядъкът. Бог има отношение към хората, понеже всички живеят в Него. Когато Господ минава, казват: „Аз много страдам“. Страдаш, защото не обичаш Истината. „Господи, много страдам тук, в противоречие съм с хората.“ Страдаш, защото си невежа, знание нямаш. Навсякъде страдаш. Страдаш, защото не обичаш. Казва: „Как да го обичам, когато той не ме обича?“ Та ти, ако очакваш да те обичат, ти си хасъл баба вече. Бабата да очаква момците да дойдат, да се влюбят в нея? Коя баба е запалила сърцето на младия момък? Нито една. Но младата мома на 19 години запалва сърцето, навсякъде тичат. Защо? Какво лошо има? Огънят е запален, благодарете, че гори. Казва: „Запали ме. Изгори ми чергата“. Хубаво стана, че изгоряла чергата, и без черга може. Всяко нещо, което гори, то не заслужава в нас да съществува, не трябва да го поддържаме. Казва: „Пропаднаха идеите ми“. Ако твоите идеи пропадат, те не струват. Дръж онова, което не пропада. Дръж онази добродетел, която никой не може да смъкне. Дръж онова знание, което никой не може да помрачи. Дръж онази сила, която никой не може да разколебае.

Аз бях решил тази година да мълча, да не говоря. Казвам: „Няма да говоря“. Дойде, хвана ме една хрема, хремата на всичките. Казвам: „Вие всичките хремави ще дойдете с мене, ще кашляте. Аз ще говоря“. Що е хремата? Очистване. Хремата е една отлична наука. Хремата може да те освободи от някои престъпления. Хремав си, дигнал си пушката, замерил си някого, разкашляш се, спираш се да направиш престъплението. Таман пак мериш, пак се закашляш. Всеки, когото го хваща хрема, не мисли право. Всеки, който чувства болка на сърцето, не чувства право. Щом се яви болка на тялото, не постъпват право. Казвам: Ще се явя на тия хора хремав, какво ще им говоря? Не съм свободен. Болестта какво е, да ви кажа. Ние имаме едно смътно понятие за болестта. Болестите са едно велико благословение в света. Когато Бог иска да просвети един човек, той му даде една болест, да се вглъби в себе си. Една малка задача, която трябва да разреши. То е отношение на човешката мисъл, човешките чувства, на всичките тия клетки. Има нарушение, несправедливост вътре. Не си ял правилно, не си мислил правилно, не си чувствал правилно. Набирал си често нечистотии, отрови. Трябва целият организъм да се пречисти. Ще седнеш и дълбоко в себе си ще мислиш.

Аз по някой път вземам за пример котката. Сега имам един котарак, който беше едно диване по-напред, голямо диване. По-рано имаше една женска котка, стана културна, но като дойде зимата, ме напусна. Казвам: „Котешки работи“. Като казах „котешки работи“, дойде котаракът, каза: „Тя не иде, аз ще седя“. Този котарак седи и казва: „Не мисли лошо, тя е малко така, нали разбираш тия женски работи, удобства трябва да има“. Той седне при вратата и цялата нощ лежи, по някой път по половин час седи. Като отворя вратата, седи през зимата смирено, поглежда ме. Казвам си, аз ако бях на негово място, щях ли да седя? Търпение има. Защо човек тъй, пред вратата на Бога, да не седи като котарака? Затвори Господ по някой път вратата, казваш: „Как ще чакам?“ Искаш, като похлопаш, отведнъж да ти отворят. Казвам, отваряш ли на ония, хубавите мисли, които

похлопват на нашия ум, отваряш ли на ония, хубави чувства, които похлопват на нашето сърце и на онези, малките постъпки, които похлопват на тялото, от които зависи здравето на човека? Аз съм уверен 101 процента. Ако ние кажем в дадения случай: така разбираме, тъй разбираме. Какво има? Всеки един човек казва, че онзи, който изучава астрология, че звездите влияят. Всичките хора на земята са подобни на звездите. Всеки един човек може да ти влияе и добре, и зле може да ти влияе. Ако един човек иде в новолуние в дома ти, той ти носи щастие. Ако един човек иде при пълнолуние, той ти носи лоши аспекти. Защо е така? Той като замине, ще се случи нещо, че работите ти ще се объркат. Дойде, когато е на сърп, в началото, имаш да плащаш, ще изплатиш; разболял си се, ще оздравееш – всичко се урежда. Едно съчетание като дойде на пълнолуние, след като си замине, ти заболееш; ще се уплетеш в дългове – не ти върви. Ти искаш да идеш на гости у приятеля си, кога трябва да идете? Вие отивате при пълнолуние, тогава е по-светло. Ако аз бях, щях да ида в новолуние. Или другояче казано, ако отивам при един свой приятел, няма да постя 3 дена, че като ида там, да бъда лаком; но да се нуждая от малко храна, ако ми даде закуска, да ми е приятно. Ако съм гладен, ще чакам един пищен обед. Аз и досега помня една стара баба. Бях в едно село, че ми сготви боб. Казва: „Синко, учен човек си, да имах яйца, бих ти сготвила, нямам нищо друго, само боб“. Но то беше най-вкусният боб, който съм ял. Гощавали са ме много, но не ги помня. Но онзи боб помня. Погледнах в очите ѝ, виждам, че ако е млада мома, много може да направи; ако е учен човек, може много да направи; ако е светия, може много да направи. Като сварила боба, сладък е, защото вложила най-хубавите мисли, вложила Любовта си. С Любов го сготвила. Казва ми: „Синко, защо не дойде по-рано?“ Рекох: „Беше опасно да дойда по-рано. Сега за мене е безопасно. Аз съм млад, ти си баба, не е опасно. Или аз съм стар, ти си млада, пак не е опасно. Млад при млад е опасно“.

Казвам, в нашия живот трябва да бъдем толкоз чистосърдечни, като се очисти нашето небе, да виждаме. Благодарете, че не виждате. Ако виждате, косите ви ще настръхнат. Косите ви ще се изправят, ще видите хиляди очи гледат, каквото направите, всичко записват, фотографирано е. Няма някоя мисъл, няма някое чувство, няма някоя постъпка, която да не е фотографирана. Мислиш, че никой не те вижда, никой не те чувства. То са документи, каквото си направил, е записано. Вие се самозаблуждавате. Гледаш, няма никой. Фотографи има, колкото искаш. Фотографират.

Велик е пътят на човешката душа. Не обременявайте душата си. Радвайте се, когато скърбите. Радвайте се, когато сте в сиромашия. Радвайте се, когато сте болен. Знаеш колко мъчно е да се радваш. Казваш: „Господ ще ме послуша ли?“ Ще бъдеш чист. Кажи истината: „Много са моите малки престъпления. Не съм изпълнил още волята Ти, както Ти искаш“. Ако ние бяхме извършили волята, тъй както ви говоря, ние ще спасим целия свят. Ако в света има 10 пророци, ще оспорват света. Няма още 10. 10 какви пророци? Не в манастирите, дето живеят, не в църквите, дето живеят, не в обикновените. Светът ще се оправи. Светът ще се оправи, защото иде едно поколение ново, идат души възвишени, в които вие ще се влюбите. Като се влюбите, целият свят ще се измени. Както онзи, който пил, като види красивата мома, оставя пиянството. Тя седи в ума му, никакво вино. Та казвам, идат великите души, които слизат отгоре. Тия велики души ще похлопат на вашето сърце. Казват: „Христос ще похлопа“. Тия велики души на Любовта ще похлопат скромно. Ще бъде благословение за този човек, на когото те похлопат. Светлина ще има, както е сега светло. Те носят всичките благословения Божии.

Искам да останат във вашата мисъл три неща: да живеете за Любовта, да живеете за Мъдростта, да живеете за знанието, както е на земята, не отвлечено на оня свят. Оня свят и тоя свят е един свят. Мене ме радва едно цвете, едно малко облаче, едно бръмбарче, една пеперуда. Радва ме една пеперуда. Кацне със своето аеропланче, пак

литне, разхожда се, кацне, поседи, пак си дигне аеропланчето. Това са все души. Ние не разбираме и казваме: „Бръмбар“. Не е бръмбар, то е превозно средство, аеропланче. Вчера чистихме в градината и намерихме калинки, казвам: „Аеропланчето на калинката“.

Заслужава човек да хвърка с аеропланчето на Любовта. Заслужава човек да хвърка с аероплана на знанието. Заслужава човек да хвърка с аероплана на Истината, която носи свобода.

Пожелавам на всинца ви да хвъркате с тия аероплани.

„Блажени са чистите по сърце. Те ще видят Бога.“

Те ще видят Бога и Бог ще ни види.

15-то утринно слово, 22 март 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта, София, Изгрев.

ВИДОВЕ ЖЕНИТБИ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета част от двайсет и втората глава от евангелието на Матея, от началото до петнайсети стих.

“Духът Божи”

Цитирах ви един от най-красивите пасажи на Библията. И втори един пасаж, какъвто сте чели. Кой е най-интересен пасаж от Библията: ако цялата Библия изчезне, че като семка се посее, да роди Библията? Вие мълчите. Аз ще ви кажа защо мълчите. Един си купил една Библия, искал да му тръгнат работите, Господ може да бъде с него. Като си взел Библията, тръгнало му назад, каквото имал, загубил, казал си: “Като взех тази книга, всичко назад ми тръгна, я да се освободя от нея.” Хвърля я в огъня и като изгаря, едно малко парче хвръкнало настрана. Взел го и прочел: “Бог е любов”.

Ти да произнесеш: “Бог е любов”, и да ти тръгнат работите; като произнесеш: “Бог е любов”, да си готов всичко да дадеш, което имаш; като произнесеш: “Бог е любов”, да си готов на всяка жертва; като кажеш: “Бог е любов”, времето да стане ясно; като е сухо, като кажеш: “Бог е любов”, да завали дъжд; ако има потоп и кажеш: “Бог е любов”, да престане потопът. Днес хората се бият и като кажеш: “Бог е любов”, да престанат да се бият. Туй разбирам. Казвате: “Какво има да уча Библията? Доста трудна книга е.” Много учена книга е. Ако вземеш началото, създаването на света, как ще го разбереш?

Три начина има за разглеждането на Библията: обикновеният начин е тъй, както я четат; вторият начин е разместването на буквите,

има коментарии; и третият начин е начин, който само посветените са знаели. Всичките мислите: "Да го знаеме." Един ден, като нямах какво да ям, понеже са ми донесли малко ориз, понеже сега няма мляко, гледах, мислих, мислих какво да направя. Ориз без мляко може ли да се вари, яде ли се? Яде се. Турям ориза. Не ми дойде наум да го изчистя, имах доверие, че е чист. Взех и изсипах в съда, турих вода, измих го и гледам, излиза нещо от него. Измих го четири пъти, докато излезе бистра вода. Три-четири пъти като го измих, турих го да ври, той не увира. Излязох навън да се разхождам. Дойде ми наум да не се вари на силен огън, да не го варя на първа степен, но на трета степен да го варя. Гледам, уврял вече хубаво. Вкусих го, за пръв път си варя, вижда ми се блудкав, захар няма. Турих му малко солчица, дойде ми наум да му туря и чер пипер и като вкусих втора лъжица, стана по-вкусен. Мисля си, ще се развали - масло няма, черният пипер иска масло, той само с вода е варен, но като взех третата лъжица, стана още по-вкусен. Таман свърших, ето иде една сестра. Тя влиза в стаята, казва: "Какво има?" Казвам: "Приготвил съм си ориз." "Да видя как си го приготвил." Чуди се, че само с вода е сварен. Рекох: "Много вкусен е. Не си яла такъв ориз." Казва: "Малко захар да се тури." "Оризът си има захар." За първи път готвих, и разбрах, че оризът има захар. Докато имах първото понятие, че оризът трябва да се вари със захар, не ми беше вкусен, блудкав беше. Но като турих в ума си второто понятие, че оризът има захар, стана ми по-вкусен и към края беше много вкусен. Сестрата казва: "Много просто е." Казвам: "Ти си проста, че по старому мислиш. Този ориз има своята захар, свое мляко. Втората лъжица стана по-вкусна." И двамата се съгласихме.

Та казвам, както мислите, тъй и става сега. Няма по-хубаво да си свариш ориз с вода и да туриш много малко сол.

Сега по някой път вие, като четете Писанието, искате да четете някой автор, да му турите мляко. Какви коментарии може да дадете на Библията? Един свещеник в турско време проповядвал, че Христос нахранил с пет хляба пет хиляди души. Казва: "Братя християни, да

не мислите, че тия хлябове са били като нашите? Те са били големи като могили." Един овчар го слушал в църквата и си подсвирнал. Казва му: "Ти защо свириш?" "Ами, казва, учудих се, каква е била устата на пещта, в която са се събрали такива големи хлябове." Той, за да направи чудото в една понятна форма, казал, че хлябовете били големи като могили. Казват често някои ясновидци: "Аз нищо не зная, но от Бога, каквото дойде, всичко зная." Ти, нищо като не си знаел, и Господ да дойде, пак нищо няма да знаеш. "Аз не разсъждавам, аз без да зная говоря", казва. Ти не знаеш, но на нивата като посееш семето, тогава ще израсте. Като дойде Господ, като дойде светлината в тебе, израства онова, което Бог е сложил от самото начало. То е истината. Нищо не ми е дошло сега. То е заблуждение. Има нещо, вложено хиляди години в човешката душа, вътре в сърцето на човека. Туй, което Бог е вложил, то е важно, а другото е заблуждение на дявола. Дяволът казал на първия човек: "От този плод като ядете, вие като Бога ще станете." Ако човек от едно ядене стане като Бога, то е изгубена работа.

Мнозина от вас ходихте да слушате Ерна Зак, станахте ли като нея? Не знаеш, но и сто пъти да я слушате, ще бъдете такива, каквито сте сега. Тя е такава, защото е учила. Учение трябва. Съвременните хора имат прилежание, всичките хора вършат работите от немай къде, у всички има желание да станат богати, за да не работят. Не искат богатство, за да работят, да го приложат, но искат богатство, за да не работят, да имат трима-четирима слуги, а те само да седят на звънеца, да звънят. Те са осъдени хора в света. Няма по-смешно нещо в света да гледаш един набожен, станал големец и само на звънеца звъни. Един българин, като се освободила България, тръгнал да търси най-лесната служба, да стане чиновник. Той бил земеделец, и рало не искал. Влиза един ден в градината и вижда един капелмайстор дирижира един оркестър. Казва: "Виж, лесна работа." Отива и си предлага услугите да стане капелмайстор. Трудна работа е да си капелмайстор: трябва да разбираш всичките инструменти, да знаеш

какъв знак да дадеш, музикално какъв ключ да дадеш. После, трябва да учиш всичките хора как да свирят. Казвам: “Ако не се научите.” Казва Христос: “Ако не станете като децата.” Мисля, тя е една от най-съдържателните думи, която е сочна. Думата дете е сочна дума, най-сладка дума, и се употребява в българския, аз я харесвам. В английски не е написана така добре: чайлд, чилдрън*. В думата дете буквите са по-съдържателни - значи един плод, който е узрял, който е превъзмогнал всичките мъчнотии в живота. Децата имат всичкото желание да учат, каквото да им кажеш, вярват. Сегашните деца вече не вярват, понеже ги лъжат майките им.

Сега имах един пример. Дойде една много млада сестра, стреми се в новия път. Майка є, и тя върви в новия път. Живеят си много добре, но един ден тя хваща майка си в една малка лъжа. В какво седи малката лъжа, може ли да ми кажете? Тя носи доказателство, иска туй доказателство да го остави при мене. Казвам: “Нямам нужда, ти иди и го остави пак в чантата на майка си.” За да ми докаже, че има малка лъжа, носи ми доказателство. Не зная, но хората много мъчно може да се освободят от белите лъжи. Казва някой: “Аз видях Господа в шопски дрехи.” Само в туй не вярвам, че Господ може да се облече в шопски дрехи. Може да видите много други форми в света, Господ може да ти се представи в една форма и ти, като видиш Господа, формата на Господа, ще забравиш всичко. Ти ще Го видиш в най-простата форма. Тази форма като видиш, ще ти олекне, животът придобива смисъл. Ти сам ще пожелаеш да вземеш тази форма, която Той има.

Сега ще ви приведа един пример из животинското царство. Някой път аз съм ви разправял, че тази година е дошла една котка, запознала се е с мене и аз като изляза навън, ходи, разхожда се с мене. Накъдето ходя, и тя ходи, после се връща назад, отива до нашето игрище и пак дойде при мене. Аз мислех, че с мене ходи, тича отпреде ми. Един брат ми каза, че той имал една котка и тя го изпращала чак до пътя, ходила с него и се връща назад. Пък тя,

същата котка. Значи услуга прави на мене, но се приобщила към учението, че този простия брат, и него изпраща: тъй както ходи Учителят, така ходя и аз. Но защо ходи тази котка с този брат? По някой път той я гощава хубаво. Тя ходи с него, понеже той се обхожда хубаво с нея. Няма по-хубаво нещо в света от една добра обхода. Обхода, това значи да желаеш на всички доброто, всичките да започнат с о. Обхода, това са условията, външните условия. Всички думи, които започват с б, те носят едно благо. Може да растат, може да се превърнат на цвят.

Казвам, при сегашните условия вие сте добили. Всички от съвременните хора са дивачки. Есенно време падат листата. Ако една дивачка се пренесе в друго място, посади се, соковете се проминят и други плодове ще даде, дивачката може да даде по-добър плод. Ако вие сте присадени с дивачка, дивачка е - затуй е кисела. По-старото е добро, но присадката е лоша. Ако ме питате какво трябва да се прави, ще ви кажа, бутнете присадката. Сега вие имате желание да ви почитат хората. За какво да ви почитат? Почита се юнакът. Да ви дам един пример. Вчера седя на поляната, идат лазарки. Сега не искам да ви забавлявам. Аз казвам: “Не искам да играят, кажете им да играят другаде.” Докато стане братът да им каже, дойдоха две учителки и един учител, и доста възрастни момичета, искат да ни лазаруват. Хубаво. Направиха едно хоро, въртяха се, след туй направиха две страни и като играха ръченица, разместваха си местата доста хубаво. През ума ми минаха доста работи като ги гледах: не съм очаквал лазарки, дребни пари не нося, нищо нямам. Имах една мантия и една червена ябълка. Поднесоха каса. Казвам на брата: “Тури нещо.” Братът тури пари, онези искат да запишат колко на книжката. Ха беля! Аз го питах колко турил, той казва, че петнайсет лева. Казвам, малко са петнайсет лева, ще кажат: “Играхме им толкова ученици и учителят за петнайсет лева”, става ли? Пък аз нямам нищо в джоба си. Заминаха си. Като бръквам в джоба, след като си заминаха: имам пари, гледам една банкнота от петстотин лева; бъркам още веднъж,

още една банкнота; бръквам трети път, още една банкнота и така намерих четири банкноти по петстотин лева: две хиляди лева в джоба ми. Казвам си: "Трябваше да туря петстотин лева в касата." Мисля си да намеря някого, да му ги дам да ги настигне, казвам: "Хайде, втора година като дойдат да лазаруват." Като играха, мина през ума да им дам нещо. Качвам се на тавана, виждам цяла кошница портокали. Можех да дам на всичките по един, щяха да стигнат портокалите и щяха всички да бъдат доволни. Но в човек има нещо скържаво. Разсъждавам в себе си и българина, когото възпитавам в себе си, питам го: "Как мислиш, не трябваше ли да им дам петстотин лева?" Той ми казва: "Много са петстотин лева на тези години и цяла кошница портокали, много е." Българинът тъй казва.

Сега, когато сме в нужда, искаме хората да се отнасят добре, когато хората са в нужда, много мъчно можем да схванем. Защото всичките хора не изискват много, много малко изисква човек. Един човек, ударил се някъде, изисква много малко: иска да го превържеш, да вземеш един бинт, да промиеш крака му. От много малко е доволен човек. Той не иска да хванеш автомобил, че да го закараш някъде. Малко изисква. Или пък човек е гладен. Имаш малко хляб, дадеш му, доволен е. Малко изисква. Трябва да бъде досетлив човек.

После, човешкият егоизъм край няма. Еди-кой си е беден. Има хора бедни, които ги облажаваме. Има богати хора, пак ги облажаваме. Облажаваме бедните, че нямат грехове, бедни са от грехове. Уважаваме богатите, че са богати с добродетели. Има едни богати, които не облажаваме, тези, които са богати с грехове. Има едни бедни, които не облажаваме, те са бедни от добродетели.

Казвам, при сегашното човечество се изискват нови начини, за да се подобри семейството. Най-първо, нещастието започва от самия човек. То зависи от това как човек се обхожда със себе си. Човек не знае как да се обхожда със своя ум, със своето сърце, със своята воля. Той ще създаде лоши условия за себе си. Ако човек със себе си не знае как да се обхожда, как ще се обхожда със своите ближни? Ако със

своите ближни не знае как да се обхожда, как ще се обхожда с Бога? Може да служи на Бога от страх. В момента, в който се почувства свободен, той ще прави това, което знае. Дайте на един човек власт, и ще го видите как постъпва. Дайте власт на един човек, както Господ има, и ще го видите как постъпва.

Сега всякога се възмущавате, че някой човек не ви разбира. Пазете се. Щом се дразните, дразненето не е естествено. За да се дразниш, трябва да има причини. Виждаш, че някой човек постъпва несправедливо спрямо някого, вземи страната на слабия. Казваш, че не искаш да се месиш в чужди работи. В работите на любовта всички може да се месите, но трябва да вземете нейната страна. Ако аз искам да помогна на един беден човек, веднага ще му дам една дреха, напълнена с въздух, с две страни, да я облече, че като го бият, да бият въздуха, като удрят, тоягата да отскача.

В съвременния живот ние сме заинтересовани с благото на човечеството, с благото на нашите собствени души. Онова, което ти имаш тук, на земята, то ще иде с тебе горе на небето. В небето, в широкия свят, с тебе ще дойде. Ти ще тръгнеш за оня свят и ще тръгнат с тебе всичките твои мисли. Сега, ако вие тръгнете за оня свят, с вас ще тръгнат агънца, кокошки с отрязани глави, всичко, каквото си направил, ще върви подире ти. Като се обърнеш, подир тебе цяло едно стадо върви. Те ще дойдат до Царството Божие. Това е стоката, и като погледнеш: всички ще останат, и ти ще останеш без всяка стока и ще познаеш какъв търговец си бил. Ще видят: на агнето кракът осакатен, на кокошката крилото го няма, на някоя патица бутчето го няма. Като се връщаш на земята, ще видиш, че всичко е на земята поправено и с всичките кокошки и агънца пак ще се върнеш на земята, пак с тях ще бъдеш.

Сега вие може да мислите: "Туй което се казва, вярно ли е?" Когато се увеличава една микроба, вярно ли е, че е толкова голяма. Досега никой в света не знае каква е реалността. Искат хората да знаят каква е реалността. Слънцето е милиони пъти по-голямо от

земята, но го възприемаме малко. То е милиарди пъти намалено. Не знаем колко е слънцето, малко го виждаме. Другите звезди са още по-малки, и с най-големия телескоп не са способни да направят една резка, толкоз малки са. Учени хора има, които не вярват, че са толкоз големи, мислят, че са запалени свещи.

Вие сте слезли от невидимия свят, заличило се е възпоминанието за оня свят. Казвате: "Как става?" Сънувате един сън много ясен. Станете, ясен е в ума ви, не искате да го запишете. Легнете втори път да спите и като станете, нищо не помните. Нещата лесно се заличават. Щом станеш, запиши съня, защото, като легнеш втори път, после нищо няма да остане. Казвам, всичките неща, които се заличават в човешкото съзнание, не са реални. Този живот, който преживяваме сега, той е една голяма илюзия: не са важни работи, само се опитват нещата. Най-първо ти дадат една позлатена пара. Ти мислиш, че е златна, а тя е позлатена. Като носиш в джоба си тази пара няколко месеца, ще се убедиш, че е медна, че не е златна. В живота си ще видим, че много наши мисли и желания са позлатени.

Сега например вас ви е страх да знаят хората, че сте излъгали. Че Господ знае, че по двайсет пъти сте излъгали, от туй не ви е страх. Ти лъжеш, постъпваш грубо с някого, не те е страх. Лъжеш, ще те лъжат; изтезаваш другите, и тебе ще изтезават; обичаш другите, и тебе ще обичат. Каквото правиш, на тебе ще го правят. Както постъпваш с Господа вътре, и с тебе ще постъпват така отвън. Всички трябва да имате морал. Вие вътре в себе си трябва да бъдете верни. Със себе си трябва да постъпвате добре.

Ако се съгласите с мен да направим един опит за един месец, да видите как ще се измените. За един месец ще се откажете да се скарате с когото и да е: да живеете, като че нямате взимане и даване, да мислите добре за всичко. Ще направим опита за един месец и като мине месецът, постарому пак ще живеем. За един месец ще мислиш като че всичко имаш, като че всички работи на земята ти са ти наред.

Да не мислиш, че син имаш, жена имаш и тъй нататък. Всички страдаме все от тълкувания.

Тълкуванието е една форма. Отиваш като войник, имаш войнишки дрехи; ставаш съдия, имаш съдийска дреха. Като отиваш съдия, ще туриш мантия, един гердан; ако си офицер, ще вземеш шашка; ако си свещеник, ще извършваш службата. Тия неща са хубави като упражнения, но след като научи човек всичките упражнения, те не са нужни. Запример ти изучаваш музика. Важно е времето, но щом станеш музикант да разбираш времето, не е важно, има един закон вътре, който ритмично определя колко време трябва да дадеш. Запример, ако вие бихте придобили гласа на Ерна Зак, какво ще правите? Ще бъдете като нея, пари ще взимате, не вярвам нито един от вас да идва тук горе. Всички ще пеете, ще ви плащат хората. Защо? Даром не пеете. Никога не бих пял на един човек, който не ме обича. Ще кажете: "Без пари." Аз искам повече. Ако има любов, ще свиря заради любовта. В света даром сте взели, даром давайте. Това криво се разбира. Нещата, които се плащат, то е най-лесната работа. Най-лесно е туй, което с пари става. С пари са съвременните работи, без пари - вечните. Казвам, за да бъдем последователни на онова, което Бог е вложил в нас, трябва да изменим начина на постъпките. Не да казвате какво съм ви казал сега, но има едно право вътре: ако не постъпваш тъй, както Бог е оставил, не може да растеш. Има един въпрос. Млад си, остаряваш, постепенно ставаш дряхъл*. Нищо не те интересува.

Не вярваш дали ще идеш на оня свят. Докато си млад, си по-силен, като станеш стар, ставаш зависим. И ти искаш да бъдеш млад. В живота, на стари години трябва да бъдеш млад. При сегашните условия, ако бихте живели хиляда години, до гуша ще ви дойде, ще искате да си заминете, ще считате едно благо. Каквото гледате: яденето, играенето, какво ново ще видите? Идеш на кино, какви работи ще видиш? Видиш някой артист какво представя: семейство представя, съдия представя, слуги, уж в някоя църква хванали Христа.

Кажете ми сега, какво ново ще видите? Съдят някого дали е крив, или прав. Ние се намираме в един свят на постоянни промени.

Казвам, трябва да изменим начина на живота си, да се откажем да ядем от плода на забраненото дърво. По някой път, като влиза котката, опитвам си знанието. Като влезе, искам да я ритна по стар навик. Волята Божия не е да я ритна. Казвам си, не е хубаво това. Хвана я за врата, както съм виждал майките котки да хващат децата си и да ги носят; като го хване някой голям котарак, изнася го навън. Казвам на котката: "Да ме питаш дали да влезеш вътре. Ако искаш нещо, ще ми кажеш." Снощи не ми хареса яденето. Опържих си две яйца, турих масло, турих и малко мляко, ядох, но и на мене самия не ми харесва. Казвам: "Ще го дам на котката, поне тя да благодари." Извадих бяла книга. Турих го, тя дойде до яйцата, близна го, не го яде. Яйцата пресни, чудя се къде е причината. Маслото ми го дадоха също за прясно, но и тя не го яде. Отказа се от яйцата, от хляба. Казвам: "Аз го готвих." Казва: "Макар да си го готвил." Тя поседя, поседя, и слезе долу. Казвам, вие може да сготвите едно ядене и сами да не го харесвате, а пък искате другите да го харесат. Една мисъл, която нас самите не ползва, как ще ползва другите хора? Във всинца ви забелязвам, че когато се намерите в трудно положение, идва ви да бягате. Младата мома бяга, детето бяга, на слугата като стане тежко, бяга. Всичките - бегълци. Аз признавам, бягането е хубаво, заекът спасява живота си с бягство, но там, където положението не става с бягане, какво ще правите? И действително мене ме радва, че във вас има само едно. Аз съм срещал в моите наблюдения една млада булка, която, като ми разправя своята опитност, казва: "Имам си един възлюблен, държи се много хладно. Много порядъчен е. Обичам го, но и аз не искам да се изявя. Много съм внимателна, виждам какво му трябва, ще му дам: очаквам го, като замине. Мен каквото ми трябва, той го доставя." Каквито работи му трябват, тя ще достави, без той да знае. Рекох: "Много хубаво правиш." Ако в света сполучим, да се възцари любовта, защото хубавият живот не може да дойде без

любовта. Един живот, който иде без любов, той е мъчение, един живот, който иде без любов, той е труд. Само живот, който носи светлина в себе си, той е първата стъпка на любовта. Туй, което с любовта усещаш в себе си, то вече е отпечатано на любовта. Да не казваш: “Аз това направих, онова направих.” Тебе да те радва самата постъпка. Като направиш една хубава постъпка, да те радва. Тя е жива и с тебе заедно върви. Казвам, ако ние имахме един свят, дето всичките хора да бъдат внимателни, да се познават хората, никой никого да не изнудва, знаеш какъв свят ще бъде.

Ако учителят проповядва с любов, ако съдията съди с любов, ако слугата служи с любов, ако господарят заповядва с любов, ако свещеникът служи с любов, ако онзи, който кара автомобила, го кара с любов, навсякъде ще имаме отлична учтивост. Казвате: “Като дойде Господ.” Като дойде Господ, Той е любовта, всички хора ще бъдат научени от Господа. Любовта, като влезе в сърцата, трябва да ги научи. Туй отсега трябва да започне. Поглеждате вените: най-първо са скрити, после започват да изпъкват. Ако започнат да почерняват тия вени в нас, то е лош признак. Гледайте цвета им, не се дразнете. Дтйде един брат, някой брат обича да говори много, оставете го да говори. Час, час и половина, не му правете нито една бележка, но после излезте полекичка навън, без да го смутите, оставете го сам да говори. Вие ще кажете: “Не говорє.” Един проповедник два пъти като му дадете такъв урок, той ще си научи урока. Сега с вас е много трудно положението. В света най-мъчно се оправят учените хора. Няма по-мъчна работа да поправиш един учен човек. Той казва: “Аз го зная това.” Срещам един като прави своите изследвания, казва ми: “Ти си млад.” Казвам: “Разправи ми твоята история.” Казва: “Ти нямаш моята опитност.” “Прав си, виждам в лицето ти, че нямам твоята опитност. Много си страдал от твоята възлюблена, много си страдал от твоите деца.” “Че откъде го знаеш?” Рекох: “Научих се да чета.” “Как? Да не ти е разправяла моята баба.” Рекох: “Не е.” Интересно е някой път да ви се отворят очите и да видите: като

седите вкъщи, когато сте сам, ще видите, че къщата е пълна от същества - едните говорят едно, другите друго. Ти мислиш, че си сам. Никой в света не е сам. Да останеш сам, то е благословение. Ти останеш сам със своята любов, дойде ти една мисъл, дойде ти втора, трета, четвърта, ти вече не си сам.

Та казвам сега, вие сте в последната фаза, дето хората са повикани. Както виждам, в света идват хора да управляват в света, не които са определени, но да оправят тия, които не са определени.

Този цар, за когото ви четох, който дал угощението, казва: “Повикайте тия, които са по пътищата.” Вие не сте от избраните, избраните не отидоха; патриарси не сте, владици не сте, свещеници не сте, професори не сте, учени доктори не сте, знаменити певци не сте, знаменити певици не сте, генерали не сте. Сега какво може да направи един беден човек? Толкова години говорим за любовта, да я приложим. Какво може да направи любовта? Тя да бъде подбудителна причина. Любовта ще бъде стимул в ума, любовта ще бъде стимул в сърцето и стимул в тялото. Да ядеш, когато имаш любов; да чувстваш, когато имаш любов, да чакаш любовта да ти бъде подбудителна причина. Цветята цъфтят пролетно време, като дойде слънцето. Щом почне да ги огрява, те изникват.

Та казвам, първото нещо, дайте ход на любовта във вас. Не говорете за любовта. Тази любов, която сега имате, тя е позлатена любов. За истинската любов никога не се говори. В мен седи мисълта, една мисъл досега имам за Бога, за Бога имам само едно мнение. За хората нямам едно мнение, но за Бога имам само едно мнение, никакво раздвояване нямам. Каквото става в света, ни най-малко не се нарушава. Привидно е всичко за добро. Хората като започнат да работят, е едно, но когато гледам как Бог работи, нямам раздвоение. Но като видя хората как работят, законът не е същият. Вие поне елате до едно: за Бога каквото слушате, да имате едно мнение. Не питайте защо Господ допусна това. То е Негова работа. Радвайте се, че е допуснато. Туй, което Бог е допуснал, всякога е добро. Туй, което Бог

е дал, всякога е добро. В Бога всички неща са съвършени. Несъвършенството произтича от нас. Божиите блага ние като ги предаваме, внасяме несъвършенство. Бог като ти даде нещо, ти отделяш за себе си и другото предаваш. Не предаваш нещата, както са. Казвате: “Аз съм ти майка.” Ако майката родила едно дете и замине, тогава какво ще кажете? Раждаш една мисъл в ума си.

Сега говорят за брака. Три предназначения има бракът. Хората имат еднобрачие. Три проявления на брака има. Най-първо, ти ще се жениш, за да се раждат мислите. Ти ще се жениш, за да се раждат в тебе чувствата. Ти ще се жениш, за да се раждат добрите постъпки. И четвъртото женене е едва туй, което вие сега имате. Другите женитби ги няма никъде. Сега туй е научно. Вие ще се жените сега за постъпките. Ти като родиш една хубава мисъл, тя с тебе ще дойде. То е един ангел. Като си родил едно хубаво чувство, пак един ангел се е родил. Като родиш една хубава постъпка, пак един ангел се е родил. Тук на земята раждаме хора. Под думата хора разбираме човек, който е недоволен от живота, той е човек. Онзи, който се е научил да служи, той е ангел. Като родиш една мисъл, да служи. Като родиш едно чувство, да служи. И като родиш една постъпка, и тя да служи. Ти като направиш една хубава постъпка на някого, тази постъпка, този ангел, говори за тебе. Навсякъде те приемат. Туй наричам съчетание или го наричам връзка с любовта, връзка с вярата, връзка с надеждата. После, четвъртото положение го наричам женитба на земята. Женитбата на земята е два вола свързани, турен им е юлар да орат нивата. И двамата пъшкат. Ни най-малко не е отреден от Бога съвременният брак, в този смисъл не е отреден от Бога, той е изобретение на черната ложа. Казано е: туй, което Бог съчетае, да го не разлъчвате. Вие искате човек, като ви обикне, да го вържете. С това вие разваляте Божиите работи. Щом те обикне някой човек, нищо не трябва. Ние ще турим човешки връзки. Казват: “Бие се желязото, докато е горещо.” Дом, в който Бог не живее, не е дом. Обществото, в което Бог не живее, не е общество. Училище, в което Бог не живее, не

е училище. Ние сме общество, само когато любовта е там. Дотогава, докато Бог е в нас, ние сме общество. Всичките добри закони да произтичат от любовта и да не мисли никой, че много е направил. Едно семе може да извърши службата на безброй семена. Един човек може да извърши работата на хиляди, милиони хора и милиони хора могат да извършат работата на един човек.

Казвам, в любовта е силата. Ако имаме Бог на страната си, ние ще бъдем силни. Сега вие питате "Какво ще стане с войната?" Ще се свърши. "Кога?" Защо искате да знаете кога? Утре. Вие имате човешки разбирания. Утре, понеже новият ден е мирът. Всяка нова идея е утре. Докато хората мислят да се бият, то е старият ден. Утре значи: изменя се мисълта на тия хора. Казано е там: "Ако не се съкратяха онези дни, заради избраните." Защото нас, избраните, Бог и любовта ни защитават. Някои от вас искаха да заповядвате на Господа. Вие на хората не можете да заповядвате, а искате да заповядвате на Господа, това да направи Господ, онова да направи. Обичате някого, искате Господ да благослови вашата любов. Вие се жените за някого, и искате Той да ви шета. Като се жениш, трябва да служиш. Аз, ако се женех, така щях да направя: отивам да слугувам, нищо повече. Дотогава, докогато мислите, че трябва да ви слугуват, вие сте на кривата страна.

Сега иде новата епоха. Ако сте с тия вярвания, как ще носите новите идеи? Тия методи, които употребявате, с тях нищо не се добива.

Среща ме един и казва: "Ти в какво вярваш?" Вярвам само в любовта. Това, което любовта направи, то остава постоянно. Неща, направени без любов, са временни. Казва: "С пари стават нещата и с насилие стават." Нещата без любов с пари стават, с насилие стават. А с любов без пари стават и без насилие стават. Ако изчезне насилието в света, болестта ще изчезне. Докато има насилие, болести ще има. Щом парите се заменят с любов, щом любовта стане разменна монета, светът ще се оправи. Аз съм привеждал онзи пример за дервишина*,

който отишъл да се окъпе в една баня. След като се окъпал, благодари, но онзи човек, който бил в банята, му казал: “То с благодарности не става, ще дадеш двайсет стотинки.” “Нямам.” “Като нямаш пари, що се къпеш?” Иска да излезе, но баняджията не го пуща. Тогава дервишът казва: “Аллах, дай ми двайсет стотинки да му платя или съборѐ му банята.” В това време се чува шум вътре в банята, баняджията отива да види каква е работата и дервишинът излиза. Дервишинът казва: “Зная защо се молиш, ти искаш пари от Господа. Господ няма пари, Той събори банята. Двайсет стотинки поисках от Него, не ми даде, но банята събори.”

Дотогава, докато купуваме с пари, докато всички неща правим с пари, ние сме на фалшива почва. Дойде някой и ви казва: “Този брат ще внесе пари.” Не съм против парите, но парите не са Божествен порядък за мен. Може да вярвате в парите. То не е Божествен порядък. В Божествения порядък нещата са мощни, в Божествения порядък ти разполагаш с всичките Божии блага. Там се изисква голяма вярност, нито един път да не излъжеш Господа. Той ти дал доверие, абсолютно честен ще бъдеш. Сега вие казвате: “Никой на фараона да не служи.” Външният фараон може да изчезне, но да влезе вътре. Знаеш колко са хитри съвременните хора? В Ню-Йорк обират един бижутер посред бял ден. Един автомобил се блъсва във витрината, в това време те слизат и обират магазина, а пък други филмира тази сцена. Излиза съдържателят на магазина и вика: “Обраха ме!” Но стражарите седят и мислят, че това е филм, така са се надумали. Те седят и гледат само. След няколко минути автомобилът заминава, онзи човек продължава да вика и чак тогава стражарите разбират, че това е наистина кражба. Майсторски скроена работа. Тия хора, крадците, са големи майстори. Ние ще кажем: много умни са. Не.

Щом дойдем до любовта, която носи безсмъртие, която носи вечна младост в себе си, любовта, която носи вечното подмладяване, няма какво да се питаме. Като видиш една погрешка, да знаеш да я поправиш и да видиш, че в тебе има причина.

Сега този цар в Христовото време така направи. Днес, ако направи угощение, кои ще дойдат? Днес вярвам да дойдат избраните. Ако и днес е както във времето на Христа, въпросът не е разрешен. Сега аз ви поканвам на сватбата на новия цар. Няма да се откажете да идете на угощението. Други ще кажат: “То са глупави работи, за онзи свят. Да се живее на земята.” Така не се разсъждава. Ние на земята трябва да живеем. В живота, ако стотина пъти повикаш лекари да ти турят инжекции, какво нещастие е. Ако четири-пет пъти ти отворят стомаха и червата, правят ти операции: за това операция, за онова операция, ще отворят стомаха за някой тумор - благодарим за такъв живот. Този е старият живот.

Сега ви говоря за миналото, преди две хиляди години какви сте били. Аз вярвам, че вие сега не сте такива. Не вярвам сега да направите същата погрешка. На сватбата трябва да се иде и да се облече човек с най-хубавата дреха, с най-хубавите мисли, с най-хубавите чувства, и да бъде здрав. Когато се женят хората... Сега някоя мома се жени. Има някои, които трябва да се женят. Няма човек неженен. Един се жени умствено, друг се жени сърдечно, трети се жени за постъпките. Сега трябва да започнат другите бракове вече. Виждам, вие сте женени по четири начина. Сега трябва да се жените по третия брак. По четвъртия начин като се ожените, тогава сте за оня свят вече. Светът е една фабрика, дето имате всичките процеси и не трябва да се връщаме назад към елементарните процеси, които другите хора вършат. Имаме следния процес, дето материята е прочистена. Да изкараме най-чистото.

“Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.”

“Отче наш”

16 утринно слово 29 март 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

БЛИЗО И ДАЛЕЧ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”

Едно малко съзерцание.

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

Ще ви посоча от книгата “Божественият и човешкият свят”, някои места ще ви посоча. (*Прочете се десета страница.*)

Високи и ниски места. Високите места са учените хора. Ниските места са тези, които сега се проявяват. (*Прочете се двайсет и трета страница.*)

Трябва образ. С какво се утолява жаждата? С най-хубавата вода. Любовта утолява всичките жажди, които съществуват в човека. По някой път ние разбираме любовта: това, което е само сянка на нещата. Защото една грамофонна плоча, която е писана, е едно отражение. Има една любов, която е на плочите. Донесе някой плочата, започне да дрънка. То е любовна плоча. (*Прочете се сто и пета страница.*)

Какво ви интересува една възраст, която е пълна със страдание и няма никакво знание? Един милиард и половина години на земята нас ни интересува, понеже грамадно богатство има събрано. Един милиард и половина години земята се е учила, докато се е научила. Вие идвате тук само за петдесет-шейсет години и мислите, че много знаете. Има много да се учите. Колко години ви трябва да седите на земята, за да научите туй, което тя знае? (*Прочете се двеста и пета страница.*)

Глава на човека в Божествения свят е любовта. Глава на човека в духовния свят е мъдростта. Глава на човека във физическия свят е истината. Та Писанието казва: “Глава на Твоето Слово е истината.” Три глави има човек, коя глава да изучава? Вие ще ги смесите, едновременно да са тия глави. С главата на истината вие събирате фактите на земята. С главата на знанието вие обработвате тия факти, в духовния свят вие научавате законите. С третата глава, на любовта, вие изучавате принципите, разбирате вътрешните неща.

Сега да разберем това. То е малко странно. Колко глави е трябвало, за да се роди животът? Животът на баща ви, животът на майка ви и вашата глава - три. Ще кажете: “Как три глави?” Че ако не беше главата на баща ви, да се влюби в майка ви, ако не беше главата на майка ви, която възприе тази любов, и ако не беше вашата глава, да се съгласите тогава. (*Прочете се двеста и осемдесета страница.*)

Сега казват, че Бог е любов. Бог е любов, това е бащата. Бог е любов, това е майката. Бог е истината, това подразбира Неговия Дух, с Който хората се учат. Сега ние свързваме любовта, не разбираме любовта. Ние мислим, че любовта ходи да се разхожда някъде. Не се разхожда, но всички живеем вътре в нея. Рибата ли се разхожда във водата, или водата се разхожда в рибата? Нашето разхождане в Бога е, като че пътуваш в някой трен. Ти се движиш и виждаш, че предметите се движат. Очакваме Духът да дойде в нас и да излезе, пък ние трябва да влезем и да излезем.

Бих желал да ми кажете коя е първата постъпка на любовта? Сега когато някой човек има нужда, искате да го хванете за ръката. По този закон първи вие никога не можете да обичате силния човек. Всякога обичате слабия. Защо го обичате? Защо обичате онзи, който на вас ви помага, него обичате. Вие казвате, че силните хора обичате. Не, те ви обичат. Едно погрешно схващане. Слабите хора ние обичаме. Силните хора, те нас обичат. Ние по някой път казваме: “Аз го обичам.” Един слаб обича силен. То не е обич, той възприема от него. Любовта иде от силните. Любовта иде от Бога. Ние възприемаме

любовта, и тази любов, която предаваме на другите хора, не иде от нас. Ние играем ролята, която Бог играе към нас. Към по-слабите от нас хора трябва да проявим любовта. Ако ти не покажеш любовта си тъй, както Бог е показал на тебе, ти не постъпваш право. Да обичаме някого, да му дадем хляб, то са второстепенни работи.

Почувствайте ръката Божия, която всеки ден ви повдига. Ще ви дам едно правило, но никой няма да го пише. Аз ще ви говоря, без да го запишете. Каквото запомните. Ако го записвате, няма да ви го кажа. (*Учителят говори десет минути без някой да пише.*)

Снощи тревогата продължаваше, ние можехме досега да бъдем в тъмнина, обаче в един часа тревогата престана. Питам: защо са тия тревоги? Вие казвате, че Господ е навсякъде, а като дойде страхът, забравяте Господа и само за аероплани мислите, за неприятеля, който иде. Тогава как ще примирим нещата? Бог е навсякъде, и ние вярваме, че нещата стават не по Божията воля. Теоретически поддържате, че всичко става по волята Божия, а практически поддържате, че не става всичко по волята Божия.

Ти може да си честен човек, може да си здрав, но ако в тебе влезе някоя микроба от тези, злокачествените, като холера или чума, и лекарите ще ви дадат най-хубавите церове. Те са против холерата и против чумата, те не са против вас. Защо се дава този цяр? Той не се дава за тебе, ти не се нуждаеш от него, холерата се нуждае от горчиви церове. Щом допуснеш в себе си холерата, ще понесеш половината от последствията на холерата.

Та казвам, вие допущате нещо, от което започват вашите страдания. Вие допущате мисълта, че Господ си играе с хората, прави каквото си ще с тях. Тя е една крива идея. Един грънчар не си играе с гърнетата. Ти като гледаш, повидимому може да е така. Грънчарят взема пръст, туря една хубава форма, след това ги туря в пещта и опича гърнетата. И само ония, които не са хубави, тях бракува.

Има едно голямо заблуждение в нас, което произтича от факта, че ние искаме да станем като Бога, играем ролята на Бога. Ние като

направим някоя погрешка, нашите погрешки приписваме на Бога. Казвате: “Аз не бих го направил, но външните условия бяха такива, предизвикаха ме.” Предизвикали го. “Да, предизвикали са ни.” По два начина предизвикват хората. Грозната мома те предизвиква да се отвращаваш от нея, красивата мома те предизвиква да я прегръщаш. Защо отхвърляш грозната, а прегръщаш красивата? Какви са съображенията? Това е неразбиране. Грозната мома е незавършена картина, а онази е завършена. Един ден Господ ще завърши картината на грозната мома и тя ще стане красива. Ти не разбираш Божията любов, нямаш ясна представа, че Господ действа разумно.

За красивите и грозните хора не се произнасяйте, за техните постъпки може да се произнесете. Има човешки постъпки, има и Божествени постъпки. Върху човешките постъпки можем да се произнесем, свободни сме. Божиите постъпки трябва да ги изучаваме. Малките погрешки са допуснати вътре в религията. Вие не може да разберете, че онзи човек, който страда в света, кои са причините на страданието. Вие мислите, че грехът е причината. Не е грехът причината, любовта е причината, дето страдаме.

Колкото повече страдаш, толкова повече любовта е намесена. Колкото по-малко страдаш, толкова по-малко любовта е намесена. Човек ревнува. Ревността на какво се дължи? Нещо го цениш, трепериш да го не загубиш. Колкото повече любов имаш, повече си ревнив. После, има едно неразбиране. Всички отказвате да бъдете свободни. Вие, когато обичате някой човек, искате да го купите, да му турите един юлар, да го вържете като маймуна. Ти, като обичаш някого, ще го оставиш, тъй както Господ го е оставил, да греши, да прави каквото иска, и след това, като се окаля, ще му снемеш дрехата.

Търпеливите майки никога не бият децата. Търпеливата майка в света е една. Някои майки има, в годината десет пъти бие детето, някои двайсет, някои трийсет, някои четирийсет, някои триста и шейсет пъти. На степени са майките. По-съвършените майки по-малко бият, по-несъвършените повече бият. Че вие обичате много да

критикувате, може да критикувате триста и шейсет пъти на годината. Туй показва, че ти си застанал много назад. Вие не искате хората да кажат нищо лошо заради вас. Ти седиш в себе си и мислиш, допущаш за другите много ниски неща.

Ако съберете един вълк и една овца, кой на кого ще направи пакост - овцата ли ще направи, или вълкът ще направи пакост? Аз може да събера един вълк и една овца, и вълкът да не може да направи никаква пакост на овцата. Ще туря на устата на вълка една торба, ще туря торбички на краката му и тогава овцата ще бъде свободна, вълкът не ще може да направи никаква пакост. Мислите ли, че този вълк, като не е ял, той се е култивирал? Ни най-малко. Той казва: "Да се махне тази превръзка от устата ми." Аз срещам хора, на които са турени торби на муцуните, че не може да цапат; торбички, натурени на краката им, завързани са. Казва: "Да се освободим", иска да се покаже, че може да направи нещо. Защо вълкът злоупотребява с овцете? Той взема от този материал да съгради тялото си, от тази овца, от онази овца той взима да съгради къщата си. Индусите са дошли до теорията на кармата. Ние знаем доколко е вярно това, то е относително. Един вълк, след като изяде известно количество овце, той се превръща на овца. След като се превърне на овца, него ще го ядат толкова пъти, колкото е ял овце. Ако ти отърва, яж.

Казвам, когато дойдат някои страдания в света, това се дължи на любовта. Бог иска нас да ни подигне по един начин. Иска по най-добрия начин да се подигне, за да изглади погрешките. Да събуди в нас съзнанието. Че наказание има в онзи свят, то е друго. Той казва: "Не прави това, лошо е за тебе." Ти искаш нещо, не ти се дава. Той пак те заставя да страдаш, Той чрез страданието пак те възпитава. Новите християни тази идея знаят много добре. Апостолите, след като ги набиха много хубаво, като се върнаха, зарадваха се. Сега, ако набият някого от нас, ние въпрос правим. Ако те бият заради Бога или ако те бият заради греховете ти, то е съвсем друго. Ако страдаме за Бога, то е друго.

Много пъти вие, когато страдате, не се радвате. Значи страданията ви не са по Бога, туй да го знаете. Щом се радваме, по Бога е страданието, и наказанието е по Бога. Мъчнотията, на която се радвате, е по Бога. Скръбта, на която се радваш, е по Бога. Учението, на което се радваш, е по Бога. Онези неща, на които ние не се радваме, те са човешки. Имайте ясна представа, да не се заблуждавате. Казваме: "Страдам." Да се радваме, когато страдаме.

Запример сега хрема имате. Радвайте се. Досега не сте кашляли, никой няма да ви чуе гласа. Дойде тази хрема, искаш, не искаш, кашляш, иширет* даваш. Някой, който ви обича, иска да знае дали сте на събранието, не може да ви види. Като се изкашляте, ще знае.

Сега от невидимия свят са дошли онези, които правят любовни работи. Вие ще разберете криво. Сега ние казваме: "Ще се възпитаваш. Кашлицата ще възпитаваш." Да кажем, на ден кашляш сто пъти. Намали на деветдесет. Първия ден сто пъти, втория ден деветдесет пъти, на третия ден осемдесет пъти, и така постепенно намалявай. След колко дена ще станете господари на кашлицата, докато се изкашляте само веднъж? Сега, щом дойде кашлица, ние търсим лекари. То е една задача. Така не се развива човек. Ние не можем да развием волята и да бъдем по-смели. Ние се срамуваме. Какво ще кажат, че кашляме? Няма нищо. Някой път е хубаво, доста верни тонове се вземат. (Някой се изкашля.) Какъв е тонът? Човек може музикално да се изкашля.

Учителят пее: "Имаше някой си человек от фарисеите на име Никодим, началник юдейски. Той дойде през нощта при Исуса и рече Му: Рави, знаем, че от Бога си дошъл учител, защото никой не може да прави тия знамения, които Ти правиш." Сега аз не искам да ви го чета по попски. Това е модерно четене. Ако река сега да приложа истинската музика в Евангелието, трябва да турим съвсем друго. Трябва да съгласуваш речта с музиката. Не мислете сега, че речта, както е направена сега, е хармонична. Под думата истина ние разбираме свобода, не свобода само за себе си, но свобода за всички,

свобода и за най-малките същества. Ние под думата истина не разбираме отношенията на Бога към нас.

Да кажем, ти изядеш една круша, ти си свободен, понеже ти, като изядеш крушата, изваждаш семката и я посаждаш. Ти прогресираш, и семката прогресира. То не е ограничение. Отпушваш някой извор, потича тази вода, ти даваш свобода на този извор. Ти някой път си подпушен. Всички страдаме от подпушване. Отпушиш чувството си, дадеш направление, то е свобода. Дадеш направление на мислите си, то е свобода.

Да даваме направление на хубавите си чувства, то е свобода. По някой път, като даваме ход на някои чувства в нас набрани, се показваме такива, каквито не сме. То е половин свобода, понеже, след като изтече тази мътилка, след нея ще дойде доброто. Турците казват: "Пороят мина, калта остава." При тази кал се раждат хубавите работи.

Вие четете така (Учителят прочете): "Имаше някой човек от фарисеите на име Никодим." Имаше, коя е силната дума? Имаше някой си человек. Человек е важната дума. "Имаше някой си человек от фарисеите на името Никодим." Това да го поставим музикално: цялата глава бих я изпял музикално, цялата глава може да ви изпея музикално. И по този начин имаме възможност да превръщаме несгодите на живота.

Снощи запример, като зареваха сирените, излязох да видя защо реват. Гледам, започнаха да загасят лампите, докато всички загаснаха. Само там горе на Витоша, при монастиря, остана една свещ, тя да свети. После и тя изгасна.

Подир, иде една сестра, и тя чува рева, шума, казва: "Идат." Казвам: "То е доброто, което иде." Казва ми: "Какво?" Рекох: "Ще им каже Господ: Не ходете да плашите хората на Моя ден, на Възкресение. Миналата година дойдохте, направихте един скандал. Тази година не ви позволявам. Скандал не може да правите." Те се върнаха назад и пак зареваха сирените. По едно време току гледам,

изведнъж блесна нещо и като блесна, зареваха пак. Като зареваха, започнаха свещите да се явяват, тук-там започна да светва.

Казвам, кое пеене е по-хубаво? При първата песен всичко изгасва, при втората песен, като започнаха да пеят сирените, светлината дойде да светне.

Казвам, еднообразието в природата не съществува. Миналата година направиха скандал, тази година не им се позволи. Сега вие мислите: "Ами утре вечер ако дойдат?" Може пак да дойдат. Като седя на поляната, оставам свободен да видя колко ги е страх хората, гащите им треперят. Аз, като седя, чувствам страха им. Отвсякъде страх. На някои завива им се ума.

Казвам, какво е голямо спокойствието, когато възприемеш надеждата на Бога, Който е силен, веднага дойде спокойствието. След като треперят, чувам един глас, който казва: "Ни един косъм от главата ви тази вечер няма да падне." След като дойде гласът, сирените започнаха да ревят. Вие казвате: "Ами довечера ако дойдат?" И довечера като дойдат, Господ като каже, пак косъм няма да падне от главата на никого. И за друга вечер същото. Ще слушаш да ревят.

Та казвам, радвайте се, когато свещите изгасват; радвайте се повече, когато свещите се палят. Една сестра била близо до германците и мислила, че най-първо аеропланите ще дойдат при тях и побягнала тук. Казва: "Много близо сме до германците, вие сте по-далеч." Права е тя. Когато сме много близо до хората, бомбите падат. Когато сме много близо до Господа, бомбите не падат. Наблизо до хората не стойте, до Бога близо стойте.

"Отче наш"

17 утринно слово 5 април 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ТРИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“Махар Бену Аба”

Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните за любовта. Това е нова мисъл. Повтаря се. По три начина човек може да повтаря. Едно повторение има - да носиш Библията под мишницата като свята книга и да мислиш, че е свята. Никога не я отваряш, не я четеш какво е написано. Каквото е написано, написано е. Второто положение - отваряш, четеш, показваш и казваш: “Няма какво да се приложи. То е приложено, както е написано.” Третото положение - когато четеш, разбираш, и започваш да прилагаш. Сега искам един от тези методи да приложите. Първия сте приложили, сега кой метод ще приложите?

Учителят чете: “Ако говоря с човешки и с ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед що звънти или кимвал, що дрънка” - първото положение, носиш Библията под мишницата. “И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам вяра, щото и гори да преместям, а любов нямам, нищо не съм” - то е също първото положение. “Ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите и ако предам тялото си на изгаряне, а нямам любов, нищо не се ползвам.” Да дадеш тялото си на изгаряне значи: тази Библия носиш в една златна чанта, даваш всичките почести, прах да не падне на светата книга. То е все първото положение.

Сега второто положение: “Любовта дълго търпи, благосклонна е, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразства, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, на

неправдата не се радва, а сърадва се на истината, всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи.” Сега туй е второто положение. Казваш: “Туй Господ да го направи, търпението.” Туй, което Господ е направил, ако ти не го правиш, не го разбираш. Защото, ако имаш един бонбон направен и ти го носиш в джоба си, не го вкусваш, ти не знаеш съдържанието. Трябва да го вкусиш. Нещата във второто положение трябва да се опитат.

“Любовта никога не отпада; другите обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне. Защото отчасти знаем, и отчасти пророкуваме; но когато дойде съвършеното, това, което е отчасти, ще се прекрати.” Искаш да знаеш например дали имаш любов. Казва: “Аз имам любов, аз съм пълен с любов.” Правя едно възражение: хамбарът е пълен с жито, но ако туй жито не го носиш на нивата или ако хамбарът е пълен с жито, пък ти не си го вкусил, то не те ползва. Ти си пълен с любов, но тази любов не си я опитал. Всички те уважават, знаят, че хамбарът е пълен и заради този хамбар те уважават. Те те уважават, но ти ще страдаш. Щом не употребяваш житото, ти ще станеш мършав. Как ще обясните това положение: в Бога вярвате, и казвате някой път, че не сте разположен? На хората давате, но на себе си не можете да си дадете. Казваш: “Кротък ще бъдеш, туй ще бъдеш, онуй ще бъдеш.” Като дойде, започваш да се разправяш, казваш: “То все ще се разсърди човек. То Господ се сърди, че аз ли няма да се разсърдя?” Този въпрос не е в сравненията. Ако знаеш да се сърдиш на свят, сърди се, но не знаеш как да се сърдиш.

Да ви приведа един пример. Ако извадиш житото от хамбара и храниш прасетата само, на хората никога не даваш, какъв човек си? На прасето ще дадеш, ще го потупаш по гърба; на човека ще кажеш да иде да работи, никакво жито не трябва на него, но прасетата са дребни същества, още невинни, дечица. Какво ще бъде твоето разбиране? В музиката има подигане на гласа, кряска певицата, но

чува се надалече, музикален е гласът. Някой кряска, но няма никаква музика.

“Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах; но откак станах мъж, напуснах което е младенческо. Защото сега видим мрачкаво както през огледало, а тогава ще гледаме лице с лице; сега познавам отчасти, тогава ще познавам, както и съм познат.” Как ще разберете ще познавам, както съм познат? Опитност нямате. “А сега остават тия трите: вяра, надежда и любов, но най-голяма от тях е любовта.” Значи, като минеш през всичките най-големи опитности в живота, че в тебе да остане вярата, надеждата и любовта. Туй нас засяга. Нищо като не може да разклати твоята любов, твоята вяра, ти си стъпил на третото положение. Дотогава, докато любовта ти се разклаща, докато вярата ти се разклаща, ти си във второто положение, то е още първото и второто положение. Когато любовта не се разклаща, ти си стъпил вече в третото положение.

“Духът Божи”

Някой път като се говори на хората да търпят, им дотяга, търпението става еднообразно, повтарят си: “Да бъдем добри, да бъдем добри, да бъдем добри.” То е първото положение. Че трябва да бъдеш добър, то е в реда на нещата. Но ти трябва да разбираш доброто - второто положение на нещата, а трябва да прилагаш доброто - третото положение. Има положения, които изясняват вътрешните противоречия. Представете си, че всичко в живота ви във вас върви добре, после работите се влошават. Вие живеете един добър живот, чудите се на другите хора: толкоз грешни, и вървят им работите, казваш: “Аз, който се моля по три пъти на ден, на мравята път правя, на мене не ми върви.” Че има причини. Ти даваш път на мравята, на пътя срещаш мравята и се отбиваш. Ти живееш в мравешкия свят. Ти мислиш, че като срещаш мравите и им правиш път, че правиш нещо. Ти живееш в техния свят, затова ги срещаш. Ти не трябва да ги срещаш.

Вие мислите, че като правите на мравите да минат, че сте добър. Не е лошо и при мравите. Според мене по-добре е да не си в света на мравите. Ако си в света на мравите, ще научиш едно от най-добрите изкуства, користолюбието. Няма по-користолюбиво същество от мравята: каквото намери, всичко влече и го туря в хамбара; не пита, щом дойде, взема. Знаеш, колко са умни мравите? Искат някой път сладко, пък някой турил сладкото в някой голям гювеч с вода. Те обикалят, обикалят и мислят, започват да разсъждават и започват да носят сламки, натурят във водата, и най-после атакуват сладкото. Мостове правят и атакуват сладкото.

Ако във вас известни мисли, които не ви подхождат, ви атакуват и влизат в ума ви, защо са дошли тия мисли? Те са мравешки мисли. Ако те дойдат в ума ви, вие какво търсите в мравешкия свят? Оставете ги настрана, далече, на разстояние. Разстоянието на мравешкия свят до вас да бъде оттук до месечината. Ако те са на земята, ти бъди на месечината, че мравя до тебе да не може да дойде. Нека те гледа с телескоп, в жилището ти вътре да не влиза. После, много жестока е мравята, много умна е, но любов за пет пари няма.

Представете си, че вие сте едно цвете, сутрин изгрява слънцето, разположен сте, имате хубаво състояние. Но една погрешка има в земята, че се върти около своята ос и се върти не както вие мислите. Вие мислите, че земята се върти през главата и краката, тя не се върти така. Земята се върти около своята ос, която е теглена през главата и краката, по нея се върти. Вие мислите: както залязва слънцето, така върви. Един човек може да имате на земята, който не върви по права линия; откъде добил този занаят е друго. Сега не върви по права линия земята, но всеки ден се върти около себе си, триста шейсет и пет пъти се завърта около себе си и прави една година. Земята като се върти, слънцето започва да се качва. Щом започне да се качва, започва да дава повече светлина и топлина. Един ден вие се усещате неразположен. Едно време ви беше хладно, сега започва да ви припада, питате: "Защо работата е така?" След туй дойде на обед,

най-горещо е, дотегне ви светлината. Като започнете да мърморите, земята, като се върти, извърта се и топлината започва да намалява, намалява и вечерта вие започвате да треперите.

Как ще си обясните сега? Най-първо, за да се избавите от това положение, не трябва да бъдете цвете. Щом ви стане така топло, нависоко да се качите. Щом ви стане много студено, долу да слезете. Ако ти не можеш да се качиш горе, хладно няма да ти стане. Ако ти не можеш да слезеш долу, топло не може да ти стане. Тогава имате статическо положение. Земята казва така: "Като се въртят краката и главата, не правят кръгове. Щом искаш топло да ти е, при краката ми ще слезеш; когато искаш хладно да ти е, при главата ми ще се качиш. Едно правило: всеки, който не слуша моето правило, или ще трепери, или много горещо ще му бъде. Който е дошъл при мене, трябва да знае: или при краката ми да слиза, или при главата ми да се качва." Вие питате: "Земята защо така се върти, защо обикаля около слънцето?" Защо тя се върти няма да ви отговоря, вие ще си отговорите. На второто ще ви отговоря. Тя казва: "Баща ви е толкоз красив, че всяка година го разглеждам от всичките страни, отвсякъде го гледам." Той върви по права линия, тя ходи и обикаля около него да не би някой да дойде отнякъде, ревнива е тя. Като е зад гърба му - да не би да има някой отпред лицето му, после дойде отпред, оглява, няма никой. Всяка година обикаля като стражар, казва: "Намирам, че много добър е баща ви, като него няма. Дава само своите благословения, щедър е баща ви. Аз обикалям да взема от благословията и да ви отхраня. При мене сте дошли да се ползвате."

Сега вие седите и мислите защо животът е така направен. Лесна работа. Дайте едно заявление. Ако някой от вас не е доволен от живота, дайте едно заявление, ще се измени. Вие седите и роптаете. Дайте заявление, нищо повече. Да допуснем, че не искаш да бъдеш мъж. Дай заявление, ще станеш жена. Много мъже в миналото сега са жени. Чудна работа. Сега как ще обяснят? Как? От Адама Бог извади

две ребра и ребрата станаха жена. Женско стана, що не стана мъжко? Жената ражда мъжко. Логическо заключение.

Та казвам, във вътрешния живот човек трябва да погледне как е създаден. Ако ние не мислим правилно, ние се натъкваме на мъчнотии, всеки един от вас ще се натъкне на мъчнотии. Като станете на шейсет години, слънцето е перпендикулярно, ти си на най-високото място. От шейсет години минаваш на другия гребен, да слизаш. На сто и двайсет като дойдеш, ти си там, дето си започнал. Направил си един полукръг: качил си се на една планина и си слязъл в живота.

Онези, които не разбират законите на Бога, ще намерят едно голямо противоречие. Той започва от доброто и се качва до разумното: едно възлизане и едно слизане. До разумното само веднъж ще идеш, до доброто - два пъти. Като идеш при земята, при него ще слезеш и като слизаш, пак при него ще спреш. Ще слезеш в същото положение, отдето си започнал. Сега защо вие два пъти срещате доброто, а разумното само веднъж? Два пъти срещате доброто, понеже човек е раздвоен на земята. Веднъж ще срещнеш доброто, че е жена, втори път ще срещнеш доброто, че е мъж. Понеже в умствения свят няма раздвояване, в Божествения свят мъжко и женско няма, затова при него само веднъж ще идеш. Щом повториш, ти си раздвоен в себе си. Тогава светът има раздвоение. Ти си в един свят на промени, не си в света на реалността. Ти, в младини отдето започваш, пак там ще слезеш. Както си бил слаб в детинството, така и в старини ще бъдеш. Даже старите хора на сто и двайсет години не разбират, стават просто като малки деца, едва го подпират; студено му е, хляб му дават, всичко туй, но не го ползва; колкото повече яде, толкоз по-зле става.

Казвам, всичките други методи, които сте употребявали досега, те са в света на раздвоението. Любовта не можеш да я срещнеш два пъти - помнете това. Веднъж се среща. Ако я срещнеш и постъпиш добре, тя ще остане с тебе, ако не, ти сам ще се отдалечиш от нея.

Мислиш, че когато слънцето залязва, че слънцето залязва. Вие мислите, че залязва, а земята се върти и вследствие на това слънцето залязва. Ако загубваш любовта, не че Бог се е отдалечил, но ти си причината - ти в своето движение, в своето неразбиране, станал си причина, че се отдалечаваш от любовта. Не че си я изгубил. Да изгубиш любовта не може, но ти си се отдалечил от любовта. Да я изгубиш не може.

Аз не зная какво разбират хората, когато казват, че са изгубили любовта. Ако ти дадат подарък слънцето, къде може да го изгубиш? Или кой може да ти открадне слънцето, къде ще го скрие? Кой е онзи крадец, който би откраднал слънцето? Даже и земята не може да се открадне. Има две неща, в които хората вярват. Вярват, че някой може да открадне доброто. Всичко може да се открадне, но доброто не може. Че ти, ако речеш да откраднеш доброто, трябва да потеглиш цялата вселена. Ако речеш самото добро да го хванеш, с единия си край ще потегли цялата вселена. Къде ще идеш с нея? Доброто не се дели.

Ние страдаме от заблуждения. Ние страдаме, че не сме добри: то е лъжливо мнение. Бог те е направил добър, ти страдаш, че не си добър. Ето какво е станало. Ти имаш един часовник, има часовници, които се навиват на двайсет и четири часа, има часовници, които се навиват веднъж в седмицата, други - веднъж в месеца. Аз зная един часовник в Америка, който се навива веднъж в годината: като се навие, цяла година върви. Вие, както сте направени, имате набожност, че всеки двайсет и четири часа трябва да навиваш часовника. Не го навиваш, спре часовникът. Тъй е направен, да го навиваш. Спре часовникът, кой е виноват? Казва: "Спря часовникът." Причината е, че не е навит, вие не сте били точни да го навиете. Моя трябва само веднъж в седмицата да го навивам. Аз имам един часовник, който в седмицата веднъж го навъртам: всяка седмица го завъртам, за една година петдесет и два пъти. По някой път забравям, гледам, часовникът спрял. Значи не съм го навил. Щом спре, той не показва

какво е времето, защото този часовник е свързан с един барабан - показва какво е времето; като спре, не зная какво е било времето.

Основният закон на любовта трябва да влезе в ума ви. За всичко може да се съмнявате, но щом дойде до любовта, никакво колебание. Любовта носи единствения съвършен живот, в който няма никакъв недъг. Какво ще се съмняваш? Един човек на любовта, той е свободен от всичко, има всичките възможности. Един човек на любовта ти не можеш да го ограничиш с нищо. Щом се опиташ с най-малко да го ограничиш, той си замине на друго място. Тия понятия, че ти не ме обичаш, те са изтъркани фрази. Казва: "Не ме обичаш." Че как да го обичам? Той разбира да го обичам - да му говоря сладко-медено. То не е любов. Той иска да го гладя. То не е любов. Той иска да го гледам добре. То не е любов.

Нима вълкът, като срещне една овца, не я гледа добре? С любов гледа, отваря си очите, огледа я откъде да я хване. Гледа хубаво, как не гледа? Някой път котката минава покрай някоя жаба, казва: "Не се интересувам от тебе." От мишката се интересува, целия ден седи при дупката като философ, казва: "Аз с мишата философия се занимавам, с Божествените работи, с отвлечени работи. Мишките не ме интересуват; какво те правят, техните престъпления не ме интересуват." Тя седи при дупката и размишлява. Излиза мишката, тя мълчи. Като хване мишката, казва: "Защо ти ме смущаваш в моята философия? Днес разрешавах един важен въпрос, кой ти даде това право да ме смущаваш?" Отваря си очите, казва: "Ти, такова дребно същество, такова малко същество." Вие ще кажете: "Тия неща не ни интересуват." Но колко пъти вие се мъчите в себе си, докато хванете като котката? Знаете колко сте майстори. Аз виждам котешки характер в хората. Някой момък иска да се влюби в някоя мома, седи при дупката на някоя мома. Тя седи вкъщи, той примигва, затворил си очите и ушите, уж мисли доброто. Пък и момата същото прави. Че и котката, като седи при дупката, седи много мирно, ноктите са обърнати навътре, смирено седи, само ушите є мърдат отгоре.

Туй става и вътре в човека. Знаеш ние колко сме непоследователни вътрешно? Има една човешка любов, която е толкова смешна. Всичката тази любов ще ви причини само големи страдания. Има една вътрешна лъжа в човека, лъжата на любовта, туй, което не е. Ти не разбираш какво нещо е любовта. Тази любов ето на какво уподобявам.

Давам един пример. Минава лисица и вижда петела: мълчи и в клюна си има едно парче сирене. Тя казва: "Каква райска птица, какво хубаво същество Бог е създал. Какъв ли ангелски глас има? Я попей, ще ми бъде приятно." Петелът се възхитил и изкукуригал. Сиренето паднало и лисицата го изяла. Петелът казва: "Много хубаво пях, но сиренето отиде." Втората година пак минава лисицата, петелът седи със сиренето. Тя го хвали, но той казва: "Чакай да изям сиренето, че тогава ще ти пея." Сега и на вас препоръчвам, като изядете сиренето, тогава да попеете. Щом е сиренето в устата, не пейте.

Сега туй положение не е за осъждане. Ние се намираме в един фалшив свят. Ти си отишъл и си купил фалшива стока, която не е обработена. Понеже си взел фалшива стока, продаваш я фалшива. Никога не купувай фалшива стока. Ако има здрава, добре. Казваш: "Такава ми продадоха, такава продавам." Това не е живот.

В света всяка мисъл, която допущаш в себе си, не трябва да има нищо фалшиво, първото правило. Туй не е закон за мене, туй е закон за битието. Мисълта трябва да бъде абсолютно чиста. Всяка мисъл, която влиза в ума, трябва да бъде чиста, всяко желание, което влиза в сърцето, трябва да бъде чисто и всяка постъпка трябва да бъде чиста. Те са три неща основни.

Ако ти допуснеш една нечиста мисъл, едно нечисто желание и една нечиста постъпка, ти създаваш вече туй, което обясняват с карма. Карма значи да допуснеш в своя ум неща, които не са Божествени. Или другояче да ви кажа: никога в едно Божествено шише не наливай човешка вода. Никога в едно човешко шише не наливай Божествена вода. В човешкото шише наливай човешка вода

и в Божественото шише наливай Божествена вода. Ти искаш да бъдеш свободен. Божествените мисли правят човека свободен. Има Божествени мисли, има и човешки мисли, има човешки желания и човешки постъпки. Не са лоши. Лошевината седи, когато ги разменим. Не може да се разменят човешките мисли, човешките желания и човешките постъпки, разменна монета не могат да станат. За земята е друго.

Представете си, че някой ви чете морал. Някоя вечер сте били пътник, като учен човек сте ходили в кръчмата да правите научни изследвания и цамбурнете се в локвата с всичките бележки. Окаляте се. Излизате. Къде е вината? Вината е в тъмнината, вината е, че вечерно време не трябва да пътувате. Ученият човек, той е прибързал, той е бил много тщеславен. Той трябваше денем да пътува, да вижда наоколо. Той пътувал вечерно време. Не че е направил престъпление, няма престъпление, но казвам: престарал се е той, престарал се е по-бързо да стигне. Всякога, когато правим погрешки, правим ги, понеже, като този учен човек, пътуваме вечерно време. Вечерно време е мъчно. Като изгрее слънцето, пътувай. Има един свят друг. Тъмнината показва, че земята хвърля сянка, земята хвърля голяма сянка, и тя образува тази тъмнина. Има един свят, който е съвсем другояче построен.

Та казвам, за да бъдете щастливи, бъдете като малките деца. Считайте, че всичко онова, което Бог е създал, е добро заради вас. Ако срещнете някое противоречие, обяснявайте го: добро. Вие не считайте, че като някой човек има повече знание, че има някаква по-голяма привилегия пред Бога. Бог го е създал. Той е работил повече. Цигуларят, работил повече, свири по-хубаво. Някой човек е по-богат. Не считайте богатството, механически натрупаното богатство, то не е богатство. Да бъдеш така богат е нещастие. Да кажем, имаш един милиард, какво ще го правиш? Имаш в ема* си един милиард български златни левове, какво ще направиш с тях? Около вас ще се

съберат доста хора да ви лъжат, просяци ще има; ще имате хиляди писма, че сте най-добрият човек.

Като давате, ще бъдете добри, ако не му давате, кой колкото иска, ще намерят, че сте жесток. Като се направи една цигулка, цигулката може да е направена от Гуарнери, но тя трябва да се опита, да се види гласът є какъв е. Когато издава хубав глас и може да се ползва от нея, тя е направена от майстор. Ако е направена от прост майстор, не издава хубав глас. Някой казва: "Божи човек съм, Бог ме е направил." Ще теглиш лъка да видиш гласа му. Ако издава Божествен глас, от Бога е направен. Ако издава неверен глас, не е направен от Бога. Ако десет пъти един човек не издава верен тон, ако не мисли право, не чувства право, де му е Божественото? Ако вие не знаете къде се намира Българската народна банка, питате къде е банката, мислите ли, че сте учен човек? После, искате пълномощно някой друг да изтегли чека. В Божествения свят сам трябва да го изтеглиш, не се позволява друг да го изтегли. На земята може. Оттам произлизат престъпленията. Ако вие не знаете къде е вратата на Божествената банка, мислите ли, че вие сте учен човек? Съвременен един цигулар може да има да дава двайсет-трийсет хиляди лева. Една вечер като свири, дадат му стотина хиляди лева. По-рано беше, сега във войната малко трудно стотина хиляди да дадат.

После тук, в България, гледам доста ясновидци има. Всички виждат, но казват: "От парите не се интересуваме." Мене ми казват, че ясновидците от пари не се интересуват, а след като гледат, пари вземат. Аз разсъждавам: ясновидецът ще гледа на един човек и оттам, дето са заровени, ще вземе толкоз, колкото той си оценява, не колкото те го оценяват. Те не оценяват. Казвам, от тебе не искам да оценяваш, даром от тебе ще взема. Идва при мене, ще му гадая така. Какво ще му кажа? Той е млад човек на двайсет и една година. Казвам му така: "Слушай, тебе те очаква едно голямо нещастие." "Какво?" "Ще се ожениш за една синеока жена, която ще те бие по три пъти на ден. После, всичкото, каквото имаш, ще ти го опропасти и ще те прати на

хаджилък.” “Как?” “Ти ме послушай, ако не ме послушаш, всичко ще се случи. Като се случи всичко това, ела при мене да ти кажа какво трябва да направиш, за да влезеш в правия път на живота.” Когато човек се роди и влезе в живота, не е ли онази синеока жена? “Как, ще ме бие?” Бие.

Мъжът и жената бият. И двамата бият. Ти влизаш в живота, налага те злото. Ти не трябваше да се жениш за синеока жена и жената да не се жени за синеок мъж. Сега вие ще кажете: “Ами ние, жените, какво ще правим?” Ще намерите едно противоречие, казва: “Аз имам една жена, не е синеока, и пак е лоша.” Със сините очи е само за небето, мисли, фантазира си. Има черноoки, пък те все на земята гледат. Два вида жени има: едните гледат нагоре, другите надолу гледат. Тези, които все на небето гледат, те все за себе си гледат. И тези, които на земята гледат, все за себе си гледат. Сега само се женете за онези жени, на които сутрин очите са кафяви, на обед сини, а вечер черни. Те са най-добрите жени. По-добри от тях няма.

Или аз поставям нещата другояче, гледам от друго гледище. Кестенявите очи, то е надеждата сутрин. Сините очи, то е на обед любовта. И черните очи, то е вярата. Ти може да имаш вяра само при един тъмен ден, в най-големите нещастия. Като имаш тогава вяра, ще излезеш от туй положение. Когато човек се намира в най-големите трудности на живота, тогава се явява вярата. Ако свързвате черните очи с вярата, ако свързвате сините очи с любовта и ако свързвате кестенявите с надеждата, вие сте разбрали Божия закон. Ако не свързвате, мислите очите само по себе си, вие се натъквате на едно голямо зло. Ако ти не прилагаш надеждата, ще си създадеш още по-голямо нещастие. Ако ти не прилагаш вярата, ти ще си създадеш нещастие. Казвам, ако една майка не отглежда добре детето си, тя ще създаде зло на себе си и на детето си. Ако една майка не обича детето си, а детето я обича, ще си създаде голямо зло. Ако една майка няма онази вяра в онова, което тя е родила, ако се съмнява в сина си или в дъщеря си, сама ще си създаде едно зло.

Сега човек вътре в себе си трябва да има надежда в себе си, да има любов и да има вяра. Когато човек замине от земята за другия свят - не само умиране, когато мисли, и няма един преходен пункт от едно място да мине на друго, то е вяра. Ти искаш да смениш един занаят с друг, вярата разрешава. Искаш да смениш знанието, сменяш едно състояние с друго, то е вяра. Когато започнеш една работа, то е надеждата. Идейно цената, с която трябва да постигнеш, то е любов. Любов е онзи Божествен капитал, без който нищо не може да се свърши. Та казвам, когато Христос каза: "Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил", какво разбираме? Ако нямаш съвършена надежда в Бога, съвършена любов и вяра, ти вечен живот сам по себе си не може да го добиеш, същината на вечния живот не може да те огрее със своята светлина.

Вие сега се смущавате със сегашния живот. Сегашният живот е едно условие за придобиване на вечния живот. Само като живеем за Бога, тогава земният живот ще има връзка. Казвате: "Защо дойдох на земята?" На земята сте дошли да се запознаете с надеждата, да се запознаете с вярата и да се запознаете с любовта. Надеждата ще ви отвори път за всички материални светове, с надеждата ще влезеш в материалните светове. Ако искаш да посещаваш духовните светове, вярата ще ви въведе. Ако искаш да влезеш в Божествения свят, любовта ще ви даде билет, само любовта ще ви даде картичка, с която ще се отвори вратата на Божествения свят. И като влезете в Божествения свят, ще разберете защо сте там. Земния живот не може да разбереш, ако нямаш надежда. Духовния живот не може да разбереш, ако нямаш вяра; ако не го разглеждате от гледището на вярата, той ще бъде неизвестен. Надеждата, любовта и вярата трябва да изхождат от трите свята, през които трябва да минете. Някои сте запознати с първия свят и с втория свят. Остава ви едно препоръчително писмо за Божествения свят, но там се държат изпити. Като тръгнеш за духовния свят, преглеждат, както сега, когато излизаш от една държава и не можеш да изнесеш нищо. В оня

свят не искат нищо от този свят, приемат само докато си жив, каквото добро направиш, то се приема. Но след като умреш, нищо със себе си не можеш да занесеш от онова, което си направил.

В духовния свят приемат само онова, което си направил: доброто, което си направил в името на доброто. Това, което не си направил в името на доброто, не го приемат. Всяко нещо, което е правено без добро, то носи лъжлив образ. Всяко нещо, което е правено с добро, носи истински образ. "Отдайте, казва Христос, кесаревото кесарю и Божието Богу." Там, дето е Божият образ, е истината. Дето е кесаревият образ, е лъжата. Всички неща, които нямат Божественото в себе си, те са от временен характер. Онова, което има Божественото, то е вечно. Нас Божествените неща ни трябват, постоянните величини, на които може да разчитаме.

Сега казвам, остават трите: надеждата, вярата и любовта; най-голяма от тях е любовта. Значи единствената, която крепи света, е любовта. Човешкия живот се крепи в любов. Тогава, ако по някой път в нас отслабва надеждата или вярата, причината е, че връзката с любовта ни е слаба. Сега какво да ви кажа на вас? Да ви кажа: да имаме вяра. В едно отношение човек, който има вяра, разрешава всичките противоречия. И човек, който има надежда, разрешава всички противоречия. И човек, който има любовта, и той разрешава всички противоречия. Щом не можете да ги разрешавате, има нещо, в което куцате.

Мнозина казват: "Помолете се за мене." Може. Ако всичките два милиарда хора се обърнат към мене и се помолят да се помоля за тях, по колко време ще имам аз да се моля за всеки едного? Човек, като се помоли за себе си, той се моли за всички според мене. Дойде някой при мене и ми казва: "Помоли се за мене." Казвам: "Аз отдавна съм се молил. Щом желая своето добро, желая и на другите." Казва: "Пожелай моето добро." "Аз съм пожелал твоето добро от памтивека." Вложете надеждата в себе си, вложете вярата в себе си, вложете и любовта - първото положение е: вложете. Второто положение е: обърнете се към

надеждата, обърнете се към вярата и обърнете се към любовта. Третото положение: идете да се учите от надеждата, идете да се учите от вярата, идете да се учите от любовта. Най-хубавото е да идеш да се учиш.

Ние искаме материално да внесем надеждата, да внесем вярата и да внесем любовта. Да идем да се учим при надеждата, при вярата и при любовта. Да се учим при тях, за да ни научат на онова, Божественото, което ни е потребно в живота.

Всеки човек има добро, туй съм го проверил. Срещам най-лошия човек, казвам: "Господи, кажи ми доброто, което е скрито в него." Срещате един добър човек, кажи: "Позволи ми да вкуся от сладкия плод, който този човек има."

"Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил."

"Отче наш"

18 утринно слово 12 април 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

НАЙ-МАЛКАТА И НАЙ-ГОЛЯМАТА ЛЮБОВ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”

На онези, които не могат да помнят, повторението е майка на знанието. Ще ви прочета една глава за онези, които не могат да помнят, ще прочета четиринайсета глава от евангелието на Йоана. (Учителят прочете от началото до двайсет и пети стих.)

Често се ражда противоречието: Бог никой никога не е видял. Но думата видял вие я вземате в смисъл гледаш нещо. Виделината има отношение към знанието, нещо може да го знаеш, че тогава да го видиш. Туй, което не знаеш, може да го видиш в съзнанието. Виждаш някой човек в очите - то не е човекът. Виждаш една къща, прозорците - прозорецът не е човекът. Вратата виждаш, влизаш в къщата, и това не е човекът. Свирите на пиано, и това не е човекът. Дават ти да ядеш, и това не е човекът. Вие считате: даването е човекът, свиренето е човекът. Та казва Христос: “Който е видял Мене, видял е и Бога.” Как ще Го познаете? (*Учителят прочете от двайсет и пети до двайсет и осми стих.*)

Колко пъти слабите по сърце се устрашават, на слабия треперят му краката? Ако някой каже, че слънцето ще изгасне, ще повярвате ли? Може да се съберат сто, двеста, триста души пророци, които ще пророкуват, че ще изгасне слънцето, трябва ли да вярвате? Когато казват, че ще изгасне слънцето, ето какво разбирам: вечерно време е потребна вощеница, но когато слънцето изгрее, тя изгасва сама по себе си, става непотребна. Не че ще изгасне, но никой не обръща внимание на вощеницата. Вечерта, като залезе слънцето, тя става

видна. Като изгрее слънцето, философията на всичките хора нищо не струва, вдигат само шум. Когато изгрее слънцето, не търсете, не обръщайте внимание на хората. Казва: “Хората не ми обръщат внимание.” Как да ти обръщат внимание? Ако стопляш целия свят като слънцето, ще ти обърнат внимание. Ти себе си не може да стоплиш, искаш целият свят да ти обърне внимание, то е невъзможно. Най-първо, вие сам не обръщате внимание на себе си. Срещам някой, казва: “Как мислиш, даровит ли съм?” Той не знае дали има дарби, аз трябва да го убедя, че е доста даровит. “Вяра имам ли?” “Доста си вярващ.” Той се насърчи, казва: “Имам вяра.” Иде друг и му казва: “Нямаш никаква вяра”, той иде и ми казва: “Казаха ми, че нямам никаква вяра.”

Често се спорят хората, спор има за любовта. Толкоз говорят за любовта, но какво се разбира? “Аз го любя”, казва този човек. Да знаеш колко пакости прави любовта, колко прегрешения прави. Някой плод гледа, погледнеш, изчезнат от дървото. Онзи, като види, че плодът го няма, казва: “Пристанал плодът”, ходи да търси на кого е пристанал. После, като обикнеш някоя хубава дреха, погледнеш, изчезне. Обичаш някой часовник на някой приятел, изчезне. Има религиозни хора, които за спомен вземат нещо. То не е крадене. Влезе вкъщи, вземе, за да има за спомен, задигне часовника. Ти го търсиш, той го задигнал от любов. Не казва, че го задигнал. Пристанал часовникът някъде от любов, отишъл при някой вярващ - ще повярва часовникът.

Та привеждал съм един пример. Казват, че религиозните хора не крадат. От всички най-много крадат религиозните хора, най-много. Дойде той да пише едно изречение от една книга, и я задигне. Откраднал оттук, взел е нещо, откраднал оттам, взел и направил попска яхния, казва: “Аз направих тази попска яхния.” Пък той нищо от себе си не турил. Събрал всичките неща, взел от един брат лука, от друг брат взел пипера, от трети доматите, от друг краставичките, тиквичките. Да каже благодаря на тия братя.

Та казвам, сутрин като ставаш, в ума си най-първо ще кажеш на Господа какво си научил от другите хора и най-после ще Му кажеш какво си научил от себе си. Та сега как се молите вие сутрин, като станете? Толкоз хиляди години се молите. Христос казва: “Каквото попросите в Мое име, ще ви бъде.” Христос беше човекът на любовта, значи каквото попросите в името на любовта, ще ви се даде. В закона на любовта имаш право, не че има закон, но искаш същественото. Ако те боли кракът, в любовта ще искаш само да ти оздравее кракът. Ако ходиш бос, имаш право да искаш само обуща, няма да искаш шапка, ще ходиш гологлав. Две неща нямаш право едновременно да искаш. Едно нещо ще искаш в любовта. Ще ходиш гологлав. Аз не искам да ви насърчавам: ти като искаш обуща, те ще ти дадат и шапка. Но ако искаш обуща и шапка заедно, то е вече безочливост.

Когато една малка пеперуда се излюпи, иска ли тя да си обуе краката, пеперудите искат ли да си обуят краката като нас с обуща? Или търсят ли шапки за главата? От нищо не се нуждаят. Единственото нещо, от което се нуждаят, е да им покажеш пътя за някое цвете хубаво, да иде да се нахрани. Една пеперуда ще ти каже: “Може ли да ми препоръчате някоя гостилница?” Някой път пеперудите се завъртат около главата ти, искат да кажат: “Може ли да ми препоръчате някоя гостилница?” Тя се върти около главата ти, ти казваш: “Какво се върти тази пеперуда?” Тя ти поставя този въпрос и ти като не є отговориш, тя отива право на гостилницата. Без да є кажат хората пътя, сама се научава. Сама, като иде, се научава от Бога. Ние като є показваме, научава се от нас. Сега я изпейте нещо.

“Духът Божи”

Съвременните християни още не са усвоили елементите на любовта. Не само да имаш теоретически понятия в химията. Ако една химия теоретически се преподава, тя е непонятна. Значи, ако правите съединение между кислорода и водорода, ще образувате вода. Ако не знаете, жаден ще бъдете. Но ако не знаете как да правите съединения, как да съедините сярата с кислорода и водорода, ще се образува

съвсем друго съединение. Или ако съедините азота с водорода и кислорода, ще образувате друго съединение. Те са анархисти, азотът и сярата, те са опасни: дето влязат, анархия носят сярната и азотната киселина. Казваш: “Сярата, и тя влиза в работа, служи в бояджилъка. Много малко ще туриш, няколко капки.” И за цяр става, много малко трябва да капнеш. Ако туриш двайсет-трийсет капки, ще го туриш на оня свят.

Та казвам, в любовта има отровни елементи. Няма по-велико благо в света от любовта и няма по-страшно благо от любовта. Най-добрият огън представя любовта и най-страшният огън е пак любовта. Сега няма да ви обяснявам. Представете си, че вас ви накажат с една житена сламка и че ви накажат с една дрянова пръчка. Каква ще бъде разликата между едното и другото? С житената сламка ще ви бъде приятно, приятна разтривка, казваш: “Много хубаво масажиране.” Но с дряновата пръчка ще има синини, така че ще мине няколко седмици, докато се изгубят синините. Когато любовта минава през сламката на живота, произвежда едни резултати, когато минава през дряновата пръчка - други. Казва любовта: “Аз не искам дряновата любов.”

Едно време, когато дяволът изучавал любовта, понеже знаел той, че тя е много щедра, като създала всичките растения, създала и дряна, дяволът гледал кой ще цъфне по-рано, и него ще хване. Гледа, дрянът цъфнал най-рано. Хванал се, казва: “Никой да не бута дряна, той е мой.” Мислил, че като цъфнал най-рано, най-рано ще даде и плод, ще има търговия. Какво излязло? Той узрял най-после. Ядосал се дяволът, че го излъгал дрянът, та го направил корав, че когото бият с дрян, да помни. Затуй хората не са толкоз доволни от дряна. Българите, когато искат да направят някого жилав, здрав, че като го турят в хомота, да не може да излезе волът. Някой път биволът или волът искат да си извадят главата, но не може да счупят дряна. Волът пита дявола: “Защо този дрян не се чупи?” “Остави, казва той, и мене излъга. Той, като израсна, ми каза, че ще цъфне и най-рано ще завърже, та го

послушах, пък той най-после узря. Та ме излъга. Сега и тебе лъже. Тури хомота ти с дряновата пръчка. Както ядох плода, така и тебе, най-после, ще извадят от този живот, не може да го счупиш.” Когато впрягат животно, дрянова пръчка турят. Турете една житена сламка, и ще знаете кога волът се е уморил, ще може да излезе, да знаеш, че е свободен. Сега се опъва, не може да излезе.

В любовта има едно единство. Най-първо, трябва да приемеш Божията любов. Щом се говори за любовта, ти знаеш как да възприемеш първия елемент на любовта, той се отличава. Любовта е единствената сила в света, която дава най-малкото. По възможност толкоз малко ти даде, че ти с микроскоп трябва да го гледаш, не може да го видиш, толкоз дребно, че трябва да го търсиш с увеличително стъкло. Ако мислите, че много се дава в любовта, то е залъгалка. Тези, големите, работи, то не са най-малката любов. Любовта не се отличава с това. Тя в края дава най-голямото. В началото най-малкото ще видите. Едно малко семенце се посява в земята, после не можеш да го намериш; ако го потърсиш в земята, не можеш да го намериш. Ако оставиш, след десет-петнайсет години ще имате едно дърво, което е милиони пъти по-голямо. Туй, малкото, нещо започва да дава плодове, по-големи от себе си.

Та казвам, който не е приел малката любов, той никога не може да приеме голямата. То е невъзможно. Или казано: Божествената любов е подкваса за човешката любов. Във вашата любов трябва да влезе Божествената, да я подкваси, че тогава става на свят от нея. Сега да ви обясня. Туй, което вие не знаете, е толкоз просто, виждам го, просто е, няма кой да ви го обясни. Една диня става голяма, нали? Тогава, ако не я напече слънцето, зелена остава, не може да узрее. Туй, зеленото, е човешкото. Като узрее динята, туй, което прави динята сладка, узряла, то е Божественото. В човешката любов, туй, което внася сладчина, то е Божественото. Там дето няма никаква сладчина, то е човешка любов, блудкава.

Човешката любов е блудкава, мяза на цєпури*, даже по-долно. Под думата не ме обичаш какво подразбираме? Силата на любовта седи в проявяването на онзи Божествен елемент. В любовта даваш най-малкото, и тя ще подкваси. В Божествената любов този предмет става сладък, обемист. Любовта влиза в човешкия ум, започва човек да мисли, ражда му умът. Ако влезе в ума, лесно заучава. Щом не влезе любовта, лута се, това забравя, онова забравя. Сега счита: като се влюби, става замаян. Аз се чудя на замаяната любов. Любовта всичко може да направи, но никога не може да замая човека. Няма замайване, умът трябва да бъде свеж, че любовта никаква погрешка не прави. Вие забележете, децата, които имат любов, са толкоз внимателни. Онези деца, които нямат любов, са разсеяни, никакво внимание няма у тях, няма благородство в тях. Тогава, по закона на наследствеността, майката, когато зачевала туй дете, го зачевала без любов, не е могла да внесе в неговия ум, в неговото сърце Божествени елементи на любовта. Отпосле може, човек втори път трябва да се роди. Първия път не е влязла любовта.

"Роденият от Бога грях не прави." Не прави, понеже има любов. Сега всички вие трябва да се родите изново. По първия начин, виждам, любовта не е влязла. Втория път трябва да се родите пак. Сега вие чакате баща ви, майка ви да замине за онзи свят и те там ще ви посрещат. Баща ви чака неговият баща да го посреща. Неговият баща чака да го посреща неговият баща. Все ще се посрещат, но ще се съберат все бедняци.

Питам: като се съберат всичките, родени бедняци? Няма същественото, трябва да си похапнат, въздух трябва, светлина трябва. Всички са в тъмнина, нямат ни хляб, нямат нищо. Каква ще бъде тази среща? Или в оня свят ще срещам баща си? Имаме два вида бащи. Някой път сме раждани от баща без любов и от майка без любов. Някой път сме родени от баща с любов. Тогава ще срещнем нашите бащи, от които сме раждани с любов. Тогава, които с любов не са раждани, ще срещнат онези бащи бедняци. Какъв баща е този, който

нищо няма? Бащата трябва да бъде богат. Сега често дойде някой, казва: “Аз му говорих, напълних му главата.” Главата без любов не се пълни, тя изветрява. Ако вие сте живели без любов, като остареете, започвате да изветрявате: това забравяте, онова забравяте, ставате кисел, от това не сте доволен, от онова не сте доволен, капитал нямате. Кога търговецът е кисел? Когато няма пари да купи стока. Преподаваш урок, мисълта не идва, учениците чакат, компрометираш се. Идеите идат, когато умът е ясен. Сега вие очаквате, като идете в оня свят, всичкото знание ще се налее в главите ви даром. Сега даром може ли да приемете?

Сега аз гледам да бъда внимателен. Ще ви приведа един пример. Ако аз съм цигулар, преподавам, няма да им свиря най-хубавото - ще ги изплаша. Ще им свиря нещо достъпно, да се роди в тях желание, че и те могат да свирят така. Ако изсвиря нещо много сложно, ще се изплашат, ще кажат: “Тази работа е много сложна.” И в любовта искам да ви представя елементарни работи. Досега ще ми свирят “Цвете мило, цвете красно” на любовта. Започнал съм го, че и аз го свиря. Казват: “Ние, Учителю, много ви слушаме. Каквото кажеш, става.”

Казал съм в събота никой да не ме безпокои горе. Него ден се заредят и започнат да тропат на вратата: трак-трак-трак. Аз виждам, че туй е от любов, любовта прескача заповедите. Като обичаш някого, без закон е. Щом имаш любов, няма закон. Казвам на себе си: погрешката е в тебе, че седиш в стаята, излез горе в планината, няма да те безпокоят. Седиш тук и даваш заповеди. Не стой тук, иди по планината, всички ще изпълнят закона, ще кажат: “Учителя го няма.” Щом е така, няма закон, нямам право да кажа: “Не хлопайте на вратата”, понеже, като проповядвам по любов, не може да турям закон. Щом туря: Да не хлопате, създавам закон, значи не е по любов, нищо повече. Та аз ги опитвам кой е по любов.

Някои, виждам, са много смели, много голяма любов имат, нарушават заповедите. Него ден ще дойдат и силно тропат. Казвам:

“Браво, нарушават закона.” Не казвам: “Колко са неразумни, невнимателни”, казвам: “Така е според закона.” Любовта няма закон, тя е закон за себе си, любовта казва: “Идете и хлопайте на Учителя си. Той, Учителят, понеже е на любовта, да слуша.” Аз, като хлопат, чета ударите. Веднъж удари, казвам: “Това е по Бога”, хлопне веднъж, значи по Бога живот носи. Хлопне два пъти: от месечината е, просвещават се хората на месечина вечерно време. Хлопне три пъти, казва: “Достойнство имам, трябва да ме приемете.” Хлопне четири пъти, казва: “Само с достойнство не може, трябва да ми дадеш да си похапна.” Пет пъти удари, казва: “Има ли нещо да ми дадеш? Капитал за стока да си купя?” Шест пъти удари: някой пише любовно, тогава ще ви напише едно писмо много хубаво; ако ти напише едно писмо, ще напише едно хубаво писмо, ще си излее сърцето, че те обича. Ако на първото писмо не му отговориш както трябва, на третото, на четвъртото, на петото писмо - ще бъде кисел. Казвам: “Не се отнесе добре.” Слушам после, различавам какъв тон дал, доста силен музикален тон. Някой сприхав. Че то не е любов. Любовта казва: “Гори сърцето ми. Ако не ми отвориш, моето сърце ще се разтопи.” Аз веднага отварям, за да не се стопи сърцето. Сега това е за развлечение.

Казва: “Оглушахме само от любов.” Любовта, която не може да изпълни света с различни цветове, не е любов. Любовта, която може да изпълни света с всевъзможни извори, рекички, е любов. Любов, която не може да създаде планините, полетата и долините, и да ги украси, това не е любов. Любов, която не може да изпрати онзи тих и приятен ветрец, любов, която не може да донесе светлината на слънцето на земята, не е любов. Любовта, като дойде, всичко носи. Тя още като тръгне от Божествения дом, всички блага идат на земята. В моята душа това е любов.

Още като намисли да дойде, любовта, по човешки говоря, всичките блага, които Бог е турил в слънцето, идат. Навсякъде всички цветя ще цъфнат. Преди да е дошла тя, изпратила изворите да текат, то е любов. Тя, като дойде, носи радост. Всякога се радваме на

цъфналите цветя, на рекичките, които текат, понеже може да пийнем малко.

Преди години бях в Сливен. Една сливенка ми каза: "Видях Христа." "Как?" "С шопски дрехи, бели, облечен с беневреци, шопски." Казвам: "Каза ли ти нещо?" Казва: "Показа ми един гроб и ми каза: "Като минеш през този гроб, тогава имам някои работи да ти кажа." Какво значи?" Рекох: "Ще те филтрират, мътна вода носиш. Всичката вода трябва да излезе, мътната вода да се филтрира. Такава, каквато си, мътна вода имаш, трябва да се филтрира, да се пречисти, да могат да пият хората. Ако пият сега, ще ги заболи корем."

Мислиш ли ти, който си недоволен и сприхав, можеш да родиш едно дете кротко и добро? И то ще бъде като тебе сприхаво. Мислиш ли, че ако обърнеш някого, той няма да бъде като тебе? Той ще бъде точно като тебе. Всичките хора подражават. Какъвто е учителят, такива са и учениците. Каквато е майката, такава е и дъщерята. Какъвто е бащата, такъв е и синът. Сега да се не заблуждавате. Казва: "Аз съм роден от Бога." Ако съм роден от Бога, ще нося Неговите качества. Щом нямам Неговите качества, не проявявам любовта, тогава аз няма да се заблуждавам в Него. Ако пия една вода и зная, че е минала през пластове, през които може да се пречисти, тя става такава, каквато е слязла отгоре.

Сега по този начин като се говори, има едно чувство в човека, той мисли, че като пее и свири, това чувство заблуждава човека. Казва: "Нашето момченце е доста даровито." Бил съм някъде, и казват на детето: "Посвири "Цвете мило, цвете красно", едно парче." Виждам какво ще направи. Лъкът не е намазан, "ре" като вземе, "ла" като вземе, като изсвири "ми", скърцат. Казва: "Как мислите?" Какво да кажа? Ще бъде безобразие. Казвам: "Много хубаво." Действително турям слушалката, че превръщам тоновете. Още като слушам, започна да поправям тоновете, казвам: "Отлично свири. Тъй, аз както ги превърнах, така е." Казвам: "Отлично свири." Казвам: "Трябва да има човек моето ухо да го слуша, само така ще бъде добре." "Тъй, тъй,

то е много даровито. Такива хора като тебе може да го разберат.” Пък аз го виждам много обикновено: нито талантлив, нито гениален, ще търка цигулката да стане цигулар, да свири някъде. Може би след двеста-триста години, ако се занимава, да стане талантливо дете. Какво ще му казвам, кажете? Не искам да ви обезсърчавам, казвам: “След двеста години ще бъдете талантлив ученик.”

Сега вие искате да кажете, че трябва да се говори истината. Аз питам, кой от вас, тъй както мисли, ще каже истината. Всеки казва: “Да кажеш истината.” После ние казваме, че истината е горчива. Това не е истина. Горчивото не е истина. Знанието не носи тъмнина, любовта носи най-добрия живот, мъдростта - най-добрата свобода. Свободен значи да можеш да се изразиш, да свириш, да можеш да рисуваш, да пееш. Като влезеш в някой дом, свободата ще те направи нищо да не те стеснява. Имаш вътрешно безпокойство, то е друг въпрос. Вие сте били в училище. Когато сте обичали вашите учители, лесно сте заучавали техния предмет. Ученици, които обичат учителя си, много добре учат. Когато не обичат учителя си, предметите не ги заучават.

Казвам, вземете предвид: любовта е най-необходима за здравословното състояние. Ако ти не приемеш най-малката Божествена любов, ти здрав човек не можеш да бъдеш, всякога ще бъдеш изложен на болести. Какво трябва да се прави? Ще приемеш най-малката Божия любов, тя ще те освободи от тази напаст. Болестите ще идат, но преди са седели по няколко месеца, сега ще държат двайсет и четири часа, това е печалбата. По-рано сиромашията с години е седяла, сега за една-две седмици ще им мине или за един ден. Всичките работи, като приемем Божията любов, стават лесно. Сега Христос казва: “Който е видял Мене, видял е и Отца.”

Представете си, че носите един позлатен предмет на една възлюблена, един часовник. Мислите ли, че той е позлатен? Някой казва: “Той е позлатен”, не казва златен. Вземе, че го потърка, и

веднага туй, позлатеното, се изтърква, изчезва. Любовта издържа на всички изпити. Единствената сила в света, както и да я изпитваш, издържа. Няма друга сила, която може да я извади из равновесие. Когато човек има любов, никога този човек не може да го извадиш от релсите. Да ви приведа примера на онзи българин. Седи един българин в банята, в турско време било, наредени десетина курни*. Той седи на една курна и си тупа тялото, казва: "Туй тяло никой не го е пипал." Един турчин му казва: "Ставай оттук бе, керата**." Българинът казва: "Заповядайте, господине", става и отива на друга курна. Той пак си тупа тялото и казва същото. Турчинът го изпъжда и от тази чешма. Българинът пак отстъпил. Така обиколил банята. Казва му: "Много умен българин си, затова никой няма да те бие. И аз взимам добър пример от тебе, и аз ще казвам: заповядайте." Не казва: "Кой ти дал това право да ме пъдиш?" Ето спорът. Има много курни, иди на друга, нищо че взел твоето място.

Любовта всякога отстъпва, най-бързо се движи, тя знае по цялата земя къде са най-хубавите извори. Ако някой дойде, и отстъпи, не се взема много време: няколко секунди, и е при извора. Любовта е единствената душа. Като пожелаеш, дохожда. Писанието казва: "Преди вие да сте попросили, Бог, Който ви обича, ще ви даде." Ние мислим, че като сме попросили, Господ има предвид. Трябва да напомним някой път: тези, които се разправят, закъсняват; пощаджиите закъсняват, писмото е писано, раздавачът се захласнал. Ние задържаме някой път Божиите блага.

Сега трябва да се започва с малката любов и да се свършва с голямата любов. Когато започваме с голямата любов и свършваме с малката, тогава процесът е обратен. Затуй ние започваме от невидимия свят, понеже не сме готови. Голямата любов най-малко я приемаме на земята, тя се складира на земята. Любовта, която приемем, се проявява към хората. Най-напредналите същества за бъдеще ще се проявяват чрез хората. От земята хората изпращат най-голямата любов, от небето слиза най-малката любов, която създава

изобилие. А от земята се изпраща най-голямата любов - докато иде на небето, става толкоз малка, колкото Божията. Някой път вие обикнете някого и след няколко години любовта не продължава. Не е най-малката любов, тя е голямата любов, човешката.

Човешката любов е голяма. Като дойде човешката любов, казва: "Аз съм готов да умра за тебе", всичко дава, всичко обещава, в края на краищата нищо не дава. Човешката любов е такава. Тя е като онази циганка, на която детето се разболяло и казва: "Геврече, мамо." "Ще купим, мама." "Млечице, мамо." "Ще купим, мама." "Ябълки, мамо." "Ще купим, мама." Медец искало, това искало, онова искало, и най-после умряло. Тогава тя казала: "От всичко си похапна, мама." Аз не бих искал да бъда едно циганче и да умра, само да ми се казва: "Ще купим, мама." В любовта ще няма, тя е мълчалива. Каквото поискаш, всичко има.

Казва: "Аз не съм се молил много пъти." Казва: "Няма нищо, което да не поискаш и моментално да не даде." То трябва да е най-малкото. Когато ще поискаш, всякога ще го имаш. Щом не се дава, то е голямото. Туй, малкото, което имаш, то ще ти донесе всичките блага. Тогава ще бъдем спокойни. Тогава се ражда безверие, казва: "Аз се молих, не ме послуша." Какво показва? Ние се обезверяваме. Щом се обезверяваш, ти нямаш любов. В любовта няма обезверяване. Дяволът минал покрай вас, и веднага ви оставил своето безверие. Много пъти вие го вземате като ваше, казваш: "Обезверих се." Дяволът минал покрай вас. "Изгубих любовта си." Дяволът минал покрай вас. Истината така седи. Любовта действа, Бог е минал. Щом между Бога и тебе не минава никой, любовта действа естествено, малката любов иде. Щом друго същество между Бога и тебе влезе, ти нищо не приемаш. Казвам, никого не допущайте между Бога и вашата душа, която е излязла от Бога, да има между вас някой. Само един има право в света да бъде между тебе и Бога, Христос казва: "Дето са двама или трима в Мое име събрани, там съм и Аз" - едно

дете може да застане между баща си и тебе помеждината, но друг не може. Детето може да застане.

Правилна диагноза ще правите. Щом едно състояние се измени във вас, знайте, че има един нов елемент, изгубваш равновесието. Запример не можеш да вземеш основния тон правилно, както трябва. Липсва ти нещо. Щом "до" не можеш да вземеш правилно, аз вече зная, че баща ти не е обичал майка ти. Щом не можеш да вземеш "ре" правилно, майка ти много пъти пожелавала да те пометне. Музикално то са верни работи. Всяка отрицателна мисъл, която влезе, противодейства на един тон. Ти без любов си направил една работа, основния тон не си турил.

Затуй аз казвам, ти в света не можеш да успееш, ако не възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа. Или другояче казано: ти в света човек не можеш да станеш, ако не възприемеш Божията любов, тази любов да влезе в тебе. Щом възприемеш Божествената светлина, Божествената топлина, плодовете ще узреят. Да се избавиш от ония богословски заблуждения, четене на Писанието. В Писанието много работи са казани, не е дадено обяснение, много малко: "Да възлюбиш Господа." Как да Го възлюбиш? Има начини. Трябва да свириш, трябва да знаеш как да вземеш цигулката, как да вземеш лъка, как да го намажеш; после, трябва да е отоплено. Ако времето е влажно, отразява се. Най-големите майстори във влага не свирят. Има една температура, при която много хубаво се свири. При много сухо време пак не можеш да свириш, ако е много влажно, пак не можеш да свириш.

Та казвам, според мене да живееш добре, то е свирене. Да живееш добре, то е първото парче, което трябва да свириш, то е "Цвете мило, цвете красно". Не можеш да живееш добре, ако ти не си възприел любовта както трябва, най-малката любов. После, трябва да възприемеш истинската любов - ти си щедър към всичките. Не можеш да кажеш, че като си на земята, като един извор ще дадеш вода, всичките да пият, и бръмбарчета, и хора, няма да правиш

разлика. Човек, който обича, не прави разлика. Разликата седи в съзнанието. Когато дойде един човек, ще ви говори по друг начин. Ти само ще различаваш кой как говори. Ще ти бъде приятно. Разнообразие ще има. Всеки ще донесе нещо ново. Гениалният музикант ще ти донесе нещо ново, обикновеният музикант ще ти донесе нещо ново, талантливият музикант ще ти донесе нещо ново. Защото от обикновените хора стават талантливи, от талантливите стават гениални, а от гениалните стават светии. Ти, като свириш, светлина образуваш. Гениалният, като свири, мир образува. Искаш мир. Гениален трябва да бъдеш.

Казва някой: "Или ти, или духът, който живее в тебе, трябва да бъде гениален." Тогава, като дойде, ти мир имаш. Един от светлите духове в тебе ти попее, и ти имаш мир. Един от светлите духове като ти проговори, ти имаш мир. Сега не считайте, че мирът е постоянен, непрекъсваем. То е едно музикално чувство. Чувстваш ти най-голямата хармония, която съществува. Имаш мир в душата, чувстваш най-голямата хармония, онзи глас на хармонията. Имаш мир, че всичко ще се свърши добре. Безпокоиш се, че работите няма да станат както ти искаш? Ти нямаш мир. Аз бих ви препоръчал, като станете сутрин, да пеете на любовта, сутрин пейте "Изгрява слънцето". На обед пейте на мъдростта и вечер пейте на истината. Ако може да пеете, слънцето няма да залезе. Ще стане нещо чудно, че слънцето върви, вие ще се подигнете толкоз високо, че във вашето съзнание слънцето никога не залязва. Има хора, в съзнанието на които слънцето никога не залязва. Върти се. Подига се съзнанието. Има хора, които, като погледнете, ще ти покажат къде е слънцето. Вие мислите, че като залязва, е под земята. Ако попиташ къде е слънцето, такъв човек ще ти покаже хоризонтално.

Сега ще напуснете теоретическите работи. "Аз тъй разбирам." Много хубаво разбираш. Ще свирите. Опитай туй. Ако хубаво свириш, ще свириш на едно цвете: ако напъпи, цъфне и завърже, хубаво свириш. Ако само напъпи, не е хубаво свиренето. Някъде като

посееш семето и му свириш, и ако то не израсте, значи не те слуша семето. Ще посееш едно семе, и ако израсне, напъпи, цъфне - имаш любов. Но най-хубавата любов е като узрее плодът, че този плод да го вкусиш. По-хубава от тази любов няма. Да се посее семето, да цъфне, да завърже, да узрее и да вкусиш плода, то е любовта. Ако вие сутрин като станете, посеете едно семе, посеете една диня, ябълка, засвирите или запеете и тя израсне, завърже и плодът узрее, то е най-хубавата любов.

Вие чакате с години да дойде Христос и да донесе любовта. Христос дойде едно време и донесе любовта, разпънаха Го хората. Защо Го разпънаха? Като Го разпънаха, ограбиха Го. Всичко, каквото донесе Христос, го ограбиха; не оставиха Той да го раздаде, но Го ограха, претрепаха Го, да Го оберат. Сега очакват идването на Христа. Първия път Го обраха, но сега няма да Го оберат. Христос е взел мерки сега. Обиране няма вече.

Щом дойдеш при любовта, вземи последното място и чакай тя да ти даде, никога не си туряй ръката да вземеш. То е закон вече. Ако искаш да вземеш, закон създаваш. Чакай тя да ти даде. Когато ти даде плода, вземи го. То е любов. Щом ти грабиш, ти вече създаваш закона. Ти търсиш първо тебе да те обичат. То е закон. Почакай, може да има хиляди хора преди тебе. Почакай, любовта, като свърши работата, ще те погледне, ще ти даде. Приеми го, то е Божието благословение. Да искаме да вземаме, много нахални деца сме. Искай с любов, търси с любов, проси с любов. Туй е доста трудна работа, но е работа без закон. Не мислете, че аз искам да ви съдя. То е много трудна работа. Има много трудни работи в музиката, които едно дете не може да вземе. Големите не могат да ги вземат тъй, както трябва, че онова дете, което не знае да свири, никак не може. След десет-петнайсет години, като се упражнява.

Вие досега сте пели “Цвете мило, цвете красно”, много обикновено парче. Сега пейте “Горо ле зелена, водо ле студена”. После третото парче: “Изгрява слънцето”. Четвъртото парче: идва новият

живот. Петото парче: раздава плодове. Шестото парче: любовта ни вика на сказка. И тя говори, и тя ще ни изсвири едно парче. То ще бъде един ангел от любовта, на свят ще свири. Чували ли сте вие един ангел на свят да ви свири? Какво нещо е любовта, какъв е изгледът на очите? Като погледнеш: модел. Сега дойде един и свири. Не е ангелът на любовта в шеста степен. Ангелът, като дойде да посвири, Христос казва тъй: "Които чуят гласа му, ще оживеят."

Неразположен си, като станеш, попей си. Кажи най-малкото: "Бог е любов, аз ще възприема тази любов с всичката простота на моето сърце. Бог е любов. Аз ще възприема тази любов като едно разумно дете и ще я приложа в душата си. Ще изпълня волята Божия."

Та сега едно нещо искам от вас. Старите обуща ги изхвърлете. Старите шапки изхвърлете, старите дрехи изхвърлете, старите ризи, всичко старо изхвърлете. Всичко ново - от най-чистия лен, саждан на земята с любов, обработен с любов, хубави ленени дрехи от главата до петите. Алегория е това. Или другояче казано: да се облечеш с една дреха, направена от слънчевите лъчи, изтъкана от сгъстена светлина. От светлина може да се направи дреха, то е най-хубавата дреха, която може да се изтъче.

Та казвам сега, понеже сега на земята се инсталират станове за правене дрехи от светлината, сега може да си заръчате по една дреха. Желая да ви видя един ден облечени с дрехата на светлината.

Бъдете доволни днес от онова, което имате. То е най-малкото. Днес ако сте доволни от онова, което имате, тогава великото, и то ще дойде.

"Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил."

19 утринно слово 19 април 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

РАДОСТИ И СТРАДАНИЯ

“Добрата молитва”
“В начало бе Словото”
Размишление.

Едно нововъведение ще внесем: няма да ви чета от Библията, но искам двайсет и един човека от вас да кажат по един стих от Библията. Стиховете да не се повтарят, но различни да бъдат. За следния път заучете нови стихове. Искам да видя какво знаете от Библията.

Вие сте певци, много знаете да чувате, но не знаете да пеете, не си струва. Много добри слушатели сте, но средни певци. Слушате хубаво.

Ето аз казвам един стих: “В начало бе Словото.”

Казвайте сега. (*Братя и сестри казаха стихове от Библията.*)

Разбирам, че всеки знае по един стих от Библията, но ако често ви дигат, не зная дали ще знаете. Ще заучавате по един стих. За следния път заучете повече, едно разнообразие да има. Вземете всички участие. Сетивата, които Бог ни е дал, е туй, на което ние, хората, се спираме, да изучаваме тяхното предназначение. Имате слух, но слухът ще ви запознае с думите, които съществуват в човешкия език. Силата на човека зависи от думите, които знае и разбира тяхното съдържание. Защото една дума може да произнесеш, без да разбираш нейното съдържание. Тя е малък капитал. Например думата любов не е много силна дума, любовта е едно развлечение за младите, любовта е едно мъчение за възрастните, любовта е тягост за старите. След като си любил, народят се пет-шест деца, впрегнат те от любов да работиш, копаеш, ореш, за да им носиш хляб. Хората казват: “Не ми говори за любов.”

Сега разбирам положителната страна. Ние, съвременните хора, вървим по пътя на една култура, по който Ева вървеше. От много учение, като се изправи при дървото за познание доброто и злото, казва є: “Ако хапнеш от това дърво, като Бога ще станеш.” Не ви трябва учение механическо. Такива неща няма, за да станеш учен, за да станеш добър. Не мислете, че в една мазилка, че с една мазилка като те намажа, може да те направя добър. Може да пиша на гърба ти добър, но ти добър ще станеш ли? Доброто не е мазилка. Казва: “Аз ви обичам.” То е въпрос дали обичаш, то е празна дума. Любовта трябва да се замени с какво? Дави се някой човек, идеш да го избавиш, то е любов. Гладен е някой човек, идеш да го нахраниш, това е любов. Наскърбен е, утешиш го, това е любов.

Всякога, когато направиш най-малка услуга на една скърбяща душа или човек, който има нужда, то е проявление на любовта. Не седи само в художника, който рисува с четката с една боя, с една боя картина не става. И да ги нареди седемте цвята хоризонтално, картина не става. Когато нарисуваш някой човек, да туриш краските, да знаеш къде да туриш краските. Фотографите като фотографират, черни са фотографиите. Сегашните фотографи са майстори. Като погледнеш, фотографира те; след двайсет минути или един-два часа нарисувал те такъв, какъвто си. Едва сега започнаха да фотографират с цветове. Това още не е изкуство. Вземете някой, който дава един голям концерт, някой голям певец. Кои са подбудителните причини, които са го заставили да е певец? Гладът, нищо повече. Сиромашията. Ако този тури по един лев на билет, няма да идеш, казваш: “Не е от видните.” Ако е петдесет, шейсет, сто и двайсет, сто и петдесет лева, казваш: “Голяма личност.” Ако са двеста - още повече. Който няма пари, ще счита, че е нещастен, че не могъл да иде да слуша. После, самите певци избират такива песни, които са класически, които публиката разбира. Трябва да разбирате тези песни.

Сега пеенето е външна страна. Да пееш, да говориш, това е външната страна на живота. Пеенето иде от преизобилието. Трябва

езерото да е напълнено, за да потече. Докато не се напълни - някои от вас не може да говорите, понеже не сте се напълнили. Защо не говорите? Не сте се напълнили в себе си. Като се напълните догоре, ще потече. Като потече, започва да говори. Някой път езерото може да направи пакост някъде. Едно езеро, като потече, направи една голяма река. Оттук мине, вземе пръст, оттам мине, погледнеш, направи долина. Казвам, човек трябва да знае да говори. Ако не знае да говори, оглушава.

Правили ли сте вие опит по колко думи говорите? Да кажем, десет пъти на ден вие кажете една лоша дума, кажете думи, които са отрицателни. То не струва. "Малко съм недоволен. Тъмно е. Не съм разположен... криво ми е днес... хрема ме е хванала... кашлям... съседите ми не са добри... кираджиите* не си плащат кирията... обущата ми не са хубави... шапката не е хубава... книгата не е подвързана..." - само отрицателни думи наредиш. Казваш: "Не е красив човек. Слушах го снощи, глупаво говори... Този певец не пее хубаво." Все отрицателни неща, критика. После, идем до зрението. Ти виждаш червено цвете, цветето да ти проговори. Докато се е нарисувало туй цвете, колко същества са работили? Нещата в природата не са безсмислени.

Тук, когато дойдохме на Изгрева, поляната беше пълна с един вид тръне. Онези, които имаха обуща, не чувстваха, но онези, които се опитаха да се събуят, някои искаха по метода на Кнайп да се лекуват, казваха: "Много тръне има." Ангажирахме сестри да изтръгнат тръното. Започнаха после боси да ходят, по-малко тръне имаше. Най-първо имаше повече жълти цветя, сега има повече бели, белите са останали. Който не разбира, ще каже: "Като дойдохме на Изгрева, тогава поумняхме." А сега пък жълтите цветя ги няма, белите останаха: значи са по-чисти.

Говори се за примирение, мир трябва да има. Всеки, който се озарява от светлината, е бял. Да бъде бял човек. Ако остане светът да се храни от белия цвят, много ще пострадат хората. Белите хора са

много добри, но ако търсиш нещо за ядене у тях, не можеш да намериш. Запазват се нещата с белия цвят. Казвам, не само това, но в червения цвят има голямо разнообразие в степените. Музикално цветовете имат степени: в зеленото цвете, в жълтото, в синьото. Онези, които проучват човешкия характер например, по цветовете познават. Някои хора, като погледнеш, на кожата имат фина краска, като пипнеш, кожата е мека. Много приятни цветове, художниците много мъчно може да нарисуват, сложен цвят е. Тия хора показва, че са се родили при много хубави условия. Онзи, грубият, цвят на лицето и ръцете показва, че хората са родени при лоши условия. Този лош цвят човек трябва да го преобрази, да мисли.

Една англичанка, която е била родена от бял баща, има бял цвят на лицето, но чертите є негърски, груби черти. Като чела деветдесет и девет пъти Библията, позамязала вече на старите пророци. Чела с внимание, изменили се чертите на лицето є. Когато разбираме нещо, изменя се съдържанието. Ти ядеш храна, не оценяваш, недоволен си, не си ял хубаво. Щом има недоволство в яденето, не си разбрал смисъла на яденето. Или щом четеш, и не те интересува четенето, не се ползваш.

Та казвам, в новия начин трябва да знаем как да упражняваме очите си. Светлина трябва да имат очите, да работят. Звукът упражнява ушите, обонянието упражнява носа, яденето - устата, работата - ръцете, ходенето упражнява краката, сърцето. Всичко е в движение, но туй движение извършва работа. Сърцето извършва работа, то постоянно трябва да се свива, да изпраща кръв. Милиарди клетки се хранят от изпращането на кръвта.

Ти произнасяш думите: “Бог е любов.” Казва: “Къде е Господ?” Някой казва: “Бог е любов.” Ти вървиш някъде и си изкълчиш крака, веднага дойде някой добър човек, намести ти крака, услужи ти, тури те на каруцата. Господ се е явил. Ти си сираче изоставено, намери се един човек, помага ти. Ето Господ се явил на пътя ти. Ти си беден човек, искаш да четеш една книга, нямаш пари да си купиш, един

човек ти дава книгата, ето Господ се явил. Ти си дете, искаш да свириш, нямаш инструмент, види те някой, даде ти цигулка. Господ ти е дал цигулката. При това казвате: "Къде е Господ?" Ние имаме съвсем богословски разбирания за Бога.

Например богословското разбиране за Бога е: слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от земята. Може да е толкоз голямо, може да е по-малко. Кой досега от вас може да посети това, голямото, слънце? На гости може ли да ходите? Невъзможно е. "Ти, казва, видя ли слънцето?" В тази форма, един милион и петстотин хиляди пъти, никой не го е видял, нито един философ не го е видял, невъзможно е. Но туй, малкото, слънце като диня, и децата са го видели; то се отразява и във водата, но малко е, и водата не може да го види така голямо. Пък и да го увеличаваме, не може да го видим в неговата големина. Бог, Такъв, Какъвто е в Своето естество и величие, не Го знаем. Но тъй, намален, е понятен на нашия ум, ние Го знаем.

Било е време, когато хората не са знаели какво нещо е любовта. Вълкът като възлюби една овца, изяда я. Детето като възлюби една ябълка, изяда я. Паякът като възлюби една муха, изяда я. Първото правило на любовта: щом те възлюби някой, изяда те. Тогава силният всякога изяда слабия. Той сам изяда слабия, пък слабите колективно ядат силния. Силният, като умре, заровят го в земята, ще те изядат. Малките се съберат около тебе и ще те изядат, нищо повече. Всичките умрели хора ги изядат малките. Съберат се, казват: "Да го видим, той е такъв добър човек, много сладко месо, може да му видим сладчината." Като разровим нашите възлюблени, само костите останали, всичкото месо изядено. В смъртта има една красива страна. Ако нямаше смърт в живота, никакъв прогрес не би имало. Не може да се освободим от някого, дойде смъртта, задигне го. Той седи на пътя стражар. Да кажем, като един жив лъв седи на пътя, тебе те е страх. Ако е умрял, ти вече се престрашиш. Някоя голяма змия седи умряла, ти се престрашиш. Смъртта прави добро. Някой казва: "Аз от

лъвове не се плаша.” “Вярвам, от умрели лъвове не те е страх.” Казва: “От умрели змии не ме е страх.” От умрели змии не го е страх.

Казвам, има една интересна страна в живота. Например всички минавате, искате да оправите някой човек. Знаете колко мъчно се изправя човек? Една желязна ос се изкривила, но с чук не може да се изправи, трябва да се нагорещи - тогава. Някъде има машини за изправяне. Казвам, не е лесна работа да се изправи човек. Представете си на някой човек да му изправиш езика - остро говори, не иска човекът да говори, но говори, остро говори. Остро говори, понеже баща му и майка му направили остър езика. Трябва да се смекчи езикът. За да се смекчи, трябва да се знае кои елементи смекчават.

Ако вие направите едно съединение като химик, внесете азота като съединителен елемент или пък сярата, ако три елемента съедините, ще образувате една отрова. Ако извадите сярата от тази киселина, имате едно съединение, което е безопасно. Някой път може да съедините три думи, и да образувате цяла киселина. Знаете какви не процеси стават? При възпитанието наука трябва. Да слушаме добре, да разбираме добре и да прилагаме добре. Аз в своите изследвания често съм виждал хора да плачат. Питам защо? Нейният възлюблен є казал, че не я обича. Може да не я обича човекът, казва си истината. Той не иска да лицемери, казва: “Не ви обичам.” Аз разсъждавам много естествено. Казва: “Във вашата бакалница няма да дойда. Мене ми трябват лимони. Няма лимони, не ходя в бакалницата.” Отива там, дето има лимони или отива там, дето има захар. Защо ще ходи в бакалницата? Заради него не ходи, ходи заради захар. Ако има захар, ще иде на гости, ако няма, няма да иде.

Казва: “Не ме обича.” Тури една запетая след не-то. Може да го накарам да обича. Като донеса най-хубавите лимони, ще дойде при мене. При всички бакали няма такива лимони, ще го накарам да ме обича. Ако вие не може да накарате един човек да влезе и да ви обича, тогава каква наука имате? Ако ви обичат заради вашите черни очи, баща ви ги турил - майка ви била синеока, баща ви черноок. Онзи,

който разбира, се влюбва в очите, в черния цвят. Този, който се влюбва в черните очи, доста практичен човек е. Който се влюбва в черните очи, събира всичко той, значи: добра къщница, малко сприхава, но събира оттук-оттам. Със сините очи: нагоре гледа към небето, разточителна е малко. То са повърхностни наблюдения.

Като срещнеш един човек, ако си много стоплен, със синия цвят ще ти даде хладина; хора със сини очи, нещо лъха от тях приятно. Тези с топлите очи са горещи, надалече трябва да седиш, печката е запалена. Ако си наблизо, чувстваш голяма горещина. Ще се поставиш на известно разстояние, да бъде хладно. Тези със сините очи, ако дойдеш много близо до него, може да замръзнеш. Те са хладилници, може да замразят човека. В света електричеството замразява нещата, магнетизмът ги разтопява. На северния полюс колкото искате електричество се образува, в екватора е топло. На екватора е топло, то е място на магнетизма. Може умствено човек да живее на полюсите, може умствено да живее на екватора, може по сърце да живее на полюсите, може по сърце да живее на екватора.

Промените на човешкия характер се дължат някой път на мястото, в което живее. (Затворете лампите, да не се състезават със слънцето. Много са тщеславни.) Всичките проповедници говорят, много говорят като Христа. Каква грамадна разлика има: във всичките Му думи има съдържание, за туй, което говорил, е държал изпит. Христос казваше: “Да обичаш Бога.” Издържа изпит. Като Го разпънаха на кръста, казва: “Прости”, съобразно с учението Си. Мнозина сега говорят Христовото учение, като дойде, не го издържат.

Сега вие в света искате да живеете без страдания. Ами знаете ли вие, че без страдания вие щяхте да станете крехки, по-крехки от най-крехкото стъкло: като се бутне, ще се схуми*. Има предмети, които са изядени от термитите. Една маса седи, но като се бутне, схуми се, нищо не остане. Без страдания, термитите изядат. Не може да разберат хората, че страданието внася материал, от който радостите

се образуват. Защо са тия страдания? Ако те не са - по-лошо, една полза носят.

Ние говорим за страданията. Щом говорим за страданията, щом говорим за гроба, е вече друго понятие. То е художник, който турил боите не на място: направил очите черни, носа по-широк, отколкото трябва, направил го по-дълъг отколкото трябва, направил устните по-дебели, отколкото трябва, направил лицето по-голямо. То е прегрешението на художника. Един художник трябва да рисува естествено, краските да ги туря естествени.

Прегрешението седи, когато не представяме нещата тъй, както са направени. Не пишеш тъй, както трябва. Напишеш една дума, изял си някоя буква. Някои хора имат слабост да изядат по някоя буква. Някои изядат ъ. То е за извинение, като го няма ъ, вървят работите, макар да е стражар. Някои изядат ъ. Някои заместват ж с а. Опростотворяване трябва. В английския има букви, които нямат никакво предназначение, три-четири букви не се произнасят. Туй показва, че англичаните са алчен народ, че искат да забогатеят повече, отколкото трябва. Ще тури четири-пет букви наместо една буква, алчността се явява.

Англичаните съкратяват времето, казват: “Времето е пари.” Уж англичанинът, като дойде гост, казва: “Ще ме извините, занят съм”, ще остави госта вкъщи, той излиза. После е голям формалист. Някой път те пушат пури, и някой по невнимание оставил пурата, запалило се палтото. Като го види, няма да каже, че палтото гори. Той ще намери някой човек да го запознае с него, казва: “Може ли да ме запознаете”, препоръчва се: “Еди-кой си.” След като поговорят, ще каже: “Извинете, палтото гори.” Българинът ще каже: “Хей, палтото ти гори.”

Англичаните имат една добра страна, нямат лъжливи репортажи. Сега и те потребяват лъжите дипломатически. Никога във вестниците си не изнасят лъжливи сведения. Някой изял една ябълка, какво ще пишете във вестника? Ако човек е в гората и изяде една ябълка, ще

има ли престъпление? Че как ще има? Хиляди животни изядат, и човек може да изяде, няма престъпление. Но ако изядеш една ябълка в градина, дето е посята от хората, туй се счита за престъпление.

Според Божествения закон гладният има право навсякъде да яде. Но има ограничения. Той няма право да вземе една ябълка от градината, ако няма вода наблизо, да я измие. Като я откъсне, да иде да я измие. Няма право да я изяде, без да си обърне очите да благодари, че Господ изпратил светлината да направи тази ябълка. Да се знае, че я изял. Всякога, когато не си се молил, и си изял един плод, си направил престъпление. Престъпление е, че си изял без позволение.

Престъплението на забранения плод е, че Ева яде от това, което е забранено. Бог им казва: "Няма да ядете." Тя си позволи да яде. Всякога, когато мислим за неща, които не са позволени, там е престъплението. Престъплението седи в това, че самите неща, които носят престъпление, те ни състаряват, от тях оглупяваме и болни ставаме. Всякога страдаме от забранените работи. Ти обичаш един княз. Защо го обичаш, кажете ми? Любовта безкористна ли е? Млада мома, която обича, безкористна ли е? Користолюбие има. Княза тя иска не само да го хване, но после да му чете молитви.

После, в едно религиозно общество като влязат хората, казват: "Този не е религиозен, онзи не е религиозен." Много смешно и безпредметно дали човек е религиозен, или не. Аз зная кои хора са религиозни. Щом свещта гори, религиозна е; щом дими, не е толкова религиозна; като не може да гори съвсем, не е религиозна. Всичките свещи, които светят добре, горят добре, са религиозни. Която не свети, не е религиозна. Религиозните работи са, които ни привързват. Хубавото ядене е религиозно. Под думата религиозен човек разбираме да мисли хубаво, да чувства хубаво, чувствата да са хубави, фини.

Сега ние сме уподобили един свят като нашия. Питат някои: "На онзи свят ще се познаваме ли?" Ни най-малко няма да се познавате.

Ще идете двама в оня свят, и там ще се разправяте. После казват: “Да се примирим.” В оня свят като идеш, ще забравиш всичките идеи. Ще бъде смешно. Ти си се карал с двеста души на земята и като идеш в другия свят, да ги помниш? Срещаш го и кажеш: “И ти ли дойде тук?” Ще се забравите. В оня свят ще се помнят най-хубавите работи. Като срещнеш някого, ще си спомниш, че той ти е направил най-хубавата услуга. Който ти е направил пакост, ще го видиш странник. В оня свят, колкото ти е по-чужд, толкова по-голяма пакост ти е направил. Колкото ти е по-близък, толкова по-голямо добро ти е направил. Сега казваш: “Чужд ми е.” Чужд ти е, защото не ти правил добро. Близък ти е, който ти е правил добро. Който повече добро ти е правил, той ти е по-близък. Който повече пакости ти е правил, далечен ти е, чужд ти е, странник ти е.

Питам, какво ще правите в оня свят като идете? Ще живеете десет, двайсет, трийсет години в оня свят и след като обиколите всичките изложби, научни работи, какво ще ви интересува в оня свят? В оня свят като иде временно, ще започне да мисли за този свят. От оня свят ще слизате да помагате на този свят. Някои от вас искате да почивате. След като сте почивали, един ден ще ви кажат да слезете на земята да помагате, без да ви плащат нещо. Ще слезете да помагате.

Сега има какво да учите: науката за носа, за очите, за устата, за ръцете, за краката, за сърцето. Кой от вас би нарисувал любовта? За любовта аз имам много образи. Има една любов, която пада перпендикулярно. За силните хора има една любов, която пада на един градус. Силната любов е за силните хора. Слабата любов е за слабите. Не че любовта е слаба. Всяка любов се нагажда според степента на човешката душа.

Любовта всякога носи нещо хубаво за човешката душа. Някъде носи по-големи подаръци, някъде по-малки. Любовта никога не прави товар никому. Туй, което прави товар, то са нашите опаковки. Някой път вземаме много от любовта, направим опаковки, опаковки, мяза на тия турски часовници - такива големи часовници с капаци: един

голям капак, под него втори, трети, четвърти, пети, шести капак, и като го отвориш, ще видиш малко часовниче. Ще погледне часа и пак започне да затваря капаците един след друг. Такива часовници не се събират в джоба, и във външния джоб не може да се събере. Сегашната любов мяза на тия часовници. Ние още носим любовта с тия капаци, не е дошла, тъй както си е, малката, в нейната форма.

Представете си, че имате един млад човек, един възрастен и един стар. По какво ще се отличават във време на ядене? Характерна черта на малките деца е, че като ги оставиш, нямат формалности. Възрастния трябва да му сготвиш, да му сложиш с всичките европейски приспособления: вилушки, ножове, лъжици. А пък на стария какво ще му дадеш? Ако му дадеш от лепливата халва, как ще я изяде? Ще лепнат изкуствените зъби. Гледам, на стария чукат му орехи. Защо? Зная, че е без зъби. По някой път аз искам да направя Словото много разбрано, то е чукане на Словото. Вие сте много остарели. Трябва да ви чукам орехите да ги ядете. Например ще ви говоря за любовта, но ви е непонятна. След като ви говоря, казвате: "Не е така." Ако ви говоря за любовта на един светия, не знаете да слушате. Старият казва: "Зная, имаше нещо в любовта." Детето слуша всяка дума.

Та казвам, децата се интересуват от всичко без критика, нещата всякога приемат без критика. Щом съм критичен, значи този човек, който ми говори, не ми говори истината, може да ме излъже. Човекът няма желание да ме лъже, ще приема нещата. Щом не ме разбереш веднъж, втори път ще бъда по-внимателен. Казва: "Човек трябва да има критичен ум." В нашия свят, дето злото съществува, сме критични, разбира се. Но в един свят, дето злото го няма, съвсем друг характер трябва да имаш там. Често ме срещат сестри и казват: "Едно време бях много глупава." Не си давам мнението. Аз пт вярвам на глупавите сестри, отколкото на умните. Когато една глупава сестра ми каже, че ме обича, аз вярвам сто на сто. Когато много умната ми каже, че ме обича, вярвам петдесет процента; някой път двайсет и пет

процента турям настрана, смалявам. Казва: “Много ви обичам.” Ние говорим за любовта. Аз изучавам любовта. Често казвам: “Да обичаш човека в хубавата смисъл не е лесна работа.” Изляза навън, нося едно парче хляб, гледам едно куче. Спира се. Онези, които не разбират закона, тупнат с крака си да се махне. Ето котката, тръгнала подир мене, ходи, и на нея ще є дам. Аз вървя по пътя, кацне една муха, и тя иска нещо. Тогава, ако нося мед, зная вече: туря една малка хапчица, тя се наяде и си замине.

Та казвам, ако искаш да ядеш спокойно, да не те безпокоят кучета, котки, ще ядеш, и никой да не вижда, че като излезеш вън, нищо да не носиш в ръцете си. Когато човек има известни блага, той трябва да ги сподели. Всякога споделяйте благата, които имате. Досега споделяте вашите скърби повече, отколкото радостите. И то е хубаво, но трябва да споделяме и радостите си. Онова благо, което имаме, да го споделим. Не отивай в някой дом, когато си скърбен, да направиш и хората скърбни. Казал ти някой, че не те обича. Че кой ще обича празна стомна? Жадният не може да я обича.

Знаете, в турците има един обичай, почти е закон: ако жената подаде празна стомна, когато той иска да пие, той се развежда; за празната стомна, отиде вече. Никога не давайте празна стомна. Като кажете, че обичате, то е бялата лъжа. Като не обичаш, мълчи. Не казвай, че ти обичаш, то е лъжа. Като напълниш стомната с вода, ще кажеш, че обичаш. Като нося празна стомна, няма да ви казвам че ви обичам. “Вие обичате ли ме?” “Като се върна от чешмата, ще ви кажа. Сега не може да се произнеса. Като се върна, може да ви кажа.” Реално започнете сега. “Ти обичаш ли ме?” Кажи: “Като се върна от лозето с ябълки.” Като пита човек: “Обичаш ли ме?”- трябва да му дадеш нещо, другояче ще иска развод.

Следователно ние в света сме дошли да разнесем Божията любов, Божиите блага. Дотолкоз, доколкото разнасяме тази любов, ставаме подобни на Бога. То е любов. Бог на всички раздава Своята любов, и на добри, и на зли. Лошите хора сами се наказват. Като са лоши, не

могат да прогресират, не може да се качват, остават на туй място. Като останат на туй място, страданието иде. Любовта подига човека, с любовта се избавя от всичките несгоди на живота. Чрез любовта ще се избавите от всичките несгоди на живота не изведнъж. Не дръжте хора в ума си, които не ви обичат. Вкъщи държите ли някоя безобразна картина, но най-хубавите картини дръжте. В ума си дръж най-хубави образи.

Ти държиш един лош образ, казваш: "Той е такъв, аз не съм доволен от него." Не дръж в ума си това. Правиш пакост на себе си. Ти не си доволен от него, недоволен си, постоянно дявола носиш в ума си. Никакво добро не ти е направил, целия ден мислиш заради него да не дойде отнякъде. Казва: "Къде е дяволът?" "В празните стомни." "Къде е дяволът?" "В сиромашията, в празните стомни." На богатия е извън стомната. Той е търговец, като напълни стомната, излиза навън и продава вода. По някой път, като сте сиромах, вие сте недоволен. Като вярвате, като се напълните с вяра, дяволът е отвън търговец, казва: "Доста си успял, голямо величие си станал, като тебе няма, ти си първият. За бъдеще хората ще те турят да те целуват, като тебе няма друг." Лъже-маже. Ти казваш: "Хубаво ми иде." Казва: "Напълни стомната, аз ще изляза навън."

Добрата страна на дявола аз да ви кажа къде е. Ти си проповедник, дяволът те направил голям проповедник. Ти си съдия, дяволът те направил съдия. Той дал занаят на всичките хора. Той научил хората да впрягат воловете, той научил хората да впрягат конете. Всичките занаяти в света се дължат на него. По някой път трябва да бъдем благодарни, по някой път, казвам: "Аз искам да те представя такъв, какъвто си. Ти си много енергичен, рекох, знаеш да се поставиш с лошите, знаеш да се поставиш със силните, дето влезеш, те приемат." На другите оспорват, но той като се яви, всички вратата отварят. Той е много умен. Като дойде при сиромаха, носи пълна кошница. Когато иска да сплаши някого, отива със стражар. Всичките методи има, много е майстор.

Аз харесвам една черта на дявола - голямо постоянство има. Няма същество в света, което има по-голямо постоянство. Ако го изпъдиш през вратата, през комина влиза, през най-малките дупчици ще влезе, не се срамува да влезе през най-малката дупка. Постоянство той има в света. По някой път ние се сърдим. Онзи ловец, който целия ден линка*, за да убие един заек, има ли омраза към зайците? Той ще го удари да го изяде. С пушката тук гръмне, там гръмне, наниже на врата четири-пет заека, върви, пушката на рамото, радва се. От наше гледище, на вегетарианците, не е хубаво, но от гледище на онези, които ядат месо, в реда на нещата е. Ако заекът не беше заек, щяха ли да ходят да го убиват? Ако беше жаба, ловецът ще мине, няма да му тегли куршум.

Страхливите няма да наследят Царството Божие. Дяволът го гони. Като го гони дяволът, казва: "Страхлив да не бъдеш." Добри желания има дяволът. На дявола добрата страна е, че той е сянка на любовта, той туря всичките сенки и любовта изпъква. Той като дойде, любовта става понятна. Без дявола любовта е непонятна. С дявола контраст има. Аз го разглеждам какъв беше дяволът по-напред. Той беше по-напред един светъл ангел, с години се разговаряше с Бога, а пък сега дошъл до положението, че Господ не го приема на рандеву. Сега Господ изпраща своите слуги и казва: "Дайте му да си върви."

Бог е любов за онези, които Го познават. За онези, които не Го познават, е господар. За онези, които не са Го сънували, е мъчител. То са наши разбирания. Казва: "Измъчва ме." Ако аз ви изтеглям из някоя кал, хванал съм те за ръката, няма ли да се измъчите? Ако ви изтеглям в някое планинско място? Ако вие посетите Алпите, не е както на Мусала. Там се превързали десет-петнайсет души и вървят всичките нащрек: ако се подплъзне един, другите да го задържат. Опасна работа. Има пропасти, през които трябва да се мине. Тъй както минаваме живота, ние не сме дошли до най-големите пропасти. Някой казва: "Дотегна ми животът." Едва до Мусала си се качил, не си дошъл до Алпите. Колко години стана искат да идат на Еверест и не

може да идат, големи препятствия и мъчнотии има. В любовта едва на Алпите сме ходили, любовта на Еверест е още идеал. Гледаме го на картина. Казва: "Да се жертва човек за другите."

Питам, защо майките носят тази любов? Майката девет месеца носи детето в утробата си. Дошъл момъкът, той не носи момата като майката девет месеца - станала на деветнайсет години, задигне я. Той нищо не е направил за нея, какво уважение има за младата мома? Че той знае ли как е станала младата мома такава? Един ден, като не оценява момата, ще го направи Господ майка, ще тури младата мома в утробата му. Защо трябва да я ражда? Тази, младата, мома, която не я оценява, да я оцени, да види как става. Нито един няма да се освободи от своите възгледи. Щом не знаеш как да се отнасяш с младата мома, ще бъдеш майка, да я раждаш. Тогава, който не е оценявал момците, момци ще ражда. Който не е оценявал момите, моми ще ражда. Който не е оценявал старите, стар ще стане. Който не е оценявал младите, млад ще стане. Всеки човек ще стане това, което не е оценявал, за да го оцени на свят. Трябва да мине по един път.

Любовта иска да даде опит, цена на всичко. Като станеш млад, ще се радваш. Колкото повече се радваш, по-дълго време млад оставаш. Колкото по-малко се радваш, по-бързо заминаваш. Пълната възраст дойде, ще замине, дойде старостта. От старостта има по-страшно: смъртта иде. Щом не искаш стар да бъдеш, трябва да умреш. Старият предпочита да страда, отколкото да умре; после, старостта като стане непоносима, той е готов да умре. То е пътят, по който трябва да мине човек, за да се подмлади. Трябва да мине през смъртта, за да се подмлади отново. Трябва тогава да носим знанието на любовта в младини, във възраст когато сме, трябва да носим, и в старини, и в смъртта, и там да носим знанието.

Като минем през всичките фази на живота, тогава ще дойдем до онзи стих, който казва: "Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога." Да не се смущавате, че туй се е случило или онова се е случило. Всичко ще се превърне за добро. Като плачеш, добре; като

скърбиш, добре; като се радваш е добре. Всичко в света е добре за онзи, който познава Бога.

Да се радваме на Божиите блага, с които Бог ни е заобиколил.

“Отче наш”

20 утринно слово 26 април 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ЖИВОТЪТ ЗА ЛЮБОВТА

"Добрата молитва"
"Бог е любов"
Размишление.
"Духът Божи"

Често се говори за душата, но какво нещо е душата, не може да се определи; какво нещо е духът, не може да се определи. За ума се говори, и той не може да се определи. И за сърцето се говори, и то не може да се определи. Едно конкретно определение казва: любов. Любовта в Стария Завет е описана по един начин, в Новия Завет е описана по друг начин. Любовта дълго търпи, благосклонна е, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразства, на всичко хваща вяра. Има още други качества. Туй не е последното. Някои мислят, че това е последното.

Какво нещо е търпението? Търпението издържа всички неволи в света. Да кажем, дойде сиромашията, да може да я претърпиш; дойде болестта, да може да я претърпиш; слаб си, изнудват те навсякъде, да може да претърпиш - навсякъде да имаш търпение.

То е едната страна, слабата страна. Търпиш, когато си слаб. Но и силния когато бият, и той търпи. Той е силен, може и да не търпи. Защото слабият, и да иска да се покаже, че е смел, пак ще го бият. Силният търпи. Два вида търпение има: едното наричам неволя. Слабият търпи, но то е неволя; казва: "Да стана силен, тогава ще им покажа. Сега съм слаб, затова го понасям." Силният търпи, но друго определение на търпението дава, друго значение, казва: "Аз съм силен, може и да не търпя, но се въздържам."

Търпеливият човек е, когото никой не може да го отмести от мястото. Имаш едно убеждение: каквото и да ти казват, да издържаш.

Може да ти казват, че си заблуден, каквото и да ти казват, да можеш да изтърпиш. Когато не може докрай да изтърпи, той не е търпелив. Всичките хора страдат, че не могат докрай да изтърпяват. Например някой от вас е търпелив, но три-четири пъти като дойде един и същ просяк или друг да ви иска пари назаем, изведнъж ще кажеш: “Колко пъти идва?” Дойде четири, пет, шест, седем пъти, представете си, че дойде деветнайсет пъти, какво трябва да правиш?

Казвам, някои искате да добиете някакво качество. Но търпението е основата на самия физически живот. Нищо не можеш да постигнеш без търпение. Някой цигулар свири, не може да вземе един тон верен: веднъж, два, три пъти, четири, пет, шест пъти взема. Някой мисли, че го взема вярно, дойде учителят, казва: “Не е верен.” Пак повтаря. Трети път дойде учителят, пак казва: “Не е.” Има пасажи, виртуозите по двеста-триста пъти ще ги свирят, ще ги обръщат, докато научи този пасаж.

Сега по някой път говорите за любовта, казвате: “Аз те обичам.” Мислите, че сте завършили науката си. Ти, като кажеш, че обичаш някого, тогава ще си навееш беля на главата. Не казвайте, че обичате, защото то е все таки да кажете, че сте богат. Тогава всички ще дойдат, казват: “Дай сега.” После, нямаш право да даваш с висока лихва. Ако даваш и без лихва, и тогава ще намерят махана, че без лихва даваш, но малко даваш. Ако дадеш пари казва: “Какво, че си дал хиляда, две хиляди, три хиляди лева? Той милиони има.” Тъй щото законът е верен: който много има, много дава. Едно езеро много вода има, много изтича. Друго езеро малко вода има, малко изтича. От езерото туй което изтича, е даване. Ако малко имаш, малко ще даваш, ако много имаш, много даваш.

В какво седи сега малкото даване и многото даване? Много даване е опасно. Много даване е за големите герои, малкото даване е за малките шишенца, мускалчета. Онзи, който малко търпение има, той е за мускалчетата, онзи, който голямо търпение има, той е за големите бурета. Всеки трябва да бъде на мястото си. Когато дойде

малко търпеливият при големите бурета, той не е на мястото си. Когато дойде някой с голямото търпение при мускалчетата, и той не е на мястото си. Търпението в едно отношение е пасивно, да седиш на едно място. Търпението има за цел да побеждаваш нещо. Търпеливият човек винаги нагоре отива, той надолу никога не слиза. Ти търпиш една болест, но имаш желание да се махне, казваш: "Стига толкова." Излизаш нагоре. Като се дигнеш до едно място, като стигнеш толкоз високо, болестта се уплаши, оставя те.

Вземете закона: мъчение и труд. По какво се отличават? Имат две противоположни движения. Мъчението е слизане - като се мъчиш, постоянно слизаш. Като се трудиш, отиваш нагоре. Посоката на движението е различна. Като се трудиш, излизаш из мъчението. Да слизаш надолу е мъчение. Та казвам, ние в живота често изгубваме посоката на движението, вследствие на това си създаваме мъчението. Щом се отдалечиш от Бога, мъчиш се, щом се приближаваш, се трудиш. Щом работиш, значи ти си свършил учението на мъчението и учението на труда, работата иде, и вече си гражданин на Царството Божие. Мъчението е встъпване в училище, влизане в училище. Трудът е учение в самото училище. А работата е извън училището. Тук сега вие на земята се трудите, още не сте започнали работа.

По някой път се заражда желание да идете в оня свят. Представете си оня свят един голям оркестър. Който иска да иде там, трябва да знае да свири. Още като идеш, първо ще държиш изпит. Ако знаеш да свириш, ще влезеш в оркестъра, ако не, ще те върнат назад. Само ще видиш оркестъра, даже не ти позволяват да чуеш свиренето. Тези майстори, които свирят, те не обичат невежи хора да ги слушат. Който не знае, не може да слуша.

Сега казва: "Нали ти ме обичаш." Някои мислят, като ги обичаме, да търпим всичките им погрешки. То е търпение, то не е Царството Божие. Аз може да търпя, но ни най-малко този, когото търпя, не трябва да си прави илюзии, че го обичам. Аз имам любов и заради

любовта търпя. Че той е един голям будала, един голям несретник. Красив да е, не е, няма красотата. Да знае да говори? Не. Да свири? Нищо не знае. Само знае да яде и да пие. За тия две неща го обичам, понеже, като ми мляска по някой път, като знае да яде и да пие, аз се уча от него. За две неща е предметно учение.

Не трябва да си правим илюзии, че Бог е дълготърпелив, че нас ни люби. Ако злоупотребиш с любовта, ще излезеш вън от нея, ще дойде страданието. Всеки, който страда, е извън любовта. Всеки, който се радва, е в любовта. Тогава, щом скърбиш, ти си извън любовта. Щом се радваш, ти си в любовта. Какво трябва да правиш сега? Тури вънка, тури вътре. Следователно ние сме научили законите, които ни задържат да живеем вътре в любовта, за да може да използваме. Думата използване има друго значение: да може да преживеем онова, което тя съдържа. Любовта в едно отношение е като чистия въздух, чистата светлина, чистата мисъл, чистото чувство. От нея произтичат тия. Никога не може да имаш едно чисто чувство, никога не можеш да имаш една чиста мисъл, чиста светлина, чист въздух, ако не си във връзка със самата любов.

Представете си, че любовта има най-много очи. Няма друго същество в света, което да има толкоз очи, колкото любовта. Всичко вижда. Но в нея има едно качество, тя всичко вижда с очите си, но изключва безобразието, него никога не го вижда. Греха никога не го вижда. Грехът не може да се приближи и нечистотата не може да се приближи. Туй, което търпиш, трябва да го търпиш, но търпението не е любов, търпението е дилафът, с който се пипа огъня. Понеже, ако пипаме огъня без дилаф, ще ви изгори, с дилаф ще го пипате. Търпението излиза от любовта, но самото търпение не е любов. Любовта благосклонна е, но самата благосклонност не е любов, излиза от любовта благосклонността; не завижда - незавиждането не е любов, но то е само едно състояние на любовта.

Та казвам, ние някой път се спрем и мислим какво е Бог. Той те наблюдава, понеже обича. Влезе някой човек, иска да краде. Господ се

интересува какво го подбужда да краде. Коскоджа* учен човек е, касиер някъде: като прави сметките, каквото вземе, тъй го нарежда да е в ред, но даде половината на другите, а другата половина в неговия джоб влиза. Господ си има такива секретари, казва: "Пишете, наблюдавайте го, че той половината взема, а половината на другите." Повика го в училището, казва: "Защо тази единица разделихте на две и половината дадохте на другите, и половината задържате за вас? Имахте да давате на хиляда души: половината дадохте на хилядата души, половината задържахте за себе си. Ти, самият човек, равен ли си на хилядата души?" Половината дава на хилядата души, а половината задържа за себе си, на кое основание?

Какъв отговор ще даде този, ученият, човек? Как ще се оправдае? Казва: "Господи, имам хиляда деца, за децата ги вземам." Той като каже, че има хиляда деца, той още ги няма. Господ казва: "Дайте му хиляда деца." Тия, хилядата, деца, трябва да ги отгледаш. Казваш после: "Защо ми ги даде Господ, хиляда деца?" Защото раздели единицата на две половини, даде половината на ближните и половината задържа за себе си. Господ ти даде тия деца, да не те осъди. Казваш: "Хиляда деца имам." Господ ти даде тия деца. Той ще тури бялата лъжа там. Той вижда това, но не му казва: "Ти лъжеш", защото в езика на Господа думата лъжа е изключена, и мисъл няма. Казва: "Дайте му хиляда деца."

Сега онези, които се занимават с логика, ще кажат: "Докажи туй вярно ли е." Не казвам теоретически дали е вярно, или не. Един факт е, хиляда деца има. Че как хиляда деца? Рибите хвърлят по триста хиляди. Какъв голям лъжец е била рибата, колко пъти е лъгала Господа? Има бръмбари, които раждат хиляди. Аз вземам хиляда като едно човешко число. Тогава се раждат много страдания. Как се раждат страданията в света? Все от белите лъжи. Каква е разликата между една бяла лъжа и една черна лъжа? В черната лъжа ти в капана не можеш да се хванеш, но в бялата лъжа в капана се хващаш, там е така

замаскиран, че не го виждаш. В черните лъжи вземаш предпазителни мерки, в белите лъжи ти се хващаш.

Сега какво е лъжата? Ти казваш, обичаш някого: “Аз, казваш, те обичам.” Малките деца питат колко обича бате си, то показва; колко обича кака си, то си отваря ръцете и казва; майка си колко обича, баща си колко обича, показва. Младите деца мерят любовта си. Ти казваш: “Аз съм готов за тебе всичко да пожертвам.” Какво се подразбира в дадения случай? Представете си, че аз съм бедняк със съдрани гащи, има кръпки на гащите, шапката ми съдрана, и на нея сто кръпки, обущата съдрани, и на тях десет кръпки. Аз казвам, че те обичам, готов съм всичко да пожертвам.

Питам, ако жертвам гащите, колко струват? Ако жертвам шапката си, обущата си, колко струват? Чудни са хората, когато казват, че всичко ще пожертват. Какво ще пожертват? Да има знание, няма знание, да има някаква сила, няма сила, а казва, че всичко ще пожертва. Тогава дойдем да уповаваме на него. Туй е лъжа. Всичко ще пожертва, съдраните си гащи ще пожертва. Имам предвид колко струват тия съдрани гащи.

В любовта жертва няма. Другите работи жертват, любовта не търпи жертва. Извън любовта има жертва. Онзи, който люби, казва, че е жертвал нещо. Не. Ти щом кажеш, че си пожертвал, значи ти го задължаваш. Казваш: “Аз пожертвах, това направих. Аз съм мислил добре заради него.” То не е любов, ако е жертва. Мислиш добре заради него, мислиш, че си направил нещо или казваш: “Аз имах такива и такива чувства.” Не, не. Любовта изключва всички жертви. Жертвата произтича от съвсем други съображения, които са вътре в самото битие. В любовта трябва да правиш нещата като за себе си, не може да жертваш. Какво жертваш за себе си?

Любовта изключва жертвата. Защо я изключва? Ти си гладен, може ли да отрежеш от удовете си, че да ядеш? Ти ще предпочетеш да умреш гладен, отколкото да отрязваш от месото си и да ядеш. Какво придобива човек, ако отрязва своето месо? Който казва, че

любовта е жертва, той сам лъже. Не е вярна мисълта. Може да жертваш извън себе си някои работи. Жертвоприношението станало за греха. Жертвата не е, която дава живот на хората. Жертвата може да те избави от страданието, но живот никога не може да ти даде. Някой човек може да направи една жертва, да те извади от водата, но той не те спасява; ти пак може да се удавиш някъде, ти пак може да направиш същата грешка.

Та казвам, в основата на религиозното възпитание има бяла лъжа, с която даже се опитваме да излъжем Господа. Казва: "Аз се молих на Господа." Като че е направил нещо. Господ има ли нужда от твоята молитва? Ти си се молил за себе си. Казва: "Толкоз пъти се молих, вярвам, че Той е всесилен, вярвам, че Бог е всесилен." Турят една идея, като че Господ е придобил нещо от неговата молитва, та трябва да му плати. Преди аз да съм се помолил, Той ми е дал всичко, каквото мене ми трябвало. Какво искам повече? Допуснете: една майка има едно дете, моли се Бог да є даде второ. Даде є още едно дете, не є стигат две деца, иска още едно. Даде є трето, не є стигат три деца, иска още едно. Най-после дойде до дванайсет деца. Защо є са дванайсет деца?

Идеш да работиш, дават ти един лев, не си доволен, дават ти два, не си доволен, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, единайсет, дванайсет. То вече е съображение, че външните условия са лоши. Тебе ти трябват повече средства. Работиш за средствата отвън. Щом работите с пари, вече имате един неустановен човешки порядък. То е бялата лъжа. Искаш ли пари да си купиш въздух? Въздухът купува ли се? Ти ходиш на въздуха, свободно го дишаш, никой досега не е поискал пари за въздуха. По някой път хората може да ти затворят устата, да не можеш да дишаш, то е друг въпрос.

Та когато ние искаме милиони, защо ни са милиони, кажете ми сега? Аз съм привеждал този анекдот. Един богаташ отишъл в оня свят, казва: "Синко, без пари не може, и в оня свят без пари не може." Те му турили цяла една торба със злато. Като отива в оня свят, минава

покрай гостилницата и всичко е по пет стотинки. Влиза, дава златната монета, казват: “Тези пари не минават, златните не вървят.” Казва: “Синко, по пет стотинки ще ми турите, не мина златото тук.” Турят една торба по пет стотинки, но като отива с тях, казват му: “Тези не минават. Нито златните, нито по пет стотинки вървят.” С какво ще купиш в оня свят?

Ти искаш няколко милиона: десет, петнайсет, сто милиона, казваш: “Без пари в света не може.” Кое е равносилно на парите? Пари и пари. Пари значи горещо, гори. Привеждат един пример за един английски проповедник тук, в България. Хванали го разбойници. (Който иска, може да му намери името.) Той им проповядвал Евангелието, за Господа им говорил. Главатарят го слушал и му казал: “Добре говориш, но пари, пари трябват.” Най-после американците събрали толкоз пари, колкото искали, че го откупили.

Хубаво, идеш в оня свет и те турят в катрана, с колко ще се откупиш? Даже теорията на християнството, че Христос със своята кръв изкупил грешниците, то е теория, която не почива на една здрава основа, теория извън любовта. Има живот извън любовта, то е живот на смъртта.

Сега аз искам да ви говоря за живота на любовта. Любовта изключва всичкия съвременен порядък, тъй както ние го разбираме, тя го изключва. Там има преизобилие. Каквото един има в любовта, той го дава на разположение на всичките. В любовта никой не злоупотребява със своите ближни, там няма злоупотреба. В любовта всичките каси са отворени. Няма подозрения в любовта. Там мъже и жени няма. И деца няма. Какво има? Всички са деца. Защото, ако кажем, че има деца, децата са по отношение на възрастните. Няма възрастни в Царството Божие, и мъже, и жени няма, там всички са деца. Ако всички са деца, ако няма възрастни, децата мислят. Но това са най-разумните деца, които никога не злоупотребяват, не лъжат, децата, за които говори Христос - казва, че за тях е Царството Божие. Мъже и жени да влязат в Царството Божие, то е невъзможно, нито

владици, нито патриарси, нито царе, всички те се изключват из Царството Божие, то е в този порядък.

Сега вие срещате едно противоречие в себе си: пак еднообразие ще бъде. Сегашния живот, тъй както го погледнеш във всичките негови форми - те са все черни. Различава се по степен само черното: по-черно, по-черно, има едно разнообразие в черния цвят. В сегашния живот няма цветове. Гледаш го - човек, но ако вие бихте погледнали на сегашните хора, щяхте да се ужасите от маските. Ти гледаш един човек отвън, но вътре гледаш муцуна на вълк, отвън е човек, а същинският човек е вълк вътре; отвън е човек, а вътре е мечка; отвън е човек, а отвътре е змия. Ще видиш такова безобразие. Всичките тия хора с маски минават за синове божии, актьори са. Вие като идете вътре, поогледайте се, даже най-чистият, колко лъжи имате, колко преструвки имате.

Всякога човек се представя за туй, което не е. Хората не са смели да кажат: "Направих една погрешка" - той ще скрие своята погрешка, има престъпление. Представете си сега един човек, на когото целият свят е негов; той се явява като един чужденец, каквото рече да вземе, хванат го и казват: "Кой ти позволи?" Всичко е негово, навсякъде, дето иде, ще бъде престъпник, че си е позволил. Значи в неговото отсъствие те са създали един порядък и съобразно този порядък има престъпление. Хубаво, сега може би някой, който няма никакво право, той си позволява известна свобода. В какво седи свободата? Ако аз може да разбирам една книга, и я чета, имам право да я взема. Но ако аз не зная да чета, ще бъде престъпление да я взема. Защо ще взема да нося една книга, която не разбирам?

Туй, което не ти трябва и което не разбираш, не го бутай. Престъпление е значи, когато ти вземаш една свещена книга да я четеш, и не я разбираш. То е престъпление. Пък престъпление е: ако знаеш да четеш книгата, разбираш я, и не я четеш. То е в този порядък на нещата. В Божествения порядък на любовта, ако знаеш да четеш и не я вземеш, ти излизаш извън любовта, ако не знаеш да я

четеш и пак я вземеш, ти си пак извън любовта. Най-малкият отказ, който може да дадеш някому, той се изключва. Някой човек минава, един паяк хванал една муха, тя бръмчи. Ти казваш: “Господ да є помогне.” Знаеш, за тази муха любовта те изключва. Ти ще се спреш, ще кажеш на паяка: “Пусни тази муха.” Ако не я пусне, ще употребиш бастуна, казваш: “В мое присъствие никакво престъпление не се позволява.” Ти минаваш покрай някоя ябълка, някой червей влязъл в ябълката, ще му кажеш: “Излез навън. Ти нямаш право да влизаш в ябълката вътре.”

Червеят си позволява да влезе в ябълката, защото и хората си позволяват. Човек е първият, който наруши закона, той е научил животните, които сега вършат престъпления. Децата научават престъпленията от майка си и баща си, те ги раждат с престъпления. Майката има склонност да краде, и детето краде, което мяза на майка си. Ако бащата краде, което дете мяза на бащата, то ще краде. Ако майката не краде, което дете мяза на майка си, няма да краде.

Всеки от нас предава онова, което е в нас. И доброто се предава. Ти правиш едно престъпление, значи или баща ти е виновен, или майка ти е виновната. Ще намериш в кое поколение е причината. Сега направите едно престъпление. Законът за наследственост как определя нещата? Бащата някой път има желание да краде, но няма възможност да краде. Да кажем касиер е някъде, турил в ума си: “Да имам условия, ще взема десет, двайсет, трийсет хиляди”, но не краде, няма условия. Той се ожени. Като се зачене едно дете, туй дете, ако мяза на баща си, ще изпълни плановете на бащата, синът ще стане действителен крадец, ще вземе да краде.

Та сега тебе ти дойде мисълта да крадеш, ще намериш баща си в кое поколение: в първото, във второто или в третото прераждане, откога е влязла тази мисъл, трябва да є намериш произхода. Тя току-така не иде. Крадците се носят, крадците са отстрани на главата при слепите очи. В кражбата има чрезмерна любов да вземеш. Съвестта ти е слабо развита, не си справедлив, не знаеш, че като вземеш, ти

лишаваш някого. Тебе ти трябва един хляб, взел си десет хляба, деветте хляба са за другите хора. В тебе няма съзнание, съвестта е на друго място, ти нямаш съзнание, че другите хора имат нужда като тебе. Кражбата седи в това: когато лишаваш хората от онова, което ти имаш. Ти си взел не толкова, колкото на тебе ти е нужно, но си взел десет пъти повече, отколкото ти трябва. То е кражба. На тебе ти трябва само един хляб.

Та казвам, във вътрешния живот ние трябва да се задоволим с любовта, която изключва всички престъпления. Може да правиш престъпления, любовта не седи в тази кал, тя не се цапа. Един човек, който те обича, той не обръща внимание на твоите престъпления, той в тебе обича само онова, което е ценно. Да кажем, ти обичаш да пооткрадваш. Образци на кражбата са мравите и катериците. Една мравя, отдето мине, всичко влече, взема, трупа. Катерицата, като се наяде, прибира. На кокошка като хвърлиш царевица, тя е щедра, разпръсква. Катерицата, каквото остане, го събира за другия път. Сега ние, съвременните хора, имаме положението на мравите: осигуряваме се за бъдеще. Мравите, които най-много крадат, и катериците, каква култура добиха? Катериците горе по дърветата ходят, мравите долу по земята ходят. В тях има желание да събират отвсякъде. Ти, като катерица, по дърветата ще се качиш и в земята ще живееш, никаква култура не се постига. Кражбата спъва човека в духовно развитие, атрофира се човек. Щом влезе в ума на човека да краде, той се атрофира, не може да прогресира. Има музикални кражби, вземе някой пасаж оттук, оттам. Кражба има и в поезията, някои поети крадат. Кражба има и у проповедниците, и те крадат: оттук вземат, оттам вземат, казва: “Голям проповедник.” Крадат навсякъде.

Та казвам, свещените думи ги повтарят от Библията. Вземеш един свещен стих, посей го, извади нещо, посей този стих каквото произведе. Вие някой път имате желание, мислите, че имате теории. Намерете един по-невежа човек от вас, че го възпитайте - ще опитате вашето учение, какъв човек ще стане. Тогава ние имахме един брат,

който казваше: “Малко давай, но от сърце давай.” Той беше доста богат човек.

Любовта изключва много и малко дава. В любовта има давай, единствената мярка е давай: каквото дадеш нито е малко, нито е много. Ако е голямо, като постъпиш по закона на любовта, в любовта големите работи се смаляват. Ако даваш малко, хапката, която с любов даваш на един човек, се увеличава, расте, зрее и плод дава. Все ще остане нещо. Ако му дадеш нещо много голямо, то се смалява. Любовта винаги се приспособява. Всичките постъпки са хармонични. Няма противоречия в нея.

В любовта няма критика. Да кажем, че не се обхождат добре с нас. Няма такива работи. Сега по някой път вие говорите за любовта, казвате: “Те не се обхождат добре.” По този начин ние любовта не можем да я намерим. Докато ти критикуваш, любовта е далеч от тебе. Докато не мислиш зряло, любовта е далеч от тебе.

Тъй както се проповядва, то се живее, но този живот изключва любовта, той е вън от любовта. Аз съм гледал как лъжат набожните хора. Дошъл той да ми разправя какво видял в оня свят или какво сънувал. Аз виждам, в оня свят такива работи няма, то са карикатури. Тия карикатури иска да каже, че е оня свят. Карикатури няма, но светиите не носят карикатурно лице. Тъй както описват оня свят, не е вярно. Тъй както описва Летбитер и други, то не е раят, то не е оня свят. Такива Летбитеровски лъжи, Анибезантовски лъжи - не е оня свят такъв. Апостол Павел казва, че бил в оня свят и видял което наум на човека не е дохождало и на сърцето не дохождало.

Онова, което Бог е приготвил, то не може да се опише. Туй, което се описва, то не е свят на любовта. Под думата лъжа аз разбирам, че не е такъв оня свят, както го описват. Той е като нашия свят, подобен, и малко по-хубав. Аз виждам сега, виждам един свят, но не е оня свят. Виждам този свят под ъгъл четирийсет и пет градуса, виждам един свят с шест измерения, хубави зелени полета, градини, всички се разхождат, но нищо не се чува, навсякъде ходят, красив е светът. Но

то е свят на илюзия. Пътища хубаво направени. Този свят да го положиш на земята, няма къде да го положиш тук в този свят. Ще кажеш: "Това е една илюзия." За онзи, който е невежа, е илюзия.

Сега аз не употребявам лъжата. Думата лъжа излиза от думата лижа, да близнеш нещо. От благото излиза лъжата, благото само малко да го лизнеш, то е лъжа. Ти в сладкото не може да се наядеш. Казва: "Ти го близни, ти ще се наядеш." Не може. Оттук лиже и оттам лиже, станало лъжа. Доста хубава дума. Л-то, първата буква значи: от Божественото слиза. Лъжата има Божествена форма. После, има духовно съдържание. А-то, духовният човек, когато иска да те лъже, ще говори за Бога, че Бог е любов, ще те предразположи. След като те предразположи, ще те обере и ще си замине. Ти в името Божие веднъж ще излъжеш. Опасно е да се лъже в името Божие. Сега може би във вас да се събуди един страх. Страхът е полезен. Има един страх на земята полезен, другите страхове са безполезни. Има един страх да не изгубиш любовта. Страхът Божи е началото на мъдростта, ако искате да прогресирате.

По някой път аз говоря за подмладяването. Подмладяването, тъй както сега живеете, то е невъзможно по никой начин. Дето влиза бялата или черната лъжа, подмладяването по никой начин не може да стане. Дето влиза нетърпението, подмладяването по никой начин не може да стане. Дето няма благосклонност, подмладяването по никой начин не може да стане. Дето има завиждане, подмладяването не може да стане и обнова не може да има. Дето стават критични, подмладяване не може да има. Дето не хващат вяра, подмладяване не може да стане.

Всички тия неща трябва да ги изключим от ума си, за да се подмладим. Или да станеш дете на любовта, да се освободиш. Живели ли сте един ден в любовта, да знаете колко струва да те освободи любовта от всичките тягости на живота? Погледнеш, видиш всичко колко е красиво. Младите, поне един ден вие сте чувствали, когато хората са влюбени, като че разрешават този въпрос. Усъмнят се,

любовта изгубват, по стария начин живеят. Стрият начин е оране на нивата: днес те впрегнат да ореш, утре те впрегнат, остенът играе. Остенът е закон, несгодите на живота. Тревожиш се за децата, за къщата. Умреш, тревога има, плачат. Ще те турят в гроба, питат: "Къде отиде, в оня свят ли е, или къде е?" Казвам: "Там е горе, на кюнеца." По някой път виждам умрели тук, на кюнеца се наредили.

Казвам, спасението не е на кюнците. На тях трябва да им кажа: "Слушайте, този живот трябва да го напуснете." Любов към Бога, пълна вяра. Според мене на кюнците е: ти се ожениш за някой мъж, на когото уповаваш. Хубаво е, не е лошо. Той уповава на тебе. Двама сиромаси събрали се: и тя няма пет пари, и той няма пет пари, ще въртят къща. Домът е създаден от Бога. Ще въртиш къща, дето е Бог. Божията сила трябва да присъства, светлината трябва да присъства в тази къща. Водата трябва да присъства, хлябът трябва да присъства в къщата, за да се върти къща. Ние изключваме всичките неща. Мъжът казва: "Аз съм живият хляб." За хляб е осигурен. Като се ожени, няма нито пет пари, вижда, че няма живия хляб. Той купува от фурната. Като няма пари, казва: "Иди да намериш отнякъде." Влизаме в противоречие.

Аз бих ви обяснил как се е родил сегашният порядък на нещата. Сегашният порядък се родил от вярата на Ева. В Писанието се казва, че казал на Ева: "Ако ядеш от този плод, всеки, който яде от този плод, всичко в света има; само като помисли, и работите идват; като помисли, и всичко става." Един българин, който вярвал, казал на един бик, който иде насреща му: "В името на Исуса Христа ти казвам да се махнеш." Той казва, но бикът иде насреща му. Казва: "Като не слушаш Христа, аз слушам", и се качва на дървото. И от дървото казва: "Аз ти заповядвам." Бикът го гледа, казва: "Благодарение на това дърво се спаси от мене. Не си по-силен от мене." Човек трябва да бъде силен, за да се справи с една своя мъчнотия. Ако едно желание на кражбата е по-силно от тебе, че те накара да крадеш, ти си слаб човек. Кражбата показва, че е по-силна. Ако ти пиеш вино, желанието

да пиеш вино е по-силно от тебе. Ако плачеш, плаченето е по-силно от тебе. Ако те хване една болест, че боледуваш, болестта е по-силна от тебе. Като станеш силен, ти оздравяваш. Щом си здрав, по-силен си от болестта.

Съвременните хора страдаме от онази, вечната, слабост: вярваме в това, което не е. Ако Господ е вътре в тебе, ти като кажеш, бикът ще се спре. Или ако не се спре, ще го хванеш за рогата и той ще се спре. Казва: "Имаш сила." Ти не можеш да хванеш едно свое желание, да го обуздаеш, какъв човек си? Казва: "Нервен съм, не може да търпя." Ако ти си нервен и не може да търпиш, тогава де ти е силата? Въздържаш се.

Аз често психологически опитвам. Дойде някой, гледам психологията на хората, дойде някой, че му казвам мекичко: "Занят съм сега." "Ама отдалече съм дошъл, нямам време за друг път." Аз разсъждавам: той отдалече дошъл и аз отдалече съм дошъл; той нямал време, че аз имам ли време? Някой път казвам меко: "Нямам време." Като му кажа меко, че нямам време, той не разбира. Кажа му силно: "Нямам време." Някой път казвам още по-силно: "Нямам време." След като се върна, взема ми цяла седмица да се очистя от туй нямам време. Тъй че опит аз правя. Като го виждам, зная какво ще ме пита. Искам да го опитам какво ще каже, опитвам неговото състояние. Туй което аз чувствам, той е. Аз опитвам неговото състояние и виждам как той постъпва. Той казва: "Нямам време", знае, че и аз ще кажа тъй: "Нямам време." Защото аз го зная, той ще ми говори мекичко, аз го зная защо ще ми говори. Ако аз му дам хиляда-две хиляди лева, мекичко ще ми говори. Продавач на дрехи е, давам му повече, отколкото струват дрехите, любезен е. Ако река да отбивам, той ще кипне: "Не продавам тия дрехи."

Не мислете, че вие може да поправите света. Често гледам, желание има да обърнат някого, казва: "Обърнах го." Няма по-мъчна работа да обърнеш някой човек. Ти, като го обърнеш, ти ще си създадеш една мъчнотия на себе си. Най-първо той е бил един човек

от света, работил, уповавал на себе си. Ти го обърнеш да уповава на Господа, той престане да работи, уповава на Бога. Такова обръщане не ми трябва. Аз, ако бих употребявал обръщане, ще взема мотиката, ще кажа: "Елате да обърнем днес лозето." Ред години тук опитвам всичките. Когато дойде за ядене, всички стават кандидати, всички казват: "Тук е братско." Тия братя, когато е за работа, няма ги, нямали време, неразположени били и все са заети.

Някои болни идват. Аз ви казвам: вие сте болни, защото не работите. Ако бихте работили през целия май и юни по половин час на деня, един час на ден физическа работа, по-малко щяхте да страдате. Ако употребите по един час на ден да работите физически, ще бъдете здрави. Тъй да работите за Господа. Нямаш градина? Ще намериш чужда градина. Един час ще работиш в чуждата градина, ще кажеш: "Днес съм решил да работя." Нямате ваша, покопайте на някоя чужда градина, направете това за Господа. Ако всичките хора биха решили така да работят, какъв щеше да бъде светът?

Сега аз ви говоря как трябва да се изпълни Божият закон. Няма да турям за едно правило, но така е в реда на нещата: ние да работим. Ако зачитаме Божия закон, закона на любовта, то е привилегия да работиш. Няма по-красиво нещо от работата. Мъчението отива надолу, трудът нагоре. Работа има само в любовта. Да бъдем готови всякога да работим. Кражбата е мъчение, поправката на кражбата е труд. Като се мъчиш да поправиш в себе си един недъг, то е труд.

Най-първо, трябва да оправиш своята погрешка. Като изправиш нетърпението, то е труд. Като губиш търпението, то е мъчение. Като започнеш да печелиш търпението, то е труд. Като дойдеш да си търпелив, то е работа. Та казвам: "Има какво да работиш." Казва: "Да се оправи светът." Ние очакваме един оправен свят. Светът е оправен. Ангелите, като им каже Господ, навсякъде отиват като посланици по цялата вселена, дето е уредено. Само тук, на земята, очакваме да уредят нашия свят. Ние сме доши да уповаваме навън, да не работим.

Свещеникът, като вдигне ръката да благославя, много хубава работа е, с малко се свършва.

Като дойде някой и ми каже: "Аз те обичам", каквото поиска от мене, да му дам. Казва: "Обичам ви." Готов съм да пожертвам. Да пожертвам заради този, да пожертвам заради онзи, днес ме обичат, утре ме обичат, погледнеш, един ден нищо не остане. Като не остане нищо, не ме обичат. Когато аз давам, обичат ме. Щом кажете, че обичате, то е взятничество, подкуп. Аз трябва да вляза във вашия дом, преди вие да ме обичате. Този човек, който обича, виждам, като дойде при мене, няма какво да ми се оплаква. По някой път минавам покрай някой болен, човекът нищо не иска, чета в очите му: "Аз нося този товар." Аз пожелавам той да оздравее, и той оздравява. Казвам: "След няколко дена ти ще бъдеш здрав." Пожелавам, както съм здрав аз, така и той да бъде здрав.

Просете с любов. Вие с любов не просите. Сега тук се събираме да се молим. Хубави работи са те, но не са по любов. Казвате: "Дотегна ни на нас." Еднообразието дотяга. "Отче наш" две хиляди години как го четем? "Отче наш, Който си на небето, да се свети името Ти, да дойде Царството Ти, да бъде волята Ти." Ако бяхме се спрели само на тия три думи: да осветим името Божие, да дойде Царството Божие, да бъде волята Божия - но да изпълним, светът щеше да се оправи. Християнските народи, които трябваше да работят, те оставиха Господа да работи, Господ да направи всичко. Най-после, дойде едно материално разбиране.

Два крайни възгледа има сега: едни казват, че Господ ще оправи света, другите казват, че ние ще оправим света. Материализмът, това е крайността на християнското учение, че Господ ще оправи света. Казва: "Бог няма какво да оправя, ние ще го оправим." Казвам, за бъдеще ще вземем тия думи на Христа, Който казва: "Както Отец Ми работи, така и Аз работя." Всички трябва да работим. Сега работѐ от любов. Всичко онова, което може да направите от любов, то е, което ще ви помогне и ще остане с вас. Онова, което не е направено от

любов, ще имате временен живот, няма да имате Божието благословение. Туй, направеното без любов, няма да остане във вас. Една мисъл, родена във вас без любов, не остава. Едно желание, родено във вас без любов, не остава. Една постъпка, родена във вас без любов, не остава. Туй, което е направено с любов, то остава във вас.

Та казвам, работете за Бога; не за себе си, но за Бога всички трябва да работим. Тъй разбирам любовта: да работим заради Него, като че заради себе си работим; като мислиш за Бога, като че за себе си мислиш. Тогава всичките тия, че любовта дълго търпи, благосклонна е, не завижда, не дири своето си, ще се изпълнят. Онези, които не са готови, да се държат за стария порядък. Онези, които са готови да влязат в новия порядък, да започнат да учат правилата, които любовта изисква. В хубавото свирене не се позволява никаква погрешка, всичко върви като механика, всички тонове са ясни, хармония има. В обикновения порядък като сме, ще бъркаш и ще те спират много пъти, двайсет-трийсет пъти ще те спират. В добрите свирци и певци спиране няма, там всичко върви хармонично. Казвам, влезте в новия оркестър на християнството, дето няма погрешки. Живейте в един свят без погрешки.

Туй, което ви казвам, то не е учение за света. Светът него не може да го приложи. То е едно учение, което едва за себе си може да го приложите, за вашия ум и за вашето сърце. Отвън няма да го приложат, но всеки може да го приложи за себе си, в ума си и в сърцето си.

"Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил."

21 утринно слово 3 май 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

БЕЗ СОЛ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“Кажи ми Ти истината”
“Добър ден”

Прочетоха се следните страници от книгата “Божествен и човешки свят”: 301, 302, 303, 304, 305, 360, 361, 362.

Бог е любов. Под думата Бог е любов какво разбирате? Какво нещо е Бог е любов? Туй, което постоянно дава и никога не взема, това е любовта. Вие се намирате в едно противоречие, понеже любите, и искате да вземете. То е обратният закон. Щом даваш и вземаш, то е търговия, то не е любов. Любовта е това, което всякога дава, без да очаква нещо. Щом речеш да очакваш нещо, което си дал, влизаш в противоречие със себе си. Гледам някой казва: “Аз ви любя, казва, вие любите ли ме?” То е вече търговия, иска търговско отношение. Щом той е продавач, аз трябва да бъда купувач; щом аз съм продавач, той трябва да е купувач.

Мъжът дава, а жената взема, нищо повече. Жената постоянно взема, тя е отворена дупка, в която всичко се втича. Той сега мисли: като се ожени, ще бъде щастлив. Щастието подразбира: мисълта трябва да му донесе нещо. Какво ще му донесе? Сега, когато говоря за жена, не разбирам само жената. Под жена разбирам: всеки човек в даден случай може да бъде или мъж, или жена. Казва: “Какъв си?” “Мъж?” “Хубаво, даваш ли?” “Не давам.” “Не си мъж.” “Аз съм жена.” “Ами ти каква жена си, когато си подпушена и през тебе нищо не може да мине?” Вземеш, пълен си. Една жена е пълна. Пълната жена не е жена, празната жена е жена. Аз наричам всички празни шишета

жени, а пък наричам мъже всички пълни шишета. Празните и пълните шишета не разрешават въпроса, това е консервиране - ние имаме съдържание консервирано.

Щом консервираме нещата, ние влизаме в стария порядък, започваме да се осигуряваме за зимата, когато няма плодове. Представете си, че живеем в един свят, дето по дърветата има постоянно плодове. Що ще правите консерви? Има консервирано знание. Наследствените знания са консервирани. Ти си наследил някое качество на баща си. Баща ти обичал парите, и ти ги обичаш, мязаш на баща си. След като обичаш парите, какво могат да ти дадат? Обичаш парите, парите не могат да отговорят на твоята любов. Ти ги обичаш, но те не могат да отговорят на твоята любов. Какво ще ти дадат парите? Няма по-невярно нещо от парите: в който джоб ги туриш, вървят - никакъв морал; който ги вземе, с него отиват. Турците казват: "С деветдесет народа мир правят."

Когато ти имаш една мисъл, която е от женски характер, трябва да я видиш, най-първо, има ли канал, изтича ли: шише или цев е. Ако е шише, което събира едно кило, ти трябва да знаеш, че след като туриш едно кило, ще бъде недоволно, всичко друго, което туриш, ще се излива навън. Какво може да донесе такава жена? Представете си: една жена се оженила, първата година мъжът є направил памучена рокля, втората година - вълнена, третата година - копринена. Каква по-хубава рокля от копринената може да є се вземе? Питам сега: ако жената носи памучена рокля, какво ще добие; ако носи вълнена, какво ще добие и ако носи копринена, какво ще добие? Памукът е добър проводник на топлината, коприната е лош проводник на топлината. Следователно мъжът иска да є каже: "Едно ще даваш, две ще задържиш. Евтино ще купуваш, но два пъти по-скъпо за него ще вземеш."

Та казвам, изясняват закона за наследствеността. Всичките нещастия днес, които съществуват в света, на какво се дължат? На една неразбранщина. Колко му трябва на един човек да живее?

Защото в Божествения свят човек е осигурен за един ден: откакто изгрее слънцето, докато залезе. Ти искаш да се осигуриш за милиони дни. В Божествения свят за един ден щом си осигурен, ти си осигурен завсякога; щом за един ден не си осигурен, оставаш неосигурен и за другите дни. Най-първо, ако ние се осигуряваме, ние нямаме вече доверие в онзи Божествен промисъл, който съществува в света. Казва: "Кой ще се грижи за мене? Аз ще се грижа." Щом ти се грижиш за себе си, ти си излязъл от Божествения порядък. Казва: "Трябва да помислим за себе си."

Аз трябва ли да мисля кога ще дойде пролетта, трябва ли да мисля кога ще дойде лятото, кога ще дойде есента, зимата? Или трябва да ли се тревожа дали дърветата ще цъфнат, или няма да цъфнат, дали ще дадат плод, или не? Или трябва ли да се тревожа дали слънцето ще изгрее, или няма да изгрее? Сегашният порядък, в който живеем, е извън Божествения порядък на нещата. Какво човек е добил, когато живял извън Божествения порядък? Щом живее извън Божествения порядък, всичките нещастия ще дойдат отгоре му, няма да остане някое нещастие, което да не опиташ, никакво благо няма да дойде. Щом влезеш в Божествения порядък, всичките блага у тебе ще дойдат, всичките страдания ще си заминат.

Вие страдате. Кажете защо са тия страдания? Те са извън Божествения порядък. Христос беше в небето и Му се поревна* да дойде в човешкия порядък. Той опита какъв е човешкият порядък. Казват Му: "Ако идеш извън Божествения порядък, ще изпиташ всичките страдания." Втори път като Му кажат за човешкия порядък, казва: "Отсега, и цялото човечество да плаче, кракът Ми няма да стъпи в човешкия порядък." Казват Му: "Гладуват хората." "Хич не гладуват." Казват: "Има хора, които умират от глад." "Да се хранят със Словото Божие." Хранят се с хляб - човешкия порядък. Хранят се със Словото Божие - Божествения порядък.

Сега казвате: "Да обърнем света", всинца се въодушевлявате да обърнем света. Чудни са хората, които не са се научили да обръщат

своите кесии, а искат да обръщат чуждите кесии. Кесията трябва по някой път да я обърнеш, да я опереш, понеже, след като туряш пари, се оцапва. Едно шише, след като наливаш дълго време вода в него, трябва да го измиеш, доста тиня оставя водата, трябва да го измиеш това шише. Обърнеш го надолу. Шишето, като държиш нагоре, нищо не дава. Шишето, като има, като го обърнеш надолу, тогава пуща нещо. Ако човек седи нагоре, не страда. Ще обърнеш с главата надолу, казва: страда. Докато не дойде страданието, той нищо не дава.

Всякога страданието има предвид да изкрънка нещо от тебе. Аз съм гледал някой път майката дойде, даде една ябълка на детето. После поиска ябълката от детето, то не я дава. Заражда се борба, майката го хване, вземе ябълката. Или хване го за ухото - то стиска и тя стиска, който стиска повече, надвие. Детето почне да плаче, че майката му взема ябълката. Защо плаче детето? Майката вижда, че тази ябълка не е хубава, взема я, за да му даде по-хубава. Него го е страх, казва: “Не давам, в света има само една ябълка.”

Ти си загубил хиляда лева. Господ помислил да ти даде две хиляди. Казваш: “Защо ми вземаха парите?” Да ти дадат две хиляди. Вземат ти двете хиляди, които имаш. Казваш: “Защо ми взема парите?” Да ти дадат четири хиляди. Вземат ти четирите хиляди, за да ти дадат десет. Или вземат ти десет хиляди, за да ти дадат двайсет хиляди. Казвате: “Защо ми вземат това?”

Любовта ти взема, но ще ти даде по-хубаво. Първата жена ти взели, ще ти дадат втора. С първата се пържеше. Казват: “Еднобрачие има в света.” В света не съществува никакво еднобрачие. Прераждал си се петдесет-шейсет пъти. Казва: “Аз съм еднобрачен. Според теорията, казва, мъжът има само една жена.” Това е Божественият порядък. В човешкия порядък е винаги многоженство. Соломон имаше триста жени и шестстотин наложници - деветстотин. Четете, да видите какъв морал дава един еврейски цар? Защо е писано така? Защо му бяха тия много жени на Соломона? Баща му взе чуждата жена, лакомия е това - и такъв син се роди, взе много жени. Всеки,

който взема чуждата жена, ще роди син, който ще има деветстотин жени. Питам сега, в нашите времена как ще отгледаш толкова жени? Ако си цар, можеш, но ако си беден човек и имаш деветстотин жени, какво ще ги правиш? На годината деветстотин рокли по хиляда лева, колко правят? Деветстотин обяда по сто лева, колко струват? Ами обуща, ами шапки? Ако всичките тия народят деца, по три-четири?

Имаме един закон. Опасно е, когато умът стане многоженствен, сърцето като стане многоженствено, опасна работа. Трябва да се разбира законът. Единствено Божественото е в света, което хармонира всичките противоречия. Извън Божествения порядък съществуват всички нещастия. Казват: “Защо Господ направил света така?” Ние си правим този свят. Разправяше ми един попски син, казва: “Баща ми имаше стотина кошери, тръвни*. Гледам една бяла пита, турил я отдолу. Дете съм, искам да взема от бялата пита; хич не ми иде наум, че има пчели там, вземам ножчето и режа. Като се натрупаха пчелите отгоре ми, пуснах тръвната. Пчелите нахапаха ме по лицето, поду ми се лицето. Баща ми ме пита и аз лъжа баща си. “Какво ти стана?” - казва. Казвам: “Минах покрай пчелите, и те се нахвърлиха.” Казва: “Те, пчелите, са работливи, ти да не си ги бутал?” “Не, не.” Баща ми отива при кошерите, и който кошер съм го бутал, се обърнал. Вика ме баща ми и ми казва: “Тази тръвна кой я бутнал на земята?” Та казва: “Баща ми - с доказателства. Трябваше да призная, че съм бутал. Яви се желанието в мене, и не искам от баща ми мед, да ми даде колкото искам.”

Та и ние в света скришно искаме от тръвните да си извадим малко медец. Който от вас иска да си вземе медец, пчелите се нахвърлят, тогава носим своите подутини по себе си. Някой път зароди се желанието, някой иска да се жени. Хубаво, защо иска да се жени? Момъкът или момата искат да се женят, защо? Искаш да носиш сабя. Защо искаш да носиш сабя? “Ама искам да свиря.” Защо? “Ама искам да говоря.” Защо? Хубаво е, не е лошо да говориш, но

защо? Които се сподобят с онзи век, нито се женят, нито за мъж отиват. Казва: “Човек трябва да се жени.”

Женитбата е един процес, но жененето е извън рая. Докога ще се женят хората? Докато са извън рая. Щом се върнат в рая, никаква женитба няма. Казва: “Да направя нещо.” Аз ще ви представя. Когато един грънчар направи петдесет-шейсет хиляди гърнета, защо ги прави, каква услуга принася на човечеството? Петдесет-шейсет хиляди гърнета опекъл, продаде ги. Разправят за един грънчар в турско време, в Балчик. Опекъл петдесет хиляди гърнета. Дошло му наум, стотина от тях напълнил с краве масло, а другите останали празни. Иде една светкавица и пада върху гърнетата, и му пробива всичките петдесет хиляди празни гърнета. Само стотината гърнета, пълни с маслото, остават здрави.

Злото, всичките ваши празни мисли, светкавицата ще ги надупчи. Ще останат само пълните шишета с масло. Доброто в света е, което нас ни ползва. Един момък се жени, защо? Една мома се жени, защо? Момъкът се жени или да люби, или да го любят. Момата се жени или да люби, или да я любят. Те едновременно не може да се любят, невъзможно е двама души едновременно да се любят. Законът на любовта е закон на даване. Ако всички дават, кой ще взема? Трябва да има някой да взема. Водата, която се дава, трябва да има поле, да влиза някъде на работа. Или вие искате да вземате. Но ако няма кой да ви дава, кой ще взема? Даването и вземането произтичат от любовта. Даването е процес на изобилие, излиза нещо от Бога, то е даване. Приемането е това, което Бог дава да приемем, да го турим в работа. Ако ние не дадем ход на Божественото, благото се спира. Аз наричам туй подпушване закона на любовта.

Казва: “Мене не ме обичат хората.” Защо да не те обичат? Иска някой зимно време от мене да стопля стаята. Нямам никакво гориво, как ще го стопля, кажете ми, нямам горивен материал? Най-първо, трябва да имаш горивен материал в ума си, с който да създадеш една любовна форма. Трябва да имаш горивен материал в сърцето си, с

който да създадеш едно любовно желание. Трябва да имаш горивен материал във волята си, да приложиш любовта. Любов, която не може да излезе из човешкия ум, любов, която не може да излезе из човешкото сърце, и любов, която не може да излезе из човешката воля - това не е любов. Трябва да потече този извор, силен е. После ум, който не може да възприеме любовта, и сърце, което не може да възприеме любовта, и воля, която не може да приеме любовта, това не е ум, сърце и воля. Ум е, който може да произведе любовта и ум е, който може да възприеме любовта. Сърце е това, което може да произведе любовта и което може да възприеме любовта. И воля е туй, в даден случай, което може да предаде любовта и което може да възприеме любовта.

Тези са нови понятия. Казвате: "Любов." Най-първо, всеки в себе си ще каже: "Аз може ли да предам Божията любов и може ли да възприема Божията любов?" То са елементарни работи, от които ние сега се спъваме.

Не само ние, но целият свят иска да тури един нов ред. Новият ред седи в любовта. Ако умовете на хората се отворят да дойде Божията любов и да я предадат, ако умовете на хората се отворят да възприемат Божията любов, ако сърцата се отворят да предадат Божията любов, ако сърцата се отворят да приемат любовта и ако техните воли се отворят да предадат и да възприемат любовта, вече имаме един нов порядък на нещата. Сега оставете старите разбирания: "Да умрем, да идем в оня свят да видим какво има." Питам, ако някой иде в Германия, той германец ще стане ли? Ще добие ли всичкото знание? Ако иде и каже само: "ку-ку", ще се запознае ли с науките на германците, с индустрията, която те имат, ще научим ли нещо?

Ние искаме да идем в оня свят, в Божествения свят - умът трябва да бъде готов да предаде Божията любов, сърцето трябва да бъде готово да предаде Божията любов. Сега думата предаде има двоен смисъл, разбираме предател да стане, да те изнуди, и да предаде

нещо. Аз предаване ще го туря другояче: човек, който не е готов да стане слуга на любовта и да иде да слугува на любовта. Ако човешкият ум не е готов да стане слуга на любовта и да иде да є слугува, това не е ум, ако човешкото сърце не е готово да стане слуга на любовта, да иде да є слугува, това не е сърце и ако човешката воля не стане слуга на любовта, да иде да є слугува, това не е воля.

Казвам: "В нас новият порядък е готовността да възприемем Божията любов и да идем да слугуваме в света." Как да идете да слугувате на Господа? Тъй както разбирате. Няма никакви правила, за обичането на любовта няма никакви правила. "Как?" - някой ме пита как ще люби. Как ще любите, кажете ми? Ако ме пита конят: "Обичаш ли ме", казвам: "Обичам те", и се качвам на гърба му. Той ще ме носи. Ако ме пита каруцата: "Обичаш ли ме", кача се отгоре на нея и ще си туря товара на каруцата. Каруцата е туй, на което може да се кача; кон е туй, на което може да се кача; череша е това, на което може да се кача и да взема плод. Като ида при черешата, ще ям череши, няма да я гледам, да я милвам, целувам. Ще целувам плодовете. За всяка целувка трябва да ми даде. "Такива празни работи, ние сме реалисти." Целувам черешата за черешите. Ти целуваш водата за самата вода, която влиза в тебе. Вода, която не влиза - никаква целувка не давам. Целувам хляб, който става жертва. Един човек, който не може да се жертва, никаква целувка не може да му се даде, то е закон.

Нас, съвременните хора, ни е страх от жертвата. Жертвата е свободен билет, отвор в човешкото сърце да влезеш. Ти, като се жертваш, ще влезеш в Божествения свят. Без жертва не може. Сега жертва се Христос. Христос се жертва, за да влезе в Божествения свят, да може да въведе всичките души, да им даде пример, че и те по същия закон на жертвата да влязат. Ако ние не мислим, че можем да се жертваме като Христос, да влезем в Божествения свят, безпредметно е. Казват: "Христос умря заради нас." Христос умря заради нас, и ние трябва да умрем заради Него. Умира човек заради мене, и аз ще умра заради него. На думата умира вие туряте съвсем

друг смисъл. Умира значи: у, мира - след у турете запетая, значи въвежда ме, умира Христос заради мене, въвежда ме в друг свят. Тъй го турям умира: у, мира.

Ние сами разваляме живота. Знаеш колко лесно се разваля животът? Оженили се двама млади. И религиозните хора се женят, всичките хора се женят на земята, няма никой, който да не се жени. Те си писали много сладки любовни писма, все хубави писма. А пък тя не знаела да готви. Сварила боб и цяла шепа сол турила. Дошъл той, почнал да яде - солено. Не турила сол с трите пръста, но цяла шепа. Защо е турила повече сол? Казва є: "Моля ти се, по-малко сол туряй." Ами ние, съвременните хора, много сол туряме. Срещнем някого, казваме: "То добре трябва да се живее" - сол. "Ти, казва, не мислиш" - сол. "Сърцето ти е такова" - сол. "Волята ти е такава" - сол. Дойде свекървата - една шепа сол, дойде зълвата - една шепа сол, дойде снахата - една шепа сол. Яде ли се ядене с три шепи сол? Като тури в ума, в сърцето и във волята, яде ли се този боб?

Аз съм дошъл до едно заключение: свекървата никаква сол да не туря, зълвата никаква сол да не туря и снахата никаква сол да не туря. Да сварят боба без сол. Като дойде възлюбленият, той да си тури сол колкото иска. Казвам сега, без сол ще готвите. Едно правило: без сол ще приготовляваме. Всичките ядения оставете хората да си ги посоляват. Пригответе ги по всичките правила, но за сол - всеки сам да си туря. После и масло не туряйте на боба. Сипете боба и турете масло - всеки да си тури колкото иска. И пипер не му туряйте, оставете всеки да си тури пипер. Аз съм ял тази попара, благодарение, че обичам лютите работи. По някой път, когато съм се простудявал, ходил съм да ям люто ядене, що съм се изпотявал. Но оздравявам, но то е лекуване. Боба сварете с проста вода, с вода, каквато Бог дал, оставете онзи, който ще яде, сам да си тури сол, пипер, масло, ако искате главата ви да бъде мирна. Доста е да се солим. Сега ние постоянно се солим. Без сол.

Бог е любов. Трябва да носиш едно качество. Досега Бог никому не е казал: “Ти защо направи това?” Никой не Му чул гласа. Хората казват, че някога Господ казал. Господ те погледнал, и никога Господ не соли нещата. Той ти оставя черешата, тъй както е сварена, на дървото. Ако искаш, я вари, ако не може да я употребиш. Щом ти я консервираш, то е човешка работа, тя изгубва своята хранителност. Аз бих желал да ям череши, които са на дървото, отколкото онези, които са консервирани. Бих предпочел да ям един боб неосолен, неопиперен, без да му е турено масло, защото бобът сам има достатъчно масло.

Чудно е, че ние мислим, че като сме пратени в света, като прокурори, като съдии да разрешим въпросите. Най-първо, човек трябва да смята. Ти, най-първо, започваш да градиш една къща, ще пресметнеш колко пари ти трябват. После, трябва да знаеш времето ще бъде ли хубаво. Защото, когато градиш къщата, ако времето не е хубаво, ще съградиш една къща неестествена. После, една къща когато се гради, не трябва да плачеш: този да е умрял, онзи да е умрял. После, цялото време, когато се гради къщата, да пееш, да си весел. В такава къща ти можеш добре да живееш. Когато времето е било сухо, когато всичко е взето предвид да направиш къщата - всичко има вкъщи, което ти е потребно. Най-после, има достатъчно светлина, прозорци има, не да влезеш в една къща, която е затвор.

Всяка аналогия трябва да е вярна. Ако ти създадеш в себе си свои възгледи всеки да има оформен възглед, знаеш какъв възглед. Казва: “Характерът ми е такъв.” Аз не зная дали един характер може да се създаде за един живот, или за два, или за три. Под думата характер аз разбирам човек във всичките свои прояви да постъпва разумно. Аз считам един художник, като те види, да ти нарисува носа точно: ни по-дълъг, ни по-къс, изведнъж да даде характерната черта. Ако основата на моя нос показва, че съм умен човек, ако средата на носа показва, че съм деятелен и ако краят на носа показва, че съм щедър човек. Тази именно линия като се тури, показва активност, щедрост.

Но той нарисува и тури носа прав: нищо не показва, няма никакво качество този, правият, нос.

Ако на любовта ние предадем нейните качества, ако на ума предадем неговите качества да има светлина, ако на сърцето предадем неговите качества да има топлина и ако на човешката воля предадем нейните качества да има сила, тогава ние разбираме свойствата им. Умът без светлина не може да бъде полезен, сърцето без топлина не може да бъде полезно и волята без сила не може да бъде полезна. Казвате: “Откъде да ги вземем?” Тия неща Бог ни ги е дал. Бог, като ни дал ума, научил ни как да възприемаме топлината. Като създал в нас волята, научил ни как да възприемаме силата. Всички трябва да се върнем към туй първично послушание, да можем да възприемем Божествената светлина, да възприемем Божествената сила, от която всички сега имаме нужда.

Аз намирам: всички хора се нуждаят от светлина. Те не може да мислят, понеже нямат светлина, не може да чувстват топлината. Най-първо, слаби са, хилави са, сили нямат, казват: “Така Господ ни е направил. Господ направил ангелите да пътуват по цялата вселена, нас ни оставил хилави деца.” Не. Ние сме на земята от непослушните деца. Аз наричам земните жители своенравни деца. Земята е един приют за поправка на своенравните деца. Та вие сте от своенравните. Казвате: “След като напуснем своенравието, ще бъдем като ангели.” Ние сме своенравни ангелчета.

Аз гледам по някой път колко се безпокоят хората. Като дойде някой човек до мене, чувствам неговата болка. Него го боли коремът. Той дойде при мене, и мене ме заболи. Той страда на място, аз страдам по симпатия. Него го боли главата, и мене ме заболи главата. Че го боли главата, на място е, че моята глава ме боли, то е по симпатия. Него го боли кръстът, и моят кръст ме заболи. Но аз се уча от това. Казвам: защо го боли коремът? Защото яде повече, отколкото трябва. Защо го боли главата? Защото не мисли както трябва. Тогава спра се при него и започна да го уча, казвам: “Слушай, ти имаш

коремоболие.” “Да, да, много ме боли.” “За да не те боли коремът, много ще дъвчеш, добра храна ще ядеш. Храната с любов ще ядеш. Никога няма да ядеш, когато нямаш желание да ядеш. Щом си разтревожен, не яж.” Има едно ядене за лекуване, то е друго. Но човек, за да бъде здрав, винаги с любов трябва да яде. Като погледнеш хляба, да го обичаш, че като влезе в тебе, и той да е доволен. Ние, съвременните хора, ядем без любов, спим без любов, ставаме без любов, учим без любов. Казва: “Не върви тази работа.” Бог е любов, станете като Него, давайте. Сега не искам да ви кажа: давайте. Вие сте давали. Но погрешката ви къде е?

И аз давам по някой път. Вчера бях на лозето, искам да помагам на ягодите. Защо им помагам? Защото са ангелски деца, гледам да помогна на децата на ангелите. Гледам, идат двама души: един мъж и една жена. Казват: “Господин Дънов, искаме да ви видим по много важна работа.” “Извинете нямам време, имам работа.” “Искаме да ви видим.” “Че защо, тук на лозето може да ме видите.” Изваждат квитанция за слепите, искат да им помогна. Казвам: “Тази работа за слепите хора е на държавата.” Да ме викат за слепите да помогна, да им отворя очите, разбирам, но да ме викат на слепите да им помагам с пари, не разбирам. Казвам: “Нямам пари.” “Ако искате, може да оставим квитанцията. Нямаме време.” Рекох: “Че и аз нямам време.” Казвам им: “Елате в неделя.” Казват: “Хубаво е да дойдем, понеже сега няма ядене в града, при вас като дойдем, ще се наядем.” Иде една сестра, учителка, помага. Извадиха квитанцията, искат да пишат: “Доктор Дънов даде сто лева.” Рекох: “Не, не искам да ми туряте името. Турете името на тази сестра.” Рекох: “Имаш ли пари?” “Имам.” Тя даде парите, аз се освободих, туриха нейното име. Ако ми турят името, трябва да плащам. Подписаха, заминаха си. Не идат да ме питат какъв начин има тия слепи да прогледнат, ами пари искат. Хиляди пари да им дадат, слепите пак слепи остават. Та казвам, на слепи хора пари не давам.

Казвам, на сляп човек знание не се дава, на сляп човек любов не се дава, на сляп човек сила не се дава. На слепия трябва да му се отворят очите, той да мисли. На слепия трябва да се отвори сърцето, да мисли. Трябва да се отвори волята, да мисли. Тогава ще му дадеш любовта, Божественото знание, истината. Слепите трябва да прогледнат, от пари не се нуждаят. От знание, от любов, от свобода се нуждаем всички.

С отворени очи възприемете любовта. С отворени уши възприемете любовта. С отворени уста възприемете любовта.

"Това е живот вечен, да познаяТебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил."

22 утринно слово 10 май 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

НОВОТО В СВЕТА

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

“Духът Божи”

Всеки се намира в една вътрешна борба със себе си. Борба има, която владее в човешкия ум, човешкото сърце и човешкото тяло. Тялото страда от неестествена храна, дробовете страдат от нечист въздух, умът - от нечиста мисъл, сърцето - от нечисти желания. Нечистата мисъл не се вижда, но се опитва. Желанията, и те не се виждат.

Та казвам, в съвременните религии, и сега, и в древността, всички страдат, понеже религиозните хора не работят, много малко работят. Те са търговци, банкери. Казвам, да вярваме в Бога. То е банкерството. Банкерът седи в банката да смени парите, но двайсет-трийсет процента дава, и хората вземат. Да вярваш в Бога, вярваш - банкерът е богат. Като вземеш парите от него, е услужлив, но двайсет и пет процента взема, и то само за тебе. Ние мислим: като вярваме, по двайсет и пет процента даваме. Казва: “Аз вярвам в Бога.” Като вярваме, какво сме направили?

Представете си, че вие вярвате, че професорите на Софийския университет са отлични учени хора, като че ли няма други в света. Вие сте студент, но не учите. Какво ви ползва тяхната ученост или материалът, който се преподава в университета, какво ви ползва, ако не го изучавате? Да кажем, вие минавате за математик или за

естественик, или някакъв биолог, или физик, или лекар. Ако сто души умъртвите, а десет оздравите, какъв лекар сте?

Сега аз не искам да ви говоря безлично. Казвате: “Аз лош човек ли съм?” Всеки човек, който не се учи, е ленив. Всеки човек, който не върши доброто, е лош. Аз за злото не говоря, защото за злото и доброто имам друго мнение, което не искам да ви го казвам, за злото и доброто имам най-доброто мнение. Какво ще направя да ви говоря?

Казвам, че за злото и доброто имам най-доброто мнение, защото доброто и злото, ако живеят на едно място, те са добри, другояче не биха живели. Те живеят на едно дърво. Ева искаше да стане тяхно дете, да я приемат като пансионерка. Ева мислеше, че като изяде ябълката ще стане като Бога. То беше един процес, това е една трета. Трябваше работа, учение, трябваше голямо учение. Освен че не стана като Бога, но те изгубиха дрехите си, като ядоха.

Някои религиозни хора мислят като Ева, че като повярват, в рая ще бъдат. Не е такава вярата, аз не вярвам така. Най-първо, ти не говориш истината, ти казваш: “Аз вярвам в Бога”, пък не говориш истината. Представете си, че ти като кажеш: “Аз вярвам в истината”, ако сме на физическото поле, веднага да блеснат лампите. Казвате: “Ето ние повярвахме, и слънцето изгря.” Питам, нашата вяра ли направи слънцето да изгрява? Казвате: “Ние като повярвахме в Бога, и слънцето изгря.”

Днес сме събрани, и слънцето изгря, но един ден, като не сме събрани, няма ли да изгрее слънцето? Ще изгрее. То е съвпадение. Не съществуваше нашата вяра, и слънцето изгряваше, то изгряваше преди ние да вярваме. Питам: “Домакинята, която започва да вярва в мъжа си, кога започва да вярва в мъжа си?” Като мине по закона, като се венчае. Казва, че е неин мъж, вярва. Може ли тя да вярва, преди да се е оженила? То е предположение, може да вярва. Значи под думата вяра разбираме: влизаш в едни условия на живота. Питам, ако ти вярваш в мъжа си, какво си му предал? Ако ти вярваш, и той вярва в тебе. Ти вярваш, че той ще ти донесе нещо за ядене. При сегашните

условия мъжът вярва, че жената е сготвила това, което той донесъл. Ако мъжът не донесе това, което тя очаква, и ако тя не сготви донесеното, какви отношения имат на физическото поле? Казва: “Да хванем някой готвач.” Че това вече е многозинство. Да хванеш друг мъж, който да носи, това е многомъжество.

Според мене една храна, която минава през много ръце, се опорочава. Най-чистата храна е да мине само през една ръка. Ако искате чист плод, вие сами трябва да откъснете. Щом друг го е откъснал, той е предал нещоо от себе си. Ако мине през един, двама, трима, пет души, опорочава се; нещата са невидими, но се опорочават. Приел си някоя мисъл отнякъде: тя минава през някои хора, ти не си я приел, както иде от нейния източник. Например мисълта: “Аз вярвам в Бога.” Ти се убеждаваш, не вярваш; и ти не знаеш: вярваш туй, което хората вярват вярно ли е.

Онзи ден се качихме на Витоша. Казвам им: “Разправете ми една приказка, която никой не е казал.” Аз бих желал да чуя една приказка, която никой не е казал. Тогава казвам, аз да ви разкажа една приказка, която никой не е казвал. Един ден един охлюв, който имал апартамент, млад момък бил, искал да си намери една другарка. Намерил я, но тя била гола, нямала апартамент. Казва є, че я обича. Като я обича, не може да дойде при нея, тя се качила на черупката му. По-напред ходел лесно с черупката си, като се качила на черупката му, мъчно ходел. Влече се, пъпли той по земята, тя седи на гърба му. Казва є: “Ти каза, че ме обичаш. Не може ли да ми кажеш как стана, че изгуби апартамента си?” Тя казва: “Минавах покрай пътя, мина кола, стъпка черупката ми, и оттам насетне само гола ходя.” Казва: “Защо не беше предпазлива, защо не избяга?” “Нали знаеш, не можем да бягаме, едва се влечем.”

Може ли охлювът да бяга? Не може. Задава въпроса: Защо не избяга? Какво подразбира охлювът? Казва: “Да избегнеш мъчнотиите.” Та и една мъчнотия, щом се намериш на пътя, тя светкавично минава; докато намислиш да се преместиш, тя

светкавично минава. Как ще избегнеш от мъчнотията? Кой от вас е избягал от мъчнотиите? Дойде ни една лоша мисъл. Че ти си бил на пътя на тази мисъл. Искаш да избегнеш, не можеш. Един ден той, като мислил, мислил, забелязал, че тя е отгоре на гърба, трябвало да я носи само с една дума - казал, че я обича. Казва: “Щом ме обичаш, на гърба си отгоре ще ме носиш.” Носил я ден, два, три, година, две, десет години.

Земята се завъртяла, започнало да става студено. Това било в топлите места, че не се заровили в земята, без черупки можело да се ходи. Дошли в умерения пояс, и двамата възлюблени трябвало да се заровят в земята, но тя нямала с какво да се зарови, черупка нямала да се затули. И той нямал къща. Минавали през една зона на богати хора. Тия хора вземали децата на охлювите, да ги пращат на училище. Като ги вземали да ги пращат на училище, оставили черупките отвън. Той казва: “Тук има един народ, който взема нашите деца да ги възпитава. Много добри хора са. Така е писано от древността, от дълго време е писано, че трябва да има много учени охлюви, но нито един досега не се е върнал. Пишат някои писма, че изкарват много големи научни изследвания: знаели какво нещо е топлата вода. После казват, че могли да излизат из черупките навън и да влизат в черупките.” Казва: “Аз имам един приятел - тук употребил първата лъжа, - той е изпратил сина си в училището, че си оставил апартамента свободен. Аз ще му кажа да ти даде този апартамент, ще влезеш вътре. Тази година ще има зима, ще се скриеш, и двамата ще имаме нови апартаменти, един до друг ще бъдем, ще си ходим на гости.” Речено-сторено. Намерили старата черупка, тя влиза вътре и тръгват и двамата. Идва зимата, направят си по едно бяло платно, запечатват се и се заравят в земята. Защо се заравят?

Учените хора казват, че като се заровим в земята, ще израстем и свети ще бъдем. Идната година, като дойдем, няма да имаме такива рога, но ще бъдем особени. Кажете ми сега, според тази басня, като

излязоха и досега, станаха ли светии? Баснята казва, че дотогава те се хранеха със соковете на цветята; като излязоха из земята, започнаха да ядат трева, да пасат трева като говеда. Охлювът намира най-хубавите треви.

Ако една мисъл, която прониква в ума на човека, не носи един творчески принцип и умът не се усилва, ако едно чувство, което прониква в човешкото сърце, и ако една сила, която прониква в човешкото тяло, не усилва тялото, питам, защо ни е знанието, което не носи светлина на ума, защо ни са чувствата, които не носят топлина и защо ни е силата, която не ни раздвижва вътре?

Ти казваш, че си религиозен, но не работи целият мозък. В религиозния работи само едно чувство на вяра, но той може да стане суеверен. В някои рабтти и надеждата, защото и тя спада там. В някои рабтти съзнанието за справедливост. Религиозните хора, като станат религиозни, целия свят съдят: този не живее хубаво, онзи не живее. Ако искаш някой да ти покаже дали си прав, или крив - религиозният човек знае, даже знае кой ще иде в рая и кой няма да иде: едни пращат в ада, в затвора, други остават свободни.

Христос казва, че не е така процесът. "Ако се не родите изново", един процес е - знание се изисква да се родите в Дух и вода. Значи, ако не разбирате закона на водата и закона на Духа, ако те не благоволят да се родите, не можете да влезете в Царството Небесно. Трябва да влезете в утробата на водата и Духа. Духът трябва да ви стане баща и водата да ви стане майка, да ви носи хиляди години, и тогава да се родите. Този процес трябва да се разбира. Казва му: "Как може човек втори път да влезе в утробата на майка си?"

Сега, ако искате да влезете в една къща, трябва да разбирате законите на нещата. Всяка къща има врата, трябва да знаете вратата, ключ има, може да влезете. Който не познава вратата и няма ключ, той не може да влезе. Значи: може ли човек да се роди изново? Може, който разбира този закон; който не разбира, не може. "Родeното от Дух, дух е, роденото от плътта, плът е."

Сега моята приказка за охлюва има отношение. Мъжкият охлюв е с черупка, тя е без черупка. Без черупка е роденото от плътта, а с черупката е роденото от Духа. Ако ти си без черупка, ще се качиш на гърба. Всички, които сте без черупки, качете се на гърба на онези, които имат черупки. Вечно не можеш да носиш на гърба си. Или другояче казано, казвате: "Господ всичко знае." Господ всичко знае заради Него. Ангелите всичко знаят заради тях. Но те са много учени? За тях е. И ние мислим, че те като имат, и ние от подаянието ще минем. В природата подаяние не съществува. В природата съществува един закон на любовта. Онзи, който обича, който има любов, той трябва да работи.

В работата има три степени: мъчение, слизане в гъстата материя, самоотричане; има закон за възлизане, труд; има и работа. Ти трябва да минеш от мъченията в труда и от труда в работата, само тогава може да работиш за Бога. Докато се мъчиш, ти слизаш, докато се трудиш, ти възлизаш. Ти работиш само за себе си. Като започнеш да работиш при възлизането нагоре, тогава започваш да работиш за другите. Под думата любов аз разбирам да работиш за Бога, без да работиш за себе си. Когато казваме, че Бог ни люби, ние работим само за себе си. Той работи само за нас, не работи за Себе Си. Да мислим, че Бог работи за Себе Си, като че Той има нужда от нещо? Той няма нужда, Той е съвършен, има всичко в Себе Си. Туй което прави заради нас, то е от изобилието на онази вътрешна пълнота - да даде от това благо, и ние да се се ползваме от него.

Казвам, ако в един триизмерен свят живеем по светски, светът както мисли, главата ни ще стане само широка; ако живеем само по духовно, главата ни ще стане само дълга; ако живеем по Бога, главата ни ще стане висока. Някой казва, че нему му трябва главата само в света: главата ще бъде широка, без дебелина. Ако ти си духовен, главата ти ще бъде дълга. Или казано на научен език, ако ти си човек от света, главата ще бъде кръгла; ако си духовен, главата ще бъде елипсовидна. Каква е разликата между кръга и елипсата? Кръгът е

едноцентров, елипсата е двуцентрова. Само като влезем в Божествения свят, ще осмислим елипсата и ще осмислим кръга. Главата трябва да расте надлъж, нашир и на височина.

Сега, като се оглеждате, показва къде сте работили повече. Много хора са прекарали целия живот само за земята, главата им е широка, по-широка, отколкото трябва. Някои са работили в умствения свят, главата им е дълга, но не е израснала нагоре. Височина трябва да има. Питам, ако ние в началото бяхме при Бога и искаме един апартамент да ни даде, каква глава щяхме да изберем?

Ние ако искаме по-голям апартамент, тогава какво щеше да бъде положението? Да кажем, че имаме един метър глава на дължина, един метър на широчина и един метър на височина, една кубическа глава, какво щеше да бъде? Ние искаме да се подобрим. Намираме се в трудно положение. При условията, при които живеем, природата даже на най-големите животни не им дала големи глави. Те се опитаха да имат големи глави и намериха, че не са практични големите глави.

Засега природата е намерила за уместно един човек да има глава двайсет и един сантиметра дължина, петнайсет сантиметра широчина и петнайсет-шестнайсет сантиметра височина. То е почтена височина - ако един човек има петнайсет сантиметра височина, то е доста нормална глава. В туй малко пространство са събрани вътре три билиона и шестстотин милиона клетки, които живеят. Тъй добре организирани са, чистота има, пълна чистота има в мозъка.

В туй малко пространство имат апартаменти, имат радио, пиана за свирене, всичко имат. Разговарят се със звездите на небето, навсякъде. Всякакви уреди имат. Всичките косми, които имате, двеста и петдесет хиляди косми, това са антени за приемане говора на звездите, на слънцето, на месечината, приемат говора на растенията. Има клетки: когато растенията говорят, трептят и предават говора. Тия души знаят езика на растенията, чуват техния говор. Има клетки, които разбират езика на минералите, и те говорят.

Сега не ви казвам да вярвате в това. Вие ще ми кажете: “Аз не вярвам в това нещо.” Един минерал говори, един диамант, който пречупва светлината, за мене говори. После, не само това, но учените хора казват, че скъпоценните камъни боледуват, имат болести, после оздравяват. Често, като заболее един скъпоценен камък, изгубва блясъка си. Един скъпоценен камък като изгуби блясъка си, дават го да го носи един здрав човек, да възстанови блясъка си. Изгуби си блясъка, стане като просто стъкло; като го носи един здрав човек на пръста, придобива блясъка си. Това са факти, само няма теория, която да обясни боледуването и камъните. Има мъхове, които изядат камъните.

Сега туй, което ви казвам, какво ви ползва в сегашния ви живот? Вие мислите за днешния ден: светлината, която иде, топлината, която иде, храната, която иде. После ще легнете, ще спите. Ден, два, три живеем. Най-после сме млади, нямаме бради, добре виждаме. Младият, малкото дете, е ангелче. Виждаш после, пуснало един ден брада, мустаци. Онази, младата мома, която имала дълга черна коса до петите, побелее косата ѝ; набръчква се, потъмнеят очите ѝ, прегърби се, стане баба. Той стане дядо.

Страдаме с този процес и наистина сме влезли в един особен свят. Как да го уподобя? Представете си, че посеете някое дърво на някой друм, дето хората минават, и животните минават. Ако посеете туй дърво и след години минете, колко смешно ще бъде: кой как минал, допирал се, охлузила се кората; няма да го намерите в изправно положение. Но се намирате в един свят на противоречие.

Остаряваме от противоречия. Мислите, че ще те убият, че сиромах ще станеш, че ще заболееш. Мислиш, че къщата може да се събори да те затрупа. Мислиш, че един ден ще умреш, страхуваш се: ще идеш при Бога, не знаеш как. В оня свят има духове, но вие духове не сте виждали. Духовете, и те са същества разумни. Като дойде това същество някой път, като не иска да ви изненада, ще вземе една форма, ще се яви. Ти си го призвал, ще дойде да ти помогне, ще те

погледне, ще те пипне, казва: “Сега ще бъдеш здрав.” Ако си сиромах, като мине край тебе, казва: “Скоро работите ще се оправят”, от каквото имаш нужда, веднага ще ти услужи. Сега ние мислим за духовете, че са силни и нямат нищо общо с нас.

Какво общо има с нас слънчевата топлина, която е от петдесет милиона градуса в центъра на слънцето? Какво познанство може да се образува с тази светлина? Разумна е тази светлина. Или ученият човек прави изследвания, иска да ни покаже какво нещо е петдесет милиона градуса топлина, казва: “Ако имаме една тънка игла и ако тази игла не се топи, ако прекараме от тази енергия през тази игла, този бод ще стопли едно пространство от хиляда и петстотин километра моментално.” Значи икономически ние имаме тези закони: трябваше ни една тънка игла, за да пусне ток и да отоплим хиляда и петстотин километра, и жилищата ще ги сгорещим хубаво. Ако има две игли - не може да изтърпим, ако през три игли прекараме енергия - ще се стопим.

Казвам, ние нямаме ясна представа за нещата. Ние говорим за Бога, но някой път пред лицето Му се сърдим. После, казвате: “Дали съществува Той, или не?” По някой път аз си затворя очите и казвам: “Дали съществува слънцето, или не?” Казвате: “Дали съществува Господ, или не?” Отвори си очите, ще видиш. Като изгрее слънцето, ще видиш. Всеки, който мисли, ще вижда Бога. Бог е невидим само за онези, които са слепи. Писанието казва: “Бог нам откри.” Онези, които вярват, които изучават, на тях е открил. Всеки, който люби Господа, той Го вижда. Не можеш да видиш това, което не виждаш. Никой никога не е видял Бога, без любов никой никога не е видял Бога. С любовта Го видял, понеже Бог е любов, понятен за ума, за сърцето. Без любов няма ясна представа, не можем да дадем на Бога вън от любовта някакъв образ. “Направи Бог човека по образ и подобие” - по образ на любовта, по образ на Своята мъдрост го направи.

Какво нещо е Божията мъдрост? На физическото поле само светлината дава ясна представа. Без светлина мъдрост няма, без топлина любов няма. Под думата топлина разбираме туй, което носи живот в света, топлината е, която носи живот в света. Всеки, който живее в този смисъл, той знае какво е топлина. Писанието казва: "Бога никога никой не е видял." Как тогава можем да бъдем родени от Бога?

Та казвам, в съвременните религиозни схващания трябва да се изменят известни вярвания. В българите има вярване, когато дойде малкото братче или сестриче, че от реката дошло, че бабата от реката го хванала. Децата вярват, че от малките жабчета и рибички идат малките деца. Вярно е, че от реката ги хващат, няма противоречие. Човешкото ембрио от зачатието минава през четиристотин хиляди форми; през повече форми минава, но сега са изследвани четиристотин хиляди. Минава формата на жаба, минава формата на риба, там не се спира, и като дойде до човешката форма, спира се на последната станция.

Та казвам, в любовта, която иде в света, ако сегашната любов не може да ни помогне да се родим наново, трябва да знаем как да се изменим. Ако една буба, след като живее няколко месеца, знае как да стане пеперуда, да си направи пашкул и да стане пеперуда, ако гъсеницата знае да става пеперуда, защо ние, хората, да не знаем как да се подмладяваме? Коя е обновителната мисъл, кои са обновителните чувства? Обновителната мисъл е, която няма противоречие, обновителните чувства са, които нямат противоречие.

Казвам, противоречието е наше разбиране, противоречието в света излиза от закона на свободата - понеже хората искат да бъдат свободни, оттам идат противоречията. Двама съседи влизат в стълкновение за някакво място. Единият иска голям двор, и другият иска голям двор. Ако се спогодят по закона на любовта, няма да има спор. Двама влизат в противоречие за понятието какво е Бог. Сега религиозните хора спорят какво нещо е Син Божи, Христос Син Божи

ли е, или не? Едни вярват, че е Син Божи, други не вярват: “Един гениален човек”, казват. Казвам, онези, които вярват, че е Син Божи, и онези, които вярват, че е гениален - резултатите са почти едни и същи.

Ще ви приведа онзи пример за едни религиозни хора в Америка, които дошли до един спор за Тайната вечеря. Половината от църквата поддържала, че проповедникът трябвало да подигне чашата нагоре и след това да се причестят. Другите казвали, че е света чаша и не трябва да се бута. Разделила се църквата. Онези, които поддържали, че трябва да се дигне чашата, като направили причастието, забравили да се вдигне чашата, толкоз важен въпрос е.

Често ние се спорим за въпроси, дето забравяме да вдигнем чашата. Вдигането на чашата разрешава един въпрос. Ако не си разрешил въпроса, чашата не се дига. Мене ми разправяше един вярващ: веднъж като отива да се разхожда, вижда един бивол насреща. Спира се и казва: “Аз ти заповядвам да спреш.” Биволът не спира. Казва: “Тази заповед не слушаш, аз ще заповядам на себе си” и се качва на крушата. Казва: “Добре е, че човек може да заповяда на себе си. Ако биволът не те слуша, сам можеш да слушаш, качи се горе на крушата. Ако не беше тази круша, която ме слуша. Разбрах, че крушата слуша, като се качих, не се разтърси. Дойде биволът, погледна ме, казва - чета в очите на бивола, казва: “Ти си се научил да заповядваш на дървото, но още на нас не си се научил”, погледа нагоре и си замина. Чаках го, казва, да си замине, че като сляза, да се не върне. Като замина, слязох. Втори път не се опитвах да заповядвам на някой бивол.”

Имах един приятел в Търново, хайде да не му казвам името, понеже носи името на нашия брат Симеон, беше от Еленско, от Беброво, вярващ. Един ден говедарят изкарал голяма буга*, оправена, реве. Той казва: “В името на Исуса Христа ти заповядвам да не мучиш.” Отива, хваща я за рогата. Тя като го натиска с рогата, търкаля го. Иде говедарят и едва го спасил. Казвам му: “Ти, като нямаш силата

на Самсона, защо хващаш бугата за рогата, защо се бориш?" Казва: "Като ме търкаля по земята, дойди ми просветление, че нямам нужда да се боря. Реве си животното, има си нещо да си реве. Аз отивам, казвам: "Нямаш право да ревеш." Тя ми проповядва, казва: "Не се меси в чужди работи." Научих да се не меся в чуждите работи на бугите. Ревяла бугата, да си реве."

Не разрешавайте въпроси на бугите, ще влезете в едно стълкновение със себе си. Не разрешавайте въпроса защо е доброто и злото в света. Не разрешавайте въпроса защо хората са лоши. Единственият въпрос, който ни интересува - длъжността ми, любовта какво изисква от мене аз да направя. Единственото нещо, което ме интересува, е това. Не казвайте: да се откажете от вашия живот. Какво изисква любовта да направим? Туй, което направим, е заради нас. Ти, като опиташ Божиите блага, причиняваш полза на себе си. Със съзнанието, което добиваш, ставаш полезен на близките си. Аз, като опитвам ябълката, като опитвам Божествената светлина, Божественото знание, Божествения въздух, всичките неща, които Бог е създал, като опитвам, правя добро на себе си. Тогава в мене уяква душата ми, уяква моето сърце, уяква тялото ми, уяква умът ми за работа в света.

Казва: "Роденият от Бога грях не прави." Роденият от Бога не ходи да се бори с бугите. Какво ще се бориш с тъмнината? Дойде вечерно време тъмнината, хвърля сянка. Ще покажеш силата си, ти не можеш да отминеш тъмнината. Ако си учен човек, ще имаш малка свещица, ще осветиш стаята. Не можеш да отмахнеш тъмнината, която имаш отвън; други са законите. По някой път мислим как ще се оправи светът. То не е наша работа. Най-първо, ние мислим, че светът е в безпорядък. Безпорядък е само в нашия ум, не в цялата природа. Някое дърво съхне, не съхнат всичките дървета. Някой извор пресъхва, не съхнат всичките извори, някои извори са пресъхнали. Казвам, онези извори, които пресъхват, са слаби извори. Силните извори никога не пресъхват. Ако нашата любов престава, показва, че

сме от слабите извори. Ако любовта никак не престава, тя е от силните извори.

Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие. Този процес е започнал преди две хиляди години, не започва отсега. Хубаво, колко хиляди години трябва да ни носи природата, за да се родим? Трябва ли още да чакаме, че не е дошло още времето да се родим? Една майка може девет месеца да носи детето. Тия девет месеца в миналото на природата може да са били двайсет, трийсет, сто милиона години; сега са съкратени в един период от девет месеца. След като се роди човек, трябва да започне да работи. Онези от вас, които не са родени, ще се раждат.

Казвате някои: "Ние сме родени." Нищо не значи още. Роденият от Бога грях не прави. То е негативната страна. Роденият от Бога люби, обича; само роденият от Бога може да люби, да обича. Който не е роден от Бога, той не може да люби, той може да има сянката на любовта. Не само човек да е роден от любовта, той трябва да знае какво нещо е любов, какво нещо е обич. Той е, който може да обича тъй, както трябва. Онези, които не са родени, да се родят. Които са родени, да се научат да любят и да обичат. Или казано другояче: да служим на Бога от любов. Каквото вършим, да го вършим съзнателно, без насилие.

Аз гледам, например, когато правите упражненията. Така не се правят упражненията. Ако не знаеш как да свиваш ръцете си, ако не знаеш как да свиваш краката си, ти правиш престъпление. Искаш да клекнеш изведнъж, трябва да знаеш да свиеш колената и ръцете си, трябва да знаеш какъв ъгъл да направиш. Вие, когато искате да прегърнете едного, почти си отваряте ръцете на сто и осемдесет градуса; някого, когото не обичате: отваряте ръцете си на малък ъгъл - деветдесет градуса няма или трийсет, или четирийсет и пет градуса. Като правите упражненията, няма хармония. Един вдига ръцете си нагоре, други ги сваля, не правите изведнъж упражненията, не приличате на един оркестър. Виждате, в един оркестър всичките

лъкове вървят в една посока, паралелно. Един издава един тон, друг - друг, хармония има. Като клекнеш, да има хармония. Ако имате ухо, ще видите, че на гимнастиките нямате тон. Някой бърза, друг - полека.

Да има един ритъм, да се образува една крива линия, понеже ние не може да вървим по права линия. Понеже във външния свят има голяма сухота, ще направим хубава крива линия. Всичките движения трябва да стават по крива линия. Някои казват, че и без упражнения може. Ако не знаеш как да прегъваш краката си, ако не знаеш как да слушаш, ако не знаеш как да миришеш, ако не знаеш как да ядеш, как да работиш, как да ходиш, как да лягаш, как да спиш, как да ставаш - те са елементарни работи...

Като идете при царската врата на оня свят, ще кажат: "Направете едно гимнастическо упражнение." Сега светските хора мислят, че без да мислят, без да чувстват, без да правят добрини да влязат в Царството Божие. Аз, като отивам в един оркестър, трябва да свиря, за да ми платят. Ако направя няколко погрешки, казват: "Излез навън." Ако свиря хубаво, казват: "Останете." Тогава ще свиря в оркестъра и вече съм осигурен. Ние не може да влезем без любовта. Любовта, любовта ще ни въведе, да влезем в Божествения оркестър.

Трябва да се живее. Най-хубавата песен, която трябва да изсвирим, е животът. Ако ти не можеш да живееш добре, то е свирене. Като те слушат да свириш, казваш: "Това е животът." Ние, като свирим, ние не сме доволни, казваме: "Не живеем добре." Като не живеем добре, ще се учим, ще свирим на ден един, два, десет часа. Ще се научиш да свириш, ти да се радваш, и обкръжаващите те, които те слушат, и те да се радват. Няма по-хубаво нещо в света, да чувстваш човек, че мисли хубаво, светлина има; да чувства топлината, има топлина в сърцето си; свързан е с Божественото знание, всякога може да прави добро. Казваме, че нямаме условия. Не, всинца ние сме пребогати и сме закъснели, не сме изпращали нашите богатства. Казва: "Събирайте богатствата там, където крадец не влиза." Трябва да

събираме съкровища. Всеки, като влезе в небето, трябва да носи един светъл ум, едно топло сърце и едно здраво тяло. Сега може да дойде онзи цигулар, но носи една пукната цигулка. Първокласният цигулар може ли да издава отлични тонове без цигулка? Инструментът не е хубав, ще опорочи работата му.

Та казвам, пазете вашия ум, пазете вашето сърце, пазете вашето тяло. Три неща има, които са необходими. Без ум в небето не можеш да влезеш, без сърце в небето не можеш да влезеш, без тяло в небето не можеш да влезеш. Ще оставим туй тяло в черупка, в небето ще влезем с духовното си тяло. Има тяло, което е направено не по човешки. По човешки роденото от плът е. Ще влезем с онова тяло, родено от Духа. Ще носим със себе си духа, който Бог ни дал, ще се върнем при Него с душата, която Бог ни дал, ще се върнем със сърцето, което Бог ни дал, ще се върнем с тялото, което Бог ни дал. Ще се върнем при Него с всичките придобивки, Той ще се весели, а ние ще се радваме.

Свобода за ума, да мисли. Свобода за сърцето, да чувства. Свобода за тялото, да действа. То е новото в света.

"Отче наш"

23 утринно слово 17 май 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ЛЮБОВ, ВЯРА И НАДЕЖДА

“Добрата молитва”
“Мога да кажа”

Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните: мяза на изгряването на слънцето - всеки ден изгрява все едно и също слънце. Сега, като четем, малко по-другояче ще го разберете. Като чете човек едно и също нещо, не го разбира по един и същ начин.

“Ако говоря с човешки и с ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка.” Значи, външно положение. Ако говори по човешки човек, даже по ангелски да говори, без любов говорът няма смисъл в себе си. Та по някой път ние по човешки говорим. И по ангелски да говорим, понеже няма любов, работата не върви. Казват: “Ангел да си.” Човек, и ангел да е, без любов не върви. И човек да си, без любов не върви.

“И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да преместям, а любов нямам, нищо не съм.” Сега хората много знания имат, имат вяра, може и да предсказват. Всичките тия неща не ползват човека. Това аз уподобявам на цял хамбар пълен със злато, но ако нямаш хлебец, нищо не се ползваш. Златото не се яде. Цял хамбар със злато, но хамбарът не се яде.

“И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам.” Някои искат да кажат, че трябва да се ползват. Жертвата нищо не се ползва. Дал си един, два, три, четири хляба, много си жертвал. Какво си жертвал? Нищо не жертваш. Всичките сме пълни с неща, които не притежаваме. Казва: “Много зная, много добро съм правил.”

“Любовта дълго търпи, благосклонна е.” Търпиш, ден не си ял, два, три, четири, пет, седем, осем, девет, десет, единайсет, дванайсет, четирийсет дена търпиш. Тук между вас има до десет дена търпение. На някои търпението на седмия ден изчезва, припадат. Един брат беше постил десет дена и на десетия ден припадна, не може да търпи. Що е десет дена постене? Една дървеница пости шест месеца, ако е за пост, повече пости от човека, шест месеца нищо не яде, светица.

“Любовта не завижда.” Малцина са онези, които не завиждат; като видят нещо, казват: “Да го имам.” Видиш богатия, казваш: “Да имам туй богатство, да имам тия дрехи, да имам тази шапка, обуща, да имам власт.” Всички завиждат. Мислят, като имат всичко в ръцете си, ще оправят света. То е кракът да мисли, че като стане човек, ще оправи света. Той като крак нищо не е направил, че човек да стане; той като крак не знае как да ходи, мисли света да оправи. По някой път мислят хората, че ако всичко имат, много работи може да направят. Човек трябва да стане светия, за да види какво нещо е светия. Той отвън е светия, отвътре не е светия. Докато стане светия, колко грехове ще направи? Казва: “Много грехове.”

Представете си, че вие шиете копчета и дупките. Изисква се три бода да боднеш с иглата, за да стане копчето яко, да се държи. Ти вместо три бода боднеш два, казваш: “И с два бода може, няма престъпление.” Не е два бода, но ти, като извадиш единия бод, ти създаваш една вреда на себе си. Днес оставяш един бод, утре втори, трети, четвърти. Питам: “Колко бода?” “Три бода.” Той ме лъже. Защо да не ми каже: два бода. Лъжата е вътре в съзнанието. Той турил два бода, иска да ме убеди, че са три; турил два бода, иска да каже, че конците били яки, затова замества трите бода с два. Ако туриш един бод, но конецът е още по-дебел, може да замени трите бода с дебелия конец. Но ако туриш един бод и не туриш дебел конец, но тънък, пък иска да го прекара за дебел, говори лъжата.

Колко светии има, които са прекарали единия бод за три бода? Той ще се представя такъв, какъвто не е. Като дойде до тебе - мазна

Гана, светия. Той ще се представя за много добър, ще премигва, особено туй е свойствено на жените, на сестрите. Но го виждам, зад очите има съвсем друга политика. Преди да се е оженил, той е светия, и тя е светия. Но като се оженят, обърнат друго лице, вкъщи започне да се дига прах. Че ако ти не знаеш как да ходиш, дигаш прах. Къща, в която се дига прах, какво показва?

Сега не е хубаво да се изнасят погрешките, не е хигиенично. Даже аз, като засягам тия работи, аз подигам една воня, умствена воня. Като говоря за някои недъзи, не е в мой интерес, защото езика си цапам. Що ме интересува? Някой поизлъгвал. Що ме интересува? Що ме интересува една риба, която плава във водата? Не знаела къде, в мътната вода била. В мътната? Ама в бистрата. В бистрата? Що ме интересува дали е в мътната, или в бистрата. Ама живее в мочурляка. Нека си живее. Аз се интересувам: ако живее в мочурляка, ще бъде нечиста. Казва: "Да излезе в чистата вода."

Не че ме интересува тя, но своя интерес гледам. Когато искаме хората да бъдат добри, ние все имаме предвид нашия интерес. Някой път искаме да бъдат лоши, то е пак в наш интерес. Не може само с добрини. И със злини. Искаш нещо само по добър начин, не ти дават.

Отишъл един християнин при един богаташ и му искал стотина лева назаем. Казва му: "Да си вървиш, да идеш да работиш", не му дал в името Божие. Отива сиромахът и си казва: "Досега не съм правил престъпление." Купува си един револвер, отива при богаташа; изненадал го, когато си броил парите, бил под масата. Излиза, извадил револвера срещу богатия, казва: "Дай." "Вземи, вземи, само не ме убивай." Казва: "В туй вярваш ли?" "Вземи, вземи, само не ме убивай." Ние, съвременните хора, на револвера вярваме. Единственото божество, на което хората вярват, е револверът. Всичко, каквото имат, го дават. Дойде в името Божие, не дава. Дойде без любов, с револвера, тогава вече разсъждава, казва: "Така се говори." Ние ще живеем така, че във второто прераждане ще живеем, че в третото, в четвъртото, в

петнайсетото. Някои от вас има, които сте на шестстотин и петдесет прераждания, и не зная още колко има да се прераждате.

Защото два вида светии има, които не са светии. Някой път вие мислите, че са много прогресирали. Ще ви покажа прогреса на светиите. Двама светии живели в пустинята. Трийсет години живели двамата. Един ден вървят, и единият вижда, че другият дошъл до едно място и подскочил, хукнал да бяга. Почудил се първият, казва: "От какво ли бяга, каква ли голяма опасност има?" Отива на мястото и вижда един голям котел с жълтици, казва: "Какъв голям будала е онзи светия." Взема парите и отива в Египет, в Александрия. Похарчил всичките пари, направил къщи, благотворителни заведения, хотели и после се върнал в пустинята.

Възгордял се от стореното и пита Господа доволен ли е Господ. Дохожда един ангел и казва: "Всичките добрини не струват толкоз, колкото подскачането на твоя събрат над парите." Аз, ако съм на мястото на първия светия, какво щях да направя? Не щях да бягам, но щях да заровя парите, защото от изкушението се уплаши. Ще ги заровя, да ги не гледа. Значи слаб е той. Има братя, които, като видят една красива жена, хукват да бягат, да не би да го изкушава. Зарови я, погледни я, няма нищо. Ако тя те изкушава, тури нещо, зарови я. Как ще я заровиш? Тури малко черна пръст, да не те изкушава.

Аз харесвам дамите, в миналото носеха була. Защото изкушение е красивата мома, да не се изкушават мъжете от красивото лице. Мойсей, като слезе от планината, беше толкоз красив, че було туряше, еврейският народ не можеше да го гледа.

Сега аз ви говоря, понеже от моето гледище, аз да ви кажа, вие още не сте нито мъже, нито жени, вие още сте деца. Ако мислите, че сте мъже или жени, вие правите погрешка. Вие сте малки деца и тепърва има да ставате мъже и жени. Сега вие мислите, че сте жени. Ябълката е ябълка, докато ражда сладки ябълки; докато ражда киселици, е дете.

“Любовта не безобразства, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, на неправдата не се радва, а сърадва се на истината, всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи. Любовта никога не отпада; другите обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне. Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме, а когато дойде съвършеното, това, което е отчасти, ще се прекрати. Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах; но откак станах мъж, напуснах което е младенческо.”

Значи, като мъж мисли. Дотогава, докато човек има известни слабости, той е младенец. Не е прегрешение. Защото малкото дете, като се роди, до една-две години много престъпления прави. Майката заглажда престъпленията. Не е виновато детето. Но като стане на двайсет и една година, ако прави същото нещо, майката е недоволна.

“Като станах мъж, напуснах което е младенческо. Защото сега видим мрачкаво като през огледало, а тогава ще гледаме лице с лице; сега познавам отчасти, а тогава ще познавам, както съм и познат. А сега остават тези трите: вяра, надежда и любов, но най-голяма от тях е любовта.”

“Духът Божи”

Сега ще ви кажа нещо утешително. Ние разглеждаме живота така сега, както не е. Казваме, че животът е много лош. То е наше субективно схващате. Мислите ли, че ако животът се проявеше другояче, щеше да бъде по-добре? Този живот, който сега живеем, е един от най-добрите, който може да бъде в дадения случай. Тогава, каква е вашата философия? По-добър живот от този няма. Казвам, всичките недъзи, които съществуват, те са на мястото си. Всичко, което е в света, е на мястото си. Ако не е на мястото си, тогава защо се допуща? Има неща, стил имат.

Българският език стил има. Виждам, откак българите са се освободили, имат четири-пет стила. Четеш една книга на един стил. В

някои книги четеш: има ери, онт, в друг стил тия букви изчезнаха. Имат си съображения. Някой дошъл, по-умен, казва: “Много дълга работа е да се пише онт, много сложна работа е да се пише ери, ще пишем ь и и, и тогава става ери.” Как ще го произнесеш? Едното е безгласно, другото е гласно. Как го произнасят? Българинът казва: “Не трябват две букви, само просто и.”

Четете вие една книга. Мислите ли в първите страници, че ще намерите същественото? Прочел си една страница. Животът има милиарди листа. Какво си чел ти от живота? Този автор, който писал книгата, писал цял един роман, ти искаш да знаеш какво е заключението. Не бързайте. Ти ще прочетеш целия роман, тогава ще извадиш извода защо е писан романът. Някои искат да ме убедят, че са много умни. Не си прочел романа, още първата глава четеш.

Казва: “Много лош човек.” Че там е хубавото, че е лош. “Много добър е.” Още по-добре, че е добър. Лош човек е. Такъв човек ми трябва. Добър е. Такъв човек ми трябва. Грозен е. Такъв ми трябва. Много красив е. Такъв ми трябва. Болен е. На лекарите здрави хора не трябват; като кажеш на лекаря за болния, очите му се отварят, казва: “Каква болест!” Колкото болестта е по-опасна, по-добре, защото по-добър плод дава. Тежката болест дава изобилно плодове. Щом не е болен, то той е кисел, няма плодове. Дойде някой, казва: “Не върви с нас.” Че такива хора ни трябват, да не вървят с нас. Той върви с нас. Такива хора ни трябват, да вървят с нас. Той заспал. Такива хора ни трябват. Казва: “Той се пробудил.” Именно той ни трябва на нас. Много сприхав. Такъв човек ни трябва. Казва: “Той, като влезе вътре, какво направя? Очисти стаята, вдига шум, стаята мете, прах има.”

Аз като гледам от туй гледище, всичките хора са отлични екземпляри. Такива именно са ценни. Туй разбиране, което хората имат, то е детинско разбиране. Господ създал света. Отец не съди. Бог е, Който изглажда нещата, не съди никого, за Него всичко е добро, за Него всичко е лошо; но и лошото, и доброто, всичко е на място. Ти му

казваш, че е лошо, имаш идеята, но едното добро е външно, другото - вътрешно.

Злото е без закон. Доброто е със закон. В злото човек служи на себе си, в доброто служи на другите. То е разликата. Щом човек служи на себе си, наричаме го зло. Какво лошо има, че служи на себе си? Няма нищо лошо. Ако той забогатее, какво лошо има? Че много яде, какво има - много работи човекът. Забогатял - носи тежък товар. Народили му се много деца, какво лошо има - носи тяжест. Че не е родил никакви деца - почива си човекът, работното време минало. Та ние разглеждаме много повърхностно някой път. Казва: "Деца няма той." Вие не разбирате този човек има ли деца. Как нямал? Едно време, като беше риба, по триста хиляди ги раждаше. Аз виждам този големия сом. Някои големи хора виждам като сомове, някои виждам като китове, някои като акули, някои като мечоносци, живи са във водата вътре.

Като казвам, че виждам човека като риба, аз го представям като актьор, каква роля играе. Някой на сцената играе царска роля. Всички царски роли може ли да играят? Някой играе ролята на царица, някой играе ролята на съдия, друг играе ролята на поет, философ, обикновен слуга, някой играе ролята на някой крадец. Неприятно е да играеш ролята на един крадец на сцената: крадеш, гледат те няколко хиляди хора. Като краде, неприятно му е на човека. Той иска майсторски да открадне, че другите хора да го похвалят. Казва: "Как, играх ли хубаво?" Иска да измами съдията.

Значи на сцената да краде го наричаме в реда на нещата, а в живота не е в реда на нещата. Защо на сцената е в реда на нещата?

Сега аз разглеждам нещата от Божествено гледище. Всичко онова, което Бог е създал, е добро в света. Злото е нещо, което не съответства на нас. Ако огънят е по-силен, изгаря. Казва: "Лош е огънят." Огънят е на място, върши много големи добрини. Понеже аз не съм приспособен за огъня, да издържам неговата сила, трябва да имам предвид какво мога да издържам.

Та казвам, при мене са идвали да ми говорят как живеят тук, на Изгрева. Казва изгревчани какви са, очакват много нещо от тях. Например изгревци имат една похвална черта, не са много лакоми хора, а се задоволяват с триста метра, казват: достатъчно е. След като имат триста метра, заградят ги с телени мрежи, че ако минаваш вечерно време, може да си съдереш дрехите. Тук преди години си съдрах палтото. Минавам, едно ново палто се съдра, като ме хвана, отвори се една малка дупчица. Виновен ли е този човек, който турил тела? Не е виноват. Никой не ме кара да ходя там вечерно време. Като има тел, да не ходя да си дера палтото, да ходя денем. Виноват съм аз. Казвам: вечерно време не ти трябва да ходиш, дето има телове. Казах на себе си, че си отворих една малка дупчица.

Та казвам, сега както е, не вземайте това върху себе си. Вие мислите, че лошото е отвън. Светът е вътре във вас. Вие нямате една ясна представа за живота, че търсите причините в живота. Всичката причина сте вие. Всеки човек е причина за своето щастие и нещастие в себе си. Някой човек те мрази. Не си ли ти причината? Обясняват. Може да ви дам много обяснения. Защо те мрази някой? Той в миналото ти е бил слуга, работил двайсет години, ти нищо не си му дал. Този човек помни, като види, и те мрази. Казваш: “Той ме мрази.” Ти си забравил, той не е забравил. Мъчно се забравя. Къде е причината? Казваш: не е добър човек. Че ти не си добър, ти го направи лош този човек. В този живот повикай го, направи го наследник, завещай му нещо, осинови го.

Много хора сега осиновяват чужди деца, осиновяват своите слуги, които в миналото са ги изтезавали. Хубаво правят. Човек, който нагрубява хората, Господ не му дава деца, само слуги му дава Господ, да ги осиновява. Сега дали вярвате, не е въпрос за вяра, то е въпрос за знание.

Другите цитират какво казал Христос. За дадения случай известно изречение имате: “Бъди търпелив.” Хубаво, търпението какво е? Като си при лошите хора, търпението е необходимо, но като

си при добрите хора, няма нужда от търпение. Като се намира пред добрите хора, човек трябва да бъде благ с тях. Ако те са добри, човек трябва да бъде благ. Ако хората са добри, аз трябва да бъда благ. Като се намеря между невежите хора, аз не трябва да бъда невежа. Като се намеря между учени хора, какъв трябва да бъда? Ако те са учени, аз трябва да бъда мъдър. Защото учението дава ровкия материал, мъдростта използва този материал. Казва: "Той е мъдър човек, той е учен човек." Ученият човек има материал, събира. Мъдрият човек използва, обработва този материал.

Някои считат умния човек, че обработва. Умният само събира материала. Един учен човек, като го питаш колко тежи земята, може да ти каже, изчислявали са, и то е едно число с близо двайсет и четири цифри. Защо изчислявали колко тежи земята? Учени хора сега има, които изчислявали къде се намира най-гъстата материя. Намерили някаква звезда, материята на която е толкова тежка, че един тон от тази материя може да се събере в един лешник. Един лешник от тази материя ще тежи един тон, как ще си го представите сега? Най-тежката материя. Ще кажеш: "Какво ме ползва това знание?"

Аз ви питам, всеки ден като се тревожите, какво се ползвате? Казвате: "Той не живее по Бога, той не е вярващ, той няма знание." Какво те ползва има ли знание, или не? Радвай се, че е будала. Ако имаше знание, ако беше учен, той щеше да говори. Ти искаш да говори, радвай се, будала е. Ако ти си невежа, радвай се, че си срещнал учени хора, от които ще се научиш.

Мислите ли, ако човек срещне една мечка, че я заобиколи, че той е от смелите хора? Ти, като срещнеш мечката, ще я спреш да се разговаряш с нея. Аз в живота си веднъж съм срещал мечка. Зная характерът є какъв е, не знаех походката каква е, как ходи. Връщахме се през Маричината долина. Вървя, нося чадър, и на чадъра една кърпа с малко хляб. Гледам, от лявата ми страна от баира слиза една мечка. Върви напреко и ще ни попречи пътя. Замислила се тъй,

полека върви, турила главата си към земята, върви бавно. Наближи колкото тия братя до вратата там (Учителят показва в салона), замислила се и не ни вижда.

Зад мене върви един евангелски проповедник, обръщам му вниманието, показвам мечката, казвам: “Виж тук една приятелка, трябва да я срещнем. Добър ден ще кажем.” Като му казах, той погледна мечката, на пътя му имало едно дърво, той иска да вземе мерки, но се спъва на дървото и пада. Като падна, вдигне си главата срещу мечката. Тази мечка едва тогава ни забеляза, че като хукна, бяга направо нагоре. Казвам на проповедника: “Благодарение, че падна, та сплаши мечката.” Малко хумор. Мечката каза: “Не искам да срещам проповедници, понеже те не говорят истината.” И тази мечка се върна по стръмнината. Надолу повече не слезе, но нагоре бяга.

Казват ми: “Не се ли уплаши?” Възможно е, може да съм се уплашил, може да не съм се уплашил. Наблюдавах мечката, като иде. Ако бях сам, щях да се разговарям. Съжалявам, че проповедникът я уплаши. Една среща ми се представи да се разговарям с мечката, и не можах. Този проповедник ми развали срещата, като двама момци, които се влюбили в една мома. Таман бях срещнал една красива мечка, да ми разправи историята си: защо живее в гората. Виждам, че не е толкоз грозна. Отвън е обвита с кожа, но вътре е красива. Но избяга момата, тази мечка избяга.

Това са поетически работи. Мене ме интересуват нещата, които Бог създал. Онова, което Бог вложил в мечката, то е красиво в характера на тази мечка. Не каза: “Този е лош човек” и да се нахвърли отгоре ми, но изведнъж се върна назад и избяга. Аз харесах поведението є, че не взе нито вляво, нито вдясно, но точно пътя, по който слезе от стръмнината, пак там се изкачи. Казах си: “Ти, като срещнеш лоши хора, стръмното нагоре дръж.”

Та в живота си ние можем да срещнем мечки, вълци, лъвове, тигри, кобри може да срещнем, какво ли не. Та човек трябва да знае как да се справи. Във всички същества, ако разбирате закона на

любовта, ще видите, че се крие нещо хубаво в тях. Ако вие срещнете някоя голяма змия, тя може да нападне човека. Някои змии не нападат човека. Змията се завърта. Сега на изток правят опити: змиите завземат мястото на котките, вкъщи змията седи, ходи, търси мишките, влиза в дупките на мишките, освобождава къщата от мишки. Може да ви направи една услуга.

Да дойдем до същественото в живота. Ние преждевременно не трябва да си образуваме възгледи в живота. Дали човек е добър, или лош, то е възглед. Колективно хората съдят. Единично нямаме право да съдим другите. Като съдим другите, и нас ще съдят. Днес съдите едного, утре вие направите погрешка, вас ще съдят. Онези, които съдите, вземайте предвид, влезте в тяхното положение. Допуснете, че във вашата къща умира някой човек странник. Дошъл при вас и умира. Ще ви подозират как е умрял. Как ще определят, че е умрял? Ще дойдат, ще инспектират, ще прегледат, ще изследват. Значи този странник ще ви причини вреда. Питам, защо той трябваше да дойде в къщата ви? Казва: "Умря човекът." Не само че не трябва да умира, но трябва да оживее. Наместо да живее, умира. Не вярват хората, че той умрял от естествена смърт, казва: "Възможно е, ти може да имаш задни цели." Как ще се оправдаеш?

Много пъти обвиняваме, ние сме много несправедливи. Погледнал някой човек, предаваме характерните черти на погледа, че не е хубав, че мисълта не е чиста или че постъпките не са чисти. Обаче той постъпил според както той разбира в дадения случай. Тук ние казваме: учен човек е онзи, който има известна опитност. Една домакиня, която знае хубаво да пере дрехите, знае как да ги опере. Не всеки може да опере дрехата. Една майка, която не знае как да отглежда децата си, не е от добрите майки. Един учител, ако не знае как да възпитава учениците, да има един трезв метод на възпитанието. Има хиляди методи за възпитание. Животните имат един начин, хората имат други начин, ангелите имат трети. Разни методи има.

Казвам, апостол Павел изчислява качествата на любовта. Той е засегнал любовта в нейната негативна страна, в нейния негативен смисъл. Вие никога не може да поправите себе си така. Най-първо, ако обикнете Бога, вие ще поправите всичко. Ако обикнете ангелите, вие наполовина ще разберете живота. Ако обикнете себе си, тогава една трета от живота ще разберете, две трети ще останат неразбрани. От обич към себе си се ражда злото в света. Когато хората се обичат, влизат в стълкновение, тогава се ражда злото. При ангелите злото се отделя от доброто, а при Бога злото не съществува, злото и доброто се примиряват. За да се примирим със злото, Бог трябва да живее в нас, Божественият живот трябва да бъде в нас. Ако Бог живее в нас, зло няма да има. Ако ангелите живеят, злото ще бъде отляво, доброто отдясно. Ако ние сами живеем, тогава чрез постъпките ние създаваме злото в себе си.

Например ти си господар, вечерно време идеш в курника, хванеш една кокошка, веднага ѐ отсечеш главата. Той седи спокоен, не гледа страданието на кокошката, но какво удоволствие: как ще оскубе кокошката, каква е, мазна ли е, ще направи чорба с яйце или печена. Християните казват: "Господ ги създаде ние да ги ядем." Някои пък намерили охлюви, турили ги в топла вода, искат да ги направят с ориз, ни най-малко не мислят, че ще мъчат тия охлюви. Ние минаваме за много добри. Не сме още добри.

Бог е съвършено същество, единствено благо същество, единствен, който не причинява зло, никого не изкушава. От Бога надолу всички причиняват страдание. Усъвършенстването, благото, което вие искате да имате, съдействайте и другите да го имат. В себе си, ако искате да успявате, съдействайте и другите да успяват; вие като се подигате, с вашето подигане заедно да се подигнат и другите. Не очаквайте светът да се поправи. Сега чакат нов ред в света. За мене новият ред и днес може да се тури, какво ще очаквам векове? Днес турям нов ред. Тогава няма какво да очаквам.

Този нов ред съществува в природата, само още на земята не е дошъл. Та някои набожни хора очакват, християните очакват нов ред. Той отдавна е дошъл. Ангелите живеят по него, светиите живеят по него, останалите тук, правоверните на земята, те тепърва го очакват. Сега се чудят по кой начин ще дойде. За да дойде новият ред на нещата, трябва да има пролет. Зимно време новият ред не иде. Пролет да е, да изгрее слънцето, да се дадат условия на всичките хора да се проявят тъй, както те са създадени. Човек трябва да бъде гладка повърхност, че Бог като дойде, да се отрази. Всеки човек трябва да бъде като огледало, нещата да се отразяват, да имаме ясна представа.

Вземете една тигрица, с любов гледа на своите деца. Една овца, и тя гледа с любов на своите деца. Тигрицата е нежна към своите деца. И овцата е нежна към своите деца, ближе ги, гали ги, за тях се грижи. Но тигрицата е нежна само към своите деца, към децата на другите ни най-малко не постъпва тъй. Овцете ги вземат като образец на благородство, но и овцата, като дойде до едно агне, което не е нейно, помирише го, оставя го; като дойде нейното агне, помилва го. Всяка овца познава между двеста агнета своето агне по уханието. Някой ще каже: “Защо да не може да вземе чуждото агне, да го подува*?”

Мислите, че ние сме много търпеливи, ако не можем да търпим недъзите на хората? Ще се учим на търпение. Намираш се между хора, които са нетърпеливи. Всички ние, съвременните хора, имаме едно особено схващане за живота: искаме с много малко работа в умствено отношение, много малко работа в духовно отношение и много малко работа във физическо отношение да влезем в Царството Божие. Изисква се най-голям труд. Трябва човек да мине през големи мъчения, голям труд, голяма работа. Най-първо, да започне от мъчението, да слезе до дъното на живота; да се труди, да възлезе; после, да започне работа, всичко онова, което е събрал, да извади от нечистото, да образува чистота - един скулптор, който взема най-хубавия камък и извайва най-хубавата статуя. Той е майстор. Другите, които не са такива майстори, казват: “Какъв скулптор мога да бъда?”

Ако ти не можеш да изваеш лицето си такова, каквото искаш, ако ти не можеш да изваеш ухото си такова, каквото искаш, ако ти не можеш да изваеш носа си такъв, какъвто искаш, устата си да изваеш, каквато искаш, какъв скулптор си? Не само това, но мислите ли - ние, съвременните хора, в младенчество устните ни са дебели, в старини стават тънки - мислите ли, като стават устните тънки, че това е придобивка? Загуба е. В младенчество този човек е бил в нормално състояние, в старини - в анормално състояние. Има вече опорочаване на кръвообращението в неговата мисъл. Преди, като млад, е имал едни мисли, като остарее, знаете ли за какво мислят старите хора? От сутрин до вечер той мисли как е живял: като дете с кои другари играл, как се любил с момите, коя мома как играла на хорото. Той преглежда живота си веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти. Като го преглежда, какво ще извади от този живот? Старият не трябва да се занимава със своя живот. От Божествения живот тия материали, които събрал, трябва да ги използва, не трябва да гледа на своите слабости. По Божествен начин той трябва да намери пътищата да се подмлади. Подмладяването е да започне работа разумно.

Онези, които чакат Господа, или онези, които любят Господа, ще се подмладят. Подмладяването в света без любов не може да стане. Когато говорим за любовта, да се върне животът в нас, за да бъдем здрави, умни, силни. В света нищо не може да дойде без Божията любов. Благата не могат да дойдат ни за човешката любов, ни за ангелската любов. Без Божията любов благата не могат да дойдат, най-малкото благо не може да дойде без нея. Може да имаш човешка любов и ангелска любов да имаш, и тя не може да донесе това, което Божията любов носи. Когато човешката любов стане проводник на Божията любов и когато ангелската любов стане проводник на Божията любов, тогава нещата се постигат. Когато човешката любов стане проводник на ангелската и когато ангелската любов стане проводник на Божествената, нещата се постигат.

Каква е разликата между обич и любов? Любовта е единна. Всичките хора се обичат по един и същ начин. Обичта е в множеството, всичките хора се обичат еднакво. Обичта се дължи на материалните блага. Ти обичаш един човек, че ти дал повече. То е оценка на любовта. Обичта е разнообразна. Обичта се дължи на хората. Тя е качеството на множеството. Само множеството обича.

Само Бог може да люби. Единственият, Който люби, е Бог. Тия, които обичат, то сме ние хората, и ангелите са същества на обичта. Ние вземаме, и туй, което сме взели, тогава се явява любовта. В Бога любовта се изявява естествено. Туй, което човек дава от себе си, е любов. В нас туй, което сме взели, е любов. Бог което дава, считаме за любов, ние което вземаме, считаме за любов.

Та сега всички вие живеете в любовта, от която вземате. Дотолкоз сте добри, доколкото ви дават. Като ви дадат повече, добри сте, любят ви повече, добри сте. Щом започнат да ви дават по-малко, по-малко добри сте. Като ви дадат най-малката любов, най-малко любите. Сега смесвате любов и обич. Любовта е едно, тя е проявление на Бога, то е великото в света, което дава възможност за всички постижения. Човек трябва да изучава законите на любовта. После, трябва да изучава законите на обичта. То е множеството. Обичта е външно разнообразие. Любовта е вътрешно разнообразие.

Например един човек, който ви обича, той иска да ви види. Един човек, който ви люби, той не иска да ви види, той не иска да ви смущава, отдалече ще ви зърне. Онзи, който ви обича, се интересува, иска да се срещне с вас, казва: “Много ми е приятно да ви срещна.” Най-после ти каже: “Няма ли да ми платиш?” - и тебе те жегне. Една полица има. Най-първо казва: “Много ми е приятно”, но после казва: “Ти си говорил нещо лошо за мене, това си казал.” Тия работи са познаване. Един човек, който е говорил: опознаваме се. Ако е говорил истината, тази истина остава за негова сметка, той печели. Ако е говорил нещо хубаво заради мене, той печели. Ако е тъй, както е

говорил, той се ползва. Ако е говорил нещо лошо, пак е за негова сметка.

Закон има, че всеки, който говори за престъпленията на хората, половината взема, Господ ги туря на негова сметка. Ти говориш за дълговете, Той казва: “Половината тє плащаш.” Ти говориш за доброто, Той казва: “Половината тє вземаш.” Като говорите за доброто, печелите. Като говорите за лошото, плащате. Не е практично. Виждам добрата страна. Като говорите лошото за другите, ставате щедри. За този говорите лошо, за онзи говорите лошо, щедри ставате. Всичките хора са станали щедри от говоренето на злото. Законът ги научил да дават. Всички онези, които са много пестеливи, са били много лоши. За никого нищо не са дали. Търпеливите са минали през дисциплината.

Та казвам, трябва да гледаме на нещата от Божествено гледище. Не е приятно. Няма нито един човек, на когото да кажеш нещо лошо, и то той да не се обиди. Някой път казвате: “Много лош си.” Защо му казвате? След като му кажеш, че е много лош, започваш да загазваш. Аз ги наричам тия белите лъжи. Аз бих му казал така: “Ти си много добър, като тебе друг няма. Много добър човек си.” Тогава той казва: “Много лош съм, аз не съм така добър, ти не ме познаваш, не съм цвете за мирисане.” Мислите ли, че ако вие се усъмните в Бога, че Той не ви направил така, както трябва, вие печелите?

Някои от вас казвате: защо не сте красиви, защо Господ не ви направил красиви. Аз да ви кажа съображенията: Господ не иска да се мъчите. “Защо не съм богат?” Не иска за богатство да се мъчите, вие няма да може да спите. Богатите хора са нещастни, те нямат доверие в никого. Сиромахът има голямо нещастие, но той никога не се страхува. Какво ще му оберат?

Лъжа е да мислим, че сме сиромаси. Изхвърлете из ума си мисълта, че сте сиромаси. Не говорете, че сте сиромаси, защото човек, който има отличен ум, който има отлично сърце и който има отлична воля, той от всяка банка, отвсякъде може да вземе. Един цигулар,

който знае да свири, ще ходи ли да проси? Един човек, който знае сладко да говори, ще ходи ли да проси? Един човек, който знае как да работи, ще проси ли? Не съжалявайте, че не сте като другите. Искате някой път път да бъдете като другите. Не, ползвайте се от стремежа на учените хора, не искайте да бъдете като учените.

Писанието казва, че ние сме направени по образ и подобие Божие. Защо искаме да бъдем други? Защо ще желая да бъда като другите хора? Да бъда по образ и подобие Божие, разбирам, защото Бог ме е направил, то е в реда на нещата, но да бъда като другите хора, то е безпредметно. Ако всичките хора искаха да се усъвършенстват, то е образ и подобие; те да усъвършенстват ума и сърцето си, там е целта. Казва: "Аз искам да бъда като Него, да бъда по образ и подобие, да бъда като Господа." Искаш да бъдеш щедър, бъди, както Господ е щедър. Бъди благ, както Господ е добър. Бъди разумен, както Бог е разумен. Във всичките постъпки постъпвай тъй, както Бог постъпва.

Много добър морал може да имаме. Единственият морал е вътре в нас. Щом направиш нещо, казваш: "Туй не го правя." Че как не го правиш? Ти пишеш на книгата едри букви. Някой път пишеш ситни букви, казваш: "Аз тъй съм навикнал." Защо пишеш едро или защо пишеш дребно? Пишеш ситно, малко харчиш. Пишеш едро, много харчиш. Защо харчиш много? Много ядеш. Защо пишеш дребно? Защото малко ядеш. Дребни букви, дребни чувства. Този човек със ситните букви, на него не можеш да разчиташ. Съотношение има на нещата. Не може на една страница само една буква да напишеш, не е практично. Може буквите да са едри, но има един закон, който регулира доколко буквите могат да бъдат едри. Човек не може да направи буква по-голяма от себе си.

Та казвам, нашият идеал трябва да бъде да бъдем по образ и подобие на Бога. Аз съм правил често опити. Дойде някой много развълнуван, започне да говори, иска да ме убеди, че са го обидили, иска да му взема страната. Изслушвам го спокойно, разсъждавам по

Бога. Той започва да се извинява, казва: “Извинете, малко прекалих.” Казвам: “И аз, ако бях на твоето място, щях да направя същото.” Ти си ударен, боли те, ти чувстваш болката. Аз не съм ударен, нямам същата опитност. И мене, ако ударят, и аз ще чувствам същото. Всичките хора чувстват по същия начин. Докато ние не чувстваме болката, нямаме ясна представа какво нещо е болка. Гледайте другояче.

Хората са незавършени картини, не се произнасяйте. Не се произнасяйте за хората, понеже са незавършена работа на Бога. Проект има да станат по образ и подобие, но тия хора още не са станали по образ и подобие. Ние, хората, не сме завършени картини. Не сме завършени картини на Бога. Гледаш един скулптор, едва сега направил първите черти. Или някой художник рисува, турил някои линии, има много да работи още, да се турят сенки на лицето, после, да се даде образ на очите, да се направи положението на веждите, на носа, на устата, да се даде един израз.

Казвам, не се произнасяйте за една картина, която не е завършена. И за себе си не се произнасяйте. Дръжте за себе си идеята, че един ден Този, Който работи върху вас, ще извади една от най-отличните картини, които някога сте виждали. Като идем на небето, това ще бъде щастието. С всяко отиване в небето ние ще се погледнем и виждаме, че не сме завършени, трябва да се върнем пак на земята. Един ден, когато се завърши картината, ние на земята няма да се връщаме; като се завърши картината, ще идем горе. Дотогава, докато се завърши картината, ще слизаме да добиваме образ. Като се свърши, ще останем в онзи свят да живеем, ще се радваме на онази картина, по която сме направени.

Някои от вас казват: “Не искам да се връщам на земята.” Вие, които ме слушате, сте от тези, които ще слизате на земята, вашите картини не са завършени. Що е възкресението? Завършена картина. Вие не сте възкръснали. Ще ми кажете, че сте възкръснали. Вие имате

болка в крака. Възкръсналите нямат болка. Как ще оправдаете? Имате гурели, не сте завършени.

Научете се поне да обичате Господа за онова, което ви е дал. Той ви дал и се грижил през всичките векове, давал ви условия. Вие седите, и сте недоволни. Благодарете. Казвате: "Няма какво да ям." Нямате какво да ядете? Двайсет обяда имате на минута. Ти ядеш, защо да не си доволен? Двайсет вдишки, то са двайсет обяда. Не е ли вярно? Аз по някой път съм имал странни работи. В миналото, и сега се е случвало, нямам хляб. Дойда вкъщи, намеря хляба, оставен пред вратата. Кой го е оставил, не зная. Намеря го завит в една кърпа. И досега някой хляб не зная кой го оставил. Искам да го намеря, да му върна кърпата, той не се явява. Оставен хлябът. Едно нещо зная, че онзи, който оставил хляба, обичал ме е. Нищо повече. Дошъл, оставил хляба и не се върнал. Вие казвате: "Ние нямаме такава опитност."

Хлебарят всеки ден иде и ви носи хляба, казва: "Дайте пет лева." Пет лева взема само за труда, хлябът не се плаща. Тази слънчева енергия, събрана, знаете ли колко струва? Ако речете да плащате един хляб от хиляда грама, трябва да платите по една лира на грам, хиляда лири трябва да дадете. Хиляда лири колко струват? То е слънчева енергия събрана. Онзи, който изпратил хляба от слънцето, и онзи, който работил на земята тия зрънца да се образуват, да се образува тази слънчева светлина за нас, трябва да знаем колко хиляди същества са работили, за да ни поддържат на земята. Ние, съвременните хора, мислим, че никой не се грижи за нас. Кой се грижи?

Да благодарим на Бога, че любовта Му е към всички без разлика. Само Той съзнава, че едни са успели, оценяват любовта повече, други - по-малко. Той не прави разлика. Само че едни вземат повече от любовта, други - по-малко. Разногласие се явява. Някой път са благосклонни. Един ден и те ще разберат. Та правият път в своето развитие е да съзнаваш своите погрешки. Искаме някой път хората да се изказват, да проповядваме новото учение, да убедим хората. Да

съзнаваш всеки ден, че Бог те обича. Сърцето ти бие за Бога. Бог те люби. Ти мислиш, защото Бог те люби. Всичките блага си взел, защото Бог те люби.

Когато дойдем при страданията, пак ни люби. Когато слизаме, пак е с нас. Той ти мисли доброто. Като те бият, те снема, мисли ти доброто. Ако седиш, ще те претрепят, казва: "Слез долу." Ти се радвай, че те уволняват. Ти се радвай, че си бил млад. Ти се радвай, че си остарял. Като си стар, няма да имаш изкушенията на младия, ще бъде умът ти свободен. Като млад ще се пържиш в своята обич, ще цъкаш зъби, ще се заканваш на този, на онзи. Като стар ще се примириш, ще дадеш право на всичките.

Та сега вземете положението на старите хора. Не цъкайте със зъби, понеже досега сте цъкали. Престанете вече да цъкате.

Сега остават тия трите: любов, вяра и надежда, но най-велика е любовта. Съзнавайте, че Бог е любов. Не навън да го покажете, но себе си да убедите. Да носите образ и подобие на Бога и този образ и подобие е, който Той люби в нас. Бог обича онова, което мяза на Него. Понеже ние мязаме на Него, Бог обича всички. От нашето гледище, понеже Той направил всички, Той обича всички. Следователно обичта Му е съобразена със степента на развитието. Любовта Му е еднаква. Обичта Му е различна. Бог обича различно. Онези, които сме приели малко, малко знание имаме. Бог в Себе Си не прави различие на душите. Всичките души, които са излезли от Него, имат еднакво предназначение, еднакво ги благословил, еднакво може да достигнат до степента, която Той определил. Един ден всичките души ще станат ангели, служители на голямото Царство на Бога. Тогава ще бъдат радостни и весели, че служат на Бога.

Любовта ни свързва с Бога. Обичта ни свързва с ангелите.

"Отче наш"

24 утринно слово 24 май 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ДОБРИЯТ ПЪТ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета десета глава от евангелието на Йоана.

“Мога да кажа”

Има една опасност: болните хора да станат еднообразни. Когато хората станат еднообразни, в тях се заражда желание да бягат. Една млада булка, щом като стане еднообразно вкъщи, няма какво да я интересува, иска да бяга. Дъщерята, като няма какво да я интересува, иска да бяга. Слугата бяга, всички бягат. Казва: “Кои са причините?” Много естествено, причините са много прости. Всички животни бягат от безводните места. Там, дето престане водата, бягат, отиват на сочните места. Често религиозните, като разискват за Бога, изсъхнат местата, няма нищо да ги интересува, говорят за оня свят празни работи. Говорят за оня свят, и все този свят описват. Колкото са ми разправяли, нито един не е разправял за оня свят, разправят за този свят. Оня свят око не е видяло и ухо не е чувало, и никой насън не е видял. Казва, че ходил в онзи свят, той пак в този свят ходил. За да иде в оня свят, трябва да излезе из тялото, сърцето му трябва да престане да бие. Дотогава, докато сърцето бие, кракът му не е стъпил в оня свят, на кино е ходил. На кино виждате войната. Война ли е това? То е сянка.

Има разни неща, които трябва да се учат. Много мъчно е да извадиш хората от едно затворено вързано състояние. Гледам, някой човек дойде при мене. Гледам, той има най-малко сто нишки вързани, прилича на ония бръмбари, които децата връзват за крака: хвръкне и

падне долу, конецът не го пуща да хвърчи; пак хвръкне, пак падне. Той иска в оня свят да иде, за Господа говори, но е вързан за децата си, за жената, за всичко е вързан. Рече да хвръкне нагоре, потеглят го долу. Децата казват: “Слушай, отгледай ни, че тогава мислє за Господа. Мислє първо за нас, тия работи остави.”

Хубаво, отхраните едно дете, до двайсет години върви добре, от двайсет години нагоре започва да става един гамен. Дъщерята обичала майка си, баща си до двайсет години, с двете очи гледала баща си; като стане на двайсет години, започне с едното око да гледа баща си, с другото гледа другиго. Бащата забелязва, станала някаква промяна, има раздвояване на съзнанието. Човек, като хвърли око на богатството, с едното око гледа на земята, с другото око гледа на небето. Един български свещеник ми разправяше една своя опитност. Стар седемдесет и пет годишен благочестив човек, казва: “По едно време усещам, че охладя сърцето ми. В младини бях свещеник с горещо сърце, после започнаха да ми идат мисли: дали има оня свят, дали някой е ходил в оня свят. Една вечер сънувам, иде един старец с бяла брада и ми казва: “Едното ти око гледа надолу, другото нагоре. По този начин ти в оня свят не може да идеш.” Бутна ме по челото. Цял един месец носих белег на челото: едно черно петно, дето ме бутна.” Казва: “Внимавай, или двете очи нагоре, или двете надолу.”

Раздвоението разваля живота, седиш раздвоен в ума си. По някой път има психологически състояния, седиш, някой човек го държиш в ума си, не си разположен, гледаш го като икона, но не си доволен. Иван или Драган седи като икона. Ти не го харесваш: или те обидил, или ти направил нещо, държиш го в ума си. Забелязали ли сте къде го държиш? Държиш го в ума си. После пак го извадиш, пак го туриш, пак го извадиш, пак го гледаш. Когато обичаш е същото. Когото не обичаш, и него държиш наляво, на четирийсет и пет градуса. Този, когото обичаш, ти е приятен на сърцето - надясно го държиш. Наблюдавайте.

Трябва да имате едно понятие за духовния свят. Тези работи са от духовния свят, с друго измерение. Ако много мислите на земята, не знаете къде да го постигнете. Държиш го някъде в ума си. Виждаш, че ако го обичаш, малко е светъл, светлина излиза. Ако не го обичаш, тъмен е човекът, обикновен човек. Колкото го гледаш, от ден на ден става по-грозен, искаш да се освободиш от него, пък не можеш да се освободиш. За този, когото не обичаш, то е вече един тип, седи цяла група: не е един, не са двама, то са хиляди и милиони, които вървят по една и съща линия като една река, като езеро, като море - ти нямаш работа само с един човек.

Вие по някой път мислите за дявола. Оставете, не мислете за дявола. Искаш да знаеш какъв е дяволът. Опасно е. Някои искат някой път да се борят с дявола. Не се борете с него. Пехливанлък не може да става с него. Той е юнак. Той се е борил с Господа, ти искаш да се бориш с него. Като те бутне, ще те простре на гърба ти, тогава ти видиш, че тази работа не е лесна. Той ще ти тури един бръмбар в ума, каже ти: “Ти си особен човек, ти не си направен както другите хора, ти си гениален, особено същество. Като тебе няма друго.” Дига те, дига те, че като те обърне, започва после да ти се смее. Казва: “Как си? Много гениален си.” После ти каже: “Какво говедо си.” Най-първо насърчава религиозните, казва: “Молете се, много хубаво се молите, какъв е сладък гласът ви.” Но после обърне другото, имаш най-големите разправии с него. Той обича да прави шеги.

Знаеш какво нещо е шегата? Шегата е един хлъзгав път. Човек трябва да бъде много внимателен, защото всяко нещо, с което може да подиграеш другите, може да засегне и тебе, защото опетнява и тебе. Всяка мисъл, която се образува, оставя отпечатъци. Вие трябва да знаете при изучаването на хората, че всяка една мисъл, всяко едно чувство, то са безбройни мисли и желания, и не само вашите мисли и желания, но мислите и желанията на целия свят имат влияние върху тялото, върху мозъка, върху дробовете, върху стомаха. Някои мисли продължават ръцете, някои мисли удебеляват ръцете, някои мисли

подигат главата нагоре - главата расте нагоре, някои съкратяват главата.

В разни направления действат мислите, желанията и постъпките. Те нямат еднакви направления. Някои се движат по права линия, някои се движат по плоскост, някои се движат в дебелина, някои във височина. Вземете хиляди поколения, които са били любопитни в живота. Това крайно любопитство е обърнало носа нагоре. Тия хора са били много любопитни, обичали да се занимават с чужди работи. Той се вслушва в нещо. Какво ще научи? Каква тайна има в света да скрием, я ми кажете? Той иска или богат да стане, или учен да стане, или някоя мома се влюбила в някой момък - иска да го вземе, друг или къща, или говеда иска да купи, или война иска да отвори. Каква тайна има, кажете ми? Каква тайна има в човешкия живот, да се не знае? Съвременните хора, които изучават шпионажа, са станали виртуози. Още като те погледне, знае какво мислиш.

Сега каква е чертата на любовта? Най-първо, в любовта има една линия, която се проявява. Накъде е тази линия? Една линия има, която се проявява в челото, една линия има, която се проявява във веждите, в очите, вътре в гледеца, зеницата, после, в бялото се проявява; една линия има, вътре в носа се проявява, отстрани в устата се проявява. Най-първо, правите линии на любовта трябва да се проявят. То е тъй, както едно растение най-първо израства. Най-първо, ще го видиш, че малко покълнало. Радваш се, че от туй, малкото, ще излезе нещо велико.

После, любовта си има свое ухание. Най-големите космически ухания излизат от любовта. Няма в света по-голяма сила, която дава такава козметика, която дава такива красиви линии. Човек, който иска да бъде красив, жените, които искат да бъдат красиви, то е любовта, която ще ги направи красиви. Любовта като влезе, може да имат красота, каквато искат, може да имат най-хубавото ухание. Сега турят какво ли не ухание. В тия работи вие не вярвате. Че как ще вярвате, кажете ми? Уж все за любовта говорим, и наместо да станем по-

красиви, по-грозни ставаме. Това показва, че безпокойство има в нас, едно вътрешно безпокойство. Ти седиш, и не вярваш ще бъдеш ли спасен, или няма да бъдеш спасен, дали ще идеш в рая, или няма да идеш в рая, дали ще бъдеш богат, дали ще имаш знание. Ние не сме положителни в нашата мисъл.

Например често казвате тъй: образ. Но какво представя образът? Образът е една пространствена форма, проектирана в една плоскост. Човек, тъй както е проектиран, той трябва да е проектиран отнякъде. Вие например тъй седите, но едновременно живеете в три свята, имате три тела, в които живеете. Вашето съзнание е будно само за физическото поле. Вие имате едно духовно тяло, което живее в другия свят, малко с по-рядка материя. Има друг, Божествен, свят. Сега, каквото да ви говоря, то е фиктивно казано. Едновременно всеки един от вас има трима души. Един живее в небето - туй дето казват, че всеки има по един ангел - един живее в небето, един живее в духовния свят, единият живее на земята. Този, който живее в Божествения свят, е бащата. Този, който живее в духовния свят, е майката. Този, който живее във физическия свят, е синът. Вие тук сте синове на вашите бащи и майки горе, изпратени сте, те се интересуват от вас, баща ви и майка ви. Вие съставяте едно цяло, без тях не може да се проявите. Вие по някой път искате да се освободите от тях, да станете самостоятелни. Вие искате да станете баща, да станете майка. Не знаете какви са законите на бащата и майката. Те са съвсем отвлечени работи.

Христос говори за една врата, говори за крадци. Всички мисли, които отнемат от човека, те не са реални, сенки на нещата са. Туй, което внася тревога в човешката душа, то не е реално, то не е духовният свят, нито е Божественият свят, нито е човешкият свят. Всяка мисъл, която смущава човешката душа, вие оставете отвън. Влезе в окото една малка песъчинка, то не съставя част от вас. То е твърда материя, дошла отвън. Често човек трябва да плаче дълго време, за да може чрез сълзите да я изхвърли. Скръбта иде, защото

някоя прашинка е влязла от външния свят в духовния свят и целия ден вие страдате, за да се освободите. Та казвам, има три пътя, по които ние може да влезем и да се ориентираме добре в живота. Аз говоря за любовта като врата, през която може да влезем в Божествения свят, говоря за вратата на мъдростта, през която може да влезем в духовния свят и за вратата на истината, през която може да влезете във физическия свят, да се изучава физическият свят.

Хората тепърва има да изучават физическия свят. Всеки един от вас трябва да има знание, да се подмлади. В една година отгоре можем да се подмладим, не е мъчна работа. Щом обикнем всичките хора, няма да виждаш никаква погрешка: каквато погрешка има, ще я поправиш. Какво прави художникът? Дойде, види, че ученикът не е направил картината, поправи тази картина на ученика и тя замяза на нещо. Иде при друг ученик, и на него пак поправи. Ако учениците са оставени сами на себе си, те не могат да се поправят. Онези, напредналите от вас, трябва да поправят другите. Като идете на картината, ще поправиш ухото на картината, ще поправиш и в мозъка вътре. Съвременните хора се объркваме, казваме: "Не си добър човек." Че не съм, и аз зная, но как да стана добър, кажете ми? Казва: "Тази вода не е чиста." Аз зная, но как да поправим, не само да констатираме? Тази вода трябва да се прекара през филтър, да се прекара през пясък или чрез изпарение. Човек може да се филтрира чрез любовта. Любовта е филтър, и мъдростта е филтър, и истината е филтър. Те са три филтри.

Докато човек не мине през филтъра на любовта, през филтъра на мъдростта и на истината, той не може да с пречисти. Ще се филтрира неговата мисъл. Като се филтрира, за него всичко в света ще стане ясно, не само ясно, но ще добие смисъл. Нему всичко ще му стане мило. Дето минава, ще вижда, че всичко му помага. Той на всичко ще се радва. Сега гледам мнозина от вас седите по някой път тука, като ви говоря, но умът ви не е тук. Аз говоря, той казва: "Пари нямам, обуща трябват, това-онова." Няма по-лесно нещо: обуща да ви дам,

колкото искате. Да се създаде една любовна мисъл е трудно, да се създаде едно оформено знание е трудно, да се създаде една форма на истината е трудна работа. Другите работи: хляб, пари - те са играчки. Въздухът е пълен с хляб. Благодарение, че хората не знаят, защото те ще започнат да го събират, да го складират и ще го развалят. Всяка година иде хлябът. Събран иде в земята, изваждат го житните зърна, спомагат.

Да се роди едно желание във вас да слугувате на Бога, да бъдете добри слуги. Не да излезем, да напуснем този свят - тепърва има да го учим, да го поправим. Тогава ще напуснем земята, че когато поправим тази земя хубаво, онези, които дойдат подир нас, да намерят свят уреден, че да са доволни. Ние ще влезем в друг един свят, който са приготвили заради нас. Христос казва: "Отивам, за да ви приготвя място." Този свят, в който отиваме ние, другите го приготвили, ние наготово отиваме. Земята както е построена, един ден като влезем, ще ни е приятно да живеем. Къщата, която ще оставите, да я уредите хубаво. Сега мислим да напуснем земята и казваме: "Да става, каквото ще." Няма никакво учение в това, то не е законът на любовта, нито е законът на Божествената мъдрост, нито е законът на Божествената истина.

Този живот, докато не го уредим хубаво, ние не можем да го напуснем. Ти, след като свършиш училището, тогава ще излезеш от него. Като влезеш в Божествения свят, в училището, не можеш да излезеш навън, трябва да го свършиш. Ако не го свършиш, с хиляди години ще седиш вътре, ще забравиш, не те пущат, докато не научиш всичко, не може да минеш. Тук в едно отделение може да седиш по две години. Там и сто години може да стоиш в едно отделение, докато дойде да се научиш, няма да се намери нито един учител да те прекара.

Вие учите първата буква. Какво означава първата буква А? В старите езици, в египетските йероглифи, буквата А означавала движение на мисълта, но в съвременния език означава товар. Който

изучава А-то, изучава как да се товари. А значи кой товар може да туриш на ума си, на сърцето си, на тялото си. То е цяла наука - сам да се товариш и сам да се разтоварваш. Казва: “Лесна работа.” Ти трябва да знаеш да товариш и да разтоварваш ума си, да знаеш да товариш и да разтоварваш сърцето си, да знаеш да товариш и да разтоварваш тялото си. То е буквата А. Буквата Б значи да знаеш как да обновяваш ума си, как да обновяваш сърцето си. Б, туй значи как да обновяваш тялото си. Ето значението на две букви. А е да се товариш и да се разтоварваш, Б е да се обновяваш. За другите букви не казвам. Сега вие всички знаете буквите, но какво означават, не знаете.

Аз веднъж посетих един евангелист. Беше направил една вечеря, поканил и мене. Доста набожен човек беше. Като отивам вкъщи, подула му се страната, неразположен, зъб го заболял. Рекох: “Ти, праведен човек, как те заболял зъбът?” “Не зная какво ме е наказал Господ.” Рекох: “Какво те наказва Господ? Господ ни най-малко не иска да те наказва, но ти казва, че нещо не си постъпил добре.” Зная от какво произтича зъбоболието. Нали Христос казва: “Ако някой е болен, да го намажат със зехтин, да се помолят презвитерите, и ще оздравее.” Или лекар трябва. Казва: “Лекар има, но боли.” Рекох: “Сега мога тъй да направя, и да мине.” “Че как ще оздравея?” Рекох, ако му кажа как, с думи казва ли се тази работа? Рекох: “Може.” Казва: “Искаш да ме извадиш от моето верую.” Какво казва Христос? “Да ти бъде според вярата.” Ако вярваш, ще мине. “Но не само да кажа, чакай да си туря ръката.” Турям ръката си на зъба. Казва: “Изчезна болката от зъба.” След половин час пак го боли. Рекох: “Ти си се усъмнил, помислил си, че съм те хипнотизирал.” Рекох: “Хипнотизирането и магнетизирането, то са два процеса.”

В хипнотизирането загасват всички свещи в човешкия мозък, остава само една свещ да гори. Човек в хипнотизирането изстива. Да се магнетизира човек, увеличава се топлината на тялото. Духовно когато се лекува човек, трябва да се внесе хармония между ума и сърцето, и човешката душа. За да го лекуваш, трябва да внесеш

хармония. Той трябва да влезе в хармония със законите на битието. Аз не го лекувам от себе си. Както един художник знае как да тури боите, как да направи ония криви линии, и един човек, който лекува, трябва да знае законите.

Та му казвах: “Ако ти обикнеш Господа и Исуса Христа, веднага зъбът ще мине. Ти не Го обичаш, нямаш любов към Него, направил си някаква погрешка. Ти онзи ден, като минаваше на едно място, един човек искаше да му направиш една услуга. Ти каза една бяла лъжа, каза: “Аз съм занят, нямам време.” Казва: “Кой ти каза това?” “Аз го зная, болестта ми казва, ти не му услужи и зъбът е резултат. Ако тази вечер решиш туй да поправиш, сега може да спадне зъбът.” Казва: “Виж това ще го направя, Господ го иска. Искаше да му направя една услуга, можех, но го излъгах.” Веднага спадна зъбът. Туй са подпушвания. Лъжата в много случаи подпушва кръвообращението, бент слага, образува се едно наслояване. Някой път се случва на зъба, някой път на ухото, на корема, навсякъде.

Та казвам, ако ние бихме живели по закона на любовта, на Божията любов, ако бихме живели по законите на Божията мъдрост и на истината, ние щяхме да имаме здрави тела, здрави умове. Тия кризи, които сега минаваме, те се дължат на миналото.

В цялата глава става един религиозен спор с евреите. Фанатици до немай къде, искат да знаят от Бога ли е, или не е, казват: “Вятърничав човек, който дошъл, иска да ни донесе заблуда.” Хората, които не живеят добре, те не са ли заблудени? Аз считам правоверни хората, в сърцата на които оперира Божията любов. Аз считам правоверни, в умовете на които оперира Божията мъдрост и знание. Аз считам правоверни, които са свободни, действа истината. Знаеш колко приятна е истината? Когато човек е свободен навсякъде, няма никакъв страх. Усещаш, че всичките хора любиш, виждаш Господа навсякъде, и в малките бръмбарчета Го виждаш. Аз може да уподобя туй знание като сладките плодове. Познанието на Господа е както

когато влезеш в някоя градина, дето има узрели плодове: грозде, череши, сливи, портокали. Всеки плод вземаш, вкусваш, приятно ти е.

Та казвам, докато ние дойдем до това положение да опитваме нещата. В старо време Господ казва: “Опитвайте, и вижте, че съм благ.” Целият свят е в този свят, в който виждаш, във всички образи се е проявило Божественото. Един художник, който рисува една картина, не е негово изобретение. Ако рисува нещо гениално, то е Божествено. Един човек, който живее, животът не е негов, Той се проявява. Ние се радваме на това, и то е вътрешен подтик.

Та казвам, новото учение в света е да слугуваме на тази, обширната, любов, любовта на безсмъртието; да слугуваме на мъдростта, на знанието, на безсмъртието; да слугуваме на истината, на свободата, на безсмъртието. Този, безсмъртния, живот трябва да го добием още тук, на земята, не като умрем. Не е въпрос за умиране. Ако е за умиране - ние сега сме мъртви. Не може да стават скокове. Трябва да се започне с микроскопическото подобрение. Най-първо, ще знаеш как да туриш една малка точица.

Като пише човек, се познава какъв е. Ако е много щедър, едри са буквите, ако е скържав*, буквичките са дребни, пише така, в малко пространство. Човек се показва. Ако човек е духовен, в писмото има особени кривини, ако е щедър има други кривини. Някой започва отгоре остро, после свършва меко; някой започва тънко, после дебело свършва; започва мекичко, свършва остро. Мислите ли, че аз, който започвам писмото дебело и го свършвам тънко, че имам равновесие?

Нямам равновесие. Ако започвам дебело и свършвам тънко, то не е равновесие. Писмото ти като го четеш, да ти е приятно. Аз съм гледал в сегашните хора много смачкани подписи. Рядко ще видиш някое писмо да е приятно. Смачкани писма показват смачкани идеи. Една буква по-голяма, друга по-малка, изядени букви. Гледаш буквата М: първата част вдигната като рог, другата по-малка. Букви разпокъсани. Казва: “Туй не е важно.” Как не е важно? Не само това, но някои са нащръкнали, не са гладки. На някои са гладки, показват

мекота, на някои са остри, щръкнали, дебели. Всичко туй показва характерът какъв е.

На земята сме пратени да си образуваме едно тяло от фина материя. Ние искаме хубави дрехи. Трябва да си направим дрехи от най-хубавата материя. Когато сте раздразнени, неспокойни, направете един опит: вземете молив и правете криви линии така, десет, петнайсет, двайсет минути, и да не се отегчите, да има едно отношение в тия криви линии. Ти, най-първо, ще започнеш много добре, към края започваш да ставаш нетърпелив. Когато правиш този опит, да започнеш и да свършиш еднакво, без да се притесняваш. Казваш: "С такива работи да се занимавам?" Че по колко часа вие се занимавате, че някой ви обидил? Седиш и казваш: "Чакай, ще му кажа аз, ще му натрия носа." Седиш, седиш и пак казваш: "Ще му натрия носа." Колко часа мислиш как да му натриеш носа? Че как ще го натриеш, кажете ми? Той по-силен, а искаш да го набиеш.

Тогава ще мязаш на онзи индуски ученик, когото учителят му пратил, казва: "Там има един военен, ще му удариш една плесница; на един брамин и на един адепт." Като отишъл при военния и му ударил една плесница, той му ударил две, че ученикът се търколил, преобърнал се. На силния човек, на умния човек, не се трие носът. Ти не ходи да триеш носа, той е огън. Откажи се от тази работа, да му натриеш носа. Силните оставете да им натривате носа. Онзи човек, на когото ти може да натриеш носа, той е една баба. Казвам, оставете идеята да натривате носа. Наместо да натриваш носа, кажи: "Ще му поправя носа." За триене да не става дума.

Ако ние не се интересуваме защо Господ ни направил, ако не знаем защо Господ ни създал носа, ако не знаем защо ни създал ухото, окото, веждите, устата, брадата, пръстите, всичко туй, ако не знаем, тия елементарни работи, от които зависи нашият живот, какво е нашето знание? Ако не знаеш да поправиш ръцете си, ще съкратиш живота си. Ако не знаеш как да оглаждаш веждите, ще съкратиш живота си. Ти някой път с известни движения създаваш цяло

нещастие на себе си. Знаете, че ако вие погладите вашите вежди, туй е отражение на милиони хора да създадете една форма; образува се едно течение, което, ако е хармонично, ще се повърне към вас и ще принесе благословение, но ако вие сте отворени. Ако вие сте турили един бент, то ще се върне към вас, ще ви заглади.

Вчера седя аз на пианото и импровизирам една песничка: малко изворче, което слиза от планината и се блъска в една канара. Оплаква се, че не го приела канарата добре и то като се блъснало в канарата, подскочило, казва: “Канарата е по-твърда.” Като слезна туй малко изворче при едно цветенце, кокиче, отгоре премина, натисна цветето и то казва: “Сестра, счупи ми гърба, така не се натиска.” Първо, изворчето се блъсна в канарата, отскочи. Като дойде при кокичето, натисна го. Ние в канарата се блъскаме, кокичето натискаме. Питам: “Де е нашият разумен живот?” Туй изворче трябва да заобиколи канарата и като дойде до цветето, да му не натиска гърба. Ние всеки ден обременяваме ненужно ума си с непотребни мисли, обременяваме сърцето си с непотребни чувства и тялото си обременяваме. Туй не е волята Божия. Има нещо хубаво, с което ние трябва да се занимаваме.

Христос казва: “Аз и Отец Ми, едно сме.” Казва: “Отец Ми Ме люби, понеже Аз дойдох да помогна на онези, които Той е създал, на Неговите овце да помогна. По пътя на любовта да извърша волята Божия.” По пътя на мъдростта е дошъл да предаде туй знание и по пътя на истината да предаде онази свобода, от която ние се нуждаем. Ние, съвременните хора, се нуждаем от голяма свобода. Ние нямаме свобода. Седнеш на леглото, не си свободен, мъчи те нещо. Храната те мъчи, желанията те мъчат, мислите те мъчат.

Сега пипнете веждите си внимателно, пипнете носа си, не да го дърпате, но да го хванете деликатно. Бъдете така деликатни, не пипайте грубо, но деликатно, нежно. Всичките груби движения са харчене на излишна енергия. Трябва да съкратим бюджета си, да имаме едни фини движения, с малко сила да извършим много работа. Ако се отнесеш грубо със себе си, ще туриш хиляди хора да се отнесат

зле с другите. Аз, ако се отнеса зле със себе си, хиляди хора ще подтикна да се отнасят зле със себе си и с другите да се отнасят зле.

Затуй потребно е на духовните хора да имат една трезва мисъл, нищо в света да не е в състояние да ги извади из релсите. Каквото да се случи, да бъдат спокойни. Да знаят, че в света съществува един закон на вечната хармония, който не може да се наруши. Онова, което Бог е намислил да го направи, никой не е в състояние да измени. Може хиляди години да минат, Божиите пътища може да се изменят, онова, което Той е начертал, ще стане, само че ще стане с много блъсканица. Дошло е времето да се не плашим какво ще стане. По-добри времена от тия не са наставали. Всичко в миналото, което е ставало, не може да се сравни със сегашното. Целият свят, виждам, е пълен с ангели, светии, идват отгоре. Казват: "Какво ще стане с нас?" Тинята ще изтече, бистрата вода иде сега. Аз виждам вече злото вързано. Виждам, лошите хора са вързани, дяволът е вързан. Всичко туй се чисти, не го виждам, но тъй е. Ако вашите очи бяха отворени, ще видите, ще кажете, че сте се сащисали, някаква илюзия виждате.

Вижте, тази година цветът на растенията е по-весел. Миналата и другите години имаме една болест, тази година цветът е по-свеж. Бог е решил да поправи света и е решил всички онези, които Го познават, да вършат волята Божия. Всичките блага идат за тях. Настават хубави времена да учите. Ще вземате букварите да учите. Старите да учат най-много. Не да казвате, че сте стари, но време е да учите.

Искате да идете в оня свят. Оня свят не е курорт. Там, дето има курорт, то не е оня свят. Оня свят е свят за занимание, не на почивка, но един свещен труд. Като влезете в него, ще ви олекне, че има с какво да се занимавате. Ние тук, на земята, сме на почивка. Всички сте дошли, понеже в духовния свят сте много работили, дойдохте за развлечение на земята. Земният живот е за развлечение, тук е курорт. Вие сте сега на курорт. В другия свят курорт няма, там има работа. Там, като влезете, учение има. Всяка една минута ще работите, не може да дремете, както тук. Такова дремане няма, всички на работа,

свещен труд. Тук седите и дремете, на курорт сте. Казвам, сега вече престава курортът. Досега на курорт, сега свещена работа.

Казва: “Аз и Отец Ми, едно сме.” Всички трябва да изучаваме закона на единството, на любовта. Отец и Христос, и ние, да бъдем едно вече. Като започнете да работите, слънцето ще изгрее по друг начин, месечината ще изгрее по друг начин, растенията, всичко по друг начин ще се покаже. Като започнете работа, всяко дърво ще ви поздрави. Ще видите, като че ли дърветата се покланят и ви казват: “Тръгнали сте в добър път.” Това е свещеният път на любовта, който Бог е определил за онези, които Го любят.

“Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.”

25 утринно слово 7 юни 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев (На 31 май Учителят не дойде.)

СЛАБИ И СИЛНИ

“Добрата молитва”

Ще прочета петнайсета глава от евангелието на Йоана. Ще ви я прочета по нов начин - ще научите нещо ново. Нещата на Божествения свят не се повтарят. Христос поставя основата на живота, поставя не в някой човек, но казва: “Аз съм истинната лоза и Отец Ми е земледелецът.” (Учителят прочете главата.)

“Духът Божи”

Обикновеният живот дотяга на човека. Това, което е понятно, то е онова вечно разнообразие, което съществува в Божествения свят. И понеже хората са още деца, схващат много повърхностно живота, схващат туй, което не е съществено. Туй, което не е съществено, това е външна опаковка на нещата. Тя не привлича хората. Като идете в един театър, опаковката на един артист е гримировката, дрехите, които облякъл. Хората не искат да видят на сцената един артист така, трябва да говори нещо свястно. Този колко време се учил, заучавал писаното, трябва да го изрази тъй, че цялата публика трябва да бъде доволна от него. Ще му ръкопляскат, то ще бъде неговото възнаграждение. Ако не изрази това слово както трябва, ще го освиркват, казват: “Ние искаме хора да ни предадат писаното хубаво.”

Това не е теория, то съществува. Идете в кой да е театър и вижте колко пъти правят репетиции. По десет забележки: тъй ще се подвижиш, тъй ще се наклониш напред, назад, тъй ще се изправиш, тъй ще седнеш, дикцията правилна трябва да бъде. После, там има суфльор, не може да туриш от себе си, каквото искаш. Някой път има изключения, някой път суфльорът заспива, не може да каже; зачервил се артистът и тури нещо, да го скачи. Стават такива работи, то са изключения.

Ние ходим на Рила и Рила казва: “Ела да видиш онова, което е казано.” Ако идеш на Рила, ще видиш разхвърляни камъни, вода тече, шум. Има доста големи мушици, има и малки. Ще те посрещнат, казват: “Добър ден, приятели, как сте? Не носите никаква храница, купони има и за нас.” По някой път мъглата ще дойде, и тя казва: “Добре дошли, много се радвам.” Понеже ни обича, остава по-дълго време. Ние искаме да си замине, да видим слънцето.

Сега прочетената глава се отнася до преди две хиляди години, до хората; не се отнася до вас, не сме ние, някой еврейски народ не Го разбрал. Христос разправя на учениците инциденти, казва: “Ще се случат тия работи.” Може да не са толкоз културни. Вие имате малко опитности: някой човек като не ви хареса, имате неразположение.

Сега казвам, че малко подаръци ни дадоха на Рила. Ние ходихме не за удоволствие, за работа. В работата малко хора присъстват. В един оркестър не присъстват хиляда души или петстотин, или четиристотин, или сто. Някой път свирят квартет, четири-пет души, по някой път един малък оркестър, един малък хор от дванайсет души. Изисква се ония хора да пеят: тия, на които ще пеят, искат да знаят, искат хора със знания.

Рила е много взискателна. Всеки там, който иде и не постъпва според нейните правила, посреща го с градушка и при това такава градушка, като кокоши яйца. Понеже някои от присъстващите не бяха добри приятели, докачи се Рила, че ги тури на изпитание. Благодарение, че кокошите яйца не засегнаха депутацията, която беше на Рила, казвам: “Посплашете ги малко, но не им пукайте главите.” Представете си толкова голяма градушка, под едно платно тънко, че колците наполовина скрити станаха. Като удари на паницата, на парчета; като удари дръжката на лъжицата, на три-четири метра ще я търсиш из градушката. Туй е посрещане, казва: “Добре дошли, какво правите долу?” Сега това е опаковката, външната страна. Когато е за удоволствие, то е за всички, за развлечение, за всичките е дадено. Но когато е за работа, малцина

трябват, имайте предвид. Някой писател пише нещо, няма да има десеттях души: справка прави от книги, може да му дадат показания. Трябва да се свърши работата. След свършването на работата идат Божиите благословения.

Та аз наричам, туй е подарък от Рила. Петнайсет дена бяхме там, аз използвах дванайсет дена. Първия ден не ходих на Молитвения връх. Мисля, че един само беше, другите бяха уморени, поуспали се, пък и аз си почивах. Защо не излизате горе? Уморени са, нека си починат. Първата беседа беше в неделя. На третия ден пак не ходих. Във вторник нямаше време за ходене. В срядата започнах. Та казвам, три дни не са използвани - дванайсет дена.

Ще ви чета третата беседа: "Възходящият път на незнайната любов". Не беше голямо събрание, мъчно се говори на пет-шест души. (Учителят прочете "Възходящият път", трета беседа, държана на Молитвения връх при Седемте рилски езера на 23 юни 1942 г.)

Това са плодове, които ви се показват. Показват ви една красива ябълка. То е забавление за очите. Вие трябва да се сприятелите с ябълката и да знаете как да я посрещате. Дойде на гости, ще съблече външната дреха, трябва да се изуят обущата навън. Трябва да є дадете красив прием, след туй едно легло да є дадете в дома си като един странен пътник, който дошъл в дома от невидимия свят. Така се посрещат добрите хора. Ще є покажете на нея белите зъби, ще є кажете: "Добър ден, добре дошла в дома ни." Ще є дадете най-добрия си апартамент, и от този апартамент, след приемането є, ще я разведете из вашия свят, из вашите градини, ще си поприказвате с нея. Най-после, като изядете тази ябълка, вас ще ви се подремне малко, тя ще ви заведе в оня свят. Като станете, ще се разходите навън в света.

По някой път ние мислим: оня свят е нещо външно. Да служи човек е едно нещо, да изпълнява е друго. Човек, който иска другите да му пеят, наполовина е разбрал живота. Когато той иска да пее, тогава е разбрал живота. По Рила - цялата гама, седем езера, всичките тонове,

отгоре като започнеш. Човек трябва да бъде музикален. Някои отиват на Рила, без да знаят да пеят. Певци са, не може да пеят. Често, като минат, някой казва: “Не знае да пее, не се е научил още да пее.” Отбелязано е по камъните кой как пял. Имената са отбелязани кой как дошъл, какво направил, всичките добри и лоши работи са написани там за спомен. Даже намерихме от Братството записани неща, няма да казвам какво са дали. Казват: “Това от Братството са дали.” Вие сега ще се интересувате какво са казали те. Някой път ще ви заведа, вие да прочетете. Казвате: “Кой знае дали е така?” Да го прочетете, да видите как е написано, авторитет да бъдете. Често хубаво написано има, значи, за да го напишат, интересуват се. Даже най-некрасивите песни те са ги поправили; написана е погрешно песента, после са я поправили. Кой как пял на Рила, назовават го. Който там е пял, научава се да пее. Който там не е пял, не може да се научи да пее.

Ние седим и чакаме в живота да видим Бога. Как ще видим Бога в Неговата безпределност? Голямото как ще видиш? Както една мравя не може да види един човек, така и човек не може да види Бога, понеже е безграничен. Един малък комар вижда малка, микроскопическа част от човека. Ние виждаме само микроскопическото проявление на Бога. Виждате, камъкът е камък. Онзи, който вижда, то е част от Бога. В един камък е затворен някой спящ дух, който се е уморил, и за да не го безпокоят, влязъл в къщата на един камък. Мислиш, че няма нищо, бутнеш камъка, чува се сътресение, търкаля се камъкът. Спящият дух, като стане някой път, му е приятно от туй бутане. Човек, с ритането на камъните, причинява болка на краката или човек, който не знае как да постъпва с камъните - пострадват неговите крака, неговите колена.

Като отидох на Рила, написано е там и казват: “Елате да видите какво са написали рилските българи.” Отиваме на втората чешма. Казвам, тия българи задигнаха мраморния чучур и наместо мраморния чучур са турили един дървен чучур. Развалили чешмата и

вътре турили чучура, едва цицирика. Много умни са българите. В мрамора някой ще се съблазни, в дървото никой не се съблазнява.

Сега какво ще направите, мраморен ли чучур ще турите, или дървен? Аз предпочетох дървен чучур, казвам: "Ще турим тъй дървения чучур, че българите да знаят как да се молят." Вземахме чучура отвътре, че го извадихме навън, турихме го хубаво, направихме го като чучур. Изчистихме хубаво водата, затиснахме чучура с големи камъни, направихме отпред на чучура корито с мраморни камъчета. После, на половин метър от чучура, на по-малко - двайсет и пет или трийсет сантиметра, турихме хубав камък, защото българинът обича да коленичи пред изворите, да не е на мокро, да тури коляното на камъка близо до чучура, да не е далече. По български го направихме. Сега няма да остане нито един българин, който да не се моли на Бога. Сега ви препоръчвам на всинца ви, за да се задоволите на този извор, да си турите раниците и двама по двама за разходка да идете на този чучур, да се помолите, да пиете, да го видите как е направен. Ще ви хареса, че е хубав. Казвам, сега за чучура няма кой да се съблазни, едва ли струва един-два лева. Ако рече някой българин да го извади, ще види зор. Тия камъни са по седемдесет-осемдесет кила, два камъка - сто и шейсет кила. Кой ще ги дига?

Та казвам, използвайте в живота малките случки. Целият съвременен свят страда от една образност. Понеже силните господаруват, а слабите работят, работата не върви. Ако туриш един, който знае само да кряка като жаба, в един оркестър, да пее, пък онзи, който знае и разбира - да слуша отвън, ще критикува. Казвам, в бъдещия порядък ще господаруват слабите, силните ще слугуват. Сега, понеже силните господаруват, пък слабите слугуват, силните ще ги набият. Когато силните започнат да управляват света като слуги, а слабите като господари, те ще кажат: "Господи, Ти имаш думата."

Та казвам, слаби слуги не искат вече; силни слуги, силни, добри, справедливи и разумни. Най-малко да може да дигне сто тона, той е

силен човек. Досега силните хора дигаха тон, и малко има в света, които могат да дигнат. Аз зная за едного в Америка, който дига един кон с едно конче. Трябва да стане един преврат в нас. В Божествения порядък слабите заповядват. В Божествения порядък детето като заплаче, майката стане, казва: "Какво, ваше величие?" По четири-пет пъти на нощ я вдига. Тя стане от леглото и мълчи. Тя постъпва така, докато е дете. Щом стане детето силно, майката казва: "Ти не можеш да заповядваш вече, слуга ще станеш." Силните не могат да разберат как тъй в ранната възраст са заповядвали, пък сега им заповядват. В Божествения свят слабите заповядват, силните слугуват. В човешкия свят силните заповядват, слабите слугуват. Всичкото противоречие произтича от това.

Ние искаме на някой невежа човек да му дадем много знание. Голямото знание е за силните, за учените. Говорим за доброто. Доброто е цял един свят, който трябва да изучавате. То е светът на нисшия Божествен свят, на животинския свят. Доброто включва целия животински свят, свързан е тясно с човешкия свят. Ние сме в съприкосновение с доброто само чрез краката си. Ако разгледате - пръстите на човека на краката са къси, не са така дълги, както на ръцете. Туй показва, че, в умствено отношение на доброто, едва сега започва да учи. Волеви хора са, палецът е къс, но издържа. Ако искаш някой човек да бъде упорит, да бъде твърд, дето с девет чифта биволи да не можеш да го изтеглиш от пътя, погледай пръста: ако е голям и широк, да знаеш, че този човек е непоколебим.

Онова, което може да ни препоръча в света, то е нашето безсилие. Смирението не е закон на безсилие. Там цитират апостол Павел, че като му дал един трън да се мъчи, молил се на Господа да го махне. Господ му казал: "Моята сила се проявява в твоята слабост. Ти като си слаб, Аз ще ти слугувам." Господ казва: "Ти да си едно дете, което възприема поучението, което ти се дава." Ти на майка си може да заповядваш, но никога не може я да накараш да живее тъй, както ти искаш; тя може да ти услужи - ако имаш някаква нужда, тя може да

ти услужи, но ако искаш да заповядваш как да живее, не можеш. Всичко може да искаш, ще ти даде. Ако заповядаш на майка си да се отдалечи от тебе, тя ще се отдалечи, но ти ще видиш какво нещо е отдалечаването на майка. Като се махне майката, детето плаче. Силният като е около детето, детето е спокойно. Докато Бог е около нашата люлка, ние трябва да бъдем разумни деца.

Господ иска ние да заповядваме, но ние ще оставим Той да изпълнява, както Той разбира. Ние можем да кажем: "Вода", вода ще ни донесат не както искаме, те ще ни донесат вода, в каквато чаша и по който начин те искат, точно навреме. Ако искаш хляб, те ще ти донесат, но ще донесат в такава форма, каквато те са избрали. Ако речем да проповядваме своето право, показва, че ние сме станали възрастни. Тогава иде законът, нашата задница започва да опитва закона. Че тази работа е сериозна, как трябва да се построи светът.

Та казвам: искайте вода, искайте хляб, искайте въздух, искайте светлина, искайте знание, всичко може да искате, и оставете този Божествен свят да изпълни тъй, както разбира. Понеже там са най-разумните, те ще изберат. Ако на тебе биха дали, ти никога не би избрал. Христос казва: "Искайте, и ще ви се даде." Не се позволява начина и времето да кажеш, няма да определяш времето. Ще поискаш, и ще оставиш те да ти дадат. Може да е една секунда, може да са десет секунди, петдесет, шейсет, една минута, две минути, три, четири, един час, три, четири, пет часа, петнайсет, двайсет, трийсет часа. Някой път ние преувеличаваме, казвате: "Работите не станаха, както искаме, навреме." Всичките неща стават навреме. Когато някой човек са го турили някъде да го бесят, го бесят, часовете са като минути. Когато чакаш някого, когото обичаш, че закъснял, десет секунди ти се виждат часове. Когато обичаш нещо, продължаваш времето, когато не го обичаш, съкратяваш. Къде е сега истината? Истината в света иска да ни създаде радост и веселие. Един, който не е гладен, защо ще го гощавате, той няма да оцени? Само гладният

може да оцени добрия обед, само жадният може да оцени водата, само разумният може да оцени знанието.

Следователно, когато сме гладни, хлябът трябва да дойде според любовта. Ако ядем, когато сме гладни, туй ядене носи голямо благословение. В едно добро и справедливо ядене има разумно постижение. Когато човек е добър, справедлив и разумен, любовта може да се прояви правилно. Когато не е добър, значи не е ял добре и справедливо, при дъвкането не е сдъвкал храната, после, тази храна не е употребена за нейното предназначение. Той не е проверил пътя, по който любовта трябва да дойде в света. Любовта в света се проявява чрез доброто, справедливостта и разумността. Ако те не са в своята пълнота в живота, тя не може да се прояви.

Та казвам, Христос говори с притчи, и досега не знаят защо е казал някои работи. Запример онзи стих, дето казва: "Направете си приятели от богатството на неправдата", как може да го тълкувате? Ти, ако не можеш да направиш злото приятел, тогава ти не си силен човек. "Направете си приятели" значи доброто да ти стане приятел. Казва: "Само любовта е приятел." Значи ще се запознаеш с любовта, тя да те запознае със злото. Не да се запознаеш със злото, че то да те запознае с любовта. Най-първо започни с любовта, тя да те запознае със злото. Злото тогава ще ти служи, всичко, което желаеш, ще го направи. Злото знае да слугува на любовта. Вие имате превратни понятия за злото. Злото не го смесвайте с лошото. Лош човек е зъл човек, злото е мощна сила. Когато искат да се създаде един свят, злото турят. Злото създава света, първоначално със злото е създаден. Когато искат да запалят огън, злото турят. Когато искат да изпратят светлина, злото турят. Когато искат да изправят света, турят злото. Когато искат да обявят война, турят злото.

Да воюва човек не е лошо, навсякъде има война. И ангелите воюват, и не се убиват. Хората воюват, и се убиват. Това е разликата. Ангелите воюват, и никой не убива, роб в своя свят не вземат. Връщат ги, казват: "Ние сме по-силни." Пущат ги да идат в неговия свят. На

земята като продават робите, вземат ги в държавата. Вие продавате, и тогава човек става слаб. Ако ти туй продадено зло го вземеш в себе си като роб, ти се заробваш. Остави го, не вземайте роби във вашия живот. Ако заловиш една мисъл, остави я навън, не я вземай в ума си. Ако заловиш едно желание, не го вземай в сърцето си, остави го навън. И постъпка, ако заловиш, не я оставяй в ума ти да работи, остави я навън. Та ние сега дълго време седим и разправяме на злото: “Ти да знаеш, аз съм по-силен, да ми служиш.” Ти го вземеш като слуга в дома си.

Злото само външно може да ти служи, вътрешно - никога. Вътрешно само доброто на човека може да служи. Вътре ще направиш слуга доброто, външно ще направиш слуга злото. Сега хората са направили точно обратното. Вътре служи злото, отвън служи доброто. Този порядък трябва да се измени. Доброто отвътре да е слуга и злото отвън да е слуга. По разумност злото и доброто са еднакви. Сега това са практични неща, които трябва да се вложат в основата на живота. Това е новото разбиране. Тълкуванията на ония Христови думи, стихове, какво допринесоха? Вземете съвременния християнски свят - не знаят как да воюват. Ако идеш между християните - не знаят как да постъпят. Най-първо, ще те посрещне доброто отвън. Като влезеш вътре, ще те посрещне злото. Виждам редът на нещата е изменен.

Та казвам, ние, съвременните хора, трябва да се учим как да гледаме и как да приемем света. Най-първо виждаме лошото, което е отвън, после доброто, което е вътре. Защото външният свят трябва да се организира постоянно. Вътрешният свят на човека, и той трябва да се организира в проявлението си. Вие не сте опитали. Вие обичате един човек, не знаете как да се проявите. Казвате: “Обичам.” Като обичам един човек, аз ще му изпея една песен, която той обича. Като изпееш тъй, да му падне като мед на сърцето. Ти му пееш една песен, която ти обичаш, той не я обича. Ще пееш песен, която той обича, не която ти обичаш. Ще му дадеш ядене, което той обича, не което ти

обичаш. Ще му дадеш вода, която той обича, не която ти обичаш. Ти като идеш в дома му, той може да ти даде това, което ти обичаш.

Сега, като ни дойдат гости, турим нашето мнение, нашето ядене. Туй е изключение в любовта. Когато идем при любовта, тя ще ни угости тъй, както ние обичаме. Когато дойде любовта в нас, ние ще я угостим, както тя обича. Тъй седи новият закон. Силните трябва да станат слуги на слабите, за да ги научат на ред и порядък. По-силните всичко могат да направят. Под думата силен разбирам добър, справедлив и разумен, любовта вече действа. Силните хора в света ще станат господари само тогава, когато възприемем любовта, и тя стане подбудителна причина.

Нали знаете онзи малък разказ за Илия, който избяга от еврейската царица, че Бог се прояви в бурята, в гръмотевицата и най-после в тихия глас. То е разумният живот. Тогава видя Бог, той си покри лицето и Господ му разправи какво иска. “Ти, казва, си още човек, а искаш да бъдеш силен, но не си запознат с любовта.” Илия беше много добър, напреднал човек, но казва: “Още едно ти не достига.” Затуй, като се яви Илия като Йоан, отсякоха главата му. Казват: “Да видим как ще туриш главата.” А главата може да я постави само с любовта. Отсякоха му главата, понеже на повече от четиристотин души хора той им отсече главите. Сега провидението му отсече и неговата глава, казва: “Ако можеш да поставиш своята глава на място, тогава ще се върнеш да поставиш главите на всичките ония хора, на които ги отсече. Те не знаят как да си турят главите.” Илия във времето на Йоана разбра какво нещо е главата на човека. Казва: “Да му отрежеш главата.” Като му отрежеш главата, светът няма да се поправи. Казва: “Да го удари по главата.” Като го удари по главата, няма да се поправи. “Да го мушне в сърцето.” С мушкане работа не става. Той е проводник на Божиите блага. Казвам, никакъв удар на главата, никакво мушкане на сърцето. Позволява се само изтупване на праха. После, позволява се една баня, умиване на човека.

Не да охлузиш неговата кожа за красота, това не се позволява. Оставете кожата сама да се чисти.

Трябва да знаете, първото нещо, че във вас е силен Бог. Оставете силният във вас да слугува, а вие заповядвайте. Ако ви давам право да бъдете всички господари, но оставете силните във вас, любовта, която слугува, да оправи работите, както тя иска. Искам всички да оставите тя да направи работите, както тя разбира. Ще се оправят работите. Всичко в света за двайсет и четири часа би се оправило. Но знайте: двайсет и четири часа, те са тисящи години.

Казва там: "Тисящи години са като един човешки ден." Тисящи години са като един човешки ден, и като разделите тисящи години на един ден, като го превърнете в часове и минути, ще видите колко се пада. Колкото време закъснява да се изпълни добродетелта, носи повече блага. Колкото работите стават бързо, те не носят големи блага. На един германски учен един американски казва: "Ние, американците, сме пъргави хора, не искаме дълго време да иждивяваме* на учене. Няма ли някой курс по философия, да го свърша за три-четири месеца?" "Има, има - казва му германецът професор. - Когато Господ иска да направи една голяма диня, взема Му шест месеца. Когато иска да направи един дъб, сто години Му взема." Динята дава голям плод. Ако е философия за динята, то е друг въпрос, всяка година ще садите.

Тази философия не е лоша. Колкото по-дълго време взема един процес, той носи по-големи блага. Някои от вас често се безпокоят и казват: "Остаряхме." Оставете тази дума старост, то е смешно да мисли човек, че е стар. В невидимия свят за милиони години, които са минали, едва има двайсет и четири старци. За щастие считат да видиш един стар човек. Тук на земята яйце да хвърлиш, стар човек ще удариш. Казвате: "Остаряхме, остаряхме." Казвам: "Подмладихме се." Любовта е за младите хора. Мъдростта е за старите. Ние на земята още хиляди години има да учим за любовта. Ние като че сме свършили курса на любовта. На земята още хиляди години има да

учим за любовта. За философията на мъдростта трябва да минат още хиляди години. За предисловието на истината още хиляди Божествени години трябва да минат.

Христос казва: "Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." Царството Божие е царство на скрити блага, които Бог е създал и иска да открие на Своите деца. Сега, ако мислите, че вие сте остарели, благата не са за вас, ако сте деца - за вас са. Ако сте остарели, и в този свят, и в онзи свят други блага има. Ако идете в оня свят и кажете, че сте остарели, вие сте смешни. Като кажете, че сте стари, ще ви питат на колко години сте. Там някои старци има на три квадрилиона* години. Някои старци има на три квадрилиона години, някои има на хиляда квадрилиона. Вие сте на сто години. Ние тогава ще мязаме на една прашинка във въздуха - да мисли, че е голяма като земята. Когато израсне тази прашинка, може да стане като земята. За да стане толкова голяма, както земята, трябва да мине един дълъг период.

Сега блажени са децата, блажени са децата, на които старците слугуват. Двайсет и четири души старци има, и те вършат всичката работа в небето. Когато някои от тия, небесните деца закъсат, те идат веднага да му помагат. Те са двайсет и четири силни слуги. Аз ги наричам силните. Те са пред престола на Бога и слугуват. Каквото Господ каже, веднага го изпълняват. Казват, падали на колене. Когато един българин коленичи пред един извор, той слаб човек ли е? Стане, после пак седне: той приема водата. Слабият човек на креслото казва: "Моля, донесете ми чаша вода." Той не може да коленичи. Казвам, идете при тия старци, да ви научат да коленичите. Първото нещо, ще коленичите пред водата, ще направите един малък опит.

Да кажем, някой път вие не може да простите една малка обида. Най-първо, знаете ли вие колко обиди сте направили на Бога? Сега всеки човек, който обича, казва, че това не е направено, онова не е направено. Той обижда. Не дигайте шум в себе си. Благодарете за всичко онова, което става във вас. При добро и зло благодарете, нищо

повече. Защото там, дето е Бог, доброто и злото слугуват. Казва там: “Адам стана като боговете, да познава доброто и злото.” Понеже Бог е любов, доброто и злото еднакво му слугуват. Казвам, Бог, Който е във вас, оставете да Му слугуват доброто и злото, не си давайте мнението. Не противи се на злото, не противи се на доброто. Казвам, то са Божии слуги и каквото те правят, това е добро.

Възходящият път на любовта. От някои от вас се изисква всеки ден, като станете, да благодарите за големите добрини, които Бог ви дава. Няма по-хубаво нещо човек да бъде благодарен. Малко знаеш, благодари. Много знаеш, благодари. Много работиш, благодари. Малко работиш, благодари. Малко ядеш, благодари. Много ядеш, благодари. Малко пиеш, благодари. Много пиеш, благодари. За всичко, което правите, малко или голямо, то е еднакво ценно. То е въпрос на време. Големите работи са взели дълго време, малките работи - малко време. Само времето е, което определя големите и малките работи. Понеже ние живеем на земята, не живеем на слънцето, нямаме условията на слънцето.

Ние имаме на земята много добри условия. Ако сте на луната, вие не може да издържите на ниската температура. Сто и петдесет градуса студ има, как ще го издържите? На земята имаме до шейсет-седемдесет градуса, има и толкоз съответна топлина. На месечината злото действа много по-силно, отколкото на земята. На месечината външният свят е под закона на злото. На земята доброто е във външния свят, злото е вътре. В месечината доброто е вътре, а злото отвън. На земята е точно обратният процес: доброто е отвън, злото е отвътре. Трябва да чакаме, докато се измени. Трябва да чакаме, докато се измени, да дойде порядъкът на месечината, доброто да влезе отвътре, злото да излезе отвън.

Или трябва да стане цял един органически преврат, едно разбиране в съзнанието на хората. Да обичаш баща си, да обичаш майка си, да обичаш братята и сестрите си като себе си, да обичаш своя приятел, да обичаш слугите си. Един слуга, който ти слугува, той

те обича. Само който те обича може да ти слугува. Без любов служенето не е приятно. Всяка работа, която е свършена с любов, тя е приета от Бога. Всяка работа, която е свършена без любов, и тя е приета, но ще се коригира, отвън остава. Всяка работа, свършена с любов, тя е вече приета и отвън, и отвътре. Сега някои наши постъпки, някои наши желания и наши мисли отвън са приети в Божествения свят, отвътре не са. Една мисъл, едно желание трябва да бъдат приети отвън и отвътре.

Възходящият път на любовта. Когато Бог ни служи на нас, ние да Му благодарим. Казва: "Син Човечески не дойде да Му служат, но да служи." Вие, които още не знаете как да служите, да бъдете весели деца. И за най-малкото подаръче да ви светнат очите: за едно малко палто, за една кърпичка, за обици, за едно парче хляб, за една капка вода да благодариш, като че ли целият свят е твой. Щом любиш, имаш всичките Божии блага на разположение в цялата вечност. Щом не Му служиш, ти си затворил пътя, по който благата идат. Единственият път, по който Божиите блага идат, то е любовта. Единствените слуги, чрез които любовта служи, то е доброто, справедливостта и разумността. То са методи на любовта.

Сега желая вие да бъдете деца на Царството Божие, не слуги. Някои ти кажат: "Не може, не може." Щом не може, ще идете при онези двайсет и четири старци. Тогава веднага може. Най-хубавото правило: щом не можеш да направиш нещо, отправи ума си към Бога и чакай, отправи ума си към Бога, и работата ще се оправи. Сега седнеш да мислиш, започваш да човъркаш работата. Никак не ги човъркай, само отправи ума си, и веднага ще дойде отговорът.

Работите стават. Казвам, не отправяйте ума си към хората, но го отправете към ония двайсет и четири души старци. Казвате: "Остаряхме." Щом дойде мисълта за остаряване, мислете за тях. Като мислим за старците, да ни тупти сърцето. Ние стари не може да бъдем. Млад всеки може да бъде. Няма по-хубаво нещо човек да бъде млад. Всичките големи блага, всичко, каквото Господ е създал, е за

младите. Да се веселят, да се обличат, да пеят, да играят да спят, каквото искат да правят, само да приемат доброто слугуване на старите от небето.

Помнете онези думи на Христа: “Както Ме Отец възлюбил, и Аз ви възлюбих.” Какво повече? Бог е възлюбил Него, Той ще възлюби и нас.

“Отче наш”

26 утринно слово 5 юли 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев (На 21 и 28 юни беседите са държани на Рила).

ТРИТЕ ЧАШИ

"Добрата молитва"
"91 псалом"
"Молитвата на Царството"

Ще прочета дванайсета глава от евангелието на Матея.

"Духът Божи"

Една майка, която ражда едно дете, което не може да говори, не може да чува, не вижда, защо го е родила? Ако хората не могат да говорят, защо са? Ако всичките блага, които съществуват в света, човек не може да се ползва, защо са? Ако имаш вода, и не може да пиеш водата, тогава какво може да направи човек?

Сега ще ви прочета някои работи, които са ценни. Цигуларят е ценен за онзи, който знае да свири. Гласът е ценен за онзи, който знае да пее. Поезията е ценна за онзи, който я разбира. Животът е ценен за онзи, който го разбира. Животът не седи от едно растение, безброй растения има.

Учителят прочете "Красотата на живота", единадесето слово, държано на 2 юли 1942 г. на Молитвения връх, при Седемте рилски езера.

В добрия и разумен живот красивото е любовта.

В добрия и чист живот красивото е мъдростта.

В добрия и светъл живот красивото е истината.

Поддържай красотата на любовта.

Поддържай чистотата на мъдростта.

Поддържай светлината на истината и ще бъдеш винаги радостен и блажен, защото Бог пребъдва в тях.

Любовта в своята красота изпълни целия Божествен свят.

Мъдростта в своята чистота прониква цялото битие.

Истината в своята светлина държи в свобода всички същества в Божествения свят.

Обичай любовта, обичай мъдростта, обичай истината.

Те да ти бъдат светилници в душата, защото чрез тях Бог се изявява на ония, които Го търсят.

Призовавай Бога в любовта.

Призовавай Бога в мъдростта.

Призовавай Го в истината.

Само така ще чуете тихия глас на Неговия Дух да говори във вашата душа, да говори на вашия ум, на вашето сърце, да говори на вашия дух.

Благостта на Бога винаги пребъдва в Неговата любов, в Неговата мъдрост, в Неговата истина. В тях се изявява Неговата безгранична благост.

Служете на Господа с любов, служете с мъдрост, служете с истина, и ще имате живот, светлина и свобода.

Красотата на любовта, чистотата на мъдростта и светлината на истината да пребъдват във вас.

Пребъдете в тях, за да пребъдат и те във вас.

Те са новият живот, който Бог изпраща в света.

Духът Божи иска милост, а не жертва.

Свещта, докато не се запали, светлина не дава. Красивите свещи, които не горят, не зная каква е тяхната цена. Замръзналата вода, която не тече, не носи никакво благо.

Спрете се върху този въпрос: вие сте недоволни в себе си. Задайте си въпроса защо сте недоволни. От какво сте недоволни. Очаквате нещо. Какво очаквате, не ви е известно. Малкото дете очаква да порасте, да стане като дядо си. Един ден, като порасне като дядо, остарява като дядо, погребват го като дядо му.

Хубостта на свещта е, когато изгаря или, като се запали, да гори. Като се запали свещта, не я гасете. Всички имате навик, като видите запалена свещ, да я гасите. Никога не гасете свещта, нека се харчи.

Казвате: “Да няма много харч.” Представете си, че сте в един свят, дето еднакво вземат данък и когато къщата има кираджии, и когато няма. Ако ти съградиш една къща, и никой не живее в нея, вземат пак данък на къщата. Кое е по-хубаво, да имаш кираджии или да нямаш кираджии? Да имаш кираджии, разбира се. За предпочитане са лошите кираджии пред празната къща, за предпочитане е най-лошият живот, отколкото празната къща. Че какво лошо има, че страда човек? Страданието в света носи най-голямото благо. Когато кокошката пострада, ти се радваш, благо ти стане на душата. Ти се радваш, и децата ти се радват, като похапнат от месцето. Какво лошо има, че умряла една кокошка? Умряла, но кокошката произвежда радост. Какво лошо има, че си изял една слива? Произвежда радост. Не струва ли да страда сливата, пък ти да се радваш? Един ден сливата ще те изяде. Вълкът изяде овцата, но и овцата изяде вълка.

Лошото е в това, когато не ядеш с любов. Когато ядеш с любов, то е радост. Когато ядеш без любов, то е страдание. Всичкото седи: когато яденето става по любов, радост носи; когато е без любов, страдание носи. Тогава от тебе зависи. Кое е по-хубаво: когато плащаш за яденето или когато не плащаш? Когато плащаш. Когато не плащаш, то е страдане. Ако вие влезете в един дом, и хората не ви обичат, вие ще платите за яденето. Щом влезете в един дом и ядете с любов, вие сте платили, няма какво да плащате. Сега всичките хора страдат, че не плащат яденето. Ти страдаш, ял си нещо, което не си платил. Плащаш сега. В природата всичко трябва да се плати, и то добре ще платиш. Тогава казвам, че любовта е плащане - звонкови монети, мъдростта е плащане - звонкови монети, истината е плащане - звонкови монети. “Даром, казва, сте взели.” Даром е само туй, което любовта носи. Даром е само туй, което мъдростта носи. Даром е туй, което истината носи.

Та казвам, всяко нещо, което е направено от любов, ползва самия човек, ползва и другите. Една мисъл, изпратена някъде с любов, тя

постига своята цел. Една мисъл, изпратена с мъдрост, тя постига своята цел. Една мисъл, изпратена с истина, тя постига своята цел.

Ние не може да се оправдаем. Казва: “Аз не мога да любя.” Значи Бог, Който ни е създал, ни обича и люби - ние, които сме родени от Него, не можем да любим. Несъвместима е тази философия. Има изопачаване на човешкия ум. Значи водата, която е излязла от извора, да не може да тече. Всяка вода, която излиза из извора, тече. Всеки лъч, който излиза от слънцето, той пътува из пространството. Всичките хора обичат. Всеки търси да го обичат. Всичките хора обичат. Когато ядете един плод, вкусът, който чувствате в себе си, то е обичта, която плодът носи. Туй съзнание, че плодът е вкусен, то е любовта, която стига и влиза във вас. Всяка една мисъл, която влиза в ума ти, то е присъствието на Божия Дух. Всяко едно добро разположение на сърцето ти, което чувстваш, е присъствието на Божия Дух. По някой път търсим външната страна. Вземете, тук има неща написани. (Учителят показва беседата, която чете.)

Истината не седи в това, което е написано. Истината седи в този живот, който тя носи. Този живот, който влиза в нас, това е истината. Ако една истина не носи свобода, какво е тя? Не е истина. Едновременно три неща човек трябва да добие: човек трябва да добие живота, трябва да добие свободата и светлината. Три неща трябва да придобие. Живот без светлина, живот без свобода, не е живот. Ако вие търсите живота, в който да няма светлина, тогава не вървите по правата посока.

Сега мнозина в съвременния живот си дават мнението за някой, че не могъл да пее, пък че друг пял хубаво. Ако го накараш да пее, той сам не може да пее. Според мене един човек, който не може да пее, той няма право да си дава мнението за другите дали пеят, или не. Един човек, който не може да яде, той няма истинско понятие какво нещо е яденето. Какво понятие ще дадеш? Ще чакаш, когато ядеш. Когато не си ял, ще мълчиш. Ако не си почувствал туй качество, което плодът съдържа, ти нямаш истинско разбиране за плода.

Тогава ние, които се готвим за небето, с какво ще се похвалим, като идем в небето? С нашите мустаци, с нашите дълги косми или с нашите рокли, с монограмите, с герданите си? Кой досега е занесъл герданите си в другия свят? Като идете там, гердани има. Ние герданите ще ги оставим настрани. Представете си един човек, който търси да обича, не може да намери кого да обича. Представете си, че вие обикаляте едно дърво, искате да обикнете едно дърво. Дървото ще го обикнете от плода. Без да вкусите, не можете да го обичате. На едно дърво гледате външната обстановка, вкусите един плод, втори, трети. Като намерите един плод, който съответства, който е едно с вашата душа, вие го харесвате, вие ще го опитате.

Казвам, човек се цени по своята мисъл, цени се по своите постъпки, цени се по своите чувства. Това са плодовете на човешката душа. Онова дърво, на което плодовете му гният, не е истинско. На едно Божествено дърво плодът му никога не гние. В правия смисъл: мисли, които не се развалят, чувства, които не се развалят, и постъпки, които не се развалят, това са истински плодове на човешката душа. Писанието казва, че тия плодове ще бъдат с вас. Единственото нещо, което може да занесете със себе си, то е вашият ум с неговите плодове, то е вашето сърце с неговите плодове, то е вашата душа с нейните плодове.

В оня свят това ще бъде. Радостта ви ще бъде да участвате в плодовете на другите, ще вкусите плода. Един ум трябва да се опита. Ума може да опиташ от неговите мисли. Една душа може да я опиташ от нейните постъпки. Сега вас ви смущава материалната страна. Материалната страна, това е опаковката.

Човек, докато не започне да страда в света, той остава непроявено същество. Започне ли да страда, опаковките започват да се снемат. Когато престанат страданията, всичките опаковки се снемат, виждате същността. Докато има страдания, то са външни опаковки. Радостта, като дойде, то е реалното в живота.

Аз по някой път седя и мисля колко хората са безчувствени. Казва: “Какво нещо е Господ? Какво нещо е Господ заради мене?” По някой път излизам навън и имам една котка, която седи отвън като стражар, пази цял ден. Простряла се, вече е от новото учение, казва: “Отказах се от мишките, отказах се от птичките.” Обича мухи да яде. Като се наяде, пак лежи. Казва: “Не ме заставяй да ловя мишки, тогава ще стана помак в своето верую. Искам да издържа на учението си.”

Ти седиш, не обичаш един човек, пък се преструваш, че го обичаш. Господ ти казва: “Защо го лъжеш? Ти, казва, от Мене видял ли си безлюбие, да не обичам някого? По кой ум ходиш, туй отде го научи? Ти не си го научил от Мене. Виж във външната природа как са нещата, защо не постъпваш така?” Казваш: “Баща ми, майка ми ме научиха.” Те откъде го научиха, от кой баща, от коя майка? Погрешката седи във вас вече. Всеки човек, който иска първо да го обичат, той ще направи погрешка. Иска да го обичат, той отпосле да обича. Защото, ако идете при някой бакалин, иска първо да му платиш, че тогава ще даде стоката. Но ако даде преди ти да си му платил, на вересия, ако има доверие, то е човекът. С пари аз може да накарам всеки да вярва. Като извадя парите, всеки вярва в мене.

Ако искате да знаете колко хората вярват във вас, идете на бакалницата. Казва: “Не може да дам.” Не се сърдете. Злото в света седи в това, че ти искаш първо да вземеш, после да даваш. После, като вземеш, половината за себе си задържаш. Животът седи в това, че ти като ядеш, остават малко огризки. Ти се похвалиш на този, на онзи. Доброто в живота седи в това: онова, което ти ядеш, да го дадеш така чисто, както ти обичаш да ядеш. Законът е верен. Майката четири-пет пъти става на вечер да служи на онова, малкото, дете. Преди да се е родило, майката не го познава. Като се роди, майката знае ли го? Не знае откъде е дошло. Дошло в дома ви, турите му едно име, казвате: “Наш Костадинчо, наш Драганчо.” Откъде иде Драганчо, откъде иде Костадинчо, не го знаете. Представете си, че един ваш приятел ви дава ябълки. След като разрежете, намерите някой червей, скрил се в

ябълката. Кое е онова, което разваля човешката мисъл? То са тия червеи. Още когато се е зачевала във вас мисълта, някоя пеперуда е снесла своите яйца вътре.

В света Бог ни изпитва по два начина: за някои неща, които ние правим, плаща ни пребогато, за някои, които правим, Той нищо не плаща. Туй, за което Той ни плаща пребогато, наричаме го добро. Туй, за което той не ни плаща, наричаме го зло. Какво нещо е злото? Нищо не са ти платили. Какво нещо е доброто? Платили са ти. Питам тогава: злото в какво седи? Представете си, че вие имате двама господари. Единият казва: "Много ще ви платя", другият казва: "Като дойдете при мене, нищо няма да ви плащам." Освен че нищо няма да ви плати, но ще работите доста трудно, само за хляба, нищо няма да ви плаща.

Тогава представете си онзи господар, който по пет пъти на ден храни своето прасенце, но като дойде Коледа, всичко взема от прасето. Най-първо, господарят е добър. Като дойде Коледа, господарят казва: "Досега аз плащах, сега ти ще платиш." Аз съм ви привеждал един пример за тъй наречената баба Янка. Ако има тук някоя баба Янка, да се не сърди. Тя живееше във Варненско, особена баба Янка беше. Аз я познавам добре. Всеки гост ще го посрещне добре, казва: "Много се радвам, че дойде." Ще наточи баница, ще заколи пиленце, ще наточи винце. След като замине, казва: "Чума такава, като че го е викал някой да дойде. Дошъл сега да си губя толкова време да му точа баница, да му коля кокошка или вино да му дам." Питам: какво бихте казали, че баба Янка отподире ви казва тъй, след като ви е угостила? Баба Янка, това е дяволът в света. Той започва всичко много добре, в края свършва зле.

Когато в нашия живот няма една последователност, ние мислим кому да дадем любовта си, казваме: "Дали е достоен за любовта?" - и ние сме като баба Янка. Любовта иде от Бога и се връща в Бога. Бог засега ни опитва. Той изпраща любовта и тази любов се връща към Него. Когото и да любиш, Бог те опитва доколко си добър проводник

на любовта. Гледам тук, като се направи нова канализация за водата, оставиха четирийсет дена да тече непрекъснато водата - трябва да се пречистят тръбите, да не остане никаква кал. Любовта дълго време трябва да тече, да ни очисти вътре, да не разваля пътищата. Тази любов е като водата. Ако тази любов не минава да очисти човека, тази любов не е онази, която ние търсим. От тази любов всеки един ще бъде като извор, дето ще дойдат като уморени пътници, да пият от тази вода. Тази вода той носи чиста, както излязла от Бога.

Казвам, ние трябва да имаме желанието да представим Божията любов такава, каквато е, не такава, каквато не е. Щом представим любовта такава, каквато не е, тя е неразбрана. Неразбраната любов винаги носи нещастие в себе си. Разбраната любов е ти да мислиш, че в любовта Бог присъства. Ние ще бъдем други хора. Казва Христос: "Всеки, който върши волята на Отца, той Ми е майка, баща, брат, сестра."

Докато ние не се освободим от дряхлявостта* на старостта, докато ние не се освободим от дряхлявостта на недоволството, всеки ден ние сме недоволни и търсим виновни. Господарите търсят погрешките в своите слуги, майката търси погрешките в своите деца, учителят търси погрешките в своите ученици, писателят търси погрешките в това, което е написал. Аз като намеря погрешките в това, което съм направил, тези погрешки са мои. Считам, че някъде не съм писал както трябва, считам, че съм се заблудил. Ако пишеш погрешно, показва, че не знаеш този език.

Вие искате да знаете кой е езикът на духовния свят. Пеенето. Кой е езикът на Божествения свят? Молитвата. Ако ти не знаеш да се молиш, не знаеш Божествения език. Ако ти не знаеш да пееш, в духовния свят не знаеш езика. Ако не знаеш да пееш, да свириш - то е духовният език, който учите. В духовния език една дума няма две значения. Ако не знаеш да пееш, не произнасяш думата вярно. Ще пееш добре. За да познаете кога пеете Божествено, ще ви дам един метод. Когато небето е покрито с облаци, има буря, вие започвате да

пеете и небето веднага се очисти - вие пеете добре. Щом небето е ясно, вие започвате да пеете, и се заоблачи - вие не разбирате езика на духовния свят. То е едно от качествата. Като пееш, знаеш езика, небето се очисти, стане ясно.

Ако нашето пеене не може да отмахне всичките облаци, които сега са в умовете ни, ако пението не може да отмахне тъгите, които са в нашите сърца, ние тогава имаме един език, който е чисто земен. Бог в света е любов, какво нас не ни достига? Всичките хора се оплакват, че са нещастни. Крушите ви обичат, черешите ви обичат, водата ви обича, слънцето ви обича. Че някой Драган или Петкан не си дал мнението, вие сте тъжни, вие сте скръбни. Хиляди ви обичат, за Драгана или Петкана, които не знаете, тъжите.

Да ви кажа кой е този Петкан. Някоя модерна дама е нещастна, понеже нямала камилско перо отзад. Камилската птица, която има перата, щастлива ли е? Че как ще станеш ти щастлив, като носиш едно камилско перо? Някои са нещастни, понеже нямали едно петало на някой кон. Вземете петалата на конете, за да станете щастливи. Конят, от когото вземате петалата, щастлив ли е? Че как ще бъдеш щастлив при едно конско петало? Мислете хубаво.

Сега някой път има спор дали отвън къщите трябва да се мажат с боя, с вар, или не. Да кажем, вие не сте красиви. С каква боя трябва да се намажете? На дамите, които искат да бъдат красиви, които искат хас* боя да имат, да ядат грах. Цяла година грах яжте. Аз бих желал всинца да бъдете красиви. Красота трябва да има. Красотата показва правия път на любовта, правия път на мъдростта, правия път на истината. Красиви трябва да бъдат хората. При горящата свещ има опасност. Всеки, който се приближи до горящата свещ, може да запали дрехата си. Значи да седи малко надалеч, да не се приближава. Ако вашата свещ запали някоя дреха, не сте вие виновни. Виновен е онзи, който се приближил. Да стои надалеч. Той се приближил, искал да загаси свещта, запалил си дрехата.

Свещ, която се изгасва, не е свещ. Свещ, която запалва дрехата на хората, е свещ. Не се страхувайте вие от онези, които се приближават при вас. Кога се роди страхът? Страха в света го роди Ева. Щом яде от плода на забраненото дърво, роди страха. Страха го роди Адам. Щом яде от плода на забраненото дърво, дойде страхът. Първото родено нещо в райската градина беше страхът. След като яде Ева от плода, роди страха. И Ева страха роди, и Адам. И двамата на един ум бяха. Адам, като го хвана Господ, уплаши се, казва: "Онази жена, която ми даде, ми даде да ям. Аз мислех, че ще създадем нещо добро, тя ме тикна в тази беля." Оправда се. Хвана Ева, тя казва: "Господи, онази змия, ако не беше дошла в райската градина." Адам обвини Ева, Ева обвини змията. Най-после Господ казва на змията: "Понеже ти си направила това, тебе ще те лиша от ръце и крака, ще ходиш, по корем да се влачиш и пръст да ядеш." На жената каза: "Понеже ти си послушала това, което се влече по земята, затова с мъка ще раждаш децата, девет месеца ще се мъчиш." На Адама казва: "Ти си послушал едно същество, което ражда, ти ще обработваш земята, и тя много малко плод ще ти дава."

Ако не ви върви в материалните работи, вие сте Адам. Ако раждаш, то си Ева. Защо раждаш? Защото ядеш плода без позволение, когато Господ е забранил. Ако не ти вървят материалните работи, то е, понеже слушаш една глупава жена. Адам да не слуша Ева, нищо повече. Ева да не слуша змията, нищо повече. Ева и Адам да слушат Господа, Който казва: "Да не ядете от дървото на познанието добро и зло."

Казва им Господ: "Ходете по пътя на любовта. Ходете по пътя на мъдростта. Ходете по пътя на истината." Вие постоянно казвате: "Този е лош човек. Той ял от забраненото дърво. Той не живее хубаво." Отде знаеш? Казваш: "Той е много лош човек." И ти си ял, иначе отде го знаеш? Престанете да ядете от туй, забраненото, дърво. Аз даже толкоз години гледам, пред мене ядат от забраненото дърво.

Ред години има, ашикере* го ядете. Намислил съм да ви отуча всички, да не ядете. Ще ви кажа как ще ви отуча. Сериозна работа е.

В Америка трима души американци имали три много ценни коне. Един от тях обичал да рита. Другият обичал да хапе, на много слуги ушите били отхапани. Един професор, който се занимавал с коне, казал, че за половин час може да отучи коня да хапе. Ще ви разправя само за онзи кон, който отхапал на десетина души ушите, как бил отучен. Като хванал коня професорът, конят го наблюдавал, търсел случай да отхапе на професора ухото. Този професор сварил един чукундур**, горещ го държи в ръката, държи и юздата на коня. Таман конят рече да отхапе ухото, той тиква чукундура в устата. Три пъти като тиква чукундура, онзи кон се укротява, разбира, че не трябва да хапе ушите.

Ако идем в оня свят и след нас идат десетина души с откъснати уши, какво ще кажете на Господа? Една сестра ми се оплакваше, казва: "Чувствам, тук на Изгрева, че нещо ми казва да бягам оттук." Казвам є: "Ти защо си дошла, върви си. Изгревът от тебе няма нужда." Помнете, Изгревът е цялата земя. Слънцето огрява цялата земя. Където и да идеш, на Изгрева ще бъдеш. Иска да бяга от Изгрева. Къде ще идеш? Кой е излязъл вън от земята? Където и да идеш, на земята ще бъдеш, все ще имаш същия Изгрев.

Единственият път, по който може да излезете от земята, то е знанието. Единственият път, по който може да се освободите, то е истината. Ще поставите вече на опит. Аз желая всички вие да бъдете свободни не така, привидно. Само истината, която изтича от Бога, може да ни освободи. Само мъдростта, която излиза от Бога, тя може да внесе знанието. Само любовта, която изтича от Бога, може да внесе новия живот, който искаме. Днес може да възприемете този живот. Ще кажете: "Ние сме го възприели." Животът, в който няма съвършенство, не е възприет. "Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни." Ако ние не може да възприемем съвършенството, ако не може да живеем така, както Бог изисква, тогава любовта ни не е

пълна. Щом възприемем любовта в нейната пълнота, съвършенството ще дойде. Щом възприемем мъдростта в нейната пълнота, съвършенството ще дойде. Щом възприемем истината в нейната пълнота, свободата ще дойде. Добрият човек, и с пари, и без пари, е еднакъв. Лошият човек, и с пари, и без пари, е различен - като има пари, е добър; като ходи без пари, различен е неговият живот. Добрият човек, и пари като няма, пак създава парите; плод като няма, създава плода.

Та казвам, доброто в света е всесилно. Ти, ако не искаш да страдаш, помени само доброто в себе си. Като изчезне страданието, то твоето добро има сила. Мислите, че Господ няма да ни слуша. Ако Господ изпраща Своето слънце, изпраща всичките блага, мислите ли, че когато поискате нещо, няма да ви задоволи? Когато Той не ви дава, коя е причината?

Ние сме чудни хора. Като ни изпратил Бог в света, Той ни дал по една чаша на любовта, една чаша на мъдростта, една чаша на истината. Ние, съвременните хора, изпочупихме тия чаши, няма с какво да пием. Тия чаши трябва да бъдат здрави. Само с чашата на любовта ти може да черпиш от живота. Само с чашата на мъдростта ти може да черпиш от знанието. Само с чашата на истината ти може да черпиш от свободата. Ако тия чаши сме строшили, тогава де е причината? Причината сме ние. Тия чаши не са строшени, но ние сме ги заложили, продали сме ги. Всеки да иде да намери тия чаши, дето ги е заложил. Там има монограми, и на край света да е, да идете да ги намерите. Щом вземете тия трите чаши, всичко ще тръгне напред. Казва Христос: “Чашата, която Отец Ми дал, да я не пия ли?” Ако ти пиеш с онази чаша, която Бог ти дал, е благословение. Ако пиеш с чашата, която Бог не ти е дал, няма благословение.

Казвам, всички трябва да пием от онази чаша, която Бог ни дал. Тогава Божието благословение ще бъде с нас.

“Отче наш”

27 утринно слово 12 юли 1942 г., Петровден, неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ЕДИНСТВЕНАТА НИШКА

“Добрата молитва”
“В начало бе Словото”

Ще прочета петнайсета глава от евангелието на Йоана.

“Духът Божи”

Каквото и да се говори, човек си остава такъв, какъвто се е родил. Някой път казвате: възпитание. Някой път страдаме от многото правила. Рибата трябва да я държиш във вода. Щом я извадиш от водата, може да мислиш много добре, но туй, в което е родена, е водата, тя трябва да живее във водата. Казвам първото правило: живей там, дето Бог те е поставил, не излизай из мястото, дето Бог те е поставил. Първите хора съгрешиха, понеже не искаха да седят там, дето Бог ги постави.

Когато Бог създал света, има един анекдот, на съвременното дългоухо магаре му дал малка, микроскопическа форма: да бъде незнайно, никой да не го безпокои, най-малкото между млекопитающите, между всичките. Като се явило при Бога, казва: “Ти на всички си дал голяма форма, на мене даде най-малката форма. Измени този ред на нещата. Тази, малката, форма не искам да я нося. Няма да бъда забележителен, никой няма да ме знае.” Господ му чул молитвата и му дал сегашната форма, направил го и гласовито.

Случило се, че един градинар, като го видял, че има такава форма, той имал нужда някой да му пази градината, оставил го да пази градината. Птиците ходили, и то ходило да пази от птиците. Като ходило да пази от птиците, изпогазило цялата градина. Градинарят, като видял, казва: “Голям ти е ръстът, но глупаво си. Така градината не се пази.” Като намерил магарето, изпъдил го из градината и оттогава му излязло прозвището магаре. Казва: “Магаре

нали е, все си е магаре.” Случило се тъй, че всичките животни минали покрай Адама, и магарето с тях, да им тури имена. Адам му турил името магаре. А магаре значи, че си дава мнението там, дето никой не го пита. Магаре, това значи, когато си даваш мнението, когато никой не те пита. Когато минавали животните да им тури Адам имена, то си дало мнението за жената. Ева седяла, много красива, всичките животни я погледнали, то казва: “Красива е, но ще създаде някаква беля на Господа.” Разчуло се това, че ще създаде някаква беля на Господа. И тъй станало, както казало магарето, но оттам насетне жената го намразила. И досега всички жени говорят за магарето. Сега магарето казва тъй: “За жена, която Господ създал, не си давай мнението какво ще стане от нея.”

Ще прочета една от рилските беседи.

(Учителят чете от трето слово, държано на 23 юни 1942 г., сряда, в 5 часа сутринта, на Молитвения връх)

Божественият свят е свят на светлината, значи свят на човешкия ум, свят на ред и порядък, свят на вечната Божествена хармония, що светлите души разнасят във вселената, която Бог е създал за Своята слава и величие. Значи, ако ти не употребяваш ума, който Бог ти е дал, тогава няма да знаеш защо светът е създаден. Съвременните хора се занимават с туй, което Бог не е създал. Някой човек носи някаква дреха, шапка, обуща или връзката не е свързана както трябва. Влезеш в някоя къща, видиш, къщата не е направена както трябва, че мебелите, че кофата, че стомната не е както трябва. Навсякъде се занимаваме с неща, които Бог не е създал. Целия живот се занимаваме, че яденето е пресолено, че този пресолил, онзи пресолил. Казвам, много малко време ни остава да се занимаваме с Божествени работи. Всички страдаме все от порядъка, който хората са създали.

Свят без светлина е свят на безпорядък и безредие, що се нуждае от Божествената ръка. Значи свят без светлина, свят в който не съществува човешката ръка. Ние от животните не може да изискваме

това, което изискваме от човека. Казвам, туй се отнася до онези, които имат ум. Не се занимаваме с човешкия порядък. Ако ходите вие, че изследвате всички малки мътни езера, дето жабите живеят и крякат, какво ще научите? Тия локвички не ги създаде Бог. Всичко онова, което Бог създаде, е чисто. Всичко, което е нечисто в себе си, не е Божествено. Първото нещо: избягвайте нечистотата, в каквато и форма да е.

Свят на безводие, свят на сухота, е свят, що се нуждае от Божия мир, от живота на радостта. Да кажем, ти не си радостен, нямаш вода в себе си. Или кръвообращението не върви. Щом кръвообращението не става редовно - кръвообращението върви по ритъма на сърцето, ако кръвообращението не става редовно, тогава се ражда тази дисхармония. По някой път ние страдаме, че нищо не ни стига, недоволен си.

Използвай услугите на най-малките случки да направиш добро. Използвай услугите на най-малките случки да постъпиш справедливо спрямо своята душа, която носи бремето на всички същества. Знайте, че не е лесна задача. Всеки от вас да участва във всички изпитания, които има. Един ден състоянието на вълка ще мине през тебе и ти, добрият човек, ще почувстваш, че в тебе ще се зароди зло, омраза. Един ден вълкът ще влезе в тебе, ще каже: “Научѐ ме да живея, досега съм бил голям грешник.” Какво ще му кажеш? Дтйде вълкът да се изповядва при тебе, ти ще му станеш изповедник. Щом станеш изповедник на вълка, ти ще му вземеш греховете. Как ще оправиш този вълк? Ще дойде змията, ще дойде тигърът. Ония, които влизат в Божествения свят, казват: “Много лош човек съм станал.” Изповядал си някой вълк. Доста сме интересни, че искаме да знаем какво е състоянието на един вълк. Аз никога не искам да изповядвам един вълк. Или какво ще изповядвам една лисица? Ще ми разправя за една кокошка, за друга, за пиленца. Какво ще изповядваш един сокол? Ще ми разправя, че задигнал някое пиленце, ще ми разправя, че задигнал някоя пойна птичка - всичките грехове ще

разправя. Нарушил Божествения ред на нещата. Имаш една пойна птица, която ти пее, един ден ти я накараш да замълчи: пуснал си някой сокол, задигнал твоята пойна птичка. Питам, защо допускате соколите да задигат хубавите неща?

Например как бихте оправдали тази постъпка? Разправяше ми един мой познат. Облякъл си един ден хубави дрехи. "Млад човек съм, казва, тези дрехи ги нося да ме видят хората и имаше кой да ме види. Вървя така, и по едно време току гледам цяла една кофа помия се изсипа на главата ми." Той минавал по улицата и една жена си къпала детето, и без да гледа - хвърлила водата на пътя. Питам сега: де е погрешката, у жената или у него? У жената има погрешка, и у него има погрешка. Що му трябваше той да минава по улицата и да гледа прозорците? Все от прозорците ще излее някой помията навън. Коя е тази помия? Когато ти изнасяш новини, които не си проверил, не е ли това помия?

Ако идете в някоя православна църква, най-първо ще видят как се кръстиш, как държиш пръстите си. Ще кажат: "Този не се кръсти хубаво." Ще ти кажат как. Кръстенето Бог не го създаде. Ти, като се кръстиш, трите пръста съединяваш за Господа и двата - казваш: "За мене". Казвам на православния: "Защо си туряш така пръстите?" (Учителят си свива пръстите, както православните за кръстене, и ги туря на челото.) "Искам да служа на Господа тъй, както мисля." (Слага ръката на слънчевия възел.) "Искам да служа на Господа тъй, както чувствам." (Слага си ръката настрани пред гърдите.) "Искам да служа на Господа тъй, както волята ми разправя." Какво разбира човек? "Искам да предам моята мисъл тъй чиста, както Бог я предал. Искам да предам моите чувства така чисти, както Бог ги е създал. Искам да предам моята сила на любовта, на мъдростта тъй, както Бог я е създал." То е кръстене.

И действително този пръст, показалецът, е, дето вземат участие личните чувства. Вторият пръст, той е сатурновият пръст, който показва, че човек трябва да бъде абсолютно справедлив. И при това

този палец, той означава Божията любов. Той е малък. Палецът какво нещо е? Палецът е Божествената любов, която оправя нещата в света. Без палеца нищо не става. В древността, когато са искали да накажат някого, отсичали са палците. Щом ти отсекат палците на ръцете и на краката, ти ще бъдеш негоден. Та казвам, не сечете палците на вашата дясна и лява ръка. Доброто има палеца. Ти, ако не можеш да приложиш доброто, ти ще отсечеш палеца. Ако не можеш да мислиш, ти ще отсечеш палеца. Ако ти не можеш да чувстваш, ти ще отсечеш палеца.

Разправяше ми един познат: "Гледам едно дете бере ябълки и ги туря в джоба. Иде ми да взема и да го набия хубаво. Защо яде ябълки? Започнах да разсъждавам: ако туй дете го набия? Господ му дал желание да яде ябълки. Питам се какво ще придобия, ако го набия? Представих си, че аз съм на неговото място и имам туй желание, пък някой мисли да ме бие, няма да ми бъде приятно. Като ме погледна това дете, бои се. Аз го погалих по гърба, казвам: "Не бой се, много хубаво направи, че яде, даде ми едно добро условие." Аз му набрах ябълки, че му дадох. "Аз те похвалявам, че ти знаеш как да ядеш ябълки, аз те похвалявам, че ти знаеш да напълниш джобовете, да занесеш на баща си и майка си от тези хубави ябълки, и те да се радват."

Питам, защо ние, съвременните хора, не можем така да гледаме? Да допуснем сега, че се проповядва едно учение, което много мъчно може да се приложи. Представете си, че касата е отворена и едно дете бере плодове от таза каса, взема една златна монета, взема две, три. Ти, след като го видиш, да го потупаш по гърба и да вземеш още да му дадеш. Колцина от вас бихте направили това? От едно шише може да се открадне. Престъпления стават при малките работи. Ако имате едно кило вода, ако се вземе една капка, престъпление е, понеже шишето е празно. При туй шише вие ще вдигнете скандал: как е посмял да вземе от водата без ваше позволение? Ще кажете: "Не знаете ли, че тази вода е свята вода, аз съм я пазил за лекарство?"

Питам, ако вие сте при едно езеро, което има петдесет километра широчина и петдесет метра дължина, ще има ли престъпление, ако вземете от него едно кило вода? Престъпленията съществуват в човешкия порядък, не и в Божествения порядък. Престъпление съществува извън любовта, в любовта не може да има престъпление. Единственият свят, в който няма престъпление, то е светът на любовта, понеже има изобилие на нещата, понеже този свят няма никакъв дефект. Ако вие сте в един ангелски свят, вие никога не можете да намерите погрешка, понеже ангелите са много красиви същества, всички си мязат. Ти, в ангелския свят като гледаш един ангел, само като мръднеш, и втори път не може да го намериш, всички си мязат, не може да различиш един от друг. Питам, ако вие бихте ги видели там, как ще познаете кой ангел обичате? Никой ангел не си казва името е това и това, вие сами трябва да го познаете. Никога не казва: "Аз съм Иван Стоянов." Тук ще си каже името, ще се препоръча. Ангелът никога не се препоръчва. Ангела, ако го обичаш, ще му знаеш името, без да го е казал. Писанието казва: "Всеки ще има име, което само той ще го знае." Сега имате имена, които всеки ще ги знае. Туй, което всеки го знае, то не е нещо реално.

Сега къде е погрешката на първата жена? Погрешката на първата жена е в това, че тя помисли, че Бог не е вложил всичко в човека, ами има нещо, което отпосле може да се притури. Когато дойде онзи адепт, той ѐ казва: "Слушай, ако ядете от това, забраненото дърво, като Бога ще станете." Значи във вас има нещо, което може да дойде само от туй дърво. Ето лъжата. То не е вярно. Плодът на туй дърво, освен че не му приложи нищо, но му отне нещо, което Бог беше вложил. От този плод освен че хората нищо не придобиха, но изгубиха това, което имаха. Ева имаше царска мантия, такава, каквато не може да ви я опиша. Тя носеше една дреха, която имаше всичките цветове на Божествения свят. По-голяма царица от нея нямаше. След като яде от този плод, тя изгуби тази мантия. И Адам, който носеше най-хубавата мантия, изгуби мантията, като яде от плода.

Същото нещо става и днес с човека. След като направи едно престъпление, човек губи своята светлина. Когато човек мисли, че Бог не е вложил нещо в него, иска да го придобие, изгубва своята светлина. Като изгуби човек своята светлина, туй, което умът има, като изгуби туй, което сърцето има, какво остава? Ако на вас биха ви дали един опит, който дават само на онези, които са завършили своето развитие: да минете през едно бойно поле, дето се бият сто-двеста хиляди хора, всички стрелят, и казват: "Ще минете през туй бойно поле" - колцина от вас бихте минали? То е невъзможно. Да минеш през едно място, дето хората обичат да хулят, да шепотничат, и ти да не чуеш нещо от това шепотничество, да минеш, и хич да ги не слушаш. Като слушаш, да превръщаш всичко. Че какво има?

Да кажем, срещам една грозотия, казваш: "Тази грозотия как я създаде Господ?" Хубави работи са скрити в грозотията. Без красота, опасна работа е. Ако търсиш добра жена, търси, която е грозна. Която е красива, тя е малко... Красивите жени нямат достатъчно сила. Грозните са много особени. Понеже тя е грозна, тя е умна, знае как да постъпва. Онази, която е красива, тя само красотата си гледа и ходи, не знае да готви. Да ви кажа, аз, ако бих търсил готвачка, не бих избрал красива ни най-малко, малко грозна трябва да бъде. На красивата този є каже: "Много си красива", онзи є каже - тя ще прегори яденето. Ако шие, като я хвалят, че е много красива, няма да може да ушие дрехата. Грозничката хубаво ще шие, хубаво ще си гледа работата.

Когато Бог те постави в неблагоприятни условия външно, то е грозотията. Той те е поставил, за да бъдеш разумен. Трябва да гледаш хубавата страна. Има една грозота, която е приятна. Нямаш нито пет пари в джоба си, ти може да бъдеш сигурен, че никой няма да те убие. В света на престъпленията, щом имаш най-малката монета в джоба си, разбойниците може да те убият. Нямаш нито пет пари, сигурен си, че никой няма да посегне на живота ти. Какво зло има, че ти си беден, нямаш петаче в джоба си? Значи сигурен си, че няма да бъдеш убит.

Ако ние искаме да бъдем безсмъртни, да не умираме, не трябва да влизат пари в джоба ни. При сегашните условия вие сами се осъждате. Казваш: "Ще живея", и пари туряш в джоба си. Съдбата ти е решена. Колкото повече пари туриш в джоба си, толкоз по-скоро ще умреш. Колкото по-малко туриш, по-дълго време ще живееш. Ние с парите изгубваме своята вяра в Бога. Наместо ти да уповаваш на Бога, да имаш една права мисъл - бръкнеш в джоба, пипнеш парите, погледнеш парите в банката и вече уповаваш на тях. Казваш, че вярваш в Бога, но твоята вяра е онази вяра.

Че ти, ако разбираш онзи икономически закон, всяка мисъл може да се превърне в злато. Следователно ти, ако искаш, своята мисъл може да я превърнеш в злато и златото може да превърнеш в добри мисли. Следователно, като живееш между добри хора, техните мисли, ако ти трябват, може да ги превърнеш в злато - толкова, колкото ти трябва. Ако ти имаш хиляда овце и ти трябва масло, като издоиш млякото, може да го очукаш и да извадиш масло колкото искаш. Какво има да се безпокоиш?

Казвам, ние, съвременните хора, не разбираме. Казвате: "Любов, любов, но трябва да си имаш парици." То е друг въпрос. Щом влезеш в един човешки порядък, ти трябва да се подчиниш на него. Например канят те на някой журфикс*. Министър си, непременно ще туриш цилиндър, фрак, не може да идеш с обикновени дрехи. Има известен ред. Или военен си. Ти имаш чин полковник или капитан, или генерал, или поручик, или подпоручик, или взводен, или фелдфебел, или, най-после, ефрейтор. Ефрейторът носи една нашивка, взводният две-три нашивки, после, фелдфебелът - едно голямо парче. Другите носят звезди и тъй нататък.

Та казвам, това е човешки порядък. Човек се отличава със своя ум. Ако ти имаш отличен ум, защо да не го употребиш? Ако ти имаш отлично сърце, защо да не го употребиш? Ако ти имаш отлична воля, защо да не я употребиш? В един порядък на нещата как трябва да постъпите? Ако вие идете в ангелския свят и кажете, че някой ангел

има да дължи някому, всеки ангел, който чуе, че има да дължи, той ще плати. Комуто кажете това, той веднага ще плати дълга. Или ако кажеш някой недъг, той веднага ще го изправи. Никога няма да вземе предвид, че онзи има този недъг. Един ангел никога няма да повярва, че има недъг. Ангелите не знаят какво нещо е погрешка. Един ангел никога не може да види, че друг ангел има погрешка, че не постъпил добре. На земята ние имаме погрешки. По някой път аз може да плюя на земята. Не е възпитание. В България обикновено не носят кърпа за носа, хване носа и го изчисти на земята. Та казвам, гледам често религиозни хора казват: "Да ти кажа какво казваха." Той чисти носа си. Аз казвам, човек една седмица да не си спомни за нищо лошо. Както вижда хората, да не вижда лошото в тях. Не че ще оправим света, но ще се покажем колко сме силни. Като се изсекне някой, аз ще ида да изчистя. Аз ще тръгна отподире му, колкото пъти се изсекне, аз ще изчистя с кърпа, без той да знае.

Та казвам, новото учение е не както е писано в закона, но кое мога да направя в света. Бог постоянно мисли как да оправя нашите погрешки и ги изправя. Господ не вижда погрешките. Апостол Павел казва: "Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не им вменяваше в грях."

Та казвам, ние сме дошли до едно място, дето любовта от нас изисква големи жертви. Разправяше ми един мой познат. Минавал някъде, носел в торбата си хляб, ябълки. Иде насреща му и се оплаква, че няма нищо. Казва му: "Нося една торба с ябълки, да ти ги дам, отворє си торбата." Той иска да му се оплаква, че хляба му взели. Казва: "Имам и хляб." Та казвам, това е вътрешна предвидливост. Защо да не седим и да разгледаме света така, както Господ го създал, а гледаме, както хората са го създали.

Така душата уяква в доброто, справедливостта и разумността. Случката е най-малкият подтик към доброто от Бога, най-малкият подтик към справедливостта, най-малкият подтик към разумността. Нехайството към тези добродетели създава всички страдания в

живота. Страдаш, защото си нехаен към доброто. Страдаш, защото си нехаен към справедливостта. Страдаш, понеже си невнимателен към разумността.

Напусни калния път на живота, дето всичко е мъгла и тръгни по възходящия път на любовта.

Не презирай малките цветенца, които срещаш по пътя. Не презирай малките росни капки, що виждаш по повърхността на листата. За що служи един цвят? Всеки цвят ще ти даде това, което ти липсва. Често ти срещаш един червен цвят. Той ще ти даде подтик в живота. Срещаш жълтия цвят, той ще ти даде подтик за разумността. Срещаш синия цвят, той ще развие вярата. Казвам, цветята между които ние минаваме, са проводници на Божиите блага. Срещаш жълтия цвят, той е подтик към разумния живот, цветето казва: “Благата, разумността, която Бог ти дал, използвай.” Не забравяй Божиите блага на разумността. Минеш покрай червения цвят, той ти казва: “Не забравяй Божиите блага на живота.” Това той ти напомня.

Не презирай говора на малките птички, които цвъртят по света. Ти мислиш, че птичките цвъртят. Това цвъртене е говор. Петелът, който постоянно кукурига, какво казва? Ти си тъжен, казва: “Ще се оправят работите.” Изгубил си пари, петелът казва: “Ще се оправят работите.” Заболял някой. Като кукурига петелът, всичко ще се оправи. Затуй всеки трябва да си има по един петел, който да му кукурига. Казва: “Слънцето ще изгрее, дъжд ще има, плодородие ще има.” Винаги говори хубаво, затуй неговото кукуригане дава разположение. Кучето, като лае, не дава разположение, но като пее петелът, тебе ти е приятно.

Та казвам, петелът ни добре да пее. Човешкият ум е този петел. Който има ума, всичко може да оправи.

Не отхвърляй малката песен на светлината, що весели твоята душа. Не отказвай услугите на малкия бръмбар, що се моли около тебе и бръмчи. Бръмбарът, като бръмчи, казва: “Използвай ума си,

който Бог ти дал.” И когато кацне на коляното ти, погледай го и му кажи: “Благодаря ти за услугите, що ми носиш.”

Говоря не за хапливите мухи, които хапят, но за малките бръмбари, които милват. Хапливите бръмбари, това са големите хора в света.

Говорѐ ясно и отчетливо, не бъди гъгнив. Всеки човек, който седи на два стола, е гъгнив. Всеки човек, който не знае как да постъпи в дадения случай, е гъгнив.

В света на доброто и злото първо избирай доброто, после направи злото да служи на доброто. Не завързвай приятелство със злото, защото това е най-тежкият товар, който можеш да понесеш, най-тежката работа, която можеш да свършиш, най-трудното учение, което можеш да постигнеш, най-големите изненади, които можеш да срещнеш. Злото има само един приятел, то е любовта. Запознай се с нея, после със злото. Никога не се познавай със злото, преди да се запознаеш с любовта. Запознай се с нея, и тогава със злото. Значи огънят не се бута с пръст, а с дилаф.

Светът на доброто и злото е свят на Божественото. Не влизай там преждевременно, понеже не ти е мястото. Ти нямаш познанието и силите на тия напреднали същества и можеш лесно да пострадаш. Страданието, което не може да се използва, става спънка за душата. Страданието, що се използва, е подвиг за душата.

Радвай се на малките блага, които Бог ежедневно и непрекъснато ти изпраща, за да те подкрепят в твоя път, който те води към любовта. Когато влезеш в нейните предели, тя ще ти покаже красотата на Божествения свят. Без нея Божествените блага са непостижими, с нея всичките Божествени блага са нишки, с които целият живот е изтъкан.

Духът е, Който със светлина изтъкава добрия живот в човека.

Ходѐ в светлината, за да те благослови и Господ. Използвай всичките нейни допирни точки, използвай всички нейни допирни възможности. И на най-малкия неин лъх обръщай внимание, за да

изучиш незнайните пътища на живота. Те носят скритите Божии радости, които слизат от небето.

Земята е място за Божиите скривалища, от които ти се ползваш всеки ден. Даже и прахът там е ценен, както златото. Колко смислена дума е думата прах. На български тя има два смисъла: съществителното прах и глагола прах, очистих. Прахът е символ на отлична чистота.

И най-после казва:

Там дето е Бог, смърт и живот са все едно.

Пребъдвайте в Него, за да пребъдва и Той във вас.

Заучавайте ценните думи на любовта.

Да не търсим празните пътища на живота, да се качим в реалните води на Божествения свят, който Бог е създал. Сега три неща има: всеки от нас трябва да бъде добър, всеки от нас трябва да бъде разумен, трябва да бъдем справедливи. Учението в училището, онова, което научим, за което трябва да дадем изпит, то е важно. Любовта е необходима за живота, светлината е необходима за знанието и свободата е необходима, за да се познае истината. Трябва да бъдем свободни. Нас ни трябва да имаме само една нишка, с която трябва да бъдем свързани. Едната нишка, с която трябва да бъде свързана душата ни, то е истината. Тя е пътят, по който идват всички Божии блага. Когато имаме много конци, с които сме свързани в света, всичките конци в света стават препятствие на нашата душа.

Казвам, да се освободим от всички ония лепкави вещества, които ви спъват. Ние казваме, че хората ни спъват. Че кой ще ни спъне? В света, в който живеем, в хората ли живеем, или в Бога? В Бога живеем. Следователно никой не е в състояние да ни спъне. Бог е направил всички хора свободни. Ние сами се спъваме, като мислим, че някой ни спъва. Може да те спъне, но той ще те спъне в момента, в който ти мислиш за живота. Казвам, всички мъчнотии в живота идат в момента, в който ти прекъснеш да мислиш за Божественото, ще дойде някоя несгода в живота. Затуй дръжте постоянно онази връзка с

Бога. Онова, което любовта ви научи, правете го. На нов език ще ви говори, тя няма да ви говори, както сега. Писанието казва: “Всички ще бъдат научени отвътре.” Отвътре е, когато любовта започне да говори отвътре, тогава сме на правия път. В онова, което отвътре се говори и отвън се говори, там е Бог.

Сега вие сте най-богатите хора на света. Туй да го знаете. Няма по-богати хора от вас.

“Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.”

28 утринно слово 19 юли 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ДОБРО, СПРАВЕДЛИВОСТ,РАЗУМНОСТ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“Изгрява слънцето”

Ще прочета двайсет и трета глава от Йеремия. Една глава доста интересна, показва как са гледали хората в това време. (Учителят прочете главата.)

“Духът Божи”

Съвременният християнски свят е построен на критика, най-модна критика. Младите красиви момци и младите красиви моми като се облекат, има едно състезание кой е по-красив. Вестниците пишат: този, онзи е красив, дават премия за красотата. Хубаво нещо е да се дава премия за красотата. Трябва да има премия за красотата, да има премия за добрите качества, премия за доброто, премия за разумността, после - премия за честността и справедливостта.

Пророкът малко пресилил, пресилено говори. Като голям патриот, казва какво лъжат пророците. И днес пророците и гадателите лъжат, днес е пълен светът с пророци. Ако идете в Англия и Америка, пророци колкото искаш. Искаш да започнеш някоя търговия, ще идеш да питаш някой астролог, някой хиромант, ще ти върви или не. Доста скъпо се плаща. За една сделка ще ти пророкува, ще му платиш пет английски лири; всяка една струва три хиляди, три хиляди по пет - петнайсет хиляди за едно пророкуване. Колко време ще му вземе да ти пророкува? Петнайсет минути. Сега има пророци на кафе, обърне кафето, пророкува. Има пророци на боб, на чер и бял боб. Видял съм бабата - извади боба Вие се смеете, но наука има, като раздели боба, знае да смята, започва тя да приказва.

Сега пророкуването е като зрението. То е нещо, което човек вижда. Аз гледам много реално. Някои хора са късогледи, някои надалече гледат. Късогледият вижда една педя пред себе си, далекогледите са онези, които надалече виждат. Онези, лъжливите пророци, той видял, недоволен е пророкът. Най-първо, човек, за да бъде пророк, трябва да има светлина в ума. Пророк, в ума на когото не влиза светлина, той е загазил. Пророк, в сърцето на когото не влиза топлина, той е загазил. Пророк, в когото не влиза сила, той е загазил. Ако пророкът е болен, той никакъв пророк не е. Идеш при един болен пророк, той ти предсказва бъдещето. Не ходи, да си губиш времето.

Някой казва: "Как да се подобри животът?" Във всеки един човек Бог е вложил начин как да се подобри животът. Три неща има, от които човек може да се подобри: неговата глава, неговите дробове и неговият стомах. Макар че в Евангелието наричат стомаха търбух, то е неразбиране. Стомахът представя физическия свят, гърдите представят духовния свят и главата представя Божествения свят. Следователно на физическото поле, ако ти не ядеш храна, каквато трябва, ти ще се намериш в противоречие. Ще ядеш най-хубавата храна, ще пиеш най-хубавата вода, ще дишаш най-хубавия въздух, не такъв въздух, който е пълен само с дим. С очите си възприемай най-хубавата светлина. Ще виждаш най-хубавите неща, които съществуват в природата. Сега някой път един художник се разгневява за много малко работа. Види, ученикът нацапал платното, не турил краските на място, казва: "Така не се турят краските." Сенките турил не на място, сенките ги нацапал, очите ги направил такива изпъкнали, носът направил голям. Казва: "Така не се рисува." "Аз така го виждам." Някои хора има, които виждат човешките носове по-дълги, отколкото са, някои виждат човешките носове по-къси, отколкото са. Някой път виждате с едното око предметите по-големи, а с другото - по-малки. Затвори едното око, ще видиш предметите по-малки. Кое е по-хубаво: да виждаш предметите по-малки или по-големи? Лявото око някой път предметите вижда по-малки, дясното

око вижда по-големи. Има пак раздвоение. Захващаш някоя работа, казваш за някого: “Красив като ангел.” Аз не виждам никаква красота, казвам: “Къде е ангелското в нея?” Аз наричам всеки човек ангел, който може да ти запали чергата. Човек, който не може да ти запали чергата, никакъв ангел не е. Човек, който вкъщи не може да ти запали огъня, какъв ангел е? Вие се плашите, като се запалите, че ще изгорите. То е друг въпрос да се запалиш, и друго е да изгориш. Казва: “Запали огъня.” Какво лошо има, като ти запалят свещта или ако завърти ключа? Дойде светлината. Какво лошо има, ако се запали слънцето? Учените хора казват, че има милиони градуси топлина на слънцето, какво лошо има? “Лошото е, казва, милиони градуси, ще изгорим.” Нека да имаме милиони градуси. Благодарение на тия милиони градуси приемаме светлината и живеем добре. Ако се намали светлината на слънцето, и на нас ще бъде лошо.

Този пророк, той е пресилил. Един от добрите пророци у евреите е Исая. Ако ние бяхме във времето на Йеремия, как бихме говорили? Сега всеки се интересува и пита: “Кой ще победи?” Българите, като питат кой ще победи, имат предвид себе си, англичаните имат предвид себе си, германците имат предвид себе си. Всичките питат кой ще победи. Силният ще победи. Досега как е било? Винаги силният е побеждавал. Кога са побеждавали зайците, кога са побеждавали мухите? Ние в света искаме едно право. Ти си заек, искаш правото. Тежко ти и горко ти, да ти го дадат. Вие търсите едно право извън Господа: да дойде Господ, да ви даде правото. Ако ти сам не си в сила да си дадеш правото, никой няма да ти даде право. Ти сам трябва да съзнаеш своето право, после, сам трябва да имаш сила да изпълниш правото. Сега вие уповавате на Господа отвън. Отвътре хората още не са се научили да уповават на Господа.

Сега ще ви направя един малък разбор. Имате понятие за човешкото сърце, много криво понятие. Малко християни съм срещал, които имат ясна представа за сърцето. Казват: “Нечисто е сърцето.” Че е нечисто, нечисто е, но туй не е голямото зло на

сърцето. В сърцето на човека са вложили най-голямото богатство. Всичкото злато, което има, е вътре, окаляно е отвън. Че е оцапано, оцапано е. Ако се очисти, е чисто. Самите материали са здрави, няма нищо калпаво. Отвън е оцапано, трябва да се изчисти. Външно животът на човека е позлатен. Нечистото сърце ако не се чисти, златото не излиза. Затуй човек страда. Като се очисти, иде Божественото благо. Казвате: "Не е добро сърцето." Ако не е добро, защо Господ казва: "Сине мой, дай си сърцето." Господ казва: ще очисти греховете отгоре, ще очисти сърцето. В сърцето е вложен капитал, който отгоре е оцапан, златото и всичките хубави работи са оцапани. Бог казва да Му дадем сърцето, за да го очисти. Бог вложил най-хубавите работи в него, затуй сега трябва да го очистим. Има пари жълтици, които са оцапани отгоре. Гледат да ги изчистят, но да останат старите надписи. Тези монети струват много скъпо. Ако се изтрие написаното, не струват. Какъв е законът? Ако не изчистите сърцето си, ще страдате. Ако изчистите лицето, което е позлатено, пак ще страдате. Ако не очистите сърцето, ще страдате, понеже, като очистите лицето, което е позлатено, ще излезе медта отдолу, отровата. Да готвиш в една медна тенджера, некалайдисана, е отровна. Казвам, не чисти само лицето, което е позлатено. Като го изчистиш, ще излезе лошото. Лицето отвън е златно, отвътре не е. Сърцето си трябва да чистиш, понеже, като изчистиш отвън сърцето, ще излезе златото отвътре. Под думата злато, разбирам знанието, мъдростта вътре. А пък под думата лице разбирам онези предохранителни неща, които Бог е турил отвън, не ги премахвайте.

Срещаш ти по пътя си една замръзнала змия, защо ще я съжаляваш, ще я туряш в пазвата да є направиш добро? Тя, като се съживи, ще те ухапе. Що ще съжаляваш онази кобра, що ще съжаляваш един лош замръзнал човек? Нека си седи замръзнал. На лошия човек ти като му направиш добро, като го събудиш, той на сто души ще направи пакост. Защо в себе си ще дадеш ход на една лоша мисъл, тя на сто твои мисли ще причини зло? Не є давай ход, нека

стои замръзнала. Майката иска да бие детето си. Има педагози, които казват, че не трябва да се бие. Трябва да се бие човек, нищо повече, но да знаеш как да биеш. Пианистът не бие ли пианото? Знаеш колко удари има: бум-бум, но бие човекът на свят, музикално бие. Да знаеш къде да биеш човека и как да го биеш. Не бий човека с дърво, но с ръката си, понеже, като го удариш, намагнитизираш го. Хубаво е майката да дигне задницата на детето и да започне с ръката. Дъщерята и синът казват: "Мамичко!" От ръката излизат онези, благородните, сили: от първия пръст, от втория, от третия. Не с дърво, не с камшик. Даже на болните хора препоръчват да се бият, новото лекуване е да се бият. То е само метод - болния, като го биеш, да оздравее.

Често човек се уплаши, и от своя страх носи една болест. Преди няколко години мисля беше, имаше един случай в Южна Америка. Двама паралитици лежат в една болница. Лекарите ги лекували, но ги оставили като неизлечими. Седят двамата паралитици, разговарят се. Казват: "Няма да ни бъде, ще се мре." Туй градче било близо до планината. Влязла една боа и като я подгонили, влязла в болницата, и после в стаята на тия паралитици. Те, като я виждат, изскачат навън. Забравили, че са болни, хукват да бягат. Питам, каква сила ги оздрави, кажете ми? Хубаво е по някой път да се уплаши човек, понеже този парализ ще изчезне. Трябва да се уплаши. Страхът от Господа е хубаво нещо. Тези двама души казвали: "Благодарим, че влезе онази скопосница, другояче досега щяхме да лежим."

Ако едно зло влезе в дома ти и те изкара от туй паралитично положение, не е ли туй едно добро? Мина вчера този аероплан, и виждам как трепери сърцето на този, който е вътре. Отгоре ходи уж да хвърля бомби, но и нему сърцето трепери. Той има страх, знаеш какъв страх - еврейски страх. За герой минава. Казвам, няма човек, който да не се страхува в света. Всякога слабият, като дойде силният, се страхува. Но при силния като дойде по-силният, и него го е страх. Един голям пехливанин, който завалил двайсет души - дойде друг по-

голям пехливанин. Като го хване, вижда онези ръце, ония мускули. Като го разглежда, започва да му тупа сърцето, казва: "Тази работа е сериозна, казва. Всичката слава, която имам, този ще я вземе."

Казвам, ние сме пред невидимия свят. Някои искат, от невидимия свят, да видят кой е герой. Ако твоят ум не може да побеждава тъмнината, ако твоето сърце не може да побеждава студа, ако твоето тяло не може да побеждава безсилието, тогава в какво седи твоето знание? Със силния не се борете, упражнявайте се. Много пъти големите борци се борят с големи борци, но той най-първо се предаде, като че ги учи на методите как да се борят, и падне на земята. Погледнеш, младият борец се намира под големия, уж ще го победи, но го побеждават. Майстор е, показва - има начини на борбата.

Да кажем сега, вие сте страхливи. Казват: "Не се страхувай." С какво трябва да замениш страха? Според съвременните научни изследвания отгоре на страха е поставено онова, Божественото, чувство на справедливост. Животните са дошли до страха, човек от страха минава в справедливостта. Не може да бъдеш безстрашен, ако не си справедлив. Следователно, за да станеш безстрашен, трябва да бъдеш справедлив. Всеки човек, който не е справедлив, той е страхлив. Страхливият не може да наследи Царството Божие. Ако искаш да лекуваш своя страх, трябва да бъдеш справедлив. Ако искаш да лекуваш безлюбието - безлюбие е, когато главата отпред е ниска, отзад висока. Високата глава отпред, отзад ниска, то е любов. Да ви наведа този пример не като аргумент. Силните течения стават при по-големите наклони; дето полето е равно, теченията са слаби. Следователно, когато става наклонено, големи пороища стават. Големите пороища показват голямо безлюбие, което съществува в света. Затуй всякога човек трябва да има една мисъл, трябва да има съчувствие, накъдето ходи. Минаваш покрай някое бръмбарче, като му съчувстваш, ти подигаш главата нагоре. Всеки ден като имаш съчувствие - да придобиеш този характер. Бог обръща внимание на най-малките работи. Бог като дойде при него, и бръмбарът Му се

оплаква. Той се поусмихне, погледа го, и бръмбарът оживява. Дойде някой човек, погледа го, оживява. Всички ги оживява. Идват, заминават, Той всички ги оживява. Страдаме на земята без Него. Той на всички дава живот. Бог не мори никого, но наказва. Ето в какво седи наказанието. Щом идеш при Господа - имаш десет гвоздеи, забити в тялото - като ги тегли тия гвоздеи да ги извади, то е болката. Той извади една лоша мисъл из ума, ти страдаш, извади друга мисъл, пак страдаш, казваш: "Пострадах." От сърцето ти извади лошо желание, ти пак страдаш. Но тия страдания носят живот.

Следователно, когато в живота, в природата, имаме страдания, радвайте се на вашите страдания. Вие се осакащате, като казвате: "Защо трябва да страдаме?" Една млада сестра от няколко години казва: "Защо трябва да страдам?" Щом не искаш да страдаш, не идвай на земята, никой не те повикал. Баща ти страда, майка ти страда, братята ти страдат, ти искаш да правиш изключение, да не страдаш. Казва: "Аз не искам да страдам." Казвам, има гадатели, да ги попиташ. Кой ще ти каже как да не страдаш? Като платиш двайсет лева, циганки има, започнат да лъжат, казва: "Ти имаш пет кила късмет." На младата мома казва: "Ти ще се ожениш за богат и късметлия момък, като княз." Като се ожени за този княз, по три пъти я бие на ден. Казва: "Защо лъже?" За пари. Един бакалин казва: "Първо качество е този ориз." Аз го виждам, че не е първо качество, защото в първо качество няма нито едно строшено зърно, всичките зърна здрави. Преглеждам ги и виждам: две здрави, три счупени. Той казва: първо качество. Казвам, не е първо качество това, не е и второ качество, защото във второто качество две са цели, едно счупено, а в третото качество почти всички са начупени.

Може да ви кажа така: вашето щастие седи във вашето гърло, вашето щастие седи във вашето чело. В челото има известни чакри, така ги наричат индусите. Религията седи отгоре на главата, там има хилядолистник. Ако този хилядолистник е развит, той има хиляда листа. То са всичките Божии благословения, които се включват. Ако

твоят хилядолистник не е развит, целият ти живот е нещастен. Ядеш някой път, като си здрав, като че мед капе. Като ядеш онази баница, като ядеш онези сливи, ябълки, като пиеш сладко винце, водица. Казвам, езикът ти да е в нормално състояние, да не е побелял, да е червен. Като ядеш втори път, пак да ти е приятно. Трети път, като ядеш, още по-приятно да ти бъде. Не да бъде култ, но да бъде един стимул във вас. Аз наблюдавам често тук, като ядем, не виждам весело състояние, сериозни хората. Като погледнеш празната паница, да се усмихнеш, че си я изпразнил. Като погледнеш, че е пълна, тогава трябва да се начумериш. Като погледнете сега празната паница, свиете вежди. Достатъчно е една паница, два пъти не става. Аз не съм за два пъти ядене, аз съм за едното. Като ти сипят една паница, достатъчно е. Направете този опит където и да сте, направете този опит: колкото и да ти сипят, не казвай нищо, но като изпразниш паницата, да се усмихнеш, не искай втори път да ти дадат. Ако ти напълнят паницата и я оставиш празна, тогава готвачът е сериозен. Когато не изпразниш паницата, готвачът не се радва. Като излезеш, дълго време да се радваш на празната паница. Много хубаво е туй ядене, много хубав е този хляб. Да носиш в себе си Божиите благословения.

Една сестра ми разправяше за този аероплан. Тя не чула първата тревога, но чула, когато свирили отбой. Помислила, че то е тревога и се молила. Когато дошла първата тревога, не се молила. След отбой се молила, аеропланът заминал. Когато другите престанали да се молят, тогава тя се молила да я избави Господ, тя чула отбоя и се молила двайсет минути да я избави Господ от злото. Питам: в началото ли трябва да се молите, или в края? В края благодарете, че са си заминали. Сега, когато трябва да благодарим, да се молим да ни избави Господ не е на място. Казвам, когато идат аеропланите, бъдете будни да слушате първата тревога, да слушате и последната, да знаете в началото как да се молите и в края как да благодариш, да измените тази молитва. Казва: “Напразно се молих, те отбой свирили,

аз се моля. Излязох вън, гледам, тази работа се е свършила. Моля се за нищо и никакво.” То значи праните, чистите дрехи да мислиш, че си ги опрал. Не бутай чистите дрехи, не ги пери наново. Нечистите да се перат, разбирам, но чистите защо ще ги перете?

Та казвам, вложете във физическия живот доброто за основа като една сила. Тялото при доброто всякога може да бъде здраво. Доброто е една мощна сила за органическия свят. Трябва да го знаете. Доброто е свързано с тялото. Дотолкоз, доколкото човек е добър, дотолкоз е по-здрав. Справедливостта е за духовния свят. Колкото човек е по-справедлив, толкоз вътрешното разположение на сърцето е по-добро. Разумността е вече здравословното състояние на човешката душа. Колкото има повече светлина, толкова животът е по-лесен.

Та казвам, да приложим доброто за основа, която Бог е вложил, за да подкрепим тялото. Справедливостта ще поддържа ритъма на нашето сърце. Да поддържаме Божествената светлина, ще поддържаме здравословното състояние на нашия ум. Тогава Божиите благословения ще дойдат. Според мене доброто и разумността, това са ръцете на човешката душа, с които трябва да работим, това са очите, с които трябва да гледаме, ушите с които трябва да слушаме. Без добро, без справедливост и без любов, всичко в света е анормално. В тях Бог се проявява. Някой път вие искате да знаете дали обичате някого. Не говорете дали обичате някого. В човешката любов, за да ви обичат, най-първо гледайте добър ли е, справедлив ли е, разумен ли е. Ако е добър, справедлив и разумен, тогава може да разчитате на него. Но ако той не е здрав, ако е болен, ако винаги е кисел - каквото да му направите, все е недоволен. Нахраниш го, казва: “Кой знае дали ще ме нахрани.” Като ме нахрани човекът, трябва да му благодаря. Днес, като му благодаря, да помня това ядене. Направил ми най-малката услуга, подхлъзнал съм се някъде, подал ми ръка. Казваш: “Какво направил?” Ако не беше ти дал ръка, щеше да изгубиш живота. За всяка една малка услуга, която ви направят, благодарете. Ние трябва да благодарим за хилядите добрини, които всеки ден изливат ония,

разумните, братя отгоре. Хиляди добрини правят на ден. Вие сте недоволни, ходите кисел целия ден. Че защо има да се сърдите? Очите ви са здрави, ушите ви здрави, ядете, пиете. От какво има да се безпокоите? Заплатата била малка - две хиляди и петстотин, казвате: “С две хиляди и петстотин живее ли се?” Някои американски милиардери имали един милион долари на година. Мислите ли, че те по-сладко спят? Цяла нощ се върти като пържена риба. Един от големите милиардери в Америка се оплаква, казва: “Три години ме храниха като кон с овесена вода, дотегна ми.” Де му е щастието на този милиардер?

Та казвам, щастието на живота седи да възприемаш Божественото, поне да чувстваш да ти е приятно и да мислиш приятно. Да живееш с ума си, да живееш със сърцето си и да живееш с тялото си. Да живееш трите живота, това е сега. Да живееш в доброто, да живееш в справедливостта, да живееш в разумността. Или да живееш в Божията любов, да живееш в Божията мъдрост и в Божията истина. Няма по-хубаво нещо в света, то е най-хубавото в света. Тази наука сега трябва да добием. За другите работи, туй, което ще дойде, като го видите, да се зарадвате. Какво ще бъде, няма да ви кажа. Но ви казвам туй, което ще стане наскоро. Ще ме питате колко скоро. Наскоро. Разбирайте го. Като го видите, да се зарадвате.

“Имам, казва Христос, чаша да пия. Колко се утеснява сърцето Ми дали може да изпия чашата.” Та казвам, ако вие не можете да изпиете чашата на любовта, какви герои ще бъдете?

“Отче наш”

29 утринно слово 26 юли 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ЛЮБОВ И ОБИЧ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана за Никодима, човек, който във времето на Христа се е интересувал от новите неща.

“Изгрява слънцето”

Приятно е човек да може да си почине. Някой път слушателите не могат да слушат, понеже са уморени. Има много работи да ги занимават, които не са толкова важни. Някои предмети са много важни. Например боли те коляното. Слушаш беседата, но в коляното се развива една беседа, съдържанието на беседата е много интересно. Някой път имаш главоболие. Сега главоболието: то е разправия в главата, вземане и даване. Братя и сестри, като не могат да се споразумеят в главата, започват да се карат. Виждам ги: единият на единия бряг, другият на другия бряг, че двамата се карат, пререкания има. Карали се две жени селянки, едната на едната страна, другата на другата страна. Едната говори, другата мълчи, едната говори, говори, другата мълчи. Тя казва: “Кажи нещо, мари, ще се пукна.” Какво ще є каже? Среща те, казва: “Ти си невежа.” “И ти си невежа. Невежа... простак... некултурен... зелен си още, неузрял...” После: “Не си духовен...” Още: “Божествен не си станал...”

В прочетената глава казва, че Никодим се е интересувал от новото. Казва Христос: “Човек на новото не може да влезе в новия живот, ако не се роди изново.” Сега, първото нещо: роденият не мълчи. Щом се роди той, запее. Като запее, всички го слушат. Роденият винаги започва с песен. Всички се радват. За тази песен

бащата и майката правят поменик на детето, че е запяло. Даже на мене са ми разправяли, казват: “Колко хубаво пее това дете.” Казвам: “Горе от Божествения свят иде, как да не пее.” То слушало хубавите песни на ангелите, като дойде тук, ще пее. Казват: “Ангелче.” Действително, ангелче. Но туй е поезия на бащата и майката, те така схващат. Който не е баща и майка, казва: “Това кречетало.” За майката и бащата е песен, за онези, които не са баща и майка, кречетало е, казват: “Как го търпят?”

Та казвам, мъчен е животът да се разбере без любов и обич. Всеки човек, който иска да разбере живота без любов и без обич, всичките хора му се струват като кречетало, никой не може да говори сладко. То трябва да се говори сладко. В старите българи има някои умни старци. Той има няколко сина, има няколко снахи: стари и по-млади. Но свекърът обича най-младата. Тя е пълничка, с валчесто лице, с малко кафяви очи, спретната. Казва на бабата: “Ще кажеш на младата снаха да замеси хляб.” Не казва, че иска от старата, но от младата хляб да му омеси. Че коя е старата? Някой път я хука, колко бели направила. Старата знае какво ще направи, младата никаква беля не ти е направила. Новото ще искаш да видиш, то какво ще направи. Младата да замеси хляба. И действително нейната пита е по-сладка. Случва се по някой път, че младата снаха като опече хляба, ако имат болка, хората оздравяват. Някой път старата като направи хляба, заболяват. Тогава българите казват, че едната е късметлия, другата не е. Тогава, който иска да си почива, по-добре да не меси хляба, да не готви, да си почива. Ще я накарат да донесе вода, тя крак ще си счупи, ще направи някаква беля. Само ще я накарат някой път двора да мете, и пак е недоволна защо всякога двора трябва да мете.

Та казвам, сега е същият въпрос. Трябва човек да се роди. Кои са качествата на родения човек? Той трябва да знае три неща: роденият човек от Бога мисли право, чувства право и постъпва право. Защото в човешкия живот три неща играят важна роля: движението, в което се изразява човешката воля, как да ходи човек, учение - втора степен, и

работа. Работа, това е най-високото, което човек може да прояви на земята. Той се движи, учи се и работи. Онзи, който не може да се движи, той не може да се учи. Онзи, който не може да се учи, той не може и да работи. Умът трябва да се храни, сърцето трябва да се храни и душата, и тя трябва да се храни. Човек, който не храни ума си, просвета не може да дойде в него. Онзи, който не храни сърцето си, не може да се облагороди сърцето му и онзи, който не храни душата си, той силен не може да бъде. Когато душата се храни, човек е силен. Когато сърцето се храни, човек е благороден. Когато храни ума си, човек е просветен.

Та казвам, просветата не иде от четенето на книги. Човек се ражда с тия възможности. Сега по някой път вие се спъвате, казвате, че сте остарели. Някой път ви заболи кракът, някой път ви заболят ръцете или гърбът. Това не е старост. Заболят те краката да ти кажат, че добър трябва да бъдеш. Заболи те сърцето, казва: "Благороден трябва да бъдеш." Заболи те главата, умен трябва да бъдеш. Главата му казва: "Умен трябва да бъдеш." Той ходи при този лекар, при онзи лекар да му дадат лекарство да оздравее. Като се просветиш, главоболието ще изчезне. Като се облагородиш, болката в сърцето ще изчезне. Като нахраниш душата си, силен ще станеш, всичко ще върви. Ние, като не разбираме нещата, само се оплакваме, казваме: "Болят ме краката." Трябва да храниш краката си, затова са болни. Трябва да храниш сърцето си, затова е болно. Не храниш ума си, болен ставаш.

Какви са новите веяния? Ще кажете, че се събрала млечна киселина в мозъка или че се събрали някакви отрови във венозната кръв, или че мускулите са отслабнали. Има въпроси, които можем много лесно да разрешим. Минете през кое да е село, залаят ви кучета, и вие, като минавате няколко пъти, им хвърляте камъни. Това куче те започне. Този, който хвърля камъни, културен ли е? Казва: "Не си културен." Кучето те пита къде отиваш, ти му хвърляш камъни, казваш: "Не е твоя работа." Ти си културен човек, разправи

му къде отиваш. “Не е твоя работа къде отивам, аз отивам, където аз искам.” На туй куче, като те залае, хвърли му малко хляб. Някой път и в тях има едно разбиране. Например, ако хвърлиш прост хляб или геврече, или симид, или бял хляб - различава. Като минава туй куче, и като му дадеш симид, очите му са отворени, весело гледа. Като мине, казва: “Няма ли пак от онези кривите работи, от симида?”

Сега, ако едно куче може да благодари за малкото хляб, защо и човек да не може да благодари за онези хубави мисли, за онези, сладките, думи, които човек може да каже? Аз следя навсякъде съвременните културни хора. Вестниците са крайно некултурни, не пишат право. После, гледам съчинения пишат, казват, много логични. Никак не са логични, не са турени както трябва. Аз може да ви туря краската на едно ядене, но маслото развалено, брашното горчиво. Много хубав цвят може да има. Може да няма такава краска яденето, и да е здравословно.

Та казвам, всяка наша мисъл трябва да има светлина. Казва някой: “Я ми кажи за оня свят.” Ни най-малко не се интересува за оня свят. Оня свят е този свят и този свят е оня свят. Аз с този свят, ти с оня свят. Но ти в оня свят, като приказваш, ставаш аз, и аз ставам ти. Аз ти говоря на земята, аз съм във физическия свят, в духовния свят си ти. Ти, като говориш от духовния свят, ставаш аз. Аз ставам ти, ти ставаш аз. Каква е разликата? Аз съм във физическия свят, ти си в духовния свят. Аз се качвам в духовния свят, ти слизаш долу. Каква е разликата? В единия случай аз съм на физическото поле, слязъл съм долу. Ти си горе в оня свят, учиш се. Като се научиш в духовния свят, аз съм, който съм се научил, ти си, който си слязъл.

Значи в духовния свят има едно движение - да излезеш из къщи навън и да влезеш. Като влизаш вкъщи, то е този свят. Като излизаш от къщи навън, то е оня свят. Физическият свят, значи, е ограничен свят. Неограничен свят е духовният свят. Тогава ограниченото винаги се включва в неограниченото. Къде е физическият свят навън, и с духовния свят ли е физическият свят? Не, вътре в духовния свят е.

По някой път казваме: умен човек. Де седи неговият ум? В главата му горе. На специфично място човек живее в главата си. Главата е разделена на области. Разумността е поставена на специфично място в мозъка. Щом говорим за неговата добродетел, той живее вече горе, не живее вече по-долу. Туй, което наричаме слънчев възел, то не е в главата. Като кажем, че човек живее във физическото поле, той живее в цялото тяло: чувства ръцете, чувства краката, навсякъде в тялото му е приятно. Значи, когато живееш в тялото, на физическото поле си, когато живееш в сърцето си, ти си в духовния свят, и когато живееш в ума си, ти си в Божествения свят. Ако на физическия свят живееш, даваш предимство но физическото тяло. Физическият свят има предимство, той е на първо място, другите ги туряш на второ място. Някой дава предимство на духовния свят. Мнозина казват: "Имаме благородни чувства." Някои дават предимство на ума. Трите неща съединени ведно, човешката мисъл, човешките чувства и човешката душа или волята на човека, те съставят човека. Да кажем, имаш една мисъл. Ако ти не можеш да правиш подбор на своята храна, каква мисъл имаш? Вземете патката, която минава за толкова глупава, знае да избира кои зърна да кълве. Турите ѝ едно кафеено зърно, като го погълне, пусне го. Като ѝ турите едно бобено зърно, познава дали е за ядене, или не. Дайте ѝ царевично зърно, веднага го гълта. Често има хора, като им дадеш кафе, като им дадеш боб, го гълтат, и вследствие на това им става неприятно вътре.

Та сега ще ви дам един пример. Имахме един приятел, който обичаше да държи сказки за спиритизма и съобщението с оня свят, обичаше да доказва, че има духове и може да се съобщава с тях. Държал в Плевен една сказка, събрала се доста голяма публика. След като държал сказката, останал доволен. Един от публиката излиза и казва: "Искам да ти кажа нещо на тайно." "Аз, казва, си мисля какво ли ще ми каже." Иска да му каже нещо, никой да не го чуе. Казва му: "Ти си голям вагабонтин." Тя е една френска дума, голям

вагабонтин значи голям скитник, който ходи да заблуждава хората. Казва: "Преряза ме." Що ти трябваше да го слушаш? Остави го, кажи му на този: "Не съм разположен да слушам, друг ден ела, че ми разправи."

Никога не допущайте в ума си думи без съдържание. Питам сега, в какво седи обидността на думата, когато кажат някому свиня? Като кажат някому, че е свиня, може ли да стане свиня? В какво седи обидното на свиня трябва да знаем. Свинята търси разрешението на въпроса чрез носа си. Постоянно, дето иде, все рови нещата, мисли, дето иде, изравя нещата. Заведе някоя свиня при една круша, като изяде крушите, които са окапали, ще започне да рови, и се чуди защо няма още круши. Тя мисли, че може да изрови нещо.

Добре, някой от вас може да постъпи по следния начин. Не ви върви. Искаш да знаеш защо не ти върви. Започнеш да ровиш да се поровиш в миналото. Ако остане да се ровиш в своето минало, не ще прокопсаш. Никакво ровене. Да ровиш да посееш жито, царевица, разбирам. Не се ровѐ в своето минало. Ако нещата се заравят, това показва, че условията не са добри. Често, когато оставяме да се ровим в нашата мисъл, колко пъти забравяме нещата? Ровиш се, ровиш се, нищо не можеш да изровиш. Остане ли да се ровим в миналото дали сме били духовни, или не... Има един речник, който трябва да се изправи. Сега не знаем дали първата свиня, която Господ създаде, беше като сегашните. Мислите ли, че първата свиня е била като сегашните?

Един италиански художник искал да нарисува образа на Христа. Започнал да търси обект. Среща един млад момък, повиква го в ателието си и нарисува образа на Христа. Остава доволен и му платил богато. След десет години му дошло наум да нарисува Юда, тръгнал да търси обект, намира друг човек, допаднал му, че може да нарисува Юда. Нарисува Юда. Той му казал: "Господине, преди десет години ти рисува Христа, сега рисуваш Юда Искариотски. Аз съм същият." Казвам, за да замязва на Юда Искариотски, той не е живял хубаво.

Преди десет години живял приблизително живота на Христа, след десет години живее живота на Юда Искариотски, много просташки живот.

Казвам, мислите, желанията и постъпките, които минават през нас, дават външния облик на живота. Какво ще бъде положението, като те гледа Бог, че целия ден си недоволен, гневен, сериозен? Защо? Или не сте разположени. Какво ти дава повод да се сърдиш? Трябва да се обосновават нещата. Ти се сърдиш. Защо? Не са ти платили толкоз за работата? Може би този човек, на когото си работил, не е богат, толкоз има, толкоз ти дава. Може би да е искрен, този човек, казва: "Струва си", оценява труда ти.

Има хора, които обичат да имат картини. Една картина някой път струва пет-шест хиляди, някой път десет хиляди, сто, двеста хиляди. В Америка в миналото столетие дадоха едно изложение. Един европейски художник изложил картините си. Малко му дали за картината, той се разгневил и разрязал с нож картината си на две. Американците, като чули, че разрязал картината на две, дали му два пъти повече. Американските богаташи наддавали за нея. Казва: "Трябваше по-рано да я разрежа." Но не всякога е така. Тия сравнения не всякога може да поправят човека.

Ще ви приведа още един пример да ви покажа, че разрязването на картината не всякога ползва. Били двама приятели. Оженва се единият, иска да даде урок на своята възлюблена, че трябва да го слуша, че само така ще може да живее. Оженват се, минава котката край него и той я разкъсва. Младата булка казва: "Пропадам. Ако разчекна котката така, какво ли ще стане с мене?" Десет години живели много добре. Оженва се неговият приятел, но не могат да живеят, карат се. Казва: "Как стана, че вие живеете добре?" Казва: "Ще ти кажа тайната. Аз разчекнах котката. Тази котка помогна. Оттам насетне моята възлюблена слуша." Той отива вечерта, минава котката, разчеква я. Тя му казва: "Закъснял си." Ти ще идеш на стари години да играеш на хорото. Като те видят, ще ти се смеят. На стари години

не може да играеш като млад. Ако ти на млади години не може да играеш тъй, както трябва, на стари години какво ще направиш? В сегашния живот да знаеш, че те гледа Господ и да те е срам от Господа. Като се разгневиш, да дойдеш на себе си още в първия гняв. Разправя се в Битието: Каин, когато беше недоволен от брата си, мисли как да го претрепе. Пита го Господ: "Защо си така начумерен, къде е брат ти?" "Че не съм стражар." Казва: "Кръвта на брата ти вика постоянно." Направиш някоя погрешка, и нещо ти казва: "Не е хубаво това, което го правиш."

Музикантите всякога обичат тази цигулка, която дава хубав тон. Всеки художник обича хубавите бои, хубавите платна, хубавите четки. Всеки обича един шивач, който добре шие. Всякога обичаме хубавите съчинения, навсякъде обичаме хубавото ядене, което е добре сготвено. А пък ние не сме готови. Казвате: "Не си струва човек да живее хубаво." Че няма нещо по-хубаво да храни човек ума си със светли мисли, няма по-хубаво нещо да храни човек сърцето си с благи чувства, няма по-хубаво състояние да си храни душата, тъй както трябва.

Вие като идете в невидимия свят, Господ ще ви каже само две думи: "Как прекарахте живота си на земята?" Само туй ще ви попита и няма да ви чака да Му разправяте. Щом те попита как си преминал живота на земята, веднага целият живот ще се яви като на филм и няма нищо да разправяш на Господа, животът сам ще разправя. Ти ще видиш всичките пози, и на тайно, което си направил, всичко ще изскочи. Какво ще разправяш на Господа? Ще те прати Господ да коригираш наново този филм. Казва: "Не е направен така, както трябва." Понеже малко солчица трябва за яденето, малко пипер трябва. Не може без солчица, не може без пипер. Но половин кило сол в яденето или сто грама пипер е много. Малко сол, с трите пръста ще хванеш, не цяла шепа.

Сега, като идете на небето, Господ ще ви попита как преминахте живота на земята. Какво ще кажете? Ще излязат неща, дето не сте ги

сънували. Много пъти човек направи нещо, и го забрави. Разправяше ми един свещеник, казва: "Аз, свещеник, седя и проповядвам на хората, пък по някой път влиза вредна мисъл: що стана поп да ходиш да ръсиш този и онзи за пет-десет пари, що не стана търговец да печелиш пари? Някой път мисля да стана съдия. Ще осъдиш някого, ще вземеш двайсет-трийсет хиляди лева." Казвам, махни се от този дявол. Ако вземеш двайсет-трийсет хиляди лева, ще ядеш ли по-сладко? Или ако си търговец или каквото и да е друго, ще ви бъде ли по-добре?

Всичко седи в онези светли мисли, които всеки ден добиваме, онова светло чувство, онези светли постъпки. То е великата радост, те са вечните блага, които славят човека. Всяка светла постъпка те слави. Тя е, която те обича, тя върви с тебе. Една светла мисъл, тя е, която върви с тебе. Те са, като заминаваш за другия свят, те идат като свидетели. Тия, които идат против тебе, те не са които те обичат. Светлите мисли, светлите чувства, те са богатството на човека, те са неговата култура, те са неговата сила. Затова Христос говори, като казва: ако не се родите от вода и Дух. И казва тогава: "Господ толкова възлюби света, че даде Своя Син единороден." Аз виждам всеки ден Божията любов. Светът както е направен, както изгрява слънцето, както изгряват звездите, както растат растенията, както текат реките, както духа вятърът, всичко туй за мене е проявление на Божията любов. Онзи, тихият вятър, който милва главите, лицето; онази, тихата светлина, която прониква в очите; онези хубавите плодове, които утоляват жаждата; водата, която утолява жаждата - навсякъде виждам Божиите блага. Някой път забравяме, и търсим къде е Господ.

Разправяше ми един български свещеник, казва: "Аз бях много кибритлия." Много благороден свещеник, но кибритлия, в момента може да се разгневи. Този свещеник със своето невъздържание си създал неприятности. Дошъл първият владика във Варна. С него имало един дякон, като служили, направил една малка погрешка в служенето. Свещеникът веднага в олтаря му удря една плесница, че

тъй не се служи. Този дякон след време става владика и идва в същата епархия, където бил свещеникът. Двайсет години го мъчил. Не си позволявай да биеш дякона в олтаря.

Научете се да не роптаете. Някой път казвате: “Забравил ме е Господ.” То е лъжа. Не Господ те е забравил, ти си Го забравил. Туряш своята погрешка на Господа. Единственият, Който не забравя в света, то е Господ. По някой път, ти като Го забравиш, Той си мълчи. Та казвам, научете се да бъдете искрени. Вие сте богати. Аз гледам, хората нямат въздържание. Пътува по пътя, дойде до някоя чешма, веднага тури устата да пие. Не бързайте, постойте десет-петнайсет минути, погледайте водата, и тогава пийте. Погледай я, измий си ръцете, и тогава пий. Порадвай се на водата, няма защо да бързаш. Минаваш покрай някоя градина, намери стопанина на градината, поразговори се с него и тогава кажи: “Мога ли да опитам вашите плодове в градината?” Ти влезеш в градината и не питаш никого. Трябва да имате отношение. Намери първо този стопанин, запознай се първо с него. Или влезеш в някоя библиотека, намери най-хубавата книга и чети. Храната, която оставя в тебе сила, храната, която в тебе оставя топли чувства и която оставя материал за мисълта, тя е добрата храна.

Ако не се родите отново от вода и Дух. Всяка сутрин, като стане човек, трябва да мисли да предизвика светлия образ на Бога. Всяка сутрин, като стане, да предизвика онова топло чувство в сърцето. Всяка сутрин, като става човек, да си представи най-хубавата храна, която Бог му изпраща за неговата душа. Като сте станали днес, да се радвате, че Господ ви е определил една хубава мисъл, едно хубаво чувство и една хубава храна за душата ви. Да се радвате за тия три блага. Вие в дадения случай забравяте, че мислите за други работи. Като дойде светлата мисъл, като дойде светлото чувство, като дойде светлата постъпка във вашата душа, тогава мислете за други работи, и животът ще бъде уреден.

Човек, който не може да обича, е закъснял. Човек, който не може да люби, е закъснял.

“Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.”

30 утринно слово 7 юни 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

БОЖИИТЕ БЛАГА

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Аз мога да любя”

Ще прочета тринайсета глава от евангелието на Йоана.

Прочетоха се следните страници от “Божествените условия”: от седемдесет и четвърта до края на беседата.

Ако ви попитам защо остарява човек, какво бихте отговорили? Само старите хора са способни да станат ученици. Младият човек е способен за работа. Сега, като стане някой млад, го пращате да се учи, а пък като остарее някой, го пращате да работи. Вие казвате: “Стари сме, какво да правим?” Ще се учите. Младите да идат да работят. Младите не работят, старите не се учат, тогава работите не вървят. Какво се изисква от двата крака на човека, от левия и десния крак? Когато десният крак отива напред, той отива да се учи, стар е. А пък левият крак отива назад, да работи. После сменят се краката.

Ние наричаме това движение в света. Който се учи, той може да работи. Който работи, може да се учи. Който не е работил, не може да се учи, и който не се е учил, не може да работи. От празно шише вода не се пие, само от пълното шише се пие. Сега често някои казват: “Да имаме знание.” Някои сте готови вече: знаете, готвите. Всяка къщница, която не знае да готви, ще се намери в голямо противоречие. Трябва да знаеш как да месиш хляба, как да сготвиш, как да изпереш. Някоя стане къщница, иска слугини да има, да є готвят, да є перат, а тя само ходи, разхожда се като господарка, казва: “Хубаво да опереш дрехите.” Че как ще ги опере? Самата тя трябва да покаже как трябва да се пере.

Аз по някой път гледам, по цял ден перат измъчени. Аз се усмихвам, то е работа за пет минути. Гледам, някоя жена четири-пет часа готви. То е работа за десет минути, не се изисква много време. Казвате: “Как?” Който не е ставал стар и който не е ставал млад, той не може да научи туй изкуство. Младият пере, работи. Старият готви. Готвачеството и перачеството не са едно и също нещо. Ти опереш дрехата, простреш я, но вложил си нещо в дрехата. Тази влага на дрехата пречи за обличането. Ще трябва да я туриш на слънце. Слънцето ще оправи тази работа, ще изтегли влагата и когато ризата стане суха, ще я облечеш отгоре си.

Онези, които готвят, трябва да съберат ония елементи, които слънцето изпратило, да ги съберат. След това ти ще започнеш да се учиш. Като седнеш вече на едно място, седиш при учението. Работиш с устата си, но същевременно ти се учиш, чувстваш известна приятност. От какво иде тази приятност? Тази приятност иде от слънцето. Кои са причините? За да дойде слънчевата светлина отгоре на земята, тя се привлича от образа Божи, който е в човека, и от подобието Божие, което е във вас. Слънчевата светлина се е влюбила в човека, дошла да го види. Като му дошла на гости, донесла му всичките тия блага.

Вие искате да прогресирате в света без образ и подобие. Невъзможно е. Аз наричам образ и подобие на Бога младия и стария. То са две състояния. В подобието ще учиш едно, в образа ще учиш друго. Едното е външната страна, другото е вътрешната страна. Вие искате да бъдете богати, вие искате да бъдете красиви, вие искате да бъдете силни и тъй нататък. Това са резултати на една дейност, на една работа, която произлязла или от учението, или от работата. Ти в учението трябва да се учиш как да поляризираш нещата. Човек, за да учи, трябва да бъде проводник. Една призма е само проводник на слънчевата светлина, която се разлага. Стъклото е проводник на светлина и туй стъкло на нас ни е приятно, понеже е добър проводник. Ако турите друго тяло, плътно, няма да пропуща

светлината, няма да ни бъде приятно. За нас стъклото е приятно, защото е добър проводник на светлината.

Казвам, когато нашият ум не е добър проводник на Божествената светлина, тогава се раждат тия противоречия. Когато човешкото сърце не е проводник на Божията любов, тогава се раждат тия противоречиви състояния. Сега някои от вас говорите, че познавате нещо. Казано е: "Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго Бога." Турено е в свършена форма. Това е живот вечен не да позная, но непрекъснато да познавам Бога. Турено е в човешка форма: да позная. Познаването разбира приложение. Когато едно знание се прилага, винаги резултатите са свършени. Всичките стари хора са способни на гордост. Гордостта е старост. Старият човек на осемдесет години мисли, че има голяма опитност, ходил в странство, мисли, че всичко знае.

Едно време във Варненско идваха габровци, търговци с коне, да продават стоките си. Като дойде в някое село, веднага ще вдигне знамето, кехаята* ще иде, че дошъл еди-кой си габровец, който носи пестил, ножчета, гаванки, чехли. Като чуят, казват: "Чехларят е дошъл." Започват да отиват да избират чехли, децата се натрупват за ножчета, за пестил. Той им показва малки ножчета, по-големи, още по-големи. Ние сега се занимаваме с още по-смешни работи, отколкото габровците. Разправяше ми един попски син, който учил музика в странство, научил се да свири на цигулка. Като се върнал, баща му казал: "Научил си този цигански занаят, да свириш на цигулка. Попски син да свири като циганин." И започнат тогава в село всичките да казват: "На попа синът се върнал, и по цигански свири. Викаме го да дойде на хорото да посвири на цигулката, а ние да поиграем, не иска." После разправят: "Този попски син знае като на щампа с четката да прави." Рисувал този човек. Представи си, той знаел по цигански да свири, знаел и "на щампа". Туй ни най-малко не е цыганско свирене. След време кой как мине край този попски син, като послуша как свири, казва: "Като минах при този попски син, и

той свири на цигулката, като посвири, олекна ми. Свиреше една песен и ми олекна.” Минава някоя баба, и тя казва: “Да беше на млади години. Господ живот и здраве да дава на това попско циганче.” Всички се споразумяват, виждат хубавата страна. Бабите си спомнят за младите години, на кахърните кахърът изчезва, младите, като свири, си потропват, и всички казват: “Господ живот и здраве да му дава. Виж, развеселява ни това циганско свирене.”

Преди години дойде един и казва: “Ти как се молиш?” Казвам: “Ти как се молиш?” Казва: “Аз се моля, като се обърна към изток, към запад, към юг, към север. Към изток се покланям, към запад се покланям.” Казвам: “Защо се молиш към изток?” “Оттам слънцето изгрява.” “Защо се молиш към запад?” “Натам слънцето залязва.” Казвам: “Защо се молиш на север?” “Оттам студът иде.” “Ами на юг?” “Оттам топлината иде.” Казвам: “Пък аз никак не се моля, аз се разговарям с Господа.” Казвам: “Ти си много учен човек, че се молиш. Аз сега се уча да говоря езика Божи. Ти се молиш по човешки, ти по Божествено не се молиш.” “Че как да не се моля?” “Днешният ден е сух, от два месеца не е валяло. Я се помоли да дойде дъждът.” Казва: “То не е моя работа.” Рекох: “Не че не е твоя работа, но не можеш да се молиш да я направиш, затова не е твоя работа.”

Под думата молитва разбирам слизане. Човек, който се моли, той се моли да му позволят да работи. Казва: “Моля, позволете ми да направя това.” Както някой ученик се моли да му разрешат задачата, казва: “Господин учителю, да кажа.” Аз, каквото зная, не го казвам. Моля, позволете друг да каже. В молитвата трябва знание, да покажем своето знание, какво може да направим. Някои под молитва разбират само една поза: да обърнеш очите си нагоре, да поставиш ръцете си на едно място, ръцете си да скръстиш, краката си - да подвиеш коленете си и да подигнеш очите си нагоре. Това не е никаква молитва. Молитва е: онова, което е в твоето сърце, да го изявиш. Да изявиш любовта, то е молитва. Да изявиш обичта, това е молитва.

Казвам, всеки човек, който не може да люби, всеки човек, който не може да обича, той молитва не може да каже.

Що е молитвата? То е процес на любовта, процес на обичта. То е молитва. Без тях то е глас въпиющ в пустинята, едно невежество, което е навсякъде за хиляди години. То е все таки земята да се лиши от топлината и влагата. Тогава ще бъде пустиня. Туй, което внася в света живот, е любовта. Туй, което внася свобода, то е обичта. Двете, приложени, дават живота.

Сега вас ви е срам да казвате, че любите, защото под думата любов разбирате съвсем друго. Под думата любов разбирате да бръкнете в някой джоб, да вземете кесията, да извадите парите. Под думата любов разбирате да вземете някой плод и да го изядете. Всякога под думата любов разбирате да вземете нещо. Всеки, който обича така, го е срам. Как няма да го е срам? Как няма да го е срам онзи, който краде? Него го е страх, защото никой не одобрява. Кой се одобрява повече, който взема или който дава? Който дава. Любовта е единствената сила, която нищо не взема, а дава в света. По някой път любовта по човешки се учудва, защото хората са недоволни. Те искат любовта да остане с тях, да им говори, да ги утешава. Любовта не утешава никого. Ти си гладен, тя ти дава да ядеш. Искаш да се учиш, тя ти дава книги. Искаш светлина, тя ти праща светлина. Искаш топлина, тя ти праща топлина. Тя ти дава възможност да се ползваш от нейните блага.

Една царска дъщеря, която била затворена, молила се на Господа да има някой да я срещне, за първи път да є измие лицето и да я целуне. Един ден, като се разхождала, паднала в една река и се окаляла. Минава един момък, тя казва: "Ще се удавя." Той я изважда, и понеже лицето є било окаляно, завежда я на чешмата, измива є лицето, измива є ръцете и я целува. Вие ще кажете: "Защо я целува?" Как бихте обяснили защо човек целува с устата си? Човек рядко трябва да целува с устата си. Само когато направи едно велико дело, трябва да си подпише името в името на любовта и в името на обичта:

горната бърна в името на любовта, долната бърна в името на обичта. Ще каже: “Аз направих това, подписвам се.” След като си направил едно велико добро, една жертва, то е смисълът на една целувка. Направил си нещо, извършил си волята Божия като човек. Но никога не забавлявай човек. Трябва да дадеш нещо съществено.

Нас ни трябват три съществени работи: въздухът, който дишаме, хлябът, който ядем и светлината, която възприемаме. В света има съществени неща, които Бог постоянно ни дава. Казваме: “Къде е Господ?” В благото на въздуха. “Къде е Господ?” В благото на хляба, който възприемаме. “Къде е Господ?” В светлината, която приемаме. Ако Той не е вътре в нас, процесът е неправилен, тия двата процеса: любовта в дишането и обичта в храната и процесът вътре в нас. Бог, в душата, в силата, извършва онова по-мощно подигане. Ние растем по единствената причина, че Бог иска. Ние растем, понеже Бог е в нас, Който ни подбужда към деятелност. Когато ние отговаряме на Неговата любов, когато ние отговаряме на Неговата обич, ние растем. Тогава се явява в нас силата. Ако ти не възприемаш Божията любов и Божията обич, ти не може да растеш.

Вие, като млади, обичате повече да целувате. Защо? Имате повече енергия, имате повече да давате. След като остареете, обичате да ви целуват. Старите хора не обичат да целуват, но обичат да ги целуват. Защото в целуването се дава. Младите деца обичат да целуват старите. Младите са богати с целувки на любовта. Старите са богати с получени целувки. Но ако зад една целувка не седи любовта и ако зад една целувка не седи обичта, какво струва тази целувка? В древността един умен момък вкъщи имал направени три моми от восък, много красиви. Искал да опитва. Имал една възлюблена царска дъщеря. Тя отвън го гледа, като влезе в дома, той целува тези три моми. Тя се нагрочва*: как тъй да целува восъчните моми.

Питам, как ще обясните едно чувство? В сегашния живот ти си целунал една мома. В другата мома се ражда ревност защо си целунал едната, а не си целунал двете. Като целунеш едната мома, втората не

се радва, че си целунал едната. Някой път целунеш, и не може да дадеш това, което искаш, тогава втори път целунеш. Целунеш втори път, усещаш, че и втория път не си дал. Целунеш веднъж - пет стотинки даваш, целунеш втори път - десет стотинки, трети път - трийсет стотинки, четирийсет стотинки, петдесет стотинки. Като дадеш това, което искаш, повече не искаш да целуваш. Отива един американец в Чехия при един знаменит професор да вземе уроци. Взел един урок и казва: "Втори урок по музика не искам, аз научих всичко." Щом уроците са евтини, малко се учи, щом са скъпи, много се учи. Според мене, когато хората много се целуват, много дават. Някой, като целуне веднъж, казва: "Стига толкова вече" - дал е на свят.

Питам, много ли трябва да целувам, или малко? Малко като даваш, много ще целуваш. Много като даваш, малко ще целуваш. В целувката всякога помнете: като целунеш болния човек, той оздравява. От човека излиза една жизнена сила и хората си предават една Божествена енергия. Някого не искате да целувате. Минаваш една мътна вода, не искаш да пиеш. Водата е носител на Божествената сила, светлината е носител на Божествената сила. Всички неща, които ние обичаме, тази сила е в тях. Навсякъде в света ние търсим Божественото. Някъде го има, някъде го няма, някъде е в голям размер, някъде е в малък размер.

Сега, питам: целувате човека, откъде трябва да го целунете? Гледам майката, като окъпе детето си, целува го откъм гърба. Някоя майка го целуне отпред, някоя целува ръцете, някоя краката, някоя целуне пъпа. На много места целуват майките децата си. Цяло познание имам, зная езика. Човекът, за да бъде здрав, целувай го по гърба, да бъде здрав гърбът му. Целувай го по врата, за да бъде здрав вратът му. Някой път целувай го по главата, по челото, за да бъде умен. Като го целунеш отзад по главата - да си проявява добре любовта. Като го целунеш по ръцете - да работи хубаво. Като го целуваш по краката - да ходи добре, да не ходи по лоши пътища, но по прави пътища. Всичките тези целувки, които майката дава, не са

произволни. Произволни са за онези, които не разбират. Няма в света произволни работи.

Бог е направил света. Всички ония желания, които се проявяват чрез нашия ум - ние сме носители на Божиите блага в света. Горко на онези, които не проявяват Божественото. Нямаш право да задържиш Божественото. То трябва да тече. Божественото няма спирки. Човешкото може да спираш, Божественото нека тече. Да не те е срам от Божественото. Аз гледам тук един ден една млада сестра прегърнала един стар брат, турила ръката си на стария брат. Ще кажете: глези се. Ни най-малко не е глезене. Когато дойде една котка и се качи на скута ти, защо се е качила? Или дойде някое куче, близне те по крака, целува те?

Казвам, всякога ние трябва да имаме едно свещено схващане, да знаеш проявите Божествени ли са, или не са Божествени и до каква степен. Защото, според нашето съзнание, такова ще бъде и нашето разбиране, и степента на развитието на човека. Който криво мисли, не може да се подмлади, нито учен може да стане, нито добър. Необходимо е човек във всичките си прояви да бъде добър. Мъчна работа е, не е лесна работа. Да целунеш някого е хубаво, но ако целунеш друг, хич не ти е приятно. Да целунеш една красива мома, разбирам, но да целунеш една грозотия? Вземам някои неща като пример.

Има неща, които мъчно стават. Аз разсъждавам: щом като дойда до красивата мома, ще се спра и мисля колко време е взела на Господа да работи, колко време е взело на Духа Божи, докато направи една хубава мома. Господ е работил на нея, и като я гледам, Той ме изпитва как я оценявам. Тази, грозната, мома, и върху нея е работил, но тя е още скица отвън. Грозните моми са недовършени картини, отвътре са завършени, отвън не са завършени. Красивите моми отвън са довършени, отвътре не са довършени. Има едни моми, които и отвътре, и отвън са завършени, а има моми, които и отвътре, и отвън не са завършени. Това са два процеса вътрешни: единият процес на

красивата мома, която отвън е завършена, а грозната мома отвътре е завършена. Сега някои от вас сте грозни, някои сте красиви. Някои отвън сте завършени, някои отвътре сте завършени. На грозните от вас вътрешният процес е завършен, външният не е завършен. Сега по две линии вървим. Едни хора трябва да станат красиви отвън, други трябва да станат красиви отвътре.

Казвам, тогава любовта е един външен процес, който създава туй разбиране. Обичта е вътрешен процес. Любовта е външен процес на физическото поле. Ако влезем в духовния свят, любовта е вътрешен процес, а обичта е външен процес. В Божествения свят любовта и обичта са отвън и отвътре едновременно. Там съществува само любовта. В Божествения свят не съществува обичта. Там съществува любов, и отвън, и отвътре. В ангелския свят и в човешкия свят съществува поляризиране на любовта, а в Божествения свят, понеже любовта е отвън и отвътре, завзема едно и също място.

Казвам сега, стремете се да бъдете красиви отвън и красиви отвътре, да бъдете добри отвън и добри отвътре, да бъдете силни отвън и силни отвътре. Някои хора са силни отвън, отвътре не са силни. Тебе от мечка не те е страх, от змия не те е страх, а от много светлина човек може да се въздържа. Хората имат една слабост: като минават покрай меда, турят пръста си и опитват сладчината на меда. Питам: защо турят пръста си в меда? Защо именно само първия пръст туряте, а не туряте цялата ръка? Първият пръст, показалецът, винаги показва достойнството на човека, до каква степен на съзнание е дошъл. Той е външната страна на човека. Този, вторият, пръст показва вътрешното състояние на човека какво е. Третият пръст показва домашните му как са възпитани, каква хармония има. Малкият пръст показва обходата на всички членове вкъщи каква е. Показалецът показва аз какъв съм, средният пръст показва жена ми каква е, третият пръст показва синът, дъщерите какви са и четвъртият пръст показва слугите какви са. Палецът показва отношението на Бога какво е спрямо всинца вкъщи. Като влезе вкъщи, човек е

благороден, жената справедлива, децата обичат красивото, добре са облечени, слугите добре вършат работата си. Виждам и отношението на Бога какво е към тях: денят е хубав, красив, всичко върви добре. Децата ми не боледуват. Щом има нещо кривичко, идват болестите, щом има нещо кривичко, идва сиромашията.

Казвам, научете се да познавате онова, което Бог ви е дал, да сте човек по образ и подобие на Бога, да кажете: "Аз съм пратен в света да любя и да обичам. Защо дойдох в света? Да се науча две неща: да любя и да обичам. Да приложа любовта и обичта в живота, това е смисълът на земния живот." Като идем в ангелския свят, тогава обичта ще излезе отвън, а любовта ще влезе вътре. Като идем в Божествения свят, ще ни посрещне само любовта, ще има единство. Тогава ще разберем какво е единството между душите. Когато всичките души са обединени в любовта, тогава няма да има никакво противоречие в света, няма да има бели и черни, но всички ще бъдат само бели.

"Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил."

31 утринно слово 16 август 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ОПОЗНАВАНЕ

Размишление върху най-ценното, което дава любовта.

Сегашните хора са много замислени, но мислите им са най-разнообразни; те не мислят за едни и същи неща. Старите казват: Какво ще се прави? Краката не ни държат вече, ще се мре, а трябва да се дава отчет за живота. Значи, старите се смущават от смъртта. Възрастните, които имат деца, казват: Какво ще се прави с тези деца? Животът е скъп, пари трябва, да се учат, грижи и условия са нужни за възпитанието им. Младите моми и момци мислят, как по-здраво да хванат плячката си, да не я изпуснат. Момата мисли да хване здраво момъка, как да го вържe по-добре. Момъкът мисли, как да хвърли мрежата, да хване сигурно момата, за да не я изпусне. Какво мислят децата, за тях няма да говоря.

Едно е нужно за човека: да знае, какво да изповядва и как да го изповядва. Тъкмо това малцина знаят. Ще кажете, че е лесно да коленичиш, да туриш главата си под епатрихила и да се изповядаш, а който изповядва, само да слуша. Ако един гладен човек дойде в къщата ви, какво ще направите с него? Вие сте свещеник, в широк смисъл на думата, ще извадите епатрихила си и ще му кажете да коленичи, да му прочетете една-две молитви. Ще му четете молитви, но той ще ви каже: Братко, три дена не съм ял, гладен съм. Добре е да му прочетеш една-две молитви, но какво ще правиш после? Все ще снемеш епатрихила от главата си. Готов ли си след това да го нахраниш? Гладният се нуждае от хляб, а не от молитви.

Кое е най-ценното, което любовта дава? Като отидеш при любовта, тя ще те прати при мъдростта, да се запознаеш с нея и да придобиеш знанието, което тя носи в себе си. Мъдростта пък ще те изпрати при истината, която ще ти даде свобода – най-ценното за

човешката душа. Няма по-ценни нища в живота от знанието и свободата. Те отварят път навсякъде. Който е придобил живота, знанието и свободата, той се е запознал с трима приятели от небето – с любовта, с мъдростта и с истината. Който се е сподобил с тези приятели, той е човек без недъзи и слабости. Той се ползува от ценните подаръци на своите приятели. Любовта му подарява живота, мъдростта – знанието, а истината – свободата. Да притежаваш тези подаръци, това значи, да живееш между светли, разумни и свободни същества. Който има тези подаръци, а не се ползува от тях, сам прави живота си тежък и безсмислен.

В дома на едного, който минавал за набожен, дошъл един мъдрец, добър гадател. Набожният не разбрал, какъв човек е влъзъл в дома му, защото мъдрецът бил скромно облечен, като обикновен човек. Като поседял малко, мъдрецът казал: Дай ми Библията си, да ти предскажа нещо. Взел той Библията и написал с пръст, вън на корицата, думата „любов". Съдържателна е тази дума, но мъдрецът обърнал внимание на друго нещо. Как може да пише човек с пръст върху една книга и написаното да се чете, ако тази книга не е прашасала? След това мъдрецът запитал домакина: Четете ли Библията?– Да си кажа истината, повече от десет години не съм я чел. Мъдрецът отговорил: Ти притежаваш едно богатство, което не знаеш, как да използуваш. Ако бше го използувал, ти щеше да разбереш смисъла на думата, която написах върху корицата на Библията.

Мнозина четат Библията, говорят за Бога, но малцина познават любовта, мъдростта и истината. Може ли да каже някой, че е чел и чете Словото Божие, ако не се е запознал с любовта, с мъдростта и с истината? За него Словото Божие е затворена книга. Дълго време плакал Йоан, като видял пред себе си книга, затворена със седем печата. Той не могъл да отвори книгата, но ако би я отворил, не би могъл да чете. Да отвориш една книга, това значи, словото в нея да оживее, редовете, думите и буквите да се размърдат, да излезе нещо от четенето. Най-после дошъл един ангел при Йоан и казал: Има

един, който може да отвори книгата и да размърда редовете й. Кой е той? Това е агнето, агнецът Божи – любовта. Агнецът Божи е огънят, който излиза от любовта. Той отваря книгите, размърдва словото и чете.

Казано е, обаче: Любовта носи живота. Всеки търси охолния живот, да бъде богат, да разполага с пари. Не е лошо да има човек пари, но трябва да има обхода към тях, да знае, как да ги използува. Едни богати използуват свободно богатството си, открито казват, колко пари имат. Те са смели, не скриват нищо от богатството си. Други са страхливи, не смеят да разполагат с богатството си и казват, че нямат нищо. Те предпочитат да минават за сиромаси, отколкото да се признаят за богати. И религиозните постъпват по същия начин: едни са смели, открито изповядват убеждението и веруюто си. Други са страхливи, не се изказват, да не им вземе някой богатството. Въпреки това, държавата създава закони, с които преследва богатите, особено онези, които са забогатели незаконно. Едно време турците преследвали българските чорбаджии, които забогатявали много. На всеки 45–50 години, те обявявали голямо преследване против тях, докато съвършено ги опропастявали. Като им оберат всичко, оставяли ги свободни. Не правят ли същото и пчеларите със своите пчели? Като видят, че един кошер е забогатял, те идват със своите пушалки, опушат пчелите, вземат меда им и за тях оставят по 10–12 кг., да имат за през зимата. Ако кошерът е събрал око ло 30–40 кг., те вземат 30 кг. за себе си, а 10 кг. за пчелите. Който може да взима мед от пчелите, той е умен човек. Сегашните пчелари проявявзт по-голяма човещина към пчелите, в сравнение с миналите. Едно време пчеларите избивали пчелите и така им взимаха меда. Сегашните са внимателни към живота на пчелите. Вземат пушалката, като кадилница на свещеника, и започват да кадят. Пчелите се изплашват, замайват се, сгушат се около царицата, и пчеларят работи свободно, вади мед, туря нови рамки и казва: Бъдете благодарни, нови рамки ви турям, да има какво да работите. Като извади, колкото мед иска, той затваря

кошерите и оставя пчелите отново да събират мед. Той постъпва с тях по евангелски, споделя благото, което те имат, разделя го между себе си и тях. Като разсъждава спокойно, пчеларят си казва: Пчелите правят меда, но вземат нектара и праха от цветята, всичко не е тяхно. На същото основание, и аз имам право да вземам мед от пчелите.

Всеки човек представя кошер с хиляди пчели в него, които работят за неговото благосъстояние. Един ден Бог – Господарят му, ще дойде при него, да види, какъв мед е изработен и да вземе част и за себе си. Как искате да дойде Господарят ви при вас: по стар начин, да издави пчелите във вода, или по нов начин – с кадилница в ръка, само да ги замае. Нито по стар, нито по нов, модерен начин. Вие трябва да очаквате Господаря си с любов и доброволно да Му отстъпите меда си. Той знае, колко да вземе за себе си и колко да остави за вас. Защо пчеларите постъпват с насилие към пчелите? Защото пчелата е користолюбива. Като приготвя мед, тя има пред вид само себе си. Щом се приближи някой до кошера, тя го посреща с бръмчене, като го запитва: Какво искаш? Нямаш работа при нас. Скоро да си вървиш, че ще те ужиля. Ако не разбере езика ѝ, тя го жили. За да я възпита, сегашният пчелар отива при нея с кадилницата си и я опушва. Като се замае, тя вече отстъпва. Учете се да давате доброволно, за да не става нужда да ви пушат.

Кое е същественото в човешкия живот? Задоволяване на естествените нужди на човека. Човек е пътник, дошъл на земята да се учи и да работи. Като пътува, той все ще се отбие в един дом, дето ще го посрещнат добре. Ще му дадат топла вода да измие краката си, да се преоблече. След това ще му сложат хляб, топло ядене, да се нахрани. Най-после ще му предложат легло, да си почине. Рано сутринта, той ще стане, ще благодари и ще продължи своя път. Каквото е отношението на човека към тялото му, такова трябва да бъде отношението му и към неговия ум, към неговото сърце и към неговата душа. И те се нуждаят от почивка. Като работят през деня, вечер трябва да си починат, да се освободят от всички грижи и

безпокойства. Да се грижи и безпокои онзи, който има деца а няма овце, които да му дават мляко, това е в реда на нещата. Но трябва ли да се безпокои овчарят, който има стотици овце на разположение? Да се безпокои циганинът, който не знае, къде ще осъмне, къде ще замръкне, това е естествено. Но да се безпокои онзи, който се е свързал с Бога и всеки момент се ползува от Неговите блага, това не е естествено.

Нови времена идат, нови хора са нужни на света. Христос дава Притчата за петте разумни и петте неразумни деви, които очаквали младоженика. Първите пет били готови, кадилниците им били пълни с масло; вторите пет не били готови, и когато дошъл младоженикът, те тръгнали да търсят масло за кадилниците си, но вратата се заключила след тях, и те останали отвън. Светът се нуждае от готови хора, на които кадилниците са пълни с масло и които очакват идването на любовта. Българите имат обичай да палят вечер кандило. Защо са нужни кандила? Те ги палят главно за покойниците, да им е светло на онзи свят. Много от заминалите за онзи свят се намират в тъмнина, преследвани и измъчвани от техни неприятели – лоши духове. За да не се мъчи нито на този, нито на онзи свят, човек трябва да има кандило, което постоянно да гори и свети. Следователно, който се мъчи, няма кандило. Всеки трябва да носи в себе си кандилото на мъдростта, напълнено с маслото на истината и запалено от огъня на любовта. Запалите ли веднъж това кандило, то постоянно свети. В който дом свети такова кандило, Божествените блага непрестанно текат.

Като се отегчат от земния живот, хората искат да отидат на онзи свят, там да благуват. Само онзи може да се ползува от благата на другия свят, на когото кандилото постоянно свети. Онзи, на когото кандилото не свети, като отиде в другия свят, още на третия ден ще се отегчи. Защо? – Няма какво да работи. Там има много работа, но той не е готов, не знае какво да прави. Каквато работа му дадат, той вдига рамене, нищо не може да свърши. Представете си, че влизате в

оркестър, в който свирят 50-60 цигулари, всички с музикално образование, цигулките им се сливат в едно. Вие слушате, чудите се, какво да правите. Имате цигулка, но не знаете да свирите като тях. Щом вземете първия такт, веднага започвате да грешите. Вие виждате, че пръстите на музикантите се движат по цигулките, но не разбирате, какво свирят. Пък и ухото ви не е развито, не можете да различавате тоновете. Колкото и да е хубава тази музика, ще се отегчите и ще пожелаете да се върнете у дома си. Такова е положението на всеки човек, който не е подготвен да свири в симфоничен оркестър. Дали е на земята, или на онзи свят, положението му е едно и също. Ако е на земята, ще пожелае да се върне у дома си, да свири още много години, докато го приемат в оркестъра. Ако е на онзи свят, ще пожелае да слезе на земята, да използува условията, които някога му били дадени.

Невидимият свят е хармоничен, там не се допущат никакви дисонанси. На земята хората говорят високо, викат, крякат. За невидимия свят техният говор е буря и гръм. Казват за някого, че говори тихо, не го чуват отдалеч. Колкото тихо да се говори на земята, на онзи свят го възприемат като гръмотевица. Ако влезете в обществото на ангелите, само ще виждате, че устата им се движи, но нищо няма да чувате. Хората нямат представа за невидимия свят и за съществата, които живеят там. Затова говорят за любовта, искат да я придобият, без да знаят, отде иде и как се придобива. Любовта слиза от възвишените светове. Никой не може да я придобие, ако предварително не се е научил да дава. Преди всичко, вие нямате съответен съд, в който да ви сипят любовта. Ако отидете в разумния свят, можете да си вземете, колкото искате любов, но съд трябва да имате. Къде ще турите любовта, ако на земята още не сте си приготвили съд? Ще кажете, че ще вземете кола, с която да я пренесете. Това не се позволява. Всеки сам ще си донесе съд, в който ще му турят толкова, колкото може да носи – ни повече, ни по-малко.

Като знаете това, ще се пазите от заблуждения, да мислите, че можете да бъдете много добър, че имате много любов в себе си.

Като е дошъл на земята, на човека е точно определено, колко добър може да бъде или колко любов може да носи в сърцето си. Има случаи в живота, когато и да иска, човек не може да прояви добротата си. Представете си, че в дома на една млада жена дойде гостенка млада, красива мома. Тя е пътувала няколко дена, уморила се е, изгладняла и ожадняла. По обичая, домакините трябва да я посрещнат любезно. Ако домакинът я посрещне добре и я погледне мило, даде ѝ вода да се измие, приготви ѝ закуска, домакинята ще бъде недоволна, ще се свие сърцето ѝ, ще почне да ревнува. Ще кажете, че грешката е в жената, тя трябва да се издигне високо, да не се подава на ревността. Вината не е само в жената. Кога ревнува човек? – Когато остане на последно място. За да не се яви ревност, мъжът трябва да даде първото място на жена си. Той ще я остави, тя да услужи на момата. Когато услужва, жената ще познае, каква е момата, която влиза в дома ѝ. Ако е добра, разумна и справедлива, тя ще види в лицето ѝ ангел и ще я посрещне добре. След това ще даде път на мъжа си, да я посрещне добре, да ѝ услужи, както той може. Когато жената даде право на мъжа си да услужи на момата, последната ще приеме услугата му и ще го благослови. Жената ще я целуне и ще я приеме като сестра. Такива трябва да бъдат отношенията между разумните мъже и жени, между разумните хора.

Съвременните хора страдат, разочароват се от любовта, защото са разместили нещата. Всяко нещо трябва да бъде на мястото си. Днес много майки целуват децата си по лицето, по устата, по крачетата. Някои майки особено обичат да целуват крачетата на децата си. Като ги окъпят, те започват да ги повиват и целуват ръцете и краката им. Това не е правилно. Майката трябва да целува детето си по челото, по страните, по устата, а бащата – по крачетата. Мъжът и жената са объркали своите работи и задължения, затова страдат. Мъжът трябва да целува краката на детето си, а жената – по лицето. Защо? Понеже

мъжът е направен от пръст, взета от земята, трябва да върви отдолу нагоре; понеже жената е направена от реброто на мъжа, трябва да слиза отгоре надолу.

Следователно, когато хората ревнуват, това показва, че живеят в света на безпорядъка. Има нещо, което им недостига, поради което те се страхуват, че някой може да ги измести, т. е. да отнеме мястото им, което са заели. Кой може да измести способният професор по математика? Никой не е в състояние да го измести, защото той решава и най-мъчните задачи. Кой може да заеме мястото на видния и способен цигулар в оркестъра? Ако може някой да го замести, той ще бъде или по-способен от него, или равен на него. Ако е по-способен, радвайте се, защото ще се учите от него. Трябва ли човек да се смущава при това положение? Способният и даровит човек все ще остави нещо на човечеството. Обаче, обикновеният учен, професор или музикант, нека има търпение и смирение, да работи, докато дойде до едно по-високо положение, да заеме достойно мястото на способния и даровит човек.

И тъй, учете се, работете прилежно, за да придобиете любовта, след което ще давате от нея и на другите. Докато вземате нещо от любовта, вие се учите от нея. Щом можете да предавате нещо от нея, вие сте в положението на първокласния учен и музикант. Ще обичате и ще съзнавате, че много има да учите. Ще изучавате и разбирате законите на човешката мисъл, на човешкото сърце и на човешката душа. Ако не ги разберете, ще влезете в дисхармонията на живота И тогава, дисхармонията, на която ще се натъкнете, ще се създаде първо от вашата възлюбена и от децата, които сте родили. Ще съжалявате, че сте се оженили, че сте родили толкова деца. Това значи, да се намерите в положението на рибата, която хвърля по 300,000 семенца – хайвер, от които нищо не придобива. Коя риба познава децата си? Къде отиват нейните деца? В някоя уста. Има ли смисъл човек, като рибата, да ражда много деца, които да не познава, нито те да го познават? Ако е въпрос да реализира желанията си, не е ли по-добре

да роди няколко светли мисли и чувства, с които да се огради, отколкото да роди няколко деца, чужди на неговия ум, на неговото сърце и на неговата душа. Светлите мисли, желания и постъпки правят човека мощен, готов за велики подвизи. Какво ще прави човек в днешните времена, ако, като рибата, роди триста хиляди деца? За едно дете днес са нужни стотици хиляди лева, за да получи образование. Колко милиарди ще трябват за триста хиляди деца? Заблуждение е да се отхранват много деца. Многото деца представят безбройните човешки желания. Едно дете е достатъчно, важно е да го възпиташ и образоваш, да излезе добър гражданин и на земята, и на небето. Като поставиш много огледала пред един образ, той ще се умножи. От едното ще получиш хиляди. Това представя многото човешки желания. Те не са нищо друго, освен отражение на едно единствено желание на човека в много огледала. Кое е това желание? Желанието на човешката душа да служи на Бога и да се слее с Него. Единственото желание на човека е да намери любовта, да я познае и да ѝ служи. Докато не е реализирал още желанието си, той ще го вижда в много огледала, ще се раздвоява и ще живее в заблуждения.

Сегашните хора говорят за любовта и я търсят там, дето я няма. Ако искате да намерите любовта, търсете я навсякъде – в цветята, дърветата, изворите, мушиците, бръмбарчетата и постепенно отивайте към по-големите величини – хората. Търсете я между смирените хора. Горделивият човек не дава място на любовта в себе си. Между насекомите комарът е горделив. Той кацва на човека, с цел да прави научни изследвания на кръвта му. Пчелата пък излиза да се бори с него с жилото си. Като извади жилото си и го забие някъде по тялото му, тя не може да го извади и умира. В това отношение осата е по-умна от пчелата. И тя жили, но не забива жилото си дълбоко, затова може да си служи с него много пъти. Пчелата не се е научила още да воюва. Тя не знае да прилага правилно любовта. Това показва, че злото и доброто се проявяват паралелно в органическия свят. Пчелата дава мед, но същевременно лошо жили. Така постъпват

всички хора, мъже и жени, момци и моми. От една страна дават мед, а от друга – жилят. Когато млада мома или млад момък влязат в някой дом, родителите се страхуват, да не се обърка умът на тяхната дъщеря, или на техния син. И едното е възможно, и другото е възможно. Те могат да объркат ума на дъщерята или на сина, но могат и да внесат нещо добро в тях – зависи, коя страна ще обърнат към вас – светлата, или тъмната страна.

Какво представят доброто и злото? – Доброто е младата мома, а злото – младият момък. Когато доброто влезе в някой дом, то обръща умовете на членовете в семейството, и те започват да раздават на бедни, на страдащи. Който ги наблюдава отвън, казва: Така не може да се живее, човек скоро ще остане на пътя. Когато злото влезе в някой дом, то започва да обира. В този случай, домакините трябва да проявят доброто в себе си и да започнат да възпитават злото. Следователно, ако в дома ви дойде доброто, т. е. момата, тя ще поправи вашия син. Ако в дома ви дойде злото, т. е. момъкът, дъщеря ви ще го възпитава. Доброто в човека се задължава да внесе нещо в злото, да го повдигне. Злото навсякъде търси доброто. Дето и да се намери човек – при злото, или при доброто, всякога трябва да съзнава, че има добро в света. От кои момци беше Христос?–От онези, които дават ход само на любовта и на доброто. Докато човек, мъж или жена, момък или мома, обича баща си и майка си повече от света, той има синовни отношения към тях и към Бога. Ако даде предимство на любовта си към света, за сметка на любовта си към своите родители, той вече е направил първия грях. Как може човек да обича света повече от онези, които са го родили и му дават всички блага в живота? Светът нищо не дава, той само взима, черпи жизнените сокове на съществата. Какво ще кажете за онзи дом, който изчерпва последните сили на своя ближен? Момък или мома, когато се женят, трябва да се пазят от такъв дом. Това значи свързване със света, със злото в него, а не с доброто. Свързвайте се с доброто, а възпитавайте злото.

Мнозина питат какво представя новото учение. Новото учение не е нищо друго, освен запознаване на човека с любовта. Щом се запознае с любовта, тя ще го запознае с мъдростта, а последната – с истината. И ако човек придобие от любовта живот, от мъдростта – знание и светлина и от истината – свобода, той е на прав път. Ако животът му даде възможност да се движи, движението – възможност да се учи, а учението – възможност за работа и освобождаване от ограниченията, той е на прав път. Който не може да се запознае с принципите на живота – любовта, мъдростта и истината, той е осъден на страдания. Той плаче, вайка се, не може да намери изходен път в живота си. Добре е човек да плаче, но ако сълзите му носят благословение. Иначе, те са вредни, както за него, така и за окръжаващите. Има сълзи, които са отровни. Има сълзи, които горят, дето паднат; те са като киселините, с които си служи химията. Какво носиха сълзите, които Христос проля. за еврейския народ? С тези сълзи Той искаше да им каже: Вие не приемате учението на любовта, но ще минете през големи страдания и горчивини. След това ще дойде Божието благословение върху вас. Всеки човек трябва да изпълнява Божията воля, за да се излее благословението върху него, както пролетният и есенен дъжд се изливат върху посятото жито. Пазете се да не предизвикате сълзи на очите на Христа от това, че не сте изпълнили Божията воля. Блажени сте, ако очите на Христа се пълнят със сълзи от радост, че изпълнявате Божията воля. Следователно, когато плачете, когато мислите, когато чувствувате или когато действувате, първо вие трябва да бъдете доволни от себе си, от сълзите, които проливате. Често хората се срамуват от любовта. Защо? Любовта е запалена свещ. Трябва ли да криете запалената свещ и да се срамувате от нея? Запалиш ли свещта си, ще я туриш на видно място, да осветява пътя на всички, които се заблудили. Като запалиш огъня си, ще го туриш на такова място, всички хора да се отопляват. Огънят на любовта не изгаря човешките сърца, но ги повдига и обновява. Любов, която изгаря човешките сърца, не е

истинска. Знание, което възгордява човека, не е истинско; знание, което разширява човешкия ум и смирява човека, е истинско. Отличителното качество на любещия, на знаещия и на свободния е смирението. Той знае, какво прави, какво мисли, затова не се дразни за нищо и никакво. Това е човекът на новото учение.

Щастлив е онзи, който може да срещне човек от новото учение и да му услужи. Новият човек не говори за себе си, но ще го познаете по проявите му. Ако го познаете, ще ви се усмихне. И ако не го познаете, пак ще ви се усмихне. Новият човек разбира Словото Божие и го прилага. Това му придава особена вътрешна красота. Той и външно е красив: главата му е добре оформена, чертите на лицето му са красиви. Челото, носът, устата, веждите му са правилни и красиви. От всяка клетка на организма му излиза живот и енергия. Който иска да придобие Божието благословение, трябва да отвори сърцето си за Божествената любов и светлина, както житните зрънца и плодните семена се разпукват, за да приемат слънчевата светлина и топлина. Всяко зрънце, всяко семе, които се разтварят за слънчевата светлина и топлина, израстват и дават плод; всяко зрънце и всяко семе, които не се отварят, не израстват, лишават се от живот.

Задава се въпрос, как да се отвори човек за светлината и топлината на Божественото слънце? – Както отваря куфарите си. Какво правите, когато заминавате за чужбина или се връщате оттам? Щом дойдете до границата, гранични чиновници ви спират, за да разгледат куфарите ви, да видят, какво носите. Както отваряте куфарите си, така ще отворите сърцата си и, което е за земята, ще остане на земята; което е за небето, ще го вземете със себе си, като вечен капитал на своята душа. Земното остава на земята, а небесното – на небето. Ако земното отиде на небето, а небесното остане на земята, човек сам се спъва. Трябва ли той да се пита, какво е нужно за земята и какво – за небето? Трябва да се знае, че има едно нещо, което е еднакво нужно и за земята, и за небето. Това е служене на Бога и любов към Бога. Следователно, не питайте, кого трябва да обичаме.

Един ни обича и Едного трябва да обичаме. Къде ще Го намерим? Или в майка си, или в баща си, или в брата си, или в сестра си и най-после в приятеля си.

Много видни жени, с високо обществена положение, обичат кучета и ги водят с верижки, разхождат ги по улиците. Те се занимават с тях по цели часове: къпят ги, чистят ги, радват им се като на деца. Ще кажете, че това не е естествено. Малко ли бедни деца и сираци има, че трябва да се занимават с кучета, да изразходват средства по тях? Право е това, но те не са срещнали дете, което е могло да направи това, което малкото кученце е направило. То отворило сърцето на някоя дама, и тя го обикнала. Ще кажете, че животното е по-глупаво от човека. И това е право, но има животни, които някога проявяват по-голяма интелигентност от човека. Какво ще кажете за ослицата на пророк Валаама? За нея се казва, че тя видяла ангела, преди господарят ѝ да го види. И когато той я биел, за да върви напред тя проговорила и му обърнала внимание на видението, че ангел стои пред тях. След това ангелът проговорил на пророка: „Няма да се връщаш от пътя си, но ще отидеш там, задето си тръгнал, и ще говориш това, което вложа в устата ти."

Днес всички хора, като Валаама, са тръгнали за някъде със своята ослица. Няма да им кажа, че трябва да се върнат. Нека продължават пътя си, но да слушат внимателно, какво ще им каже ангелът. Каквото им каже, точно да го предадат на онзи, към когото са тръгнали. Словото Божие трябва да се разнесе по целия свят, а с него заедно и Божиите блага. Следователно, не казвайте, че сте бедни, че нямате нищо, че сте неразположени, защото не говорите истината. Вие живеете в свят, дето Бог е господар, Той раздава изобилно благата си. На вас не ви остава нищо друго, освен да отворите широко умовете, сърцата и душите си, за да възприемете Божиите блага. Отворете ушите си, да чуете думите, които Той ще ви каже, за да ги предадете на време там, дето трябва. Само така вие ще се запознаете с ангелите – служителите на любовта; с херувимите и серафимите, които стоят

най-близо до Бога, и с всички възвишени същества, които работят за прилагане на Божествения ред в света.

Когато се говори за познаването на Бога, трябва да се имат пред вид три Негови качества. Той е вселюбящ, всемъдър и истинен. Любовта е сила, която при никакви условия не се изменя. Всичко може да се измени, но любовта – никога. Какво представя мъдростта? Това, което носи светлина и знание и никога не се изменя. Какво нещо е истината? Това, което носи свобода за човешката душа, и на което всякога може да се разчита. Който носи в себе си любовта, мъдростта и истината, и в ада да влезе, огънят няма да го изгори, грозотата няма да го уплаши и ограничението няма да го обхване. Вратата на ада сама ще се отваря и затваря пред него, за да може той свободно да влиза и да излиза. Живот без любов не може да се прояви; знание без светлина не може да се придобие и истина без свобода не може да се приложи. Който се е запознал с любовта, ще възкръсне; който се е запознал с мъдростта, ще се облече с най-красивата дреха – с дрехата на светлината; който се е запознал с истината, ще придобие свобода, да ходи, дето иска, да проповядва Словото Божие.

Желая тази сутрин да се отворят очите ви, и всеки да види своя ангел, който го ръководи. За всеки човек е определен по един ангел, да се грижи за него; ангелите се споразумяват помежду си, не искат да знаят, кой е по-голям от тях. Те знаят, че всички са носители на Божията Любов и проповедници на Божието Слово. Единственото нещо, което може да приближи човека до Бога, е любовта; единственото нещо, което приближава човека до Бога, е мъдростта; единственото нещо, което приближава човека до Бога, е истината. Щом дойде до Извора на живота, човек започва вече да се учи да ходи, дето иска, да прави, каквото намира за добре. Той се ползува с доверието на съществата от разумния свят. Дето е любовта, там животът се проявява в своята пълнота; дето е мъдростта, там знанието

се изявява в своята истинска светлина; дето е истината, там свободата се проявява такава, каквато душата я желае.

Време е вече да се запознаете с любовта, мъдростта и истината. Ако се запознаете още днес, ще се подмладите. Оставите ли за друг живот, нищо няма да постигнете. И в другия живот ще бъдете такива, каквито сте днес. Настоящето определя бъдещето. За мнозина се вижда невъзможно запознаването им с любовта, мъдростта и истината. Щом ядеш, ти можеш да се запознаеш с любовта, която ражда живота; щом знаеш да четеш, ти можеш да се запознаеш и с мъдростта, която носи знанието. Щом имаш очи да наблюдаваш нещата, ти ще видиш красотата навсякъде: в хората, в животните и в растенията. Достатъчно е да изчистите външно и вътрешно човека, за да видите Божественото му лице, озарено от красота, от светлина и от любов. Затова, именно, Бог поглежда благосклонно на всички живи същества, от най-малките до най-големите. Когато любовта посети бръмбарите, чува се бръмчене между тях; когато посети дърветата, чува се шумолене на листата и на клоните. Който не познава действието на любовта, казва, че шум се вдига в природата. Това не е шум, но изявяване радостите на живите Същества от посещението, което любовта им е направила. Няма същество в света, което да не се радва на топлината и на светлината; няма същество, което да не търси любовта, за да се радва на нейните топли и светли лъчи.

Един ден Александър Велики пожелал да види Диоген, гръцки философ, за когото чувал да се говорят интересни неща. Той го намерил вън някъде, на открито, в една бъчва. След като се разговарял с него, Александър Велики го запитал: С какво мога да ти услужа? – Нищо не искам. Моля те само да се отдалечиш, да не ми закриваш слънцето, искам свободно да ме огрява. Колко хора днес биха имали смелостта на Диоген, да отговорят така на Александър Велики. След това Александър Велики казал: Ако не бях това, което съм днес, щях да пожелая да бъда на мястото на Диоген. Ако зададете същия въпрос на любещия, какъвто зададоха на Диоген, и той би отговорил, че не се

нуждае от никаква услуга, освен никой да не застава пред слънцето, да пречи на слънчевите лъчи да го огряват.

Всеки трябва да се освободи от мисълта, че е голям, че може да бъде господар, да заповядва на другите. Към големство се стреми и малкото дете. То иска да порасне, да стане господар, да заповядва. Преди да стане господар, човек трябва да е бил слуга. Първо ще бъдеш слуга, а най-после господар. Само мъдрият, любещият, истинолюбивият може да бъде господар. Истински господар е онзи, който не причинява зло на никого.

Кое е за предпочитане: да яздиш, или да те яздят; да даваш, или да взимаш; да бъдеш умен, или глупав; да бъдеш силен, или слаб? Когато човек прави зло, глупостта и безсилието са на място; когато прави добро, разумността, знанието и силата са на място. Постъпвайте така, че да изявявате Онзи, Който живее в душите ви. С други думи казано: Изявявайте се такива, каквито сте. Какъв е човек? – Какъвто първоначално е създаден. Казано е за човека, че е създаден по образ и подобие на Бога. Значи, той може да се проявява като Създателя си. Какво по-голямо благо може да очаквате? Вложи любовта в сърцето си, мъдростта в ума си, а истината в душата си, за да проявиш Бога, да се радват всички около тебе.

Лесно се говори за любов, мъдрост, истина, но, докато дойде до тях, човек минава през по-достъпни области. В това отношение, различаваме няколко категории прояви на човека: движение, живот и любов – първа категория. Ако не се движиш, не можеш да проявиш живот; ако не живееш, не можеш да любиш и да те любят. Проявата на любовта е живот, а проявата на живота – движение. Животът е най-хубавата музика и най-мелодичната песен, каквито добрият музикант и певец могат да изпълнят.

Мъдрост, знание и светлина – втора категория на прояви. Ако нямаш светлина, не можеш да учиш и да придобиваш знания, не можеш да станеш мъдър. Стремете се към добрите и разумните хора, да се учите от тях. Как ще станете цигулари, ако не слушате добри,

знаменити майстори? Истински майстор - цигулар е онзи, който обича цигулката си. Като свири, двойникът му влиза в цигулката, и той поставя всеки пръст на определеното място. Между него и цигулката му съществува вътрешен афинитет. Тоновете, които излизат от цигулката, са чисти, меки. Те се отличават и с голяма сила и яснота. Това се отнася не само до музиката, но и до пението и движенията. във всяко нещо, което правите, трябва да влагате любов и разположение. Тогава движенията и гимнастическите упражнения ще ви направят силни, да помагате на другите. Всяко упражнение, направено с любов и разположение, внася такава сила във вас, че можете да спасите и давещия. Всяко повдигане на ръката представя изнасяне навън книгата на вашия живот. Всеки може да чете по тази книга. Линията на живота на ръката огражда областта на Венера – областта на любовта, която слиза по палеца. Той се поставя срещу всички пръсти, което показва, че е в съгласие с тях. Четирите пръста с четирите струни на цигулката. Отнемете ли палеца, човек губи основата на живота. Ако линията на живота е слабо развита, и любовта на човека е слаба. Освен линията на живота, има още две важни линии на ръката: линията на ума и линията на сърцето. Изобщо, ръката е свидетел на целия човешки живот. По нея можете да четете историята му: как е живял, какви мисли и чувства са го вълнували. Който знае да чете по ръката, даже само по палеца може да разбере миналия и сегашния живот на човека. Някои крият палеца си между другите пръсти. Не крий палеца си, но го хвани и кажи: Господи, благодаря Ти, че ми показваш пътя на любовта. Както Ти проявяваш любовта си към мене, така аз ще проявя обичта си към Тебе.

И тъй, когато сте обезсърчени, неразположени, погледнете палеца си, хванете го и се зарадвайте за всичко, което ви е дадено. Всички клетки във вас трябва да благодарят и да се радват, че живеят и се ползуват от благата на живота. Отворете сърцата си пред Бога, да види, какво има в тях, и да ви помогне. Той знае всичко, но вие трябва

да бъдете готови, да се отворите за Неговата светлина. Бъдете чистосърдечни и искрени. Не крийте нищо от Бога и не се критикувайте. Човек трябва да бъде свободен. Няма по-голямо благо от свободата на мисълта, на чувствата и на действията. Няма по-голямо благо и от познаването: да познаваш себе си, да познаваш ближния си, а също така и те да те познават. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил". Да познаваме Бога във всички Негови проявления – това е новият живот, който иде вече в света. Виждайте Бога навсякъде – в камъните, във водите, в растенията, в звездите, в животните, в хората и кажете: Благословен е Господ, Който се проявява навсъкъде и ни говори чрез всички живи същества. Благословено е името Му сега, всякога и през всичките векове.

Един млад момък се спрял пред един извор да пие вода. При него се приближила една стара жена, уморена, запъхтяна. Бабо, отде идеш? – запитал я момъкът. Отдалеч, синко; много съм уморена, много е патила главата ми. Седни, бабо, да си поприказваме. Седнала бабата при извора и разказала своята история. Как ти е името, бабо? Искам да се запозная с тебе. Вместо да каже името си, бабата свалила маската от лицето си и бързо се отдалечила с думите: Млади човече, ако не искаш да остаряваш, търси Бога, да Го видиш и познаеш. Голяма била изненадата на момъка: вместо образа на бабата, видял млада, красива мома. Той запомнил лицето й, но запомнил и думите й.

32. Утринно слово, държано на 30 август, 5 ч. с. 1942 г. София. – Изгрев.

СМИСЪЛЪТ НА ЖИВОТА

Размишление

Йоана 14:1–17

Често хората се запитват, има ли смисъл животът? – Животът има смисъл за онези, които го разбират. Разбраният живот е радост, неразбраният – скръб и страдание, а зле приложеният – мъчение. Като се натъкват на мъчнотии и страдания, хората започват да търсят Бога. Те Го търсят от памтивека. И до днес още продължават да Го търсят. Вярващите мислят, че са Го намерили и Го познават. Познаване, което не произвежда преврат в човека, е външно познаване, подобно на външната мазилка на къщата. Някой замаже къщата си отвън с бяла боя или с вар и мисли, че и той е станал бял. Външното познаване на нещата е подобно на приготвянето на мъртвеца: обличат го с нови дрехи, турят му пръстени, украшения, накичат го с цветя и след това го заравят в земята. Казват: Така трябва да бъде. От умрелия остават само кости. И от житното зърно, като се посади в земята остават само кости, но след време то израства и дава плод. Ако след известно време умрелият не израсте и не даде плод, криво е разбрал живота, криво е познал Бога. Защо е допусната смъртта? – Да се изпита веруюто на хората. Чрез нея се познава, доколко човек е разбрал Бога и доколко вярва в Него. Ако Го е познал, той ще израсте и ще даде плод. Ако не Го е познал, от него ще останат само сухи кости.

Учените делят годината на четири време на: пролет, лято, есен и зима. Сега сме в есенното равноденствие. Пролетта е детинството на човека, лятото – юношеството, есента – възмъжаването, а зимата – старостта. Зимата приготвя условия за детинството, детинството – за

юношеството, юношеството – за възмъжаването, а възмъжаването – за старостта. Четирите възрасти съставят един годишен цикъл. Понеже сега иде есен, ние влизаме във възмъжаването, което носи плодовете на живота. Старостта се ползува от тези плодове, но трябва разумно да ги използува. Ако косата на стария е побеляла, това показва, че той е придобил нещо. Има един статичен бял цвят, с който мажат къщите отвън. Той се получава от варовитите камъни. Обаче, има един бял цвят, който символизира чистотата. В този смисъл, старостта, белият цвят и чистотата са синоними. Те са степени на една и съща гама, на една и съща Божествена идея.

Мнозина мислят, че са остарели. Това е крива идея. Да мисли човек, че е остарял, това значи, да се самоизлъгва. Стар е онзи, който е поумнял, който е станал мъдър. Ако не сте поумнели и не сте мъдри, стари ли сте? – Краката ми са отслабнали, не ме държат. – Ако на старини краката ви са отслабнали, това показва, че или на младини не сте живели, както трябва, или не сте разбрали живота. Старият човек има повече светлина в себе си, затова не се интересува от външния свят. Той живее в своята светлина, за да разглежда живота си, да си даде отчет, как е живял и как е използувал условията, които му били дадени. Той разглежда мисълта си, да види, какво е останало от всички мисли, които са минавали през главата му. Правата мисъл е материалът, от който се гради духовното и Божественото тяло на човека. Непотребните мисли трябва да се изхвърлят навън, а да останат само онези, които могат да се използуват като градивен материал. Старият човек трябва да разбира качеството на градивния материал и да го поставя на мястото му. Тури ли веднъж материала на място, повече не трябва да го движи. За направеното не трябва да съжалява. Какво виждаме в живота? Някой стар съжалява, че не се е оженил. Чудно нещо, той е станал причина майка му и баща му да се оженят, а съжалява, че сам не се е оженил. Щом е майстор да жени другите, и той е женен. Който е майстор на лъжата, сам си служи с нея. Не е въпрос да се говори за лъжата, важно е да се придобие

истината – онова всемогъщо начало, което избавя човека от всички напасти. Истината разрешава всички спорни въпроси. Тя преодолява всички мъчнотии, всички слабости. Тя освобождава човека от робството и ограничението, от невежеството и насилието. Истината освобождава човека и от смъртта.

Когато се изнася истината пред хора, които не я разбират и не я обичат, те се отегчават от нея. Да изнасяш слабостите и погрешките на хората, това не е истина. Истината открива пътя към любовта. Който търси слабостите на хората, сам попада в тях. Който вижда погрешките им, сам попада в тяхната мрежа. Някой говори против пиенето, а сам пие. Като видят хората, че си носи шишенце с ракия, запитват го, какво има в шишето. Той казва, че носи някакъв цяр. Понеже не може да издържи на убеждението си, да не пие спиртни питиета, той прибягва до лъжа. Ще каже някой, че не може да се живее без вино. Без вода не може да се живее, а не без вино. Ако е нужно виното, защо да не се пие сладко вино? Гроздeният сок е за предпочитане. Когато ферментира и се превръща във вино, образуват се отрови, които са вредни за организма. Квасът или маята, от която се образува виното, не е нищо-друго, освен малки същества, ферменти, които се размножават в сока и остават нечистотиите си в него. Какво може да се очаква от хора, които се хранят с нечистотиите на ферментите? Сладкото вино е от Божествен произход, а ферментиралото – от човешки.

Като сравняваме сладкото вино с ферментиралото, това не значи, че всички хора ще се откажат от виното. Ние разглеждаме въпроса научно, а не от морална гледна точка. Каквото и да говорите на вълка против яденето на овце, той пак ще напада овцете и ще ги яде. Той е убеден, че без овца не може да живее и се мъчи да убеди и нея, че, като влезе в него, положението й ще бъде по-добро. Той й казва: Докато те ям, ще се помъчиш малко, но след това ще бъдеш добре, ще влезеш в рая. Аз ще те храня, ще се грижа за тебе. Останеш ли сама в живота, ще имаш големи мъчнотии. Погрешката не е във вълка, но в

овцата, която вярва в неговото учение. Когато се откаже от учението на вълка, овцата ще запази кожата си. Тогава вълкът никога няма да я напада.

Един момък обещал на една млада мома, че, ако се съгласи да се ожени за него, ще я направи княгиня: ще има хубава къща, по две-три слугини, ще се разхожда с файтон, ще я облича в коприна, ще я кичи със скъпоценности. Тя се подала на обещанията му и се оженила за него. Каква била изненадата й, когато, вместо златните кули, които очаквала, сама трябвало да стане слугиня. Той нямал никаква работа, затова и двамата трябвало да ходят по чужди къщи, да работят, за да изкарват прехраната си. Защо е трябвало момъкът да лъже момата? Ако тя не се е родила княгиня, тежко й да очаква на този момък, той да я направи княгиня. Ако момък или мома се женят, за да може единият да храни другия, те вършат престъпление против себе си, против своята душа. Бог е дал на човека всичките блага на живота. Той изпраща храната, водата, въздуха и светлината, и, след всичко това, ще дойде мъжът или жената да си казват един на друг: Знаеш ли, че аз те храня? Това е първата лъжа, с която те си служат. Никой никого не храни. Човек е слуга на Божественото. Чрез него Божественото се проявява. Човек е проводник на благата, които идат отгоре. Колкото по-добър проводник е той, толкова по-голямо благословение го очаква.

Човек трябва да мисли право, за да предава Божествените мисли право. Трябва ли да казвате на хората, че са лоши? По естество човек е добър, но не постъпва според добрината, която е вложена в него. Затова, именно, той е отговорен. Ако лошият постъпва според лошавината си, никой не го държи отговорен. В този смисъл, и вълкът не е отговорен за делата си. Като огладнее, той казва на овцата: Гладен съм, ще умра от глад. За да не умра, един от нас трябва да се пожертва: или ти, или аз. Бог е създал и мене, и тебе, Той трябва да се грижи и за двама ни. Понеже в дадения момент аз нямам храна,

като по-силен, ще те нападна, ще те накарам да се пожертвуваш за мене.

Един от учителите на Индия размишлявал един ден върху делата на Брама. Близо до едно дърво висяла люлчица, в която спало детето на една бедна вдовица. Тя оставила за малко време детето си само, докато свърши някаква работа. В това време една кобра се приближила към люлката. Индусът започнал да мисли: Кобрата може да ухапе детето. Какво трябва да направя аз в дадения случай? Ако убия кобрата, ще спася детето, но аз нямам право да се меся в Божиите работи. Бог създаде и детето, и кобрата. Следователно, Той има грижа за тях. Докато размишлявал, как трябва да постъпи, кобрата повдигнала, главата си нагоре и ухапала детето, което веднага издъхнало. След години индусът умрял и, като се явил пред Господа, да даде отчет за делата си, Той го попитал: Защо не уби кобрата, за да спасиш детето на бедната вдовица? Ти мислеше, че, ако вземеш участие в тази работа, ще те обвинят в намеса на моите планове. Като остави кобрата да ухапе детето, ти мислеше, че ще изпълниш моята воля. Нямаше ли да изпълниш волята ми, ако беше убил кобрата? Понеже не разбра, каква беше волята ми, ще те изпратя пак на земята, да научиш законите и да знаеш, как да постъпваш. Не можа ли да кажеш на кобрата тебе да ухапе, а не детето? Така поне щеше да приложиш закона на жертвата.

Някои хора минават за миролюбиви, но когато се натъкват на злото. По отношение на злото човек може да не му се противи, но не може да бъде миролюбив. Как ще бъдеш миролюбив към него, ако то иска да ти се наложи? Как ще бъдеш миролюбив към доброто, ако и то пожелае да ти се наложи? Който се оставя на злото и на доброто да му се налагат, те да упражняват насилие върху него, той е отговорен и в двата случая. И злото, и доброто трябва да се проявяват по закона на любовта. И злото може да говори меко, както доброто. Ако иска да каже на някого, че не постъпва добре, то може да му каже меко, с тих, спокоен глас. Някой се извинява, че не може да говори меко, защото

страда, боли го нещо. Болката и страданието са причинени повече от страх, отколкото от нещо, което много ви измъчва. Ако, наистина, болката ви е голяма, турете ръцете си на болното място, съсредоточете мисълта си и кажете: Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил. Като чуе, че говорите за вечния живот, болката ще се изплаши и ще ви напусне. Ще кажете, че само лекарят може да ви помогне. Щом мислите така, идете при лекар. И лекарят предава нещо на болния и усилва вярата му. Който отива при лекар, дължи му нещо, трябва да се изплати. Изобщо, всички хора, които дохождат при вас, все ви дължат нещо. Когато отивате при тях, вие им дължите нещо.

Мнозина искат да знаят, ще се познават ли в другия свят. – Без любов хората не могат да се познават. Дето е любовта, там е познаването. За да познаеш човека, ти трябва да го обичаш. Детето познава майка си, защото взима нещо от нея. Като я познава, същевременно то я обича. Ученикът обича учителя си, понеже учителят му дава нещо. Всички хора обичат слънцето, понеже взимат нищо от него. Хората обичат плодовете, защото получават нещо от тях. Следователно, човек познава всички неща, които му дават нещо. Невъзможно е да те познава някой, ако никога нищо не си му дал.

И тъй, като заболеете, не се страхувайте, но турете ръцете си на болното място и кажете: Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил. Това е живот вечен, да позная любовта, мъдростта и истината. Това е живот вечен, да позная, че Бог е Дух, Който царува навсякъде. Ще кажете, че това е заблуждение. Не е ли заблуждение, да вярваш в горчивия цяр, или в инжекцията? И лекарите помагат на хората, те са придобили изкуството да лекуват болни, но добре е, покрай тази работа, да им проповядват хигиена на здравето. В едно отношение лекарят е голям моралист. Той знае причините на болестите и, ако някой се оплаче от болки в краката, ще му каже: Краката те болят, защото риташ много. Престани да риташ, и болките ще минат. – Боли ме устата, ранички

имам вътре. – Престани да говориш криви, изопачени работи, и раничките ще минат. – Оглушах, не чувам добре. – Не давай ухо на лошите думи, и слухът ти ще се възстанови. – Очите ми отслабнаха. – Възлюби истината, и очите ти ще се усилят. Когато възлюбят истината, хората влизат в реалния свят, дето нещата са вечни и истинни. Докато живеят в нереалния, в преходния свят, те са в сянката на истината. Стремете се към реалността, за да придобиете истинския живот, истинското знание и истинската свобода.

Какво ще правят онези, които са в есента на живота? – Ще събират плодовете си. – За себе ли ще ги задържат, или ще дават от тях и на другите? Вижте какво прави изворът. Той пои растения и животни, малки мушици и бръмбарчета, но, въпреки това, продължава пътя си, с цел да се влее в морето, и там да даде нещо от себе си. Човек не трябва да се задоволява само с едно добро. Много добрини трябва да направи той и да не изпуща случаите за правене на добро. Само да се говори за доброто, това още не значи правене на добро. Да се говори за истината и да се прилага истината, това са две различни неща. Да се страхуваш от хората и да се страхуваш от Бога, това са две различни неща. Последният страх е естествен, а първият – неестествен. Хората се страхуват и от смъртта и често си задават въпроса: Къде ще отида, като умра? – Няма къде да ходиш. Къде отива житото, когато излезе от хамбара? – В земята. Като израсте и даде плод, пак отива в хамбара. Къде се чувствува житното зърно по-добре: в хамбара, или в земята? В хамбара то е спокойно, няма влага, дъжд – няма противоречия. В земята житното зърно е изложено на големи противоречия, но тук, именно, то расте и се развива. Божественият живот се проявява чрез противоречията. Следователно, който търси щастието, нека влезе в Божествения хамбар. Там условията за живот са леки. Само едно е лошото, че ще бъдеш потиснат. Мястото е тясно, и всички ще се трупат едни върху други. Който иска да бъде на широко, да отиде на Божествената нива. Там го очакват страдания и противоречия: ще плаче, ще вика, докато се

примири, но поне ще расте, ще се развива и плод ще даде. Това показва, че човек е в правия път на живота. Който иска да се учи, ще напусне хамбара и ще се посее на Божествената нива, да получи Божието благословение.

Сегашните хора страдат, оплакват се от живота, но те не знаят, че страданията им се дължат на неразбиране на нещата. Те са объркали местата им и, като не знаят, къде да ги турят, страдат. Мястото на житото през зимата е в хамбара, а през пролетта – на нивата. Посеете ли житото през зимата, то нищо няма да роди. Същото се отнася и до Словото. Ако Словото не се приложи на своето място, не може да внесе мир в душата на човека, нито светлина в ума и радост в сърцето му. За това Слово казваме, че му липсва нещо. Всяка дума, казана не на място и на време, измъчва и обезнадеждава човека. Защо трябва да кажете на някого, че не е добър? – Всичко, създадено от Бога, е добро. Следователно, и човек е добър, но, като музикант, в дадения случай, не свири добре. Той има хубава цигулка, с доброкачествени струни, добър лък, добър професор, прилежни другари, но има нещо, което не задоволява неговия професор. Не може ли да свири повече и да научи урока си добре? Да живееш, това е велико изкуство. Човек трябва да се научи да живее правилно, според изискванията на това изкуство. Ако не живеете добре, за какво ще ви обича Бог?

За какво младият момък обича момата? За очите ѝ, за носа, за веждите, за устата, или за фигурата ѝ? Все ще намери нещо хубаво в нея, за което ще я обикне. За какво момата обича момъка? – За нещо хубаво в него. Ако е болен, той ще търси лекар – не се интересува от моми, но и момите не се интересуват от него. Ако човек не обича любовта, мъдростта и истината, и Бог няма да го обича; ако не обича живота, знанието и свободата, никой не може да го обича; ако не обича движението, учението и работата, никой не може да го обича. Защо никой не го обича? – Защото нищо не може да направи. Да се радваме, че можем да се движим, да отидем на планината, да посетим някой чист извор, да срещнем някой свой приятел. Да се радваме, че

учим, че придобиваме знания. Да се радваме, че можем да работим, да влезем във връзка със своите ближни.

Като се говори за работа, някои мислят, че работа има само на земята. Не, човек работи и на този, и на онзи свят. Който отиде на онзи свят, трябва да е изработил нещо и да занесе изработеното със себе си, за да разберат, каква нова работа да му дадат. Всеки човек представя нещо от себе си. Някой изобразява плод, друг – извор, трети – ноти, по които може да се изпее или изсвири някаква песен. Каквато форма да представя човек, важно е тя да бъде красива – да обърне внимание на съществата от възвишения свят. Ангелите обичат красиви души. Ако твоята душа не е облечена с красива дреха, как ще се явиш в ангелския свят? Там не приемат голи хора – всеки трябва да бъде облечен. Някои религиозни мислят, че, като отидат на онзи свят, Христос ще ги облече. Всеки сам ще облече своя ум, своето сърце, своята душа и своя дух, и то с дрехи от най-красива и фина материя. Да мисли човек, че Христос ще го облече, т.е. ще го спаси, това е криво разбиране. Спасява се само онзи, който е готов да работи. Като отиде на онзи свят, човек трябва да занесе нещо. Плод се иска от всеки човек.

Какво занесе блудният син, като се върна при баща си? Той напусна бащиния си дом от гордост, че не иска да го ръководят други. Той си въобрази, че е голям и сам може да се управлява. Влезе в широкия свят и там се изгуби. Като разбра, какво нещо е светът, върна се при баща си с плод в ръка и каза: Татко, живях при тебе като твой син, но не разбрах любовта ти. В главата ми се роди идеята да те напусна, да отида в света, там да приложа онова, което зная. Обаче, светът ме погълна, аз влязох в него, окалях се, пропилях всичкото си богатство и сега се връщам при тебе да се уча. Не искам да ме приемеш като твой син; приеми ме като един от твоите последни слуги, да ходя на нивите, да ора и копая. Тогава баща му го целуна, прегърна и облече в нова премяна. Той бил доволен, че синът му донесе един добър плод – смирението.

Мнозина се стремят към онзи свят с надежда, че ще ги посрещнат ангели, с венци на главата и с китари в ръце, с песни и музика. Как ще ви посрещнат ангелите, това е тяхна работа. Как ще ви посрещне Бог, и това е Негова работа. За всеки човек е определено, как ще го посрещнат. Това зависи от вас, от това, което носите в себе си. Лесно се туря венец на човешката глава, но, преди всичко, човек трябва да е приготвил нещо за своя венец, за своята красива дреха. Без любов и без обич няма спасение. Без любов никаква дреха не може да се изтъче. Любовта и обичта са мощни сили, с които Божият Дух работи. Красива е дрехата на безсмъртието, но тя трябва да се тъче с любов и с обич.

Днес всички очакват идването на Христа. Те казват, че само Христос може да оправи света. – Преди две хиляди години Христос беше на земята, но не оправи света. И днес пак няма да го оправи. Защо? – Хората очакват оправянето и спасението на света по магически начин, без някакво усилие от тяхна страна. Когато дойде на земята, Христос ще обърне нещата наопаки. Силните, които са разчитали на силата си, ще ги направи слаби, а слабите – силни. Какво са направили хората за Господа, че очакват от Него спасение? Ще кажат някои, че познават Господа. Това не е достатъчно. Те Го познават дотолкова, доколкото интересите им се задоволяват. Сегашният свят е пълен с пчели, които жилят. Щом жилят, те не могат да работят. Такива пчели са стражари на кошера. От кого пазят кошера? – От крадци и разбойници. Те се страхуват да не дойде някой отвън, да вземе меда им. Според мене, истински работници са онези, които дават меда си доброволно. Те работят за Бога и от нищо не се страхуват. Лесно се вади мед от пчелите, но колко хора, като пчелите, са събирали соковете на любовта, на мъдростта и на истината и са ги вложили в душата си? Колко хора са вложили соковете на знанието, свободата и движението в своята душа? Който не е вложил нещо ценно в душата си, постоянно се оплаква, че душата му е празна. Ако душата му е празна, нека я отвори за

любовта, за мъдростта и за истината. Любовта ще внесе в него живот и движение, мъдростта – знание и светлина, а истината – свобода. Любовта ще вложи в душата му милосърдието, да помага на ближния си, като на себе си.

Някои казват, че искат да бъдат Синове Божии. Само онзи може да бъде Син Божи, който е проводник на Божията Любов. Той може да бъде и ученик, и учител; той може да бъде и майка, и баща. Докато не стане проводник на Божията Любов, човек нищо не може да постигне. Каквото придобие, скоро ще го изгуби. Христос казва: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих." Който люби, той придобива знания и помага на другите.

Често хората се запитват, какъв е смисълът на човешкия живот. Отговорът е прост: човек живее, за да си изработи права и чиста мисъл, да облагороди сърцето си и да усили волята си. Чистата и права мисъл изключва всякакви тревоги и безпокойства. Защо трябва човек да се безпокои от това, което става в света? Бог царува в света. Какво страшно има тогава? Вярвайте в живота, а не в неговите сенки. Вярвайте в радостите и страданията като носители на Божиите блага. Страданията представят плодове на корените на живота, а радостите – плодове на клоните. Човешката душа е градината, в която тези плодове зреят. От време на време Бог поглежда към тези плодове и се весели. Хората пък се радват на плодовете, които зреят в душите им. Като се погледнат едни други, те се радват на това, което са изработили. Достатъчно е да погледнат към някое красиво ухо, за да разберат, че този човек е умен. Красивата уста пък говори за любовта в човека; красивите очи – за истината, която работи в него; красивият нос – за разумността; красивата брада – за силната воля; красивото чело – за способностите, които човек е развил.

Какъв човек е този, който се е прегърбил от условията на живота? Здрави, бодри, работоспособни хора са нужни на света. Това изисква новата религия. Каква религия е тази, която не може да подмлади човека? Каква старост е тази, която не може да използува

условията на възмъжаването, на юношеството и на детинството? Старият трябва да носи благата на всички възрасти в себе си и да ги предава на младите. Благата на човешкия живот трябва да се предават от един човек на друг, да се създава движение. Понеже влизате вече във възмъжаването, вземете благата на вашата възраст, като плодове, и ги принесете в жертва пред олтара на Бога, да се весели, че има хора, които, и при тежките условия на живота, могат да Му служат. Цялото небе и цялата земя се радва на онези, които служат на Бога с любов.

„Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих". Така казва Христос. Нека всеки от вас каже: Както ме Отец познава, така и аз Го познавам. Както Той изпълнява нашите желания, така и ние да изпълняваме Неговата воля.

33. утринно слово, държано на 20 септември, 5 ч. с. 1942 г. София. – Изгрев.

УТРИННИ СЛОВА – XII ГОДИНА (1942-1943)

БЪДЕЩОТО ВЕРУЮ

“Добрата молитва”
“В начало бе Словото”

Ще прочета няколко стиха от тринайсета глава от посланието на апостол Павел към римляните, от единайсетия стих до края.

“Махар Бену Аба”

Всички, както ви виждам, сте много добре така. Ако ви попитам, оттук, от салона, като излезете в другия свят, на кое място ще идете? Колцина от вас сте ходили в другия свят? Вие приказвате за рая, но няма никой от вас, който да е ходил в рая. Апостол Павел имаше една опитност, че като се качи на третото небе, видя и чу много неща. Някой от вас тук ходил ли е там? Раят е далече и близо. Когато разбираш една работа, е близо. Щом не я разбираш, е много далече. Някои казвате: “Някой човек ми е много близък, пък някой ми е далечен.” Вземете един далекоглед, една тръба. От едната страна, като гледаш хората, близо ги виждаш, приближават се. Като обърнеш да гледаш от другата страна, далечни се виждат. По някой път гледаме ту от едната страна на далекогледа, ту от другата страна. Когато турим любовта и обичта, приближаваме хората. Когато турим омразата и подозрението, хората се виждат далечни. В тръбата и едните, и другите стъкла са потребни. Казвате: “Знанието е потребно.” Но знанието носи по-голяма тревога на човека. Искате всичко да знаете. Мене често ме питат кога ще се свърши войната. Мир иде ли? Мир не може да иде, понеже мирът е резултат на хората. Хора, които не искат мир, откъде ще дойде мирът? Или искате да знаете кой ще победи? Кой ще победи? Всякога силните побеждават. Всякога умните побеждават. Всякога глупавите и безсилните ги бият. Ако е силен, ще

победи, ако не е силен, ще го бият. Често борците в турско време, като го победи някой, казва: “Не бях хубаво намазан, затова ме победиха.”

Има един разказ за Соломона, който има един приятел, също така много богат като него, имал всичко. Разликата седяла, че Соломон бил цар, а той не бил цар. Отличавал се и по това, че Соломон имал много жени, пък той имал само една жена. Един път той се разсърдил на Соломона и няколко месеца не идвал, не стъпвал в двореца му. Праща Соломон слуги да пита каква е причината. Не може Соломон да отгадае. И най-после му казва: “Аз ти се разсърдих, защото толкова време съм с тебе, и ти досега, като приятел, никакъв подарък не си ми дал.” Казва: “Какъв подарък да ти дам, и ти си богат като мене, какво мога да ти дам?” “Аз не се нуждая от материално богатство. Ти знаеш езиците на растенията и животните, поне на един от тия езици не си ме научил. За пример аз бих желал да науча езика на кучетата.” Казва му: “Не ти трябва да знаеш. И тази работа има опако, не ти е патила главата. Имам всичкото добро желание да ти услужа.” Казва му: “Ти си много умен, искаш да ме въртиш. Искам да ме научиш.” “Хубаво, ще понесеш последствията.” “Ще ги понеса.” Научил го той езика на кучетата. Като влязъл в дома си, вижда един просяк върви и едно малко кученце подир просяка. Като видяло другите кучета, започва да се разговаря с него. Малкото кученце казва на големите: “Както виждате, ребрата ми се четат, този просяк ходи, проси от хората, но на мене нищо не ми дава, страдам. Не може ли да остана при вас да ме понахранят?” Другите кучета казват: “Остани. Скоро кравата на нашия господар ще умре и ще има богата, пищна храна.” Той слушал и си казва: “Виж какво значи да знаеш езика на животните.” Заповядал на слугите си да продадат кравата, преди да умре. Казва си: “Ако не знаех, щеше да умре при мене, ще я продам, на друго място да умре.” Продал кравата. След няколко дена иде кученцето и другите му казват: “Господарят продаде кравата, та тя умря на друго място, но сега ще умре конят на господаря, та след няколко дена ела.” Той пак слуша, казва на слугите си да продадат

коня. Кученцето пак идва след няколко дена. Другите кучета му казват: "Не зная, но нашият господар продава винаги този, който ще умре." Той си казва: "Виж, щях да изгубя, ако не знаех езика на животните, а Соломон ми казваше, че беля съм щял да имам." Кучетата казали, че сега овцата му щяла да умре. И нея той продал. Но след това кучетата казали, че жена му щяла да умре. Досега беше лесно - кравата продаде, коня, овцата продаде. Отива при Соломона и го пита какво да прави, сега жена му ще умре. Той му казва: "Разведи се с нея." Той една жена има. И ако не се разведе, тя ще умре. Ако се разведе, ще остане жива. Соломон му казал: "Ако се разведеш, тя ще остане жива, ако не се разведеш, тя ще замине за другия свят." Та по някой път на нас ни върви и ние мислим, че все така ще бъде. Дойде накрая нещо, което ни засяга и което не можем да избегнем. Не можем да избегнем ония условия, при които сме поставени. Вие можете този разказ да го разказвате, но каква философия, каква поука ще извадите? Доста голямо знание има вложено в него.

Аз гледам по някой път музиканти, които са добри, които композират горе-долу. Но една песен не само трябва да се композира. Ако попитаме съвременните музиканти каква е разликата между мелодия и хармония, мелодията ли е произлязла първоначално или хармонията, едва ли може да ви дадат определен отговор. Те са просветени, знаят какво нещо е мелодия. Мелодията е започнала с еволюцията, тя е външната, обективната страна на живота. Когато са излезли хората от небето, хармонията е останала отвън, а мелодията отвътре. Следователно всичките народи, които еволюционно са слизали, са пели мелодични песни. То е малък регистър на пеенето. В еволюцията започва хармонията. Обратен е процесът: мелодията става вътрешна, хармонията външна. Следователно ще изучавате законите на хармонията. Досега вие сте изучавали мелодията на живота. Отсега нататък ще трябва да изучавате хармонията. В какво седи хармонията? В хармонията има мекота. Ако съединиш два тона по закона на терцата, вие добивате мекота. Но ако съединиш два тона

по закона на квартата, имате твърдост. Терцата засяга повече вътрешно чувствата на човека. Квартата е повече отвън. Музикантите разбират тия неща. Вие искате да създадете една мека мисъл. По закона на терцата трябва да разбирате отношенията. Ако не знаете два тона в какво отношение да ги вземате, вие не можете да произведете мекота в себе си. Някой път сте готов да се скарате с някого. Пуснали сте си пояса, чакате само някой да го настъпи, и веднага да се скарате. Този закон знаете ли как действа? Аз имам един пример. Преди години живеех в едно семейство, дето имаше четири дъщери и един брат. Всичко седем души с майката и бащата. В понеделник бащата е така напрегнат, че само чака някой да му каже нещо - да му настъпи пояса - за да се скара. Всичките други казват: "Днес баща ни е дежурен." Гледат да не го докачат, за да не кресне. Във вторник майката има това състояние на бащата. Тя си е пуснала пояса. Вкъщи казват: "Майката днес е дежурна." В сряда е големият син и всички така се редят през седмицата. Това те си го знаеха. Питам, от такова едно състояние как ще излезете? То е един недоимък. Пътуваш в някое място, дето няма вода, засъхнало е гърлото ти, неразположен си. За да се яви разположение, трябва да намериш някой извор. Това засъхнало гърло тебе те дразни. Или пътуваш, нямаш хляб. Тебе ти трябва едно парче хляб. Казвам, всичкото неразположение, което ние имаме по мисъл и по сърце, се дължи на един вътрешен недоимък на сърдечна енергия или на умствена енергия, нещо не достига на човека. Това, което не достига, образува едно дразнене. Музикално човек трябва да разбира законите.

Гледам, мнозина философи казват: "Човек трябва да мисли." Ти не може да мислиш правилно само с ума си. Трябва да съединиш една мисъл и едно чувство. По какъв закон ще ги съединиш? Мисълта има известен тон и чувството има известен тон. Не да съединиш мисъл с мисъл, но мисъл с чувство. Трябва да ги съединиш, трептения да имат. Постъпките, които имаш, или стремежите на човешката душа, тоновете, които душата образува, и тях трябва да ги съединиш. Трябва

да разбираме. Гледам, някои говорят за живота - и владици, и попове, и всички, говорят такава неразбрана работа. То е голямо невежество. Без да са музиканти, те говорят, че любов, че обич и всичко това е една галиматия. Че за правда говорят. Правдата има сила, когато е турена в законите на музиката. Любовта само като действа по законите на музиката се прилага. Ако любовта действа не по музикален начин, тя прилича на един порой, отвлича всичко. Трябва да знаеш какъв наклон да дадеш на любовта. Трябва да знаеш какъв наклон да дадеш на мисълта си и на чувствата си. По някой път ще дадеш не наклон надолу, но наклон нагоре, на подигане. Представете си, че като идете в оня свят, пред царската врата ще ви кажат: "Изпейте основния тон на любовта, дайте основния тон на милосърдието." Или може да ви кажат: "Дайте съзвучието на два акорда или на два тона в терца на любовта." Вие как ще започнете?

Аз ще ви дам един разказ, той е разправян, но аз ще го разправя и ще го приспособя към сегашната култура. Един цар се занимавал с окултна наука в древността. Той искал да има един плат, който да не е пипан от човешка ръка. Да е изпреден, изтъкан и изшит, без някой да го е пипал. Всички учени хора му казват, че това е невъзможно. Явява се един пред него и му казва: "Аз съм майстор за такъв плат, аз ще ти направя такъв плат." Той турил един въображаем стан и започнал да снове с ума си една въображаема основа. Насновал го и започнал да тъче с въображаем вътък. Пращал царя министрите си да видят как върви работата. Те виждали, че майсторът си мърда ръцете, уж тъче, и всички казвали на царя: "Много хубаво тъче, много хубав плат е." Те никакъв плат не виждали, а само виждали, че той си мърда ръцете и краката. Изтъкава плата, ушива дрехата, съблича се царят, облича дрехата и тръгнал да се разхожда из града. Всички казват, че дрехите са много хубави, само едно дете казало: "Царят е гол." Когато дойде разумното, това са тия, малките деца, които казват: "Царят е гол." Вие мислите, че много знаете, но вие сте голи. Вие не можете да се справите с една малка мъчнотия, пък разрешавате големи въпроси

в света. По лицата на мнозина от вас гледам, че мислите, че много знаете. Има сестри и братя, които казват: "Много знаем." Вие казвате: "Учителю, ние не сме деца, разбрахме тази работа, искаме твърда храна." Тази е твърдата храна, която ви казвам, то е началото на твърдата храна. Вие искате да знаете кой ще победи. Нас не ни интересува кой ще победи. Когато се борят пехливаните, кой побеждава? Когато един турчин и един българин се борят, какво ще добием ние, ако питаме кой ще победи? Обаче когато дойде една мъчнотия, аз се интересувам ще я победя ли, или ще ме победи. Като дойде една добродетел в мене, да зная ще мога ли да я приложа. Като дойде една светла мисъл, да зная ще мога ли да я приложа, или не. Вземете един цигулар. Свири една песен. Има цигулари, които не могат да вземат времето вярно, песента няма ритъм. Който е майстор, изведнъж свири, като да е бил и пребил.

Та казвам, ние трябва да станем виртуози в живота. Да знаеш да свириш само "Цвете мило, цвете красно" на цигулка или на пиано, ти с това не можеш да влезеш в Царството Божие. Аз наскоро наблюдавах един случай, имах следния пример. Един мой познат има една своя възлюблена, доста красива мома на деветнайсет-двайсет години. Тя се запознала с един германец, момче около деветнайсет години, много благородно. Тя се увлича, обикнала го. Докато германецът е тук, нейното лице е светло, красиво. Един ден германецът тръгва за Източния фронт и й казва: "Мен ще ме убият, аз чувствам, че като отида, ще свърша там." Гледам, лицето на тази мома се изменило, потъмняло. Тя изпитва състоянието на това, младото, момче. Неговото състояние се е пренесло в нейната душа и тя мисли, че тя ще умре. Германецът ще умре, а тя умира заедно с него. Вие, ако дойдете в съприкосновение с някоя душа - ненапреднала, ще потъмнее лицето ви. Ако дойдете в съприкосновение с една напреднала душа, ще светлее лицето ви. Ако дойдете в съприкосновение с един ангел на тъмнината, лицето ви ще потъмнее, той ще ви даде знание колкото искате. Ако дойде един

ангел на светлината и се запознае с вас, лицето ви ще светне. Апостолът казва: “Денят.” Този ден със светлите богове, със светлите същества, с онези, които ни обичат. Трябва да познаваме хора, които ни обичат. Ние сме дошли в заблуждение. Онзи, който ни обича, от онзи, когото ние обичаме, като дойдем в съприкосновение, ние влизаме в областта на безсмъртието. Той и да умре, пак ви обича, и в другия свят да е, пак ви обича. Ако той те обича, като замине за другия свят, любовта действа. Той даже не чувства смъртта, през която е минал. Смъртта не засяга любовта. Та казвам, единствената сила, която може да ни освободи от неизгодите на живота, е любовта. Ако човек има любов при всичките условия, тя побеждава. Ако в нас любовта не може да побеждава, ако обичта не може да побеждава, тогава ние, хората, не разбираме какво нещо е любовта и какво нещо е обичта. Аз съм привеждал разказа за онзи богатия англичанин, който останал в подземието със своите богатства, че дава половината от богатството си на онзи, който би му дал половин парче хляб. Умира, а не дава цялото богатство. Ако беше решил да даде всичкото, Господ щеше да го избави. Понеже само половината даваше, трябваше да умре. Аз съм правил опити. Някой казва: “Ще се постарая да изпълня колкото мога волята Божия.” Така не се говори. Ще изпълня волята Божия, както Бог изисква. Дали ще мога, този въпрос не съществува. Ще изпълня така, както Бог иска. Ще кажете: “Ама горе-долу да я изпълня.” Горе-долу не може. Ще я изпълня както трябва. Казвате: “Мъчно е да се изпълни волята Божия.” Няма по-лесна работа от изпълнението волята Божия, най-лесната работа е тя. Когато не искаш да изпълниш, няма по-мъчна работа от нея. Когато искаш да я изпълниш, тя е най-лесната работа. Така седи истината.

Сега ще ви приведа един пример. Ние тук имахме една инсталация на електричеството, на която мрежата беше наша. Не беше направена както трябва, но горе-долу си служехме с нея. Но всички се изхитриха, понеже тук влязоха хора, които не са братя, и започнаха да си служат незаконно с енергията. И в един от летните

месеци ние сме изгорили над 10 000 лева. Но защо? Мнозина, без да имат електромери, имат си котлончета, служат си с тях и за пране, и за други нужди. А тази енергия се мери на общ електромер. Старите братя, умните братя, казват: "Да я продадем на общината, да се освободим, че тя да се разправя." Продадохме я на общината, но общината, и тя ни дои. Трябваше да платим за нашите лампи тук 2000 лева. За други неща още 2000, та 4000 лева. Това платихме, има още да плащаме - за електромери и други. Та по този начин ще ни коства на всичките над 150 000 лева всичко. Може да дойдат и да намерят, че инсталацията не е добра, и тогава ще трябва да се поправя. Ще плащаме 500 000 лева. По 500, 600, 1000 лева трябва да платим, за да ни дадат правото. После други работи, бакър трябва да дадем. Ние сме от умните. Всички казвате: "На Изгрева не живеем добре." Много добре живеем, по-умни хора от нас няма. Вие казвате: "Този брат такъв, онзи онакъв." Ако вие предадете вашата инсталация на дявола, какво ще стане? Сега мен не ме интересува дали 2 или 4000 лева сме дали. За мен 2000 лева са равни на 2 лева и 4 на 4000 лева. Ще платим 4000 лева. Аз ги намалявам. Една златна монета, една турска лира може да я продадеш за 5-6000. Един наш приятел ходи в Цариград и казва: "Голяма скъпотия, 750 лева за една вечер за преномощуване на хотел. За един чай и две кифлички 150 лева. За едни обуща - 5-6000 лева. За да ти ушият един костюм дрехи, трябва да платиш 8500 лева само за шев." Ние се възмущаваме. Външните неща са поука за нас, да не загубим вътрешната инсталация, да не изгубим онова, което Бог ни е дал. Не оставяйте другите хора да мислят за вас. Не оставяйте и другите хора да чувстват заради вас. Не оставяйте и другите хора да работят за вас. Ти най-напред работи и не се интересувай да знаеш дали хората те обичат. Най-първо искай да знаеш обичаш ли ти, или не. Любиш ли ти, постъпваш ли ти добре. То е първото нещо, което трябва да се знае. Ако всичките хора биха желали да знаят обичат ли, светът щеше да се оправи. Та казвам, не давайте никакъв съвет, не оставяйте вашата вътрешна инсталация на другиго. Ако вашата

инсталация тук не функционира добре, ако вашата любов не функционира добре, ако обичта не функционира добре, и горе, като идете, няма да функционира. Понеже горе и долу, това е едно цяло. Божественият свят, ангелският свят, физическият свят и всички други светове съставят едно цяло, един Божествен свят. Всеки един от нас е поставен, има специално място. Той трябва да функционира там. Ако ние функционираме правилно, тогава този Божествен организъм ще гледа да се справи по някакъв начин с нас.

Онзи ден, след като говорих, казвам на приятелите: "Ако пеем добре, ще има малко дъжд." И наистина, поваля малко дъжд. Сега ние говорим, и небето е ясно. Защо нас не ни радва ясното небе? Нали е хубаво малко да заплаче небето. Да му държим една реч, че като чуе песента, да заплаче. Нали някой път, като пее някой, потекат сълзи и на другите. Ако ние бихме обичали Господа, като въздъхнем само, влагата ще дойде. Сега Господ се смее на нашите глупости и Той казва: "Умните деца разрешават големи въпроси, всичко разрешават."

Та сега да се върнем към Соломона. Този приятел попитал Соломона: "Я ми кажи, на тебе защо ти трябваха триста жени и шестстотин наложници?" "Аз, казва, взех триста жени като слугини, дали ще намеря някоя, на която да мога аз да слугувам. Триста жени взех да ги изпитам като слугини, дали ще намеря една, на която аз да послужа, да намеря някоя умна. Сега те ми слугуват, аз не слугувам. И досега не съм намерил. Намерих само една овчарка отвън. Тя ми запали сърцето и само за нея мисля. Аз между тристата намерих само една. И аз като я обикнах, тя не иска да знае за моята любов, пее си свободно. Познах, че е тя. Тя позна своята любов, но не познава моята. Аз досега, като мъдрец, ходих да изследвам любовта на хората и сега започвам да изучавам своята любов." Всички съвременни култури имат опитността на Соломона, който търсеше любовта отвън на тристате жени и шестстотинте наложници и най-после намери онази сунамка, овчарка - то е добродетелта в човека. Като я намерим, тя е, на която можем да слугуваме. Като намерим добродетелта, като намерим

доброто, то само може да ни заведе до любовта. Христос този въпрос го е поставил така: "Никой не може да дойде при мен, ако Отец Ми не го е привлякъл, никой не може да отиде при Отца, ако Аз не му покажа пътя." В това се крие една голяма тайна. Защото в Христа ние виждаме Божия образ и като отидем при Отца, ще видим Христовия образ. Христос казва: "Който е видял Мене, видял е и Отца." Как казваш ти, че не си видял Отца? Който отива при Христа, е видял образа на Отца. Който иде при Отца, ще види образа на Христа. Казвам, хората в нас трябва да видят Божията любов и като идат при Бога, да видят нашата любов. Две страни има: в нас да гледат Божия образ, а в Отца, като идат, да гледат образа на Христа. Сега туй ви го давам да мислите върху него. Да си помогнете, без да се товарите. Голям товар имате вие. По някой път ви гледам да си влечете поясите, доста пояси отпуснати има. Има външна благовидност. И аз съм благовиден, и вие сте благовидни, но аз на себе си казвам: "Тази благовидност не струва."

Аз имам ясна представа какво нещо е любовта. В любовта скърбите се превръщат на диаманти. В обичта всичкото зло се превръща в добро. Туй, което превръща всичко в скъпоценни камъни, то е любов. Туй, което носи новия живот, туй, което носи свобода на човека, туй, което носи светли мисли, което носи живот, безсмъртие в него, то е любовта, в която влизаме. "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога, и Христа, Когото Ти си проводил." Та казвам, да запашем поясите, да не се влекат. Българинът, опасът му се влече кога? Като се ожени, опасът му се влече. Като е момък, поясът му не се влече. Щом се ожени, поясът се влече. И за жените е същото. Тя, като мома, е опасана, стегната. Щом се ожени, не е стегната. Бих желал поясите ви да са стегнати, както на младите моми и на младите момци. Та казвам, разпасаните пояси показват, че имаме два морала. Тук, в една девическа гимназия, една ученичка от осми клас представя директора си какво е правил, когато дошъл министърът в класа. Като се обърне към ученичките, показва едно строго лице. Иска

да им каже да не направят нещо да го компрометират пред министъра. Като погледне министъра, лицето му добива кротко изражение. Казвам, трябва да живеем добре. Никога не казвайте на другите, че трябва добре да живеят. Като срещнеш някого, кажи: "Братко, много добре живееш." Сега, гледам, някой, като му дотегне нещо, казва: "Ще напусна братството." Той в братството никога не е стъпвал. Две неща свързват човека с братството. Не отсега, а от създание мира, любовта и обичта са, които са ни свързвали. Ти не можеш да влезеш в едно братство, ако не си роден свързан. Дошъл някой, като една муха в салона, кацнала на този, на онзи, и тя мисли, че е влязла в братството. Като кацне на носа на някой светия, мисли, че и тя е станала светия. Казва: "Бях на носа на един светия." Когато някой казва, че ще напусне братството, това е мухешко разбиране. Защо ще напуснеш братството? Ако си в братството, никой не може да те извади. Ако си в братството, ти си при едно езеро, имаш всичко на разположение. Братът, разбира се, който има всичките условия на живота, той е брат. Онзи, който няма никакви условия, той не може да бъде брат. Онзи, който е скържав, не може да бъде брат. Добрият човек, който има широка душа, която обгръща целия свят, той е толкова богат, че може да вземеш десет бъчви, и той казва: "Вземи колкото искаш." Няма да каже, че му взели нещо, че изпили нещо. Апостол Павел казва: "Кой ще ни отдели от любовта на Христа?" Нищо в света не е в състояние да ни отдели от любовта. От любовта не може да ни отдели нито смъртта, нито страданието, нито настояще, нито бъдеще. Искам да ви кажа, не се заблуждавайте да мислите, че сега ще намерите любовта. Аз говоря за тази любов, която Бог отначало е поставил във вашите сърца, сега започва само да функционира. Инсталацията е направена отдавна, вие сега осъзнавате. Сега сте дали ход само на туй, което Бог е вложил във вас. Та казвам, не се връщайте назад. Накарайте новата инсталация да върви по любов и по обич, умът ви да върви по закона на любовта, сърцето ви по закона на обичта. То е бъдещото верую на

човечеството. Онези, които имат Божията любов, те са победителите в света и Царството Божие е заради тях.

Да благодарим на Бога за всичко, което ни е дал досега, да благодарим и да не правим разлика между едното и другото.

"Отче наш"

1 утринно слово 27 септември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ВАЖНИ И НАЛЕЖАЩИ НЕЩА

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

Един учен равин във времето на Христа - Никодим, идва да конферира с Христа върху един много важен въпрос. Речта е била много дълга. Тук имаме само една малка извадка. (*Учителят прочете главата.*)

“Духът Божи”

Всички неща в света са важни, но всички не са еднакво належащи. В нашия физически живот е необходимо дишането. За ядене можеш да търпиш ден, два, три, десет, четирийсет дена, но ако не дишаш няколко минути, изгубваш съзнание. Необходима е човешката мисъл, човешките чувствания и човешки действия. Да кажем, говорим за човешката мисъл. Едва сега започваме да изучаваме какво нещо е човешката мисъл. Как човек мисли, много хора не знаят. Всичко, каквото правим, то е по навик. Дядо ни така мислил, баба ни така мислила. Какво мислил дядо му? Той мислил за нивата. Баба му мислила за къщата. Като е била млада мома, мислила за къщата. Някои жени не мислят за къщата, някои искат да я наредят, да я почистят, а някои не мислят, не им трябва. Ако имаш една къща, тя е временно нещо, ти със себе си не можеш да я вземеш. Ако тръгнеш за странство, както е наредена, ще я оставиш. Килимите, столовете не можеш да ги носиш. Никодим идва сега при Христа и както четете тази глава, ще кажете: “Има неща, които не са писани.” Христос казва: “Ако не се роди човек изново...” Какво зависи от раждането? Много зависи от раждането. Много пъти трябва човек да се ражда. Ако се родиш като риба, какво ще научиш? Ще се научиш

да живееш и да плаваш из водата. Ако се родиш като пиле, ще се научиш да хвъркаш. Ако се родиш като някое млекопитаещо животно, ще се научиш да ходиш по земята. Ако те посеят като дърво, ще се научиш как да растеш. Главата ти ще бъде заровена в земята. Не важи аз какво мисля. Не важи какво мислиш? Не важи какво дишам. Но както дишаш, ти такъв ще станеш. Ако дишаш чист въздух, здрав ще бъдеш, ако не дишаш чист въздух, ще се разболееш. Някой казва: "Не важи какво ям." Важно е какво ядеш, такъв и ще станеш. Ако ядеш свинско месо, ще добиеш свински характер. Ако ядеш говеждо месо, ще добиеш говежди характер. Ако ядеш охлюви, навиците на охлювите ще влязат в тебе. Ако ядеш заешко месо, ще добиеш навиците на заека, страхлив ще станеш.

Аз ще ви приведа един пример и ако го изтълкувате буквално, съвсем друг характер ще вземе речта ми. Вълкът защо обича овцете? Понеже той има много груб характер, много умен е, като стратег нападение разбира военното дело. Той яде овца по единствената причина да стане по-мек. Казва: "Много груб съм." Като изяде една овца, става по-мек, не е така груб. Че е груб, се вижда, че като намери едно стадо овце, ще издави десет, двайсет, трийсет овце и ще каже: "Вие сте причина за моята жестокост. Досега не ме научихте да живея по-добре." Сега мнозина от вас искате да бъдете добри. Какво нещо е доброто, не го знаете. Мислите, че доброто е като водата да я вземеш отнякъде. То мяза малко на вода, но не е вода. То мяза на светлина, но доброто не е светлина. Мяза на камък, но доброто и камък не е. Доброто мяза на дърво, но не е дърво. На хиляди работи мяза, но не е. Едно качество има доброто - доброто има една черта, че навсякъде гарантин става. Като го туриш, като дойде друг, не отстъпва от думата. Доброто думата си назад не взема. Мислите ли, че един човек, който взема думата си назад, е добър? Не е добър. Тъй щото имате един копринен конец, много тънък. Имате копринено въже. Еднаква цена ли имат те - дебелото въже и тънкият конец? Дебелото не се къса така, затова е добро, тънкото се къса, то не е така добро. Какво вас ви

интересува да се обяснява доброто като някое въже? Представете си - един художник рисува човека. Някой път нали имате желание да ви рисува някой художник и като се видите на картината, ви е приятно. Някой човек дава пет, десет, двайсет хиляди лева да го нарисуват и като го нарисуват, тури портрета като някоя светиня вкъщи. "Какво, много е красив дядо ми." Много красив бил, фотографиран е като негър с черен цвят. Казвам, къде виждате красотата - черен дядо? Някое дете, като види ореха, отвън е корав, но туй дете е ясновидец. Прониква и казва: "Отвън не е хубав, но отвътре орехът е хубав." Детето има разбиране за съдържанието на ореха.

Сега често говорим: родени по плът и родени по Дух. Родени по плът, това е твърдата черупка на ореха, само черупка има. Роденият по Дух е ядката вътре. Ако извадиш ядката и туриш черупката в земята, тази черупка не може да произведе себе си. Роденият човек по плът, той е черупка. Роденият по Дух - съдържанието, което носи живот. Та казвам, роденият човек по плът е костелив орех, съдържанието го няма. Казвам, когато дойдем до плътския човек, имаме само черупка. Един човек ви обещава нещо, но нищо не прави, това е черупка. Вие често падате в онова положение, казвате: "Да ядем." Съгласен съм. Аз съм първият, който ям. Казвате: "Да печелим пари." Аз съм първият. Повикат го някъде на гости, той е все първият. Най-сетне му казват: "Хайде да идем на работа, на нивата да работим." Той казва: "Аз досега все пръв, пръв, вие вземете сега инициативата да работите." За лесните работи всички ний сме първи.

Сега важното в живота кое е? Една майка иска да стане майка, но кога тя ще стане майка? Може да бъде майка на една черупка. Тя роди едно дете, и то умре, то е черупка. По плът роденото е черупка. Има желание да умре, защото по плът се е родило. Черупката изчезва, както когато зимно време падне снегът и като дойде топлината, той се стопи. Родените деца по Дух не умират. Следователно детето, което майката е родила и не умира, то е по Дух родено. Туй, което е родено по плът, умира. Христос казва: "Роденият по плът ще умре, ще

изчезне, не може да се ползва от живота. Роденият по Дух ще влезе в Царството Божие.”

Кои деца влизат в училището? Способните. Онези деца, които са недъгави, недоразвити, не могат да влязат в училището, в Царството Божие. Само роденото дете по Дух може да влезе в Царството Божие, понеже Царството Божие е училище, в което човек трябва да влезе да се учи, да влезе човек и да ползва от всичките блага, които Бог е внесъл в Царството Божие. Сега под Царство Божие разбираме не само да бъдеш гражданин, то е черупката на нещата. Тогава аз бих казал според сегашните разбирания така: ако човек не се роди по закона за обичта и любовта, той не може да влезе в Царството Божие. Деца, които се раждат без любов и без обич, са неспособни и недъгави. Всички хора, които са недъгави, лоши, са родени без любов, родени са по плът. Всяко дете, което е родено от любов и обич, то е по Дух родено, и тия деца са способни и всичко постигат. Та сега ви казвам: ако не сте способни, аз не ви казвам защо сте неспособни, значи нямате майка и баща. Баща ви е любовта, който дава, майка е обичта. Ако ти не си роден от баща, любов, който дава, или майка, обич, която приема, от тебе нищо не става. Някои ще кажат: “Как да се родя?” Как да се родиш? Вземете един художник. Той има всичките бои, от които са направени картините. Той има четки, има платна, има всичките материали, да направи картината. Елементите за картината съществуват, но трябва някой човек, който да ги направи. Най-първо, човек се ражда по плът. Ти съзнаваш, раждаш се, трябва ти нещо. Ако ти намериш Бога, ще се родиш втори път. Христос казва на Никодим: “Роден си, но ако не се родиш изново, не можеш да влезеш в Царството Божие.” Казва му: “Как може стар човек да се роди отново?” “Ти си учител Израилев, и това ли не знаеш?” Не му отговорил на това Никодим. Вие сега имате теорията за прераждането, че един човек от един живот се преражда във втори, трети и т.н. Това са съвсем други работи. Родил се някой преди сто години, после след двеста години пак се родил. Това не е духовно

раждане. Това са черупки. Ражда се така стотина пъти, и нищо не помни, казва: "Какъв бях в миналото?" Казвам, в миналото беше едно дърво, което имаше сто метра височина, имаше 60 метра диаметър вътре, голямо дърво с големи корени. Казва: "После какъв бях?" После беше един сом в морето, имаше 40-50 метра дължина. "След това какъв бях?" Казвам, беше един от големите мамонти, имаше 18 метра дължина. Но това е външната страна. Направил си една голяма къща, казва: "Аз съм съградил." Че какво си съградил? Нищо не си съградил. Ако носиш един кожух, какво си добил зимно време? Или ако носиш една тънка дреха, какво си добил? Това са външни условия. Казвам, животът започва, когато баща му представя любов и майка му обич. (На една сестра ѝ стана лошо.)

Имате ли ясна представа на какво се дължи туй, някой път човек припада, някой път човек от страх припада и изгубва съзнание. Когато турите восък при огъня, какво става? Започва да се топи. Защо се топи и изгубва своята форма, омеква? Всички онези от вас, които искате да станете ясновидци, ще минете през този процес. Човек, след като иска да стане ясновидец, започва да припада. Тази сестра се е мъчила по изкуствен начин да стане ясновидка, да излезе от тялото и отива да разглежда живота. Аз като говоря, иска да излезе и да провери работата. Когато един учител говори за ябълката, за ореха и казва, че тук наблизо има градина с ябълки, орехи, той разправя на децата, а те излизат да проверят, да видят дали това, което казва учителят, е вярно. Важно е да има нещо, което да ни интересува. Да кажем, ако един човек от музика не се интересува, защо? Защото е глух. Един човек от красотата не се интересува, защото е сляп. Друг не се интересува от мириса на цветята, защото обонянието му не е развито. Някой не иска да яде, защото вкусът не е развит. Та казвам, за да се интересуваме, трябва сетивата ни да са развити. Ако умът не е развит, липсва нещо, ако сърцето не е развито, липсва нещо и ако душата не е развита, пак му липсва нещо. Има нещо, за което аз всички мога да ги заинтересувам. Някои от вас сте стари, и аз кажа: аз

зная как да се подмладите. Кой от вас не иска да се подмлади и да стане на 19 години? Някои от вас сте болни, и аз казвам: аз зная да церя всички болести, здрави може да станете. Някои от вас сте сиромаси, не сте добре облечени. Казвам: аз зная как да станете богати. Веднага всички се интересувате. Я да ви разправя где има богатство, нито един няма да остане тук. Да ви кажа, че еди-къде си има голямо заровено имане, всички ще тръгнете оттук с торбите, нито един от вас няма да се откаже. Всеки ще вземе една торба и ще тръгне. Не е лошо, хубаво е това. Или при сегашните условия, ако ви кажа къде има хубав хляб по две кила и ви кажат, че го дават свободно, кой няма да иде? На онзи край на София да е, ще идете. Даже и недъг да има, хляба пак ще го вземете.

Казвам, туй, което е необходимо за човека, е съществено. Няма нищо по-красиво в света да носи човек живот в себе си - този, щастливия, живот, който носи всичките блага. Ние често не оценяваме изгряващото слънце по единствената причина, ние не оценяваме светлината, понеже ни липсва нещо. Човек, за да бъде доволен, в същото време трябва да има основните неща. Един цигулар, на когото цигулката му е хубава, струните му са хубави, има хубав лък и тонът на цигулката е хубав, той може да свири. Ако две от струните са скъсани, той вече не е разположен, на две струни не може да се свири. Ако човек има едно ухо развито, той е музикант. Ако има развито око, той е художник. Ако има хубаво развито обоняние, той е интелигентен човек. Всички хора, които са интелигентни, в тях обонянието действа, то събужда човешката интелигентност. Онези хора, в които вкусът е развит, те имат обходата, която зависи от яденето. Наблюдавайте: както човек яде, такава е и обходата му. Ако видите, че един човек яде бързо, и обходата му е такава. Седи някой разположен, и обходата му с хората му е такава. Ако бързо яде, всичкото му е бързо. Най-първо, човек, за да яде, не трябва да бърза. Като седне да яде, да почине, да погледне, да му е приятно яденето. След като яде, той ще има отношение с хората. Както е ял, така и ще

се отнася с хората. Защо трябва да ядем? За да се научим как да се обхождаме с хората. Защо трябва да разбираме уханието си? За да се научим да оценяваме хората. Защо трябва да бъде развит слухът ни? Един човек, още като го слушаш, като изкаже първата дума, да знаеш какво се крие в него. После защо обичаме хората? Човек като те погледне, знаеш какъв е. Знаеш дали обича истината, или не. Казвате: "Този човек не ми харесва." Аз съм виждал жени, които, като дойде някой гостенин вкъщи, казват на мъжа си: "Не ми харесва този човек." Тя не е учила физиогномика, селянка е и казва само: "Не ми харесва този човек." В погледа на този човек има нещо. Турците имат една поговорка: "Тебе гледа, мене вижда." При сегашното развитие ние не се интересуваме какви са хората. Най-първо, всеки се интересува от своето развитие. Всеки един от вас трябва да знае какъв е. Не какви са хората, но той какъв е в дадения случай. Да ни интересува онзи, който пее. Но нас да ни интересува повече можем ли ние да пеем. Важно е как мислят хората. Но ние трябва да се интересуваме ние как мислим. Туй, което ти мислиш, туй, което ти чувстваш, както ти постъпваш, така ще се реализират нещата. Ти с мисълта си в себе си ще дадеш условия и в своите чувствания. Както чувстваш, създаваш себе си и както постъпваш, всичко това влиза в градежа. Сега се отклонява вашето внимание. Казвате: "Как да разбираме тази работа?" Аз ви казвам как да разбирате тази работа. Аз ви давам на всинца по десет сливи от най-хубавите, за да позная характера ви. Колко от вас ще посеят тези сливи? Някой от вас ще изяде всичките и ще хвърли костилките. Но има едно правило: като изядеш сливите, и десетте костилки ще идеш да ги посадиш на най-хубавото място. Аз се интересувам тия костилки как ще израстат и както израстат, тия сливи ще покажат твоето бъдеще. Ако тия костилки израстат и започнат плод да дават, от тебе човек ще стане. Ако ги посееш и от тях нищо не може да стане, няма да ти върви. Някой път нали искате да ви гадаят. Аз да ви гадая. Посей една череша, да видиш здрав може ли да бъдеш. Посей една слива, да

видиш умен може ли да бъдеш. Посей едно цвете, което става жълто, да видиш умен може ли да станеш. Посейте някои дървета и вижте как ще изникнат. Тия дървета имат връзка с вас. Тук имаше една сестра - млада, но бедна беше. Като нея по характер няма друга, сама си проби път. Беше свършила само трети клас, после свърши гимназия и университет свърши със своя труд. Като взехме нашето място тука, дойде и пося четири-пет вишни. Те израснаха и станаха най-големите. Казвам, ще стане нещо от нея, щом вишните вървят и плод дават. Един ден тя ми казва: "Да ги поокастрим." Казвам й: "Ако окастрим твоите вишни, и теб ще окастрят." Та се отказа. Искаше да ги окастрим, понеже много големи станали. Не е хубаво да се кастрят. Всяко нещо, което вие направите, то има отношение към вашия живот. Ако напишете поезия, тя има отношение към съгражданите на вашия живот. Ако мине хубава мисъл, тя има отношение към съгражданите на вашия живот, зависи колко дълго време ще остане във вас. Колкото по-дълго време остане, толкова по-добре. Едно добро чувство, че колкото по-дълго време остане във вас, толкова по-добре. Една постъпка, която по-дълбоко оставя своята топлина, прави добро във вас. Сега аз не искам нещата да станат във вас по навик. Аз съм готов да изучавам един занаят, но да няма еднообразие. Един български свещеник ми казваше: "Аз втори път поп не ставам, всичко друго мога да стана. Умрял някой, кадя му с тамян. Роди му се дете, с тамян кадя. Този тамян вече ми омръзна, кандилницата не искам да я видя." Това вече е занаят. Да кадиш един път с кандилницата разбирам, но във всички случаи да кадиш... Жени се някой, кади. Умре някой, пак кади. Живият да го кадиш, но умрелия защо да го кадиш? Живите, като кадиш, миришат тамяна, ами умрелите? Та казвам, не ставайте еднообразни. Някой казва: "Да бъдем много набожни, то е занаят." Да бъдеш набожен, не е живот. Животът по същност е любов и обич, един непредвиден процес, всички Божии блага, които се проявяват. Религията е една форма. Влизаш в църквата да се прекръстиш, да стоиш като истукан и да гледаш, после пак да се

кръстиш. Ще четеш една молитва, после два-три пъти. Една молитва по един и същ начин не я чети.

Вие казвате: “Нямам настроение.” Не се водете по настроение, опасна работа е. Ти казваш: “Аз ще се моля само когато времето е хубаво.” Колко дни през годината ще имаме хубаво време, когато трябва да се молим? Ако има малък облак, нямате настроение. Ако една мома се накичи само когато има настроение, когато види един хубав момък, колко пъти ще се облече хубаво. И грозния като види, пак да се облече. Та казвам, човек всякога да се моли, че дъжд валяло, че било облачно, всякога той трябва да се моли. Молитвата е дишане на душата. Вие считате, че е заблуждение, а то е една необходимост да се молиш. Дотогава, докато дишаш на земята, трябва да живееш. Щом престанеш да дишаш, ще напуснеш земния живот. Човек доста се моли и е свързан с духовния свят. Не считайте, че молитвата е едно задължение по закон. То е нещо, което трябва да правите без закон, с любов. Ще дишаш, ще се молиш, не като задължение, а като една привилегия - да ти е приятно, че се молиш. После когато се молиш, молитвата да бъде нова. Няма за какво да се молите някой път. Един ден ще се молите сливите да израстат. Втория ден ще се молите черешите да израстат. Третия ден ще се молите гроздето да стане. Четвъртия ден ще се молите житото да стане, царевицата да стане, реките да потекат, цветята да цъфнат, птиците да хвъркат, облаците да дойдат. За всичко ще се молите. Вие се молите еднообразно: “Господи, моля ти се да бъда здрав.” На другия ден пак: “Господи, да бъда здрав.” Това не е молитва. Човек е здрав, когато сливите растат. Човек е здрав, когато черешите растат. Човек е здрав, когато реките текат. Човек е здрав, когато вятърът вее. Човек е здрав, когато слънцето грее. Човек е здрав, когато звездите изгряват. Казвам, всичко в света, когато работи, и човек работи. Когато всичко заспива, и човек заспива. Ако слънцето един ден престане да изгрява, и човек ще престане да живее. Като ставате сутрин, да ви е радостно. И гледайте каква мисъл ще дойде в ума ви, какво чувство ще дойде в сърцето ви

и каква постъпка ще направите. Една постъпка аз я намирам гостенин. Една мисъл, която дойде сутринта, тя е гостенка, жива е мисълта. Дотогава, докато гости идват във вас, вие сте в добро положение. Казвате: “Защо е така?” Когато престанат посетители да влизат в един бакалин, какво значи? Докато влизат и се увеличават гостите, всичко върви. Като започнат по-рядко да посещават, не върви. Ако в годината само един го посети, какво ще стане с него? Той ще напусне бакалницата, ще фалира. Та казвам, радвайте се на всяка мисъл, която влиза във вашия ум и носи известен капитал, носи известно благо. Всяко чувство, което прониква в сърцето, носи известно благо и всяка постъпка носи благо. Радвайте се на вашите мисли, радвайте се на вашите чувства, радвайте се на вашите постъпки. Колкото повече от тях идват, толкова по-добре. Тъй трябва да се разглежда въпросът. Казвате: “Той мисли много хубаво.” Радвайте се, че той мисли хубаво. Щом аз мисля хубаво, и всичките хора могат да мислят хубаво. Щом всичките не мислят хубаво, то е въпрос дали аз мога да мисля хубаво. Ще кажете: “Как тъй?” Аз изхождам от следното: щом Бог мисли добре, и аз мисля добре. Щом Бог не мисли добре, и аз не мога да мисля. Причината на мисълта е Бог. Щом Той мисли добре, и аз мисля. Щом Бог в мен се проявява добре, и във всичките хора може да се прояви. Щом Бог в мен не се проявява добре, то е въпрос. Щом Бог мисли добре, никой не може да каже: “Аз не мисля добре.” Ако вие вярвате, кое ви препятства да мислите добре? Казвате: “Аз не вярвам в Бога.” Щом не вярвате, то не е добро. Казвате: “Аз не мога да мисля.” Ти не си добър. “Аз не мога да чувствам.” Ти не си добър. “Аз не мога да постъпвам.” Ти не си добър. Мисълта, която излиза от Бога, ни свързва с Бога. Любовта, която излиза от Бога, ни свързва с Него. Светлината, която излиза от Него, ни свързва с Него. Всичко, което излиза от Бога, ни свързва с Него. Това са нишки. Писанието казва: “Привлякох ви с нишката на любовта.” Когато Бог ви привлича с тази нишка, не се дърпайте назад. Още с най-малката нишка, като потегли, тръгнете по тая нишка.

Търсите оня свят. Казвам ти, като умреш, на оня свят няма да отидеш. Ако приживе не си бил на оня свят, и като умреш никак няма да идеш. Виждам, като ще идеш на оня свят, гледам живите къде отиват. Обикна един човек, аз съм в оня свят. Възлюбя един човек, аз съм в оня свят. Имам вяра в него, аз съм в оня свят. Имам надежда в него, в оня свят съм. Милостив съм, в оня свят съм. Добър съм, в оня свят съм. Ти добър не си, как ще бъдеш в оня свят? Оня свят е на добро, оня свят е на любовта, оня свят е на обичта, оня свят е на светлите мисли, на добрите чувства. Може ли цветя да цъфтят без светлина и без топлина? Някои казват: "Не може ли без любов?" Вас ви е страх от любовта. Ти, като обичаш, си в оня свят. Като обичаш и като любиш, ще си в оня свят. Туй трябва да бъде новото разбиране - който люби, е влязъл в оня свят. Който люби, винаги приема Божието благословение. Не може човек да иде в оня свят, да се върне на земята и да не бъде здрав.

Имайте предвид, че здравето на човека зависи от степента на неговата любов. Всичко онова, което ние имаме, зависи от степента на любовта. Тогава защо ще търсите здравето по лекари? Ако обичате хляба, здрави ще бъдете. Ако обичате черешите, здрави ще бъдете. Ако обичате сливите, здрави ще бъдете. Камъните, ако обичате, здрави ще бъдете. Някой път вие не обичате камъните. В камъните е скрита мощна енергия. Тия камъни са кредитори на всичките бъдещи растения. От тия камъни ще излезе енергия за онова, което те ще дадат. Камъните, които в миналото се разпръснаха, върху тях живеем. Сегашните камъни, които ще се разпилеят върху здравето и бъдещето на хората, ще бъдат. Не зависи ли здравето на детето от здравето на майката? Като се разпръснат камъните на майката, детето остава здраво. Ако на тази майка не се разпръснат нейните камъни, ако тя не даде своята енергия, как ще бъде здраво детето? Аз вземам думата разпръскване. Когато майката разпръсква енергията от камъните, детето е здраво. Ако майката пази здравето на камъните си, децата никога не могат да бъдат здрави.

Има нещо, за което аз бих ви говорил. Може да ви кажа от какво произтичат нещастията на хората. Закон има - ако един баща е лъгал много моми, или бездетен ще остане, или децата му ще мрат. Ако той обича само една мома и се държи заради нея, държи се чист с нея, той в дома смърт няма да има. Често в семейството децата започват да мрат. Ако майката хвърли око на някой друг мъж, кои умират? Мъжките умират. Ако бащата хвърли око на някоя жена, момичетата умират. Това са данни. Щом ти пренесеш любовта си от един човек към друг, онзи човек, от когото вземеш любовта си, няма да живее. Трябва да разбирате. Щом милваш цветята еднакво, те растат. Любовта е еднаква за всички цветя. Щом на едно цвете наливаш вода, а на друго не наливаш, едното ще изсъхне. Онова, към което имаш любов, то вирее, а другото умира. Някои от вас сте такива градинари, не поливате всички цветя. Гледам, някоя сестра дойде до някое цвете, полее го повече, а друго полее го по-малко и си замине. Поливайте всички цветя еднакво, обичайте всички хора еднакво. Всички трябва да живеят. Не е въпрос на външната красота. Всички трябва да живеем. Красотата отпосле се добива - тя е друго изкуство. Най-първо, за да има живот, любовта трябва да бъде еднаква и обичта да бъде еднаква. Във всеки дом се раждат раздори от нееднаквата любов. Майката обича едното дете повече, другото по-малко. Всички нещастия от какво произтичат? Всички нещастия на Якова от какво произлязоха? Той обичаше Йосифа повече. На него направи по-хубава дреха и другите синове не бяха доволни. Всички нещастия дойдоха от чрезмерната любов към Йосифа. Ако някого обичате вкъщи повече, ще дойде повече. Ако обичате всички еднакво, ще имате Божието благословение. Засега вие вкъщи когото трябва да обичате, не го обичате. Когото не трябва да обичате, него обичате. Хората обичат дявола повече. Бог им е дал всичките благословения и казват: "Дали съществува?" Като дойде дяволът, всички вярват. Тогаз виждам понятията ви.

В нашите ръце седи ключът на нашето здраве, на нашето умствено и духовно развитие. Бог в нас е вложил ключа и ако тия ключове, които Той ги е дал, ако не ги употребим, казва: “Взехте ключовете на Царството Божие, че нито вие влизате, нито другите пущате.” Ние имаме ключове, и не ги употребяваме. От теб зависи да бъдеш умен човек, трябва да обикнеш книгата. Щом обикнеш книгата, ще четеш, умен човек ще станеш. Щом обикнеш добрите хора, ти добър ще станеш. Щом обикнеш здравите хора, здрав ще бъдеш. Толкоз проста работа е. Обичайте не хилавите хора. Болният болен да не обича. Аз, ако съм болен, не искам болен да ме обича. Здравият да обича болния, че да стане здрав. Не болният да обича здравия, че той да стане болен. Болният болен да обича, изключете това, болният здрав да обича и здравият болен да обича. Казвате: “Здравият здрав трябва ли да обича?” Ами как е казано да възлюбиш Господа? Бог не е ли здравият, най-силният, ние трябва да Го обичаме. Ние сме здрави. За да поддържаме нашето здраве, трябва да обичаме здравите. Ние трябва да обичаме Бога, за да се поддържа в нас здравето. Ние трябва да обичаме Бога, за да се поддържа нашият ум. Ние трябва да обичаме Бога, за да бие нашето сърце. Ние трябва да обичаме Бога, за да поддържа силата на човешката душа. Така седят тия елементарни работи. Ако ги напуснем, тогава идат всички нещастия в света. Какво ще се колебаем има ли Господ, или не? Господ движи хората. Всеки ден ни заобикаля и ние казваме: “Къде е?” Един ден един ми казва: “Къде е Господ?” Казвам: “Ела с мене и ще ти Го покажа.” Заведох го при една узряла череша и казвам: “Ето Го, ето Го Господ, яж сега.” Той гледа черешата. Казвам: “Яж без никакви теории. Искаш да знаеш къде е Господ.” След като се наяде с черешите, имаше много хубаво разположение. Казвам: “Много хубаво разположение имаш. То е Господ.” Като няма череши, няма Господ. Като има череши, има Господ.

Идеш при някой извор, извира хубаво. Пий от извора, там е Господ. Пресъхне изворът, няма Господ. Казвам, във всеки един човек,

който живее, там е Господ. Като мислим, Господ е в нас. Като чувстваме, Господ е в нас. Като сме здрави, Господ е в нас. Та казвам, така трябва да гледате. Сега ставаме болни. В болните хора Господ няма. Писанието казва: "Бог не е Бог на мъртвите, но на живите." Живите Господ ги е напуснал, затова умират. Един ден, като дойде, и умрелите ще оживеят. Щом дойде Господ при тях, те ще оживеят. Умрелите един ден Господ ще ги посети. Защо умират хората? Защото не обичат Господа. Всеки един човек, който не люби, ще умре. Всеки един, който не обича, ще умре. Категорично е това. Всеки човек, който люби, ще оживее. Казвам, обичайте и любете постоянно, ще оживеете. Не само Едного в скришната стая да Му пишете писма, че ви гори сърцето за Него. Аз, като погледна слънцето, се радвам, обичам всички. Туй слънце на всички праща светлина, не оставя едно камъче да не прати един лъч, един любовен поглед. Казвам: "Много добре постъпваш, и аз ще бъда като тебе." Туй, което излиза от мене, е всички да обичам. Ако слънцето може да обича всички, защо и аз да не обичам? Щом слънцето може да обича всички, и аз мога да обичам всички. Щом Бог обича всички, и аз може да обичам всички. Туй, което слънцето всеки ден прави, и ние да го правим. В туй седи здравето, разумността, добротата и основата на човешкия живот.

В какво се ограничава нашата любов? Кога водата изгубва своята сила? Когато влезе в някоя стомна. Тогава водата става специфична. Искаш да дадеш вода само от своята стомна. Стомната е специална любов. Щом водата влезе в извора, става обща. При извора тя е готова да даде на всички, а през стомната дава само на близките. Извадете вашите стомни и излейте водата. Наливайте нова вода, по десет пъти да идете на извора, ще бъде добре. Не взимайте вода от стомните, но от извора. Туй да бъде подбуждението. Вие казвате: "Както дядо ми любил." Дядо ти беше стомна. Баба ти както любила? Тя беше стомна. Ще се върнеш при първия човек, когото Бог направи по подобие Свое. Този човек обича всички хора в света и до днешния ден обича всичките, всичко, което расте в света, слънцето като изгрява. Онзи

човек, когото Бог направи, той досега поддържа всичката любов. Всичкото наше нещастие излезе от каменните стомни. Като направи Господ онзи Адам от пръст, тури му живот в него. Ние поддържаме живота на стомните. Всеки ден ходете по три пъти на извора, да черпите от голямата любов, за да се научите как да обичате.

"Добрата молитва"

2 утринно слово 4 октомври 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ОТ ЛЮБОВ И ОБИЧ

“Добрата молитва”
“В начало бе Словото”

Ще ви прочета трета глава от евангелието на Йоана. Но вече не е Никодим, то сме ние, съвременните хора. Тази глава не е отпреди две хиляди години. Никодим отдавна е заминал. Ние сме, които търсим. Тъй че да имате ясна представа: ако мислим за Никодима, нищо няма да ви ползва.

(Учителят прочете трета глава от евангелието на Йоана.)

По някой път хората се спъват. Казва: “Той трябва да расте, пък Аз се смалявам.” След като израсте и се образува малкото житно зърно, нали се смалява. В него е животът да израсте пак наново. Големите хора не искат да се смаляват. Те трябва да станат на зрънца, защото зрънцата са, които хранят света, а не онази плява, с която е обвито зърното. Много от нашите съвременни знания са плява, малко зрънца има. Нали сега слагат в сламениците слама. Ние храним говедата си с нея, но те изпосталяват. И ние сме станали доста мършави, понеже не ядем зърната на истината, но онази слама, която не съдържа никаква храна в себе си.

Ние по някой път искаме Господ да ни даде всичко в наши ръце, по човешки схващания. Че Бог, Който изпраща светлината Си в света, Той я праща чрез ръцете на любовта. Тази светлина със слуги ли идва? Тя идва, и ние я възприемаме. И досега тия ръце не са искали да платим нищо за светлината. Толкоз години живеете, и нито дума не е ставало да платите нещо. Въздуха ще изпрати с двете ръце на Бога. Вие живеете и ходите свободно в него. Ако Господ би ви дал власт на вас, щяхте да ограничите и светлината.

Колко време сега сте без светлина? Братята мислеха, че като дадат осветлението на общината, че ще тръгнат работите наред, а сега близо един месец нямаме светлина. И се потриват: бакър искат, жици нямало, часовници трябват. По-напред казваха: "Всичко е братско." И за един летен месец изгорили толкова енергия, както през зимата. Сега вече не е братско.

Та казвам, сега съвременното ваше верую така функционира. Докато делите кого Христос обича повече, вие не сте разбрали. В света никой не може да обича повече или по-малко. То е заблуждение. Ти обичаш една кокошка, но то не е никаква обич. За пет пари жито ще ѝ дадеш, па после ще ѝ вземаш живота. Снесе ти едно яйце, изядеш го. Лозето обработваш, обрязваш го и му изядеш всичкото грозде. И семето не посяваш. Идущата година пак го обрежеш. Ако не даде плод, лозето било виновато как тази година да не даде плод. Сега суша станало, оплакват се хората. Някой път се оплакват, че е много киша. Някой път на хората не може да им се угоди. Като деца не са доволни и като стари, и като млади не са доволни. Като дете пълзи, като възрастен работи, а като стар иска да му слугуват, постоянно се оплаква. Старият постоянно разправя една и съща история, едно време как било. Веднъж ти разправих историята, два пъти, три пъти.

Аз слушам по някой път да ми разправят: на Петдесятница като слезел Духът Божи, всички проговорили разни езици. И сега проговориха. Само че тогава, като проговориха, говореха на знайни езици. Българинът говори турски, и хубаво говори. Говори български, и хубаво говори български. Говори арабски, и хубаво говори арабски. Говори санскритски, и хубаво говори. Сега говорят каля-хуля - нищо не се разбира. Не е ново това. Старите работи мъчно ги разбираме. Да остарее човек, то е стара работа. Да осиромашава човек, то е стара работа. Да се разболява човек, то е стара работа. Да се смущава, е стара работа. Да плаче, е стара работа. Да яде, е стара работа. Да диша, е стара работа. Да се кара с хората, е стара работа. Всичките неща, които имаме досега, са стари. Кое е новото? Новият ред на нещата кой

е? Новият ред на нещата е умрелите да оживеят. Новият ред на нещата е невежите да просветнат, лошите да станат добри. Това е новото в света. Като кажа лош човек, лошото седи в буквата “ш”. “Ш” е един човек, който иска изведнъж. Гледал съм пияниците - взел две чаши, и с двете пие, ту с едната, ту с другата. То е материална работа. Гледал съм други: с лявата и с дясната ръка яде. Бърза да се наяде. След като се наяде, какво ще прави? Аз не съм срещал още един човек, който да е учен в яденето. С колко хапки се наяде човек, с колко чаши се напива на деня човек, не знаете.

За пример по някой път вие купувате плодове. Вземате някой плод, но той вътре има червей. Питам един бакалин има ли право да продава наяден плод, наядена ябълка. Няма право. Защото той няма право да продава червеите, които са в ябълката. Тия червеи са квартиранти. С хубавите ябълки те образуваха договор. Аз никога не ви съветвам да ядете един плод, в който има червеи. Оставете го, той не е ваш. Щом ябълката има червеи, оставете я. Човек, който яде наядена ябълка, не му върви. Ще влезе този червей вътре. Вземеш ябълката, и щом е наядена от червей, остави я. Никога не прави една работа, която друг прави. Като видиш, че някой прави добро, не го прави.

Ще ви приведа един анекдот: мисля, че било във времето на руските императори Александър или Николай. Руските дворяни носели цилиндри. На руския император му било много неприятно да носят цилиндри. Какво да прави? Не може да издаде заповед против цилиндрите. Как да ги застави доброволно да захвърлят цилиндрите? Дошло му на ум една светла мисъл. В Петербург имало около петдесет хиляди кочияши. Той купил петдесет хиляди цилиндри и раздал на всичките кочияши цилиндри. Като видели богаташите, тогава не искали вече да ходят като бедните и хвърлили цилиндрите. Затуй по някой път кочияшите имат право да носят цилиндри. Имаме едно криво понятие за доброто. Мислим, като дадем една ябълка, правим добро. То е материалистично разбиране. Добрият човек най-

първо трябва да тури основа в себе си. Ако искаш да съградиш нещо, трябва да туриш основа в себе си, в своя умствен възглед, в своето сърце, в своята душа. Всеки един нов възглед се определя с доброто. А пък ние туй добро, като не го турим в нашия живот, какво добро ще направим? Дадеш малко хляб, и мислиш, че добро правиш; дадеш някому ябълка, и мислиш, че добро правиш - това е за залъгване. Доброто е неделимо, тъй както любовта е неделима.

Та казвам, ако станем ние всички добри, ако имаме една основа, ние ще се избавим от болестите. Човек, който има доброто за основа, той от сиромашия не страда, от невежество не страда, от всичките недъзи, които сега се чувстват, не страда. Целият свят показва, че хората нямат основа. Съвременното християнство има стара основа. Старата основа на живота е, когато лисицата казва, че кокошките трябва да станат жертва заради нея; когато вълкът казва, че овцете трябва да станат жертва за него; овцата казва, че тревата трябва да стане жертва за нея. Всички живеем върху основата другите да се пожертват и по някой път нас насила ни пожертват. След като е умрял някой, постоянно питаме къде е отишъл. Когато човек направи някаква голяма беля, какво прави? Децата, когато направят някоя беля, бягат и се крият.

Аз съм привеждал и друг път този анекдот. Японците имат един обичай: да си плащат дълговете на Нова година. Един от знатните японци, понеже имал да си дава, отива при своя кредитор и му казва: "Аз искам да си платя дълга, но понеже нямам пари, ще направя харакири." Той му казва: "Как ще се убиеш?" "Не може, това е моята чест." "Остави, аз ще ти простя дълга." Поканва го да пие кафе. Казва: "Бързам, имам да правя и на друго място харакири."

Сега трябва да имаме един нов светоглед. Какъв трябва да бъде този светоглед? Казват, че трябва да вярваме в Христа. Умрял един човек преди хиляди години. Вярваш, че Той е умрял, разпънали Го на кръста. Какво добиваш, че вярваш в кръста? Разбирам да направя опит и мене да разпънат на кръста. Че Христа Го разпънали, че Той е

умрял, Той е опитал това. Я ние да сме на кръста, да видим как е тази работа. Заковават ръцете, краката. Ние искаме да станем християни, без да са ни разпъвали, и само оплакваме Христа. Ако ние при най-малката спънка, която се явява, не можем да издържим, ако при една болест окрякаме орталъка, какви християни сме били? Заболял го кръстът. Какво има, че те боли кръстът? Ще си починеш. Никога не си мислил за кръста - като те заболи, ще почнеш да го пипаш, ще обърнеш внимание на тези клетки. Колко време те са очаквали, че ще ги пипнеш, да мислиш за тях. Или заболи те главата. Ти никога не си мислил за нея. Главоболие, коремоболие, ревматизъм - те са Божествени блага. Да помислим за главата, за краката - да ги помилваме. Като те боли кракът, ще му направиш топла баня, ще го помилваш, ще го намажеш със зехтин. Често идват някои да ми се оплакват, но като влязат при мене, забравят за какво са дошли. Казват: “Имам много неща да ти кажа, но забравих.” Казвам, много добре. Боляло го нещо, но престанало. Забравил какво го боляло. Казва: “Не ме боли сега, но се опасявам, като изляза оттука, пак да не ме заболи.” Причината за болката е недоверие. Аз психологически така схващам. Когато има да даваш, хване те за ръката, стиска те, иска да каже: “На думата седиш ли?” Ако е уверен сто на сто, държи хлабаво. Ако усеща, че кръшкаш нещо, хване те за ръката, казва: “Туй, което казваш, седиш ли на думата си?” Хване те болестта и те пита: “Ще поправиш ли живота си?” Ако знае, че ще поправиш живота си, отива си. Защото болестта е служител Божи.

При мене дойде един православен свещеник и ми разправи из своята опитност: сънува, че една сутрин при него идва един стар човек с бяла брада, хваща го, бутва го по челото и казва: “Едното ти око гледа надолу, а другото нагоре. Такива работи да не правиш. И двете или нагоре, или надолу. Но едното нагоре, другото надолу не бива.” Като станал сутринта, на мястото, гдето го е бутнал по челото, останало една черна точка близо два месеца.

Болестта дойде, бутне те на крака и казва: "Тъй, както вървиш, не става тази работа." Бутне те на кръста: "Не става тази работа." Що са болестите? Болестта казва: "Така не можеш да живееш." Боли те главата? Не може така да мислиш, трябва да се поправи. Боли те вратът? Щом те боли вратът, то е символ на нещо. И главата е символ. Боли те сърцето - така не се живее, без любов не може, любов трябва. Що ви боли сърцето? Впрегни сърцето си в любовта, и всичката болка ще изчезне. Впрегни главата си в една светла мисъл, и веднага болката ще престане. Като ви заболи нещо, не тичайте да викате лекар. Аз се чудя как толкова години не сте разбрали смисъла на болестите. Като те заболи главата, направи едно угощение и кажи: "Днес ме заболя главата и затова правя угощение." Нека някой от вас да даде угощение за главоболие. Или заболи те коремът - направи едно угощение за коремоболието. Един да направи, е достатъчно. Не после да разправяте, че една наша сестра я заболял коремът и угощение дала, гледай ѝ ума. Ако една млада сестра и една стара сестра ги заболи коремът, нека да я пипне по корема, не е лошо.

Аз бих ви препоръчал един лек. Повикайте на угощение дванайсет сестри и покажете корема си. Нали така правите при лекаря. Като лекаря, нека и те да те пипнат. Писанието казва: "Ако някой е болен, нека да се съберат братя и сестри да го помажат." Дванайсетте сестри нека те пипнат по главата. Ще те излекуват. Трябва да се възстанови една вяра. Всеки един човек, който е направен по образ и подобие на Бога, от ръката му излиза лечебна сила, от очите му, от краката му, отвсякъде излиза тази сила. Всеки човек, без да знае, носи лечебна сила. Викайте добрите хора, дайте им угощение, ще се лекувате. Ако викате лекар, викайте добър лекар - човек, който не е добър, не може да ти помогне. Любовта и обичта несъзнателно трябва да функционират в неговата душа. Ако искате вие да помагате, знанието не може да дойде без любов и силата не може да дойде без любов, и подмладяването не може да дойде без любов.

Трябва да оставим старите работи настрани. Трябва да оставим онова знание, като деца, когато сме пъплили по земята, то е минало вече. Да имаме знание, което е право. Казвам, да оставим всичко досега - онова, което сме имали, и да турим за основа любовта към Бога. Направете един опит: един ден да прекарате без смущения, като станеш, и светът да гори, ти да гледаш спокойно. Когато една дреха я перат с топла вода, трябва ли да плачете заради нея? Не. Когато една дреха е направена от азбест, трябва ли да се безпокоите, че тя ще изгори? Има дрехи, които не горят. Аз зная, дрехите на светиите не горят. Запали се, гори, но не изгаря. Нали може да боядисаш една дреха, без да я боядисаш? Ако турнете призмата и турнете слънчевия лъч през нея, тя може да боядиса нещо, без да го боядиса. Нещата, които се боядисват, без боята да остане там, то е хас боя. Хас боя е, която не избелява. Всичко онова, което се изменя, какво е? Казвате: "Едно време бяхме деца." Аз съм дошъл до убеждението, че животът, който от началото до края не остава един и същ по същество, по форма може да се мени, може милион форми да вземе. Той е реален живот. Мислим, че като стари сме по-умни, а като деца сме по-глупави. По същина не е така. Я вижте децата как вярват, ако майката или бащата кажат, че могат да поправят цвета или че всичко могат да направят. Детето вярва. Докато майката и бащата кажат първата лъжа на детето, то вярва. Но щом кажат първата лъжа, то вече не им вярва.

Та казвам, в много учения пазете се от много лъжа. Казвате: "Едно време имахме любов." В Евангелието, в Откровението е казано: "Понеже си напуснал първата любов..." Да кажем, ангажират някого за учител - угощение няма да има там, работа се изисква. Учителят в отделенията на тия малките деца трябва да им разправи знания, да им открие буквите. Не е лесна работа. Или преподава в университета. Не е така лесна работа. Учители искат всички да бъдат. Или искаш да бъдеш някой офицер, войник или генерал? Тежка работа е. На бойното поле, там, ще жертваш живота си. Всички тия служби, с които се ангажираме, трябва да ги изпълним.

Някои от вас сега сте недоволни. Не една жена е като княгиня. Сега роптаете защо сте родени жени. Мъже и жени са направени по образ и подобие и сега питат човек мъж ли да е, или жена да е. С един крак ли да ходи човек, или с два крака? С една ръка ли да работи, или с две ръце да работи? Двете за човека е благословение. Едното никак не е пригодно за човека. Да бъде човек само мъж - то е непригодно. Да бъде само жена - не е пригодно. Двете са два полюса. Аз считам основа двете: функционирането на любовта като външен процес и функционирането на обичта като вътрешен процес. Без тия два процеса никаква деятелност - нито в ума, нито в сърцето, нито в душата, може да стане. Жената е един вътрешен процес. Мъжът е външен процес. Казвате: "Кой е по-важен?" И двата са важни. Онзи, който преде вълната, или онзи, който донася вълната, е по-важен? Ако не донесат вълната, какво ще предете? Онзи, който преде, сам не може да донесе вълната, а онзи, който донася, той не може да я опреде. Значи единият донася, другият преде и тъче.

Вземете отношението, което ангелите имат. Ангелът представя ума на човека. Ний, хората, представяме сърцето. Нашата воля, това представя по-ниските животни. Ябълката те заставя да я ядеш; крушата те заставя да я изядеш; една овца те заставя да я острижеш; един камък на пътя те заставя да го вземеш; водата те заставя да я пиеш; въздухът те заставя да го дишаш - всичките неща ни заставят, събуждат нашата воля да работим. Щом не признаваш, че имаш ум, не признаваш ангелите. Щом не признаваш, че имаш сърце, не признаваш хората. Този камък, като се наведеш да го дигнеш, той ще ти предаде нещо на тебе. В тия камъни, в тия дървета е скрита специфична Божествена енергия. И като се докосваме само до тях, тази енергия минава в нас. Ние, съвременните хора, имаме странни понятия. Ние считаме някои хора добре облечени, но даже и най-просто облечените, и те носят Божествена енергия в себе си. Един лист на едно дърво носи Божествената енергия. Тези мисли са лечебни.

Трябва да имаме един нов възглед. Някой път човек те гледа страшно. Защо те гледа страшно? Страшното е в тебе - ти не познаваш човека. Всеки човек, когото не познаваш, е страшен. Когато не знаеш една река колко е дълбока, ти се страхуваш. Щом знаеш, че е двайсет и пет сантиметра дълбока, лесно я прегазваш. Туй, което лесно прегазваш, никак не се страхуваш от него.

Сега, ако съберете трите епохи на човека - детето, което се е изправило вече на краката си, възрастния човек, който е възмъжал, и стария, който има сто и двайсет години - да ги накарате на една и съща работа, и да видите какви последствия ще имате, кой ще бъде по-отзивчив? Детето, като каже майка му: "Иди в градината" - то ще иде, ще задигне ябълката и ще я донесе. Възрастния, като го проводиш, понеже и той има деца, ще занесе ябълката вкъщи, а старият ще чака да му я донесат. И някой път аз наблюдавам хората. Детето носи на майка си, възрастният носи вкъщи, а старият чака да му донесат. Гледам, мнозина от вас са остарели и чакате Христос да дойде и ви донесе нещо. Мнозина чакате ангелите с аероплан да ви занесат в оня свят. Аз бих желал да ме носят ангелите. Но бих желал, като тръгна от земята, сам да ида. Да вървиш с ангелите. Ще ми цитирате вие, че за Илия дошла огнена колесница, да си отиде Илия в оня свят. Намери, че оня свят не е за него. Той трябваше да слезе на земята, и да му снемат главата. Отиде с огнена колесница, но пак слезе долу. Човек, който отива в другия свят без любов, ще се върне. Човек, който отива без любов и без обич, ще се върне. Като тръгнеш с любов, ще впрегнеш краката си, ръцете си, очите си, ще пееш и ще вървиш, тъй както се върна блудният син при баща си. Той с файтон ли се върна? Като се върна, като дойде при баща си, баща му каза: "Този син е прокопсан, не иде с автомобил, но иде с онези благословени крака, които Бог му е създал, иде с благословените ръце, благословените уста и казва: "Аз направих една голяма погрешка, не съм достоен да бъда вече като твой син, но ме приеми като един от слугите си." Бащата разбра, че е научил нещо.

Сегашният човек се нуждае от вътрешно самосъзнание, че не е изпълнил волята Божия. Ако всинца бихте станали проповедници на любовта - да бъдете като горящи свещи, светът щеше да има друг характер. Всички станахте замръзнали ледове, никаква идея нямате. Казвате: “Нека се свърши войната.” Кога ще се свърши? Мислите, като се свърши войната, да ядете и да пиете. После да се обличате, повече да спите, после да се жените, да раждате, да имате повече удоволствия. Затуй една мома, като възлюби един момък, ще повика ангелите - да дойде един ангел и да види ще го хареса ли. Ако го харесат ангелите, да се ожени, ако не, да каже няма да се жени. Момъкът, като хареса една мома, да вика ангелите - ако те я харесат, той да се жени. Една жена иска да си има дете, пак да повика ангелите - ако те й кажат, да си има. Всичко значи, което ангелите не искат, да се откажем от него. Което те искат, да го направим. Или на прост език казано: всяко нещо, което любовта иска и което обичта иска, да го направим без всякакво колебание. Всяко нещо, което не е съгласно с оня велик закон на любовта, да се откажем от него. Няма по-просто разбиране. Всякъде турете само едно правило: туй, което правите, попитайте съгласно ли е с любовта. Ако е съгласно, правете го. Ако не е съгласно, не го правете.

Казвам, ако не се роди човек от любов и обич, не може да влезе в Царството Божие. Казано е в Писанието: “Ако не се роди човек от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие.” Изпейте една песен.

“Аз мога да любя”

Да направя мисълта си ясна. Виждам, че във вас остана една мисъл. Вие се стремите да бъдете външно добри. Не е лошо това, но то е Старият Завет. Новият Завет е вътрешно да бъдеш добър, не външно. Между вътрешно и външно няма съгласие, а трябва да се образува хармония между външно и вътрешно. Представете си, ако мен ме болят пръстите, ревматични са, и трябва да свиря на цигулка. Ръката ми трябва да бъде здрава. След като свиря, да съм доволен, да има резултати. Ако свиря на една публика, всички да бъдат доволни.

Казвам, ако моите мисли не могат да ме направят весел, не могат да направят и обкръжаващите хора весели, мислите ми не са прави. Ако моите чувства не могат да ме направят весел мен и обкръжаващите да направят весели, и те не са прави. Ако моите постъпки не се отразяват добре върху мене и обкръжаващите, не са прави постъпки. Новата основа, която трябва да бъде, е да бъдем родени от любов и обич. Няма какво да спорим. Светът така трябва да умре. Каквото и да мислите, той трябва да умре. Решено е. Нови хора ще се родят. Не е въпрос за формата, но за същината. Външната форма трябва да се измени. Душата не умира. Имате една малка стая, не е ли хубаво да направите по-голяма, хигиенична, с добро осветление? Защо да не внесем Божествената светлина в нашето сърце, защо да не внесем Божествената сила в нашето тяло и каквото вършим, да се радваме? Сега страхуваме се, сгушим се. Трябва да бъдеш като търговец, който носи скъпоценни камъни. Покажи ги, продай ги хубаво. Кажи на човека: “Ако не го искаш, върни го.” Кажете на другите: “Аз ви давам едно учение. Ако не го харесвате, върни ми го.”

Вие по някой път искате да ви хвалят хората. Опасно е похвалата, когато човек не отговаря. Казват: “Ти си голям цигулар, свириш” или: “Ти си поет, ти си философ”. Опасна работа е. Казват: “Ти много знаеш.” Казвам, какво зная? За слънцето нищо не зная. Какъв е порядъкът на слънцето не зная, какъв е порядъкът на месечината не зная. Какви са хората там, учени ли са? Не съм ходил, не съм посетил месечината и слънцето, не съм обиколил дори земята. Мнозина не сте били в Америка, Африка, и пък и земята не сте обиколили. Казва: “Ти си много красив.” Колко съм красив? Още не съм толкова красив, че като минат ангелите, да се спрат да ме гледат. Ангелите минат, поглеждат, виждат дефекти, не съм както трябва още. Някой казва колко е хубава косата на някой човек. Гледам, свинска четина. Мен не ме радва такава коса. После гледам правия път. Жените имат прав път на средата. Когато видя една жена с път насред, мене ми прави впечатление. Гледам друга - разбъркана косата, няма никакъв път,

объркани коси, нащръкнали. Ако ние не можем да турим един закон на нашите коси; ако ние не можем да турим закон на нашите вежди; ако ние не можем да турим един закон на нашите уста; навсякъде в тялото ако не можем да турим този закон, не зная какви реформи можем да произведем в света.

Отсега нататък трябва да изучаваме онова, което Бог е създал. Духът Божи постоянно ни пробужда, и ние съдим. Гледате, един човек иска да си хване слуга. Да бъдеш слуга от любов и обич, да слугуваш през целия си живот е едно нещо. Слушал съм някои да казват: "Имах едно време един слуга..." Че и синовете му, и дъщерите му разправяха за този слуга и не могат да го забравят. Умен, всяко нещо прави навреме. Този баща е доволен от слугата си повече, отколкото от синовете и дъщерите си. Синовете и дъщерите искат бащата да работи и заради тях, а те да седят, да се измиват хубаво със сапун миризлив, да бъдат хубаво намазани, хубаво облечени, с хубави обуща. А слугата работи. Ние досега сме чакали и само се въртим при Господа. Чакаме да изгрее слънцето и да донесе нещо. Гледаме благата, които то ни дава. То има слуги, които са му слугували много по-добре, отколкото ние, които минаваме за синове и дъщери на Бога. Сега желая вие да станете от тия синове и дъщери, които слугувате по любов, а не по закон. Някои правят бележки, но това не е слугуване. Някой път аз му кажа: "Кажи какво правиш?" "Толкоз време търсим учител, и той не може да свири като учител." Ако бъдеш учител, бъди учител на свят. Ако шиеш, ший на свят.

Аз по някой път се спирам на една българска дума - "пи-ши". Вие знаете какво значи. Но тя е направена от два глагола: "пи" - пие вода, "ши" - шие дрехи. Двете думи, съединени, станало пиши. Значи да напишеш нещо на книгата. Пишеш с мастило, имаш течно вещество - мастилото, имаш и игла - перото. Топнеш в мастилото, и започнеш да шиеш. Самата дума вече показва, че трябва да имаш течно вещество, игла, и с него да пишеш. Това значи пишеш. Ти не можеш да се научиш да пишеш, докато не се научиш да пиеш вода и

да шиеш. Тогава ще се научиш да пишеш. Само чрез любовта и обичта ще се научите вие как да слугувате на Бога.

Сега аз вече наблюдавам - има доста голям успех между вас. Ще ви приведа факти. Взел съм триона да режа сухи дърва. Двама-трима идват и казват: "И ний ще режем, Учителю." Някой път съм взел стълбата, да бера плод. Другите казват: "Учителю, чакай и ние да се качим, да берем." Виждам, има едно пробуждане. Туй, което аз правя, и те искат да го правят. Желая туй по-често да става.

"Отче наш"

3 утринно слово 11 октомври 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ДА РАБОТИМ С РАДОСТ

“Добрата молитва”
“В начало бе Словото”

Ще ви прочета тринайсета глава от Първото послание към коринтяните. Да видим кое ще ви обърне внимание. Има една страна в тази глава, за която никога не сте мислили. Една дума има, на която никога не сте се спирали. Най-малката важна дума е. (Учителят прочете главата.) Любовта дълго търпи. Има защо - благосклонна е, богата е с любов, не се превъзнася. Когато човек се превъзнася, липсва му нещо. Изпейте песента за любовта.

“Аз мога да любя”

Животът е особен. Набожните хора сега чакат нещо набожно да им се каже. Добрите хора искат добро да им се каже. Музикантите искат нещо за музика да им се говори. Онези, които обичат красноречието, искат нещо красноречиво да им се каже. Вие сега сте тук събрани от разни факултети, от разни специалности. Какви ли не специалности има. Но една специалност, с която сега се занимавате, то е яденето. А пък за в бъдеще ще се занимавате с дишането. Сега дишането става произволно. Когато детето е в утробата на майка си, несъзнателно става яденето, то само има един маркуч, свързан с майка си. Хване цицката, и никак не я пуска, постоянно смуче. Ако го попитате какво прави, ще каже: “Смуча.” “Какво научи?” “Смуча.” Дипломът е “Смуча.” Има нещо, което вие, които сте стари, не знаете. Значи старата истина, която детето е научило, да смуче. След като се роди от майка си, се отваря друга уста. В утробата на майка си не се храни с тази уста, храни се чрез пъпа, тъй е наречена - пъп. Сега се учите да ядете чрез новата уста. Един ден и тази уста ще се затвори. Тази уста ще стане пъп, ще се отвори друга уста. С първата уста

детето се е учило на търпение и мълчание. Тогава детето смуче, нищо не говори, слуша, учи се. То следва Питагоровото учение. В Питагоровото учение учениците е трябвало по четири години да мълчат, а в тази система по една година има мълчание. В други школи има за две, четири, пет, шест години мълчание. Има мълчание и за през целия живот. Някои религиозни хора, като говорят, мислят, че това е вдъхновение. Правете разлика. Вдъхновението, това е най-чистото течение, което излиза от Бога, а пък обикновеното говорене, това са канали, напълнени с кал. Като говориш, то е кална култура. Някои мислят, че всичко е вдъхновение. Казват: "Ние по Бога говорим." Вдъхновението много рядко идва, то не иде всеки ден. Някои от вас може да възразят: "Защо да не иде?" Може според вас всеки ден да иде, но колко пъти в годината може да имаме равноденствие в умерените пояси? Веднъж в март и веднъж в септември. Два пъти в годината има равноденствие. Ако си на северния полюс, слънцето изгрява само веднъж и залязва само веднъж. И един изгрев, и един залез имате. Ако сте в умерените пояси, имате триста шейсет и пет изгрева и триста шейсет и пет залеза. Защо е така, може да го обясните механически, но защо именно на северния полюс само веднъж изгрява? Ако на северния полюс си направиш къща с прозорци, те постоянно ще се менят - ще стават изток, север, юг, понеже слънцето се върти, върти се около хоризонта като спирала и слиза надолу. Ако си направиш една къща, от изток ще изгрява слънцето, после обикаля на юг, на запад и север. Постоянно се мени. Това има отношение с разумния живот. Ако си на екватора, там денят е дванайсет часа - в умерените пояси дните се увеличават. Като отидете към северния полюс или към южния, денят се увеличава, а на полюсите има шест месеца ден и шест месеца нощ. Имате приблизително два месеца изгрев, два месеца залез, два месеца греене на слънцето. Сега това е общо казано.

Вие искате набожни работи. Какво разбирате под набожна дума? Набожна дума е онази, която е абсолютно чиста. Мъчно човек може да

говори набожно. Има думи, които са толкоз оцапани, щото никаква набожност нямат тия думи. Вие казвате аз. Знаете ли колко оцапана дума е аз? Ами знаете ли думата любов колко е оцапана? Тя е почти най-оцапаната дума. Щом почнеш да говориш за любовта, разбират това, което не е. Аз толкова дълго време съм чистил думата любов на български, и още не съм я очистил. Ако езикът на един народ не може да се очисти, не може да се въздигне. В българския език най-чистата дума е благост. Като кажеш благ, няма какво да мислиш друго, а като кажеш любов, какво ли не мислят хората. Ако кажеш, че младият има любов, мислят едно, ако детето има любов към майка си, тогава не се опетнява думата. Но ако един от шестнайсет до двайсет и една години обича, или кажем, че има любов, тогава хората мислят друго, разбират, че момъкът някъде кръшка. Като мине и види захарта в кутията, бръкне с двата пръста, взема си, скрие я в устата. Тя, като се скрие, вече не може да я върне. След туй казва: "Не съм турил нищо, виж в устата ми." Стопена е бучката. И в неговия стомах не може да се намери.

Та казвам, трябва поне да изучаваме научно. За да можеш да изучаваш научно един предмет, трябва поне по десет минути да мислиш върху дишането. Да мислиш на обед и вечер, преди да си лягаш, пак върху дишането. Сега най-малко хората мислят върху дишането. Мислят върху яденето. Върху яденето няма какво да се мисли. Какво ще мислиш върху яденето? След като ядеш, какво ще мислиш? След като изядеш храната, заспиваш. Има други слуги, които свършват тази работа. Има около десет милиона същества в човешкия стомах, които са заети с храносмилането. Десет милиона, които мислят да приготвят храната, да я пречистят, да я пратят в белите дробове. Тия десет милиона души не сте ги сънували, имената им не знаете. Ако речеш да изучиш имената им, колко години ще ти вземе, да научиш десет милиона имена? Тебе ти трябват най-малко сто прераждания. Колко думи човек може да изучи в един живот? Ние, съвременните хора, казваме, че сме богати в речта. Някои имат

богата реч. Казват, че Шекспир е употребил 15 000 думи. За Милтън казват, че е употребил 8000 думи, други по пет-шест хиляди, други по три-четири, а обикновените хора едва с 1200 думи си служат. Един човек, който си служи с 1200 думи, какво богатство има? Даже ако има две, три, четири, пет, даже и десет хиляди, какво богатство е това? Вземете даже такъв един богат речник, какъвто имат англичаните. Те имат двеста и петдесет корена, от които са произлезли всичките думи. Значи речта е като едно дърво, което се е разлистило, и всяка дума представя листо на това дърво. Онези, които са запознати с езиците, разбират този закон и са го опростотворили. Ние, както изучаваме, изучаваме резултатите. Вземете на български думата ми. Ми значи глагол. На турски имате думата ир, която значи добро. Има едно съвпадение. Върви един гръцки поп с кандилницата и пее: "И- и- и- и-... -и", църковно пее. Носят след него един, умрял е. Един турчин казва на свещеника: "Папаз ефенди, на тебе е много добре, но на умрелия как е работата?" То е един анекдот, едно съвпадение. Най-първо, трябва да проверим всичките съвпадения. Мислите ли, че всяко нещо, което на мен е приятно, е приятно и на всичките хора? Не. Веднъж ходих на екскурзия на Витоша и там наблюдавах един баща, който водеше своето малко момиченце. Бащата обича малкото момиченце и като се умори, той го тури на раменете, носи го. Веднага туй дете стана весело, разположено, говори. След като вървяха половин километър, на бащата дотегна. Снеха го. На бащата стана добре, на детето - не. Детето пак не е разположено, бащата пак го тури на раменете си, стане весело. И така, ту го турга, ту го снема, докато се качиха на Витоша. Казвате: "Този баща обича детето." Че го обича, така е, но прегрешение ли е, че го носи на раменете си? Да ви кажа законът какъв е. Туй дете, като седне с крака си на раменете на бащата, долу в бутовете действа съвсем друга енергия. Нисшите енергии на детето и висшите енергии на бащата влизат в стълкновение, и бащата го смени. Ти като носиш един човек на гърба си, може да ти дотегне. Ако искаш да се скараш с някой човек, качи се

на гърба му. Той ще те намрази. Тази омраза ще дойде от самия тебе. Ти със своята задница, със своите бутове, като ги туриш на неговите рамене, ще се образува омразата в него. Ако искаш едно дете да те обикне, тури го на раменете. Ако можеш да му предадеш повече от своята енергия в раменете, туй дете ще те обикне. Туй са мои твърдения, вие не сте проверили дали това е вярно. Сега на вяра трябва да го приемете. Дали е така, или не, не знаете.

Вие можете да се лекувате. Бих ви дал един начин за лекуване. Мнозина от вас имат слаби гърди, и не знаете да се лекувате. Хората са мислили върху охтиката как да я лекуват, и досега не знаят как да я лекуват. Тази болест е от съвсем друг произход. Тия животинки, които образуват тая болест, са много користолюбиви. Те са като вълците, те са по-страшни от кобрите. Те не само носят отрова в себе си, но изядат човека, изядат дробовете. Вие вземете, най-първо, една стомна и ще идете да я напълните от най-хубавия извор. Може да е доста далече, на един-два километра. Ще напълните стомната и ще я турите на рамото. Този, болният, който ще се лекува, няма да пие тази вода, защото енергиите от тия бацили са се трансформирали и енергията от водата е минала в него, но тази вода ще я полее върху цветята. После ще се върне и ще иде втори път и ще тури водата на другото рамо. Сутринта ще иде два пъти и на обед два пъти, и вечерта два пъти - всичко шест пъти на ден. Онези от вас, които страдат, могат да направят опита, и в три месеца ще видите какъв резултат ще имате. Лятно време този опит трябва да правите. Някои от вас може да имате резултат, някои може да нямат. Някой от вас ще каже: "Какво съм станал серсемин да турям вода на рамото? Ще ида при някой лекар." Че и лекарството, което ползва, има сила при вярата, ако вярваш в онова, което лекарят ти говори. То е вярата, която отваря елементите на онова лекарство, което ти дават, и тогава лекарството има свойството да пропъди болестта. Да ви кажа как се поражда болестта. Вземете образуването на холерните бацили. Като влязат в кръвта, те се размножават. И в какво седи отровата на

бацилите? Понеже те се размножават чрезмерно бързо, с милиарди, оставят своите извержения в кръвта и тия извержения отравят човека. Знаете ли как са се лекували българите? Българите си представят чумата като жена и ходи отвън. Те мислят, че чумата я страх от вряла вода. И когато дойде чума някъде или холера, българите са ходили по горите, туряли са големи казани и са пиели топла вода. Сега да ви обясня по-модерно. След като пие вряла вода, тя размива онзи серум, с който се хранят тези бацили, и като се разреди, те нямат с какво да се хранят, престават да се размножават. Българинът е пил вода, за да спре процеса на холерата. И сега може да употребите същото лекуване. Топлата вода, като влезе в кръвта, ще разтвори храната и тия бацили няма с какво да се хранят. Има една физическа холера, пък има и една духовна холера. Казвам, при лекуването ти ще туриш врялата вода и от нея ще пиеш. Не давай на неприятелите, на ония, които са неприятели, не им давай нищо в тебе да ядат и да пият. Някои от тия бацили има, които са полезни. Влизат в кръвта и изядат туй, което е непотребно. Други има, като влязат, и започват да ядат същественото. Има някой, загнездил се е в някой мускул или се загнездил в кръвта или в мозъка, и оттам започват да правят своите жилища, тумори образуват. Лекарят трябва да отвори мозъка, да изреже и да се освободиш.

Всички казват, че трябва да вярваме в Бога. Казваме, че Бог живее в нас и че Бог всичко може да направи. Казваме, че Бог живее в нас, и имаме ревматизъм. И ревматизмът остава. Казваме, че Бог живее в нас, и имаме тумор. И туморът остава. Господ не може да живее в една глава, където има тумор. Господ не може да живее в едно тяло, където има язва. Господ не може да живее в едно тяло, в което има охтика. Господ не може да живее в едно тяло, където има кръстоболие. Когато тялото стане абсолютно чисто и свободно от всички болести, може да влезе Духът Божи и да живее. При сегашните условия размътен е умът ти, постоянно - по десетина пъти, се изменя умът, и ти казваш, че Господ живее в тебе. Казва: “Трябва да имаме ясна

представа върху вътрешната чистота на ума и сърцето.” Бог не пребъдва без чистота на ума и сърцето. Христос казва: “Ако Бог пребъдва във вас, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.” Най-първо, трябва да пребъдва разумното слово. Казвате: “Има ли съвършен човек на земята?” Няма съвършен човек. Човек, който живее на земята, не може да бъде съвършен. Човек на земята идва, да се усъвършенства. Когато някой на небето мисли, че е много съвършен, пращат го на земята, да се опита неговото съвършенство. Земята е място за добиване на известни добродетели. Най-великите същества ги пращат тук, за да добият нещо.

Сега правите другото възражение, казвате: “Защо Господ направи света така?” Аз ви отговарям: Господ е правил света много пъти по различни начини. Сега пък го е направил такъв. И този начин няма да бъде последният. Животът, който сега имаме, никога вече няма да мине по този път. В цялата вечност през туй място, гдето сега минаваме, няма да минем вече. Този живот, който сега живеете, никога вече няма да го живеете. Той ще бъде за вас като детинство. За пример сега къде е вашето детинство? Човек минава детинството, минава младенческия път, влиза във възрастния път, а някои са дошли в стария път. Някои са в средата, някои са в началото, а някои в края. Назад да се върнат, не могат. Нали сега поддържаме, че човек може да се подмлади. Говорили сме за подмладяването, но не знаете процесът на подмладяването как става. В един стар път не може да се подмладиш. Стария път трябва да го извървиш. Много пъти си се подмладявал и много пъти си остарявал. Представете си, по земята е само равнина, но тя не може да бъде едно поле, една равнина - има и хълмисти места, има и високи върхове. Тия високите върхове аз ги наричам начало. Когато човек слиза от върховете, той е млад. Като слезе в полето, той е възрастен и като започне пак да се качва към върховете, той е стар. Защо в старини трябва да се качи? Ако не се качи на върха, не може да се подмлади. Като започне да слиза на другата страна на този връх, тогава е подмладяването. Остаряването е

качване нагоре, слизането е подмладяване, а животът в полето е възрастният. Защо е така? И как трябва да бъде другояче? За да има движение, трябва да има разнообразие в почвата. Ако почвата е хоризонтална, няма да има никакво движение. И земята, като се върти, тя е валчеста, и дава подтик на движението. Ако беше само една равна площ, нямаше да има движение. Тя, като е валчеста и се върти около себе си, дава подтик на движението. Някои казват: "Аз се моля на Господа." Учение трябва. Молитвата е разговор с Бога, да се учиш. Какво ще разправяш на Господа: "Гладен съм." Веднъж Му кажеш, всеки ден Му казваш: "Гладен съм." Триста шейсет и пет дни по три пъти на ден казваш, че си гладен. И близо хиляда пъти в годината Му казваш: "Гладен съм." Колко пъти си повторил думата любов през годината? Разправят за един, който обичал една мома и първата година ѝ дал три хиляди целувки. То е любов. Като целунеш, казваш: "Обичам те." На втората година ѝ дал две хиляди, на третата година хиляда, на четвъртата петстотин, на петата сто. Най-после, като дошъл в една година, ѝ дал една целувка. А най-подир дошъл в положението, че в десет години една целувка ѝ дал. Това е статистика. Защо се целуват хората? Една потреба е. Човек трябва да знае кога да употреби целувката. Ако често се употреби целувката ненавреме, какво става? Ръцете са за работа. Но същевременно ти не можеш да бъдеш справедлив човек, ако не си развил ръцете. Ако искаш да бъдеш справедлив, трябва ръката ти да е добре развита. Ръката ти ще те научи как да бъдеш справедлив. Ако пръстът ти не е добре сформируван - във всеки пръст тече особена енергия, ако те са добре сформирувани, ако първата става не е добре сформирувана, тя означава материалистическото разбиране, втората става означава духовното разбиране, а третата - умственото разбиране. Първият пръст, показалецът, има съвсем друго разбиране за света, средният пръст има друго разбиране, третият пръст - трето разбиране, а палецът съвсем другояче разбира света. Показалецът разбира какво нещо е човешкото достойнство, той пази човешкото достойнство.

Човешкото достойнство се намира отзад на главата, не е отпред на главата. Човешкото достойнство е като един остен - като впрегнеш воловете, постоянно трябва да има нещо да ги подбужда. Човешкото достойнство е турено на място. Някой човек не обича да лъже, той казва: “Мен достойнството не ми позволява да лъжа.” Следователно, ако някога не лъжеш, това може да произлиза от палец, показалец - дали този пръст употребява достойнството. И от този пръст можеш да знаеш как ще употребиш човешкото достойнство. Малкият пръст е секретар на палеца, малкият пръст показва как си употребил енергията. Малкият пръст също показва как си употребил енергията на средния пръст и как си употребил енергията на третия пръст. В третия пръст са заложени музиката и всички изкуства. В средния пръст е вложена справедливостта, в първия пръст е обходата. В палеца е Божественото, в палеца е обичта и любовта. Той представя идейното, Божественият свят е този палец. Това може да се приложи в педагогиката. Вие по някой път не знаете какво да правите с пръстите си. Вземете да пишете. В писането вие облагородявате вашата личност, чувствата облагородявате, справедливостта облагородявате и проявата на любовта. Защото, когато вие пишете, с трите пръста хващате. Някои от вас не искат да пишат. Измежду музикантите най-малко лъжци има, най-малко престъпници в музикантите има и най-малко убийци. Като свирят, те постоянно упражняват пръстите си, те развиват хубавото в себе си. Защо трябва да свирите? Вие, като свирите, развивате пръстите си, развивате хубавото във вас. Може да свирите на пиано, може да свирите на цигулка, на арфа, на какъвто и да е инструмент. Вие, като свирите, привличате сили от Божествения свят. Някой казва: “Аз не обичам да пея, не обичам да свиря.” Много назад си останал. Ако някой от вас иска да свири на пиано, а пък няма пиано, нека вземе една дъска и с пръстите си да свири по нея. Ще кажете: “Това е детинска работа.” А да се скарате с вашите съседи и да им говорите какво ли не, това е научно. Че такова едно упражнение струва много повече. Ако напишете някоя статия неверна във

вестника, това ли е по-ценно? Такова едно упражнение струва десет такива статии. Такова едно упражнение струва десет ваши караници. Ако правите това упражнение и свирите, вие ще бъдете три пъти по-здрави, отколкото сте сега. За да си купите едно пиано, ви трябват най-малко 20 000 лева, а така със 100 лева ще имате едно пиано. Много музиканти има, които се тревожат по единствената причина, че искат да обърнат вниманието на хората. Пък аз може да ви дам един ден концерт на такава дъска, и да видите колко хубаво излиза свиренето. Ще пея и ще акомпанирам на дъската. Аз много зная да свиря на такава дъска. Вие можете да кажете, че това е залъгалка. Те са неща, които съм проучвал, правил съм опити. Ако това приложите в бъдещото възпитание, хиляди мъчнотии, които сега имате и които ви спъват, ще изчезнат. Казваме, че Бог ни е създал пръстите. Някой път дойде някоя болест, и ти хванеш пръстите си - то е добро. Или дойде някоя мъчнотия, хвани пръстите си. Ако вдигнете ръката си и по всеки пръст прекарате ръката си, вие можете да се ползвате. Вие там имате един ключ за лампите. Като завъртите ключа, ще загаснат. Ако го завъртите втори път, ще светнат. По някой път, като прекараш ръката по пръстите си, можеш да затвориш светлината, а друг път можеш, като прекараш ръката по пръстите си, и да отвориш светлината, защото, когато пипнем пръстите си, ще престане енергията. Има време, когато пипнеш, ще светне, ще потече енергията. Не е всякога еднакво. Някой път, като хванеш пръстите си, ще дойде светлината. Някой път, като хванеш пръстите си, ще дойде тъмнината. Същият закон е: не може цяло денонощие слънцето да свети. Слънцето, което е изгряло, залязва. Та казвам, трябва ни знание. Някой път у тебе се зароди желание да хванеш палеца на лявата ти ръка с дясната, хвани го. Като изчезне това желание, пусни го. Защото във всяко желание ти ще добиеш някакво благо. Пръстите са направени от Бога. И трябва да бъдеш в общение с възвишеното и благородното в човека. Съвестен трябва да бъдеш. За да обичаш красивото и хубавото, трябва да бъдеш с него в отношение. За да

имаш отношение към хората, трябва да имаш мъдростта, която хората имат.

Сега религиозните хора имат една полза - поставят ръцете си една срещу друга с допрени пръсти или пък, като се молят, вдигат двете си ръце - с длани нагоре. Защо ги турят така? Когато ги съединяваш двете си ръце, ти съединяваш в себе си принципа на любовта и обичта на Божествения свят, съединяваш ангелския и човешкия свят в двете си ръце, съединяваш двата полюса и отправяш ума си към Бога. Бог е закон на единство. Ако ти се молиш на Господа с отворени ръце, ти искаш Господ да ти даде. Когато искаш да дадеш на Господа, тогава допираш двете си ръце. Някой вдигне ръцете си, и казва: “Дай, Господи!”, но не можеш всякога така да се молиш. Когато вдигнеш двете си ръце нагоре - с длани нагоре, това е отворена чаша. След като се напълни чашата, ще я обърнеш надолу. Когато се молиш с допрени пръсти и нагоре отправени, това е обърната чаша надолу. След като излееш всичкото, ти пак ще обърнеш ръцете си нагоре, да искаш пак. Вие наблюдавате себе си. Някой път говори ли някой, вие се дразните и искате по-скоро да си замине. И колкото по-скоро искате да си замине, в него се заражда желанието по-дълго време да остане при вас. Дойде някой гост, заседне се, тебе ти е неприятно, не смееш да му кажеш: “Иди си.” Колкото ти желаеш да си иде, той седи, като че ли е закован за стола. Ако англичанинът е дал обещание, и има гости, ще остави гостите и казва: “Господа, аз имам ангажимент” - и излиза, оставя ги вкъщи. Ние, българите, ще гледаме да ги изпратим навън или най-после ще каже, че има ангажимент и трябва да излезе. Разправяха ми един анекдот. Той бил един виден държавник. Когато някой се заседявал дълго, той направял една малка игла на стола отдолу, която дърпал с конец. И той като дръпне конеца, иглата боцне госта и той подскочи. След като го бутне десетина пъти, става и казва: “Аз ще си ходя вече.” В нас трябва да дойде онова възпитание да чувстваш, да знаеш колко време да седиш. В българина времето е твърде слабо развито. Веднъж ме постави един

на едно голямо изпитание. Един господин, Тенекеджиев се казваше, хасъл на тенеке мяза, казва: “Господин Дънов, само за пет минути.” Казвам: “Ама ще си държиш думата.” Влезе, то беше на “Опълченска” 66, три часа ми дрънка. Цялата Библия изреди, като започна с Битието и свърши с Откровението. И като говори три часа, рекох: “Има ли още нещо да ми кажеш?” “Нямам.” “Хайде да излезем да се разходим.” В повторението на нещата нищо не се печели. Казвате: “Да обичаме, да се любим.” Ти кажи, и го направи. Ама тъй казал Илия, тъй са казали пророците, тъй е казал Йеремия, че Адам какво казал. Много добре, Адам тъй казал, туй направил, онова направил, Господ това направил, онова направил. Говорете нещо ново. В българина харесвам - една хубава черта има: като дойде гост, от скоро смляно брашно ще опекат прясна погача, после ще извадят прясно сирене. Та ви казвам, печете пресни погачи. Не изваждайте стар петмез. Всички ние остаряваме от еднообразие, повторение на нещата, какво са казали едно време, какво е казал Господ. Нямам нищо против. Но Господ от памтивека не е престанал да говори, и сега говори. Но Господ ще ни пита: “Какво приложихте?” Казал Христос: “Отречи се от себе си.” Ами аз от какво съм се отрекъл? Обичам да пия винце, обичам да нося хубави обуща. Но тия хубавите обуща идат от кожите на млекопитаещите, от туй не съм се отрекъл. Обичам да нося хубава шапка, но тази шапка е направена от вълната на овцете.

Та казвам, трябва да дойдем до нормалния живот. Детето трябва да живее като дете. Юношите трябва да живеят като юноши. Възрастният трябва да живее като възрастен и старият като стар. Това са необходими неща. Но да прекараме в старчество, това не е според Божествения закон. Да прекараме целия си живот в младенство, не е Божественият живот. Да живеем целия си живот като възрастни, и това не е в Божествения живот. Ние трябва да минем не само тия четири епохи, но седем епохи в човешкия живот. Тия епохи имат повишение и понижение. Животът има гами. Има гами на старите хора; има гами на младите хора; има гами на възрастните хора. За в

бъдеще ония, които се занимават с музика, като дойдат при един стар човек, за да се подмлади, ще му свирят с една младенческа гама. На едно дете, в което искат да събудят тия енергии на мисълта, ще свирят на старческа гама. Не тъжна песен, тъжните песни не са стари. Старият човек мисли, вие седите и мислите, че обичате някого. Тази обич ето в какво седи: обичта може да бъде както когато ръцете ви са отворени нагоре - с длани нагоре, или пък обичта ви може да бъде както когато ръцете ви са с опрени пръсти нагоре - една срещу друга. Като обичаш някого по единия начин, казваш: "Ще ми дадеш." Като обичаш някого по втория начин, казваш: "Ще вземеш." Детето иска да прегърне майка си, иска да вземе. И майката иска да го прегърне. И майката иска да вземе, и детето иска да вземе. Детето прегърне майка си - вземе. И майката, като прегърне детето, взема. Майката взема излишното, което не е потребно за детето. И детето взема излишното, което не е потребно за майката. Децата са много големи психолози. Щом някой човек взема повече от детето, дава по-малко - то ревне. Някой път, като прегърнете някое дете, и то плаче, значи по-малко давате, повече вземате. Децата бягат от такива хора. Децата бягат от користолюбивите хора. Гледайте децата кого обичат. Говоря за онези деца, които не са покварени, които носят чиста вода, не мътна.

Ред години ме слушате и аз виждам, че с течение на времето, наместо да станете по-чистосърдечни, вие по-напред бяхте по-искрени, сега се преструвате повече. По някой път ви наблюдавам вкъщи. Вкъщи сте свободни. Като излезете вън, сте други. Човек трябва да има еднаква обхода. Човек трябва да бъде искрен. В душата си трябва да бъдете искрени, не трябва да имате външна маска. Пък не трябва да бъдем и много отворени. Хубаво е по някой път да затворите погрешните мисли, но всички погрешни мисли трябва да се изправят. Понеже светът, в който отиваме, се нуждае от най-сладките плодове, а не от нашите гнили плодове. Светът, в който отиваме, се нуждае от нашите хубави мисли, от нашите хубави чувства. Светът, в който отиваме, се нуждае от нашите чисти тела, от

нашите чисти умове. Бог се нуждае от чистота. Не трябва да бъдем чисти за хората, а чисти за Бога. После имаме една много трудна задача. Сега не сме отговорни само ние. Хиляди поколения, които са минали, са ни оставили едно наследство - не толкоз благоприятно. Има много неща, които ние изплащаме. Някой път мозъкът е образуван от деди и прадеди и докато го организираш да работи Божията благодат вътре върху него, е трудна работа. Та казвам, понеже сме в една епоха на ликвидиране на света, вие мислите, че светът е лош. В какво се състои лошевината на света? Мислите ли, че когато се убиват милиони хора, че хората са в едно нормално състояние? Казвате: "Убили 10 000, убили 50 000." Не можете да влезете в ония страдания на 50 000 майки, които плачат, на 50 000 бащи, които плачат, на 50 000 сестри и братя, които плачат, на 50 000 приятели, които плачат. Вие считате, че ще дойде мирът. Ако един човек каже няколко неестествени думи, го осъждат. В сегашното право, ако кажеш нецензурни думи, може да те осъдят за шест месеца. Като дойдем в обществения живот, никой не те наказва, като извършиш престъпление, даже го възнаграждават. Като гледам хората, като изучавам техните глави, техните черепи показват какъв живот са водили. Цялата литература ни показва какви са човешките глави - не само сега, но преди хиляди години как са живели. Тази литература трябва да я преобразим. Някой път ти си неразположен, мразиш някой човек. Защо го мразиш? По единствената причина, че той е взел нещо от тебе. Каже ти една хубава дума - обичаш го, каже ти обидна дума - мразиш го. Образувал сянка някъде, или не ти дал почитание както трябва, ти го мразиш. Не че това е лошо, но казвам, ако всинца знаем тъй да живеем, че да не предизвикваме омразата в хората, дойдеш до някой човек по-близо, някой път се отдалечиш повече. Нали някой път пускат кръв, ето за какво служи кръвта. Трябва милиони хора да измрат, да изтече кръвта, и тази кръв служи за очистване греховете на хората. Хората трябва да измрат по единствената причина за умиване на греховете. Както е потребна

водата, да се изперат дрехите, както е потребна водата, за да се полеят цветята, така по някой път, ако вършим малки престъпления, има нужда от кръв за чистене. Понеже престъпленията са големи, милиони хора трябва да измрат, за да се очисти от престъпленията, да може да живеем. Всичките хора, които измират, стават изкупление за миналите престъпления. Трябва да знаете, че вашите деди и вие, каквито престъпления сте направили, ще дадете доста кръв, докато се очистите. Страданията показват, че доста кръв трябва да се даде за очистване на престъпленията.

Бъдещата религия ще даде известни знания, да знаем как да се държим хигиенично, да дишаме дълбоко. Дишането е процес на чистене. Яденето е процес на чистене. Ти, като ядеш, внасяш храна, която очиства. Ти, като мислиш, и то е процес на чистене. Като работиш, като обичаш, и то е процес на чистене. Ние сме още в процеса на чистенето. Едва за в бъдеще ще започнем да живеем, ще вкусим от плодовете, които сега образуваме. Ако живеем добре, един ден ще вкусим плода на собствените си дела. Нашата мисъл ще бъде красиви плодове, от които самите ние ще се храним. Нашите чувства ще бъдат красиви плодове, от които ние сами ще се храним. Сега ние се храним с плодовете, които ангелите са образували. Ние се храним с този излишък, който те са оставили.

Та казвам, сега в какво се състои молитвата, вие не разбирате дълбокия смисъл. Как ще се молиш на Бога, как ще изкажеш думите? Ако ти не поемеш дълбоко въздух, не можеш да говориш. Най-първо, ще поемеш въздух, и тогава ще почнеш да говориш и с този въздух ще кажеш каквото искаш да кажеш. Ако не поемеш въздуха, нито една дума не можеш да кажеш. Един човек, който иска да се моли правилно, той трябва правилно да диша. Един човек, който иска правилно да се моли, той трябва правилно да яде. Един човек, който иска да се моли добре, той трябва да ходи правилно. Ако не ядеш правилно, ако не дишаш правилно, ако не ходиш правилно, ако не мислиш правилно, не можеш да се молиш добре. Всички тия процеси

трябва да бъдат правилни. В Божествения език всяка дума трябва да има едно значение. Като кажеш "любов", трябва да знаеш какво разбираш. Като кажеш "любов", целият външен свят се отваря, то е най-блаженото състояние, в което можеш да се намериш. Като кажеш "обич", това е най-блаженото състояние, в което можеш да се намериш. В любовта нещата се посаждат, в обичта зреят, а в истината, когато говорим, разбираме всички неща и ги опитваме. Истината е процес на опитване процесите на любовта и знанието. В истината опитваме онова, което Бог е създал.

Вие четете Библията. Срещал съм хора, които знаят цялата Библия. Аз считам, че това е много просто знание. Аз зная една Библия, която е написана на деветстотин такива томове като тази Библия. За в бъдеще ще четем тази Библия, в която е написана историята за създаване на света не тъй, както Мойсей го е описал. Това описание е детинска работа. Някой музикант изсвири една симфония на Бетховен. Трябва да бъдеш тогава там, да знаеш как се е свирила симфонията. Казват: "Много хубаво я изсвири." И ти ще трябва да видиш колко инструмента има, колко време са се упражнявали и като свирят, какъв ефект ще произведат. Има една Библия, която сега живее, и не в такива картини както еврейските - мъртви. Тази Библия са живите хора. Всеки един от вас е лист от тази Библия. Когато дойдете при някой човек, четете от живата Библия. В тази Библия Христос казва: "Гладен бях, не Ме нахранихте, в затвора бях, не Ме посетихте." Той говори за живата Библия, за живите листа, върху които е написано. Трябва да четем хубавите неща, които Бог е написал. Сега вие ще кажете: "На другото прераждане." Оставете другото прераждане. В другото прераждане друго има да се работи. В туй прераждане се научете да живеете добре. Често ви питат някои: "Какъв съм бил в миналото прераждане?" Вземах един актьор - какъв е бил преди пет години, когато е постъпил в операта. Важни или прости роли е играл? Най-простите, после започнал да играе по-важни. В миналото сте играли много прости роли, сега имате да

играете важни роли. Някои мислят: “Какъв съм бил в миналото?” Учил си се да махаш с опашка. “Какъв съм бил в миналото?” Махал си опашката си като слон, вдигал си хобота, слагал си го. Не мислете, че туй махане е безсмислено. В сегашния живот, когато животното си маха опашката, то е радостно. Щом подвие опашка, то не мисли. Щом се сплаши, завие опашка. Щом си върти опашката, то мисли. Щом мисли човек добре, на място е. Щом не мисли, зле е.

Та казвам, като седнете, яжте с любов, дишайте с любов, мислете с любов, чувствайте с любов. Тогава идете при другия процес - яжте с обич. Какво значи да ядете с любов? Аз ще взема хляба и ще ида при някоя бедна вдовица. Ще й го дам, тя ще яде, и ще я гледам. Това е любов. Ще ида при някой мой приятел, който ме обича, ще сложат трапезата. Аз ще ям, и той ще яде. Като ям при вдовицата, от хляба, който има, и аз мога да взема малко. Този хляб го ям с любов. Да споделиш, да занесеш, че тебе да ти е приятно да вкусиш от плода на лозето. То е любов. Любовта носи много хубави работи. Ще идеш при някой свой приятел, ще занесеш най-хубавите мисли, ще занесеш най-хубавите чувства, най-хубавите постъпки. В който дом да влезете, занесете най-хубавото, което Бог ви е дал. На всички да го занесете. От онова, което Бог ви е дал, да дадеш от него на другите хора, като направиш другите хора съпричастници на Божественото, което е в тебе. Тогава Божието благословение иде. Бог обича онези, които предават Неговата благост, Неговата милост, които стават проводници. Казвам, старайте се да бъдете проводници на Божествената любов. Не се бойте, че ще изгубите любовта. Много сте страхливи. Колкото повече даваш от любовта си, повече приемаш. Колкото по-малко даваш, по-малко приемаш. Законът е такъв. Не да бъдете разточителни, но щедри. Даваш изобилно от обичта, изобилно приемаш.

Та, което е новото от тринайсетата глава на посланието на апостол Павел, то е още една деветстотна, още е нищо. Един ден ще направим опит. Сега не можем да го направим. Някой е стар. Само

като го погледна, веднага той ще бъде млад, на деветнайсет години. Подмлади се сърцето му, подмлади се мозъкът му, подмлади се стомахът му. Как стана, няма да знаете. След като живеете петдесетшейсет години, пак ще остареете. Ако отвън ви подмладят, е хубаво. Но трябва да знаете процеса на подмладяването. Писанието казва: "Които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови." Които сега Го чакат, главата им побелява, прегърбили са се, казват: "Ще идем в онзи свят." Той вече е роб. Казва: "Ще идем в онзи свят." Не се отива в онзи свят. Като младия син, какво казва на баща си. Казва, че не е вече достоен да се нарече негов син. Казва: "Татко, като бях при тебе, не обичах работата. Сега се научих да работя." Сега ще се върнем при Господа да Му кажем: "Господи, досега не сме работили, сега ще работим. Досега не сме били свободни, сега със свобода ще работим." Под думата истина ние разбираме истинското продължение на любовта в Божествения свят, в ангелския свят и в човешкия свят. Това значи истина - да приложиш любовта в Божествения свят, ангелския свят и човешкия свят.

Да работим с радост за името Божие. Да работим с радост за идването на Царството Божие. Да работим с радост за изпълнението на волята Божия.

"Отче наш"

4 утринно слово 18 октомври 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

УЧИТЕЛ МОЙ

“Добрата молитва”
”Аз мога да любя”

Ще прочета двайсет и трети псалом, тъй както е писан. Ако бихте го чели другояче, бихте го чели сега. За деца е писан. И понеже вие се готвите за малки духовни деца, затуй вие ще го съчините наново. (Прочете го.)

“Духът Божи”

Най-първо, когато малките деца постъпват в училище, нямат думата, нямат никакво мнение. Каквото им каже учителят, го слушат. Обаче когато се запознаят с буквите, учителят ако направи погрешка, веднага ще го коригират. Казват: “Господин учителю, тази буква не се пише така.” Ако сега учите български, ще го коригирате. Но ако учите английски, как ще коригирате? Научите английски, ще коригирате по английски. Ще кажете: “Не се пише тази дума така.” Когато преподават френски, там мълчите. Като научите френски, ще си давате мнението.

Сега трябва да изучавате духовния език. Вие сте духовни хора, но от духовния език много малко знаете. Учили сте аритметика, математика, но ако ви зададат въпроса що е точка или математическа точка, или що е математическа права линия, или що е математическа плоскост, или какво е триизмерен свят, какво бихте казали? Може да кажете, че правата линия се образува от точката. Точката от що се образува? Две точки, които са перпендикулярни на себе си, дават правата линия. Давам едно ново определение. Две прави линии, които са перпендикулярни на себе си, дават плоскост. Две плоскости, които са перпендикулярни на себе си, дават куб. То не е според сегашната математика. В една сфера точката е перпендикулярна на

всички точки в сферата. Те са тъмни работи, които нямат никакво отношение. Но в духовния живот всеки един човек, ако не е перпендикулярен на себе си към някоя друга точка, той няма отношение. Казвате: "Той не се отнася с мен добре." Те не са перпендикулярни на себе си. Двама души, които не са перпендикулярни на себе си, не могат да дадат права линия. Защото правата линия се образува от две точки, които са перпендикулярни на себе си. Две линии, които са перпендикулярни на себе си, дават плоскост. В света това е едно общество. Едно общество, ако не е перпендикулярно на себе си, ако не е перпендикулярно в прав ъгъл, не може да образува плоскост.

Сега казвате, че Господ тъй казал. На какъв език говореше Господ? На български език, на английски език, на санскритски език. Всички езици са преводи. Кой е превеждал и как? Мнозина, които превеждали Божествения език, не са разбирали математика и геометрия. Ето аз какво подразбирам. Човек, който не може да разбира, не може и да приложи. Човек, който разбира, всякога го прилага. Човек, щом разбере нещо, в две посоки ще го приложи: или като добро, или като зло. По-ясно да ви кажа, че да може да го приложите. Вие говорите за любовта. Любовта е още непонятна за хората. Какво нещо е любовта всъщност, то е непонятно за вас. Някой път вие имате някакво разположение вътрешно в сърцето си. И това вие го наричате любов. То е отражение на любовта, защото любовта е нещо реално. Защото ти не можеш да говориш, че обичаш един човек или че всичките хора обичаш. Да допуснем, че обичаш един човек повече от другите. Защо обичаш едного повече? Защото ти дава повече. Обичаш едного по-малко, защото ти дава по-малко. Обръща повече внимание на тебе, обичаш го повече. Обръща по-малко внимание, и го обичаш по-малко.

Какви са другите подбуждения? Детето обича майка си, защото му дава обич. Обичаме Бога, понеже Той ни е дал. Сега, да кажем, вас ви предизвикват да докажете има ли Господ, или няма. Или ти кажат:

“Обичаш ли този човек, или не?” Как ще го докажеш? Любовта не се вижда. Как ще покажеш, че го обичаш? Тя е нещо невидимо. Туй, което изпълва цялата вселена - любовта, нито се дели, на нищо не става. Всичко прави, а тя еднакво прави. Всичко от нея излиза, всичко прави, а пък тя никога не се изменя. Казва: “Мене не ме интересува дали някой ме обича, или не. Какво ме интересува?” Казваш: “Аз не се интересувам за неговата любов.” Да кажем, аз съм гостилничар. Ти три дена си гладувал. Как ще се интересуваш, ще се покажеш любезен, ще искаш моята любов.

Представете си, че продавам въздух, пък имате нужда от въздух. Казва: “Не се нуждая от любовта.” Ще се нуждаеш, и оттатък ще минеш. Задушаваш се. Нуждаеш се от светлината. Трябва да ме обичаш, другояче не давам. Трябва да дадеш пари, да ти дадат свещ. Сега петнайсет лева струва една свещ. Сега, вие като нямате електричество, по петнайсет лева на вечер скъпо ще ти струва.

Вие казвате: “Това са елементарни работи. Какво има в оня свят?” Оня свят е като този свят. Ако един от вас иде в оня свят, нищо няма да види: нито ангели, нито светии. Ще види хора, подобни на него. Като влезе в другия свят, той ще се привлече от такива хора, какъвто е той. Каквато е неговата разумност, такава разумност ще привлече. Волът ще привлече волове, мравката ще привлече мравки, свинята ще привлече свини, рибата ще привлече риби, птицата ще привлече птици. Представете си земния край. Като дойде птицата, какво ще прави? Тя сегиз-тогиз ще ги глади, ще хвърка с тях. Аз не искам да ви обезсърчавам. Вие се радвате на това, което не разбирате. Туй, което не разбираш, на него ще се радваш. Туй, което разбираш, оставяш за себе си. Туй, което не разбираш, към него ще се стремиш. Туй, което ние не разбираме, има по-напреднали същества, които го разбират. И следователно целият свят е пълен със същества, които нас не ни виждат. Мравите виждат ли човек? Не го виждат. Те по главата му се качват, в къщата му влизат, но никога не го виждат. Лицето на човека не са видели. Те казват, че той е една голяма мравка. Те нямат едно

истинско понятие за човека, че знае да свири или че има религия. На мравите, като им поговорят за слънцето, страшно им се вижда, че има такова голямо слънце.

Сега Писанието казва, че Господ е Пастир мой. Господ не може да бъде в този смисъл пастир, както един овчар е пастир на овцете. Ако кажа: "Господ е Учител мой.", кое е по-добро да кажа, че е пастир мой или че е учител мой? Ако е пастир, носи тояга, уроци не преподава, само пасе говедата. Води ги да пасат трева и да пият вода. Както казва псалмопевецът, на зелени пасища да бъдат. Какво учат овцете? Може би изучават ботаника? Виж, там са специалисти по тревите. Изучават и водата. Изучават донякъде и въздуха, изучават и светлината. Пък изучават и характера на вълците.

Сега вие, след като ви се говори, ще запитате: "Какъв е смисълът на говоренето?" Във всяко едно говорене трябва да има близка цел, която трябва да се реализира. Цигуларят, който носи цигулката, защо я носи? За да се учи да свири. Понеже със свиренето развива своя слух. Ако нямаше говор, ако нямаше свирене, ако нямаше промяна на човека, би се атрофирало неговото ухо. Следователно, за да не се атрофира, трябва му песен, трябва му свирене, трябва му духане на вятъра, разни звукове да слуша, за да се развие ухото му. В неговото съзнание да стават известни промени. Да разбира отношението на тези звукове.

Помнете, че в тия времена, когато псалмопевецът е писал, хората са се намирали в много големи противоречия, в много големи изпитания. Сега тия изпитания са се отдръпнали. Злото е излязло на повърхността на живота. Тогава злото е било на самия живот. Сега злото е на повърхността, тогава злото е било невидимо. Гледам, вземете простия пример: купувате хубава стомна. След като седи една седмица, строшавате стомната, стане ви малко криво. Че какво ви дава повод да ви бъде мъчно за стомната? Този, който я счупи, може да му кажете някоя неприятна дума. Защо не внимава? Може да се намерите в положението на Настрадин Ходжа, който веднъж, като се качил горе

на къщата, да я покрива, било влажно времето, хлъзнал се и паднал. Изкълчил си крака. Питали го: “Как падна? Защо не внимаваше?” Разправил на едного как се качил и как паднал, разправил на други и като го питали мнозина, най-после казва: “Абе, между вас няма ли някой, който да е падал, да знае как се пада?” След като им казал как паднал, питали го защо не внимавал, защо не турил стълба, че как се подхлъзнал. И ние сега, след като направим погрешка, казваме: “Че защо я направи?” Направена е. Всяка една погрешка, която се направи, е едно добро. Всяко добро е едно благо. Всяко направено зло е едно благо.

Може да дадете друго възражение: “Защо светът е така направен?” Аз няма да говоря защо светът е така направен. Казвам ви, вие как бихте направили света? Щом казвате: защо светът е така направен, трябва да имате план. Вие как бихте го направили? Не само да намираш махна на някого, който свири, но ти сам да свириш. Казвам, я свири, да видим ти можеш ли да свириш от него по-хубаво? Не да казваш, че не свири, не само ти да критикуваш, но и ти да свириш. Някой никак не може да свири, пък критикува. Казва, че имал ухо. Ти, щом имаш ухо, ще се научиш да свириш. Щом не знаеш да свириш, ухо нямаш. Трябва да дойдем до положението в живота да знаем това знание, върху което почива животът. Има неща неверни. Казвате: “Може ли да се приближи огънят до вашата дреха, и тя да не изгори?” Най-първо, ще се понапече и след като се понапече, после ще се запали, ще изгори. Сега всяка направена грешка има своя причина. Каква е причината? Всичките погрешки произтичат от желанието човек да печели. Да допуснем, че ти имаш мед, сладък е. Мислиш ли, че този мед, ако го знаят децата, и когато тебе те няма, няма да бъркат вътре? Ще бъркат. Мен ми разправяше един свещеник, който имал едно момиченце. Той бил много добър човек. По време на гроздобера направили петмез с тикви. За бащата го направили, понеже го обичал. Наближавало Коледа и бащата казва на дъщеря си, чието име било Марийка: “Марийке, иди да извадиш малко петмез с

тиквите в една паница.” Отива Марийка, минава половин час, и не се връща. Отива до гърнето, сяда и не мърда оттам. Той казва на другарката си: “Я иди виж какво стана с Марийка.” Майката казва: “Тя седи при гърнето и не мърда, защото нито една тиква няма в гърнето.” Всичките тикви били изядени, само петмез било оставено. Марийка не иде, защото няма тикви. Бащата казва: “Къде отидоха тиквите?” На гости. Марийка изяла тиквите. Бащата казва: “Нали има други тикви, направете ги и турете наново в петмеза, та втори път да има.” Ако първите тикви са изядени, светът е пълен с тикви, ще направят втори. Тиквите ги прекарват през киреч, сваряват ги, и пак в гърнето ги турят.

Познанието на Бога, то е новият начин на възпитание на хората. Вървим по стария начин, тъй както са писали псалмопевците. Хубави работи са. Каквото са писали те, ние се възхищаваме. Сега гледам, възхищават се от Омир. Какво е писал Омир? Какво гениално е писал Омир? Гениални работи за времето. Писал е какви борби се водили, писал е хубави работи. Но ако в нашето време би бил Омир, какво би писал? Съвсем друго би писал. Ако някой поет описва живота на една млада мома, как ще го опише? Ще я опише, че е хубава, с хубави дрехи. Но когато тя се оженила и има три-четири деца, каква поезия ще пише? Ще пише за младите години: как е играла на хорото, как е била спретната, как е погледнала на момците, как играели очите й. Че очите трябва да играят. Какво лошо има да играят очите? Има очи. На млади години гледа, има много добри очи, навсякъде гледа, здрави са очите. Здрави очи имат младите моми и младите момци. Старите, понеже не гледат насам-натам, стават слаби очите им, недовиждат. Аз бих препоръчал на вас, старите, да идете на хорото, и да гледате. Вие ще кажете: “Тъй не се говори.” Че как се говори? Ти като видиш един момък, отразява известна светлина, ти още не си запознат с неговата душа, с неговия ум, с крайните цели, които той има. Нито той може да се изяви. Той сам на себе си не е познат. Сега ние обвиняваме младите моми. Много чистосърдечни са младите моми, защо ще ги

обвиняваме? Види един момък, когото Господ е създал, тича да го види. Отива на едно изложение. Момъкът някой път не е доволен, че са като стражари. “Стражар има, казва, претърсете добре.” Щом човек не оставя да го гледат, той има пазител.

Тази книга, Библията, колко милиона хора не са я чели? Тя казва: “Да ме четат, които ме разбират.” Четат я, които разбират и които не разбират. Всеки чете кой как разбира. Защо нашият живот да не е достъпен? Животът на всинца трябва да бъде достъпен, понеже всинца ние сме Божествено написана книга. Ако разбираме добре тази книга, ако разбираме правилата, по които книгата е написана, може да се ползваме от нея. Ако разбираме характера на един човек и ако той ни разбира, ние можем да се ползваме един от друг. Щом не се разбираме, не можем да се ползваме. Щом аз не разбирам другиго, той е затворена книга. Щом той не ме разбира, и аз съм затворена книга за него.

В Откровението има едно място, дето Йоан видял една книга, затворена със седем печата. И нямало кой да я отвори. Той плакал за запечатаната книга. Най-после му казват: “Не плачи, намери се едно същество, и това е Агнето.” Огънят разрешава въпроса. Когато някой човек е замръзнал, не може да се движи. Топлината е, която развързва ръцете. Любовта чрез своята топлина отваря сърцата на хората. Без топлина не може да познаеш един човек, той е затворен в себе си. Къде е лошото, че е затворен? Щом се стопли, ще се отвори. Едно семенце без топлина и без светлина остава затворено. Като го посеете, отваря се, завързва, дава плод. Тогава ние се запознаваме с него. Вие се готвите за един свят, но този свят ще ви бъде дотолкова приятен, доколкото вие го познавате. И доколкото вие се интересувате, дотолкова ще се ползвате. Сега тия работи, които в сегашния живот ни интересуват, един ден ще бъдат минали и няма да ни интересуват. Ние ще ги преживеем, както сме преживели своето детинство; ние ще ги преживеем, както сме преживели нашето юношество; ние ще ги преживеем, както сме преживели нашата възмъжалост; ние ще ги

преживеем, както сме преживели нашата старост. Човек ще дойде в ново положение. Защото децата са предмет на учение за по-напредналите същества. Детето не съзнава този живот, защото други го проучват, други се учат от него. Старите хора са предмет на децата. Без старите хора децата не могат да се изявят. Което дете и да попитате, то, като се интересува от своите другарчета, все за дядо си говори. И дядовците са много внимателни с децата. Те са по-внимателни от бащата и майката. Дядото, ако има една ябълка, орехче, за малкото дете ще ги даде. Разбира, че детето се нуждае от много малки работи.

Ние в живота цитираме някои стихове: “Които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.” Ние чакаме сега, но какво се добива с чакането? Ако ти си на гарата и чакаш трена, да кажем, отишъл си пет минути по-късно, ще трябва да чакаш следващия. Първия си пропуснал. Излезеш за пет минути, пропуснеш, и вторият заминал. Пак чакаш. Та казвам, не трябва да пропущаме условията в живота. Колко пъти вие не оценявате хората? Срещате някой човек на пътя, направи ви впечатление. Но този човек може да произведе цял преврат във вашия живот. Минават десет-петнайсет години, вие се спирате. Срещате някой човек, може би сте се запознали с някого, направите някакъв скандал, и двайсет години не можете да се примирите. Като се срещнете, той е зле разположен и вие сте зле разположени. Казвате, че това било карма. Вие двамата не се обичате по единствената причина, че и ти много вземаш, и той много взема. Един друг се обирате, затова не се обичате. Нищо повече. Много проста е причината. За да бъде човек обичан, той всякога трябва да дава. Не безразборно, но като дойде някой, никого да не връща. Дойде някой човек, иска да купува ябълки. Не искаш да му дадеш. Дай му две-три. Няма да му напълниш една кошница, но поне една ябълка му дай, достатъчно е. Сега на вас какво ви коства да кажете една добра дума на човека? Дойде някой човек, оплаква се: “Зле съм, болен съм.” Ти му казваш: “Иди при някой лекар.” Може да му кажеш, че може да

намери някой лекар, но в дадения случай може да му кажеш: "Ще оздравееш." Ако не може да намери лекар, кажи му: "Ще го намериш, почакай. Че не си го намерил в дадения случай, то си има свои добри причини. Болестта не трябва веднага да се премахне. Всяка болест, която веднага се премахне, не е хубаво. И всяка болест, която много продължава, и то не е хубаво. Има едно отношение, и ти трябва да го знаеш. Една болест е като един масаж. Остави да ти изтрие всичката кир хубаво, не да ти притрие кожата. Щом ти изтрие кожата, и кирта да престане." Кой как дойде, в дадения случай казва: "Ще се оправи." "Какво ще стане с мен?" Ще се оправи. "Какво ще стане с войната?" Ще свърши. "Отгде го знаеш?" Не ме питай отгде го зная. На мен ми го казаха, и аз ви го казвам. "Вярно ли е?" Вярно ли е, че се бият хората? Щом е вярно, че се бият, вярно е и че ще се примирят. Всичките хора, които сега се бият, после ще бъдат много добри приятели.

Чудни са хората. Казват: "Аз не мога да се примиря. Има един човек, комуто има да давам. Той не може да ме гледа." Ще ви приведа един пример из американския живот. Един човек - много набожен, бил една вечер на съживително събрание. Връща се вкъщи и както върви, гледа на едно място отворен прозорец и една торба, пълна със златни монети, оставена на прозореца. Като вижда торбата, задига я и си казва: "Господ е заблудил тоя богатия човек да остави тези пари, те са за мене. Той има повече, отколкото му трябва." Задига торбата, занася я вкъщи. Мисли, че най-после Господ чул молбата му. Седи, приятно му е, че има тия пари, да си уреди работите. Но рече да се моли, и молитвата му отива до парите. Дотогава, като се моли, молитвата отивала нагоре, а сега като се моли, молитвата отивала до торбата с парите и се връща при него. Така минали ден, два, три... десет дена и той взима торбата с парите и я занася на богатия. Казва: "Твоята торба ме лиши от благото към Бога. Вземи парите, аз искам да си отворя път към Бога."

Та казвам, онзи човек, комуто имам да давам, аз спъвам себе си, спъвам и него. Дай му парите, та да няма нищо пред очите ти. Той рече да се моли, аз изскоча пред очите му, и молитвата му се връща към него. Религиозният човек трябва да върне тази кесия с парите. Ще помогне на него, ще помогне и на себе си. При това не се занимавайте с погрешките на хората. Един човек, който има две успоредни линии на челото между веждите, не можеш да го наречеш лъжец. Който има една линия, и него не наричайте лъжец. Не казвайте: "Ти не говориш истината." Не казвайте, че един човек, който крие нещо, че лъже. Той има право да крие, той има право да се преструва. Защо да няма право? Всеки има право да се преструва. В Евангелието има пример, когато двама души пътували от Йерусалим за Емаус. Христос пътува с тях и се преструва. Те му казват: "Остани с нас." Не го познават. Лошо ли е това? Преструва се, като че не иска да яде. Често човек казва: "Не съм гладен." Не че не е гладен, но учтивостта го изисква. Лъжата е от съвсем друго естество. Лъжата, това е най-страшната отрова, която съществува в цялата вселена. Няма по-страшна отрова от нея. Не външно привидно, но вътрешно тя е най-страшната отрова, която най-мъчно се лекува. Следователно защо ти е? Ти може да криеш нещо, може да криеш орехите. Ако не ги криеш, ще дойдат и ще ти ги вземат.

Ще ви приведа един пример защо трябва да се крие. Един свещеник си направил сладко от рози, да има. Един ден оставил свещеникът къщата си отворена. Влизат две млади момчета, намират гърнето със сладкото. Яли, яли, че после ги хваща диария. Има неща, които не се ядат. В Америка обичаят не е както тука, когато дават сладко. Там носят една лъжичка със сладко, не както тука - носят една купа със сладко. Като дошъл един американец в България, дали му сладко в една купа от вишни. Той взима купата и започва да яде. Домакинята го чака. Като изял сладкото, туря я. Трябва да имаме еднакви обичаи. Не можем да се съдим, ако нямаме еднакви обичаи. Да чувстваш в дадения случай кое е право. Американците ги

харесвам, по-хубаво е така. Турят една лъжица в една чинийка. Туй нашето е по-непрактично - пестене на време. Десет души гости, десет панички с лъжички, а тъй - една купа и всеки взима с лъжичките.

Казвам, в новия живот, в който влизаме, всички трябва да избираме да се срещаме с хора, които допринасят на нашето умствено, духовно и физическо развитие; влиянието на хората, което може да се отрази добре върху духовния живот, което може да се отрази добре върху ума, върху сърцето и върху тялото на човека. Тия хора са изостанали. Какво ни ползва нас ледът? Ледът по отношение на нас, то е консервирана вода. Трябва да се стопи, за да бъде полезен. Някои хора в света са като лед. Не са лоши хора, само не трябва да бъдем близо до тях. Има хора, които са толкова горещи, че могат да ни изгорят. И те не са заради нас. Значи само онези хора, които са помежду, които носят онази температура, която е необходима заради нас. Помнете, че всяка една мисъл има отношение към нас. Мислите, чувствата, постъпките са храната на човешкия живот. Хората страдат, когато не мислят добре. Когато хората мислят добре, то е храна за ума. Когато хората обичат, то е храна за сърцето. Когато добре постъпват, то е храна за душата. Ето в какво седи храната. Ще ядете най-хубавата храна, най-прясната. Ще имате най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-хубавите постъпки. И с тях трябва да оперираме ние към своите приятели и нашите приятели към нас. То е Божественият закон.

Тъй както сега се събираме, често казвате: “Кой колко знае?” Наскоро имах една опитност. Разработвах един образ. За да го обработя във всичката негова красота, намерих, че ако на този образ му дам всичката красота, ще направя една пакост на себе си. Защо човек ще направи пакост на себе си? Представете си при сегашните условия: една млада мома тури огърлица за двеста, триста или петстотин хиляди лева. Мислите ли, че нейното положение ще бъде безопасно? Ни най-малко. В съвременния свят ние страдаме от пресищане, а в някои случаи нещата нямат еднаква стойност. За да

имат еднаква стойност, всеки от вас трябва да разбира културата. Ако вие не можете да използвате слънчевата светлина и да бъдете благодарни на слънцето, как ще се ползвате от нея? Според старите вярвания казват, че някои се покланят на слънцето. То е друг въпрос. Слънцето не създаде света, нито месечината създаде света, нито звездите създадоха света. Те са създадени за години и времена. Слънцето е отлична книга, която трябва да четем. При тия условия трябва да се чете. Светлината е необходима за нас при сегашните условия и зависи какво количество светлина прониква в ума ни. Много пъти умовете на хората са оградени с една влага, както първоначално земята е била неустроена. Сега тепърва има да се устройва нашият мозък, разбъркани работи има. Сега ние мислим, че старите хора са по-умни. Въпрос е това. Има стари хора, които са по-умни, но има млади хора, които са по-умни от старите. Човек се ражда с възможността за знанието. Той носи знанието. Музикантът се ражда музикант, но ако той не носи музиката за себе си, то и за другите не може да я даде. Качествата на едно житно зърно са в самото него. Светлината и топлината му дават само условия да расте. Някой ще каже: "Аз това придобих." Туй учение, което сега придобиваме, то не е отсега.

За пример какъв е пробният камък на любовта? Пробният камък в християнството кой е? Още псалмопевецът е казал, че Христос е пробният камък на любовта. И за да покаже, Той трябваше да плати всичките дългове на хората, да слезе между тях. И след като Го обиждаха, да няма никаква омраза към тях. Да им желае доброто. Да не се измени. Разправяха един пример. Един лекар прави един разрез, една операция на едного на ръката му. Така го заболяло, че пациентът дигнал другата си ръка и му ударил един плесник от болка. Той от болка не може да се контролира. Лекарят му е мислил доброто, но той в дадения случай е мислел, че го измъчва и му удря една плесница. Той може да му удари и две плесници. По някой път и вие като един лекар, като хирург, започвате да правите операция на някого. Че тази

погрешка, онази погрешка, предизвикате го и хайде, той ви удари един плесник. Че онези, конските лекари, са по-умни от човешките лекари. Те завързват краката на конете, че като правят операция, да не ритат. Най-първо ще видиш този човек, ще го погледнеш дали може да търпи. Ако не може да търпи, ще му вържеш ръцете. Онези лекари, които се занимават с умопобърканите, колко от тях са бити? Лекарят върви, а онзи, отзад като го нападне, налага го. Много са хитри тия болни.

Има задачи в света, които не са разрешени. Разрешението е много лесно, но ние не го знаем. Един такъв умопобъркан турил си пръста на дясната ръка между пръстите на лявата и показалецът се издава над лявата. Той иска да хване пръста си, извади дясната ръка, посегне да го хване, но пръста вече го няма. Минало много време, и той все търси начин как да улови пръста. Отива при един лекар, при друг, да му кажат един начин. Всички лекари протакали, но един умен лекар му казва: “Ти ще разрешиш задачата.” В момента, в който болният извадил пръста си от лявата ръка, лекарят бутнал показалеца на своята ръка в лявата на болния и тогава болният могъл да хване пръста. И така задачата била разрешена. Та казвам, има задачи на любовта неразрешени. Този пръст на любовта никой не може да го хване. Когато хванеш, то ще бъде чужд пръст. Аз ви навеждам тия примери, понеже вие често казвате: “Ние не живеем добре.” Не знаете кой живее добре. Ако съдим кой живее добре, знаеш колко противоречия има.

Аз по някой път нося по две кърпи и когато искам да плюя, плюя в кърпата си. Случило ми се, че веднъж, като излизала една сестра, току тя заминала, и аз съм плюл на земята. Тя чула това и свързала това плюене с нейното отиване. Помислила, че аз плюя от нея. Казва: “Учителят плюе отподире ми.” Възможно е. Та казвам, никога, когато заминава някой, не плюйте отподире му. Тогава ще дойде изкушението. Не бързай да плюеш. Или някога обядвате, вземете кърпата, и се изсекнете. Това не е хигиенично. Или някой мъж седи в

общество на жени и започне да суче мустаките. Остави мустаките. Както влязъл, така да излезе. Когато излезе, да оправи мустаките. С каквато мисъл влезеш, остави мисълта така. Между хората остави мислите естествени. Да бъдем естествени. Няма да бъдат загладени мустаките. То е по-малка погрешка. Щом започнеш да ги въртиш, то е по-лошо. Забелязал съм, някоя мома извади огледалото си, и започне да си черви устата. Няма лошо в това, нека си тегли тегела, но да боядисва къщата, като излезе отвън. Нека си боядисва устата. Един ден гледам ръката си - червена. Чудя се откъде е дошло това червеното. Сетих се и казвам на сестрата: "Сестра, вземи хас червило, да не излиза." Добро е желанието. Аз намирам добрата страна. Аз не съм против мазането. Мисля, че червеното носи здраве. Като намаже устата и като се погледне в огледалото, мисли, че е много добре. Като не са червени устата, като че ли е болна. А като са червени, по-спретната е. Туряйте много малко, не туряйте много. Малко турете, да се изтрие, да е хубаво, да може да се погълне от кожата. В умствено отношение имаме доста такива червенини. В умствения свят и духовния свят има доста червила.

Та най-първо, като излизате от къщи, имайте будно съзнание. Ако излизате при Господа, вас не ви е срам, но от хората ви е страх и срам. От Господа не ви е страх, че ви вижда. Пред Господа ходите неглиже, а пред хората сте спретнати. Човек, като стане, като излиза, да е спретнат. Дето и да бъде, има същества, които го гледат. Ако се докарваме, трябва пред всички да се докарваме. Да бъдем облечени добре за всички. Да бъдем добре облечени за Едного, за Бога, Той е Единият. Щом сме добре облечени за Едного, то това обличане важи за всичките. Щом мислите добре само за Едного, това мислене важи за всичките еднакво. То е законът на любовта. Когато аз говоря за Бога, подразбирам Едного. Щом имаш правилно отношение за Едного, ще имаш правилно отношение за всички. Невъзможно е да обичаш Бога, и да не обичаш всичките хора. Той, като Го обичаш, живее в тебе, и ти не можеш да не обичаш хората. Невъзможно е един

християнин, в пълния смисъл на думата, да не обича хората. Ако някой път не ги обичаме, то е съвсем посторонно: той не е облечен хубаво, не мирише хубаво, не е вчесан. Трябва да го пратим на баня, да се умие хубаво, да му дадем чисти дрехи.

Та казвам, Господ е Учител мой. Досега Господ бил пастир и ви е пасъл. Сега Той е Учител и всичкото ви знание се дължи на общото състояние, в което сте научили много малко. Сега Господ трябва да бъде Учител, да се научите на разумните отношения. Гледам, има едно куче тук, научило се да скимти, като е гладно. След като му се даде хляб, то си замине. Аз мислех, че само при мен скимти. Снощи го гледам, скимти и на друго място по същия начин: пред вратата на една сестра. Ако е някой ревнив мъж, може да ревнува. Като изляза на поляната, усети ме, че съм там, дойде при мене, започне да скимти. Аз му разбирам езика защо скимти. Той е един познат, който влязъл в кучето, съвсем загазил. Казва: "Загазих, гладен съм." В него е една човешка душа, не е куче. Моли се: "Малко хлебец ще има ли?" Казвам: "Втория път, като дойдеш на земята, трябва да се учиш да живееш добре." Доста видно лице е било в миналото, не искам да му казвам името. Кой от вас ще вярва в тия работи? Казвате: "Как може човешка душа да влезе в едно куче?" Защо човешката душа да не може да влезе в един кучешки хотел и да спи там? Всички животни, това са хотели от разни степени. Душите влизат вътре на почивка. Вън от животните животът е по-тежък. Някои влизат в дърветата, някои влизат в цветята, да живеят. За предпочитане е навсякъде, отколкото извън - извън цветята, извън животните. Сега казвате: "Защо е така?" Бог е навсякъде в света. Там, дето е Бог, е хубаво. Какво лошо има, че сте в едно куче? Какво лошо има, ако те турят в затвора: турят ти един халат, турят ти букаи на краката. Представете си, че ви затворят в затвора и ви турят златни букаи от три-четири кила. Седите в затвора една година и след това ви изпратят с букаите заедно навън. Не си ли струва да носите тия букаи една година? Кой от вас не би стоял една година в затвора за три-четири килограма

злато? Направиш една погрешка, погрешката се плаща. Казвам, ония положения, в които ние сега се намираме, нас провидението сега ни изпитва доколко сме честолюбиви. Ние правим погрешки, и нас не ни е срам. Че си влязъл в някоя къща, срам те е. В една бедна душа си отишъл на гости. Господ ти е направил. Какво лошо има? Казва: "Много ми е приятно, че дойдохте при мен, че ме посетихте." Аз го погладя по гърба, помилвам го, то се радва. Какво лошо има, че съм влязъл в нея, в къщата му? Ако вляза в една циганска къща, има ли нещо лошо? Някой аристократ не би влязъл в някоя циганска къща, не е заставен. Онзи, който разбира, той разчопля работата.

При сегашните условия трябва да разчепкаме нашия минал живот. Всичко онова, което е хубаво, да го турим на работа. Всичко трябва да стане явно. Всичките погрешки на миналото трябва да се извадят, да се поправят. Всички ония мисли, които са неестествени, всички ония желания, които са неестествени, да се поправят. Всички ония постъпки да се поправят. Да се заместят с нещо много хубаво. Казано е в онази формула: "Ако не се родите изново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие." Роден, значи трябва да се пресъздаде. Онзи, малкият зародиш, трябва да влезе в утробата на майката и сам да стане дете. Туй дете трябва да се учи, да придобие знанието, за да покаже същината, която туй дете съдържа в себе си.

В двайсет и трети псалом е казано: "И ще живея в дома Господен на дълги дни." Аз бих го турил: ще уча в Божието училище дълги дни. Живеенето е друго. Сега ние сме в епохата на учението. В изправянето на живота. Животът, който сме живели, трябва да се изправи, да се обнови. Ако обновим живота си, ще се освободим от голямото противоречие. Ще останат, но ще останат малки противоречия. Ако изправим сега живота си - двайсет и пет може на стоте да останат, но седемдесет и пет трябва да изправим. Сега имаме много малко изправление. В много неща сме останали много назад. Когато някое страдание дойде върху нас, ние се възмущаваме. Когато страданието дойде върху другите хора, казваме: "Нека да го носят."

Когато страданието дойде върху нас, да кажем: “Да го носим.” Защо да не кажем така? Да ни е приятно. Не е така лесно да кажеш, и всъщност да ти е приятно. Сега, представете си, че аз ви чета следното, отварям една книга и на една страница ви чета: двеста и тринайсета страница от книгата “Божествената мисъл”. Ще я прочета, да видим каква връзка има. (*Прочете я.*)

Пазете едно правило. Всякога човек, щом реши да мисли правилно, всеки ден да казва: “Искам да мисля правилно.” Всеки ден внасяйте нова струя. Казвайте: “Искам да чувствам правилно.” Като кажете, не че ще го постигнете, ще имате едно малко, микроскопическо постижение. Тия безбройните малки корекции образуват дебелите въжета на човешкия характер. Защото всеки ден, при всичките противоречия, които имаме сега, да казваме така. Сега сме в епохата на второто пришествие, това е епохата, когато се ликвидират всичките кармически противоречия. Този живот, който сега имаме, той е минал. Него като преобразим, ще дойде нов живот.

Казвам: “За новия живот, в който сте влезли, трябва да продължите.” Вие сега казвате: “Като идем в другия свят, като умрем...” Не очаквайте да умрете, очаквайте да живеете. Не очаквайте да остареете, очаквайте да се подмладите. Смисълът на живота е вечното подмладяване, не е вечното остаряване. Вечното подмладяване, вечната любов е, която трябва да функционира в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешкото тяло. Това е смисълът на живота. Всеки един от вас, тъй както разбира любовта, прилагайте я. Не като приложиш, да мислиш дали е право, или не. Приложи. Кажи: “Това е така.” Като дойде любовта, да нямате правила как да любите. Аз ви давам съвет: не търсете съвет от хората как да любите. Тъй както Господ ви е научил, така постъпвайте. Семето нека израсте. Ябълката да израсте като ябълка, лозето да израсте като лозе. Не питайте прав ли съм аз. Кажете: “Господ е Учител мой, кой ще ме заблуди?” Туй, което ви говоря, вас ви се вижда така особено. Това са

Божествени лъчи. Като влязат във вашата душа, във всички ония добри зародиши, те ще обработят и ще създадат новите плодове.

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

5 утринно слово 25 октомври 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ДА НАПРАВИМ ЧОВЕКА

"Добрата молитва"

Ще прочета първа глава от Битието. Прочетете от първи до двайсети стих.

Когато Мойсей е писал за звездите, много ограничени понятия са имали хората. Мислили са ги като малки светила, поставени в небето. Прочетете главата до края.

"Духът Божи"

Един малък превод, направен от онова, което е било едно време. Някои от вас четете Библията. Имате една история, написана във вас, много по-голяма от тази, написана в книгата. Тази история е с всички картини, които, ако се турят на кино, ще бъдат нещо чудесно, ще видите как е станал светът. Може би за в бъдеще това ще стане. Сегашните хора се образуват по същия начин, по който е създаден светът. Вие седите някой път, имате известно неразположение, не знаете причината на неразположението. Какво е било положението, когато Бог е създал небето и земята? Земята е била неустроена и Духът Божи се носел по повърхността. Какво е било на Духа Божи в този неустроен свят? Земята е била покрита само с мъгли, с вода, с пари, с огън. Имало борба между водата и огъня за първенство кой да бъде пръв: огънят ли да бъде пръв, или водата да бъде първа. Голяма борба е имало. Огънят запали нещо, водата го изгаси. Водата изгаси, огънят го запали. Представете си децата, които хвърлят топките - едното хвърля топката, другото я хване, и пак хвърли назад. Тази топка ходи от ръка на ръка. Най-интересното е, че сегашните хора не знаят сега защо са създадени. Защо Бог създаде човека? Бог защо го е създал, е едно, но ние защо сме се проявили в света и каква роля имаме сега? Когато се появяват някои артисти на сцената, каква е

ролята? Мислите ли, че в една драма или една трагедия, или една комедия, ролите, които артистите играят, не са еднакви? В какво се отличава една комедия? В комедията нещата не са такива, каквито са представени, значи се представят в една смешна форма. Комедията представя човека много учен. В сравнение със създанието той едва е изучил азбуката. Евреинът, като научи двайсет и две букви, мисли, че много е научил, а един българин ще изучи трийсет букви. Едно време бяха четирийсет, съкратиха ги. Видяха, че е доста трудно - извадиха десет, останаха трийсет. Аз например едно време се чудех как да пиша на български. И тъй, както аз пишех преди четирийсет години, днес така пишат хората. Казваха ми: "Не пишеш право." Днес както пишат, тогава аз пишех право. Аз никога не пишех ..., друга буква тургах на мястото. Пък и "ери" не пишех, туй "ери" се чудех къде да го турна и пишех едно "и". Съображенията ми бяха, че ако аз бях научил тъй право писането, след време, като се измени, ще ми бъде трудно. Сега да оставим това.

Какво е предназначението на човека? Какво е предназначението на устата? Какви функции има устата? Първата е като един главен вход на физическия свят, че всяко нещо трябва да мине през вратата на устата. Там има трийсет и двама професори, които чакат. Туй е митница, в което се разгръщат куфарите на всички, които влизат, да не би нещо да мине без мито. Тия трийсет и двама професори дъвчат храната, пък има един друг професор - капелмайстор, който дава тон, обръща на една и на друга страна, разглежда всички неща и дава разрешение да влязат в човешкия свят. Като влязат, най-първо, трябва да се запознаят с десет милиона работници, които са доста учени. Всеки един от тях ще вземе от багажа на тоя, който влиза, ще му услужи. Десет милиона ще тръгнат след него да носят багажа. Голяма чест правят те, цял един ескорт. Някои казват: "Без ядене не може ли?" Нека направят опит. Видни адепти светии са се мъчили да постят. Христос четирийсет дни прекара без хляб, четирийсет дни пости и на четирийсетия ден огладня. Като огладня, дойде изкушението. Някои

казват: “Без хляб не може.” Онзи казва на Христа: “Не може ли да направиш тия камъни на хляб?” Какво щеше да бъде нашето състояние, ако можем да направим камъните на хляб? Учените хора сега яйца правят. Имаме яйца, снесени от кокошки, и имаме яйца, направени от учени хора. Имаме мляко, направено от крави, и имаме изкуствено мляко. Едно време говориха, че ще има малки пилюли. Ще вземат едно пилюлче и ще се нахраниш. Много лесно ще носиш в чантата тия пилюли, но не зная дали човек с пилюлчета може да живее. Във всяка една храна има складирана известна Божествена енергия. Въпросът не е тъй, както учените хора го разглеждат. Много сложен е въпросът. Онази енергия, която се складира в човека, иде от разни области. В цялата храна основните елементи са така, както са в музиката. В музиката имаме седем тона, след това имаме седем повишения и седем понижения. Без тия елементи който и да е писател, без музика нищо не може да направи. Това е азбуката на музиката. Не можеш да нотираш една песен без тях. Но един тон може да се разглежда от статическо положение. Всеки един тон има ред трептения. Да кажем, вземете един тон от двеста и петдесет трептения. На някои трептенията са четни, някои са нечетни. Четните са женски, нечетните са мъжки. Вие какво ще разберете от това? Какво разбирате от думата мъж? Под думата мъж разбирате човек с мустаци, а под думата жена разбирате без мустаци. Под думата жена разбирате същество с дълги коси, може да е чак до петите, а под мъж разбирате човек с къси коси. Ако вземете в лъвовете, мъжкият има грива, а женският няма грива. Доста дълга е гривата на лъва.

Сега, като слушате това, казвате: “Това са минали работи, нас не ни интересуват. Нуждаем се от сегашния живот.” В какво седи сегашният живот? Може да разделим живота на четири епохи: една епоха, която представя детинството - пролетта на живота; една епоха, която представя лятото, дето плодовете зреят; трета епоха, в която плодовете се събират, и четвърта епоха, в която нещата се складират. Всички тия епохи в умерените пояси съществуват. На екватора имате

почти две само епохи: имате крайно топло време и студено време. Вечерно време може да замръзне, деня имате 50-60 градуса топлина. Щом идете на полюсите, там имате един ден от шест месеца и една нощ от шест месеца. Ако хората биха живели на полюса, не зная каква култура биха имали. Много мъчно е да бъдете вегетарианци там, всички същества на полюса са месоядци. Човек не е създаден при най-благоприятните условия. Както е писано в Библията, той е създаден на екватора, гдето има изобилно плодове, и може да бъде вегетарианец.

Вегетарианството започва с женския елемент. Преди да е бил организиран светът, тъй както е създаден първоначално, мъжкият елемент е бил неустроен. Тъй неустроен е мъжът. Бог е започнал да организира света с мекия елемент. В създаването на света се създава женският елемент. Когато светът се устрои добре, хората нито мъже ще бъдат, нито жени ще бъдат. Мъжът представя външния образ, външния образ на света, а жената представя вътрешния образ на света. Мислите ли, че когато Бог е създал света, и земята е била неустроена? Мислите ли, че животът в Бога не е бил хармоничен? Значи Бог създал света в един свят, който е вечен в Него. Целият свят е създаден по образ. По някой път мнозина от вас се намирате в трудно положение. По някой път вашият живот е труден, мъчен - нямате храна, ябълки няма, круши няма, череши няма, сливи няма. Какво ще правите? Като няма, влезете в курника, хванете една кокошка, считате, че тя е виновна. Тя кряка, моли се, но вие я извадите навънка и с брадвата ѝ отрязвате главата. Казвате, че тази глава, която Бог ѝ е създал, не струва, безпредметна е и че без глава може. Отсечете главата на тази кокошка, изядете нейното тяло. Но въпросът не се свършва само с една кокошка. На другия ден срещнете някое агне, някое теле, някоя риба и започвате да изучавате тях. После започвате да изучавате характера на рибите: коя риба е по-прясна, по-хубава, по-доброкачествена, изучавате как трябва да се готви рибата, да се опече хубаво и отгоре един стиснат лимон, ще я полееш с малко

зехтин. Сега, като ме слушате, искате сериозни работи да ви говоря. Религиозните хора искат някой път да им се говорят много сериозни работи.

Аз често съм питал ясновидци в онзи свят какво те виждат. Една ясновидка ми казваше: “Аз виждам мъртвите наредени на маси. Всички седят сериозни. На масите наредено ядене - всичко, каквото е изпратено от този свят - но те нищо не бутат, седят и само гледат.” Аз не й казвам, че не е така, тъй като тя мисли: тъй е - тъй вижда, тъй казва. Че ако ида на халите, ще видя наредени неща, седи търговецът и чака, чака да продаде.

Имаше един дядо Димитър от Сливен, наричам го сливенския светия. Имаше правилно лице, имаше около осемдесет-осемдесет и пет години. Носи една торба и в торбата сушени сливи, череши, беше вегетарианец. Питам го: ти как виждаш оня свят? Той ми приведе един анекдот от своя живот, казва: “Аз бях в един манастир и като живях доста години, скъсах доста цървули. Един ден давам скъсаните цървули на друг калугерин, услужих му. Зарадвах се, че можах да направя едно добро - да дам скъсани цървули на друг калугерин. Една вечер сънувам, че съм на оня свят. Наредени хора на масите, пред всичките хубави чинии, насипано ядене, и всички започват да ядат. А само пред себе си виждам сложени скъсани цървули на масата. Казвам: “Как, в тоя свят цървули, турени на масата, че аз не ям цървули.” Казват: “Това си пратил в оня свят, това ти си дал.” Като се събудих, казах си: сега вече скъсани цървули няма да давам, но хубави неща ще давам, че като ида в оня свят, да имам. Още веднъж не искам в скъсани цървули да ми турят да ям. Аз не ядох там, напуснах масата. Видях всичките хора хубаво облечени и като погледнах, казах: “Тука не е за мене, върнах се.” И както го виждах, той носеше хубаво ядене в торбата. Той ми казва: “И друго зная, повече зная, но него няма да ти кажа.”

Аз да ви кажа: като идете в оня свят, ще видите, че каквото сте мислили, върви отподире ви. Като се обърнете, ще видите всичко,

каквото сте мислили, всичко, каквото сте направили, върви отподире ви. Ще видите кокошки без глави, агнета без глави, одрани, всички вървят и казват: “Главата ми дай, крака ми дай.” Всяко търси нещо. Гледаш, някоя гъска тръгнала подире ти, някой краден вол. Ще видиш какво ли не. Ако си убил двайсет-трийсет души, всичките тръгнали подир тебе, търсят те всички. Някой мъж, като иде в онзи свят, ще види четирийсет-петдесет жени подир себе си. Някъде пък ще видите четирийсет-петдесет мъже подир една жена. Това е неустроената земя, гдето казва Писанието, че земята не била устроена. Ще видите страшни работи, и вие ще пожелаете да се върнете на земята. Ще кажете: “Още веднъж на земята не ходя.” Да допуснем, че ти си дал двайсет-трийсет съдрани дрехи и погледнеш - тези, които взели съдраните дрехи, вървят подир тебе и казват: “Нямаш ли нови?” Те пак просят. Те носят съдраните дрехи, и нови искат. В оня свят няма магазини, отгдето да си купят дрехите, откъде ще ги вземеш? Ако речеш да облечеш голите хора, пак трябва да се върнеш на земята. Казвам, сега ще пренесем този духовен свят, светът, който става у нас. По някой път вие искате да видите оня свят. Можете да го видите, не е мъчно. Ако очистите ума си, сърцето си, душата си, ще имате ясна представа за онзи духовен свят, или за истинския свят, какъв трябва да бъде. Какво по-хубаво нещо в света, да превържеш раните на един човек? Какво по-хубаво нещо, едно дете, което е ядено от хиляди въшки, да вземеш да го освободиш от тях? Тия безполезни мисли, които ни безпокоят, те са въшки. Има въшки, пичинета и гниди. Аз съм гледал тия, които имат въшки и гниди по космите, как с гребена искат да изкарат гнидите навън. Има бели въшки, има и черни въшки. Белите въшки живеят под мишниците, черните въшки живеят в главата. И ние, съвременните хора, как трябва да се освободим от тези въшки?

Вие се оплаквате от въшките, но не знаете, че проказата може да се лекува с въшки. Сифилисът може да се лекува с въшки и бълхи. Казвате: “Как се лекува?” Ще турнеш въшките да се навъдят. Ако

имаш проказа, турни въшките да попъплят свободно, и те ще те излекуват. Те ще нападнат проказата и ще започнат да я ядат. Сега ще ме запитате: "За колко време?" Аз често съм запитвал въшките, и те казват: "Нас Господ не ни е създал, но хората ни създадоха." Въшките и бълхите казват, че тия дрехи, които имат, не ги е създал Господ, но хората им ги създадоха. "Обраха ни тия дрехи, които Бог ни е създал, и ни турнаха в тия - бедните, да живеем, че станахме посмешище. Гдето ни видят, гребена веднага и смъртно наказание ни налагат: в огъня ни изгарят." Бълхите казват: "Нас ни гонят постоянно." Казвам им: "Защо живеете в хората?" "Обичаме ги, влюбени сме в тях. Трепери ни сърцето за тях. Като стъпи крачето ни в човешката глава, то е царството божие, като ни смъкнат от човешката глава, то е адът. За нас е щастие да се качим на една глава." Тъй говорят въшките. А пък бълхите казват: "За нас е много приятно, като влезем и целунем човешкото тяло под мишницата. Като помръдва човек, много ни е приятно туй движение, което правят мъже и жени." Та казвам, туй е само по отношение на физическото тяло, което имаме. Често пазим физическото тяло, но не пазим другите облекла, с които човек е облечен, тялото на неговата душа не пазим. Сърцето има тяло.

Та казвам, човек не е само в туй тяло, дето живее. Човек е онзи, който е облечен в тяло на духа си, в тяло на душата си и на човешкия ум. Три тела има, в които човек живее. Те съставят ценното в живота. Тялото, с което живеем на земята, то е като водолаз, който влиза в морето. Водолазът, след като намери изгубените вещи, освобождава се от туй тяло на водолаз, то не е вече необходимо. Щом влезете в същинското тяло на човека, ако вие разбирате неговите закони, преспокойно може да се движите, да идете до месечината, до слънцето, до коя да е далечна планета. Може да се разхождате свободно, няма да имате никаква мъчнотия. Може да минавате през пространството.

Мен ми разправяше един ясновидец: “Молех се дълго време да ми покаже Господ какъв е смисълът на живота. Една вечер сънувах, дойде едно същество, задигна ме нагоре в пространството и пътувахме дълго време.” Този ясновидец е от Шумен и той си казва: “Къде ме носи този, тук не е още за мене? Върнах се и втори път не искам да ходим в пространството горе.” Той не е видял едно пространство, пълно с живот и красота. Той е видял външната страна като един, който пътува с аероплан четири хиляди, пет хиляди или десет хиляди метра над земята, не се вижда релефът на земята и не е така красива. От такава височина като я гледате, ще видите малки точици.

Та казвам, тепърва трябва да почнете да се организирате. Когато говоря за любовта, разбирам, че тепърва светът ще се организира. Бог сега организира света, създава се един нов свят. Досега светът, в който живеем, е неустроен. Животът на небето и на земята не е устроен. Тепърва се строи ново небе и нова земя. Тепърва трябва да се устрои човешкият ум в една нова фаза, да се устрои човешкото сърце и човешкото тяло. Сега как ще обясните: един просяк идва и вие му давате един лев? Защо именно му давате един лев, той от пари не се нуждае? Сега ние искаме все пари да имаме, това е един изкуствен живот. Ние се нуждаем повече от светлина, нуждаем се от въздух, нуждаем се от вода, нуждаем се от храна.

Казвам, за да може вие да живеете на земята, непременно трябва някой да ви обича. По какво се показва обичта? Когато обичаме някого, ние се грижим за него. Един учител, който обича учениците си, предава им много добре. Един музикант, който обича публиката, свири много хубаво, който не ги обича, свири обикновени работи. Един художник, който те обича, ще гледа да те нарисува най-добре. Този, който не те обича, няма да види важните линии, той ни най-малко няма да види това, което ти виждаш. Художникът те е нарисувал, но ти сам не си доволен от рисунката, той не е турил същинските работи. Той трябва да те нарисува така, щото образът да

показва, че ти си разумен. На второ място, да тури, че ти си добър и, на трето място, да тури, че ти си силен човек. Каквото казваш, можеш да го направиш. Гледам, някой път някоя картина има една черта разумна, но доброто го няма. Някъде виждам само доброто, но разумността я няма, на трето място, силата липсва. Ако човек в себе си не представя - главата му не представя разумността, ако неговите гърди не представят добротата и ако цялото тяло не представя в движението силата, този човек не е на мястото си. Като върви човек, да видиш, че в него има скрита Божествена сила. Като гледаш раменете, да видиш, че има доброта. Раменете показват дали човек има доброта. Мислите ли, че онзи, прегърбеният, човек е добър? Прегърбеният човек отива към материализъм. Мислите ли, човек, като върви, защо носи главата си на лявата или на дясната страна? Защо някои хора носят главата си на лявата страна? Може би някои учени хора да кажат, че лявото полушарие е по-тежко, затуй си носи главата на лявата страна. На някои дясното полушарие е по-тежко, затуй си носи главата на дясната страна. На някой главата е наклонена напред, главата отпред е по-тежка. На някои главата е наведена отзад, отзад е по-тежка. Единственото нещо, което накарало хората да се издигнат на два крака: понеже в животните, когато в предната част мозъкът станал по-тежък, заставил е тия животни да се изправят на два крака, да запазят равновесие, защото мъчно можели да носят главата си, много тежка била.

Та казвам, при сегашния живот разумност трябва. Човешката глава трябва да е под контрола на разумността, а пък човешките рамене и ръце трябва да бъдат под контрола на неговата доброта. Цялото тяло е под онази разумна сила, която човек носи в себе си.

Казваме: къде е Господ? Господ е в делата само които са направени. Казва: “Потърсете Ме в ден скръбен, и Аз ще ви помогна, и ще ви прославя.” Не казва: “Потърсете Ме в ден радостен, и Аз ще ви помогна.” Казва: “Потърсете Ме в ден скръбен, и Аз ще ви помогна, и ще ви прославя.” Ние, които скърбим, казваме: защо е тази скръб?

Да намерим Господа. Господ, като си скръбен, ще те приеме. Ако не си скръбен, никъде няма да те приеме. Щом си скръбен, на работа те назначава, щом не си скръбен, на никаква работа не може да те назначи. Радостните и весели хора се разхождат от едно място на друго. Скръбните са готови за работа, за учители, за художници, за музиканти. Скръбта е, която създава красивите неща в света. Всички вие мислите: "Не може ли без скръб?" Благодарение на скърбите на майките и бащите синът и дъщерята ходят радостни и весели. Ако майката не беше страдала, какво щеше да бъде? Благодарение на времето, което един художник полага, той създава една картина, нарисува я. Ако не беше се лишил от известни удоволствия, тази картина никога нямаше да стане.

Това, което носим в себе си: хубавите мисли, хубавите желания, както тялото е устроено, и благодарение на ония скърби, през които сме минали, цялата история, през която човек е минал, историята още наполовина е завършена. Най-първо, ние трябва да знаем как да облечем своята мисъл. Не е лесно да облечеш своите мисли с най-хубавите дрехи. Цяла наука е да облечеш една своя мисъл, да я облечеш, че мисълта да е доволна. Цяла наука е да облечеш желанията си. Като се облекат, те са нещо реално. Най-после, да облечеш всичките постъпки, че ти да си доволен. Като погледнеш, да ги видиш - твоите мисли, твоите желания и твоите постъпки, всичките усмихнати - цял един свят, като дървета, които са израснали и са окичени с плодове и цветове, и от всички да излиза един аромат.

Казват: "Много сме благодарни, че създадохме този хубавия, красивия свят, в който живеем." Вие търсете една градина на един добър човек, да влезете в нея. Тази градина е важна. Вие трябва да имате една градина, че като поканите някого, да го посрещнат вашите мисли, вашите желания и вашите постъпки. Той, като походи във вас, да каже: "Ето един устроен свят." Та вие сте в оня свят. Та в оня свят ясновидецът видял, че всичките седят, никой не говори, в размишление е. Сезон е, когато в небето настава тишина. То е най-

тържественото. То се случило в такова време, когато видял тържествено да принасят молитвите към Бога и благодарят. После пак започва онзи хармоничен живот. По някой път вашите страдания, вашите скърби отиват в духовния свят, и те поглеждат. Тогава невидимият свят показва любовта си. Когато някои от вас много страдате, те слизат да ви помагат. Най-хубавите времена за вас са били, когато след всяко голямо страдание слиза някой от невидимия свят, който ви обича, и ще ви прегърне, ще ви целуне, вътрешно ще каже: “Не бой се!” Има една ангелска дреха за вас, ще я донесе и ще си замине. Като замине туй същество, казваш: “Каква илюзия!” Погледнеш, пак скърбиш, пък поплачеш. Пък слезе някое друго същество. Вие, ако сте гладни, как бихте помилвали една кокошка?

Аз съм привеждал този анекдот. Ще ви го приведа само да сравните положението, в което ние, съвременните хора, се намираме. Един лъв, като ходил да си търси храна, попаднал с двата крака в един капан. Седял три дни гладен. Минават други лъвове, моли ги да му помогнат. Те му казват: “Прегризи си крака.” “Как да си прегриза?” “Не може да те освободим.” Минавали говеда. И тях молил, но те му казвали: “Ние не искаме да имаме работа с тебе, знаем твоя характер.” Всички животни се извървели, и той все искал да го освободят. Минава човекът, и той започва да му се моли: “Ти поне по Бога си направен, освободи ме.” Казва: “Непочтено се отнасяш. Ако те освободя, ще се нахвърлиш отгоре ми.” “Покажи човещината си, ще си изменя характера, честна дума ти давам. Ще ти благодаря в света всякога.” Човекът бил добър, отишъл при капана, натиснал с крака си и му освободил крака. Тръгнали двамата. Лъвът поразтърсил си козината, подвижил се. Вървели ден, два и на третия лъвът казва: “Три дни гладувам, ще умра гладен. Направи едно добро, освободи ме. Сега пожертвай се заради мене. Другояче защо ми е такова добро? Ти да ме ядеш нямаш нужда от мене. Аз имам нужда от тебе, ти си доста угоеничък.” Човекът се намерил в чудо, казва: “Нека тръгнем и питаме трима души, че ако няма признателност за направеното

добро, ще се пожертвам.” Мислел си човекът в себе си: “Аз да се избавя отсега, втори път не освобождавам лъва.” Срещат едно куче и го питат: “Има ли признателност за направено добро?” “Няма. Аз бях младо куче и господарят ходеше с мене на лов. Сега, като остарях, ме изпъди и ще се мре тук. Значи няма признателност.” След известно време срещат един стар кон и казват: “Има ли признателност за направено добро?” “Няма, казва, те са празни приказки.” Най-после срещат лисицата, питали и нея има ли признателност. Тя казва: “Не разбирам този въпрос. Аз трябва да съм на мястото, да проуча делото. Аз не зная как е направено доброто на лъва. Да идем да видим как ти е направено доброто.” Връщат се лъвът, човекът и лисицата. Пита лисицата: “Как беше?” Лъвът казва, че бил в този капан и този човек ме освободи. “Я направи пак, да видим как те е освободил.” Той отворил капана, туря си лъвът краката, пуснали капана и пак се затворили краката на лъва. Казва лисицата на човека: “Я си върви по пътя, остави го, нека седи в капана.”

Сега ще кажете: “Какво означава?” Това е злото в хората, което Господ турил в капан, и вие не го пущайте на свобода. Нека седи затворено. Едно желание, което имаш, ако туй желание го пуснеш, то ще те изяде, нищо повече. Всички лоши желания, всички лоши мисли изядат хубавите. Всичките добри желания, всичките добри мисли, всичките добри постъпки - те съграждат хората. Правото в света, разумното в света, силното в света е туй, което гради. Онова, което руши, вие не се занимавайте с него. Дойде в тебе едно неразположение, то е една мисъл, която руши. И когато ние работим по закона на разумното, по закона на доброто и по закона на силата, които съществуват в света, Бог ни благославя всякога. Бог изисква от нас ние да бъдем разумни, да бъдем добри, и не само статически. Един ден от нашите мисли трябва да излиза ухание, от нашите чувства да излиза ухание и ние сами да бъдем доволни от себе си.

Писанието казва, че видя Бог, което направи, че е добро. Бог извади нещо от Себе Си, вложи дихание в човека. Туй дихание излезе

от Бога. Ние, хората, трябва да оправдаем свободата, която Бог ни е дал. Гледам Божествения свят и по образа на този Божествен свят Той създаде света вътре в Себе Си. Не само да се възхищаваме от красотата на другите хора, но красотата на другите хора трябва да бъде поощрение и на нас, да бъдем красиви. Не трябва да се възхищаваме, че някои хора са разумни. Ние трябва да станем разумни. Не трябва само да се възхищаваме на доброто на другите хора. И ние трябва да имаме доброто. Не трябва само да се възхищаваме от силата на другите хора. И ние трябва да бъдем силни. Трябва да станем разумни, да развием разумността, която Бог ни е дал, да развием добротата, която Бог е вложил в нас, и да развием силата, която Бог е вложил. Трябва да се проучва не само физическият свят, който представя сегашното тяло, в което живеем, но се представя и духовният, и Божественият свят. Тия - последните, тела сега се организират. Може да кажем, че сега се организира духовното тяло на човека.

Туй е, дето Христос казва: "Ако не се родите отново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Небесно." Роденият от плътта плът е. Роденият от Духа Дух е. Сега сте родени по плът, за в бъдеще ще се родите по Дух. Онова, което ще се роди по Дух, ще бъде красиво, няма да бъде временно. Минаваме от един временен порядък в един вечен порядък. Минаваме от един безпорядък към един порядък.

Христос казва: "Единственият път, по който може да се създаде, това са три неща." Казва: "Аз съм пътят, истината и животът." Или казано другояче: Аз съм разумността, Аз съм добротата, Аз съм силата в света. Сега, за да те назначат учител, ако не си разумен, ако не си добър и ако не си силен, учител не може да бъдеш. Искаш да бъдеш господар. Ако не си разумен, ако не си добър, ако не си силен, господар не можеш да бъдеш. Искаш слуга да бъдеш. Ако не си умен, ако не си добър, ако не си силен, слуга не можеш да бъдеш. В

Божествения свят, за да вземеш най-малката работа, трябва да бъдеш разумен, добър и силен. С тях можеш да вършиш работата.

Да кажем: как вие представяте учението Христово? Досега две хиляди години се оплаквате, че Христос е пострадал. Не е там въпросът. То е учението до възкресението на Христа. Проповядваме този живот, когато на Христа било мъчно да живее. Христос казва: "Докога ще ви търпя?" Казано на наш език: дотегна Ми да живея между тия хора. След възкресението среща апостол Павел, който Го гонеше, и му казва: "Павле, защо Ме гониш?" Че майката, която не знае да възпитава децата си, Христос не е влязъл да й каже: "Защо Ме гониш? Ти биеш децата. Какво искаш от тия деца? Какво искаш от Мене?" Ти се отнасяш недобре със слугата си. Христос ще дойде, ще ти каже: "Защо не се отнасяш добре със слугата си? Какво искаш от Мене? Защо Ме гониш?" И в господаря е Христос, и в слугата е Христос, и в майката е Христос, и в бащата е Христос, и във възлюбления е Христос. Навсякъде е Христос, и ще те попита: "Защо Ме гониш?" Не искам да направя услуга на един човек, аз не го обичам. Когато го обичам, готов съм да направя доброто. Когато не обичам, не съм готов. Не само от господаря трябва да има обич, но и слугата, и той трябва да обича. И от двете страни трябва да има обич, за да се прояви любовта. Без баща и без майка децата не могат да се явят. Проявлението на любовта на бащата и майката са децата. Ако синовете не се проявяват такива, каквито са, тогава де е погрешката? Да кажем, бащата дава средства, праща сина си в училище. Той не се учи. Праща го в университета, и там не се учи. На работа го праща, не работи. Де е погрешката, в бащата или в сина?

Според вас, за да обичаш един човек, за какво трябва да го обичаш? Вие, като се обичате, за какво се обичате? До какво сте дошли? Има някои хора, които обичат някого заради очите. Има някои, които обичат някого заради ушите. Има някои, които обичат някого заради носа. Има някои, които обичат някого заради устата. Има някои, които обичат някого заради ръцете, заради краката,

заради цялото тяло. Според мен очите са две свещи. Щом като видите очите, и като отворите книгата, може да четете хубаво. Светлина излиза от тия очи. Обичам този човек, понеже от очите му излиза светлина, която на мене е потребна. Искам да се разговарям с него. Като ида при неговите уши, слушалки са на телефона. Потребни ми са неговите уши. Щом видя един добър човек с хубави уши, може да се разговарям с невидимия свят. Няма хубави уши, няма съобщение. Щом има един хубав нос, този нос е свързан с духовния свят, може да усетя уханието на всички цветя, пък и въздухът минава през носа. Като срещна един човек с хубав нос, аз дишам по-дълбоко, въздухът влиза. Като го срещна с един хилав нос, и дишането не става правилно. Мене ми е приятно да срещна две хубави очи, да срещна един нос с две хубави отвърстия. Приятно ми е да срещна един човек с хубава уста, с хубави ръце. То е благословение да срещнеш човек с тези хубави работи. И Христос се оплаква от онзи фарисей, който Го поканил на гости, гледал Го, изучавал Го. Гледа: иде една жена, паднала, започнала да плаче и да Му чисти краката. Той си казал: “На този светия приятно Му е тази жена да Му милва краката.” Той си мисли така. Христос му дава пример, казва: “Дойдох в къщата ти. Ти вода не Ми даде за краката. Тази, откак съм дошъл, не престава да Ми чисти краката. Затова ти казвам, че нейните прегрешения й се прощават, пък твоите остават.” Ако ние, съвременните хора, можем да очистим краката на Христа, голяма задача имаме. Падението на цялото човечество какво е? Цяла една работа. Целокупно имаме желание да си помагаме. Любовта е творчески принцип, който освобождава хората. Докато не се освободим от обществото, не можем да влезем в областта на истината. Ако не се запознаем с любовта, онзи, истинския, живот не можем да го възприемем. Ако не се запознаем с Божествената мъдрост, знанието не можем да го възприемем. Ако не се запознаем с истината, свободата не може да дойде. Три неща са. Ние трябва да влезем във връзка с любовта. Тази връзка Христос я направи. Тя иде чрез закона на страданието.

Страданието е първото запознаване на любовта. Ние, съвременните хора, нямаме търпение. Да кажем, имам един слуга. Или слугата да търпи повече, или господарят да търпи. Ако господарят не може да търпи, слугата трябва да търпи. Ако слугата не може да търпи, господарят да търпи. Един от двамата в дадения случай трябва да бъде търпелив. Ако господарят не може да прояви търпение и ако слугата не може да прояви търпение, какво става? Стълкновение. Ние, съвременните хора, които не оценяваме Божиите блага, какви хора сме? Очи ни е дал, не сме доволни. Уши ни е дал, не сме доволни. Уста ни е дал, не сме доволни. Всичко ни е дал, и постоянно има един вътрешен ропот.

Като станете сутрин, бих ви препоръчал да благодарите за очите, какво благо са. Благодарете за ушите, че слушате хубавите работи в света. Вие слушате вятъра, който духа. Знаете каква приятност има някога в онзи вятър, който лъха отвън, или от бурята. То е един говор. Господ ви говори отвън. Какво казва Господ? Господ казва: “Докога ще бъдете неразумни? Докога ще постъпвате глупаво?” Тук толкоз години при мене идват. Като се разболее някой, казва: “Учителю, помогни!” Хубаво е. Но в лекуването всички трябва да вземат участие. Когато един уд боледува, цялото тяло взема участие. Ако всички служите на любовта, болни няма да има. Гледам, ревматизъм имате - малка любов имате. Всеки един от вас се скрил в себе си, никой нищо не дава от себе си. Ще иде при някой лекар, ще го лекува, ще трябва да плати. Всяка една болест се дължи на един вътрешен недоимък: или на недоимък на светлина, или на недоимък на доброта, или на недоимък на сила, нищо повече. За да стане здрав човек, трябва да му се даде това, от което се нуждае. Един болен човек защо да не лежи, да се запознаете с него? Не го съжалявайте, че страда. Той се нуждае от хляб, дайте му. Седнете с него на един обед, поразговорете се, кажете му причините защо той е болен. Който и да е, щом обикне болния, той ще оздравее. Ти си болен, обикни някого и ще оздравееш. Боледуваш. Защо? Не обичаш. Обикни някого. Може да обикнеш едно

куче, ще оздравееш. Може да обикнеш една кокошка, може да обикнеш едно дърво, може да обикнеш един извор. Обикни нещо и кажи: "Тук е Господ." Ще оздравееш.

Аз другояче гледам на нещата. Дойде някой болен при мене, и после казва: "Той не ми помогна." Аз казвам: той не ме обича. Щом ме обикне, ще оздравее. За всички законът е същ. Заболи те главата, обикни Бога, главоболието ще изчезне. Като се разболееш, обикни едно дърво, някоя череша, ще изчезне болката. Вие искате много лесен път. Ние сме в най-мъчния път. По-мъчен път няма от този. Ако искате лесен път, това е най-лесният. Ако станете по-напреднали, ще имате още по-мъчен път. Представете си, че вие имате едно дете и вие не можете да се справите с него. Представете си Господ, милиарди същества, гракнали към Него всички. Какво отношение има Той към любовта ли? Той на всичките казва: "Щом обикнете Бога, болест няма. Щом се намали любовта към Бога, болестите идват." В света трябва любов, трябва разумност, и всичките ще бъдем здрави. Практическата страна? Мнозина ме срещат и казват, че обичат, пък са болни. Не можеш да обичаш и да бъдеш болен. Те са две неща несъвместими. Щом обичаш, лицето ти не може да бъде тъмно. Щом обичаш, очите ти не може да бъдат тъмни. Любовта носи живот. Аз ви говоря за онази Божествена любов. Вие сте опитали другата любов, от която хората умират. Да дойдем до любовта, която оздравява хората. Чудното е, че някой, като обикне някого, всичките станат против него. Казват: "Той е обикнал." За да оздравее, трябва да обикне поне едного. Тогава аз да ви кажа как аз мисля. Бащата, понеже не обича всичките дъщери и синове еднакво, да обикне онзи необичания, който ходи разпасан, на него да му даде първото място. Всякога да обичаш, който не е обичан. Срещнеш едно куче, което е бито, бито, дадеш му малко хлебец, помилваш го. Онова куче, което е милвано, галено, няма какво да го обичаш. Бих желал сега за вашата любов да търсите мършавите в света, не красивите, хубавите, но грозничките. То е Божественото. То е неорганизиран свят. Казва Бог: "Да бъде светлина!" Като влезе

любовта в този - неорганизирания, свят, тогава ще дойде светлината, тогава ще дойде Божественият мир и Божествената радост, и Божественото веселие. Обикнете в дома си когото не сте обичали. Сега потърсете необичаните, защото онези, които обичат, те са силните хора в света. Всички трябва да станем силни. Онези, които не сте силни, да се радвате на тях, понеже има кого да обичате. Силните обичат слабите, разумните обичат глупавите, добрите обичат лошите. Те са необходими неща контрасти.

Казвам, половината от хората, които сте силни, обикнете слабите. Умните обикнете глупавите. Добрите обикнете лошите. В обикновен смисъл.

И рече Бог: "Да направим човека, човека по образ и подобие Нашему. Да направим човека, който може да люби и да обича."

"Отче наш"

6 утринно слово 1 ноември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

НОВИЯТ ПЪТ

“Добрата молитва”
“Махар Бену Аба”

Има едно изречение, което казва: “Повторението е майка на знанието.” Не еднообразното повторение. Може да ядеш сладки неща, но ако ядеш череши, те са сладки; ако ядеш ябълки, те са сладки; ако ядеш грозде, е сладко. Каквито и да са плодове, има разнообразие в тази сладчина. Аз ще ви говоря за тринайсетата глава от “Първо послание към коринтяните”. Аз ще я чета, като череша да бъде. Друг път като я чета, ще бъде като сливи. Сега като череша: “Ако говоря с човешки и ангелски езици”, а избягвам животинските и “ако нямам любов, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка...”, ако имам знанието, щото и гори да премествам, ако не зная как да го прилагам... любовта дълго търпи, дълго се надява, защото надеждата много кратка е, за един ден е. Има една надежда, прескача единия ден. Всичко търпи любовта. Но тук се разбира не глупавият живот, да търпиш въшките, да търпиш бълхите. Някой има търпението на въшките, само се чеше. Да съблече ризата си, да изчисти ризата си от бълхите. Защо ги е взел като квартиранти? Някой е дал под наем стаята си. Има хора, които целия си живот се тревожат дали ги обичат, или не ги обичат. Как ще разбирате това? Ако си мазна кокошка, ще те обичат, ако си мазна овца, ще те обичат, но ако си мършава, ще те държат настрана. Ако си добро масло, ще те ядат, ако си лошо, ще те хвърлят навън.

Една мома се жени и, най-първо, не ѝ ли стига умът да види първо свекървата; какъв е свекърът; да види брата, сестрите на възлюбения? Тя се влюби само в него, но така не става. Като се влюби само в него, пати ѝ главата. Най-първо, трябва да види дали бащата и

майката се обичат, да види семейството от род ли е. Ако не е, хич да не си туря крака в тази къща. Сега, като си тури крака, ще пита защо Господ направи света така. Господ не направи света така, ние го правим. Ако съблечеш ризата на баща си, ако си малък, прекрой я, да ти съответства. Ако туриш голямата риза на баща си, ако туриш големите гащи на баща си, ще бъдеш смешен. Прекрой ги, направи ги удобни.

Съвременните хора всички са станали божества - туй, което и Ева искаше - да стане божество. Божества са и се докачат. Какво божество си, като си слаб? Бият те, и ти му казваш: “Аз ще му докажа.” Какво ще му докажеш? Днес те бият, утре те бият - ти все доказваш. Ти биеш, те кажат: “Аз ще му докажа.” Един други се бият и все си доказват. Имат набити крака, набити гърбове, задници. Питате: “Защо Бог създаде света така?” Това не е философия.

Една стара жена дава съвет на една млада мома да се ожени и да си народи деца. Хубаво е да си народи деца. Страданията на всички хора от какво произтичат? От децата. Адам, докато беше сам в рая, свободна му беше главата. Щом се роди едно дете, побеля му главата, и то от какво? Адам се подложи на изпитания и не си издържа изпита. И Ева не можа да си издържи изпита. Учен човек беше той. Господ искаше да го изпита. Понеже не се позволяваше животните да влизат в рая - нечисти бяха животните, живееха отвън. Понеже Господ прекарва в рая животните пред Адама, да им даде имена и като им даде имена на всички животни, видя, че все две по две вървят: мъжко и женско. Казва си: “Животните - мъже, жени, заедно вървят, пък аз, човекът, съм сам. Мене ми липсва нещо, Господ е скрил нещо от мене. И аз да си имам такава другарка...” Господ видя това и казва: “Не е хубаво човек да бъде сам.” Но Адам не можа да си издържи изпита, похапна от плода. После се роди Ева. Ева гледа дървото и казва: “От последното дърво като хапна, ще стана като Бога.” Ето едно изкушение. И досега всички богове станаха. Казва: “Ти знаеш ли аз кой съм?” Кой си? Който страдаш. “Знаеш ли кой съм аз?” Че кой си?

Който се тревожиш за хляб, за вода; който се тревожиш за деца, за мъж, за жена; тревожиш се, че не си министър, че не си цар. Хиляди работи има, за които се тревожиш. (Учителят прочете до края главата.)

Често вие питате за в бъдеще, че които се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват. Казвате: "Че как ще се раждат хората?" По един начин ще се раждат. В съвременния спиритизъм как се раждат духовете? Медиумът, като беше в транс, най-първо, се образува пара, после се сгъстява, сгъстява и излезе един човек. Може да говори чрез него. Говори този човек, виждаш го и после пак се превръща на пара. И за в бъдеще баща ти, отишъл в другия свят, той ще дойде като пара, ще се образува тяло, ще проговори с тебе. Кое е по-хубавото - сегашното или тогавашното? Сега трябва да се минат двайсет години, докато човек стане умен, а тогава - излиза изведнъж от бащата, ти няма да го пращаш в училище да учи, няма да му слугуваш, няма да го храниш. Имаш някой възлюблен, който заминал за другия свят, ще го повикаш, ще се яви, и пак ще си замине. Казвате: "При мене да бъде, при мен да спи." Това са все наши заблуждения, с които спим. Какво е родило спането? Нали ги туряте в гробищата, и там спят. Сегашният порядък, в който живеем, не е лош, но питам кое е по-хубаво: да бъдеш червей, някоя гъсеница или пеперуда? Тя върви по земята, качи се на някое дърво, търси някой лист да го изяде, намира, че листът е виновен и го изяжда. Като изяде листата на дървото, то плод не дава. По-износно е да бъде пеперуда. Уподобявам гъсеницата, това е плътта, а пеперудата, това е Духът.

Ние носим две състояния едновременно - и на гъсеницата, и на пеперудата. Ще се откажем от гъсеницата. Защо ни е да бъдем гъсеници, да ходим по земята? Кое е по-хубаво в живота: дългове ли да имаш в живота, или да си богат, да нямаш никакви дългове? Кое е по-хубаво: постоянно да скърбиш или постоянно да се радваш? Всичката погрешка в съвременния живот къде е? Едно време турските коне вървяха караешкин или рахванлия. При рахванлия успоредно вървят краката на коня. А при караешкин? А при караешкин

предният десен крак върви със задния ляв крак и предния ляв крак със задния десен, като че върви много сербез. Ние мислим, че светът е много лесен и ще се оправи. Аз мога да ви кажа как ще се оправи светът, но не сте готови. За пет минути може да се оправи. Светът с пет пари може да се оправи само като го знаеш. Преди няколко време дойде един, търси цяр за малария. Една сестра дойде тия дни и казва: “Учителю, аз намерих цяр за малария - христовото око.” Да, христовото око е цяр. Има едно цвете, христово око се нарича, то е цяр за маларията. Хората търсят някакъв цяр за маларията. Не ти струва много, четири цвята да туриш в едно джезве да ги свариш, ще изпиеш водата, и отива маларията. Но стига да го намериш. Вие не го знаете. Казвам ѝ: “Я донеси това цвете, да го видя.” Докато не намериш онова цвете, което мяза на Христовото око, докато в любовта не намериш онази любов, която мяза на Христовото око, маларията не се цери. Няма нещо по-красиво от човешкото око и няма нещо по-грозно от него. Има хора, които, като те погледнат веднъж, ще бъдеш нещастен за целия си живот. Има хора, които, като те погледнат, ще бъдеш щастлив в целия си живот.

Аз съм пробвал онзи пример. В един манастир, в християнската епоха било, един игумен бил неразбран човек. След неговата смърт идва един друг игумен и намерил сметките на манастира много разбъркани, обвинявали го за това. Той започнал да се моли да дойде старият игумен, да си уреди сметките, че да го не нападат. Старият игумен бил в ада. От рая лесно се идва, но от ада мъчно. Защо е мъчно? Все едно някой човек да е осъден на двайсет години каторжна работа. Не го пущат - двайсет години трябва да се минат, не е лесна работа. Най-после дошъл старият игумен, да уредят сметките. Уредил ги, но оттам насетне, после такава голяма воня се образувала в манастира, че всичките калугери избягали и манастирът запустял. Защо ще урежда сметките, когато целият манастир ще запустее? Престанете да викате игумените от ада да уредят сметките. За предпочитане е да носиш всичките страдания, отколкото да повикаш

от ада един игумен, да оправи сметките. Някоя млада мома иска да се ожени, да тури в ред младия момък. И все в ред го турят. Остане ли ти да туриш младия момък наред, или младият момък да тури момата наред, манастирът ще се увони. Остане ли сега човек да ви обича, ще се увони манастирът. Този човек, който става приятел, той, като излязъл от Бога, трябва да те обича. Не те ли обича оттогава, и сега не може да те обича. Никога не вярвайте на една любов, която започва сега. То е една вечна лъжа. Ако остане сега да се обичаме, то е изгубена работа. Казвате: "Какво пишат писателите?" Аз зная една красива булка, която роди повече от дванайсет деца, и все мъртви. Питам: защо ще раждаш мъртви деца? Защо ви е една мъртва любов? Малко сериозна работа е да раждаш дванайсет души. Да любиш, да се разлюбваш какво е? Залюбиш се няколко седмици, скараш се, разсърдиш се, казваш: "Не го обичам." Това е театър. Като погледнеш един човек, да го направиш щастлив за цял живот. И той, като те погледне, да те направи щастлив - то е любов, за тази любов говоря. За другата любов не питайте защо е. Вие разбирате и казвате: "Толкова ли съм лош?" Всички хора, които отначало не са започнали да любят, са лоши хора. Всички хора, които сега започват да любят, са лоши хора. Всички хора, които всякога са любили и отначало са любили, те са добри хора. Според мене няма да ми говорите, че някой се е покаял. Аз разбирам покаянието другояче. Аз разбирам покаянието, когато човек отначало се е покаял, когато излязъл от Бога, и видял всичките погрешки. После само ги чете. Един учен човек, като погледне едно число, го разбира, едно по едно го чете. Например 1200 като четеш, ти, като видиш, и разчиташ това число.

Сега често на Изгрева казвате: "Той само Учителят знае да люби." То е изгубена работа, ако е така. Ако и вие не любите, както аз любя, и вашата е изгубена.

Казвам, светът, както мисли, няма да се оправи. Да вярвате, че в онзи свят, като идете, че ще се оправи, то не е разбиране. Човек трябва отначало да е любил. Ако един човек е заченат без любов, ако майка

му не го е обичала, а искала да го пометне, ако майка му е мислила десет пъти да го пометне, той човек няма да стане. Мислите ли, че един баща, който стане причина да се зачене едно дете, че не го признава, че е негово, казва: “Не е мое.” - мислите ли, че от това дете ще стане човек? Който не е роден сега, трябва да се роди, и затова човек трябва да умре. Всички трябва да умрат и да се родят наново, нищо повече. Всички ония хора, които без любов са се родили, трябва да умрат. Щом умират, без любов са родени. Като се родим от любовта, няма да умираме. Аз виждам, някой плаче. Защо ще плаче човек, кажете ми. В сегашната епоха трябва да плачем. Но човек всичко има, и пак плаче. Сега искате да знаете как ще се научите. Ако човек не възприеме Бога вътре в себе си, да го научи, няма кой да го научи. Казва Писанието: “Всички ще бъдете научени.” Ти искаш сам да се научиш. То е невъзможно. Ако остане земята сама по себе си да ражда нещата без слънцето, то е невъзможно. Земята ще ражда, ще има в нея живот само тогава, когато слънцето я грее. Ако ние уповаваме на тия лампи, те няма да оправят света, то е заблуждение. Светът може да се оправи само от слънцето. Тия заблуждения, които туряме в нашите умове, те са за неща до време. Тия слънца се дължат на онова слънце, което грее. Хубава е и тази любов. Но разчитайте на онази любов, на онази лампичка, която от слънцето излиза. Разчитайте на Божията любов, от която се ражда животът. Христос казва на едно място: “Който е видял Мене, видял е и Отца Ми.” Защо страдат евреите? Вие ги съжалявате. Те не приеха Бога, като дойде Христос. Не Христа не приеха, но Бога в Христа не приеха. Казват: “Има тук един човек.” И сега българите казват: “Един нов Христос има.” Но и на българския народ бъдещето ще бъде такова. Да дойдат да се подиграват на Христа. Христос в света е един, двама Христосци не може да бъдат. Слънцето е било преди хиляди милиони години, и това слънце сега е същото. Ако кажем, че това слънце е едно, а онова е било друго, то е заблуждение. Дошъл някой друг, нов Мойсей - Устабашиев, човек, който е турил устата си да брътви. Дошъл някой,

има Христовия Дух да оправи света. Оправи ги, бият се хората, избиват се. В България, като дошъл Устабашиев, турил закона за 250 грама хляб. Като дойде Устабашиев, сиренето изчезна, маслото изчезна, житото изчезна, всичко изчезна. Новият Мойсей дойде в света. Аз ви казвам, не искам вие да бъдете Устабашиевци, не искам да бъдете нови Христосци. Казват: "Човек ще оправи света." То е заблуждение. Ти си се родил от баща и майка. Родили те тебе, слабия човек, ще оправиш света. Кой свят, кажете ми? Никой не може да оправи света. Нито владици, нито попове, никой не може да оправи света. Те турили калимавки, корони... Какви са тия заблуждения? Утре ще умре, в гроба ще го турят. Дойде някой, казва: "Аз, Учителю, те познавам, дай ми пет-десет лева." Така не става. Дойде една сестра, заплакала четири реда сълзи. Защо? Дъщеря й казала: "Мамо, ще се самоубия, животът ми няма смисъл." Защо ще вярвате? Никой не може да се самоубие. Ако аз стопя едно парче лед, умряло ли е? Вода е станало.

Думите: "Мамо, аз ще се самоубия..." другояче тълкувайте. Всяка мома, която иска да се самоубие, иска да влезе в любовта. Казва: "Аз искам да умра." Трябва да съзнае, че за този живот ако не умрем, в новия живот не можем да влезем. Трябва да умрем. Ако не умрем, работата не се свършва. Вие не искате да умрете. Престанете да ви говорят лъжи. Туй, което четете, туй, което разбирате, са квадратни лъжи. По този начин, както са писали хората и са проповядвали, това са лъжи, помнете го това. Снемете всичките обвивки на нещата, елате до същността на любовта. Да разберем какво нещо е любовта. Аз гледам някой път някоя млада мома, като влиза в моята стая, оглежда, като че ли има някакъв капан вътре. Възможно е. Колко пъти котката е седяла при дупката на мишката, казва: "Сърцето ми гори за тебе, аз ще умра, ако не излезеш из дупката си, да те видя, само да те зърна, излез." И за да не умре, мишката излезе, котката я хване и казва: "Ти защо не излезе по-рано?" И момъкът се сърди защо, като минавал, момата не излязла по-рано да го погледне.

Гледам, тук една млада сестра се оплаква и ми казва: “Тук на парцал станах на Изгрева.” Казвам, и парцалите са потребни за паниците. Без парцал как ще миеш паниците? По-добре парцал за паниците, за предпочитане е това, отколкото кърпи в джоба, да си бършат носа, или постоянно да седи в гардероба. Защо ви е тази кърпа? Или защо ви са вашите хубави шапки да висят вкъщи?

Сега аз ви казвам, вас ви трябва едно сърце, направено от любов; трябва ви един ум, направен от любов; трябва ви едно тяло, направено от любов. Престанете да вярвате във всичките тия заблуждения, че това е станало или онова е станало. Бог е направил света. И всичките блага, които Бог е дал, всичко заради нас е направено. Ние търсим слънцето и всеки мисли да направи една малка стаица. Че как ще я направиш? Мисли, мисли, и дома се скарат. Казва: “Трябва да живеем в по-хубава стая, по-хубава къща, с по-големи прозорци.” Защо да се не радвате на тия хора в София, които имат хубави къщи? Иди, погледни къщите и радвай се. Богатият човек живее там. Защо да се не радваш, че той живее там? Влез в него, поживей един-два месеца. Ти ще живееш, и той ще те храни. Ако знаехте така да влизате в хората, щяхте ли да бъдете нещастни, кажете ми? Вие живеете в блаженството на страданията. Аз ви уважавам и почитам от моето гледище. Както ви говоря, вие сте герои, понеже вие при този - лошия, живот не искате да го напуснете. Казвам: “Браво, любов има.” Той по три пъти бие своята възлюблена, и тя не го напуща. Казвам: “Браво!” Друга никак не я бие, но го напуща. Коя е героиня: която бият или която не бият? Която бият. Онази, която нито една лоша дума не са й казали, но тя казва: “Не го обичам, има нещо отвратително.” Кое е по-хубаво? Житото, докато не бият, зърно не дава.

Ако искате да изучавате сегашния живот, живейте посегашному. Сегашният живот по този начин, както живеете, другояче не може. Ако искате да разберете този живот, по този начин ще живеете. Ако искате да разберете новия живот, по този начин не може да живеете.

Ако искате да разберете състоянието на една пеперуда, трябва да станете пеперуда; ако искате да разберете състоянието на един червей, червей трябва да станете; ако искате да разберете състоянието на детинския живот, деца трябва да станете; ако искате да разберете възрастния живот, възрастни трябва да станете; ако искате да разберете възмъжалия живот, трябва да възмъжеете. За да разберете един живот, трябва да живеете в него. И най-после, ако искате да разберете старческия живот, трябва да бъдете стари. Ако искате да разберете Божествения живот, трябва да сте разбрали детинството, юношеството, пълната възраст и старчеството. Като излезете из тия животи, ще влезете в Божествения.

Павел казва: "Око не е видяло и ухо не е чуло, и на човека на ум не е идвало онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят."

Кое е по-хубаво: да се служи на хората или на Бога да се служи? Кое е по-хубаво: на живите деца ли да се служи, или на куклите? Малките момичета служат на куклите, а малките момчета служат на кончетата. Кое е по-хубаво: да се служи на живите кукли или на мъртвите? Човек още като дете, като се роди, прави много престъпления. Майката, като го чисти, то прави престъпления. Тя го чисти, мие го и като стане на двайсет и една години, то престане да върши престъпления. Децата престъпления вършат, но майките им прощават. Майката, която се е гнусила от нечистотии, сега изчиства детето си, мие го и като си измие ръцете, яде. Тя, като мие задницата на детето, после ще яде. Знаете ли колко нечистотии остават по ръцете? Аз не виждам никаква идеалност в този живот. Животните, като дойдат, най-първо, се миришат по задницата. Едно време и ние ги търсехме, да ги миришем по задницата. Аз другояче виждам работата. Така не се живее, така не се мисли. С тия мисли никъде няма да идете. С тия мисли хилави стават хората, побеляват им главите, прегърбват се, болести идат. Мисли, че като иде в оня свят, ще иде при ангелите. Ангелите не носят такъв ум. Ти си едно говедо, ще идеш при ангелите и ще влезеш в рая. Ще те пуснат в рая, както

тук едно дете го пускат, но трябва да му мият задницата. Ще те пуснат в рая, но трябва да ти мият задницата. Ти на краката си не можеш да стъпиш.

Казвате: “Бъдете чисти, бъдете светли.” Това са думи. Казвам: каква е любовта? Христос дойде до едно положение. Аз виждам един от най-хубавите моменти в живота на Христа. От моето гледище онзи момент, когато дойде в най-голямото противоречие и казва: “Господи, прости им, не знаят какво правят. Прости им един ден, като ги съдиш, прости им.” Или, казано на модерен език: прости на тия говеда. Аз не искам да ви проповядвам един разпънат Христос. Искам да ви проповядвам един Христос, който е възкръснал. Може да се възмущавате: “То е минало.” Ако вие се възхищавате, станете като Него, станете като страдащия Христос. Защо искате Той да ви носи страданията, защо искате Той да работи заради вас, да ви спасява? Разбирайте хубаво спасението в какво седи. Спасение в света е любовта. Спасението е туй, дето търсите. Онзи те спасява, който те люби. Ти, който го любиш, го спасяваш. Без любов спасение няма. Спасението е в Божията любов. В нас Бог, Който ни освобождава от смъртта, Той ни спасява. Без любов няма спасение в света. Той е един акт, както ние го смятаме, то е момент. Слънцето като те зърне, ти си спасен. Сега вие, които ме слушате, какво ще разберете? Не искам да ви кажа какво ще се прави. Вие вървите по вашия път. Онези от вас, които сте дошли до положението и искате да приложите любовта, то е новият възглед. Не се извинявайте. Никакви погрешки не трябва да се правят. Ето аз какво разбирам под думата погрешка. Аз като пиша, в ума ви съществува идеята. Като правя погрешка, и коригирам. Напиша, затрия, докато най-после напиша една дума, че аз сам да я харесам. Напиша една дума, каквато и да е, и после казвам: ще мине. Не. Да остане някой да ме пита: “Ти обичаш ли ме, или не?”, то е изгубена работа. Някой иде, болен е, казва: “Обичаш ли ме?” Аз ще му докажа обичам ли го. По два начина аз може да му покажа моята любов. Здравият, като иде, който не вярва в мене, той ще стане болен.

Който няма любов, няма какво да ме пита: обичаш ли ме. Казвам, здрав ли си? “Не съм.” Болен ще стане. Здравият човек, щом ме попита обичам ли го, само като ме пита, ще стане болен. А болният като ме пита, ще оздравее. Който не ме обича, болен ще легне. Ако дойде здрав при мене, зная, че ме обича. Ако дойде болен, не ме обича. Моята мярка е тази. Щом дойда при вас, и съм болен, зная, че никаква любов нямам. Тъй разсъждавам. Едно от двете: или той не ме обича, или аз не го обичам. Аз боледувам по две причини: или защото той не ме обича, или пък аз боледувам, защото аз не го обичам. По два начина можем да бъдем нещастни: или като не обичаме хората, или като те не ни обичат. По два начина можем да бъдем щастливи: или като ни обичат, или като ние обичаме. Сега казвате: “Той не ме обича.” То е половината - и ти трябва да го обичаш.

Следователно ти, като не го обичаш, и той, като не обича, вие създавате ада, в който и двамата се мъчите. Ти, като го обичаш, и той, като те обича, вие живеете в рая.

Казва: “Дето са събрани двама или трима в Мое име, дето са събрани в името на любовта, там съм и Аз, там е раят.” Аз по някой път често мисля, че се събираме, събираме се тук сутрин, да се молим. Да се молим за българите, да не идват аероплани, да няма бомби, да има плодородие. Питам: защо ще живеем за един народ, който ще яде, ще пие и ще разсъждава има ли Господ, или няма Господ? Че те ще бъдат като сегашните евреи. Че какви са евреите? Каква е сегашната култура? Туй, което аз виждам. Казва: “Къде е адът?” Адът е на земята. Аз виждам какво се върши под земята и какво се върши над земята. Аз виждам какво се върши във всички шантани. Аз виждам какво се върши във всички домове. Аз виждам какво се върши в училищата. Какво се върши в църквите, и навън, и навътре, навсякъде виждам какво е. Не ме въодушевляват домовете, които са пълни с изверженияя. Мене не ме интересуват клозетите на хората. Мене не ме интересуват банките, дето турят парите си, да се

осигуряват, не ме интересуват хамбарите. Да чакам с мили очи да ме гледат и да ми дават една крина жито, то е смешна работа. Смешни хора сме ние.

Казва Господ в Писанието: "Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, ще Ме намерите." Сега вие можете да ми турите едно възражение: "Хубаво, като ни проповядваш така, защо ще ни погледнеш с любов, че да оживеем?" Имате право. Аз ви виждам всичките вас. Нали знаете, когато слизаше Мойсей от планината, толкова се беше очистило лицето му, че светеше. И евреите не можеха да гледат светлината на неговата мисъл, че трябваше да си тури було. Българите сега турят було, когато се венчава булката. Една булка, на която турят було на главата, да й кажа, че няма да живее добре със своя възлюблен. Ако тя не може да го гледа в очите и трябва да й турят було, това е изгубена работа. Прокопсаха ли еврейският народ? Евреите се учат, а гледат истината без було. Павел казва: "Гледаме мрачкаво, като през огледало." Като срещна някои, гледам, носят две була, а някои по две и по три. Разбирам да носи едно було. Че как ще ви гледам, хвърлете булата. Срещам някой, и гледам, в ума му седи мисълта: "Кой ме обича повече?" Говоря искрено: който ме обича повече, и аз го обичам, колкото и той ме обича.

Наскоро говорих на една сестра. Казва ми: "Много ги обичам всичките." Аз й казвам: "Колкото ти ги обичаш, и те те обичат. Ако те не те обичат, значи и ти не ги обичаш." Аз не се оплаквам от вас. Вие като се карате, мене ми е приятно. Ако дигате повече скандали, мене ми е приятно. Мен знаеш колко ми е приятно, като видя разчорлена коса. Гледам, две деца се дърпат за косите, приятно ми е. Какво лошо има, та са се хванали за косите. Мине буря, заплаче. Защото, който има кир, непременно трябва да мине стъргалка, да го очисти от кирта. Но като няма никаква кир, няма нужда от стъргалка. Ако се оплаквате, че трябва стъргалка, то е друг въпрос. Казвам, един чист човек не трябва да образува кир. Щом електрическата лампа започне да става по-тъмна, светлината не е така ярка. Тия жици изгубват способност да

предават светлината. Аз виждам раздвояването на хората в любовта. Ние мислим, че от един човек ще вземем повече любов, от друг по-малко. Не се лъжете. Слънчевата енергия, която отгоре иде, едни и същи подаръци носи. Зависи от влагата. Някой път има повече влага, някой път по-малко и вследствие на това има промяна в тази светлина.

Често аз говоря за подмладяването. По този начин, по който сега човек живее, не може да се подмлади и болестите не може да се излекуват. Ако повярвате това, което ви говоря, всички може да станете здрави. Повярвайте, че Бог ви обича. Казвате: "Къде е?" Срамота е досега да не сте Го видели. Толкова пъти слънцето сутрин изгрява. Като видиш слънцето, да видиш, че Бог е в него и да повярваш, че Бог е в слънцето. Като видиш една ябълка, да повярваш, че Бог е в ябълката. Като видиш един извор, да повярваш, че Бог е в извора, който извира. Ако не повярваш, и пиеш от него, това е заблуждение. Да ви кажа, че аз съм Христос, в мене вярвайте. Христос е в светлината, във въздуха, във водата, в звездите - навсякъде е. Не е в мой интерес да ви говоря така. В мой интерес е да вярвате постарому. Да вярвате по новия начин, не е в мой интерес. Ще кажете: "Той не е бил Христос." Моята сила седи в това, че аз обичам Бога, нищо повече. Разбирате ли какво значи това? Аз не искам любовта на хората. Мене не ме интересуват хората. Мене не ме интересуват куклите. Мене ме интересуват хората, които обичат Бога и които Бог обича. Вие сте важни дотолкоз, доколкото аз ви обичам, и дотолкоз, доколкото вие ме обичате. Аз не искам от вас повече любов, отколкото аз ви давам. Искам толкова любов, колкото и аз ви обичам.

Казва Христос: "Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих." Аз искам от вас толкоз: да обичате така, както аз ви обичам. Давам ход на Божественото. Аз се радвам, че като обичам, давам Бог да се прояви чрез мене. Радвам се и вие когато обичате, че Бог се проявява чрез вас. Когато Бог се проявява чрез мен в Своята

пълнота и когато Бог се проявява чрез вас в Своята пълнота, това е моето учение. Вие ще кажете: “Как да разбираме това?”

Представете си, че турям една топка, която е свързана с ток. Държите я на ръката си. Няма ли да дойде до положението, когато ще се сгорещи, няма да може да я държите? До едно време ще ви бъде приятно да държите топката, но когато топлината се предава, ще стане по-тежко, отколкото може да носите. Тя ще стане по-тежка. Туй, което изгаря, е по-тежко. Всички неща, които изгарят, са тежки. Всички неща, които загасват, са леки. Всички неща, които са ни приятни, то е нормалната топлина на живота. Срещнеш някой човек, нищо не ти казва, но ти е приятно, като те погледне. Срещнеш някой човек, дете, малко дете, някой светски човек, приятно ти е, като те гледа. Друг път срещнеш някое малко дете, гледа те като стар човек с една грандомания. Някоя майка доведе при мене детето, и казва: “Целуни ръка.” То казва: “Няма да целуна.” Аз казвам: “Оставете го, ако обича да ми целуне ръка, ако не обича, няма защо да целува.” Някой се държи, остави го свободен, не го поддържай. Някой казва: “Какво мислиш, знаеш ли кой съм?” Зная те. Всичките хора на любовта ги познавам и всичките хора на безлюбието ги познавам. Мене ми е еднакво приятно и безлюбието, и любовта ми е еднакво приятна. Аз разбирам, за мен безлюбието е опакото на любовта, скритата любов. Любов е изявеното. Туй вие за дълго време има да го учите. Някой ми казва: “Не те обичам.” На другиго вие може да продавате тия краставици, не на мене. Не ме обича? Той се нуждае от моя въздух, нуждае се от моята вода, не ме обича. Започвам да смалявам светлината, започвам да смалявам въздуха, започвам да смалявам водата, обикне ме. Лесно може да го накарам да ме обича. Всекиго мога да го накарам да ме обича. Но това според мен е принудителна любов. Всеки мога да заставя да ме обича и мога да направя всеки един човек да изпълнява каквото аз искам. Но това е закон, това е опакото на любовта. И то е хубаво. Казвам, няма по-хубаво от свободната любов. Като говоря за свободна любов, вие ме

разбирате криво. Няма по-хубаво нещо от свободата, която произтича от любовта. Да си свободен в любовта.

Минавам на едно място, гледам, един седи и дърпа палтото. Искам да зная защо прави така. Неговото палто е така направено, платът не е цял, но е снаден и за да не видя, крие го, да не би да излезе и да се разбере, че платът не е цял. Няма нищо, да каже: “Мода е това.” Дърпа го, да не видя, че е снадено. Че като има една дреха джоб отвън, мислите ли, че е много културно? Всичките крадени работи в джоба се турят. Защо са джобовете? Няколко ябълки в джоба се турят. Питам един: ябълките, които ги култивирам, които се раждат в моята градина, като се турят в един джоб, те го изгарят. Ако ядеш, по-сладък плод от нея няма, но ако я туриш в джоба, изгаря джобът. Казва: “Вярно ли е това?” Който се опита да тури един такъв плод в джоба, всичко изгаря и ако го яде, той е най-сладкият плод. Не ми говорете за вашата любов, която туряте в джобовете. Нито аз искам да ви говоря за моята любов, която седи в джобовете. То е старата култура. Но онази любов, която може да възприемете и която живот дава. Всяка дума, която излиза от устата на Бога, е живият хляб. И обичам да ви говоря. Може да ме заблудите, казвате: “Нямам нищо.” Кой може да ви запрети да обичате? Никого не питайте. Обикнете го. Защо ще му казвате, че го обичате? Какви са вашите съображения, когато казвате някому, че го обичате? В това има нещо много користолюбиво. Кой досега е чул да каже Господ някому: “Аз ви обичам.” Господ, без да говори, праща слънцето, праща въздуха, въздуха обича, водата обича, всичко в света обича. И никой от хиляди години не е чул Господ да каже, че го обича.

Божията любов е реалното. Не са празни думи. Всички ония възвишени, хубави мисли, чувства и постъпки в живота на хората са благословение. Когато аз видя една майка да чисти детето си, аз виждам нейната любов. Тя маха тия нечистотии. Ако нямаше тази любов, тя ще да остави детето. Казва: “Няма да му мия задницата.” Майката, защото го обича, му мие задницата. Казвате: “Да се не

женим, да не раждаме деца.” Аз считам хората, които не раждат, за престъпници. Да не се ражда, това е престъпление. И хората, които много деца имат, то е пак престъпление. Да имате едно, две, но на свят. За Бога казват, че има само един Син. Тъй както аз ви говоря, виждам как може да се заблудите. В думите, тъй както ви говоря, да няма никаква гордост, да кажа: знайте кой съм. Аз искам да ви кажа истината, да разбирате нещата, тъй както аз ги разбирам. Аз искам вие да обичате, тъй както аз обичам. Аз искам да обичате, както аз обичам, и аз искам да разбирам, както вие разбирате. Да ми е приятно, че вие ги разбирате, както аз ги разбирам, и аз разбирам, както вие разбирате, то е любов. Ако кажа, че както разбирате, не е право, и ако вие кажете, че както аз разбирам, не е право, то е кривата страна.

Сега ви проповядвам любовта на черешите. Ето каква е черешината любов. Каква ще бъде любовта на сливите? Ще я видите, когато ви я проповядвам. Ами на ябълките?

Тебе, Симеоне, сега ще те накарам на една работа, без да искаш. Ще те накарам да прочетеш нещо. (Братът прочете от томчето “Опорни точки в живота” беседата “Смисълът на живота”.)

Беседите трябва да се позагладят малко. Ако смесваме истината и лъжата на едно място, образуваме една нова чорба. Не е лошо това, защото няма по-голяма отрова от лъжата в света. От Божествено гледище няма никакво противоречие. Ако е добро, което говоря, допуснато е, той не се възмущава. Противоречието е, че ние един на друг си препятстваме в нашето развитие. Злото е между нас. За пример, ако аз туря десния крак върху левия, после левия върху десния, има ли противоречие? Ако туря десния крак на левия, повече ли го обичам? Почива си. После туря левия на десния, той си почива. Не са ли и двата крака мои? Приятно им е. Аз съм, който ги нося. Аз чувствам, че десният е върху левия и после аз съм, който чувствам, че левият крак е върху десния.

Сега може да остане една мисъл във вас: "Толкова години ние работим, и нашият Учител не вижда нищо добро в нас, като че ли нищо не сме успели." Аз гледам другояче, аз разсъждавам другояче. Аз съжалявам, че вие не можете да живеете така, както искам. Аз съм турил истината в такава проста форма, толкова лесно турям тази истина, че вие не можете да я разберете. Къде е причината? Тази работа аз я разбирам още отдавна. Много пъти съм казвал някому: "Направи това", и той не го направи. Мина някъде и казвам да се очисти нещо и като мина после, не е очистено. Аз правя другояче сега. Като мина и видя някоя книжка, вдигна я. Видя нещо за копане, взема мотиката и копая. Като започнах така да правя, гледам, идат и другите да помагат. Работата става по-лесна. Казвам: "Работата била проста." Като видим един недъг, да го оправим.

И намислил съм в бъдеще не да казвам какво да правите, но като видя нещо, аз ще го направя. Няма да мисля, че тези хора не ме разбират. Казвам: "Много добри са, те живеят, както разбират. Я аз да започна да я работя." Ще мина покрай вашата къща, видя, че не е мазана, ще я замажа. Ще видя, че някой има скъсани обуща. Няма да му кажа: "Ти защо не работиш, защо не вземеш да си купиш обуща?", но ще му занеса едни нови обуща. Ще видя някой със скъсана шапка, няма да му кажа защо не си купи шапка, но ще му купя шапка. Ще оставя, както са живели хората, но което не е направено, ще кажа: моя работа е. Когато видя скъсаната шапка, ще оставя нова. Като видя скъсаните обуща, ще оставя нови. Пък, което аз недовиждам, ще ме извините. Ако имате нови шапки, радвайте се, не питайте кой ви ги даде. Като ви питат, кажете: "Ние си ги купихме."

Сега аз ви казах какво съм намислил. Да не чакате, тази работа няма да стане скоро. Понеже много визити имам да правя, може би за някои трябва да минат двайсет години, докато им купя шапки, докато видя, че нещо му е скъсано. Не е един, не са двама, това са хиляди хора. Вие да не кажете: "Той какво говори, пък какво излезе." Ще трябва да ходя от къща в къща, време се изисква. Та казвам, онези,

които наскоро ще получат шапки, да се радват. Които са скъсани, да кажат: "Закъсняха за нас." Зависи откъде ще започна. Където и да започна, все ще останат някои недоволни. Ако започна от опашката, към главата ще бъдат недоволни. Ако започна от главата, откъм опашката ще бъдат недоволни.

Сега аз искам да ви убедя да вървите по моя път, понеже ще се намали моят товар. Сега, колкото и да правя, все ще ме обвинят. Като дойде, и вие ще помагате да купувате нови шапки, аз печеля. Казват: "Той дойде у нас, той ни обикна благодарение на вас." Вие като вземете участие, и работите ще вървят по-добре. Вие като не работите, аз се натоварвам. Казвате: "Този човек какво говори, пък какво излезе?" Вие като се впрегнете, ще тръгне тази работа. Сега само за вас ще говорят хората. Едно име ще имаме. Няма да имаме много имена: Петко, Стоян... Всички ще станат синове Божии. Един Син или много синове, едно и също е. Двеста и петдесет хиляди косми има на главата на човека. Ако тия косми се скарат кой къде да бъде, как ще ги примирите? Всичките места на главата са еднакво важни. Нито едно място не е по-горе, всичките места са еднакво важни.

Казвам, вие сте били Стоян в миналото прераждане, в друго сте били Петко, друг път сте били Драганчо. Има ли противоречие в тия тримата души? То е един човек с три имена. Баща ви, като ви купил три-четири кукли, вие ли ги родихте? Мислите ли, че всичките малки момиченца, които имат кукли, те са ги родили? Мислите ли, че вие, които раждате децата, вие сте ги родили? Вие се самозаблуждавате. Ще ви приведа един пример.

Толстой разсъждавал върху живота - как жените раждат, какво нещо е раждането. Мъжете не раждат. Сънува една вечер Толстой, че е бременен и започнал да се мъчи, да роди, че не може да роди. И в туй голямото мъчение да роди се събужда. Казва: "Ужасна работа е човек да е бременен, да роди." Тази бременност е учението, което Толстой носеше. То е съвременният болшевизъм. Толстой след като замина, се

роди болшевизмът. Като беше жив, не можа да роди, но като умря, се роди болшевизмът. Показва едно дете, което ще мъчи баща си. Едно време мъжете раждаха. Казва Писанието, че Господ взел две ребра от Адама и направил Ева. Ако не беше Адам, Ева не можеше да се роди.

Не съжалявайте, че сте плод на едно дърво. Да ви дам една идея. Този плод има една семка във вас. Като се посее, ще стане дърво. Един ден от плода ще стане дърво. Като плод ще бъдете горе на дървото, радвайте се. Христос, Който ражда, Той е като едно дърво. И всичките хора в християнството представят плодове. Не мислете, че вие като плодове, вие сте Христос. Във вас има възможност, като се посеете, да станете дърво. Казвам, радвайте се, че сте на това Божествено дърво. То е идеята. И аз съм на това дърво. И вие сте на това дърво. Да бъдем като Христа. Че ние сме в Него. Защо трябва да бъдем като Бога? Ние сме в Бога. Неговата слава е и моя слава. Защо ще искам да стана едно божество? Да се радвам на Божията любов и да бъдем носители на тази любов. Казва: "Да бъда като Бога." Кое е по-хубаво - да бъдеш планина, да бъдеш поле или да бъдеш долина? Да бъдеш поле е хубаво: житото не става в планините, става в полетата. Плодните дървета не растат в полетата, растат в долината.

Сега желая да ви дам един пример. Има деца немарливи: цапат си дрехите, ходят със скъсани дрехи, не ги е срам. Но като станат на дванайсет години, момичетата и момчетата започват да се чистят. Туй малкото момиченце видяло някога своя възлюблен. Щом човек залюби, очиства се хубаво, чисти дрехите си. По-напред грубо говори, сега мило поглежда всички. Аз искам да се влюбите. Сега, като се влюби някой, погнат го. Всичките влюбени сега страдат, мъченици са. Бъдете добри, не гонете тези хора, те са светии на новото учение. Всеки човек е светия, защо ще го гоните? Онези, които не са светии, посрещате ги, угощавате ги. Хората, които носят всичките блага, ги гоните. Аз се чудя. Аз виждам. И вашата философия е права. Казвате: "Тези светии и Господ ги обича. А тези лошите хора няма кой да ги обича, ние ще ги обичаме." Не е лошо, че обичате лошите хора. Поне

не преследвайте светиите в тяхната любов. Кажете: “Много добра работа вършат.” Благодарение на тия светии, благодарение на децата, на момиченцата и момченцата, благодарение на тях Бог търпи света. Аз ви казвам, и младите момиченца, и младите момченца са, които подтикват света в този прогрес. Старите трябва да се учат от младите как да обичат.

Христос казва: “Ако не станеш като малките деца, не можеш да влезеш в Царството Божие.” Сега ви казвам: станете малки деца. Ако някому не му достига хляб, нека да стане дете. Ако някой е болен, да стане дете. Ако някой няма дрехи, нека стане малко дете. Като се намерите като малки деца на любовта, всичко ще се оправи. Искам да ви видя весели. Някой път ви виждам весели, а на другия ден потекли четири реда сълзи. Казвате: “Какво ще се прави, въглища нямаме?” Там виждам на полята цяла камара въглища. Ако ме послушате, ще направя зимата по-мека. Ако не ме послушате, ще оставя зимата такава, каквато си е. Ако ме послушате, животът ще стане мек, ако не ме послушате, животът ще върви тъй, както си е. Туй Господ казва. Туй, което го казвам, Господ го казва. Някой път аз говоря в Негово име. По някой път аз съжалявам, че говоря, понеже не мога да предам Неговата мисъл, тази благост, тази добрина, която Бог има. Изопачава се, съжалявам, че се изопачава идеята. Говори се за любовта, и разбира се това, което не е. Говори се за истината, и разбира се това, което не е. Говори се за мъдростта, и разбира се това, което не е. В живота противоречие има.

Мнозина идват и ми казват: “Учителю, я ми кажи нещо.” Аз казвам: “Четете.” “Ти на мене ми кажи нещо, то е общо казано там.” Хората все чакат нещо специално. Прави сте. Аз може да ви кажа, отворете си сега очите и погледнете. Ако слънцето не ме погледне, то и аз трябва да го погледна. Две слънца имаме: едното е Христос, другото слънце е, което изгрява. Всичките тия слънца отгоре идат. А те са добри, но едно е слънцето. Докато то изгрява и залязва, всичките светят. Когато то престане да изгрява, и те ще престанат. Казвате: “Да

не би да ни излъжат?” Щом те излъжат, ще умреш. Щом ти кажат истината, ще оживееш. Щом влезеш в закона на безлюбието, ще умреш. Щом влезеш в закона на любовта, ще оживееш. Всеки, който оживее, намира Христа. Всеки, който умира, Го загубва. Христос дойде на земята да търси онези хора на безлюбието. Когато умря, Той търси онези, които оживяват. Вече са намерени.

Сега желая вие да бъдете от онези, които оживяват, а не от онези, които умират. Колко пъти ще умираме? Веднъж, два пъти, триж? Желая сега всинца да обичате Едного. Обичайте Последния. Вие досега сте обичали листата на Христа, плодовете на Христа, кората на Христа. Сега обикнете цялото дърво, на което седят всичките плодове. Обикнете Христа. Като погледнеш слънцето, да видиш Христа. Като погледнеш звездите, да видиш Христа. Като погледнеш всички дървета, да видиш Христа. Като видиш изворите, да видиш навсякъде този Христос, от Който иде всичко. Отдето минавате, виждайте хубавите работи, там е Христос. Магическата сила къде е? Идете при някой богат човек, вижте Христа в него, и на този човек ще се отвори сърцето. Вие ще кажете: “Този изедник откъде откраднал тези пари?” Тия пари той ги е събрал, той е касиер. Държи златото, то не е изгубено. Що е кражбата в света? Що е престъплението в света? Когато мислим, че нещата са лоши, то е престъпление. Щом мислиш, че ти си касиер на Бога, всичкото богатство тук е оставено, всичката храна е за нас. Като заминете за другия свят, нищо няма да вземете за себе си, нищо не се краде.

Ние трябва да изпълним Божия закон. Аз не казвам, че вие не сте го изпълнили. Във вас, във всинца ви, има любов, но вие страдате от любов. Наместо да се радвате, вие страдате. Имате една дъщеря, започвате да страдате заради нея. Влюбил се някой в дъщеря ви, страдате, казвате: “Ще ни я вземат.” Имате син, влюбил се някой в сина ви, казвате: ”Ще ни го вземат.”, не се радвате. Имате кон, влюбите се, страдате.

Всички ние, съвременните хора, страдаме. Като се влюбите в къщата, която имате, вие започвате да страдате. Сега да не бъде тази любов, която взема, но любов, която дава. Най-напред да започнем с любовта, която дава, и после да започнем с любовта, която взема. Най-първо, да посадим, да израсне дървото, и тогава ще дойде плодът. Ние от готовото дърво искаме да вземем плода.

Сега искам от вас, всички, които сте тук, за една седмица да се не гневите. Като дойде гневът, да кажете: "Отвън седи, ние сме дежурни." Каквото лошо дойде, отвън да седи и да работи. Дойде гневът, похлопа, кажи: "Зает съм днес." Утре дойде, пак кажи: "Занят съм." Нека хлопа, ти кажи: "Зает съм." "Какво правите?" "Зает съм, не може да говоря." Цяла една седмица да бъдете заети с любовта, да видите какво е туй да обичаш дървото, което ражда всичките плодове. Какво е туй дърво? Каква е тази крава, на която млякото задоволява всички живи същества? Какъв е този въздух, който задоволява всичките хора? Каква е тази светлина, която задоволява всичките хора?

За цяла седмица да мислите върху онова, което създава всичките блага в света.

Желая да ви срещна да придружавате Христа.

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото Ти си изпратил.

7 утринно слово 8 ноември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

КАТО МЛАДИЯ СИН

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“В начало бе Словото”
Размишление.
“Духът Божи”

Ще прочета петнайсета глава от евангелието на Лука.

“Аз мога да любя”

За идния път всеки да си донесе своето Евангелие. Всеки да чете, да се научи да чете. Някой да чете за вас, то не е хубаво.

Да работи човек с пари е лошо, но и без пари да работи, пак е лошо. Без пари олеква, с пари натежнява. Без пари да работиш, когато си във водата, струва, защото, без пари като работиш, няма да се удавиш, доста ще олекнеш. С пари ако работиш във водата, ще се удавиш, но на сушата можеш да живееш. На сухо без пари не струва, във водата струва. С пари - на земята. Когато казвате, че без пари не може, съгласен съм с вас, че без пари на сухо не може. Ако казвате, че във водата без пари не може, не съм съгласен. Да се разбираме, да имаме един език със строго определени линии. Животът е едно изкуство. Много хора искат да станат учени. Животът не е учен, той съдържа учението. Той е изкуство. Някои искат да се научат какво нещо е любовта. Любовта е учение. Какво ще научиш от любовта? Нищо няма да научиш. Туй, което опиташ, ще го научиш. Туй, което не опитваш, може двайсет пъти любовта да минава покрай тебе, да ти предава уроци, не могат да се научат. Хората мислят, с много учение хората ще бъдат добри. Многото учение не прави хората добри. Невежеството не прави хората добри, но и учението не прави хората

добри. Богатството не прави човека добър, но и сиромашията не прави човека добър. Някои казват: "Сиромасите." Пари няма, но стока има. Може да продаде стоката. Пари има, стока няма, може да даде парите си, да вземе стоката. Цялата книга - Библията, тук са схващания, понятия на хората. Често ние, хората на двайсети век, имаме много буквални разбирания. Ние мислим, че едно време хората са били невежи, не са били културни. Аз считам, едно дете е толкова културно, колкото баща му, само че то не е проявено. Нима онази ябълка, която е узряла, не съдържа една семка, която може да произведе точно такава ябълка, както и тази? Чудни сме ние на земята. Един човек, като се роди, той ще стане такъв според туй, което съдържа в себе си. Вследствие на това иде другото заключение, ние казваме: аз се научих вече. Ако аз запаля една свещ, и един човек чете, аз ли го научих? Аз му дадох условие, той възможността я имаше в себе си, само условия нямаше. Някой път слушам да казват: "Дотегна ми да ходя на църква." Веднъж слушах един свещеник, казва: "Дотегна ми този тамян, мятане с кандилница." То не е църква, да се кади с кандилницата, да се маха, то е упражнение. Попът, като няма работа, упражнява ръката си. Тогава дясната му ръка става по-силна, понеже, като кади, ръката му става по-здрава, взема по-здраво. Лявата по-малко взема, не кади с лявата. Сега допуснете, ако вие бяхте станали поп, какъв поп бихте искали да станете? Някой път осъждаме поповете, но и ние, ако станем попове, какви трябва да бъдем? Поп значи баща. На български разбират поп с калимавка. То значи баща да станеш, да знаеш как да отхраниш деца, да ги отгледаш. Ако не знаеш да отглеждаш деца, никакъв поп не си. Сега какви бащи трябваше да бъдем? Какви попове трябваше да бъдем? Най-първо, как трябва да позовава свой син, как трябва да му каже? И дъщеря, ако има, коя дума трябва да употреби най-първо? Един ми се оплакваше, казва: "Баща ми винаги ми казваше шопар: моето шопарче. Другарите ми казват: "Баща му му казва шопар." Казва: "Не зная откъде беше пръкнало в ума му. Значи не му иде на ум, че той себе си

компрометира: ако аз съм шопарче, той е шопар.” Сега ще кажете: “Бива ли тъй да каже?” Да кажем, има един брат, вие казвате: “Той е грешник.” Той е шопар вече. Защо го наричате грешник? Защото направил една погрешка, туряш шопар. Казвате: “Той е лаком.” Що ще кажеш, че е лаком? Кажи: “Обича човекът да яде сладко, добре яде, здраво яде, хубаво яде.” Що да не кажеш така, а казваш, че е лаком. Туряш такава дума. Остави я за най-после. Кажи: “Хубаво яде.” Защо ще кажеш, че той краде? Кажи: “Обича парите, туря ги в кесията, носи ги, пази ги, милва ги, пази ги като овчар, да не се изгуби нито една.” Че какво лошо има да не се изгуби нито една овца?

Казвам, от всички тия положения, които имаме, трябва да се освободим. Те са стари технически положения, които не струват. Едно време казваха, че електричеството без жици не минава. Дойде в наше време, и без жици върви. Предаватели като има, и без жици се предава по въздуха. Сега мислим, че като кажем на един човек грешник, че той ще се поправи. Ще го спънем. Думата грешник в годината употреби я веднъж, колкото за червен пипер някъде. Аз бих говорил по-ясно. Някой казва, че е грешник. Слаб е, малко кръв има, зимно време потреперва, зиморничав е, близо седи до собата, грее се. Понеже близо се грее до парите, изкушение става. Един циганин откраднал един кон. Оправдавал се. Ние, съвременните хора, се оправдаваме като този циганин, както той се оправдавал. Съдията казва: “Ти защо открадна този кон, той е чужд?” “Господин съдия, аз не го откраднах, но аз се качих на една круша, да бера. Той дошъл долу под крушата. Падам аз от крушата и, хоп, на гърба на коня. Хуква да тича и занася ме у дома. Вързах го в дама, докато му намеря сайбията.” Съдията бил духовит, казва: “Ти, като идеш вкъщи, пусни го и гледай втория път да не падаш на гърба му.”

Ако в съвременния живот разглеждаме нашия речник, с който говорим, има думи, които нямат смисъл. За пример казвате: “Той е циганин.” Защо е циганин? Какво съдържа циганинът? Циганите били ученици, но не си издържали матурата. Напуснали окултната

школа, без да си издържат матурата, и тръгнали по света да проповядват това учение. Всеки циганин врачува. Циганите са доста късметлии. Циганин като ти влезе в къщата, е хубаво нещо. Като ти кажат, че си циганин, значи да свършиш школата. Ако не си циганин, каква школа следваш? Пропаднали ученици са циганите. Циганите ходят и казват: "Ако не свършите училището, като нас ще се скитате." Тези скитащи духове са цигани. Като били на земята, не се научили. Казвам, цигани са в оня свят. Какво правят циганите? Скитат се около земята, обикалят я. По някой път някои казват, че нещата са невидими. Има много работи, които не виждаме. За мравите сме невидими, за мухите сме невидими. Мухата цял ден не може да го види. Пръстът е видим заради нея. Има предмети, които пречупват светлината. Има предмети, които не пречупват светлината. Светлината в разни степени е физическата светлина в пречупване. Има една астрална светлина, която не се пречупва на физическото поле. Дето пада тази светлина, предметите са невидими. Сега идат до астралната светлина. Щом я прекарат, човек става невидим. Та трябва да се научим в изкуството. Известни предмети не трябва да ги осветяваме. Защо бащата ще каже моето шопарче? Или, ако ще каже моето циганче, той вече създава един образ. Той е невежа човек. Що ще създадеш този образ, ти не си по-учен от него?

Според мене всеки един човек, който не знае да живее, той е невежа. Ти, като не знаеш да ядеш, след като ядеш, и те боли коремът, невежа си. След като ходиш на разходка, и те хване ревматизъм, невежа си. След като пиеш вода, и се простудиш, невежа си. Чудно е, че в нашия век мъчно е да намериш хора, които знаят да пият вода. Българите са толкоз невежи в пиенето на вода. Живеят много здраво, но много болести произтичат от това, че не знаят да пият вода. Вечерно време става от леглото, има един кърчаг с вода наблизо, вземе половин кило вода и я изпива. Като стане, казва: "Урочасах нещо." Че как няма да урочасаш? Лятно време вземат най-студената вода: след като се изпоти, ще вдигне стомната, ще се напие, ще иде

под сянката на дървото. Казва: “Не зная какво ми стана. Тази сутрин ме срещна поп.” Не знае да пие вода, попът е виновен. Или някоя зла жена срещнал. Никога не бързай да пиеш вода. Като идеш, най-първо, пет-десет минути седни при извора, ако е лятно време, погледай го. Вземи с ръката си малко вода и пий. С тази чашка вземи, ако искаш да бъдеш здрав. Ако искаш да бъдеш добър човек, да подействаш на ума си, на сърцето си, с дясната ръка пий за сърцето си, с лявата ръка пий за ума си. Веднъж с дясната, веднъж с лявата пий, веднъж с лявата, веднъж с дясната - пий за здравето на ума си, пий за здравето на сърцето си. Нали българите пият за здраве? Като идеш при един извор, пий за здравето на ума си. Ако българите биха турили туй правило да пият за ума си и да пият за сърцето си, десет пъти щеше да им бъде по-добре, отколкото сега. Представете си, че един учил всичките правила на любовта, но не постъпва любовно. Други никакви правила не е учил - каквото знае, го прави. Кое е по-хубаво: да знаеш и да не правиш или да не знаеш, пък правиш? Малко знаеш, малко правиш, много знаеш, а не правиш? Сега тук в школата има една опасност: вие много знаете вече, казвате: “Много знаем.” Много знаете?

Българинът, аз изпитвах колко е щедър, каква е щедростта на българина. Когато правих своите научни изследвания, всичко даром правех. Казвам: “Каквото обичаш, остави.” Някой остави половин лев, някой оставя десет стотинки, двайсет стотинки, два лева, пет лева, то е много. Пет златни лева, то са много. Единственият българин в дванайсетгодишни изследвания даде петдесет лева. Дойде при мене, и ги остави. Беше адвокат в София. Сега е заминал за другия свят. Казва ми: “Господин Дънов, да знаеш, аз съм семеен човек, деца имам. Искам да ме измериш, но деца имам, жена имам.” Той ми казва това, понеже мисли, че много може да му искам. Седя сериозен, той ме гледа. Казвам: “Аз даром го правя. Няма да ти взема пет пари, защото имаш деца.” Щом казах, че без пари ще му направя наблюдението, веднага казва: “Ти си благороден човек, благородно

дело е.” Казвам: “Като завърша своите изследвания, и сто хиляди да ми дадат, не си турям пергеля на главата.” Сега по някой път се задава въпросът: кой го застави така да мисли? Изследвам причините защо мисли така. В мене ли е причината, или отвън? Искам да зная всъщност. Искам да зная да не би аз да давам на хората този повод. Дойдох до едно заключение. Мине покрай мене някой алчен човек или някой скържав човек, може да остави в тебе една форма. Като мине, ти мислиш, че си скъперник. Хубаво е човек всякога да дружи с хора, които са щедри. То е закон. Понеже с добрите хора, понеже ще оставят добро. Ако дружиш със зли, злото ще оставят. Следователно тогава има едно повърхностно знание в света, което се предава отвън. Ти, като влезеш между пушачи, ще замиришеш на тютюн. Като влезеш между лоши хора, ще имаш тяхното ухание. Лошите хора имат едно много лошо ухание. Ако е развито вашето обоняние, ще го усетите. Добрите хора имат ухание, като на цветята е. Някой път вие усещате неразположение духом, смачкан ви е животът, няма смисъл. То произтича от хората, между които сте минали. Страданията, които имате, на всеки десет страдания деветте са чужди, едно е ваше. Дали сте някакъв повод, другото е чуждо. Даже ние, хората, като мислим за Бога, мислим като за нас. Речеш да мислиш заради Него, кажеш: “Той за мене ще мисли.” Ако Той не мисли заради тебе, Той не е Господ. Ние нямаме ясна представа, влизаме в съставните части на Неговия живот, в Него живеем. Следователно Той е заставен по самата необходимост да мисли заради нас. Обръща ми внимание, причинявам Му болка. По човешки говоря. Наричаме Го дълготърпелив, търпи ни. Поучава те, поучава те, и най-после Той, Който е най-добър, най-благ, някой път излезе из търпение, да те накаже. Малко те хване за ухото. Заболи те. Някой път те хване за носа, стисне те, или за устата те стисне, или за пъпа те хване. Като те стисне, заболи те коремът. Като те бутне на кръста, заболи те кръстът. Като не вървиш по правия път на доброто, бутне те по коляното. Като не си добър, по лакъта те бутне. Като не си умен, по върха на носа те

бутне. Като не следваш истината, очите те заболяват. Като не следваш пътя на мъдростта, ушите те заболяват. Щом не караш ума си на работа, започва да иде главоболието. Сърцето, като не служи на Господа, сърцето те заболи. Щом те боли, разбира се, не знае да люби истински твоето сърце. Нали хората, на които изстиват ръцете им, окапват им мускулите на ръцете.

Казвам, в новия живот, ако ние оправим живота си и започнем да живеем, както Бог ни е създал, всичките болести ще изчезнат. Те са недъзи. Виждам, болестите са като храненици, които храним даром. Ядат и пият на общо основание. Ние печелим за тях, те ядат и пият, ние печелим като силни, карат ни: това направи, онова направи. Аз гледам, изследвам навиците. Минавали са хора, които са лакоми. След като замине, слушам в себе си, ми казва: "Защо не вземеш да ядеш? На какво си замязал? Какво си толкова скържав? Наяж се, да се поогладиш малко. Виж лицето ти на какво е замязало, пожълтяло, не може да почервенее лицето." Казвам: "Какво да ям?" "Заколи едно пиле, опечи го. Вземи една скумрия, хубава, прясна, опечи я. Картошки, опържи ги със зехтин. Какво е - само с печени картошки става ли?" Отвън махам с ръката си, да се освободя от тия мисли край ухото си, казвам: "Стига толкова." "Слушай, казва, ти трябва да ме послушаш, желая ти доброто." По някой път съм ги оставял. Казвам: "Какво искате сега?" "Скумрия." Взема две-три, приготвя ги. Тогава намеря някой отвън и казвам: "Аз още не съм се научил да ям, викам тоя човек, да се науча как яде." Казвам: "Харесвате ли?" "Ти, ти, не той." Казвам: "Аз не съм се научил още." Та от това съм извадил заключение: цяла плеяда са около някой лаком човек, видят те, те останат при тебе, и започват да ти дават съвет. Но те обичат само уханието: като печеш рибата, като миришат, на тях мед им пада на сърцето. Казвам, сега, тъй както ви представих предмета, е малко преувеличен. Седемдесет и пет процента е вярно, двайсет и пет процента е преувеличено. Нали някой път увеличават предметите, да ги направят видими? Ако е много малък, е невидим. Забележете,

храненето е свързано с любовта. Човек, който не знае да яде, не може да люби. Любовта на физическото поле зависи напълно от яденето. Първата степен на физическото поле е яденето. Ако знаеш как да ядеш, не те боли коремът. Любовта е здраве. Щом те заболи коремът, има някакъв недъг, проявлението на физическата любов не е нормално. Тогава, ако те боли коремът, може да има разстройство в черния дроб. Черният дроб е зает с нисшите чувства. Тогава ставате каприциозни, взискателни. Намираш махана на хората, не ти се угажда, каквото и да ти сготвят, всичко е лошо. Щом се разстрои черният дроб, човек става песимист. Щом се поправи черният дроб, човек става оптимист, весел. Хубаво е човек да яде храна, която обича. За да се поправите, никога не яжте храна, която не обичате. Плодът, който обичаш, лечебно действа. Законът е същ и за гледането: никога не гледай един предмет, който не обичаш. Всякога спирай погледа на туй, което обичаш, здравословно действа. Никога не слушай туй, което не обичаш. Скарат се двама души, ще идеш да ги слушаш. Слушай някой хубав разговор, ако някои хора се разговарят, слушай хубавият разговор да ухае. Каквото и да е хубаво, дай внимание, ако искаш да бъдеш здрав. Никога не пипай неща, които са груби. Пипай онези предмети, които са гладки, меки, които произвеждат приятно впечатление. Те са хармонични и здравословни. Казвам, човек, за да оздравее, зависи от характера, който трябва да турим в действие.

Може да ви говоря за петнайсета глава. Какво ще ви ползва? Този син защо пострада? Той отиде да яде и пие, но не знаеше как да яде и изпояде всичкото. Живя един разгулен живот, отиде да пасе свинете, и храната на свинете не му я даваха. Там Христос е дал основни наброски. Аз зная защо не може да яде рожкове, зъби нямаше, пък рожковете не са меки. Не му даваха да яде, значи нямаше мека храна, без зъби остана. Като му взели зъбите, не му дават рожкове, пък нямаше огън, къде да ги свари да поомекнат. Казвате: "Как да не му дават рожкове?" Вие нямате зъби, ако ви дам орехи, как ще ги ядете или ако ви дам яки ябълки, как ще ги ядете? Нямате зъби,

да ви дам сухари. Който има зъби, сдъвква го. Та казвам, онези, коравите, мисли, оставете ги настрана. Коравите мисли, коравите желания, които нямат никакво съдържание, всички тия неща ги оставете. Да се занимавате с неща, които изтичат от Бога. Туй е хубавото, което от Бога се ражда. Ние считаме: едно дете, като се роди, носи онова Божествено благо. Ако майката е добра и бащата е добър, и детето е добро, носи в себе си много добри заложби. Ако бащата и майката, които са били проводници на това дете, са били неразположени, и детето не носи голямо богатство в себе си.

Та казвам, първото начало - трябва да имаме особено понятие за Бога. Когато мислим за любовта, да мислим за Бога. Той е единственото същество, което ни обича, и никой гласа Му не е чул. Чуваме гласа Му, и Неговият глас е толкова приятен. По човешки не слушаме. Най-хубавите неща все от Него идат. Бог, когато иска да ти обърне внимание, ще ти обърне внимание. На много хубава ябълка ще ти обърне внимание, на хубав извор ще ти обърне внимание, или ще ти обърне внимание на много хубаво облечена пеперуда, на някой цвят. Казва Христос: "Ако Бог така облича тревата, която днес я има, а утре е суха, ако нея царски облича, няма ли да облече вас повече?" Ако на пеперудата дава най-хубавата храна, защо на вас да не даде по-добра храна? Като помислим за Бога, да имате туй чувство, че всичките неразположения, които имаме, да изчезнат. Ако Божията любов не може да надделее всичките противоречия, които съществуват в света, то е ужасно нещо. Този умрял, онзи умрял, този го боли това, онзи онова. Ако не е Божията любов, светът ще мяза на цял ад. Аз считам голямо геройство да идете на бойното поле. Войниците какво правят? Знаеш какво нещо е там - касапницата е нищо. Хора на части разпокъсани, разхвърляни... Хората стават толкова жестоки, свикват напред да вървят за победа, казват: "Победихме." От осем хиляди години все побеждават, и все са победени. Де е Велика България на Симеона или на Иван Асена? Сега малко се приближаваме. Не е ли по-хубаво да имаме една голяма

държава, умът ни да бъде широк, да виждаме Божиите блага? Не е ли хубаво да виждаме духовния свят? Духовният свят е на сърцето, умът е на умствения свят. Да имаме блаженство, да живеем в духовния свят. Аз считам духовния свят парк, в който човешката душа да се разхожда. Аз считам умствения свят парк, в който умът трябва да се разхожда. Ако нямаш достъп в този парк, да видиш благата, защо ти е само на картина да гледаш? Изисква се начин, метод за изучаване на тази работа, за която ви говоря. Трудно е. Трудно нещо е човек да се учи да яде. Но възможно. Ако вземе човек да се учи да яде, за да направи яденето проводник на Божията любов, ако иска да изучи пътищата на любовта, то не е лесно. Най-първо, по три пъти на ден се опитвайте по любов да ядете. Като седнеш, закъсняло яденето, да се не разтревожиш. Да ти е приятно, че е закъсняло яденето, че не е сготвено, и да очакваш яденето с любов. Ти веднага кипнеш, как да ти се не сготви това ядене. На пеперудите, кой им готви на тях? Бъдете уверени, често яденето не става навреме, понеже любов нямате. Хлябът не се опекъл, любов нямате. Даже аз съм правил изследвания със себе си. Често, когато и моята любов намалее, хлябът мухлясва по-скоро. Когато е силна любовта, никак не се явява мухъл. Като намалее любовта, мухлясва хлябът. Когато моята любов намалее, молците ми ядат дрехите. Когато любовта ми е силна, никакъв молец не каца на дрехите ми. Та казвам, ако вашите дрехи молците ги ядат, любовта ви е малка. Ако хлябът не ви достига, любовта ви е малка. Туй е, което аз зная. Няма какво да ви разправям. Знаеш колко мъчно е да обичаш човека, нещо препятства. Не че не го обичаш, но от него излиза едно ухание, лошо ухание.

Аз ще ви приведа един пример из живота на доктор Миркович. Доктор Миркович искаше да приложи новото учение. Един български младеж беше чиновник в едно русенско село. Заинтересувал се от евангелистите и станал евангелист. После баптистите го заинтересували, започнали да го убеждават и го кръщават. Станал баптист. Като станал баптист, изхвърлят го от службата. Казва на

баптистите: "Аз тук само за хляба си ще слугувам." Казват му: "Иди си търси работа на друго място." Този баптист, при когото искал да остане, бил бакалин. Не иска да остане при него, защото ще види как работят и ще ги критикува. Страх ги е да види, че те полъгват. Доста са умни. Казват: "Не си за нас. Трудна е тази работа, потърси си работа." Един ден той ми пише писмо: "Закъсах, ходих в Румъния, какво да правя?" Казвам: "Ела във Варна." Дойде той, замязал на циганин, миришат му краката, целият мирише. Завеждам го при доктора. Той го погледна, понеже обича чистотата, даде му половин лев, даде му една риза и гащи, съблече си дрехите и му ги даде. Казва му: "Твоите дрехи ще ги хвърлиш." Прати го на баня да се очисти, казва: "Тия дрехи, дай ги някому." Връща се той, гледам го хубаво облечен, замязал на доктора. Купи му също обуща, чорапи, казва: "Тук ще останеш при нас. Ще ядеш, каквото ядем. Ти ще ядеш, каквото Господ дал." Най-после иска да му създаде работа, казва: "Какво да го правим?" Казвам: "Да го поставим да продава книги." Имаше един книжар във Варна, Велчев. Отиде при него, казва: "Дайте му книги, колкото иска, да продава, аз кредитирам заради него." Взе книгите той, отиде някъде, и не се върна вече. Казва: "Не се върна вашият." Рекох: "Ние да сме на негово място, ще направим същото. Може би да е направил някое добро някъде." Поусмихна се докторът. Отивам един ден на книжарницата, казва ми: "Вашият избраник ми задигна толкоз книги за няколко хиляди." "Колко ти дължим? Момък е, стават тия работи. Ние не искаме да те подядаме, ние ще ги платим, считай, че той ти платил. Този момък може би още не е продал книгите, намира се в трудно положение. Като продаде книгите, може да дойде. Ти да не се смущаваш, колкото струват, ще платим." Платихме му. Казва: "Много добре постъпвате. Така трябва да се постъпва." Велчев беше много взискателен, точно дава и взема. Друг евангелист да му заеме пари на заем, казва: "Чакай да видя имам ли тия пари в касата?" Отваря касата и казва: "Толкоз пари, колкото ти искаш, не мога да ти дам. Понеже, ако ти не платиш, аз трябва да ги

платя. Не искам да лъжа. Понеже нямам толкова пари, колкото искаш, да ти гарантирам, не мога да гарантирам. Аз имам правило: когато някой иска да му гарантирам, не гарантирам, докато аз нямам толкоз пари в касата. Като имам, тогава може да гарантирам." Казвам му: "Харесвам ти това, една хубава черта е." Казвам: "Тури тия пари в касата, които ти давам, за да можеш да му гарантираш. Ако ние не ти дадем, няма да можеш да гарантираш." Като му платихме ние, вече имаше толкоз пари в касата, за да може да гарантира.

Всякога трябва да имаме нещо в касата, с което да гарантираме. Една хубава черта е. Вие ще кажете: "Как да правим туй?" Туй, което съм проверил, е вярно. Може и вие да направите опита. Аз, ако имам един цял хляб, един обикновен хляб от едно кило, като дойде някой да ми иска, дам му половината. След като той си замине, моят хляб е пак цял. Той иде с половината. И той ако даде половината от своя хляб, и неговият хляб пак ще стане цял. Онзи, който взел четвъртината, четвъртината да направи осмина, хлябът му пак цял ще бъде. Постоянно се намалява хлябът, но който дава, неговият все цял остава. Доброто има такова свойство: никога парче не остава. Доброто е винаги цяло в себе си. То е като един извор, който никога не се изпразва, винаги от него каквото излезе, излиза изобилно. Казвам, в закона на любовта туй е вярно. Ако всичките хора биха служили на любовта с пълна пара, никога не щеше да има недоимък. Ако някой път се ражда недоимък, то е от безлюбие. Този закон е верен. Ние страдаме от безлюбие. Болестите се явяват от безлюбие, невежеството се явява от безлюбие. Всичко туй, когато не изпълняваме закона на любовта, се ражда. Писанието казва: "Когато пътищата на един човек са благоприятни на Бога, Той го примирява с враговете му." Когато служим на Бога по закона на любовта, Бог ни примирява с враговете ни. Най-първо, когато служим на Бога с любов, ние сме победители на злото. Той подчинява злото. Казвам, каква велика задача имаме. Туй, което сега ви говоря, да не мислите, че в един ден може да стане или в една седмица може да стане, или в един месец, или в година? Може

би в десет години не може да стане. Ние трябва да бъдем добри. То е цяла наука. Трябва да благодарите на Бога за малките добрини, които всеки ден придобивате. Колкото малко придобиете от доброто, да бъдете благодарни, да се радвате. Втори път, трети път, четвърти, пети, шести път... Като направиш сто опита, ще остане само един процент невъзможно. Казвам, докато направим сто опита с любовта, дотогава е мъчно. Щом направиш сто опита, законът е завършен. Сега не се решаваме да проповядваме с любов. Много хора говорят за любовта, но не са започнали с любовта. То не е любов, ако ходим да търсим какво сме дали някому. Ако дам на един човек една чаша вода при един голям извор, ще ходя ли да търся какво съм му дал? Ако съм в една местност, дето цялата местност е пълна с късове злато - по десет, петнайсет, двайсет, трийсет и пет кила злато, че съм дал някому две или три кила, ще ходя ли да го търся? Аз се радвам, че той е взел. В любовта всичко е тъй изобилно, че не може да става дума за някакво противоречие. Изключено е всяко противоречие. Всичките противоречия произтичат от един вътрешен недоимък, или не вървим в пътя на Божията любов, в Божественото изобилие.

Та сега ви казвам: “Аз съм пътят, истината и животът” - тия думи казва Христос, значи: Аз съм пътят, по който всичките богатства идват, казва Христос. Аз съм пътят, по който всичката свобода иде. Аз съм пътят, по който всичкото знание иде. И животът е онова, което всеки човек иска. Всичко иде по тия трите пътя. Човек, който върви по пътя на любовта, всичките блага идат. Благата на любовта идат, благата на мъдростта идат и благата на истината идат, благата на свободата идат. Какво повече от това човек трябва да желае? От любовта иде животът. Какво по-хубаво нещо от живота? От мъдростта иде знанието. Какво по-хубаво от знанието? От истината иде свободата. Какво по-хубаво нещо от свободата? Та казвам, ако тръгнем по новия път - да приложим свободата, ще имаме придобивките на живота, на знанието и придобивките на свободата. “Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога.”

Познанието е само една трета. Да прилагаме туй знание, което имаме. Тогава вече ще имаме резултатите на знанието. Сега и ние, като се върнем като този младия син, да се върнем с желанието да приложим Неговия закон в живота. Той ще ни облече с тази дреха, с дрехата на любовта. Ще заколи телето, то е телето на любовта. Ще ни даде пръстена, то е пръстенът на любовта. Сръднята на онзи стария брат, който се сърди отвън, той е, който не разбира любовта. То е сегашният живот, който живеем. Трябва да напуснем стария живот. Казва баща му: "Всичко, каквото имам, твое е." Знаеш какво значи. "Един ден и ти ще бъдеш в странство и един ден и ти ще се върнеш като брат ти. Тогава всичко, каквото имам, ще бъде твое. И за тебе ще заколя теле, и за тебе ще има дрехи и пръстен." Казвам, трябва като младия син да станем, или както казал Христос: "Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Небесно." Ако не станем като малките деца, не може да влезем в Царството Божие, да разберем Божията любов. Само един, който имал опитността като този младия син, той може да разбере какво нещо е Божията любов. Та казвам, турете закона. Казва: "Не съм достоен да се нарека твой син, но ме приеми като един от твоите наемници." Бащата го прегърна и целуна, и казва: "Синко, ти си разбрал любовта. Всичкото, каквото имам, твое е." Като се върнем при баща си, не да чакаме да умрем, но сега да идем. Думата умиране е много добра. Още днес можем да влезем в другия свят. Идеш в училището, умрял си. "У" - тури запетая - "мира." То е спокойствие, учение, един живот без война. То е умиране. Умира човек. Ние сега чакаме да умрем, да ни пренесат на тарга. Не, не. Един стимул на вас ще ви дам. Всеки човек, който влезе в пътя на любовта, той, най-първо, ще стане един скъпоценен камък, който, ако е момък, ще го носи една мома, и то най-любящата мома, на пръста си. Ако е мома, ще го носи най-красивият момък, и то най-любящият. И те, без да знаят, ще носят и ще го поглеждат. Сега бих желал да бъдете такива скъпоценни камъни на пръста на най-хубавите моми и на най-хубавите момци.

Кажете: “Господи, и сто и двайсет години да ни вземе, в този път ще вървим.”

“Отче наш”

8 утринно слово 29 ноември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ОТВЪН ДРЪНКАНЕТО, ОТВЪТРЕ УЧЕНЕТО

„Добрата молитва"
„91 псалом"
„Молитва на Царството"
„В начало бе Словото"

Ще прочета петнайсета глава от евангелието на Матея.

Ние четем Евангелието по някой път, без да го разбираме. Аз считам Евангелието, че има милиони възли. Като го четеш, ако развързваш един възел, ползваш се, ако не го развързваш, не се ползваш. Човек, като прочете Евангелието, развърже всички възли, потегли конеца гладък, и тогава може да плетеш, за да направиш нещо. Като е свързан на възли, нищо не става. Сега ще се научите да четете без възли. Прочети първи, втори и трети стих.

Защо са блажени низшите духом? Защото нямат възли, разрешили са ги. Тяхно е Царството Небесно. Който не е разрешил възлите, не може да влезе в Царството Небесно. Под думите низшите духом разбираме развързани възли. Блажени нажалените - и те са развързани възли. Ако жито сееш, че не вали дъжд, какво става? Седи житото сухо, нищо не израства. Блажени нажалените, които са разрешили противоречието, нямат никакви възли на противоречие. Казваш: „Зашо съм сиромах?" Там е работата. Сиромашията е най-голямото богатство. Сиромашията е най-голямото богатство за слабия човек. По-голямо богатство от сиромашията за слабия човек няма. На едно дете да му туриш цял чувал, какво ще прави? Ще го смачка. Блажено е това дете, десетина грама като му дадеш в ръката. Какво му дава майката? Ще го тури на гърдите, ще му даде десетина грама мляко, достатъчно. Другояче ако му даде, две, три или четири кила, ще го повреди. Прочетете четвърти, пети и шести стих.

Няма по-голямо нещастие човек да е сит. Блажени са гладните, там е приятността. Като не си гладен, не ти се яде, каквото ти сготвят, казваш: „Туй не е хубаво, онуй не е хубаво." Като си гладен, каквото ти сготвят, радваш се и благодариш. Блажени са, които гладуват. „Блажени са милостивите, защото те помилвани ще бъдат." По някой път вие искате да знаете какво нещо е милостив човек. Не зная как да ви се представи милостивият човек. Да бъдеш милостив към някое дете значи да го погладиш по лицето, по главата. Казваш: „Какво става с милостта?" Ако не ни милва светлината, ако не ни милва въздухът, ако не ни милва водата, ако не ни милва хлябът, какво ще стане с нас? Като влиза хлябът, помилва ни, полекичка глади ни отвътре. Като ни поглади, нас ни става приятно. Поглади устата. Сега разбират, без гладене не става. Милостивий човек значи да глади, да милва. Хората не са научени да милват. Искаш да милваш някого, измий си три пъти ръцете, да няма кир. Като го милваш, оставяш кир по лицето, тази кир запушва порите, въздухът не може да влиза. Когато милвате някого, измийте си ръцете хубаво. Искате да отидете на гости някъде, измийте си краката, да няма никаква кир. Дадат ви нова дреха, измийте три пъти тялото си, че така облечете новата дреха. Сега кир имате, и обличате новата дреха, оцапва се дрехата. Дадат ви някой подарък, умий ума си, да няма кир. Тази кир, която остава в ума, то е една нечиста мисъл. Казвате: „Защо ми е тази ябълка?" Не сте доволни от една ябълка. Казвате: „Да беше кошница, разбирам." Три семена има най-много в една ябълка. Като посадите три семена, след три-четири години ще ви дадат по три ябълки, след четири години - дванадесет ябълки. Като се минат десетина години,ще имате десетина коша ябълки. То е въпрос на време.

Има две неща, които хората не разбират. Защо човек трябва да бъде малък? Никой от вас не иска да стане малък, нали така? Но за да дойде от невидимия свят във физическия свят, е станал толкоз малък, че никой не може да го види. Дълго време расте, и стане голям. Прочети осми, девети, десети стих.

Ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и фарисеите, защо ви е? Има един анекдот. Една циганка имала едно циганче. То заболяло и казва: „Мамо, гевречe." „Ще купим, мама." „Мамо, симидче." „Ще купим, мама." „Мамо, смокини." „Ще купим, мама." „Мамо, млечице." „Ще купим, мама." „Мамо, масло." „Ще купим, мама." Каквото циганчето искало, и все майката казвала: „Ще купим." Най- после циганчето умряло. Тя казва: „Мама, от всичко си похапна." Учението на книжниците и фарисеите е такова: ще купим, ще дадем, докато най-после всичко се свърши, казват: всичко дадохме на света. Прочетете до края на главата.„Венир Бенир"в какво седи изкуството на пеенето? Ако пееш само един тон, какво ще бъде? Каква песен ще бъде? Да минаваш значи от тон в друг, и при това да знаеш каква част от времето да държиш всеки тон, и да разбираш всеки тон от какво се нуждае и да му дадеш. Някои тонове се нуждаят от топлина. Като вземеш някой тон, не е облечен, трепери. Като го облечеш, постопля се. Някои тонове се нуждаят от светлинка, цветове трябва да имат. Ако е черен тонът, не върви. После всеки тон трябва да знаеш какво желае. „До" иска да се освободи от всичките мъчнотии. „Ре" иска да стане войник със сабя. „Ми" иска да е добре облечено, хубава шапка, хубави обуща, хубав колан да има. „фа" иска да е богат, да има апартамент, да има хубава стая, постлана, със столове. „Сол" е тщеславен, той иска да се покаже, всичките хора да го познават. „Ла" иска министър да бъде, тежък като владика, корона да има. „Си" иска да има хубав обед. Дето е хубавото ядене, то е музика. Ако не знаеш да пееш, каква музика има? Та сега по новия начин трябва да се пее.

Христос казва: „Да възлюбиш." Знаете ли как се люби? Толкоз години сте любили, кажете ми какво нещо е любовта от ваше гледище. Искате да ви любят хората. Че как? Трябва да покажете на някой човек как трябва да те люби. Не как да обича, но как трябва да люби. Опасна работа е любовта. Любовта е като ченгел, дето те хване - отляво, отдясно, не те пуска. Като те залюби, тури ти юлар. Казва:

„Няма да ходиш." Майката, като роди дете, казва: „В къщи ще седиш, няма да ходиш." В училище, като те обикне учителят, казва: „В класа ще седиш, ще четеш хубаво, ще пишеш хубаво." Станеш войник, обикне те офицерът, пушката на рамо ще носиш, не си свободен. Искате да ви любят. Нали любят сега? Казвате после: „Много строг е офицерът." Че то е любов. Сиромашията, то е любов. Богатството, то е любов. Като чуя, че някой е забогатял, че го обикнали, казвам, той е натоварен кон. Това е богат човек. Казва: „Сиромах." Казвам, това е разтоварен кон. Конят нищо няма на гърба си, то е сиромашията. В какво седи преимуществото на натоварения и на нена- товарения кон? Кой е по-щастлив? И двамата са щастливи. Натовареният кон да е гладен, като го разтоварят, има какво да яде. Нахраненият кон да е разтоварен. Като си хубаво нахранен, няма нужда да те товарят. Като си гладен, да си натоварен, има какво да ядеш. Като не си гладен, защо ти е товарът? Да ходиш свободно по пътя, гърбът да ти е свободен. Сега това е философията. Вие можете да кажете: „Тъй трябва да бъде." Но я да се приложи любовта. Онзи, който люби и дава повече, той е нещастен. Който дава по- малко, той е щастлив. Обичаният, когато не дават повече, тогава е щастлив. Когато му дават малко, той е нещастен. Който обича, като дава много, е нещастен. Който е обичан при многото, той е щастлив. Който обича, когато малко дава, е щастлив. Ще кажете: „Защо е така?" философски трябва да разбираме. Направиш една погрешка, реши учителят да ти удари десет тояги с пръчица по задницата, да ти даде изобилно. Какво ще те ползват десетте на задницата с дрянова пръчка? Боли. Реши да ти даде по-малко с дряновата пръчка, по-хубаво е. Туй е само едната страна. Гладен си. Реши да ти даде една хапка, струва си при глада. Като си гладен, струва си двайсет хапки. Значи при яденето, когато искат да намалят наказанието, не ти е приятно. Когато при боя искат да ни намалят наказанието, приятно ти е. Защо е така? Защото при яденето ти ще биеш. Като ти дадат яденето, дадат ти го, ти да го накажеш. При тояжката ти не наказваш, но тояжката ще покаже

силата. Ти само ще определиш колко те боли. Ти ще покажеш колко те боли, тояжката ще покаже силата си. Ако ти причинява болка, силна е. Ако не ти причинява болка, не е силна, слаба е.

Сега защо трябва да се обичат хората и защо трябва да се любят? Вие не сте мислили досега. Преди да си се влюбил, мирна ти е главата: обличаш се спокойно; ядеш спокойно; седиш спокойно; спиш спокойно; ставаш спокойно. Щом се влюбиш, всичко се обърне с главата надолу. При все това, че се обърне с главата надолу, пак го искаш, мъчиш се. Този, когото обичаш, мъчи те, и пак ти е приятно. Имаш едно дете, заминало някъде, отишло да се разходи. Майката се безпокои какво е станало с него: да не се е удавило някъде; да не го е прегазила някоя кола; да не са го откраднали, да го занесат някъде - хиляди неща. Като се върне, ще го гълчи къде е ходило. Къде е погрешката в любовта? Погрешката в любовта, ето къде е: туй, дето, като го родиш, и ти трябва навсякъде да ходиш. То тръгне някъде, и ти иди с него. Някой се оженил, да ходи с жена си, навсякъде да ходи с нея. Той оставя тя сама да ходи, там е опасността. Жената оставила мъжа да ходи сам, там е опасността. Тя като ходи с него, няма опасност. Представете си сега, че имате един мъж и една жена за изяснение само. Едно изяснение ще ви дам за любовта, да няма противоречие. Имате ревност. Ревността е ченгел - като те хване, че не пуща. Всяко нещо, което ченгелът е хванал, трябва да дойде до тебе, да го извадиш. Да допуснем по нов начин сега: мъжът е красив и жената е красива. Тръгнали двамата. Жената ще влезе в обществото на други жени - тя е красива, и те са красиви. В нея се явява мисълта да не би да му се завърти главата в другите красиви жени. Жената трябва да се смали и да влезе в мъжа си, да се скрие в него и да го наблюдава отвътре. Да се смее на жените, когато ги прегръща и целува, понеже тогава и тя ще ги целува, ще му дава вода. Мъжът не може да целуне една жена, ако жената не е в него, целувката не струва. Когато жената е в мъжа, и той целуне жена, хас целувка е.

Когато мъжът е в жената, и тя целуне мъж, тогава целувката е на място. Как ще разберете това?

Питам ви сега, кое е по-хубаво: да имате замръзнала вода в едно шише или размръзнала? Ще речеш да излееш, не излиза водата. Разтопиш водата в шишето, излезе, изсипеш. Де е по-хубавото? Да целуваш размръзнала вода, не можеш да целуваш, водата е замръзнала. Житото, което расте ли е по- добро, или което не расте? Казвате: „Да не се целуват хората." Съгласен съм. Но няма да има никак плодородие. Целуват се хората, плодородие има. Там има противоречие. По- добре да се целуват, отколкото да се не целуват. По-добре да се бият, отколкото да не се бият. Биенето е вършане. Няма да има овършано жито, няма да има ядене. Сега вие искате без бой. Искате без целувки. Не зная, няма такъв свят. Без целувки значи само един човек да е на света. С целувки, много хора трябва да има на света. Без бой, само един човек трябва да има на света. С бой, много хора трябва да има на света. Вие сега искате да има много хора в света без бой. То е невъзможно. Един трябва да бъде. С кого ще се бие? Щом са много, ще има бой. Какво разбирате под бой? Два смисъла има думата бой. Бой значи растеж, висок да бъдеш. Бой значи и да те бият. Кое от двете? Българинът казва, че бият някого, за да расте. Защо не са го били? Защото расте. Който расте, не го бият. Който не расте, го бият. Кого бият, нали който не е добър? Който е добър, не го бият. Що значи доброта и лошевина? Не расте, затова го бият. Вие сега не знаете защо ви бият. Значи не растете. Щом не ви бият, значи растете. Доброто е растене в света. Казва: „Добър човек трябва да бъде." В доброто, ако ти не можеш да обмениш едно благо, което Бог дал на другите, ти не си добър. Слънцето е добро, понеже обменя своята енергия със земята. Двама души са добри, понеже обменят своите мисли, своите чувства и своите сили обменят, и благата, които имат, обменят. Когато ние обменяме правилно, то е добро. Всякога ние страдаме, когато не искаме да обменяме онова, което Бог ни е дал. Кога е виновен ученикът? Когато не учи. Кога е виноват учителят?

Когато не преподава. Кога е виновна майката? Когато не ражда. Да дойдем до положителната страна. Всякога, когато не изпълняваме волята Божия, както трябва, идат противоречията в света. Сега разбирайте думата раждане. Ние се безпокоим. Всеки човек трябва да ражда. В мисълта си трябва да ражда. В душата си трябва да ражда. В сърцето си трябва да ражда. Във волята си трябва да ражда. Раждането е един Божествен процес. То е както светлината, която излиза от слънцето. Такава светлина трябва да има и човешкият ум, и човешкото сърце, и човешката душа, и човешката сила. Ние, съвременните хора, имаме повърхностни разбирания.

Например вчера имахме празничен ден. София бе блокирана: никой не можеше да излиза от къщи. Не сте ли доволни? Всички бяха затворени вкъщи, никой да не излиза навън. Какво лошо има? Дойдоха да ви посетят вашите любещи: как сте, как живеете, имате ли да ядете, пиете, какъв е апартаментът ви. После да ви видят какво имате, малко брашънце на тавана или в килерчето, после в гардероба колко дрехи има. Щом се роди една ябълка, трябва да има някой да я погали по някой път. Вие се сърдите по някой път, че или някой старец трябва да я погали, или някой възрастен човек трябва да я погали, или някое дете трябва да я погали. Ако тази ябълка не я погалят, ще я погалят хапливите мухи, червейчета ще я погалят. Питам, тази ябълка кой е по-добре да я погали: човек или някоя муха? И мухата е добра, но не си струва, няма да плати много. Един червей още по-малко ще плати. Роптаел един кон в света, че го яздело едно дете. Този кон не бил доволен. „Едно дете, този хлапак да се качи, и той да ме язди", казвал конят. Молбата на коня, че бил недоволен защо детето го яздило, се чула и го дали на един възрастен кираджия. Впрегнали го в колата, взел камшика, качил се в колата. Питам, кое е по хубаво - дете да те язди или юнак с камшик да те кара? По-добре малките скърби да ни карат, отколко¬то големите. Дойде ти една скръб, благодари, че се е качила на гърба ти. Ако от тази не си доволен, ще дойде по-голяма. С каруцата ще дойдат, ще те впрегнат,

и онзи с камшика ще дойде... Ще опиташ в закона на любовта. Всички ние опитваме в закона на мъдростта, всички ние опитваме в закона на истината. Туй, което опиташ и намериш за добре. Казва: „Опитай го." Щом го харесаш и щом го искаш, ще ти го дадат. Затуй трябва да искаме само това, което сме опитали. Къде е грешката на съвременните хора? Погрешката е, че ние не искаме онова, което ни е нужно от сутрин до вечер, но искаме за година, за две, за десет, за сто години да се осигурим. Там е погрешката. Ако отидеш на бакалницата, има една бакалска любов. От какво зависи бакалската любов? Зависи от звонковите, които имаш. По някой път зависи от книжните пари. Някой път звонковите може да бъдат или златни, или сребърни. Като покажеш на бакалина златните монети, отварят му се очите. Като покажеш сребърните, по- малко му се отварят, а като покажеш книжните, обикновено му се отварят. Книжните небрежно ги туря в джоба. Ако е златна, в кесията я туря, казва: „Нещо особено е." Вие сега нямате добро понятие за златните монети. Отиваш да пазариш, доволен е бакалинът, като пазаруваш повече. Малко пазаруваш, сто грама искаш, като те погледне, недоволен е. Той ще изхарчи повече енергия за сто грама да ти тегли захар.

По някой път вие искате идеалната любов. Аз мисля, че плодните дървета показват идеалната любов. Като идеш при някоя ябълка, казва: „Обери, която ябълка искаш. Намери и откъсни най-хубавата. Изяжте и посадете семката." Не казва: „Плати." Идеш при бакалина, искаш много, той ти казва: „Ще платиш. Много купуваш, много ше платиш. Малко купуваш, малко ше платиш." Туй не те задоволява. Хубаво, шом дойде любовта, как ше я задоволим? Вие казвате: „Да обичаш." Самата любов иска. Какво иска любовта? Един учител, за да обикне учениците, какво иска от тях? Ако учителят обикне учениците, и те не учат, той не задоволява учителя си. Ако тия ученици учат, тогава той е задоволен от тях. И обратното е вярно. Учениците, ако обикнат учителя си, какво искат от него? Да им преподава добре. Обичате един учител по музика, искате да ви

предаде хубаво тази музика, да може да учат. Ако този учител не преподава музика добре, тези деца мислят, че учителят няма любов към тях. Учителят, когато преподава музика, иска те добре да учат. Едновременно, ако учениците любят, искат нещо от учителя. Ако учителят люби, той иска нешо. Бог ни обича, иска нещо от нас - ние да се научим да живеем добре. Той иска да бъдем свободни. Свободата се добива. Като вода не се налива, но се придобива. Той иска да имаме знание. Но и знанието не се налива, придобива се, постоянно се придобива. За да реализираме любовта на Бога към нас, трябва да живеем добре, да бъдем свободни във всички свои действия. Ако в даден случай ти не знаеш кое е добро, ти не си свободен. Един ден дойде един ученик при мене и му дадох едно правило. Той казва: „Какво трябва да правя?" Говорих му много работи и му казвам така: „Който дрънка, да остане отвънка." Дрънкането е нещо неорганизирано. Отиваш, златни монети трябват. Дрънкането е празна работа отвън: това ще направя, онова ще направя. Казва: „Защо, който дрънка, остава от вънка?" Защото дрънкането иска широк свят. Дрънкането не е тъй тесен свят. Ако те затворят в един сандък, какво ще дрънкаш?

Ние, съвременните хора, нямаме отношение към Бога. Ние искаме Бог да ни обича. Но отношение нямаме, не учим. Най-после отношението на живота нямаме. Не възприемаме живота такъв, какъвто трябва да бъде. И знанието, което имаме, и то не е такова, каквото трябва да бъде. Свободата, която имаме, и тя не е такава, каквато трябва да бъде. Най-малкото недоверие, което имаме, искате някой да направи някаква работа заради вас, имате недоверие. Някой крояч, шивач, имате доверие в него, някой път нямате доверие. Като сте му дали доверие, и ви направи хубава дреха, оправдава се. Ако сте му дали доверие, и той не направи хубава дреха, не се оправдава. Погрешката е в него. Къде е погрешката сега? Трябва да оправдаем доверието, което Бог ни е дал на нас. Бог ни е изпратил на земята, да оправдаем това доверие. Ако от ония условия, които Бог ни е дал, не

оправдаем, тогава погрешката е наша. После доверието, което един към друг даваме, трябва да оправдаем това доверие. Доверието, което вие ми давате, аз трябва да го оправдая и доверието, което аз ви давам, вие трябва да го оправдавате. Доверието, което ние имаме към Бога, Той го оправдава. Той оправдава доверието, което ние имаме. Онези, които уповават на Него, никога няма да бъдат излъгани. В любовта на Бога човек никога не може да се излъже. Да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила, с всичкия си ум, значи да вложиш всичкия си капитал, който имаш, да не пропадне. Казва Христос: „Събирайте съкровищата на небето, дето крадец и молец не ги изяда."

Да ви приведа един пример, едно сравнение. Представете си, един мъж се оженил за една жена, която го бие два пъти на ден. Рядко става това, да го бие жената, тя да бъде по-силна. Обикновено той е по-силен, и жените са повече бити, понеже са по-слаби. Представете си, че в нея се зародисъзнание един ден и си казва: „Понеже аз го бия, ще го напусна." Тя го напуща, да го не бие. Защо го напуснала? Да го не бие. „При него като съм, казва, ще го бия. Не искам да му причинявам страдание." Оженил се той за друга, която не го биела - милвала го, готвила му хубаво, уреждала къщата хубаво. Първата ставала доволна. Казвала: „Аз се радвам, че той си намери добра другарка. Мене това ме радва." Защо и вие по същия начин да не се радвате като първата жена? Тя се радва, че той има втора жена, която го гледа добре. Тази първата, ако каже, че тя не е заради него, като иде, пак ще започне да го бие. Сега приложете туй вътре във вашия ум. Битият мъж значи лошите условия на човешката мисъл. Приложете добрата жена с добрите условия на човешкия живот да мисли право. Приложете същия закон в сърцето. Че сърцето е ограничено, то е лошият живот на сърцето. Приложете добрите условия на човешкото сърце, дето може да се прояви доброто вътрешно. Изводът, който имаме сега, е извод на живота. Често животът е опакован. В един живот често има най-малко седем

опаковки. Някои хора са се научили да снемат само първата опаковка. Със седемте опаковки да вземеш, животът е много тежък. Като снемеш едната, има подобрение в живота; като снемеш втората, има пак подобрение; като снемеш третата, има още повече; като снемеш четвъртата, има още повече подобрение. Като снемеш всичките опаковки, то е блаженство, то е щастие на земята. Щастието е да снемеш всичките опаковки. Да можеш да снемеш всичките опаковки, трябва да бъдеш много умен, да се ползваш от благата, които са скрити във всяка една опаковка. Представете си, че имате две опаковки. Едната опаковка е едно шише, пълно с гроздов сок, сладък. Другата е едно шише, пълно със сярна киселина. Казвам, втората опаковка не отваряйте. Казвате: „Защо да не отварям?" Не отваряйте сега. Сярната киселина е за хора, които разбират. Трябва да бъде много умен човек, тя изчиства петна, кирливи работи. Но който не знае, може да го изгори.

Та казвам, в света има една любов, която е като сярна киселина, не я бутайте. Там се изисква голямо знание. Цялото шише няма да употребиш. Много малка доза трябва да туриш във водата. Със сярната киселина може да се лекуваш. Тя може да бъде като лекарство. По някой път вие искате да се запознаете с един ангел. В един ангел има най- малко 50-60 хиляди волта напрежение, или може да кажем, има 50-60 хиляди градуса топлина. Как ше се запознаеш с него? Тук, на земята, имаме много слаба температура. За да не се изгорим, температурата е 37 градуса. На тази любов топлината е 37 градуса. Ако имаме един светия, в него температурата е повече. Колкото е по-голям грешник, температурата е по-малка. Колкото е по-голям праведник, температурата е по-голяма. Всички неща, които не може да приложите, какви са? Ти слушаш, че някой пее. Ако не можеш да приложиш пеенето, казваш: „Мене не ме интересува." Човек, който не може да пее, той носи всичките нещастия. За да дойде някакво благо, трябва да знаеш да пееш. Целият свят, всичките тела, които пътуват през пространството, пеят, много хубаво пеят.

Почвата пее, въздухът пее, светлината пее, всичко пее. Виж вятърът по някой път колко хубаво пее: усилва се, отслабва се, някъде има форте, някъде двойно форте има, по някой път като барабанен бой, буря.

Ние, съвременните християни, искаме един бамбашка живот. Като се хванеш за един ангел на любовта, не се тегли назад. Когато се теглиш, съдира се дрехата. Щом те хване, каквато и да е любов, върви, подчини се - както когато арестуват някого: той тръгне напред, стражарят по него. Не се противопоставя, понеже ще пати повече. Щом те хване любовта, тръгни. Ако има нешо, на което се подчинявате, то е любовта. Каквото ви каже: напред - напред; назад - назад. Ние, съвременните хора, започваме да се оправдаваме с любовта. Като почнем да се оправдаваме с любовта, дойдат всич¬ките нещастия на главата ни в света. Ако ме питате защо са нещастията в света, ще ви кажа: защото хората се противят на любовта. Престанете да се противите на любовта. На девет неща не се противете в света: на любовта не се противи; не се противи на мъдростта; не се противи на истината; не се противи на живота; не се противи на знанието; не се противи на свободата; не се противи на движението; не се противи на учението; не се противи на работата. На всичко друго се противете. Щом усетиш, че е любов, не се противи; щом усетиш, че е мъдрост, не се противи; щом усетиш, че е истина, не се противи; щом усетиш, че е живот, не се противи; щом усетиш, че е знание, не се противи; щом усетиш, че е свобода, не се противи; щом усетиш, че е движение, не се противи; щом усетиш, че е учение, не се противи; щом усетиш, че е работа, не се противи. На всичко друго се противи.

Казвам сега, най-първо, започнете с трите. Изведнъж не може да се научите. Най-първо, не се противете на любовта, не се противете на мъдростта и на истината. Щом усетите тия трите, не се противете, отстъпете. Например полковникът, щом види генерала, отстъпва. Генералът, който не е пълен генерал, отстъпва, като види пълния генерал, а той отстъпва, като види царя. От простия войник до

генерала, като видят царя, отстъпват и поздравяват. Войникът вдига козирок на ефрейтора, ефрейторът на взводния, на фелдфебела, на поручика, на капитана, на майора, на подполковника, на полковника, на генерала, на пълния генерал и на царя. И най-после и царят им направи козирок: те като вдигнат козирок на него, и той вдигне козирок на тях. То е законът на любовта. Казва: „Аз козирок не вдигам." Значи ти искаш да ти козируват, а ти да не козируваш. Любов за любов, мъдрост за мъдрост, истина за истина. Блаженствата, които дава Христос, това са начини и методи да се примирявате с всичките противоречия, които съществуват в живота. Вие всякога нали се оплаквате? Кого как хване любовта, все се оплаква. Хване го любовта с ченгел, казва: „Съдра ми дрехата." Виноват си ти, понеже си се теглил. Казваш:„Съдра ми гърба." Теглил си се. Любовта, като те хване, не се тегли. Като речеш да правиш противоречие, дере, навсякъде дере. Някой път те хване за крака, някой път те хване за пъпа, хване те за пръста - дето те хване, не пуща. Някой път за косата, някой път за носа, някой път за врата - навсякъде, дето те хване, не пуша. Като те хване, не се противи на Божественото. Заболи те бъбрекът - то е любов. Дойде някой, бъбрекът те боли, виждам - влюбил си се, тя го хване за бъбрека. Хване го за кръста. Той ми се оплаква - виждам, че го прегърнала. Някого го боли коремът - за корема го е хванала. Аз не вярвам, че има болни хора, има влюбени хора, нищо повече. Идат да се лекуват от болестта. Болестта, това са уловки на любовта. Тя ги хванала, и те се противят. Щом минаваш близо до любовта, хваща. Който иска да го не хване, далеч да е. В любовта има една хубава черта: тя никога не гони човека, да го хване. Само ако се блъсне в нея, хване го и не го пуща. Хване ли те веднъж, и да плачеш, няма пускане. Никого не пуска. Всички сте хванати от любовта. И да си блъскате главата, няма пущане: или ше си счупиш главата, или се подчини. Слушайте любовта. Който не слуша любовта, прах и пепел ще стане. То е ужасен закон - когото любовта е хванала, прах и пепел ще стане. Ако я слушате, най-голямото благословение,

което в света може да дойде, тя го носи. Следователно Бог е любов и когато Той ни призовава, трябва да бъдем готови всички. Както е Той благ към нас, и ние трябва да се научим, както онзи син се връща при баща си, да се научим да Му служим. И тогава ще дойде благословението до нас. В тия усилни времена, в които се намираме, само Божията любов може да ни извади на спасителния бряг, няма никаква несигурност. През тия мъчнотии, в които сега се намираме, единствена е Божията любов, която може да ни избави. Единствено е Божията любов, която може да ни избави от смъртта; единствено е Божията любов, която може да ни избави от сиромашията; единствено е Божията любов, която може да ни избави от болестите, от несгодите, от недоразуменията. Единственото нещо е Божията любов, която може да ни избави. Но да потърсим Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. Да се решим да Му слугуваме доброволно. Казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога."

Който дрънка, да остане отвънка; който се учи, да научи. Две неща ви казвам: отвън да остане дрънкането и който се учи, да се научи. Няма по-хубаво нещо от учението на любовта. Да научим законите на любовта, то е смисълът на сегашния живот. Когато приемем всичките блага на любовта, ще бъдем задоволени с всичко онова, което душата ни желае. То ще ни се даде и няма да има нещо, което да ни се откаже. Ще бъдем доволни, че живеем в един свят, ще имаме всичко на разположение. Да си ученик, значи да те любят. Да си учител, пак значи да те любят. Когато учениците любят учителя, той е учител. И когато учителят люби учениците, те са ученици. Ако учителят не люби учениците, те не са ученици. Ако учениците не любят учителя, той не е учител. Любовта на учителя прави учениците ученици. Любовта на учениците прави учителя учител. Любовта на Бога от учениците към учителя го прави учител.

Сега да приемем този закон: любовта на Бога от учителя към учениците. После да възприемем любовта на Бога от учениците към

учителя. Трябва да се учим от черешите, трябва да се учим от ябълките, от сливите, от портокалите, от лимоните, от всичките плодни дървета. Това са форми на любовта. Сега те служат на Бога. Когато и ние започнем да служим като тях, ние ще бъдем по-близо до Бога, отколкото сме сега.

„Отче наш"

9 утринно слово 6 декември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София – Изгрев

УСМИХВАЙ СЕ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”

Тази сутрин искам, понеже имате много нишки, които ви свързват със света, не сте свободни - развържете всичките нишки и оставете само една. Да оставите една нишка за ума, една за сърцето и една за волята, за душата. Достатъчни са три нишки, които да ви държат.

Искам сега десет души от вас свободно да изберат по едно число от Евангелието, свободно, каквото число им дойде на ума, един стих от Евангелието. Не да мислите, да философствате, което знаете, но да кажете нещо, което не знаете, да стане знайно. Обикновените работи развалят работите. Едно и също нещо се втръсва на човека. Казвате, за пример: “Любов, любов, любов”. Какво нещо е любовта? Любовта е колективна дума. Вие не сте виждали любовта. Тя има двайсет и пет милиона дрехи. Най-красивите още не сте виждали. Не сте виждали любовта в нейните двайсет и пет милиона облекла. Любовта има и много обикновени дрехи, не сте виждали нейните премени като на някоя мома. Не знаете любовта на една година, на две години, на три години, на четири години, на пет, на шест, на седем, осем, девет, десет, единайсет... деветнайсет, двайсет, двайсет и една година. По някой път вие казвате, че едно време сте се влюбили. Не зная каква е била вашата любов. Ако търсите нещо от нея, не зная дали е останало нещо от нея. От тази - едновремешната любов, не е останало нищо. Сега даже се съмнявате дали сте се влюбили, или не. Някои мислите, че сте били много глупави. Някои казвате: “Толкоз будалък.” Не всички, но някои сте се разколебавали. Сега някои от вас мислите, че

като малки деца сте плакали. Едно време като малки деца сте били по-умни, отколкото сега. Като поумняхте, остаряхте. Благодарение на вашето разумно детинство вие израснахте. Сега поумнявате, но остарявате, отслабвате, нямате знание. Сегашното ви знание произвежда слабост, едновремешното знание произвежда сила. Кое е верно? Туй, което произвежда растене, то е Божествено. Сега по човешки мислите, казвате: "Аз много зная." То е човешко. Когато мислиш, че не знаеш, то е Божествено. Уж не знаеш, пък растеш; уж нямаш любов, пък обичаш хората. Някой път знаеш да говориш за любовта, но я нямаш. Допуснете, че вие сте болен човек. Има десет дрехи, които трябва да ви облекат. Коя дреха бихте желали да облечете? Болен сте. Първата дреха, с която може да се излекувате. И след като се излекувате, ще съблечете ли тази дреха? Ще държите тази дреха. Дрехата, която във вас внася здраве, дръжте тази дреха, не я събличайте. Другите за друг път. Остават още девет дрехи. Те са за друг път, те са условия. Има едно детинство, което премахва всичките противоречия на живота на човека - на душата му става мирно и тихо, не се смущават мислите му какво ще стане. Туй детинство, ето какви са неговите идеи. Детинство за войната, дето хората се избиват, то е най-голямото благо в света. Когато хората се избиват, туй детинство счита, че ще дойде Божието благословение. Когато имате мъчнотии, това е Божията ръка, която повдига хората. Когато хората скърбят, това е благословение в живота. Тези, разумните, деца, човешките, искат война да няма, мъчнотии да няма, скръб да няма. То е заблуждение. Значи онази къщница, която меси хляба, да не си оцапа ръцете. Какъв хляб ще има? Онзи земеделец, който не се окалва на нивата, какво ще изкара? Онзи, който не носи мотика, да копае, какво ще направи? Ние сме се свикнали наготово: готови краставици, готови домати. Но как излизат тия домати, не искаме да знаем. Казвате: "Да дойдат доматите." За да дойдат доматите, трябва любов.

"Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." Дете, което, като го къпе майка му, че много

вряска, не е от умните деца. Едно дете не обича да го къпят, вряска, не обича да го турят в коритото, да го мият, казва: “Какво правите?” Дава си мнението. Туй дете е човешко дете. Онова дете, което, както и да го обърне майка му, то мълчи, казва: “Както знаеш, и по гръб, и по корем, както ти знаеш” - това е Божествено дете. Ако ние, съвременните хора, не постъпваме тъй, да виждаме, че всичко е добро, ние не сме още от Божествените деца. Другите деца си дават мнението: “Не е така, не ме буташ тъй, както трябва, сега не искам.” Аз питам майките ви, които едно време ви къпеха. Казвам: “Тези деца, като ги къпехте, вряскаха ли?” Сега уча история, интересува ме дали сте вряскали, или не. Имате сега една хубава дреха с джобове. Защо са ви джобовете? Да турите нещо в джобовете: или кърпичка, или кесия, или ябълка, или круша. Потребен ви е джобът. Казвам, ако джобове имате и джобовете ви са празни, с какво трябва да се напълнят джобовете? Ако от джоба не можете да изкарате нищо, защо ви е джобът? Имате един ум, и ако от този ум не може да изкарате нещо, тогава защо ви е този ум? Имате едно сърце, и ако от това сърце не можете да изкарате нещо, защо ви е това сърце? Имате една душа, и ако от тази душа не можете да изкарате нещо, защо ви е тази душа? И ако имате едно тяло, и от това тяло не можете да изкарате нещо, да изкарате едно движение, защо ви е това тяло? Сега ще ви кажа ясно. Ако дойде една ваша мисъл и вие започнете да я къпете, а тя вряска, оставете я настрана. Щом не вряска мисълта, къпете я. Ако дойде едно желание, и ако то дига шум, вряска, оставете го настрана, щом си дава мнението. Кажете: “Ела по-после.”, понеже туй желание няма да ви ползва. Туй желание мисли за себе си. Тази мисъл мисли за себе си. Ако дойде една постъпка, която вряска, и тя мисли за себе си. Ония мисли, които мълчат, ония желания, които мълчат, и ония постъпки, които мълчат, те са Божествени - които работят заради нас. Онези, които си дават мнението, работят за себе си. Ако искате една философия, проверете. Туй, което смущава душата ви, върху него трябва да работите. Когато светът страда, Бог работи върху него.

Когато светът се мъчи, Бог работи върху него. То е работа на Бога. Следователно не трябва да се намесвате в работата на Бога, но когато той свърши своята работа, тогава ще дойде нашият ред, светът ще бъде малко уреден, и тогава ние ще започнем да разбираме какво нещо е животът. Питам, коя майка е по-добра: която е родила едно дете или която не е родила, или която е родила един хилав човек? Кой човек е по-добър: който ражда една хилава идея или който ражда една здрава идея? Кое сърце е здраво: което ражда здраво чувство или хилаво? Коя воля е по-силна: която ражда здрави постъпки или която ражда хилави постъпки?

Сега нека десет души кажат по един стих от Евангелието, да прочетем. Нека, първо, каже един брат от най-умните. Брат да си каже мнението, една глава, която не знае, която най-малко е чел, и един стих. ("Първо послание към коринтяните", 13:1. Учителят го прочете.) Сега една сестра, най-умната. Най-умната, която Бог е благословил да бъде умна. ("Евангелие на Йоана", 10:6.) Сега един брат, на когото сърцето е запалено с любов, стар, млад, какъвто да е. Не се срамувайте. ("Послание на Якова", 2:7.) Човек, който не хули доброто, той има любов. Щом те хулят, любов нямаш. Щом виждат доброто в тебе, то е любовта. Щом виждаш погрешките, то е безлюбието. Сега една сестра, която е с най-голяма душа. ("Евангелие на Йоана", 13:13.) Сега един брат, на огъня който е. ("Първо послание към коринтяните", 15:15.) Значи всеки човек, който говори за любовта и не я прилага, той се намира за лъжесвидетел. Сега една сестра от силните. ("Послание към римляните", 15:15.) Само хората на любовта са дръзновени. Човек, като стане дързък, той вече има любов. Пъпката, като стане дръзновена, се разцъфтява, дава своето ухание. Сега един брат, който се счита за много свят. Ти си, Тодорчо, който мислиш това. ("Даниил", 7:7; "Послание към евреите", 9:28; "Откровение на Йоана", 2:7; "Евангелие на Йоана", 1:9.)

Каква е разликата между любовта, мъдростта и истината? Човекът на любовта никога не забравя. Той никога не се извинява, че

е забравил. Любещият никога не забравя. Някой казва: “Забравих.” Любов няма. Щом любовта дойде, човек никога не забравя. Който не може да учи, не го е посетила мъдростта, не се подчинява на мъдростта. Тя не е побудителна причина. Онзи, който не може да обича истината, той няма подбужденията на истината. Всякога, когато ние обичаме истината, ние искаме да дадем свобода на всеки човек, на всички хора. Понеже хората на земята не са свободни, ограничението на всички хора е наше ограничение. Човек, който не иска да бъде свободен, то той не е разбрал свободата. Свободата на всички е наша свобода. Ограничението на всички е наше ограничение. Хубаво е по някой път да бъдем ограничени. Кога? Да не правим зло. Хубаво е да бъдем всякога свободни, да правим добро. При доброта да бъдем свободни, при злото да бъдем ограничени. Тъй че, както сме ограничени, да се радваме и когато сме свободни, да се радваме.

Тук в тази книга има двеста и пет страници. Без да знаете книгата, изберете една страница, да прочетем. (“Трета страница.” Един брат прочете третата страница от беседата “Все що е писано”.) Някой път вие сте тъжни, усещате, че не ви оценяват хората, усещате се чужденец в дома, и в училището се усещате странници, или в един народ, или в света се усещате странници, като че нямате нищо. Може да попитате от какво произтича това ваше състояние. Че този дом, в който сте влезли, не виждате страна на живота. Бог ви е изпратил в този дом, вие не виждате великото благо, което ви е дал. Вие не се радвате, че сте в света, понеже нямате някакви придобивки, постоянно вътре в себе си сте недоволни. Защо трябваше да ви поставят при тия условия? В какво трябваше да ви поставят? Ако ви поставят като жена, недоволни сте. Ако ви поставят като мъж, недоволни сте. Ако ви поставят като дете, недоволни сте. Ако ви поставят като слуги, недоволни сте. И като господар, и като цар, все сте недоволни. Питам, в какво трябваше да ви поставят? Представете си, че се намирате между хиляда души, единият върви начело, другият - на опашката.

Кой е най-щастливият: който води или който е последен? Последният счита, че първият, който води, е най-щастлив. Но първият, който ги води, всеки го мушка. Той не може да се спре. Той не е свободен. Щом се спре, казват: "Върви." Казва: "Аз мога да се спра." "Но щом си пръв, нямаш право да се спираш." Отподире, на опашката, като си, ти си свободен да се спреш, но ще останеш назад, ще трябва да ги гониш. Какво трябва да се прави? За да разберем живота, трябва да го обичаме. Като се зароди желание в първия да се спре, също и другите да пожелаят да се спрат. Ако в тебе има желание да се спреш, а в тях няма желание да се спрат, тогава вие не се разбирате. Ако от събраните тук всеки не влиза в положението на другите, ние не се разбираме. Ние трябва да влезем в положението на Бога. Да искаме да разберем защо е създаден светът, да се ползваме от този свят. Бог е мислил толкова. Ние нямаме понятие каква вечност е минала, когато е мислил да създаде сегашния свят. Сегашният свят е създаден по най-добрия начин от всички начини, по които можеше да бъде създаден тоя свят. Ако в този свят намираме, че му липсва нещо, ние се намираме в крива посока. Колко ти си мислил заради това? Хрумнало ти нещо, че светът не е хубав, че ти не си мислил най-първо. В какво седи, че светът не е красив? Ако ти вървиш по пътя и насреща ти иде една мечка, ако тя не се отбие от пътя, тя няма почитание към теб. Като се отбие мечката, значи те почита. Ако ти се отбиеш от пътя, ти я почиташ тогава. Ако мечката се отбива, и човек се отбива, и двамата се почитат. Ако единият се отбил, а другият не се отбил, значи няма почитание. Допуснете, че сте син, който не почита баща си, че баща му е невежа. Нали е смешно: този невежият баща е родил този учения. Значи невежият е учен. Как е възможно невежият баща да роди учен син? Тогава считайте, че той не му е баща, че има някой друг баща. Изводът е такъв. Тогава, ако ние намираме, че в света липсва нещо и критикуваме Божиите постъпки, тогава този Бог, в Който вярваме, не е Господ, в Когото трябва да вярваме.

Невежеството не може да роди учение. Ученият ражда учен, условия за учене. Добрият ражда добър.

Казвам, силата седи, когато имаме една ясна представа за Бога. Да считаме, че всичките Негови постъпки са съвършени и да чувстваме вътре в себе си, че няма нищо в Бога несъвършено. Всичко, което е изявил, е съвършено. Туй, което ние схващаме несъвършено, то е наше понятие, понеже ние сме несъвършени. Ние трябва да се усъвършенстваме. "Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни." Съвършеният живот, то е любов. Любовта при един несъвършен живот не може да се прояви. Любовта се проявява при съвършенството. Някой път човек трябва да люби. Ние по някой път, като искаме да разберем любовта, ако започнем да мислим за любовта, тя не се проявява. Щом не мислиш заради нея, тя се явява. Понеже, ако кажеш, че ти мислиш заради нея, затова се явила, то е погрешка. Значи ние сме я принудили. Тя и ние без да мислим заради нея, тя се проявила. Не е било време, когато любовта да не се е проявявала. Не е било време, когато Бог да не е обичал. Ако ние мислим, че не ни е обичал, то е наше схващане. Ако в света вие мислите, че няма човек, който да ви обича, вие сте на крив път. Дотогава, докато вие съзнавате, че има Един, Който да ви обича, този Един е Бог, другите подир Него са. Щом Бог ви обича, всички може да ви обичат. Изведнъж няма да ви обикнат. Изисква се много - милиони години, целият свят да ви обикне. Защото трябва да дойдете в контакт. Единият ви обича в самото начало. Има един Бог, Който ви е създал. Другите хора, за да ви обикнат, трябва да мине време. Някой път искаме всички да ни обичат. Трябва да има повод да ни обикнат хората. Трябва да направим нещо заради тях, трябва да бъдем разумни. Нека бъдем поне така умни, както направил веднъж един млекар. Аз зная една опитност с един млекар, който продавал мляко. Има чиновници, които проверяват млякото с млекомери, колко е чисто млякото. Този млекар вижда, че ще му мерят млякото, пък знае, че щом го измерят, то е водно, и ще го излеят на земята. Той влиза в

един беден дом и казва: “Дайте котел.” Взима всичкото мляко и го излива в котела. “Нека ядат децата.” По-добре децата да ядат мляко с вода, отколкото да го разлеят по земята, че не е хубаво. Този българин казва: “Аз за пръв път почувствах една радост, че дадох млякото с вода на една бедна вдовица, да ядат децата й. Ако нямаше вода, щях да го продам. Понеже имаше вода, по закона ще ми го разлеят. Та казвам: “Ха да направим едно добро.” Поне и вие, когато ще ви разлеят млякото, направете едно добро като този млекар. Това се случило във Варна, един варненски млекар бил.

Трябва да се ползваме от живота. Знаете ли, в света най-великото благо е да обикнеш някого. Ако всеки ден ти не можеш да обикнеш по един човек, ти не разбираш живота. Казваш: “Всеки ден какво трябва да правя?” Ще обикнеш по един човек, дете ли, жена ли, мъж ли, каквото и да е, животно ли, растение ли, ще обикнеш. Като ставаш сутрин, трябва да обикнеш. Питате сега какво трябва да правите. Ще обикнеш въздуха. Като обикнеш въздуха, имаш подтик. Тогава и другите работи вървят естествено. Казвам: за триста шейсет и пет дни триста шейсет и пет души ще обикнеш. Ти живееш сто години, колко души ще обикнеш? Трийсет и шест хиляди и петстотин души. Няма нищо в света по-хубаво, отколкото да обичате. “Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него.” Като обикнал Бог света, пожертвал Сина Си. Ние не разбираме какво нещо е жертвата. Изпратил Сина Си да ни учи, да ни изяви любовта Си. Жертвата е да ни изяви любовта на Бога. Когато Бог ти даде една добра майка, един добър баща, един добър брат, една добра сестра, че в какво седи благото? Когато Господ ти даде един добър учител, някое бедно дете си, някой богат ти услужва, давиш се някъде, някой те спасява: всеки ден хиляди благословения идат върху нас. Ако ние не ги съзнаваме, тогава в какво седи нашата вяра? Сега някои от вас страдате. Може да ви дам много лекарства за страданията и вие да се излекувате. Но най-хубавото лекарство е, когато имаш една болест, възлюби някого и ще оздравееш. В деня, когато страдаш,

възлюби някого, когото не си обичал, и ще оздравееш веднага, нищо повече. Че любовта, това е Бог, Който носи здраве. Ти като възлюбиш, Бог ще дойде, ще донесе здравето. Ти не любиш никого извън Бога, всичките болести са извън присъствието на Бога. За да дойдат Божиите благословения, трябва да боледуваме. Не е лошо да боледуваме. Считайте болестта благословение. Да скърби човек, е благословение. Да умира човек, е благословение. Да се ражда човек, е благословение. Да осиромашава човек, е благословение. Каквото и да стане в света, все е добро. Ние считаме, че само когато любовта се изявява в света, че е хубаво. Бог, Който е любов, използва всичките условия. Страдащите ги обича повече, те са по-чутки души, които разбират Неговата любов. При всяко едно страдание, при всяка една мъчнотия имаме условие да разберем Божията любов. Не само да разбираме, но да проявим любовта. Ако всеки ден ти не можеш да обикнеш един човек така - доброволно, ние не вършим волята Божия. Всеки ден трябва да обикнеш по една хубава мисъл. Всеки ден трябва да обикнеш по едно хубаво чувство. Всеки ден трябва да обикнеш по една хубава постъпка. Казвате: “Какво ще правим, като идем на оня свят?” Ние сме в оня свят сега. Да кажем, вие сте в един модерен салон, дето се дава концерт. Отвън имате обстановката, салонът е добре измазан, имате столове, картини, но цигуларя го няма. Той, като дойде и засвири, тогава е раят. Като дойде и засвири в салона, има смисъл. Казвам: хубавите работи в света придобиват смисъл само когато дойде любовта. Тя като дойде и засвири, всичките столове придобиват смисъл. Ако цигуларят не дойде, тия неща нямат смисъл, остават мъртви.

Казвам, в нас кое е важното? Ние имаме едно отлично тяло. Толкоз красиво е човешкото тяло. Само когато дойде любовта, само тогава ще разберем смисъла на онова, което ние притежаваме. Само любовта е в сила да оцени какво нещо са човешките очи, какво нещо са човешките уши, човешката уста, човешкият нос, човешкото сърце. Бих желал всеки от вас да направи най-малкото добро. Кое е най-

малкото добро? Най-малката усмивка, то е най-малкото добро. Като срещнете един човек, който е скръбен, да се усмихнете насреща му, да го погледнете. То е най-малкото добро. Какво ви коства да се усмихнете малко? Днес, като излезете, направете една усмивка на любовта. Знаете ли как се усмихва любовта? Ти мислиш дали той заслужава. Усмихни се, не мисли дали заслужава. Слънцето, като изгрее, усмихва се на всички: на тревици, на всички, които го разбират и не разбират. Да го разбират, както искат. Вие се усмихнете, и нека ви разберат хората, както искат. Хората да ви разбират, както те искат, не се смущавайте за това. Усмивката да не произтича от вашия ум. Ако започнете да мислите как да се усмихнете, то не е от любов. По подтика на сърцето си усмихнете се.

По някой път аз чувствам, когато хората се проникват един друг. Когато бистрата вода прониква, вода си остава. Когато светлината прониква, светлина си остава. Когато тъмнина прониква, тъмнина остава. Аз разбирам, без усмивка човек не може да се подмлади. Усмихването, това е нишката на подмладяването. Ти казваш: “Аз, старият човек, ще се усмихвам.” Усмихни се, че си стар. Като се погледнеш в огледалото, усмихни се на твоята старост. Защото старостта, не си ти. Старостта е на сцената турена, бръчки има. Не се самозаблуждавай да казваш: “Колко бръчки имам.” Туриха ти тия бръчки. Ти ще кажеш: “Аз съм човек, който не остарява.” Човек, който люби, не остарява. Който не люби, остарява. Човек, който учи Божията мъдрост, не остарява. Който не учи Божията мъдрост, остарява. Който не учи Божията истина, остарява. Който учи Божията истина, той не остарява. То са прости истини. Любете, за да бъдете млади. Учете, за да бъдете млади. Обичайте истината, за да бъдете млади. Това са прости истини. Като ви срещне светлината, бъдете весели, че се е проявила в очите ви, в движенията ви, да видите проявлението на онази - мощната, Божия сила, която излиза из любовта. Бог, Който се проявява чрез слънцето, чрез всичките звезди, чрез вселената, чрез цялата природа, защо да не дойде да прояви в нас любовта си?

Страхуват се хората, че любовта може да ги развали. Единственото нещо, което не разваля, е любовта. Единственото нещо, което не разваля, е мъдростта. Единственото нещо, което не разваля, е истината. То са максими. Като дойдете до любовта, никаква философия. Не философствайте върху любовта. Не очаквайте от хората да ви научат как да любите. Ако искате Бог да ви учи, по три начина може да ви учи. Бог учи чрез Своята любов. Бог учи чрез Своята мъдрост. Бог учи чрез Своята истина. Когато аз говоря, че трябва да любим Бога, разбирам да ни учи любовта. Божията любов ни учи. Божията мъдрост вътре в нас ни учи и Божията истина ни учи. Казвам: "Да бъдем научени от Господа." Постоянно да се учим от Божията любов. Като любим, постоянно се учим. Когато ни любят хората, се учим. Като любим и като ни любят, все се учим. Като ни любят и като учим, изявяваме Божията любов в света. Това е ясно учение.

Сега какво искате да изгрее слънцето тази сутрин? Как искате да изгрее слънцето? Слънцето изгрява заради нас така, както сме ние. Каквото е нашето състояние, такова е и слънцето. Защо по някой път сме скръбни? Доста влага има, тъмнина има, светлината не може да проникне. Когато сме весели, небето е ясно, светлината прониква. По някой път небето е толкоз мрачно, че Божията любов ние я разбираме, както сме ние мрачни. Считайте за привилегия, когато ви наказват. Сега казвате: "Как, да ме бият!" Хубаво, защо бият житото? Вие защо биете житото с дикани, карате конете да го тъпчат отгоре? Това, считате, че е в реда на нещата? Мислите ли, че бурята, която минава, не удря? Дървото, мислите ли, че дъждът, който пада, не го удря? Тази година, като бяхме на Рила, понеже ония, които бяха с мене, мислят, че с Учителя не се случва нищо лошо, те имат привилегия, рекох да ги поставя на едно голямо изпитание. Те седят, искат без палатки да бъдат. Рекох: "Направете палатки." Таман направиха палатките, като се зададе един облак, изля се една градушка - едри капки като домати. Всички се скриха отдолу. Една сестра, като удрял

градът по гърба й, петна станали. Казвам на онези приятели: “Удряйте колкото искате, само не скъсвайте палатките.” Паници имаше вън и се изпочупиха, чаши имаше. Като ударила градушката, лъжицата на няколко метра отхвръкнала. Зарзавата ни изби, очука домати, краставици. После около тринайсет овце беше избил градът. Ние благодарим, че тринайсетте овце станаха жертва заради нас. Тях убиха заради нас, а ние оживяхме.

Човек да благодари на онова, което има. Това е като сънно състояние. Разправяше ми един мой познат: сънува една вечер, че двама души го нападат и започнали да го бият. Двама души го държат, трети го бие, налага го хубаво. Той се моли, вика, не искат да чуват. Стряска се, събужда се, няма ги. Насън страда, болки има. Като се събуди, нищо няма. То е в двойника. Той е толкоз чувствителен. Ако аз изкарам вашия двойник из тялото на един метър, само ако махна с ръката си, може да ви причиня болка като от силен удар. То е толкоз деликатно туй тяло, най-малкото помръдване може да причини болка. Значи то трябва да бъде вътре. Половин сантиметър като излезе из тялото, че тия махания да не причиняват страдание. Някой път ставате чувствителен. Тялото излиза навън. Човек в любовта трябва да бъде много силен, за да пази тялото. Трябва да имате чиста мисъл. Чистите мисли, чистите чувства, чистите постъпки са броня, за да ни пази от ненужни страдания. В този свят чистотата е броня. Чистата мисъл е броня, чистото сърце е броня, чистата душа е броня. Светът не е още организиран. Той сега се организира. Някои хора може да ни причиняват страдания, без да искат. Някой човек е работлив, но груба е ръката му. Ти си недоволен, че не е мекичка ръката.

Сега вие вече на вашите приятели се усмихвайте. Аз имам един животински студент, научил се да скимти по особен начин. Дадеш му веднъж, пак скимти, втори път - скимти, трети път - скимти. В скимтенето има нещо, което ми е неприятно. Снощи, таман се занимавам с важна работа, той иска аз да напусна важната работа и да

му дам хляб. Казваш: “Чакай.” Той не иска да чака. Наливаш една чаша вода и през прозореца по малко я изливаш. Учуди се. За първи път вода. Откъде дойде вода наместо хляб? Като искате, не бързайте. Чакайте малко. Половин час или един час чакане нищо не значи за любовта. Един час да чакаш, нищо не значи. Онези хора на любовта, липсва им нещо, притеснени са, не може да чакат. Любовта изисква спокойствие. Да знаеш, че онзи, който обича, ще дойде навреме. Той никога не закъснява. Ако е закъснял някъде, имал е много важна работа, която е трябвало да свърши. Нека да си свърши работата, че ти да си последен, при който трябва да си свърши работата. То е Божията любов. Може да дойде в началото, може да дойде в края. Той е алфа и омега. В началото или в края, Той носи Своите благословения. Блажени са, при които Бог иде в началото. Блажени са, при които Бог иде в края. Досега вие сте много богати. Богати сте с любов, но имате едно съображение. То е следното: вие не искате да влагате капитала си в банки, на които се клатушкат краката. Често вие минавате някъде, видите някой откъснат лист, и на вас не ви е дошло на ума един откъснат лист да го вземете и да прочетете какво е написано. Листът е написано писмо, прочетете го. Като го прочетете този лист, ще видите че има хубави работи написани. Вие минавате някъде, виждате едно бяло цвете цъфнало, усмихва се насреща ви. Казвате: “За какво е?” За вас е това цвете. Казвам, ти си скръбен, защото не разбираш Божиите пътища. Като мене главата му е заровена в земята. Бъди радостно като мене. Облякло се с хубава дреха, с червена дрешка, усмихва се това цвете. Цветето казва: “Ако разбираш моята усмивка, и Бог ще ти се усмихне.” Казваш: “Глупаво цвете. То няма моята опитност.” То страда повече, отколкото ти страдаш. Твоята скръб е разбрана, неговата скръб е неразбрана. Това е разликата. Когато ти почувстваш уханието на цветето, то е езикът на цветята. Щом почувстваш уханието на бялото цвете, то казва: “Радвай се на живота.” Ако старият човек, който вижда плода на дървото, праща децата да му откъснат, той не разбира. Той и стар да е, едва ходи, да

остави тоягата, почитание да има. Защо старите хора пращат слуги, да им късат? Уважение ще имаш, стани сам и кажи: “Радвам се, че може да ви услужа.” Откъснете този плод като стар. Одобрявам поведението на децата, които късат плодовете. Не одобрявам поведението на старите, които карат други да им късат. Ако благодариш на Бога за откъснатия плод, Бог ще те благослови. Ако срещнеш едно цвете, което е цъфнало, кажи: “Радвам се.” Помириши цветето, кажи: “Много ти благодаря за уханието, което ми донесе днес.” Видя един извор хубав, слушам гласа му, при това вземам вода, да пия. И на този извор аз благодаря, че ми дава един пример: тече вода, проявява се. Не седи този извор да чака. Той се движи, не чака хората, да дойдат при него. Като ида при него, казва: “Ще работиш като мене.” Не трябва да седиш като затворен извор, но като отворен извор, който тече. Нашата мисъл за любовта трябва да тече. Нашата мисъл за мъдростта трябва да тече. Нашата мисъл за истината трябва да тече.

Красиви деца да бъдем сега. Аз често съм срещал млади момичета, млади моми, които са се влюбвали и си крият очите, да ги не познаят, че са се влюбили. Срамуват се. Казвам: “Аз се радвам. Че то е най-хубавото нещо, което сте направили.” Когато са отворени очите на момата, няма никаква любов. Защо са кухи очи? Влюбените очи, от тях извор извира. Благословени са очите на младите моми, благословени са очите на младите момци, благословени са очите на всички хора, от които любовта излиза. Очите ни да носят Божията любов. Не трябва да се срамуваме от любовта, но трябва да се радваме, че можем да проявим Божията любов. Сегашният живот се нуждае от изобилие. Вода има, но превозни средства няма, няма хора, които да разпространяват Божията любов и хората страдат от жажда. Казвате: “Как да обичаме?” Как можем да обичаме човек? Когато една мома срещне един стар дядо, на когото краката са оцапани с тиня, какво трябва да направи? Да му измие краката. Когато младата мома срещне един човек, който е гладен, какво трябва да направи? Ако тя

иска да прояви любов, трябва да му сложи хляб. Ако младата мома срещне едно дете, което иска плодове, да му набере плодове. То е любов. Любовта навсякъде можем да проявим.

Сега вие ще кажете: “Учителю, знаеш колко ти е страдала главата от любов.” Аз не съм срещал хора, които да страдат от любов. Които страдат от безлюбие, милиони съм срещал. Те страдат от безлюбие, а мислят, че от любов страдат. Да страда някой от любов, не съм срещал. Човек, щом прояви любовта - той е здрав, светлина има, топлина има, мир има, радост има, весел е, всички богатства идат. То е безсмъртие. Ако проявите любовта, ще дойде безсмъртието. Когато хората се научат да любят, ще бъдат свободни от смъртта. Ние умираме по единствената причина, че не любим. Усъмним се в любовта и умираме. Щом се усъмниш в любовта, умираш. Щом повярваш в нея, оживяваш, възкръсваш. Казвам, не губете вяра в любовта, ще бъдете всякога живи. Сега вие питате дали Господ ви обича. Имате право да питате. Но аз ви питам, вие обичате ли Го? “Не сме Го намерили.” Човек, който обича, намира. Който не Го е намерил, не е обикнал. Сега работата седи в туй, че Господ ви е обикнал и ви е намерил. Всеки ден излива Своите благословии във вас. Вие още не сте Го намерили. Някои сте Го зърнали. Казва: “Не си струва да се ходи много далече. Тия чукари горе...” Това, което Бог прави за вас, и вие го правете за другите. Христос казва: ”Както Ме Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих. Ако Ме обичате, ще опазите Моите заповеди.”

Днес за първи път ще се усмихнете. Огледайте се на огледалото. Тогава снемете тази превръзка. Има нещо старо, снемете го. Някои хора са много сериозни, когато са влюбени. То е преструвка, сериозността. Стиснал устни. Някои, които нямат любовта, се преструват, че имат любов, устата отворена. Отворете устата да има нещо турено в нея. Когато устата е затворена и няма нищо турено, не е красива. Красотата седи да е затворена и да има нещо турено, да е пълна. Красота е, когато е празна, да е отворена. Само онези къщи, в които хората живеят, да са затворени. Сега празни къщи има

затворени. Новите къщи трябва да се отворят на хората. Вратата на безлюбието трябва да е отворена да влиза свободно. Щом влезе любовта, да се затвори сърцето. Първата усмивка направете съзнателно. Кажете: "Господи, ще ни простиш за голямата погрешка, която сме направили досега, че не сме се усмихвали. Не знаехме как да се усмихваме." Някой казва: "Не искам престорено..." Като не се усмихваш, не е ли престорено? Сериозен като си, не е ли престорено? Усмивката е естественото състояние на човешкото лице. Вън от усмивката всичко е престорено. Единствено естествено положение на човека е усмивката. Човек се усмихва, понеже е доволен. Някой път е весел, усмихва се. Усмихвай се на хубавата мисъл, която Бог му е дал. Усмихвай се на хубавото желание, което изтича от сърцето му. Усмихвай се на действията на своята душа. Радвайте се и се усмихвайте на вашия ум. Радвайте се и се усмихвайте на вашето сърце. Радвайте се и се усмихвайте на вашата душа, за да ви се радва и Господ, Който ви е пратил на света да извършите волята Му.

Днес ще ви донесат на всеки едного по една кошничка с плодове. Приемете кошничката и се усмихнете насреща.

"Отче наш"

10 утринно слово 13 декември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ТРИТЕ ИЗКУШЕНИЯ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“Бог е Любов”

Ще ви прочета четвърта глава от Матея, най-важната глава. Всеки човек е определено да свърши нещо в света. В живота започваме с някои изпитания. В тази глава се казва как Христос беше възведен в пустинята на изпитание. По някой път хората искат да минат без изпитание. Без изпитание човек не може да остане. Прочетете главата.

“Духът Божи”

(*Учителят даде да се прочете беседата “Яков и Исав” от томчето “Все що е писано”. Един брат я прочете.*)

“Аз мога да любя”

Често някой банкер, когато дал пари на заем на някой сиромах, и той не му ги е върнал навреме, минали са няколко години, като дойде да му ги върне, той ще му чете морал. Трябва да благодари, че му върнал парите, да не съжалява, че е закъснял. Какво е преимуществото на един богат човек? В какво седи преимуществото, че е богат или сиромах? Те са наши понятия. Богатството ни най-малко не показва, че човек е добър. Човек, който носи товар, показва ли, че е силен и човек, който не носи товар, показва ли че е слаб? Всякога, когато се отказваме от мъчнотиите, показва, че сме слаби хора. Когато се изпитваме, сме силни. Когато влизаме в мъчнотиите в живота, показва, че сме силни. Кое е по-хубаво: да бъде човек слаб или силен?

Като разглеждаме характера на Рахил, тя имаше и слаба страна, не е идеална. Яков, като напусна дома на Лавана, Рахил открадна златните идоли на баща си, тури ги под седлото и се преструва. Като дойдоха да ги търсят, казва: “Ще ме извините, имам обикновеното на жените, не търсете нищо под мене.” Пък идолите бяха под нея. Хубава страна е, че Рахил седеше на идолите, а не бяха над главата ѝ отгоре. И вие няма да ги туряте над главата си, но ще ги турите като нея отдолу. Има неща обезсърчителни. Ние искаме да станем добри, без да знаем, че ние сме били добри. Сега ли е станал някой сиромах? Той е станал сиромах, но е бил богат. Онзи, който осиромашал, е бил богат. Следователно той пак може да добие своето богатство. Не е сиромашията, която създава богатството, но богатството създава сиромашията. Сега гениалното в любовта седи в следното: любовта не се занимава с всичките отрицателни страни. То е закон. Дотогава, докато ние говорим за недъзите на хората, как хората ще се поправят, ние сме далеч от любовта. Недъзите в света, които съществуват, са сенки, които художникът туря, за да изпъкнат краските, та да може да изрази човека. Често разбираме, че трябва нещо друго освен любовта. Любещият търси къде да вложи любовта си. Защото любовта е Божествен капитал, трябва да се вложи, да работи. Ако любовта не се вложи в живота, човек нищо не може да придобие. Неприложена любов оставя безплодие. Може да имате ябълчна семка, ако не я посеете в земята, за да даде плод, може да гладувате цяла година, да сънувате ябълки. Ако я посеете, ще имате ябълки, ще имате добрите последствия от посаждането на любовта.

Някой път вие искате да знаете дали хората ви обичат. Как ще познаете дали ви обичат хората, или не? Онзи, който има сетивото на зрението, способността да гледа, кой ще му разправи какво нещо е гледането? Той има възможност да види. Туй, което вижда, върху него може да се говори. Само зрението носи здраве. Вие имате понятие за любовта. Някой път трябва да се обясни в какво седи любовта в нейните прояви. Един човек, който ви обича, по какво се

познава, че ви обича, кажете ми? Този, който ви обича, ще дойде при вас. Този, когото обичате, ще идете при него. Защо отиваш? Защото го обичаш. Защо иде светлината при нас? Защото ни обича. Защо искаме светлината да дойде? Защото я обичаме. Казвам, какво нещо е любовта? Туй, което иде в нас, е любов. Кажете какво нещо е Бог. Бог постоянно иде при нас. Ние търсим Бога. Търсим Го някъде извън нас, търсим Го в звездите. Те са външни форми на физическия свят. Бог постоянно идва, но ние Му даваме човешки характер. Всички ония неща, които обичаме, помним ги. Всички неща, които не обичаме, забравяме ги. По някой път се оплакваме от слаба памет. Защо любовта е слаба? Някои се оплакват, че не могат да работят. Слаба е любовта. Когато човек има любов, може да работи. Някой се оплаква, че не може да учи. Слаба му е любовта. Слабостта на любовта се отразява върху характера на хората. Някой няма маниери да се обхожда, няма любов. Има маниери да се обхожда, има любов. Малкото момиче и момче, което е своенравно до дванайсет, тринайсет, четиринайсет и петнайсет години, като се събуди любовта, изменя се. Докато не е събудена любовта, е своенравно. Щом дойде любовта, вече става весело, засмяно, не се сърди. Щом дойде любовта, хората стават весели. Щом дойде Бог в тебе, ако не Го приемеш, ти вече създаваш карма в себе си. Всичките страдания, на които сега сме изложени, показват миналото, когато сме презрели любовта.

Казвам: да не търсим любовта в големите работи. Онова малко семенце, което расте, то е любов. Онова малкото дете, което се развива в утробата на майката, това е любов. Майката, която го носи, претърпява всичките страдания, това е любов. Там, дето ние издържаме, това е любов. Някой път вие се колебаете, ставате кисели, това не ви е приятно, онова не ви е приятно. Не правете разлика. Любовта не прави разлика. Каквато и да е проста работа, еднакво е ценна. Вие мислите, ако сте професор или цар, че това е любов. Или мислите, че като си слуга, няма любов. Велико нещо е да бъда слуга с любов, велико нещо е да бъда цар с любов. Нещастие е да бъда цар без

любов и нещастие е да бъда слуга без любов. Та казвам, да се не отказваме от всяка работа, която вършим с любов. Всяка работа, която вършим, любовта да е с нас. Бог да е с нас. Кажете ми: де не е Бог? Навсякъде Той съществува. Ти обичаш някого, Господ те наблюдава как го обичаш. Защото Той се интересува какво казват заради Него. Като речеш да измамиш другите, Той се чуди, пак весело гледа, казва: "Колко хитро дете е." Вие обичате някого и се преструвате, че не го обичате; или не обичате някого, пак се преструвате, че го обичате. Кажете защо? Казвате: "Какво нещо е любовта?" В празна торба, като туриш любовта, тежи, от торбата, като извадиш любовта, олеква. Каква торба е, която олеква? Няма любов, значи няма съдържание. Която тежи, има съдържание. Всяка мисъл, която има тежест, има съдържание в себе си, има любов. Всяко желание, което тежи, има съдържание в себе си, има любов. Олекне ли, любовта е излязла. Това са практически правила, които трябва да ги пазим.

Три неща са важни в прочетената глава. Сатана иска да изпита Христа, три са изпитанията. Иска да види упова ли Той на Себе Си, на личните чувства. Казва: "Ако си Син Божи, можеш да направиш тия камъни на хляб." Христос му казва: "Аз не се храня с онова, което Аз правя, но с онова, което Бог е направил, с всяко Слово, което излиза из Бога." Разчита на Божественото, не на своето. Да разчиташ на своето богатство, да разчиташ на своето знание, да разчиташ на своите сили, то е идолопоклонство. В древността ще направи идол, ще започне да се кланя. Седне: "О, Ваале!" Какво ще ти помогне такъв идол, който сам си създал?" Свършваш гимназия и уповаваш, че може да те спаси гимназията. Ти се заблуждаваш. Разчитай на онова, което е в тебе; разчитай на туй, което те заобикаля; разчитай на всички; разчитай на цялата природа; разчитай на Бога. Аз разбирам Бог, Който обгръща всичко. Ако виждаш присъствието на Бога и Неговата любов във всички неща, ти си на правата посока. Ако виждаш Бога само в добрите хора, ти си на кривата страна. Първо, личните чувства ти казват: "Защо да не мога да направя това?"

Допусни, че си силен човек. Направи някой прегрешение, ти искаш да го набиеш? Трябва ли да го набиеш. То е слабост. Какво ще му предадеш, ако го набиеш? Нищо. Няма нищо да му предадеш. Само ще създадеш едно лошо настроение спрямо тебе. Второто положение: не разчитай на себе си, разчитай на Бога. Не да разчиташ на себе си, но да разчиташ на себе си, когато дойде Божествената светлина в тебе, тогава да разчиташ. Щом е мрак и светлината не се проявява, не бързайте в работата и в живота. Каквато работа започнеш, не бързай. Може да минат години, десет години, чакай. Детето, като влезе в утробата на майка си, не трябват ли девет месеца да чака? Ако рече да влезе на първия месец, какво ще излезе? Ако рече да излезе на втория месец, какво ще излезе? Ако излезе на петия, на шестия, на седмия, на осмия, какво ще излезе? Като излезе на деветия, ще излезе.

Разчитай на онова, което Бог е поставил. Спазвайте Божия закон. Говоря в името на любовта. Онзи закон, който съществува в любовта, изисква точно навреме, ни да закъсняваш, ни преждевременно, защото, ако закъснееш в работата, подир тебе ще има напрежение на гърба ти, ще те блъскат; ако идеш преждевременно, отколкото трябва, ще имаш препятствие. Може да идете по-рано на гарата, но тренът няма да тръгне. Ако идете по-късно, той ни най-малко няма да ви чака. Нито, ако идете по-рано, ще тръгне по-рано; нито, ако идете по-късно, ще ви чака. Ще идете точно навреме, най-малко пет минути по-рано, та тренът да ви чака. Не мислете, че може да го заставите. Някой казва: “Аз като се помоля, стават нещата.” То е тщеславие. Казва: “Аз като се помолих, заваля дъжд.” Не говорете така. Нищо не е станало. Вие сте взели торба, помолили сте се. Господ казва: “Вземете тази торба.” Гледам религиозни хора казват така: “Туй ми се открило.” Оставете какво ви се е открило. Нищо не знае, така му се открило. Господ сега ли ти откри? С туй си се родил, че разправя, че не знаел нищо, сега му открил Духът нещо. Гледам, преди години бях писал една книжка, издадох я, но не си турих името. Един я препечатал книжката и пише какво Духът му открил. Някой ще вземе

нещо от Библията, и казва какво Духът му открил. Каквото е открито в Библията, е хубаво, но има неща нови открити. Кажете право, не преповтаряйте нещата.

Ако аз мога по един начин да проявя любовта, някой път съм правил разни опити. Дойде някой почетен човек, аз седя на стола, не ставам. Може да се извиня, че не съм разположен, болка имам в кръста, извинявам се. Дойде беден човек, отдалече стана, посрещна го, като че е някой цар. Аз да ви кажа защо. Този беден човек го посрещам, защото любовта носи. Онзи никаква любов не носи - боли ме кръстът. Що не го посрещам? Щом има любов, още от вратата го посрещам. Щом ме боли кръстът, няма любов. Сега ще обяснят, че той е голям човек. Аз считам голям всеки човек, с когото любовта иде. Този човек го посрещам, ставам. Всеки човек, който носи любовта, го посрещам. Аз да ви кажа защо. Казвате: "Защо?" Понеже е ден, може да го посрещна. Онзи, който не носи любовта, е мрак. Не виждам, не може да го видя, не мога да го посрещна. Онзи с любовта е ден, онзи с безлюбието е нощ, тъмнина. Не го виждам, затова седя на стола, да се не сблъскам. Ако река да стана, ще се изгубя в мрака, не може да намеря стола. Ако река да посрещна един човек на безлюбието, има опасност да изгубя стола. Защо ще го посрещам? Казвам: на всеки човек, който няма любовта, не ставайте, защото е нощ. Щом носи любовта, посрещнете го. Даже един комар, като носи любовта, посрещнете го. Една муха, като носи любовта, посрещнете я.

На български "Рахил" - "Ра" е светлина, "хил" - хилав, слаб. На български, като кажете: малко хилав, има една слаба страна. На мене ми разправят религиозни хора, че тези посрещат, онзи посрещат. Казвам, моите уважения към всички, които посрещат любовта, но аз не искам да зная нищо за хора, които посрещат безлюбието. Казват, че този угостили, този голям човек, онзи голям човек. Виждам, посрещат хора, които нямат любов. На мене не минават тия работи. Не ми говорете глупави работи, нищо повече. Ако българите биха посрещали Господа, не биха минали през тия страдания. Еврейският

народ не послуша пророците. Всеки ден Господ праща пророци, една хубава мисъл - не повярваш, някой ден прати едно хубаво чувство - не повярваш, някой ден Той направи нещо - не повярваш. Аз ви говоря за вътрешния човек. Не говорете излишни неща. Не се хвалете много. На ден се хвали три пъти най-много. Сутрин говори пет минути за себе си - петнайсет минути за себе си да говориш, е достатъчно. Цялата сутрин да говориш за себе си, целия предиобед да говориш за себе си, че си проповядвал, туй си казал, онова си казал. Аз по някой път си казвам: какво съм направил? Че и преди мене са проповядвали хората. Когато някой ми каже тъй: "Като тебе Учител няма." - това е една уловка. Аз всякога първо турям: като Господа друг няма. Казва: "Ти знаеш." Като Господа няма някой да знае. На мене да ми казва това, това е уловка. Единственото турете на Господа преди хората. Не че аз не зная, много работи аз зная. Миналите работи знаем, пък и има много работи, които за в бъдеще ще станат, невидими са. Аз може да обясня следното: всичко онова, което е станало, ние го знаем. Онова, което не е станало, ние не го знаем.

Сега някои предсказват бъдещето. Но бъдещето е станало. Царството Божие иде, може да е станало. Аз зная кога ще дойде Царството Божие. Ангелите носят Царството Божие. За светиите Царството Божие е на земята. Има неща, които не са станали, Господ сега ги създава. Тия работи ние не ги знаем. Тия работи и боговете не ги знаят, и ангелите не ги знаят. Аз съм привеждал този пример: един турски ходжа разправял какво прави Господ на небето на турския султан. Султанът искал да изобличи ходжата. Повикал него и един български патриарх в Цариград. Турил султанът две-три кила мляко в един гювеч и дал хляб на двамата да дробят в млякото. Взел султанът, разбъркал хапките и им казал: "Всеки ще яде хапките, които той е дробил." Ходжата и патриархът казват: "Отгде да знаем кои са наши?" "Вие, като не знаете хапките, които дробихте, отде знаете какво става на небето?" Ти си загазил, не можеш да оправиш своите работи, разправяш какво може да стане. Често един гадател, който не може да

разправи своя живот, той е в заблуждение, разправя на другите. Христос знаеше, че ще пострада. Петър Му казва да не Му се случат тия работи. Христос знаеше какво има да Му стане, но не се отказа. Пророкът трябва да знае какво има нему да се случи, тогава трябва да знае бъдещето.

Има между вас някои, които искат дарби. За мене ето какво е дарба. Вие сте даровит, като влезете, отворите лампите. Вие имате хубаво зрение, но ако вие затворите лампите, няма да имате никаква даровитост. Ако отворите книгата, ще четете книгата, даровити сте. Като затворите книгата, не може да четете, не сте даровити. Казвам: всеки, който чете на светлината, която иде от Бога, е даровит; всеки, който не може да чете на светлината, която иде от Бога, не е даровит, не вижда. Ако аз чета, даровит съм. Ако не мога да чета, не съм даровит. Ако при светлината може да правим добро, даровити сме. Ако не можем да правим добро, не сме даровити. Ако вие при Божествените условия може да се проявите така, както Господ иска, вие сте даровити и добри хора. Ако не може да се проявим, не сме добри. И третото, казва: “Ако паднеш и ми се поклониш, ще Ти дам всичките царства.” Казва: “Да си вървиш, служенето на Бога не става с пари.” Ако служите на Бога с пари, не е служене. Ако вие съжалявате, че не сте цар, вие сте в третото изкушение. Вие съжалявате, че не сте духовен човек, вие сте във второто изкушение. Вие съжалявате, че не може да уредите живота си, вие сте на първото изкушение. Не съжалявайте, че не можете да направите камъните хляб. Не съжалявайте, че не може да се хвърлите от храма. Казва: “Ти си страхлив, не може да се хвърлиш отгоре от храма, да покажеш, че може да го направиш.” Доста сме страхливи. Ако не може да се поклони, че му дават царства, казва: “Много глупаво. Какво ти коства да се поклониш?” Ти ще изгубиш всичко. Някои от нас може да помислят: “Защо?” Питам, защо ви е изобилна храна, когато стомахът ви е разстроен? Аз бих предпочел сиромашия със здрав стомах при овчаря, отколкото ония богатства при царя, но с разстроен стомах.

Всяко ядене ще ми причини страдания. Всяко ядене при овчаря ще ми причини радост. Ще гледаме природата и всичко наоколо, и ще се радваме. Предпочитам си живота на любовта с всичките външни несгоди, а с вътрешна радост, отколкото преимуществата на външните блага, но с вътрешни страдания в живота. Мислите ли, че един човек, в когото Бог живее, е невежа? Щом е изгряло слънцето, аз съм учен човек и всинца сме учени. Всеки човек е учен в каквото направление може да направи доброто. Ако в един светъл ден не можеш да направиш доброто, не можеш да се развиваш.

Забелязвам, на Изгрева някои от вас сте станали много тщеславни. Като децата казвате: "Не ме почитат." Какво почитание може да ви дадат? Какво почитание може да ви дам от любов? Чувството, което храня към вас, струва повече. Какво иска любовта, винаги може да принесе най-голямото благо. Безлюбието не е за нас. Туй, което имаш, да благодариш на Бога за това, което ни е дал. Аз искам да се отличавате от едно нещо: да се интересувате не как вас ви обичат, но как вие обичате. Не как мене ме обичат, но как аз обичам. Как мене обичат, то е отделна работа. Как аз обичам, с това аз меря. Както ме е Бог обикнал, така искам да обикна хората. За мене това е мярка. Аз искам да обичам другите хора, както Бог ме обича. Всякога, когато не ги обичам, тогава съжалявам в себе си - не съжалявам, но гледам да изправя погрешката, която имам. Няма по-хубаво нещо в света от това, да обичаме, както Бог обича, и да се проявим, както се проявява във всички неща.

Сега за пример, вземете, съвременните философи търсят душата, която Бог е вложил. Но, най-първо, Бог събра вещество, направи една дреха за душата, то е тялото. Казвате: "Къде е душата?" Тялото е душата. Търсите душата някъде. Докато душата е в тялото, тялото живее, расте. То е душата. В туй тяло Бог е вложил сърцето, вложил е ума. Казвам: пазете вашето тяло. Казвате: "Да го заровят." Няма къде да заровят душата ви. Туй, което заравят, то е сянка на нещата. След като умре човек, ще видите, че в него има красиво физическо тяло,

светло. Човек, облечен в туй, е тъмен малко. В онова тяло той е красив. Той има същинско красиво тяло. Един човек, ако би се явил в своето духовно тяло, всички хора ще тръгнат отподире. Следователно, за да не го безпокоят, турил тия сенки, малко грозота има. Той е привидно маскиран. Разчитайте на първоначалното, Божественото, и не се старайте да бъдете с него красиви. Има някои хора, които цял ден седят на огледалото, да се оглеждат. Не мислете, че сега можеш да създадеш красотата. Извикайте красотата вътре в себе си. Повярвайте, че сте красив и ще бъдете красив. Ще се мажеш с чернила на веждите, ще се боядисваш. Не е лошо да боядисваш къщата си, както искаш, но аз считам боядисване - има една хас боя, не се изтрива. Любовта носи една боя - като те боядиса веднъж, достатъчно е. Вие всяка година се боядисвате, никаква любов нямате. Щом веднъж сте боядисани, вие сте хора на любовта. Питам: колко пъти се мажете? "Много пъти." Аз си мълча. Зная, че любов няма. Веднъж като се намажеш, да е замазано. Веднъж като поправиш погрешката, да е поправена. Щом поправяш много пъти една погрешка, любов няма. Това е моето схващане. В мене съзнанието е будно. Никога не може да изчезне една погрешка в моето съзнание. Преди да е станала погрешката, виждам. Няма прекъсване, че направената погрешка да я намеря. В съзнанието ми е, не искам да допусна никаква погрешка. Погрешките считам като посетители. Като направя погрешка, с нея трябва да се обходя по човешки. Не искам да я изхуквам, учтив съм с погрешките. Любезно й говоря.

Ще ви приведа един анекдот. Направил апостол Петър една погрешка: пуснал един евреин в рая. Като влезнал, той бил адвокат, казва: "Това не е право, онова не е право." Не може да му кажат, че това не е право. Най-после, за да го извадят, намислили да му кажат, че на земята има едно предприятие голямо. Евреинът казва: "Аз ще ида." Като затворили вратата, оттам насетне никакъв евреин не пущат. Някоя ваша погрешка за някое предприятие, пратете я в света. Да се радвате, че този евреин излязъл от вас. Да бъде съзнанието

будно. Погрешката показва докъде си стигнал в любовта. Тия погрешки са живи същества. Една моя погрешка, като направя, то е една душа. Тя направила погрешката. Понеже е в моята държава, аз нося отговорността. Сега не мога да я изпъдя, учтив съм, казвам: няма нищо, аз ще поправя тази погрешка. Ще й покажа пътя да излезе навън. Аз така гледам на погрешките. Всяка погрешка заради мене е една недаровита човешка душа. Всяка добродетел, която аз направя, е една разумна душа, която е дошла. Виждам на своите добродетели душите разумни и на своите погрешки недоразвитите души. Тъй аз гледам на себе си, оправям се. Някой дойде, иска да изпъдя една негова погрешка. Казва: "Да изпъдиш този дявол." Аз не пъдя дяволите. Мене ми трябват дяволите. Като искаш да ора някоя нива, впрягам ги и ора нивата. По любов ги впрягам, да орат нивата. Като дойде вечерта, пак се отнасям учтиво.

Сега едно нещо помнете: няма нищо по-хубаво в света от това, човек да има една добра обхода. Защото всеки човек иска другите да имат добра обхода с него. Не правете камъни на хлябове. Не казвайте: "Да бъдем богати, да имаме пари." Не казвайте: "Аз съм учен." Ако си много учен, ще направиш нещо. Ти си горе на храма. Не казвай: "Да имам всичките царства." Ще направиш тогава най-голямата грешка. Приеми нещата, каквито са. Камъните нека са камъни. Като те качи горе на храма, който те е качил, нека те снеме. Като те качи горе, да ти показва всичките царства, за да му се поклониш, кажи му той да се поклони. Ако аз бях на туй място, ще му кажа: "Направи ти тия камъни, да видя как ще ги направиш." Ако ме качи горе на храма, ще кажа: "Я се хвърли долу, да видя." Ако ме занесе на планината, ще кажа: "Я се поклони ти, да видя как ще се поклониш." Ако одобри, тогава и аз ще се поклоня. Аз ще го накарам той да се поклони на тия царства. Считайте най-малката добродетел, която може да направите, еднаква на най-голямата. Няма разлика между голямата и малката добродетел. Най-малката добродетел, която може да направите, и най-малката обхода, която имате, струва повече от да си цар.

Та казвам: имаме привилегията да правим всеки ден царски постъпки. Всеки ден можем да правим царски погрешки, които искат векове, да ги изправим. Казвам, следвайте един мой пример: аз никога не правя едно добро без любов. Някой път, като нямам любов, хлопат, викат на вратата, не излизам. Защото, като не излизам, ще направя една погрешка; като изляза, ще направя две. Предпочитам едната пред двете. Казва: "Той не ме прие." Може да му кажа: "Днес не бях разположен." Като изляза, може да му кажа: "Ти днес ли намери да дойдеш?" Той хлопа, хлопа, аз мълча. Имаше един дядо Георги. Той ми носеше яйца. Никому не ги даваше, защото в него време аз му ги плащах по седем лева. Като донесе три-четири яйца, дам му двайсет, трийсет, четирийсет лева. Казва: "На Учителя ги нося." Един ден иде дядо Георги, носи ми яйца. Той хлопа, аз мълча. Аз, големия светия, не излизам. Тропа, тропа, слиза долу. Казват му: "Дай ги яйцата." Казва: "Аз ще го намеря." Той е умен, казва: "Още любовта я няма. Като дойде, ще ми плати по седем лева." След като дойде любовта, ще плати по седем лева. Когато имате любов, плащайте и седем, и десет, и петнайсет, и двайсет, и трийсет лева. Нищо не значи. Много плащане, то е нещо относително. Всяко нещо, направено с любов, за векове остава. Няма по-красива постъпка - да извършиш нещо от любов като за себе си. Да служиш на Господа с любов, да служиш на ближния си с любов. То е най-великото, което трябва да започнем отсега в този живот. И в онзи живот да влезем с любовта заедно.

Когато Бог ви посети в умовете, посрещнете Го добре. Когато днес Бог посети сърцата ви, посрещнете Го добре. Когато днес Бог посети душите ви, посрещнете Го добре.

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

11 утринно слово 20 декември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ЧОВЕШКА, АНГЕЛСКА И БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“Изгрява слънцето”

Ще прочета дванайсета глава от Матея.

“Духът Божи”

За идния път всеки да си донесе Библията и всеки сам ще чете, а които нямат, по двама ще четат. Ще имаме едно ново упражнение. Ще си носите букварите със себе си. Сега идвате без буквари.

Ако ви зададат един въпрос: защо езерата изсъхват или притоците са намалели, или изпаренията са намалели... Старостта какво е в света? Старостта значи езеро да се е изпарило. Тук-там е плитко, може всеки да го прегази. Трябва да разбирате органическата страна на живота. Казвате: “Човек трябва да бъде чист.” Но чистотата е един органически процес. Без чистота процес не може да стане. За пример, ако природата не прояви светлина и топлина, никакъв процес не може да стане. Това са стимули. Всяко нещо има свой стимул. Сега за пример ние мислим, че знаем много неща, и ги забравяме. Наскоро дадох една песен на български мотив. Казвам: “Изпейте песента.” Забравили сте я. На ноти са я записали, и не може да я изпеят. Ритъмът не съвпада с такта. Казват: “Забравихме.” Щом дойдем до онзи ритъм на любовта - любовта има ритъм, един ритъм има в човешката любов - човек трябва да знае: този ритъм създава мъчението и смъртта. Пак е любов, но винаги в човешката любов човек страда. Дали в началото на любовта, или в края на любовта, но тия работи ще го сполетят. Ще изпие горчивата чаша. В духовния свят любовта още не е съвършена, там ще стане разделение. Ритъмът

на любовта разделя хората. Които се обичат, заедно не могат да живеят. Отблизо не могат да живеят. В Божествената любов законът се изменя. В Божествената любов човек оживява, става безсмъртен, всичко се примирява. Сега може да запитате защо е така. Че как трябва да бъде? Каква философия имаме в ума си, като питате защо е така? Ами как трябва да бъде? Ти отиваш на извора и понеже не искаш да носиш тежък товар, вземаш малка стомничка, която събира едно кило. Напълниш я и питаш: "Защо тази стомна събира едно кило, защо не събира сто кила?" Каква философия има тук? Трябваше да вземеш някакво голямо буре. Ти искаш в едно кило да събереш сто кила. Възможно ли е? В света има места, гдето налягането е толкова голямо, че на един квадратен сантиметър тежат седемдесет и пет кила. Значи един квадратен сантиметър не можеш да го повдигнеш, тежи седемдесет и пет кила.

Сега, както аз ви гледам, по някой път доста весело ми става как преписвате вашите задачи. Като не може да разрешите някоя задача, преписвате. Дойде някой, и ми говори за любовта, пък виждам, преписал отнякъде. Той никаква любов няма. Той се запалил, казва. Като му измеря любовта - сто градуса. На сто градуса едва можеш да опържиш яйца. Сега, тъй като ви говоря, някои, които мислят, че имат голяма любов, възмущават се. Имате право да се възмущавате. Да кажем, не можеш да пееш. Защо не можеш да пееш? Нямаш любов. Всеки човек, който има любов, пее. Човек, който не може да пее, какво мога да му кажа? Мършавия човек, като го видя, че му хлътнали очите, казвам, че не го хранят добре. Като видя един мършав кон, зная, че господарят му не го храни. Храни го със суха слама, ечемик не са му дали, четат му се ребрата. Каква философия има в това? Знай, че този кон не е хранен. Ако на нас започнат да ни се четат ребрата, какво показва? Мислиш ли, че като започне да се четат ребрата, имаш право верую? Мислиш ли, че при господаря, у който живееш, се отнася добре? Да се не лъжем. Като си оправен, господарят е добър. Сега аз не говоря за натоварване, защото под думата оправен

разбирам, че органическа материя има, мускули има, не говоря за мазнини. Мазнината е като свинската мас, много користолюбива. Трябва да сгорещят сланината, за да даде нещо от себе си, другояче не дава. Хората знаят това, и турят сланината на огъня, топят я. Някои от вас даже живи хора ги топят. Гледам някой, турят го на тигана, изваждат му сланината. Човек живее, пекат го, пак го турят на огъня, извадят му от сланината и после казват: "Да го турим в тигана."

Помнете едно правило: всяка мисъл, която дойде в човека не по пътя на любовта, тя носи страдание на човека. Всяко чувство, което дойде не по пътя на любовта, без подтика на любовта, не носи нищо добро. В добрия живот всички неща, които се раждат в любовта, са Божествени. Мисли, които се раждат в любовта, са Божествени. Чувства, които се раждат в любовта, са Божествени. Отстъпки, които се раждат в любовта, са Божествени. Туй е максима. Сега трябва да минете през човешкия живот в Божествената любов. Тя минава през смъртта. Ангелската любов минава през разделянето, а Божествената любов минава и заминава. Отдето мине, разтопява леда. В човешката любов човек в леда остава, замръзва. Казвам: с човешката любов ще останете на земята, с ангелската любов ще останете между ангелите, а с Божията любов ще отидете при Бога. Каквато ви е любовта, там ще бъдете. Не е лошо при хората да останете, те ви привличат. Ако имате ангелска любов, ангелите ви привличат. Ако имате Божия любов, Бог ви привлича. Ще ме попитате защо е така. Ами как трябва да бъде? Едно дете, което едва може да извади едно кило вода, толкоз му е силата. Дойде, който е силен, извади десет кила, по-голяма е силата му. Онзи, който изважда много вода, силата му е голяма. Хващат ви някъде разбойници и ви обират. Питам ви: защо ви обраха? Защо е туй желание на разбойниците да ви оберат? Ако пишете една тема върху този въпрос, как бихте го развили? Да напишем една тема "Защо разбойниците са ни обрали". Как бихте я написали? Че разбойникът може да ви обере или от любов, или от омраза. Ако ви обира от любов, ще ви остави пет лева, колкото за харчлък. Другите

ще ги вземе, той ги счита за късмет. Казва: "Тия пари са късметлии, вземам ги, да те помня. Тези пари ще помня, че съм ги взел от този, когото обичам."

Вие, като обичате някого, обирате го. Има млади сестри и стари сестри, млади братя и стари братя. Щом обичате някого, и, хоп, целунете го. Че то е разбойничество. Без да го питате, хващате го и го целувате. Той си трие лицето. Аз ще ви кажа, аз по този начин не бих целунал никого. Защо? Защото как ще целувам една къща, намазана с кireч? Когато ще целуна, не трябва да има нищо грозно, Божествено трябва да има. Като ще целунеш някого, освен че не го целуваш, чистиш му лицето. Доста прах има по лицето. Така вие се заразявате. Най-първо, като искаш да целунеш някого, ще носиш гъбичка, ще очистиш мястото и после ще го целунеш. Така е по-хигиенично.

Вие се смеете. Целувката е проводник на известни сили. Не е лоша целувката. Има целувки, като целунеш човека, или в него ще произведеш, или в тебе ще дойде светлина. Има целувки, след като целунеш човека, ще се яви топлина. Ако по български целуваш, по български ще те целуват. Ако по английски целуваш, по английски ще те целуват. Ако по Божествено целуваш, по Божествено ще те целуват. Не можеш да избегнеш последствията. Някой път вие мислите, че имате Божествената любов. Трябва да ви дам уроци по Божествената любов. Аз още мълча. Казвам как гори слънцето сърцето. Кога сърцето не е горяло? На животните гори сърцето. Как не гори? Нека вземем за пример защо природата е направила така. В света, най-първо, човек, за да дойде на земята, трябва от невидимия свят двама или трима ангели да донесат човешката душа. Туй може да го вярвате или не, но казвам, че като един миг може да го вземете. Някой път един ангел, някой път два, а някой път три ангела довеждат човешката душа на земята. Когато са три ангелите, душата е Божествена. Когато са два, тя е ангелска, а когато един ангел я донася, тя е човешка. Аз тълкувам така. Тази душа те я свалят, направят я

толкоз малка, че да не се вижда. Като я носят в пространството, никой да не вижда какво носят. Като дойдат на земята, обиколят три пъти. Там има врата. Намерят вратата и влязат през тази врата. Тази душа ще се въплъти. Занесат я на майката. Майката, като приеме душата, подпише, че я приема. Тя е като малко семенце. Както земята приема семето, така и майката приема душата. След туй ангелите се върнат по пътя, по който са дошли. Тази душа гледа и мисли, че е на небето. По едно време, като гледа, че ангелите ги няма, вижда едно чуждо същество и започне да плаче. Тя мисли, че са я излъгали, оставили са я някъде, не я познават. Гледа майката, гледа бащата - всичките чужди хора. Те започват да я милват, да я утешават, казват: "Ще дойдат онези." Тя пак надуе гайдата, пак плаче, плаче за ангелите горе.

Сега, тъй както човешката любов има една усмивка, ангелската любов има друга усмивка. Божествената любов има друга усмивка. Нали сте се влюбвали? Разглеждали ли сте, когато любите, как се усмихвате? Немарливи сте, да огледаш, да се видиш. Поне онези, които ви обичат, нали сте ги гледали каква е усмивката им? Вие ще ми кажете: "Тия работи са стари, говори ни за Божествените работи." Какви са Божествените работи вън от любовта? Величието на човека е в човешката любов. Извади човека от човешката любов, и човек нищо не струва. Извади един ангел от ангелската любов, и той нищо не струва. От тия два свята човек може да се извади, но от Божествената любов не може да се извади. В нея няма сянка. И ангелската любов може да престане, понеже и тя е със сенки. Понеже Божествената любов е без сенки, тя не престава.

Христос може да Го видите по три начина. Имаме три начина за любовта: по човешки може да Го любите, по ангелски може да Го любите и по Божествено може да Го любите. По човешки като любим някого, ще го приемем на гости много добре. Нагощаваме го и след това казваме да плати. То е човешкото. В ангелската любов, още като видиш човека, ще кажеш: "Плати." После ще го приемеш. Точно обратното е на човешката любов. В хората започвате много учтиво,

приемате ги много добре, а между ангелите, като отидеш, най-първо, казват: “Плати.” Като платиш, ще влезеш и ще си свободен. А при хората, като влезеш, не плащаш в началото, а като излизаш ще платиш. В ангелската любов, като влизаш, ще платиш, а като излизаш, нищо не плащаш. В Божествената любов ти си свободен - и като влизаш, и като излизаш, нищо няма да плащаш. Вие да имате една ясна представа, това е фигура. Никакво друго обяснение не може да се даде. Казвате: “Ангелска любов.” Ще плащаш в началото. Като платиш, отваря се вратата. Не плащаш ли, вратата е затворена. Казва Христос: “Който не се отрече...” Вие думите на Христа не можете да ги разберете. Казва: “Ако не се отречеш от баща си и от майка си, не можеш да бъдеш Мой ученик.” Ако не платиш, не може да влезеш. Вие искате да идете при Христа, без да платите. Ако не се отречеш по ангелски, всичко ще платиш в началото.

Някой дошъл при мен, казва: “Да вляза.” Казвам: по човешки ще влезеш. Как искаш да влезеш: по ангелски или по човешки? По човешки ще те пусна, но като излизаш, не те пускам навън свободен. Ще влезеш свободен, няма да излезеш свободен. По ангелски няма да те пусна да влезеш свободно, но като влезеш, свободен ще бъдеш. Това вече има смисъл. Казва Христос: “Ако не се отречеш, ако не вдигнеш кръста си...” То е пак ангелска любов. Ще вдигнеш кръста, значи ще платиш. По човешката любов, като проповядваме на хората, казваме: “Ти като дойдеш при нас, Господ ще те благослови.” Да, ще те благослови, но в края ще има дърво. Я вижте онази млада булка, как ѝ хвалят момъка. Три-четири пъти ще ходят женихи, ще хвалят момъка, че той е такъв добър. Момата повярва. Като се ожени, една-две години той е добър, а на третата година той я поступа малко. То е човешката любов. Тя иска да излезе, а той не я пуща. Защо иска да излезе? Приета е добре тя, но понеже не плаща, затова я бият. По същия закон и мъжът е бит от жената. Сега тези неща ви казвам, за да бъдат ясни в ума ви. Някой искате да обясните защо е страдал. Не

плащаш. Влязъл си, пък искаш да излезеш по човешки. Щом не искаш да платиш, ще те бият.

Сега вие можете да попитате: “Защо е тъй?” Тъй го намирам, така е. Ако ние нямаме тия разграничения в любовта, тогава няма да имаме една ясна представа. Имаме местоимението: аз, ти, той, ние, вие. Аз - първо лице, ти - второ лице, той - трето лице. Другояче ако кажеш, тази мисъл не е ясна. Като кажеш аз, значи първото лице в теб говори. Аз те обичам по човешки, ти ме обичаш по ангелски, а той - по Бога. В човешкия свят аз-противоречие имаме. Всеки човек, който казва: “Аз те обичам.”, по човешки е това. Така е в моите схващания. Ти ме обичаш по ангелски, Той по Бога ме обича. Той, който по Бога обича, ти, който по ангелски обичаш, и аз, човекът, по човешки обичам. Туй не е ваше разбиране. Вие казвате аз, Божественото, аз обичам. Онзи, който е създал света, Той е турил аз. Ние, щом казваме аз, обичаме. В нас любовта е едно отражение. Или имате думите аз ви обичам. Това е най-малката любов, с която човек може да се справи или от която може да почерпи, защото, най-първо, трябва да започне с човешката любов. И ти ще преминеш в ангелската любов, докато дойдеш в Божествената. Страданията на човешката любов са сянка. Без страдание човешката любов е непонятна. Без разделението ангелската любов е непонятна. Там, дето има разделение в любовта, щом се делим, то е ангелско подбуждение. Щом страдаме, е човешко. Щом страдаш, това е сянка на човешката любов. Ще приемеш, че тази сянка е необходима. Степента на сянката ще ти даде едно понятие за човешката любов и ще я направи понятна. Ако има любовта ти страдание, ти се ползваш. Ако ангелската ти любов има разделение, ще те отдели. Казва Христос: “Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене.” Това е любов, която дели. Казва: “Да се не делим.” Ти никъде не си. Любовта, която не носи страдание, тя не е любов, не е човешка любов. Ще работиш. Идеш да работиш някъде, нали имаш страдания: пришки, мехури излизат по ръцете. Любов е това. Трябва да имате ясна представа за любовта. Вие говорите за

любовта, и цяла една каша е, мамалига. Тия глупави богословски определения оставете, те са били хубави неща за времето, но така не се говори. Да имаме една ясна представа за любовта. Страданието е една необходимост за човешката любов. Тия страдания не трябва да бъдат мъчение, то е друга любов, още по-ниско стои. Щом е страдание, човешка любов е. Щом е мъчение, излезли сме от областта на човешкото, надолу сме слезли. Щом има разделение, качили сме се горе при ангелите.

Казвам, когато страдате, радвайте се, понеже любовта ви е реална. Страданието показва, че любовта е реална, показва, че ти обичаш въпреки всичките противоречия, които съществуват в света. Щом не можеш да обичаш, не си никакъв герой. Всички, които се занимават с любовта, са герои. Човек, който е извън любовта, не е герой. Геройство е да знаеш да отстояваш. Бият го, той е герой. Носи страданията, не отстъпва. Той носи разделението, не отстъпва. Когато в страданието не отстъпваш, когато в разделението не отстъпваш, ти си герой. Ако при първото страдание се откажеш, какъв герой си тогава? Сега ще обясним. Искаме ние да говорим как е станало първоначално. Най-първо, ще възприемеш въздуха. След туй ще почнеш да говориш с този материал, който си приел отвън. След като говориш, пак приемеш, и пак говориш. Ако не приемеш въздуха, не можеш да говориш. Някой казва: “Не може ли другояче?” Как ще бъде другояче? За да се образува любов между майката и детето, майката трябва да го носи девет месеца. Ако тя не го носи девет месеца, не може да се образува тази любов. Ако вие не можете да страдате за някого, вие не го обичате. Ако страдате, само при страданието човешката любов е реална. Туй да го знаете. Човек не може да излезе от областта на човешкия живот без страдание.

Сега по някой път аз ви говоря, ще имате Божието благословение. Че ако вие не можете да носите страданието, ако вие не можете да носите всичкото страдание на земята, нямате човешката любов. Човешката любов носи всичките страдания на земята. Тази

любов, след като носи всичките страдания, влиза в другия свят, и там всичкото разделение може да го носи. В Божествения свят всички противоречия любовта ги превръща и всичко става любов. Всичко в Божествения свят става любов и обич. Когато аз говоря за любовта и обичта, аз подразбирам Божествения свят, който работи в нас. Той е основата. Докато дойдем до разбирането на любовта и обичта, трябва да минем през двата вида любов. През човешката любов на страданието - не че любовта е страдание, но те се явяват като една необходимост. Любовта понася тия страдания, за да ги превърне. Като влезем в ангелския свят на разделението, и там любовта ще ни помогне. Дойдат ли страданията, употребяваме любовта. Всички страдате от криви избори. Да имате една ясна представа. Всяко приятелство без любов е престъпление. Всяка женитба без любов е престъпление. Всяко раждане на земята без любов е престъпление. Човек не може да се повдигне без любов. Всичко, което вършим на земята по човешката любов, трябва да имаме страдание, да сме платили заради него. Страданието е плащане. Щом не сме платили, то е крадено. Казва: "Той ми подари." Подаръкът от друг свят е. На земята подаръци няма. Какво ще ти подари някой? Какво ще ви подари умрелият, като оживее? "Ще ми даде пари." Парите не са негови, то е лъжа. От себе си какво ще ми даде? Казва: "Аз го обичам." Че ти не си любов да го обичаш? Щом го обичате, Бог е дошъл да плати заради вас. Като казваш: "Аз го обичам.", значи Господ плаща, аз гарантирам. Ти се опълчиш, и казваш: "Като моята любов няма друга, трепери ми сърцето." Че трепери сърцето, трепери. Но кое сърце не трепери? Нали всичките сърца треперят? Любовта е един акт за Бога. Това да знаете. И човешката любов е акт на Божията любов. Страданието е само един резултат. Туй трябва да се знае. Ще съзнаваш, че ако тази любов носи страдание, всички страдания са Божествени. Ако тази любов не изнася всичките страдания, тя е слаба. Щом изнася страданията, ти усещаш една радост в себе си, едно удоволствие. Щом пренесеш страданията, усещаш радост; щом не

пренасяш страданията, скръбта иде. Скръбта се радва, че не може да носи страданията. Щом не може да носи страданията, скръбта ще дойде.

Аз гледам, тук има сестри, затворили се някъде, и казват, че няма любов на земята. Как няма любов? Така не се говори. Това са заблуждения. Има любов, човешка любов има. Най-първо, обич, после страдание. Казват, че нямало любов. Искат на земята Божествена любов. Туй го няма на този свят. Докачи се някой, разгневи се. Няма какво да се гневиш. Остави този гняв. Сърди се, че не го обичат. Гледай му ти ума. Какво ще се сърдя на бакалина? Бакалинът казва: "Плати!" Ще трябва да му платя. Що ще се сърдя, че не ми е дал? Казва ми: "Не можеш да излезеш навън." Изваждам, плащам. Страдам, обичам, олеква ми.

Та казвам: не предавайте лъжливо. Аз не обичам лъжата. Не предавайте лъжлива любов. Нищо повече. Не искам да ви говоря за бъдещата любов.

"Учителю, за тебе сърцето ми гори." По някой път аз затварям прозорците, пускам пердетата. Казват: "Какво прави Учителят?" Като не са пуснати, гледам, кой как мине поглежда, надникне. Някой път не искам да гледам, и пускам пердетата. Не искам да гледат и видят какво върши любовта, човешката любов, ангелската любов, Божествената любов. Какво престъпление има? Ако е човешка любовта, уча ги как да носят страданията. Ако е ангелска любов, уча ги да понасят разделението. Другото, ако се върши, то е безпредметно.

Та казвам: да имате една чиста мисъл. Някои мислят и казват, че Учителят обича някого повече. Не говорете така. Вие нямате представа какво е любовта. Обичам някого повече - шишето е по-голямо, повече събира, по-тежко е. Не че аз го обичам. Той тежи повече. Нищо повече. Друг казва: "Той не обръща внимание на мен." Оставете тия работи. Как няма да обръщам внимание на един певец, който пее хубаво? Ако кряка като жаба, какво внимание ще обърна?

Да иска жабата за един велик артист да мине или аз да се спра да я забавлявам. Сега искам да разсъждавате и за в бъдеще гледайте да имате една философия. Англичаните имат особена философия. Германците имат особена философия. Българите имат особена философия. Русите имат особена философия. Мязат си хората, всичките хора си мязат. Другояче как ще разберете Евангелието. Виж какви заблуждения има. Ако не празнуваш събота, в Царството Божие не може да влезеш. Че ако само с празнуването на съботата в Царството Божие може да влезеш, лесна работа е. Други пък казват: "Ако не се кръстиш." Че и ако само с кръстенето в Царството Божие може да влезеш, лесна работа е. Но само с кръстене и само с празнуване съботата работата не върви. Казва някой: "Аз правя добрини." Но и с правене на добрини не се влиза в Царството Божие. В Царството Божие се влиза само с любов, нищо повече. Туй го помнете. Да ви говоря истината. С любов се влиза в Царството Божие. След като влезеш с любов, тогава пък се проявяват всичките добродетели. Само любовта носи всичките условия, за да се проявят великите и малки добродетели в човека. Без любовта добродетел не може да се прояви. Може някой да ме заблуждава и да иска да ме убеди, че е златен, пък той е позлатен. Като изтрия позлатеното, отдолу остане медта. Върви един приятел, млад човек, гледа една мома, много красива, лицето ѝ гладко. Той се възхищава, запалва му се сърцето. Казвам му: "Това, което виждаш, не е естествено. Тази краска на лицето не е естествена, това е намазано. Мазилка е това." Някой се въодушевил, говори много. И то е мазилка. Тия мазилки аз ги не искам. След малко ще видиш този въодушевения с четири реда сълзи. Не съм против сълзите, не съм и против мазилките. Аз, ако намажа, ще кажа: "Туй е една хубава мазилка." Една картина е красива, но мазилка е там. Каква красота може да има в тази боя? Човек сега говори за козметика. Има органическа козметика на любовта. Любовта има най-хубавата козметика за мъже и за жени. Като ги начерви, начерви ги хубаво, внесе нещо хубаво. Сега аз говоря

за онези от вас, които искат да влязат в ангелската любов. Ще държите изпит. Ще държите матура на човешката любов, на страданието.

Христос казва: “Ако някой не вдигне кръста си и не Ме последва...” - това е човешката любов. Да вдигнеш кръста си, то е човешка любов, страданието ще носиш. Пак казва Христос: “Който обича баща си и майка си повече от Мене...” Не смесвайте “който вдигне кръста си” и “който обича баща си и майка си повече от Мене”. Те са две различни идеи. Да носиш кръста си, това е човешка любов. Да напуснеш баща си и майка си, това е разделяне - ангелска любов. Ти се разделяш от живите същества. Кръстът е мъртъв, мъртъв е кръстът. Ти ще вдигнеш този кръст да го носиш. Ти обичаш някого, носиш чувала с жито, ще ти благодари, комуто го носиш. Когато младата мома напуща бащиния си дом, тя обича баща си и майка си. Нейния възлюблен обиква заради жертвата, която е направила, че е напуснала баща си и майка си. Две съзнания има. Напуща съзнанието на майка си и на баща си и влиза в съзнанието на свой възлюблен. Когато съзнанието на бащата и на майката е едно с дъщерята, гдето отива дъщерята, и те отиват, тогава няма разделяне. Щом техните възгледи са различни, разделение има.

Сега не искам вие да се самоосъждате, понеже вие сте влезли в едно училище. Туй, което сте минали, е една необходимост. Този живот, който минахте, не че е лош, но вие трябва да имате право понятие за любовта. Не че пътят, по който вървите е лош, но неразбирането на пътя, там е погрешката. Всеки човек, с когото завързвате приятелство, трябва да знаете, че трябва да носите от неговите скърби, и той трябва да носи от вашите скърби, взаимно помагане да има. Човешката любов разбира взаимно помагане. Помагане, носене. Разболее се някой. Друг, който е здрав, ще носи тегоба. Той като се разболее, взаимно си помагат. Човешката любов изисква взаимно помагане, жертва се изисква.

Сега някои от вас искате да сте ученици, започвате да проповядвате. Аз ви проповядвам едно учение, което поддържам. Толкоз години аз искам да ви дам пример. Единственото нещо, което ме държи между вас, не е нито вашата похвала, нито вашата любов. Божията любов е, която ме държи. Заради Божията любов трябва да издържим. Казвам: "Толкоз разбират засега, толкоз правят." Колко пъти сте се сърдили, какви ли не работи сте правили. В ума ви гледам, някои сте недоволни. По някой път аз се чудя от какво има да бъдете недоволни. Кое е онова, което ви кара да бъдете недоволни? Нищо не сте внесли в света, всичко ви се дава даром, и при това вдигате скандали. Какво сте внесли? Ще дойде младата снаха, нищо не е донесла, разправя как е живяла при баща си. Зная как е живяла. Разправя: "Нашите как живеят..." Щом тя е сприхава, аз зная, че баща ѝ и майка ѝ са били сприхави. Ако баща ѝ и майка ѝ не бяха сприхави, и тя не щеше да бъде. Тя иска да каже, че у тях е бил ангелски живот. Ангелският живот е у нея. Тя е направила жертва, а тя още не се е запознала с човешката любов. Тя е напуснала баща си и майка си, с ангелската любов е започнала. Дошло е време за човешката любов. Щом започнеш с ангелската любов, ти не трябва да се жениш, нищо повече. Женитбата е в страданието. В разделянето женитба няма. Умираш, жениш се. Като умираш, развеждаш се вече. Сега аз искам да ви избавя от едно страдание.

Сега често ви угощавам с много хубави ястия. Ястието е много хубаво, много вкусно, но след като се минат два-три часа, ще започне нещо да се преобръща в стомаха и ще го повърнеш назад. То е човешка любов. Яденето не е било хубаво. Доброто ядене човек не трябва да гоповръща назад. Всяко чувство, което повърнете, то не е в съгласие с човешката любов. Всяка мисъл, която повърнете, тя не е в съгласие с човешката любов. Всяка постъпка, която повърнете на земята, тя не е в съгласие с човешката любов. Според моите схващания бакалинът ти е взел повече пари. Не се връщай да вземеш парите си, понеже ще направиш една погрешка. Нека мине от тебе,

остави. Един лев ти дал повече, какво трябва да правиш? Не го връщай. Сега вие казвате, че трябва да върнете. Не го връщайте. Ако вие отидете на нивата и сеете повече, отколкото трябва, ще съберете ли семето? Сято е вече. Или си сял по-малко? Пак е свършено. Неизбежно е. Трябва да братяса. Като сееш повече, не се меси. И като сееш по-малко, оставете нещата тъй да си вървят, не се меси. Тебе ти взел един лев повече, считай, че не ти е взел нищо. Тия пари са останали. Той ти е изял лева. Това е заблуждение. Този човек е взел толкова, колкото трябва. Или че ти си дал един лев по-малко, считаш, че си го подял. Ти се заблуждаваш. Или пет лева ти е изял, считай, че нищо не ти е изял. Казвате: “Изяде ми парите.” Пари ядат ли се? Сто лева ти взел, ядат ли се парите? Той е касиер, в банката останали. Един ден, като дойдете на земята, ще каже: “Заповядайте.” Може би след четирийсет, петдесет или сто години тия пари ще станат няколко хиляди. Казвате: “Подяде ми един лев.” Не правете въпрос, че те подял, нищо не те е подял. Ти се заблуждаваш. Нито ти си го подял, нито той те е подял. Зарадвай се, че ти е дал един лев повече. Ако мислиш, че ти е дал повече, там е заблуждението. Той на тебе ти е дал един лев, понеже изяде един лев на друг, и сега той ти дава повече онова, което е подял. Той плаща прегрешението, понеже някога на тебе ти изял един лев. Или ти си изял някога един лев, и от тебе сега ти изядат. Считайте, че работата е квит.

Този морал няма да го предавате на другите. Аз ви давам един морал за самите вас, да може да прогресирате. Не да кажете: “Нашият морал какъв е?” Нашият личен морал какъв е? Може да ви кажа какъв трябва да бъде моралът на ангелите. Три морала има сега, по които се водим: човешки морал, ангелски и Божествен. От три становища гледаме. Не се смущавайте за един лев, че ви подял някой. Благодарете на Бога и се радвайте. Понеже той ви подял един лев, да не мислиш за него. Като ти подяде един лев, напиши му едно писъмце и му турете още пет лева: “Усещам, че вие имате нужда от пари. Остана един лев онзи ден и още пет лева ви давам

възнаграждение отгоре.” Ако пък бакалинът, който ви е дал един лев, той усеща, че ви е дал, и той да тури в плика на вас още пет лева, нищо повече. Тъй бих постъпил аз. Като човек в човешката любов, тъй както постъпвам, това е правото. След туй може да му пратя още пет лева. Сърцата ни така ще станат по-широки, ще имаме едно ново разбиране.

Казвате: “Защо Бог така направи света?” Дойде малко страдание, и вие задавате въпроса защо Господ, като е направил света, дошъл някой, взел ви една чаша вода. И вие казвате: “Защо ми взе водата?” Радвайте се, че е изпил една чаша вода. Идете и си напълнете друга. Туй е лично за вас, което ви говоря, опитайте го. Никога не проповядвайте едно учение, което вие не сте изпълнили. Туй, което сега проповядвате, вие не го изпълнявате, по човешки и по ангелски не го изпълнявате, и по Божественому не го изпълнявате. Нямате плодове. Дойде някой и пита: “Прогресирал ли съм?” Аз считам един човек, който се е научил да носи страданията, че е прогресирал. Виждам един човек, дошъл до разделението, че е прогресирал. Наближава Божественото.

Тези неща са лично за вас. Няма какво да разправяте вашите погрешки на другите. Вие виждате някой път десетима по една линия и вие седите на същата линия. Мине някой, усмихне се. Вие не знаете на кого се усмихва този човек. Той познава едного, усмихне се. Вие искате да знаете на вас ли се усмихва, или не. Ако знаете на кого се усмихва, какво решение ще дадете? Защо се усмихва той?

Веднъж минавах в Борисовата градина и, гледам, една красива мома на двайсет години хванала един момък под ръка, вървят. Като минах, тя ме погледна, усмихна се и на мене ми говори с погледа си, казва: “Забавлявам това дете.” Казвам: “Много хубаво.” И аз ѝ се усмихвам, казвам: “Много хубава забавачка.” Тя ме погледна много мило, иска да каже: “Учителю, ти няма какво да мислиш, аз го забавлявам.” Казвам: “Много хубаво правиш, забавлявай го, носи страданието. Той иска да го галят.” Казва: “Той ще прогресира един

ден и ще има моята любов. Още не съм му казала. Тупа му сърцето. Сал ме пита, но аз мълча.” Този разговор стана в десет-петнайсет секунди. Всичката история тя ми разказва, и аз казвам: “Всичко, каквото правиш, е много добро.” Че тебе те срещне Господ, кажи му истината, усмихни се. Ти се начумериш. Не се чумери. Не казвай: “Отгде се намери да дойде”, но се усмихни. Много приятен поглед. Никакво користолюбие нямаше. Някой ще каже: “Отгде го знаеш?” Един закон има в усмивката. Казвам: нека нашите човешки усмивки показват едно удоволствие, че можем да носим страданието, което човешката любов изисква. Страданията ги изисква човешката любов като корени, за да може тази любов да се усили и да минем в ангелската любов. Не трябва да бъдат механически тия страдания. Ако страданията ги носим на драго, те са на място.

Майка Му искала да Му говори. Христос се спира и казва: “Кой е майка Ми?” Христос се спира при Божествената любов и казва: “Всеки, който върши волята Божия, Ми е майка и брат. Кой е майка Ми? Кои са братята Ми? Всеки, който върши волята на Отца Ми, той Ми е майка, брат и сестра.” В нас Божествената любов трябва да е сложена в глъбините на нашата душа, за да се примирим. Тя е, която примирява или извежда човешката любов, извежда и ангелската любов. Божествената любов е по средата - като център, от който се поляризират. От една страна, излиза човешката любов, а от другата - ангелската, а в центъра е Божествената любов. Тия неща трябва да ги разберете, да не се самозаблуждавате, защото ще срещнете много противоречия. Казвате, че някой се излъгал в любовта. В любовта няма лъжа. Невъзможно е в любовта човек да се излъже. Човек, който ви обича, никога не може да ви излъже. Може да се преструва, преструвка може да има, но да ви излъже не може. Скритност има, но то е по отношение на другите хора. Като ви погледне, четете в погледа, че ви обича. Всеки път, когато посрещнете слънцето, като изгрява, нали показва, че ви обича. Ние имаме един пример в любовта.

Слънцето ни търси. Като изгрява, търси ни, да ни даде. По човешки ние го посрещаме. Вечерно време, като залязва, взема всичко. То по човешки постъпва. Сутрин каквото даде, вечер го взема. Като изгрява и като залязва, по човешки постъпва. Слънцето, като изгрява, по ангелски не постъпва. Като дойде близо до зенита приблизително, то е ангелската любов. Тогава е много горещо. Ние търсим сянка или търсим къщи да се скрием. Едва сега носим човешката любов. Като изгрява слънцето, е човешка любов, като дойде на обед, не е човешка, а като залязва, е пак човешка.

Та казвам: най-първо, научете се да изявявате човешката любов, да носите страданието геройски. Да ви е приятно, че можете да носите от любов страданията. Не да се прегърбим, но герои да сме. Каквито и противоречия да са, да бъдем герои. Няма по-красиво нещо - да носи човек страданията от любов по човешки. Когато цялото човечество един ден се научи да носи страданията с любов, ще имаме втората фаза: "Да бъде волята Ти, както е между ангелите." Ангелите вече знаят, сега ние се учим. Когато се научите да носите страданията, вие ще разберете човешката любов. Когато се научите да се самоотричате, вие се учите на ангелска любов. Когато дойде да обикнете всички, да не правите разлика между всичките, то е Божествената любов. Но то е далечно нещо. Сенки нали има в живота? Казвате: "Божествена любов имаме." В Божествената любов не се засенчва. Щом любовта се засенчва, не е Божествена, тя е човешка. Помнете, Божествената любов не се засенчва.

Напредналите души може в живота си само веднъж, дваж, три пъти да зърнат Божествената любов в целия си живот от сто и двайсет години. Туй го наричат пробуждане на космическото съзнание, когато човек види, че Божията любов блика навсякъде. Всичко е светлина, една област свещена. Сега човешката любов туряте за Божествена или Божествената ще направите ангелска. Човешката любов, каквото и да я правите, е човешка. Не че това е лошо, но така е. В тази любов, ако ти не можеш да носиш страданията, ти по-нагоре

не можеш да идеш. След като се научиш да носиш страданието, да ти е приятно да носиш страданието, тази любов ще те въведе между ангелите. Вие сега мязате на художници, нарисували сте картини и сте направили изложение на картините си. Като дойде някой гениален художник, ще покаже грешките, ще покаже как да нарисуваш човешката уста. Много художници не знаят как да рисуват устата. В средата на устните има едно място, и всичкото изражение се намира там, в средата на устните. И в очите има едно особено изражение. Някои от вас, като ме гледате, примигвате. Вие криете нещо. Няма какво да криете. Иска да скрие някой, че ме обича. Гледай му ти ума. Или аз да скрия, че го обичам. Няма какво да крия. Тя самата любов е скрита. Тя не е нещо материално. Любовта носи живота, носи знанието, носи свободата, носи движението, носи учението, носи работата. Една любов, която не носи знанието, която не носи свободата, една любов, която не носи живота, една любов, която не носи учението, движението и работата, това не е любов. Дайте на живота любовта, която е в него. Гледайте някой човек - има смущение, че няма екран. Някои хора, понеже нямат платно, на което да се отрази, поглъща се, не отражава любовта ви и затова не го обичате. Поглъща всичката любов и като дупка тъмен е. Може да поправите този човек, да се тури един екран, да може да даде отражение. Някой пък фокус няма. Някой път една картина не е ясна, понеже не е дошла на фокуса. Ако вие не намерите този фокус на човешката любов, картините ще бъдат неясни. Може погрешката да е във вас. Ако е във вас, намерете фокуса; ако погрешката е в него, кажете: “Той да намери фокуса.” Кажете му: “Фокусът на любовта ви не е верен.” Той може да ти каже: “Фокусът на любовта ти не е верен.” Или по-напред трябва да дойде, или по-назад, за да бъде ясна картината. Аз ви препоръчвам и на вас, някои от вас трябва да се оттеглите назад, по-напред сте отишли. Някои от вас трябва да отидете няколко крачки напред. Трябва да стане разместване напред и назад, че всеки да отиде на фокуса си, да се фокусирате. Искам сега

всички да се фокусирате. Тогава може устата ви да бъде спокойна. На някои устата са свити. Не измъчвайте устата си, защото горната устна е любовта, а долната е обич. Не измъчвайте любовта или обичта. Най-първо, проявете любов към устата си. Оставете бърните си свободни. Благодарете на Бога, че горната ви бърна и долната ви бърна са свободни. Изпратете една добра мисъл на тия клетки, които са в устните ви. Като пратите най-хубавата мисъл на горната и долната си бърна, тогава дайте една хубава усмивка.

Всякой път аз, като срещна човека, нещата за мен са ясни. Преди време срещам една мома, тя ми се усмихва. Срещам я след две години, тя ме гледа сериозно. Женена е сега. Любовта не признава женитби. Женитбата е извън любовта. В любовта това са Божествени отношения. Срещам я като душа и я поздравявам с усмивка. Тя мисли, като ми се усмихва или като не ми се усмихне, че ще наскърби мъжа си. Ако аз не й се усмихна, то е наскърбление. Аз се усмихвам: много добре е направила, че се е оженила. Родила едно дете, усмихва ми се. Много добре е станало, че е родила детето. Срещам мъжа й, и на него се усмихвам: “Много добре е станало, че си се оженил.” Всяка работа, която става с любов, заслужава усмивка. Някои казват: “Направих една глупост.” Глупостта става без любов. Всяко нещо без любов е глупаво. Всяко нещо с любов е разумно. Носиш страданията с любов, разумно е. Носиш страданията без любов, това е глупост. Да носиш страданията с любов е трудна работа. Доста трудни работи някой път правим.

(Учителят прочете от книгата “Светът на великите души” следното: “Туй, което не остарява, е дрехата на любовта. Туй, което не се мени, е дрехата на мъдростта. Туй, което не се губи, е дрехата на истината.”)

Сега всеки трябва да направи една реформа в себе си, не колективно. Не мислете как другите мислят. Всеки от вас как трябва да мисли е важно. Най-първо, в себе си питайте Божествената любов, питайте в себе си Господа как трябва да постъпите. Ние някой път сме

като авторите, всичко знаем. Казваме: “Това не е любов.” Че кое е любов? Не е ли човешката любов, която носи страданията? Всяка любов, която носи страданията, е човешка, благородна. Любов, която не носи страданията, не е благородна. Да имате определение що е човешка любов. Любовта, която носи страданията с радост, е човешка. Сега на земята сме, и с радост да носим страданията. Да се радваме, че Господ ни е дал тези страдания. Да се запознаете с човешката любов. Щом станете по-сериозни, знайте, че сте по-долу от човешката любов. Докато се научите като плувец да плувате във водата, вие може да се давите. Докато човек не се научи да плува, той се дави. На земята колко мъчно е да се научи човек да ходи. Колко пъти той пада. Десет, двайсет, сто и стотици пъти човек пада, докато се научи да ходи. Докато се е научил да ходи, колко е патила главата му, колко пъти е плакал. Сега краката на любовта трябва да бъдат здрави, за да добием равновесие. Да носим страданията, не да падаме. Не е лошо, че сме падали. Сега говоря на онези от вас, които са проходили. Които не са проходили, те за друг път ще останат. Не е лошо, че не сте проходили. На тях ще им кажем: “Пъплите.” Че да пъплим не е лошо. Доста животни има, които пъплят. Някои на четири крака ходят. Не е лошо. Човек на два крака ходи. На теб е дадено да носиш страданието с радост. Казвам: носете страданията в живота с радост. Не мъчението, но страданията носете с радост, за да дойде Божието благословение върху ви.

Изпейте една песен.

“Аз мога да любя”

Сега кое е по-добро, слънцето ли да се съобразява с нас, или ние да се съобразяваме със слънцето? Нека върви слънцето по своя път, ние да се съобразяваме с него. Ние можем да кривим накъдето искаме. Ако речем то като нас да криви, не зная какво би станало. Нашата любов, както и да се криви, е на място, но Божествената любов да върви по своя път. Да излезем да я посрещнем. Какво слънцето прави, да считаме, че е право. Всяко едно отклонение, което човек

прави, да не считаме, че е лошо. Не считайте, че е направена една погрешка. Паднали някъде, радвайте се. Окаляли сте се някъде, радвайте се. Направили сте добро, радвайте се. Щом сте се окаляли, ще се очистите. Считайте, че тази кал се е докоснала до вас, казва: "Моля, моля, много те обичам." Остави тази кал, тя те е обикнала. Вечерта, като изсъхне, с четката малко политически кажи ѝ: "Навън сега. Без позволение си се качила." Забелязвам, някои от вас, като вървите, вие имате голямо понятие за себе си, а гледам, кал по гърба ви. Други нямат кал. Аз съм срещал само един българин, който много ми хареса. Това беше преди петдесет години. Той беше в Шумен, наричаха го Чистия българин. Той, като върви, в най-калния ден не се окалва. Той върви по камъчетата, но си носи една кърпичка и където се окаля кракът, веднага го очиства. Друг човек не съм виждал, щом се окаля, спре се, изчисти си обущата, и винаги обущата му са чисти, стъпва полекичка, внимателно.

Научете се да се усмихвате. Някой път вие се показвате много сериозни. Някой път сте скръбни. Не е лошо да си скръбен. Лошо ли е, че са се явили облаци? Хубаво е, на място са. Тия облаци ще донесат Божието благословение. Всякога небето да е ясно, не е хубаво, пък и всякога да е влажно, не е хубаво. Да благодарим на Бога за разумността, която съществува в природата. Християнският свят сега се изправя. Тия страдания идат за изправления. Християните не са спазили ония закони, които Христос проповядвал. Не са направили жертвата, която трябваше да дадат. Сега милиони хора измират. Тия жертви трябваше да се дадат преди милиони години. Сега те се дават за неизпълнение на закона за любовта. Защото, или по любов ще жертваш, или по закон - не може да се избавиш от жертвата. Или доброволно, или насила ще жертваш. Не чакай да дойде силният и каквото има да му дължиш, да платиш. Иди сам плати на силния. Той, като дойде, с лихвите ще ги вземе. Ти иди сам при силния, нищо повече. Когато някоя канара иде, не стой на пътя ѝ, да те прегази. Отдалечи се, отвори ѝ път, тя ще те прегази. С усмивка носете

страданието. Много мъчно е да се усмихнеш, когато си скръбен. Знаеш колко мъчно е да се усмихнеш, когато си скръбен.

Сега аз, като отида в бакалницата, плащам щедро. Ни най-малко не го считам за брат. Много давам, защото много дава. Не го считам това за щедрост, но гледам да изпълня закона. Като нямам звонкови, не отивам да взема на вяра. На вяра не е хубаво, защото на вяра, то е ангелски свят. Вие искате на земята на вяра да взимате. Там е всичката погрешка. Един лев имаш, за един лев купи. Два лева имаш, за два лева купи. Три лева имаш, за три лева купи, не искай за повече. Сега вие искате на вяра или на заем ще вземете оттук-оттам. Това са неразбории. Някои от вас казвате: "Не живеем добре." Ще кажеш: "Аз съм първият, днес реших да живея добре. Ще нося страданията. Не че досега любов не съм имал, но досега не съм се подчинил на любовта." Любовта казва: "Доброволно носи страданията." Страданията ще дойдат един ден, ще ни турят на бойното поле и искаме, не искаме, ще се жертваме. Сега, като сме свободни, да решим да изпълним. Никой не ви заставя. Ако сега не се решите да се жертвате, един ден на бойното поле ще отидете. Тази война ще се прекрати, но след тази война ще дойде друга война, по-голяма, в далечното бъдеще. Ако сега вие не се научите да носите с радост страданията в тази война, ще бъдете на фронта, и никой не може да ви избави.

Та казвам, сега да се избавите от заблужденията за кармата. Божията любов носи жертви. Ангелската любов носи разделението. Човешката носи страданието. Искаш да работиш, дръж човешката любов. Искаш да бъдеш свободен, дръж ангелската любов. Търсиш истината, дръж Божествената любов. Който търси истината, да търси Божествената любов. Който търси свободата, да търси ангелската любов. Който търси работа, трябва да търси човешката любов.

Ако някой от вас не може да носи страданието, понеже аз съм впрегнал един вагон, остави място в него. Който не може да носи, на вагона отгоре ще го турим.

“Отче наш”

12 утринно слово 27 декември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ПОЖЕЛАВАНЕ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета 23 псалом.

Ние мислим, че хората в нашата епоха са по-просветени, по-напреднали. По-напреднали души имало и в миналото. (Учителят прочете псалма.)

Сега прочетете тринайсета глава от Първото послание към коринтяните. Всеки, който има Евангелие, да прочете, който няма, да размишлява. *(Прочетохме тихо посочената глава.)*

Знаете ли колко време се изисква, за да прочетете тринайсета глава? Много мъчна работа е. Цял един живот се изисква, за да я прочетете на този свят, и то при най-добрите условия - цял един живот от сто и двайсет години, да я прочетеш на този свят. Тук вие в половин час казвате: “Свършихме.” Можете да дадете някоя песен, доста дълга, класическа, на някой цигулар. Казва: “Лесна работа” - като прекара само един бегъл поглед на нотите. Но като вземе да свири, знаеш колко трудна работа е. Не само да образува известни тонове, но всеки тон да бъде верен, че нито едно от трептенията на тона не трябва да отсъства. Сега пет, десет, даже двайсет трептения изчезват, и тонът се минава за верен.

Сега туй, което спъва съвременното човечество, то е идеята, че хората са направени по образ и по прилика, подобие, на Бога. Всеки мисли, че е царски син - царска кръв тече в него. Който носи името цигулар, трябва да е свършил музикална академия, учил е десет години при най-добрите професори, всичкото изпълнение е хубаво.

Казвате: “Как да се изпълни Словото Божие?” Двама души се карат. Интересувам се, казвам: “Защо си приказвате тъй реално? Кой е поводът, да приказвате тъй любезно?” Турят си разни епитети. Вие ги знаете: все епитети на някое животно, на някое голямо животно, после на друго голямо животно, на трето, на четвърто. Турят си разни епитети, произвеждат се полковници, генерали. Но всеки е недоволен от чина, който му е даден, всеки иска по-голям чин. Въпросът е - три хиляди лева си дал на едного, той не ти ги е върнал навреме и затуй го произвеждаш генерал. Изваждам парите, казвам: “Може ли на вас да ви услужа?” Понеже иска да го произведе генерал, понеже онзи не му е върнал парите, няма какво да облече, че го произвежда генерал. Казва: “Защо донесе тия пари, да направя дрехи за генерал?” Сега дрехи не донасят, и те произвеждат генерал, дрехи няма. Липсва нещо на генерала, дрехата липсва. Аз се намесвам, казвам: “Плащам за дрехата.” Като стане генерал, подадат си ръка, примирят се. Когато хората не могат да се примирят, генералските дрехи ги няма. Този, когото ще произвеждат, той трябва да плати за дрехата. Да допуснем, че Господ мене иска да ме произведе генерал. Туй, което иска от мене, аз трябва да го занеса. Най-първо, за да стана генерал, трябва да зная да говоря. Ако аз говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, нищо не се ползвам.

Вие сега всички си пожелавате за новата година много неща, много сте щедри. Всичко пожелавате, но в туй пожелание нищо няма. Добри дни, здраве пожелавате, всичко пожелавате. Написали сте картички с черно писмо. Целият свят е пълен с пожелания, пълен е с картички, с черни писъмца, с пожелания, и се чудим защо не върви. Че как ще върви? Само с картички ако вървеше, хубаво е. Сега, ако се върнете назад и прегледате, може цял хамбар да имате с картички, с пожелания. Питам, този хамбар колко ще ви струва? Някои от вас, като идат в небето, искат Божията любов, планират Господ да ги посрещне. Много човешко схващане. Не е било време, когато Бог да не ни е обичал. Като отидете в небето, Той ще се скрие от вас, понеже

сте Го гледали, и нищо не сте направили заради Него. Като идете, не ще видите. Ще видите, че Господ не присъства. Отсъства Господ. Нищо не сте занесли. Тогава как ще ви произведат генерал? Сега вие очаквате кръвта Христова да ви спаси, всичко Христос да е направил за вас. Христос е вече произведен генерал. Той е Син Божи. Който е изпълнявал волята Божия, той е станал Син Божи. Който не я е изпълнявал и е още в пожеланията, не е станал още.

Представете си двама души художници. Свършили са академия. Но, представете си, че единият художник трябва да го произведат доктор на художеството. Задават му една тема, трябва да рисува една картина, хубав някакъв пейзаж. Вещо лице трябва да бъде. Представете си, че той трябва да нарисува една художествена картина, която да представя любовта, вярата и надеждата. Като погледнеш картината, отпред да представя любовта, отляво, като погледнеш, да представя надеждата, отдясно - да представя вярата. Отдето погледнеш, да можеш да видиш. Ако ти погледнеш отдясно, не можеш да видиш вярата. Като погледнеш отпред, не можеш да видиш любовта. Като погледнеш отляво, не можеш да видиш надеждата. Това картина ли е? Сега да нарисуваш един човек, да знаеш как да нарисуваш очите му, да знаеш как да нарисуваш носа му, да знаеш как да нарисуваш устата му. Много мъчно е да нарисуваш човешкия нос. Много мъчно е да нарисуваш човешката уста. За художниците най-мъчната работа е в очите. Има един фокус, много малко художници има, които могат да го нарисуват. Не че нямат желание, много мъчно се рисува. Сега, щом не можеш да рисуваш, трябва да има някаква причина. За пример един художник при двайсет и пет градуса студ не може да рисува. Не само при двайсет и пет, но и при двайсет, пак не може да рисува. Не само при двайсет, но и при петнайсет градуса, пак не може да рисува. Не само при петнайсет, но и при десет градуса не може да рисува, и при пет градуса, и при нула градуса, пак не може да рисува. Ако се покачи температурата на пет, десет, петнайсет градуса над нулата, може да рисува. Но, ако надмине

сто, сто и двайсет градуса, пак не може да рисува. На колко градуса трябва да спре, дето художникът трябва да рисува най-добре? Художниците не знаят на кой градус именно може да рисуват най-добре. Нито един няма от сегашните художници, който е измервал при колко градуса рисува най-хубавите картини. Аз не съм срещал. Ако вие сте срещали, ми кажете, аз ще бъда много благодарен, защото ми трябва тази статистика. Като художници, ангелите какво са рисували? Да станеш ангел, не е лесна работа. Някой път аз казвам: “Ангел.” Има ангели, които са отлични художници. Някои ангели са отлични оратори: каквото каже, става. Много хубаво говорим ние, говорим каквото става - дотам сме дошли.

Сега казвате: “Какво нещо е любовта?” Много материално трябва да ви представя работата, отвлечено ние разсъждаваме. Де е мястото във вас на онази Божествена стаица, в която поставяте любовта? Де ви е стаята, на кое място поставяте любовта? В тази стаица влизали ли сте? Вашата стая, дето сте съградили стая за Господа, ходили ли сте в тази стая? Една стая, дето е само Господ. Вие Го търсите отвън. Той трябва да бъде вътре. Една любов на стая. Казвам: “Ти кога се молиш, влез в скришната си стая, в горницата, че се помоли Отцу твоему, и Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве.” Сега ние казваме: “Като умрем, ще идем в небето.” Все в бъдеще или в минало разглеждаме въпросите. Или в миналото той бил християнин, или в бъдещето. В миналото или в бъдещето, нещата са много неопределени. Тогава се извиняваме: “Аз като нямам Божествена стаица, другите нима имат стаица?”

Най-първо, през тази година стаицата, вашата горница къде е? Има една горница, която е направена. Поне тази година да влезете в себе си. Когато влезете в тази стаица, ще почувствате това, което никога не сте почувствали. Писанието казва: “Чистите по сърце ще видят Бога.” Знаете ли какво значи да видиш Бога? Само когато ще видиш Бога, тогава ще разберете смисъла. Като видиш, ще кажеш: “Сега вече разбирам.” За пример сега, ако вие обичате някого, любовта

ви на колко издържа? Аз не съм срещал нито един човек сега на земята, на който любовта му да издържа за една секунда. Любовта ни не може да издържи една секунда. Вие сега казвате, че вашето сърце гори, загоряло сърцето ви. Печките горят, но изгасват. Туй, което изгасва, не е любов. Може сто и двайсет години да гори някой вулкан, има някои, които горят с хиляди години, това не е любов. Ако един човек разреши добре въпроса в света, и всички хора ще го разрешат. Един като не може да го разреши, и другите не могат. В рая на Ева дадоха една задача, не я разреши. И досега нито една жена не е разрешила въпроса. Всичките правят погрешката на Ева. Понеже мъжът в рая не издържа, всичките мъже от памтивека същата погрешка правят, говорят за туй, което не е. Трябва да има сега една жена, която да извърши волята Божия, и един мъж да има, който да извърши волята Божия. Тогава всички, които излязат от туй поколение, ще извършат волята Божия. Законът е верен. Засягам един въпрос и да ви кажа, ще внеса една нечистота във вас. Христос дойде, и Той още не е женен, Ева няма. Църквата не е готова. Новата Ева не е създадена още. Ние се намираме в едно състояние, в което човекът беше в рая, като прекараха всичките животни, жени и мъже, които вървят по линията на животните. Божественият човек е сам, Той няма жена. Ева я няма. Там има адамовци, той им тури имена на животните. Но туй е съвсем друг свят. Вашето безпокойство, което имате, е животинско. Някой казва: “Какъв е смисълът на моя живот, самотен живот? Ева я няма. Тези животни са щастливи. Те си имат другарки.” Търсиш Ева. Къде ще я намериш? Ще намериш някоя Ева от някое животно. Сега става преврат с всички онези богословски тълкувания. Големи работи са казани, но тия работи са неразбрани.

Павел казва: “Ако говоря с ангелски и човешки езици, а любов нямам…” Да познаваш Бога, значи Ева да дойде в сърцето ти, нищо повече. Ти ще видиш Ева реално тогава. Ще се зарадваш на тази Ева. Не само Адам се зарадва, но и Ева. Къде беше Ева? Тя беше в друг рай. Два рая има. Ева беше в женския рай, а Адам в мъжкия рай. Сега

трябва Ева от женския рай да влезе в мъжкия рай, и тогава Адам и Ева трябва да се качат в женския рай. И като преминат тия двата рая, да идат при Бога - истинския рай на живота.

Сега говорим за човешкия дух, за човешката душа, говорим за човешкия ум, за човешкото сърце. Казваме: “Колко чист трябва да бъде човек.” Ти си някой ден радостен и весел. Ако си мъж - видял си Ева. Целият си радостен. Ако си жена - видяла си Адама. Някой ден си тъжен. Защо? Като Адама си ял от забраненото дърво. Ева, и тя е яла от забраненото дърво. И двамата се сгушили. Господ вика: “Адаме. Адаме.” Адам мълчи цял ден. Надвечер едва Господ го намери. Ако Господ вас ви повика, и вие не се обаждате, ако Господ ви каже, че трябва да пожертвате живота си, вие ще се скриете някъде. Хич няма да излезете. Мислите ли, че ако Господ ви извика, да помогнете на цялото човечество, вие ще идете? Не, вие ще се скриете. Ще кажете: “Тази работа не е заради мене. Трудна работа е.”

Сега, представете си, че на вас ви кажат най-хубавата дума. Контраст трябва да се даде. Казват ви най-хубавата дума, но хвърлят кал на вашата бяла дреха, оцапат я. Какво ще кажете, ако ви хвърлят кал и ви оцапат дрехата? Или кажат ви най-обидната дума, но дрехата ви, която била окаляна, очистят я? Кое е по-хубаво: да ви кажат най-хубавата дума и да ви оцапат дрехата, или да ви кажат най-лошата дума и да ви изчистят дрехата? Кое е за предпочитане сега? Сега в човешкия живот тия неща са възможни. Вие сте чудни. Някой от съвременните хора иска да се жени. Знаете ли какво нещо е женитбата? Аз се чудя на голямото невежество на хората. Искат да се женят. Момата, и тя иска да се жени. Хубаво, отлично е това. Ти, като се ожениш, нито една лоша мисъл, нито едно лошо желание в сърцето, нито една лоша постъпка в душата ти да не се яви за твоята възлюблена. Като че Господ дошъл у тебе. За мъжа е това, и за жената е същото. Законът е все същ. Най-после заченат истината. Истината, заченатa, докато я дириш, ще мине време. Ако девет месеца мърмори тази жена, каква истина ще роди? Нито една лоша мисъл да не мине

през ума й, нито едно лошо желание през сърцето и нито една лоша постъпка през душата. Тогава ще роди едно дете на истината. Ако тя е мърморила, тя ще осакати това дете в утробата. Има хора - осакатени родени.

Религиозните хора казват: "Новото учение." Осакатено учение. Тази година, като начените една мисъл, да я не осакатявате. Като се зачене едно желание във вашето сърце, да го не осакатявате. Като се зачене една постъпка, да я не осакатявате. Възможно ли е? Казва: "Не разбирам отношението на мъжа към жената." Казва: "Ако са такива задълженията, човек да се не жени. Който приеме това, да се жени." Една млада мома иска да живее с мене. Казвам: "Бих те пуснал да живееш с мене, ако ми обещаеш, че сто и двайсет години в ума, в сърцето няма да допуснеш нито една лоша мисъл, нито едно лошо желание, нито една лоша постъпка. В който ден допуснеш, ще бъдеш извън от рая." Ти си ял от плода и си излязъл вън от рая. Нас ни представят как Адам и Ева излезли из рая, а пък ние седим, като че сме в рая, като че това не се отнася за нас. Адам и Ева излезли - такива глупци. Ние не виждаме, че сме същите глупци, които седим извън рая. Как така глупавият Адам и глупавата Ева станаха причина да страдаме? Ние като че сме в рая. Запитайте се, защо те ядоха от забранения плод. Не от забранения плод, а от плода на дървото на познанието на добро и зло. Те ядоха от плода за добро и зло, да опитат нещата. И тогава, ето колко учена беше Ева, че една змия я съблазни. Казвате: "Как е влязла тази змия?" Бог прекара тия животни в рая. Змията, и тя влязла със своята възлюблена. Сегашната змия не е онази, която изкушаваше. Тази змия, понеже направи прегрешение, една лъжа каза, изгуби ръцете, краката и доби сегашната форма. Онази беше красива змия, много красива, хубава змия. Аз не съм виждал по-красива змия от тази. Змията беше много красив момък. Като го видя Ева, трепна й сърцето. Казва: "Такъв красив човек, истината говори. Ето един момък, който говори истината." Най-красивият момък, който влезе в рая, беше този. Аз казвам, че е

черният адепт, по човешки говори. Той беше облечен в светли дрехи. Питам, кой момък, като дойде в дома на богатата мома, иде със скъсани дрехи? Той е облечен много хубаво, вчесан, всичко е модно. Виждали ли сте някой момък, който да отива за една мома със скъсани дрехи, обуща? Като го видят, още от вратата ще го изпъдят. Той е много добре облечен, носи големи подаръци, много учтив, любезен, усмихва се навсякъде, гледа да не направи някоя погрешка. При най-малката погрешка може да я изгуби за себе си.

Сега говоря тия неща за изяснение, как са реално нещата. Не ви говоря за нещо илюзорно. Сега ви говоря за понятни работи, от тях ще извадите други заключения. Често казват хората: “Без любов може.” Без любов не можем да живеем. Една неразбрана идея е. Без любов в какво отношение? Да дойде един от Божествения свят, от духовния свят, не може да слезе на физическото поле между хората, ако няма двама души. Трябва да намери майка да се въплъти, да мине през процеса на зачеването, раждането, възпитанието, че тогава може да дойде човешката любов. Ако той не намери баща си и майка си, никаква човешка любов не може да разбере. Ще намериш една майка, която да те роди по човешки. Идеш на земята, ще намериш някоя майка. Тя няма само да те роди, но ще ти покаже началото на Божия път. Сега искате да идете на другия свят. Трябва да намерите баща в другия свят. Законът е същ. Ако в другия свят не можеш да намериш един баща и една майка, не може да влезеш. Вие мислите направо в рая да идете. И там трябва да имате един баща и една майка, да ви родят. Роденият от Бога, грях не прави. Как се разбира това? Представете си, че вие сте едно чисто платно, най-хубавото платно. Но няма нищо написано на това платно. Този художник, който дойде да нарисува това платно, трябва да бъде майстор. Не да нацапа туй платно, но да нацапа туй платно по всичките правила на Божественото изкуство. Да нарисува най-хубавия образ, че като го видите, да останете доволен от това платно. Ако платното ви се нацапа, и видите, носът не е на свят, очите не са на свят, веждите не са

на свят, ушите не са на свят, казвате: “Защо нацапа туй платно?” Сега аз искам да ви избавя от противоречия. Като ви говоря, вие сте се стреснали, като нащрек сте. Разберете ме. Представете си, че вие се качвате на Алпите. От вас петнайсет, двайсет души са се вързали с въжето. Единият върви напред, но всички трябва да сте нащрек. Един може да се подхлъзне, другите ще го задържат, ако не - отиде в пропастта. Ако не внимават, може всичките да идат. След като излезете до върха и се върнете назад, тогава трябва да се радвате. Изисква се стегнатост на мисълта. Един направил погрешка, нищо не значи. Хлъзнал се е, една несигурна крачка. Може да стъпи несигурно. Положението не е така сигурно в тия, високите, места.

Вие се качвате в духовния свят, в Божествения свят. Зависими сте един от друг. Не можеш да кажеш: “Аз не се нуждая от другите.” Цялото човечество е навързано с нишките на любовта. Ние остаряваме. Защо? Този те срещне, каже ти една любовна дума, и хвърли кал отгоре. Друг те срещне, и той хвърли кал. Като се погледнеш, остарял си от кал. Остаряваме от любовна кал, която хвърлят върху нас. Аз не намирам никаква чиста мисъл в любовта, то е кал, която е нахвърлена. Описват герои и героини в романите. Героинята припаднала на земята, изгубила съзнание. Мечката заминала, станала героинята. Героиня, която припада при мечката, не е героиня. Героиня е мечката. Героинята да хване мечката, да я поглади, да каже: “Добре дошла, сестра.” Мечката да седне до краката й, да ги лиже. Тя е героиня. Наместо мечката да припада при краката на героинята, героинята припада при краката на мечката. Следователно мечката е героиня. Героят, като срещне мечка, три месеца ще боледува. Той казва, че го плюла мечката. Казва: “Плюла ли те е мечка?” Мене никога не ме е плюла. Мечката плюе един глупак. Тя казва: “Как смееш да ме срещаш без любов? Аз толкоз години те чаках тебе с любов.” Плюе, плюе, и си замине. Ще ми разправя някой, че срещнал голямо страдание. Аз по някой път се усмихвам. Мечка ви среща, тя очаква любов. Ако не - ще ви плюе. Казвам, като срещнете

мечка, ще положите ръката си отгоре й. Тя ще седне при краката, ще започне да ви лиже. Казвам, аз бих желал да ви видя герои, дето страданието да лиже краката ви, страданията да лижат ръцете ви. Тогава сте герои. Тогава страданието казва: "Радвам се, че срещам герой, на когото може да оближа краката."

Сега, като ме слушате и като излезете, казвате: "То не е засега, но за в бъдеще, като се преродим..." Прераждането какво е? Какво ще се преродите? Хората осем хиляди години се раждат и прераждат. Какво са добили от това? Роденият от Бога грях не прави. Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие. Някоя сестра има някой мъж, казва: "Не може да вляза, той да не е." Не може да влезе в Царството Божие. Паднал е той някъде, виси. Тя да вика друга сестра. Не са един-двама на въжето, може да го изтеглят навън. По този въпрос жени нека се съберат четирийсет на място, да постоят четирийсет дена. Четирийсет жени могат да направят ума на мъжа да се намести. Мислите ли, един мъж, който се е разфучал, като дойдат красиви жени, той ще фучи? Веднага ще се измени настроението му. Като влезе само първата красавица, престава фученето. Четирийсет като влязат, сърцето му ще се запали, всичко изчезва. Мислите, и една жена, която се е разфучала, като влязат четирийсет красиви мъже като ангели, ще фучи пак? Ще затупа сърцето. По човешки ви говоря. Поставени са все красиви, че си мязат. Чудиш се кого да избереш. Не можеш да избереш: един от друг по-красиви. Кого ще избереш? Между тях всичките има само един, когото може да избереш. Между четирийсетте има само един. Писанието казва, че между десет хиляди Бог личи. Той се познава, Той е единственият. Между десет хиляди Той личи. Един между четирийсетте може да изберете, другите са отражение на него, сенки са. Който не разбира, ще сметне сенките реални. Един е реален между четирийсетте. В тия десет хиляди само един е реален.

Сега привеждам тия работи, за да имате една идея. Не трябва да вземете буквално. Ако един човек е живял сто и двайсет години, сто и

двайсет пъти се е фотографирал: най-първо, имате как се е родил, последният - когато е заминал на сто и двайсет години. Питам, от сто и двайсет живи картини коя ще изберете? Ще изберете една. Коя? Някои ще изберат картината на деветнайсет години. Ако е мома, на деветнайсет години ще изберете. Ако е момък - на двайсет и една години. Някой път, от немай-къде, ще изберете двайсет и две, двайсет и три, двайсет и четири, двайсет и пет... по някой и на шейсет години. Някъде втора женитба - вдовец избира някоя вдовица. Питам, кой от вас ще избере последната картина на сто и двайсет години? Има ли някой от вас да е избрал на сто и двайсет години? Аз още не съм срещал някоя мома, която се е оженила на сто и двайсет години, или някой момък, който се е оженил на сто и двайсет години. Ако ми дават статистика, срещал съм на шейсет години. Ако се пренесете в историята назад, когато са живели по деветстотин години, то е друго. Аз говоря за сегашната епоха. Този старец не може да избереш, понеже неговият ум е зает с друго. Той продал всичката стока. Казва: "На земята не искам да живея." Мисли да влезе в ангелския свят. "Мене нищо не ме интересува, свърших работата на земята." Той не иска да остане. Не можеш да избираш. Казва: "Аз съм на сто и двайсет години, да си замина на другия свят от земята."

Трябва да намериш ония числа, които Бог е поставил. Бог е поставил числа, съвършени числа ги наричам. Ако ти не намериш едно съвършено число, ти си на погрешен път. Числа има, които разрешават въпросите. Аз, ако бих избрал една мома, най-малко ще проследя сто и двайсет поколения в рода й: баба й, дядо й, да не е минала мрачна мисъл през ума, мрачно чувство през сърцето и мрачна постъпка в душата. Тогава ще стане въпрос за любов. Не е въпрос само за сегашното поколение. Тогава има вече защо да се жертвам. Изключени са. Избор ви трябва. С един басов лък на контрабаса може да свириш. Но един контрабасов лък е за контрабаса, не е за цигулка. Лъкът за обикновена цигулка не е за контрабаса. И с него и сега можеш да свириш, но не е. Трябва да намериш онзи лък,

който е за цигулка, и онзи, който е за контрабаса. Всяко нещо е на мястото си.

Помнете едно нещо: като срещнеш един човек на любовта, твоята мисъл се издига. Като минеш някъде, някой път се радваш. Понеже си минал покрай някой добър човек, върнеш се вкъщи радостен. Минал си покрай някой добър човек, който в тебе ще остави всички възвишени мисли, и целият ден ти е весел. Ти не го познаваш, не го знаеш, но той е внесъл всичките хубави мисли и чувства, и през целия ден си весел. Някой път някой ангел мине покрай земята. Като те погледне само, и ти целият ден си весел. Някой светия е минал. Ти не си го видял, но се радваш.

Сега прочетете трета глава от посланието на Петра. (Прочетохме го.)

Искам да ме разберете. Аз ви говоря за една задача, която е за цялото човечество, не говоря за един човек. Една задача, която цялото човечество трябва да извърши. Като я извърши, тогава всинца ще я извършим. Бог е в цялото човечество. Всеки от нас трябва да внесе нещо микроскопическо. Има нещо, което той трябва да го направи. Тази задача не е само за един човек. В нея участва цялото човечество. Под думата човечество разбирам онези, на които съзнанието е пробудено, и всички работят. Колко е приятно да слушаш един музикант, който свири хубаво. Даже публиката се радва повече от самия музикант. И самият музикант, като свири, и той се радва. Те като се радват, и той се радва. Казвам, ако хубаво свириш, всички ще се радват. И ти ще се радваш с тях. Ти като правиш едно добро на хората, и хората се радват. Ние се радваме на доброто, което другите правят. Ти като направиш едно добро, всички хора да се радват на твоето добро. Това допада на всички. Туй е свирене. Ти като се радваш, и те да се радват на онова, което ти си свирил.

Казвам, да проявите любовта. Има една любов, която проявяват художниците. Има една любов, която проявяват музикантите. Има една любов, която проявяват ораторите. Има една любов, която

проявяват готвачите. Има една любов, която проявяват дрехарите. Има една любов, която проявяват учителите. Има една любов, която проявяват, предават майките. Не предават, защото предават, предател има друг смисъл. Предавам значи изневерил. Но предавам значи дал от една ръка на друга. Всички тия понятия за любовта трябва да образуват една цяла хубава картина, да образуват един красив човек. Като го видиш отвън, да кажеш: "Това е човек." Като погледнеш в челото, излиза светлина. Като погледнеш в очите, една дълбочина - благост. Като погледнеш носа, показва, че тече нещо. Носът е извор: постоянно, което е скрито, тече. Сега, затворил си носа, трябва да се отпусне. Всичките хора не са щедри, понеже е запушен носът им. Нали въздуха приемате през носа и го пущате пак през носа. Сопола, който тече през носа, наричам го любовен сок. Като те хване хрема, има любовни сокове, които изтичат от любовта навън. Казвам: вие сте много щедри. Някой, който спи вечерно време, хърка. Като изпраща соковете и като приема въздуха, хърка, не върви гладко. Един ден, като погледнеш носа, да е святото място. Свещено място е носът, през което е минало диханието на Бога. Носът е свещено място, през което Божественото дихание влиза в нас и Божественото дихание излиза. Свещена работа върши, не е така проста работа. През него влиза и излиза диханието на Бога. Очите са свещено място, през което място светлината на Бога влиза през очите и излиза. Свещени работи са очите. Ушите са свещено място, звукът на Бога влиза през ушите. Хванеш носа, хванеш ушите, изгубили сме онова свещено чувство да считаме, че всичко е свещено, онези процеси, които стават. Сега всичката погрешка е там. Сегашните хора пишат на много любовни езици, не си разбират езика. Когато казваме мъжът нагрубил жената, мъжът говори едно, жената друго разбира. Не си разбират езика. Туй неразбиране, дето хората не си разбират езика на любовта, уподобявам на следното: един млад момък среща един стар дядо, който си купил нова шапка. Казва: "Добър ден, дядо." "На пазар ходих" - казва дядото. Онзи пак му казва: "Добър ден." "Хубав, добър,

купих го веке.” Идеята в моя ум, ето как седи. Казва: “Аз не ви обичам.” Че вие не сте разбрали. Значи онзи, който обича, е на единия бряг, вие сте на другия бряг. Доста широка, голяма река. Онзи, който ви обича, е на лявата страна на реката. Ти си бил на дясната. “Не ви обичам” значи, че е на дясната страна. Не че не ви обича, но има нещо, което препятства. Като турите любовта, ще се образува ност, махване н-то, минал си на неговия бряг. Сега реката тече между вас. Как ще се обичате? Трябва да се хванете, да се ръкувате. Казвам, когато някой казва, че не ви обича, направете мост, да се обикнете. Не ви обича, значи мост няма. Мост трябва да има. “Обичам - после казваш - не обичам.” Как е станало? Значи от дясната страна си минал на лявата. Ти си на дясната, той на лявата. Не се обичате, значи мост няма, реката тече между вас.

Или казвате: “Как ще познаем Бога?” Постоянно Бог влиза в нас. Бог влиза чрез въздуха. Казва: “Не Го познавам.” Бог влиза чрез светлината, влиза чрез хората. Толкоз хиляди години Господ влиза и излиза, и още не Го познаваме. Казвам, дишането е влизане и излизане. После гледам, ям. Казваме: “Мъчим се.” Мислим, че това е мъчение. Не сме разбрали какво нещо е яденето. Не сме разбрали какво нещо е дишането. Ти, като приемеш въздуха, да се развеселиш, че Господ е влязъл за много кратко време, и пак ще излезе. Няма да седне една секунда. Влиза и излиза бързо. Да ти е приятно. Като задържиш въздуха, да кажеш: “Остани по-дълго време.” Ти гледаш да излезе по-скоро. После пак го приемаш, пак го изхвърляш. Казваш: “Как ще се реши тази задача?” Задръж го за една минута, ще имаш Божието благословение. Колкото по-бързо дишаш, толкоз по-зле. Колкото по-медлено дишаш, по-добре. Задръж онзи образ на светлината, задръж този образ по-дълго в ума си.

Сега вие казвате: “Като идем в оня свят, тогава ще разберем.” Питам: кой от вас е ходил в оня свят? Имате много сънища. Може да ви запитам кой от вас е ходил в университета. Мнозина сте ходили. Който ходи в университета, онзи студент, който е първият семестър,

той не може да иде в четвърти. Първия семестър трябва да завърши, втори, третия, и тогава да иде в четвърти. Ако направо иде, дето са студентите от четвърти семестър, какво ще разбере? Той нищо няма да разбере. Ако иде при студентите от трети семестър, пак нищо няма да разбере. Сега разбирате много. Аз гледам другояче на онзи свят. Дойде майката на двамата Зеведееви синове и каза на Христа: "Единият да седне от лявата, другият - от дясната ти страна." Че ако вие идете в оня свят, трябва да имате някого да познавате. Кого познавате в онзи свят? Понеже в другия свят, ако не го обичате, не го познавате. И да го търсите, не може да го намерите. Щом нямате любов, не може да му намерите адреса. Ако любиш някого, още като отиваш, ще го намериш. Вие казвате: "Баща ми отиде." Виждам, баща ти не намерил адреса на този, когото обича. Майка ти не намерила адреса на този, когото обича. Вие ще идете да търсите адреса на тези, които не са намерили, смешно е. Един е вашият Отец. Значи този, който намира любовта, той е. Значи, щом баща ви е намерил любовта, той е там. Щом брат ви намерил любовта, там е. Щом сестрата намерила любовта, там е.

Аз гледам тук, много братя и сестри дотегнало им, не им се живее. Нямат любов. В Изгрева искат да ги обичат. Как ще ги обичат, когато те сами не обичат? Идват тук без любов. Ние не се нуждаем от хора на безлюбието, нямаме нужда от тях. Да си вървят. Светът е за тях. Ние се нуждаем от хора, които имат любов. Да дойдат тук, да носят любовта. Защо ни са без любов? Не искам да хвърлям упрек. Туй, което вие минавате, то е последствие. Да кажем, един българин ви кара на една своя каруца. След като слезете, четири-пет часа като ви е возил, ще бъдете раздрусани, гърбът ви боли, всичко. Това не е возене. Аз бих предпочел да ходя пеш, отколкото да се возя на такава каруца. Или има такива коне, като ги яздите, краката ви болят. Някой кон е караешкин, някой е раванлия. На раванлиите успоредно вървят краката, на караешкин диагонално вървят краката. Някои от вас вървят раванлия, някои - караешкин. Казвам, не сме виновати, защото

хиляди поколения са живели преди нас, не са разбирали любовта, и ние носим последствията. Казвате: “Един човек не може да поправи света. Един народ не може да поправи света.” Една задача, в която трябва да станем проводници. Божественото тогава да регулира нещата. Бог изисква лицето да работи с Него заедно. Да кажем, Господ ти е дал един кон. Ти не знаеш коня си, как ще се препоръчаш? Най-първо, аз, ако съм една мома, искам да се оженя. Онзи, който ме иска, ще ида да видя как си гледа коня. От коня ще извадя своите заключения. Казваш: “Не е заради мене, коня си не знае да гледа.” Ако е градинар, ще ида да видя как копае. Който гледа само да копне оттук-оттам, не е градинар. Този градинар, който не кълца корените на растенията, той е градинар. Не оставя нито една гъсеница, изчиства дърветата, чисто е навсякъде. Ида в някой дом, извиняват се, че не са помели. Няма какво да се извиняват. За мене извиненията нищо не показват. Ако дойде някой човек и каже: “Извинявайте, казва, много бързах, не написах писмото” - не че е бързал. Негов навик е. Запетаи не турил, зацапано, зачеркнато. Онзи, който пише внимателно, няма какво да пише много. Някой казва: “Пожелавам ви.” Ще пишете тъй: малко обещавай, но което обещаеш, направи го. Само едно нещо обещайте, да туряте запетаите на място, нищо повече. Напишеш нещо, еровете на български да не ги изядеш. Бог да не пишеш с малка буква, с голяма. Или само с големи букви да го напишеш. Сега говорим за Бога, че е нещо велико, написано е с малки букви, че нямаме понятие. Някой напише Го - в началото голяма буква, другите малки. Не, Бог се пише с едри букви: Б О Г, еднакви. Не една голяма, другите малки. Така се пише Господ, както в печатането. Дойде някой гост. Не излизай с нечиста ръка. И ти се извиняваш. Измий със сапун ръцете си. Посрещни го с чисти ръце. Казваш: “Ще ме извините.” Ние сме сити от извинения. Направи нещо на свят. С чисти ръце посрещни този човек, усмихни се, кажи: “Много се радвам.” Като не се радваш, не казвай, че се радваш. Какво правят хората тогава? Защо да не се радваш на този ближен? Дошъл

ти Господ на гости. Христос със Своите ученици беше, не Го познаха, казва: “Ти си странник. Нима не си разбрал какво стана в Йерусалим?” Като им говори, не Го познаха. Когато Го познаха, Той се скри. Ако ти в лицето на един човек, не може да видиш, да прозреш Бога, Който е скрит в него, тогава назад си останал. Тук преди години, срещна ме един военен, носи револвер. Като влезе при мене, остави револвера на масата и започна да се усмихва, да се извинява: “Извинете, срамота е пред вас да носим оръжие. За лошите хора носим този револвер. Понеже ти си от добрите хора, поставям го на масата.” Пред него седи и ми приказва. Като рече да си отива, взе оръжието. Когато отивате при вашите любещи, оставете вашите саби, вашите револвери отвън. В църква не влизайте с вашето оръжие. Гледам, военните влизат в църква със своето оръжие. Всичкото оръжие - отвън. Какво ще пазят в църквата с револвер, със сабя?

Та казвам, във вашите църкви не влизайте въоръжени. Ти отиваш да се молиш на Господа. Ти си въоръжен, ти отиваш със своя револвер. Молиш се на Господа, казваш: “Господи, помогни ми.” Но държиш ръката на револвера. Такава молитва не се чува. При Господа като идеш, сабята и револвера навън. Няма да уповаваш на тях. Дръж револвера за зло. В ума ни трябват чисти мисли. Няма по-силно нещо от чистата Божествена мисъл. Няма по-силно нещо от силното желание в сърцето. Няма по-силно оръжие от чистата постъпка. Когато видиш ангел, те държат мечове, те пазят. Когато ангелите те пазят, няма какво да се пазиш. Когато тях ги няма, дръж револвера, сабята.

В двайсет и трети псалом казва псалмопевецът: “Като отивате да се молите, оставете револверите и сабите отвън.” Ти си се скарал с някого, не можеш да се примириш. Отиваш да се молиш. Казваш: “Не го обичам.” Чудна работа. В тебе седи едно заблуждение, че не го обичаш. Ти си на другия бряг на реката. Направи един мост. Думите Христови в молитвата “Отче наш” са: “Прости нашите дългове, както

и ние прощаваме на нашите длъжници.” Ако вие, казва, не простите, и Отец няма да ви прости.

Прочетете първите двайсет стиха от четиринайсета глава от евангелието на Йоана. (*Прочетохме.*)

Христос е излязъл от Отца. Дойде в света и влезе в Отца. Дойде по закона на любовта, да покаже любовта на света. “И пак, казва, се връщам при Отца.” Той е излязъл от Отца, казва: “Отец е в Мене и Аз съм в Отца.” Ако едно дете не е било в утробата на майка си и ако майката не е у него, законът е верен. Туй дете, ако не държи майка си в своето сърце и ако не я държи в ума, туй, което му дала, връзка няма между майката и детето.

Сега, понеже настават четири години и ако мислите механически добрите години в материално отношение да ги използвате, ще загазите. Онези хора, които искат материално да използват Божествените блага, съвсем ще загазят. Най-първо, Божествените блага трябва да се използват по закона на любовта. Всяко нещо, което за четири години не се използва по закона на любовта, ще има съвсем други резултати. Не въздигането на един човек, но въздигането на всичките хора трябва да бъде. Всичките хора на земята трябва да бъдат добри. Земята е създадена за добрите хора, за любещите хора. Тя не е един затвор. Едно училищно здание е за даровитите ученици. Всеки, който влиза, трябва да се учи. Трябва да се предаде туй знание. Ако влезе, и не може да възприеме, безпредметно е туй училище. Земята е училище. Казвате: “Да идем на оня свят.” Оня свят е друго училище. Ако не свършиш четирите отделения, не можеш да влезеш в прогимназията. Прогимназията е елементарен свят. Духовният свят е гимназия. Божественият свят е университет вече. Не мислете, че е лесна работа да влезете. Тук е един свят и който има очи, хармоничен е този свят. Който няма очи, никаква хармония няма. Който е сляп, никаква красота няма. Носът показва работа. Той постоянно работи, като дишаш. Аз, като спра при някого, като видя как диша, зная как работи, каква работа ще свърши.

Като гледам как диша, зная как учи. Онзи, който учи, има едно дишане. Който работи добре, има друго дишане. Който е добър, има друго дишане. Хората на истината дишат по един начин, хората на любовта дишат по друг начин, хората на знанието - по трети. Разни дишания има. В носа разни движения стават на ноздрите. Някой казва, че гори сърцето от любов. Показва се, виждам, в носа няма никакво движение. Няма скрито-покрито в света. Всяко нещо, което ние правим, оставя отпечатък. Движение има в очите, в носа, в устата, навсякъде. Искаме да бъдем красиви. Само красивите мисли, туй, което сме възприели от Божествения свят, от ангелския свят, всичко туй ще приложим в нашето тяло. Пожелавам на всинца да бъдете здрави, да имате отлични носове, да имате отлични очи, да имате отлична уста, да имате отлични ръце и крака, да имате отлично състояние. Всичко това е човекът. Като го видиш, да ти е приятно, да кажеш: "Ето едно Божие създание, което няма да стъпче, нито едно камъче няма да повдигне. Всяко нещо е турено на място. Човек, на когото можеш да разчиташ." Да влизаме в положението, че сме в изключително положение. Всеки да помага. Много не говорете: "Аз едно време тъй направих." Не разправяйте. Аз няма какво да разправям на човека как съм ял. Аз го виждам, че е гладен. Ще го заведа на трапезата, ще кажа: "Моля, яжте, както знаете, и бъдете свободни, не се стеснявайте." Може да седна и аз с него. Той ще яде, както знае, и аз ще ям, както зная. Като станем, и двамата ще бъдем доволни. Като идем при извора, няма да му давам. И аз ще черпя, и той ще черпи. После за учтивост той ще начерпи да ми даде и аз ще начерпя да му дам. Най-първо, той трябва да си начерпи тъй, с ръката да си вземе. Защото той няма чаша, и аз нямам чаша. Някой път, от любов, съм виждал, момата вземе с ръката си, че дава на момъка. Приятно е да пиеш от момина ръка или от момкова ръка. Виждал съм, момата погледне, усмихне се. Той почерпи, и тя се усмихне. Не е лошо, хубави работи са. Но веднъж или два пъти съм ги виждал. Рядко се случват. За да ги видиш, трябва да си далече, да не ги

смутиш. Те седят и гледат. Той поглежда да няма никой, и тя поглежда.

Като срещнете някой беден човек, погледнете го. Сега аз вярвам сто и един процента, че онова, което Бог е определил, ще бъде. Няма ничия сила, която може да даде обратен ход на Божествените благословения, които идат в света. Който ги приеме, ще се благослови. Който не ги приеме, ще остане за в бъдеще да ги възприема. Онези от вас, които сте готови, трябва вие добре да възприемете светлината, добре да възприемете звука, добре да възприемете храната, трябва добре да работите. През тази година, с когото се ръкувате, като хванете ръката, кажете в себе си: "Пожелавам ти да изпълниш Божията воля." В себе си ще го кажете, не гласно: "Пожелавам ти да бъдеш най-благороден, пожелавам ти да бъдеш най-справедлив, пожелавам ти да бъдеш най-учтив, да имаш най-добрите отношения към хората."

"Отче наш"

13 утринно слово 3 януари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ВРАТИТЕ НА ЛЮБОВТА

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета няколко стиха от дванайсета глава от евангелието на Йоана. Вие си прочетете цялата глава после, аз ще прочета от 37 стих до края.

“Аз мога да любя”

Изпейте песента “Химн на Великата душа”.

Не върви, понеже вашето величие изпъква, та Божието величие остава назад. Там е дисхармонията.

Два порядъка има в света, които нам са неизвестни: малкият порядък, който трябва да го наблюдаваме с микроскоп, и големият свят, който трябва да намаляваме. Тъй щото и двата са неизвестни. Живеем между две неизвестни величини.

Симеоне, кажи едно число. “47.” (Прочете се тази страница от томчето “Дали може”.)

Лулчев да каже. “11.” (Прочете се.)

Емануил Иванов. “278.” (Прочете се.)

Вие се учете сега. Косъм по косъм цяла дреха става. Сега се правят бъдещите дрехи.

Боян Боев. “10-а страница.” (Прочете се.)

Паша Теодорова. “156.” (Прочете се.)

Стоянова. “153.” (Прочете се.)

Николина Балтова. “203.” (Прочете се.)

Всички съвременни научни теории носят само закуска. Или някой е пил някоя малка чашка коняк или ром, или винце за

аперитив. Животът зависи от три правила. Любовта има три врати. От тия три врати зависи състоянието на хората. На някои и трите врати са затворени. На някои едната врата е отворена. Една врата има в Божествения свят, една врата има в духовния свят, една врата има на земята. На земята вратата е почти затворена. Много рядко се отваря вратата на любовта. Всичките нещастия произтичат, че хората седят при тази врата и хлопат, хлопат. Трябва да чакаш, когато се отвори. С хлопане никой не отваря. Много говорят за любовта. Може да хлопаш цял един живот на физическата врата на любовта, и тя не се отваря с хлопане. За пример имате примера за десетте девици, които чакат на физическото поле вратата да се отвори, да дойде младоженецът. Петте девици усещат, че трябва да имат масло в своите масленици. Които нямат, искат на заем. Онези им казват: "Идете да си купите." Четете историята на Мойсея. Когато беше в пустинята, вижда горящата къпина. Тя беше отворена - физическата врата на любовта. Господ казва: "Чух въздиханието на Моя народ, решил съм да те пратя да му помогнеш." Мойсей се приближава като обикновен човек. Спре го Господ и казва: "Изуй обущата си, мястото, на което стоиш, е свято, с чисти крака трябва да влезеш." Чудни са съвременните хора, искат с обуща да влязат там, дето е любовта. Светотатството на всички хора е там. На физическото поле, в духовния свят, в Божествения свят трябва да изувате, краката чисти трябва да бъдат. С обути крака не се влиза. Искате да имате любовта на някого с обути крака? Никога. Всеки, който е обут, не може да го любят, невъзможно е. Вие може да говорите, каквото искате, но на мен не ми говорете, че обут човек може да го любят. Аз съм извън заблужденията на хората. Казвам правилото: ти ще носиш обувките, които Бог ти е дал, не хората които ти ги дават. Тия обувки, които носим, са човешки порядък на нещата. Тялото, с което живеем на земята, с него не можем да влезем в любовта. За да влезем, трябва да излезем из тялото навън. Мислиш, ако коремът ти е голям, да влезеш в любовта. С голям корем не се влиза. Какво ще се лъжем? Мислите ли, че с тесни гърди ще влезеш в

любовта? Не може да влезеш. Мислиш ли, ако си болен, може да влезеш в любовта? Не може да влезеш. Аз се чудя някой път колко криво разбирате туй, което говоря. За Новата година говорих. Турили в моята уста, че след два месеца ще се свърши войната. Ами след два месеца като не се свърши войната? Аз не казах това. Казах: "Аз няма да ви кажа кога ще се свърши. Има възможност да се свърши през тази година."

Всичко в живота може да се постигне само когато се прилага. Аз се чудя. Тук преди години имаше сестри. Дойде един брат от провинцията, ясновидец. От братството отидоха при него, да се осведомят за онова, което ще каже. Двама братя и сестри бяха тръгнали да идат в Македония, да проповядват. Доста напреднали сестри ходиха, врачуваха им. Тия врачувалници ги няма. Врачувалникът и врачувалниците изчезнаха. Сестрите ходиха да се учат какво ще кажат. Нямам нищо против врачувалниците и врачувалника, ако е чист извор. Опитай водата хубава ли е, чиста ли е. Щом пиеш, че побият те тръпки, зараждат се болезнени състояния в стомаха, тази вода не е здравословна. Чудни са суеверията. Казваха, че войната ще се свърши през октомври, през декември ще се свърши, на Рождество ще се свърши. Нареждат. Всички вярват, ще се свърши. Казвам, кой право казва? Казвам, онзи, който право казва, той трябва да е силен да наложи това. Единственият, Който може да наложи това, е само Бог. Онзи, Който е създал света, Той може да наложи, което иска. А пък хората, които са създадени, не може да наложат. Те може да врачуват. Врачувалник в Русенско, в Делиормана, правят спиритически сеанс. Явява се една сестра медиум на двайсет години. Един брат ръководи събранието. Започват много добре, явяват се духове. Най-после младата сестра казва: "Духовете заповядват ти да се ожениш за мене." Баща му не иска тази мома. Цял един скандал става. Нещо, което Бог заповядва, никой не може да се противи. Нещо, което Бог не е заповядал, всякога има противоречия. Всички неща, дето има противоречия, не са Божествени. Помнете

едно правило: щом имате една идея, в която се раждат противоречия във вас, тя не е Божествена идея. Божествени идеи са онези, в които не се явява някакво съмнение: нито в ума, нито в сърцето, нито в духа, нито в душата. Някой дойде със съмнение, влиза и мисли, че е Божествено. То е човешки порядък.

Казвам, знайте, много рядко се отварят вратата на любовта на земята. Всичкото нещастие седи в това, че хората проповядват любовта на земята. Трябва да знаят кога е отворена вратата. На някои двете врати са отворени: на Божествената любов и на духовната любов. Физическата врата е затворена, не може да се прояви. Някои от вас имате желание да ви обичат. Оставете се от туй заблуждение да ви обичат. На какво основание ще ви обичат? За какво ще ви обичат? Нека имаме конкретно една идея. Един певец се обича за хубавия глас. Един цигулар се обича за хубавото свирене. Един художник се обича за рисуването. Здравият човек се обича за здравето, умният - за неговия ум, силният - за неговата сила, добрият човек за неговата доброта, не статическа доброта. Вие искате да ви обичат. За какво да ви обичат? Казва: "Той не ме обича." Сега, ако аз от вас изисквам да ме обичате, за какво може да ме обичате? Ако сте гладни, че може да ви нахраня, ще ме обичате. Ако сте жадни, че ви утоля жаждата, ще ме обичате. Ако сте болен, че мога да ви излекувам, ще ме обичате. Ако сте невежа, ще ви дам знание, да ме обичате. Нещо трябва да направя за вас, което е безкористно. Без да направя нещо, защо ще ме обичате? Аз съм пратен от Господа пророк, да оправя света. Вие ще тръгнете отподире, ще започнете да разгласите, че дошъл някой пророк на света. Тия пророци забъркаха света, защото са много. Във времето на Илия имаше четиристотин лъжливи пророци. Само Илия беше Божествен пророк, другите четиристотин бяха лъжливи, които казваха какво ще направи Господ. Четиристотин към едно. Питам, колко пророци има сега в света? Всичките пророци казват: "Да победим, силни да станем, нов ред ще турим." Че как ще турят този новия ред и порядък? Новия порядък го туря слънцето, порядъка го

туря въздухът, порядъка го туря водата, порядъка го туря хлябът, порядъка го туря самата земя. Ние искаме да турим нов порядък. Откъде ще вземем този новия порядък? Някоя мома се жени за момъка, да живее щастливо. Откъде ще вземе щастието? Първата жена парясал, жени се за втора, и тя, глупачка, очаква да живее с него щастливо. Може да ви приведа доста примери за женени за втори път. То е човешки порядък.

Сега при нас. Не е въпрос за женитба. Повярваш в едно учение, ти си се оженил за него. Започнеш търговска работа, ти си се оженил. Свещеник си, ти си се оженил. Учител си станал, ти си се оженил. Целият свят е от женени хора. Казва: “Аз не съм женен.”

Помнете вратата на вашата любов на физическото поле и не позволявайте, когато вратата е отворена, да влезе някой с обути обуща. Който и да е, и светия да е, като дойде, да изуе обущата си. И цар да е, който и да е, трябва да се пази. Казвате: “Той е светец, може и с обути крака да влезе вътре.” Аз не вярвам в един светец, на когото краката му миришат. Той е нечист. Аз не вярвам в един светия, на когото очите са гуреливи. Трябва да се очистят. Извинява се. Гурелите какво показват? Гурелите казват на светията: “Чист трябва да бъдеш.” Той не е чист и гурелът казва: “Чист бъди в мисълта.” Ще му каже: “Като дойдеш при мене, да нямаш гурели. Ще идваш, когато нямаш гурели.” Аз, като гледам, по някой път идват хората при мен, съжалявам. Казва: “Аз много вярвам в тебе.” Много вярва в мене. В какво вярва? Казва: “Може ли да ми помогнеш?” Казвам: “Какво?” Казва: “Имам нужда от две-три хиляди лева за една полица. Ти имаш толкоз вярващи богати, вярват в тебе. Като им кажеш една дума, ще ти дадат.” Там е трагедията, че аз, като раздадох всичкото богатство, че никой банкер нищо не дава, нито признава, че съм дал. На който банкер да му кажа, че ми дължи, той ще повярва ли? Аз няма да бъда толкоз глупав да кажа, че съм дал нещо на света. Аз само за пример го давам. Отдавна съм събрал своето богатство. Всичко, каквото имам в света, е каймета, звонковото богатство го скрих. Сега ще намерите

само каймета. Всички скъпоценности ги няма вече. Не мислете, че вие може да станете щастливи. Не се лъжете. Човек, който не е влязъл във вратата на любовта, той щастлив не може да бъде. Човек, който не е влязъл във втората врата на любовта, добър не може да бъде. Който не е влязъл в третата врата на любовта, той умен не може да бъде. Има един стих в Писанието, казва Христос: "Ето, хлопам, и кой отваря?" Колко от вас има, на които, като е хлопал Христос, че са Му отворили вратата? Колцина от вас, които сте напреднали почти, имате същата опитност на онази негърка, която, на деветдесет години била негърката, живяла в Америка до една семинария, и студентите слушали, че казвала: "Господи, прибери ме, не искам да живея." Все туй казвала. Трима души се представили като трима ангели и една вечер хлопат. Казва: "Кой е там?" "Трима ангели от небето. Господ ни прати, да ти вземем душата." "Кажете на Господа, че нея я няма тук." Ето в какво седи простата работа. Ще каже някой: "Аз много зная да свиря." Дадеш му просто упражнение, казва: "Чакай да го упражня." Изведнъж не може да свири. Какво знание има? Като му дадеш едно упражнение, не може да го изсвири добре. Имайте за любовта само едно свещено чувство.

Любовта еднакво постъпва и в Божествения свят, и в духовния, и във физическия свят. Само тя борави на физическия свят с най-малките величини, а в Божествения свят - с най-големите, в духовния - със средните величини. Може вие да се заблудите, като казвам малки величини. Малка величина или голяма величина, те са относителни мерки, но имат еднаква валидност. Ако имате едно същество, което има първата степен на любовта, може на гърдите му да поставите цялата земя, и то ще я носи. Леко ще я носи, като перце. Ако поставите на гърба му слънцето, и него ще носи като перушинка. Най-малкото същество невидимо, което притежава любовта, може да носи на гърба си земята и слънцето. Ще ви приведа пример. Когато Бог създаде Адама, беше целият рай на негово разположение, с всичките възможности, и той беше недоволен. Гледа: животните по-

низши, но и те не може да го разберат. Като тури имена на тях, Адам направи една погрешка, че тури лоши имена. Магарето и до днес не може да се оправи със своето лошо име, което му тури. И волът не може да се справи, и свинята не може да се справи. Рибите, на които тури имена, не могат да се справят. За тия имена, които Адам им тури, сега ги пържат. Казват: "Кажи си името." Защо пекат рибите? Казват им: "Кажете си името, което Адам ви тури." И те, като не може да си кажат, пекат ги. Защо колят една овца? Казват: "Какво име ти тури Адам?" Овцете не знаят какво име им тури Адам. Ние казваме, че Адам им турил имена. Адам трябваше да им тури ония имена, които бяха в Божествения свят. Не кръщавайте любовта с вашите имена. Вие как кръщавате любовта? Казвате: "Тя е Божествена любов, тя е духовна любов, тя е земна любов." За мене Божествената, духовната и земната любов е една и съща любов. Земната любов е спъната, вратата са затворени, понеже работи. Тя работи, затуй нейната врата е затворена. Много рядко се връща вкъщи, затуй вратата са затворени. Ще търсите любовта, когато се връща вкъщи. Тя е на работа, запретнала ръкави, работи. Не чака да я облекат с воали, с копринени дрехи, мъжа - с редингот.

Любовта носи три подаръка на света. Първият подарък, то е светлината, която носи за човешкия ум. Вторият подарък, това е топлината, добрите чувства, които носи за сърцето. Третият подарък, това е силата, храната, която носи за човешкото тяло. Любов, която не носи светлина за човешкия мозък, любов, която не носи топлина и добри чувства за сърцето, любов, която не носи сила и храна за тялото, това не е любов. Имайте известна мярка. Аз се чудя на големите заблуждения. Имах един приятел американец, доста способен американец, студент. Казва ми: "Аз мога да спра слънцето." Казвам: "Възможно е." Казва, че и земята може да спре, но не иска да прави този опит. Може да спре слънцето в себе си, своето слънце да спре, да престане да се движи, но да спре външното слънце, което се движи, то е невъзможно. Казва: "Аз може да го спра, да го потъмня."

Тук имаме едно слънце: като завъртим ключа, може да потъмнее слънцето. Аз заповядвам на моето слънце, но да кажа, че аз заповядвам на слънцето горе, не си правя илюзии. Аз се радвам, че това слънце не се подчинява. Защо трябва да му кажа да не свети? Един ден ще кажа на хората: "Да ме слушате, понеже ще заповядам на слънцето да не свети." Оставете се от тия заблуждения. Не заплашвайте хората с любовта си. Аз искам новите хора да бъдат свободни от заблуждения. Може да кажа, че обичам парите. Обичам парите, но не съм роб на парите. Аз съм господар, те са слуги. Аз бих желал всичките хора да бъдат богати, но да бъдат господари на парите. Аз бих искал всичките да носят злото, но да бъдете господари на злото. Не да бъдете роби на злото. Аз бих желал да бъдете добри, но бих желал да бъдете слуги на доброто. Злото да ви служи, да бъдете господари на злото, а вие да бъдете слуги на доброто. Това са Божествени правила. Ако ти не може да бъдеш слуга на доброто и ако ти не може да бъдеш господар на злото, ти в първата врата на любовта не може да влезеш. Първото нещо е да станеш слуга на доброто и да бъдеш господар на злото. Тогава ще те пуснат да влезеш през първата врата на любовта. Ще изуеш обущата си да влезеш в първата степен на Божествената любов на земята. Аз ви казвам как може да влезете с изути крака в Божествената любов. Като бъдете господари на злото и слуги на доброто, да си изуете обущата и да слушате онова, което Господ ще ви каже. Той ще ви каже следното: "Идете да разнасяте любовта Ми по целия свят. Чух въздиханието на всички души в света, идете да разнесете любовта Ми по целия свят." Тъй ще каже Господ. Сега не мислете, че туй, което имате, не е важно. Това са ценности. Сегашните ви ценности, ако не се обърнат в ценности на любовта, един ден ще се обезценят. Туй, което сега имате, ако не вземете предпазителни мерки, един ден всичкият ваш капитал няма да струва нищо. Вие ще мязате на онзи българин, който в 1914 година вложил 600 000 марки в една германска банка и казва: "Осигурих се." След шест месеца дойде в Германия инфлацията, и му

пишат: “Господине, ще дойдете да изтеглите шестстотинте хиляди марки, понеже не можем да водим сметка за тях.” Шестстотинте хиляди марки стрували само десет стотинки. А според правилата на банката не можело да се води сметка за по-малко от 30 стотинки. Като отишъл българинът, и касиерът, като го гледал, му казва: “От мене ти давам един милион и двеста хиляди, за да може да имаш сметка.” Питам, какво ще добиете с 30 стотинки в банката?

Аз не искам да се хвалите с 600 000 марки, не искам да се хвалите с 1 300 000, не искам да се хвалите и със сто милиона марки. В германската инфлация някой път за един милиард не може да вземеш един обед. Всички трябва да имаме едно понятие: да дойдем, да се приближим до Бога, да не ни е срам. Да се срамуваме от съвременната бъркотия. Срамуваме се, че сме слаби. По някой път срамуваме се, че сме страхливи. Хубаво, ако си страхлив. Защо, като се отвори, влизаш с обущата вътре? Значи не си от страхливите. Страхлив си само дето има дърво, дето има бой. Там, дето няма бой, много си смел. Аз уважавам хората, които са смели, дето има бой; дето няма бой, са страхливи. Според мене човек, който не се бои от любовта, той не е герой. Онези, които се боят от любовта, са герои. Онези, които са безстрашни при злото в света, те са г_треперене на любовта ще научиш много повече, отколкото всичките геройства. Сега може би тия сравнения са контрастни. Те съответстват на “както Ме е Отец научил.” Аз искам всички да знаете какво ви е научил. Всички вие сте дошли тук и сте подписали, и аз виждам онова, което сте подписали. Дошли сте на земята да слугувате на Господа. Вие мязате на онази булка в Шуменско, Новопазарско. Като била мома, дядо й подарил Евангелие. На шестнайсет години била. Турила го в сандъка и отгоре си турила прикята, която приготвила за женене. Оженила се и се ражда едно момче. И когато става на шестнайсет години, умира й детето. Дотогава Евангелието стояло в сандъка. Започнала да го рови и намерила Евангелието. Почва да го чете. Събира в селото всички жени, чете им Евангелието, та те да не живеят като нея. Казва: “Аз

съжалявам, че като мома не четох Евангелието, и сега ме наказа Господ, да го чета след шестнайсет години. Като се ожених, родих едно дете и трябваше да ми вземе детето, за да чета Евангелието. Моля ви се сестри, четете Евангелието, преди да са отишли децата ви. Много тежко е да се чете Евангелието, след като замине детето. Аз ви моля, не чакайте да умрат децата ви, че да четете Евангелието, но още сега започнете.” Извадете туй Евангелие на любовта. Един евангелист във Варненско се обърнал, взел си Библията и мислел, че всичко ще му върви добре. Обаче всичко изгубил и най-после се разсърдил и казва: “Откак взех тази книга, назад ми тръгна.” Тури я в огъня, изгаря я и изскача едно малко листче, и той чете на него: “Бог е любов.” Тогава той разбрал. Тогава се съвзема и му тръгва напред. Купува си нова Библия и разбира Библията. Казва: “Докато четях Библията на безлюбието, не ми вървеше. Сега чета Библията на любовта.”

Казвам, започнете вие да четете Библията на любовта, тогава ще се оправи светът. Туй е новото.

Отгоре всички сте се подписали. Слезли сте за любовта да слугувате. Сега още седи Евангелието в сандъка. Сега турците казват... “Любовта е заната. Стойте при вратата и чакайте, като се отвори вратата, да влезете.” Поне гледайте веднъж да влезете, и да видите тази горяща къпина, да чуете гласа, да си изуете обущата, и да чуете какво ще каже Господ: “Чух въздиханието на човешката душа, пращам ви да идете да разнесете любовта Ми по целия свят”, за да влезете всички във вратата на любовта, която Бог е отворил.

Езикът на любовта е най-нежният език, който някога ще чуете. Сега слушайте. Казвате, не сте живели. Казвам да изпълните обещанието, което сте подписали по любов, без никакво насилие. Да съжаляваме, че много сме закъснели.

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

14 утринно слово, държано на 24 януари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта. София - Изгрев.

ЛЮБОВ БЕЗ ЗАКОН

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“Махар Бену Аба”

Ще прочета двайсет и втора глава от евангелието на Матея.

“Духът Божи”
“Милосърдието”

По какво се отличават умните и глупавите хора? По какво се отличават добрите и лошите хора? Умният човек, като започне една работа, скоро я свършва и не прави погрешки. А глупавият само чака, събаря, чака, събаря и казва: “Уморих се.” Той гради и събаря. По какво се отличава набожният? Той чете само една молитва. И свършва. А пък глупавият чете много молитви.

Трябват възгледи и много приложения в живота. Трябва да имаме една предпоставка. Сега искате всички работи да бъдат наред. И могат да бъдат наред. Вземете един цигулар, вземе цигулката си и свири. Работата е наред. А пък който не знае да свири, обръща цигулката насам-нататък и казва: “Времето е такова, влага има, лъкът не е толкова добър...” и прочее. Все намира някоя погрешка. А пък погрешката е в ръката му. Не държи той лъка, не прави движения добри, не го движи добре. Пръстите си не полага на позициите както трябва.

Има едно духовно пиано. Набожните хора са духовни пианисти. Защото има духовни цигулки и духовни пиана. Обикновените цигулари свирят на физическото поле, а духовните свирят на духовни пиана и цигулки. В Париж един цигулар дава концерт пред парижаните. Той засвирил и се забравил в свиренето си. Свирил,

свирил и по едно време идва служителят на салона и казва: “Господине, публиката си отиде от салона.” Цигуларят продължава да свири. Служителят му казал: “Когато свършите, ето ключа, заключете салона.”

Често вие оставате като този цигулар сам и като се обърнете, няма никой около вас. Това показва, че не сте свирили както трябва, не сте мислили, нито чувствали и постъпвали както трябва. Вие казвате: “Не ме обичат хората.” Че как не те обичат. Ти сам не обичаш, сам не любиш. В съвременния живот е интересно, че глупавите хора са станали съдии. Тези хора, които не живеят добре, те съдят. Чудна работа. В музиката отличните професори ги натоварват да преподават и рядко е глупав цигулар да стане професор. А пък в живота всеки става професор и ще преподава урок за морал кой е добър човек и прочее.

Че кой е добър човек? Добрия човек - вари го, печи го, каквото и да го правиш, той все си е добър. Сто тояги да му удариш, той си мълчи. На тебе ще ти омалеят ръцете, а гърбът му не се уморява. Добрият човек, като заспят другите, той остава буден. Всички като заболеят, той единствено е здрав. Добър човек е той. А пък сега кои са добри хора? Ние имаме особено понятие за добър човек. Вие казвате: “Той е справедлив.”

Сега в прочетената глава се занимаваме с работи, които са станали преди две хиляди години. Христос представлява един пример, който, разгледан от сегашно гледище, е малко неестествено. Канят ги на една царска сватба, и не отиват хората. Сега да поканят хората на царска сватба, всички ще отидат. А тогаз, във време на Христа, ги канят на царска сватба, и не отиват. Едни от поканените казват: “Ще идем на нивата, нямаме време.” Други казват: “Ще отидем на друго място.” И хващат слугите и ги наказват. Казват: “Ние на царска сватба не ходим.”

Религиите на миналото са били религии на месоядство. И по какво се отличават те? С жертвоприношение за греховете. Принасят в

жертва гургулици, агнета, говеда и... Има и ръсене с кръв. И това било служене на Бога. Това не е служене на Бога, а на нисшите духове, които имали нужда от кръв. И за да ги укротяват, са правили тези жертвоприношения, са клали тези животни. И сега даже в България имаме такова нещо. На Гергьовден колят агнета, все за тези духове. И на Коледа колят свине, все за жертвоприношение. Според Мойсеевия закон без жертвоприношения не може. А пък в България ги колят също за жертвоприношение, за да укротят духовете. И действително духовете се укротяват от свинете. В турско време, когато дойде в село турчин - забитин, ояник - българинът ще наточи баница със свинска мас, ще заколи кокошка и ще му поднесе. Чрез свинската мас турчинът омеквал. И действително след това турчинът ставал разположен. Действително свинята се разполага само когато я погалиш малко по корема. Ние се възхищаваме от старите вярвания. Аз никак не се възхищавам от старите вярвания. Откакто е излязъл човек от рая, ни най-малко не се възхищавам. Защото животът вън от рая е познаване на доброто и злото. От това дърво на доброто и злото ядоха Адам и Ева. Раят беше училище за живота. А пък в познаването на доброто и злото ние сме сега в това училище. И всички се учат какво нещо е доброто и злото. И трябва да се пратят в голямото училище, за да се учат.

Питат сега трябва ли човек да бъде вегетарианец или месоядец. Ако искаш да поддържаш старото учение, непременно трябва да бъдеш месоядец. Най-хубавите кокошки ще колиш. Кебапи ще направиш, печени, хубави, по всичките правила. Супица, направена от кокошка. А пък ако искаш новото учение за любовта - никакво месоядство. Щом аз видя някой човек, че яде месо, казвам: “Той не е готов за любовта.” Не че са лоши хората, които ядат месо. Те са под закона. Според мен месната храна е закон за ограничение. Тази кокошка иска да живее. И целият ред на нещата е все такъв. Колко вегетарианци има сега? Казвате: “Кога ще дойде Царството Божие?” Не искам сега да се обезсърчавате. Трябва да имате една ясна

представа. Човек без любов вегетарианец не може да стане. Без любов е винаги месоядец. А пък вегетарианството по закон не става. Плодоядството е един вътрешен процес. Плодът е най-фина храна. Няма по-нечиста храна от месната. Аз, който виждам нещата, виждам мръсотии и във вярванията на хората, в религиозните им вярвания за Христа, за Света Богородица, за ангелите. Всичко това е опетнено. После какви ли не… няма за Христа. Няма нищо, което светските хора да не са опетнили. Питам, когато една вода минава през една канализация, канализацията ли роди тая вода? Тази вода е родена преди милиони години. Ако тази вода излиза от шишета, то шишето ли е баща, или майка на тази вода? Казват: нашата майка земя. Донякъде е вярно.

Има един стих в Писанието, което казва: "И весели се в неговата обитаема земя." Живял е някога човек в обитаема земя. Нашата земя, нашето съзнание не е тази обитаема земя. Земята не е раят. Дето, ако бъде раят, било на едно място, дето сега са Тигър и Ефрат. Ни най-малко не е там. В рая имало четири реки. Тогава где са другите две реки? Един американски професор поддържал, че раят бил на северния полюс. И след като съгрешили хората, Бог ги изпъдил и турил там студа, за да не отива никой там. Русите отидоха там и мислеха да влязат в рая с аероплан. И след девет месеца се намериха на 2500 километра вън от рая. И сега им се дава една хубава поука как се ходи в рая. Всеки, който се опита да влезе в рая неподготвен, го изпращат навън. Считайте, че работата е сериозна сега. Годините, които настъпват, са години да служим на Бога без закон, по любов. А пък сега всички служат под закон. Ти казваш: "Аз трябва да вярвам." Щом трябва да вярваш, то е под закон. В дома бащата и майката служат много добре. И слугата служи добре. По закон всички служат много добре. Много добри са хората. Но оставете хората свободни, накарайте ги по любов да работят, и ще видите каква обхода ще имат. Всеки ще казва: "Аз съм на особено мнение." А пък какво е особеното мнение? Всички други да работят, а пък аз да почивам. А пък точно

обратното трябва да се каже: всички да почиват, а пък аз да работя. Аз така го тургам. Що е любов? Всички да почиват, а пък аз да работя. Това е любов. А пък сега е: всички да работят, а пък аз да почивам.

Що е законът на любовта? Всички други да бъдат лоши, аз да бъда добър и да слугувам.

В прочетената глава се казва, че на сватбата не поканили само добрите, но и злите. Не правили никаква разлика. И всички отишли на сватбата. И там имало един необлечен със сватбарска дреха. Само едного намират виноват от всички сватбари. Само един бил виноват, който нямал сватбарска дреха. Онези, които били дошли на сватбата, злите и добрите, като отишли там, ги облекли. А пък този, от званите, казал: "Аз и без дрехи мога да вляза." И не отишъл да го облекат. И му казали: "Ти не поиска сватбарска дреха." Що е сватбарската дреха? Това е Божественото учение на любовта, възприето. То е сватбарската дреха. А пък що е без сватбарска дреха? Това е, когато човек е със собствено учение, а не с учението на любовта. В моя ум тази е правата идея. Всеки човек, който иска със своето разбиране за Бога да влезе, то е без сватбарска дреха. И той ще бъде изпъден навън. Когато известни храни влязат в човешкото тяло, които нямат хармония със самия организъм, организмът ги отхвърля. Например чрез някоя подутина образува се цирей. В един цирей са събрани непотребните материали, които излизат навън от рая. Тялото е рай. По някой път правят абсцес на крака или на друг орган, за да се изхвърлят навън нечистотиите. Щом ти не си хармониран с Божественото учение, с което светът е създаден, ще бъдеш изхвърлен и нищо не може да те спаси.

Та първото нещо е: доброволно в себе си правете едно вътрешно различие какви са вашите подбуждения, дали по любов, или по закона на хората. Страхът ли е подбуждение, или любовта? Користолюбието ли е подбуждение, или любовта? Страхът ли е подбуждение, или любовта? Силата ли е подбуждение, или любовта? Сега това насила не може да стане. Щом е въпрос за Божественото

учение, там никога няма насилие. Там, дето има насилие, то е човешко учение. Там, дето няма никакво насилие, там е Божественото. Щом насилваш един човек, ти не постъпваш правилно. Защото чрез закона на насилието, което ние упражняваме, същевременно ние изнасилваме Божественото вътре в нас. Мислите ли, че Божественото, което е вътре в тебе, когато човек прави престъпление, че то съизволява? Бог го търпи. Но после Бог връща престъплението, което правиш, върху тебе, за да го опиташ. Ти казваш: "Защо страдам?" Защото живееш без любов. Живей по любов, и страданията ще изчезнат. Страданията са един признак, че не сте живели по любов. Живей по любов, и веднага ще дойде хармонията. Досега са писани цели томове за кармата. Има някаква карма. Турците казват карма карашик. Това значи бъркотия. Значи, карма е, когато става карма карашик. Щом хората не живеят по любов, става карма карашик.

Сега новите хора навсякъде очакват да дойде Христос, да тури ред и порядък. Те имат механическо разбиране. Христос по този начин никога няма да дойде. Идването на Христа е следното: любовта, която влиза в сърцата на хората. Всички да започнат да живеят по закона на любовта. Да са свободни, без закон да служат. И всеки, който служи, да му е приятно. Да му е приятно, като се учи и като свири, и като работи. Каквато работа в света да върши, да я върши с любов и да има радост в душата си, че я прави.

И тогава, по закона на любовта, когато се раждат децата, ще се радваме и когато заминават децата за другия свят, пак ще се радваме. А пък сега, като идват от горния свят, ние се радваме, а пък като заминават, плачем. Като ни дадат пари, се радваме, като изгубим парите, скърбим. Като ни похвалят, се радваме, като ни обидят, плачем. Това е законът на доброто и злото. Боят е от злото, а пък галенето е от доброто. Има гладория, то е от злото. Има храни, то е от доброто. Всички противоречия се дължат на това.

Два метода има, с които се оправя светът. Щом искат да те подчинят, казват: “Ще гладуваш.” И ще те лишат от заплата. Ще те уволнят от генералството. Ще станеш съдник. Ако си син и не слушаш баща си, той ще те изпъди навън. Сега всички искат да се освободят от лошите условия на живота. Синът иска да стане самостоятелен и намира, че баща му не се отнася добре с него. Бащата вижда, че синът е недоволен от него. И взема, че го оженва. Намира му една другарка и му казва, но умният баща му казва: “Я ми покажи как може човек да бъде свободен.” И като се ожени синът, той почва да постъпва като баща си. Бащата, понеже потупвал синовете си, и синът потупва вкъщи своите деца. Бащата е трошил чашите, и синът прави същото. Бащата биел слугите, и синът прави същото. По какво се отличават тогава? Ако се жениш, за да тупаш другарката си, то не е женитба. То е женитбата на тупаницата. Ако хващаш слуги, за да ги тупаш, то е слугуване на тупаницата.

Кое е новото в света, да тупаш ли? Не. Новото е да любиш. Новото е цветята, които цъфтят, плодовете, които зреят, това е новото в света. И тогава ние казваме: “Плодове ли да ядем, или месо?” Някои, след като ядат месо, казват: “Хайде да опитаме малко и новия порядък.” И ще изядат една-две ябълки и казват: “За бъдеще ще станем вегетарианци.” Питам, първите жители на земята месоядци ли бяха, или тревопасци? Аз мисля, че първите жители на земята бяха мъховете, които растяха върху камъните. Те се хранеха от трошиците на камъните. Всички наслоявания, които падаха по камъните и не ги искаха, мъховете ги събираха. Тези камъни някой път се разсипваха от любовта на мъховете. И благодарение на тези първи жители, които отвориха сърцата на камъните, камъните станаха на почва, и ние можем да живеем. Някои казват: “То с любов не става, но трябва да бъде силен човек.” Питам, силните предпотопни животни къде са? И останаха все дребните: жаби, мухи, комари и прочее. Малките микроби се умножават, а пък гигантските животни изчезват от света. Ако един човек не може да се приспособи, както мъхът върху

камъните, ако не може да си изважда храни както мъховете, той не е вегетарианец. Според моето определение човек без любовта не може да бъде вегетарианец по никой начин. И плодоядец не може да бъде. И да иска, не може. Забранено му е. Адам, след като яде от дървото на познание на доброто и злото, не можа да яде от другото дърво на рая. Без любов, и да искаш да живееш добре, не можеш. Не е позволено да живееш добре. С любовта е позволено да живееш добре. И ние си блъскаме главата, искаме това, което не е позволено. Искаме да примирим доброто със злото. Те са два метода различни. Те си работят. Те са на мястото. Те са създали света. Той е един съвсем отделен свят. Светът с добро и зло, това е един свят, дето трябва да живеят най-разумни същества, понеже в света на доброто и злото условията са много тежки. Няма условия по-тежки от това познаване на доброто и злото. Разгледайте цялата история, и ще видите, че цялата земя е посеяна с човешка кръв и всички са страдали. Ние живеем върху костите и върху плътта, и върху кръвта на хората, които са измрели. Отгоре им живеем. Върху една мъртва материя. И върху тая мъртва материя ние искаме да бъдем щастливи.

Тогава във вашия ум се поражда въпросът: "Кой е церът на това?" Или преведено, как ще се реши тая задача? Ще приложиш любовта без закон. Ще приложиш в живота си и обичта без закон. Щом приложиш любовта със закон, ти си в стария порядък. В Писанието е казано: "Ще отнема каменното им сърце и ще им дам плътско. И ще Ме познаят от малък до голям."

Сегашните вегетарианци не ми се харесват. Смешни са сегашните вегетарианци. Ще приведа един български пример. На българските заговезни в един дом, след като заговели, сварили една кокошка и почнали да ядат. Чули, че идат съседите и те скрили кокошката отдолу под масата и извадили чорба с коприва. Попитали ги: "Какво ядете?" Те казали: "Коприва." А кокошката е отдолу под масата. И във вашите веруюта е така: отгоре е копривата, а отдолу е кокошката. Че какво е това верую, когато под новото верую е

кокошката? А като заминат съседите, тогаз се туря копривата отдолу, а кокошката отгоре. Трябва да влезем в положението на кокошката. Аз се поставям в положението на кокошката. Някой, който отсича главата на кокошката - тя страда. И казвам: “Ако аз съм в положението на кокошката, ще искам ли да ми отрежат главата?” Аз се поставям и в положението на един човек, който страда. Това, което ми е неприятно в даден случай, няма да го причинявам на другите. Не е възможно да живеем един чист живот без любов. Хора без любов винаги живеят един нечист живот. И целият свят да се събере, не може да ме убеди в противното. Хора с любов живеят чист живот. Ето какъв е животът без любов, при най-малкото поколебаване в любовта идват нещастията. И при най-малкото решение да вървиш по любовта, животът ти се изменя. И ако има добро в света, то е защото хората помислили за любовта. Само като помислят хората за любовта, тя изпраща своите благословения. При всичко, че не изпълняваме закона на любовта, то Бог е толкова благ, че пак изпраща всеки ден Своите благословения.

Та казвам, за бъдеще сейте вашите житни зърна върху почвата на любовта, а не върху почвата на безлюбието. В бъдеще сейте вашите житни зърна върху доброто си сърце, а не върху лошото си сърце. Колко е мъчно сега да посееш едно семе на любовта. След като сме изяли един плод, ние изхвърляме семената, не ги сеем. След като изядеш един плод, ти се ангажираш спрямо семето, спрямо семената. Ти изядеш плода, и не изпълняваш задълженията си. Ядете грозде и изхвърляте семената, без да ги посаждате. Колцина от вас имате събрани в кутии гроздените семена? Аз виждам, че ги хвърляте навсякъде по земята.

Казват: “Кога ще дойде Христос?” Христос сега е в света. Вие го виждате в Евангелието веднъж с камшик вътре в храма. Влиза и гони месоядците, които изкараха Христа от търпение. И Той влезе в храма с камшик и им каза: “Не правете дома Ми дом търговски. За какво са

тези животни в храма?” Той само веднъж го направи това, а не два пъти. И видя, че тази работа по този начин не може да стане.

И сега виждаме Христа в света. Доста голям камшик има сега. Че всяка война е камшик. Че какво мислите? А пък вие виждате сега и добрата страна. Любовта идва при ранените. Има сестри милосърдни и лекари, които лекуват. По-добре е с една ръка да влезеш в Царството Божие или с един крак, отколкото с два крака и две ръце, и да идеш в пъкъла.

Направете един опит: един ден да живеете, без да се смутите. Целия ден да бъдете весели. Че каквото и да стане, да не се изгуби вашето разположение. Да бъдете толкова умни, че никой да не може да ви предизвика. Че много е това. Но е възможно. При любовта нещата могат да се приложат, но без любовта не могат. Страданията ще продължават дотогава, докато приемем любовта и почнем да живеем по нея. И това ще стане по свобода. Това с насилие няма да стане. Щом живеят хората без любов, всякога ще има насилие.

Ти не можеш да бъдеш син на Бога, ако не си роден от Бога. Само родените от любовта са синове Божии. А пък ония, които не са родени от любовта, те не са синове Божии. Има два рода човеци. Родени от любовта, той е син Божи. А онези, които не са родени от любовта, живеят по знанието на доброто и злото. Това е сегашният порядък на нещата. И тогаз няма какво да се смущаваме. Ще колиш кокошки, ще печеш кебапчета и няма да му мислиш много. Копривата ще турят ту отдолу под масата, ту отгоре. И много естествено е. Зимно време водата замръзва, а лятно време се размразява. Лятно време водата всичко върши, а зимно време тя почива.

Та казвам, новото в света седи само в няколко думи: служене на любовта.

И това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото Ти си изпратил.

Бог ще изпрати Духа Си само когато дойде любовта в сърцето ви, тогава Духът ще слезе върху вас.

15 утринно слово 31 януари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

НАЙ-СИГУРНОТО МЯСТО

“Добрата молитва”
“Бог е Любов”

Ще прочета пета глава от “Второ послание към Коринтяните”.

“Духът Божи”

Ще прочетем страница първа, втора, трета, четвърта и девета от беседата “Дали може”. Да видим съдържанието на страниците, да видим какво съдържа тази година. (*Един брат прочете страниците.*)

“Аз мога да любя”

Човек трябва да бъде здрав, защото нездравословните състояния пречат на човека да може да разбира нещата. Човек не може да яде сладко, ако има болки на крака. Седнеш да ядеш, болката те безпокои. Легнеш да спиш, не можеш да спиш, болката те безпокои. Ние се стремим към здравословните състояния. Здравословните състояния в сегашния свят съществуват. Ние сме се събрали, да се молим на Бога. Може да ни кажат, че сме извеяни. Някой може да е на някой военен параход, обстрелват се, бият се. Питам, тяхното положение по-добро ли е? Дебнат ги с подводници, някои мини има поставени. Някои може да са в някои фабрики, хиляди положения има. Кое положение е най-хубаво? В дадения случай онова положение, в което човек се намира и има най-малко спънки, то е най-добро. Животът е ограничен на земята. Туй ограничение иде от четири места: иде от твърдата материя, която е в нас; иде от течната материя, която е в нас; иде от въздухообразната материя, която е в нас; иде от светлообразната материя. Една твърда материя, като влезе в обувките ти, ако не я извадиш, може да ти причини известна вреда. Водата, която е безопасна, ако туриш захар в нея, ще се стопи. Или, ако имаш риза, която е суха, намокриш я зимно време, замръзне. Какво ще

стане? Ако не си в състояние да внесеш топлина, да измениш състоянието на водата, може да се простудиш. Човек трябва да разбира законите на въздуха. Постоянно трябва да го приемаме, за да пречиства кръвта ни. Защо ни е въздухът? Да пречисти кръвта ни. После необходима е светлината, която влиза в очите ни, за пречистване на нашите мисли.

Та казвам, Бог сега се проявява чрез твърдата материя. В твърдата материя силите отиват към центъра, затова са твърди. В жидката материя движението е към повърхността. Във въздухообразното състояние имаме разширение, излизане от центъра навън. А в светлината вече се намираме далеч от центъра, от който сме излезли. Следователно светлината, след като пътува дълго време, все ще изгуби нещо от себе си. Да допуснем, че човек е излязъл от Бога. Най-първо, ти чувстваш една радост в себе си. Но след като пътуваш дълго в света, ще дойдеш в едно малко стълкновение, ще се измени твоето състояние. Да допуснем, че вие сте богати. Всички хора ви заобикалят, почитат, идват, вземат пари от вас. Изгубите парите си, оставате сиромах, никой не обръща внимание. По-напред минават, поздравяват ви. Като станете бедни, всички минават, не обръщат внимание. Питам: защо ви почитат хората? За парите, които имате. Вие сте учен човек. Докато сте учен, всички обикалят около вас. Като изгубите знанието си, веднага ще ви напуснат. Казвам, във всичките области Бог ни е дал по нещо, за да бъдем интересни за хората. Един за друг ние сме интересни. За пример като диамант трябва да бъдеш твърд, да имаш твърдост. И само при твърдостта може да бъдеш диамант, да пречупва светлината. При водата трябва да бъдеш чист, защото чистият приема Божиите блага. Без чистотата човек не може да приема Божиите блага. Бъдете чисти и свети. Писанието дава две неща: чисти на физическия свят и свети в Божествения свят. Бог е свят, ние сме чисти. Чистотата е контраст на светостта.

Сега, тъй както разбираме земния живот, ние сме пратени на земята всичко да опитаме. Не е лошо всичко да опитаме. Но вземете най-хубавото, което имаме, яденето. То е едно Божествено благо. Ако ядеш много, може да пострадаш. Вода ти е дадена да пиеш. Ако пиеш повече, отколкото трябва, пак ще пострадаш. Даже и светлината, най-приятното, което разкрива света пред нас, ако вземеш силна светлина, може да повреди нашата нервна система, очите ни може да повреди. Очите ни постоянно трябва да се приспособяват към светлината, да я възприемат, да я трансформират. Казвам, в целия си живот ние трябва да проучваме проявлението на Бога, Бог как се проявява, да изучаваме законите Му, да Му служим. Може да Му служим чрез закон. Ако всичките животни нас ни служат, свързваш един вол, свързан е, не е свободен. Ако го вържеш, ще го развържеш. Ако го развържеш, ще го вържеш после. Ако посетите мястото на животните, жилищата им не са чисти. При лоши условия живеят и няма кому да се оплачат. И да се оплачат, никой не ги слуша. Няма закон, който да ги защити. Една кокошка няма кому да се оплаче. Господарят й е абсолютно свободен. Може да я извади из курника, да я заколи, да я изяде или да я продаде. Никой не смята, че не е право. Ние още не сме свободни. Казваме: “Свобода, то е много относително.” Ние не сме обяснили какво нещо е смъртта. Кокошката, когато е в курника, дойде господарят, хване я за гушата, отсече главата. Така и ние, дойдем в нашия курник на земята, хване те някой за гушата и казва: “Умрял. Господ му взел душата.” Хубави са такива приказки да разправяме на децата, да им казвам, че жабите говорят. Може да разправяме, че жабата добре се облича, че има качества на една мома да се люби. Така може да разправяме, но жабата не може да има мисълта на една мома. Това е преносен смисъл. Ние се нуждаем от една добра среда.

Твърдата материя, в която живеем, трябва да се облагороди, да знаем как да се обхождаме с нея. Ако не разбираме законите на твърдата материя, можем да си създадем много неприятности. Ако не разбираме законите на течната материя, можем да си създадем много

неприятности. Ако не разбираме законите на въздухообразната материя, можем да си създадем много неприятности. Ако не разбираме законите на светлината, и там можем да си създадем много неприятности. Вижте, тези, избухливите, вещества се дължат на сгнетеното състояние на материята. Едно избухливо вещество, силата му зависи от разширението, което иска да добие. Когато се запали туй вещество, иска да заеме първоначалния обем. Този обем като добие, става разширение. По някой път ние искаме да се освободим. Има три начина. Ако си силен, може да се освободиш, но ако си слаб, ум ти трябва, да те освободи. Силният физически сам се освобождава. Умния - умът го освобождава. Това беше в Търново, аз веднъж гледах едно малко кученце, много умно, носи една кост. Гледа друго голямо куче, което тича към малкото. То изведнъж оставя костта пред голямото куче и започва да го гали. Казва: "За тебе е, за тебе е костта, не е заради мене." Голямото седна, взе костта и малкото започна да играе около него. То знае, че ако държи костта, голямото куче може да му причини пакост. Казвам: "Умно куче, веднага разреши въпроса." Като се намериш на бойното поле, гдето гранати се пукат, бомби падат, какво ще правиш? Ако си в някой европейски град, ще търсиш скривалище. Казват, че едно скривалище трябва да има бетон 14 метра дебелина, за да не може да се разруши. Ако се намериш на полето, да не те засегнат далнобойните оръжия, като падат гранатите, да падат далече. Щом падат, неприятелят не се грижи какво става. Той иска повече да обезоръжи своя противник.

Сега има неща в света отговорни. Дойде някой човек, махне ти шапката. Скарате се двамата. Когато вятърът ти дигне шапката, с кого ще се караш? Може да заведеш едно дело, че ти снел шапката. Какво право има някой, без позволение, при тебе като дойде, да ти снеме шапката? Вятърът, и той без позволение я снема, кому ще се сърдиш? Гледаш, гледаш, вземе шапката, изхвърли я, и ти пак идеш да я вземеш. Някой път туриш един подбрадник. Има мъчнотии, които се разрешават, пък има мъчнотии, които не се разрешават. Аз съм на

мнение, когато има буря, не излизам на разходка, защото ще имам работа с вятъра. Ако съм с шапка, трябва да я овързвам, ако остана без шапка, косата ми е голяма, ще разбърка косата ми. Трябва постоянно с ръцете си да оправям косата си. Ако съм приятел с духането, може да му говоря, той е доста учтив вятър. Като изляза без шапка, пък ми размърда косата, казвам: "Може би туй е за добро?" По някой път вятърът ме слуша, по някой път не ме слуша. Някой път е доста учтив, някой път казва: "На ваше разположение съм." Друг път казва: "Не ме интересува, аз имам работа, под закон съм. Аз съм войник, не може да отстъпвам." Един войник, когато генералът е далече от него, той може да ви услужи. Но когато генералът е при войника, този войник ще седи мирно. Каквото генералът каже, него слуша. Когато Бог е близо в света, ние трябва да мълчим всички. Когато Бог е далече, тогава имаме право да говорим.

Питам, ако влезе една царска кобра тук, вътре, тъй както сме, какво ще бъде нашето положение? Една от най-отровните змии, смъртна отрова носи, тя е най-смелата змия, която напада човека, единствената змия, която, като срещне човека, веднага го напада. И в умствения свят имаме такива кобри. Като влезе една такава кобра, ти трябва да имаш дърво. Аз наскоро четох една книжка на един англичанин: и ги напада една такава кобра, него и жена му. Жената с дървото се бие, а тя иска да я ухапе за крака. Идва слугата, и с един голям прът спасява господарката, защото тя, ако клъвне господаря или господарката, след няколко минути няма да бъдат в този свят. Казвам, ние живеем в един свят, гдето има много експлозиви. Някой път сте много невнимателни. Една наша дума, казана не на място, може да причини голяма вреда. Ти казваш някому: "Ти си голям невежа." Защо трябва да казваш на човека, че е голям невежа? Какво трябва да му кажеш наместо невежа? Когато срещнем гладния, няма какво да му проповядваш, че Господ е благ, че е добър. Но на този гладния човек ти му сложи един хубав обяд, да му покажеш, че има Господ. Господ е в тебе, ти ще постъпиш тъй, както Господ постъпва.

Защото Господ, като ни повикал в света, така постъпва. Той наредил пред нас една отлична трапеза, най-хубавите неща сложил. Ние някой път не използваме погрешките си. И в умствения свят Бог е вложил най-хубавите работи, и в духовния свят, и във физическия свят. Имаме право да ядем, но нямаме право да преядаме. Имаме право да бъдем щедри, но не да бъдем разточителни. Няма в света по-хубаво нещо човек да служи на Бога.

Да кажем, може да служим. Представете си едно дете, което се намира в утробата на майка си, ограничено състояние има. Девет месеца трябва да седи там. В живота по някой път ние се намираме като дете в утробата на майка си. Изисква се едно търпение - да седим там, докато се сформираме, че майката да пожелае да ни освободи. Човек е вътре в утробата на майка си и когато тя го освободи, той се ражда. Раждането е освобождение от утробата на майката, от неблагоприятните условия в живота. Някой път има такива стеснителни условия, че на човека му иде всичко да направи. Вие казвате: “Защо?” Сега имаме един от най-културните векове, които съществуват, според нашето схващане. Днешният свят е най-културен. Приблизително 2000 години, откакто Христос е проповядвал. Християнските народи, които проповядват за култура, и тия хора сега са се хванали гуша за гуша. Те се бият така, както хората никога не са се били. Дойдат в един град и хвърлят своите бомби, и то бомби от хиляда килограма, две хиляди килограма. Че щели да убият жени, деца, пет пари не дават. Англичаните казват: “Българите да внимават, ние на шведите не простихме.” За всяка обида ще си платим. По радиото казват, ще плащаме. Като дойдат, лошо, имат бомби от голям калибър. Да не мислите, че е само приказка? Може да го направят. Направят го, как не. Да ни пази Господ от зло. Защо светът е такъв? Никакво разрешение няма, такъв е светът. Този свят ние го направихме. Божественият свят не е такъв. Ако християнският свят би се молил, сега християнските народи искат победа. Ако всички те биха се молили за любов, щяха да омекнат хората. Ние се

молим, за да се смекчи състоянието. Сега има крайно ожесточение, носи се нещо жестоко - като отровата на кобрата.

Казвам: бдете и молете се. Или да влезем във връзка с Първата Причина. Човек, който се задушава, чист въздух му трябва, да диша. Човек, който е в тъмнина, светлина му трябва. Човек, който е във водата, твърда почва му трябва, да излезе извън водата. Много братя имаме и много сестри имаме. Ние сме още чужденци. Колко хора гледаме, страдат, не влизаме в тяхното положение. Няма някой да им каже утешителна дума. Време е, когато трябва да знаеш да утешиш един човек. Изкълчил си крака, да минеш да му дадеш първа помощ. Аз за пример уважавам светските хора, които са добре организирани. Предвиждат един ден как да си помагат, как да се превързват. Духовните хора някой път казват: "Господ ще оправи работата." Като дойде една бомба, как ще се оправи работата? Трябва да има заместник на Господа. Щом дойде една бомба и нарани някого, трябва да има кой да го превърже. Казвате: "Той на това място не трябва да бъде." Отгде да знае, че там ще падне бомба? Гледах тук по-миналата година, когато ставаха тия експлозии при гарата. Този аероплан се разхождаше. Първо, осветяваше мястото. После намерихме в нашия Изгрев доста железа, нападали от гранатите. Такова железце, като те тракне в главата, ще се свърши. Разхождам се, и една сестра върви отподире ми. Казвам ѝ: "Не върви отподире ми." Казва: "И аз искам да ходя." Не че тя иска да ходи, но виждам, тя трепери, и мисли, че гдето съм аз, нищо няма да падне, аз като минавам, няма желязо да падне. Мен като удари, както и да е. Но нея ако удари, ще каже: "Вървях подир него." Доста железца имаме тук, но гледам, нито един прозорец не се счупи. Божията любов ни е запазила. Най-сигурното място е Божията любов. Най-голямата крепост, в която можем да се запазим от бомбите, е тя. Бомбите отвън ще падат, ние сме в безопасност. Любовта е като защитно средство. В любовния свят раните скоро заздравяват, всичко лесно се поправя и животът се осмисля. Любовта е, която осмисля живота. Трябва да се живее на

физическия свят. Един човек на физическото поле трябва да живее. Ние на физическото поле не сме живели както трябва, ограничения, ограничения. Вино да не пиеш, това да не ядеш, онова да не ядеш, тъй да не се обличаш. Човек да носи, каквато иска връзка: червена, зелена, синя. Да облича каквито иска гащи, да е свободен да пие вода, най-разумно всичко да направи. Да каже, че е свободен и да се радва, че е свободен. Като направи нещо, няма да питате защо го е направил. Пие. Радвай се, че е пил. Пил е сладко винце, радвай му се, че е пил. Отишъл на театър, каза, похарчил си парите. Нека си похарчи парите, може да е бил сърдит, преди да е отишъл на театър, а като отишъл, тъгата му изчезнала, туй безпокойство изчезнало. Че това струва повече от 45 лева. Нека идат 45 лева. Нека иде на концерт.

Та казвам, бъдете свободни, не се критикувайте. Ние критикуваме Господа вътре в себе си. Кажи: "Добро е." Случи ти се нещо. Кажи: "За добро е." Защо да не кажеш: "За добро е." Бог, Който е в мен, за добро го е допуснал. Не може Господ в света да допусне нещо, което не е за добро. Може другите неща да нямат изключение, но в Бога всичките неща са свързани. Като дойдем да разсъждаваме за Бога, Бог е направил света, и друг възглед трябва да имаме. Когато други същества се месят в Божествения порядък, може да имаме изключения. Но когато Божията воля се изпълнява в света, тогава имаме свят на блаженство. На земята, ако изпълняваме волята Божия, всичко за добро действа. Да кажем, че някой човек е болен, счупил си крака. Какво ще му проповядваме? Трябва кракът му да се поправи, костта да зарасне. Или да вземем, изкълчен е кракът, или мускулът е навехнат. Мускулът трябва да се тури в правото положение, както е. Или, да кажем, някой човек се е простудил, става свиване на капилярните съдове. Ще го турим в топлина, да се разширяват капилярните съдове, да го турим в нормално състояние. Знанието, което имаме, трябва да приложим. Ако ние не можем да направим това, кой може да го направи? Трябва да намерим някой, който може да го направи. Сега ние сме поставени в положението и от нас светът

иска да бъдем светии. Казват: “Във вас лъжа няма.” Лъжа у нас няма, но хората си оставят лъжите, и нас ни държат отговорни за своите лъжи. Ние въшки нямаме, но хората ни оставят своите въшки. Тогава какво ще правим? Гледам, някои идат и питат кога ще свърши войната. В мен изпъква една идея. За мен този въпрос е много ясен. “Кога ще се свърши обедът?” - пита ме някой. Кога ще се свърши обедът? Като се наядат хората: половин час, един час. Като се наядат хората и няма какво да ядат, ще се свърши обедът. Докога ще гори тази къща? Докато изгори. Докога ще гори печката? Докато изгорят въглищата. Кога ще се запали? Като се турят въглища. Сега питат кога ще се свърши войната? Когато хората се опознаят и си кажат най-сладката дума. На бойното поле сладки думи си говорят. Аз говоря за войната. Войната ще даде най-сладкото, ще даде за спомен или на ръката, или на реброто, или на главата. Ще остави нещо за спомен. Когато хората кажат най-хубавите неща на бойното поле, войната ще престане. Англичаните са в състояние да прекратят войната. На Германия й трябват два милиона колонии. Като й дадат, ще престане войната. Англичаните, които са богати, държат, не дават. На германците им трябват, и те се бият. Туй е при сегашните условия. Ние започваме една война, но във войната или ще спечели човек, или ще изгуби. Ако си силен, ще биеш. Ако са по-силни от тебе, ще те бият. Ако си по-умен, ще спечелиш. Ако другите са по-умни от тебе, ще изгубиш. Питаш: “Защо изгубих?” Ако уповаваш на ума си, ще спечелиш. Ако уповаваш на силата си, и тази сила съответства на онова, което правиш, ще спечелиш. Казваш: “Вярвам в Бога.” Вярваш в Бога, но то е състояние. Ако вярваш, всякога победата ще бъде на твоя страна. Само в Бога няма изключение, понеже е Всесилен, Всемъдър и Всеблаг. Ако живеем в Него, изключение няма. Всички други същества, които са извън Бог, там има едно малко изключение. Не че те искат, но така е. Когато някой път дойдат в нашия живот изключения, не трябва да ги турим в Божествения свят_

Един ден мен ми донесоха мляко и понеже бях ял, го турнах в тенджерата и го оставих близо до прозореца. Мисля си, ще му туря кафе и ще ям. Отидох на прозореца да правя нещо друго, бутнах прозореца. Изля се млякото, изля се на покривката и всичко млечно стана. По някой път има сестри, а тогава - няма никаква сестра, вечерно време беше. Взех една бърсалка и започнах да събирам млякото. Казвам си: "Ти изля млякото, ти ще поправиш. Трябваше да бъдеш внимателен." Казвам на себе си: "Не трябваше да турям тази тенджера." Ние се извиняваме. Станалото станало. Казвам: "Хайде, за умрелите." Утешавам се, че е за умрелите, но казвам: "Отиде млякото." Казвам: "Още веднъж не туряй тенджерата, дето може да буташ." Ако беше някой друг, можех да се нахвърля: "Как тъй да не внимаваш!" Сега, гледам, няма кого да хвана. Та казвам на вас: не туряйте млякото близо до прозореца, може да го изсипете.

Свободата, която Бог ни е дал, да я използваме. Няма по-хубаво нещо да се използва свободата. Като забележите - някой има нужда, помагайте си. Видите някой брат замислен - въглища няма. Някой брат замислен - дърва няма. Видите някоя сестра - хляб няма, облекло няма. Веднъж гледам една сестра с такива тънки копринени чорапи, пък студеничко. Казвам ѝ: "Доста голям герой си." Тя казва: "Като нямам вълнени, герой съм." От немай-къде турила копринените. Пак топлят. Да ѝ предложа някой път, може да я обидя. Да направиш добро на човека някой път не може. Да искаш да помагаш на някой милионер, да му дадеш пари, ще го обидиш. На този милионер, ако е на разходка някъде, една чаша вода може да му дадеш. Но дадеш 20 000 лева, ще го обидиш. Една чаша вода да му дадеш, е на място, но 20 000 не са на място.

Щом е въпрос за любовта, не туряйте материални работи. Любовта изисква живот. Човек страда, живот му дайте. Дайте му условия, да живее. Скръбен, дайте му условия, да дойде радостта. Или дайте му условия да дойде светлината. Казвам, съдействайте си. Всички да бъдете служители на Бога, да носите Неговите блага. Често

вземаме много добър пример от растенията. Една ябълка ще направи своите плодове и казва: "Този плод е заради тебе." Откъсвам плода и се радвам на плода. В самия плод, в сладчината на плода е Божествената любов, която се проявява. Ако този плод не е сладък, аз ще го хвърля. Всичките наши мисли, чувства и постъпки трябва да бъдат сладки. Сладките плодове да бъдат сочни. Да оставим всеки, който вземе една наша мисъл, да оставим всеки един, който вземе едно наше чувство и да оставим всеки, който вземе една наша постъпка, да бъде тъй свободен, както при едно дърво, от което ние откъсваме плод. Такава свобода трябва да имаме. Ако имаш една ябълка, която дава плодове, и искаш заради тях да ти платят, порядъкът е човешки. Ако направиш услуга и после му кажеш: "Аз ти направих услуга" - то не си струва. Аз съм привеждал този пример. Един български чорбаджия купил на един сиромах един бял дроб и малко измити черва. Бедният върви, и след него върви богатият. Казват на богатия: "Дядо Драгане, къде си ходил?" "Ходих на пазар, че купих на този бедния човек един бял дроб." Срещне го друг, и той, като го пита, казва същото. На трето място пак казва същото. Най-после бедният хвърля дроба и казва: "Дядо Драгане, не ти искам ни дроба, ни нищо." Връща се бедният вкъщи и казва на жена си: "Днес бях на пазара. Дядо Драган ми купи един бял дроб. Че като вървим по пътя, на този разправя, на онзи разправя, че ми купил един бял дроб. Най-после му хвърлих дроба. Не му искам нищо. Днес без дроба на дядо Драгана ще минем. Дайте малко хубав хляб и лук, дайте малко сиренце, да оставим на дядо Драгана дроба." Казвам: да оставим дроба на дядо Драгана. По-добре сух хляб и малко сиренце. Да извадим новото, Божественото, и него да турим. Да влезем в новото състояние на любовта и да започнем да изучаваме законите и правилата. Един отличен свят е той, с който трябва да се запознаем сега. Апостол Павел казва в прочетената глава: "Кой ще ни отдалечи, кой ще ни откъсне от любовта Христова?" Нито сегашните хора, нито бъдещите, нито смъртта, нищо в света не е в състояние да ни отдалечи от

любовта. Любовта е единственият реален свят, който никога не се изменя. Навсякъде може да има една промяна. Някой път, дето в любовта има промяна, то не е светът на любовта. В истинския свят на любовта изключение няма. Този, истинският, свят осмисли и физическия свят. Когато човек мисли за Божественото, да благодарим на Бога за всичко онова, което имаме.

И тъй "от Христова страна посланици сме, като че Бог чрез нас умолява. Молим ви от Христова страна, примирете се в Бога" (двадесети стих от петата глава на "Второ послание към коринтяните"). Значи приемете любовта. "Защото тогоз, който грях не е знаел, Бог за нас го грешен направи, за да станем ние чрез него праведни пред Бога" (двадесет и първи стих от същата глава). Бог изпрати Христа, за да ни покаже каква е Неговата любов. Ние да постъпим така. Както Той изяви Божията любов, така и ние да я изявим. В нашите умове, в нашите сърца да царува любовта. Когато сме на земята, когато сме в духовния свят, когато сме в Божествения свят, любовта да ни бъде един закон. Сега ние сме на земята, и страданията ще дойдат. След всяко едно страдание ще дойде една радост. След всяка радост ще дойде пак страдание, смени стават. Земята се върти, слънцето ще изгрее. След това ще залезе. Пак ще изгрее и пак ще залезе. Лято ще има, пролет ще има, есен ще има, зима ще има. Ако ние сме разумни, ще ходим в любовта на Бога, ще имаме благата, които слънцето ни изпраща, благата, които земята ни дава, и благата, които Бог ни дава отвътре. Да се учим. Казва: "Примирете се с Бога." Приемете Бога на любовта в себе си и животът ще се измени.

Ще ви дам един пример. В едно българско село имало един стар дядо на деветдесет години, малко сакатичък. Често се оплаквал, че никой не му обръща внимание. Един ден десет момичета, които чели Евангелието, решили да изпълнят урока. Ходили на лозе и като напълнили кошницата с грозде, казват: "Да идем при този дядо и да му оставим по един грозд." Като отишли всичките млади момичета и

му оставили по един грозд, дядо Драган казва: “Днешният ден е най-щастливият, че десет момичета ми оставиха грозде, което никога не съм ял.”

Казвам, днес на дядо Драган, който страда в нас - има един дядо Драган, който страда - да занесем хубавото грозде на Божията любов, за да приемем Божиите блага.

“Отче наш”

16 утринно слово 7 февруари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ПЪТЯТ НА ЖИВОТА

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“Махар Бену Аба”

Ще прочета шестнайсетата глава от Притчите.

“Духът Божи”

Ако направиш една хубава къща с малки прозорци, ще имаш малко от слънцето. Ако отпечаташ една обикновена книга, пък я подвържеш със златна подвързия, подвързията ни най-малко няма да й предаде нещо. Ние по някой път се стремим да предадем нещо на живота отвън. То е невъзможно. Изгубваме цял един живот с подвързията само. Хубавата книга и без подвързия е хубава. Зависи от нас. Присъстваш на някой концерт на отличен певец или музикант - пианист или цигулар, или арфист, или свири на какъвто и да е инструмент - не зависи само от добрия свирец, но зависи и от твоето ухо. Той може да свири много добре, но ако твоето ухо е тъпо, какво ще разбереш? Ако ухото ти е отлично и схващаш музикантът, че не свири, тогава ще разбереш где му е погрешката. Ако не свири, ще знаеш, че свирецът не свири добре. Ако ухото ти е тъпо, ще имаш погрешно схващане. Ако ухото ти е развито и цигуларят свири добре, ти разбираш музиката. Тогава ще се разберете и двамата. Ако цигуларят не свири хубаво, и твоето ухо не разбира добре, тогава цигуларят минава за добър и ти минаваш за добър слушател. Но и двамата сте на погрешен път. Като не чуваш, казваш: “Хубаво свири. Той е добър цигулар.” Когато цигуларят свири хубаво и ти имаш ухо и разбираш, тогава се разбирате.

Казвам, когато сърцето е свежо, схваща добре словото Божие. Трябва да имаме добро сърце, да разбираме словото Божие. Сърцето трябва да бъде добро заради словото Божие, за нищо друго. Може да е добро за други работи, но доброто сърце е за словото Божие, да може да се разбира. Често ние претърпяваме различни кризи в живота си по единствената причина, че не спазваме правилата, на които Бог е подчинил човешката душа. За пример някой път ние сме невнимателни с яденето, гледаме да се наядем бързо. Мислим, че има някоя работа по-важна от яденето. Заблуждаваме се. Най-важната работа в дадения случай е яденето. Ако ти правилно не ядеш, ако не ядеш с любов, и другите работи така ще свършиш. Мислиш, че има някоя работа, по-важна от яденето, но всяка добра работа в света зависи от яденето. Ако ти ядеш добре, тогава умът ти добре ще мисли, добре ще работи. Щом не ядеш добре, и мисълта ти няма да бъде добра, мислите няма да бъдат добри. И работата ти няма да бъде добра. Казваш: "Да мине яденето, каквото и да е сготвено." Не каквото и да е сготвено, но добре да е сготвено, по всичките правила. Природата е много взискателна, природата готви много хубаво. Знаете ли колко време е взело на природата, докато сготви яденето? Тепърва трябва да изучавате готвачеството на природата. Ние, както готвим, може да сготвим едно ядене за два-три часа. Много време е взело на природата да сготви един плод. Трябвало е четири-пет месеца, докато сготви хубавото ядене. Какво ядене ще направиш ти за два-три часа? Аз това го наричам буламач. Не е лоша дума. Бул какво значи? Като ям един буламач, аз трябва да го сготвя в стомаха. Взема ми пет-шест часа, докато го сготвя. После казвам: "Неразположен съм малко."

Пазете ушите си. Разговаряш се. Не слушайте всичко. Някои хора говорят за нещо, ти искаш да чуеш. Не се интересувай. Когато четеш, чети хубави книги. Ако си слаб, чети хубави книги. Ако си гениален, светия, можеш да четеш най-долните книги, позволено ти е. Ако си слаб, чети най-хубавите книги. За слабите хора - най-

хубавите книги. Щом станеш вече установен, може да четеш и други романи. Щом си дете, трябват ти хубави приказки. За едно дете - най хубавите приказки.

Та казвам, в сегашния живот нас не ни трябват големи философии. Седим и мислим защо Господ направи света. Господ направи света, за да ям добре. За децата е правилото да ядат добре. Затова е създаден светът, да ям добре, нищо повече. Второто нещо, за което Господ създаде света, е да работя добре. Третото нещо, за което Бог създаде света, е да спим добре. Господ създаде света, да се събуждаме добре, да мислим добре, да живеем добре. Така идат постепенно всичките работи. Има един ред на нещата. Не искам да правя помени за какво Господ създаде света. Но ако първото нещо, че трябва да ядеш добре, не разбираш, и другите работи няма да разбираш. Яденето е основният тон. Ако не вземеш първия тон, "до", всичките други тонове имат отношение към "до" и отношенията ще бъдат неверни. Ако "до" е вярно, всичките са верни. Ако направиш едно опущение в "до", всичките тонове, които следват след "до", ще имат същото опущение. Една погрешка ще се отрази върху целия живот. Всяка доброта, която допуснеш в началото, тя ще влезе в състава на целия ти живот. Сега тия неща са като Божествени правила. Туй любовта го изисква. Законът съвсем други работи изисква. Законът изисква мъчни неща.

Всеки един от вас иска да има една голяма къща. Колко голяма трябва да бъде къщата? Аз не съм срещал досега нито един от вас да ми даде една мярка. Бил съм в Америка. Американците имат много хубави постройки, жилища. Харесвам ги, но намирам американските жилища много нехигиенични. В туй отношение българинът е по-практичен. Жилищата на българина не са така удобни. Но българинът е направил един комин, огнище и през комина постоянно става проветряване на въздуха. В американците няма такова проветряване. Турил една печка, затулено е. Като влезеш в къщата, миризмите се дигат. Казвам на американците: българинът има по-хубава хигиена.

Вие имате хубави жилища, но хигиена нямате. Нямате комин. Нечисто е. Българинът направил камина, и има чист въздух. Вие обичате да имате външен лукс. Българинът не е за външния лукс, но за вътрешния. Но в българина има една несправедливост. Той на огнището ще тури баща си и майка си. Те вземат важните места, а децата са в един полукръг между тях. Когато бащата го няма, и майката я няма, кой ще заеме кътчето до камината? Големият брат. До него - по-малкият. По средата се нареждат най-малките и образуват една дъга. Другите, като няма място в тази дъга, отвън образуват друга дъга. Не им иде наум да се отстранят и да образуват по-голяма дъга. Те казват: "Каквото мине през нас, даром ви го даваме." Тази черта я има в българина. Той иска да вземе първото място на камината. Онзи, който остане на втората, на третата линия, той приема по-малко топлина. Лятно време въпросът е разрешен много добре. Казва: "Не искам първото място." Но зимно време всеки иска да има първата линия до камината. Лятно време може да не е на първа линия, лятно време у българите няма спор. Но зимно време има спор кой да е пръв до камината.

Хубаво, сега да направя едно сравнение. Ти си направил една къща с един прозорец на юг. Очакваш слънцето целия ден да изгрее, да те лъхне един час. Ако дойде някой да ти вземе прозореца, казваш: "Как смееш да го вземеш? Не знаеш ли, че целия ден чакам за слънце?" Где е погрешката? То е един човешки порядък. Вкъщи, ако живеят двама или трима, ще има спор по колко време да седят на прозореца, и този спор не може да разрешат. Или трябва да направим още два, три, четири, пет или десет прозорци, или да излезем вън от къщи. Тогава, като излезем на отворено място, въпросът е разрешен. Та казвам, като правим къща, да не я правим с един прозорец, но да направим къщата от стъкло, че и целият покрив да бъде стъклен, та слънцето да иде отвсякъде. То е Божественото. Отгоре, отдолу, отвсякъде иде светлината в Божествения свят. Подът може да го направим, какъвто и да е.

Та казвам, ние, съвременните хора, страдаме от порядъка на миналите наши ръководители, които според своите разбирания са създали известни порядъци. Ние сме взели тия порядъци за Божествени, като че ли не може да се менят. Менят се нещата. Прозорци може да направим още, може да се турят на противоположната страна, на север, на юг, на изток. По два-три може да се турят на едната страна. Аз намирам три прозореца много добре за една стая. Ние тук, в салона, колко прозорци имаме? Седем прозорци, пълно число. Нито в Америка има такъв салон. Като правиха този салон, братята, които го градиха, бяха много учени и понеже бързаха, за седемнайсет дена направиха салона, бяха направили такива тесни малки прозорци, като мазгали. Казват: "Сега да го направим, после ще турим по-големи." Дотогава седях на една страна, само гледах как работят, мислех, че знаят да градят. Аз не съм градил ни салон, ни къща. А те, зная, къщи са градили. Като видях тия мазгали, казвам им: "Не може да оставите такива мазгали на прозореца. Ще ме слушате, ще удвоите на салона прозорците. Ще турите стълбове между тях и прозорците ще бъдат големи, чак догоре. Като седем слънца ще бъдат, да изгряват." Казват: "Няма да се отоплява салонът." "Ще се отоплява. За отоплението не му мислете, въглища ще намерим." Малко поскърцаха, и после казват: "Где ще намерим такива големи стъкла, ще струват скъпо?" Казвам: "Оставете това, нека да ни коства 50-60 хиляди, сто хиляди. Що са за нас сто хиляди лева за стъкла?"

И действително веднъж нашият салон е пострадал. Един ден бяха довели тук една обсебена от духове и тя, като минавала, счупила едно-две стъкла. Майка ѝ я водеше. Сега привеждам тия примери, защото често в нашия живот се намират такива сестри, които са водени. Майка ѝ я водеше и тя, като се обърна, мушна ръката и счупи прозореца. Тя замина и каза: "Може да чупя прозорци и на такъв един салон." Майка ѝ се извини, че дъщеря ѝ била умопобъркана. Ни най-малко не е побъркана, защото, когато човек бие някого, показва,

че има свобода. Човек, който счупи един прозорец, показва, че воля има. Аз изваждам заключението. Тази, обърканата, сестра казва: “Прозорците ви са големи. Но да не бъдете на затворено, да имате чист въздух. Затова аз ще отворя един прозорец, чист въздух да влиза.” Аз, като предвидих това, направих тия горните прозорци да се отварят навътре. Това са счупените прозорци. Наместо тя да ги чупи, сега така се отварят. Взех правилото на побърканата сестра. Тя не е побъркана, казва: “Вие хората имате нужда от чист въздух. Аз да ви дам един съвет.” Тя не казва това с думи, тя счупи прозорците. Сестрите, които видяха, казват: “Тази защо счупи прозореца?”

Аз изваждам какъв е поводът, далечната причина каква е. Казвам: “Много хубаво, няма нищо.” От всяко нещо, което се случва в нашия живот, разгледано от Божествено гледище, трябва да извадим добрата поука. Бог допуща всичките неща като неразрешени задачи. Всеки, който разреши една неразрешена задача, ползва се. Целият живот за мене е сбор от неразрешени задачи. Целият материален свят са нерешени задачи. Всичките души и духове, които идат на земята, идат да разрешат някоя от тия задачи, да се ползват. В материалния свят не искам всичко да разрешим, но има някои неща, които трябва да се разрешат. Ако питате какъв е смисълът на вашия живот, ще ви кажа, че имате може би една, две, три задачи да решите. Три задачи като реши човек, е достатъчно. Една задача като реши в своя умствен живот, която е основна, да реши една задача, която е основна за неговото сърце, и да реши една задача, която е основна за неговата душа. Те са три области, от които ще потече Божието благо. Зад всяка скрита задача седи Божественият извор. Всичките блага идат от тази разрешена задача. От тая разрешена задача влиза Божието благословение в твоя ум. Ти като разрешиш една неразрешена задача в твоя ум, ще влезе всичкото Божие благословение. Ти като разрешиш една нерешена задача в твоето сърце, всичкото Божие благословение влиза в твоето сърце. Ти като разрешиш една нерешена задача в твоята душа, всичкото Божие благословение влиза в душата ти. От

всичките разрешени задачи се отварят изворите на Божието благо. Всеки, който не разрешава задачата, оставя извора затворен.

В прочетената глава се казва кои неща са от Господа. Казва се в първия стих: “На човека принадлежат приготовленията на сърцето, но от Господа е ответът на езика.” За да знаеш как да говориш, трябва да имаш добро сърце. Твоят ум са зрелите плодове, които излизат от соковете на сърцето. Та казвам, онези, които не са разбрали духовния живот, са изоставили земните работи и имат заблуждението, че като идат в оня свят, ще изправят живота си. Земният живот на небето не може да се изправи. Най-добре е да видиш кои задачи не си решил. Трябва да слезеш пак, за да разрешиш задачите на земята. Само като разрешиш задачите на земята, в духовния свят ще имаш право да работиш, а в Божествения свят ще опиташ сладките плодове от тия задачи, които си разрешил. От онова, което ние разрешаваме, ще опитаме благото.

Ние трябва да се научим да се храним добре. Казва Христос: “Аз съм живият хляб.” Как трябва да се яде този, живият хляб? Представете си, че Христос е този живият хляб, как ще Го ядеш? Не обикновен хляб, но жив хляб. Казвам, учениците Го разбраха много буквално. Казва: “Думите, които ви говоря, са Божествени. Тия думи, като ги възприемете, те са най-хубавата храна.” Казвам, Божието слово е храна на душата, най-хубавата храна, с която човек трябва да се храни. Казвам, блажен е онзи човек, който не съди Бога в сърцето си. Блажен е онзи човек, който не съди човека в сърцето си. Блажен е онзи човек, който не съди Господа в ума си. Блажен е онзи човек, който не съди Господа в душата си. Като дойдем до онова, което Бог прави, да считаме, че то е съвършено, че то е образ на всички блага. Нима ти можеш да бъдеш по-добър от Господа? То е върхът на безумието, оттам започва кармата, нашето нещастие. Щом помислиш, че Господ може да е направил погрешка, достатъчна е тази мисъл само, за да изопачиш целия си живот. Казваш: “Може би Господ да е допуснал някаква погрешка?” На какво основание

допущаш това? Каква логика има в това? Каква логика има, че допущаш Господ да е направил някаква погрешка? Ти имаш шише вода. Правиш спор, че ти изпили водата. Где седи погрешката? Погрешката е твоя, понеже си направил шише от един килограм. Ако беше напълнил една бъчва от 500 кила, спорът щеше да бъде по-малък - взели едно кило. Ако ти вземат всичката вода, едното кило в шишето, казваш: "Как така да ми вземат водата?" Ако идеш при едно езеро, където има милиони тонове вода, че някой гребнал малко, ще има ли спор? Няма да има никакъв спор. Всичките спорове седят у нас, понеже ние сме създали известни правила със своите шишета, изхождаме от нашия живот, кой взел водата. Всички трябва да идем при Божествения извор, да няма никакъв спор.

Съвременната любов я делим. Някой турил малко любов в шишето. Спорим, че любов има. Не е лошо да носиш малко любов в шишето. Но по закон каква трябва да бъде любовта? Не делете любовта. Някой път мислите, че нещо в света става от любов. Мислите, че любовта може да е подбудителната причина. Всичките нещастия в света идат от безлюбието. Аз смятам безлюбието нещо, направено като любов. Пресен хляб, направен хубаво, външната форма я има, но съдържанието не е любов. Формата мяза на любовта, но съдържанието не е любов. Формата мяза на любовта, но силата, която съдържа, не е любов. Казвам, внимавайте тогава. Хлябът на любовта се отличава от хляба на безлюбието. Хляба на любовта, щом го опреш до устата на един мъртъв човек, той оживява. Една песен, ако някой я пее с любов, всичките заспали слушатели се събуждат. Гдето няма любов, всички заспиват. От безлюбие хората умират. Що е възкресението? Любов. Що е смъртта? Безлюбие. Защо отиваме при Господа? Да придобием любовта Му, да оживеем. Ние очакваме сега да възкръснем, очаквате последния ден. Христос говори за последния ден. Кой е последният ден? Онзи ден, в който ти повярваш, че любовта е всичко в света, то е последният ден. Дотогава, докато мислиш, че има нещо друго, че някоя друга сила има, че ангели, че

този-онзи, ти отлагаш. Последният ден е когато трябва да повярваш, че само любовта е реална, а под любов да разбираш Този Единия Бог. Когато Бог ти проговори и повярваш, то е първият ден. Когато Бог оживява в тебе, то е първият ден.

Сега не считайте, че нямате любов. Любовта ви е една. Любовта на росната капка е едно нещо, а на дъждовната капка е друго. Разбирайте Божията любов, туй, от което всичко в света е излязло. Когато мислиш за Божията любов, считай, че всичко от любовта е излязло. Безгранична е любовта. Няма нещо в света, което е излязло извън любовта. Изопачените работи в света, които съществуват, тя е неразбраната любов в света, в която се учим. Какво нещо е любовта? Като научим, ще влезем в правия път. Дотогава, докато мислиш, че твоята любов може да я откраднат, ти си на кривия път. Докато мислиш, че любовта може да изгасне, ти си на кривия път. Ще мислиш, че любовта е единственият огън, единственият пламък, който никога не изгасва. Може да се явят препятствия между теб и него и да не възприемаш топлината, но той е единственият пламък, който никога не изгасва. Не туряй никакво препятствие между себе си и Бога, защото всяка лоша мисъл е преграда за любовта. Всяко лошо чувство е преграда за любовта. Всяка лоша постъпка е преграда за любовта. Ние сами туряме тия прегради и страдаме. Новият живот е да премахнем всичките препятствия, които спъват проявленията на Божията любов да се прояви в нашия ум, да се прояви в нашето сърце, да се прояви в нашия дух, както Бог е определил. Първите хора Бог остави на изпитание в рая. После ги прати в света, да се учат. Първите хора мислеха, че не само раят може да им даде знание, но и външният свят. Щом помислиха така, Господ ги изпрати из рая навън. Сега виждам, че има нещо, което светът не може да ни даде. Ние имаме желание да се върнем в рая. Кое е раят? Кое е онова, което той може да ни даде? Туй, което любовта може да ни даде, ничия друга сила не е в състояние да ни даде. Другите сили може да ни дадат от нея. Онова, което може да запълни живота, да го осмисли, то е само любовта,

която в рая е дървото на живота, от което Бог забрани на хората да ядат. Ако хората ядат, и нямат любов, те ще направят по-голяма пакост, отколкото сега вършат. Съвременните хора употребяват аероплани и, най-първо, казваха, че с аероплан ще се разхождат. Сега ни най-малко не се разхождат и наместо да се разхождат, пускат такива големи яйца бомби. Защо се евакуира София? От тия аероплани. Някоя вечер може да дойдат аероплани, и кой ще им забрани да пуснат бомби? Колкото искат могат да пуснат, когато намерят за добре. Казвам, такъв е светът, но това е един свят на безлюбие, който трябва да се коригира. Сегашният свят трябва да се коригира.

Ние искаме победа. Такива победи ние не искаме. Ние искаме една победа на любовта в света. Да победи любовта, която носи право на всичките хора. Това право е и свобода на всичките хора. Туй, което дава право на един народ, това е любовта. Туй, което дава право на един човек, това е любовта. Туй, което дава право на всичките разумни същества да живеят тъй, както Бог е определил, това е любовта. Ние сме призвани не за оня свят, но сега вие трябва да работите. Къде ще бягате? Един закон има. На любовта човек или трябва да се подчини, или да бяга от нея. Сегашните хора бягат от любовта. Когато не искаш да се подчиниш, трябва да бягаш. Или трябва да се подчиниш, или трябва да бягаш. Казвам, който няма любов, да бяга. Любовта казва: "Който не ме обича, да бяга, а който ме обича, да слугува." Да имате ясна представа. Искате да бягате. Може да бягате, но нищо не се разрешава с бягане. Със слугуването се разрешава, то е кардинално. Всеки, който остава в София, да остане с любов, да служи на любовта. Да каже: "Гдето е любовта, там съм и аз, каквото и да става." Гдето не е любовта, и ние не сме там. Сега ще знаете защо хората бягат. Инстинктивно бягат от любовта, търсят спасение вън от любовта. Онези, които остават, ги считат за глупави, понеже без любовта те излагат живота си на опасност. Питам, кои войници са по-смели, които бягат от фронта или които стоят на

фронта? Които стоят и устояват. Аз виждам добрата страна. Един човек, който работи при този ужас, при този ад, има нещо в неговата душа. Той ще се кали, той е на посвещение. В сегашната война душите на войниците се посвещават. В цялата бяла раса, като излязат от тази война, ще бъдат облечени с една бяла дреха. И по този път се ражда шестата раса, расата на любовта. Досега имаме расата на интелекта, на човешкото знание. Сега се ражда расата на любовта, която ще ни покаже път, по който трябва да служим на Бога. Аз наричам онази раса, че служи от любов на Бога. Всеки, който служи с любов на Бога, той вече е влязъл в шестата раса, може да се роди. Всеки, който не е готов да служи, той е в петата раса. Всеки, който е готов да служи, възкресението за него ще дойде. Който е готов да служи и да възкръсне, има бъдеще. Всеки, който не е готов от любов да служи, за второто възкресение трябва да чака. При първото възкресение няма да умрем.

Сега, казвам, да изучавате свещените книги, да обръщате внимание. Много работи има, върху които човек трябва да се спре. Ние по някой път не знаем как да гледаме. По някой път наблюдавам хората, като погледне яденето, не знае как да гледа яденето. Най-малко трябва пет минути да погледаш храната си, помечтай, че тогава започни да ядеш. Едно писмо трябва да го разтвориш, да го прочетеш, че тогава да правиш спор. Трябва да прочетем онова, което е написано. Ако ние не се учим да прочетем онова, което Бог е направил от памтивека, ако не може да четем онова, което Бог е написал на една ябълка, ако не може да прочетем онова, което Бог е написал на една книга, на една круша, на една слива, на една череша, на един портокал, на един лимон, ако не може да прочетем онова, което е написал на един пъпеш, на една тиква, на една краставица, какво е написал на зелето, какво е написал на пиперките, на сладките, на лютите пиперки, какво ще търсим в небето? Казвате: “Да идем в небето, в рая.” Мислите, че светиите ще се занимават с невежите деца? Какво ви интересува в оня свят? Като отидат децата в училище,

има нещо, което ги интересува. Най-първо, учителят започва с откриването на елементите на човешката реч - буква по буква се открива. Тия букви стават много интересни. Като се върне вкъщи детето, майката започва да разпитва какво нещо е “а”-то, “б”-то, после следват другите букви. Тия деца се научават да четат. Като влезеш в музиката, ти трябва да учиш какво нещо е “до”, какво нещо е “ре”. Всеки тон има особен звук. Трябва да го вземеш правилно. След туй вече много от тия звукове ще се научиш да ги пееш. Като станеш добър певец, всеки ще иска да те слуша. Някой път някой от вас казва: “Дотегна ни да слушаме.” Дотегна ли ти ти да коригираш пет, десет, петнайсет, трийсет пъти? Един ученик може да коригирам деветдесет и девет пъти, но щом той не може да вземе вярно тона, на стотния път му казвам: “Навън от вратата ми.” Трябва да имам търпение да го поправям деветдесет и девет пъти. И ако на деветдесет и деветия път не може да вземе правилно тона, показвам му вратата и му казвам: “Мястото ти не е тук. Ти не си за музикант. Друго може да правиш каквото искаш.” Когато един религиозен човек деветдесет и девет пъти го поправям, му показвам вратата. Когато един учен човек деветдесет и девет пъти бърка, и не може да се поправи, показвам му вратата по същия начин. И вие покажете по същия начин пътя навън. Не ставайте по-търпеливи от деветдесет и девет пъти. Деветдесет и девет пъти, то е крайният предел на търпението.

Не искам да разбирате буквално тия неща. Ние нямаме право да отнемаме времето никому. Всеки един човек, който служи без любов, той злоупотребява с времето. Всеки човек, който служи с любов, той използва времето. Времето е мярка за любовта на земята. Що е време? Мярка за възприемането Божията любов на земята. Това е време за мен. Що е време? Мярка за възприемане последователно любовта. Някои искат да живеят извън времето, то е друг въпрос. Вън от времето на земята как ще живееш? Времето е мярка да възприемеш Божията любов. И във всяко време да виждаш изобилието на онази разумност, то е време. Време е всяка секунда. Виждам светлината в

една секунда каква голяма работа свършва, 300 000 километра изминава. Аз това не мога да го направя като човек, а светлината го прави. Тя е от по-висш свят. В една секунда каква голяма работа свършва. В една секунда какво трябва да направим? В една секунда може да кажем една кратка дума, много дълга дума не може да кажем. Тогава в 60 секунди може 60 добри думи да кажеш, а в един час - 3600 думи. Ако знаем само как да впрегнем ума си на работа или ако дадем място на Духа Божи, да тури ума на работа. Някой път нито ние можем да направим, нито даваме на Господа да работи с нас. Чакаме Господ да ни уреди работите. Щом сам не можеш да туриш ума си на работа, отвори място на светлината, да те подтикне. Малко се изисква. Ако сърцето ти не може да го туриш на работа, остави го Господ да го тури на работа. Ако душата, която имаш в себе си, не може да я туриш на работа, дай място на Господа, Той да я тури на работа.

Та казвам, сега е време от любов да дадем място на Господа, Той да извърши в нас туй, което ние не можем да извършим. Да дадем място на Господа да извърши невъзможните неща. Онова, което е възможно, ние ще свършим. Невъзможните работи трябва да дадем на Господа, Той да ги свърши. Без туй не може да има прогрес в човешката душа, в човешкия ум, в човешкото сърце.

В заключението на прочетената глава в последния стих казва: "Всичката му съдба е от Господа." Излезли сме от Бога, връщаме се при Него. Трябва да знаем, да не си правим илюзии, че сме някакви фактори. Излезли сме от Господа и ще се върнем при Него. Силата ни е като на една пружина. В сегашния живот един телен конец има, по който Божествената любов минава. Да не късаме този конец, да го пазим. Като се скъса той, животът на човека става безпредметен. Та онази нишка, с която Бог държи ума ни в изправност, онази нишка в сърцето, с която държи сърцето в изправност, онази нишка в душата, с която държи душата в изправност, това са най-красивите нишки. Тия нишки трябва да ги държите чисти. Всеки път тия нишки трябва

да бъдат чисти. Под думата нишка разбирам хубавата мисъл, хубавото чувство. Ти ще я пазиш. Казвате: “Каква е тази нишка?” Хубава мисъл, какво ти коства? Никой не може да ти препятства. Бог те е направил свободен в мисълта, свободен си да мислиш. Да можеш да туриш ума си да мисли за туй, което трябва. Може да мислиш с любов, може да мислиш без любов. Може да чувстваш с любов, може да чувстваш без любов. Може да постъпваш с любов и може да постъпваш без любов.

Казвам, не се страхувайте от ръцете на любовта, не се страхувайте от очите на любовта, не се страхувайте от всичко онова, което любовта върши във вас. В нея имайте пълна вяра, която е осъществяване на всички блага, които Бог е създал. Единственото благо, то е Божията любов, която иде в света, и нека да я възприемем. Да бъдем добри, умни деца, които очакваме. Всичките деца, които учите, да започнете с новото Божествено учение. Новото Божествено учение е да турим ума си на работа за Бога с любов. Новото Божествено учение е да турим сърцето си на работа с любов. Новото Божествено учение е да турим душата си на работа с любов за Бога. Какво по-красиво от това? Не да излезем извън земята. При сегашните условия, при най-лошите условия, да го направим. Защото лошият живот е сянка. Той ще бъде сянка за добрия живот, за да видим разликата. Без лошия живот не може да се извади поука. Във всичките противоречия “хиляди ще падат от страната ти и десет хиляди от другата”. Ти ще минеш неповредим, ще знаеш, че любовта е с тебе. Само Бог може да направи това. Ако нямате противоречия, ще останете невежи. На онова, което сега се случва, радвайте се.

Мен ми дадоха един лист, да избера где да ида, да напусна София. Казвам: “Избирам Господа.” Къде ще ида? Гдето е Господ, там избирам. Ако има някъде другаде сигурно, другите там ще идат. Къде на друго място ще ида? Единственото безопасно място, това е любовта на Бога. Когато научим това, пред нас ще се отвори един нов живот, един нов свят. Сега е още тъмно. Има нещо неразбрано, но когато

разберем, че единственото безопасно място е Бог, тогава ще видим онзи, красивия свят. Една тънка мрежа има още, която остава между Него и нас.

Пожелавам сега всеки един, който е служил на любовта, да служи доброволно, че той сам да се радва, че служи. Да не бъде радостен външно, но вътрешно. Всеки дом да се радва, тогава ще се радваме, че служим на Бога. Ще се радваме, че Бог служи и на нас. Ние ще се радваме, че служим на Бога и Бог ще се радва, че Му служим. Той ще ни служи и ние ще се радваме, че ние служим на Бога и че Бог ни служи и на нас. "Отец работи." Значи люби, показва ни онази неизмерна любов, която праща от Себе Си към всички същества. И ние да бъдем носители на любовта, която Бог изпраща. И ние да изпращаме малката любов на росните капки. Туй всеки може да направи. Да изпратим малка росна капка на любовта, то е Божието благословение в света.

Един е пътят на живота - то е любовта. Един е пътят на живота - то е мъдростта. Един е пътят на живота - това е истината.

"Отче наш"

17 утринно слово 14 февруари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ПЛОДОВЕТЕ НА ЛЮБОВТА

“Отче наш”

“В начало бе Словото”

Ще ви прочета едно послание на апостол Павел, едно от най-добрите писма послания, които той е писал - посланието към Филимону. Онисим е роб на Филимона, избягал от господаря си, и отива при Павел. Във време на Римската империя всеки можел да постъпи с роба си както с едно говедо. Апостол Павел моли Филимона да приеме Онисима, който без позволение е отишъл при Павел, и да го приеме с любов, а не според правата, които има.

“Аз мога да любя”

Ще ви прочета няколко думи от последните съборни беседи “Опорни точки в живота” - беседата “Дом на блаженството”, стр. 66:

Не се опитвай да победиш Всесилния.

Не се опитвай да надхитриш разумния.

Не се опитвай да ограничиш свободния.

Стани слуга на любовта.

Стани ученик на мъдростта.

Стани придворен на истината.

По-добре любов, отколкото омраза. По-добре знание, отколкото невежество. По-добре свобода, отколкото робство.

“Венир Бенир”

Във времето на апостол Павел и в наше време имаме едно неясно понятие за живота. Какво нещо е животът и как трябва да се прояви? Всеки един човек е затворен в себе си, както лайденова стъкленица. Всеки носи един товар. Хубави и лоши работи носи. Отвън го гледаш - едно, а пък отвътре е друго. Отвън е благоугоден, а пък отвътре е обратното. Някой път отвън няма каяфет, а пък отвътре е друго.

Когато си млад, като дете плачеш, носи те майка ти на ръцете и те милва и целува. Държи те близо до гърдите си. Но след известно време трябва да те остави в люлката, и си заминава. Ти мислиш: кой знае какво е станало. А пък тя е отишла да работи, за да придобие храница, за да те нахрани. А пък като дете разсъждаваш, че майка ти трябва да седи при тебе като слугиня и да не се отдалечава.

Ние мислим за духовния свят. Някой иска да проникне в духовната музика. Но за духовна музика се изисква духовно ухо. И за духовния свят, за да се види, се иска духовно око. Ако отидеш с тези очи и уши, нищо няма да видиш и да чуеш и ще кажеш: "Там няма нищо, нищо не виждам." С физическите очи ще видите неща само които са физически.

Има съвременни учени хора, които казват: "Аз вярвам само в това, което виждам." Има микроби, които образуват болестите и трябва да се гледат с увеличение две-три хиляди пъти, за да се видят. Ти не виждаш микробата с обикновени очи. И тя не те вижда. Тя вика и роднините си, и те идат при тебе и ядат, и пият от тебе. А ти пожълтяваш. Те ядат на общо основание. Та всеки човек, който е болен, той прави угощение на хиляди нисши същества. Те ядат и пият, а пък той плаща за тях. Те са цяла рота, цял полк, цяла армия същества са те. Сега са фигури на речта. Ти усещаш болката някъде в корема си. Усещаш някой път главоболие, а някой път болка в гръбнака си или в някоя става на крака си. Почнеш да куцаш, не можеш да ходиш, причината е много малка.

Апостол Павел от прочетеното разрешава един важен въпрос. Онисим бил роб. По едно стечение на обстоятелствата Павел, както казва, го е родил. Той го е обърнал към Христа. И Онисим е вече християнин. Но римският закон поддържа, че тоя роб трябва да е роб. Онисим, макар и християнин, не може да постъпи сега, както иска. Филимон има права над него и може да го продаде и тури на наказание, дето е напуснал господаря си без позволение и отишъл при Павла. Апостол Павел сега постъпва така. Казва на Филимона:

“Постъпете с Онисима така, както че с мен постъпвате.” Сега, ако вие сте на мястото на Филимона, как ще постъпите?

Две сестри има тук. Някой път едната сестра се отпусне и каже една дума и те обиди. Минава се ден, два дена, три дена, цяла година и ти казваш: “Тази сестра ми изстина от сърцето.” Значи една дума казана, и ти се изстудило сърцето. Аз не зная какъв е този огън, когато една дума може да изстуди сърцето ти. Тогава тази печка е съвсем слаба. Ако тази сестра беше те обидила на френски език и ако ти не разбираш френски, не щеше да се сърдиш. А пък тя ти каза на български и затова ти разбра обидната дума. Да допуснем, че тя ти е казала така: “Ти само гурели носиш.” Какво идва от това? Хората не носят ли гурели? Които са здрави, носят по-малко гурели, а които са болни, носят повече. Какво нещо са гурелите? Това е много дребна работа, която седи на очите. Казват: “Той е гурелясал.” Ще кажете: “Това са малки погрешки.” А малките погрешки са опасни. Една малка погрешка, една малка искрица само върху барута може да причини цяла катастрофа. Но като знае човек как да постъпи, тогава нищо.

Българинът, който няма съвременните удобства с кибритената кутия, има си кремък, огниво и прахан. Ще извади кремъка, ще извади и праханта, и ще цъкне едно малко парче с огнивото. И като цъка, изважда от кремъка една искра, и искрата пада върху праханта и подпалва праханта. И с тази прахан българинът запалва огън или цигарата си. Но цъкането на кремък върху барута е друг въпрос. Кремъклия пушка е създадена по същия закон. Там се запалва снаряд, за да се убие някого. Кремъклия пушка българинът я нарича още и кавал. И когато ти каже българин кавалджия някой път, значи се разбира, че носи пушка кремъклия.

Та казвам, всички ние сме изпратени на земята да се учим и да изучаваме живота от просто материално гледище. Защото в материалния живот ние боравим само с количеството на материята. От материално гледище една идея е по-добра, колкото е по-

материална, колкото повече материал има на физическия свят, толкова по-добре. Ако влезем в духовния свят, една идея, колкото е по-динамична, колкото повече сила има, толкова е по-добре. А пък в Божествения свят една идея, колкото е по-разумна, толкова е по-добра, по-силна. Значи в материалния свят важно е количеството на материята. В духовния свят е важно количеството на силата. А в Божествения свят е важно количеството на разумността. Когато свържем материя, сила и разумност, тогава Божественият свят има преимущество. Да кажем, че една идея има три единици материя, две единици сила и една единица разумност. Как мислите, тази идея потребна ли е? А ако има една идея по три единици материя, сила и разумност, тогава тази идея е хубаво съчетана.

Ние виждаме, че в създаването на човека има известно съотношение между всичките му удове. И това съчетание, това съотношение образува красотата. Ако носът е по-дълъг например, ако носът е дълъг петнайсет сантиметра, какво щеше да бъде? Или ако горната устна е дълга петнайсет сантиметра и дебела пет сантиметра, или ако очите са големи като ябълки, какво щеше да бъде? Тогава човек щеше да бъде страшилище. Но и ако очите са много малки, пак не е добре. Има една съразмерност в очите. Някой път, като виждам красиви очи, красива е формата. Двата клепача правят очите красиви. И ако премахнете клепачите, не можете да забележите никаква усмивка. Очите са едни врати, които са отворени и затворени. Затворените очи показват някой път, че човек е тъжен или скръбен, отворените показват някой път радост. Мътните и бистрите очи са две състояния. Бистрите очи показват, че атмосферата на душата е чиста. А пък мътните очи показват, че много мъгла има, доста пара.

Та казвам, съвременните хора разглеждат живота много отблизо. Това е така, когато сме млади. На пълна възраст пак го разглеждаме отблизо. И като остареем, пак отблизо го разглеждаме. Ти седиш, и имаш особени понятия. Искаш да те обичат хората. Но конкретно за какво трябва да те обичат? Най-първо, ти се нуждаеш от храна.

Донесат ти храна. Жаден си. Донесат ти вода. Имаш нужда от дрехи и обуща. Донесат ти тези неща. Като ти донесат всичко това, като ти услужат във всичко това и след като имаш и един слуга, който може да ти услужи, ти пак си недоволен. Някой път слугата всичко прави за тебе, но ти пак си недоволен. Има нещо, което той не може да ти направи. Има слуга, който може да те направи щастлив. Ако той е сам щастлив, той може да направи и господаря си щастлив. Ако слугата не е щастлив, той не може да направи господаря си щастлив. Никога човек не може да предаде това, което няма. Ако имаш нещо, можеш да го предадеш. И една истина, и любовта можеш да предадеш, доколкото ги имаш. И една мисъл можеш да я предадеш, доколкото я имаш.

Обичта и любовта са две различни състояния. Под думата любов аз винаги разбирам в Божествено отношение да дадеш. И да не държиш никаква сметка. Това е като една река, която тече. Нищо повече. А пък обичта е едно човешко състояние - това, което си взел, което си възприел и си го разработил. Да любиш, това е Божествено състояние. Да обичаш, и това е пак Божествено състояние. При обичта човек е работил. Любовта е по-чиста, тя идва кармично от Бога. Но някой път любовта е минала през човека и носи утайки. Тя носи утайките на онези пластове, през които е минала. Когато любовта минава от един мозък в друг, Божествената любов приема от утайките на хората. Зависи през колко човешки умове е минала любовта. И от човешките мозъци тя носи утайките. Чувствителните хора усещат някой път, че любовта не е такава, каквато са я очаквали. Тогава трябва да се филтрира. Знаете ли колко мъчно се филтрира любовта?

Вземете идейната любов на Христа, която слиза от Божествения свят. Той е бил богат и всичкото си богатство раздал, за да изкупи света, за да помогне на света. И после взема един робски образ и се излага на унижение, преследване. Всички онези религиозни хора, които са на чин, Му приписват работи верни и неверни. Колко от нещата, които приписаха в Негово време, бяха верни? Присмиваха Му

се. Казваха Му: “Той заблуждава народа, нарушава Мойсеевия закон и пророците и пр.” Като че пророците и Мойсей седят по-високо от Него. А пък онези вземат пророците и Мойсея за авторитет. Често ние казваме: “Той не постъпва по любовта.” Какво е правото да се постъпва по любов? Това е една смътна идея. Какво значи да постъпваш по любов? Че този човек не ни е дал това, което ние очакваме. Щом ни даде това, което ние искаме, казваме, че е постъпил по любов. А ако не го даде, казваме, че не е постъпил по любов. Но това са наши понятия.

Да допуснем, че един съвременен професор християнин отива да предава на студентите си една лекция, а пък ти искаш той да ти услужи. Ти трябва да го спреш по пътя, и той не трябва да си държи лекцията, за да ти услужи. Представете си, че ти си млада мома и се развързали обущата ти и искаш той да се спре и да ти свърже обущата. Питам: защо тази мома си е турила тези връзки? И моите обуща са свързани. Връзвам ги, защото, ако не ги свързвам, ще излязат обущата из краката ми. А без тези връзки те ще са халтави и ще излязат. Младата мома да свърже обущата си с една хубава връзка. И ще погледне някой обущата є, че хубаво ги е свързала. Има особен начин за това. Аз още не знам как да ги свързвам. Аз ги свързвам един път, а пък трябва по два пъти да ги връзвам, така че да седят равномерно от двете срани, като рогчета седят от двете страни, както вратовръзката на мъжете. Ако професорът ти свърже обувките, щеше да бъде хубаво, обаче ако знае, но ако не знае, ще ти каже: “И да искам да ти услужа, не мога.” Срещаш една мома, тя иска да бъде мома млада, червендалеста. Тя сега е малко пожълтяла. Представете си, че аз съм професор и отивам да държа лекция. И козметическите работи аз не ги нося със себе си. Нямам ги. Но тя ме срещне и ми каже: “Моля, услужи ми с козметически средства.” Но, представете си, че аз живея четири километра далеч от града и ако отида да взема козметическите средства и да ги донеса, и аз ще загубя, и тя ще загуби. И є казвам: “И без тази козметика ще стане.” Представете си

друго едно положение. Срещаш едного, и ти си носиш хубав хляб. Даваш му едно парче, но той казва: “Да има една чашка червено винце.” Виното нищо няма да му даде, но той го иска. Сега ти четири километра трябва да се върнеш, за да вземеш вино и да му дадеш. Някой път ние сме много взискателни за неща ненужни. В Божествения свят обръщат внимание само на нужните неща. За хубавия хляб, да. Той е нужен. И ако ти си жаден, една чаша вода би била на място. Но една чаша вино не е на място. И без него може.

При сегашните условия вие проучвате законите на любовта. С любовния свят вие се занимавате така, както с лотарийните билети. Любовта не е лотариен билет. В любовта всички номера печелят. Няма номер в любовта, който да не печели. И печели повече, отколкото искаш. Най-малкият номер носи по-голяма печалба, отколкото се очаква. Единствената лотария, в която всички билети печелят повече, отколкото очакваш, това е любовта. Любовта е това, в което всичките билети печелят повече, отколкото очакваш. Повече от един милион. В обикновената лотария най-голямата печалба е един милион. А пък при любовта най-малката печалба е повече от един милион. Струва си да вземеш билет от такава лотария. В сегашната лотария някои казват: “Искам да взема милиона.” Можеш. Когато купя всичките билети, тогава ще взема милиона. Но тогава аз ще платя повече, отколкото ще спечеля. Ще дам пет-шест милиона повече. Онези, които са създали лотарийните билети са били по-умни. Те знаят своите сметки. Аз употребявам тези примери като едно изяснение. Любовта може да се изясни и по друг начин.

Човек, който не знае как да люби хората, петни себе си. Нищо повече. Неразбраната любов, най-първо, опетнява този, през когото минава, а пък разбраната любов облагородява. Под думата разбрана любов аз разбирам любовта чиста, такава, каквато е излязла от Бога, така, както е излязла от Първия извор. Ако я приемеш любовта такава, то ти се повдигаш, а инак слизаш, и остава в тебе любовна кал. И много мъчно се чисти любовната кал. Човек любовната обида мъчно

прощава. Да пази Господ от това, онзи, който те обича, ти да го обидиш. Любовта не допуща обида. В любовта онзи, който те обича, не може да те обиди. И ние някой път мислим, че някой, който ни е обичал, ни е обиждал. Не е право. Онзи, който ни обича, не може да ни обижда. И защо ще ни обиди? Не можем да допуснем, че Бог иска да ни обиди в нещо, да ни унижи. Бог, Който е създал човека, да иска да го унижи? Невъзможно е това. Бог иска да изправи човека, да го повдигне, а не да го унижи.

Да кажем, че ти си сиромах. Хилав си, нямаш къща и мислиш, че Бог за тебе не мисли. Ние не разбираме Божиите блага. Най-първо, в любовта има вече съединяване на човешката душа с човешкия дух. Това е Божествената любов. Първичното на човешкия ум и сърце, това е проявление на Божията любов. Това са дарове, които Бог ни е дал. Умът е син на човешкия дух, а сърцето е дъщеря на човешката душа. В един дом, каквато роля играят синът и дъщерята, такава роля играят в духовния живот умът и сърцето. Сърцето дава мекота. Умът е свързан с по-гъста материя. Сърцето е свързано със светлината, с топлината, а умът е свързан с човешкия студ. Мозъкът има много ниска температура. Ако остане да обичаме умствено, ако някой умствено го обича, вие ще замръзнете. Само с ума щяхме да бъдем чисти като снега, но студени. А на този сняг нищо не расте. Казваме: “Да бъдем чисти.” Но ако сме чисти, както снегът.

Сега ще ви говоря за една любов, която има отношение не само към човека, но и към целокупния човек. Любовта има отношение към човешката душа, към човешкия дух, към човешкия ум и сърце и към целия организъм френологически. Ако ние сме приели Божията любов, така както сега слиза, както се проявява, щяхме да бъдем здрави, добри. Сърцето ни, умът ни, душата ни, духът ни щяха да бъдат здрави, и тези тъмни точки в живота, които преминаваме, щяха да бъдат по-малки. То не може без промени. Страданията в света от моето гледище са една фаза. Някой път промените са големи и вследствие на това не можем да ги изнесем. Някой път температурата

може да е толкова голяма, че да не можеш да издържиш. Като стане сто градуса, сто и двайсет градуса, какво ще правиш? Ти ще почнеш да се задушаваш при сто и двайсет градуса.

Та казвам, всинца ние трябва да бъдем носители на Божествената любов в света. Някой път вие говорите за ангелите. Но знаете ли какви същества са ангелите? Колко са знатни, каква интелигентност имат? Колко са досетливи? Един ангел, като се доближи до тебе, той знае от какво имаш нужда и запълня всичките ти нужди. Но понеже човек е лаком, той иска да знае повече и тогаз, щом дойде ангелът, ти ще се простреш на земята. Значи ти си взел в този случай повече, отколкото трябва. Ти при един малък товар ще издържаш, но при голям товар ще се простреш на земята. Защото си взел повече, отколкото можеш да издържиш. Любовта, понеже има силни трептения, и когато дойде в човека, който е слаб, то нервната му система не е в състояние да издържи трептенията на любовта. Затова при закона на любовта трябва да се калява постоянно нервната система. Вие искате да дойде Божията любов. Любовта трябва да дойде както светлината, отначало по-малка и постепенно по-голяма. Както при зазоряването. И човек постоянно трябва да се приспособява. И човек трябва да цени и ако не я цени, образува се най-лошото състояние. Например съмнение. Например съмняваш се дали те обича някой, или не, или мислиш, че той обича повече някого другиго, отколкото тебе.

Какъв закон има в света, който регулира любовта? Любовта няма никакъв закон. Ние сме направили тези закони. Онзи хлебар изважда хляб. Има, да кажем, трима души хлебари. Единият от тях меси хубав хляб. Вади хляб, хубав по форма и по съдържание, и по хранителност. Тогава аз отивам при този хлебар, и вземам от него хляб. Но ти казваш: "Ти при нас не идваш." Онзи изважда хубав хляб. И аз го ценя. А пък другите не изваждат хубав хляб. И казвам: "Като почнете да изваждате хубав хляб, и при вас ще идвам."

Ако обичаш някого, има за какво да го обичате. В градината има повече плод - отиват повече хора. Като идеш при някого, и той като те съпосрещне със сладки думи, повече го обичаш. Ако те хука днес, утре, можеш ли да го обичаш, като те хука постоянно? По-мъчно може да се обича.

Аз гледам самия живот, както е сега в света. Най-първо, двамата млади, скоро оженени, много добре се обичат. Той е взел месо и го носи вкъщи. Тя погледне месото и казва: "Не е хубаво месото." Нему му стане мъчно. Той купил лук и донесе. Тя казва: "Не е хубав лукът." Донесе чесън. Тя казва: "Не е хубав чесънът. Не са големи главите му." Днес намери махана, утре намери махана, и всичката любов изчезне. А пък тя, като види месото, да каже: "Много хубаво е месото." И тогава ще му падне мед на сърцето. Той купи някоя дреха, и тя казва: "Не е хубава." Пак нещо го резне. Цветът не е хубав. Не така. А тя да каже: "По-хубава дреха от тази нямам." Важна е любовта, която е вложена в дрехата. Ти гледай любовта, която е вложил, а не самата дреха. А пък тя казва: "Не е хубава дрехата. Избелява є цветът." И пак го резне по сърцето. Щом избелява цветът є, тя да го боядиса пак. Да вземе дрехата, да я тури в своя кюп и да я боядиса, както тя иска.

Това сега са аналогии. Ние не разсъждаваме правилно. Има много работи да решим. Срещал съм някои да казват: "Аз знам да пея." Че знаеш да пееш, знаеш, но за мене пеенето има три мерки. Най-първо, ще те заведа при един болен човек и ако той оздравее, ти добре пееш. Или при някой неразположен - и ако пееш и той се поразположи - ти добре пееш. Или има помрачение на ума и като му пееш, и му светне на ума, тогава добре пееш. Някой казва: "Едва изтърпях пеенето му." Ще дам един анекдот. Отива един виртуоз да дава концерт в Париж. Той свирил дълго време. Всички слушатели излезли от салона и той останал сам да свири. Отива при него вратарят и му казва: "Ти, като свършиш да свириш, вземи ключа и затвори салона." И вратарят си отишъл. Та ние не трябва да дойдем до това положение да ни дадат ключа на салона да затворим ние салона.

Не се изисква дълго време да свирим. Трябва да изучаваме малките качества на любовта. Любовта трябва да се разбира в нейните малки изявления. В закона на любовта един човек, който е готов да ти направи една малка услуга, той е готов да ти направи и една голяма услуга. Някой път една малка услуга да направи, е по-мъчно, отколкото да направи една голяма.

Някое дете пише. Учителят дойде при него, вземе и му написва буквата, и после минава нататък. Така този учител ще напише една буква или една дума на ученика и той ще му направи и много други услуги. На този ученик написва, на онзи ученик написва. Аз съм гледал учителката по рисуване, седне при някой ученик, и почне да му коригира рисунката. След това дойдат другите ученици при коригираната рисунка и казват на ученика: "Тази е по-хубава." И на ученика му стане приятно. А пък това е благодарение на учителя. Но това говори за благородството у този учител. Но всички не са така.

Някой път нарисувате картина, поправи я учителят ви и вие се радвате на нея, като че вие сте я нарисували. А всъщност вие сте ученикът, и учителят ви е помогнал.

Във всеки едного от вас има един Онисим, който е роб. И трябва да го помирим с неговия господар. Има известни мисли, известни чувства в нас, които трябва да ги примирим с нашия дух. Духът е господар. Знаете ли колко е мъчно да примирите една мисъл и чувство с духа си? Какво значи да се примирим с Бога? Как ще се примирим? Какво ще дадем на Бога, за да се примирим? Някои казват: "Бог не мисли за мен." Някой мисли, че Господ не постъпва добре. Как ще се примири тогава той с Бога?

Допуснете, че вие имате един длъжник тук, на земята. Той дойде при тебе и ти разправя своето положение: "Аз имам всичкото желание да ти платя, но съм голям бедняк, че не мога да ти платя. Заплатата ми е много малка." И като дойде този длъжник и ти разправи какво е неговото положение, ти си готов да му направиш

една услуга. Но да кажем, той седи горделиво и казва: “Какво ще ми направи той? Да ми прости дълговете.” Но това е наше схващане.

Защо не можем да изтърпим една бълха? Някой път бълхата е влязла под ризата. И там, дето е влязла, не седи бълхата, но почне да чопли. И ти искаш да идеш някъде, да извадиш ризата и да видиш къде е бълхата. Или някоя въшка седи на главата ти, и тебе те сърби. Тази въшка не е глупава. Тя изпуща известно вещество, известна киселина. И въшката има киселина. Тя има това изкуство да изпуска тази киселина и разтваря кожата, за да може тя да черпи повече. Ти тогава вземеш гребена. Въшката не знае, че ще дойде закон - правото, с гребен ще я вземат и ще я турят в огъня. И смъртно наказание ще има. И тя казва, че много сме жестоки, нямаме никакво търпение, не я оставяме на главата си да седи. Сега това са сравнения. Не е виновата въшката.

Има хора, по които въшките не могат да се качват, понеже тяхната повърхност е толкова гладка, че бълхата или въшката няма къде да се захване. Ако положителната енергия на човека е много голяма, ако мозъкът е динамичен, ако има достатъчно електричество, то достатъчно е да изпратиш електричество в космите си, за да накараш всичките бълхи да избягат. И няма да остане нито една въшка на главата ти. Но като не знаеш това, ще търсиш гребена. Достатъчно е да изпратиш тази сила и да накараш всичките бълхи да изскочат. Но като нямаш тази сила, трябва да изваждаш ризата и сам да се изчистиш от бълхите.

Аз често съм правил опити. Мога да кажа, че повече от четири-пет пъти съм правил опити с мухите. Някой път съм изваждал мухите с кърпа от стаята и ще ми вземе за това повече от половин час. Но някой път отворя прозореца си и си концентрирам мисълта, всичките мухи да излязат. Изваждам часовника си. Някой път за десет-двайсет минути, и те като овце една след друга си излизат - всички, до една. И нито една муха не остане вкъщи. И си казвам, кое е по-хубаво: с кърпа ли, или с мисълта да ги изгоня? Сега има една друга опасност.

Ако ти концентрираш ума си да излязат мухите, то ти имаш приятели, то и твоите приятели ще излязат заедно с мухите. Ти с тази енергия ще изгониш и приятелите си. Защото и те като мухите ще приемат мисълта ти и ще си вървят. Та затова предпочитам кърпата, отколкото да ги пъдя с мисълта си. Като имам приятели, не изпъждам мухите с мисълта си, защото, ако изпъдя мухите, ще изпъдя и приятелите.

Някои работи са лесни. Но лесните работи някой път причиняват неприятности. Ние някой път седим и не знаем в какво седи любовта. В един художник в какво седи художеството? Той четири-пет години рисува картини, и най-после направи изложба. Ако той четири-пет години е мислил и нищо не е нарисувал, няма нищо черно на бяло? Ние, силните хора, какво бихме сложили, нали картини имаме нарисувани? Колко картини на любовта бихте изложили вие? Ти, като си се занимавал пет години с любовта, и не можеш да създадеш едни хубави черти на своето лице? Казваш за някой човек: "Този човек има много хубави устни, много хубави очи." Това се дължи на любовта. Любовта създава хубавите очи и хубавото ухо, хубавите уши. Хубавите очи, хубавите косми и пр. се дължат на любовта, която минава от Бога в човека. И ако ние бихме любили, както Бог иска, ние щяхме да приличаме на светии, на ангели и щяхме да бъдем толкова красиви и мощни. А пък сега с нашите съмнения ние ставаме хилави. Щом се усъмниш в любовта си, казваш: "Аз съм разочарован от любовта." Ставаш хилав. И от всички чувства да се разочароваш, и от всичко друго, но не и от Божията любов. Дойдеш ли до Божията любов, никакво съмнение да нямаш. Ако искаш да бъдеш здрав, трябва да има нещо в света постоянно. Божията любов да бъде нещо, в което никога да не се съмняваш. И в ангелите, и в светиите можеш да се съмняваш, но в Бога - никога. Има лоши и добри ангели.

Та казвам, аз различавам сега: в човешката любов се допущат много неща неестествени; щом дойдеш до Божественото състояние, трябва да бъдеш съвършен. Казано е: "Бъдете съвършени, както е

съвършен Отец ваш небесни.” Щом дойдеш до Бога, да ти е приятно, че си се примирил с целия свят. Като отиваш при Бога, какво има да Му се сърдиш? Като отиваш при Бога, не отивай да Му се оплакваш от Драгана, Петкана, Стояна. Безпредметно е това. Безпредметно е да се оплакваш на Бога, че се бият германци и руси. Ако дойде Божията любов, всички тези германци и руси умрели ще възкръснат и ще бъдат здрави. Ако дойде Божията любов, всички мъртви ще възкръснат. Мъртвите хора ще станат красиви, а лошите хора - добри. Но като дойде любовта. Нищо повече.

Тогава има много неща, които губят Божията любов. Ако имате стая със счупени прозорци, зимно време при 25 градуса студ може ли да отоплите стаята си? Ако прозорците на стаята са затворени, ще я отоплите по-скоро, но ако са отворени прозорците, не зная дали ще я отоплите. Та прозорците на нашия ум и сърце не трябва да бъдат счупени.

Ние сме свободни да се примирим както искаме. Някой е беден човек, сиромах. Той е свободен, но той има право да се съмнява, обаче това носи своите последствия, своите сетнини. Ти си свободен, и само по свободата на любовта няма закон. И няма лоши последствия. Няма противоречия.

Божествената любов по това се отличава, че щом достигне до нея противоречие, те престават. До Божията любов има много противоречия, но щом достигнем до любовта, противоречията ще изчезват. Тогава ще видиш добрата страна на нещата. Като пристигнеш в Божествения свят, то е лесна работа, но сега, като сме на земята, какво трябва да се прави? На земята, ако те мъчи някой, трябва да намериш друг, който да те обича. Защото онзи, който те мрази, той ще ти навреди. Той е динамичен. Когато има един, който те изтезава, трябва да се намери друг, който да те обича - по-силен, за да се застъпи за тебе. Онзи, който те мрази, той за тебе съставлява нож, а пък онзи, който те обича, той ще ти стори добро. А някой път ние и сега се измъчваме. Ти седиш и измъчваш сърцето си, седиш и

измъчваш ума си. Ако имаш една рана, превържи и остави на организма, той скоро ще заздрави раната. Не се меси в раната. Ако сърцето е направило една погрешка в чувствата ти, ти остави на съзнанието да поправи тази погрешка, ако умът ти е направил една погрешка, той е в състояние да я поправи. Остави го той сам да я поправи. Има някои мъчнотии, които сърцето не може да поправи. Тогава остави на Бога да ги поправи.

ранени сърца, ум и тяло мъчно се живее. А със здраво тяло, здрав ум и здраво сърце лесно се живее.

Апостол Павел се обърна към Филимона много деликатно. Той му пише деликатно. Аз виждам психологически как цялата епоха израсна пред мене. Той му пише така, че да не го обиди, да не нарани неговото честолюбие, нито да го накърни. Той му пише така: "Ако ме обичаш, тогава направи така от любов към мене." И Онисим, като се връща при господаря си Филимона, му занася посланието на апостол Павел. И ако Филимон няма любов, ще постъпи както римляните, ще постъпи както господарят на Епиктета. Той бил роб на римски патриций. И този патриций имал няколко хиляди роби и ги биел. Веднъж патрицият дошъл при Епиктета, а последният седи смирено. Патрицият го хваща и му натиска крака. Епиктет казал: "Господарю, така както натискаш крака ми, ще го счупиш. И тогава аз не ще мога да ти служа." Господарят продължава да натиска крака му и го счупил. Римският патриций се трогнал от погрешката на Епиктета и го освободил и му дал една доста крупна сума. Епиктет отишъл в Гърция, където прекарал последните дни на живота си. Колко е мъчно да бъдеш като Епиктета, на когото натискат крака и да го счупят, и да кажеш много спокойно, както е казал Епиктет?

В Америка при обида се разправят много лесно. Когато обидят някого, той не дава другия в съд, а тук в България го дават в съд. Там ще се срещнат и единият ще каже на другия: "Ти си казал обидни думи за мен." Ще се боксират. Набият се хубаво, и единият каже: "Още веднъж да си държиш устата затворени." После хващат се и се

ръкуват. Там двамата се съдят така. А пък тук, в България, с години отиват да се съдят по съдилищата. А американците лесно решават въпроса. Този американски начин по-лесно разрешава въпроси. Слабият не трябва да обижда силния, нищо повече. Глупавият не трябва да критикува умния, нищо повече. Защото не е практично да кажеш на силния човек една обидна дума.

Сега да дойдем до същественото. Аз полагам любовта като една основа, за да се създаде у нас едно здраво тяло, едно здраво сърце, един здрав ум, една мощна душа и един мощен дух. Ако не са тези подбудителни причини, тогава любовта е безпредметна. Казват, да живеем добре и пр. Не. Любовта трябва да ни създаде здрави тела. Трябва да бъдем разположени в сърцето си. Защото тогава можем да възприемем слънчевите енергии. И умът, който е добре разположен, може да възприеме светлината от сърцето. А пък душата, като не е готова, няма да знаеш как да постъпиш в живота си. Няма да знаеш как да ги употребиш без светлината и топлината.

Писанието казва: “Бог толкова възлюби света, щото даде Сина Своего, Единороднаго, за да не погине никой, който вярва в Него, но да има живот вечен.” Христос какво би казал днес за света, за петстотин милиона християни, които се бият сега? Какво ще каже Христос? Петстотин милиона християни се бият по правилата на християнството. Снарядите са християнски, аеропланите са християнски и автомобилите, и куршумите са християнски. Какво ще каже Христос, като се бият? Ти казваш: “Защо не дойде Христос да оправи света?” Ето какво има. Христос казва така: “Мене стари дрехи не Ми трябват вече. Трябват Ми нови дрехи.” За стари дрехи няма да правя въпрос. Ако намеря някой човек със стари дрехи, ще го облека с нови. Ако той е взел стари обуща и ги е хвърлил и ходи бос, няма нищо. Няма да правим въпрос. Ако си е хвърлил старата шапка, пак няма нищо. Ще му дадем нова шапка, нови обуща. Защо сме хвърлили стария хляб, старите шапки и дрехи? Много естествено - да бъдем сега готови за новото, което иде. Ще хвърлим обущата си или

ще ги държим, то е наше право. Всеки да постъпва, както той иска. Но като дойде новото, старото трябва да отстъпи на новото. Старата дреха трябва да отстъпи мястото на новата дреха. Старите обуща, старите шапки, всичко трябва да отстъпи мястото на новите обуща, шапки и дрехи. Всичко старо трябва да излезе и да се облече с ново, в новото.

Така всички ваши стари разбирания за любовта, за правото, трябва да си отидат. Христос казва: "Ако не се отречете от себе си...", значи от непотребното, от старото да се отрече човек. Ако не се отречем от него, не можем да приемем новото. Не че е лошо старото, но то е непотребно. Със старото другите могат да се ползват. Но ние, в които е дошло новото съзнание на Божествената, новата любов, ние не може да се ползваме със старото вече. Ние ще приемем Божествената любов, която да внесе красота на нашето тяло, на нашия ум, на нашето сърце, на нашата душа и на нашия дух. Няма по-хубаво нещо от това.

Доброта, чистота, красота и разумност в света, това е нужно. Това носи новата любов, която иде в света. Тя разбира това.

Та онеправдания Онисим да го прием и да му дадем свобода. Да не притесняваме нито ума си, нито сърцето си, нито душата си, нито духа си. И да не се съмняваме в Бога. Но като дойдем до Бога, да кажем: "Да бъде волята Ти, да дойде Царството Ти, както горе на небето, така и долу, и да се освети името Ти. "

"Добрата молитва"

Да бъдат отворени очите ни и ушите ни, за да възприемем истината и мъдростта.

18 утринно слово 21 февруари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ТРИТЕ ПЪТЯ

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните.

Тринайсета глава сега трябва да я слушате чрез ухото на търпението. Да имате понятие какво значи да слушате. Тъй както Писанието казва: “Любовта дълго търпи, благосклонна е”, това са обикновени състояния, обикновени работи. Да търпиш е лесно, но да търпиш злото, злия, и разумно да търпиш, това е цяла наука, това е цяло изкуство. Апостол Павел дава характеристика на любовта от умствен характер. Той описва външната страна на любовта, а после є дава и вътрешната страна. Търпението е външната страна. Човек трябва да бъде сляп за погрешките на хората. Няма какво да го обезпокоят погрешките на хората, защото всяка душа, която прави погрешки, тя ги прави за себе си.

Сега искате да знаете какво нещо е светската любов, какво нещо е духовната любов, какво нещо е Божествената любов. В светската любов ти нямаш никакъв товар - той ще те натовари с товар и ще те насърчи ти да носиш товара. Това е светска любов. Ортаклък като направи, като се правят сметките, оставя ти всичко да плащаш. Казва: “Ние нали се обичаме.” Дълготърпеливият всичко носи. Духовната любов наполовина споделя товара. Божествената любов, като те види, ще те тури на каруцата, ще тури и товара ти. Ти ще седнеш. И този, който те обича, е свободен, и ти си свободен. Говорите за духовна любов. Чудя се каква философия имате. Като говори някой, казва, че разбрал духовното. Пък то не е разбиране. Някой път ние искаме на някои стихове от Писанието да припишем някои свои възгледи.

Каквото мислиш, каквото чувстваш, ти градиш в себе си. Както мислиш, както чувстваш, както постъпваш, така и градиш. Тъй както си мислил, такива ще бъдат и резултатите. Има три вида любов. В светската любов хората обръщат внимание, в духовната любов ангелите обръщат внимание, а в Божествената любов Бог обръща внимание. Там, гдето Бог обръща внимание, там е съвършеното, понеже Той е единственият Съвършен. Туй е новото разбиране на любовта.

"Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка." Тоест, ако говоря с човешки и ангелски езици, хората и ангелите обръщат внимание, а Бог не обръща внимание, нищо не съм. "Ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание..." (Учителят прочете 3, 4, 5, 6 и 7 стих.) Човек, като влезе в духовния свят, човешкото знание и човешките мисли престават. Като влезете в другия свят, вие няма да имате стомах, там по съвсем друг начин ще го чувстват. В духовното тяло материята, която действа, съвсем другояче действа. Вие казвате: "В оня свят ще има ли ядене?" Има ядене, но не така сготвено, като тук. "Ами месце ще има ли?" Няма такива неща. Не мислете, че месото е една от най-добрите храни. По-нечиста храна от месото на животните няма. По-нечиста храна от месото от чисто хигиенично гледище няма. (Учителят прочете до края главата.) Надеждата има предвид човешката мисъл, вярата има предвид ангелската мисъл, а любовта - Божествената мисъл.

Изпяхме "Венир Бенир"

Ще ви прочета "Възходящият път" от книгата "Опорни точки на живота". (*Учителят прочете 22 и част от 23 стр. "...Страдаш, защото си нехаен към разумността."*) Неразумността разбира една секунда, не разбира цял ден да си нехаен. В един момент кажеш някоя дума, която не трябва да я кажеш, нехаен си. Не е тъй в Божествения свят. Всичките неща трябва да са ценни и хубави. Когато продаваш плодове, ти даваш най-хубавите, всичките са здрави. Да продаваш

гнили плодове, то е човешка търговия. "Напусни калния път на живота, гдето всичко е в мъгла, и тръгни по възходящия път на любовта." Не е лошо човек да събуди надеждата на човешката мисъл. Една трета е необходима за нашето развитие. Една трета е ангелската мисъл и една трета е Божествената, която може да закръгли. Човешката любов, като влезе, ангелската любов и Божествената любов, те създават едно цяло, другояче имаме едностранчиво разбиране на нещата. "Не презирай малките цветенца, които срещаш на пътя си. Не презирай росните капчици, които виждаш по завехналите листа. Не презирай цвъртенето на малките птички, които се разговарят помежду си. Не отхвърляй и най-малката песен на светлината, която весели твоята душа. Не отказвай услугите на малкия бръмбар, който бръмчи около тебе и се моли. И когато кацне на коляното ти, поглади го и му кажи: "Благодаря ти за малката услуга и за малкото благо, което ми носиш." Приеми го, като кацне, той идва да ти донесе нещо. Като кацне, трябва да разбираш защо каца. Казваш: "Бръмбар." Не е така. "Благодари не за хапливите мухи, които хапят, но за малките бръмбарчета, които милват. Хапливите мухи са лошите хора, а малките бръмбарчета са добрите хора. Говори ясно и отчетливо, не бъди гъгнив." Трябва да направите превод.

Някой път, като се наяде човек, не може да мисли. Върху тия работи трябва да се мисли, трябва да се чувства. Аз толкоз години съм говорил за любовта и гледам колко повърхностно разбирате любовта. Вие разбирате само добра обхода. Големи критици сте станали. Знайте, че мислите не са любовни, че чувствата не са любовни и постъпките не са любовни. Първокласни критици сте. Казвате, че правите различие. Правите различие в любовта, какво нещо е човешката любов. Човешката любов ще те натовари като кон, ще носиш товара си и ще чакаш, докато те разтоварят. Да те товарят и да те разтоварват, това е човешката любов. Ангелската любов е сдружаване. Сдружават се хората, разбират се. А пък Божията любов е освобождаване. Ти ще се освободиш от всичките противоречия, ще

бъдеш свободен. За да бъдеш свободен, трябва да бъдеш в света на истината. Някои казват: "Какъв ще бъде Божественият свят?" Ти след като си ял една храна, дъвкането е човешката любов. След като сдъвчеш, усещаш сладчина, и тази храна влезе в стомаха, то е ангелската любов. След като тази любов се превърне на сокове и ходи по цялото ти тяло, това е Божествената любов. Само с дъвкане на храната не става и със смилането на храната не става, но храната трябва да се разнесе по цялото тяло и всичките тия малки клетки да добият дажбата си, да знаят, че имат един господар, който се е грижил за тях. Ние казваме, че Господ ни е забравил. Ние някой път забравяме краката си, забравяме ръцете си. Някой цял ден се пънка с ръцете си, иска да свърши всичко. Ние измъчваме ръцете си. Някой оперил очите си. Ти разваляш очите си. Този направил нещо - гледаш, онзи направил нещо - гледаш. Не ги гледайте тия работи. Често казвате: "Не ме погледна както трябва, накриво ме погледна." Геометрически как ще определите кое е кривото гледане? Даже един гениален художник не може да предаде този поглед. Има един фокус на окото, който художниците мъчно рисуват. Най-трудното в изкуството е да предадеш този фокус на окото. Светлината, която иде от окото, не е хармонична. Казваш: "Лошо ме погледна, жегна ме." Във фокуса не е дошъл, и ти на фокуса не може да се поставиш, докато не разбереш любовта. Единственото нещо, което поставя нещата на фокус, то е любовта. Без любов ти не можеш да имаш една наука, която ще ти даде светлина. Ти ще рисуваш, но обикновени картини, няма да бъдат идейни картини. Когато човек е рисувал с любов, идея има. Щом дойде любовта - гениално е. Щом свириш само тъй да мине, или когато говорите без любов - не говорете без любов. Кажи десет, петнайсет, двайсет думи, но с любов. Дойде ти някой приятел, дай му малко хляб, не му давай много да преяде, много готвено не му трябва. Сложи му три ябълки, прясно опечена погача и малко солчица и пипер. Нямало чорбица от доматена супа с ориз, че

захар нямало или че бамя не си сготвил, тия работи са съвсем официални.

Аз гледам колко хора не може да се освободят от известни навици. Например всеки говори за търпението. Колко ние губим моментите. Говори за търпението един евангелски проповедник, доста стар е, той е тука, на земята, още, не е заминал на другия свят. Говори той веднъж, че като умре някой, не трябва да плачем, много хубава проповед държи. След като свършил проповедта, иде една телеграма, че сестрата на жена му умряла, жена му започнала да плаче, и той започнал да плаче. Не че иска да плаче човекът, но той забравил проповедта. И сега ние в търпението мязаме на коне - като го бутнат, рита. Не че конят иска да рита, но хиляди години той се е учил да се пази от ритане. Сега туй дете няма да му направи пакост, но като бутне коня, рита. И ние често сме свикнали за нищо и никакво кой как ни бутне, мислим, че някаква пакост ще ни направи.

Казвам, съзнанието трябва да бъде много будно. Когато дойдох в София, наблюдавах как се качват в трамваите. Гледам, кой иде последен, мушка другите пред него да се качат по-скоро. Първите трябва да вървят напред. Казвам: “Ако се качиш пръв, все ще те мушкат, трябва да вървиш напред.” Понеже не исках да ме мушкат, чаках, като се качат всичките, ако остане място заради мене, тогава аз се качвах. Някой път няма място, тръгна пеш. Казвам: “Пеш вървя, но поне никой не ме мушка.” Да се кача на трамвая, може би има мушкане. Кое предпочиташ? Предпочитам да ме не мушкат. Да ме мушне някой добър човек, разбирам, но като ме мушне някой лош, развали ми цялото настроение. Та казвам, на трамвая първи не се качвайте, дайте място другите да се качат от съображение да ви не мушкат, нищо повече. Мушкане има не само тук, в България, но и в Америка има мушкане. Ако идете в Америка, като излизат от параход или треновете, като че къщата им се запалила, всичките бягат, тук полекичка вървят. Там по американски бързат. Тези, които са дошли от Европа, особено немците, се отличават, те имат доста голямо

благоутробие. Този, който мине, го мушне, онзи, като мине, го мушне, и той тръгне, течението го повлича. Ако остане да ни блъскат хората, толкоз хиляди години сме блъскани, че кой не ни е блъскал: майка ни, баща ни, братята ни, сестрите ни, учителите ни... Какво ще чакаме още да ни блъскат? Сега няма време да оставим да ни блъскат, да научим нещо. Блъскането не носи радост. Останете встрани, не вървете в главното течение.

Сега човек по три начина може да печели нещата. По пътя на надеждата печели, по пътя на вярата печели и по пътя на любовта печели. В дадения случай трябва да бъдеш умен. Ако пътят е необходим на надеждата, дръж този път. Ако този път си го изминал, тогава не се връщай, да го повтаряш. Втория път е на вярата. Ако и този път си го изминал, не се връщай. Влез в пътя на любовта. Минал си веднъж в пътя на надеждата, минал си по пътя на вярата, влез в пътя на любовта. Често се говори за погрешки, че ние се връщаме да проверим нещата. Не се връщай да проверяваш пътя на надеждата, не се връщай да проверяваш пътя на вярата. Не се връщай да опитваш човешките умове какво мислят и защо мислят. Във вярата не ходи да опитваш какви са умовете на ангелите. Като влезеш в света на любовта, любовта ще хвърли светлина върху света, върху човешкия свят и върху ангелския свят. Тогава ще ви стане ясно. Докато не хвърли любовта светлина, човешкият свят ще бъде непонятен. Противоречията, които са в човешкия живот, не могат да се обяснят по човешки. И по ангелски не може да се обяснят противоречията, защото противоречия имаме и в ангелите. Там светлината и тъмнината са разделени, в хората са смесени. Сега не ви давам правило, то е вече закон на свободата. Когато ни притесняват, казват: “Ти трябва да бъдеш добър.” То е по човешки. Аз, който съм добър, как трябва да бъда добър? Когато някой ми каже, че трябва да бъда добър, в моя ум ето какво е понятието. Значи аз съм позлатен отгоре и трябва да бъда добър, да гледам да не се изтрие позлатеното, другояче ще изгубя цената. Щом съм златен, няма какво да се боя,

като се трие, ще се изяви златото. Но щом съм позлатен, трябва да бъда внимателен. Казват: “Трябва да бъдеш внимателен, трябва да мислиш.” То е по човешки. Щом влезем в закона на любовта, няма какво да мислим. Да мислиш, от моето гледище, то е насилие. Божествената мисъл, това е най-свободният акт, който съществува в природата. По-голяма свобода от човешката мисъл не съм видял. Ти казваш: “Реката трябва да тече.” И без да кажеш, тя тече. Приеми нещата, както са, не се мъчи да мислиш. Ти за някого мислиш, като го разбираш. Като не го разбираш, хич не мислиш заради него. Без любов мисъл няма в света. Има такива мисли, но това не е мисъл, то е чувстване, което се мени. Някой казва: “Аз го обичах, пък сега не го обичам.” Те са човешки работи, неразбрани работи. Казва: “Едно време се обичахме, сега не се обичаме.” Аз го зная какво е. Едно време ти си бил сиромах, той е бил богат. Обичали сте се, давал ти е пари на заем. Ти си му плащал. Сега и той осиромашал, загазил като тебе, не се обичате. Или и двамата сте станали богати, на високо се държите, нито той взема от тебе, нито ти вземаш от него. На другите давате кредит.

Вие казвате: “Днес много хора дойдоха при мене, това направих, онова направих.” Аз още считам, че малко съм направил, а моите ученици направили сто пъти повече, отколкото аз съм направил. Смешно е това. Оставете се от тия заблуждения. Казваш: “Много помогнах.” Освен че не си помогнал, но си заблудил човека. Много хора са идвали при мене и ми казват: “Един ваш ученик така и така ми казваше.” Казвам: “От друга светлина е говорил, вие не сте го разбрали.” “Че как да не го разберем?” Помнете едно нещо: не е хубаво човек да представя Божествената светлина такава, каквато не е. Не е хубаво човек да представя ангелската мисъл такава, каквато не е. Не е хубаво човек да представя човешката мисъл такава, каквато не е. Не по закон, но по възможност да бъдем по-искрени. Щом усетиш, че някъде си направил една малка погрешка, никой не те вижда, изправи

погрешката. Защото животът седи от пробуждането на съзнанието. Колкото съзнанието по-хубаво действа в нас, по-добре е.

Та казвам, когато ти разправят нещо, трябва да отвориш ухото на търпението. Ще ви приведа един анекдот из българския живот. Един българин вземал пари от един богаташ българин. Като плащал, все имал още да плаща, не могъл да изплати дълга. Умира богаташът, остава син му. Синът чел Евангелието и казва на другия българин: “Има да ти разправя нещо, да се не безпокоиш.” Казва: “Толкоз си дал на баща ми и още толкоз има да даваш. Какво мислиш, имаш ли намерение да плащаш, или и аз да постъпя като баща си?” Казва: “Че баща ти ми одра кожата.” Казва: “Аз, ако бях вървял по пътя на баща си, можех да одера две кожи, но понеже четох Евангелието, сега искам да поправя тази погрешка. Пращам ти кожата, която баща ми ти я одрал.” Връща му колкото баща му му е надвзел. “Да останем по братски, по приятелски да се разберем. То е човещина. Както баща ми е постъпвал, то е негово разбиране. Аз постъпвам по новото разбиране.”

Казвам, по стария начин, в човека има един стар човек, и апостол Павел казва, че старият човек кожа дере, а новият човек е, който плаща за кожата. Казвам, новият човек е, който носи Божествената благост, който дава да се всели в нас и да се подмлади душата. Душата не е стара, но да се подмлади старата дреха на душата. Сега тия работи ги знаете. Някой път знаем работите, имаме да плащаме. Някой път имаш десет лева да плащаш. В джоба си имаш десет лева, дойде да ги иска да платиш, казваш: “Нямам.” Не че нямаш, имаш десет лева, но имаш съображения. Ако дадеш десетте лева, ще останеш без пет пари. Не че е голямо прегрешение, както казваш, че нямаш. Но като ти поискат парите, бръкни в джоба си и ги дай. По-добре да си с празен джоб и спокоен, отколкото джобът ти да е пълен, да останат десетте лева, но да имаш вече смущения в ума си. Той не че няма, но не иска да даде. Не оставяй едно противоречие, не допущай да носи една мисъл, че ти нямаш желание да дадеш.

Направиш каквато и да е погрешка, три начина има, по които човек трябва да се извини. Единият начин е по човешки, другият начин е по ангелски, третият начин е по Божественому. По човешки ще идеш да се изповядаш, по човешки си търсиш един млад да те изповядва. В човешкия свят младите се изповядват, старите не се изповядват. В ангелския свят старите се изповядват, младите не се изповядват. В Божествения свят няма никакви изповеди. Да ви е ясно. В човешкия живот младите се изповядват, в ангелския живот старите се изповядват, а в Божествения живот няма изповеди. Всичко е ясно, намираме, че младият добре се изповядвал и старият добре се изповядвал. Наместо изповядване приложи онова, което днес по човешки в живота го знаеш. Приложи каквото по ангелски знаеш и приложи каквото по Божественому знаеш. Те са три свята, методите са различни. По човешки по един начин, по ангелски по друг начин, по Божественому по друг начин.

Сега казвам да не мислите, че само по Божественому ще започнем. По човешки, по ангелски и по Бога. За сега сърцето е по човешки, умът е по ангелски, а пък душата е по Бога. Аз вземам душата в най-висшето състояние, свръхсъзнанието. Ти се радваш, че като млад си се изповядвал, ти се радваш, че и като стар си се изповядвал. И на двете изповеди се радваш. Не казваш: "Колко глупаво е било." Радваш се, че като млад си поправил погрешките и че като стар си поправил погрешките. В Божествения свят на любовта всички неща се осмислят.

"Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам", нищо не се ползвам. Тогава казваме, че любовта дълго търпи. Търпението е човешкият свят. Търпението и милосърдието в един свят спадат. Търпението и милосърдието ги свързва любовта. Когато говорим за милосърдието, подразбираме ангелския живот. Когато говорим за търпението, разбираме човешкия живот. Когато говорим за Бога, разбираме, че трябва да ги примирим. Той дълго търпи по отношение на хората. Той знае нашите слабости и всичко дълго търпи, не ни

съди. Малки деца сме, неразбрана работа. В дълготърпението не разбира ангелите. Дълготърпението има отношение към хората. Когато сме търпеливи, трябва да знаем, че е към хората.

"Аз мога да любя"

Облечете сърцето си с дрехата на надеждата. Облечете ума си с дрехата на вярата. Облечете душата си с Божията любов. Те са три дрехи, които са необходими за земята. Като влезем в Божествения свят, нас ни трябва само една дреха. Като влезем в ангелския свят, трябват ни две дрехи. А на земята ни трябват три дрехи. Докато сме на земята, трябва да бъде сърцето облечено, умът облечен и душата ни облечена. Тогава няма да треперим, но ще бъдем изправни.

"Добрата молитва"

19 утринно слово 28 февруари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

НОВАТА ИДЕЯ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета пета глава от Матея.

“Мога да кажа”

Които имат много дрехи, имат една мъчнотия, че не могат да изберат с кои дрехи да се облекат. Дълго време избират - тази дреха, онази дреха. Който има само една дреха, като стане сутрин, иска - не иска, макар да не му е приятна, облича я. Ако човек облича една и съща дреха, какво печели? Недоволен е от себе си. Ходи, поглежда дрехите си. Ако човек носи цял живот една дреха и е недоволен, какво е добил? Нищо не е добил.

Казвам, в главата, която прочетох, някои неща се повтарят. Евреите казват: “Око за око, зъб за зъб.” Ако някой ти извади окото, и ти ще му извадиш. Христос казва: “Ако те съблазнява окото ти, извади го.” Мисля, онези, които написаха Евангелието, го написаха така. Не мисля, че Христос е казал да се извади окото, няма смисъл. Казваме: “Като те съблазнява окото, извади го.” Често теософите бяха привеждали следното: убиват в себе си всяко желание. То е старо възпитание. Казват: “Убий желанието.” Щом убиеш желанието, с какво ще работиш? Желанията са материал, с който трябва да се работи. Често се случва с едно въже да обесят човека. Ако беше само един конец, не можеха да го обесят, щеше да се скъса. С дебелото въже обесват човека. Значи не струва да има дебели въжета. Изваждам правилото: направете дебели въжета, за да не бесят хората. Казвам, правете дебели въжета, но не бесете хората. Защо да кажем: не

правете дебели въжета, за да не бесите хората? Казвам, правете дебели въжета, но не бесете хората.

Другото противоречие е: защо е злото в света? Ние мислим, че ако няма зло в света, ще бъде по-добре. Два пъти по-зле ще бъде. Тогава какво ще кажете? Апостол Павел се оплакваше, че му се дало един ангел сатанински да го мъчи. Три пъти се моли на Господа, ако може, този ангел да се отнеме. Ако този ангел не беше се дал на апостол Павел, щеше да бъде два пъти по-лошо. Благодарение на този ангел той се повдигна. Казва му Господ: "Достатъчна ти е Моята благодат. Ако отнема от тебе този ангел, в тебе има нещо още по-лошо, ще изпъкне навън." На човека е свойствена една гордост и ако злото го няма в човека, човешката гордост би създала едно зло, два пъти по-голямо от туй зло, което съществува. Представете си на някой съвременен цар да му подшушнат, че някой образувал заговор срещу него. Дали това е вярно, или не, не се интересува, но веднага казва: на ешафода, само че имал някаква мисъл против него. Аз изваждам тогава правилото: щом къщата е направена от дърво, внимавай, може да изгори. Може дървото да е огнеупорно. Има огнеупорни дървета, а има други, които не са огнеупорни.

Казвам, човек трябва да стане огнеупорен. Казвате: "Да се не изкушава." Като се изкушава човек, да не се изкушава. Изкушава се човек от парите. Как се изкушава от парите? Парите език нямат, не говорят нищо, очи нямат, но съблазняват. Изкушава се човек от тях. Ако е жена, ще кажеш: "Очите ме съблазниха, устата ме съблазниха, ръцете ме съблазниха." Ами в парите кое съблазнява човека? Съвременните хора казват: "Жената е причина, тя съблазнява." Понеже лицето є било много хубаво, лицето є съблазнява. Но в парите кое лице, кои очи, кои уста те съблазняват? Онова, което съблазнява у жената, не е нейното лице. То е заблуждение. Не са нейните очи, не са нейните ръце. То е едно извинение, обяснение - такова, каквото не съществува в света. Човек е излязъл от Бога. Бог създаде Адама, но го създаде от два елемента. Събрал малко пръст отнякъде, едно вещество

Бог намерил на земята, най-хубавото вещество, което може да се намери на земята. Бог взел от това вещество и направил тялото на човека. В туй вещество турил Своя Дух и човек оживял, станал жива душа. Туй, което наричат плът сега, то е туй вещество. Като турил Духа Си в туй вещество, то с Божествения Дух започва да се не спогажда. Имате една проста причина.

Представете си, че вие се оженвате за една жена, която не знае да чете. Вие се оженвате, за да є направите едно добро. Богат сте. Тази жена един ден по закон се изменя. Най-първо, политика има, всичко върви добре, а после започва да се показва друга. Най-първо, се подчинява, защото е слаба. Когато някой се подчинява, ще видиш силен ли е, или слаб. Ако е слаб, да те е страх, като стане силен, той ще ти покаже, че работата не седи така. Малкото мече, което се подчинява, да не мислиш, че когато стане голяма мечка, тъй ще се подчинява? Казва: "Едно време бях меченце, но сега като мечка не се подчинявам." Така казвам, ние по някой път трябва да се подчиняваме. Човек трябва да се подчинява в света само на три неща: на любовта, на мъдростта, на истината. На всичко друго - никакво подчинение. Подчинявам се на чистата вода, влизам в нея да ме очисти, ще ми предаде нещо. Ако слабият човек влезе в студената вода, която е 25 градуса студ, нима мислите, че тази вода ще му предаде нещо? Тази вода ще отнеме малката топлина, която е в него, ще загуби и този, видиш, хване пневмония. Где е погрешката? Казва: "Студената вода ще произведе реакция." Той влязъл в студената вода и стоял петнайсет минути. Лекарят може да му е казал само да се топне за десет-петнайсет секунди или половин минута и да излезе навън. Той седял петнайсет минути в студената вода и се простудил.

Има ли нужда човек да живее десет години с един упорит човек? Няма нужда. Десет години що ще живееш с един упорит човек? Защо ще живееш десет години с един болен човек? Да се покажеш търпелив? Ни най-малко не трябва. Та казвам: всички писатели и онези, които проповядват, искат да примирят нещата с Божия закон,

като как трябва да живеем. Земята е създадена за едно от хубавите училища да се живее най-добре. Казвате: “На земята има изпитания.” Какво е изпитанието? Изпитание има всеки, който се учи, и в края ще се даде изпит, да се види колко е научил. Един художник може да се изпита да нарисува една картина, да се види има ли сръчност. Ако може да нарисува хубава картина, в изпита е първи. Ако не може да я нарисува, значи не си разбира изкуството.

Сега на земята ние ще дадем изпит. Държиш изпит по любовта. Какъв е изпитът? Да направиш един лош човек добър. Да направиш лъжлив човек верен. Да направиш един слаб човек силен. Как ще го направиш? Можеш да го направиш. Аз може да направя едно лошо шише добро. Защото лошавината може да седи в самото шише. Или лошавината може да седи в съдържанието на шишето. Следователно дават ми едно лошо шише. Казвам, де е лошавината, в самото ли шише, или в съдържанието? Ако е в съдържанието, изпразват туй съдържание - отровата, която имало, и турят най-хубавото вещество. Турям сладко вино, запушвам го. При първия случай, който би пил, би платил с живота си. Във втория случай, който би пил, е благо. Ти чуеш една лоша дума. Лошата дума има две съдържания. Отвън има една форма и вътре има едно съдържание. Лошата дума, може да вземеш една форма и да я превърнеш. Вземете в българския език думата би. Тя произтича от един корен да бъде. Думите еволюират. В английския език има такава дума - превент, която преди двеста години е означавала накарай ме, Господи. В сегашния език на англичаните означава забрани ми, Господи. Как е станало това, че тази дума добила точно обратен смисъл? И англичаните не могат да обяснят. Имате би на български. Българинът не е разбрал, взема тоягата и налага. Казва: “Бъди човек, изправи се, говори разумно на хората, постъпвай разумно с тях, че който види, да се весели.” Сега българинът казва би, значи набий го, да знае, че си човек. Казва, как става?

Като носиш дълго време една дреха, нали чистата дреха става черна, изгубва своите качества, ако не я переш. Един човек би трябвало да носи една риза цяла година, без да се окирляви. Сега като носиш една седмица ризата, трябва да я съблечеш. Ако носиш една година ризата, не зная какво би станало. Здравият човек трябва да се чисти. В годината едно пране е достатъчно. Сега имаме петдесет и две седмици, петдесет и две пранета. Онзи, който пере, да му мислят ръцете. От живота ще извадим поука. В прането ще видим къде е причината за недоброто пране. Да се пере е хубаво нещо. Трябва хубава вода, която пере добре. Когато переш една риза, трябва да имаш най-хубавата вода, не каквато и да е вода, варовита. После трябва да туриш най-хубав сапун, изисква се много мачканица. Човек, за да го възпиташ, трябва да го мачкаш много време. Болният човек как го разтриват? Ако го разтриват, като че ли го милват, никаква реакция няма да стане. Аз съм виждал, когато ги разтриват, как викат. Простудил се някой и който го разтрива, като си прокара палците по гръбнака, онзи вика "олеле". Този човек, като го разтриват, след половин час се образува реакция в тялото и след един час човекът е здрав. По-добре да те разтриват и да бъдеш след три-четири дни здрав, отколкото да не те разтрият и четири-пет месеца да боледуваш.

Сега има масажиране, но не всеки е роден за масажиране. Казва: "Да го разтрием." То е цяло изкуство. Аз не бих желал някой да ме разтрива, който е сух като пастърма. Аз бих избрал някой, който ще ме масажира, пръстите да са заострени, да са дебелички в основата, тумпарлет да е, после да лъха живот от него. Да предаде нещо, като разтрива. Някой има, който, след като те разтрил, каквото имаш в себе си, го взел, че отпосле боледуваш.

Аз някой път, след като говоря някоя беседа, има обратна реакция. Някои хора, като дойдат, не са доволни, казват нещо по добър начин да се поправи. Това е старият начин, недоволни. Прави са, искат нещо ново. Казва: "Бъди добър." Много остаряла дума е бъди добър. Преди години дойде един и казва: "Кажи ми най-добрия метод

как може да стана добър.” Казвам: “Яж добре. Като седнеш, яж добре, музикално яж, да ти е приятно. Не мисли за нищо друго, благодари за яденето, че имаш добър хляб. Виж хубавото, кое е в хляба, да ти предаде доброто. Като ядеш круши, сливи, виж доброто, което е в тях. В ябълките, в хляба виж кое е доброто. Кажи си: както е сладка ябълката, и аз да бъда като нея сладък. Както е сладък хлябът, и аз да бъда така сладък. Като пиеш вода, бъди добър като водата. Туй, което влиза в тебе, бъди като него, не търси нещо отвън.” Казва ми: “Лесна работа.” Никакви книги не трябват. Всичкото зло седи там, че житото, като се пипа от лошите хора, като мине през десет ръце, които са лоши, туй зло минава и в житото. Зависи през какви ръце минава хлябът. Всичките храни, които ядем, масло, кашкавал, сирене, през двайсет ръце са минали и всеки е вложил нещо, и разваля се сиренето, кашкавалът, маслото. Не че самото сирене, кашкавал са лоши, но онова, което хората са вложили вътре. Сега като привеждам Библията, бих желал за свещените книги да се изберат най-добрите хора да ги преведат, тия хора, които в ума си нямат никаква лоша мисъл и да разбират езика много добре. Сега ще изберат някого, ще му платят. Тия хора не са толкоз добри, не са и толкоз учени. Като минава писаното през техния ум, влагат нещо от себе си.

Та казвам, ако аз бих ви проповядвал да бъдете добри, ще ви кажа: никога не посрещайте слънцето през прозорец, през стъкло. Качи се на някое високо място да видиш слънцето и там го посрещни. После, ако денят е влажен, мъглив, не отивай да посрещнеш слънцето. Търси някой хубав ден, когато небето е ясно, да идат направо лъчите. Като дойдат тия лъчи, имат известно благо. Ако е облачно небето, благостта на тия лъчи приемат облаците. Ще остане нещо и за тебе, но ти ще бъдеш недоволен. Аз бих препоръчал сутрин да се качиш на аероплан, ако е облачно, на три-четири километра във въздуха, и тогава да посрещнеш слънцето от аероплан.

Всички носите старите възгледи. Някои, най-първо, са доста красиви и колкото остаряват, връщат се към миналите поколения.

Започнал да прилича на дядо си: щом замязаш на някого, ти вече имаш неговия характер. Ако някой човек замяза на мечка, има мечи характер. Ако някой човек замяза на вълк, има вълчи характер. Ако някой човек обикне един кон, ще замяза на коня и ще има конски характер. Ако обикнеш някое дърво, ще замязаш на дървото. Ако обикнеш една река, ще замязаш на реката. Помнете: този, когото обичаш, и който те обича, вие си предавате. Казваш: "Никой не ме обича." Още не си готов. Ако ви обикне, ще ви предаде нещо от себе си. Хората не знаят. Казва някой: "Ти не ме обичаш." Казвам: "Ако ви обикна, ще ви предам нещо от себе си." Мислите ли, че аз, като обичам месце, че като обикна кокошката, ще є мисля доброто? Като не я обичам, ще я оставя да живее. Щом я обичам, ще обикалям курника. Казвам, трябва да дойдем до онази Божествена любов. Ако аз не мога да видя същината на Бога, скрита в кокошката, то е неразбиране. Господ опитва ума ми. Тази кокошка не е кокошка. Онова, което Бог създаде в света, Той го създаде за благото на хората. Бог създаде всичките животни и растения, те са писана книга на Бога. Хората изопачиха тия символи. Казвам: в какво седи новото? Новото седи в любовта. Ако ти не можеш да обичаш, ти нов човек не можеш да станеш. Ако очакваш да те обичат, инвалид ще станеш. Англичаните казват етернал генерейшън. Който обича света, постоянно се обновява. В любовта човек се обновява. Ако искате да ви обичат онези, които вие обичате, и ако не ви обичат на свят, ще остареете. Ако ме обичате, ще се подмладите. В света любовта е, която обновява. Щом се разбере законът, има подмладяване. Думата подмладяване иде в своето първоначално проявление. Само Божествените неща са млади. Всичко онова, което не е Божествено, е старо. Под думата стари разбираме неща, които не са Божествени. Божествените неща са млади. Има нещо много хубаво. Под думата младо разбираме най-хубавото, което излиза от Бога. Това е младостта. Като кажем: много добър стар човек, разбираме онзи, който е разбрал младостта. Този старият човек, като има идеята за

младостта, и той се подмладява. Казваме старец. Защото, ако е за старост, по-стар от Бога няма; ако е за младост, по-млад от Него няма. Най-младият е Бог и най-старият е пак Бог.

Казвам, ние трябва да тръгнем по Божествения път, да станем млади, както Бог е млад, да носим в себе си най-хубавото. Не разбирайте под млад детето, което пъпли, но да носиш най-хубавото в света. Да го носиш и като дадеш, да ти е приятно. Така никогa няма да остарееш. Казвате: “Дали ще ни разберат, като обичаме хората?” Мислите ли, че щом на гладния човек дам хубав хляб, няма да ме разбере? Да разбереш що е хубав хляб. Мислите ли, че човек, който е жаден, като му дам най-хубавата вода, няма да разбере? Всичките хора на земята разбират туй, което е хубаво. Хубавия хляб всеки го разбира, хубавата вода всеки я разбира, чистия въздух всеки го разбира, хубавата светлина всеки я разбира. Мислите ли, че ще трябва да ни учат за това?

Ако ние искаме да образуваме хубава идеална връзка, да даваме от себе си по възможност най-хубавото, което имаме. Но всичко естествено да излиза, както излизат нещата от преизобилието, което Бог е вложил в тебе - да тече туй преизобилие. Не се пресиляйте, не искайте да ставате добри. Под думата добър разбирам да проявя любовта тъй, както е тя самата, каквото носи. Добрините да ги проявява без никакъв примес. Доброто трябва да предадеш в най-малък размер. Под думата добро разбирам да предадеш в най-малък размер дозите на любовта. Казвам, ние сега всички сме ограничени. Срещаш един човек, погледнеш лицето му, но туй лице е на десет поколения, не е негово. Гледаш главата му, и тя е стара, тялото е старо, всичко е старо. Лицето трябва да бъде да носи сегашните идеи. Ние сега казваме: “За в бъдеще, когато хората възкръснат.” Туряме нещата за в бъдеще, че това ще бъде така. Но възкресението няма да стане в един ден. Някои кокичета възкръсват по-рано, други - по-късно. Най-първо, се появяват кокичетата, минзухарите и колкото напредва пролетта, започват другите цветя да се явяват. Някои от най-

деликатните остават последни. Кокичето и минзухарът се появяват първи в снега, поздравляват пролетта.

Казвам, вложете една нова идея. Още ние живеем с идеята да уредим нашия живот, да станем добри. Да се уреди животът е хубаво. Казваме: “Да си уредим живота и в края на живота си да служим на Бога.” То е едно заблуждение. Още от началото, като се родиш, да служиш на Господа, най-после, ако ти остане, да служиш на себе си, тогава - обратния процес: най-първо, служи на Господа. Сега ние служим на себе си цял живот и като остане малко време, като наближи да умираме, започваме да се молим на Господа. Тя е изгубена работа. Ти, като се родиш, започни да живееш за Господа. Ако ти остане малко време, можеш да поживееш и за себе си. Казваш: “Тогаз какъв ще бъде животът?” Ами сега животът какъв е? Сегашният живот, който живеете за себе си, какъв е? Едно пържило. Кой от вас не е пържен по десет пъти на перустията? Чиновник си, пържат те. Войник си, пържат те. Генерал си, пържат те. Жена си, пържат те. Навсякъде пържене. Зад всяка усмивка, когато някой ти се усмихнал, ще платиш десет пъти повече, отколкото усмивката струва. Ще платиш, тъй както платил един негър в Америка. В тъмнината върви една американка, доста красива, настига я един, прегърнал я, целунал я. Като не го вижда, тя мисли, че е красив. Вървят под ръка, тя мисли, че намерила своя възлюблен. Какво било учудването є, когато излезли на лампа - видяла, че е чер. Извиква един стражар, хващат го, глобяват черния да плати десет хиляди долара за една целувка. Десет хиляди долара, това е един български милион. И ние някой път намерим в мрачината някой негър, тръгнем с него под ръка и мислим, че всичко е уредено. Като дойдем до фенера, видим, че е негър. Миришат негрите. Мъчно се живее при един негър. От него излиза нещо, мирише. Американците не могат да ги търпят. Казват: “Търпи.” Но има нещо, което мирише. Има някои негри, не миришат така, но има някои, много зле миришат.

Казвам, тия блаженства. "Блажени нищите духом" се казва. Аз не коригирам, но аз бих казал така: Блажени нищите духом, които са намерили любовта, тяхно е Царството небесно. Блажени кротките, които са намерили любовта. Тъй както е блажен нищият духом, който е намерил любовта, блажен е кроткият, блажен е и нажаленият, който е намерил любовта, за тях е Царството небесно. Ако ти си нажален и не си намерил любовта, Царството Божие не е за теб. Тяхно е Царството Божие, но за тия нажалени, които търсят любовта. Блажени нищите духом, които търсят любовта и са я намерили, тяхно е Царството Божие. Блажени нищите духом, които са намерили любовта, те са в Царството Божие. Всеки човек, който е намерил любовта, той е нищ духом. Всеки човек, който е намерил любовта, той е кротък. Без любов човек не може да бъде кротък, и нажален не може да бъде. Като намериш любовта, ти си нажален. Радваш се, че си намерил онова същественото в живота. Новото е: трябва да се намери любовта. Не разчитай на една къщна печка, която представлява вашата любов. Не разчитайте на къщното осветление, което представя вашата любов. Тия неща се изменят. Под думата любов аз разбирам човек, който е излязъл из областта на смъртта и се е освободил от прегръдките є. Освободил се е от нескончаемите ограничения, които ни разрушават постоянно. Имаш най-хубавото разположение, пък дойде разрушението. В живота от младини до старини има съграждане, рушене. Таман съградиш нещо и мислиш, че си постигнал, разруши се.

Толстой привежда един пример за един руски светия. Един ден довели при него една мома, малко смахната, но много красива. Той я излекувал, но тя го съблазнила. Като го съблазнила, той напуснал светилището и вече никой да го не вижда. Ние някой път лекуваме хората. Не се опитвай да лекуваш хората, докато не си с любовта. Само като дойде любовта в тебе, тогава лекувай. Без любов настрани стой. Гледам, вие току водите този, онзи, казвате: "Ела при Учителя да те излекува." Не лекувайте хората, които не приемат любовта. Нека да

си носят товара. Всеки, който е готов да служи на любовта, може да го лекуваме, но който не служи на любовта, няма какво да се лекува. Да го лекуват в света лекарите, да му вземат парите, да плаща. Нека плаща, нека си намери лекар. Правете разлика кого да лекувате. Искате да лекувате, питайте: "Готов ли си да служиш на любовта?" "Не съм." Препоръчайте му лекар. Казвате: "Тия грешните, елате да ги лекуваме." Нов живот ще им дадем да грешат. Ако искате да се освободят, лоши са последствията. Вие искате да услужите. Хубаво е, но да услужите с любов. Ако нямаш любов, как ще услужиш? За да освободиш някой силен, трябва да бъдеш по-силен от него. Ако не си силен, ако си слаб, не отивай да освобождаваш от силния. Ако си силен, иди, вържи го, освободи другия. Силни можете да станете с любовта. Без любов ние сме слаби хора, с любовта сме силни хора. Като станем силни хора, тогава ще се освободи светът. Ако вие не можете да вярвате, че любовта ще може да преобрази света, тогава в какво ще вярваш? Вярваш в Христа, че е умрял. Христос казва: "Аз победих света." Какво разбирате под тия думи? Казано е там: "Както Отец Ме е възлюбил, така и Аз ви възлюбих. Идете и предайте тази любов." Казва Той: "Повярвах, че Аз излязох от любовта." Всеки човек, който е повярвал, че е излязъл от любовта, той е нов. Който не вярва, оставете го настрана. Христос казва: "Не се моля за света, моля се за тия, които Ми даде." Вие сега седнете и се молите за целия свят. Христос, който имаше силата, не се молеше за целия свят. Вие, които нямате нищо, се молите за целия свят. Много сте щедри. Молете се само за онези, които приемат любовта. Онези хора, които не приемат любовта, те са силни. Нека си носят товара. Училището не е направено за болните хора, то е направено за здравите. Болните нека седят в болницата да се лекуват. Като оздравеят, тогава ще влязат в училището. Това е новото, да имате ясна представа.

Ще ви прочета от "Светът на Великите души". Казва: "Туй, което мери, а само не се измерва, е разумното." Туй, което мери, е любовта, а тя всякога остава неизмерна. Разумното е една външна форма на

любовта. Човек не може да бъде разумен, ако душата му е неизпълнена с Божествената любов. Единственото нещо, което трябва да приемем без никакъв оглед, то е любовта. Когато приемеш любовта, не търси да я изучаваш. Не изучавайте любовта. Приемете любовта, опитайте я и не я изучавайте. Щом я изучавате, нищо няма да научите. Единственото нещо, което не трябва да се изучава, е любовта. Приложете, опитайте я. В Стария завет пророците казват: "Казва Господ, опитайте Ме и вижте, че съм благ." Трябва да опитаме Бога в Неговата благост. Ако така не Го опитаме, ние ще бъдем чужди в света, ще се мъчим и при големите блага, при които живеем. Може да ви показвам какви са моите възгледи за живота. Моите възгледи са мои възгледи. Вашите възгледи са ваши. То е друг въпрос.

Казвам на вас, приемете новото, тъй както аз го приех. Аз не го приех с философия. И вие така го приемете, както аз го приемам. Приемете го тъй, както аз го приех, нищо повече. Сега не знаете ли как се приемат нещата? Вие вземете един лотариен билет и мислите да спечелите един милион. Нищо не печели. Защо по същия начин да не приемете любовта? Приемете любовта тъй, както тегленето на един милион. Всеки, който е приел любовта, без да я изучава, той е получил всичко. Всеки, който я изучава, изгубил е и това, което има. Ако изучаваш любовта, ще изгубиш и това, което имаш. Тъй седи въпросът. В целия свят ние изучаваме любовта, как Господ е създал света, защо го е създал. Какво ще придобием от тая философия? След като приемем любовта, тогава ще почнем да изучаваме света и ние ще имаме правилната философия. Като дойде любовта, ще имаме едно истинско разбиране. Като изучаваме любовта, ще имаме един изопачен начин, както е сега.

Бъдете съвършени. Любете, тъй както Отец вас люби.

Блажени са, които са намерили любовта.

"Отче наш"

20 утринно слово 7 март 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

НА ПЪРВО МЯСТО

Празнувахме първия ден на пролетта.
“Добрата молитва”
“Евангелие от Матея”, 12 глава, 1 - 10 стих
“Евангелие от Лука”, 9 глава, 9 - 21 стих
“Евангелие от Йоана”, 3 глава, 1 - 15 стих
“Духът Божи”
“Молитва на Царството”

Една песен може да се изпее много пъти, но зависи кой я пее. Ако я пее някой майстор, е едно, но ако е някой, който не знае как да пее песента, то е друг въпрос.

Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните.

Апостол Павел говори за любов, която е на земята, за земната любов.

“Аз мога да любя”

Ако човек не знае в света как да се подмладява, той е изгубил смисъла на живота. Животът вън от подмладяването няма смисъл. Сега всички разбирате само какво нещо е остаряването. Остареете, говорите за старостта си. Хората остаряват, понеже не разбират какво нещо е младостта. Човек, който не разбира младостта, не може да разбере и старостта. Който не може да разбере старостта, не може да разбере и възрастния живот. Кой е възрастният живот? Съвременният живот. Ние поддържаме неща неверни. Всичкото заблуждение е там. Човек мисли, че е нещо, че той е цар, че е син Божи, всичко мисли. Постепенно вижда, че нито е цар, нито е син Божи, отслабва, отслабва и най-после го донесат с особено тържество, изнесат го от света навън. Казват, че има оня свят, но никой не е ходил на оня свят, не

знае какъв е. Казват, че са дошли от оня свят, забравили са оня свят. Дошъл е на тоя свят, и тоя свят не разбира какъв е. Ние мислим, че разбираме света. Единственото нещо, което знаем положително, то са всичките наши разочарования, които имаме. Туй е, което аз зная. Казва: “Млад бях, остарях. Не зная как остарях. Богат бях и осиромашах. Не зная как осиромашах. Силен бях, сега останах слаб, посмешище станах на всички наоколо.”

Сега аз не искам да ви говоря обезсърчително. Когато някой голям герой се разболее, какво става? Ние сме привеждали един пример за някой си Стоян Пехливанин от Варненско. Той е бил най-големият юнак в селото. Казвал: “Мамо, защо си ме родила такъв юнак, когато момите не ме обичат? Всичките моми бягат от мене.” Той бил юнак в цялата местност и, разбира се, всичките моми се страхуват от него: знае да бие, ако не слушат. Казвам, ние често говорим за любовта в света. Реалността на света се отличава на физическото поле със своята плътност, в духовния свят се отличава със своята мощност, а в Божествения свят се отличава със своята красота. Сега говорят за плътност, то е физическият свят. Когато говорят за мощност, дето се добива сила, то е духовният свят. Казвам, къде е Божественото? Всеки човек, който е красив, той е от Божествения свят. Всеки човек, който е силен и мощен, той е от духовния свят. Онзи, който е плътен, е от физическия свят. Често цитират стиха, че плътта няма да наследи Царството Божие. Че без плът, без мощ и красота как ще наследят Царството Божие? Онези, които казват, не мислят. Под думата плътност разбираме неща, които стават видими, достъпни на човешките умове, за ангелските умове и за онези от Божествения свят. Защото, когато Бог създава един свят, става видим. Най-първо, то е една мисъл, отвлечена мисъл. Ще стане един реален свят, който съдържа в себе си нещо материално, една гъста форма. После тази форма да е мощна и красива. Казвам, противоречията в света произтичат от три думи. Противоречията произтичат от плътността, от мощта и от красотата. Те са съблазни.

Там, дето има плътност, има съблазън. Парите, като са плътни, всеки ги обича. Човек, като стане силен, има съблазън. Силният си позволява да направи работи, които слабият не може да направи. И красивият си позволява да направи работи, които грозният не може да направи. Кои са причините за това?

Злото не е в яденето. Без ядене не може. И на физическия свят ще ядеш, и в духовния, и в Божествения свят ще ядеш. Злото седи в преяждането и в недояждането. Мощността зле я употребяваш. Когато злоупотребиш със своята мощност, със силата си или някой път не я проявиш - там е злото. Като си красив, и с красотата може да злоупотребиш. Сега разглеждам този въпрос от гледището на хората, както вие разбирате. Защото ние, хората на земята, сме семки, които трябва да се сеят в земята, да израстат. Едно дърво ще израсте, ще цъфне - това подразбира духовния свят. Нещата на физическото поле растат, в духовния свят само цъфтят, а в Божествения свят завързват и зреят. Ние свързваме тия трите процеса в едно, считаме, че са на физическото поле. Казвате: "Къде е Божественият свят?" Божественият свят е в зрелите плодове. "Къде е духовният свят?" В цветовете, които цъфтят. "Де е физическият свят?" В семките, в плътността, дето се сеят нещата. Вследствие на туй се възбуждат известни противоречия. За да стане светът плътен, знаете ли колко милиарда години Господ е мислил, докато направи света плътен? Хората могат да мислят хиляди години, докато разберат какво нещо е плътността.

Например сега се говори за налягането отвън. Но нямаме установена теория какво нещо е налягането. Казват: "Трептения има." Но какво е трептението? Факт е, че има трептения. Че телата се привличат от земята, привличат се, че се привличат от слънцето, привличат се. Туриш двайсет-трийсет кила на едно блюдо на везните и мериш. Казват: "Тук е петнайсет-двайсет кила захар или друг някой материал." Но някой силен човек хване едното блюдо на везните, потегли и шейсет кила се повдига. Няма никаква материя на блюдото, но той с едната си ръка тегли. Силата, с която тегли, повдига

петдесет, шейсет, седемдесет кила. Тегленето показва каква сила се крие вътре. Да теглиш едно нещо, то е вече в духовния свят. Самата материя е материална, но туй, което тежи, което наляга, налягането е от духовния свят. Напрежението отвътре е от Божествения свят. Едновременно на физическия свят, тъй както са оформени, ние имаме всичките нужди на земята. По някой път вие заставате против реда, който съществува. Какъв ред би трябвало да тури природата в света? Една мома остарява. Защо? От любов остарява. Един човек изгубва силата си. Защо? Борил се е, борил се е и най-после изгубил силата си. Не държи силата си, ходи да се бори, пехливанлък прави. Къде отиде нашият Дан Колов? Бори се в Америка, в Европа, докато изгуби силата си. Някой иска да покаже, че е много умен: мисли, мисли, докато оглупее. Туй, което се бори, губи от себе си. На физическото поле трябва да знаете, ако искаш да придобиеш нещо, туй, което желаеш, ще го изгубиш. Ти желаеш да живееш, трябва да знаеш, че непременно ще изгубиш живота си. Ти желаеш да бъдеш богат. Непременно трябва да знаеш, че ще осиромашееш, тъй че най-после никой няма да те зачита. Един ден ще ти съберат костите, ще ги турят в една торба, ще ги турят в някоя църква, ще ти поменават името, че знаменитият е турен в тая торба, да го помене Господ.

Чудни са хората със своите разбирания. Има един пример в Библията. Няколко души са носили един умрял. Дошли до гроба на Елисея, подгонили ги разбойници и те хвърлили умрелия в гроба и той, като се допрял до костите на Елисея, оживял. Благодарение, че излязоха разбойниците да ги подгонят и онези хвърлиха умрелия в гроба, който, като се допира до светията, оживява. Значи, ако се допрем до красотата, можем да оживеем. Ние не разбираме реалността на човека. Мислим за земните материални работи, мъртви неща са. Виждаме, като се посее едно семе в земята, оживява. На земята, щом се роди един човек, оживява. Има нещо в земята, което ние не виждаме. Ако не виждаме, причината е в нас. Слепият човек не вижда нещата, глухият недочува нещата, следователно светът е

затворен заради него. Казвам, ако някой би бил лишен от тези две сетива, той няма да има истинска представа какво нещо е светът. Казвам, в света къде е любовта? Ти носиш една риза четири-пет години, скъса се ризата, хвърлиш я, любов ли е? Никаква любов не е. Най-първо, се радваш на ризата, радваш се на дрехата, но като остарее, я хвърляме.

Казвам, любов ли е това? Радваш се на един цвят, повехне цветът, изчезва любовта ти. Радваш се на майка си, на баща си, на сестра си. Заминат за другия свят, дето са умрелите, ходиш на гробовете, плачеш заради тях. След като си плакал, баща ти не се връща, майка ти не се връща. Защо не се връща? Те са яли попарата на тоя свят, какво ще се върнат? Разправят един анекдот за един млад българин, който се наричал Иван. Може и тук да има Иван, Ивановци има много. Умира този Иван и жена му върви и плаче, и казва: "Иване, Иване, на кого ме оставяш?" Той не бил доумрял и като отишли до гроба, българите го постърсили, като го пущали в гроба, и Иван станал. Всички се разбягали. Казва този Иван: "Чакайте, тя казва на кого съм я оставил. Аз я оставих на вас. Виждам, че вие сте страхливи и че вие няма да се грижите за тази, която казва "Иване, Иване, на кого ме оставяш?" Тя не е готова да живее в света сама. Трябва дълго време да живея в света, докато уякне, че тогава да ида и аз в другия свят." Сега хубаво е като тази българка да плачете: "Иване, Иване, на кого ме оставяш?" Хубаво е Иван да възкръсне и да работи. Аз привеждам този пример, защото и ние сме на земята да работим. Единственото силно нещо е да работим.

Работа в света не може да се извърши без човешката любов. Работата е невъзможна без любовта. Някой казва: "Работа." Работата произтича от любовта. Без любов не можем да работим. Реалната работа принася щастие на човека. Единственото нещо, което ни свързва с духовния свят, то е работата. Ако работи човек, той ще се свърже с духовния свят. Най-първо, трябва движение, трябва учение, трябва и работа. Двете са приготовление за духовния свят. В духовния

свят като влезем, ще започнем да оживяваме, животът се ражда. Знанието в духовния свят се ражда. Връзката на духовния свят с Божествения е свободата. Що е свобода? Туй, което ни свързва с Божествения свят. Ти, ако не си свързан с Божествения свят, свободен не можеш да бъдеш. Искаме да бъдем свободни. Духовният свят служи само за връзка. Свободата като добиеш, тя служи да добиеш Божествения свят. В Божествения свят вече имаме туй, което наричаме истина. Истината, това е най-тежкото нещо в света. Единственото нещо, което нито се разлага, нито умира, нито някой може да поклати, нито може да се измени, е истината. Единственото нещо, което не се изменя и което е всякога най-красиво, е истината. На земята по-красиво от истината няма. Истината е свързана с работа, свобода и красота. В Божествения свят тя се замества с красотата, но истината е същността. Ако истината в нас не може да роди красотата на човешката душа, ние не сме в пътя на истината. Що е истината? Човек трябва да бъде плътен, мощен и красив. Тия думи аз ги употребявам. Плътността изразява външната страна на физическия свят, мощта изразява външната страна на духовния свят, а красотата изразява външната страна на Божествения свят. Само Божественият свят е красив, следователно, ако някой е красив на земята, ако някой ангел е красив, то е по отношение на Божествения свят. Физическият и духовният свят, това са огледала, в които Божественият свят се отразява. Не трябва да се смущавате. Някой казва: "Не зная." Нас не ни е потребно много знание. Многото знание, което не се прилага в живота, е товар. Може да знаеш кой човек е най-силен, но какво те ползва това? Ползва те, ако ти си силен. Може да знаеш кой човек е най-умен, но ти ако не си учен, какво те ползва? Може да знаеш кои са най-добрите певци, но ако ти не си певец, безпредметно е. Може да знаеш кои са най-добрите хора на света, но ако ти не си добър, безпредметно е. Туй, което знаем, трябва да бъдем. Ние мислим за Бога. По три неща се отличава Бог, които са достъпни за нас. Бог е любов. Любовта е достъпна за нас. Какъв е Той Сам, не Го знаем. Бог

като любов е достъпен за нас: и на физическото поле е достъпен, и в духовния свят е достъпен, и в Божествения. Бог е мъдрост. Мъдростта е достъпна и за физическия свят, и за духовния, и за Божествения свят. Бог е истина. Истината е достъпна и за земята, и за духовния, и за Божествения свят. За земята истината е достъпна като работа, в духовния свят - като свобода, а в Божествения свят - като красота. Зад красотата седи истината. Ние говорим за истината. Много мъчно е да се определи какво нещо е истината. Туй, което е най-красиво, туй, което е най-реално, неизменно и най-тежко, то е истина, следователно, когато призоваваме истината, ние сме свободни. Тя е основата. Истината е канарата, върху която е съграден животът ни. Всичките хора на земята сме нещастни, понеже истината не е основа, но пясъкът е основа. Христос казва: "Като дошли изпитанията, всички онези, които не са съградили живота си върху истината, всичко туй ще се разруши."

Казвам, три неща има в света. За да познаем любовта, трябва да познаваме живота. За да познаем живота, трябва да познаваме движението. Те са свързани. Ако ти разумно не можеш да се движиш, ако ти разумно не можеш да повдигаш и слагаш ръцете си, ако разумно не можеш да повдигаш и слагаш краката си, ако ти не можеш да отваряш очите си, да мигаш; на този свят, ако не знаеш как да отваряш и затваряш устата си; ако не знаеш как да лягаш и ставаш разумно; ако не знаеш да се обличаш и събличаш разумно; ако не знаеш да се събуваш и обуваш разумно, тогава какво ще знаеш ти от физическия свят? Казваш: "Не зная как да живея." В духовния свят живеенето е смяна на работата. Да живееш, значи трябва да разбираш. Ти живееш само когато смениш физическия с духовния и когато смениш духовния с Божествения живот. Ако ти не можеш да смениш физическия свят с духовния и ако не можеш да смениш духовния с Божествения, да познаваш любовта, ти трябва да се движиш разумно на земята. За да познаваш любовта, ти трябва в духовния свят да живееш. Да има в тебе всичкото желание в даден случай да

извършиш всяка една работа, която ти се дава, и да извършиш тази работа, без да искаш някаква заплата. Като вършиш работата за любовта, тя плаща. В света само любовта плаща най-добре. Няма по-добър господар от любовта. На нея като работиш, тя дава доброволно. Ако работиш извън любовта, и целия свят да ти го дадат без любов, пак ще ти го вземат. Любовта една семка да ти даде, никой не може да ти я вземе. Като ти даде любовта една семка, ти ще бъдеш най-силният човек, с тази семка чудеса можеш да направиш. Христос взе хляба, повдигна очите си нагоре - любов имаше в Него - помоли се, и този хляб се увеличи. И рибите се увеличиха. Казвате: "Чудо направи." Чудо направи, защото не само вярва, но любовта беше в Него. Той съедини физическия, духовния и Божествения свят в едно цяло.

Ние мислим, че Господ е само в Божествения свят, но то е заблуждение. Физическият свят е опознаване на духовния и Божествения, защото степени са това. Ти, за да познаеш Бога, трябва да слезеш във физическия свят, да познаеш плътността на всичките неща, които Бог е създал. После, да познаеш духовния свят, трябва да познаваш и живота. Да познаеш Божествения свят, трябва да изучаваш любовта. Ако ти не си изучил плътността на нещата, ако видимите неща не можеш да разбереш разумно, ако не можеш да живееш, как ще разбереш любовта? Чудното е, че хората търсят любовта извън плътността, извън мощта. Човек трябва да бъде плътен и мощен. Ако не сме силни, ние нищо не разбираме. Имаш богатство, ако не си силен, богатството ще ти го вземат. Другото е заблуждение, което съществува, че казвате: "Като дойде Господ, Той ще ни научи." Насила няма учение. Ако със сила ставаше всичко в света, Господ би го направил. Той създаде цялата вселена, но за човека е оставил да работи. Насила не може. Той трябва да има желание да учи, трябва да има любов да учи. Няма в света по-красиво нещо на физическото поле от учението. Три неща има в живота, които са красиви. Движение, учение и работа. На физическото поле знаете ли каква красота има в

един млад момък, който се движи? Знаеш каква красота има в един човек, който знае как да си движи лицето, очите. В туй движение се изразява неговата красота. Ние казваме: “Човек трябва да е Божествен.” Ако любовта не може да се изяви в живота, ако животът не може да се изяви в движение, те остават непонятни. Вие седите и сте недоволни от живота, защото има нещо криво. Вие искате хората да ви разбират, а вие сами себе си не разбирате. Искате хората да ви разбират. Чудна работа. Вие себе си не разбирате, а искате да разбирате духовния свят какъв е. Чудна работа. Значи слепият да иска да разбере светлината без очи. То е невъзможно. Най-първо, човек трябва да разбере себе си. Първото нещо е да разбереш себе си. Ти страдаш, трябва да разбереш защо страдаш. Слаб си, трябва да разбереш защо си слаб. Невежа си, трябва да разбереш защо си невежа. Учен си, трябва да разбереш защо си учен. Красив си, трябва да разбереш защо си красив. Което притежаваш в дадения случай, трябва да съзнаваш. Как може да се прояви любовта, какво искаш ти, преценка ти трябва. Да ви приведа пример в какво седи оценката. Ако ви дам един красив хляб, който е силен и мощен, и красив, ако този хляб не го опиташ, какво ще се ползваш? Ако целия ден го държите под мишницата, целувате го, прегръщате го, какво ще добиете? Този хляб ще го приемеш на гости. Най-първо, ще го вземеш с ръцете си, ще благодариш, че хлябът е жив. Този хляб ти говори, жив е той. Ще кажеш: “Благодаря, че Господ те е изпратил.” Ще го приемеш на гости, да ти каже какво е казал Господ. Като приемете хляба вътре, вие не разбирате, и този процес го наричаме смилане. Казвате, че стомахът е воденица. Като поеме въздух човек в дробовете си, казвате, пречистване става, и то не е вярно. Ти ще разбереш езика на хляба. Христос казва: “Аз съм живият хляб, Който съм слязъл от небето, и който Ме яде, ще има живот вечен.” Какви ли не теории са се създали. Какви ли не хора са идвали при мене да ме питат. Преди години идва тук при мене един и ме пита дали може да стане като Дан Колов. Казвам: “Може да станеш, но ще отидеш при Дан Колов.” Друг ме

пита: “Богат може ли да стана?” “Може да станеш, но ще отидеш при един английски милионер, и ти гладен ще умреш.” Един млад момък ме пита може ли да се ожени за някоя красива мома. “Може да се ожениш, казвам, но тя ще те остави. Ще те остави, разбира се. В реда на нещата е. ” Чудни са хората. В една каса, дето са турени богатства, ако туй богатство не влиза и не излиза, ако затвориш богатството в касата, не става. То трябва да влиза и излиза. Ще те остави жена ти, и човек тогава ще станеш. Ако жена ти е при теб, ти човек не може да станеш. Семето, ако не излезе из хамбара и не се посее, нищо няма да стане. Но ако излезе и се посее, ще израсте, и плод ще даде. Хората искат цял живот да ги обичат. Тя се заблуждава, че той можел да обича други жени. В света съществува само една разумна жена, Божествена. Три жени съществуват: една в Божествения свят, една в духовния и една на физическото поле. Според моето убеждение мъжът може да люби само три жени: на физическото поле една, в духовния свят - друга и в Божествения свят - трета. Вие намирате, че има нещо не в ред да обича три жени. Че какво има в три жени? Думата жена не харесвам, няма съдържание. То е свършен процес: да жънеш нещо. Другарка е по-близо, отколкото да каже някой: “Тя ми е жена.” Никаква жена не ти е. Ако ти е жена, трябва да я вършееш. Ако е жена, трябва да я жънеш.

Да дойдем до една нова идея. Ако ние не можем да се просветим, да разберем света от Божествено гледище - Бог иска да бъде достъпен за нас във физическото поле, физически да Го разбираме. Бога трябва да Го разбираме. Да ти е приятно, когато ти се движиш, да ти е приятно, когато се учиш, и да ти е приятно, когато работиш. На физическото поле три неща има. Миеш паници, да ти е приятно. Жената казва: “Аз за паници ли се ожених, да мия?” Че ти, ако не можеш да умиеш на свят паниците, какво може да направиш? По някой път и аз съм врачувал. Когато искам да врачувам, искам да зная някой какъв е - дам му да измие една паница. Имам една лупа и като измие паницата, взема и я разгледам с лупата и започвам да му

врачувам. Ако измие добре паницата, той човек ще стане, ако не я измие, човек не може да стане. Много лесно всички може да врачувате. Искаш да направиш някого приятел или искаш с някого да станеш съдружник, накарай го да ти измие паницата. Искаш да се учиш при някой учител. Ха сега мъчнотията! Как да караш учителя да мие паниците? Учителят може да накара учениците да му мият паниците. Ето аз, като ученик, как бих питал учителя какъв ще бъде. Ще му занеса четири-пет ябълки, ще ги туря в една паница, ще туря хляб в паницата и ще го оставя. Ще видя как е изял ябълките. Ако ги е изял с корите заедно, липсва му нещо. Втория път ще му занеса круши. Ако ги е обелил и изял, пак му липсва нещо. Ако ябълките не е обелил, а крушите е обелил, липсва му нещо. После ще му занеса зарзали и ще видя как ги е ял. Ако, след като е ял, и всичките кокички ги е оставил в паницата и е оставил аз да я турям на мястото, няма да стане учител. Аз ще му гадая вече. Учителят, като изяде тия ябълки, трябва да скрие тия паници. Кокичките са свещени. Не са, както ние мислим. Хвърляме ги по земята. Ние сме много невъзпитани хора. Хляба хвърляме, кокичките хвърляме, плюем навсякъде. Един живот крайно безразборен. Много лошо е. Седи някой на стола, чумери се, не може да седи спокойно, върти се, нещо го мъчи вътре. Сега и аз се движа, понеже и вие се движите. Аз, като се движа, изразявам вашето състояние. Вие всички сте неспокойни. Когато станете по-спокойни, и аз ще стана по-спокоен. Онези листа отвън, щом духа вятър, не може да бъдат спокойни. Движението зависи от нашето неразбиране. От туй става неразумното движение в света. Най-първо, Бог ти даде богатство, и ти искаш с туй богатство да се покажеш пред хората, че си богат. То е лъжлива идея. Ти мислиш, че си чиновник, на някого Бог му поверил богатството за Неговата слава, Той ти дал жито, царевица, всички тия работи, не да се хвалиш пред хората. Тази царевица и жито трябва да ги раздаваш на хората. Казва: “Къде ще му иде краят?” Чудна работа, трябва ли един слуга, който служи при един господар, да се осигурява? Той е осигурен. Ние всинца в света

сме осигурени. Ако бихте знаяли, има къде да черпите сигурност. Ако слугувате на Бога, щяхте да бъдете здрави. Ако разбирате Бога както трябва, всичкото, каквото искате, може да го имате - не излишните работи. Ако Бог облича цветята, ако Бог облича райската птица с най-хубавите дрехи, няма ли и вас по същия начин да облече? Дреха без любов е едно нещастие. Живот без любов е нещастие. Движение без любов е нещастие. Знание без любов е нещастие. Учение без любов е нещастие. Работа без любов е нещастие. Свобода без любов е нещастие. Всичките неща, които вършим в света, е нещастие. Казва: "Нищо не ме интересува." Какво ни интересува нас? В България кои пари вървят? Които имат български герб. В Англия кои пари вървят? Които имат английски герб. В Германия кои пари вървят? Които имат германски герб. В Русия кои пари вървят? Които имат руски герб. За тия пари държавата има известни отношения, има кой да гарантира. Зад английската монета, като дойде в България, ако няма английски герб, няма да я приемат. Една книжна английска монета колко струва? Ако зад тази монета седи Англия, Германия или коя да е друга държава, тя струва нещо, ако никоя държава на седи зад нея, нищо не струва.

Ако зад всяка наша добродетел, ако зад всяка наша мисъл, ако зад всяко наше чувство не седи Божественият свят, колко струва това чувство? Ако зад всяка наша постъпка не седи Божественият свят, колко струва тази постъпка? Казвате: "Да мислим сериозно." Не да мислим сериозно, но трезво да мислим. Вземам българска банкнота. Благодарение на българската държава, дето дадеш банкнотата, вземат я и ти услужват. Чудни сме ние, когато искаме да ни вярват на голи думи. Казваш: "Вярвам в Бога." То са голи думи. Какво вярваш в Бога? Ако ти нямаш любов, ако нямаш живот, ако нямаш движение, ако нямаш мъдрост, ако нямаш знание, ако нямаш учение, ако не познаваш истината, ако не познаваш свободата и ако не познаваш работата, какво е твоето верую? Новите хора съвсем други понятия трябва да имат. Ако дойде днес Христос, какво ще каже? Той е дошъл

в умовете на хората. Христос днес казва на всичките хора, че на първо място в умовете си трябва да поставим Бога. Както Бог мисли, така и ние трябва да мислим. Христос днес е дошъл и казва на всичките хора, че в своите чувства и в своята душа трябва да поставим любовта на първо място. И в умовете ни, и в сърцата ни, и в душите ни, и в духовете ни Божественото трябва да бъде на пръв план. Само така ще бъдем красиви, мощни и плътни. Под думата плътност разбираме туй, което е реалност в света. Сега аз не искам пред вас като оратор да ви кажа, че за Бога трябва да живеем и Бог трябва да живее в нас. Това са два процеса. Не можем да живеем без Бога. Ние живеем в Бога. Всичките ми разправят, че трябва да живеем в Бога. Той ни е създал, турил ни е в света, ние живеем в Него. Не ние да живеем в Бога, но Бог да живее в нас е въпросът. Имаме първата любов. Втората любов, Божествената, да проявим. Вътре да оставим любовта на Бога да се прояви в нас. Господ ти шепне: "Раздай всичкото имане." Казваш: "Как ще го раздам?" Раздай го. Той е господар. Каже ли ти "Раздай", раздай го. "Сиромах ще стана." Хората в сегашния порядък, които не вярват в Бога, не стават ли бедни? Сега хората се бият, Господ ли им е казал? Друг им е казал. Бият се и учени, и прости. Казва: "Аз не мога да се подчиня на заблужденията." Когато хората говорят, ние се подчиняваме; когато Бог говори, ние разсъждаваме, за Господа мислим. Аз говоря на вас не какво хората правят, какво ние правим. Господ десет пъти ти говори на деня, ти седиш на стола и мислиш дали Той ти говори, или друг ти говори. Какъвто си ти, такъв е и Господ. Аз да ви кажа де сте вие и де живеете вие. Всичките нещастия, които имате във вашия живот, причината сте вие. Защото сте живели без Бога. Казвате: "Защо страдам?" Защото живееш без Бога. Всеки човек, който живее без Бога, ще страда, нищо повече. Всеки човек, който живее с Бога, ще бъде щастлив, блажен ще бъде. Сиромах си - без Бога живееш. Невежа си - без Бога живееш. Изгубил си силата си - без Бога живееш. Нямаш свърталище - без Бога живееш. Къде да Го намерим? Чудна работа. Къде да намерим въздуха? Във въздуха е

Господ, в светлината е, Той постоянно слиза и възлиза. Той не се бави много. В светлината в нас остава само една триста хилядна от секундата. Така и във въздуха не стои дълго. В човешката мисъл движението е още по-бързо, с милиарди е в секунда. Голямо безлюбие има в нас. Светът без любов не може да се разбере. Живот без любов не може да се разбере. Наука без любов не може да се разбере. Красота без любов не може да се разбере. Богатство без любов не може да се разбере. Всичките неща в света не може да се разберат без любов, не може да се проучат. Като разбереш нещо, ще живееш. Ти, като разбираш живота, ще се подмладиш. Под Божествен живот аз разбирам това вечното подмладяване. Човешкият живот е вечно остаряване. По човешки ако живееш, вечно ще остаряваш. По Божествено ако живееш, вечно ще се подмладяваш. Ако духовно живееш, вечно мощен ще ставаш. Сега ние оставяме за другия свят. Оня свят и този свят са тук. Както разбирате тук живота, тъй ще го разбирате и на другия свят. Както разбираш живота в затвора, така ще го разбираш и отвън, само че отвънка ще имаш свобода. Сега ние сме в затвор и ако в този затвор не разбираме живота, и отвън няма да го разберем. В затвора ние се подчиняваме. В тази стая да влезеш - с двама, с трима или с четирима ще живееш. Не сте господари в живота. В затвора ще живееш, както ти заповядват, ще се обличаш, както ти заповядват. Вие казвате: "Дойде ми тази мисъл." Вие сте в затвора още. За да разберем Божествения свят, трябва да сме отвън затвора. Докато сме в затвора, по един начин разбираме. Когато сме извън затвора, по друг начин разбираме. Когато ние направим едно жилище, понеже имаме една опитност със затвора, да направим едно жилище, дето затворниците да влизат и излизат, наместо да им заповядвате, ще ги прощаваме. Всеки дом е затвор. Затвор, но модерен затвор. Децата са затворници, дъщерята, бащата, майката, и те са затворници. Някой ги е затворил. Те са научили онзи затвор какъв е и са направили модерен затвор. Казвам, за в бъдеще ще направим някой модерен затвор. На някой му е дотегнало тук, казва:

“Като ида в оня свят” - мисли, че ангелите ще го посрещнат. Ако знаеш да пееш, ще те посрещнат, ако не знаеш да пееш, хич няма да те посрещнат. Ако си пълен с грехове, няма да те приемат. Който е безотечествен, няма до го приемат. Казва Христос: “Събирайте си съкровища, дето молец и крадец не влизат.” Що са добродетелите? Това са богатства, с които трябва да станем богати. Оставете сиромашията. Богат във физическия свят, богат в духовния свят, богат в Божествения свят. Какво богатство? Богат с разум и сила. Богат с добродетели. Богат човек е онзи, който носи свобода за всичките хора. Носиш свобода за своите мисли, носиш свобода за своите чувства, не е така безразборно, носиш свобода на мислите на всичките хора. Влезеш в един дом, скарали се хората. Ще ги попиташ защо се карат. Карат се, че той бил беден и жената повярвала, че е беден. Не е беден. Опитват я временно. Аз съм привеждал следния пример. Връща се един французин във Франция, в Париж. Милионер бил. Имал трима души братовчеди и искал да ги опита при кого може да живее. Казва: “Бях богат и осиромашах. Нямам никак пари.” Отишъл и живял една седмица при единия си братовчед. Той му казва: “Не можем да те поддържаме, трябва да ни напуснеш.” Отива при другия си братовчед. Живял две седмици при него, но и той му казал, че при тях не може да остане, трябва да си намери място. Отишъл при третия си братовчед, и при него живял 3-4 месеца, и той му казал: “Не се бой, ти ще можеш да живееш при нас. Като има за нас, и за тебе ще има.” Като живял една година при него, той му казва: “Аз не съм сиромах, богат съм.” И завещал богатството си на него. Идват другите му братовчеди и го канят да живее при тях. Той им казва: “Късно е вече.”

Ако вие не можете да приемете Господа вътре в сърцето си, как очаквате Той да ви приеме? Чудна работа. Искаме Бог спрямо нас да бъде благ, като се помолим, да ни послуша. Че ние какво сме направили заради Господа, кажете ми? Аз не обичам да говоря за себе си, защото компрометирам себе си. По някой път седя на стол и си мисля за някой въпрос и слушам: една котка мечи вън. Някой път ми

иде да я ритна, не мечи навреме. Започна да мисля, че тази котка не мисли като мене, тя е котка. Тя се показва любезна, има доверие в мене, че като помечи, ще є дам нещо. Ставам разположен. Някой път искам сух хляб да є дам. Отрежа є малко кашкавал или ако са ми донесли баница, ще є дам. Има нещо в човешкото естество. Искам да я ритна тази котка, да не ме смущава. Ще є дадеш, както ти обичаш. Ти искаш тя да разбира, услужи є, ти си умен. Като се обхождам така с нея, по някой път искам да я набия, по някой път да я погълча, после се явява едно съзнание. Аз излизам, разхождам се, и тя върви след мене като адютант. Аз се връщам, и тя се връща. Възпитава се, цяла нощ седи пред вратата ми. Спи там като стражар. Българите имат поверие: дето котка варди, зло не влиза.

Сега въпросът е, ако не можем да бъдем тъй добри заради Бога, не от себе си, ако не можем да бъдем тъй внимателни, как ще бъдат хората внимателни спрямо нас? Каквато е моята обноска спрямо всичките, ние нямаме обноска спрямо едно дърво, ние нямаме обноска спрямо водата, ние нямаме обноска спрямо въздуха, ние нямаме обноска спрямо туй, което Бог е създал, какво отношение може да има Бог спрямо нас? Във всички ни трябва да се роди желание да имаме крайно почитание и уважение спрямо всичко онова, което Бог е създал. Изгрява слънцето - да се зарадваш, че слънцето изгрява. Вятърът духа - да се зарадваш, че духа вятър. Цветята цъфтят. Казваш: "За кого? Не е заради мен." За тебе е и за всичките. Радвай се, че мушиците отиват на цветята, радвай се на тях. За всичко на света трябва да се радваме. Сега ние искаме без любовта на Онзи, Който създаде света, да бъдем щастливи, то е невъзможно.

Казвам, снемете себе си от първото място, вие сте все на тронове турени. И в сърцето си, и в душата си на първо място сте вие. В ума си на първо място сте вие. И в духа на първо място сте вие. Турете на първо място Онзи, Който ви е създал, Той заслужава първото място. Нали дойдоха при Христа двама ученици и искаха да заемат първото място. Много добре искаха. Трябваше да кажат: "Учителю, кажи ни на

кое място да поставим Господа.” А те искаха да седнат на първото място. Христос им казва: “Не знаете какво искате. Чашата, която Аз пия, ще пиете и кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстите. А на първото място ще седне, Комуто е дадено.” Само Бог има първото място. За нас е второто място. Всеки, който си позволи да заеме първото място, главата му ще побелее. Тогава ти трябва да бъдеш готов да услужиш на целия свят, като имаш първото място. Болни, страдащи се молят, ако не можеш да услужиш, остави Бог на първото място, Който може да помогне на всички. Ние на всички не може да помогнем. Бог може да люби всички, ние не можем да любим всички. Ние, хората, може да любим само едного. Малкото може да люби само едного, голямото може да люби всички. Някой път казвате: “Да любим всички.” Ако живее Бог в нас, всички можем да обичаме; ако ние живеем, само едного можем да обичаме, най-много трима души. Кои ще бъдат? Едно момиче, едно момче и жената. Те са тримата. Ти си четвъртият. Може да обичаме всички, то е Божественото. Ако Бог живее в нас, ние може да обичаме всички. Ако ние Го поставим на първото място, тогава тази любов вече е плътна. “Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.” Тогава само Бог е в сила да ни научи как да обичаме. Ние никъде не можем да научим това. Ако е въпрос за любов, отникъде не може да научите това. Ако дойде до истинското знание, пак от Бога ще го научите. Истинските неща, любовта от Бога идва, мъдростта от Бога идва и свободата от Бога идва. Ако приемем тия неща и поставите на трите свята, поставите любовта на място, поставите мъдростта на място, поставите свободата на място, тогава ще дойде животът, знанието, свободата, движението, учението, работата, и те са на място. Всичките неща ще дойдат. Ти може да бъдеш млад, без Бога ще остарееш. Ти можеш да станеш стар, без Бога ще умреш. Ако идеш без Бога в другия свят, в ада ще идеш, ще умреш. Разправят, апостол Петър бил в рая. Знаеш какво значи Петър. Една българка ми даваше смешно тълкуване, няма да кажа нейното тълкуване. Думата Петър е зрял плод. Вие

казвате: Петър значи камък. Не е така, Петър е узрял плод. Петър, който се отрече от Христа, беше зелен. Христос му каза: “Петре, Петре, зелен си. Тази вечер ще се отречеш три пъти от Мене, понеже не си узрял.” “Учителю, всички да се отрекат, аз няма да се отрека.” “Три пъти ще се отречеш, преди петелът да е пропял.” Като пропя петелът, казва: “Каквото ти казах, това стана. Де ти отиде геройството? Не си узрял, Петре. Ако ти се отричаш от любовта, не си узрял. Ако ти се отречеш от мъдростта, не си узрял. Ако ти се отречеш от истината, не си узрял. Ако ти се отречеш от живота, не си узрял. Ако ти се отречеш от знанието, не си узрял. Ако ти се отречеш от свободата, не си узрял. Ако ти се отречеш от движението, от учението, от работата, ти не си узрял. Всички ония хора, които не са узрели, ще се отрекат, Петър е там. Човек, който не е узрял, няма никакво бъдеще. Само узрелите хора имат бъдеще. Плод, който има сладък сок, има бъдеще. Той и при царя може да иде, и при княза може да иде, навсякъде може да иде.

Казвам: за да узреете всички, най-първо, трябва да направите една реформа. Нали искате реформа. Като се върнете, всеки да направи реформа. Да постави на първо място в ума си Господа, да постави на първо място в сърцето си Господа, да постави на първо място в душата си Господа и да постави на първо място в духа си Господа. Че като видиш Господа, да чувстваш вътрешна радост. Като ти каже нещо Господ, два пъти да го не повтаря. Веднъж като ти каже, да бъдеш готов. Ще видите тогава как ще ви тръгне напред. Ще се подмладите. Тия бръчки ще изчезнат.

Сега като ви гледам, вие си казвате: “Колко хубаво говориш, колко мъчно става.” Разбирам, че мъчно става. Божествените работи стават при големи мъчнотии. Дето има големи мъчнотии, там е Божественото, дето няма мъчнотии, не е Божественото. Ако може да обичаш само едного, то е човешка любов. И тази любов е хубава. Но този, който те обича, единия, когото ти обичаш, може да го обичаш десет, петнайсет, двайсет, трийсет години, най-много сто и двайсет

години. Като го обичаш сто и двайсет години, ще избяга, дотяга му. Хората умират, да се освободят от еднообразната любов. Казва: “Аз те обичам, но ти друг няма да обичаш освен мене.” По три пъти на ден повтаря това. Сутрин казва: “Аз те обичам, друг няма да обичаш”, на обед казва и вечер казва. Сто и двайсет години по три пъти на ден - почти сто и трийсет хиляди пъти само да му се повтаря: “Другиго няма да обичаш.” Какво учение е това? Това е човешко. Хубаво е, но няма никакъв прогрес. Божественото казва: “Всички ще обичаш.” В Божествения свят има какво да обичаш, всички ще обичаш, значи да идеш да се учиш при тях. Ти, като обичаш един човек, ще се научиш много работи. Онзи, когото обичаш, че не може да се учиш от него, не е обич. Аз разбирам обич, от когото всякога, като обичаш, може да се учиш. Като обичаш един скъпоценен камък, научаваш нещо. Като обичаме хляба, от хляба научаваме нещо. Ръката като изучаваме, научаваме нещо. Не само с палеца, но с всичките пръсти може да свършиш работата. По кой начин се върши работата? Ако пръстите не се подчиняват на този палец, каква работа може да свършиш? Като стегнеш ръката си на юмрук, кажи: “Искам моето сърце, моят ум, моята душа да бъдат едно с Господа.” Като станеш, кажи: “Искам Господ да бъде на първото място.” Свий си тогава ръката на юмрук. Господ заповядва, започни работа. Като престане Господ да заповядва на един цигулар, заболи го ръката и казва: “Не искам да свиря.” Там, дето има любов, има щастие, има блаженство. Там, дето няма любов, идат всичките нещастия. Там, дето има достатъчно разбиране, има щастие. Казват: “Само едного трябва да обичаш.” В бъдещата култура, която иде, кого ще обичаш?

Еврейските пророци се бориха с идолопоклонството на своя народ. Целият сегашен свят трябва да се освободи от своето идолопоклонство. Нашите идоли ни заповядват, не ни заповядва Господ. Бог, Който ни е създал в света, ограничил ли ни е? Каква свобода ни е дал? Каква свобода е дал на очите ни, каква свобода е дал на ушите ни, каква свобода е дал на ръцете ни, на краката ни? Я

вижте един музикант, като свири на пианото, каква свобода има. Онзи, който не слуша Господа, не знае. Онзи, който слуша Господа, може да говори; онзи, който не слуша Господа, не може да говори. Онзи, у когото Господ се е наместил на първото място, може да мисли. Онзи, у когото Бог е на първото място в сърцето, може да пее. Онзи, у когото Господ е на първото място в душата, силен се проявява. Там, дето Бог е поставен в човешкия дух на първо място, духът силен става. За да ставаме силни хора, трябва да поставим Господа на място. Туй Господ не иска. Аз ви казвам как седи въпросът. Мене не ми е казал Господ да ви кажа да Го поставите на първото място. Той въпрос не го прави. Ако по човешки говоря, той казва: "Оставете ги да си поблъскат главите, като се блъскат, блъскат, ще познаят." Туй, което ви говоря, след хиляди години пак ще го приемете. Казвам ви да го направите, преди да ви е оголяла главата. Не чакайте да дойдат и да ви заставят. Сега християнският свят очаква Христа. Христос всяка сутрин иде като светлина, те го чакат на облаците да дойде. След хиляди години, аз ви казвам, ако очаквате Христа да дойде на облаците, ще има голямо страдание. Тази война е в облаците горе. Аз ви говоря за един Христос, който ще дойде в облаците. Той ще дойде със светлина, ще има ред и порядък. Затворите ще се отворят, мъртвите ще станат, болните ще оздравеят, невежите ще поумнеят. Ще има братство и равенство. Братство и равенство има само когато любовта дойде, когато Бог се постави в умовете на място. Всеки човек да постави Бога на място в сърцето си, в душата си и в духа си. То е идването на Христа в света. То е новата епоха. Всеки човек става безсмъртен. То е вечното подмладяване в живота. По-хубаво нещо няма, когато поставиш любовта в ума си. Цяла епоха ще има. Когато поставиш любовта в сърцето си, цяла епоха ще има. Когато поставиш любовта в душата си, цяла епоха ще има. И когато поставиш любовта в духа си, цяла епоха ще има. Тия епохи ще започнат, и тогава ти ще кажеш: "Сляп бях, а сега виждам. Слаб бях едно време, но сега съм силен. Невежа бях едно време, но

сега вече зная.” Другите неща - пророчества, знания, ще изчезнат, ще остане любовта, която прави човека господар, да се радва на всичките блага, които Бог е дал. Казвам: “Поставете любовта на място, за да бъдете сънаследници на богатите блага не само за хиляди, но и за милиони години. Целият свят ще се отвори пред вас. Като приемете любовта, след като живеете на земята, ще бъдете сънаследници на други слънца, навсякъде ще ходите на гости. Някои искате да идете на гости във Франция, Германия. Хубаво е, ще има какво да научите. Но може да идете на слънцето и на другите слънца. Те са далечни перспективи. Най-първо, като приемем любовта, ще започнем да ходим на гости на хората, които са приели любовта. Какви велики са хората, които имат любов. Тогава ще видите какъв е целият свят. Вашите съседи, като приемат Господа, тогава ще видите какво нещо е човешката душа. Ще има хиляди години да се посещавате и ще кажете: “Колко сме били невежи досега, не сме знаели какво богатство Бог е вложил във всичките. Ще се възлюбим.” Тогава хората ще бъдат братя и сестри.

Сега остават трите: любов, вяра и надежда. А най-голяма от тях е любовта, която трябва да се възцари в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа, в човешкия дух. Вярата и надеждата са служители на любовта, двете ръце на любовта, за да работи в света, да направи света щастлив.

Учителят прочете от “Новия свят”: “Душата е храм на любовта, умът е светилище на мъдростта, сърцето е олтар на истината.”

“Отче наш”

21 утринно слово 21 март 1943 г., неделя, 5 ч. 30 мин. сутринта София - Изгрев

ДВА ПЪТИ РОДЕНИ

"Добрата молитва"
"91 псалом"
"Молитва на Царството"
"Мисли, право мисли"

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.
"Духът Божи"
Да имаме едно размишление.
"В начало бе Словото"

Тази глава е четена много пъти, и вие сте я чели. Ако човек идва на земята, каква е неговата цел? Когато човек постъпва в едно училище, да кажем, учи се да свири, пък не може да свири на свят, или постъпва в рисувална академия, не знае да рисува, или изучава ораторството, и не знае как да говори, или изучава филология, и не разбира, няма дарби, най-после, ако яде човек, ако гледа, ако слуша, той трябва да знае какво е придобил чрез очите, чрез ушите, чрез устата, чрез ръцете, чрез краката, чрез стомаха, чрез дробовете си. Ако вашият стомах е развален, и вие ядете, какво ще се ползвате? Първото нещо, стомахът на човека трябва да бъде здрав, за да свърши една работа. Защото и стомахът се учи. Те са на училище. Дробовете, и те се учат. Мозъкът, и той се учи. Краката и ръцете се учат. Човек едновременно се учи и преподава.

Сега, представете си, че обичате да се занимавате с хорски работи. Има хорски работи, които са много приятни. Слушаш, някой пее. Хубаво е да го слушаш. Говори някой много хубаво. Слушаш го. Но говори врели-неврели, карат се двама души, турят си какви не епитети. Ти, като ги слушаш, започваш да разказваш как са се поздравлявали, повтаряш речите кой какво казал. Сегашните съдии,

когато някой напсувал някого, съдията ще пита: "Ти как каза?" И той ще каже точно как е казал. Мисля, че за в бъдеще трябва да има един микрофон и когато се псува, да се запише на микрофона. Когато искат да знаят кой какво е казал, ще турят плочата да се върти, та хората да се освободят, да не си цапат умовете. За в бъдеще, когато двама души се псуват, ще има микрофон, плоча и плочата ще свидетелства как са се псували, кой какво казал. Та човек да не повтаря.

Животът изисква ученици, и то много добри ученици. Всеки баща очаква ли обикновен син, да си харчи парите по него? Той чака одарен син. Ако е талантлив, даровит, радва се бащата. Казвам, сега ние трябва да изправим една погрешка. Християните от 2000 години правиха една погрешка и сегашния век изкупуват греховете. Евреите не искаха да стават проповедници. Казваха: "Нас не ни трябва да проповядваме, но да си осигурим работите като народ." Кой ще ходи да проповядва за несретни работи? Този човек, като разправя, кой знае, я му говорил Господ, я не.

Християните като приеха християнството, католическата църква разбра, че трябва да гони хората. Да гони онези, които не вярват, както те вярваха. Създадоха инквизицията и опърлиха много свят. Дойдоха англосаксонците. Те казват: "Ние не искаме да пърлим хората. Господ ги е повикал, това е тяхна работа. Ние не искаме инквизиция. Но нас ни дай парици, ние ще проповядваме. Плати ни." Казва Господ: "Идете. Колкото пари искате, ще ви платим." По-хубаво с пари, отколкото другото: който не вярва, да ходи в огъня. Парите не може да оправят света. Тогава дойдоха избрани хора, на които много се плаща, за да говорят. Много хубаво говори, но трябва да му се плати. Всичките хора набраха много пари, да им се говори много. Значи бакалска работа стана. Идеш на бакалина, платиш много пари, ще ти даде хубава стока. Платиш малко, по-лоша стока. Християнството започна да проповядва според парите. В Америка, когато викат някой проповедник да каже хубава беседа, ще му платят

50-100 долара. Знаете колко са сто долара? Десет долара, ако вземете, ако са хиляда лева, сто долара са десет хиляди лева. За една беседа вие трябва да платите таман десет хиляди лева. Представете си, че аз по две беседи държа. Два пъти по десет хиляди лева - двайсет хиляди лева. Как мислите изгревчани да ги платят? Като излезете, ще говорите и ще кажете: “Оскуба ни двайсет хиляди лева, какво научихме?” Тогава ще учите много добре. Ако плащате, ще учите.

Тия методи са хубави, но не са методи на любовта. Какво ще говори един човек, който не обича истината? Ако човек няма любов за музика, ще свири нещо, ще пее, но още като чуеш, разбираш, че без любов пее. Свири някой цигулар, няма любов, нищо не излиза. Цигулката не върви. Някой свири на пианото, не върви. Суха е, нищо не излиза - като някой пън, бият кожата, дига шум. Ние трябва да се позамислим. Вие казвате: “Да се свърши войната.” Тази война е от миналото, тя ще се свърши. Тя, войната, ще се свърши. Но ние как ще свършим живота? И между нас има война. И в нас има война - между ума и сърцето. Между сърцето и душата има вътрешен спор. Един ден си разположен, другия ден не си разположен, съмнения, подозрения. Искаш да правиш добро, и най-после казваш: “И с добро не става.” Искаш със сила. И със сила не става. Онзи, който ти е направил зло, е по-силен от тебе. Ти течеш да го биеш, удариш един шамар, той ти удари два. Ти го удариш дваж, той те удари пет пъти.

Ние, съвременните хора, трябва да мязаме на хубави цветя. Като цветя трябва да имате ухание. Като те посадят в земята, то е мъчението. Да израстеш из земята, значи победил си мъчението. Да цъфнеш, то е труд, да завържеш, това е работа. Ще започнете с мъчението в земята. Ще пуснеш корени, ще израстеш навън, това е труд. Работата, която увенчава, това е плодът. Бъдещият живот ще бъде пак на земята. В Притчите има едно място, където се казва: “Вселих се в Неговата обетована земя и наслаждението ми беше с човешките синове.” Обетованата земя къде е? Казвате: “Къде е онзи свят?” Онзи свят е тук. Слепи сте, не го виждате. Гледате нагоре

някъде. Има милионна част от микрона - милимикрон. Има още по-малки частички. Има хиксове, още по-дребни. Един протон е един милион пъти по-малък от милиметъра. Какво знаем ние за протона, за електрона? Нищо не знаем. Те са разни хипотези. Или какво знаем за злото или за лошите мисли? Минават през ума ти и къде отиват? Не знаеш. Имаш едно неразположение, не знаеш откъде иде. Във всеки един човек трябва да станат два процеса.

Най-първо, трябва да се родиш по плът. А след туй трябва да се родиш по Дух. Роденото по плът върви по закона на индуското учение за кармата. Този въпрос и досега седи неразрешен. Поддържате, че човек трябва да се въплъти втори път. Като се родиш по плът, после трябва да се родиш и по Дух. Единият процес е несъзнателен. Баща ти и майка ти знаят, че се раждаш, а ти не помниш. При другия процес ти сам ще знаеш, че си се родил от вода и Дух. Та казвам, ако човек в този живот не се роди два пъти, пак ще действа колелото на кармата, тя се увеличава. Втория път, ако не се роди по Дух, не го чака добро, върви в низходяща степен. Ако се роди по Дух, върви във възходяща степен. Втория път, като се родиш по плът, пак трябва да се родиш по Дух. Третия, като се родиш по плът, пак трябва да се родиш по Дух. Вие питате защо е така. Защото не може да бъде другояче. Вие може да кажете, че човек трябва да яде. Да яде, но как? Като яде, да е недоволен? Не. Да яде, че да е доволен. Да има едно приятно чувство, да се радва. След като си ял, увиваш се, заболял те коремът. Туй ядене не струва. По плът ядене, то е коремоболие. Що е раждане по плът? Коремоболие. Що е раждане по Дух? Ще се радваш. Казваш: "Искам така да ям." Ако те заболи корем, то е ядене по плът. Ако не те боли корем, по Дух е яденето. Всякога, когато ядеш зле, е по плът. А когато ядеш добре, е по Дух. Ясна да бъде идеята ви.

Пита Го Никодим и Христос му казва: "Ти си учител Израилев, тия работи не ги ли знаеш?" За да родиш, ти трябва да се смалиш. Когато минаваш през голяма врата, няма какво да се смаляваш. Да

допуснем, че отиваш в един двор с каруца или с автомобил, а вратата е много малка. Ще оставиш автомобила и ще влезеш сам през вратата. Не може да влезеш с автомобила вътре. По плът роден значи с автомобила си влязъл в двора, а по Дух роден значи вратата е много малка, тесен е пътят. Следователно, щом дойде твоят автомобил, и шофьорът отвън ще остане, и ти ще излезеш из автомобила, ще влезеш в тази врата и ще идеш на гости там, дето те викат.

Сега вашето разбиране какво е? Вие, като влезете в онзи свят, викате другите хора. Вие още сами не сте влезли, а викате другите да дойдат там. Някой път говоря, и вие казвате: "Елате да слушате." Онзи, който слуша, казва: "Я е вярно, я не. Такива работи всеки ги казва." Щом слушаш Божественото Слово, ако не се запалиш от него, ти не го разбираш. Когато слушаш едно Божие Слово, ако сърцето ти не гори, когато слушаш едно Божие Слово, ако умът ти не свети, когато се говори Словото Божие, ако душата не проявява своята сила - не разбираш Словото Божие. Вие казвате: "В наши времена да е говорил Христос." Ако беше във вашите времена, мислите ли, че ще Го разберете по-добре? Ще ви каже Христос: "Напусни жена си, ти не може да живееш с нея. Напусни я, да си намери друг, да си живее с него, и ти да проповядваш." Казваш: "Как ще я напусна?" Ти си търговец, Христос ти казва: "Раздай всичко и иди да проповядваш." Казваш: "Как ще раздам, деца имам?" Ние всички искаме лекия живот. Аз толкоз години гледам, и това не ми харесва. Аз не виждам герои.

Аз може да ви кажа, че главата ми е побеляла да ме питат: "Ще може ли да живея с него?" Казвам: "Може да живееш добре." "Да се оженя ли?" "Ожени се." Дойде после, оплаква се, че не живее добре. Сега ще се научите да живеете добре. Понеже тебе баща ти и майка ти те родиха с любов, ти остана недоволен от баща си и майка си, ожени се и сега твоят възлюблен ти дава първите уроци. Какво искаш ти от него? Най-първо, ти си се приближил много близо до него. Тя казва: "Той ме бие." Много близо си дошла. Ако беше на един километър,

щеше ли да те бие? Ако ти беше на сто метра, не щеше да те бие. Дошла си наблизо, дотегнала си на човека, има бой.

Като се ожени човек, колко време трябва да бъде близо при възлюбления? Фокус има. Искаш да фотографираш някого, няма да останеш до самия него, но на пет-десет метра ще го фотографираш. Няма да отидеш и много далеч. Когато хората се залюбят, хванат се ръце за ръце, прегърнат се. Аз казвам: скоро ще се бият. Виждам, пияните хора, щом се напият, хванат се под ръка, прегърнат се. Мен не ме радва туй прегръщане на пияните. "Ама, казвате, близост." Близостта - на човешкия ум. Ако имаш хубава мисъл за един човек, ти си наблизо. Ако имаш хубаво чувство за един човек, ти си наблизо. Ако не мисля добре заради вас, не съм близък. Ако вие не мислите добре за мене, не сте ми близки. Ако не мислим добре за Бога, не сме близки до Него. Ние искаме да Го видим. Не е въпросът за виждане. Във виждането има вътрешно знание.

Сега в какво седят вашите погрешки? Сега аз се радвам, аз печеля много в този живот. Като не ме слушат хората, придобих много. Виждам къде се крият погрешките в хората. Да кажем, идвали са да ми кажат: "Защо не му кажеш?" Казвам: "Що ще му кажа?" "Да не говори това." Казвам: "Кажете му вие." Не мислете, че ако вие на един човек кажете, че той ще ви послуша. Ако любовно не ви слуша и вие любовно ако не го слушате, всичко е напразно. Ако с любов не ви говоря, туй е напразно. Без любов светът не може да се спаси. Бог има любов към нас. И ако ние нямаме любов към Бога, спасението не може да дойде.

Христос казва: "Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих." Ако ние не можем да възлюбим другите хора, както Бог ни е възлюбил, не може да дойде спасение в света. Сега туй трябва лично да го турите. Някой път възразявате: "Нима другите хора живеят по-добре?" Не е там въпросът. Аз поставям въпроса така: "Тия хора обичам ли ги тъй, както Бог ме обича?" На себе си казвам туй. Както ме обичат, то е друг въпрос, това е тяхна работа. Но аз как ги обичам,

понеже мярката е Бог. Бог ме е обикнал. Сега аз ви говоря като на ученици, проповядвам ви една лекция. Някой път има трудни работи. Много трудни работи има, които се учат. Да обичаш, това не е лесна работа. Съвременните ученици изучават любовта на шишетата. Гледам, някой носи един билник. Има любовта на билник. На един килограм, на два, на пет или десет килограма, едвам съм видял до двайсет и пет килограма, които носят. Казват: “Много тежко е.” Никакви билници не носете. Любовта е едно обширно езеро, много голямо езеро, с най-чистата вода, с най-чистата енергия. Идете при езерото и вижте, имате достатъчно изобилие. Няма да питате дали аз ви обичам. Ако аз извадя от моето шише и ви дам, казвам, почерпих го. Ако сте при езерото, ще кажете ли, че сте почерпили някого? Няма да питате или да правите въпрос, че го обичате. Щом казвате, че го обичате, то - при шишето.

Петър казва: “Аз, Учителю, Те обичам.” Христос казва: “Петре, твоята любов е от малко шише, три пъти ще се отречеш от твоето шише.” “Как? Аз не се отричам.” Човек, ако няма Божията любов, той всякога се отрича. Аз я наричам ограничена любов, не може да издържи на най-малкото изпитание. Веднага човек се съблазнява. Отиваш за Бога да работиш, и там ще пожертваш живота си. Както ти каже Бог, тъй ще живееш. И светът иска самоотричане. Онези, които отиват на бойното поле, не умират ли? Какво добиват онези, които умират на бойното поле? Правят възпоменания, че той умрял за своето отечество. Онзи, който умира за Царството Божие, Христос казва: “Голяма радост става.” Ти като умреш, ще те посрещнат светиите и ангелите, ще носиш новия живот. Казваш: “Той умря.” Умря Лазар и отиде в лоното Авраамово. Посрещнаха го ангелите. Умря и богатият, посрещнаха го дяволите в ада, вътре засъхна гърлото му. Раят и адът са близо. Казва богатият: “Отче Аврааме, изпрати Лазара да ми понамаже гърлото.” Казва: “Не може да дойде Лазар.” Казвам, сега едно от двете - или като Лазара ще идете при Христа,

или като богатия ще идете в ада. Вие ще кажете: “Ние сме от Неговото учение.”

Не уповавайте на тази фирма, на новото учение. Единственото нещо, на което аз разчитам, то е любовта. При Бога може да ида, ако Го обичам, всякога може да ида. Щом не Го обичам, далече съм, туй трябва да го знаете. Не си туряйте лъжливи работи. Любовта отпосле ще дойде? Не, без любов човек е далеч от Бога. Бог ни е възлюбил, и ние трябва да Го възлюбим. Ако ти не възприемеш светлината и не я изпратиш навън, ти си сляп. Тази светлина, като я възприемеш, ще я изпратиш навън. Отражение става. Изпратиш я навън, и виждаш света. Туй, което виждаме, то е рефлексията на светлината, която влиза в очите. Онзи, който няма тази рефлексия, е невежа. Казвате: “Светлината ще ни научи.” Ако приемеш светлината с любов, ще прогледаш, ако не я приемеш с любов, въпросът е друг.

Та казвам, пречистете вашите възгледи. Без любов при Бога не се отива. Без любов знанието у човека не остава. Без любов животът не остава. Никаква добродетел без любов у човека не остава. Може да имаш нещо временно, но всичко ще изчезне. Ще останеш като богатия в ада. По какво се отличават богатият и Лазар? Богатият беше постоянно недоволен. Имаше ядене, пиене, веселие, да му свирят. Лазар имаше струпеи, седеше при вратата на богатия и беше доволен.

Кое е по-хубаво: да бъдеш болен и да бъдеш доволен или да бъдеш богат и да бъдеш недоволен? Кое е по-хубаво: да ядеш пищна храна и да те боли стомахът или да ядеш сухия хляб и да си здрав? Аз предпочитам сух хляб със здрав стомах, отколкото пищна храна с болен стомах. Когато боли стомахът, казват: “Развил му се пъпът.” Щом му се развил пъпът, това е едно нездравословно състояние. Когато не е развит, то е здравословно. Когато му е развит пъпът, трябва да го разтриват. Най-добрата разтривка прави любовта. Ако любовта не разтрива вашето сърце, ако любовта не разтрива вашия ум и душа, нищо не се постига. Казвате: “Като идем в другия свят.” Ако заминете в другия свят и не се отворят очите, що е оня свят. Да

влезете в общение със светиите. В този свят, казвате, прозрял ли е някой ясновидец, имате едно понятие за ясновидството. В този живот човек може да влезе и в общение със светиите. В този живот човек може да гледа оня свят и да бъде в общение с ангелите. Но любов трябва. Без любов не може да говоря с един ангел, с един светия. Но не такава любов, човешка. Съвременните хора, когато изучават тия дребните същества през микроскоп, трябва да има светлина, да ги озари и като гледа през микроскопа, ги вижда. Защо по същия начин и ние да не можем да видим онзи свят? Всички проповядват: "Като умрем." А аз казвам: сега, като живеем. Като умрем, ще видим точно туй, което сега виждаме, понеже човек като беше в рая, каза му Бог така: "В който ден ядеш, ще умреш." Господ каза на Адама: в който ден ядеш от забраненото дърво, ще влезеш в този живот, в който ние сме на земята. И като яде човек, веднага влезе. Ние поддържаме другото учение на земята, казваме: "В който ден ядеш от плода, като Бога ще станеш." Туй, което каза змията, стана ли? Ева стана ли като Бога? Адам стана ли като Бога? Изгубиха и туй, което имаха. Не се самоизмамвайте. Непременно трябва да се тури на първо място послушанието.

В какво седи послушанието? Без любов никой не може да види лицето Божие. Без любов никой не може да възприеме истината. Без любов никой не може да възприеме знанието. Без любов никой не може да възприеме истинския живот. Без любов никой не може да възприеме свободата. Без любов никой не може да възприеме работата. Бръкнеш в джоба, дойде един беден човек, дадеш нещо и казваш: "Направих добро." Не е добро. При даването пари огрешава се човек. Дам пет пари, дам един лев, този ме псува. Дадеш му един лев, той те гледа добре облечен, казва: "Дай ми пет лева." Не се учете да давате пари. С един лев, с пет лева работа не става. Хората на новото учение трябва да знаят, че парите са за една обмяна в света, но в новия живот не туряйте парите за развлечение в любовта. Не цапайте умовете си с пари. Не са лоши парите, но ако мислиш, че с пари може

да направиш добро, ти се заблуждаваш. Ти като дадеш, да те не знаят. Бог, Който прави всичките добрини в света, прогласява ли? Той изпраща светлина, казва ли, че Той изпратил светлината? Като е създал света, казал ли е, че Той го е направил? Мълчи, но самите неща говорят за Бога как се проявява любовта.

Допуснете сега, че аз проповядвам, и вие не възприемате Словото, отлагате. Туй, което съм проповядвал, вие не сте го приели. Словото не сте приложили. Сега съм решил, всичко туй го вземам, и аз ще го приложа. Всичко, каквото съм проповядвал, аз ще го направя. Всичката работа, която вие трябваше да я свършите, аз ще я свърша. Няма да искам нищо, аз ще я свърша. И оттам насетне ще кажа: "Господи, аз им говорих, и аз ще свърша всичките работи. Затуй Ти ги възпитавай, както Ти намериш за добре. Няма да се откажа, много добри хора са, ще кажа, но не можах да им проповядвам, аз ще ида да видя къде е моята погрешка." Вие ме питате дали ще ме видите в оня свят. Сега ме виждате. Без любов не може да ме видите. Ако имате любов, ще ме видите. Не трябва да се самоизмамвате по този начин. Временната любов оставете настрана, за света може да е важна, но любовта на Бога, която е основа на Божествения свят. Не мислете, че аз искам да ви съдя, не, казвам ви какво трябва да бъде моето отношение.

Вие казвате, че Христос беше много миролюбив. Мина покрай една смокиня, която нямаше плод, каза нещо лошо заради нея и тя изсъхна. Вие седите и гледате. Сега гонят евреите, но знаете ли, че и вас ще ви гонят? Можете ли да минете без гонение, ако не любите Бога? За всеки човек, който не люби Бога, естествено ще дойде гонението. Само любовта е път, по който може да се избавим от всичките нещастия, които идат в света. Християните много добре разбраха. Ония християни, които станаха мъченици, тръгнаха по пътя на духовното раждане и приеха страданието, за да се избавят от кармата. Те свършиха с кармата и влязоха в живота на любовта. Гледам, вие тук разбирате новото учение, да си уредите живота, да

имате апартамент, автомобил, да имате хубава заплата, хубаво ядене. Не е лошо това. Другояче гледам на въпроса. Детето трябва да се роди здраво, умно и талантливо. А всичките други блага ще дойдат, те идат като последствие. Но ако това дете е бездарно, никакви блага няма да дойдат. Ако приемем Божествения живот и Божествения Дух, всички тия блага ще дойдат. Казано е там: "Няма нито един, който да е оставил баща си и майка си и който да не е приел стократно и за в бъдеще вечния живот." Значи любовта трябва да влезе. Не ви говоря насила, но казвам: "Законът на любовта е изпълнение на волята Божия." Насила се взема Царството Божие. Аз ви говоря, ако не се насилите, по този път в Царството Божие не може да влезете.

Вие мислите, че като ме слушате, това е всичкото. Приложение трябва. Не само вие, но и аз каквото ви говоря, трябва да го прилагам, аз сам се свързвам. Каквото аз говоря, засяга мене, най-първо. Вас засяга само веднъж, мене - два пъти. Всяко слово, което съм говорил, връзва ме. Ще ме питат: "Ти говори ли това? Ти изпълни ли го?" Ако аз не изпълня всичко онова, което съм говорил, ако и вие, каквото сте ме слушали, не сте го изпълнили: вие имате една отговорност, аз имам две отговорности. Трета отговорност не приемам. Ако вие не изпълните, ще носите товара си. Искам да ви кажа закона: не се осланяйте да казвате "Нали ни обичаш". Че ви обичам, това дава условие за спасение. Но любовта във вас трябва да влезе като подбудителна причина. Най-първо, да възприемете любовта, и от нея да излезе животът. Трябва да обикнете мъдростта, и от нея да дойде знанието. Трябва да обикнете истината, и от нея да излезе свободата. Или казано: ако вие не възприемете Духа на Бога да работи вътре във вас - сега не казвам, че не сте го възприели, но ще дойде изпит, ще ви изпитат.

Една сестра иде при мен и ми казва: "Колчем съм дошла, имам най-доброто разположение. Ти, казва, ще ме понадялаш малко." Тя идва, и ми носи позлатени работи. Вземам, изтърквам позлатеното и виждам, че не са златни. Аз със позлатени работи не се лъжа. Някоя

сестра носи кален предмет, виждам калта, но предметът е златен. Тази сестра уважавам повече, по-умна е. Носете кални работи, но златни, отколкото позлатени работи, и чисти. Ние не искаме позлатено християнство. Искаме кално християнство, но на което съдържанието да е златно. Трябва да разбираме. Казвате: “Новите хора.” Оставете православната църква как вярва. Оставете и евангелистите да си вярват, както искат. Евангелистите вярват в парите, православните вярват в умрелите, а окултистите вярват в прераждането, че в следното прераждане всичко ще се оправи. Парите помагат, и умрелите помагат. Но онова, което свързва хората, то е Божествената любов. Тази любов трябва да дойде. Ние имаме любовта на хората, която е подействала да се родим по плът. Човешката любов е подействала, сега Божествената трябва да подейства да се родим. Представете си, че аз вече съм роден от Бога. Един човек, който е роден от Бога, той може да пее много хубаво. Един човек, който е роден от Бога, той може да рисува много хубаво. Един човек, който е роден от Бога, може да говори много хубаво. Един човек, който е роден от Бога, може много сладко да яде. Доволен е. В неговото лице има усмивка, няма задна мисъл. Ти сега се учиш да рисуваш, мислиш ли, че имаш любов? По плът си роден. Хората, които са родени по плът, те учат туй изкуство. По Дух, които са родени, те са гении. Още като се роди туй дете, трябва да му проповядват. Някой дух носи своето благо. Роденият по плът има свои дарби. Може душата му да е талантлива, но важното е роденият по Дух. Остава онова, онаследеното, богатство, което никой не може да му отнеме. Сега говоря за неща - трябва да се разбират. Ако смъртта нас може да ни лиши от всичките ни способности и живот, който имаме, той е временен живот. Онова, от което смъртта не може да ни лиши, то е Божественото. Любовта, която престава, е човешка. Любовта, която не престава, е Божествена.

Ако човек не се роди от Бога, гняв Божи остава. Който не е повярвал, понеже е писано в Евангелието, всеки човек, който не е

роден от любовта втори път, гняв Божи остава върху него. Та сега единственото нещо, с което може да влезете в Царството Божие, то е любовта. Любовта е пътят, нищо друго. Няма друг път. Сега на вас толкоз са ви говорили и вие мислите по някой път, като умрете, да видите Христа. Не зная как вие вярвате на сенките. В България колкото са ми казвали, че са видели Христа, то е сянка. Вярват в един Христос на сенки. Казва Христос: "Ако думите Ми пребъдат във вас и ако вие пребъдете в Мен - ако думите Ми пребъдат във вас с любов и ако вие пребъдете в Мен с любов - то Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, тогава ще ви се изявя, и вие ще изявите своята любов." Вие сте изоставили тия работи и казвате: "Да повярваме в Господа Исуса Христа, и ще бъдем спасени." Вие и домът ви. Право е, спасение в любовта има. Щом се родиш изново, ти си в Царството Божие. Няма какво да търсиш спасението. Казвам, онези, които не са родени още, да се родят. Онези, които са родени, да проявят любовта, за да дойде Христос и Отец Му, да се изявят. Онези, които не са родени, да се родят. А които са родени, да проявят любовта и да започне идването на Царството Божие. Ако Син човечески кажете, че е тук или там, казва Писанието, не вярвайте. Защото там, дето е любовта, там има светлина. Там има виделина, всичко има. Та там, дето не е любовта, мрак има. Там, дето е любовта, хората се споразумяват, а дето я няма любовта, смразяват се.

Сега няма какво да ни безпокои. Сегашния свят Бог го възпитава. Войната е наказание от Бога за изправление. Сега е едно от най-големите наказания, което е предсказано, понеже християнските народи не приеха любовта, следователно по закона на кармата мъздовъздаянието иде. Казват: "Как ще свърши войната?" Някои са лансирали идеята, че съм казал, че на 22 март ще се свърши войната. Дотогава, докато хората не приемат любовта, войната няма да се свърши. Няма да престане. В който ден приемат любовта, ще престане войната. Единствената сила, която носи мир, е любовта. Когато всичките обърнат ума си към Бога, когато всичките християнски

народи кажат: “Ще изпълним волята Ти”, тогава войната ще престане. Дотогава, докато искат да стане тяхната воля, войната ще продължи. Дотогава, докато вие искате на земята да си уредите работите, войната ще продължи. Когато решите да извършите волята Божия, да дойде Царството Божие на земята, тогава вашият живот ще се уреди.

Който не е роден, да се роди. Ще кажете: “Как ще стане?” Както е казал Христос на Никодима, тия работи ги знаете. През една тясна дупка как се минава? Всичкото въоръжение, което имаш, ще смъкнеш, ще оставиш всичко настрана и ще минеш само с най-тънките дрехи. Всички ония мисли, желания, които нямат нищо общо с човешкия живот, ще оставиш настрани. Следователно три неща трябва да останат: туй, което изтича от любовта, туй, което изтича от мъдростта, и туй, което изтича от Божията истина, то трябва да бъде в човешката душа, за да минеш през тесния път. Или казано, любовта е изпълнение на волята Божия, в любовта се прославя името Божие, а във волята - Царството Божие. Божията любов е тесният път, по който всички сегашни хора трябва да минат, по този, тесния, път.

Няма какво да разискваме, право или криво. Влез там, в пътя на Божията любов. Няма да мислиш кой е прав. Път, в който любовта е, е прав. Път, в който любовта я няма, не е прав. Сила, в която любовта е, е сила. Сила, в която любовта я няма, не е сила. Мисъл, в която любовта действа, е мисъл. Мисъл, в която любовта не действа, не е мисъл. И живот, който сега живеем без любов, е едно мъчение.

(Прочете пак трета глава от Йоана: “Роденото от плътта плът е.”) Без любовта страданията са неизбежни. С любов радостите идат естествено, любовта ражда всичките блага, които човешката душа търси. Като решим да служим на Бога, Той ще ни благослови и ще имаме всичките благословения, и Той ще се интересува от нас. Щом Го обичаме и вършим волята Му, Той се интересува. Сега ние вършим волята Му, гледа ни като деца своенравни и мисли как да поправи живота. Всеки ден Го полъгваме, казваме, че ще поправим живота, и всеки ден не го поправяме. Все за утре оставяме. Казваме: “За утре.”

Отиде животът ни. Кажете и свършете. Онези, силните от вас, кажете и свършете. Някои от вас сте като онзи евангелски проповедник в Русе. Той проповядвал Словото Божие и един сляп човек имало пред църквата му. Казва: “Като изляза, ще кажа на слепия човек: в името на Исуса Христа прогледай.” Като свършил проповедта, отишъл при слепия, казал си: “Ами, ако кажа, и не стане?” Той се отказал да каже на слепия да прогледа. Вие казвате: “Аз ще се родя.” Пък после ще си кажете: “Ами, ако не се родя?” То е един личен въпрос. В душата си, в себе си, ще кажете. Няма да кажете: “Аз отивам да се моля, пък нищо няма да стане.” Онова, което обещаете пред Бога, направете го. Кажете: “Господи, с любов вече ще работя.” Като кажете, поддържайте го. Вие кажете на Господа, и после Му се извинявате. Тогава идат нещастията. Вие казвате: “Господ нас не ни обича.” Не е право. Ние всички страдаме от чрезмерна Божия любов, повече ни е обичал, отколкото заслужаваме. От любов страдаме, не от безлюбие. Страдаш, че някой има къща, пък ти нямаш. Ако всичките хора бяха бедни, страданията щяха да бъдат по-малки. Между богатите хора има състезания. Тия състезания произтичат от земния живот на раждания, то е живот на безлюбие.

Сега да ви оставя мисълта. Като се родите, гледайте да бъдете в много добри ръце. Като отидете да се раждате, гледайте да попаднете в любовни ръце, а не като се родите, да попаднете в лоши ръце. Едно дете, което слиза от невидимия свят, трябва да избере най-добрата майка и най-добрия баща. Ако не ги изберете, тогава ще имате страдания. Ще изберете да се родите, да се положите в ръцете на Божия Дух. Ще се родите от вода и Дух, от две неща, няма да търсите никого. Няма да търсите другиго. Сега, за да се родите изново, трябва да потърсите Божия Дух. Той ще намери водата. Вие ще намерите Духа, Той ще намери водата и ще се родите. Като намерите Божия Дух по любов, вие не се смущавайте за водата. Духът ще намери водата, и тогава ще се роди човек. Първото нещо, като намерите Духа,

приемете Неговата любов, съгласете се с Него, и тогава ще бъдете родени тъй, както Бог изисква в Словото Си.

Да ме разберете добре. Сега живеете на земята и направихте за нашия земен живот Божественото да бъде слуга. Направихте земния живот цел. Сега ще намерим обратното: ще турим Божествения живот на първо място, а земния живот ще направим слуга. Както сме живели досега, ще обърнем наопаки нещата. По-напред карахме Господ да служи на нашия живот, а сега ние ще служим на Бога. Тук на земята ще има ядене и пиене. По-напред карахте хората да ви слугуват, а сега те ще ядат, а пък вие ще им слугувате по Божествено.

"Отче наш"

22 утринно слово 28 март 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ДВАТА ВЕЛИКИ ЗАКОНА

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“Мога да кажа”

Да имаме едно размишление.

Ще прочета девета глава от евангелието на Марка.

“В начало бе Словото”

Има доста противоречия. Отрежи си ръката, отрежи си крака. Когато един вълк се хване в един капан - с единия крак ако се хване, за да се освободи, предпочита да си прегризе крака, отколкото да го хванат цял. Ако цял те хвърлят в огъня, за предпочитане е да изгубиш един уд, отколкото да изгориш. Когато вълкът се хване с двата крака, не си прегризва крака.

(Учителят даде да се прочете от книгата “Отворени форми” лекцията “Истинска опора” на стр. 34.)

“Изгрява слънцето”

Всичките хора страдат от еднообразие. И светските хора, и религиозните, и философите, всички страдат от това. Съвременните философи още поддържат философията на Аристотеля и Платона преди 2500 години. Религиозните хора от памтивека поддържат все същите идеи. Да се поддържа една идея не може, понеже човек расте. Детето, като расте, не може да се задоволи със същата храна, с която майка му го е хранила - с мляко от гърдите си. Щом стане възрастно, иска по-твърда храна. По някой път вие имате навици, както когато сте били малки. Както майка ви ви е носила на ръце, имате желание тъй да ви носят и сега на ръце, тъй да се обхождат добре. Майка ти две години те носи, но като станеш на три-четири години, започне с

пръчицата по задницата, плесници има. Най-първо, детето е генерал, каквото заповядва, изпълняват го. Но като стане по-възрастно, започват да му заповядват. Туй дете, като стане възрастно, уволняват го от генерал и го направят редови. Не само редови ще станеш, но ще те уволнят съвсем, нищо няма да остане от тебе. Сега другото заблуждение. Казвате: “Не живеем добре, но в оня свят ангел ще бъдеш.” Оставете се от туй вашето живеене. Пияницата живее като пияница. Пие вино и не мисли дали светия ще стане. Войникът, който ходи на бойното поле да се бие, този убие, онзи убие, мисли ли, че светия ще стане? Мислите ли, че като бакалинът, който продава, светия ще стане? Мислите ли, един философ, който пише книги, светия ще стане? Мислите ли една красива жена, която се облича десет пъти на ден, че светия ще стане? Красотата е само едно условие за светийство. Да бъдеш велик, то е едно условие. Целият си живот велик няма да бъдеш. Цял живот философ няма да бъдеш. Те са периоди.

Три неща има в живота, които са важни в Божествения живот: любовта, която дава, която носи живот; мъдростта, която дава знание; истината, която дава свобода. Ако ти не познаваш любовта, животът не може да дойде в тебе. Ако ти не познаваш мъдростта, знанието не може да дойде в тебе. Ще имаш знание, от което хората умират. Ако не познаваш истината, свободен не можеш да бъдеш. Много пъти хората говорят за любов, но има една любов от картошки, има една любов от домати, има една тричена любов. Често слушам да казват: “Умирам от любов.” Аз не съм срещал досега нито един, който да е умрял от любов. От безлюбие милиони хора умират, но от любов да е умрял някой, не съм срещал. Аз съм разглеждал този въпрос. Някоя мома иска да умре, но под думата умиране разбира да влезе в един друг свят. Не само да умре, но иска да оживее в друг свят. Когато иска да умре, момата иска да се влюби в някой момък и обратно, когато момъкът иска да умре, иска да се влюби в някоя мома. Значи някой път човек иска да обеднее. Някои религиозни хора казват, че не искат

много богатство, че искат сиромашия. Онези, които искат да обедняват, разбираме, че те искат два пъти по-богати да станат. Когато някой ми говори за умиране, аз седя на десет метра от него. Той гледа да те хване. Хич няма да умре, ще оживее. Котката често умира при дупката на мишката. Тя седи при дупката и казва: "На издъхване съм, с философия се занимавам, наскоро мисля да напусна този свят, не ме интересува нищо тук, не ме интересува нищо тук." Мишката казва: "Право ли е?" "Дотегнало ми е вече, няма за какво да мисля. Виж, затворила съм си очите, не ме интересува нищо." Тя седи със затворени очи, и мишката ѝ вярва. Мишката е по-умна от котката. Котката не е така умна, както мишката. Правил съм наблюдение на мишките. Много умни същества са. Някой път туря нов капан, направен, туря кашкавал или пастърма вътре и седя отдалече и наблюдавам. Мишката излезе и като погледне, и не влиза в капана. Ще се качи на капана отгоре, отдолу, разглежда, прави научни изследвания: отпред, отзад, отстрани, отгоре, влезе в капана, но не тегли кашкавала. Разглежда го как е закачен, и пак излезе навън. Всичко изучава мишката, всичко знае, само едно нещо не може да определи. Тя не може да определи, че капанът ще се затвори по-скоро, отколкото тя мисли. Тя си казва, че като дръпне туй парче, се осигурява за цяла седмица. Казва: "Доста е това парче, аз не съм много лакома." Едно нещо не знае, че капанът ще се затвори по-рано, отколкото може да излезе навън. Ние в света всичко знаем, само едно нещо не знаем, че капанът ще се затвори по-рано и ние ще останем в капана. Гледам всичките религиозни заключения - и философите имат един въпрос, който разрешават, и всеки философ в капана остава. Всеки религиозен човек в капана остава. Няма някой, който да не е останал в капана. Щом остане мишката в капана, мърда си главата и казва: "Втасахме я сега."

Въпросът е прост. Седнеш да ядеш, какво ще философстваш? Ако седнеш, преди да си ял, и да започнеш да философстваш за хляба - откъде е дошъл, от какво е направен, какви химически елементи

съдържа, кой го е месил, в коя фурна е печен - ще изгубиш всичкото настроение. Най-първо, като седнеш, трябва да бъдеш радостен, че хлябът те е посетил. Ще завържеш приятелство с хляба. Ще вземеш този хляб, ще го погладиш малко и ще кажеш: “Много приятно ми е, че се намираш в нашата трапеза. Аз ще ви направя една голяма услуга, ще ви приема вътре в себе си. Най-първо, ще имате едно мъчение, за малко време ще бъде, след туй аз ще ви въведа в моя рай. Най-първо, ще влезеш в стомаха. Малко некултурни са тия жители на стомаха. После ще влезеш в дробовете, те са по-културни. И най-после ще влезеш в човешкия мозък, там са най-културните. Там ще ви назначат на място.” Преносно говорим. Този хляб, който е дошъл при вас, има нещо да ви обича. Вие седите и гледате една ябълка и вие казвате: “Случайно.” Някои обичат тази ябълка. То е предмет на учение. Вие изядете ябълката, без да може да прочетете какво е написано. Една ябълка трябва да я прочетеш, и тогава да я ядеш. Всички ядете ябълки, без да ги четете. След като сте живели двайсет, трийсет, четирийсет, петдесет, сто години, обезсмисли се животът ви, съвсем се обезсмисли. Защо в младини има какво да ви стимулира, а в старини няма? Според мене, според моето разрешение на живота, ето в какво седи. Младите трябва да работят, възрастните трябва да промишляват, а старите да се учат. Старият, като остарее, тогава трябва да учи, в училище да ходи, да си вземе торбата, тогава умът е дошъл на място да учи. Сега обратен е процесът. Младите пращат на училище да учат, оставят старите да промишляват - дето няма да го бъде. Старият вече мисли за смъртта си, казва: “Ние свършихме.” Какъв смисъл може да има едно такова разбиране за живота? Гледа се някой и казва: “Остарях.” Остаряхте, защо? То е крива идея. Младите да работят, възрастните да промишляват и старите да се учат. Остарели сте, ще вземете торбичките да се учите и като се учите, ще се подмладите. Младият трябва да работи, защото в работата ще добие ония материали за знанието. Трябва му сила.

Та казвам, ако ние, съвременните хора, не може да изменим този порядък, ако тъй мислим, както сега, резултатите ще бъдат същите. Много пъти вие се спъвате. Някой ти се моли и молитвата ти не е послушана. Някои неща у вас не стават бързо, някои стават бързо. Много проста е работата. Допуснете, че вие сте един член на слънчевата система. Да допуснем, че както старите приемаха, че има седем планети до Сатурн, и те създадоха всичката своя философия. В новите времена откриха Нептун, Уран и сега са открили още планети. Едната е голяма, както земята, а другата предполагат да е шестнайсет пъти по-голяма от Юпитер, пет хиляди пъти по-голяма от земята. Представете си, че сега вие живеете в Меркурий. От слънцето много лесни ще бъдат съобщенията. Живеете във Венера, ще се удължи времето. Живеете на земята - още по-късно. Живеете на Марс, на Юпитер. Когато работите у нас не стават, ние се намираме далеч от слънцето, когато скоро стават, близо сме до слънцето. Ние не разсъждаваме така. Искаме и на края на слънчевата система работите да станат бързо. Не разбираме законите. В материалните закони това е невъзможно. Най-първо, ние, съвременните хора, онова, което Бог изисква, изпълнили ли сме го? Всички колко пъти се колебаем дали това е Божествено, или не. Няма нито един от вас, на когото Господ му е казал да направи нещо, и той веднага да го е направил. Ти седиш ден, два, мислиш и след една седмица го направиш. Знаеш колко дълго време е това? Ти искаш, като се помолиш, молитвата ти да бъде веднага послушана. Казвам, дотолкоз, доколкото вие слушате, дотолкоз и молитвата ви ще бъде послушана; ако вие отлагате, и за вас ще отлагат. Ти отлагаш, и твоята работа се отлага, ти бързаш, и за тебе бързат. Казвам, ако услужите на един ваш приятел, и той ще ви услужи. Ако не му услужиш, и той няма да ви услужи. Няма изключение. Ако любиш, ще те любят. Казвате: "Трябва да ме любят." Казано е: "Любете враговете си." То е друг въпрос. Две неща: любовта с пари не се плаща и с добро не се плаща. Любовта се възнаграждава с любов. Обичта се оценява само с любов. Две мерки има в света, които

имаме. Щом те люби някой, обичта е, която заплаща за любовта. Ако ти не обичаш, ти на онзи, който те люби, не се отплащаш. Онзи, който те обича, ако ти не го любиш, ти не можеш да му се отплатиш. Казвам, имаме едно неразбиране: искаме да бъдем обичани, да бъдем любени. То са два велики закона в света, които действат. Единият е законът на човешкия дух, а другият е закон на човешката душа. Любовта е закон на човешкия дух, а обичта наричам закон на човешката душа. Според мен има друго разрешение.

Ако човек не може да вложи доброто в сърцето си, той добър не може да стане. Ако човек не може да вложи справедливостта в ума си, той справедлив човек не може да стане. Ако човек не може да вложи красотата в своята душа, душата му не може да се облагороди. Ако човек не вложи разумността в духа си, той човек не може да стане. Доброто в сърцето, справедливостта в ума, красотата в душата и разумността в човешкия дух, събрани заедно, това е човекът. Тогава чрез сърцето можеш да правиш добро. С ума си да проявяваш справедливост, с душата си да проявяваш Божествената красота в света, да бъдеш радостен. В красотата всеки се радва. Единственото нещо, което нас ни радва, това е красотата. Хубавите работи нас ни радват. Онези хубавите извори, цветовете, слънчевите лъчи, дърветата, които растат, всяко нещо, което е красиво, то ни радва. Всяко нещо, което е разумно, то ни помага да можем да растем и да се развиваме.

Та сега вие имате старите идеи: “Да дойде да ни спаси Христос, да се пролее кръвта за нас.” Хубави работи. Ако дойде Христос днес, Той ще проповядва това: доброто в сърцето, справедливостта в ума, красотата в душата, разумността в духа. Какво ще ми разправяте друго? Казвам, ако един българин няма доброто в сърцето си, ако няма справедливостта в ума си, ако няма красотата в душата си и ако няма разумността в духа си, той не е българин. Ако един англичанин няма доброто в сърцето си, ако няма справедливостта в ума си, ако няма красотата в душата си и ако няма разумността в духа си, не е

англичанин. Ако един германец няма доброто в сърцето си, няма справедливостта в ума си, няма красотата в душата си и няма разумността в духа си, не е германец. Ако един русин няма доброто в сърцето си, ако няма справедливостта в ума си, ако няма красотата в душата си и ако няма разумността в духа си, не е русин. Моята мярка е тази за всичките хора. Важното за мене е човек да е човек, после да е българин. Българинът, той е уд на човечеството, англичанинът е уд на човечеството, германецът е уд на човечеството, русинът е уд на човечеството, всичките народи са удове на човечеството. Вие сте удове. Сега седите и мислите има ли оня свят. Аз отговарям положително. Щом доброто е във вашето сърце, щом справедливостта е във вашия ум, щом красотата е във вашата душа и щом разумността е във вашия дух, и този свят има, и онзи свят има. Щом ги няма, нито този свят го има, нито онзи свят съществува. Щом ги имате, имате най-великото бъдеще; щом ги нямате, вас ви очаква най-голямо нещастие. Тъй седи въпросът.

Сега гледам тук, приятелите се смущават. Издал се някакъв учебник в България и там пишат, че всичките най-лоши работи идат от Бялото братство. Казват: "Еретици, големи еретици." Какво да се прави сега, че хората говорят лошо? Аз се чудя на съвременните религиозни хора. Бедняци са. Въоръжете се с най-доброто оръжие. Човек, въоръжен с доброто, е въоръжен с най-доброто оръжие. Човек, въоръжен със справедливостта, е въоръжен с най-доброто оръжие. Човек, въоръжен с красотата и разумността, е въоръжен с най-доброто оръжие. Ако ги нямате, с какво ще се борите? Мен са ми разправяли, че мечка като срещнеш, не бягала, опасно било. Аз имах само един случай с мечка. То беше в Марицината долина. То беше преди повече от трийсет години. Вървя с двама души евангелисти. Единият проповедник, доста образован човек, другият, и той евангелист. Аз нося един чадър и други няколко души вървят по-напред. По едно време, гледам, една мечка иде отгоре. Вече наближила на около шест-седем метра, върви надолу, вглъбена, с наведена глава. Аз се обръщам

към евангелиста и му казвам: “Слушай, имаме една гостенка.” Спирам се, искам да направя път на мечката, много тихо върви. Проповедникът, като се обръща, спъва се на едно дърво, пада и вдига двата си крака нагоре срещу мечката. Аз се спрях да гледам мечката. Гледам, тя се уплашила и се върнала назад по долината, върви нагоре по пътя, по който е дошла. Не съм видял така мечка да бяга. Проповедникът казва: “Аз се уплаших, че ти бягаш и аз помислих да бягам.” Казвам: “Ако не бях останал да гледам мечката, тя щеше да те сдави. За петнайсет секунди тя ме гледа и аз я гледам. Тя гледа едно същество с краката нагоре и мене ме гледа, не може да разреши въпроса, казва: “Трябва да се бяга.”

И на вас казвам, обърнете краката на евангелиста срещу мечката, спрете се и гледайте мечката в очите, ще се уреди работата. В този живот, в материалния живот, при най-лошите условия, е условие за разумния живот. Онзи, който падне, е материалният живот, а онзи - разумният, живот с главата трябва да бъде обърнат към слънцето. Не трябва да седим и да разискваме въпроса къде е Господ и какви са Неговите отношения и какви са нашите отношения към Него. Да изпълним волята Му, защото Бог е едно любещо същество. То е тъй чувствително същество, не търпи никакво противодействие. При всяко колебание в нашия ум Той се отдалечава и остава да носим последиците, които сме против. Изпълним ли волята Му, тогава имаме Неговото благословение. Казвам, няма нещо по-хубаво, когато човек вътре в душата си е готов да изпълни волята Божия, неговото небе е ясно, има всичкото благословение, всичко се нарежда в света. Ако с Бога бъдеш и в бойното поле, войната ще престане. Ако Господ не е с тебе, хората се бият. Ако Господ е с тебе, войната веднага ще престане. Вие ще кажете: “Как ще престане?” Трептенията са такива, че веднага всичките хора ще бъдат полезни, моментално ще изчезне желанието да се бият. Даже земята, ако дойде в присъствието на Божието лице, ще се разтопи. Каква е вашата вяра? Заповядваме да престане войната. Трябва да се въоръжите с любовта. Няма в света по-

мощна сила от любовта. Човек да се въоръжи с нея и да я употреби за доброто. Няма какво да се церемоним със света. И мечка да има, тя ще се отбие или пък ти трябва да се отбиеш. Тя, като мине покрай мене, ни най-малко няма да се нахвърли отгоре ми. Една мечка, като постъпи с мене, тъй както една муха, тя ходи отгоре ми, аз духна и тя хвръкне - то е едно изопачено състояние. Мечките, това са изостанали човешки души в далечното минало.

Мен ми разправяха следното. То се е случило в Карнобатско. Хванали едно мече и една българка го подувала. Като станало голяма мечка, един ден, когато минава в селото, идва при тази жена, която го подувала. Приближила мечката, коленичила при краката и започва да є лиже краката. Признава, помни мечката, че е подувала. Мечката останала благодарна. Ние, съвременните хора, забравяме да отдадем благодарност на онова същество, което за нас се е грижило през хилядите векове. Трябва благодарност. Сега мисли кой да бъде големец, коя държава да бъде силна. Те са второстепенни работи. Първо, разумността, второ, красотата, трето, справедливостта и най-после доброто, ако отгоре надолу идем. Ако отдолу нагоре вървим, първо, доброто, после справедливостта, красотата и разумността. Ако отгоре слизаме - по един начин, а нагоре се качваме по обратния начин. Тия са сега новите работи. Вложете ги в живота си, за да не бъдете еднообразни. Не ви правя никакъв упрек, но ви казвам закона. Ако вървите по този път, ще имате успех. Аз ви казвам, ако приложите доброто в сърцето си, справедливостта в ума си, красотата в душата си и разумността в духа си, ще се освободите от всичките болести, които имате, ще се освободите от всичката сиромашия в света, от всичките бедствия, от всичко ще се освободите. Направете опит. Може да имате несполучлив опит. Но няма да се прави, както сега правите опита. Изисква се сериозна работа. Да намериш в сърцето си най-доброто място, и да го дадеш на доброто. Туй добро да бъде един стимул. Да туриш справедливостта в ума си и тя да бъде подтик за работа. Красотата да бъде подтик за душата. Храна е днес.

Разумността е подтик на твоя дух. Само така може този свят да се поправи. Светът може да се поправи чрез любов и обич. Той е във висшите светове. Да се поправи чрез добро, справедливост, красота и разумност, това са сили. Ако ние не ги приложим, другите работи са празни. Доброто е път за любовта; справедливостта е път за любовта; красотата е път за любовта; разумността е път за любовта. Доброто е път за обичта; справедливостта е път за обичта; красотата е път за обичта; разумността е път за обичта. Вън от тия пътища нищо няма да се постигне. Любовта и обичта се постигат чрез тях, тогава ще имаме резултати. Вън от този път ще имаме сегашния живот, пълен със страдания. Отклоняваме се от пътя на доброто, отклоняваме се от пътя на справедливостта, отклоняваме се и от пътя на красотата. В красотата човек има благородството на душата.

Та няма да ви кажа сега: извадете окото си. Аз ви казвам тъй: ако те съблазнява окото, тури доброто в сърцето си; ако те съблазнява ръката, тури справедливостта в ума си; ако те съблазнява животът, тури красотата в душата си; ако те съблазнява богатството, тури разумността в духа си. Това е новото. Първото е неразбрано, а туй е малко по-разбрано. Когато Христос казва “извади окото си, ако те съблазнява”, Той иска да каже “тури доброто в сърцето си”, “отрежи крака си” значи “тури доброто”. Кракът е доброто. Трябва да пожертваме нещо. Жертва трябва да направиш. Трябва тълкувание в иносказателния език. Казва “извади”. Трябва да знаеш как да извадиш. Като извадиш житото от хамбара в ден, когато е влажен, ще го развалиш. Ако извадиш житото, когато е сухо времето, и го посаждаш, вършиш добро. Всякога, когато знаем как да поставим доброто в сърцето си, когато знаем да поставим справедливостта в ума си, когато знаем да поставим красотата в душата си и разумността в духа си, това е новият живот. “Ще изпратя Духа Си, и Той ще ви научи.”

Приложете любовта в духа си. Приложете обичта в душата си и бъдещето е ваше.

“Отче наш”

23 утринно слово 4 април 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

СЛУГИ, УЧЕНИЦИ, СИНОВЕ

“Добрата молитва”
“Сила, здраве е богатство”
“В начало бе Словото”

Ще прочета двайсета глава от Йоана.

Чели сте я много пъти. Но двайсета глава означава: ако умре човек, може ли да оживее. Чете се като събитие, което е станало. Тя се отнася до всеки един човек. Като умре, ще може ли, тъй както е писано в главата, да възкръсне? Тогава има смисъл. Да участваме в един живот, в който хората ядат, а ние умираме от глад, няма смисъл. За гладния, да участва в живота на яденето, има смисъл. Казвам, туй е за онези, които трябва да ядат, а не за онези, които трябва да гладуват.

(Учителят прочете двайсета глава от Йоана.)

“Духът Божи”

Обикновеният живот става тягостен. Повтарянето на едно и също нещо тягостно става. От обикновеното трябва да влезем в необикновеното, в извънредното. Да не се повтарят много пъти нещата, но само веднъж. Ние, като повтаряме обикновените работи, ставаме обикновени, изгубваме всеки един интерес. В детинството имаме едно желание. Детето иска да стане възрастно. Като стане възрастно, има желание да влезе в живота, да стане търговец. Нему му трябва един съдружник. Намира съдружник, подобен нему. Влагат стока, започват да я продават. По някой път спечелват, по някой път изгубват. След туй се разделя фирмата. Единият напусне фирмата по-рано, другият после. Казват, че тия ортаци се разделили, останали обидени, осиромашали. Като го срещнеш едно време, беше голям борец, с черна коса, със светли очи. Сега грохнал, върнал се от бойното поле на живота, казва: “Отиде търговията вече.” Във

фигуративен смисъл говоря. Всеки мисли да поживее, да се ожени, да има деца. Да се жениш - да си създадеш една голяма мъчнотия. По-голяма мъчнотия от женитбата няма. Който няма беля на главата си, да се жени. Разбирайте ме. Не искам да мислите, съчетанието, тази женитба, че трябва да я изхвърлим. Те има да извършат една велика работа. Да вземеш една книга от висшата математика, да се занимаваш с висши задачи, и да не може да ги решиш, какво разбирате? Искаш да влезеш в един семеен живот, искаш да станеш баща. Ти, като станеш баща, ще идеш при Бога, Той ще ти даде един дял. Мъжът, като иде при Бога, Бог му дава един дял, едно женско страдание. Майката, като иде при Господа, дава є един дял - едно мъжко страдание. Тъй щото бащата донася женските, а жената донася мъжките. Казва: "Защо Господ създаде жената?" Тя отиде при Господа и женското дойде. Най-първо, Ева отиде при Господа и дойде Адам. После, като отиде Адам при Господа, заспа, и дойде Ева на земята.

Та казвам, някои блага вие не може да приемете, ако не идете при Господа. Мъжът донесе любовта. Дял му се даде любовта. Да се яви любовта, дреха трябва на тази любов, явява се животът. Когато майката иде при Господа, иде на земята мъдростта, знанието. Следователно жените не са носители на любовта. Те отхранват любовта, а те носят мъдростта. Мъжете не са носители на мъдростта, носят любовта. Всеки един от вас си има известни опитности. Чели сте книги, чели сте романи, опити има. Гледал съм автори как описват майката. Не съм срещал нито един автор - нито в старо, нито в ново време, да опише една майка както трябва и един баща както трябва. Винаги ги описват както не трябва. Ако някой е чел, и може да ми даде, аз ще му благодаря. Мисля, че един е писал. Няма по-хубаво нещо да срещнеш един баща, който е ходил при Господа. Любовта е дошла с него. Няма по-хубаво нещо да срещнеш една майка, която е ходила при Господа, донесла е мъдростта. Няма по-хубаво нещо от това. Няма по-хубаво нещо да срещнеш една сестра, която представя туй, което бащата донесъл. Няма по-хубаво нещо да срещнеш един

син да представя туй, което майката е донесла. Следователно при брата се проявява Божията мъдрост, при сестрата се проявява Божията любов. Но любовта на сестрата, това е отражение, едно огледало. Братът е огледало, и сестрата се оглежда в това огледало. На другата страна, когато Ева се роди, дойде в света. Адам беше огледало, тя се оглеждаше. Сега, когато човек се оглежда в живота, е едно нещо. Когато се оглежда в него, е друго нещо. Казва: “Защо се оглеждаш в мене?” Някой казва: “Защо се оглеждаш?” “Искам да видя дали си срещнал бащата на любовта.” “Що ме гледаш?” “Гледам те дали си срещнал майката на любовта.” “Какво искаш да ми кажеш?” Това е животът. Без любов никой не може да възкръсне. Любовта, която имаше Христос към Бога, тя Го възкреси. Туй, което Го представи, то е мъдростта, която Го въздигна. “Отче, прослави Ме със Славата Си, която имам.” Предназначението на любовта е едно нещо, тя носи живот. Предназначението на любовта на земята е, че тя носи живот, но във връзка с бъдещето, в растенето, което човек ще постигне.

По някой път някои от вас се много концентрирате. Обикнете земята повече, отколкото трябва. Човек трябва да обича. Ако обича земята повече от слънцето или ако обикне земния живот повече от духовния, той е на кривия път. Ако обикнеш духовния живот повече от земния, пак си на крив път. Чудни са хората, когато казват: “Земният живот нищо не струва.” То е неразбиране. Той е една подготовка, през която ти трябва да минеш. Ако не слезеш и не минеш през всичките изпитания, не може да влезеш в духовния живот. Земята е Божествена врата. Ако мислите, че не е Божествена врата, то е друг въпрос. Когато считате земята като врата за живота, то е друг въпрос. Бог създаде света, Бог създаде човека. Сега имаме предвид само хората, създадени от хората. Много хора, които срещате сега, те са копие на художници, нарисували картини хора или скулптура, но то е човешко дело. Гледаш някой човек, от восък направен, да ти заговори. По някой път ще заговори, като го пипнете, пак не е човек.

Казвам, в нас има едно Божествено начало, дълбоко нещо скрито; каквото и да направиш, има един глас, който пришепва: “Бъди добър.” Любезно говори: “Бъди добър, да не повтаряш тази погрешка втори път.” Кажеш някоя лоша дума, казва: “Бъди добър, втори път не произнасяй тази дума.” Учи той. Или постъпиш криво, казва: “Тъй не се постъпва по този начин.” Облечеш се, казва: “Тъй човек не се облича.” Станете сутрин, някой турил лявата ръка в палтото, казва: “Какво има - лявата или дясната?” Нямам нищо против. Ако искаш знание да добиеш, тури си лявата ръка; ако искаш любов, тури си дясната ръка в палтото. Туриш дясната ръка в палтото, отиваш, туй, което искаш, няма да получиш. Ако излезеш от къщи и туриш левия крак първо, ще придобиеш едно нещо. Не че е лошо. Ако тръгнеш с десния крак, ще придобиеш друго познание.

Сега аз ви говоря във връзка с онзи съзнателен живот. Под думата левия крак разбирам: ако започнеш живот с доброта. С добротата ще придобиеш едно познание. Ако си с Божествената правда, ще добиеш друго познание. Ако изучаваш красотата, ще влезеш в друг свят. Ако изучаваш разумността, пак ще влезеш в друг свят. Сега повтаряме, казваме: “Разумен да бъде човек.” Ти не може да бъдеш разумен, ако не влезеш в разумния свят. Предметно учение трябва. Ти не може да бъдеш красив, ако не си бил в света на красотата. Ти не може да бъдеш справедлив, ако не си бил в света на справедливостта, в човешкия ум. Не може да бъдеш добър, ако не си бил в света на доброто. От книгите, от теориите - това са работи на книга построени, от тях умира човек. Представете си, че отивате при един ваш приятел, че ви угощава с картини. Покаже ви една бучка захар, вие имате право да я близнете. Представете си, че имате сто души приятели, сто пъти близнеш една бучка, по малко на езика. Какво ще бъде туй ядене? Само си докоснал с езика. Аз не съм за близването. Като идеш при един твой приятел, не да си близнеш, но цялата бучка трябва да ти даде. Тази бучка не трябва да бъде квадратна, но обла трябва да бъде. Най-малко да бъде десет грама

тежка. Ако бъде двайсет или трийсет грама, нищо. После не трябва да бъде твърда, корава, а мекичка, като я туриш в устата, да се топи, да усещаш едно благоухание.

Та сега вие ще кажете, че едно време апостолите са писали, Йоан в неговите послания пише туй, което видял и опитал. Казва: "Видях, пипах и опитах." Писали са опитности, не теории. Христос ги изведе в един свят. Казва: "Не се допирай до Мене, не съм възлязъл при Отца Си." Когато Христос изведе двама души от учениците Си горе на планината, от кой свят беше? Не беше в Палестина, изведе ги горе. Мястото, дето се описва исторически, не е мястото, дето дойдоха Илия и Мойсей, от съвсем друг свят бяха. Учениците със своите души се повдигнаха. Сега някои от вас казвате: "Да бяхме ние там." Да бяхте вие там, щяхте да спите, нищо повече. Ако очите на човека не са приспособени за тази светлина, той ще мижи. Както Мойсей слезе от Божествения свят, лицето му беше светяще и той трябваше да тури було, евреите не можеха да го гледат. Туй показва, че един ден, като дойде, няма да може да възприемат Неговото учение. Каквото учеше Христос, те туриха було. Дето не приеха учението на Христа, то е булото, булото, което Мойсей имаше на лицето си, забулено лице. Ако слънцето се забули, какво ще стане с нас? Ако земята се забули, какво ще стане с нас? Когато някоя булка се забули, както имат обичай в България, то е Мойсеевият закон. От всичките забулени булки нищо не излиза. Един обичай казва: "Забулена булка." Забулената булка знаете ли на какво мяза? Според турския обичай жената не трябва да я виждат мъжете. Един турски бей, понеже той не можал да си избере своята другарка, пращал роднини приятелки, но не от мъже, от женски род, майка му или сестра му, или братовчедката му, та те избирали. Венчал се той, тя забулена. След като се венчал, тя се отбулила пред него и го пита да є каже пред кого да се явява, кому да се показва. На бащата, на братята, на някои роднини. Като се показала пред него, така се отвратил - не била красива, че є казва: "Показвай се на когото искаш, но не и на мене."

Нали искаме да видим някого. Той не се е явил такъв, какъвто е. Когато се открием, трябва да бъдем красиви, не трябва да крием своята красота. То е душата, животът. Значи си минал през училището на доброто, минал си през училището на правдата и си влязъл в красотата. Когато влезем в разумния свят, ще влезем с придобитото знание. То е знание. Красотата е едно знание, което човек има в себе си. Правдата е едно знание, което имаш. Доброто е едно знание. В доброто Бог е вътре. Само тогава може да Го видим, тогава, когато влезем в доброто, ще познаем Бога, че е благ. Когато влезем в света на правдата, ще видим, че Той е Всеправеден. Каквото нас да ни се случи, Той не е безучастен. Той присъства там, защото онова, което ние ще приемем, Той трябва да го превърне за добро. Ако Бог не присъства, нещата всякога се явяват така, както не са. Страдаме от постъпки, дето Господ не е. Щом не е там, мъчно се изправят. Там, дето Той присъства, лесно се изправят. На земята ние искаме да бъдем щастливи. Без доброто, без правдата, без красотата, без разумността, не може да бъдем щастливи.

Някой от вас казва: "Аз обичам еди-кого си." Аз обичам една картина. Не е въпрос да обикнете моята картина. Какво ще се ползвате, ако обикнете картината? Нарисувана е хубаво, очите на тази картина светят. Но какво ще се ползвате? Ако чрез тази картина вие намерите пътя да идете на това място, да влезете в този свят, дето сме рисували, да пиете от водата, да ядете от хляба, да приемете светлината, тогава ще знаете. Да видите само картината, е празна работа, губене на време. Следователно казвате: "Да видим Христа." Че не сте ли Го видели на картина? Толкоз картини има рисувани. Коя е вярна? Като го видите, ще проверите как ще ви говори оттам. Като видите Христа в очите, познавате какво нещо е красотата, ще почувствате какво нещо са красиви очи. Като видите ушите Му, ще прозвучи най-хубавата музика, която някога сте слушали, като по радио. Като Му видите устата, тогава ще внесете най-хубавата храна, която някога сте яли. Това разбирам. Сега казвате: "Уста има." Какво

влиза в тази уста? Врата е тя. Устата е врата за любовта, която трябва да влезе и излезе свободно през човешката уста. Музиката трябва да влезе и излезе през човешките уши. Красотата трябва да влезе и излезе през човешките очи. Казва Христос: “Мир вам.” Може ли да имате мир? Значи в света на доброто мирът да бъде там. В света на правдата мирът да бъде там. В света на красотата мирът трябва да бъде там. В света на разумността мирът да бъде там. Това значи мир вам. Ако мирът не присъства във вашия свят на доброто, ако мирът не присъства във вашия свят на правдата, ако мирът не присъства в света на красотата на вашата душа, ако мирът не присъства в разумността, тогава истината не може да ви се открие.

Искам да ви говоря с един положителен език. Казвате: “Той е добър християнин.” Така не се говори. Аз бих казал: “Не е добър християнин.” Казвам: “Много добър е, но още не е посят, в хамбара е.” Добрият човек даровит е, но всичките дарби трябва да се посеят, да минат през известни изпитания, да излязат из земята, да минат опитности.

Някой казва, че не знае да свири. Така не се говори. Може да свири човек, много даровит е, но салонът не е отоплен. При 25 градуса студ не може да свири. Много даровит е, но само стоплете салона хубаво. Този салон трябва да бъде отоплен с огъня на любовта. После, вечерно време ако даде концерта, трябва да го осветите със съзнанието, да светне. После да има една отлична публика, приготвена да го слуша. Аз, когато слушам един концерт, нося със себе си трийсет милиарда души. Милиарди знаете какво е. Всички си турили ушите, слушат. Слушам и аз, и гледам, всяка душа разбира концерта. Радвам се и аз последен, който давам ухо. Радвам се, че те всички се ползват от концерта. Аз се запознавам с всички тези трийсет милиарда души. Какво ще ми кажете? Това е Божественият свят. Нещата там стават другояче. Ти влезеш в един салон, всичко е тъмно, нищо не знаеш къде има. Светът е забулен. Щом стане светло, милиарди неща стават видими. Виждате колко хубаво е облечена

природата. Как става, мъчно може да се обясни. Онези, които обясняват отвътре, то са вашите приятели. Всеки приятел ще ви каже по една сладка дума, разнообразие има. Вие се върнете дома радостен, казвате: “Видях това, видях онова.” Вижда се само това, когато любовта ви пришепва, вижда се само това, когато мъдростта ви пришепва, вижда се само това, когато истината ви пришепва.

Не говори ли истината, не говори ли мъдростта, не говори ли любовта, нищо не може да видите. Вижда се само това, което животът пришепва; вижда се само това, което знанието пришепва; вижда се само това, което свободата пришепва.

Представете си, че ще се явите при Господа, какво ще Му кажете? Ще идете да Му се оплаквате, че на земята не са се отнесли с вас добре някой ваш брат или сестра, че вие много сте работили, че сте ги обичали, че сте пожертвали всичко заради тях. Туй ли ще Му опишете? Не. Ти отиваш само за едно нещо при Господа. Ако си жена, отиваш за знанието, за мъдростта. Ако си мъж, отиваш за любовта, за истината. Мъжът отива за любовта и истината, истината ги съединява. Всяка една жена търси любовта, понеже я няма. Казват, че жената носи любовта. Тя търси любовта, размесени са работите. Мислите, че мъжът носи мъдростта. Лъжете се. Той търси почитанието от жената. Само търси да го упътва. Ще кажете: “Как го упътва жената?” Майка му го упътва. Ако тази майка не беше ходила при Господа, да му донесе любов - сега щях да употребя една дума - може ли да познаете коя е? Аз ще ви я кажа, после ще ви дам тълкуване какво значи. Говедо. “Го” значи да иде, “веди” значи да се учи, ще му донесе книга да учи. Говедо значи да иде да се учи. Като ти каже някой говедо, значи иди да се учиш. Именно затова дойдохте на земята, да идете да се учите, да придобиете знание. Сега ще кажете: “Каза ми говедо, обиди ме. Няма да му простя двайсет години.” Тя е една сладка дума. Първоначално думата говедо е много лоша. Пак ще употребя една дума - калпав, калпазан. Тя е турска дума, още по-лоша. Аз да ви кажа какво значи говедо. Мило и

красиво учение. На един човек няма да му кажа говедо, но ще му кажа: колко си мил и колко си красив. Много ми е приятно, че те срещам. Значи: какво говедо срещнах, ти си едно говедо, което за пръв път срещам. Кажи: "Колко си мил, колко си красив." Ти кажеш другата дума. Лошо звучи думата говедо. Даже аз, като кажа някой път говедо, бодва ме нещо.

Противоречия ще има, че бащата иска да учи майката това, което не знае. Майката иска да учи бащата на това, което тя не знае. Там е всичката драма в живота. Бащата учи майката на това, което той не знае, и майката учи бащата на това, което тя не знае. Та казвам, за знанието само майката може да заведе бащата при Бога. За любовта само бащата може да заведе майката при Бога. Така седи законът. Христос в света слиза. Какво носи Христос? Мъжкият принцип е Той. Значи ще ни заведе за любовта. Всички сега чрез Христа трябва да приемем любовта. Само любовта в света спасява света, да се жертва. Никой друг не може. Никакво спасяване, никаква жертва, никакво самоотричане не може да стане без любов. Постижението, възрастването на нещата иде чрез Божествената мъдрост. Хубаво разбиране трябва да имаме. Всички трябва да започнем с Христа, с любовта. Христос трябва да ви заведе при Бога. Вие, докато не видите Господа, не да Го видите по картини. Трябва да Го видите. Той казва: "Не съм възлязъл". Казва: "Отивам да ви приготвя място." Като ги изведе Христос, видяха този свят, и тогава вече бяха готови да умрат. Петър не се отричаше, както първоначално. Всички апостоли станаха герои. Ходиха в другия свят. Когато човек се запознае с любовта, няма нещо невъзможно за него. Дотогава, докато не е запознат, пада, става. Щом се запознае с любовта, той е вече герой. Плачене няма, скърцане със зъби няма, недоволство. Преди да е дошла любовта, ще има всичките противоречия. Тия противоречия съществуват по причина на всички тия тълкувания. Какво ще видиш на небето, когато е покрито само с облаци? Как ще наблюдаваш звездите? Нито слънцето може да видиш. Ще имаш понятие за слънцето съвсем друго. Когато

небето се очисти, тогава виждаме звездите, които представят всичките велики добродетели. Те представят всичките велики добродетели, които Бог е вложил във вселената. Това са слънца. Онова, което ние виждаме, то са възможности в този свят.

Та казвам сега, тази година Христовият Великден е облечен с хубава дреха. Виждате всички дървета как са облечени, великденски са облечени.

В тази война иде нещо добро за хората. Много християни ще се запознаят с любовта. Целият свят е добил една нова фаза на любовта, която ще придобият на земята. Сега всички ще бъдете герои. Не може ли да бъдете герои? Вие ще кажете: "Да не би да умрем?" Ако отидете без Христа, трябва да умрете, ако отидете с Него, няма да умрете, гратис ще пътувате по треновете. Без Него ще платите. Плащането е смърт. Христос, като отиде, трябваше да плати билета. Знаеш колко скъпо костваше този билет? Вие не може да си представите каква грамадна сума плати. Фигуративно говоря. Онова, което имаше в себе си - онези страшните изпитания, докато очисти този път на хората, да дойдат да познаят какво нещо е любовта, то е страшна работа. Тия заблуждения, наслоени в човешките умове, наслоени в човешките сърца, наслоени в човешките души, наслоени в човешките тела, то е ужасно нещо.

"Мир вам." Мир вам е да влезете в света на доброто. Мир вам е да влезете в света на правдата. Мир вам е да влезете в света на красотата. Мир вам е да влезете в света на разумността. Или казано другояче, ще влезете в света на любовта, на мъдростта и на Божията истина.

Та казвам, този Великден обърнете един нов лист на вашия живот. Досега, както ви виждам, радвам се, защото виждам по вашите лица, много сте страдали. Чета там каква ли не поезия. Какви ли не любезни стихотворения чета, писани от вашите възлюблени. Но ако всичко туй писано израсте, то ще бъде най-голямо благо. Пожелавам всички тия поетични неща, които са писани по вас, да израстат, да ги извадите из хамбара, да ги посеете. Знаеш колко хубави работи са

писани? Виждам писано: “Откак те видях, аз възкръснах.” Че възкръснал, възкръснал. Друго бих казал: “Откак те видях, моят живот се осмисли. Откак те видях, тъмнината изчезна.” Те са хубави работи. Може да ви цитирам хиляди други работи.

Нали вие имате убеждение, ще умрете. Тъй не се умира. Аз да ви кажа, ако аз умирам, не искам да умра на бойното поле мърцина. Аз, ако умирам, не искам да умра за един човек. Да ме прати Господ някъде, на някоя земя, да проповядвам на хората. Като ще направя нещо, да го направя на свят. Да вдигна десет килограма, двайсет килограма, да вдигна цялата земя, да понеса, да вдигна и цялото слънце, разбирам. Не да вдигам прашинки. Велики подвизи - велики резултати раждат.

Ако искате, приемете любовта добре. Има нещо: любовта не е дар. Всички неща се даруват, но не и любовта. Всичките се заблуждават, искат любовта да е дар. От всичко може да правиш дар, но от любовта не може да правиш дар. Любовта никого не ограничава: нито сама се ограничава, нито някого ограничава. Тя е единственото благо в света, което примирява всичките неща. Някой казва: “Аз му подарих своята любов.” Вие се заблуждавате. Другите работи стават подарък, доброто може да е дар, но за любовта зная, че тя не е дар. Любовта, това е изявление на Бога в Своята вечност, в Своята благост. Апостол Павел казва: “Око не е видяло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.” Любовта е едно благо, не е един дар. Не давайте вашата любов дар никому. Ще направите погрешка. Не приемайте любовта за дар от когото и да е. Всеки дар приемам, но дар от любовта никога не приемам. То е унижение за любовта. Да се дарува любовта значи аз да може да взема Господа, да Го дам дар някому. Идеята е много смешна. Казва: “Аз дарувам моята любов.” Че Бог е любов. Ти Го оценяваш, даваш Го дар. Ако ти Го дариш, какво ще стане с тебе? В любовта аз бих предпочел да вляза в този човек, да му стана слуга, да работя заради него, да го повдигна, отколкото да му

кажа, че давам Господа дар. Аз предпочитам аз да слугувам. Бог е благ.

Сега трябва известни ваши възгледи да ги проверите, спънката, с която ние се спъваме. Любовта не е скъпоценен камък. Скъпоценните камъни са произлезли от любовта. Животът е произлязъл от любовта. Всичките неща са произлезли от любовта. Но тя е единственото нещо, което е неделимо. Туй, което е неделимо, то не може да бъде дар. В него се движим, в него живеем и съществуваме. Какво ще дариш някому? Тогава в новото учение, за да възприемем любовта, вие трябва да възстановите Господа в себе си, на първо място да Го турите, на Неговото свещено място, в онази тайна стаица. Вие всички трябва да Му станете слуги, да слугувате. Или Той да ви стане Учител, вътре вие да Му станете ученик, да слугувате. Слугата слугува на физическото поле, ученикът - в духовния свят, и третото положение - трябва да стане Баща, вие да сте Негови синове. Слуга, ученик, син - това са трите свята. Най-първо, да бъдем слуги, да бъдем ученици и най-после да бъдем синове Божии. Бог да бъде в нас Баща, ние да бъдем послушни синове, които да носим любовта, с която Той ни е обгърнал.

“Отче наш”

24 утринно слово 25 април 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта, Великден София - Изгрев

БЛИЗО Е

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”

Ще прочета четвърта глава от първо послание Пет-рово.

“Духът Божи”

Ако апостол Петър пишеше послание в сегашните времена, малко по-другояче би го написал, че е близо времето в нашите времена, на прага е. Сегашните християни имат повече знание и теории за живота, тогавашните имаха повече една вътрешна опитност. Има неща, които чрез човешкия ум не може да се добият. Вие не може да добиете любовта чрез ума. Да умувате какво нещо е любовта, то е празна работа. Всеки човек, който се опита да разбере любовта чрез ума си, освен че няма да я намери, но ще се обърка.

Имаме пет сетива, чрез които се добива знанието. Има неща, които се добиват чрез знание, чрез светлина. Тогава изучавате само светлината. Едно тяло дава само отражение на краските. Друго тяло дава само звукове. Това е слушането. То е чрез слуха. Трети тела дават ухание. То е само качество. Уханието е, което излиза от тях. Някои дават известна сладчина. Това е чрез нашия вкус. Четвърти тела, които са топли или студени, това е чрез осезанието. Животът е нещо повече. Те са външни органи на живота. Животът не е нито светлина, нито звук, нито ухание, нито сладчина, нито студ, нито топлина. Казвате: “Какво нещо е животът?” Опитайте го. Което опитвате, това е животът. Което се изучава теоретически, то е заблуждение. Любовта, която се изучава теоретически, то е заблуждение. Като едно здание, което е съградено по всичките правила - стените перпендикулярно

вдигнати. Утре, като се събори това здание, от неговата форма нищо не остава.

Нас някой път ни привлича тялото на някого. Вземете, в съвременната любов привлича строежът на тялото. Очите, ушите, имат нещо, което привличат. Повече човек го привлича топлината, която има. Ако се ръкуваш с някой човек, който има студени ръце, не си разположен. Или пък някой път те привлича неговият ум, неговите мисли. Поетически говори, меко говори.

Аз бих ви задал един въпрос. Защо змията обича жабите? Приятно є е да ги гълта. Змията е студенокръвна и жабата е студенокръвна. Според теорията две еднакви величини се отблъскват. Ако жабата е положителна, но е студена. Има едно обяснение. Змията съдържа голяма доза електричество, тя е много динамична. Подвижността се дължи на електричеството, което пребъдва в нея. Жабата е земноводна. Електричеството, което е в змията, я измъчва. Електричеството суши нещата. Жабата не се суши, понеже жабата съдържа доста вода, магнетизъм. Водата е добър проводник на електричеството. Следователно една змия, като хване една жаба, електричеството минава в нея. Тя кречи. Жабата не може да издържи туй електричество и затуй кречи. Преминаването на този ток є причинява страдания, започва да пее. Туй за змията е едно указание, научно изследване, че токът тече правилно.

Вас по някой път ви е приятно да мъчите някой човек. Има доста електричество във вас. Другият, като жабата, съдържа вода в себе си, магнетизъм. Става добър проводник, да мине вашата енергия в него, да се освободите. Имате някакво неразположение. Същият закон е, както в змията и жабата. Не че змията мъчи, обича я.

Някои от вас считате, че не е важно да се говори за змията и жабата. Може да ви се говори за светии, за ангели. Какво ще разберете, че с ленени дрехи са облечени, че със златни колани? Че тук хората нямат ли златни колани? Нямат ли звезди? И звезди имат. Някои ясновидци описват какви били ангелите. Така не се описва

един ангел. Ангелът е едно същество, има такъв живот, че да се събере животът на човечеството, едва ли ще се равнява. От хиляди години, откакто са живели хората, да се събере тяхната опитност и се сравни с неговата, този ангел съдържа нещо повече. Тъй щото един ангел по знание, по благородство се равнява на всичките хора на земята. От очите му излиза благородство. Понеже ангелът, като срещне човека, хвърля голяма светлина в лицето, и хората припадат от страх. Когато дойдат и те намерят, че си извършил престъпление, скъсяват се краката. Когато си направил добро, хич не се скъсяват краката.

Та казвам, всички вие задавате въпроса защо са болестите. Просто и ясно: всяка болест е вследствие на безлюбие. Там, дето отсъства любовта, се явява болестта. Там, дето отсъства любовта, явява се грехът. Там, дето отсъства любовта, там има всичките недоразумения. Вие считате, че това е причината и казвате: еди-кой си е причина. Дядо му бил причина, на него неговият дядо, и най-после осъждаме, че Ева била причина, че яла от плода. Ни най-малко не е. В естествено състояние на човека, всеки човек е една Ева. Всеки човек е Адам. Адам направи грях, който засяга всички. Вашите грехове са малки, не може да се сравнят с греха на Адама. Ако се възнаграждаваха греховете, на вас щяха да турят много малко кръстче. То щеше да бъде дървено. На Адама ще турят златен кръст със сто брилянта. За сегашните прегрешения никакви брилянти не щеше да има. Затова и страданието на Адама е по-голямо.

Само един човек има, който е опитал колко е страданието. Той е Христос. На Христа излезе кръв из порите, Той опита греха на Адама. Понеже виновността на Христа седи в това, че когато се създаваше светът, каза на Господа да тури човека в рая: “От него ще излезе нещо.” Препоръча го. Направи го по образ и подобие на Бога, доверие имаше в човека. Адам мислеше, че Господ има доверие в него. Като видя една женица, каквото тя му каза, направи. “Яж.” Яде. “Излез из рая.” Излезе. Герой във всяко отношение. Според мене Адам нямаше никаква идея за плода. Аз, ако бях писал един роман, ни най-малко

няма да го направя герой. Един човек, който, като направи едно прегрешение, скри се под някой трън и цял ден Господ го търси, не може да го намери, какъв герой е? Героят се отличава със смелост. Да каже: "Господи, направих туй прегрешение, чух гласа Ти, но се убоях." Мислите, един човек, който прави престъпление, е герой? Той не искаше да остане в рая. Ако не беше съгрешил, той щеше да излезе с Ева. Ще каже: "Раят без Ева какво струва?" Щеше да бъде с нея заедно.

Сега това са умствени заключения. То е половин истина. Може да кажете: "Учителят така говори." Аз на една сестра, като обяснявах от какво произтичат човешките престъпления, тя се обезсърчи. Че кой не е вършил престъпление, кажете ми? Всичките хора вършат престъпления и затова не искат да говорят за тях. Един ден всички вие ще ги видите, като идете в другия свят, на филм ще ги прекарат пред вас, като идете в небето. Туй е сега теория. Отначало ще мине филмът и ако не ти потръпне кожата, ще останеш в рая. Ако се стесниш някъде, ще те пратят на земята. Видиш някои работи, че не си ги направил както трябва, забравил си ги. За най-малкото поколебаване няма да останеш в небето.

Няма какво да ни радва старият живот. Някой казва: "Много сме живели." Казвам, в моите очи целият човешки живот на миналото е една проказа. Грехът, това е най-голямата проказа, която съществува. Тази проказа е започнала краката нагоре, докато на някои хора вече и лицето навсякъде е деформирано. Тези, ламброзовите, типове са деформирани. В главата има пречупване като у животните, челюстите са издадени навън, носът е деформиран, очите са деформирани, ръцете са деформирани, пръстите са изгубили своята големина. Това значи, че добродетелите са нарушени.

В Христа вече имаме геройство. Адам имаше слабостта на жените. Жените едно време искаха да оправят света. Казват: "И ние искаме да управляваме." В древността има един анекдот. Явили се жените при един цар и казали да им даде властта те да управляват

света. Този цар казва: “Ще ви дам, ще ви дам. Един малък изпит само трябва да издържите.” Между две паници той затворил нещо и им казал: “Няма да го отваряте. Тази паница ще я донесете както е.” Цял ден те питали какво ли има в тази паница. Още първия ден се събрали стотина жени и гласували да се отвори паницата и се види какво има. Казват: “Кой знае?” Като отвори, хвръкнало птичето. Не го знаят къде е. Върнали се при царя, започнали да се извиняват, че птичката хвръкнала. Той казва: “Много добре. Когато дойде птичето, тогава ще управлявате.” Които носят празна паница, не може да управляват. Които носят пълна паница, управляват.

Аз да ви направя едно тълкувание. Тази птичка, това е животът. Тия празни паници, то е умът празен, който няма никаква мисъл. Празна паница е празното сърце, което няма никакви благородни чувства. Празната паница е празната воля, която няма никаква сила. Как ще управлява този човек без ум, без сърце и воля? Не че няма ум, има. Следователно Бог, Който ни дал всичките изпитания, всички се приготовлявате за някаква работа. Невидимият свят има голяма нужда, понеже доста ангели има, които се занимават с хората. Ангелите имат своята работа, те приготовляват хората да вземат мястото на ангелите да помагат на съвременното човечество. Мнозина от вас трябва да живеете добре, за да заемете място. Доста служби вакантни има. Аз мога да лансирам всеки един от вас, стига да отговаря на службата, каквото изисква. Да ви препоръчам, мога. Вие може да кажете: “Много казано.” Тук сте кандидати за министри, за директори, за учители, за майки, за бащи. Как да не сте кандидати за тия работи? В невидимия свят още по на висока степен са.

Та казвам, трябва да се изучава. Досега сме изучавали живота без любов. То е погрешно схващане. Ние разбираме живота дотолкоз, доколкото сме страдали. Че други страдат, ние не мислим. Че страдат животните, нас не ни интересува. Че страдат нашите ближни, не се интересувате, казвате: “Нека страдат.” Като дойде страданието до нас, разбираме. За небето се изисква да живеем за цялото човечество.

Страданието на цялото човечество да бъде наше страдание. Радостта на цялото човечество да бъде наша радост. Понеже страданията на Адама и Ева станаха наши страдания, по същия закон благостите на цялото човечество ще бъдат благости за всеки едного от вас. То е Божият закон, Божията справедливост.

Сега кое ще бъде подбудителната причина? Само Бог, Който ни обича, Той е важната подбудителна причина към доброто. Хората могат да бъдат подбудителна причина дотолкоз, доколкото Бог действа чрез тях. Че във всеки човек Бог се проявява частично, то е частично проявление на Бога, временно. Един човек може временно да ви прави услуга. Някой път изискват от хората всякога да бъдат добри към нас. Органически е невъзможно. Този човек, като спи, не може да прави добро. Не може да бъде буден. Той спи. "Стани да ми направиш добро." Ние влизаме в положението да го ограничаваме. Той при това трябва да има два часа да се занимава с ядене. Тогава не може да мисли за тебе. Има един час и половина да се занимава с обличане. После има да се занимава със свои работи. Колко време му остава на него да мисли за тебе?

Ние не може да искаме цялото време да посветим на един човек. Нито за себе си, ако посветим цялото време, е право. Защото онова, което аз имам, не съм го придобил аз. То се дължи на хиляди хора, които са го придобили. Значи разполагаме с техния капитал, има лихва. Тия хора, които са ни помагали, трябва да им помагаме на тях. Тия хора, които са ни обичали, трябва да ги обичаме. Тия хора, които са били добри с нас, и ние трябва да бъдем добри с тях. Ония хора, които са били несправедливи според закона на кармата, към тях ще постъпят неправилно. Но то е в закона на безлюбието. Който постъпва без любов, и спрямо него постъпват без любов.

Казвам, ние не може да служим на Бога без любов. Невъзможно е. Някой иска да го убедим, че има Господ, че има друг свят. То е невъзможно. Болният човек не може да работи, болният човек не може да учи, болният човек не може да прави добро. Той е зает със

себе си. Болестите, това са вътрешен егоизъм. Мислиш да не умреш, мислиш само за себе си. Здравето е здравословно състояние. Здравето е свързано с любовта, болестите - с безлюбието. Боледуваш, веднага ти изпращаш в себе си безлюбието. Не лесните работи, най-мъчните работи ги вършим. Ние считаме, че да служим на Бога, е нещо невъзможно. От всички същества на земята най-малко изисква Бог от нас да направим за Него. В сравнение с онова, което Той е направил за нас, Той изисква най-малкото. Бог, като те посади, изисква първата година един плод да дадеш. Една ябълка не може ли да завържеш? Не може ли един плод да отхраните? Може. Може и два, и три, и пет, и десет, и петнайсет. Ако вземем евангелското правило: дървото на живота раждало дванайсет плода. Не е в множеството.

Всеки човек, който много желае в света, то е закон на безлюбието. Любовта се ограничава в дванайсет. Като ти дадат дванайсет лева, ти си доволен, не ти трябват повече. Не искайте дванайсет хиляди. Дванайсет лева, дванайсет парчета, като ти дадат, да си доволен; дванайсет дрехи, да си доволен; дванайсет самуна. Седнеш да ядеш - дванайсет хапки. Ние влизаме в закона. Не онзи механически закон, ние влизаме в закона на любовта в увеличението. В любовта най-малката трошица се увеличава. Тя става сладка хапка. Достатъчно е един лев в любовта да имаш. Този лев през целия ти живот злато ще стане. Сегашните златни левове са доста ценни. Ако е златен, повишава се неговата цена.

Не само това, ние остаряваме, ние обедняваме. Като остаряваме, оглупяваме. Казва, оглупял. Децата се раждат глупави, поумняват после. Старите хора пак оглупяват. Казват: “Той е изветрял.” При първия начин - глупавото дете - майката и бащата влагат любовта и накарват това дете да поумнее. Когато бащата и майката напуснат детето, синът, като се ожени, ще даде живот на своите деца, в него не остава капитал. Тогава децата казват: “Нашият баща малко изветрял.” Какво показва? Няма пари. Изтеглени са всичките пари от банката. Осиромашава. Щом осиромашава, умът не му стига. То е статично

положение, езеро, от което изтича всичката вода, сухо езеро. Езеро, в което водата повече се втича, отколкото изтича, то е пълноводно езеро.

Казвам, какъвто е нашият ум в младини, да бъде такъв и в старини. Прииждането да бъде постоянно. Ние можем да се проявим по разни начини. Прииждането на Божествената енергия, на Божествената светлина мисли да бъде еднакво. Ще имате малко различие в приливите и отливите, но то е психически закон. Та казвам, по някой път вие се намирате в статическо положение. Казвате: “Не съм разположен.” Статическо положение. Какво ти липсва? Слънцето изгрява, светлина има достатъчно, хората ядат, радостни са. Какво ти липсва? Нямал си шапка за Великден? Или нямал си хубаво палто?

Тук преди Великден дойде един брат, закъсал, врънка, врънка да му дам старите си дрехи. Аз не искам да дам. След като ми врънка, врънка, отидох, намерих една дреха, която молците са изяли. Имаше един нов костюм, не искам да му дам. Казва, че намерил плат. Казвам: “Хубаво, уший си, но я носи щастие, я не.” Казва: “Тази поне влияние има.” Има влияние, разбира се. Той, доста умен, не я носи, както я дадох, но я обърнал. Станала доста хубава. Като го срещнат сега, хубава дреха има, питали го откъде намерил такъв плат.

Искам да ви кажа: дрехите на любовта не остаряват, имат хубава краска. Ако ние носим дрехата на любовта, поне вътрешната страна ще бъде хубава. Може да питате защо са тия молци. Но молците и мене ме дразнят. Открих една тайна. Молците, за да се спасят от бъдещи страдания, си похапват, и от хапването се осигуряват. Нали от честния кръст, който го има, спасява се. Но един ден гледам една дреха, която аз имам турена на едно място, дето никой не я видял, три малки дупчици направени, начело направени. Веднага разреших въпроса какво значат тия дупки. Дупките значат: и във физическия, и в духовния, и в Божествения свят трябва еднакво да проявяваш любовта. Те са дупчици, през които светлината трябва да влиза.

Дупчиците са равномерни. “В трите свята еднаква светлина да има” - казва този молец. Не едната дупка по-голяма, еднакво са големи, еднаква светлина влиза. Божественият свят отгоре, духовният - по средата, и физическият - отдолу. Не го зная, но можех да намеря този молец.

Ние трябва да бъдем благодарни на онова, което Бог ни е дал. Детински работи са да се обезсърчаваме за нищо и никакво. Дошъл някой, нацапал те. Кого не са нацапали? Ако ти си първият човек, когото са нацапали, да те съжаля. Ти си най-малко нацапан. Колко светии са цапани, какво не са казали за тях? Сега, гледам, някои братя казали там нещо, като че светът се свършва. Какво са казали? “Този брат не свършил гимназия, нямал висше образование.” Висше образование за четири години се завършва. С висшето образование не може ли да копае? Който свърши висшето образование, грехота ли е да вземе мотиката? Който е с висшето образование, половин час на ден да копае по майсторски с мотиката. То е една необходимост.

Ние искаме да се отдалечим от земята, съвършено да няма земен живот. Така не се мисли. Бог ни свързал с разумното, краката са разумна площ, с която ние сме свързани, за да минат добродетелите в нас. Ако вземете, че разгледате: пръстите на човека са много неприятни. Туй показва, че половината от човека е много жестока. Палецът е дебел, показва голяма упоритост. На десет бивола е равен човешкият палец. Неговият първи пръст показва, че честолюбието е голямо. Справедливостта вече намалява. Като дойдете до художеството, изкуството съвсем намалява.

Ако вземете, в маймуната задните крака са тъй развити, както предните. Маймуните седят по-горе от човека. Повечето маймуни са вегетарианци, ядат плодове, когато хората има тепърва да дойдат до вегетарианството, да дойдем като маймуните да се раждаме вегетарианци. Казвате: “Облечени са в козина.” Тия маймуни са бъдещи хора. Те, като дойдат, ще оправят света. Защо са тия маймуни? Приготвят ги в горите непокварени. Времето не ги

покварило да станат месоядци. Всички са вегетарианци, много добър факт. Има някои от тях са лоши. Но казвам, когато душите на маймуните дойдат в света на хората и хората се преобразят, светът ще се подобри.

Сега ние имаме едно отвращение. Казваме: "Той е маймуна." Така не се мисли. Всичките неща, които Бог е създал, имат еднаква цена. Защото две теории има: едната теория е, че от маймуните хората са произлезли, другата е, че от хората маймуните са произлезли. Най-напредналите души, които излязоха от небето, те останаха на заден план, маймуни станаха. Тия, които най-после излязоха, хора станаха. Сега ще дойде редът на първите, които излязоха, ние ще останем на заден план. Те ще бъдат на първи план. Ако изтълкувате буквално, ще кажете: "Каква е тази работа?" В маймуните има нещо много благородно. Семейният им живот е много по-добре организиран, отколкото у хората. Вземете, правото между маймуните е повече, отколкото между хората. В хората трябва да има един закон, който принуждава; в маймуните отвътре произтича. Аз считам, маймуните са хубави диаманти, но нешлифовани. Като се шлифоват, хубави диаманти ще станат от тях. Сега вие ще ме попитате: "Ами с нас какво ще стане?" Аз говоря за ония добродетели, които Бог е вложил в нас. Тия добродетели да ги проявяваме. Ония способности, които Бог е вложил в нас, тях да ги проявяваме. Силите, които Бог е вложил, да ги проявяваме, да не се колебаем.

Често гледам, между вас нямате търпение. Не зная колцина от вас имате търпение. Всинца носите неволята. Някои имат търпение. Вие кипвате изведнъж. Казвате: "Знаете какво са казали." Кипнеш. Защо да не мислиш, че са казали нещо много хубаво? Защо да мислиш, че казали нещо лошо? Хубаво е казано. Че какво ще кажете за един добър човек? Какво може да се каже за една чиста вода, хубава, дето хиляди пътници са минали и са пили? Да кажат, че е лоша водата. Онези, които говорят против водата, това, което говорят,

няма да стигне до нейните уши. Онези, които утоляват жаждата си, тяхната благодарност е по-голяма от ония фиктивните, измислените неща: този човек не е такъв, онзи не е такъв.

Всеки човек, който живее в безлюбие, той е далеч от Бога. Всеки един човек, който живее в невежество, той е далече от Бога. Всеки човек, който живее в самоизмама, далеч от истината, той е далеч от Бога. Или казано: човек, който живее извън Божествения живот, който живее извън Божествената светлина, който живее извън Божествената свобода, която има, какво ще знае той за истината? Често са ме питали сестри: "Как мислиш, Учителю, прогресирали ли сме много?" Според мене, който е проводник на любовта, е прогресирал, който е проводник на Божествената светлина, е прогресирал. Онзи, който е проводник на Божията свобода, на истината, е прогресирал. Няма какво да оспорвам, кой да е, където и да е, дали е проводник на свободата. Децата някой път са по-добри проводници на свободата от бащата и майката.

Та казвам, апостол Петър казва: "Имайте усърдна любов помежду си, защото любовта покрива много грехове. Бъдете гостолюбиви едни към други, без роптание. Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат. Ако говори някой, нека говори като такъв, който прогласява Божиите словеса; ако служи някой, нека служи като такъв, който действа със силата, която му дава Бог, за да се слави Бог във всичко чрез Исуса Христа."

Исус Христос разбира закона на любовта. Христос казва: "Не Моята воля, но Твоята." Ние считаме, че нашата воля трябва да става. Защо ще стане нашата воля? Ако стане волята на крака, не може да бъде волята на целия организъм. Тя е частично проявление на Божията воля, понеже не съдържа благото на цялото човечество. То е нашето благо.

Та казвам, началото е важно. Ние сме в пришествието на Господа. Второто пришествие се отлага още за години, недалеч.

Второто пришествие, ако би дошло, ще се увеличат страданията на хората. Страшна работа е второто пришествие. Вие мислите, че като дойде второто пришествие, да се тури ред и порядък, че хората ще живеят братски. Не, ще има плач и скърцане със зъби. Избиват се хората, дойде гражданска война, този обесят, онзи обесят, този ще накажат, онзи ще накажат. Трябва най-малко двайсет и пет години да се наредят тия хора, да се възпитат. То е дълъг процес.

Някои мислят: “Дано дойде Господ, да оправи света.” Мене ми е чудно, искате Господ да оправи света. Във вас, ако не го оправите, отвън как ще се оправи? Вие трябва да бъдете изправени, трябва да бъдете всички носители на Божията любов. Това не е по закон. С какво ще се похвалим? Или като дойде Господ, тогава ще започнем със сладки думи? Казваме: “Господи, ние вярваме, ние помагаме. Господи, ние живяхме, мислихме, тъй както си направил. Ако е останало нещо, което не сме направили, ще го направим за в бъдеще. Ние всичко не може да направим.” Като дойде Господ в света, да намери поне един сладък плод, хубаво узрял, поне един плод да намери. Ако дойде и намери един хубав плод в нашия ум, ако намери един хубав плод в нашето сърце, ако намери един хубав плод в нашата душа, по-хубаво от това няма в света.

Сега това е като мерило, не е насила. Ние не се съдим. Външна съдба няма да има. Всеки човек в себе си се съди. Да те съдят хората, не е съдба. Когато човек сам се съди, и се изправя. Не само да съзнава, че няма любов, но да приложи любовта в живота си, да я опита. Да приложи Божията мъдрост в живота си, да приложи и Божията истина, постепенно да я опита. Тогава от моята опитност може да се ползват и другите, и аз да се ползвам от тяхната опитност. Това е Божественото. Ние едни на други сме проводници на Божествената любов. Всеки един човек предава от себе си нещо специфично, което го няма в нас. Ние разбираме хората, затова че предават нещо особено на Божествената любов. И ние ще предадем нещо особено. В това отношение ние сме важни един за друг. Всеки един човек ще предаде

нещо особено от Божията мъдрост: много малко. Всеки ще предаде нещо особено от Божията истина. Тъй щото, не считайте, че не е важно. Има неща, които се предават без думи. Отпосле ги чувстваме предадените неща.

“Затова и тези, които страдат по Божията воля, нека предават душите си на верния Създател, като вършат добро.”

Тъй както разбирате любовта, приложете една десета от нея. Тъй както разбирате Божията мъдрост, приложете една десета от нея. Тъй както разбирате Божията истина, приложете една десета от нея.

Защото някой път разсъждавам така. Някой пък идат чувства, че сме недоволни от хората. Господ има безброй същества, които не извършват волята Му. Той е доволен. Толкоз хора има, които не вършат волята Му: чака още, малко са научили. Казвам, какво има да ме смущава мене?

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото Ти си изпратил.

25 утринно слово 2 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ЛЮБОВТА Е МУЗИКА

Първо послание Йоаново, трета глава.

Който опитва реалността, расте в светлина, знание и живот. Всеки, който опитва сенките, се смалява. Ти виждаш погрешките на хората. Това са твоите погрешки. Всеки човек, който е горделив, е възрастен. Когато едно дете се роди, само тогава може да възприеме любовта. “Вижте каква любов е дал нам Отец.” Ако нашето съзнание не е будно, не можем да възприемем любовта. Може да ти говоря за любовта, нищо не те ползва. Онова, което сами сме проявили в любовта, то ни ползва. Когато се мъчим, показва, че имаме някакъв дефект.

Тук сега мнозина не искат да минат през големи страдания и изпитания. На какво се дължи тази буря? Тя почти обрули всички плодове. Тази буря се дължи на нашите човешки мисли. Когато една жена пометне, от Бога ли е? От нея е. Ако ние нямаме добри мисли и желания, растенията не могат да отгледат своите плодове. А това се дължи на войната, която съществува в Африка. Ние трябва да приложим онези правила и закони, които Бог е вложил в нас. Какви чада ще бъдем, ако не изпълняваме Неговата воля? Сами ние се мъчим от собствените си мисли, чувства и постъпки. Мъчим се и от мислите, чувствата и постъпките на другите хора. Всеки от вас трябва да прояви най-хубавото, което има в себе си. В това седи новото учение. И всички хора, които приемат светлината, въздуха, водата и храната добре, са здрави. Които не приемат храната, водата, въздуха и светлината добре, създават условия за болести.

В любовта законът е, както в музиката. Бог е светлината в нас и ни опитва какви сме. Едно време Бог пращаше ангелите да ни опитва какви сме. И понеже ангелите не можеха да Му предадат, Той Сам дойде да ни изпита. Музиката е душата на любовта. Тя е родена от

любовта в Божествения свят. Тя представя най-красивото в света, което може да бъде достигнато от хората. Музиката е история, която показва как е създаден Божественият свят в битието вътре. И ако искаш да знаеш как е създаден светът, трябва да слушаш музиката. Това е историята на човешкия живот. И за да разберем живота, трябва да слушаме тази музика. Онзи живот, който е съграден на дисонанс, това не е живот.

Всички хора трябва да се родят от любовта. Който е роден от любовта, грях не прави. Човек, който има всичкото богатство на света, не може да краде. Но вие казвате: "Ние нали следваме този път?" Може ли детето още първия ден, като влезе в света, да знае всичко? Стоенето на детето в утробата на майката се равнява на деветнайсет милионния живот на историята на човечеството. Окултистите твърдят, че откакто човек се явил на земята, има деветнайсет милиона години. Деветият месец е месец на истината, който се застъпва за неговата свобода. Раждането е освобождаване. Само истината може да извади човека от утробата на майката. Ако се роди по-рано или по-късно, няма условия за живот. Навреме трябва да се роди човек. Но за да се родиш, истината трябва да те извади от утробата. Всеки човек, който е роден от истината, има бъдеще. Аз виждам погрешките на хората повече от вас и виждам какво са направили хората от петстотин прераждания. Всеки, който греши, е силен и може да изправи грешките. Само възвишените и умните хора правят погрешки.

На земята съществува един Божествен порядък. Него трябва да възприемете. Всички други неща - ангелски и човешки, са спомагателни средства. Едно учение, което не можете да приложите в живота си, е една храна, която не можете да опитате. Любов, която не може да извади човека от гроба и противоречията, не е любов. Любовта в света разрешава всички мъчнотии. Не в един ден ще ги разреши, но постепенно ги разрешава. В края на краищата всичките хора ще се обърнат към Бога. Когато говорим за обръщане към Бога,

ние искаме да съкратим човешките страдания. Когато се проповядва истината на хората, ние искаме да ги освободим от излишните страдания. Бог два пъти не бие човека. Един път го наказва. Много пъти ли го наказва, той върви вече в кривия път. Едното наказание е благословение. Но избягвайте второто и третото наказание. В любовта има само едно наказание. И любовта като те накаже, това наказание не искаш да го дадеш на никого. То е ценно и струва повече от всякакво богатство. И когато любовта накаже някой човек, това е една привилегия. Радвайте се, когато любовта ви наказва за първи път. Това показва, че наближава вашето освобождение. Всякога, когато намерим фокуса на любовта, това е нашето спасение. А като изгубим този фокус, идат всичките страдания.

“Отче наш”

Двадесет и шесто утринно слово 9 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев (Беседата е само по стенограма на Влад Пашов.)

В ЛЮБЕЩИТЕ РЪЦЕ

"Добрата молитва"
"91 псалом"
"Молитва на Царството"
"Сила, здраве е богатство"

Ще прочета четвърта глава от първото послание Петрово, една опитност на старите християни в първите времена.

"Духът Божи"

Размишление.

"Благост"

Трудно е по някой път човек да се справи със старите дрехи. Когато има здравина в тях, когато има здраво нещо... Но когато няма здравина, се чуди какво да ги прави.

Тази мисъл да се преведе. Казва се: "И тъй, понеже Христос пострада..." Що е страдание? Преминал е вече от греха. Казвате: "Защо трябваше да пострада Христос?" Питам, кога страда майката за едно дете? Преди да го е родила, зачева го, влиза туй дете, и тогава са страданията. Казвам: слушай, майка ти е страдала заради тебе. Да не мислиш, че тия страдания са малко? Девет месеца те е носила в утробата. Знаеш какво нещо е това. Ако злоупотребиш с туй страдание, знаеш колко ще изгубиш. Сега казваме: "Христос пострада." Не разбираме какво нещо е страданието. Ще преведеш. Майката, която носи детето, носи го от любов. Често майките се чудят защо децата не ги обичат и по някой път те стават своенравни. За мене това е ясно, толкова ясно, като бял ден. И за вас по някой път е ясно. Има неща, които не са ясни. Майката, която е носила детето, дошла є мисълта и си казва: "Що ми трябваше това дете?" После остави тази мисъл. Но по някой път є дойде наум, че можеше и без

него, да го изпъди навън, да си върви някъде. Що ще є главоболи? Тя пак изхвърли тази мисъл. Пак си казва: “Що ми трябваше това дете? Лишава ме от свобода.” Много бели създава това дете на младата майка. Тя на хорото не може да играе, като има дете.

Детето изисква спокойствие. Както, когато подквасиш млякото, трябва да го оставиш спокойно. Или когато тъчеш на стан, трябва да туриш всичко равномерно, геометрически. Кросното равномерно да бъде, да не бъде изкривено на една или друга страна. Совалката да върви добре. Нищелки, после върви отдолу има, такива подложки - много работи се изискват. Вие казвате: тъкане. Тъкането е много сложна работа. Я вас да ви накарат да сновете на дванайсет глави, как ще го насновете? Някои стари хора не знаят да четат, но знаят да насноват на дванайсет глави, знаят да смятат хубаво. Те разбират нещо от математика, и то потребното за живота.

Сега често във всичките религиозни учения опасността е там, че някой път ние повтаряме нещата. Представете си, във време на идолопоклонството човек ще си направи един идол, едно божество, направено от дърво, някой път от камък, някой път от злато, от каквото намери, и на този идол постоянно кади тамян, оплаква му се, моли му се, а той седи тих, спокоен. Иска да го умилостиви, коли жертви, казва му: “Чуй ме.” Питам сега, какво е реалността? Вие казвате: “Реално е туй, което пипам, хващам.” Туй, което хващам, реално ли е? Реално е, разбира се, но тази реалност не може да ти помогне. Ти го прегръщаш, и то казва: “То е твоя работа да ме прегръщаш.” “Ти защо не ми помагаш?” “То е моя работа.” Сега често вие питате: “Защо този така постъпва, защо не ме обича?” То е негова работа. На какво основание да ви обича? Искате да ви обича? Защо? Хубаво е, ако ме обича. Да те обича, няма нищо, то е най-хубавата работа, която някой може да направи заради мене. Когато аз обичам някого, то е най-хубавата работа. Казвате: “Той да я направи.” Знаете ли колко мъчно се прави една мъчна работа? Сега вие казвате да ви

обичат, но това е резултатът. Искате резултата, но този резултат да стане, е трудна работа.

Всяка работа, от която вие не се ползвате сами, не може да ползва и другите хора. Казва: “Аз да му кажа нему.” Какво ще му кажеш? Ти рисуваш една картина от природата. Или рисуваш някой човек. Знаеш ли колко време взема, колко наблюдателен трябва да бъдеш? Как ще туриш ония качества на доброта, ония качества на справедливост, ония качества на благородство, онези черти на постоянство, на твърдост, онези черти на мекота, онези черти на честност, онези черти на красота, как ще ги туриш? Мислите, че е лесна работа. Гледам колко им липсва на художниците. Казвате: “Отлична картина.” Някой път са хубави, но съществените черти ги няма вътре. Мислите ли, когато се направи един човек от восък, че същественото на този човек му липсва? Всичко има, но същественото го няма. Художникът всичко е направил, но живот няма. На този човек сърцето някак си не върви, дишането не е правилно, мисълта не е правилна.

Най-първо, всичката ви погрешка е в сърцето. Когато дойде някой човек при мене, аз отдалече чувам сърцето му, тупа както не трябва. Някой път хората ме безпокоят с биенето на сърцето си още от половин километър. По радиото си го чувам някак си да бие, а като дойде вкъщи, цяла врява вдига: “Туп, туп.” Постоянно ние вдигаме една врява в света. Не си ял добре, и цял въпрос правиш. Другарката ти или гостилничарят сложил малко сол, и ти казваш: “Много сол турили, много пипер турили.” Българите и англичаните обичат повече люти работи. Американците попска яхния не правят. Каквото ще тури в яденето, ще го тури в отделни чинии: доматите отделно, соса отделно, маслото отделно. За българина това не е така практично. Десетина блюда наредят.

Та казвам, най-първо, художникът трябва да се радва на своите картини. Ако той сам не се радва, как ще се радват другите? Той сам не се радва, и казва, че не му харесва и пита другите как мислят за

картината му. Точно тъй, както и той мисли. Има нещо, което не харесвам, не достига на картината; както ти не знаеш, така и аз не зная къде е. Но казва: “Не харесвам, има нещо, което не ми харесва на окото. Този фокус на зрението не е поставен добре.” Казва художникът: “Има нещо, което не ни харесва.” Той иска да го направи като ясновидец или светия, но направил този светия, погледът му надолу да гледа. Светия, който надолу гледа, не е светия. Турците казват: “Който надолу гледа, той изгаря душите на хората. Ере бакан.” Ере значи ера. В бакан думата бак значи вижда. Който гледа на земята надолу, той изгаря душите на хората. Как ще изгори, душата може ли да се изгори? Дето казва турчинът, криво е. Ние имаме яка. Яка значи гори, не значи да направиш нещо добро. Ако нещата не влагат нещо добро на врата, охлузват врата. Не че изгаря, но думи не им стигат. Когато казва, че изгаря душата, разбираме, че безпокойство има в душата, това е изгаряне. Или някоя мома казва: “Изгори ми сърцето.” Не є е изгорил сърцето, но онова, което дал, написал є едно римско писмо, което не е хармоническо, поетическо, че като го чела, безпокойството дошло. Туй нарича вътрешно безпокойство - изгори ми душата. Има думи, които съдържат големи киселини, съединения правят; пък има думи, които означават условия, съединения правят. Някои думи са кисели, някои са сладки.

Толкоз години съм говорил за любовта, и ви казвам, че за любовта още не съм говорил. Ако аз започна да говоря за любовта, трябва да престанат всичките страдания в света, нищо повече. Ако аз започна да говоря за любовта, всичката сиромашия в света трябва да престане. Ако аз започна да говоря за любовта, всичките недоразумения между хората трябва да престанат. Тъй аз уподобявам. Сега казвате, че говоря за любовта. Аз говоря за сянката на любовта. Мине някой поп, и падне сянката, ти поп няма да станеш. Мине някой владика, и падне сянката, ти владика няма да станеш. Мине някой цар, и падне сянката, ти цар няма да станеш. Мине някое говедо, ти говедо няма да станеш. Паднал си под сянката на някое дърво, ти

дърво няма да станеш. Паднал си под сянката на някой голям камък, голяма канара, ти като нея канара няма да станеш. Трябва разбиране сега.

Често мене ме цитират какво аз съм казал. Той ми цитира какво аз съм казал в беседата. Аз съм говорил за сенките, същественото не съм казал още. Мислите ли, че когато привеждам един пример, че съм показал някому щастието? То е вярно, вие предполагате, възможно е. Но може и има три начина за даване на пари: някой път нямам пари, и пак давам. Ида при бедния човек, и му туря един наполеон, мислено му туря. За мене е реално, за просяка не е реално. Сега да видя, като туря този наполеон мислено, какво ще му турят в паничката. Мине някой, наполеон не туря, някой туря пет лева, някой два лева тури в копанята. Сега аз турих нищото, въображаемият наполеон е нищо в копанята. Туй нищо, по закона като се превърне четири пъти, става реално. Реална единица. Аз седя да видя дали тия хорица схващат, че съм турил нещо. "Аз, казва, минах и турих един наполеон на човека." Вие вземате буквално и казвате, че нищо не съм турил. Какво съм турил, може да кажа, че съм турил и двайсет наполеона. Често в религиозните работи всичките тия идеи имат такива неразбрани работи. Казва: "Аз много го обичам." Че кой не обича черешите? Какво се ползва черешата, след като я изядеш?

Христос искаше да опита Своите ученици и им каза: "Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." Ако ядеш един човек с любов, то е най-добрата работа, която е с любов направена. Няма по-голямо страдание, да ядеш един човек без любов. Казва: "Изяде ме." Или друг казва: "Изядоха ме." Изяли го, пък той още ходи. Как ще го разберете? Българинът тълкува, казва изядоха ме, но казва и доядоха ме. Казва, че го дояли, но той още ходи. Тогава какъв е смисълът на тази дума? Думите ял и ал са близки. Думата ял значи много взеха от мене, повече взеха, отколкото трябваше. Много взели, не както ние разбираме, да го изядат съвършено. Та учениците казват: "Как? Той иска да ни мъчи да ядем човешко месо?" Тежка е

тази дума и седемдесет и двама от учениците Му казват, че туй учение не е за света. Да учим хората да ядат човешко месо?

Сега често в любовта се препоръчва търпение. Какво значи любовно търпение? Дошъл един брат, обрал брата си и казва: “Търпи.” Но туй не е учение. Няма какво да го търпи, казва: “Колко ти взе брат ти?” “Двайсет английски, последните ми пари взе.” Аз му давам двайсетте английски, които му взел. Някой не му дава парите, но казва: “Търпи.” Аз му давам двайсетте английски, но той отива на друго място, и там казва: “Знаеш, брат ми ми взе двайсет.” И онзи му дава двайсет. Отиде на друго място, и там разправя за своята полица. Изважда другият брат, и той му дава. Значи стават шейсет. Докога ще разправяш, че брат ти те обрал? Брат ти ти е направил едно благо, ти вече имаш шейсет. Ако не ти беше взел двайсет, и шейсет нямаше да имаш. Като извадиш двайсет от шейсет, четирийсет имаш печалба, то е двеста процента лихва, какво имаш да се оплакваш, кажете ми? Научното схващане на нещата е това.

Ние искаме да построим живота си. Всичките съвременни хора строят живота си, както не трябва да се строи. Ние всички сме в строеж, ние още не сме направени. Ако имате схващане как е построен човек, човек е още много недоправен. Хиляди неща има на човека, които трябва да се приложат, за да бъде направен. Главата му не е доправена, лицето му не е доправено, очите му са недоправени. Ръцете му, пръстите му не са доправени, краката му не са доправени; гръбнак има, не е доправен. Гушката му, гърлото не е доправено. Казвате: “Много зле говори.” Не е доправен. На някой орган колко време трябва да проверяват тоновете? Някое пиано се е разгласило и казват: “Не говори хубаво.” Ще го тонираш. Ние изискваме от нас, като че ли сме съвършени, изискваме туй, което не е доправено. Аз нямам право да изисквам от вас да живеете като съвършени хора. Може да ви кажа, но то е невъзможно: “Искам да бъдете съвършени.” Но ето аз какво разбирам в дадения случай. Искам да ядете сладко за вас. Ако ви казвам да ядете сладко, то не е заради мене. Казвам,

сладко яжте. Второто, от което се ползвате, е следното: че като ядете сладко, няма да ми мърморите; ако не ядете сладко, ще ми мърморите. Аз трябва да уреждам тая работа. Казвате: "Дадохме пари." За едно ядене сто лева не стигат нищо. Аз трябва да изяждам сто лева. Искам сладко да ядете. Хубаво, казвам, радвам се. Защо се радвам? Защото от джоба парите няма да излязат. По този закон, щом се оплаквам, трябва да ти помогна. А щом се радваш, че сладко си ял, и аз се радвам, че си ял сладко, понеже нищо не давам. Пък и аз се радвам, че сладко си ял. Казвам: и аз сладко ядох, и двама сладко ядохме. Ти си ял, но си недоволен. Аз давам сто лева и тръгваме двамата. Казвам, още веднъж при тоя гостилничар, дето не си ял сладко, да не ходиш. Втори път идеш при друг гостилничар, и той направи същата погрешка...

Един турски гостилничар някой път има двайсет и пет тенджери, наредени като ученици, ще идеш там, и всичкото ядене е разнообразно. Ако идеш пръв, още когато е сготвено яденето, е най-хубаво. Масло има достатъчно. Но ако идеш после, когато остане на дъното, яденето е вече изгубило тази хранителност. Ти очакваш масло, пък масълце няма, пък масло трябва да има в яденето. Защо трябва да има масло? Маслото внася мекота. Яденето без масло прави хората груби, мъже стават тогава. Що е мъжът? Мъжът е човек, който има само ум. Що е жена? Която има само сърце. Те са функции в дадения случай. Що е жена, която има само сърце? Сърцето постоянно бие. Що е мъж? Той е впрегнал мозъка си на работа, мисли за една идея, втора, трета. Някой път дошло му наум да се жени. Мислите, лесна работа е да се жени? Ходи в едно село на хорото да гледа, второ, трето. Хване се при тази мома, тури ръцете си при колана є - българинът казва: "Излиза нещо от момата" - не я харесва. Иде, и тя го хване, и тя не харесва. Отива на второ място, трето, четвърто, една година търси, две, три, не може да намери, не е лесна работа. И то е работа.

Един английски реформатор, Веслей, който искаше да преобрази Англия, усърден християнин, дошло му наум да се жени. Двайсет години работи свободно, сестри му пишат писма, ходи навсякъде, добре дошъл е. Намерил една англичанка и намислил да се ожени. Мисли, че тя ще му донесе нещо. След като се оженил, след три дена, среща един приятел и му казва: “Не си струва човек да се жени.” Защо не си струва човек да се жени? Тя го вика и му чете един морал: “Слушай, тия сестри ще ги оставиш. Тази сестра да ти пише: “Любезний Учителю, милий Учителю, драги Учителю, аз съм готова да се жертвам заради тебе...” - такива да ги нямаме. Няма да ходиш с други жени.” “Не, не - казва. - Аз не мога нито една стъпка да отстъпя, на Бога ще служа.” Един ден му чете морал, тя била по-силна и понеже няма брада да го хване, бръснат се англичаните, не може да го хване за брадата, хваща го за косата, влачи го из къщи и казва: “Ти ще слушаш или няма да слушаш?” Сега ще оставим това. Този, който описва живота на Йоан Веслей казва: “Учителю благи, намислих да се женя.” “Тъй ли? Да не ти пати главата?” Казва: “Намерих много добра сестра.” “Тази сестра е много добра, тя с Христа може да живее, но не и с тебе.”

Казвам, ние с Христа можем да живеем добре, но един с друг мъчно живеем. Мъчнотията седи в това, че има един недоимък в нас. Представете си, че съм цигулар и искат от мене да свиря, искат не само да свиря, но искат хубаво да свиря, искат ми някои класически песни от Бетховен, от Бах, от Шуберт. Представете си, че не съм учил Бетховен и свиря някоя българска песен. Българинът казва: “Посвири ми музика. Не може ли да свириш?” Казва: “Не знаеш ли да свириш в дадения случай?” На всеки човек трябва да дадеш туй, което иска. Музикантът казва: Бах - Бах, Бетховен - Бетховен, българска - българска да свириш.

Вие казвате: “Божията любов.” Много неразбрана е Божията любов. Божията любов седи в това, че Бог се занимава с най-дребните неща в света. Да ви кажа какво значи да се занимава с най-дребните

работи в света. Ако една къща увеличиш колкото цялата земя, един протон ще бъде още невидим. След като увеличим мухата колкото цялата земя, протонът ще бъде невидим и ще трябва след това да го увеличим още две хиляди пъти, за да стане видим. С тия малки работи Бог се занимава и ги обича. Как ще обичаш един протон? Представете си, че вие сте в едно протонно състояние, то е непонятно за вас. Единият е доста голям, може да не съответства на някой малък човек. По някой път има момци, той е висок два метра, и обича една малка мома, като види, приятно му е. Има мъже, които са малки, те обичат тя да е голяма. Като я погледне, приятно му е тя да е отгоре: мъжка Гана. Тия работи ги казвам само за изяснение. Те не са реални, те са сенки на нещата. Същината не седи в големината на човека. Че малките и големите работи са силни, то е така вярно на земята, че в действителния живот малките работи са силни, както големите. Една искра огън може да произведе един резултат, както голям огън, то е въпрос само на време. Малката семка цяло дърво става, като се увеличава милиони и милиони пъти. По Бога, ако живеем, трябва да се интересуваме от малките неща. Човек иска да се научи да управлява езика си, да знае как да огъва езика си. Някой път огъваш езика си несъзнателно. Да дойдеш до едно състояние, че като изкажеш една хубава дума, да усетиш една сладчина, една мекота. Думите носят известно благо. Туй благо трябва да го опиташ, и тогава да ги разправяш. Всичките думи, които произнасяме, те влияят и на другите. Много работи в света изпращаме, без да сме ги опитали. И всичкото нещастие седи, че целият живот седи от неопитани идейни работи. Понеже не разбираме живота, се явява критиката. Казва: “Ти не живееш добре, ти не правиш добре.” Казва: “Ти не ме обичаш. И ти не говориш добре.” Че не говоря добре, не говоря. По човешки говоря много добре, говоря като другите. Казва: “Набих го хубаво.” Ако вие биете житото, мислите ли, че правите нещо лошо? Туряте на хармана житото, прекарвате отгоре конете, върхат. Освобождавате житото, овърхавате го. Ако не вършее житото, ще кажете, че този човек е

несретен, нескопосан. Ако овършее житото, казвате: “Аз го набих.” Да набиеш човек, значи да му дадеш потребното. Сега ние какво разбираме да набием един човек? Казва: “Защо ме бие, и аз не зная.” Често в училището ученикът напише някое число, и учителят му плесне плесница. Туй плясване е в началото само един досег. Ако учителят разбира добре, той може да не го плесне, но само като замахне и допре по лицето, да предаде своята енергия на ученика и ученикът ще се сети да направи задачата хубаво. Учителят, като плесне ученика, той забравя, което е знаел. Това не е преподаване.

Във варненската гимназия, може да е преди повече от четирийсет години, имаше един господин Белчев, не го зная дали е жив, един много сериозен човек, но имаше един хумор, като извади един ученик, хване го за главата, и му казва: “Абе, нищо не знаеш.” След като го хване за главата, ученикът решава задачата. После той му казва: “Казах ти, че нищо не знаеш, пък ти си знаел.” Дава сложни задачи, той диктува, а ученикът пише. Най-първо, казва: “Нищо не знаеш.” И го бута по главата. Като реши ученикът задачата: “Брей, ти си знаел.” Дава да разрешават в класа задачи, ходи между учениците. Някой сбъркал, побутва го и му казва: “Ти нищо не знаеш.” Казва, нищо не знае, но му показва грешката. Ученикът се поправи и вече знае нещо. По някой път извади тефтерчето си и казва: “Какво да ти пиша? Единица?” Ученикът трепери, а той не единица, а пет или шест му писал. Всичките ученици го обичаха, защото преподава добре и знае математика. Като започне да разправя, разправя хубаво и още като го видиш, има нещо хармонично. Казва: “Едно време и аз бях като вас, много знаех, но сега знам повече.”

Ще кажете, че така не се постъпва. Но как трябва да се постъпи? Някои хора казват, че трябва да имаш обхода на владика, да ходиш като владика. Мислите ли, че владишкото ходене е хубаво? По-тромаво ходене от владишкото няма. Аз, който съм изучавал ходенето, казвам, че по-тромаво ходене от владишкото няма. И аз мога да ходя по владишки. Кой не може да ходи по владишки? Ако

човек дълго време седи вкъщи, четири-пет месеца да седиш вкъщи и да не ходиш, като владика тогава ще ходиш. Като се движи човек, има известни движения, които произвеждат топлина. Има известни движения, които произвеждат светлина и сила. Който, като ходи, не може да произведе известна малка светлина, известна малка топлина и сила, този ход не е правилен. Тогава как трябва да си държим главата, ръцете? Ораторът, като излезе, не знае как да си държи ръцете. Като започне да говори, не знае някой път какво да прави с ръцете си. Защото ръцете са проводници на известни сили. Понеже искат да излязат, ние усещаме опасност. По някой път държим ръцете си затворени, да не излезе нещо из ръцете навън. Има хора, от ръцете на които изтичат лечебни свойства. Като положи ръката си такъв човек, болестта, която имаш, ще изчезне. Има хора, на които погледът е лечебен. Той, като те погледне, веднага престава главоболието. Някой път сърцето те боли. Като те погледне, престане болката. Известна сила излиза от очите. Има хора, като идеш при тях, те само като насочат ухото си към тебе, болката престава. Ти, като разправяш на такъв човек, казваш: "Олекна ми." То не е, както ние мислим. Ухото е проводник на известни Божествени сили. Окото, устата, носът, ръцете, всички органи са проводници на известни сили, всяка частица е проводник на сила. Всичко в нас трябва да функционира по Божественому, не по човешки, то е съвършеният човек. Но то е една колосална работа. Ние сме още малки. Аз не се безпокоя, че не може да свиря, пък някой свири хубаво. Един ден и аз ще свиря като него. Някой казва: "Може ли да бъда ангел?" Ще бъдеш. Осемнайсет милиона години хората живеят на земята и още работата им не е довършена, не се е построило човешкото тяло както трябва. Хората, тъй както са идвали, сега в своето развитие те са на десет години. До двайсет години се изисква още толкоз време и една година отгоре, за да станат пълновъзрастни. Някой ме пита: "Какво ще бъде в оня свят?" Като иде в оня свят, ще бъде непонятен, нещо извън времето и пространството. Една точка е без пространство. Тази точка, като се

проектира на земята, става пространствена, безпространственото става пространствено, става права линия. Ние искаме да живеем един правилен живот, правилният живот е най-мъчното. Да живееш по права линия, то е свойствено само на Бога.

Само Бог е, Който от нищо прави нещо. Ние от нищо може да направим нещичко. Бог от нищо прави нещо. А пък ние от нещо правим нищичко. Колко време ни трябва, за да направим от нищо нещо? Ние от нещо може да направим нещичко.

Казвам, вие приложили ли сте любовта си? Колко жени са приложили новото разбиране? Имате един мъж, да постъпите, тъй както трябва. Колко мъже постъпват, тъй както трябва, като мъж от гледището на християнството? Колко учители има, които постъпват с любов към учениците си? И колко ученици има, които са постъпили с любов към учителя? Колко майки са постъпили с любов към дъщеря си? Колко бащи са постъпили с любов спрямо сина си? Колко господари са постъпили с любов спрямо слугите си?

Някой път ми казвате, че ви е дотегнало да ме слушате. Хубаво, прави сте. Ако ви е дотегнало, и аз мога да кажа, че и на мен ми е дотегнало. Защо ви е дотегнало? Понеже онова, което съм ви казал, вие сте го турили в торбата, напълнили сте торбата си, и тя е станала много тежка. Тази торба, която ви дадох, трябваше да извадите семената и да ги посеете. Вие събрахте тия семена, и ги продавате. Казвате: "Нашият Учител тъй казал, инак казал." Какво е казал Учителят, оставете, но вие какво изваждате от онова, което е казано. Вие сега искате Господ да ви говори. Когато Господ ми говори, аз спирам. Като ми говори Господ, казвам: "Чакай, Господи, не ми говори повече, да го направя." Много малко говори Господ, казва ми: "Бъди добър." Престане да говори. После ми каже: "Бъди справедлив." Престане. "Бъди снизходителен. Прощавай." Прощавам. Не очаквам Господ да ми каже два пъти прощавай. Втори път ще ми каже в друга форма, трябва да разбера.

Всяка дума иска приложение. Там, гдето сме приложили нещо, всичко върви много добре. Сега може да питате как говори Господ. Вие как говорите? Ами как мисли Господ? Вие как мислите? Вие говорите тъй, както Господ говори. Вие мислите тъй, както Господ. От Него научихте този говор. Този говор го научихте, както Той никога не е произнасял. Вие как произнасяхте любовта? Невидимият свят е далече от нас, понеже нашият говор тук, на земята, е като гръмотевица за тях. Някой път с говора си вие произвеждате сътресение. Ангелите се поставят надалече. Един ангел да те слуша, ще бъде на хиляди километри далече от тебе, като говориш като по радиото. Той никога няма да дойде наблизо. После от всинца ни излиза едно ухание, което ангелите не обичат. От тебе излиза едно ухание и носът не е развит, и ангелите стоят далече.

Та казвам, ние още не сме от онези, красивите цветя, да миришат хубаво. Срещаме някой, казва: "Страдам." Казвам: "Ти не си станал още цвете, да издаваш хубаво ухание." Преди вас вашите деди и прадеди са живели и вие сте наследили едно наследство. Някой път се намирате в задънена улица. Хиляди неща има, които трябва да се направят. Ще направите едно малко кътче в себе си, отгдето трябва да започнете. В къщата си, като се гради къщата, направи си едно огнище, дето да се кладе огън, и там да готвиш. В тялото да има едно място, дето любовта да има олтар. Свещен огън трябва да има и на този огън ти само може да готвиш. Като готвиш на човешкия огън едно ядене, то ще бъде човешко ядене, ако го сготвиш на Божествения огън, ще бъде Божественото ядене. Огънят, който произтича от човешката любов, изгаря, гори. Огънят, който произтича от Божията любов, не гори. Не че човешката любов гори, но огънят, който се образува от нея, гори. Резултатите, които излизат от човешката любов, горят. В Божествената любов, огънят, който излиза от Божествената любов, не гори, то е живот.

Та казвам, разрешението за всичките хора е да вземат подкваса. Всякога вземайте подквaса от Божествения огън. Човек всякога

сутрин, като стане, трябва да се подкваси с Божествения огън. Някой път ние взимаме подкваска от човешкия огън. Запали се огънят, и всичко по човешки върви. Като вземе Божествения огън, по Божествено върви. Казвам, какъвто огън имаш, така цял ден ще бъде. Влизали ли сте някой път в къща, гдето камината не върви хубаво, кадеж има, когато собата не тегли? Мислиш ли, че ти, който си недоволен от себе си, че хората ще бъдат доволни от тебе? Някой път ние се заразяваме с недоволството на хората. Недоволството се пренася, то е една заразителна болест като проказата, сифилиса. Хората не трябва да са близко един до друг. Ние, съвременните хора, не трябва да се приближаваме. От грешните се предават всичките лоши склонности, които имат. От един грешен човек ти трябва да бъдеш малко надалеч, да се не заразиш от болестите, които има.

Та казвам, аз ви говоря, понеже, като се събираме на събрания, ако сте се запалили с Божествения огън, ще си предавате всичките добри благословения, които идат. Ако сте се запалили по човешки, предавате си лошите работи, казвате: ние не живеем добре, има спорове. Тогава обществените събрания не ползват. Тогава и сам да живее човек, не ползва. И двама да живеят, не се ползват. По човешки като живеем, не се ползваме. По Бога като живеем, и сами да сме, и по двама, и по трима, и в събрание да сме, е благословение. Колкото повече хора има, толкова по-добре. И нас Христос ни е носил със Себе Си. Казвате: “Ние живеем в Бога.” Какво значи страданието? Живеем и се движим в Бога, значи Той ни носи, Той ни държи в своята утроба. Някой път ние в утробата Му вдигаме шум. Това не се позволява. И отвън, като излезем, пак сме непослушни.

Казвам, понеже Бог ни е носил, тогава да се въоръжим с любовта и да изпълним волята Божия на земята. Затова казвам, да изпълним волята Божия, понеже само Той ни е носил в утробата Си. Целият свят, в който живеем, е една утроба. Той е дълготърпелив да изпълним Неговата воля. Без това Той е недостъпен. Човек не може да направи нищо, ако не е готов да изпълни волята Божия. Една

мисъл имаш да кажеш. Какво ти коства да кажеш една сладка дума? Аз забелязвам, правил съм опити. Някой път не искам да поздравя някого, направил някаква погрешка, не искам да му кажа добър ден. Има желание в мене да мина и да обърна гърба си. Другото, Божественото, казва: “Кажи му добър ден. Какво ти коства да му кажеш добър ден?” Да му кажа, ще падне достойнството ми. Кажи му добър ден, казва Господ. Че ще падне твоето достойнство, няма нищо, но ако му кажеш добър ден, Божието достойнство няма да падне. Ако не кажеш, няма да урониш Божието достойнство. Нека се урони твоето достойнство, Божието достойнство да не се урони. Добър ден, кажи му нещичко. Не се изисква да му направиш нещо, не се изисква да му помагаш. Казваш: “Не може да каже добър ден.”

Така и тези, които страдат по Божията воля, да предават душите си Нему, като на верен Създател добротворение. Така тези, които страдат по любов, да предават душите си в любещите ръце на Бога. Тъй както е казано: “Така тези, които страдат по Божията воля, да предават душите си Нему, като на верен Създател на добротворството”, е хубаво, но в сегашното понятие е така: тези, които страдат по любов, да предават душите си на тези, които любят. Та казвам, аз бих ви попитал, вие в кои ръце предавате душите си? Вие, като седите, в кои ръце са вашите души? Вие мислите, че душата е свободна, някой път душата е вързана с букаи. Много души има, които са вързани, и дрънкат букаите. Като дойде любовта, трябва тия вериги да паднат и да се освободи душата от всички връзки. Освобождението в света е да освободим душите си. Душите са заробени с миналото на нашите деди и прадеди. Душите са заробени с наследствените мисли, наследствените чувства. Сега дрънкаме, и искаме да се приложи любовта. Не може да се приложи учението без любов. Като дойде онзи ангел в затвора при Петра, сто и двайсет души християни се молеха за него. Ако те не бяха се молили, ангелът не щеше да дойде. Ангелът дойде и освободи Петра. Казва: “Стани.” Бутна го. Петър стана и веригите паднаха. Казва: “Излез навън.” Той

тръгна и казва на Петра: "Върви подир мен." Дойде до затворената врата, простря ръката си и отвори вратата. Казва: "Да се не връщаш, втори път да не те намирам тук", на наш език казано: няма да седите в затвора да ви екзекутират.

Та казвам, аз ще ви направя едно добро. Намислил съм да пратя по един ангел във вашите затвори. Някой път, когато дълбоко спите, ще дойде този ангел. Веригите, които сега имате, ще паднат. Каквото ви каже този ангел на любовта, направете го. Стани, облечи си дрехата. Тази дреха Петър още не беше я облякъл. Петър не беше си облякъл още дрехата на любовта. Защо вечерно време се събличате? Защото нямате любов. Човек, който добил любовта, той нито се съблича, нито се облича, той е всякога облечен. Човек, който няма любовта, постоянно се облича и постоянно се съблича. Или казвам, да ме разберете, невидимият свят, Божественият свят е решил да изпрати по един ангел във вашия затвор. Като ви бутне, ако се събудите, добре; ако не, той ще ви бута, бута и ако се събудите, ще станете, веригите ще паднат. Той ще каже: "Облечи се, върви подир мене, иди в Божествения свят и работи." Та казвам, сега да бъдете готови всички, като дойде този ангел, да го чуете. Кога ще дойде, не зная, Бог си има Своите разпореждания. Вие казвате, че вярвате. Че вярвате, е друг въпрос. Апостол Петър вярваше в Христа, Негов ученик беше, но се намери в затвора. В затвора се намери апостол Петър, за да види любовта на онези братя, които се молеха и поради силата на любовта им ангелът дойде. Като излезе от затвора, Петър не беше този, който влезе в затвора вътре. Когато Христос казва на Петра: "Тази вечер три пъти ще се отречеш от Мене", той казва: "Не, Господи, всички може да се отрекат, но не аз." Той нямаше любов, а мислеше, че има любов. После се отрече три пъти и като го погледна Христос, казва: "Петре, как е тази работа?" В този поглед, с който Христос го погледна, паднаха от нозете му оковите, и той излезе навън и плака. Казва: "Колко съм бил слаб, колко нещо съм обещал, и

не съм направил.” Колко пъти обещаваме, и отлагаме? Като излезе вън, петелът кукурига.

Трябва да се върши волята Божия. Ходим и казваме: “Болят ме краката.” Като те болят краката, ще кажеш: “Трябва да се върши волята Божия.” Болят те ръцете - трябва да се върши волята Божия. Боли те гръбнакът - трябва да се върши волята Божия. Не знаеш нещо - трябва да се върши волята Божия. Навсякъде трябва да се върши волята Божия. Вършенето на волята Божия ще премахне всички тия недъзи, които ги имаме. Някой път тук-там губиш своето равновесие: внимавай, не вършиш волята Божия. Будно съзнание трябва. Погледнеш един човек както не трябва, не вършиш волята Божия, не искаш да му кажеш добър ден. Кажи на човека добър ден, на дървото добър ден, на някое животно добър ден. Когато минавам, някои мрави се карат, аз изваждам трошици, хвърлям им. То е добър ден. Или зрънца им хвърля, за да се занимава с нещо. На растенията казвам добър ден. Когато видя, че времето е сухо, ида и ги полея с вода. Навсякъде трябва да дадем нещо, да станем проводници на великата воля Божия, която е създала света. Заслужава да живеем за Бога. Вижте земята, слънцето, цялата вечност. Туй трябва да ни радва сега.

Та вие сте хванали най-мъчния път, върнете се от този път, по който сте вървели. Никой не е успял. Вие сте хванали десетина, дванайсет души хора да работят за вас. Напуснете тази работа. Дотогава, докато хората работят заради вас, трябва да им плащате. Искате без пари да ви работят. Единственият, който може да работи без пари, то сте вие. Аз съм единственият, който искам да работя без пари. Ако аз работя, кой ще ми плаща? Ако аз очаквам да ми плащат, аз не съм свободен. Ако няма кой да ми плаща, и работя, аз съм свободен. Щом в любовта има кой да ти отговаря, то е плащане, ти не си свободен. Ако любиш, и няма кой да те обича, ти мислиш така - какво по-хубаво от това човек сам себе си да обича? Тази идея, сам себе си да обича човек, е непонятна. Ние искаме, като обичаме хората, и те да ни обичат. Там е нашата погрешка. Да обичаме себе си, значи

да обичаме Бога. Да обичаме себе си, подразбира се да обичаме Бога в нас, Който ни е дал всичко, да Му служим, то е най-естественото положение. Ако аз не разбирам, че Бог е в мене и искам себе си да обичам, тъй както съм, то е неприложимо. Казвам, обичайте Онзи, Който живее във вас, и бъдете готови да изпълните волята Му. Или бъдете готови да изпълните волята на Този, Който направил целия свят, Който почита всичките хора, и всичко в света става по Неговата воля. Някой път вие ще кажете: "Аз не искам." Волята Божия по два начина се изпълнява: единият начин е по закона на любовта, а другият начин е по принуждение. Щом е по принуждение, ние и сега я вършим, тогава имаме човешки живот. Ако вършим волята Божия по закона на любовта, ще имаме Божествен живот, ще влезем в закона на онзи свят, дето ще се освободим от връзките, от всичките връзки на противоречията. Предавайте душите си в ръцете на Онзи, Който ви е обичал.

"Отче наш"

27 утринно слово 16 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ДВА МЕТОДА

“Добрата молитва”
“В начало бе Словото”

Ще прочета трета глава от второто послание Петрово.

Размишление.

Религиозните хора са изложени на много по-големи и много повече заблуждения, отколкото светските хора. Един светски човек може да се заблуди в дрехата, в костюма. Може да направи дванайсет костюма: всеки ден може да мисли какво да облече. Може да има дванайсет шапки, обуща: всеки ден да мисли кои обуща да тури, коя шапка да тури. Светският човек може да се заблуди в яденето. По китайски може да имате четирийсет яденета. Един американец бил поканен от китайски мандарин на гости. Трябвало от всичките четирийсет яденета да вкуси. Казва, че след това цели две седмици бил разстроен стомахът му. Китайците знаят как да ядат. Европейците не знаят как да ядат китайските яденета.

Ако вземете духовните хора, имат странни идеи. Те считат всеки човек, който се е оженил, за грешник, че не върви в Божия път. Мислят, който не е женен, той е светия. То е въпрос. Действително донякъде имат известно право. В този смисъл, че Бог като създаде животните, създаде ги по две, а човека създаде сам. Обаче като видя животните - животните са светските хора - че по две ходят, казва: “Защо правя изключение? Мене ми трябва другарка в тази райска градина. Сам не се живее.” Това показва, че съзнанието на човека не беше издигнато. Той трябваше да живее с Господа, да изучава. Обърна поглед човек към земята. Господ, като го видя, съжали го и му създаде другарка. По някой път сегашните хора питат какво значи това, как е станала тази работа. По някой път даже самите деца, като няма с

какво да се забавляват, сами си правят кукличк. Някои модерни кукли са доста живи. Като бутнеш, някои глас издават, отваря очите, затваря очите. На туй, малкото, дете ще му дадат една кукла, и то целия ден ще я носи, ще я показва на този, на онзи. На малкото момче бащата ще му купи конче. По някой път купуват железница - завърти и пътува.

В живота религиозните хора считат, че да се смее човек не струва. Малко жълтичък трябва да бъде, ако е пълничък, не струва. Да е жълтичък, да му са хлътнали бузите, очите да са хлътнали. Те не знаят, че хората с хлътнали очи и хлътнали бузи са сприхави, поне така съм ги намерил аз. Хора с хлътнали очи са много сприхави, само да ги бутнеш. Считат ги за светии. Тия, сприхавите, хора за светии ги считат. Този светия навсякъде, където влезе, вижда погрешките. Един светски човек, като влезе в някоя къща, като го приемат, нагостят го хубаво, казва: "Много хубаво ме приеха, хубаво ме нахраниха, богато ядене, заклаха ми пиленце, хубаво опечено, че баница, че винце, после имаше хубави сладкиши. Изпратиха ме много добре. Много добри хора са. После подариха ми дреха." Като дойде за духовните хора, казват: "Много добре ме приеха." Значи сладко му говорил, чел му, хубаво работил. Молил се. За яденето не обръща никакво внимание.

Казвам, светските хора искат да живеят добре на земята, което е невъзможно. Следствие на това има едно противоречие. Защото такъв човек, ако се не храни добре, и духовен не може да бъде. Защото аз наричам: светският човек живее в стомаха си, духовният живее в дробовете си, а Божественият живее в главата си. Той си има две седалища на главата. Разбиране трябва. Ако един човек не може да вкара в хармония своя стомах със своите дробове и дробовете си със своя ум, винаги се намира в едно противоречие. Вие седите някой път и ви нападнат мрачни мисли, мрачни желания. Някои мислят, че които са религиозни хора, не обичат да пооткрадват. Лъжете се. Човек може да е много религиозен, и пак обича да пооткрадва. Краденето не

е нещо лошо. Има едно чувство стяжанолюбие. Когато е силно развито, обичаш да имаш. Има един, Плюшкин го наричат, каквото намери, носи го вкъщи: едно парче, друго парче, трупа го. Например вземете: в катерицата туй чувство е много силно развито. На катерицата, ако дадете царевица или орехи, след като се нахрани, каквото остане взема го и го скрива някъде, ще го запази за в бъдеще. На кокошката дайте една крина жито, като се наяде, ще започне да рови. Рови, не мисли за утрешния ден. В кокошката туй чувство за стяжанолюбие е много слабо развито, живее от ден на ден. Някои хора, които имат кокоши ум, мислят, че са много щедри. Като влезе в своето чувство на стяжанолюбие, като им дадат, всичко раздават. Някои мислят, че като имат тази черта... Не се лъжете, всичко трябва да е разумно в света, което правим. Че трябва да ядем, но колко трябва да турим в стомаха си? Стомаха си не трябва да го изпълним с храна, че да не може да работи. Трябва да остане наполовина празен, да остане доста място да е свободно. Вие не сте видели, че като гайда свири стомахът. Като туриш храна, започва да обръща. Ако се напълни, не може да свири, не може да се смели храната. Някои от вас страдате от несмилане на храната, образуват се газове, надува се стомахът, цяла нощ не може да спиш. Трябва да излязат тия газове навън. Тогава става оригването. От какво произтича оригването? Вие, като религиозен човек, седнете да ядете, не бързайте. Казвате: "Да се наядем, да се молим." Ти, като ядеш, се моли. Малко яж и полека. Ти ядеш, да ти пращят ушите, бързаш. В туй бързане между всяка хапка има достатъчно въздух, като поемаш храната, вкарваш въздуха в стомаха си. Въздухът, като влезе, разшири се, стопли се, и ти се въртиш. Колкото се може по-малко въздух да вкарваш. Въздуха не му е мястото в стомаха, но в дробовете.

Та казвам, религиозните хора не знаят да ядат. В тях има едно тщеславие. Той ще седне да яде. Аз говоря сега за българите. Англичаните другояче разбират духовния живот. Българинът разбира сух хляб, вода, малко чесън, малко лук, боб ще свари, леща ще свари,

грах ще свари. Религиозният счита за грях да яде кокошка. Няколко пъти в годината той ще си позволи по един стар навик от светския живот. Един свещеник ми разправяше: “Един навик имам. Не обичам месо да ям, организмът ми е много деликатен, но един дявол има, ме измъчва. Като дойде Коледа, имам нещо неопределимо, искам да си хапна свинско месо, опечено на кебап, соленичко, с чер пипер, с бахар. Туй седи в ума ми. Вече съм човек на шейсет години, още умът ми не е дошъл. Обичам да похапна кебап. Всяка година се заричам да не ям свинско месо. След като ям, най-малко две-три седмици страдам. Боли ме корем. Знаеш как ме боли. Като ме хване коремът, седна като животно на ръце и крака, въртя се като животно. Въртя се и казвам: “Ха, попе, ядеш свинско месо.” Той доста духовито го разправя. В този свещеник има хумор. Дойде някой, че го пита: “Дядо попе, да пия малко винце.” Казва: “Ако иска малко, дай му, но много не му давай, малко му дай. Винце малко му дай, една чашка, сто грама. Иска, не може, човещина е това.” Казвам, на този от двайсет години, като дойде, дай му малко. “Аз все му давам, но не се въртя. Не само това, но с моя недъг, като ида на оня свят, какво ще правя, понеже пуша тютюн? В оня свят ще ида, ще ми се пуши, там тютюн няма. Какво ще правя, откъде ще взема?” Казвам, ние трябва да се освободим от всичките заблуждения и навици. Има навици, които някога в миналото са били на място за човека. В сегашното развитие много от храните не подхождат за човека. За някои хора мазната храна никак не подхожда, за някои още подхожда. За някои подхождат пиленца, агънца.

Ако се говори, светът не може да се оправи по този начин. Всички тия навици, които са създадени в нас, ние сме ги създали, изкуствени навици, които сега трябва да преобразим. Новата култура зависи от тия материали на миналото да създадем нещо ново. От всичките наши най-лоши навици да създадем нещо много хармонично по същия начин, както една работна жена може да вземе вълната, да я изпере хубаво, да я изсуши хубаво, да я извлачи хубаво,

да я направи на къдели, после да я направи на хубава прежда, да я изтъче, да я направи на плат. Тази вълна, тъй както е била на гърба на овцете, с нея човек не може да се облече. Та казвам, това са материали, които трябва да обработваме.

Някои, като четат Писанието, може да вземат буквално как тогавашният свят е погинал. Потъна ли земята от потопа? Хората погинаха. Културата, каквото имаше, всичко потъна. След туй се оттегли водата. Светът пак остана на първото. Сега светът има да мине през една криза, през огън, и земята ще се обнови. Този огън ще бъде, който носи новия живот. Ония хора, които са готови за новия живот, ще влязат. Онези, които не са готови, ще изгубят условията за живот. Представете си бубата. Материалистически живот в природата имате, с по-твърда храна се хранят. Гъсениците се хранят с листа. Има определен период, когато се хранят с листа, остават в същото положение определено време. Като дойде времето да се образуват пашкули, да станат пеперуди, тогава изменят начина на храненето. За в бъдеще хората трябва да намерят онази храна, както пчелите са я намерили. Когато пчелите искат да образуват работници, дават един вид храна. Когато образуват търтеи, за тях дават друга храна. Един кошер някой път има четиристотин-петстотин търтеи. Работници има някой път двайсет и пет-трийсет хиляди, до шейсет хиляди. За царицата се определя съвсем нова, особена храна. Тя от тази храна малко по-голяма става. Царицата между тях се отличава с особената си форма, и тя работи най-вече от всички. Царицата снася в двайсет и четири часа две хиляди яйца. Да снесеш две хиляди яйца в двайсет и четири часа, ще видите какво е царица. Някой казва: “Да бъда царица.” Ако е пчелна царица, кога ще є остане време да се занимава със суетни работи?

Та казвам, ние страдаме, понеже в ума ни има много идеи. Някой път се случва, че царицата започва да снася яйца работници, не знаят с какво да ги хранят. Когато работниците са малко, кошерът измира. Бръмбарите го ударят нашироко - каквото донесат работниците, го

изяждат. Те отвън не отиват да ядат, готовото по братски делят, и най-после измира кошерът.

Та сегашните социални работи, които хората искат да направят, аз го намирам като едно отклонение, дето царицата е започнала да снася повече бръмбари, по-малко работници. Ще претърпим една криза, социална криза. Социалната криза се ражда винаги, когато има много бръмбари. Ред и порядък се ражда, когато има много работници, а има само четиристотин бръмбара. Те са възлюблените на царицата. Трийсет-шейсет хиляди са работниците, които носят храната и слушат гласа на царицата. Ако един мъж не знае да свири и да пее, ако една жена не знае да преде и да готви, те не са научили живота. Под думата свирене и пеене аз разбирам доброто мислене. Да мисли човек, е фигура. Казва: "Ще изгори земята." Че земята ще претърпи една фаза, забелязва се вече. Всички хора са неспокойни. В целия свят съществува едно напрегнато състояние. Виждате, зимно време земята е гола, всичко е черно. Най-първо, като дойде пролетта, има известни принципи. Тук-там ще чуете някоя птичка: "Чирик!" Пеят пойните птици, увеличават се. В зимата няма листа по дърветата, напролет ще видите кокичето, минзухарът излезли из снега. Като се стопи, като изневиделе из земята изникне тревата, цветя от невидело дойдат. Сега всичко онова, което е скрито кармически в нашите умове, е добре, защото онези заложени навици, всичко туй ще израсте. Някои от тези неща ще останат за полза, от някои той трябва да се освободи. Да кажем, имаш навик, като не е според навика ти, както искаш, вземаш чашата - чашата не е хубаво измита, веднага я блъснеш в земята, казваш: "Дай друга чаша." Хубаво. Другия ден пак чашата не е измита, казваш: "Дай друга чаша." Два пъти като удариш чашата на земята, ако има отвън други чаши, добре, но ако е война, няма откъде да купиш, какво ще правиш? Аз често съм виждал, дадат хляб някому, той хвърли хляба на земята. Хвърли кърпата и казва: "Дай друга кърпа." Вилушката хвърли, лъжицата хвърли. Аз съм ги наблюдавал. Няколко примера

съм имал. Не мислете, че всичките българи са такива. Казвам, в дадения случай такива наблюдения имам. Този човек обича чистотата, всяко нещо изисква да е чисто. Казвам, защо ни е този навик? Аз ако съм и чашата е неумита, ще стана да я умия, ще я изчистя. Защо ще я хвърлям, защо ще чупя чашата? Не е умита, ще ида да я умия. Няма да карам да я мият, аз ще ида да я умия. Ако хлябът не ми харесва, ще ида да отворя долапа, ще взема по-чист хляб.

Аз съм срещал в българските свещеници два метода на възпитание. Певецът в църквата не пее хубаво. Излезе свещеникът, нахука го, казва: "Така не се пее." Изправи се и от олтара го съди. Друг свещеник, като запее криво певецът, той излезе и започне да пее правилно. Не го хука, не му казва нищо, излезе и запее правилно, пее с него заедно, поправи го, и пак влезе в олтара. Аз харесвам втория начин, излезе навън, пее с него, и нищо не му казва, поправя го. Свещеникът има отличен глас, като пее, онзи се поправя. Ние, сегашните хора, мязаме повече на първия свещеник, излезе навън, наругае. То не е лошо. Като е певец, да пее; като дошъл в църквата, да се е научил. За обхода ако е, първият свещеник е сприхав, войнствен, не търпи никакви погрешки. На първия свещеник църквата винаги беше пълна с хора, да го слушат. На втория само баби отиваха. Бабите слушаха този певец. Как ще пее певецът, като гледа само стари баби? Един певец се въодушевява от млади моми. Старите дядовци седнали, клюмнали в своите тронове, чакат за второто пришествие. Този начин за съхранение на Божествения свят е погрешен. Това са два метода за самовъзпитание. Единият метод е метод на злото, на насилието, другият метод е метод на любовта. Хората досега са употребявали метода на насилието. Той е бил потребен. Имаме да опитаме другия метод, на любовта. Под думата любов не се подразбира меко да гладим с четката, но разумност трябва. От двама души единият е сприхав, другият работи по любов. Дойде някой с изкълчен крак, той вземе крака, върти го. Онзи не може да търпи, вика, той му казва:

“Мълчи, говедо.” Вторият, като вземе да оправя крака, и той ще причини болка, но е внимателен. “Търпете, казва, зная, че ви боли кракът, но трябва да се поправи.” Разумно постъпва. Той му причинява по-малко страдание. Сега Бог не създава говеда в света, нито лисици, нито вълци, нито мечки, нито тигри. Тия животни станаха такива от ония неподходящи имена, които човек им турил. Вола, като го кръстил вол, вол станал. Турили го да оре на нивата, станал вол. Лисицата като турили на служба, да ходи, да носи кокошки от този и онзи курник. На вълка казва: “Ти ще ходиш да ми носиш агнета, от което стадо намериш, мене ми трябват.” Тия животни, които сега са, научиха тия навици от хората.

Всички навици у животните са хорско изобретение. Всичките лоши навици са човешко изобретение. Че е така, в житието на един светия има. Той живял в планините на Африка. Един ден среща един лъв. Полага врата, казва: “Ако не ме послушаш, ще те претрепят. Ще се откажеш да давиш, да ядеш месо. Ела подир мене.” Лъвът тръгнал подир него. Казва: “Няма да давиш животните.” Цяла година лъвът живял при него. Един ден гледа, хванал една крава за врата, води я при светията, не я яде. На другия ден дошъл ловец, и него не яде. Лъвът ходи с тях заедно и каквото прави човек, и той прави, пасе.

Първоначално, понеже ние се отдалечихме от Бога, научихме лошите работи. Всички лоши неща съществуват извън Божествената светлина, извън Божествената любов. Казано на човешки език, когато Божествената любов в човека отслабне или човек не я възприеме, тогава той научил лошите навици. Аз съм наблюдавал свещеници: някой, като не му целуне ръка както трябва, блъсне го с ръката. Защо? Така знае човекът, така целува. Не хванал ръката по особен начин, блъсне ръката. Та казвам, има неестествени положения, в които ние се намираме. Като влезе един полковник при здравите войници, всички трябва да го поздравят. Но, представете си, че всичките войници са болни, диария ги хванала, холера ги хванала, как ще поздравят? Всеки

се държи за корема. Друг порядък се разбира, когато са здрави хората. Ако са болни, не може.

Най-първо, трябва да се освободим от ония лоши навици, които сме придобили, в които изгубихме своето реноме. Всеки от вас съжалява за някоя проява. Проявата е отвън. Някои от вас не говорите, не сте свободни. Някой изведнъж казва: "Слушал съм говеда." Някой седи, нищо не казва отвън, но вътре казва: "Говеда." В истинското възпитание трябва да извадиш тази мисъл. Да ти е приятно, че си срещнал едно говедо. Един невъзпитан човек е както онзи скулптор, който намерил един камък, неодялан камък, казва: "Става нещо от него." Вземе камъка, започне да работи, извая една хубава статуя. Разбира, от този невъзпитан камък изкарва нещо.

Казвам, Бог вижда добрите неща в нас. Дълго време Той издига чука си, работи. Ти крякаш, той работи, докато най-после един ден извая нещо. Ако Господ ви намери и ви задигне, ще извая нещо от вас. Казвам, дълготърпеливи трябва да бъдем, но работа трябва. Искате самовъзпитание. На мнозина казвам: "Имате естествен добър глас, пейте." Имаше една сестра, тя пострада, тя не ме послуша. В братството имаше почти най-хубавия глас, много хубав глас имаше. Казвам є: "Пей." Тя казва: "На млади години не било, че на стари години да пея? Ще смущавам моя възлюбен, ще каже: "За кого пееш?" За тебе пея. "На мене какво ще пееш, сега искам да мълчиш." То е разбиране. Да пее човек, то е здравословно състояние. Като станете сутрин, запейте. Защо да не пее човек? Ако не може с глас да пее, на ума си да пее. Ако се развие във вас слухът, вие ще видите, че светът е хармония, музика. Говорът, човешките мисли, човешките чувства и постъпки, всичко това е пеене, но тъй естествено, че ти е приятно да слушаш.

Казвам, в деня Господен по два начина Господ ще дойде, както българските попове. Единият от амвона ще ти каже: "Говедо, така не се пее." Другият ще пее с тебе заедно. То са два метода, методи на земята, по които сме минали. Според Мойсеевия закон, неговите

ученици направиха този закон, ако някой намери съчки в съботен ден, ще го накажат, както сега за сапун обесват човека. Няколко души има обесени. Тогава закон за съчки имаше и много хора ги постигна смъртта. Казвам, тогава хората са били невежи. Ние, които сме дошли последните времена, когато Бог е дошъл да прояви Своята любов, на какво трябва да служим? Ние се намираме пред свършен факт. Видял съм го във Варна. Един баща, много добър човек, много добър работник, сприхав човек и обича да пие. Като се напие, устата му се отварят, говори - може и не може. Той обичаше да потупва жена си. Първото му дете - момиче, другото - момче. Моли се: "Татко, не бий мама." Бащата плесне му плесница, казва: "Да се махаш оттука, моя работа е." Туй момче се молило на баща си дотогава да не бие майка му, но като станало на двайсет и една години, бащата посегнал да бие майка му, то хваща баща си за ръката и казва: "Татко, в мое присъствие ти забранявам да биеш мама." Той казва: "Каза ми това и като стисна ръката, като в клещи, познах, че ако не изпълня закона му, ще бъде лошо. Оттам насетне престанах да бия жена си."

Та казвам, ще дойде Господ един ден, ще ви хване за ръката и ще ви каже: "В Мое присъствие ви забранявам така да постъпвате." Какво ще кажете? Тъй е сега. Господ ще хване хората, ще каже: "В Мое присъствие ви забранявам да вършите тия престъпления." Какво ще кажете? Ще вършиш ли? Сега туй е фигура на речта. Няма по-хубаво нещо, човек да разбира Божията любов в нейните три фази: да разбира светската любов, материалната любов, да разбира и духовната любов. Материалната любов е онази, от която се създават всичките форми. Духовната любов всичките тия форми туря в движение, а Божествената любов осмисля живота. Ако човек не се облече, ако не знае как да постъпва, ако не знае как да чувства и как да мисли, той ще бъде една баба. Ние се намираме в едно голямо противоречие в света. Може да си малък, искаш да растеш. Растеш до известно време, до пълната възраст, след туй дойдеш, изгубиш силите си, станеш стар дядо, прегърбиш се, вече нищо не те радва. Гледаш младите, казваш:

“Зелени са.” Не че си станал по-добър. Ти като не вземаш участие в живота, всичко те дразни наоколо. Който остарял, изгубил смисъла на живота. Старите хора имат много добри черти. Две черти имат - много са признателни: и най-малкото нещо да направиш на един стар човек, благодари, много е признателен. Те знаят как да благодарят. Младите имат сили, услужливи са. Човек, който иска да се подмлади, трябва винаги да услужва. Старият, за да се подмлади, трябва да оценява нещата. Ако не може да виждаш доброто в хората, ако ти виждаш само зло, ти ще остарееш преждевременно. Старостта иде от виждането на лошите работи в света. Остаряваме преждевременно. Подмладяването иде от услужливостта. Или както казват, трябва да пеем в света, но добре да пеем.

Аз съм дал един пример. Привеждал съм го в своите лекции, ще го намерите в четвъртата година на младежкия клас. Той е следният. Това са студенти из американския живот. Запознават се двама приятели в училището, единият богат, другият - беден. Бедният е крайно честолюбив. Богатият иска да му направи услуга, вижда, че обущата му са скъсани, как да го направи? Да му даде пари, ще го обиди. Купува му хубави обуща, завързва ги. Прозорецът на стаята му отворен и през прозореца му оставя обущата. Онзи ги намира. Кой ги е оставил, не знае. Обува обущата. Иде приятелят му и му казва: “Някой е оставил тези обуща, как ще ги харесаш?” “Види се някой искал да ги платя, турил ги там.”Американците обичат такива работи, казва: “Колко ги оценяваш?” “Доста хубави са. Ще ми вземе цяла година да работя, докато ги платя.” Казва му: “Носи ги. Я дойде, я не. Ако дойде, плати ги. Носи ги.” Приятелят му си мълчи, казва: “Харесваш ли ги?”

Да ви е приятно, когато вашите обуща ги носят и очакват да ги платите. Казва му: “Ако дойде, плати ги, ако не, носи ги.” Сега често ние, като направим едно добро, казваме: “Аз го направих.” Тия обуща аз ти ги дадох. Тогава привеждам още един пример. Един българин иска да се жени, пък няма обуща. На хорото не може да се хване, бос

как да играе? Отива бос на хорото, един му казва: “Аз ще ти дам обуща, да се хванеш на хорото, да играеш.” Дал му обущата. Онзи се хванал на хорото да играе, той казва: “Слушай, много не тропай, ще ми скъсаш обущата.” Чува друг и му казва: “Я му върни обущата. Как така те засрамва на хорото? Аз ще ти дам обуща.” Дава му обуща. Като се хванал на хорото, му казва: “Тропай колкото искаш. Ако се скъсат, други ще ти дам.” И този нямал морал. Първият бил скържав, искал да се не скъсат обущата, да не тропа много. Показва характера му: “Внимавай, аз ти дадох обуща, знаеш колко са скъпи.” Вторият е щедър: “Тропай, нека знаят хората, че аз съм ти дал обуща.”

“И растете в благодатта и в познанието на Господа нашего.” Растете в благодатта разбира растене в познанието на любовта и нейното приложение. Растете в познание на Божията мъдрост, растете в познание на Божията истина. Защото свободен свят е само светът на любовта. Свободен свят е само светът на мъдростта. Свободен свят е само светът на истината. Щом влезете в духовния живот, животът е ограничен, има ограничения. Знанието има ограничения, свободата има ограничения. Единственият свят, който не е ограничен, с всичките блага е светът на любовта, светът на Божията мъдрост и на Божията истина. Казвам, без любов човек не може да се възпитава. То е невъзможно. Вие сега някой път страдате. Често вие се свързвате. За когото мислиш, и се свържеш. Ти се свържеш с някой сприхав човек, сприхав станеш. Ти се свържеш с някой користолюбив човек, и користолюбив станеш. Между каквито живееш, такъв и ставаш. Всеки може да ти направи една присадка. Дървото може да се присади. Питомното на дървото може да се предаде, но и дивото може да се присади на питомното. Ако питомното е присадено на дивото, е добро, но ако дивото е присадено на питомното, е зло. Ние сега сме добрите хора. Много добри хора са присадени с диви. Всички присадки трябва да се пречупят, да израсте питомното и да дава плод. Когато дойдете да живеете в любовта, всичките добри наченки, които Бог е вложил, всички заложби, които са вложени във вас, те ще дадат

своите добри плодове. Любовта в нас ще пресъздаде света. Любовта, като дойде, всичко ще изгори, всичко, което не струва, ще се разтопи. Ще останат само хубавите работи, които от памтивека са създадени на добрите хора на земята.

"Отче наш"

28 утринно слово 23 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ПЪТ НА ИЗБАВЛЕНИЕ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“Химн на Великата Душа”

Ще прочета осма глава от посланието към римляните. Една глава, в която има разрешение на един от най-трудните въпроси. В седмата глава от същото послание въпросът е нерешен, едно противоречие съществува. В осмата глава се намира едно разрешение. (*Прочете главата.*)

“Аз мога да любя”

Да имаме едно размишление.

Няколко неща в дадения случай се изискват от вас. Знаете ли какво се изисква? Изисква се състоянието на гладния, който очаква хляба, и той иде. Да имате състоянието на жадния, който очаква водата, и тя иде, носят му я. Да имате състоянието на болния, който очаква дрехи, да го облекат, да излезе. Да имате състоянието на босия, който ходи между трънените, и носят му обуща, да се обуе. Трябва да имате тия състояния. Като нямате тия състояния, вие не се ползвате. На всички ви има нещо, което ви липсва. Ако не ви липсваше, не щяхте да бъдете тук. Онези, които не са дошли, може да имат някои причини. Разправят за Кант, на когото животът протичал като по часовник. Всяка сутрин ходел да се разхожда и може би повече от двайсет и пет години го наблюдавали да минава всеки ден по едно и също място. Един ден се учудили, че той не минал, защото него ден той умрял. Питате за някой защо не е дошъл на събрание. Може да е умрял, може да е вързан. Вързали са го, имал да плаща. Или пък тренът, с който е пътувал, е дерайлирал. Или пък човекът се оженил,

младата булка струва повече от едно събрание. Оженил се е. Жънене е хубава работа. Жъне със сърпа на нивата, събира житото. Който не е жънал на нивата, той никога не може да се ожени. Който много пъти е жънал на нивата, може да се ожени. Като се ожени, ще яде това, което е жънал. Които не са жънали много пъти, гладни остават.

Някой път във вашия ум седят грандиозни идеи. Вие искате да станете богати, силни, знатни, да направите къщи, целият свят да пише за вас във вестниците. Да допуснем, че пишат във вестниците, че вие сте толкова висок, както българинът обича да преувеличава, казва: "Висок като топола." Ако имаше височината на една топола, в коя къща може да влезе? Ако е висок като една топола, коя врата ще го събере? Никоя. После такава топола в сегашно време да се облича, колко ще струва едно облекло? Някои от вас казвате: "Аз с малки работи не се занимавам, занимавам се с големи работи." Големите работи са направени от малки работи. Напишеш една дума - вода, и произнесеш тази дума. Най-първо, пишеш "в" - казва какво искаш да кажеш. Пишеш "о", стане "во" - казва какво иска да кажеш. Напишеш "д", стане "вод". И най-после стане вода, като напишеш "а". Казва, какво искаш да кажеш. Ти си жаден. Само водата е, която може да утоли твоята жажда. Без вода не може ли? Не може в дадения случай. Защо не може? Конят без юлар не се води. Води един кон, ако може без юлар. Ти може ли една котка да я водиш? По някой път аз говоря за котките, но колко усилия трябва, за да може една котка да добие един навик? При мене се беше прикомандировала една котка, без да я викам. Една такава, червеникава. И тя, най-първо, ме гледаше дивашки с подозрение. Гледам, че я е страх от мене. След като започнах да се отнасям много добре с нея, започнах да є давам сиренце, баница, най-хубавото, каквото имах, и тъй внимателно є давам, като на някой мой приятел, тя почна да върви след мене като адютант. Аз тръгна, и тя тръгне пред мене. Аз се върна, и тя се върне. Слизам по стълбите, и тя слиза. Върна се, и тя се връща. Аз вляза в стаята, и тя се качи и ме чака горе пред вратата. Никакъв юлар не

слагам на котката. Тя знае, че имам сладки работи и като върви подир и пред мене, все има предвид какво ще є дам. Като вляза в стаята си, тази котка има две думи, две котешки думи, които аз научих от нея, много съдържателни. Тя ми казва по котешки: “Учителю благи, прояви сега своята велика благост, която имаш към мене.” Как ще я проявя? Едно парче хляб с хубаво сиренце, първокачествено. След като изяде нещо, казва друга една дума: “Учителю благи, откакто съм дошъл при тебе, доста се просветих.” Ще кажете: “Може ли да се просвети котката?” Просвещава се. Казваме: “Просветнало му нещо.” Просветнало му, но като намери други котки, дави ги всичките. Голям скандалджия беше. Някой път съм горе в стаята си и чувам, на керемидите се вдига шум. Сега вече не прави скандали. Един ден слизам и виждам, приготвил се да се хвърли на Мурджо (нашето куче). Казвам му: “Тук е място на мир. Чакай, Мурджо, да го не бутнеш. Той е един от учениците.” И Мурджо седи мирно. След време, гледам, минава един друг котарак и ученикът като го натиснал, и започнал да кряска. Мурджо, като се затича, хвана котарака и казва: “Какво право имаш ти да натискаш?” Щом го пусна, и онзи котарак избяга. Върна се назад, и онзи го търси. Мурджо казва: “Да благодариш на мене. Аз ти дадох един добър урок. Да знаеш още веднъж как се дави един ученик.”

Ние всички мислим, че в природата трябва едно правилно изповядване. Когато нещата правилно се изповядват, внасят една светлина, здраве, разположение, радост и веселие. Един ден една сестра, недоволна, ми се оплаква, че не се обхождали добре с нея младите сестри. Привежда ми пример. Казвам є: “Ти си един лист на едно дърво. Какво ще искаш това, което е и на другите листа? Възприеми светлината и работи. Остави другите листа. Те се мърдат, може да те закачат, но не че те имат зла воля. Нещо отвън има, което кара тия листа да мърдат. Засяга ги. Засяга и тебе. Не ги обвинявай.” Казва: “Ще трябва да се обхожда добре.” Казвам: “То е твое лично схващане. И те трябва да се обхождат добре, но и ти трябва да

разбираш добре.” Не само хората трябва да се обхождат, но и ние трябва да разбираме добре. Невидимият свят, Духът, Който ви ръководи, казва ви: “Направи това.” Ти се потриваш, казваш: “Времето не е добро. Дъждовно е, вятър има. Нека престане вятърът.” Като ти каже Духът, и вятър да има, и сняг да има, стани и върви напред. Като излезеш отвън, и вятърът ще престане, и снегът ще престане. Те са изпитания. Ти чакаш да престане вятърът, да престане снегът, да извършиш волята Божия.

Казвам, в тази глава се разрешава единият от въпросите. Защото, за да работи човек, трябва да има разположение, едно малко подбуждение трябва да има. Всяко недоволство произтича от три причини. Когато не сме в съгласие със законите на Божията любов, имаме вече едно неразположение. Когато не сме съгласни със законите на Божията мъдрост, имаме второ неразположение. Когато не сме съгласни с Божествената истина, имаме трето неразположение. Три неразположения: едното на ума, другото на сърцето, а третото на тялото. Какво те препятства да си в съгласие със законите? Има един закон в човека. Някой казва: “Аз на закон не се подчинявам.” Че ти никога не си се освободил от закона. Най-първо, не мислиш право. Казваш, че не се подчиняваш на никакъв закон. Ти трябва да ядеш, да спиш, трябва да се обличаш, трябва да живееш в къща. По улицата трябва да ходиш. Не може да ходиш където искаш. Дойдеш до някой плет, трябва да го заобиколиш. Казваш: “Аз съм свободен.” Ние, хората, не сме свободни. Аз считам свободни хора, които изпълняват закона на любовта. Който изпълнява закона на Божествената мъдрост, той е свободен. Който изпълнява закона на Божествената истина, той е свободен. Вън от туй никаква свобода няма. Те са относителни разбирания. Мнозина казват: “Как трябва да постъпваме?” Казвате: “Кажете ми как трябва да постъпя, за да изпълня закона Христов?” Постъпвай тъй, както майка ти е постъпвала с тебе, когато си се родил на земята. Постъпвай тъй, както баща ти е постъпвал с тебе, когато си се родил на замята. Постъпвай тъй, както брат ти е постъпвал, както

сестра ти е постъпвала. Вие всички знаете това. Сестрата вземе малкото братче, гали го. Братът го вземе, бащата го вземе, подхвърлят го. Майката го взема, къпе го. Четири правила има да постъпвате: тъй както майката постъпва; тъй както бащата постъпва; тъй както братът и както сестрата. Не по форма точно така, но те са модели.

Как ще изпълниш закона Христов? Казваш: “Аз те обичам.” Какво значи обичам? Какво значи “бич”? Този, който не служи на любовта, като кажеш обичам, като махнеш “о”-то, то остава “бич” - обичта става на бич. Като изпълниш закона, любовта става обич. Значи този бич става лекачен като узрял плод. Когато няма любовта, той е зелен плод, горчив плод. Когато любовта е там, плодовете стават сладки. Какво показва горчивината в света? Горчивите неща показват закона на безлюбието. Сладките неща, това е законът на любовта. Всички сладки неща са станали от ония хора, които изпълняват закона на любовта. Слънчевата светлина, когато слиза от слънцето, прави тия плодове сладки. Тя показва ония същества, които живеят на слънцето, които изпращат своята помощ на земята; показва, че са много добри и много сладки. Следователно имаме на земята повече сладки плодове, отколкото горчиви. Един сладък плод показва какви са жителите на слънцето; сладките ябълки показват какви са жителите на слънцето; сладките круши показват какви са жителите на слънцето. Една слива, един лимон, един портокал, житните зърна, всички те показват какви са жителите на слънцето и ние какви трябва да бъдем сега. Един човек двайсет години яде череши, и хляб яде и да е горчив? Туй как ще си го обясните? Мене много пъти са ми казвали: “Вие не ме обичате.” Рекох: “Прав си. Всеки човек, който не обича Бога, аз не мога да го обичам.” И хората, когато мен не ме обичат, и на себе си казвам същото. Не може хората да те обичат, докато не обичаш Бога. Казвам, трябва да обичаш Бога, за да те обичат хората. Искаш другите да те обичат. Защо ще те обичат? За твоите очи? Защо обичат хората Христа? Христос обичаше Бога. Като дойде, изпълни волята Му.

Да сме готови на всички жертви за Божията любов. То е един закон. Не жертви за хората, но вътре в себе си трябва да имаш един закон за онази жертва, която трябва да направиш. Седиш, мислиш и казваш: "Аз ако се пожертвам, какво ще стане?" Вие криво разсъждавате. Христос изяснява въпроса: "Ако житното зърно не падне в земята, то само остава, ако падне в земята, то се умножава и сила придобива." Ти, като се пожертваш, ще спечелиш нещо. Като не се пожертваш, ти сам ще останеш. Всичките радости в живота произтичат от жертвата, която ние правим за любовта Божия. Всичката радост и веселие произтича от жертвата, която правим за Божията мъдрост. Всичката свобода, която искаме да придобием, произтича от всички жертви, които правим за истината. Ние имаме странни понятия. Някой път се възмущаваме от известни методи. Ето аз как сравнявам. Представете си, че в морето се давиш. В същото време няма едно хубаво гладко копринено въже, но има едно такова оцапано въже, направено от коноп. И хвърлят ти го, да се хванеш за него. Ти казваш: "С такова ли въже ще ме спасявате?" Ако туй въже го няма в дадения случай, ще се удавиш. Оцапано-неоцапано, ще се хванеш за въжето. Ако не се хванеш, ще се удавиш. Ние, съвременните хора, искаме да живеем по Бога с копринени въжета. Някой казва: "Защо не ходиш на събрание?" "Нямам нова шапка." Без шапка не се ли ходи? Не може ли да имаш едно малко кюляфче? Аз се чудя - светските хора са много смели. При мене дойде една дама преди няколко време. Турила на главата си едно малко кюляфче. На детска глава не може да стои, как го е закрепила? Казвам: "Браво." Тя казва: "Учителю, едва намерих шапка." Аз в себе си я похвалявам. Другите, с големи шапки, не можаха да дойдат, а тя с малката шапка дойде. Друг ще каже, че на събрание не може да дойде, понеже обущата му не били модерни. Едно време ти да носиш скъсани обуща, всички ще кажат: "Закъсал е." Сега вече и десет души да имат, носят ги. Аз имам едни модерни обуща, отгоре имат около десетина дупки. Едно време, ако ги носиш, хората щяха да мислят, че е съвсем

закъсал човек. Сега, ако ги носиш, ще кажат, че са по-хигиенични. И наистина, намират ги доста хигиенични. Разбира се, не са за зимно време, но лятно време, когато не е дъждовно.

Казвам, живеем на земята в едно училище. Земята е училище, не забавление. Когато невидимият свят се усети уморен от прекалена работа, ангелите, след като са ходили навсякъде, свършили са си работата, идват на земята да си починат и да гледат хората. Гледат ги какво правят, как тичат като мравки. Те виждат как човек е неразположен, виждат, че се безпокои за нищо и никакво, безпокои се - отнякъде ще дойде хлябът. Безпокои се кой ще донесе вода - ще дойде отнякъде. Дали ще дойде навреме, да не закъснее. Закъсняването е наше схващане. Ние мислим така. Ако спиш, хич няма да закъснее. Понеже си се събудил по-рано, казваш: "Закъснях." Някой път, като се успиш, казваш: "Закъснях." Или те са закъснели, или ти си закъснял. Ако рано ти се събуждаш, другите закъсняват. Ако ти се успиш, ти закъсняваш. Някой път онези, които носят благата, закъсняват. Някой път ние закъсняваме. Не че ние закъсняваме, но не сме се събудили навреме. Казвам, трябва да бъдем навреме, да се събудиш навреме и да оставиш всичкото неразположение. Не е време да бъдеш неразположен. Ще дойде неразположението. От него не може да се избавиш. На туй неразположение не му обръщай внимание. То хлопа на вратата. Неразположението някой път има криви сведения. Че туй неразположение дошло при тебе, ти не си длъжен да го приемеш. Адресът е крив. Не се е намерил друг, хване тебе. Ти ще кажеш: "Не съм аз." Тогава ще постъпите, както онази негърка, която живяла при едно американско училище по богословие, която имала деветдесет години. Тя остаряла и всеки ден се молила на Господа, и казвала: "Господи, освободи ме, всеки ден се мъча." Минавали студентите и слушали как тя се моли да я прибере Господ. Американците обичат шегите. Трима студенти се представили като ангели и отишли при нея, да я приберат. Преобличат се и хлопат на вратата є. Тя казва: "Кой

е там?” “Трима ангели, които Господ изпрати от небето да те приберем.” “Кажете Му, че нея я няма тук.” И ние се намираме в такова положение. Когато дойде онова, което иска да ни освободи, казваме: “Има време.” Тя искала да я прибере Господ, но не по този начин, както тия студенти искат. Тя казва: “Кажете на Господа - тя схваща - кажете на Господа, че такива несъвършени ангели от семинарията да не праща. Такива семинарски ангели да не праща. Ако праща, да праща истински.” Затова тя казва: “Кажете, че я няма.” Това е тълкувание.

Какво ни костваа да дишаме? Какво ни коства да си отворим очите и да възприемем светлината? Какво ни коства да почиваме, да пием вода? Всички работи, които Бог ни е дал, са леки работи. Тези работи, които са тежки, ние сами си ги създаваме. Майката създава някои неприятности с децата. Някоя майка иска да храни децата постоянно. Тя казва: “Не яде моето дете, изпостяло.” Не го принуждавай, и нека детето да дойде само и да каже: “Мамо, дай ми хлебец.” Нека то само да дойде огладняло. То иска да яде, а ти му даваш хляб. Не иска хляб да яде, а ти го викаш на обед. Не е гладно, остави го. Вие казвате някой път, че сте неразположени. Ако чакаме ние да бъдем неразположени, тогава какво ще постигнем? Някой иска да се моли, но трябва да има разположение. Че ако един цигулар би искал да свири само когато има разположение, какво ще научи? Някой път трябва да свири и когато няма разположение. Та привеждат един пример. Един минава по една река. Иска да премине реката. Дойде до реката, и няма мост. Разсъждава и казва: “Че трябваше да направят мост, да има откъде да се мине. Какво е това безобразие, да няма направен мост?” Така разсъждава как да няма мост. Но идват разбойници и той, като ги вижда, хуква и минава реката. Отива на другия бряг. Научава се да плава и така се освобождава от разбойниците. А те, понеже не искат да се оквасят, казват: “Нека си върви.” Ако имаше мост, той щеше да мине по моста, но и разбойниците щяха да минат по моста, да го оберат.

Благодарение, че няма мост, не е обран. Вие, като минавате реката, без мост ще минете, и опасността ще остане на брега, няма да дойде при вас. Човек, който минава през големи мъчнотии, не го обират. Всички, които в света са обрани, са все без мъчнотии. Пътят, по който ти ще минеш, и онези, които ти мислят злото, и те ще минат по същия път. Щом минеш по пътя на изпитанието, злото не минава по пътя на изпитанието. Или другояче казано, човек, който върви по пътя на любовта, той е свободен, понеже злото не може да мине по пътя на любовта. Човек, който върви по пътя на мъдростта, е свободен, понеже злото не може да мине по пътя на мъдростта. Човек, който минава по пътя на истината, е свободен, понеже злото не може да мине по пътя на истината. Ако ти минеш по пътя на любовта, ти си спасен. Ако ти минеш по пътя на мъдростта, ти си спасен. Ако ти минеш по пътя на истината, ти си спасен. Онези, които те посрещат, ще останат след тебе. Ще кажат: "Да си върви."

Сега тази философия ни е ясна. Разисква се какво е любовта. Аз разбирам любовта тъй конкретно, ясно. Човек, който върви по пътя на любовта, е избавен от всички злини. Път на избавление е. Ти минаваш друга граница, от една държава в друга. Когато гонят някого в една държава и той мине в друга държава, той вече е избавен. Ако си извън любовта, законът те хваща. В любовта законът не те хваща. Законът те преследва до любовта. Влезеш ли в любовта, казват: "Оставете го." Излезеш ли вън от любовта, хване те законът и казва: "Плащай."

Казвам, това е практично приложение. Тази идея трябва да остане в ума ви. Ти седиш при реката и мислиш: "Няма мост." Минавай, не търси мост. Наквасиш се - не наквасиш се, минавай. Някой път реката може да е широка. Аз съм наблюдавал котките. Котките много табиети имат, много угодничества. Дойдат до някоя преграда, няма да прескочи, търси отворено място да мине. Ще заобиколи преградата и няма да прескочи, разположение има. Но ако назориш тази котка, тя два метра може да скочи. Ако е по

разположение, ще търси път да заобиколи преградата. Ние по някой път сме в състояние да прескочим два метра. Дойдем до някое препятствие от четири пръста и казваме: “Кой тури това препятствие?” Търсим някъде да минем без никакво препятствие.

Казвам, ние сме будни за погрешките на хората. Констатираш една погрешка, нищо не се ползваш, само цапаш ума си. Ти, като кажеш някому една горчива дума, с тази дума оцапаш езика си. Лоши думи цапат мозъка, лоши думи цапат сърцето. Малко цапат, но цапат. Когато дойде една лоша дума, да кажеш: въздържай се, веднага намери някоя подобна на нея, с която да я замениш.

Казвате някога: “Духът.” Духът, това е законът на Божествената любов. Плодът на Духа е любовта. Следователно, ако ние се храним с плода на Духа, Който е любов - апостол Павел в своето послание казва: плодът на Духа е любовта - ако се храним с любовта, мисълта ще бъде здрава, чувствата ще бъдат здрави и тялото ще бъде здраво. Това е единствената хигиена. Три правила човек трябва да положи: да се храни с ума си, с плода на Духа - любовта. Ние трябва да бъдем като съвременните хора. Едно време се биеха със стрели, после дойдоха кремъклиите пушки като кавали. Аз съм виждал такава пушка като голям кавал. Ще вземе, и ще тъпче от устата на пушката. Ако някой излезе да се бие в съвременния свят с такава пушка, той докато напълни кавала, ще го претрепят. Той докато напълни пушката, ще изстрелят сто снаряда, една картечница ще изстреля още повече. Трябва да бъдем модерно въоръжени. Старите методи не могат да ни послужат. Ако ходите с кремъклии пушки, ще ви бият. Модерно оръжие трябва да имате. Сегашните оръдия, които хората имат, не са най-силните. Бъдещите оръжия, които идват, най-големите гранати ще бъдат като една диня. Като я хвърлят, като се пръсне, всичко ще изчезне. Ще остане динята, и хората ще седнат да ядат диня. Като падне динята, топовете ще изчезнат и ще почнат да ядат диня. Ще се бият с дини, с ябълки, с круши. Мъж и жена скарат се, с дини ще се бият. После ще седнат да ядат. Вие сега носите

оръжията на стрелите, на кавалите. Тия оръжия не са така модерни. Аз считам, и съвременните оръжия не са така модерни. Като почнат да се бият с дини, като се пръсне динята, ще кажат: “Много ти благодарим.” И ще седнат да ядат динята, да я опитат дали е сладка.

Какво ви коства да кажете една сладка дума като диня? Туй, за което ви говоря, аз само веднъж съм го опитал. Когато идвах от Варна за пръв път в София - дотогава не бях идвал в София, минавам с един приятел, Бъчваров. Той пътува с един велосипед, но понеже валял голям дъжд, носи велосипеда си. И аз нося една ръчна чанта, вървим пеш. Идваме до река Камчия, и тя придошла, заляла на четири-пет километра целия път. Един кръчмар и бакалин едновременно, казва ни: “Трябва да се върнете, по никой начин не може да минете реката.” А пък ние трябва да вървим, не може да останем. Иде един българин с хубава шарена кола, спретнат човек с дебели вежди. Поглежда така, като харамия. Кръчмарят казва: “Този човек може да ви помогне, но този човек е най-лошият. Не съм го видял досега да направи добро някому.” Казвам на Бъчваров да иде при него, понеже той издаваше списание и ходеше с хората. Казвам му: “Иди да му кажеш.” Казва ми: “Не ми хваща окото.” Аз искам да опитам законът дали работи у този българин. Отивам и му казвам: “Моля, може ли да ни направиш една малка услуга? Пътят е залят от реката, а този наш приятел има един велосипед. Ти само да качиш велосипеда на колата, а ние ще си дигнем крачолите на панталона, ще изуем обущата си. Ти напред ще вървиш, и ние подир колата.” Забелязах една малка усмивка на устата му. Погледна ме изпитателно. Казва: “Човещина, може ли така? Ще се качите и вие на каруцата ми.” Кръчмарят си прехапа устните. Оставаме на неговото разположение. Той, като полковник заповядва, върви напред, а ние подир него, като редови. “Аз съм от новите полковници, ще се качите на колата ми.” Качихме са на каруцата му. Бъчваров седна при него, приказват си. След това, като минахме реката, покани ни да отидем при него вечерта и там пренощувахме. Гощава ни. На сутринта, като станахме, дойде и на четири километра

ни изпрати от селото. Бъчваров го абонира и за списанието си. Казва ни: "Заповядайте и друг път." Аз, като го погледнах, виждам един венерин тип, човек на любовта. Но няма кой да го бутне. На захарта трябва малко водица, за да се стопи. Без вода не може да се стопи захарта. Казвам: "Всичките мъчнотии в нас, все са от любовта." Плащат ни венерините типове. Казва: "Не ми хваща окото." Тури малко вода. Една дума е достатъчна. Ще хвърлите една диня, един снаряд с диня.

Апостол Павел казва: "Кой ще ни избави от любовта?" Тя е единственият безопасен път, по който можем да вървим. Няма друга сила в света, която може да ни избави от това положение, в което се намираме, единствената сила е Духът, Който ще измени целия ред на нещата. Божият Дух ще употреби любовта като едно средство, мъдростта като едно средство и истината като едно средство. От любовта ще дойде новият живот, от мъдростта ще дойде новото знание, от истината ще дойде новата свобода, в която няма да бъдем ограничени. Казвам, бъдете готови да си запретнете крачолите. Ако не се решите да кажете на българина, че ще си запретнете крачолите, да му кажете той да върви напред, а вие подир него, няма да ви качи на колата. Любовта - напред, а вие - отзад. Тя ще ни качи на каруцата си и ще ни угости хубаво. Изключение няма.

Ще се качим на новата каруца на този българин.

"Отче наш"

29 утринно слово 30 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ЧИСЛОТО ТРИНАДЕСЕТ

"Добрата молитва"
"Махар Бену Аба"

Ще ви прочета една от най-опасните глави на Писанието, от която се страхуват хората. Туй, от което човек се страхува, не го прилага. Той седи далеч от него. Тази опасна глава е тринайсетата глава от първото послание към коринтяните на апостол Павла. Никой не влиза в тази стая. В странство ако идеш, в стая номер 13 никой не влиза, макар да е много добре мобилирана. И имат право. Сега аз искам да ви накарам да влезете. Аз зная, че пак няма да влезете. Ако имате интерес в тази стая, ще влезете. Понеже, като влезете, ще трябва да платите нещо. (*Учителят прочете тринайсетата глава.*)

Някой път нещата трябва да се повтарят, понеже има неща пропуснати. На стр. 260 от книгата "Възможности за щастие" говорил съм върху любовта под заглавие "Единственото нещо". Ако ви попитат какво се е говорило, няма да знаете. Може да се е говорило ненавреме, може, когато съм говорил, да сте били заети с нещо друго, което е отвлякло вашето внимание. Сега ако ви попитам да дадете точно определение на любовта, как ще я определите? Много мъчно. Не може да се определи любовта. Не може да се определи, понеже има много отношения. Първоначалният подтик, от който са произлезли всички неща, е любовта. Какво нещо е любовта? Любовта е това, от което всичко е излязло. И доброто, и злото от любовта е излязло. Как ще определите вие? Допущате и злото да е излязло от нея. Туй са човешки твърдения, туй зло - допущате отрицателни мисли в ума. Ти защо се сърдиш? Онзи, който иска аз да не се сърдя, нека ми покаже един пример. Например аз ще го бодна с една игла, и той нищо да не ми каже, пак да ми се усмихне. Като го бодна, веднага ще има малко

стискане на веждите. Другите казват: “Търпи, това е, за да те опита.” За да ни опита, той трябва да бъде вещ. Не да ни опита, тъй както не трябва. Изкара ме на таблата, да ми даде една задача, която може да реша. Той ни даде задача, която никой в математиката не може да реши, даде ни много мъчна задача, да ни унижи. Може да са разни неговите съображения. Някои учители са благоразумни, пък някои не са благоразумни. Различни са подбудителните причини. Не е лошо човек да се сърди, не е лошо и човек да не се сърди. И едното е добро, и другото е добро. Да кажем, имате една киселина. Киселините не са отрови. Силните киселини образуват отровите. С отровата животните отдавна са запознати. Пчелите, осите преди години са изработили такива тънки жила и в него турят малко отрова. Като дойде някой наблизо, ще го жилнат веднъж, два пъти. Казват: “Тук в нашето място да не влизаш. Ние сме същества много работливи, нямаме свободно време. Сега ти си дошъл като кореспондент, ние нямаме време. Царицата не позволява с информация да се занимаваме. Ще седиш настрана. Цветя има, мед събираме.” Ако не се отстраниш, ще те жилнат по носа. Благородство има в пчелите, че никога не жилят в очите. Тя няма да те осакати. Може да те жилне по устата, може да те жилне по бузата. Знаят меките места на човека, знаят къде да жилят.

Разправяше ми един български свещеник, на големия му син се е случило някакво нещастие - това няма да ви разправям как се е случило, не ви интересува - но в туй нещастие, което му се е случило, останала една голяма буца на горната му устна. Той бил много красив, виден в селото. Седи бащата и казва: “Туй дете как се осакати.” Като го погледне, мъчно му стане. Три, четири години така го гледал, и все нещо го рязва бащата. Един ден бащата вика сина си да отидат да нагледат пчелите, да извадят мед. Завъртява се една пчела и ужилва момъка точно на горната бърна, на буцата. Бащата казва: “Не стигаше едно нещастие, че второ.” Но за голямо чудо на бащата, като спаднал отокът на устната, и буцата изчезнала.

Та казвам, под думата любов много неща се разбират. Опасна е. Много стаи има любовта, зависи къде ще влезеш. После що е вяра? И вярата има много отношения. Някои казват: “Малко вяра има.” Не че има малко вяра, но вярата има отношение към много способности и чувства, които човек притежава. Да кажем, един човек, който е много страхлив, той има вяра, но страхът се намесва във вярата. Не че вярата на този човек е слаба, но вярата отстъпва пред страха. Този човек няма слаба вяра, но силен страх има. Не е въпрос на вярата. А ние казваме за такъв човек: “Слаба му е вярата.” Или: “Той няма никаква вяра, той се е обезверил.” То не е така. Обезверяването не се дължи на вярата, дължи се, че в ума му е влязъл някакъв философски възглед, изменил възгледа на нещата, другояче мисли, а не че се е обезверил. Философският възглед е потребен. Не трябва всякога да имаме едни и същи възгледи. Днес слънцето грее весело, утре скрие лицето си, няма го, не се явява, забулено е. Ние ще кажем, че е сърдито, не иска да ни види, но обикнали го милиарди същества и пред слънцето искат да се разговарят с него. То за нас няма време. Казва: “Вие ще седите на заден план, с други ще се разговарям сега. Ще чакате.” Вие ще кажете: “Аз нямам време.” Защо нямате време? Вие сте чиновник някъде, под закон сте. Нямате време, нито една минута на разположение. Казва ви фурнаджията: “Ще чакате пет минути.” Вие казвате: “Нямам време.” Този, който няма пет минути на разположение да чака, като излезе, ще каже: “Немарлив човек, хлябът му не е навреме готов, не е изкарал хляба навреме.” Той изхожда от своето гледище. Кой може да опече хляба точно на секундата, на минутата? Някой път пещта не е добре опалена, слабо е опалена - слабо се пече хлябът. Някой път е повече опалена - по-лесно се пече. Някой път искате да идете до някой град, да кажем, искате да идете оттук до Самоков с автомобил. Ако ви кара някой смахнат шофьор, който бърже кара, не знае добре да кара на завоите, какво ще стане с вас? Вие казвате: “Ще ида в Самоков.” Но от този шофьор зависи да идете или не в Самоков. Той се понапил, вие се качите на автомобила, виждате, че той е пиян и казвате: “Нека си

пие.” Не, ще му кажете: “Моля ти се, по пътя, понеже ще ни караш, не пий сега. Като идем в Самоков, там ще ти платя два пъти повече да пиеш, но сега не пий, понеже ще ни возиш. Бъди така добър да не пиеш.” Защо да не пие? Защото обичта към виното ще наруши любовта към нас. Ще ни обърне някъде по пътя - кому крак, кому ръка ще изкълчи и ще имаме лошо мнение заради него. Като идем в Самоков, можеш да пиеш колкото искаш там.

Аз гледам, често почнаха да се оплакват, че не са близо до мене. Искат да бъдат близо до мене. Не че ме обичат, та искат да бъдат близо. Казват: “Искаме на първите редове да бъдем.” Аз влизам в положението им. Искат да бъдат на първите редове, понеже не могат да чуват какво говоря. Прави са. Позадебеляло ухото, пък искат да чуят каквото аз говоря. Влизам в положението им сега. Онези, на които слухът е добър, не искат да заемат крайните места, да отстъпят. Онези, които чуват добре, чувството за собственост, на стяжанолюбие е добре развито и не искат да си изместят стола. Някой седи в едно събрание или в една стая, в която живее, и не иска да отстъпи. Коя е подбудителната причина? Туй чувство на стяжанолюбие е така силно развито, че като вземат една стая, не искат да излязат, казват: “Тази стая е моя и не искам да изляза.” Някои, у които не е развито това чувство, готови са да се сменят и да идат където и да е. Сега туй едно качество, не че е лошо, но някой път може стяжанолюбието да те свърже с някоя идея, която пет пари не струва. И понеже собствеността е развита, може да се спори заради нея с кого ли не. Срещал съм много религиозни хора, евангелисти, които искат да знаят Син Божи ли е Христос, или не. Хубаво, казвам, представете си сега, една проста жена е пекла хляба и представете си, че една княгиня е опекла хляба. Искате да знаете хляба, който го ядете, простата жена ли го е опекла, или княгинята го е пекла. Някой ще вземе хляба, понеже княгинята го е пекла. Но брашното е еднакво, водата е еднаква, само че едната е проста, а другата е княгиня от благородно произхождение, едната има образование, а другата няма. По същество

няма никаква разлика, но по форма има. Казвате: “Кой пече хляба?” “Княгинята.” “Добре, аз ще взема.” “Кой пече хляба?” “Простата жена.” “Аз не искам.” Та и сега, когато някой каже: “Кой каза тия думи, Христос ли ги е казал?”, е същото. Христос е княз. Ако някой друг ги е казал тия думи, не иска да слуша, но тези думи са същите. Казва: “Не е интересно.”

Тук не е въпрос за любов. Няма никаква любов тука. Някои хора тръгват по пътя и ако апетитът в него за ядене е развит, иска цял хляб да му турят в торбата. Дадат му половин хляб, казва: “Половин хляб няма да ми туряте в торбата.” Той, като не е знаел, турили му половин хляб в торбата. В Царибродско има един обичай, който жените са внесли. Там жените не мажат, ами мъжете, понеже казват: ако жената маже, мъжът є ще умре. Мъжете трябва да мажат, за да не умрат. Жените може би искат да си починат. Пък и при мазането могат да се оцапат. Може това чувство на красота и изящество да е развито. И те казват: “Дето ние ще се цапаме, мъжете да се цапат.” И турили това - ако мажат, може дълго да живее. Който не разбира закона, ще каже: “Това е суеверие.” Не е суеверие, не е празна вяра. Този мъж, като маже, ще види какво нещо е мазането. Може тя да не е направила хубаво мазилката и дето ще каже, че не е замазала хубаво, ако той е много взискателен, ако чувството за красота е силно развито, може да направи забележка. Пък той, като маже, сам ще види какво нещо е мазане. Жените, като не са знаели как да мажат, понеже мъжът е по-стар, казват: “Вие, мъжете, тази работа е за вас. Мазането е за мъжете, не е за жените.” Мазилката, най-първо, е за учителите. Учителите, като искат да се освободят от работата, турят я на учениците. Учениците, като не знаят как да мажат, зацапат както знаят. Чудни са хората. Аз разсъждавам: да рисуваш една картина, не е ли за мазилка? Казвате: “Проста работа е мазилката.” Гениален човек трябва да бъде, за да знае как да маже платното. Те мислят, че мазилката е лесна работа. Зацапай. Не така. Ти ще нацапаш, но всеки ще ти се смее. Ти ще направиш една картина - тя е мазилка, но ти така ще я

направиш, че който види, да каже, че е отлична. И веждите хубави, и очите хубави, картината да бъде жива.

Разбирането на словото Божие не е лесна работа, но не е за деца. Вземете например готвачеството. Той е готвач, но сложна работа е. Майсторство се иска. Човек трябва да бъде майстор. Той трябва да знае какво да готви, съобразителен трябва да бъде. Ако някой готви и не знае как, ще накара всичките да се карат.

Та казвам, числото 13, в какво седи нещастието му? Нещастието е там, че то представя дом, дето майката е заминала за онзи свят или дъщерята, или синът. Бащата е там, но майката я няма. Майката е онази, благородната, която върши всичките работи. Нея я няма. Затуй е нещастие в дома. Когато майката я няма, децата са въшлясали, нечисти, няма кой да им почисти. Бащата е несръчен. Всички считат, че той е изчезнал, но той е член от дома. Най-важният член е. Някои казват тъй: “Не ме е страх от числото 13.” Числото 13 е на бойното поле, при картечниците - огън има, да минеш през него. Да минеш през тази зона на бойното поле. Казва: “Не ме е страх.” Но като дойде там, не е само една картечница, но десетина картечници. Тогава ще видиш какво е числото 13. Казвате: “Суеверие е.” Какво суеверие, как ще минеш? Ще се откажеш. В дадения случай числото 13 е число без любов. Любовта я няма там. Числото 13 е насилие. И тогава кабалистите лесно разрешават въпроса. Казват: “Ще изменим числото.”

Да се измени числото се изисква цяла наука. На дъската ще напишеш числото 13, ако искаш да не те крадат крадци, защото и крадците се страхуват от числото 13. Тури съкровищата си под числото 13, и тогава никой няма да влезе вътре. Умрял някой, той е числото 13. Имате един клозет нечист, то е числото 13. Имаш да даваш, пък нямаш нито пет пари, то е числото 13. Отрязан ти е единият крак, то е числото 13. Отрязани са двата крака, то е числото 13. Отрязват ти едната ръка, то е числото 13. Извадено ти е окото, то е числото 13. Оглушал си, то е числото 13. Суша е, нищо не расте, то е

числото 13. Всичките нещастия в света произтичат от числото 13. Не че числото ги ражда, но онези Божествени сили, които раждат благата, имат еднакво отношение. Следователно има една дисхармония. Скарали се двама, то е числото 13. Не могат да се примирят, то е числото 13. Предадеш урок на някой ученик, не му стига умът да го научи, то е числото 13. Убеждаваш някого, той не вярва, то е числото 13. И онези, които не разбират закона, турили числото 13 на любовта. Хората не знаят, и малцина я четат. Казват: "Веднъж я четох." Като четете веднъж, два пъти, три пъти, не стига. Виждате, че аз я чета и ви вкарвам в тази глава. Само когато аз говоря за любовта, спазвам едно правило, понеже при числото 13 седи най-голямата змия, с най-силната отрова и който рече да влезе там, клъвне го, търкули се на земята, та когато аз влизам в числото 13, сменям този караул, турям една фиктивна змия, неорганическа, само да плаши. Когато е жива змията, не е лесно. Който иска да влезе в тринайсетата глава, трябва да смени караула. Като влезе и като излезе, има опасност. И като влиза, има опасност и като излиза, има опасност да те клъвне.

Вземете в живота двама приятели, те искат да влязат в стаята на любовта, дето живее една красива княгиня. Като влезе единият, се влюби. Като влезе и другият, и той се влюби, и приятелството изчезне между тях. Изчезва приятелството, защото, като рече да влезе, ще го клъвне змията, или като излезе, ще го клъвне. И оттам насетне не харесва момата. Зароди се и омраза между тях. Защо? Защото княгинята живее в стаята на безлюбието. Представете си - и двамата овчари, млади момци, а пък момата е княгиня. Влезе единият, мисли, че тя го обича, влезе другият, и той мисли, че тя го обича. Мислите ли, че една княгиня може да обича един овчар? Тя си играе. Тия двамата овчари влизат и не знаят, че като влизат, ще се осакатят. Колко от вас има със счупени сърца. На какво се дължи това? Вие сте влезли в стаята на любовта без позволение. Змията ви е ухапала. Вие изучавате Бога. Опасна работа е числото 13. Не може да изучавате

Бога. Ние нямаме понятие какво нещо е Господ. Голямата змия седи там, ще те клъвне, и ще се свърши работата. Някой път дойде ви наум, казвате: "Толкова години служим на Господа, какво ни е дал?" Някои от вас казвате: "По любов го взех, какво ми даде той?" Друг казва: "По любов я взех, какво ми даде тя?" Не е виновната тя. Всеки, който влиза в стаята на любовта, може да бъде клъвнат от голямата змия. Някой път обвинявате Ева. Тя влезе в числото 13, и като влезе там, клъвна я змията. Не трябваше да влиза. Падението стана от безлюбие. Ева влезе, когато не разбираше. Тя влезе в числото 13. Няма да влизаш, понеже е забранено. Забранено беше това дърво.

В числото 13 трябва да влязат най-силните, най-умните, най-гениалните, светиите. То не е за невежите хора, те да седят далече от нея. Само да погледнат и да си вървят. Има защо хората в Европа да се плашат от числото 13. Сега ние сме в числото 13. Казвате: "Кога ще се свърши тази война?" Числото 13 е войната. Всичките хора търсят победа. Всичките хора искат това, което не трябва да го искат. Ако искаш да победи любовта, разбирам, но ако искаш безлюбието да победи, това е неразбиране. Ако трябва да победи разумността в света, разбирам, но ако трябва да победи невежеството, не разбирам. Ако трябва да победят силните хора, които ще турят ред, разбирам, но ако ще победят слабите, не разбирам. Каква е тази победа?

Та казвам: аз говоря за любовта. Но до Христа тази змия седеше като пазителка на любовта. От Христа насам вие още не сте изучавали закона, този закон се измени, не знаете кое число е. Ако човек на любовта не може да жертва всичко, трябва да не влиза при нея. Щом започнеш да правиш сметка и дойдеш до закона на любовта, голямата змия ще те ухапе и оттам насетне нищо няма да излезе от тебе. Много пъти хората не са готови и казват: "Повярвай в Бога." Той казва: "Оставете ме, нека си поживея сега в света." "Повярвай в Бога." Ще го ухапе змията. Казва: "Трябва човек да стане." Да стане човек, трябва да разбира. Като влезе в стаята на любовта, какво трябва да търси? Като идеш при Бога, какво трябва да търсиш?

Ти при Бога за да идеш, трябва да се справиш със своите наследствени черти, трябва да се справиш със средата, в която живееш, трябва да се справиш с характерните черти, които си имал. Те са три области, от които зависят наследствените черти. Не сме свободни. Роден си от една майка, която е болна, наследил си нейните черти. Роден си от глупава майка, наследил си нейната глупост. Роден си от един баща пияница, наследил си неговите лоши черти. Наследствените черти, добри и лоши, се унаследяват. Туй, което си го наследил, ти не можеш да се избавиш от него. И от доброто не можеш да се избавиш, ако се наследи. Казват някои: "Поправя се." Не се поправя. Вие искате да преобразите характера. В какво седи възпитанието? Церът на сиромашията е богатството, церът на болестите е здравето. Не церенето, но здравето е лек. Здравият човек е свободен от болестите. Който не е здрав, не може да бъде свободен. Ти пари ако имаш, дрехи ще имаш. Но тия неща не могат да внесат онова, което искаш, здраве не могат да внесат. Зависи как гледа човек.

Хората се страхуват от числото 13. Ще кажете, че това е суеверие. Зависи как гледа човек на нещата. Ако огънят е голям, не е суеверие, че се страхувате да влезете в него. Ако огънят е слаб, и децата могат да влязат в него без страх. Сега мислят за любовта. Любовта не е за деца, тя е за възрастни хора, които имат разбирания. За да бъде човек любещ, той трябва да разбира закона на надеждата, той трябва да разбира закона на вярата. Тогава, да дойдем до закона на любовта, два етапа има. Човек, за да познае любовта, трябва да има отлично тяло, добре създадено, да има добро унаследено тяло. Човек трябва да има отлично унаследен ум. И човек, за да познае любовта, трябва да има отлично унаследено сърце. Човек, за да познае любовта, трябва да има отлична душа и трябва да има отличен дух. Не е лесна работа. Вие казвате: "Любов." Любовта не е за деца. Често чувам да казвате: "Тук не сме хора на любовта." Ти, първо, трябва да се учиш от любовта, щото има правила. Да се учи любовта, е най-голямата наука. Вземете един цигулар: още като видиш как си държи цигулката, пръстите,

може да знаеш дали ще свири добре. На съвременните цигулари много още има да им се предава. Тонът на един цигулар трябва да бъде непогрешим, чист тон. Чистият тон може да стане само със средния пръст, само със средния пръст може да се произведе. Достойнството на тона може да се предаде само с първия пръст. Красотата на тона само третият пръст може да внесе. Основният тон с малкия пръст се взема. И палецът си играе своя роля в цигулката. Той си има своя служба и в пианото, и в китарата. Съвременното свирене е чисто механично. Отлична техника, но мъртва е тази музика. Мъртва е по единствената причина, че като влизат музикантите, те са ухапани от тази змия. Той сам е недоволен, той свири само за пари. Свири и като му дадеш пари, доволен е. Музиката служи като средство за придобиване на пари.

Казвам, ако ти в любовта не можеш да се подмладиш, ти не си разбрал любовта. Ако в любовта изгубиш здравето, не си я разбрал. Всички се хвалят, че като влязат в любовта, стават разсеяни. Змията ви е клъвнала.

Ако раздам всичкия имот за прехрана на сиромасите и ако дам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам. Кое е онова в мене, което ще ме накара да раздам имота си? В мен трябва стяжанолюбието да е слабо развито, да не препятства, а милосърдието да е силно развито. Стяжанолюбието се намира отстрани на главата долу, а милосърдието е отпред на главата горе. Ако милосърдието е силно развито и стяжанолюбието е слабо развито, тогава човек може да раздаде всичко. Милосърдието е свързано със закона на любовта. Без милосърдие не можеш да бъдеш щедър. Някои казват: “Аз съм много милосърден.” Като гледам главата му, няма никакво милосърдие, не е развито. Ако вземете милосърдието и ако то не се допира между две успоредни линии, ако не се допира до горната и долната линия, този човек не е милосърден. Между двете успоредни линии милосърдието трябва да се допира и до горната, и до долната. Някой иска да бъде твърд. Ако твърдостта не се допира до горната

линия, не е твърд човек. Ако вярата не се допира до горната линия, тази вяра е ограничена. На съвременните хора липсват много работи. Някой се разгневи на Господа и казва: "Аз съм повярвал в Него, а Него Го няма никакъв." Ще ви приведа един пример. В едно от училищата, дето се преподавало борчество, един от учениците казал за учителя, който преподавал: "Пет пари не давам за учителя какво ме учи." Учителят идва и му казва: "Ти за мене пет пари не даваш. Я да ти видя силата." Започва да се боксира с него. С първия удар го търкулил на земята. "Не даваш пет пари за мене. Ти, когато можеш да издържиш на удара, тогава можеш да говориш така. Сега си слаб, не можеш да издържиш един удар, ще си държиш устата затворена, да не казваш, че пет пари не даваш." Има нещо, за което ще дадеш, казваш: "Сила има в мене." Когато се произнасяте, трябва да бъдете силни. Вие искате в света всичко да ви тръгне по мед и масло. Най-първо, нямате един философски ум. Да сте твърд, не сте твърд. Твърд сте в желанията. Да бъдеш твърд в убеждението, на парчета да те нарежат и да не отстъпиш, то е твърдост.

Аз съм привеждал примера за свети Никола и за един български свещеник. И сега ще ви го приведа. Този свещеник обичал киселото мляко и поръчвал на попадията да му направи една голяма паница с кисело мляко с каймак. Тя подквасвала млякото, но още докато е топло млякото, тя изяждала каймака, понеже и тя обичала каймак. Попадията, докато подквасвала млякото, обирала каймака и млякото нямало каймак. Попът не знаел, че попадията яде каймака. Един ден занесъл млякото в църквата, но попадията отишла и в църквата и изяла каймака, и намазала мустаците на свети Никола с мляко. Попът, като влязъл в църквата, видял, че млякото пак няма каймак, но видял, че мустаците на свети Никола са нацапани. "А, казва, свети Никола, аз досега не знаех, че ти си ял каймака. Да няма такива работи." Тръгнал той, напуснал църквата, тръгнал да бяга по света. Свети Никола се преобразил на един стар човек. Той го срещнал и казва: "Синко, къде отиваш?" Разправил му цялата си история. Казва:

"Имам желание да ям каймак, и досега не съм ял. Служих на свети Никола, а той все да ми яде каймака и сега бягам от него." Човекът казва: "Може да не е той, може друг някой да го яде." "Не, той го яде, всичкия каймак все той го яде. Той е, в църквата видях, намазани му са мустаците." "Може някой друг да му е намазал." "Как ще му ги намаже? Църквата аз я заключих." Млъкнал свети Никола и тръгнали двамата да вървят. Вечерта спират при един богат човек, дето детето му е било болно. Старецът казва: "Донесете тук детето, аз зная да лекувам." Взел детето свети Никола в стаята и се затворил със свещеника. Отрязал едната ръка на детето, отрязал другата, крака, другия, главата. Свещеникът си мисли: "Загазих аз с този човек, сутринта ще трябва да бягам. Този е от свети Никола по-лош." Свети Никола изчистил всяка част от тялото на детето, започнал да нарежда частите. Наредил ръцете, краката и оздравяло детето. Като видял това, насърчил се свещеникът. И за пръв път тази вечер им донесли една паница с мляко и той ял мляко с каймак. Донесли го за изцеряването на детето. И за пръв път свещеникът се научил как да яде каймак. На сутринта станал и свещеникът искал да напусне свети Никола, помислил си, че и той научил изкуството да лекува. Мислил си: ще реже, и ще дойде каймакът. Свети Никола го вижда какво си мисли и му казва: "Синко, ти можеш да имаш пак голямо изпитание и един ден, ако дойдеш до някое изпитание, повикай ме. И като ме повикаш, онзи, старият, пътник ще ти дойде на помощ." Разделили се и свещеникът отива в една богата къща, пак детето било болно. Взел детето, нарязал го, както свети Никола го беше нарязал, после наредил частите, но не се свързват. Повикал свети Никола и му казва: "Не върви." Като дошъл свети Никола, взел частите, наредил ги и детето оживяло. Пак дошъл каймакът. Тогава свети Никола му се изявил и му казал: "Не ядях аз каймака, а жена ти." "Чакай да се върна и на тази попадия да є дам урок."

Всичките нещастия в света един ден ще се върнат. Причината за нашите нещастия е нашата неразбранщина. Има неща в света, които,

като не ги разбираме, влизаме в противоречие. (*Учителят прочете от книгата на стр. 268: "Значи дълготърпението е един от важните предмети, с които любовта се занимава. Ако турите на гърба є един товар, тя ще го носи с радост. И втори, и трети да є турите, и тях ще носи с радост. И цялата земя да турите на гърба є, тя ще я подхвърля като топка на една и друга страна."*)

Човек, който не може да носи всичките несгоди в живота, той не е търпелив. Под думата търпение се разбира да носиш всичките несгоди на живота, и при това да остане в тебе съзнанието да си доволен от това, което носиш, и да остане малко доволство. Щом дойдеш до крайния предел, и си недоволен, не си от дълготърпеливите. Бог е дълготърпелив, понеже вижда, че всичките слабости, които имаме, ще се превърнат в наша полза. Ако изгубиш вярата, че всичко ще се обърне за добро, ти не си разбрал закона. В закона на любовта всичките противоречия някога, когато и да е, всичко това ще се превърне в добро. У първите хора мъчнотиите в рая бяха много малки. Съвременното човечество се е развило, големи са мъчнотиите. Но всичките тези мъчнотии произлезли от едно малко непослушание - влизаме преждевременно в стаята на любовта, дето седеше тази, голямата, змия, която ухапа хората, и вследствие на това се получи отрова. Ако ти заради любовта искаш да се защитаваш с нож, ако ти от любов си убил някого, ти не си разбрал. Защо ще убиваш човека, приспи го. Още като иде отдалече, приспи го. Защо ще го оставиш свидетел, да го утрепваш, да кажеш, че от любов си го направил? То е от безлюбие. В любовта най-малкото престъпление, което се допуща, е да го приспиш. Българите са разбрали този закон. В турско време, когато дойде някой турчин много лош, готов е да ги бие, те ще му направят баница, ще му заколят кокошка или агне, после ще му направят баница със свинска мас. Те вярват, че свинската мас прави меки хората. Действително турците, като ядяха мас, ставаха меки. После ще пие ракийца, понапие се, разшири се сърцето. Ще го изпратят, няма да бие никого.

Тия работи трябва да ги приспособите за себе си. Турците са пример, турците ще ги намерите и сега. Някой турчин ще дойде с кон. Ти ще излезеш да развождаш коня. Някоя сестра сега ще дойде с коня, и ти, още отдалече като иде, трябва да знаеш, че турчинът иде. Ако не знаеш как да постъпиш, ще те ухапе и целия ден няма да се намериш в себе си. Тя ще ти каже някоя дума: “Аз досега вярвах в тебе, сега вече имам най-долното мнение, пет пари не давам.” Тогава какво ще кажеш? Тази сестра, която казала така, тя ухапала. Тя носи змията и от тази отрова ще даде и на тебе. Тя носи отровата в себе си и с думите ще предаде отровата и на тебе. Ще внесе отровата в думите си, ще се отрови. Разправяше нашият брат Граблашев, като държал сказки да убеждава хората, че има друг свят, държал в Плевен една сказка. Казва: “Държах една много вдъхновена сказка пред пълно събрание. Слизам от сцената, иде един господин и ми казва: “Много съм благодарен, господин Граблашев, ще ти кажа нещо, никой да не чуе.” Аз мисля, че ще ми каже нещо хубаво. Тури си устата до ухото и ми казва: “Страшен вагабонтин си бил, брей.” Отщя ми се да говоря за спиритизма. Изгледа ме, изгледа ме, пък си замина.”

Тази змия навсякъде може да те клъвне. Вие говорите за дявола. Тази стара змия е той. Едва сега я връзват, но още не е вързана. Идеш на бойното поле, кого не е ухапала? Милиони хора е ухапала и умират. Отначало е отцеубийца. На този - крак, на онзи - ръка, на онзи - глава. Казвате: “Да дойде Царството Божие.” Когато дойде Царството Божие, няма да ги има тия работи. Когато дойде любовта, ние ще бъдем в един свят на любовта. Сега се приготовляват условията. Малцина са онези хора на любовта. Казва Писанието: “Ти ще му нараниш петата, той ще ти смаже главата.” Когато любовта приспи злото, тогава ние сме в безопасност. Любовта е единствената сила, която може да смени тази змия.

Та казвам, имайте за Бога едно чувство - като идете при Него, ще ви каже, както каза на Мойсея: “Изуй обущата си.” И аз ви казвам: когато започна да говоря за Бога, и вие трябва да бъдете с изути

обуща. Когато говоря за Бога, вие трябва да бъдете готови всичко да пожертвате. Ако аз говоря за Бога и не съм готов всичко да пожертвам, това не е любов. Ако съм готов да пожертвам всичко, добре. Същевременно и онова, което ще пожертвам, какво е? Какво ще ми достави един обществен живот? Един ден, като пожертвам къщата, но ако не я пожертвам, един ден пак ще ми я вземат. Не искам да пожертвам половината. Един ден и половината ще пожертваш по закона на насилието. Любовта изисква доброволно да пожертваме, за да дойде вечното подмладяване. Най-първо, имате голямо недоверие, казвате: “Да видим.” Щом влезете при любовта, трябва да имате само една мисъл. Тя не може да ви излъже. Тя иска да вземе онзи неорганизиран живот, за да го организира. Тя ще ви даде на вас един организиран живот, дето няма да има смърт. Смъртта е един неорганизиран живот, сиромашията е един неорганизиран живот, невежеството е един неорганизиран живот. Всичките ония противоречия, които съществуват, са един неорганизиран живот. Щом дойде любовта, имаме един завършен процес. Кой е завършен процес? Една хубава ябълка е завършен процес - остава да я изядете. Една зелена ябълка не е завършен процес. Един цъфнал цвят не е завършен процес. Трябва да чакате да завърже, да узрее, за да видите съдържанието на този плод. Та някои се възхищавате от цветовете, възхищавате се от красиките - те са външни неща. Само зрелият плод на любовта, който носи безсмъртието, той е истинският плод. Само зрелият плод на любовта, който носи светлината в света, той е истинският плод. Само зрелият плод на любовта, който носи мира и спокойствието, здравето и всички блага в света, той е любовта. За нея, за туй ново положение, трябва да жертвате всички тия временни неща, в които постоянно страдаме.

Но трябва да имаме една идея за Бога. Като дойдеш до Него, каквото Той ти каже, направи го. Да ходим по закона на любовта, по закона на истината, по закона на Неговата мъдрост. Любовта ще ни запознае с Бога, мъдростта ще ни запознае с ангелите, истината ще

ни запознае с разумните хора на земята и с цялото битие. Човек, който ходи по закона на любовта, ще познае Бога. Човек, който ходи по закона на Неговата мъдрост, ще се запознае с всички напреднали същества, които са съвършени. А който ходи по закона на Неговата истина, ще се запознае с всичките хора, с всичките други животни, на които човек е господар. Ако не можем да се запознаем с Бога, не можем да се запознаем с ангелите, ако не можем да се запознаем с всичките добри хора, ние не сме в пътя на любовта и всякога ще чуваме: "Чакай." Ще има раждания, прераждания, умирания, ставания, падания, ще кажем, че животът няма смисъл. То не е вярно. Животът няма смисъл, понеже ние отхвърляме ония наследствени черти от Бога. Бог вложи в Адама и хубави черти, но Ева възприе от ценния адепт други унаследени черти. Че Ева унаследи чертите на ухапания човек. Първото ухапване е ухапването на Ева. При ухапването тя прие отрова, и тази отрова се предава. Трябва да турим преграда чрез любовта.

Бог е, Който може да ни избави от смъртта в живота. Смъртта е онази отровната змия в света. Ще се откажем да постъпваме тъй, както Адам постъпи, ще се откажем да постъпваме тъй, както Ева постъпи, и ще възприемем да постъпваме тъй, както Христос постъпи.

"Отче наш"

30 утринно слово 6 юни 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

СИЛА И СЛАБОСТ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

Обикновеният живот на човека е впрегнат в две мъчнотии. На две мъчнотии човек се натъква. В живота си той ще опита най-големите страдания и най-големите радости. Човек в началото, понеже е малко дете, залъгват го. Най-първо, като го приеме, майка му ще го гали, ще го милва, ще го мие, ще го къпе. После тази майка ще го остави. И накрая на това дете ще му турят някоя раница, ще му дадат някоя лопата, мотика, ще го впрегнат като някое от четвероногите животни. След туй при всичките тия мъчнотии, които имаме, туря се радостта, че ще идем в оня свят. Разправят, че това ще бъде, онова ще бъде. Никога не си пил горчиви работи. Дойде лекарят, даде ти горчиви хапове и ще те убеди, че като вземеш тия хапчета, тази болест, която имаш, ще мине. Занимавате се всички с големи работи и има един недоимък, че всичките хора говорят за неща, които не са опитали. Всичката мъчнотия седи в туй, че онова, в което вярваме, не е опитано. Запример говорим за оня свят, представяме си външната страна. Човек може да е облечен много хубаво, с най-хубавите дрехи, може да има най-хубавите модни обуща, най-хубавата модна шапка, но туй не е животът.

Говорим, че имаме любов. Каква любов, най-елементарната работа не е разбрана. Да любиш, значи постоянно да даваш, така аз разбирам любовта. В любовта само ще даваш, нищо няма да вземаш. Божията любов значи постоянно да даваш. Да обичаш, значи

постоянно да вземаш. Казва: “Аз го обичам.” Мисли, че дава, а той постоянно взема. “Обичам те” - казва. Намира торбата и взема хляба. Казва: “Обичам те, затуй вземам. Тази торба взема - като извадя един самун, ще те обикна, като извадя два самуна, ще те обикна още повече.” Казва: “Много те обичам. Обичам да ти правя всякога добро.” Отношението е право. Но аз съм гладен - извадил хляба, ида и няма хляб. Любовта му ме кара да гладувам. Яденето е хубаво сготвено. Той дошъл, изял яденето, защото те обича. Взел ти дрехата, защото те обича. Понеже те обича, взел парите. Питаш: “Защо взе парите?” “Защото те обичам.” Хората от толкоз години, гледам, са в едно противоречие и някой път много интересни работи ми разправят, гдето не съм ги слушал друг път. Казва: “Представи си, Учителю, аз да го обичам, пък той не ме люби.” Тя мисли, че като го обича, дава нещо. Пък тя взема. Казва: “Представи си, че не ме люби.” Когато ти обичаш, постоянно вземаш. Човек не трябва да иска да взема. Когато отивам при чешмата, не отивам да є дам. Може някой път да си изпразня шишето във водата и тази вода ще иде при другата. А може да предполагам, че съм допринесъл, но тази вода, която взех, е пак оттам. Като отивам при чешмата, тя има винаги да взема нещо от нея. Аз разсъждавам: тази вода иска аз да я любя. Тя е по-голяма. Ще тръгна може би половин километър, ще каже: “Много ви обичам.” Какво трябва да ме обича? Щом ме обичаш, положи шишето. Аз те обичам, затова ти всякога трябва да ми даваш. Дотогава, докато даваш, аз те обичам. В деня, в който престанеш да ме обичаш, хич няма да идвам при тебе.

Ние сега обичаме Бога и казваме: “Ама аз много вярвам в Бога, обичам Го.” Ти си отишъл при Господа, искаш нещо да ти даде. Дотогава, докато ти дава, обичаш Го. Щом престане да изпълня твоите прищевки, усъмниш се дали Той съществува, дали е Господар, Господар на всичките положения. Или казваш: “Кой знае каква е тази работа.” Това е един атавизъм. В човека има един живот и много пъти вие се натъквате на мъчнотии. Вървиш по пътя и двама души се

карат. Ти се интересуваш защо се карат. Те си говорят енергично, казват си мощни думи, думи, които са много силни. Може би ще турят всичките зоологически имена, които съществуват, ще се наругаят добре. После виждаш тия думи, които никога не си чувал, както разправяли и псували, тази псувня в ума ти остава. Казваш: "Защо сега да ги слушам?" Ти ще се оцапаш, тази кал се върти в ума ти.

Случва се някой път, дойде доста напреднала сестра или напреднал брат, на шейсет, шейсет и пет, седемдесет, седемдесет и пет години, напреднал брат, готов за Небето. Двама млади души някъде седят и се разговарят за някои научни работи. Младият брат разправя на младата другарка как той е създаден, как Господ го е създал. Тя го пита: "Ами как го знаеш?" Казва: "Не зная, но казано ми е, че Господ взел отнякъде пръст и направил тялото ми и вдъхнал в мен дихание." Младата сестра казва: "Мене майка ми ми разправяше как съм била взета от твоите ребра." Казва: "Ти помниш ли?" "Не помня." И двамата се разправят. Тази, младата, сестра разправя, и те са близо един до друг и си приказват. Старата сестра иска да знае какво си приказват. Младият разправя своята история. Защото, най-първо, младият момък, като дойде при младата сестра, ще разправи, че е от високо произхождение, че имат имение, хубава къща имат, слуги на тяхно разположение, имат коне, имат файтон, с който се разхождат. Той казва на младата сестра: "Ще ми бъде много приятно да ми дойдете на гости, ще ви разходим из нашето имение." После казва: "Имаме хубава градина, извор, казва, хубаво ще бъде да дойдеш." Старата сестра, на осемдесет и пет години, в младини не искаше да има такъв брат, искаше да стане калугерица, в някой манастир да живее. Тя казва: "Как ни учеха едно време, че човек сам да живее било по-хубаво." Тя започва да се колебае. И мисли, че е направила една погрешка.

Да се представи създаването на човека, както е описано, но се нуждаем от друго едно обяснение за създаването на човека. За

създаването на жената трябва да се образува друга една теория. После и нашите отношения. Казва: "Аз те обичам." Ти ми казваш: "Аз чета книгата." Ти четеш книгата, ти се ползваш от нея. Аз не я чета, не се ползвам. След като четеш тази книга, ще ми разправиш какво си чел - не черните писма, нищо не си видял. Разправи за рая в тази книга, но никакъв рай няма. Те са формули, като един математик, който пише 1:2=3:4. Мъртвите букви, написани с тебешир, отношения имат. В геометрията разправят за някакви отношения, които имало между линиите, ъглите, че тия ъгли имали някакво съотношение. Представете си, че един слуша някакъв концерт, но е глух малко. Когато искат на някой пасаж да дадат изражение, тихо ще започнат да свирят. А като започнат тихо да свирят, той хич нищо не чува. Като дойдат до най-реалното изражение на музиката, едва чуваш нещо от музиката. И ти се вижда, че това е най-хубавата музика. Когато свирят силно, ти чуваш този крясък, и него наричаш музика.

Някой път казвате: "Той има любовно ръкуване." Аз за туй любовно ръкуване имам една малка опитност. Мнозина са ми хващали ръката. Но веднъж един брат хвана ръката ми, стисна я и досега помнят пръстите ми любовта. Като стисна ръката ми, като Крали Марко. Този брат ми разправя: "Аз харесах една млада сестра, много енергично се ръкува." Казвам: и аз имам един брат, има нещо мъжко в ръцете. Някой те хване, като че ще се изхлузи ръката. Някой те хване хубаво. Има човек, който, като се ръкува с тебе, той е болен, неразположен. И веднага ти му даваш едно светло състояние на ума. То е доброто ръкуване. Има някое ръкуване, след като се ръкуваш, станеш неразположен. Има някой път човек, като ти говори, ти е приятно. А някой път, след като ти е говорил, ти е неприятно. Как мислите, ако ви теглят пред съда и прокурорът държи своята обвинителна реч, човекът се е учил да държи обвинителна реч, започва обвинението, наредено много добре, предложение след предложение, по законен начин ще нареди всичките доказателства, дали си постъпил законно, изменник си станал, като се върнеш

вкъщи, какво разположение имаш? Казват: "Какво слуша в съдилището, какво ти говори прокурорът?" "Остави се, не искам втори път да го слушам." Човекът много научно е говорил, защитава закона. Ти нямаш право да го представяш.

Ние, съвременните хора, искаме светът да се изправи, без ние да бъдем оправени. Ние искаме светът да се очисти, без ние да бъдем чисти. Ние искаме светът да ни свири на хубавите работи, без ние да знаем да свирим. Казваме: "Ще се научим от тях." Казвам, като четем тази глава, на този, учения, равин Христос му казва: "Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие. Роденото от плътта плът е, роденото от Духа Дух е." Роденото от плътта е солта, която, като се тури във водата, разтопява се, нищо от нея не остава. Роденото от Духа е семето, което, като се тури в земята, дърво става и плод дава. Сега някой ще обясни що е плод. Плътта е сол, която се топи във водата, и самата вода става солена, а солта няма да намериш. Семето, като посееш в земята, дърво става, и плод дава. Казваме: "Какъв е сега нашият живот на земята?" Най-първо, се раждаме красиви деца, майката трепери над нас. Някой път майка ти замине, баща ти замине, останеш малко детенце тук - слуга. Новият господар потупва, новата господарка потупва, после новите господарчета, и те потупват. Ти си в една къща, дето нямаш право. Дойде, господарят те бие, дойде, господарката те бие, дойде малкото господарче, и то те бие. Говорят за любов. Казват ти: "Тук това защо не си направил? Като те повиках, защо не дойде навреме? Обущата защо не ги излъска хубаво? Коня защо не си гледал?" За всяка погрешка ти се карат. Тия хора живеят княжески живот, но тебе какво те ползва този княжески живот? Аз не бих желал да нося хубава копринена риза, нито копринена дреха, не бих желал да нося диаманти. Един диамант, който го е носил прокажен човек, може да струва милиони, но този диамант, който го е носил прокаженият, болестта е останала в диаманта. Има някои диаманти, прокажени са. Във вестниците често показват, че кой както го е носил, все нещастен е бил.

Казвам, трябва да бъдем внимателни. Има велики мисли в света, които са прокажени. Като влезе тази мисъл, и всичката проказа ще дойде. Думата обич само като мине през устата на един първокласен светия, който изпитал всичко в света и се научил как да слугува на Бога, да върши волята Му. После този светия се е научил как да внася правдата, реда и порядъка спрямо всичките. Един светия, го наричам светия не само когато го обичат хората, но и животните го обичат, и растенията го обичат. И земята, по която ходи, и тя го обича. Реките, през които ходи, го обичат, звездите, всички го обичат. Този е светия според мен. Ако само хората те обичат, ти още не си светия. Всеки светия, когото дърветата не обичат, всеки светия, когото реките не обичат, всеки светия, когото камъните не обичат, когото пътищата не го обичат, той няма да влезе в Царството Божие. Вие се намирате в едно заблуждение. Сега ще употребя една форма - ще поставя младите в едно положение, и ще произведе едно огорчение във вас. Да кажем, княжески син, много добре облечен, красив, нос правилен, уста правилна. Но този княжески син, като гледам ухото, има един дефект, малък дефект. Този дефект е отпреди десетина прераждания и сега дошъл при него. Той, като княжески син, ще започне много добре и ще свърши много зле. Ще започне с любов и ще свърши с престъпление. Ние, съвременните хора, започваме все с любов, всички все с любов започваме. Приятелство започваме с любов, познанство започваме с любов. Най-после и народите започват с любов. Вземете двата народа, както са английският и германският, защо се бият? Англичаните обвиняват германците, че много са користолюбиви. И германците обвиняват англичаните, че и те са много користолюбиви. Фактически кой е силен човек? Който носи голям товар. Кой е слаб човек? Който носи малък товар. Всички вие искате да бъдете силни. Силата в света е, която е създала всичките животни. Силните хора създадоха лошото в света. Всички вие искате да бъдете силни. Вие искате да служите на Бога и нито един от вас не иска да бъде слаб. Единствените хора, които са донесли всичко добро в света, са слабите

хора. Слабият човек казва: “Заповядай, мини оттука.” Силният казва: “Оттук няма да минеш, оттам ще минеш.” Казвате: “Аз не искам да бъда слаб.” Никой не иска да поддържа слабия човек, всеки иска да бъде силен човек. Научно извеждам: силният е ен-пъти. В математиката нещо, което се повтаря, казват: ен-пъти се повтаря. Една плесница на този, на онзи, да се покаже, че е силен човек. След като ги е бил всичките, поддържа, че е добър човек. Ще кажеш, че не е добър, но ще си нанесеш беля на главата. Един американец обижда друг, казва: “Трябва да се пази човек да не обижда хората.” Когато казват да се пазиш, да не обиждаш хората, подразбират силните хора. Какво да не ги обиждаш? Той казва: “Какво да не ги обиждаш, тъпчи ги, ако можеш.” Но когато тебе тъпчат, когато се запознаеш със силния, ще те тъпче. Но когато силният се запознае със слабия, слабия ще го тъпчат. Един ми казваше: “Веднъж си позволих да кажа на един боксьор: “Ти си един пигмей.” Той му ударил една плесница, повалил го на земята, ударил му още една, смачкал му шапката. Казва: “Разбрах, че този човек не е пигмей, но ен-пъти е силен човек.”

По някой път си позволяваме за името на Бога да говорим неща, обиждаме Бога. Бог поругаем не бива. Вие казвате: “Бог прощава.” Той, след като ти удари две плесници, казва: “Да знаеш само - никаква лоша мисъл, никакво лошо чувство, никаква лоша постъпка при Бога.” Туй се разбира. Не да идеш с всичките твои недъзи и да кажеш: “Той е милостив, жалостив.” Тъй се говори, подразбираме майка ти и баща ти, които са тук на земята. При Бога човек с нечисти крака не може да иде. Човек при Бога с нечисти ръце не може да иде. С деформирани уши не може да иде. Мислите ли, че един велик художник, който знае да рисува много хубаво, ще вземе една детинска картина или една карикатура, и ще я тури за някой светец, да се покланят? Ако ние, съвременните хора, млади сестри и братя, обичаме някой човек, ние виждаме само хубавите черти, за които го обичаме. Никога в света не може да обичаш нещо деформирано. После три вида красота има. Някой път виждаш външната красота,

някой път виждаш красотата на неговия ум. Умственото тяло, и то е красиво. Умственото тяло мяза на физическото тяло. Умственото тяло, физическото тяло и духовното тяло си мязат. Материята, от която са направени, се различава. Най-тънка е материята на човешкия ум, после на духовното тяло и най-после - на физическото тяло. Ти с физическото тяло приемаш физическите впечатления. След като минат впечатленията от физическото тяло, влизат в духовното тяло. То преработва тия впечатления. Сърцето разбира светът какъв е. Тия впечатления от духовния свят влизат в умствения свят. Умът ги преработва и имаме три познания на ума. Никога един човек не може да те обича, за когото ти нямаш нито една свещена мисъл в себе си. Едно правило ще ви дам: никога не можеш да завържеш приятелство с когото и да е, ако не държиш една свещена мисъл, нещо хубаво за него. Любовта зависи от онази мисъл, която ти имаш за него. Колкото мислите ти, чувствата ти, постъпките ти са по-чисти, толкоз любовта ти е по-интензивна. Ако от любов говориш сладко, медено, вътре имаш нещо.

Сега мнозина ме питат: "Ще видя ли Христа?" Виждане от виждане има разлика. Ти може да видиш един цигулар, да му видиш хубавата цигулка, но музиката не седи в това, което си видял, а в това, което си чул. Една картина се оценява не какво ти мислиш заради нея, но ти какво виждаш в картината. Имаме музика, художество и поезия. И очите може да слушат гласовете, но ти, докато дойдеш да слушаш гласовете с очите си, знаеш ли какъв труден въпрос е? Едва сега музиката слушат ушите. Един ден може да възприемем музиката чрез очите. Най-първо, музиката е минала през устата, минала е през носа и в третата степен е дошла до ушите. Близо до очите.

Аз ви говоря за един процес. Онези съвършените същества, към които ние се стремим, в тях няма никакъв дефект. Ако срещнеш такъв един светия, той е като слънцето. Той ще ти даде всичко онова, от което имаш нужда. Не че той има желание, но онова, голямото изобилие, което Бог ни е дал, той иска да го даде, да се освободи от

него. Прави му радост да даде нещо от себе си. Вземете един гениален певец. Иска да пее, набъбнало е нещо. Аз го считам като една бременна жена. Гениалният певец е като бременна жена, на девет месеца иска да роди. Казва: "Измъчи ме това дете, трябва да го родя." "Почакай, почакай." "Нито една минута не мога да чакам, ще пея." Дойде ти наум - пей. Аз разбирам закона, дошло време да родиш. Защото, ако не родиш навреме, детето ще умре, и ти ще умреш. Дошло време да пееш, пей. Той разправя, че след години ще се учи. След години ще умреш, днес трябва да родиш. Ако не родиш, утре отиде на оня свят. Мен ми разправят и ми казват: "Аз след година ще се оправя." След година поповете ще четат на гробищата: "Упокой душата на раба Твоего, Господи." Аз разбирам закона. Законът е тъй, не е теория. Днес се е събудило твоето съзнание, една мисъл трябва да се роди днес, не я отлагай нито секунда. Дойде ли тази мисъл, ти си в Божествения път, Бог гледа благосклонно. Не я ли родиш, ти си осъден на страдание. Ти не искаш, най-първо, да възприемеш една мисъл. Ти помяташ. Без помятания на най-хубавите мисли, без помятания на най-хубавите чувства. Аз, което разбирам, и вие трябва да разбирате същото. Което вие разбирате, и аз трябва да разбирам. Любовта има еднакви отношения към всички хора и към боговете, и към ангелите, и към хората, и към животните еднакви отношения има. Може в микроскопическо отношение да направиш едно добро, законът е все същи. И голямата буца ще опиташ с езика, и малката прашинка ще опиташ с езика си. Само че при малката частица ще употребиш повече енергия, и малко ще получиш, а при голямата буца трудът ти ще се възнагради. Казва: "Аз не искам да бъда съвършен." Съвършенството трябва да бъде идеал за живота, то е смисълът. Несъвършенството причинява всичките страдания, съвършенството носи всичките блага в себе си, всичките Божествени блага. Казва: "Аз не искам да бъда много богат." Сиромашията ражда всичките страдания, богатството не ражда страдания. Когато си беден умствено, имаш богатство, материално богатство, а си беден умствено и беден

духовно, ще ти причинят страдание. Когато имаш материални блага, трябва да бъдеш и духовно, и умствено богат, тогава съвпадат тия богатства. Ти ще бъдеш носител и изпълнител на волята Божия. Човек, който не е богат... Богат значи човек, който живее в мястото на Бога. Бо е баща, място на любовта, нещата дето растат, дето зреят, място на Бога, дето светлината иде. Място, отдето светлината иде, всичките блага идат от Божествения свят. Казвате: "Къде е Той?" Светлината иде от Божествения свят, любовта иде от Божествения свят.

Когато младите се събират, тази любов откъде произлиза? Те грешат, но къде грешат? Те си направят едно свое жилище, направят прозорец, и после на прозореца турят пердета, кепенци. И като влезе в този затвор, забравят как да си отворят кепенците. Любовта не иде отвън и загубват любовта. Вие сами си създавате известни идеи. Вие избирате братя в света. Не си избирайте братя. Щом е брат, не го избирай. Щом не е брат, избирай. Не избирайте братята. Какво ще ги избираш? Една майка, която родила двама сина, братя са, дала своите качества, не избирай от тях. Щом родиш и избираш, казваш: "Чакай, да го видя какъв е..." Моят нос, като се приближи до един карамфил, знае какъв е. Колкото уханието в носа е по-приятно, толкова карамфилът е по-хубав. Но като мина покрай някой магарешки трън, носът ми показва, че не е хубав. Всеки един човек е като цвете. Някой е достигнал до една степен, друг до друга, не искам да ви обезсърчавам. Някой е дошъл до степента на магарешкия трън. Пчелите изваждат сок от магарешкия трън. Туй, което за нас нищо не струва, за тях има мед.

Сега аз ви говоря, да ви насърча. Вие седите и очаквате, казвате: "Да идем в оня свят." Оня свят е на степени. Още при царската врата ще ви поставят не един изпит. За да влязат учениците в гимназията, имат приемен изпит, и в университета има приемен изпит. Вие казвате, че сте видели Христа и че сте Го обичали, и че Той ще ви посрещне. Младият момък посреща ли всичките моми, както посреща

своята възлюблена? Своята възлюблена посреща по един начин, а другите - по друг. Не че иска, но има особено разположение спрямо своята възлюблена. Вие сте музикант и като дойде някой, който свири, вие имате разположение. Тия, които не знаят нито да пеят, нито да свирят, не може да се обхождате с тях, както с другите. Музиката образува обхода. Колкото си повече музикален, толкоз повече ще те обича този човек. Колкото по-малко си музикален, толкова по-малко ще те обича. Не може да ни обичат хората, ако не сме добри. Добротата е нещо музикално. Доброто според мен на физическия свят е основният тон, откъдето трябва да започнем. Доброто е "до", правдата е "ре". "Ре" върви в правия път. Любовта е терца - "ми". Разклонение има, нагаждане. Ти не може да проявиш любовта "ми", ако не знаеш да пееш "ми". В терцата от "до" до "ми" е основният тон. Ако не вземеш "до" вярно, не може да вземеш и "ре" вярно, не може да вземеш и "ми" вярно. Говориш за любовта, казвам: я ми изпей "ми". Вие казвате: "Давай." То не е любов. То е крякане на коза, която вречи. Никаква любов няма в козата. Като дойде козата, дето има най-нежни клончета, похапне. Като дойде в мене, счита ме лицемер: "Това не е право, онова не е право." Защо ми е такава коза да ме обича? Аз не искам такава коза да ме обича. Казвам, ако си коза, козите няма да наследят Царството Божие. Сега мнозина казвате: "Той не ме обича." Как няма да го обичам? Щом пее, обичам го. Ти не може да пееш, искаш да те обичат. Не може да те обичат, щом не пееш. Щом пееш хубаво, ще те обичам, щом не пееш хубаво, не може да те обичам. Любовта ми е обич към пеенето. Ти не си щедър човек, не даваш щедро, не може да те обичам. Обичам те, защото щедро даваш. Отиваш при един бакалин и десет грама туря повече в захарта. А някой бакалин туря десетина грама по-малко. В един грам, като ти подяде, не може да го обичаш. Тогава точно да мери - ни повече, ни по-малко. Нали знаете онази драма на Шекспир, дето онзи лихвар евреин направил договор и искал, ако не плати навреме, искал да реже от месото на длъжника. Съдията, който осъдил, казал: "Ако една

капка кръв падне повече, тогава главата ти ще иде. Ще отрежеш точно.” Съдията искал да му отреже толкоз месо, колкото е в договора.

Та казвам, искам във вас да се зароди едно желание, като се приближите при Бога, при едно същество, което ни оценява според дарбите, които сме развили, да възприемем добре Божествените блага и да дадем отзвук на любовта. Ние още в пълен смисъл да любим не знаем, не можем да дадем отражение на нашата любов. Първото качество на Божествената любов е подмладяването. Без Божествената любов подмладяване не може да става. Без Божествената любов възкресяване не може да има. Без Божествената любов добрина не може да има. Без Божествената любов справедливост, кротост, въздържание не може да има. Що е Божествена любов? Тази любов, за която говорим, тя е носителка на всички Божии блага. Само по пътя на Божествената любов благата ще дойдат в нас. Аз няма какво да се насилвам да бъда добър. Аз вземам мястото на слабия човек. Щом служа на любовта, трябва да бъда слаб. Любовта не обича силни хора. Не че не ги обича, но знае, че ако ги прати те да носят едно благо, те ще изпобият света. Като дойде силният при някой глух, казва: “Ти не слушаш.” И му удари две плесници. Другият е глух, и него бие. Слабият, като иде, носи любовта, благата на любовта. Той казва: “Сега не ме чуваш, но като прочуеш, ето благата.” И си заминава. Не бие.

Казвам, светът се нуждае от слаби хора. Ние се нуждаем в нас от мисли, които са слаби. Апостол Павел беше амбициозен, сега ще го покритикувам малко от гледището на любовта. Най-първо, беше силен човек и започна да гони християните: какво право имат те да се отдалечават от Мойсеевия закон. Качи се на коня да ги гони, да ги измъчва. По пътя срещна Христа и като блесна, веднага го търкули от коня. Казва: “Савле, защо Ме гониш?” “Кой си Ти, Господи?” “Аз съм Исус. Защо Ме гониш?” Казва: “Господи, света искам да оправя със сила.” “Не става със сила тази работа.” И Савел ослепя. Казва му Исус: “Ще идеш при Анания, слабия човек.” И на него Господ му говори. Казва: “Ще дойде един силен човек.” Казва: “Господи, чувал съм за

него лоши работи.” Казва: “Силата му на ен-пъти излезе от него, търколи се от коня и ти ще му покажеш пътя на слабите хора.” Казва: “Ен-пъти е силният човек.” Като дойдете до силния, извадете “е” и “н” навън, да стане слаб. Господ като даде на Павела изпитания, той се моли и каза: “Силен човек не искам да бъда, а слаб трябва да работя заради Тебе.” Господ казва: “Моята сила се проявява в твоята немощ. Когато си слаб човек, ти ще изпълниш волята Божия, а като си силен, ти ще измъчваш всичките хора.” Павел, като разбирал това, написал осмата глава към римляните. Казвам, любовта идва само при слабите хора, туй да го знаете. Силните хора не знаят какво нещо е любовта. Дотогава, докато си силен, ти няма да знаеш любовта, ще имаш само сянката на любовта. Само когато станеш слаб човек, ще разбереш какво е любовта. Слаб човек наричам, който има предвид правата на всичките хора. Той казва: “Всеки човек има право, както и мене, всеки човек може да приеме Божиите блага, както и аз ги приемам.” Всички трябва да имаме това разположение. Божиите блага да бъдат общо достояние на всинца ни.

Ние да бъдем проводници. Не да ставаме слаби, но да не ставаме силни. Силата е сухота, а слабостта е влага. Влага имайте. Гледайте вашата сила да превърнете в началото в немощ, и вашата немощ ще превърнете в сила. Тогава ще дойдат плодовете. В един дом, когато мъжът и жената са силни, и двамата се бият. Когато единият стане силен, а другият слаб - примиряват се.

“Отче наш”

31 утринно слово 13 юни 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

РЕЛИГИОЗНИ И ДУХОВНИ ХОРА

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“Мога да кажа”

Ще прочета четвъртата глава от Откровението.
“Духът Божи”
Размишление.
“Бог е Любов”

Има три неща, които са необходими на човека. То е, за които разбират, за духовните хора. Духовните и религиозните хора се различават. Религиозният човек иска много. Той с 1000 лева не се задоволява, със 100 000 лева, с един милион, с два милиона не се задоволява. Иска много. Що е религиозният човек? Алчен човек, който не се насища никога. Религия значи свързване. Той е вързан и когото върже, и него не пуща. Казва: “Мене не пущат, и аз не пущам.” Духовният човек е подвижен, той се движи, на едно място не седи. Отгдето мине, всичко раздвижва, разлюлява дърветата и всичко. Понякога духовните хора мязат на тих ветрец. Някои мязат на буря, хала. Дето минат, повличат всичко. Ще кажете, всяко нещо на мястото да е. Бурята за малко да е, да мине - на някое място за половин час, за един час, най-много за десет часа. Но с месеци тази буря да държиш, тя ще обрули всичко.

Най-първо, вие всички имате една ясна представа за Бога. За Бога говорите, но Господа Го мислите като вас човек. Една мравя, когато разсъждава за човека, мисли, че човек е една голяма мравя. “Какво нещо е човекът? - пита мравята. - Мравя като нас, но много по-

голяма.” Каквито са разбиранията на мравята за човека, такива са понятията за Бога на човека.

Например някой казва: “Да ида при Господа, да Му се оплача.” Какво ще се оплакваш на Господа? Ако изхождаме от гледището на Писанието, което казва, че някога, ако земята застане пред лицето на Господа, тя ще се стопи, ако цялата земя би се стопила пред Господа, и ти ще се стопиш. Какво ще идеш да се оплакваш при Господа, то е безпредметно. Ти за Бога имаш човешко понятие. Искаш да се оплакваш на Господа. Защо не идеш да се оплачеш на баща си, на майка си, но ще идеш да се оплакваш на Господа? Понеже Господ е толкова надалече, то е същата идея, ако аз ида да се оплача на слънцето. Как ще идеш да се оплачеш на слънцето? То е 150 милиона километра далече. Ти на светлината можеш да се оплачеш, но не на слънцето. Невъзможно е ти да идеш на слънцето. Казваш: “Аз искам да ида.” Как ще идеш, с какво превозно средство?

Ти искаш да идеш при Господа, но Той е заобиколен, около Него има девет чина ангели. С девет сфери ангели е заобиколен, как ще минеш през тях до Господа? Още като идеш при първите, ще те спрат. Казваш: “Не може, аз искам.” Може да искаш, колкото щеш. Туй показва голямото тщеславие и амбиции на човека.

Човек е малко, но много горделиво същество. Мисли, че много знае. Той казва: “Абсолютно.” Че какво е абсолютно? Грандиозно. Но какво нещо е грандиозността? Често казват хората: “Знаеш ли съвременната квантова теория? Ами теорията на Айнщайн за относителната реалност?” Писали са хората за относителната реалност, но човешкото понятие е относителната реалност. Казват, че има абсолютна реалност, но какво е тя, нищо не знаят за нея. Говорят за относителна реалност, но и нея не знаят. Говорят за две неща непонятни.

Имаме понятия за светлина и тъмнина. По същество не разбираме какво нещо е светлината и тъмнината. Относително разбираме, че светлината разкрива света пред нас и ни предпазва от

падане. Като ходим в света, не се препъваме. А като ходим в тъмнината, се спъваме. Когато човек възприема правилно светлината, не боледува, но когато не я възприемат правилно, боледуват. Възприемате светлината, но започват да ви смъдят очите. Това показва, че очите не са приспособени да приемат светлината. Храниш се и щом се нахраниш, заболи те стомахът. Естествено не приемаш храната както трябва. Казваш: "Сладко ядох, но заболя ме коремът или стомахът." Защо те заболя? Не си ял добре, бързаш за десет минути да свършиш тази работа. Защо бързаш? "Работа имам." Като бързаш, какво ще свършиш? Бързината се определя от възможността, която е в човека, турена в него. Колко може да бърза един охлюв? Като кон може ли да бърза? Ще тръгне охлювът, но какво ще искаш от един охлюв, който се движи, или какво ще искаш от една малка буболечица? Тя и да бърза, крачката є са много малки. Тя не мяза на един кон, не мяза на един автомобил, нито на един аероплан.

Често съм слушал някой да казва: "Широки идеи имам." Какви са широките идеи? Братство, равенство в света. Какво е братство и какво е равенство в света? Физически две тела са равни, еднакво тежки. Туряме едното тяло на везните, тежи 45 килограма, туряме и другото, и то тежи 45 кила, уравновесяват се. Това е равенство. Питам, ако турим едно такова равенство, какво движение ще имаме? Когато водата се изравни навсякъде, няма никакво движение. За движението трябва да се роди едно неравенство. Неравенството дава подтик в живота. Ако туриш равновесието като вода, ще замръзнеш. Но ако всичките искат да бъдат равни, да имат всичките блага, нищо няма да постигнат в света. Бог нямаше желание да създаде света. Той всичко имаше, защо трябва да създаде хората? Да си има главоболие, да Го безпокоят.

Казват, Господ е създал света и ти не можеш да бъдеш равен на Него. Частта не може да бъде равна на цялото никога. Частта има една възможност да бъде като цялото, но цялото ще бъде всякога по-голямо от частта. Някои хора са проницателни, ясновидци. Що е

ясновидство? Вижда по-далече, да кажем, на сто километра, на хиляда километра, но вижда външната страна, вижда червено шише, но какво има в шишето, не знае. Казва: червено е шишето. Но какво има, не знае. Има друг, който знае съдържанието, но туй шише какво има, не го знае. Казва: "Шишето е червено, вътре има сладък сок, ако не вярвате, опитайте."

Вземете например любовта. Вашите понятия какви са за любовта? Философите нямат понятие за любовта. Много е писано и в старите, и в новите времена, и единственото конкретно понятие за любовта, то е, че тя е една енергия, която постоянно изтича и в нея няма обратно движение. Тече и не можеш с нищо да я мериш, никаква мярка не приема, с никаква оканица не можеш да я мериш. И оканица да имаш, тече, и без оканица, пак тече. И малко като вземеш, и много като вземеш, все си тече. Може да кажеш коя любов е твоя. Ти се заблуждаваш в любовта. Тази вода не е твоя, тя, като влезе в тебе, няма да седи дълго време, ще ти помогне, и после водата ще излезе навън.

Та казвам, любовта е туй, с което Бог се проявява в света. Създал е целия свят. Светлината е едно проявление на Бога, въздухът е едно проявление на Бога, растенията са едно проявление на Бога, временно проявление. Хиляди години растенията са се проявявали, и ние считаме тия растения по-невежи от нас. Чудно е, че тия растения, които са по-невежи от нас, създадоха най-хубавите сладки плодове, които ни хранят и благодарение на тях ние живеем. Ако те престанат да дават плодовете си, и човешкият живот ще се съкрати. През тях като минава, животът се облагородява, за да може хората да го възприемат.

Сега още земния живот не са разбрали какъв е, и искаме да видим какъв е небесният живот. Ти земния не знаеш, и казваш: "Искам да ида на слънцето." Всичката енергия излиза от слънцето, но човекът още не е човек на слънцето. Условията на слънцето са съвсем други. Как ще идеш на слънцето? Съвременните учени хора казват, че

външната топлина на слънцето е 6000 градуса и вътрешната топлина някои я изчисляват на 40-50 милиона градуса, как ще издържиш тази топлина? 6000 градуса или 40-50 милиона градуса, как ще издържиш? 6000 градуса, то е подвижна енергия. Топлината аз схващам като енергия, която се движи, трептения има. Светлината има още по-голям брой трептения.

Та казвам, когато ние не можем да схванем известен брой трептения на известна реалност, при която се приближава, в нас се зарежда едно болезнено състояние. Например приближава се при тебе една мечка, на която трептенията са силни, внушава ти страх, ти не можеш да издържиш енергията є. Уплашиш се и бягаш. Значи тази енергия е по-слаба. Приближиш се при огъня, започва да ти пари. Туй показва, че организмът не е в състояние да издържи. Ако може да издържи тази топлина, ще ти бъде приятно. Дотогава, докато топлината ти е приятна, ти възприемаш правилно трептенията на топлината. Щом започне да те пари, трептенията са по-силни, отколкото твоят организъм може да издържи.

Сега друга идея. Вие казвате: “Ти вярваш ли в Исуса Христа?” Вярвам толкоз, колкото ти вярваш. “Ти вярваш ли в Бога?” Вярвам толкоз, колкото ти вярваш. Всичките хора имат една и съща вяра в Бога. Казват: “Ти вярваш ли в хляба?” Вярвам. Аз определям четири реалности, които са достъпни и отгдето трябва да започне зданието. Вярвам в светлината, вярвам във въздуха, вярвам във водата, вярвам в хляба. Туй е на земята. И други реалности има. Но ако ти не можеш да възприемеш правилно светлината, ако ти не можеш да възприемеш въздуха и да си служиш с него, ако ти не можеш да възприемеш правилно водата, не тъй, както си миете краката, но да разбираш свойствата на водата - във водата се крие известна динамичност...

Аз да ви приведа един малък пример. Имаме един брат, беше се простудил и му казвам: “Пий топла вода, ще ти мине.” Казва: “Пих топла вода, не минава простудата.” “Кажи ми как си пил водата.” Взел

една чаша топла вода, за половин час я изпил. Така не се пие топла вода. Аз ще ти кажа как. Сядам при него и за половин час да изпие шест чаши топла вода. Като изпи шест чаши гореща вода, веднага дойде реакцията, изпоти се и мина простудата. Не една чаша да изпиеш за половин час, а шест чаши за половин час. Тази топлина от водата трябва да мине в твоя организъм. Ти си изгубил топлината, а топлината е добър проводник.

Някои ги е страх от много любов. Някои приемат повече любов. Като приемеш повече любов, ще пощурееш. Виж младите, като дойдат в любовта, пощуряват, вкъщи не се завъртат, няма ги вкъщи. И момъкът, и момата, и старите, като дойде любовта, шашави стават. Много хора има, от любов подлудяват. Мръдне му умът, че жена му не го обича или неговият приятел не го обича. Оставете се от тия заблуждения. Като усети, че го обича, радва се тогава.

Какво нещо е любовта, не може да се обясни, но какво нещо е светлината, може да разберем. Когато светлината ме обича повече, пътят ми е по-светъл. Когато ме обича по-малко светлината, пътят ми е по-тъмен. Следователно щом се увеличава светлината, и любовта се увеличава. Щом се намалява светлината, и любовта се намалява. После нашите понятия за светлината какви са? Сутрин светлината, когато иде, каква е?

Тази сутрин изгревът не беше така хубав. Облаците дойдоха и понеже се влюбили в светлината, взеха ни любовта на светлината, че не остана заради нас, погълнаха я. Казват: “Вие отдолу ще чакате, ние ще се порадваме на слънцето. И вие малко ще пожертвате.” Ние роптаем, че има облаци.

Какви са нашите отношения към Бога? Някой път имаме голямо мнение за себе си и някой казва: “Аз ще се помоля на Бога.” И мисли: за каквото се помоли, ще стане. Някой път е валяло дъжд, казват ми: “Аз се помолих, и заваля дъждът.” Срещам друг, и той казва: “Аз се помолих и заваля дъжд.” Трети ми казва същото. Десет души ми казват същото. Всички се молили и всеки мисли, че той като се

помолил, дошъл дъждът. Този дъжд щеше да дойде и без тяхната молитва, защото растенията, и те се молят. Те имат много по-голяма нужда, отколкото ние. Те се радват, понеже, като са се молили, дошъл дъждът. Те са милиарди същества и като са се молили, дошъл дъждът, радват се. Ако е само тъй да се молиш, то е нещастие в света. Молят се хиляди. Не се радвай, когато само ти работиш, но когато милиарди същества работят заедно, тогава се радвай, понеже всичките вземат участие и помагат на твоята работа.

Вие, като четете четвъртата глава от Откровението, и няколко пъти да четете, тя ще бъде неразбрана глава. Казва, че видял престол, на който седял Бог, описва какви били животните, после имало двайсет и четири престола, двайсет и четири старци с венци - паднали и с венците хвалили Бога. По човешки, ако разбираш, че хвърлили венците, хвалили Бога, как ще го разбираш? После имало четири животни: едното било подобно на лъв, другото било подобно на телец, третото имало човешки образ, а четвъртото приличало на орел. То е едно състояние. Човек е силен като лъв, търпелив като телец, разумен като човек, пък и фантазьор като птица. Четири състояния. Той като птицата да хвърка. Значи твоят ум трябва да има качествата на птицата, да хвърка нашироко. Умът ти трябва да има качеството на един телец, да издържа вътрешно мъчнотиите. В известни времена трябва да бъде тъй смел като лъва, да не се страхува, да не се плаши. И най-после трябва да бъдеш като човека, който се спира да мисли.

Сега може да четете няколко тълкуватели как ги дават, коментарии има - може да четете. Има един закон: щом помисля и мисълта ми щом е права, всякога човек има едно радостно състояние. Щом мисълта става неестествена, и чувствата стават неестествени, винаги човек го напада една тъга. Тогава той не мисли правилно.

Какви трябва да бъдат отношенията на един син към баща му? Ако в един син се зароди желание да стане голям като баща си, да бъде независим като баща си, правилно ли е неговото отношение?

Баща му, който му дал всичките възможности, отделил половината от своята енергия, да го създаде, да му даде условията да живее, а той иска да стане независим като баща си. Някой път искаме да бъдем независими, да нямаме нужда от Господа, да станем като божества. Възможно ли е това? Колкото капката може да живее самостоятелно от океана, толкоз и човек може да бъде самостоятелен вън от Бога. Това е една погрешна идея. Ако ние в Бога се усещаме притеснени, извън Него ще се удесетори, ще бъде още по-голямо. Онова, което тегне в света, е, че ние имаме много божества.

Историята показва, че индусите имат 35 милиона божества. И тогава индусите са 350 милиона, като ги разделите, по колко души се пада да служат на всяко божество, по колко индуси ще има всяко общество?

Когато отиде Мойсей при фараона, той му казва: "Ще отида в името на Бога на Авраама, на Якова и Исаака." Чу фараонът, и той си каза, че той знае един Бог с много по-голямо общество и казва, че не пуща израилския народ. Мойсей започна със слабата страна. Представи величието на Бога в слаба форма, представи Го Бога с трима души. Започнаха тогава чудесата. "Вие вярвате в един Господ, казва фараонът, но аз не се заблуждавам." И започнаха чудесата. Най-после Мойсей застави фараона да пусне евреите. Тук идеята е представена, че на трима души беше Бог. Но Той е Бог на всичките хора, които добре мислят навсякъде във вселената, на всички хора, които добре чувстват, и на всички хора Той е Бог, които са силни, че вършат волята Му. Трите е символ, първият е Авраам - на мисълта, на светлината. Значи, ако в твоята душа ти нямаш светлина, ти си далеч от Бога; ако нямаш топлина, ти си далеч от Бога; ако нямаш сила в дадения случай, ти си далеч от Бога.

Казват, че Бог е Бог на слабите, не на силните. При Господа като идеш, няма да се оплакваш от силните хора. Според мене всеки един човек, който не може да ти услужи в дадения случай, той е слаб човек. Всички ние отиваме и се оплакваме все от слабите хора, и затова се

наказваме. Ако идеш при Бога и се оплакваш от въшките, ще бъдеш наказан. Вземи гребен, изхвърли всичките, накажи ги. Ти си господар. Няма какво да се оплакваш от силните.

Само един силен има, Той е Господ. Пак ще те накажат, защо ще се оплакваш? В света няма много силни хора, само Господ е силен и на Него нямаме право да се оплакваме от всичките други силни хора. То е заблуждение. Всеки човек, който не може да прави добро, е слаб човек. Човек, който прави добро, е здрав човек, не е силен човек още. За да бъде здрав, трябва да прави добро. Ако възприемеш светлината, ще бъдеш радостен. Няма да бъдеш силен човек, но като възприемеш светлината, ще бъдеш радостен. Ако възприемеш добре любовта, ще имаш мир в душата си и ще се разбираш с всичките хора по лицето на земята, защото недоволството е голяма сиромашия.

Дойде някой при мен и се оплаква, че е сиромах човек. Дошъл при мене и търси да го обичат хората. Но за да те обичат хората, трябва да имаш нещо. Учителя го обичат заради знанието. Банкера го обичат за парите му. Готвача го обичат за хубавото му готвене. Момата я обичат заради красотата є. Здравия човек го обичат за здравето. Всеки трябва да носи някаква добродетел в себе си в света. Сегашните хора трябва да повярват в едно: че всички ние можем да бъдем здрави. Вие искате целият свят да бъде здрав. Мислите ли, че Онзи, Който е създал света, не е мислил за това. Вие тогава нямате ясна представа за Бога. Ти, човекът, ще искаш твоите отношения към всичките хора да бъдат нормални, така както Господ изисква. Няма да съдиш никого, понеже ти ще изучаваш законите. Погрешката на всинца ви е, че всички сте станали съдии. Кой как дойде, започне да тълкува Писанието: нито което е писано, нито което е неписано, е право. Казва как трябва да се напише.

Често казвате: "Любов няма между нас." Каква трябва да бъде любовта? Права мисъл няма. Каква трябва да бъде правата мисъл? Правата мисъл е: когато някой човек ни притеснява, трябва да бъде на десет, двайсет, сто километра. Законът е, че когато обичам някого, се

приближавам. Ако обичам обикновено, ще бъда най-малко десет километра от него далече. Ако го мразя, ще бъда на петстотин километра. Ако много го обичам, ще бъда на един километър. Ти ако дойдеш един километър по-близо, или ти ще се стопиш, или той ще се стопи. Трептенията на хората, които се обичат, като се срещнат, те си влияят. Любещите хора са много взискателни. Вие мислите, като идете при един човек, който ви обича, той е крайно взискателен. Ако ти го обичаш, ти ставаш крайно взискателен. Сега мислите, че любовта е тиха вода. Не е тиха вода любовта. Тя е най-мощното в света. Ти трябва да имаш отношение. В любовта, ако носиш мисли и чувства, които противодействат, ти ще създадеш своето нещастие в себе си.

Често вие страдате и казвате: "Моля се на Бога, и пак страдам." Православните хора казват: "Господи помилуй. Господи помилуй" - по десет, четирийсет, сто пъти. Религиозните хора са много ексцентрични. Едно движение имаше в Сливен на набожните. Като започнат да се покланят - по сто, двеста, триста, петстотин поклона правят в църквата. Една жена започнала да се покланя, и най-после владиката казва: "Я є кажете: стига." Тя продължава да се кланя. Отива владиката да є каже. "Дядо владика, и за тебе има място да се кланяш." И пак продължава да се кланя. Най-после владиката заповядва да я изпъдят из църквата, понеже нарушава хармонията. Тя, ако иска да се кланя, да отиде в гората. Религиозно тщеславие е: отишла в църквата да се кланя.

Един калугер ми разправяше своята опитност. Той идеше от Света гора. Вижда един калугер и му казва: "Ти си много набожен." "Откъде го знаеш?" "Аз го виждам." "Разправи ми отгде го знаеш." Казва: "Гледам двата му пръста - показалецът и средният, хванали слинове. Той, като се покланял по четиристотин-петстотин пъти, на пръстите слин има." Сливат първия и средния пръст, и на тях се покланят. Какъв смисъл има в един поклон? Действително онези, които се покланят, то е едно гимнастическо упражнение. Ако човек е

заболял и ако прави сто поклона, ще се изцери. Докато е болен, трябва да прави, но щом оздравее, няма защо да прави поклони. Ако като здрав правиш поклон, ще се разболееш и обратна реакция има.

Бог се е отдалечил далеч от нас, за да не ни препятства в нашата мисъл. Много надалече от нас е. Духът Му е близко, както светлината, но слънцето е на 150 милиона километра от нас, и туй слънце го виждаме така малко. Тъй както ни представят идеята за Бога, имаме погрешно схващане. Ако искаш да представиш Бога по човешки, Бога ще Го представяш в следующата форма: като най-добрия земен баща, като най-добрата земна майка, като най-добрия земен съдия, като най-добрия учител.

Туй, което намериш в хората най-добро, туй ще туриш в Бога, за да имаш ясна представа. Ако мислиш: този човек е лош, онзи е лош - нямаш хубава мисъл в себе си, ще изгубиш своето настроение. Понеже всяка мисъл, която изпращаме към Бога, Той я връща назад - при Бога нито една наша мисъл, каквато и да е тя, не остава при Него, а я връща назад. Ако мисълта е добра, тя ще бъде върната при теб, ако е лоша, ще се върне с двойна сила и ще те блъсне в главата, и ще ти каже: “Така не се мисли.” Ще чувстваш някакво страдание. Мислиш добре, поправя се поведението. Може би туй чувство да произтича от факта, че ти искаш да ядеш много повече, отколкото трябва. Ядеш половин кило череши и казваш: “Да имам едно кило.” Ядеш половин кило круши и казваш: “Да имам едно кило.” Имаш 1000 лева заплата, казваш: “Да са 2000.” Имаш едно малко здраве, искаш по-голямо здраве. Имаш един ръст от 1.65 метра, не си доволен, казваш: “Да са два метра.” Не търси два метра. На Изгрева нямаме човек да е висок два метра. Най-високият човек е около три метра височина. Едно време хората са били по трийсет, четирийсет, петдесет, сто метра. Природата е намерила, че не е икономично и затуй направила сегашните хора малки. Разумността не зависи от голямото. Човек може да се разширява и да се смалява. Трябва да разбираме законите на увеличаването и смаляването.

Всички страдаме от грандиозни идеи, искаме да бъдем богати, да се осигурим за сто и двайсет години. Щом се осигуриш за сто и двайсет години, ще бъдеш нещастен човек. Ние имаме право за един ден да бъдем осигурени: откакто изгрее слънцето, докато залезе - за дванайсет часа да сме осигурени, понеже Бог е промислил заради нас. Мислите ли, че онзи баща, който има две-три деца, че не е промислил заради тях? Разумният баща, който се е оженил по всички правила, които Бог изисква, като се родят децата му, те са осигурени с прехрана. Като ги праща в училище, няма да мислят откъде да вземат пари, бащата е промислил. Ако сме от разумните деца, всичко е промислено. Ако искаме да се осигурим, въпросът е друг, ние ще се отделим.

Някой православен мисли, че е най-любим на Бога. Някой баптист мисли, че е най-любим на Бога. Някой брамин или индус мисли, че е най-любим на Бога. Окултистите мислят, че са най-любимите на Бога. Те обясняват кармата. Кармата нищо не обяснява. Кармата е закон, който съществува. Ограничението на живота е законът на кармата. Християните сега казват: "Да се прероди човек." Ако се прераждаш по закона на кармата, ти си под закон на земята. Законът като те хване, трябва да плащаш дълга. Пет пари имаш да даваш, ще платиш по закона; сто лева да имаш да даваш, ще платиш. Законът и за стотинката не те извинява, трябва навреме да платиш, тогава да се освободиш.

Учението на християнството е по благодат, то е закон на любовта. Извън създадения закон, от който трябва да се освободите, то е механическата страна. Кармата е механически закон. Дихармата е органически, психически закон, по благодат. Под думата благодат разбираме закона на любовта. Под думата карма разбираме безлюбие. Аз под думата закон разбирам безлюбие. Законът като те хване, той иска да знае виновен ли си, или не. Щом си виновен, той ще те накаже. Щом не си виновен, не те наказва, понеже ти си извън закона. Що е закон? Щом те хваща законът, и те наказва, ти си извън

любовта. Щом не те наказва, ти си в любовта. Някой се наказва и пита: “Защо ме наказват?” Защото си извън любовта, в безлюбието живееш. “Какво трябва да направя?” Влез в любовта, напусни закона. Що е законът? Законът е за виновните хора. Всеки, когото хваща законът, е виновен. Всеки, когото не хваща законът, е праведен човек. Праведен човек, когото законът хваща, не може да бъде праведен. Няма какво да се осланяме на закона.

Представете си, че един войник носи една сабя и разчита на сабята. Ако сабята може да разсече главата на неговия противник, добре е да разчита. Но това е законът, да сечеш главите. Любовта приспива. Ако вървиш по закона на любовта, имаш цял полк пред себе си противници, приспива ги, и после пак ги събуди. Срещне друг полк, пак ще ги приспи. Ако е по закон, ще трябва да стреляш, и те ще стрелят. Като стреляте, ще има наранени.

Казвам, единственият закон в света сега трябва да го изучаваме. То е законът на любовта. Говори се за любовта. Ти по закона на любовта никога не трябва да срещнеш един лош човек. Ако го срещнеш, или той трябва да стане като тебе, или ти трябва да станеш като него. Ако ти станеш като него, ти си вече в клещите на закона. Ако той стане като тебе, той е в закона на любовта. Но той не е готов за тази любов, тя е неразбраната любов, и той не може да се ползва. Трябва да имаме закона на свободата. Любовта е онази, пълната, свобода, с която човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце може да действа. Щом се ограничавам в своя подтик, хората ме съдят, че не съм постъпил добре. Няма какво да бъдат моите постъпки изменени към хората. Аз трябва да зная в дадения случай моята постъпка права ли е, или не. Щом е права, аз съм радостен и весел, силен съм и всичко имам на разположение. Щом се наруши тази хармония, усещам вътрешен дисонанс.

Казвам, три неща има, с които ние сме в постоянно стълкновение: ние сме в постоянно стълкновение с любовта, в стълкновение със закона на Божията мъдрост и в стълкновение със

закона на истината. Като не сме в съгласие с истината, губим своята свобода. Като не сме в съгласие със закона на мъдростта, губим светлината. Като не сме в съгласие със закона на любовта, губим живота.

Казвам, щом не се подчиняваш на закона на любовта, ти губиш живота. Какво се ползваме, ако изгубим живота? Единственото ценно, което сега имаме, то е животът. "Това е живот вечен..." - то е онзи щастливият живот, без страдания, онзи щастливият живот без скърби и без мъчение, без противоречие. Всичките противоречия, които идат в света, те идат по закона на любовта, и те се превръщат в една вечна Божествена хармония. Лошият човек, като се приближи при добрия, казва: "Какво трябва да правя?" Той веднага трябва да измени своето естество. Ти от любов можеш да се освободиш само по два начина: като се подчиниш или като бягаш от нея. В любовта или трябва да бягаш, или трябва да се подчиниш. Господар не можеш да бъдеш. Като дойдеш до любовта, трябва да станеш едно с нея. Каквото мисли тя, да мислиш и ти; каквото прави тя, да правиш и ти. Ако ти искаш да правиш каквото ти искаш, ти искаш да бъдеш по-горен от любовта. По-голям от любовта няма.

Та всички вие искате да измените закона и казвате: "Защо Господ направи света такъв?" Не мислете тъй. Възприемете живота тъй, както иде от Бога. Вие мислите, че някой човек е по-щастлив. То е ваше заблуждение. Този, щастливият, човек разбиране има, в него има послушание. От какво произтича нещастието в хората? Адам трябваше да бъде послушен на Бога и Ева трябваше да бъде послушна, понеже е взета от Адама, да бъде послушна на Адама и на Бога. Ева трябваше да има две послушания. А Адам друго послушание има. Най-първо, Адам не беше готов за едно нещо. Бог искаше да направи да има само едно послушание, да има обич към Бога. Адам казва, че не му достига нещо. От любовта му се отнемало нещо, което трябва да приложи някъде. Той трябваше да тури любов към Ева, това значи, че той трябваше да има два вида любов, а това е

невъзможно. На двама господари да се служи, е невъзможно. Да имаш любов към двама души, е невъзможно. Едната любов в света е любовта на хармонията. Два живота, това е противоречие. Едно чувство ще имаш. Силното чувство има две лица, три лица и много лица има. И мисълта има няколко лица и няколко образа. Но по единство една любов трябва да има в света. Когото и да обичате, вие трябва да излизате от принципа, че вие обичате Бога и затуй обичате хората, а не защото обичате хората, затова обичате Бога. Сега туй е новото схващане.

Тия двайсет и четири старци, то са двайсет и четирите часа. Венците, това е животът. Когато женят една мома, турят є пръстен, турят є венец, това е задължение. Двайсет и четири задължения има човек. Всеки час - задължение. Като дойде този венец, като го хване, ще кажеш какво е твоето задължение, и ще го изпълниш. Дванайсет задължения през деня: три фази има, по четири подразделения. Сутрин, откакто изгрее слънцето, до обед - да спазваш закона на младостта. От обед до вечер ще спазваш закона на възрастта. И третата фаза - до среднощ, ти ще спазваш закона на началото. Като заспиш вече, ти си немощен. Ще оставиш на съня да се разправи с тебе, той както иска. Тогава казвам: в любовта ние имаме право на живота. Като изгрява слънцето и като залязва, изгубил си Божественото влияние. Христос казва: "Работете, докато е ден." Иде нощ, когато никой не може да работи. Щом дойде нощта, значи липсват Божествените условия. Не мисли, че Господ всякога може да ви дава условия.

Та сега трябва да посветите живота си да служите на Господа. Някои искат като стари хора да служат. Господ от стари хора няма нужда. Ако идете при Бога, когато станете грешници, какво ще Му занесете? Господ прощава вашите грехове. Той е милостив. Вие ще идете при Бога, когато сте млади, когато сте здрави, с най-хубавите чувства, с най-хубавата сила, която имате, да Му служите. Сега казвате: "Господ да ни благослови, че тогава да Му служим." Че Той

вече ни е пуснал на земята, най-хубавото място, което е дадено на хората, да учат. Ако тук не можем да учим, къде ще учим? Искате да идете в оня свят - оня свят е свят на послушание. Адам нали беше там. Казва му Господ: “От дървото на познанието на доброто и злото няма да ядеш. В който ден ядеш, из рая навън ще излезеш.” На Ева дойде онзи, черният, адепт и казва: “В който ден ядете от дървото на доброто и злото, ще станете като Бога.” Тя повярва в туй, че ще бъде тъй, отиде и убеди Адама. И като ядоха от плода, кое беше вярно? Станаха ли и двамата божества? Те излязоха из рая. Онова, което каза Бог, излезе вярно. Те не станаха силни като Бога и познаха, че са слаби божества. Човек, който иска да стане като Бога, може ли да стане?

Дойде някой човек и ти казва: “Ти си даровит човек, гениален човек.” Няма той какво да ми разправя, аз вярвам в онова, което Бог е вложил в мене. Няма да уповавам, ако думите не съвпадат с туй, което е в мене. Ева не трябваше да слуша адепта, а трябваше да каже в себе си: “Аз не може да послушам това. Ако ям от дървото, не мога да стана като Бога.” Тя повярва, че ще стане. Кой е онзи, който прави престъпление, че може да стане като Бога? Никой. Ако правиш добро, можеш да станеш, но ако правиш зло, ти си под влиянието на земята. Кармата ще те намери. Ти не можеш да бъдеш господар. Човек трябва да бъде извън закона. Като те повика законът, да няма къде да те хване. Той казва: “Не е от нашата област, не подлежи на никаква съдба.”

“Достоен си, Господи, да приемеш слава и почест, и сила, защото Ти си създал всичко, и чрез Твоята воля съществува и е създадено.” Тази мисъл е, която трябва да подвижи: че светът ще бъде такъв, какъвто е, но ние искаме да бъде в нашите умове такъв, какъвто Бог го е създал. Не любовта, както ние мислим, но любовта, както Бог я проявява.

Затова трябва на всинца ни смирение. Кацне някоя муха на гърба ти, да не се обидиш от това. Дошъл някой комар, кацнал, ако си много

праведен, опитай. Ако си много праведен, кажи на комара тъй: “Аз съм праведен човек” и виж дали ще си забие жилото. Ако забие жилото, не си праведен. Ако кажеш, че си праведен, и той вдигне жилото си, казва ти: “Признавам.” Ти ще му кажеш: “Имаш право да взимаш кръвчица от грешните, а от праведните - ако ти позволят.” Кацне някоя муха, който и да е - казва Писанието: “Който иска, дай.” Дай, когато имаш. Но когато нямаш, какво ще му дадеш? Кой трябва да услужва? Ние, които имаме Божественото благословение, ще дадем. Нямаш Божието благословение, не можеш да услужиш. Слугуване в света без любов е невъзможно. По закон е възможно. Законът ще те застави: имаш - нямаш, да дадеш. Теб може да те продадат. Казва - един, който дължи 10 000 таланта, че му ги простил господарят. Той имал да вземе 50 пеняза от някого, хванал го за гушата и го турил в затвора. Идват слугите и казват на господаря какво е направил. Господарят казал да продадат и него, и жена му и да не ги пущат, докато не платят всичко. Това е закон. Това не е любовта за живота. Сега вие се занимавате с малките погрешки на другите. Господ ви е простил 10 000 таланта - големите погрешки, а ти срещнеш един брат, който ти дължи 150 лева, и му казваш: “Дай ми.” Погрешка имаш. Оставете сега. Прощавайте. Както Бог ви прощава, така и вие прощавайте. Казва: “Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше греховете.” Вие, като се срещате с вашите длъжници, прощавайте им, примирявайте се, както Бог прави. “Не мога.” То е по закона на кармата. Щом не можеш, то е законът. Законът ще те спре. Щом можеш, то е извън закона, и тогава можеш да служиш на Бога.

Сега ние се нуждаем от хора, които могат да правят нещата - не които казват не мога, но които казват мога. Затова трябва да спрягаме глагола мога: мога, можеш, може, можем, можете, могат - във всички времена трябва да спрягаме този глагол мога. Значи слязъл си до дъното на известен въпрос. Хванал си много добре “Г”, то е вечният закон, хванал си се - имаш два полюса. Ти си натоварен с това, което

можеш да носиш. Значи върху този въпрос имаш светлина, топлина и сила. Всеки човек, който има светлина, топлина и сила, той може да извърши каквато и да е работа в света. Сега трябва да използваме светлината като сила, топлината като сила и самата сила като двигател за постижението на ония идеали, които ги имаме. Тия идеали са в строежа, вътре в света. Всички ние сме съработници, строи се светът. Едно лято не може да стане с един лист. Една хубава мисъл е само един лист. Хиляди и милиони листа и цветя са потребни. С един цвят пролет не става.

Сега се въоръжават хората. Най-хубавото оръжие е да се въоръжите с оръжието на любовта, с оръжието на знанието и на мъдростта и с оръжието на свободата и истината. Свободните хора са силните хора. Хората на знанието са силните хора. Хората на любовта са силните хора. Сега в света са потребни не слаби хора. Под думата слаб аз какво разбирам? Аз съм говорил. Слабият е под закон, а силният е извън закона. Но понеже силният не постъпва според любовта, влиза в рамките на закона. Понеже слабият вярва в любовта, той сам не слуша любовта, и той не се ползва от нейните блага. Казвам, щом си слаб, ти си в рамките на закона. Щом си силен, ти трябва да вярваш в любовта. Слабият не вярва в любовта. Слабият, щом повярва в любовта, ще стане силен. Слабият, щом не вярва в любовта, ще остане в рамките на закона. Казва апостол Павел: “Вие, силните, носете бремето на слабите.” Които са под закон, освободете ги. Вие, силните, носете. В любовта кои са силни? Който е слаб, той е по закон. Щом си слаб, ти си по закон. Тогава престани да служиш на закона. Ти си един слуга и служиш на един господар. Ти имаш един кон, ще идеш да служиш на коня.

Аз правя един опит. Той е следният. От месоядните имаме едно малко лъвче. Туй лъвче ме много обича. Аз излизам, то тръгне с мене. Навсякъде ходи пред мене. Ходи като адютант туй лъвче, ходи пред мене и само за ядене мисли. Какво има, каквото ми донесат на мене, туй лъвче казва: “И на мене ще дадеш.” От сутрин до вечер само за

ядене мисли. Щом се наяде, изтегне се и легне да спи. Щом се събуди, аз разбирам езика му, и ми казва: “Има ли нещо за ядене?” Като го гледам, някои мислят, че много ме обича. Туй лъвче влязло в стаята, без да ме пита, и развалило една паница с ядене. Излязло навън и се преструва, че нищо не е направило. Аз излизам навън и му удрям една плесница. Като му уших една плесница, то слезе долу, та имаше една сестра и започна да се смее. И лъвовете трябва да служат по закона на любовта. Туй е в рамките на закона. То е в рамките на закона. То казва: “Имам право да бутам.” А то няма право да бута, понеже за мене е донесено. То не разбира закона. Туй ядене не го донесоха за него. Аз като му позволя, тогава има право да яде. Понеже без закон е бутало, плесницата идва. Гледам, на другия ден идва това лъвче и ме поглежда. Казвам му: “Ще зачиташ закона. Ти като станеш като мене, да се изправиш на краката си, тогава, като на мене, и на тебе ще донесат ядене по закона на любовта.”

Разправяше ми един български свещеник. И той имал едно такова лъвче. На Гергьовден, като събрал около сто и петдесет плешки, оставил неговото лъвче при тях, и то не бута нищо. Седи при сто и петдесет плешки, и не се съблазнява. Но това е изключение.

Казвам, сега ние често се съблазняваме от плешките и като това лъвче бутаме, и тогава идват плесници. Не се изкушавайте. Свободата е извън закона. Трябва да се освободите от закона, който са вложили хората от хиляди години, и да влезем в закона на Божията любов, и да слушаме онова, което Бог е създал в нас, да нямаме никакво противоречие. Пита ме някой: “Ти вярваш ли в Бога?” Като вляза вкъщи, гледай запален ли е светилникът, кандилото гори ли, огънят на огнището гори ли, не ме питай вярвам ли в Бога. Щом огънят на огнището гори, щом свещта е запалена вечерно време и щом кандилото е запалено, трапезата е сложена и хляб има, не ме питай обичам ли Господа и на Кой Господ служа. Щом ме питаш, ще ти покажа вратата и ще ти кажа да излезеш навън, да си вървиш. Щом приемеш, ще ти кажа добре дошъл, ще ти отворя вратата на една стая

и ти ще имаш всичко на разположение. Няма какво да питаш: обичаш ли ме, или не. Влез в човека и гледай запалена ли е свещта на неговия ум, запалена ли е свещта на неговото сърце, запалена ли е свещта на неговата душа, служи ли с духа си - тогава всичко е наред. Благодари на Бога, че си дошъл при един човек, който разбрал Бога и служи както трябва. Ти си дошъл при един син на Бога, който служи, както Баща му служи. Тъй както Бог ни е услужвал, и ние като Него да служим. Никой не ми е услужвал така, както Бог ми е услужвал и е предвидил всичко. Защо да не мога аз да служа тъй, както Той ми е прослужил? Служи на Онзи, Който първоначално ни е служил, и на ония хора, които са около нас, и които изпълняват волята Божия.

Тогава, като четете посланието на апостол Павел: "Аз от плът и кръв не се допитах...", то значи от любов.

"Отче наш"

32 утринно слово 20 юни 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ЧЕТИРИТЕ СТРУНИ

“Добратa молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“Аз мога да любя”

Ще прочета осма глава от евангелието на Матея.

Когато човек се качва високо нагоре на някоя планина, много хора не го следват, хората не отиват при него. Казва се тук, в главата, че като слязъл от гората, народ много дошъл. Казвам: всичките хора ни следват, когато слизаме долу; страданията в света винаги ни следват, когато слизаме надолу; радостите ни следват, когато се качваме нагоре. (*Учителят прочете главата.*)

“Изгрява слънцето”

Размишление.

Няма по-лесен занаят от цигуларството. Най-лесен е, а колко добри цигулари има? Лесно е, но се изисква голям труд. Не всеки счита цигуларството за добър занаят. Казват: “Не си струва.” И търсят някой по-тежък занаят. Друг по-лесен занаят няма - да носиш перото. Старите турски кадии носеха си перото, мастилницата и като трябва да подпише нещо, извади перото и подпише. Няма по-лесен занаят - да бъдеш кадия, да съдиш хората. А колко добри кадии има? Лесните работи са мъчни. Съдия е лесна работа.

Един прост турчин слушал в съда веднъж. Той имал дело за едно теле. Имало спор на кого било телето. Питат го: “Какво каза съдията?” Той казва: “Бир обаче, бир понеже. Но отиде даначето.” Той само това разбрал: “Бир обаче, бир понеже.” И разбрал, че той изгубил даначето, изгубил давията. Може да съжалява. Може и в дадения случай даначето да е било негово, може да е било чуждо даначето. Ако е

негово даначето, има за какво да се смущава. Ако не е негово, дошло преди три-четири години в неговия двор, той го хванал и казва: “Мое е даначето.” Законът това не признава, счита, че го е откраднал, че даначето е чуждо. Всички поговорки идват да обяснят някои мисли и желания, които храним. Често ти харесва една чужда мисъл. Тя не е твоя. Дойде съдията и каже: “Бир обаче, бир понеже” - и мисълта отиде. Казваш: “Защо ми взеха мисълта?” Дойде някой при мене, иска да ме пита, и забрави за какво е дошъл да ме пита. Казвам: “И забравихте какво беше.” Казва: “Взеха ми мисълта.” Аз в себе си казвам: “Отиде даначето.” Туй, което забравяш, не е твое. Туй, което си изгубил, не е твое. Изгубил си нещо. Трябва един трезвен ум.

Вземете, нашият брат с цигулката може да ни послужи като пример. Четири струни има цигулката. Едната струна, басовата струна, то е бащата. После противоположната на нея, тънката, е “ми”. Тя е майката. Тя е най-тънка. После до баса седи “ре”. В дадения случай “сол” е бащата, защото той позволява всичките работи. На български говорим. “Сол” е тонът на бащата, “ре” е големият син, а “ла” е дъщерята. И така имате цялото семейство: баща, майка, брат и сестра. Тия струни не се месят в своите работи. Когато дойде бащата, той говори. Започва някаква песен, сега той дава тон. После не само струни има, но има няколко позиции. Онези, които не са вещи, свирят само на първа позиция. На първа позиция минаваш от “сол” в “ре”, в “ла” и в “ми”. Пак се връщаш назад. Първата позиция, като дойдеш, някой с първия пръст ще вземеш, с втория, с третия, с четвъртия. После пак започнеш обратно назад. Най-първо, онези, които са се учили, дълго време на първа позиция свирят. Има първа, втора, трета, четвърта, пета, шеста, седма, осма, девета позиция. Трудна работа. Има прекръстосване на тия позиции - да минеш от първа на втора или от първа на трета, на четвърта или на пета.

Някой казва: “Нас не ни интересува това.” Почти човек е така нагласен. Неговият дух някой път е “сол”, неговата душа е “ми”, неговият ум е “ре”, неговото сърце е “ла”. Душата или духът му някой

път хване бащата и казва: “Кажи си дума.” Или ще хване сина и казва: “Я кажи, доволен ли си от баща си?” Ще хване дъщерята и казва доволна ли е тя от баща си. После майката ще попита. Ще каже: “Ти какво мислиш за твоя възлюблен, как живеете?” Тя някой път току писне, оплаква се. Нагласяват я, тя казва: “Особено не си хармонираме. Първия път се обичахме, сега някой път се раждат някои недоразумения.” Цигуларят вземе ключа, побутне, побутне и казва: “Сега вие се обичате.” Вторият път пак има разногласие, пак бутне с ключа. Бутне, майката е на място. Бутне бащата, той слязъл половин тон, навие го, завърти ключа, не знае, че тия ключове образуват хармония. Той накара бащата да мисли както трябва, майката накара да мисли както трябва.

Казвам, първия път, когато вземате уроци по цигулка, учителят няма, най-първо, да ви научи да нагласявате цигулката. Най-първо, ще ви предаде уроци, и после ще ви научи как се нагласява цигулката. Изисква се развито ухо. Често учителят нагласява цигулката, после даде я на ученика да свири, после пак я нагласява. Често вас ви дотяга, вземате цигулката и я нагласявате, казвате: “Да зная аз да я нагласявам.” Хубаво е, но няма време човек, докато се научи да нагласява цигулката си. За да нагласяваш добре цигулката в живота, трябва да разбираш състоянието на баща си - да знаеш какво е състоянието на бащата, какъв е основният тон, какво иска той. После трябва да знаеш какъв е основният тон на майка си, какво тя иска. Трябва да знаеш какъв е основният тон на сестра си, какво тя иска. Най-после трябва да знаеш какъв е основният тон и ти какво искаш, кое е основното, което ти искаш.

Като деца две неща имате вие, които искате: баща ви да ви даде нещо и майка ви да ви даде нещо. Като дойде баща ви, гледаш с четири очи дали носи нещо бащата. Той носи кошничка и в кошничката има нещо. Или в джоба си носи нещо. Той носи известни подаръци. Ние, съвременните хора, които се ползваме с опитността на хиляди поколения, не схващаме онзи труд, който те са положили.

Пътят, по който ние ходим, мислим, че този път е естествено създаден. Всичките дарби, които хората имат, великите хора, талантливите хора, обикновените хора се различават, че не са работили еднакво. Някой път ти си религиозен човек, считат те малко смахнат. Ти цитираш от Писанието, че не те разбират хората. Не че те не те разбират, и ти не разбираш живота си, не е нагласен. Ако не разбираш струните, не е нагласена струната, не можеш да минеш от една струна на друга. Щом са нагласени, веднага песента излиза добре. Казвате: "Господ всичко ще даде, от Господа е всичко." Че всичко Бог ще създаде, Той вече е създал всичко, но работата оставил заради нас. Казвате: "Аз се помолих." С молитва не става работата. Потребни ти са пари, ще се помолиш, от баща си ще вземеш. Потребен ти е хляб, ще поискаш от майка си. Да кажем, двайсетгодишен момък ти си станал и казваш: "Мамо, дай ми хляб." Дали си дете на пет години, на две, на три, на четири, на десет, петнайсет - станал си момък на двайсет и една година, искаш хляб от майка си, тя да ти дава. Какво положение го считате вие? Аз често съм слушал някои евангелисти, отвори Евангелието и всички стихове цитира, какво е казал Христос. Някой човек не знае много, но знае как да меси хляб.

Аз зная, много голяма философия имам, но не зная хляб как да направя. Казва: "Едно трябва да знаеш - хляб да месиш." Казвам, хляб не зная да правя, но каша може да правя, до кашата съм дошъл. Едва се научих каша да правя. Малко вода туря в тенджерата, туря и малко солчица, взема и брашното турям, сипвам по малко, разбърквам кашата много добре, бъркам, бъркам, да не стане гъста, рядка да бъде, да няма дъвкане. Хляб, като направиш, трябва да го дъвчеш. Бъркам кашата и да ври половин час. Изваждам я, и без хляб може да мина. Някой път може да прегориш кашата, може огънят да е много силен и отдолу да прегори кашата. И тогава се образува твърда кора. Трябва да бъдеш майстор, да нагласяваш огъня, защото ако е много слаб, не увира, ако е много силен, прегаря. Трябва да знаеш да нагласиш

огъня. Когато ида някъде и няма хляб, казвам: “Дайте ми тенджера и дайте ми водица, аз си нося брашънце.” И веднага направя кашата. Взема лъжица, насърбам се, и пак благодаря. Тия хора нямаха хляб, но ми услужиха със своята тенджера. Ако има хляб, не правя каша. Ако няма хляб, тогава правя каша. Когато другите хора нямат хляб, вие си направете една каша. Благодарете, че има огън, не правете този огън силен, да прегаря кашата, нито огънят да е слаб.

Мисълта в света играе една важна роля. Ти в дадения случай поне теорията на цигулката трябва да разбираш. Бащата се отличава в първоначалното положение, кожени са всичките струни. Бащата е дебела струна, плътна е, синът е по-тънка, сестрата е още по-тънка, а майката е най-тънка. И затуй нейният звук е тъничък. Гласът на дъщерята е по-дебеличък, на брата - още по-дебел, и на бащата - най-дебел. Или от земно гледище бащата е най-авторитетен. Като каже: “Бу, бу, бу” - дойде синът, и той поддържа баща си, туй, което бащата е казал, е вярно. Сега службите какви са? Двете струни показват законът какъв е. “Ре” и “ла” в дадения случай са възпитателен метод. “Ре” е, което постоянно дава, “ла” е, което взема. Под думата любов разбирам онази енергия, която влиза в природата. “Ла” е закон да възприемаш. При “ла” зреят плодовете. При “ре” се насаждат. В дадения случай човек, ако не може да мисли, какво може да даде? Той иска да мисли, за да даде нещо от себе си, но за да даде, трябва да е възприел нещо. Ние по някой път искаме да играем ролята на Бога. Казвате: “Аз измислих.” Човек нищо не може да измисли. Кажете ми една нова мисъл, която да е ваша.

Един ден стоях тука и слушам кукувицата. Нито един българин няма, който знае какво говори кукувицата. Преводът куку не е верен. Нито един англичанин, нито един русин, нито един французин не е превел правилно звука куку. Един ден се заинтересувах и слушам, кукувицата казва: “Тук.” Вие слушате кукувицата и казвате: “Куку.” Обърнете внимание, и ще видите, че не е куку, но е туку. От толкоз време едва правя превод на една кукувица. Светът върви криво,

понеже не туку. С куку никъде няма да идеш. Кук разбира воден свят, гемиджия трябва да бъдеш. Ти си на сушата, имаш гребла, какво ще направиш на сушата? Казвате: “Тази работа е лесна.” Лесна е тази работа във водата, но е мъчна на сухо.

Казвам, да искате вие да бъдете на цигулката. Сегашната струна “сол” доста скъпа е. Някой път е обвита със сребро, някой път е обвита със злато. Някой път металът е по-прост, и звукът е по-прост. Кожата, от която е направена струната, трябва да бъде хубава. Вие искате да бъдете баща. Не е лесна работа да бъдете баща. Да играеш ролята на бащата може, но баща не може да бъдеш. Ти играеш само ролята на баща. Ако искаш да бъдеш баща, баща в някой дом, може да играеш ролята на бащата. Ролята на майката може да играеш. Но да станеш майка, е трудна работа. Някой казва: “Колко е хубаво майката да възпитава децата.” Казвам, докато ги възпиташ, какъв зор ще видиш. Някой път майката така реве, докато излезе това дете навън. Някой път вие искате да станете баща или майка, но докато се роди една мисъл или едно добро чувство, колко зор ще видиш. Излизаш, станало ти е тежко, скръбно, бременен си с някоя мисъл. “Защо съм скръбен?” Искаш майка да бъдеш, ще страдаш. Казвате: “Я ми кажете какво е разрешението на туй.” Дойде една бременна жена, ще кажеш: “Много няма да работиш, няма да ходиш, много работа, да се напъваш... полека ще вървиш. Другояче ще пометнеш онова, което носиш, умряло ще го родиш. Ще бъдеш спокойна и няма да се тревожиш. Ако се тревожиш, ще родиш едно дете несретно. Ще го отровиш.” Това е възпитание на майката. Една майка трябва да има светли мисли, чисти чувства. После трябва да има една широка душа и един мощен дух. Казвам, външният свят трябва да ни послужи. Този свят, в който живеем, е свят на плътта, той е за пример, не е лош. От този свят трябва да минем към Божествения свят, в света на чистотата.

В дадения случай скръб е, когато цигулката не е нагласена. Не свириш хубаво, скръбен си. Свириш хубаво, радостен си. Хубава е цигулката, това е радост. Разстрои се цигулката, това е скръб, веднага

отслабват струните. Имаш лък, няма с какво да го намажеш. Някой път го намажеш повече, някой път по-малко. Трябва удар, да излезе тази музика. Не е лесно да бъдеш цигулар. Някой път, когато някой цигулар, като извади лъка, започва да маже лъка - някой го намаже два-три пъти, някой го намаже три-четири пъти, някой десет пъти. Той не е от майсторите цигулар. Някои цигулари са много майстори. Разхлаби се цигулката, разбира, че около четвърт тон е спаднала, изведнъж завърти ключа, и пак продължи да свири. Някой, за да нагласи цигулката, развърта, развърта. Казвам: този не е майстор. Онзи, като хване, веднага я завърта. Като бутне ключа, знае колко да завърти. Онзи, като не знае как да завърти, развърта и завъртва много пъти. Много не въртете ключовете, когато свирите и когато се нагласявате. Често ние се смущаваме. Най-първо, ти вземеш да свириш: много са взискателни, бащата в цигулката е много взискателен, той иска да го почитат. Ако го развиваш, не свири вече. Майката е много тщеславна, обича да я хвалят. Хвалят я, но с какво я хвалят? Някой може да ме хвали, че съм учен човек, какво придобивам? Ако не съм учен, няма какво да ми казва, че съм учен, създава ми неприятности.

Цигуларите сега се намират в трудно положение. Като дойде някой цигулар, казва: “Я ми изсвири нещо от Бах.” Не е свирил Бах. Доста трудни парчета има Бах. Някои парчета са много трудни на Бетховен. Той казва: “Мене Бах не ми харесва толкоз, еди-кой си автор по-хубави парчета има.” А той него знае, него свири. Всичките цигулари свирят нещо, което за тях е по-хубаво. Казва: “Посвирете Бах.” Но Бах е труден. Сега някой казва: “Я ми посвири едно парче от истината.” Казва: “Я да ти изсвиря едно парче от любовта.” Досега много малко автори съм срещал, които свирят парчета от любовта както трябва. Много прости парчета са, но мъчно се свирят. Някой почва да свири основния тон, казва: “Аз ви обичам.” Какво значи обичам? Нищо не значи. Имате о-бичам. Бичам значи режа с трион. Някой, като махне о-то, разбира, че трябва да реже дървото или най-

малко да го разцепи. Един ден, гледам, една сестра застивосвала един килим. Рекох: “Оплаква ми се твоят килим.” Казва ми: “Кажи є да не удря, така не се удря. Бива, бива, но така не се удря.” Говори ми килимът, казва: “Другите ме газиха, окаляха ме, сега аз съм виновен, защо съм допуснал да минават. Как няма да допусна? Постлаха ме, човещина е да не протестирам. А сега тука ме изправиха, стивосват ме на кое основание съм ги допуснал. Не съм господар. Други ме туриха, други ме газиха, сега аз изплащам техните грехове.” Аз утешавам този килим и казвам: “Тази сестра е млада и доста красивичка. Ти трябва да се радваш, че такава млада сестра те обича, от обич е това.” Казва: “Удря ме.” Тогава ми се извини килимът, казва: “Аз мислех, че е някоя сестра, като я погледнах, харесва ми.” Килимът казва: “Аз съм радостен, че в живота дойде една млада сестра да ме бие, досега все стари ме биеха.” Дойде някой и ви каже една дума. Гледайте млад или стар е. Ако е млад, добре е. Всичките млади хора носят нещо хубаво.

Под думата млад аз разбирам Божието благословение, което излиза като един извор чисто. Да се радваме на туй, което ние разбираме. Ако този извор слиза отвисоко, удар има. Не че иска да удря, но понеже наклонът е голям, удря. Като слезе в долината, ударите не са толкоз силни. Някой път имаме доста големи страдания, които произтичат от доброто желание на любовта. Любовта е нещо мощно и силно в света и най-мекото от всички сили, които действат в Божествения свят. Тя действа най-леко в света. По някой път, за да се очисти кирта, която се е набрала по нишките, така се е залепила, че тя трябва да я извади оттам. Имате съвременните нервни болести, на какво се дължат? Има кир, която се полепва по нашата нервна система, и не може да се предава електричеството и магнетизмът по струните на нервната система и усещаме, че някъде сме задушени. Или някой път ви заболи кракът, не знаете причината.

На гръбначния стълб има дванайсет отвора от дванайсет струни на прешлените, дето излизат нервите, които се разпространяват по

цялото тяло, по ръцете и по краката. Някой път се напълват с мазнини, образуват се мазнини около нервната система и тия нерви, които отиват до краката, не изпращат достатъчно енергия. Не може да отива кръвта и вследствие на този недостиг краката заболяват от глад, раменете заболяват от глад, явява се ревматизъм, вратът заболява от глад. Следователно ще изпращаш достатъчно енергия навсякъде и всичките ще ги храниш, както Господ иска. Дойде някой религиозен човек, боли го гърбът, друг го боли кракът. Казва: "Боли ме кракът." Болката е дошла, понеже твоите слуги не ги храниш както трябва, не изпълняваш волята Божия, мислиш за велики, за големи работи. Един млад момък, който бил облечен много хубаво, носел подарък, но бил малко несретен в ръката си. И нагоре все като гледал, мислел какво да є каже. На пътя имало едно препятствие, спъва се и пада с подаръка, окаля се. Казва: "Кой го тури това препятствие." Започнал да кряска. Ако не гледаш, може да се спънеш. Но ако гледаш, може да заобиколиш това препятствие. Ние мислим това-онова, и паднем, и всичкият подарък, който носим, ще се окаля. Не трябва да бъдем смахнати. Какво е смахнат човек? Смахнат човек е онзи, който иска да яде сладки плодове, преди да е сял. Посей ги, че тогава ще ги ядеш. Аз, като обичам една мома, какво ще направя? Ти можеш да обичаш момата, всичките моми, които Господ ги е създал, ги обичам най-вече. От Господа идат. На младата мома, която обичам, няма да є занеса плодовете вкъщи, но ще ида, ще я взема в градината, и сама ще си откъсне. Тогава няма да се препъвам. Аз наместо да гледам какво ще стане, нека тя гледа. Първия урок ще є дам на нея. Казвам, туй дърво е отлична мома, мълчалива мома, тя цъфнала, завързала и мълчи. На всичките моми Бог е казал: "Няма да говорите, ще мълчите." Дърветата хиляди години мълчат и като станат хора, тогава ще говорят за своите добрини. Ако говориш, нищо няма да вземат от тебе, нищо няма да узрее. Ако много говориш, ако кажете: "Аз това ще направя, онова ще направя" - нищо няма да направиш. Ако мълчиш, много работи ще направиш. Не мислете, че аз като ви

говоря, и тогава не става. Там, гдето съм мълчал, работите десет пъти по-добре са станали, отколкото там, гдето съм говорил. Законът и за мен, и за вас е един. Колкото по-малко говориш, по-добре е. Колкото повече говориш, по-зле е. Не че е лошо да говориш много.

Казвате: "Аз те обърнах към Господа." Как става обръщането на каруцата? Аз съм отгоре на каруцата, конете са впрегнати. Аз седя отгоре, обръщам конете, обръща се и каруцата. Аз обръщам каруцата, сама по себе си не се обръща. Конете са впрегнати в каруцата, потегля гема, обръщам ги на другата, противоположната, страна. Една каруца, която обръщам към Господа, и конете, които ги обръщам, хора ли са? Не са хора. Ако остане вие да обърнете света и вие да го оправите, тя е изгубена работа. Най-първо, сега се уча да обръщам себе си. Най-първо, се уча да обръщам кесията си, да отварям и да затварям кесията си. Да зная по колко да изваждам. Най-първо, се уча да готвя. Да сготвя за себе си, и да зная как да ям. После да зная да измия съдините. Допуснете, че ви направя едно добро, и след туй идете, че се хвалите, аз го направих. Представете си, че някому съм дал много хубави ябълки, аз му я дам, и всички се награкат. Казват: "От тази ябълка и ние да вкусим." Този човек, на когото съм дал ябълката, какво се ползва? Десетина-двайсет души като идат, и всички искат да опитат ябълката, какво ще остане за него? Като му дам ябълката, аз да мълча. Нека да изяде плода. Другояче всички ще искат да се награкат и ще се развали доброто. Като питат: "Правиш ли добро?", ти си мълчи. Според мене, като те попитат правиш ли добро, ти речи: "Сега уча това изкуство. Първите уроци вземам." "Свириш ли на цигулка?" "Сега се уча." Като идеш при цигуларя, най-първо, ще вземеш празни струни. Ще вземеш бащата на празно, сина на празно, дъщерята на празно и майката на празно. После обратното - майката на празно, дъщерята на празно, брата на празно и бащата на празно. След това учителят ще ти покаже от "сол" гамите. На първата струна ще вземеш "сол", "ла", "си". Като вземете третия тон, ще свърши, и после учителят ще го изпита. Казва: "Кой тон е?" Някой път може да го

определи какъв е. Че истината не може да се познае. Истината е проста.

В Божествената музика трябва да разпознаваш Божествените тонове. Ако ги разпознаваш, всичките неща ще вървят. На Божествената мъдрост трябва да разпознаваш всичките тонове, основните тонове. На Божествената любов трябва да разпознаваш основните тонове. После обичта си има основен тон. Да обичаш не е лесна работа. Любовта има друг основен тон. Обичта има друг основен тон. Милосърдието има друг основен тон. Търпението има друг основен тон. Вие мислите, че един тон основен имат. Те са разни положения. Аз съм привеждал един пример и не зная колцина от вас са го разбрали.

Един пример, който класически е даден. Един ангел видял, че Господ се концентрирал и гледал към земята. Никога не е виждал Господа така да гледа. Ангелът погледнал там, където Господ гледал на земята и казва: “Трябва да е много важна работа, където Господ гледа.” Този ангел поискал от Господа позволение да види това място какво важно има. И какво било неговото учудване, като слязъл на земята, видял един идолопоклонец, който хванал един идол, прегърнал го и го моли да му помогне. Какво показва? Този човек хванал идола и казва: “Кажи ми къде е Господ.” Раздрусва го, моли се на идола да му каже къде е Господ. Ангелът, най-първо, се учудил как го прегръща и като обърнал внимание, разбрал езика. Казва: “Какво мълчиш? Толкова години идвам при тебе, кажи ми къде е Господ. Ти тук си взел Неговото място. Кажи ми къде е Господ. Защо не говориш истината?” Раздрусва го. Затова Господ го гледал. Когато имате погрешна мисъл, разтърсете я и кажете: “Къде е Господ? Къде е правата мисъл?” Туй, което представя Господ, е едно нещо; туй, което показва направлението на Господа, е друго нещо. Когато някой човек ви разтърси и каже: “Я ми кажи къде е Господ?” - виж не играе ли роля. Когато му кажеш къде е Господ - виждате го, че той три деня е гладувал. Търси Господа, ходи изгладнял, този пита, онзи пита. Ти не

се стреми да му кажеш къде е Господ. Заведи го вкъщи и му дай един хубав обед. Поприказвай си, кажи му: “И друг път ела.” Три пъти като дойдеш при мен, аз ще ти кажа къде е Господ. Казвате: “Как ще му покажа?” Ето как аз бих постъпил. На третия път денят е ясен, аз ще му дам обеда сутринта рано, преди да е изгряло слънцето. След туй ще му кажа: “Ела да видиш откъде иде този хляб.” Да идем да посрещнем слънцето. Господ е на слънцето и Господ изпраща Своите благословения на слънцето, че ни дава тия, хубавите, работи. Превозно средство прави слънцето, да видиш мястото, откъдето Господ изпраща благословенията. Започваш да философстваш, че Господ е това, онова. Направи Бог слънцето, да показва времената. Какво показва слънцето? Мястото, гдето Господ живее, е светло, както слънцето е светло. Мястото, гдето Бог живее, е широко, широко място, много по-голямо от земята. Свободата е там. Онзи, който възприема слънчевата енергия, е свободен, понеже слънцето е голямо. Големите неща големи работи вършат. Големите тела големи работи вършат; малките тела малки работи вършат. Бръмбарът е малък, малка работа върши. Човекът е голям, голяма работа върши. Гениият е голям, голяма работа върши. Талантливият е по-малък, по-малка работа върши. Обикновеният е по-малък, още по-малка работа върши. Човек, докато не дойде да разбере доброто какво нещо е, поне да знае мястото.

В любовта не се изисква много да знаеш, но да знаеш къде изгрява и къде залязва. Две неща трябва да знаеш: любов е туй, което изгрява; обич е туй, което залязва. Защото, след като залезе любовта, онова, което тя е оставила, ти ще го обработиш. После трябва да знаеш откъде изгрява мъдростта и къде залязва; откъде изгрява истината и къде залязва. Първото нещо: изгрев, това е любов; залез, това е обич. Те са противоположни. Вие ще разберете, че слънцето е заминало. В обичта почивката е работа, вътрешна работа. В любовта целия ден ще ходиш, ще пренасяш каквото слънцето ти дава. Вечерта ще работиш. Онази домакиня, която, овчарка, през цялата година

пасла своите овце, като ги остриже през зимата, не ходи да пасе овцете. Те живеят в кошарата, а тя със своята хурка започне да преде.

Казвам: в нашата мисъл трябва да изпредем най-тънката нишка. В нашите чувства трябва да изпредем най-тънките нишки, и в нашите постъпки. Ще дойде процесът на тъкането, да се направи един плат. Ние още не знаем процеса на подмладяването и процеса на остаряването. Някои от вас сте близо на запад, ще залезете. Как ще изгреете, не знаете. Гледате, че вие остарявате и като отидете при Господа, Господ ще ви пита защо остаряхте. Питаш един ученик защо ходи в училището, ще ти каже, че отива да се учи. Вие казвате, че остаряхте. Като отидете при Господа, ще кажете, че сте свършили училището и Господ ще каже: "Изпитайте го, да видим какво е научил. Нека държи матура." Сто и двайсет години си живял на земята в училището и каже: "Изпитайте го, да видим какво е научил." Първия предмет, който ще ви пита, е где е изгревът на любовта и где е залезът. Точното време да определите. Може да идете в небето напролет, тогава любовта от друго място изгрява. Може да идете зимно време в небето, на друго място е изгревът на слънцето. Точно време да знаете, отгде изгрява. Ще кажете: "Оттам." Но точно, с градус, ще определите. Като идеш в една къща, не може да търсиш вратата навсякъде. Всеки прозорец не е врата. В една къща има две врати: една врата, от която се влиза, и една врата, от която се излиза. Тази врата, от която влизаш, е изгрев, а тази, от която излизаш, е залез.

Сега основната мисъл каква е? Каква мисъл трябва да остане във вас? Аз по някой път се учудвам на дълготърпението, което Господ има към нас. След като си живял сто и двайсет години, вижда, че много малко си научил. Дойдеш втори път, пак много малко си научил, трети път, четвърти път. Представете си, че както окултистите казват, човек, за да завърши своето образование на земята, трябва 777 пъти да идва, да се преражда. 777 пъти по 120 години и в тия 777 прераждания само дванайсет пъти ще се срещнеш

със своята възлюблена душа. Той се преражда, да се срещне. Дойде веднъж, няма я, пак е тъжен, че не е дошла. Тя се извинява, че работа имала. Като слезе тя на земята, тя го търси. 777 пъти се търсят и едва дванайсет пъти се намират. И дванайсет като извадите от 777, колко прераждания остават разделени? На земята дванайсет щастливи прераждания човек има, а другите - Господ да му е на помощ. Туй не ви го казвам за обезсърчение. Ако сте зимно време в училището, какво ще направиш? Ако дойде момент да ходиш в училището, обстановката ще бъде друга.

Закон е, че всичките хора трябва да ни служат, да познаем Бога. Ние се стремим към познаване Бога. Това е живот вечен, да позная единаго истиннаго Бога. Ако познаем Бога, това е живот вечен - онзи, щастливият, живот, осмисленият живот. Като познаем Бога, ще знаем как да служим. Ако не познаваш Бога, не можеш да Му служиш. В познанието е служенето. Най-първо, ни трябва нас познание, да познаваме Бога, и тогава можеш да служиш на окръжающите. Където Господ ни праща, ще идем, а не там, гдето ние искаме, а там, гдето Той иска. Ако ние сме в разрез с Бога, служенето не е на място. Служение е, когато нашата воля и волята на Бога действат заедно, в хармония, не насила. Гдето има насилие, там е вече законът, то е човешкото служение. Гдето има любов при служенето, то е законът на любовта, то е служението на Бога. Без любов на Бога не може да се служи. Без любов нашият живот не може да бъде осмислен. Ще живеем, но ще имаме разни отношения, ще бъдем ту скръбни, ту радостни, ту весели, ту недоволни. Казваме: “Като се преродим.” Като се преродим втори път, трети път, четвърти път, насърчаваме се. Във всяко прераждане не може ти да учиш един и същи предмет. Ако в първото прераждане не си турил основа, във второто, в третото прераждане ще минеш живота си безполезно, какво ще научиш? Ако триста шейсет и пет деня не си посещавал училището, не си слушал какво се е говорило, а само си го посещавал училището, а когато

учителите са говорили и ти си слушал, съвсем друго е. После, когато те говорят за някой предмет, ти казваш, че те са чудни.

Най-първо, учителят ти предава единицата. Единицата е най-малкото число. Щом единицата е най-малкото число, две е по-голямо, три е още по-голямо. То е статическо положение. Що е единица? Една идея. Що е двойка? Единица значи туй, което е създало света. Две е туй, което внася противоречия в света. Ние сме сега в числото две. Всички се борите. Що е две? Значи ти си още единица и ще научиш тази единица, да я разделиш на две. Искаш да направиш добро някому, ще разделиш наполовина. Що е две? Да се научиш правилно да дадеш - колкото за тебе, толкоз и за другите. Две е число на пълната справедливост. Три, като влезе, съвсем друг закон е. Единицата ти ще съзнаеш оттам, отгдето си излязъл. Що е единица? Изворът, от който си излязъл. Що е две? Пътят, по който си тръгнал. Що е три? Що е три - мястото, до което си дошъл, най-близката станция. Що е четири? То е затвореният кръг. Въплътил си се тук, на земята: като някой кон, ще се въртиш около един колец, обикаля по един начин, после по друг начин. Що е четири? Ще вършееш харман, камшик ще има. Ще вършееш в една посока, после ще те обърнат на другата страна. Нали сте видели как вършеят, карат конете на една страна, после ги обръщат на другата. Това са обяснения. Единицата трябва да я разбираш основно, тя е Божията любов. Двете е приложението на любовта. Най-трудното число е то. За него Бог не се е произнесъл. В Писанието се казва за първия ден: "Видя Бог, че е добро." За втория ден не се произнесе Бог. И за третия ден се казва, че видял Бог, че е добро. Само за втория ден не се произнася. Като завършим нашата еволюция, като прегледа работата ни, ако Бог каже, че е видял, че е добро, то е вторият ден. Но ако не каже, пак ще дойдем да се учим. Докато Господ не се произнесе, работата на числото две не е завършена. Ние, хората, се намираме в един незавършен процес на две. Създадени сме в шестия ден, в закона на любовта. Бог е дълготърпелив за всичките ни погрешки. Ако не бяхме

създадени в шест дни, щеше да бъде друго. Виждате животните, които не са създадени в шест деня, каква е съдбата им. Виждате и съдбата на дърветата. Всеки ден се определя съдбата на съществата, които са създадени в другите дни. Трябва да благодарим, че сме създадени в най-добрия ден, в шестия ден. По-добър ден е седмият ден, денят на почивката. То е великото бъдеще, когато минем пътя на любовта и се научим да служим на Бога с любов. Тогава ще влезем в седмия ден, да си починем както Господ и ще започнем новия свят.

Ако ви попитат какво правите сега, кажете: “Учим сега за изгрева и залеза на слънцето, за любовта и за обичта. Учим числата едно и две. Едното сме свършили, двете още не сме свършили.”

“Отче наш”

33 утринно слово 11 юли 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

ДОБРО СЛУШАНЕ

“Добрата молитва”
“91 псалом”
“Молитва на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще направим малка забележка за едно от правилата. Онези, които посещават Божественото училище, добре да слушат. Знаеш какво значи добре да слушаш? Когато пее някой, да разбираш отношенията, които съществуват. Сега ние не чуваме никакъв говор в тона, чуваме само гласа. Всеки тон има своя дума. Един ден човек като пее само, ще говори. Сега на тона туряме думи, които се падат. Караме нотите да пеят туй, което ние искаме. Един ден ще пеят туй, което те искат, защото тоновете са живи. “До”-то според мене, както аз го зная, е едно интелигентно същество. Казва: “Какво обичате? Може да ви попея.” Всичко може да ви пее. То е “до”-то, всичко пее. Ние го считаме само един тон от първата гама, дето започва на първата линийка под петолинието. Ако може да слушаш добре, ще може да пееш добре. Ако може да гледаш добре, ще знаеш добре да рисуваш. Ако може да ухаеш добре, ще разбираш езика на цветята. Уханието е говор на цветята. Пък ако знаеш добре да ядеш, ще знаеш добре да се разговаряш с любовта. Ако знаеш добре да пипаш, ще разбираш какво нещо е добродетелта. То са правила. Човек, който няма усет, той не може да разбира какво нещо е доброто. Добро и зло е едно отношение. Ходиш по един гладък път, е добро. С боси крака ходиш по един трънлив път - докато минеш, може да влязат стотина тръна. То е зло. Като идеш, ще вдигнеш крака си нагоре. Що е зло? Стотина тръна, влезли в крака. Минаваш по пътя - да ти е приятно, стъпил си по най-меката почва.

Ние мислим за оня свят. Някой път ме питат какво има на оня свят. Ако влезеш в оня свят без любов, е толкоз грозен, че ще хукнеш да бягаш. Ако влезеш без любов в оня свят, ще видиш - всички са грозни като арапи. Ако влезеш с любов, всички хора са като ангели, облечени са като ангели. Хората имат детински понятия за оня свят. Мислят: "Както на земята е." Вие казвате: "Облечени сме." В небето, ако нямаха любов към нас, дрехите, с които сме облечени, са толкоз лоши, не биха седели нито една секунда. После човешките тела изпускат такова лошо ухание, не са хубави цветя, но магарешки тръни, зле миришат. Онези, които слизат, имат любов, понасят тия неща. Сега има едно разбиране: голяма привилегия е да бъде човек на земята. Ангели има, хиляди години чакат да слязат на земята да се преродят. Вие мислите да идете в небето. Да идеш в училището, да идеш да слушаш някой певец, трябва да имаш ухо. Искаш да гледаш хубава картина, трябва да имаш очи, да разбираш смисъла на цветовете.

Вие искате да имате любовта. Как ще разберете какво нещо е любовта? Любовта в моите очи е най-хубавото същество, което съществува някъде в света. По-красиво същество от любовта няма. Вие ще си представите някоя статуя. Но едно същество с такава красота, с такова разнообразие, като гледаш, никога няма да ти дотегне. Сега любовта схващате като вътрешен усет на сърцето. Туй, което вие усещате, то е сянка. Любовта има една много малка иглица, много тънка иглица, по-тънка от хобота на комара, на осата. Като ви бутне, толкоз малка е, веднага чувстваш, че си разположен. Ако би ви бутнала с хобота, с една игла, или ако би ви бутнала с хобота на слона, вие ще се разтопите. Сега едва можем да издържим с най-тънката игла, която тя носи. Не сме приспособени. Как да станем приспособени? Ти искаш да свариш нещо, трябват ли ти 5-6000 градуса топлина? Трябват ти сто градуса топлина. Защо ти са 2-3000 градуса? Искаш да познаеш златото топи ли се, трябват ти 1200-1500 градуса. Платината се топи при 1800 градуса.

Във вас има желание. Казвате: “Като умрем, къде ще идем?” Един страх имате сега. Един от българските свещеници, един от най-добрите свещеници, казва ми: “Имам един ужасен страх как ще се мре. Аз не съм страхлив, но от смъртта имам един панически страх само като си помисля как ще се мре.” Рекох: “Не съм умирал, не зная.” Голям герой е човек да умре. (Вън лаят кучета.) Сега тия двете кучета в хармония ли са? Делят нещо отвън. Имат ли някаква идея? Нямат.

Сега ще прочета петнайсета глава от евангелието на Лука.

“Духът Божи”

Ще ви приведа само едно просто сравнение. Сегашният живот без сравнения остава неразбран. Да допуснем, че вие искате да идете на театър или искате да слушате някой концерт. Там се продават билети. Представете си, че вие отивате с пари, които са изгубили своята цена. Не искат да разменят. Може да носите 1000 или 10 000 лева, та виждаш, парите, които носите, не вървят, никакъв билет не можете да вземете. И 100 000 лева да дадете, няма да ви дадат. Казвате: “Не сме лоши хора.” Не сте лоши хора, парите ви не струват. Не само трябва да бъдете добри, но джобовете ви трябва да бъдат пълни буквално, по материалистически. Друго едно сравнение ще ви приведа. Представете си, че отивате да ядете. Най-приятната хапка е първата хапка, при втората хапка тази приятност се намалява. След като турите петдесет-шейсет хапки, започва да ви става безразлично. Най-после дойдете до едно място, дето не искате да ядете. Ако някой ви кани, казвате: “Не искам да ям, не съм гладен.” Що значи яденето? Яденето значи, че ти си се разтоварил. Храносмилането е разтоварване. Да знаеш по кой начин да се разтовариш. Що е яденето? Разтоварване, да знаеш да се разтовариш. Ако се разтовариш повече, отколкото трябва, ти губиш, ако се натовариш по-малко, отколкото трябва, пак губиш. Ще се натовариш колкото трябва. В природата има закон. Като имаш едно шише, трябва да го напълниш до устата, да няма празно място, да е напълнено догоре. Не се позволява шишето до половина да го носиш с вода. По някой път

вие имате една идея неразбрана. Що е неразбрана идея? Шишето до половина. Що е любов? Да дадеш един отличен обед на някой сиромах човек, той да яде, и ти да го гледаш. Като яде, да ти е приятно, като че слушаш музика, като мляска. То е арфа с трийсет и две струни. Като започнат тия акорди, да ти е приятно. Аз бих желал да дадеш един обед на бедния човек. На тебе, като ти дадат, и ти да можеш да свириш. Ако не може да свириш, то е срамота. Всяко ядене е концерт. Който знае добре да свири, посещават го, всичко върви добре. В деня, в който започнеш да правиш погрешки, никой не иде на концерта, загазваш. Като загазиш на концерта, какво става? Като се изкъсат всичките струни на арфата, ръцете престанат да пипат, прелистване има. Вземеш хляба, превърнеш листа, пак го вземеш, пак на арфата. Дойде другият лист, пак арфата започне.

Някои от вас ходили ли сте в оня свят? Ходили сте, оттам сте дошли, забравили сте. В оня свят не сте ходили. В оня свят, в който сега искате да идете, никога не сте ходили там. Вие няма да идете в оня свят, дето е бил Адам. Ще идете в един рай особен, не Адамовия рай. Ако идете в Адамовия рай, ще паднете в същите изпитания, в които попаднаха Адам и Ева. Този рай на изпитание, той е тук, на земята. Венчаят един млад момък и една млада мома, те са в рая. Всичките благословения им дава. Като направят първата погрешка, какво е? Когато се скарат семейните, когато направят първата погрешка, яли от плода. Казали си обидна дума или лош поглед, веднага Господ ги вика в рая. Адам се скрие, и Ева - на друго място, и вече ги няма. Най-първо, гугуцаха си, наблизо бяха. Щом Ева яде от забраненото дърво, гледаш, младата булка я няма, и младия зет го няма. Като дойде Господ да ги търси, търси ги един по един. Като ги намери, тя казва: "Малка обидна дума ми каза, не може да търпя." Адама аз го уважавам за едно нещо, че като му даде един плод, беше доволен от него. Вас като ви дадат един плод, вие сте недоволни, искате по-голям. Казвате: "Защо не взех повече?" Вие искате повече, преди да сте го яли. Защо не взе повече? Идеш някъде, искаш да

подариш нещо. Той го погледа, погледа, казва: “Такова нещо не се подарява.” Подариш някому синя шапка. Казва: “Синя шапка не нося, червена искам.” Дал си пари за синя, сега за червена шапка. Една млада сестра дойде при мене и ми казва: “Учителю, видях много хубави модерни обуща, направени от плат, и отдолу не гьон, но някаква смес.” “Колко струват?” “650 лева.” Прост материал, в нормално време тия обуща биха стрували 15-20 лева, а тя ги взела за 650 лева. Още на първия ден измачкали се, откърпили се.

Земята е едно училище, слезли сте да работите. Най-първо, една много лека работа ви дават. Пет неща са ви дали. Най-първо, да се научите хубаво да гледате, да възприемате хубавите работи. Като идете при онези, които свирят хубаво на цигулка, идете при един голям цигулар, той, най-първо, ще ви научи да теглите лъка по струните, само “сол”, “ми”, “ре”, “ла”. Четири струни има цигулката. Вие в сегашната цигулка имате четири струни. По някой път турят още една струна, не знаят къде да я турят. Обвиняват, че Паганини турял пет струни, особена терца по-долу свирел, особени работи.

Вие, като излезете, как ще се поставите? Как гледате слънцето? Има един начин как да гледаш сутрин. Към обед другояче се гледа, вечер, като залязва - по трети начин. Всеки ден наблюдавайте как хората гледат. Като срещнете един човек, хвърлите поглед, накриво го гледате. Гледате го отдолу, с края на долната част. Хората са много смешни. Той седи спокоен, разговаря се с някого, в това време вие поглеждате наново надясно. Той има нещо, което не знае, иска да го узнае. Иска да знае от какво се нуждае. Този човек е гладен. Той свършил своята лекция, която имал да държи. Огладнял е, иска да иде да яде. Ти мислиш: “Какво ли мисли?” Човекът мисли да яде. Казва: “Ще свиря, аз имам концерт, не съм заучил хубаво туй парче.”

Казвам, ако трябва да се запознаем с любовта, значи в яденето трябва да се свири. Отчупиш една хапка, каква нота съставя? Петдесет хапки, с коя гама започва? Ядете, с първата лъжица коя нота е? Като приемете първата лъжица вече, един звук има, първият тон. Като

отчупиш от храната със зъбите, кой музикален тон е? Тия работи не ви интересуват. Интересува ви сладко ли е яденето, или не. Представете си, вие седите някъде, дадено ви е вода, няма захар във водата. Че тогава вие сте свободни да турите толкоз, колкото обичате: една, две, три, четири, пет бучки. Ако тури една бучка, значи вкусът му за сладчината е развит, вкусът за сладчината е силен, туря две - по-слаб е, туря три - още по-слаб е, туря четири - още по-слаб е, туря пет - съвсем слаб е. Туря половин бучка, много силен е. В Русия пият на прикуска. С една бучка изпива няколко чаши. Ние сме свикнали в чашата три бучки да туряме, разбъркаш, туриш още една. Понеже нашият вкус е притъпен, искаме повече захар.

Човек като малък не знае как да ходи; като стане по-възрастен, ходи добре; като остарее, иска да му услужват. Коя възраст в живота ще предпочетете да имате всякога? Детинската възраст, когато трябва да пълзиш, или детето, което се изправя на краката си, или младото дете на петнайсет години, или двайсет и пет години, или на трийсет и пет години, или на четирийсет и пет години, или на деветдесет години, или на сто и двайсет години? Кои години бихте избрали? Ако изберете трийсет и пет години, от работа не може да се освободите: кой как дойде, ще иска да работите като кираджийски кон. Тук преди години имахме един брат Цеко. Кой как го види: “Хайде, Цеко, в града.” Цеко се държеше сократовски. Вземе количката, иде в София, негде извади книжката, чете. Пак потегли, книжката, после пак чете. Или извади перото, пише поезия. Смяха се на Цеко. Все му се смяха, че не знае да пише. Те му се смеят, той пише, пише. Онези, които му се смяха, надмина ги в римите. Те се смеят, той пише. Питат го: “Цеко, откъде идеш?” Казва: “Цеко отдалеко.”

Смисълът на живота е в цялото. Колкото повече хора познаваш, толкова си по-културен. Колкото по-малко хора познаваш, толкоз си по-некултурен. Колкото повече хора познаваш, повече си културен. В какво седи културата на един цигулар? С едно парче културен ли е? Ще свири Бетховен, Моцарт, Бах - казват: “Учен човек е този.”

Казвам, трябва да пазим свободата си. По някой път казвате: “Никой не ме обича.” Любовта по същия закон е. Бог турил чашата на масата ти, турил захар, колкото искаш, казваш: “Няма кой да ме обича.” Чаша има, топла вода има, захар има - налей вода, тури захар. Любов, колкото искаш. Търсиш другите хора да дойдат да турят бучки в чашата ти. И ти може да го направиш. Те като го направят, може да кажеш: “Повече турихa” или “Малко турихa”. В чая тури една бучка, две, три, колкото искаш, не е грехота. Има хора, които са яли сладки работи, не искат да ядат сладко вече. Опасно нещо е преядането. Трябва да знаете, недоимъкът и преядането са две неща опасни, особено пресищането. Щом се преситиш, образува се един лош навик, ставаш индиферентен. Някой стане индиферентен към любовта. Преял е. Стане индиферентен, не иска да се учи. Индиферентен станал към знанието, индиферентен станал към истината, преял е.

Казвам, ако идем в небето, с какво ще се похвалим? Най-първо, като слушатели трябва да слушате, като идете на концерт. Ако идете, и нищо не може да слушате, безпредметно е. Само заблуждавате хората. Питам те, кое парче ти хареса? Всичките парчета цигуларят не свири еднакво. Някои парчета съответстват на ума, някои парчета съответстват на сърцето, някои съответстват на душата, на духа. Всичките парчета, които той ще свири, те са с разни качества. Запример ти срещнеш едно цвете, розата. На какво е символ? Вземеш един карамфил или някоя теменужка, или цвят на ябълка, на круша. Всичките цветове са осмислени. Ако помиришеш един цвят, и не можеш да се разговаряш с него, или срещнеш един англичанин, и не може да се разговаряш с него... В Севастополската война минават англичани в България. Спира се един английски войник и казва на една българка да му даде мляко. Тя казва: “Абе, синко, майка ти как не те е научила да говориш български? Кажи ми на български, да те разбера.” Той є разправя, тя не разбира. После на англичанина му дошло на ума и направил с ръка една паница - показал как се дои мляко и тя разбрала, че иска мляко. Казва: “Така кажи.” В нашия свят

вие така говорите. Много прости хора сте. Ние казваме мляко. Той казва: “Мляко искам, кравешко мляко, да го помниш, не да го показваш с ръка. Аз те разбрах, но не сте културни.” Думата културен той не я употребил, аз я употребявам. Казвам, не чакайте природата да дойде, да тури пръста, за да я разберете. Мнозина казват: “Трябва да турим ума си на работа.” Умът не може да влезе на работа, ако няма достатъчно светлина. Разните мозъчни центрове не са еднакво осветени. Сегашните научни изследвания показват онези центрове: дето е светлината работила повече в главата, винаги костта там е по-тънка. Ако вземете черепа на един умрял човек, ще видите, дето светлината е работила, костта е тънка, дето светлината не е работила, костта е дебела. Тия центрове са останали неразвити. Интересно е, гледаш някой човек, той се интересува от яденето, костта е тънка, дето центърът на яденето е. Някой е много сърдит, много честолюбив. Такава тънка кост има на този център. Някой е побойник, обича да се бие. Главата му отстрани е тънка. На три места е работила светлината: да яде, да се сърди, да се бие.

Аз често изследвам характера на българина. Някой път се случва, закачи се нещо на ланеца, ако не съм буден в даден момент, ми иде да дръпна, да го скъсам. Туй, дето се е закачило, иде ми да му се скарам, да го дръпна. Ако дръпна, ще го скъсам. Де е погрешката: в ланеца или в мене? В мене е. Погрешката е в българина. Българинът е много взискателен. С малко труд иска много да спечели. Има две добрини българинът. Българинът, като направи едно малко зло, хвали се, че е направил голямо зло. Че ще го съдят, ще го накажат, за това не мисли. Ако иде на бойното поле, стреля и ако убие един човек, казва, че: “Десет души убих.” Не че лъже, но в него чувството на увеличение е силно. Каквото види, увеличава. Понеже повече увеличава своето зло, не го е направил, но се хвали, Господ гледа снизходително към него, че преувеличава престъпленията. Не му иде наум, че големи глоби ще му турят. Има един пример в Стария завет. Иде един и донася известието на Давида, че той е, който убил Саула. Саул му казал:

“Прободи ме с меча си, да не падна в ръцете на неприятеля.” Този, който казал това, понеже Саул е неприятел на Давида, мисли, че Давид ще го похвали и му казва: “Аз го прободох.” Казва Давид: “Как, ти посмя да прободеш един Божи помазаник.” Заповядал на войниците да го убият.

Сега аз не съм нито за преувеличаването, нито за намаляването. Какво знаем от любовта? Любовта, ако искаш за себе си, на физическото поле по три начина може да се прояви. Ние сами се покваряме. Срещнеш един човек, той проси нещо. Аз не обичам да давам. Защо? То е поквара. Няма по-лошо нещо да бъркаш и да даваш пари на хората. Иска ми нещо. Казвам: “Заповядай, ела с мене.” На обед ще го поканя с мене. Имам семейство, ще го заведа в дома, ще го угостя. Той не трябва да проси. Той това иска. После ще го угостиш като приятел, не като просяк. Той излязъл от невидимия свят, той е виден. На много просяци да прегледате ръцете, да видите, как са развити линиите. Те са били царе, князе, паднали ангели, паднали светии, герои. Прегрешили са. Гениални хора са, ще издържат изпита. Мислиш, че са просяци. Външно са просяци. На тия просяци погледнете линиите на ръцете, ще видите, не са просяци. Линията е начертана много хубаво. Например даде ви Господ коса, не я оценявате, даде ви червена, не я оценявате, даде ви такава, жълтеникава, даде ви кафява, даде ви бяла, не я оценявате. Защо не сте доволни от бялата коса? Бялата светлина е в света, която дава. Бялата светлина ни дава голяма приятност. Вие сте недоволни от бялата коса, защото е боядисана бяла, не е по същество бяла. Мнозина имат черни коси, не черна, боядисана е черна. Ако по естество е черна, има качествата на черната коса, боядисаната няма качества. Която по естество е черна, тя е хас, има качества. Като стане с бяла коса, той става по-здрав, по-умен, по-богат. Ако е боядисана, щом тури боя, загазва. То е първата измама, която светът е виждал. Сега нали боядисват устата. То не е здравословно. Ако са червени устните, те имат качеството на червеното. Има козметика природата. Защо да

се не боядисат по същество отвътре, не отвън? Аз да ви кажа как да ги боядисате. За цяла година имайте предвид: когото видите, да направите най-малката услуга, да ви е приятно. Животно може да е, трева може да е, направете услуга. В една година ще ви се зачервят устните. Вие ще се усещате радостен и весел. Сега дадеш някому нещо, кажеш: "Де ме срещна, изгубих времето си." После дойде един възлюблен, домакинът ще каже: "Сега ли намери?" Недоволен е. От какво произтича това?

Ние сме решили да боядисаме устните отвътре. То не се изисква много време, да се направи едно добро. За направянето на едно добро някой път се изисква една, две, три секунди. Да направиш едно добро дело не се изисква повече от три секунди. Цял час не може да правиш добро. Три минути е много. Една секунда някога е достатъчна. Видиш един човек, паднал. Аз имам един пример, не е хубав да се представя. Когато посетих за пръв път Сливен, дойде ми наум да ида в планината, да прекарам лятото. Направих първото планинско посещение, учудих се. Избрах най-хубавото място. Казват: "Разбойници." Казвам, разбойници по планината не ходят, по ниските места ходят. Отидох в гората. Избрах едно много хубаво затънтено място. Там имаше едно дърво, около двеста години. Казвам на нашите приятели по туй дърво никой да не се качва. Гледам, двама от приятелите турили до дървото четири кола, ще изглаждат площ, да правят една маса, да ядем там. Като туриха клонища, забили гвоздеи в дървото. Казвам: "Това дърво да го не безпокоите." Гледам, търсят пръчки, да изплетат. Един ден един от братята, доста голям, качил се на туй дърво. Казах никой да се не качва, той се качил. По едно време откърши се клонът, на който стоеше, и вика: "Учителю, отивам." Пада с гърба си. Казах една дума, и той се обърна веднага. Като го погледнах, казах една дума, обърна се с лицето надолу и се хвана за един клон. Казвам: "Нали ви казах да се не качвате на това дърво." И той може да ви разправи тази работа. Ако паднеше, щеше да се натъкне на тия клонища, ще кажат: "Този човек ги заведе в планината

и ги умори.” Вие какво ще кажете: “Отиде вече.” Аз не казах: “Отиде.” Казвам на ваш език, казах: “Помогнете му. Направи една погрешка, помогнете му.” Веднага му помогнаха. Той казва: “Нещо ме взе, че ме обърна.” На гърба си падаше. Като казах: “Обърнете го” - веднага се обърна с лицето и се хвана за следния клон. Не казвам: “Отиде вече.” Имам достатъчно време да кажа: “Обърнете го, простете му.” Тъй го направиха. Какво ви коства да кажете: “Да стане волята Божия.” Недоволен си, искаш да им пееш някъде, казваш: “Няма да им пея.” Кажи: “За Господа ще им пея.” Не платил: “Хайде, за Господа ще пея.” Той ме обидил: “Хайде, за Господа, пак ще му пея.” Има един вътре в нас, за който никога не трябва да се отказваме да направим добро заради него. Турете правилото - ще кажеш: “Господ в тебе живее и в мене живее, и в другите живее.” Само че онзи човек не съзнава, че Господ живее в него. Каквото правите в света, правете го заради онзи, който живее в тебе. Някъде една свещица, някъде две свещици, някъде три, някъде десет, петнайсет, трийсет, петдесет, сто. Ако бих ви турил правило - вън от закона как да постъпим? Постъпете с него тъй, както Господ с вас постъпва. Господ ви дал очи, уши, сърце, всичко туй, грее ни от небето слънцето. Дал на ваше разположение свободно да вкусите череши, сливи, ябълки, круши, да пиете вода, да ходите, да се разхождате, хиляди блага. Постъпете така, както Той постъпва. Колко мъчно може да се отучим от онзи конски характер, който имаме. Тази ръка е създадена от коня. Задните крака на коня са създали ръцете. Много добре са направени. Конете казват: “Подарък на човека - само задните крака може да дадем.” Всичките навици на коня сте ги взели с краката. Речеш да удариш, то е ритник. С хиляди години са ритали. Едно време ритането отзад е било на място. Ритането с ръка не е на място. Гледаш човека, какво ще го риташ? Веднъж хванали две момчета и ги довели при мене: набрали ябълки, грозде в пазвата, хванал ги Ради и ме пита какво да ги прави. Казва: “Да ги натупам ли?” Казвам: “Царски синове са, дошли на разходка, направили погрешка. Ще им простим. Те малко са набрали. Донеси още една

кошница, нека носят много здраве на баща си, на братята си.” Погледнах ги и казвам: “Много здраве носете.”

Казвате: “Какво възпитание.” Колко стражари е турил Господ? Де са вашите стражари на дърветата? Стражари ние сме турили. Ние сме турили един ред и изхождаме за Божествения ред от нашия. Казваме: “Стражари има.” Този стражар не го е турил Господ. Птичката иде, вземе череши и замине. Една гарга вземе и замине. Кой как дойде вземе и замине. Ние, хората, сме турили един порядък, казваме: “Господ е казал - няма право. Той е крадец.” Божественият свят е друг. Те са човешки порядки. Човешките познания са ни донесли в стълкновение с Божествения свят. Казвам, аз на вас ви говоря. Вие учите, вие ме слушате, че ви представям една опера, пея ви нещо. Не че не знаете. Казвам, какво съдържа в тази песен? Или донеса и туря една паница череши. Не че сте невежи. Казвам: “Дайте си мнението. Какво ще кажете?” Започвате да ядете и казвате: “Отлични череши.” Това искам да кажете, че са отлични. Казвам, когато ви говоря на вас, вие мислите, че не знаете. Не, аз ви давам едно ядене, давам ви череши, за да се произнесете върху тях. Вие какво мислите за светлината? Вземете една лупа, пречупите светлината. Тази, пречупената, светлина е, която избягва. Ако я прекарате през една призма, дойде на фокус, тя изгаря. Ако остане по обикновените пътища - не причинява никаква вреда. Но ако и вашият ум не е нагласен, както призмата пречупва светлината и се образува един фокус, който изгаря, ако сърцето не може да възприеме светлината както трябва, пречупва светлината, образува фокус, изгаря и ако вашата воля не знае как да възприеме светлината, пречупва светлината, образува фокус и изгаря, кой е виноват? Умът изгаря, сърцето изгаря, волята изгаря. Казвате: “Не зная как е направено.” Не пречупвайте Божествената светлина, нищо повече. То е цяла наука.

Казвате: “Какво има да учим?” Таман сега сте за учене. Някой път вие трябва да знаете, че ако хванете само един косъм от дясната страна на главата, ще поправите една погрешка. Да знаете кой косъм

близо до ушите или близо до слепите очи, или отгоре на главата. Достатъчно е един косъм да хванете, да поправите характера си. Някой път не помниш, не знаеш да мислиш - ако знаеш кой косъм да хванеш, веднага ще дойде паметта. Да знаеш от коя страна да пипнеш. Има хора, които знаят Библията: еди-кой си въпрос на еди-коя си страница. Веднага го знаят. Други не го знаят в Библията къде е. Колко време ще ти вземе да го намериш? Онзи казва: "На стотната страница, втората глава, петнайсетия стих."

Сега що са болестите в света? Незаконното употребление на силите на любовта образува болестите. Незаконното употребление на силите на мъдростта образува болестите. Незаконното употребление на силите на истината образува болестите. Ти искаш да бъдеш богат, не искаш другите хора да бъдат богати. Ти не искаш да бъдеш сиромах, искаш другите хора да са сиромаси. Туй, което не желаеш за себе си, не го желай за другите. Щом аз съм сиромах, ще пожелая и другите да бъдат сиромаси. Щом аз съм учен, ще пожелая и другите да бъдат учени. Щом аз пея, ще пожелая и другите да пеят. Щом аз не зная да пея, ще пожелая и другите да не знаят, и те да послушат. Какво нещо е да не знаеш да пееш? Дойде някой, казвам: "Ти знаеш да пееш, аз не зная, я ми попей." Ще накарам да ми пеят. Искам да бъдеш като мене, ще изгубиш всичкото пеене. Дойде богатият при мене, аз съм сиромах, да не пожелая да бъде като мене. "Я си отвори кесията." Ако не си отвориш кесията, ти ще станеш като мене, пък аз ще стана като теб. Казвам, едно правило има, което трябва да приложим. То е следното: да постъпваме по образеца, както Бог постъпва. Той е много внимателен. Той Сам не слиза да помага. Вижда, някъде се дави една мравя, на мене ми казва: "Помогни ѝ, помогни на тази мравя." Аз ѝ помагам. Видите някой, който седи по-долу, казва: "Помогни на този човек."

Често идвате болни при мене. Казва: "Боли ме кракът." Аз зная защо го боли кракът. Много пъти Духът му е казвал: "Стани, помоли се, коленичи." Той не го е направил и затова го болят краката. Много

пъти Духът му казвал: “Дай на този човек, на онзи.” Той не дава. Ще го заболи кракът. Казва: “Обърни внимание на този човек.” На някой сиромах човек да помогне. Той все отказва. Веднъж, два пъти - ще те заболят очите. “Послушай този човек.” Ти не искаш да слушаш, ще те заболят ушите. Туй, което Бог говори чрез хората, чрез слънцето, чрез листата, чрез водата, не го слушате. То е пътят, по който да се освободите от всичките болезнени състояния. Направете опит на вашите деди и прадеди. Боли те ръката заради дядо ти. Ще изправиш погрешките на дядо ти. Някой път боли те кракът на дядо ти. Изправи погрешките на дядо си. Ти минаваш по този път на дядо ти. Дядо ти изкопал дупка, ти паднеш в нея. Посей едно семе в дупката, не хокай дядо си. Посей едно дърво в дупката, да израсте. Всичките погрешки са изкопани дупки, в които трябва да се турят най-хубавите плодни дървета. След двайсет-трийсет години, като минете, ще има какво да вкусите. Тогава ще срещнете един брат, който ще ви се усмихне. Сега на мястото на този брат някой вълк седи, някоя мечка, някоя голяма змия, някой слон седи.

Старите да се разтоварват, младите да се товарят. Възрастните да носят товарите. Например нямате никаква статистика, искате една пчела да събере двайсет килограма мед. Как да ги събере? За да се съберат двайсет килограма мед трябват един милион и петстотин хиляди цветя. Искате четирийсет килограма мед. На тази пчела трябват четири-пет милиона цветя, за да събере този мед. Трийсет хиляди работници трябва да имат условия. Навсякъде, дето нямате мед, виждам причините. Много кошери има в София, само първата година имаха. Много кошери, малко цветя. Казвам, не живейте в места, дето има много кошери, малко цветя.

“Отче наш”

34 утринно слово 1 август 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта София - Изгрев

РАЖДАНЕТО

Иоан, 3 глава.

Размишление.

Зимата е приятел на леда. Докато зимата продължава, ледът е здрав, як, всеки може да минава по него. Пролетта и лятото са неприятели на леда. Щом дойде пролетта, ледът започва да се топи, омеква и губи своята самостоятелност. Ако искате да минете някоя река без мост, трябва да чакате зимата. Тогава и пешеходци, и коли минават по замръзналата река без мост. През пролетта и лятото, за да минете реката, трябва да потърсите мост. Дълбока е реката, не можете да я прегазите без мост. Често мостовете на хората се топят и преминаването от единия бряг на ръката до другия става невъзможно. – Защо се топят мостовете на хората? – Защото имат неприятели. Пролетта и лятото, които са неприятели на леда, на ледените мостове, са добри приятели на здравето, на плодородието, на житото, на водата, на въздуха. Значи, това, което подържа якостта на моста, става причина да треперят хората, да се свиват от студ.

Мнозина имат криво разбиране за живота. Те се питат, защо се ражда човек. Това е все едно, да питате, защо изгрява слънцето. Слънцето изгрява, защото земята се върти около своята ос. Като се завърти един път около оста си, земята ражда слънчевите лъчи. Значи, роденият човек е лъч от слънцето на живота. – Какво представлява смъртта? – Събиране на слънчевите лъчи, или залязване на слънцето. В този смисъл, раждането означава излизане на слънчевите лъчи от слънцето на живота; умирането означава прибиране или скриване на слънчевите лъчи към центъра на самото слънце на живота. Смъртта е най-големият и страшен затвор, в който човек може да попадне. Страшен е този затвор, защото е лишен от

всякаква светлина. Понякога смъртта е най-голямото зло, което може да сполети човека, но понякога е най-голямото добро. Това зависи от схващането и разбирането на човека.

Съвременните учени разискват върху въпроса за създаването на земята, но и до днес още не са го разрешили. Много теории съществуват по този въпрос, но нито една от тях не се е домогнала до абсолютната истина. Всички деца питат майка си, кой е направил Бога, но никоя майка не може да отговори на този въпрос. Мъчно може да се даде положителен отговор на този въпрос, както е мъчно да се отговори абсолютно на въпроса, как е създадена земята. Всички знаят, че земята се движи около своята ос, около слънцето, но кой я кара да се движи, това е неразрешен въпрос. И тук се дават различни теории, но, доколко са верни те, и доколко отговарят на абсолютната истина, това е въпрос. Предположенията на учените не всякога са абсолютно истинни. Знаете, че зимата е приятел на леда, а пролетта и лятото – нейни неприятели, но защо е така, не можете да отговорите. Зимата е голям аристократ, обича да си почива, да стои на едно място. Като види скования лед около себе си, тя казва: Не се безпокой, почини си! Нека други работят вместо тебе. Като дойдат пролетта и лятото, тогава ще работиш. Тогава ще разбереш, че със седене на едно място нищо не се постига. Сега хората не се нуждаят от мостове. Трябва да се измениш, да станеш вода и да поливаш градините, тревите и дърветата; след това ще тръгнеш да търсиш морето, от което си излязъл. Ще се влееш в него и ще станеш съзнателна част от Цялото.

Питате: Как да напусна мястото си? –Доброволно ще го напуснеш. Ако не, насила ще те заставят да го напуснеш. Слънцето заставя всички същества да се движат. То не се нуждае от мостове. То заставя съществата да се движат, да работят, да изкарват прехраната си и да почиват. Следователно, слънцето е причина за няколко хубави неща в света: да огладнееш, да се наядеш, да си починеш и след това да отидеш на работа. Ако си мост някъде, не питай, защо си мост. Ще

изгрее слънцето, ще те стопи, ще започнеш да се движиш и да вършиш някаква работа. Не питай, защо вече не си мост, защо се движиш свободно от едно място на друго и вършиш някаква работа. Колкото и да търсиш причините на нещата, няма да ги намериш. – Кой е виновен за пропукването и стопяването на леда? – Слънцето. – Кой е виновен за замръзването на водата? – Пак слънцето. В първия случай слънцето изпраща лъчите си по цялата земя; във втория случай то ги събира към себе си. Слънцето ту дава кредит на съществата, ту го отнема. Защо дава кредита си и защо го отнема, това е негова работа. Няма защо да питаш. Понякога зимата дава кредит, понякога пролетта и лятото отнемат кредита. И обратно: понякога зимата отнема кредита, а пролетта и лятото го дават. Ще кажете, че това не е човещина. То е друг въпрос. Слънцето заповядва да се вдигнат мостовете, и реките да потекат.

Много от съвременните хора имат разбиране подобно на това, което ледът има. Те се питат, кой ги заставя да се движат и къде трябва да вървят. Слънцето ги кара да се движат. Много естествено. Докато е зима, ще бъдеш мост и ще стоиш на едно място. Щом дойде пролетта, ще отстъпиш от своето положение, ще се превърнеш на вода и ще работиш. Какво е състоянието на р. Марица пролет и какво – през лятото? През пролетта тя е буйна, шуми, не може да се прегази. Затова пеят за нея: „Шуми Марица". През лятото тя става малка и навсякъде може да се прегази. – Кой е виновен за това? – Сушата. – Какво носи сушата? – Глад. – Защо хамбарите са пълни? – За да ядат хората. – Защо хамбарите са празни? – Защото ядат, гладни са хората. – Защо трябва да се изпразват хамбарите? – За да живеят хората. Ако не се изпразваха хамбарите, животът нямаше да съществува. Следователно, когато ледът се топи, хората оживяват; когато водата замръзва, хората умират, т. е. ограничават се.

Зимата, пролетта, лятото и есента имат своето значение, но когато хората ги разбират. Ако не ги разбират, те се натъкват на противоречия, както пропадналият търговец. Той седи в магазина си,

но няма стока, не дохождат клиенти, не знае, какво да прави. Такова е положението и на жадния пътник, който стои пред хубав планински извор, но му дават да пие вода от малко шишенце. Жаждата му е голяма. Той поглежда към чистия, кристален извор, но не му позволяват да пие вода от него.–Защо трябва човек да минава през противоречия?– За да стане смирен. Преди да слезе на земята, човек е смирен, обикаля ту тази, ту онази майка, ту този, или онзи баща, убеждава ги да го приемат, да стане тяхно дете. Той им говори: Приемете ме във вашия дом, готов съм на всичко. Ще порасна, ще се грижа за вас, ще ви помагам, ще видите, какво дете сте родили. Няма да съжалявате, че сте ме прибрали. Като се роди, всички обещания се забравят, и детето се проявява такова, каквото е: започва да плаче, да се сърди, да се налага – генерал става. То иска да го къпят, повиват, да го хранят със специална храна, приготвена от майката. Колкото повече расте, толкова по-самостоятелно става. И най-после, като стане 21 годишен момък или мома, проявява се като майка си и баща си, има особено мнение за всичко. Синът и дъщерята започват да търсят своите възлюбени. Щом ги намерят, искат да се отделят от родителите си. Те ги напущат и започват да живеят сами.

Какво трябва да правят родителите, за да не страдат синовете и дъщерите им? Те трябва да следват примера на пчелите. Пчелите казват: Ние не позволяваме на нашата царица да ни напуща, освен когато кошерът се рои. И тогава, тя не излиза сама, но целият кошер върви заедно с нея. Следователно, който се осмели да изнесе вън от себе си една своя светла мисъл, или едно светло чувство на показ, пред хората, скъпо плаща. Дръжте своята свещена мисъл или идея в душата си, никой да не я вижда, никой да не знае, какво живее в духа или в душите ви. Работничките излизат от кошери и се връщат назад по няколко пъти на ден, да събират мед, но царицата седи в кошера, снася яйца и не излиза навън. Щом излезе, всички я последват. Тя излиза навън с голяма свита. Това наричат пчеларите „роене на кошера". Всяка пчела познава гласа на своята царица и ѝ се

подчинява. Ако царицата изчезне, или сама напусне кошера, между пчелите настава голям смут.

И тъй, докато Божествената царица живее във вашата душа, всичките ви работи се нареждат добре. Щом тази царица напусне душата ви, всичко тръгва назад. Мислите, чувствата и постъпките ви се объркват. При това положение, и животът изгубва смисъл за човека. Докато царицата е в кошера, пчелите работят, живот има между тях. Щом тя напусне кошера, между пчелите настава пълна дисхармония. За да се възстанови хармонията, пчелите започват да хранят нова царица, да заместят първата. Като порасне новата царица и започне да снася яйца, пчелите отново се развеселяват и започват усилена работа. Следователно, като се обезсърчите, ще знаете, че вашата царица е напуснала кошера. Останете ли сами, животът ви се обезсмисля и ще се питате, какво представя животът, кой го е създал, защо е създаден и т. н. На тези въпроси не може да се отговори. Животът е подобен на вода, която постоянно тече. Животът на различните същества се различава по бързината си. От наклона на водата зависи бързината на движението ѝ. Същото се отнася и до живота. Колкото по-голяма е височината, от дето слиза животът, толкова по-интензивен е той. Височината на живота е толкова необходима, колкото е необходим наклонът на водата. В притчата за блудния син се говори за онзи живот, който се отличавал с голям наклон. Баща му бил в духовния свят. Там синът се молел на баща си да му даде здраво тяло, с което да слезе на земята между хората, да се учи и да придобива знания и опитности. Като слязъл на земята, той не изпълнил обещанието си. Вместо да учи, той се запознал с моми и момци, ял и пил с тях, черпил всички, защото бил богат. Като изял и изпил всичко, приятелите му го напуснали. Той останал сам, без никакви средства, и се принудил да стане свинар. Но и тук положението му било тежко. Той не можел да се храни даже с рожковите, които служели за храна на свинец. Разкаян и обезсърчен той се принудил да напусне свинарството и да се върне при баща си,

да му се помоли да го приеме като последен слуга. Ще кажете, че синът не бил готов да се бори с живота. Няма защо да се бори с живота. Може ли комарът да се бори със слона? Комар с комар може да се бори, но излезе ли срещу него по-силно животно, комарът трябва да отстъпи. Следователно, животът е слон, с който никой не трябва да се бори. Животът трябва да се изучава, но никои няма право да се бори с него.

Изобщо, всяка дума има смисъл, когато се употреби на своето място. Например, думите „боря, чупя" не са хубави, ако се употребяват безразборно. Това значи, да не разбираме техния произход и състав. Например, думата „чупя, чупи" е съставена от две срички: „чу" и „пи". Сричката „чу", отделно взета, представя глагола „чувам, слушам", а „пи" означава глагол „пия". Достатъчно е да чуваш правилно и да пиеш на време и на място, за да не чупиш главата си. Който не чува добре и не пие добре, лесна може да счупи главата си. Чупят се несъществените, нереални неща. Обаче, съществените неща никой не може да ги счупи. Кой ще счупи хляба, водата, въздуха и светлината? Никой не може да ги счупи. Ще кажете, че хлябът се чупи. Не е така, никой не може да счупи хляба. От хляба изтича животът, Понеже животът нито се чупи, нито се дели, затова казваме, че и хлябът, който носи живот в себе си, не се чупи.

Често се казва, че човек умира. И това не е вярно. Човек не умира, но отива в света на мира, да се освободи от всички земни страдания. Умира, т. е. отива в друг свят, дето царува мир и спокойствие. Докато си на земята, ти постоянно излизаш на бойни полета, дето си изложен на куршуми. На земята всеки момент можеш да бъдеш ранен, осакатен или убит. Да умреш, това значи, да напуснеш бойното поле и да отидеш в друг свят, дето хората живеят братски. Има ли нещо страшно в смъртта? Въпреки това, хората питат, защо умира човек. Много просто, за да влезе в онзи свят, дето поправят всички счупени, развалени, изопачени неща. Ако кракът, ръката или главата ти е счупена на бойното поле, ще те изпратят на

онзи свят, да наместят счупените кости. Ако си изопачил ума или сърцето си, пак ще те изпратят там, да ги изправят. След всичко това, стоиш и питаш, къде е Господ. Ако Го търсиш вън от себе си, никога няма да Го намериш. Бог е създал външния свят, но това не значи, че Той е само в този свят. Външният свят е отражение на вътрешния, на истинския свят, който считаме абсолютно реален. Значи, външният свят е отражение на реалния, на вътрешния, в който Бог се проявява. Че е така, познаваме по следния факт: човек счита света за реален, когато е в съзнание. Щом изгуби съзнанието си, и светът изчезва за него. Докато любовта присъства в човека, и светът съществува за него. Щом любовта го напусне, и светът престава да съществува за него.

Всички хора четат молитвата „Отче наш". Там е казано: „Отче наш, Който си на небесата, да се свети името Твое, да дойде Царството Твое"... Осветяването на Божието име има отношение към любовта. Не можеш да осветиш Божието име, ако нямаш любов. Който иска да освети Божието име, трябва да носи любовта в ума, в сърцето, в душата си, т. е. да бъде запален с любовта от всички страни. Когато се говори за Божието Царство и Божията Правда, имаме пред вид Божията Мъдрост. Без мъдростта, Божието Царство и Божията Правда нямат никакъв смисъл. Божията воля пък има отношение към Божията Истина. Следователно, никой не може да изпълни Божията воля, ако не носи истината в себе си.

И тъй, ако в душата ни не царува любовта, ако в духа ни не царува мъдростта и ако във волята ни не царува истината, целият свят остава за нас неразбран. – Защо е недоволен човек? – Защото не носи любовта в душата си, мъдростта – в духа си, истината – във волята си. Любовта, мъдростта и истината са създали света като забава за всички живи същества. На всеки човек е дадено нещо специфично, с което да се занимава. Който не може да намери специфичното за себе си, той всякога е недоволен. Всеки търси нещо голямо: голямо добро, голяма сила, голяма любов. Никой не подозира, че зад големите неща се крие злото. Влезеш ли в света на злото, там ще търсиш голямото зло, за да

намериш малкото добро. Грешката на хората се заключава в това, че те търсят голямото добро и малкото зло. Голямото добро изисква голяма жертва. Ако искаш да бъдеш добър, трябва да си голям, неизчерпаем извор. Докато работиш, докато имаш енергия, ти си в общение с хората, всички те търсят, всички разчитат на тебе. В този случай, ти си извор, при който идат жадни пътници да утолят жаждата си. Няма по-велико нещо за човека от това, да съзнава, че служи на любовта, на мъдростта и на истината. Няма по-голямо благо за човека от това, да търси Царството Божие и Неговата Правда. Няма по-голямо благо за човека от това, да съзнава, че служи на Бога и изпълнява Неговата воля.

Как познавате, кое действие е съгласно с Божията воля и кое не е съгласно? Всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие, изпълнени с любов, са в съгласие с Божията воля. Слушаш един добър певец или добър музикант. Щом свърши песента, ти му ръкопляскаш. Докато пее или свири, ти мълчиш. Щом свърши концерта, ти ръкопляскаш. Някои не ръкопляскат, мислят, че като не нарушават тишината, с това изказват възхищението си. Не е така. И който ръкопляска, също се възхищава, благодари и поощрява певеца. Мнозина ръкопляскат още преди започване на песента. Едва излезе певецът на сцената, те започват да му ръкопляскат. Следователно, всяко движение, направено с любов, е на място. Ръкопляскай с любов, мълчи и слушай пак с любов. Като ръкопляска, човек иска да каже: Приеми благословението на онова, което Бог е вложил в моите ръце. В този смисъл, ръкопляскането и ръкуването са на място. Слушаш някой да говори, да пее или да свири хубаво – ръкопляскай му. Срещнеш един добър човек,– ръкувай се с него. Хвани здраво ръката му и му предай сила от себе си.

Като говоря за ръкопляскането, не го разглеждам само по форма. Аз не поддържам външните форми и движения, но казвам, че всяко движение има смисъл, когато е изпълнено с любов. Аз не ръкопляскам външно; другите правят това заради мене. Аз

ръкопляскам вътрешно, по ум, по сърце и по душа. Същевременно ръкопляскам на ума, на сърцето, на душата и на духа на онзи, който свири или пее на сцената. Значи, ръкоплясканото е и външен, и вътрешен процес. Допираш, приближаваш ръцете си и се обменяш. Като спасяваш давещия се, ти му ръкопляскаш: приближаваш ръцете си, прегръщаш го и го изваждаш от водата. Майката туря детето си в коритото и започва да го къпе – и това е особен род ръкопляскане.

Ново разбиране е нужно на хората. Докато живеят със старите разбирания, те плачат, страдат, без да знаят причините на страданията си. Някой умрял, т. е. заминал за онзи свят, и близките му плачат. Днес целият български народ плаче за своя цар. – Какво означава смъртта? – Заминаване за онзи свят, дето всеки човек дава доклад за всичко, което е направил на земята. Българският цар е сега на доклад при Господа, т. е. при Любовта. Да царуваш, това значи, да оставиш Бог да царува в тебе. Така всеки човек може да царува, първо на себе си, на своята душа и дух, на своя ум и сърце; след това той царува и на другите. Докато любовта, мъдростта и истината царуват в човека, царуването е на място. Казвате: Кой ще ръководи сега българския народ? – Който го е ръководил досега.

Бог ръководи всички народи. Който Го слуша, велик народ става; който не Го слуша, сам се осъжда на страдания. Кой ръководеше еврейския народ в миналото? Ще кажете, Давид, Соломон и други царе са го ръководили. Давид, Соломон са били проводници на Бога. В същност, Бог го е ръководил. И днес, когато евреите нямат цар, пак Той ги ръководи. За нас умрели хора не съществуват. Умрелите са толкова живи, колкото и живите, които виждате да се движат и говорят. Българският цар е жив: отиде при Господа да докладва, как вървят работите. на България. За известно време в България се налага траур, а християнската църква от две хиляди години е все в траур. С това показват, че Христос страдал за човечеството, след което бил разпнат. Наистина, Христос страда, разпнаха Го, но след това възкръсна. Време е вече да се свали траура. Всички свещеници и

проповедници на Христовото учение трябва да се облекат в бели дрехи, да се радват, че Христос е възкръснал. Жив е Христос, и днес Той управлява света в името на Господа. Не се съмнявайте в това и не спорете, дали е възкръснал, или не. Възкръснал е Христос и живее между всички страдащи, нещастни, онеправдани. Той носи новото в света. Любовта Христова е навсякъде. С нея работи Христос и оправя обърканите работи на хората.

Днес всички говорят за царя, за неговите добродетели. Той се отличаваше с голяма досетливост и отзивчивост към страданията на хората. Станеше ли някъде нещастие или катастрофа, той пръв биваше там. Знаеше, как да помогне и утеши пострадалите. Днес всички се питат, кой ще ръководи съдбините на България. – Който ръководи съдбините на всички народи, Той ще ръководи и българския народ. Всички хора са служители на Бога. Съзнателно или несъзнателно, те Му се подчиняват. Всички българи се молеха на Бога, да оздравее царят. Той и сега е жив. Важно е да се молят, докладът на царя да бъде добър, да се одобри, и българите да получат Божието благословение. Българите и всички останали народи трябва да се молят за идване на Царството Божие на земята. Това ще се ознаменува с велики и светли дни. Тогава няма да има бедни, болни, страдащи хора по лицето на земята. Нов порядък ще дойде на земята – порядъкът на любовта.

И тъй, дали сте на земята, или я напущате, стремете се да попаднете в ръцете на любовта, тя да ви приеме в обятията си. Има ли дете в света, което да е родено с любов и да е умряло? Всички същества, родени с любов, са живи. И на този, и на онзи свят да са, те живеят. И обратно: всяко същество, родено без любов, е мъртво. И на земята да е, и на онзи свят, то е в положението на умрелия. То ходи, движи се, говори, но съзнанието му за живота е заспало. Щастие е за човека да се роди с любов и да умре с любов. Бъдещето се нуждае от работници на Бога, които да Го обичат и да оставят Той да царува в техните сърца, умове и души.

Да пожелаем добър път на Българския цар, да следва пътя на Любовта, да носи мира и радостта. Ганди казва: „Когато умра аз, не само Индия ще бъде свободна, но целият свят ще се освободи от заблужденията и ограниченията". Така трябва да каже всеки човек за себе си. Тогава и животът, и смъртта имат смисъл. Смърт, която не носи освобождаване, няма смисъл. Обаче, ако смъртта носи освобождаване, тя се осмисля. Тогава и тя е раждане. Значи, има два вида раждане: по плът и по дух. Когато слиза на земята, човек се ражда по плът; когато напуща земята и отива на онзи свят, той се ражда по дух. Затова, именно, Христос казва: „Ако се не родите от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие". Човек трябва да се роди два пъти: по плът, т. е. по вода, и по дух, т. е. излизане от утробата на майка си и заминаване за онзи свят.

Защо хората заминават за другия свят? – Да приложат любовта. Това, което човек не може да приложи на земята, ще го приложи на онзи свят. Следователно, и Българският цар сега ще бъде по-добър работник, ще приложи всичко онова, което не е могъл да приложи на земята. Когато хората дойдат до положение да се радват, и когато се раждат, и когато умират, светът ще се оправи. „Роденото от плътта, плът е; роденото от Духа, дух е. Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие".

„Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни". – Кога човек е съвършен? – Когато се роди от любовта, от мъдростта и от истината. Това означава раждане от Духа. Който мине през трите процеса на раждането – през любовта, мъдростта и истината, той влиза в новия порядък на нещата и разбира дълбоките прояви на живота. Това значи роден от Бога. Казано е: „Роденият от Бога грях не прави. Истина, истина ви казвам: Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие".

Желая ви да се родите по закона на любовта, да умрете по закона на мъдростта и да станете съвършени, както е съвършен Отец наш

Небесни, т. е. да се родим по закона на истината и да дадем своя доклад пред Господа, от който да се ползват всички хора на земята.

35. утринно слово от Учителя, държано на 29 август, 1943 г., 5 ч. с. София - Изгрев.

БЛАЖЕНСТВАТА

"Добрата молитва"
91 псалом
"Молитва на Царството"
"Духът Божи"
Размишление

Ще прочета 5. глава от Евангелието на Матея.

"Махар Бену Аба"

Щеше да бъде още по-интересно, ако имахме цялата реч, не само тази глава. Христос е държал една реч тогава. Тази глава са малки извадки. Няма една тясна връзка. Няма една тясна връзка със социалния въпрос, който засяга. Казва, да живее човекът. По някой път ние разбираме само материалната страна. Човек мисли, че е добър, ако даде пари. Мисли, че доброто се прави с материално нещо. Доброто не е нещо материално. Ние имаме азбуката и можем да напишем много добро писмо. Доброто не е в буквите. То са външни средства. Доброто в писмото е в онова, което човек разбира вътрешно. Написаното с черното мастило, написаното с особени знаци, не е доброто. Доброто не е в тия знаци.

Казвам, сега имаме пет сетива. Имаме зрение, имаме слушане, имаме обоняние, имаме вкус, имаме осезание. Те са пет метода, чрез които ние се запознаваме с всичките светове. Светлината ни запознава с особен свят. Слухът ни запознава с особен свят. Обонянието ни запознава с особен свят. Вкусът - с особен свят, осезанието - с особен свят. Обаче човек, който няма органа за зрение, не знае какво е светлина. Той е сляп. У някой се развали обонянието, няма понятие за цветята. Най-мъчното от всичките е, когато се развали вкусът. Не може да яде човек. Щом човек престане да яде,

умира. Слепият, след като ослепее, дълго време живее. И глухият, като оглушее, дълго време живее. Но ако вкусът се развали, човек в скоро време трябва да напусне земята.

Сега седим на земята, разправяме се за работи, които не са съществени, какво ще ядем. Този въпрос животните отдавна са го разрешили. Тревопасните ядат трева, месоядците - месо, птиците зрънца ядат, някои мушици. Казвам, какво трябва да ядем? Ние сме разрешили сложния въпрос за яденето. За яденето, за много работи се тревожим. За хляб се тревожим, тревожим се, като няма захар, тревожим се, като няма масло, маслини, кашкавал. Тревожим се, като няма картофи, лук, за какво ли не се тревожим. Питам, като имаме всичко, което хората ядат, ако то беше на мястото, ще станат ли хората такива, каквито трябва да бъдат. Храната прави човека. Ако имаме истинската храна, ще бъдем добри хора. Например имаш хляб, искаш да имаш масълце, искаш да счупиш едно яйце. Ако имаш брашно, искаш да си направиш водна манджа. Какво ще ти допринесе яйцето?

Писанието казва, че като извел Мойсей евреите в пустинята, Бог ги хранил с манна, с такива сладки зрънца, които падали. И трябвало евреите да ходят и събират тази храна. Те казвали, като излязохме из Египет, с тази калпавата ли храна ще ни храниш? Ние не искаме да ядем туй сладкото нещо. В Египет имахме краставички, пипер, после имахме месце. Тази сладката храна не искаме. Често вдигаха цял спор за яденето.

Трябваше Мойсей да ги наказва, да ги учи. Само в събота им се даваше двойна порция и трябваше в петък да я събират. По някой път евреите и през другите дни събираха двойна порция, но се разваляше храната. И сега става така. Човек като има двойна порция, мухлясва хлябът. Като седи няколко дни, ако мястото е влажно, ако не е много сухо мястото, мухлясва хлябът. Вие имате една опитност. Откакто започна войната, намали се дажбата, дойде до триста-двеста и

петдесет грама. После не е чисто пшенично брашно, а царевица, ръж, старо брашно, че на някои хора се развалиха стомасите.

Ако дойдем до духовния свят, какви ли не брашна сме турили в нашето верую. Сегашните учени са сполучили да разложат светлината. Туй разлагане растенията го знаят. Някои от тях си направиха червена дреха, някои синя, някои тъмносиня. Казвам, ако светът беше червен, ако преизобилстваше червената светлина, какви щяхме да бъдем? Всички щяхме да бъдем войнствени. Ако в света царуваше само портокаловата светлина, ние щяхме да бъдем крайни индивидуалисти - такива, че по никой начин не можем да се примирим. Ако имаше чрезмерно портокалена светлина, ще станем големи индивидуалисти, човек не може да се примири. Започва да мисли, че светът е създаден заради него и хората щяха да бъдат крайно горделиви. Когато изобилства жълтата светлина в човек, тя е необходима за човешкия ум. Но човек излишно страда. Ако би царувал само синият цвят, то хората щяха да станат религиозни. Ако изобилства синият цвят, човек става много голям догматик - каквото той вярва, то е право, мисли, че неговите схващания са верни.

Сега мнозина четат Библията, но не зная колко пъти сте я чели. Някои от вас може веднъж да са я чели, някои два пъти, до три пъти, мисля, че сте я чели. Повече от три пъти не зная дали сте я чели систематично от единия край до другия. Библията е полезна книга, понеже показва опитностите на хората. Като започнете от първите хора, от Адам и Ева, до сегашните условия, са били различни. Сега ние, които живеем в съвременния век, интересува ни хлябът. Много ни интересува един апартамент, без апартамент не може. Интересува ни образованието. Без да си свършил висше училище, не може. Интересуват ни някои езици, ако не знаеш френски, немски или английски, не минаваш за интелигентен човек. Най-малко хората не искат Божествения език. Човешките езици изучават. Ако знаеш английски - учен си, ако знаеш немски - учен си, ако знаеш френски - учен си. Хубаво, като знаеш немски, ще научиш добродетелите на

немците, но като знаеш немски, ще научиш и лошите работи на немците. Като знаеш френски, ще научиш хубавите работи на французите, но като знаеш френски, ще научиш и лошите думи. Те имат и лоши думи. Ако не знаеш френски, няма да ги знаеш.

Като отишъл един българин в Америка, един англичанин му казва: "Махни се оттука." Българинът казва: "Човекът ми говори нещо хубаво, не разбирам, нали не зная езика. Ако го зная, щях да разбера." Казал му после: "Махни се ти, българино." Българинът разбрал думата "българин" и казва: "Виж, малко и български изопачава, казва и на български човекът, но не разбирам." Всичките човешки езици не са много благородни. В порнографията източните народи са майстори. И западните народи, и те имат лоши думи, не е изчистен езикът.

Казвам, има нещо отвън, което спъва човека. В тълкуванието на свещените книги, литературата, в езика, навсякъде има хора, които изопачават думите, дават им особен начин. Например хората са създали, има някъде ад. Кой е ходил в ада и се е върнал, да каже, че има огън там? Какъв е този огън? Например в този огън казват, че хората ще горят, без да изгарят. Ако хвърлим един човек в огъня сега, няма ли да изгори? Ще изгори.

Ще ви приведа един пример. Един български свещеник имал един слуга. Пратил го при друг свещеник, понеже се обичали двамата, били приятели, праща по Стояна пет риби да ги занесе. Стоян, като вървял по пътя, оттук малко откъсвал, оттам малко откъсвал от рибите и докато отиде, изял рибите. Занесъл само писмото на свещеника. Той казва: "Бе, Стояне, пратил ми пет риби." "А, дядо попе, много се радвам, че ги намери, аз ги изгубих." Те не са в писмото. Стоян казва, достатъчно е, че си ги намерил, другото не е толкоз важно. Един ден свещеникът чете Евангелието и казва: "Стояне, Стояне, как имаме да скърцаме със зъби на оня свят." "Ти поне, дядо попе, няма с какво да скърцаш, твоите зъби са опадали."

Вземете закона за любовта, вярата и надеждата. Какви криви приложения има в човека. Та казвам, има една светлина. Има

качество на светлината. Има един цвят, един основен червен цвят, който се различава от червения цвят на сегашната светлина. Този червен цвят сега е механичен. Ако човек възприеме този червен цвят, той става активен, но този червен цвят е носител на живота. Човек, когато приеме този червен цвят, да благодари за живота, който е в него. Когато този цвят се намали в човека, той започва да боледува. Болестите произтичат от намалението на този цвят. Трябва да проучваме цялата природа. Ако не я проучваме, ако не знаем защо Господ създаде тия работи, ще се блъскаме тук и там. Ако имаш жълт цвят, в тебе умът ще функционира правилно, ще разбираш. Ако имаш много малко от този жълт цвят, винаги ще се намираш в една вътрешна тъмнота, неразбиране, противоречия ще имаш. За да бъдеш духовен, ще имаш един основен син цвят, който образува най-нежните сенки, да знаеш какви ще бъдат отношенията към Бога. По някой път ние искаме да бъдем религиозни. Как ще бъдем религиозни без синия цвят? Как ще бъдеш умен без жълтия цвят? Как ще придобиеш живота без червения цвят? Има думи в живота, които носят този цвят. Болен си, каже ти някой някоя дума - и ти оздравееш. Възприел си червения цвят от думата. Има думи, които носят жълтия цвят. Като кажеш една дума, която носи този цвят, просветне му умът. Има думи, които носят синия цвят, като кажеш такава дума на човека, той става религиозен. С всяка дума човек не става религиозен. Казва, вярвай в Бога, но ни най-малко тази дума не съдържа синия цвят. Казвате, да бъдеш умен, но ни най-малко няма да станеш умен. Те са неща много обикновени. Казвате, да живеем добре. Ни най-малко няма да живеем добре.

Та казвам, ако бихте разбрали петата глава, вие щяхте да бъдете в състояние да възприемете Божествената светлина, която идва. Двете блаженства са начини, по които да се приеме Божествената светлина, да се повдигне човешкият живот, човешкият ум и човешката душа. Човек, нищ духом, превръща материалните работи. Той е като светлината. Човек, нищ духом, като му дадат непрана вълна, той я

изпере, изтъче, направи плат, даде на хората да си направят дрехи. Вземете блаженството. Кои ще наследят земята? Кротките ще наследят земята. Значи, за да може да наследи земята, човек трябва да бъде кротък. Какви са качествата на кроткия човек? Кротък човек е, който никога не влиза в стълкновение със своите ближни. Той знае, той има най-хубавата обхода със своите ближни, със своите приятели, навсякъде, с всичките хора. Този човек е кротък. Обхода има. Не само да не прави зло, но обхода трябва да има. Въпросът не е да не прави зло. Чудни са хората, когато мислят да не правят зло. Въпросът е да правим добро. Ти като не правиш зло, а не правиш добро, то е нищо. Може да не правиш зло, но и добро ако не правиш, нищо не правиш.

Писанието казва, че Бог забрани на хората да ядат от дървото за познаване на доброто и злото. Бог не им заповяда да ядат от дървото на доброто и злото. Има едно дърво, по което се познава и злото като собственост. Да кажем, вземеш, откраднеш пари, туриш ги в своята каса, това е зло. Държиш ги тия пари, държиш ги в касата. Или вземеш чужд хляб и не можеш да го ядеш и след време се развали, то е зло. Що е доброто? Ти си направил хляб, изпекъл си го и същия ден даваш да го изядат. То е доброто. Задържаш хляба, това е злото. Ще задържиш хляба, който можеш да го изядеш, а онова, което остава, ще го дадеш на ближните си. Думата "познание" то е вече отношение. Да познаваш какви са твоите права, то е закон на собственост. Да познаваш какви са твоите права към къщата. Тази къща може да я владееш или не. За да имате къща, трябва да имате крепостен акт. За да познаваш един език, трябва да го говориш. Ако разбираш френски език, ще го говориш, ако не вземеш да го говориш, не го познаваш. Трябва да го говориш, трябва да познаваш добрата и лошата страна на езика. Това се познава.

Сега и в духовния свят има две страни. Добра и лоша страна има. Едни от духовете са добри, а други лоши. Едни от духовете постоянно правят добро на хората, а другите правят постоянно пакости. Тия лошите духове създадоха комарите, дървеници, въшки, бълхи, тигри,

за да измъчват човека. Добрите създадоха добрите растения, добрите животни, които служат на човека. Лошите духове създадоха лошите мисли. Добрите духове създадоха добрите мисли, добрите чувства, добрите постъпки. Ако не можеш да различиш коя мисъл е добра и коя е лоша, кое чувство, кое е добро и кое е лошо, не е знание. Туй, което осакатява човешкия ум, е злото. Туй, което осакатява човешкото сърце, е злото. Туй, което осакатява човешката воля, е злото. Туй, което възстановява здравословното състояние на ума, е доброто. Туй, което Възстановява здравословното състояние на сърцето, е доброто. Туй, което възстановява здравословното състояние на волята, е доброто. Та казвам, туй, което ни отдалечава от Бога, е злото. Зло значи - далеч сме от Бога. Туй, което ни приближава към Бога, е добро. Приближаването към Бога не е статично положение. Постепенно трябва да се приближаваш. Много не можеш да се приближиш.

Запример, ако вземат един човек, който живее към Северния полюс, към студените места, ако веднага го преместите на горещия полюс, той не може да издържи на топлината на горещия полюс. Трябва постепенно да го привикнете В умерените полюси, докато свикне. Един човек, който живее в топлите места, ако го пренесете на Северния полюс, и той ще умре от студ, не може да издържи.

Казвам, не е лесна работа да бъде човек духовен. Не е лесна работа човек да бъде умен. Не е лесна работа човек да бъде добър, понеже тя е известна деятелност. За да разбираш качествата на някои мисли, ти трябва да разбираш законите на мисълта.

Та казвам, в блаженствата Христос е дал най- елементарните правила, с които можем да разсъждаваме, да мислим. Казва там: „Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно." Царството небесно значи да имате всички условия, каквото пожелаете, да направите. Царете трябва да бъдат нищи духом. Тяхно е Царството небесно. То е сега, не е за бъдеще, засега е още. "Блажени нажалените, защото те ще се утешат." Искаш да се утешиш. Тъжен си,

скръбен си, трябва да бъдеш нажален. Туй е състоянието, в което можеш да приемеш утехата. Защото "Не безобратства, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, на неправдата не се радва, а се радва на истината. Всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. Любовта никога не отпада." Значи същественото качество е, че промяна в любовта не става. Единствената сила в света, която всякога има едно равновесие и никога не . губи равновесието си, е любовта. Или единствената сила, която съдържа вечна хармония. Извън любовта съществуват всички противоречия. В любовта престават противоречията. Любовта е единствената сила, която съдържа вечна хармония. Извън любовта същсствуват всички противоречия. В любовта престават противоречията. Тия противоречия се обръщат в една симфония. Едно зло, което тебе ти причинява зло тук, на земята, в областта на любовта, ще ти причини най-голямото добро.

"Другите обаче, пророчества ли са, ще се прекратят. Езици ли са, ще престанат, знание ли е, ще изчезне. Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме." Не че ще изчезне пророчеството, но пророчество без любов, не е истинско. Говор без любов ме е истински. И всяко нещо в света, което е направено без любов, не е истинско. Тези неща имат съдържание. И туй е идеята.

"Но когато дойде съвършеното, тогава това, което е отчасти, ще се прекрати. Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах. Но откак станах мъж, напуснах, което е младенческото, защото сега виждам мрачкаво, като през огледало, а тогава ще гледам лице срещу лице. Сега познаваме отчасти, а тогава ще позная, както съм познат. А сега остават тези трите: вяра, надежда, любов, но най-голяма от тях е любовта."

Сега в онова, което апостол Павел е говорел, апостол Павел не беше човек на любовта. Той беше на човешката мисъл. Доста ограничен беше в своите възгледи като евреин. Много енергичен,

поддържаше старото, даже християните го гонеха. Как тъй смеят да унижават Мойсеевия закон. Като разбра живата любов, казва: "Всичко считам за измет, за да придобия любовта." Аз поне едно сравнение имам. Вие по някой път се възмущавате от половата деятелност, от любовта. Казвате, нисша любов е половата любов. Но ако съберете всичките човешки чувства и неговите мисли и ги турите всичките сили, които имат, с половата деятелност, се уравновесяват. Тя е една и толкова силна, както всичките други заедно. Тя по единично може да бие ума ти, тя по единично може да бие сърцето ти, може да бие и волята ти. Тя по единично всичките може да ги бие. Като се съберат всичките заедно, уравновесяват се.

Питам, туй, което е тъй силно, лошо ли е това нещо? Един голям водопад, който бучи, лош ли е? Не е лош, това е наше разбиране. Тази вода, която развива такава грамадна енергия, може да я използваш. Американците, които са толкова практични, ако могат да впрегнат Ниагарския водопад, биха имали енергия за цяла Америка и плюс още от нея да пратят в Европа. А досега те са използвали около 200 хиляди волта за осветление, за образуване на електричество от водопада. Казвам, в нашия живот имаме една Ниагара, в която често се давят хората. Отиват двама млади, напили се, малко да се разходят в горната част на Ниагара с лодка. По едно време ги подема течението и лодката се обръща. Единият успява да се качи на една скала всред водопада, а другият отива във водопада и загива. Събират се американците и мислят как да му помогнат. Седи той на скалата отгоре, долу бучене, отвсякъде вода и всички тия хиляди хора, които се събрали любопитни, гледат и мислят какво да правят. На тях в началото е било като на шега, качили се и двамата на лодката, единият изгубил живота си, а другият остава жив. Всичките събрани хора искат да му помогнат и мислят какво да направят. Казвам, как са го спасили, кажете ми. Аз зная. Сега да го оставим, аз няма да обяснявам. Как ще го спасите вие? Тогава нямаше аероплан, ако имаше, можеше да мине някой и да го вземе. Ще пусне едно въже, ще

остави въжето, но тогава нямаше аероплан. Да пратят лодка, не може, параход също не може да иде. Все таки са го спасили американците.

Кога се спасяват хората от греха? Казват, че Христос понесъл греховете на света. Знаеш ли какво нещо е хората да понесат греховете на света? Лесно говорим за неща, които не разбираме, неразбрани работи. То е най-тежката работа, която някой велик дух може да извърши. Няма по-тежка работа от тази. Трябва той да е Божествен, за да понесе греха. Аз ви навеждам па въпроса за онази любов, която спасява света. Има нещо в света, което е внесло греха, и то минава за любов. Любовта е внесла греха в света. Туй, което е внесло греха в света, то ще го изведе навън. Как е възможно, ще кажете вие. Не може да се каже другояче. Една майка ражда две деца, едното става благородно, другото става един крадец, разбойник, престъпник. 11итам, не е ли майката същата, която внесла доброто. Онова доброто дете е родено от нея. Тия двете деца на тази майка не са от един и същ баща, от двама бащи са, нищо повече. Доброто дете е от добър баща, лошото дете е от лош баща. Че вие не раждате ли в себе си едно хубаво чувство и друго едно лошо чувство. Доброто чувство у вас е родено от един добър баща, а лошото е родено от друг. Ти мислиш лошо, съвсем под друго влияние си. Ние мислим, че сме под едно и също влияние, когато човек е гневен, съвсем други същества имат влияние върху него. Когато имаш хубаво настроение, други същества ти влияят - обществото е друго.

Та казвам, най-първо вие трябва да развивате в себе си това чувство - да различавате кой ви влияе. Вие често лъжете, че Господ ви говори. Апостол Павел казва - Бог, като презираше времената на невежеството, остави хората да вървят по пътя и да правят каквото искат. Сега, когато дошло времето, тия хора може да възприемат нещо от Божественото. От небето ги изпъдиха. Те са сега между нас, хората, u постоянно правят азотна киселина. Като дойдат, разлагат, боядисват, какво ли не правят вътре.

Та казвам, често проповядваме любовта. Любовта е цяр против азотната киселина. Тя не може да се лекува освен с любов. Знанието възгордява, а любовта назидава. Знанието без любов е опасно. Знанието с любов е едно Божие благословение. Живот с гордост е нещастие. Живот, дето любовта влиза, е щастие.

Вчера идва една сестра при мене и ми казва: "Направи ме щастлива." Как да те направя щастлива, когато всичките хора са нещастни. Тя е нещастна, защото се е влюбила в някого, иска да ѝ помогна да се ожени заради него. Тя иска този, когото обича, да направя да я обича. Как ще направя да я обича - няма нищо да даде, няма плод. Като череша, виждам, няма плод. Търся друг плод, няма. Ако направя този човек да я обича, той ще съжалява. Тя ще бъде щастлива, а друг ще бъде нещастен. Мисли ли, когато правя един човек щастлив, а друг нещастен, че това е щастие. Това е материално схващане. Ако в света не знаем как да възприемем Божията любов, ако не знаем как да предадем Божията любов, ние сме на кривия път. Под думата "възприемане на Божията любов" разбирам, то е любов. Да възприемаме Божията любов и трябва да изучаваме да предадем Божията любов - това е обич. Да обичаш някого, то е Божествено. Да я предадеш чиста, така както си я приел.

Що е обич? Да предадеш Божията любов така чиста, както си я приел. Що е любов? Да възприемеш Божията любов в себе си тъй чиста, както е, без да я опетниш. Ние възприемаме Божията любов и я опетняваме, тогава правим пакост на себе си. Като не предаваме Божията любов на другите, опетняваме се - себе си опетняваме и другите опетняваме. Две неща ни трябват - да възприемем Божията любов чиста, както е, за да бъдем благословени. Да възприемем Божията любов тъй, както сме я приели. Като обичаме, да приемем пак Божието благословение.

Нас ни трябва мир. Как ще дойде мирът? Размирието произтича от един материален обект. Хората се карат, бият се. Войни правят за материалните блага. Земята е причина. Два народа често се бият за

блага. Българите, които бяха под турско робство, какво правеха турците? Държат българите тридесет и четири години, но свободно, те ще поспечелят нещо, ще забогатеят. Тогава турците ще пуснат башибозуци, ще почнат да гонят българите, да им вземат препеченото. 11осле пак ще ги оставят тридесет-четиридесет години свободни, да работят, да печелят, и пак ще ги ограбят турците. Българите доста поумняха. Във време на емичарите ще дойде някой еничарин на българите, те ще го нахранят хубаво и еничаринът ще изведе българите вън от къщата, ще го възседне и ще го кара да го носи четири километра на гърба вън от селото. Питам, такъв гост като ти дойде, по четири пъти на ден да те кара четири километра да го носиш - всичко шестнадесет километра да го носиш, ще бъдеш ли доволен?

Та казвам, ние не искаме еничарски добрини, да го нахраниш и да те възсяда. Като дойде някой турчин на гости на българина, освен че ще го угости добре, но след това турчинът иска да му плати дишжака, като работи със зъбите си, да му плати това. Той има тридесет и два зъба и трябва да му плати по един грош за Всеки зъб, че се е мъчил да яде. Един турски паша, коіі то живял във Варна, освободил българите от това. Отишла една българска вдовица и се оплакала на пашата. Казва: "Нямам пари, ако имам, ще му дам." Пашата казва: "Кой е онзи, който иска това, донесете го при мене, съборете го на земята и - казва - я да му избиете зъбите, че да няма за какво да иска." Вземат, че му избиват всичките зъби. Казва: "Сега дишжака няма да има." Който иска дишжака, пак ще му избиват зъбите, да няма защо да иска.

Не трябва да искаме да ни избиват зъбите, да престанем с този дишжака. Направиш добро някому - и ще започнеш да му казваш: "Добро ти направих." Според мен добър човек е този, който може да предаде вашата любов чиста, както вие сте му я дали. Имате един слуга, давате му на разположение десет хиляди лева и да раздаде на бедните. Той половината задържи за себе си, половината ги раздаде.

Нито стотинка за себе си. Този е добър човек. Или дадеш му десет кила жито. Да не остави нито едно зрънце за себе си, всичкото да го раздаде. Да направи така, както господарят му иска.

Ние, съвременните хора, трябва да се научим на онова правило, което Христос дава: "Както ме е Отец научил, така и аз ви казвам."

Та казвам, изучавайте сега блаженствата като един процес, който е съзидателен. В блаженствата си ще научите доброто, което е вън от нас, и доброто, което е вътре в нас. С блаженствата ще научите злото, което е вътре в нас и вън от нас. Злото е покрито в една форма. С тия блаженства ние ще открием тайната да се пречистим. Иначе не можем да се пречистим. Даже като дойде любовта, трябва да имаме едно разбиране. Казвате: "Аз обичам този човек." Вие считате тия, които са в София, за блажени. Блажени са, ако вършат волята Божия. Считате, които са в провинцията, не са блажени. Блажени са, ако и те вършат волята Божия. Ако не вършат волята Божия, както в София, са нещастни.

Казвам, дето се върши волята Божия, там е София. Дето не се върши волята Божия, там е провинцията. Под думата "София" разбирам да вършим волята Божия. Ако само в провинцията вършим волята Божия, казвам, ние сме в София. София не е само туй място. Всички хора, които вършат волята Божия, то е София. Целият свят е все София. Дето хората не вършат волята Божия, е провинцията.

Сега казвам, искам да излезете от провинцията и да влезете в Божия град - София. Що е добрина? В 777 наши прераждания да няма нито едно престъпление. Сега минаваме за добри хора. Трябва да станем тъй добри, че като погледнем в нашия живот, да няма престъпление. Като поправяш живота, поправяш миналото. Дотогава, докато не поправим нашия живот, не можем да бъдем добри. Има много работи, които трябва да ги изправим. Сега, ако проповядвам любовта, затова е. Само ако Бог е с нас, той може да ни научи да изправим живота си. Без Бога в света ние нищо не можем да направим. Бог трябва да разбираме тъй, както беше в Христа.

Казва: „Бог беше в Христа и примиряваше света 1'ъс себе си, като не им вменяваше греховете. Учеше ги как да се поправят хората. Този Господ, който ни учи как да поправяме нашия минал живот и да приемем бъдещето, в него трябва да вярваме.

"Отче наш"

36 Утринно слово 5 септември 1943 г., неделя, 5 часа София - Изгрев

ПЪТЯТ КЪМ ИЗТОК

Една от класическите глави на Посланията, това е 13 гл. от I. Послание към Коринтяните

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка". (1 ст.). Значи, ще бъдеш празно шише, без съдържание. Ако говорът не е посолен с любов, от човешки и от ангелски език да излиза, пак ще бъде без съдържание. Какъв човек си, ако нямаш любов? Ще приличаш на кимвал, що дрънка. Казвате, че човек трябва да бъде красноречив. Любовта прави хората красноречиви. – Дотегна ни да слушаме все за любовта. – Това, което дотяга на човека, не е любов. Любовта осмисля всички отношения между хората. Тя осмисля всички прояви на ума, на сърцето и на волята. Тя осмисля всички мисли, чувства и постъпки. Мисълта е сложен процес. С любовта, обаче, и мисълта става лек процес. Затова е казано, че само онзи мисли, който люби. Любовта и обичта също така са сложни процеси. Разумните същества, ангелите, които стоят толкова високо, гледат на любовта като на нещо недосегаемо, а хората си играят с нея. – Защо? – Защото не я разбират. Момък обича една мома и влиза в дома ѝ с обуща, кален, нечист, както иде отвън. Той не разбира любовта, не може да я оцени, поради което гледа на нея като на нещо обикновено. Ако момъкът разбира и цени любовта, преди да влезе в дома на своята възлюбена, ще измие лицето, ръцете, краката си десет пъти с чиста вода и тогава ще се реши да влезе. За предпочитане е да влезе бос, гологлав, но с чисто лице, с чисти ръце и крака, отколкото да бъде облечен, обут и без любов в сърцето си. Който има любов в себе си, той е всякога чист, измит и облечен.

Мнозина си въобразяват, че знаят всичко, че носят любовта, но се заблуждават. Те мислят, че са голямо величие, от висок произход.

Прави са, те са от високо произхождение, дошли от различни планети на слънчевата система, но не са издържали изпита си. Бог ги създал по образ и подобие свое, изпратил ги е на земята да се учат, но не им се учи. Те говорят за своето минало, когато са били големи величини. Ако питат мене, ще им кажа, че в миналото са заемали по-ниско положение от сегашното. В миналото някой е бил пчела, която жилела, или кобра, която хапвала и тровела хората, или тигър, или крокодил, който гълтал жертвите си цели. Това ви се вижда чудно, не ви се иска да го приемете и казвате, че човек е излязъл от Бога. Излизането от Бога подразбира познаване на любовта.

Който познава любовта, говори за величието на Бога, а не за своето. Да говориш за величието на Бога, без да познаваш любовта, това значи да си в положението на дете, което има цигулка, но не знае да свири. Майката изважда детето на сцената, дава му цигулката да свири и се хвали, че детето ѝ е гениално. Обаче от него нищо не излиза. Лесно се купува цигулка, но мъчно се свири на нея. Лесно се говори за пение, но, да станеш певец, много работа се иска. Всеки трябва да отговаря на мнението, което има за себе си. Погледнеш се в огледалото и мислиш, че си много красив. В какво се заключава красотата на лицето ти? В очите, ушите, носа, устата или в брадата ти? Красотата има отношение към добротата. Следователно, пипни космите на главата или на брадата си и сам ще разбереш доколко си добър. Ако космите ти са твърди, ти не си мек по характер, нито си много добър. Виж каква миризма излиза от тебе, да разбереш, дали си добър или не. От добрия човек излиза приятно ухание. Добре, че обонянието на съвременните хора не е толкова силно, да усещат лошота миризма, която излиза от лошия човек. Влизате в някой дом, дето мъжът е крайно ревнив. Той пази жена си, да не я погледне друг. Той не усеща каква лоша миризма излиза от нея и я пази като някаква светиня.

Страшно е положението на човек, който не разбира живота и отношенията между живите същества. Някой нарисувал една икона

на Христа преди 45 – 50 г. и мисли, че прилича на Него. Всъщност, никаква прилика не съществува. Христос е живял преди две хиляди години, образът му е бил съвършено различен от нарисувания. Въпреки това, хората благоговеят пред рисувания образ, пред иконата на Христа. На иконата се кланят, почитат я и уважават, но щом стане въпрос за някой жив човек, малцина искат да знаят нещо за него. Иконата след време се изтрива, а споменът за живия човек остава. Има моми, които постоянно носят портрета на своя възлюбен в себе си и дето седнат и станат, вадят го и го целуват. Това отношение е нереално, но когато придобие истинския, реален образ, тогава, на общо основание, той се налага на човека.

И тъй, който няма правилно отношение към хората, не може да има правилно отношение към духа, душата, ума и сърцето си. Често той се отнася грубо и към своите удове, към ръцете и краката си. Ръцете и краката са група от разумни същества, които имат своя мисъл, свои намерения. Човек поглежда ръката си, но не вижда какво е вложено в нея. Той не може да си представи каква енергия от Божествения свят е вложена в ръцете, краката и цялото тяло. Благодарение на тази енергия ръката е толкова пластична, че еднакво може да върши и добри, и лоши дела. Работѝ, докато си още на земята. – Какво положение ще заема на онзи свят? Какъв ще бъда там? – Какъвто си бил на земята. Ако глухият и слепият отидат на онзи свят, нищо няма да видят; и там ще бъдат слепи и глухи, както били на земята. В духовния свят цари вечно мълчание. В музиката също има мълчание, както в природата. В музиката мълчанието се означава с пауза. Паузата подразбира отдалечаване от музикалния център, поради което не чуваш ясно. Като настройва ухото си, човек започва постепенно да чува и най-отдалечените тонове. Тогава паузата се прекратява. Говорът, пението са написани ноти на петолинието, по които човек чете и разбира живота.

„И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а любов нямам,

нищо не съм”. (2 ст.). Някой мисли, че има големи знания, че може да прави чудеса. Питам: Имаш ли любов? Ако нямаш любов, знанието ти нищо не представя. – Мога да лекувам болни. – Имаш ли любов? Ако нямаш любов, изкуството да лекуваш болни пропада. Да лекуваш болни, това значи да сваляш раницата от гърбовете им. Голямо изкуство ли е това? Понякога е добре да боледува човек. Ако хората не боледуваха, щяха да се натъкнат на големи нещастия. Толстой, който боледувал четири–пет пъти в живота си, казва, че след всяко боледуване пред него се откривал нов свят. Въпреки това, всеки иска да бъде здрав. Ако заболее някой, веднага търси лекар. Каже ли му нещо за болестта, той се изплашва, вместо да си помогне и положението му се влошава. Никой не може да избегне страданието, което природата му изпраща. Ако избегне едно страдание, ще го сполетят две, три и повече. Природата е строга и взискателна. Най-многото, което може да направи, е да смекчи страданието му, да го предаде в музикална гама. С музиката нещата се понасят по-лесно. Страданията имат за цел да калят човека, да го направят силен, подобен на Бога. Казано е, че човек е създаден по образ и подобие на Бога”. – Кой човек е създаден по образ и подобие? – Роденият от Бога. Ако не си роден от Бога, не можеш да бъдеш подобен на Него. Казано е още, че роденият от Бога грях не прави. Следователно, ако искате да проявите подобието си с Бога, трябва да се родите от Него.

„И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам”. (3 ст.). Някой мисли, че като умре, ще бъде посрещнат на онзи свят със слава и почести. Важно е как е умрял: с любов или без любов. Ако е умрял без любов, нищо не се ползва. Човек влиза в по-страшен затвор. Може да влезе във водата и да попадне в устата на крокодил или на кит.

„Любовта дълготърпи, благосклонна е; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее”. (4 ст.).

„Любовта не безобразства, не дири своето си, не се раздразнява, не мисли зло”. (5 ст.). – Това са трудни, неразбрани неща. – Какво значи да бъдеш търпелив? – Като видиш един красив и един грозен човек, еднакво да ги понасяш, да имаш еднакво разположение към тях. Кое е ценното в човека? Ако срещнеш красив човек, ти изпитваш приятност. Какво ще стане с твоето разположение към красивия, ако той те обере? Какво ще кажеш за грозния, който ти се притича веднага на помощ? Ти си счупил крака си, а той намества счупената кост, превързва крака ти и те занася у дома си. Значи, красивият има вяра в себе си, знае, че ще те предразположи с красотата си, ще спечели доверието ти. Той те пленил с думите си, както и с красотата си. Ти се поддаваш на неговото обаяние и той те обира. Пазете се от хора, които могат да ви оберат и убият. Те са крадци и разбойници.

В Америка някъде имало един толкова красноречив проповедник, че който го слушал, захласвал се, забравял всичко, което по-рано го вълнувало. Един голям апаш чул за този проповедник и си казал: И аз ще отида да го послушам. Той е много удобен за мене. Като проповядва, хората ще се захласнат и пренесат на онзи свят. Аз ще използвам тяхното състояние и ще ги обера. Един неделен ден той отишъл на проповедта и започнал да слуша. Увлечен в думите на проповедника, той не усетил как се захласнал и забравил защо дошъл. Недоволен от себе си, той посетил събранието още няколко пъти, с надежда да бъде буден, да не се увлича от проповедта. Обаче всякога оставал изненадан: захласвал се и не могъл да приложи занаята си. Най-после той си казал: Ако посещавам тези проповеди, в края на краищата ще забравя занаята си. Опасно нещо е този проповедник, няма повече да го посещавам.

Коя е причината за захласването на хората? Достатъчно е да събудиш интерес в човека към нещо, за да се захласне той моментално. Кажи на някого, че на еди-кое си място има заровени пари и виж как ще се захласне. Той забравя всичките си работи и мисли само за едно: да намери посоченото място и да извади оттам

парите. Често се говорят отвлечени неща на хората и те или забравят какво трябва да правят, или си въобразяват, че знаят всичко. Казва се, че трябва да бъдем добри, умни, справедливи и т.н. Доброто, разумността, справедливостта са отвлечени понятия. Въпреки това, мнозина казват, че разбират тези неща, че са добри, разумни и справедливи.

Един виден пианист отишъл в Америка да дава концерти. Случило се, че един от големите американски милиардери не могъл да присъства на концерта. Затова той поканил пианиста у дома си, да му посвири. Пианистът отишъл в определения час в дома на милиардера, дето очаквал да види много хора – познати и приятели на милиардера. Каква била изненадата му, когато видял, че милиардерът бил сам с кученцето си. Пианистът започнал да свири и така се увлякъл в свиренето и не забелязал, че кученцето залаяло. Тогава милиардерът казал: Достатъчно, спри вече! Дал му хиляда долара и благодарил за свиренето. Значи, кученцето определя свиренето на пианиста. Ако не беше залаяло, трябвало да свири още. Наистина, кучето познава някои работи, но мъчно може да определи доброто свирене. То познава дали някой човек е добър. На добрия човек то не лае. Срещне ли лош човек, хвърля се върху него и го лае.

Защо кучетата хапят някои хора, а други не хапят? Има обяснение за това, но няма защо да се спираме на причините. Важно е, че кучетата могат да се укротяват. Двама англичани се разговаряли за кучета. Единият казал, че не го хапят кучета. Другият настоявал, че може да насъска кучетата си срещу него и да го ухапят. Хванали се на бас кой от двамата ще излезе прав в твърдението си. Първият начертал една голяма окръжност и влязъл в центъра. Вторият взел своите 40 кучета, порода булдог и ги насъскал срещу другаря си. Кучетата започнали да лаят и да се хвърлят към непознатия, но не могли да минат окръжността и да се приближат към човека. Той стоял в центъра и обикалял около него. В момента, когато кучетата били

най-разярени, той свирнал с уста и те моментално млъкнали, подвили опашка и се отдалечили. Така той спечелил баса.

„Любовта не безобразства, не дири своето си, не се раздразнява, не мисли зло” (5 ст.).

„На неправдата се не радва, а сърадва се на истината”. (6 ст.).

„Всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи”. (7 ст.).

„Любовта никога не отпада”. (8 ст.). – Същественото качество на любовта е, че в нея не става никаква промяна. Единствената сила, която не губи равновесието си, е любовта. Единствената сила, която разрешава противоречията и внася мир и хармония в живота, е любовта. Противоречията, злините в областта на любовта се превръщат в симфония.

„Другите, обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне”. (8 ст.).

„Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме”. (9 ст.). – Пророчество без любов не е истинско. Говор без любов не е истински. Всяко нещо, направено без любов, няма съдържание и смисъл. За такова нещо се казва, че е мед, що звънти и кимвал, що дрънка.

„Но когато дойде съвършеното, тогаз това, което е отчасти, ще се прекрати”. (10 ст.).

„Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах; но откак станах мъж, напуснах, което е младенческо”. (11 ст.).

„Защото сега видим мрачкаво, както през огледало, а тогава ще гледаме лице с лице; сега познавам отчасти, а тогава ще позная, както съм и познат”. (12 ст.).

„А сега остават тези трите – вяра, надежда, любов; но най-голяма от тях е любовта”. (13 ст.). Павел написа най-хубавата глава за любовта, но не беше човек на любовта. Първоначално той поддържаше стария закон, поради което гонеше християните. Той се запитваше: Как смеят те да нарушават Мойсеевия закон? Обаче, като

разбра смисъла на любовта, той каза: Всичко считам за измет, за да придобия любовта". Като не разбират смисъла на любовта във всичките ѝ прояви, хората я делят на нисша и висша. Любовта е единна и неделима. Тя е сила, която поглъща всичко: и чувствата, и мислите, и постъпките. Турена на едното блюдо на везните, тя се уравновесява с всички сили на света. Има ли нещо лошо в това, което е силно? Има ли нещо лошо във водопада, който бучи отдалеч? Лошото е в неразбирането на нещата. Разумният може да използва енергията, която се развива в бушуващата вода. Ако американците могат да използват всичката енергия на Ниагарския водопад, ще залеят с нея цяла Америка, а излишъка ще изпратят в Европа. Засега те са използвали само част от енергията на водопада за осветление.

Всеки човек има по един водопад в себе си. Ако може да използва енергията му, богат става; ако не може да я използва, ще се удави във водата му, както е станало с много американци. Двама млади американци се разхождали с лодка по горното течение на Ниагарския водопад. При едно несполучливо обръщане на лодката, те се намерили в буйните, течащи води на водопада. Единият от тях се удавил, а другият, след усилена борба, успял да се залови за една голяма скала и останал там, докато го спасят. Водата бушувала, ревала под него, а той стоял и чакал спасение. Тогава нямало аероплани, да му подадат въже отгоре, да се хване за него. Параход там не върви, лодка също не може да отиде до скалата. Стоят американци на брега и мислят, как да го спасят. Най-после той бил спасен по някакъв начин.

Кой човек се спасява? – Грешният. – Кой може да спаси човека от греха? – Любовта. Затова се казва, че Христос дойде на земята да спаси човечеството от греха. Само Христос можа да понесе тази тежка задача и да я изпълни. Той беше свързан с Бога, с Неговата Любов, която му помагаше. Ще кажете, че хората грешат от любов и заради любовта. Щом любовта е причина за греха, тя ще освободи човечеството от греха. Тя иде в света, да извади навън греха и да спаси хората от него. Изопачената любов е внесла злото в света, а

правата, добре разбрана любов е внесла доброто. Това са двете майки и двамата бащи, които раждат доброто и злото в човека. Как ще си обясните факта, че една и съща майка ражда две деца – едното добро и благородно, а другото – лошо, престъпно? Коя е причината, че в един и същ човек се раждат две чувства или две мисли – едната светла и възвишена, а другата – престъпна? Доброто в човека е родено от добрия баща и добрата майка, а злото – от лошия баща и лошата майка. Значи, човек се намира под влиянието па две различни начала: на доброто и на злото. Следователно, той трябва да различава двете влияния в себе си, да знае кой му говори. Някой казва, че Господ му говори, а същевременно прави зло. Той се самозаблуждава. Дето е Бог, там е доброто, там е любовта. Днес любовта иде в света да помогне на хората, да ги извади от невежеството, от заблужденията, от противоречията, в които сами са изпаднали.

Животът на съвременните хора е изопачен. – Кой го изопачи? – Падналите ангели и хората. Ангелите започнаха да го изопачават, а хората завършиха този процес. Бог е решил да изправи света, да го изчисти, затова допуща страданията, като процес на чистене. Пречистването става чрез тялото, чрез ума и чрез сърцето. Страданията на тялото са най-големи, на сърцето – по-малки, а на ума – най-малки. Когато страданията са много големи, човек изгубва съзнанието си. Така страданията се прекратяват. Не се страхувайте от страданията, но радвайте се на всичко, което иде да ви изчисти. Някой иска да обработи земята си, но, по нямане на инструмент, той рови с ръцете си, като къртица. Защо ще осакатява ръцете си? Защо ще си причинява излишни страдания? Някога е било необходимо къртицата да се зарови в земята и с яките си крака да си пробива път и да си търси храната. Тогава условията на живота са били много лоши. Днес условията са по-добри, но къртицата още не може да се убеди да напусне стария живот и да излезе вън. Сега условията на живота са по-добри и за хората, но и те мъчно се убеждават да

напуснат стария живот и да влязат в новия – в живота на любовта. И в любовта има страдания, но лесно се носят. В безлюбието страданията осакатяват, съсипват човека. Любовта иде да освободи човека от ненужните страдания, от сиромашията, от болестите и противоречията. Тя може да направи за човека всичко, каквото той пожелае. И, въпреки това, човек ходи тук-там да се моли да му помогнат. Пише любовни писма на един, на друг, но не получава отговор на писмата си. – Защо? – Моли се без любов. Молитва без любов не се приема. Работа без любов не е производителна. Мисъл без любов не дава плодове.

Всяко нещо, направено без любов, изчезва. Къде са Асирийското и Вавилонското царство? Къде е великата Римска империя? Всяка държава, която не е основана на любовта, ще изчезне. Днес насилието господства навсякъде: и във войните, и в обикновения, привидно тих и спокоен, живот на хората. Те мислят, че победата ще донесе мир и свобода. Не е така. Никоя война досега не е донесла мир и няма да го донесе.

Любовта ще донесе мира и свободата. Тя ще освободи хората от заблужденията им и ще ги задоволи. Светът ще се оправи, когато слънцето на човешката душа изгрее. Днес има условия за това. Няма по-лесно нещо за човека от това, да намери любовта в себе си и да я прояви. Но и по-мъчно нещо от това няма. За знаещия нещата лесно се постигат, за невежия – мъчно. Тръгнал си да копаеш злато в земята, но объркаш посоката. Вместо на изток, ти отиваш па запад и се отдалечаваш от мястото, Обърни се, направи ъгъл от 180° и ще намериш мястото, дето е заровено златото. Ти се отдалечаваш от любовта, а при това искаш да реализираш желанието си. Обърни се, направи ъгъл от 180° и ще намериш мястото, което търсиш. Знанието, богатството, любовта, които търсиш, са на изток, дето изгрява слънцето на живота.

Многозина питат, къде е любовта и как ще я намерят. Обърнете се на изток. Там е любовта, там е Бог. Обърнете ли се на запад, всичко

ще изгубите. Който отива на изток, печели; който отива на запад, губи. Ангелите, които напуснаха небето, за да търсят съкровища, изгубиха и това, което имаха. И хората, които напуснаха рая, за да търсят знание, богатство и слава, изгубиха всичко, което им беше дадено. Така сгрешиха и първите човеци. Всички хора са малджии, всички търсят богатство, заровено в земята. Кой човек не е желал да бъде богат, учен, силен, да има къщи, ниви, имоти, да се разхожда с файтон и с автомобил, да посещава концерти и театри? Не са лоши тези желания, но нищо не допринасят. В края на краищата, светът се е превърнал в голяма гробница, дето лежат костите на млади моми и момци, на майки и бащи, учители и ученици, свещеници и проповедници, управляващи, управляеми и т. н. Казвате: Красив е светът. – Кой свят е красив? Ако говорите За Божия свят, прави сте, красив е този свят. Но ако говорите за човешкия свят, дето се чуват пъшкания и вопли, мъчения и страдания, насилие и ужас – нищо красиво няма в него. Човешкият свят не може да ни радва. Човешкият свят не е нищо друго, освен драма, комедия или трагедия, в която сами себе си измъчват и убиват, сами себе си осмиват. Какво красиво има в такава драма или комедия? Откажете се от вашия свят, обърнете се на изток и влезте в Божия свят, в света на любовта, на вечния мир и радост, на вечния живот.

Често хората си въобразяват, че могат да постигнат много неща, да станат велики. Човек може да постигне нещо, докато се качва по планината, да стигне най-високия връх. Това е изкачване нагоре, до пълна възраст. Дойде ли до тази точка, повече не може да се повдига. Той е стигнал върха. Оттам няма изход: или в пропастта ще падне, или ще се върне назад. Връщането е за предпочитане пред падането в пропастта. Да се обърнеш в друга посока е за предпочитане пред връщането. Щом дойдеш до крайната посока, ще се обърнеш към Изток, към Извора на живота. Ще вървиш напред и ще слушаш гласа на Разумното Начало в себе си. Ако не слушаш този глас, ще паднеш в пропастта.

Един беден, но разумен човек, минавал през една гора и видял на пътя си голяма пропаст. Понеже през този път минавали много пътници, той се спрял за малко, да предупреди някои от тях, да не паднат в пропастта. По едно време той видял, че наближава един пътник, богат търговец, замислен в своите работи. Бедният се изпречил на пътя му и казал: Приятелю, отбий се надясно, да не пострадаш. – С какво право се изпречваш на пътя ми? Аз зная, къде вървя, не ми препятствай! Махнал с ръка и продължил пътя си. Едва изминал стотина метра и се чул вик. Богатият паднал в пропастта и започнал да вика за помощ: Братко, помогни ми да изляза от тази дупка. Бедният се приближил, хвърлил едно въже и му помогнал да излезе. След това казал: Нали те предупредих, че има опасност на пътя ти? Защо не ме послуша? – Ще слушам вече. Бързах, не исках да ме спират в пътя.

Следователно, когато Разумността ви говори, трябва да слушате. Не питайте, какво право имат да ви спират на пътя; не питайте, защо този простак ви дава съвет. Щом Разумността говори, слушайте я. Дали говори чрез дете или чрез възрастен, слушайте гласа ѝ. Дали прост или учен ви говори, щом съветът му е разумен, слушайте го. Прост човек е онзи, който говори без любов. Който говори с любов, е разумен. Слушайте гласа на Разумността в себе си. Този глас е гласът на любовта, която говори изключително истината. Следвайте гласа на любовта, погледа на любовта и нейните движения. Тя показва посоката, към която човек трябва да се движи. Изменете посоката па движението си, която води към стария живот и следвайте новата посока на любовта. Тя е път към Изток, дето цари абсолютна чистота. Ще кажете, че човек трябва да се чисти, да придобие поне частична чистота. Не частична чистота, но абсолютна чистота е нужна на хората. В новия път на живота ще има и драма, и комедия, и трагедия, но не като тези на стария живот. Трагедията на старозаветния се заключава в това, че отнели ябълката му и я дали на друг. Той плаче, страда, че отнели нещо от живота му. Трагедията на праведния се

заключава в същото, но той не страда. Той се радва и казва: Все едно е, дали аз ще изям ябълката или моят ближен. Значи, ако ти изядеш ябълката, това не е драма; ако ближният ти я изяде, това е вече драма. Аз поддържам онази драма или трагедия, когато ябълката минава от тебе в твоя ближен. Нека драмата влезе в тебе, а не само отвън да я изучаваш. Досега хората са страдали фиктивно. Когато страданието проникне дълбоко в душите им, светът ще се оправи. Съвременните хора не познават още истинските страдания. Те се мъчат, страдат, но душите им още не са засегнати. За да спечели човешките души, Христос дойде на земята и пострада. Така Той показа пътя на човечеството към спасение. Единствената сила в света, която желае доброто и щастието на човечеството, е любовта.

И тъй, върнете се от пътя, по който досега сте вървели. Престанете да тъпчете надясно и наляво, на запад и на изток. Една посока трябва да държите – нагоре, към любовта – перпендикулярът на живота. Като хванете тази посока, мислите, чувствата и постъпките ви ще станат светли. Щом светлината се яви, денят настъпва. Колкото повече се намалява светлината, топлината и силата, толкова денят се намалява и настава нощ. На старите казвам: Обърнете се под ъгъл 180°, дето младите вървят. Младите и старите трябва да се срещнат, а те се разминават. Тази е причината, дето и едните, и другите не успяват. Младите тръгват към изток, да търсят богатство. Като дойдат до известно място, те се разколебават и казват: Не е този пътят, ще вървим по пътя на нашите деди и прадеди. Пътят на старите е към запад. Не ходете по този път. Обърнете се и следвайте новия път – към Изток. Не търсете любовта там, дето дядо ти я търсил. Единственият път, по който можем да намерим любовта, е Христовият път – пътят към Бога. Като дойде голямото страдание, Христос каза: „Господи, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша". Най-после Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам духа си". Какво изгуби Христос, като се пожертва? Не само, че нищо не изгуби, но се прослави, велик човек стана. Докато човек

държи духа си в своите ръце, обикновен ще си остане. В който момент предаде духа си в ръцете на Бога, велик ще стане. Това значи, да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила и да станеш служител на любовта.

Помни: Следвай пътя към Изток. Това се постига чрез любовта. Люби Бога, люби ближния си, люби и себе си, за да намериш пътя, който води към Изток. Колкото повече се отваряш за любовта, толкова повече се приближаваш към Бога. Затова е казано: „Да възлюбиш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, душа и сила и ближния като себе си".

37 утринно слово от Учителя, държана на 12 септември 1943 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

УТРИННИ СЛОВА – XIII ГОДИНА (1943-1944)

ДВАТА ПЪТЯ

Ще прочета 5 гл. от Евангелието на Матея.

Много пъти сте чели тая глава и мислите, че я знаете. Човек знае нещата, само когато може да ги прави. Докато не се е научил да ги прави, той нищо не знае. Колко неща сте чели върху музиката, колко пъти сте пели, но докато не се научите да взимате вярно тоновете, не знаете, какво е музика, нито какво е пеене. Всичко в природата пее: и растенията, и дърветата, и птиците, и животните, но грамадна разлика има между пеенето на едните и на другите.

Прочетената глава представя една малка част от голямата беседа, която Христос държал на времето. Тя е част от едно цяло, което може някога да се възстанови.

Казва се: „Не тропай на едно място". – Кога не се тропа на едно място? – Когато играят хоро. Ако младият момък и младата мома играят на хорото и тропат само на едно място, това не е хоро. Който играе хоро, трябва да обикаля хорището. Друг е въпросът, ако се играе ръченица, но и при ръченицата има движение напред и назад, въртене, махане с кърпа.

Казва се за някого, че е религиозен. В какво се заключава религиозността? Кой човек е религиозен? Съществуват два вида религиозни хора: едни играят хоро, а други – ръченица. Така, именно, те се състезават. И едните, и другите искат да минат за праведни. Това е невъзможно. Не е лесно да станеш голям, не е лесно да станеш дълбок. Кой може да придобие дълбочината на океана? Казват за някого, че е набожен. – Кой човек е набожен? – Който има благоговение. В Индия има милиони богове. Ако си набожен, можеш ли да служиш на толкова богове? Колко време ти е нужно, да служиш на всеки бог по един ден? При това, на всеки ще служиш по особен

начин. Ти служиш на един Бог и не можеш да се справиш, а какво ще стане, ако трябва да служиш на много богове? Какво значи да служиш на много богове и какво – да служиш на един Бог? – Много богове подразбира много идеи. Един Бог – една идея. Как ще служиш на болния? – Изкуство е да служиш на болен. Трябва да знаеш, кога и как да го повдигнеш, да го обърнеш, да смениш дрехите му, да го завиеш, да му донесеш на време вода и храна. Деликатно трябва да го пипаш, да не му причиниш болка. Както и да го пипаш, той казва: Внимавай, болен съм. Днес малко хора са деликатни и внимателни. Много от съвременните хора имат необуздан език, не говорят добре. Те говорят безсмислени и неверни работи. Изучават Библията невярно; тълкуват я невярно и я прилагат невярно. Някой мисли, че няма друг като него. Прав е, няма друг човек като него. Той е особен екземпляр, няма подобен на него. Ако е праведник, няма друг да мисли по същия начин; ако е грешник, няма като него грешник. Всеки човек е особен екземпляр. Понякога праведният е по-лош от грешника, а грешникът – по-добър от праведния. Какво ще кажете на това? Някой иска да стане виден, богат, всички да говорят за неговото богатство, за къщата, за нивите, за говедата му. Смешно е да уповаваш на богатството си. Къщата ти е хубава, говедата ти са здрави, угоени, но това се отнася до тях. И това не е лошо, но направи онова, което нивата прави. Бъди и ти добър като нивата си. В какво се заключава доброто на нивата? Тя се отличава с безкористие. Каквото изработи и каквото расте на нея, нищо не задържа за себе си. Сееш жито, нивата го възраства. Ожънеш нивата, събереш житото, а за нея оставяш само стърнището. Задето се е мъчила, ти ѝ даваш стърнищата. След това казваш: Аз съм по-добър от нивата. Така постъпваш и в живота. Ядеш от чуждото, от онова, което другите са изработили, и минаваш за добър човек. За бедния, който работи цял ден, казваш, че умът му не достига, затова е беден. Питам: Чий ум е по-добър – на оня, който забогатява, или на оня, който обеднява; на оня, който пълни хамбара си, или на оня, който го изпразва?

Положението на оня, който пълни хамбара си, в едно отношение е добро, а в друго отношение – лошо. Като пълни хамбара си, той си създава неприятели. Оня, който изпразва хамбара си, минава за несретник или за будала, но с това той си създава приятели. Всички го обичат и познават. Ако си богат, ще те обичат за пълния хамбар, а не за тебе.

Мнозина се запитват, как да обичат даден човек. Много просто: ще го обичате за хамбара му. Срещаш млад момък, здрав, умен, красноречив. Младата мома се влюбва в него. – Защо се влюбва? – За пълния му хамбар. Той е богат, здрав, разумен, хубаво говори, обещава да й купи нови обувки, копринена рокля, да я разхожда с автомобил, да я води в странство. Тя ще се разхожда, а слугинята ще работи. След това, казват, че тая жена обича мъжа си. Обича го, докато хамбарът му е пълен. Щом се изпразни хамбарът, тя го изпъжда от къщата и му казва: Да си вървиш, не обичам празен хамбар. Той плаче, че възлюбената му го напуснала. – Защо го напуснала? – За да отиде на работа, да напълни хамбара си. Това е кривата философия на живота, която не трябва само да се констатира. Така постъпват хората и в религиозния си живот. Моли се човек на Бога и казва за себе си, че е религиозен. Защо се моли?

Един дервиш отишъл на баня и, според тогавашното разбиране, като Божи служител, не трябвало да се занимава с пари, затова не носел нищо в джоба си. Окъпал се хубаво и излязъл от банята. На вратата го спрял баняджията и го запитал: Къде отиваш? – Отивам си вече, благодаря, окъпах се хубаво. – Тая работа не става с благодарност, ще платиш за банята. – Нямам пари. – Като нямаш пари, защо си дошъл да се къпеш? – За Бога, пусни ме! – Ти си дервиш, трябва да знаеш законите – ще платиш. Поне 20 пари ще дадеш, не може без нищо. Дервишът започнал да се моли: Господи, или ми дай 20 пари да си платя, или събори банята. И наистина, случило се нещо особено: съборила се банята, вдигнал се голям шум. Баняджията се втурнал да види, какво е станало, а в това време

дервишът си отишъл. По пътя той видял, че един ходжа се моли и му казал: Аз зная, за какво се молиш. – За какво се моля? – За пари, искаш от Господа да ти даде нещо. И аз се молих на Господа само за 20 пари. Той предпочете да събори банята, отколкото да ми даде пари. Господ не се занимава с пари.

Сега и вие се молите. Някой ви донесе нещо, и вие казвате, че Господ послушал молитвата ви. Вие получавате отговор на молитвата, но не защото се молите. Въпросът е съвсем друг. Направили сте добро на някого. Тоя човек вижда, че се нуждаете от нещо и, за благодарност, ви отговаря пак с добро. Някои мислят, че Бог е горе някъде, на небето. Те се молят, и Той от там отговаря на молитвата им. Това е заблуждение, невежество. Молиш се за пари – невежество е това; молиш се за дрехи, за обувки – невежество е това. Набожният, като говори за любовта, знае, че тя разрешава всички противоречия. Това, което не разрешава противоречията в живота, не е любов. Може да е някакво състояние, което наричат любов, обич, но не е истинска любов. Да любиш, това значи, да живееш, да те грее слънцето през деня. Да обичаш, значи, да се грееш вечер на месечината. Какво ще придобиеш, ако се грееш на месечината? Плодовете не зреят на месечината; и благословения не идат от нея. Когато слънцето грее, благословенията идат на земята. Понякога и от месечината идат благословения, но те се различават от тия на слънцето. Който не разбира законите на живота, не прави разлика, отде идат благословенията. Ако искаш да работиш, ще отидеш на слънцето; ако искаш да почиваш, ще отидеш на месечината. Не можеш да се грееш на слънцето и да почиваш. Слънцето не обича да се греят хората на неговите лъчи и да почиват. Който иска да почива, нека се грее на месечината. Тя обича всички да се греят на нея и до почиват, а не да работят. Който отива на месечината, трябва да почива.

Хората се делят на светски и религиозни. Докато е светски, човек работи: прави къщи, прекарва пътища, строи фабрики, прокарва

железници. Като стане религиозен, той престава да работи и мисли само за почивка. Той казва: Аз работих много, сега трябва да почивам. Той посещава концерти и театри, разговаря се, почива, и вие, които ме слушате, сте религиозни хора. Едно ви е нужно – знание, да се научите да говорите истината. Никога не допущайте в ума си една невярна мисъл, в сърцето си – едно невярно чувство и в душата си – една невярна постъпка. Не давайте ухо на всичко, което се говори отвън. Някой слуша всичко, каквото се говори отвън, и го приема сто на сто вярно.

Преди няколко дена дойде един човек отвън и каза, че вечерта ще има бомбардировка. Богатите се уплашили много, задигнали част от богатството си и забягнали в близките села. Може да има бомбардировка, но може и да няма. Болният може ли да те бомбардира? Здравият може да те бомбардира, но болният – никога. Ако болният каже, че ще дойде да работи на нивата ти, не вярвай на думите му; ако здравият ти каже това, можеш да разчиташ на него. Двама религиозни се разговарят: единият е без работа, а другият заема висока служба. Първият моли втория да го назначи на служба. — Бъди спокоен, на мене разчитай; имам много познати, все видни хора, ще ти услужа. Първият чакал няколко седмици, но не получил отговор на молбата си. - Защо?— Видните хора отсъствали. Докато разчиташ на видни хора от Англия, Америка, Русия, да дойдат и да ти помогнат, много време ще чакаш. Не разчитай на видни хора. Който разчита първо на видни хора, а после на себе си, той служи на много богове.

Разчитай на себе си, на онова, което ти сам можеш да направиш. Ако съм цигулар и отида в някое село, няма да разчитам на бедните и на богатите хора, но ще започна да свиря и така ще се запозная с тях. В дадения случай, цигулката ще ми помогне повече, отколкото да се хваля с богатството си или с високото положение, което заемам. Хората не се интересуват от богатството ми, нито от високото ми положение, но от свиренето ми. Не говори нищо за себе си. Иди при

някой болен и му помогни да се излекува. Той веднага ще те пита: Имаш ли някакъв цяр, да ми помогнеш? Аз не се нуждая от хора, които са обиколили света, но се нуждая от истински учени, които могат да ми помогнат. Ако си онзи, който носи цяра, ти си добре дошъл. Често казвате, че имате любов. Ако вашата любов в даден случай не може да даде утеха на ума ви, каква любов е тя? Ако вашата любов не може да даде утеха на сърцето ви, каква любов е тя? Ако вашата любов не може да даде утеха на душата ви, каква любов е тя? Ще кажете, че се молите на Бога. Молитва, която не произлиза от любов, не е истинска. Молитва без любов е кална вода, образувана от пороя. От такава молитва нищо не остава. Ако глух човек свири на цигулка, той не може да се радва на свиренето. Който свири, трябва да свири за себе си, пръв той да се радва на свиренето си. Щом той се радва, и другите ще се радват. Ако сам не се радва, и други не могат да се радват. И певецът трябва да пее за себе си. Каквото правите, правете го първо за себе си. Затова Христос казва: „Болен бях, не ме посетихте; гладен бях, не ме нахранихте". Запитаха Христа: „Кога, Господи, си бил болен и гладен?" Христос отговаря: „Който направи това на един от малките, на мене го е направил, и той носи благословението. Който не го е направил на един от малките, и на мене не може да го направи. Той сам се излага на ограничения."

Мнозина искат да отидат на небето, без да знаят тамошния език. Ако кажат „добър ден", трябва да знаят езика на небето; кажат ли на друг език „добър ден", ще ги върнат назад. Там не се говори нито на български, нито на френски, нито на английски. Там се говори езикът на любовта. При това, как ще погледнете Господа? Ако Го погледнете, както сега гледате, пак ще ви върнат назад. Това е по човешки казано. Не е лесно да отидеш на небето. Не е лесно да станеш цар. Някой иска да стане цар, всички хора да го почитат. Какво е направил за човечеството, за народа си, за да го почитат? Той не е създал света, не е създал народа си. Той разчита на онова, което миналото е изработило. Всички хора разчитат на миналото. Те говорят за

миналия си живот, но на миналото не трябва да се разчита. Трябва ли да се разчита само на онова, което Христос е говорил преди две хиляди години? Той е говорил на тогавашните хора, а сегашните трябва да посеят Словото Му, да опитат неговия плод. Ако не направят това, те са на крив път. Във времето на Христа любовта е била такава, каквато е и днес. Каже ли някой, че не може да обича, това показва, че тръбичката му е тясна. Във времето на Христа тесните тръбички пущаха малко вода, но и сегашните тръбички не пущат повече. Обаче, големите и широки тръби и днес пущат толкова, колкото и във времето на Христа. Какво може да излезе от една градина, която се полива с тесни тръбички? Оня, който е поливал със Словото Божие, той носи Божествената светлина, топлина и сила в себе си. Той озарява човешките души. Той не знае, какво нещо е болест, недоимък, лоша дума. Дето минава, всички му правят път. И кучетата отстъпват пред него.

Минавам през едно село. Отдалеч още виждам няколко кучета, които се готвят да ме лаят. Понеже не искам да ме лаят, турям ръката си в джоба, изваждам един геврек и, като дойда до тях, начупвам геврека, давам на всички по едно парче. Те ме поглеждат недоверчиво, с което искат да кажат: Вярно ли е това? Наистина ли ни даваш геврек, или ще последва друго нещо? Много пътници са минавали през селото ни, но са ни давали такива ритници, от които хълбокът ни още носи техните следи. Казвам им: Опитайте ме, ще видите, как ще постъпя с вас. Те взимат геврека и с погледа си ми говорят, че не вярват още. Много пъти трябва да мина през селото, за да разберат, какъв човек съм. От един път те не правят заключение. Вярвам, че ще имат възможност да ме опитат. Колкото пъти мина през тяхното село, все ще им давам по нещо.

Помнете: Докато е на земята, човек постоянно се изпитва. Някой прави добро и говори за това, което е направил. Той трябва да се запита, за кого е направил доброто. Ако посееш нивата си, на кого правиш добро: на нивата, или на себе си? Като ожънеш житото, ти се

ползваш от него. Посадиш едно плодно дърво, което след няколко години даде плод. Кой се ползва от плода: дървото, или ти? Като знаете това, не казвайте, че правите добро. Преди да казвате, колко добрини сте направили, запитайте се, дало ли е плод доброто, което сте направили, и ползват ли се близките ви от тия плодове. Докато доброто не дава плод, то не ползва нито нас, нито нашите близки.

Често седя в стаята си и се чувствам неразположен. Търся причината за неразположението и намирам, че някой паразит ме безпокои. Отде е дошъл той? Или някой гост ми го е пренесъл, или аз съм го донесъл отнякъде. Питам тоя паразит, защо е влязъл в мене да ме безпокои. Той отговаря, че му е дотегнало между хората, дошъл да ме чуе, как говоря. Слушал за мене, че съм говорил хубаво. Питате: Паразитите говорят ли? Казвам: Това е алегория, от която и вие ще научите нещо. Паразитите са плодове на човешката мисъл. По тях познавате, какъв е човекът. Кога се почесва човек по главата? – Когато мисли много. Искам от някого да ми направи една услуга. Без да мисли, той веднага ми услужва. Искам от другиго услуга, но той започва да се почесва и мисли, да направи ли услугата, или не. Щом видя това, отказвам се от молбата си. И банкерът мисли много, да даде ли пари на заем, или да не дава. Ако искаш пари от някой банкер и видиш, че той се почесва отзад по врата, откажи се от неговата услуга. Тоя ден не е щастлив. Ако вземеш пари от банкера, работата ти ще пропадне. Излез от кантората и се пази, тоя ден да не взимаш от никого пари на заем. Ако правиш заем в петък, парите ще се пръснат. Ако взимаш пари във вторник, ще се скараш със съседите си. Изобщо, не взимай пари от човек, който се почесва отзад по главата. Ще кажете, че той може да е щедър. Рядко ще срещнете щедри хора. За непотребните неща те са щедри, но дойде ли до потребните, там няма никаква щедрост. Всички дават щедро гнилите плодове, но здравите задържат за себе си.

Къде се проявява щедростта на човека? – В любовта. Като люби, човек дава от себе си най-ценното. Това, което е ценно за него, е

ценно и за другите. Кое е ценното за човека? – Здравето. Следователно, ще поддържаш здравето си и ще го пазиш. Аз съветвам всеки здрав човек да отива поне един път в месеца при лекар да го преглежда. На болния казвам да отива при Господа, при Него да се лекува. Единственият, Който може да помогне на болния, е Бог – никой друг. Какво ще допринесат хората на болния? Нищо особено. Те ще му говорят небивали неща, които повече ще го разстроят, отколкото да му помогнат. Време е вече да отворим нов лист в живота. Ако говоря за любовта, а краката ми не я разбират, тя не е дошла още. Когато любовта дойде в мене – и главата, и ръцете, и краката, и сърцето, и душата ми – всяка клетка на моето тяло знае, че любовта цари в мен. Цялото тяло трябва да се радва на любовта. Очите ми трябва да се радват на любовта; ушите ми трябва да се радват на любовта; устата ми трябва да се радва на любовта. Всички хора трябва да се радват на любовта. Каква любов е тая, на която никой не се радва? Това значи, да проповядваш на хората онова, което не познаваш.

Казваш: Да обичаме Бога! Как ще накараш човека да обича Бога, ако не си го научил да обича тялото си, което Той му е дал? Как ще се молиш на Бога, ако сам измъчваш тялото си? Ти боледуваш, изнасилваш клетките си, ядеш, пиеш чрезмерно, а след това викаш към Бога за помощ. Какво ще Му кажеш, като дойде Той при тебе и види, че не си живял, както трябва? Ти не си дал нужната храна на тялото си, не си поел въздух, както трябва, не си поел светлината, както трябва. Ти не си постъпил честно със себе си: не си постъпил честно нито с ума, нито със сърцето, нито с душата си. Какъв човек си ти тогава? Вървиш намръщен, със свити вежди, недоволен си от всички. Може ли при това положение да не боледуваш и да не страдаш? За да се освободиш от болестта и страданието, потърси Бога. Само Той може да Ти помогне. Някой иска Христос да го посети. Христос ще те посети само тогава, когато си съвършено сам, и никой не може да ти помогне. Ако искаш да познаеш Христа, това може да

стане само тогава, когато се намираш пред най-голямото изпитание, когато никой не може да ти,помогне. Христос е последният, който ще те посети. Той е началото и краят на твоя живот. Бог посещава човека два пъти през живота му; когато се ражда и когато напуща земята. Онзи, Който те праща на земята, и Онзи, Който те посреща в другия свят, е Бог. Хората са в междината, дето работят всичко, каквото им попадне.

Сегашните хора не разбират дълбоко нещата. Мнозина казват за себе си, че всеки ден се разговарят с Господа. Преди известно време дойде при мене един млад, с бъдеще човек, който ми каза, че се разговарял с Господа. Зная, как се разговарял. Той мисли върху някой въпрос, разговаря се със себе си и счита, че Бог говори с него. Той се самозаблуждава. Минал край една градина с хубави, зрели плодове, пожелал да си откъсне един плод и твърди, че нещо му казвало отвътре, да си хапне от тия плодове. Това, което му проговорило отвътре, е неговото желание, е не гласът на Бога. Когато Бог проговори на някого, всички се радват. Ако откъснеш един плод само за себе си и казваш, че е твой, Господ не ти е проговорил. Да задържаш нещата само за себе си, това е човешко желание. Срещнеш един болен, радваш се. Срещнеш един здрав, не се радваш. Какво разбиране е това? Трябва да се радваш и на болния, и на здравия еднакво. Радвай се и на невежия, и на учения. Радвай се и на тоя, който знае да свири, както и на оня, който не знае да свири. Който знае да свири, ще весели оня, който не може да свири. И двамата ще бъдат доволни, Ученият ще говори на простия; здравият ще помага на болния; музикантът ще свири на оня, който не знае да свири. Това е Божественото. Всичко, каквото можеш да направиш за другите от любов, е Божествено. Ако някой ти говори с любов и желание да ти помогне, Бог говори чрез него.

И тъй, ако искаш да учиш музика, ще търсиш човек, който познава музиката в нейната дълбочина. Ако си болен, ще търсиш здрав човек, който живее с Бога. Всеки здрав човек, който живее в

съгласие с Божиите закони, може да лекува. Колко от сегашните, лекари, като хванат само ръката на болния могат да го излекуват? Това може да направи само оня лекар, който е абсолютно здрав и е свързан с Бога. От него изтича жизнена, магнетична сила. Ако болният се лекува при такъв лекар, той оздравява. Какво виждаме днес? Болни лекари лекуват болни; болни религиозни хора, които сами не са разрешили въпросите си, учат здрави хора. След това и едните, и другите се чудят, защо нямат успех. Невъзможно е болен да лекува болния, нито невежият да просвещава невежия. Невъзможно е човек, който сам не е разрешил важните въпроси в живота си, да просвещава другите.

Христос казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни." Някой казва, че иска да бъде съвършен, да прилага правдата. Няма по-страшно нещо от правдата. – Защо? – Защото правдата има две страни. От една страна тя съди човека, задето не се учил да свири; от друга страна тя го съди, задето не свири правилно. Разбере ли, че някой не иска да учи, тя заповядва да го затворят. Щом се яви в него желание да учи, тя го освобождава.

Сега аз ви говоря като на ученици и желая да ме разбирате. Приятно е да говориш на някого, който те разбира. Като говоря, някои се запитват, какво искам да кажа. Значи, те не разбират беседите. Защо не разбират? – Защото беседите ми са обвити в няколко опаковки. Това правя съзнателно, за да не ги цапате. Ръцете, мислите ви не са чисти. Дойде някой да слуша беседа, но се съмнява в думите ми, подозира ме. Щом се съмнява и подозира, и аз му се отплащам по някакъв начин – опаковам беседата. Той се чуди, защо нищо не разбира. Много естествено – болен е тоя човек. Как може да слуша и възприема правилно оня, който страда от коремоболие? Той се върти в леглото, не може да се успокои. Това е адът на земята. След това ще каже, че Господ го е забравил. Не го е забравил Господ, но той е забравил Господа. Болният се обръща към Господа с думите Господи, защо си се отдалечил от мене? Как ще се отдалечи Бог, когато

Писанието казва, че Той изпълва цялата вселена? Следователно, не Бог се отдалечава от нас, а ние от Него. Стремете се към новото, за да изправите мисълта си.

В какво се заключава новото? Ти си недоволен, гневен, не знаеш, какво да правиш. Запитай се, защо си недоволен, какво искаш. Ти си богат – недоволен си; имаш добър слуга – пак си недоволен. Докато не се научиш да служиш на другите и да ги обичаш, никога няма да бъдеш доволен. Ако не можеш да служиш на слугата си и не го обичаш, и той не може да ти слугува и да те обича. Без любов служене не може да има. Бог създаде света с любов. Той посещава хората с любов и на всекиго дава по нещо. Ако си градинар и отглеждаш различни плодове, дето отиваш, носи по една кошница от своите плодове с любов. Ти сам ги носи, не оставяй на другите да ги носят, защото ще ги оцапат. Всички недоразумения между хората се дължат на безлюбието. Дето е безлюбието, там недъзите се отхранват, както селяните отхранват прасетата. Какво правят със своите угоени прасета? Продават ги – търговия въртят с тях. Някой мисли, как да скрие своя недъг. Недъзите не се скриват, но се изправят. Отвори сърцето си за доброто, и недъзите ще те напуснат. Джобът ти е пълен с пари – давай и не желай да казват за тебе, че си добър. И това не е лошо, но по-добре е да даваш, без да очакваш похвала. Може и да не даваш, и това не е лошо, но даването и недаването произвеждат два различни резултата. Друг е въпросът, ако не даваш на пияницата пари.

Преди години бях в Америка, в Ню-Йорк. Веднъж ме срещна един човек, започна да ми говори на английски, да описва положението си: Имал болна жена, деца, беден бил, не могъл да ги гледа. Дадох му нещо, и той се отби в една кръчма. След два часа го срещам пак. Спря ме и започна да се оплаква от положението си. Той не ме позна, но аз го познах и му казах, че не обичам хора, които лъжат. Щом искаш пари за пиене, кажи си истината, аз и така ще ти помогна. След това го заведох в една гостилница, дадох една сума на

гостилничаря и казах: Дайте на господина ядене срещу тия пари. Ако не иска да яде, оставете го свободен, да си върви, а вие задръжте парите за себе си. Често хората се натъкват на желания, подобни на тия на пияницата. Роди се във вас едно желание, и вие искате да му услужите. Това желание ви казва, че има жена и деца, иска да му помогнете. Обаче, то не говори истината. Не задоволявайте това желание в себе си. То не иска да прави добро. Помагай на всеки човек, който е готов да прави добро. Отложи помощта си към оня, който е готов за доброто. Закон е да се дава, но той е за разумните. – На кого трябва да се дава? – На оня, който ви обича. На оня, който не ви обича, нищо не давайте. Христос казва: „Ако имаш две ризи, дай едната на своя ближен." Това се отнася до оня, който люби. Само любещият дава така и само на любещия можеш да дадеш. Даването изключва насилието. Който изисква насилствено, той е крадец и разбойник. Даването става по закона на свободата. И доброто става по закона на свободата. С други думи казано: Няма закон, който може да застави човека да дава и да прави добро. Хората на любовта са крайно внимателни, никога не искат повече, отколкото им трябва.

Един дервиш срещнал на пътя си един бей. Спрял го и помолил да му услужи с малко пари. Беят отворил кесията си, в която имало лири, сребърни и медни пари, и казал на дервиша: Заповядай, вземи, колкото ти са нужни. Дервишът погледнал към кесията и взел само 20 пари. – Вземи повече – казал беят. – Благодаря, толкова ми трябва. Ако взема повече, това е лакомство. Казвам: Човек, който мисли да се осигурява за месеци и години, не прилича на дервиша. Днес ти се нуждаеш от светлина, въздух, вода и от хляб. От тебе се иска само едно: да живееш според закона на любовта. Тогава, както се е погрижила любовта за днешния ден, така ще се погрижи и за утрешния. Това, че хората се оплакват и роптаят, се дължи на миналото. Сега хората воюват, бият се помежду си. – Защо? – Искат да турят нов ред в света. Те не знаят, че новият ред съществува. Кой може да наложи тоя ред? – Слънцето. Кой може да накара земята да

дава добри плодове? – Слънцето. Може ли месечината да накара земята да дава добри плодове? – Не може. На болния тя дава почивка, но не може да въздейства на земята, да я застави да дава плодове. Не разчитайте на малките лампички. На тяхната светлина не могат да зреят плодове и да оправят работата на хората. Само слънцето носи благословение на земята. Само слънцето на живота е в състояние да оплоди земята и възрасти семената на твоята душа, да развие твоята мисъл.

Често хората се питат, къде отива човек, като напусне земята. При Бога ли отива? Де ще отиде и как ще го приемат, това се определя от земния му живот. Както е живял на земята, такъв ще бъде животът му и в другия свят. Ако някой е водил нечист живот на земята, като отиде в другия свят, няма да го приемат в чистите апартаменти, но ще го пратят на баня да се изчисти. Като излезе от банята, ще го подложат на огън от 50 милиона градуса топлина, да изгорят в него и последните нечистотии и да светне. Ако главичката на една карфица се постави на тоя огън, всичко около него ще изгори. Тоя огън е нужен, за да унищожи всички вредни елементи, всички паразити, всичко нечисто и да остане само Божественото, на което може абсолютно да се разчита. В света няма по голям огън от огъня на любовта. Който люби, той е минал през огъня на любовта; той знае, какво значи огън от 50 милиона градуса. Тоя огън съгражда, а не руши. Който не се ползва от благата на любовта, прави и себе си, и окръжаващите нещастни. Без любов щастие не съществува. Всички неща, придобити без любов, носят нещастие и страдание. Значи, страданието и скръбта идат по пътя на безлюбието, а радостта и благата – по пътя на любовта.

И тъй, съществуват два пътя: ляв път – на безлюбието и десен – път на любовта. Ако вървиш по пътя на любовта, ще имаш един резултат; ако вървиш но пътя на безлюбието, ще имаш друг резултат. Любовта произвежда един род явления, а безлюбието – съвсем друг. Който не разбира любовта, казва: И без любов може. Един ден ще се

движиш в пътя на любовта, а на другия ден – в пътя на безлюбието. Значи, един ден наляво, на другия ден – надясно. Влезеш ли веднъж в пътя на любовта, там ще останеш. Който не иска да върви заедно с тебе, покажи му левия път. Всяка мисъл, която не е съгласна с тебе, да върви в левия път; всяко чувство, което не е съгласно с тебе, да върви в левия път; всяка постъпка, която не е съгласна с тебе, да върви в левия път. Всички добри мисли, чувства и постъпки, които са съгласни с тебе, вървят в пътя на любовта. Това, което е в съгласие с човешката душа, иде от Бога. Това, което не е в съгласие с човешката душа, не е от Бога. Казано е в Писанието: „Блажени нищите духом. Блажени кротките. Блажени нажалените. Блажени милостивите. Блажени, които гладуват и жадуват за правдата. Блажени миротворците". Като четеш блаженствата, и ти трябва да бъдеш от тия блажени.

„Блажена нищите духом. Блажени миротворците". Можеш да бъдеш нищ духом, без да си миротворец. Само оня е миротворец, който носи мир между хората. Може ли да се нарече миротворец оня, който не внася мир между хората? Стремете се да бъдете блажени, да придобиете блаженствата като семена в живота. Сладки са плодовете на блаженствата.

Помнете: Както блаженствата имат плодове, така и Духът има плодове. Например, любовта е плод на Духа. За коя любов се говори? – За творческата, за любовта, която съгражда и която носи светлина. Изгряващото слънце подразбира любовта. Често слънцето е скрито в облаци. И облаците, и дъждът са потребни. Какво прави земеделецът, ако няма влага и дъжд? Българинът знае, че ако една година няма дъжд, глад го очаква. Както житото има отношение към влагата, така и сърцето има отношение към любовта. Любов, която не повдига сърцето, не е истинска. Ако сърцето не се храни с любов, не може да се прояви. Душа, която не се храни с любовта, не може да се прояви. Дух, който не се храни с любовта, не може да се прояви.

Днес всички говорят за любовта, въпреки това са недоволни, бедни, страдащи. И вие сте в същото положение. Очаквате да отидете на оня свят, там да се задоволите и разбогатееете. Чудно нещо, толкова години ви говоря за любовта, но и до днес не сте я приложили! Идете тогава на другия свят и вижте, какво ще научите там за любовта. Ако на земята не възприемете и приложите любовта, на другия свят нищо няма да научите. Някои се страхуват от любовта, да не ги заблуди. Любовта е чиста, бистра вода. Чистата вода не причинява пакости. Колкото пъти и да минаваш през чиста вода, тя няма да ти причини никаква пакост. Обаче, мътната, нечиста вода, всякога оставя нещо лошо в човека. Добрият човек е чиста вода, която носи благословение за всички. Дружи с добър човек, и не се страхувай. Лошият човек, със своите мисли и чувства, все ще остави нещо лошо в тебе. Пази се от дружба с лош човек. Ако чрез Божественото в себе си не можем да внесем чистота в света, какво сме придобили? Любов, която не носи чистота, не е истинска. Любов, която не носи здраве и благословение, не е истинска. Любов, която носи чистота, здраве и блага на хората, е истинска, Божествена любов. Стремете се към тая любов, и то доброволно, без насилие. Ако ви насилят, това е безлюбие. Казвате, че се страхувате да проявите любовта си към някого, да не се качи на главата ви. Зависи, кого сте обикнали. Ако обичате муха, тя ще се качи на главата ви. Ако обичате кон, вие ще се качите на него. Различавайте хората, за да знаете, как да проявявате любовта и какво да давате на всеки човек. Колкото и да говориш за любов на мухата, все муха ще остане. Тя постоянно ще те безпокои: ще каца на носа ти, на лицето ти, докато я изхвърлиш навън. Не можеш да направиш мухата любеща, добра и щедра.

Какво се иска от човека на любовта? Ако искаш да придобиеш любовта, ще пожелаеш светъл ум, добро сърце, широка душа и силен дух. Само любовта внася светлина в ума. Само любовта внася мекота в сърцето. Само любовта внася широта в душата и сила в духа. Желая ви да бъдете умни, добри, широки и силни, да не се оплаквате от

живота. Ако заболеете, хванете болестта и я изхвърлете навън. Ако ви заболи крак, намажете го с дървено масло, помилвайте го и кажете: Толкова години си ми служил безкористно, сега и аз ще ти послужа. Дайте почивка на крака си, без да се страхувате от болката. Ако не постъпваш благородно със себе си, никога не можеш да проявиш благородство към окръжаващите. Ако не постъпваш благородно със своите ръце, крака, очи, уши, нос, как ще постъпваш с другите хора? Както се отнасяш със себе си, така ще се отнасяш и към другите хора. Едно е нужно на сегашните хора – добра обхода.

Съвременният свят е пълен с певци, музиканти и учени. Много певци и музиканти има, но всеки трябва да се запита, като пее и свири, раждат ли се повече плодове. Ако дърветата дават изобилно плодове, певците и музикантите са пели и свирили добре. Не раждат ли дърветата много плодове, музикантите не са свирили добре, и певците не са пели хубаво. Някой казва, че обърнал много хора към Бога. Как ги е обърнал и какво е обърнал в тях? Ако обърнал кесиите им, а сърцата им не е обърнал, това не е никакво обръщане. Друг е въпросът, ако обръщате пълната кесия на човека, който се дави. Тежката кесия ще го отнесе на дъното на морето. Тежка е човешката кесия. Има звезди във вселената, на които материята е 22 000 пъти по-тежка от материята на водорода. Какво ще стане с вас, ако вземете една малка част от тази материя? Ще се намерите на дъното на океана. Ако кесията на човека е от такава материя, той веднага ще потъне във водите на океана. И след това трябва да дойде друг човек отвън, да го спаси от смърт. Следователно, за да не потъва, човек се нуждае от леки мисли, леки чувства и леки постъпки, да не се претоварва неговата кесия.

Стремете се към любов, която носи светлина за ума. Стремете се към любов, която носи мекота и топлина за сърцето. Стремете се към любов, която разширява душата и усилва духа. Тая любов прави човека щедър, готов на всякакви услуги и жертви. Това е истинската, правилна любов към Бога. Такива хора са нужни за България, за

Франция, за Русия, за Англия, за Америка, за целия свят. Това са хората, които ще служат на новото, на бъдещия ред в света.

Радвайте се на слънцето. Радвайте се на месечината. Радвайте се на звездите. Радвайте се на всичко, което съществува в света. Радвайте се на малките работи, както се радвате и на големите.

1-во Утринно Слово от Учителя, държано на 10 октомври, 1943 г. 5 ч. с., София – Изгрев.

СИНОВНО ОТНОШЕНИЕ

"Добрата молитва"
91 псалом
"Молитва на Царството"
"В начало бе Словото"

Ще прочета 5. глава от Евангелието на Лука.

"Духът Божи"

Интересен е този пасаж в главата. Като не намериха място през вратата да влязат, отвориха покрива и оттам пуснаха болния. Ако днес това би се случило - да отпорят покрива и да внесат болния, ще ги дадат под съд. Ние похвалваме смелостта да разкрият покрива, да развалят къщата. Аз предполагам, че къщата не е била модерна, съвсем еретия е била. Ако беше такава здрава, с такъв таван, както сега ние имаме, нямаше да могат да отворят тавана. В дадения случай похвална е смелостта. Смел трябва да бъде човек, макар да направи погрешка. За предпочитане е да бъде смел, отколкото да бъде страхлив. Страхът и той е намясто. Например заекът ако иска да се бори, намясто ли е? Ако той се бори с някоя мечка, какво ще стане? Той трябва да плюе на краката си, да бяга. Да го няма. Не се изисква голяма смелост. Но един човек да бяга от една пчела, която го гони. Случва с човек да бяга от мухите. Маха с ръце, гони го пчелата и той бяга. Смешно е. Той трябва да се изправи нагоре, да я духне. Пчеларите си турят було. Пчелите ги е страх от вятъра. Всичките бягат и влизат в кошера си. Смешно е, когато човек употребява задушливи газове срещу пчелите. "Ако не дадете мед, изтравяме ви всички."

Има нещо в живота, което е добро. Всеки ден трябва да прилагаме по нещо. Вземете един художник, който започва една картина и туря основните черти - най-първо челото, носа, брадата на

човека, ще направи една скица. Оттам започва да рисува картината. Ден след ден прилага по нещо, ако рисува с креда или с черен молив или ако рисува с бои. Ако бърза, няма да направи картината. Има художници, които правят скици. Малко художници съм срещал, които турят на човека неговата доброта такава, каквато е. Някой път художникът направи човека по-добър, отколкото е. Някой път го направи по-лош, отколкото е. Някой път го направи по-смел, отколкото е. Някой път го направи по-страхлив, отколкото е. Някой път го направи по- красив, отколкото е. И в единия, и в другия случай нарисуваното не зависи от него. Може би, като го нарисува по-страхлив, художникът е страхлив. Като го нарисува по-смел, художникът е смел. Художникът рисува картината такава, какъвто е той.

Та сега и вашето разбиране е такова. Щом ви говоря, вие ще разберете, както вие разбирате. Вие си имате една мярка. Тази мярка не е лоша. Само по някой път вие по един милиметър изяждате от мярката. Бързате. Кое е по-добро - човек да увеличава нещата или да ги намалява? В единия случай е добро, когато гощаваш един гост, който дошъл, - дай му изобилно да яде. Да има добро мнение заради тебе. Когато ти сам ядеш някое ядене, ти не преяждай. Гостенинът ти нека преяде, дай му хубаво да се наяде, да го заболи коремът, пък да си върви. Дай му изобилно, какъвто човек и да е. Като му дадеш изобилно, той заслужава да го боли коремът. Ако не му дадеш изобилно, той ще намери погрешка, ще каже: "Какъв скържав човек." Дай му изобилно, практично е това. Един гостенин колко ще изяде? Той не може да изяде един самун. Има такива малки самунчета - може да изяде, но не може да изяде от големите. Едно кило, две кила да изяде, трябва да е герой.

Аз съм чувал за един българин - разправяха един анекдот във Варненско - хванал се на бас да изяде едно агне. Този, който разправяше, казваше, че агнето било дванадесет килограма. Казвам - малко е преувеличено. Може би живо да е тежало дванадесет

килограма. Като се одере кожата, като се изчисти, предполагам, осем кила да е било. Като ял агнето, изяли един голям хляб от два килограма, а отгоре изял една ока халва. Виждам, че е преувеличено. Българинът представя нещата преувеличени. Той много увеличава и много намалява. Казвам, българска черта. Но четох един американски писател, който изучавал хората, които обичат да ядат. Един такъв човек влязъл в едно заведение в едно сиропиталище, гдето била приготвена закуска за седемдесет деца. Изял закуската на всичките деца. Един друг влязъл на едно място, гдето било приготвено обяд за двадесет души и него изял. Този надминава българина. Като прочетох това, оттам насетне започнах да вярвам, че това, което казват за българина, е вярно.

Казвам, потребно ли е многото ядене? Не е потребно. Не е в реда на нещата. Нас природата ни опитва. На някои хора дава много, за да ги опита какви са. Един слон с едно кило ориз не се задоволява. И с десет кила не се задоволява, и с двадесет кила не се задоволява, и с тридесет кила не се задоволява. За една закуска му трябват още повече. Ако имаш един син, който изяжда по двадесет-тридесет кила ориз на ден, ако имаш две дъщери, които изяждат по тридесет кила ориз, двама сина и две дъщери по шестдесет - сто и двадесет кила ориз, не зная колко струва.

Ние за бъдеще не се нуждаем от многото ядене Трябва да скъсяваме яденето. Сега много работим и яденето. Вследствие на това повече от хората умират от ядене. Може би деветдесет и пет процента от хората умират от преяждане, а само четиридесет и пет процента от други работи. Много бързат хората, в яденето не подбират храните. Като седнат, лакомия има. Яденето е един велик процес на любовта. Човек, който не се храни с любов, всякога страда. Помнете едно нещо. Деветдесет и пет процента от хората страдат от преяждане. Като ядат, не благодарят, все са недоволни от нещо. Ще намерят, че яденето не е на- място, че хлябът е сух, много работи има, които препятстват.

Едно хигиенично правило е - човек трябва да благодари за хляба, който му е даден. Ако са ти дали лошо ядене и лош хляб, това показва, че ядеш без любов. Аз не съм видял човек, който благодари на Бога, да има лошо ядене. Всякога, който благодари на Бога, ще му донесат хубаво ядене. Няма изключение - подобното подобното привлича. Любовта всякога привлича хубавата храна, а безлюбието привлича лошата храна. Когато хората започнат да грешат, лошо ядене има.

Запример сегашните хора се бият, вършат нещо, което не е по волята Божия. Ние мислим, че е естествено милиони хора да се избиват. Това не е волята Божия. Това не е предсказано. Понеже хората се отклониха от Божия път на любовта, мъдростта и истината, войната е като резултат. Вследствие на това дойде дажба по сто и петдесет грама масълце, по петдесет грама месце. Захарта се съкрати, хлябът се съкрати, месцето се съкрати. Най-здравите хора отиват на бойното поле да копаят окопи, подземия, бункери, укрепления. Според мене, когато един човек е лош, той е военен, въоръжил се той вече на бойното поле. Въоръжен е от главата до петите. Не му върви. Защо? Светлината е сила. Умът, който трябваше да възприеме само хубавите работи, се ангажира в една много долна работа. Човек трябва да воюва в света. Но за да воюва, той трябва да бъде най-умен, най-добър и най- силен. Не си ли най-умен, най-добър и най-силен, не воювай с никого. Като станеш, тогава воювай. Ще знаеш как да воюваш. Когато ти искаш да воюваш, с какво трябва да се въоръжиш?

В Писанието се казва да воюваш. Запример след тази война трябва най-малко тридесет години да работят милиони жени и мъже, за да поправят една погрешка. За всичките хора, които се избиват, за да се преродят, трябват майки. Трябва майката деветнадесет години да работи и милиони майки трябва да работят, за да се поправи погрешката. Най-малкото двадесет и пет-петдесет милиона майки трябва да работят, за да поправят тази погрешка.

Сега аз правя едно сравнение. По някой път казваме - хората са неразумни, бият се. Всяка лоша мисъл във вас, тя е впрегната с кръвопролитие. Има една голяма сръдня във вас. Или скарат се двама души, като се скарате и се разгневите, пет милиона клетки умират във вас. Двама души се карат - десет милиона клетки измират. Знаете ли какъв разход е това? След туй вие се усещате убити духом, нямате разположение. Казвате: "Така съм наследил чертите от баща си и майка си." Не е вярно това. Някой казва, че е роден от Бога - и се сърди. Питам, той тази сръдня откъде я взел? Някои казват, че по пътя на Христа вървят. Виждаме, че Христос веднъж взе бича, но втори път никога не употреби този бич. Видя, че много скъпо струва. Влезе вътре и казва: "Ревността на този дом ме изяде." Ние употребяваме в този смисъл. Христос искаше да покаже в духовно отношение - всичките лоши мисли и желания и постъпки, които са в човешката душа и човешкия дух, човек трябва да ги изхвърли навън. Ако така не разбираме ние тази постъпка и мислим да изгоним от църквата хората, светът никога няма да се поправи. Църквата сме ние. Ако ние не изпъждаме тия, които търгуват в нас, не разбираме. Може да изпъдите поповете и владиците, но светът няма да се поправи. Онези, които искат да слугуват на Бога, неговият храм трябва да бъде чист. Като дойде Христос в неговия храм, да няма нужда той да образува бич и да ги изпъжда навън.

Щом постъпваме грубо, не разбираме Божията любов. Докато любовта ни царува, има неща, които са допуснати. В тъмнината се допущат много работи. Светлината не допуща погрешките. Ние искаме човечеството да се поправи, не знаем, че тъй както светът е създаден, е много добър. Криво схващате. Хората са развалили света. Бъдещите поколения, които ще дойдат, не са развалени, но много поколения, които са заминали, са развалени. Съществата, които живеят на земята, не всички са лоши. В невидимия свят има същества, които са добри, има, които са лоши. Наполовина са добри и наполовина са лоши. И в рая този закон може да ви го приведа.

Писанието казва, че Бог създаде човека първоначално по образ и подобие свое. Създаде един Адам, който сгреши. А онзи Адам, който беше направен по образ и подобие, той не сгреши. Вторият Адам, който беше направен от пръст и имаше дихание Божие, той сгреши. И Ева, която беше направена от него, и тя сгреши. Казано е първо - Бог направи човека по образ и подобие свое. После се каза, че направи Бог човека от пръст. Всеки човек, който е направен от пръст, и всяка жена, която е направена от пръст, те имат слабост, ядат повече. Някои казват, че човек е направен от кал. Не е направен човек от кал, но от най- хубавата пръст, която съществуваше на земята, от нея Бог направи човека. От най-хубавите здравословни клетки той създаде тялото на човека. Ако дойде сега един съвременен лекар - заболял някой от менингит или образувал е някой тумор в главата, отварят черепа и изваждат тумора от главата. Или се образувал някой тумор в стомаха. Сега всички страдат от тумор, от живеница.

Казвате, защо са тия болести? Болестите са резултат. Всякога, когато имате намаляване на любовта, намаляване на мъдростта, намаляване на истината или намаляването на живота, отслабването на живота, намаляването на знанието, намаляването на свободата, болестите идат. Когато човек се ограничи в свободата си, когато човек се ограничи в знанието си, когато човек се ограничи, болестите вече естествено идат. Тогава всеки човек, който иска да бъде здрав, той трябва да увеличи количеството на любовта, на енергията, която иде. Ако вие увеличите, отвсякъде ще вземете тази енергия. Ако увеличите тази енергия, която иде от слънцето, слънцето изгрява, вие не се радвате. Вие сте така заняти с вашите работи, че десет пъти да изгрее слънцето, не го виждате. Ако ти се радваш, че слънцето изгряло, ти си внесъл в тебе един нов живот. Ти, като го гледаш, казваш - направил си Господ една играчка.

Сега обвиняват слънцето, че ни пече, че образува какви ли не болести. Ако го нямаше слънцето, щеше да има толкоз зверове, толкоз змии по земята, че хората нямаше да могат да живеят. Не че

слънцето ги създава, хората ги създават. Слънцето ли създава едно оръжие, един параход? Човек го създава. И той злоупотребява със слънчевата енергия. Често злоупотребява с благата. Имаш изобилие, няколко хиляди килограма ябълки. Не ти дава сърцето да дадеш някъде повече. Те дълго време не може да траят и като започнат да гният, пуснеш ги евтино, развалят се ябълките. По някой път хората продават много евтино развалено сирене, развалено масло. Прясно масло ще го купиш като на черна борса - четиристотин-петстотин лева килото. Ако ти се развали, за петдесет лева може да ти го дадат. По някой път някои наши долнокачествени мисли много евтино ги продаваме. А за някои скъпо вземаме.

Имайте една права мисъл. Една добра мисъл по никой начин не може да я продадеш. Едно добро желание по никой начин не може да го продадеш и една добра постъпка не може да я продадеш. Ако ти се опиташ да я продадеш, ти ще загубиш всичкото. Добрите мисли, добрите желания, добрите постъпки често те се отделят, те са живи. Щом намерят, че ние не сме готови, те се отделят, напущат ни.

Следователно за добрите мисли, за добрите желания и добрите постъпки Писанието казва, че Бог ще изпрати духа си. Защото Божественият дух е, който носи хубавите мисли, желания и постъпки. Защото, ако ние мислим, че сами ние по себе си, каквито сме, че можем без Божия дух, то е едно криво разбиране. Когато идат хубавите мисли, то е Божественият дух, това е Божествената енергия, която слиза, живата енергия, която слиза от Бога в нашите души. Дойде някой човек, който има свежа мисъл, някой казва: "Ти си загазил, от тебе човек няма да стане." Дойде друг и ти казва: "Ти ще оздравееш. В два деня ще оздравееш." Мислиш, че животът ти няма смисъл. Друг ти казва: "След няколко деня ще се подобри положението."

Мощна сила е мисълта. Само по някой път вие се обезсърчавате, по причина на окръжаващата среда, окръжаващите мисли на хората имат такова влияние. Ако двама силни хора те хванат за ръцете, ще те

държат, не може да се отскубнеш от тях. Ако се намериш между двама души, които са силни, те те връзват, те ще наложат своята мисъл, те те водят, където искат. Не където ти искаш. Не мислете, че в умствения свят може да бъдем свободни. В умствения свят може да бъдем свободни, когато сме под покровителството на мъдростта, под покровителството на истината и на любовта. Вън от любовта никаква свобода няма.

Някои хора говорят за свобода. Бог, който ни дава живот, е ограничил изобщо живота, защото единствените свободни неща в живота, това са любовта, мъдростта и истината. Животът е свободен, знанието е свободно. И свободата как може да я наречем? Нuе често казваме: свободен човек. В свободата има живот, в свободата има знание. Свобода, в която няма живот, не е свободна. Свобода, в която няма знание, не е свободно. Що е свобода? Аз - казва - съм свободен. Защо си свободен? Да правиш глупости? Това не е свобода. Ако можеш да подобриш живота си, това е свобода. Ако можеш да подобриш състоянието на ума си, ти си свободен. Щом не може да подобриш ума, не си свободен. Ако не може да се освободиш от всичките препятствия, които са в тебе, не си свободен. Животът е, който освобождава човека, а зад живота седи любовта. Зад любовта седи Божественият дух.

Всички искаме да бъдем свободни. Понеже, като станем напълно свободни, ще бъдем безсмъртни. В сегашния живот на земята свобода няма Свободата в нас иде чрез светлината. Както светлината е свободна, така и ние трябва да бъдем свободни. И мисълта ни трябва да бъде свободна. Свободата иде чрез въздуха. Както въздухът иде, така и ние трябва да бъдем свободни. Ние трябва да бъдем свободни както водата, която тече вътре. Тази вода си върви свободно. И ние трябва да бъдем свободни, тъй както е хлябът. Този хляб, който иде от слънцето, той влиза в разните растения, влиза и в нас.

Христос казва: "Аз съм живият хляб, който слиза. Който ме яде, ще има живот в себе си." Значи всяка храна е жива. Някои искат да им

говори Христос. Едно житно зърно е Христос. Една круша е Христос, който казва: "Ако ме ядеш, ще имаш живот." Една диня или гроздето, което ядеш, то е Христос, който казва: "Ако ме ядеш, ще имаш живот." Ние чакаме Христа отвън. Христос е в храната, той казва: "Аз съм живият хляб." Той е във всичките плодни растения и трябва човек да е проблеснал да види. Като погледнем, ще видим до каква степен на развитие сме достигнали. Аз, ако имам една градина, като мине някой, дам му един плод. Така му проповядвам? Аз ако искам да стана проповедник, за бъдеще щях да стана един градинар, ще насадя 20-30 плодни дървета и кой как мине, ще давам от плодовете и ще проповядвам без пари. Вие искате по един начин да проповядвате на хората. Тогава ви препоръчвам, ако нямате градина, идете лятно време и насадете един бостан с дини и кой как мине, давайте му по една диня. Казвате: "Кой ще си губи времето?" Сега не си ли губи времето? Всички ние сме, които си губим времето. Седемдесет-осемдесет години като живеем, станем смешни. Считам човек, като остарее, стане хилав, е гнил плод. Семето, което е в него, трябва да го садите. За идущата година тази диня ще се развали, нищо няма да струва.

Ние в новото учение трябва да запазим своята свежест. Човек не трябва да живее вечно на земята. Защото земята не може да му даде условия. След като живееш сто и двадесет години, вече се наситиш, тогава свободно напуснеш тялото си. Тялото за тебе да бъде една дреха, която може да събличаш и обличаш. Ще благодариш на тялото, че толкова милиони клетки работили за тебе. Като се върнеш, ще ги оставиш свободни да живеят. Те са милиарди души, които са дошли да работят за човека.

В сегашната война чудно е как човек се е организирал. Това са милиони хора, четири-пет милиона хора. Храна трябва навреме, оръжие трябва. Какви превозни средства трябва да имат, всичко да се предвиди. Позицията е някъде, имат болни, всичко е така чудно наредено. Казвам, тия хора четири години се бият, каква организация

имат. Добра страна е това. Зад войната виждам друдо. Тази война не е човешка. Ако конете отиват да се бият, не са конете, които доброволно отиват. Конете, като се бият, има хора наоколо. Онзи взел шашка, конят тича, гони противника. Този кон, който се е научил да гони, от само себе си ли гони? На всеки кон има войник. В тази война, гледам, в тази война на хората се качили духове, не са един, не са двама, качили се ù препускат. Казват: "Кога ще се свърши войната?" Когато всъдниците слязат от хората. Докато са на гърба, войната ще продължи. Войната всякога става в нощ, не става в ден. Нощно време се бият хората. Сега на земята имаме тъмна нощ. Вие мислите, че е ден. Нощ е. В съзнанието на хората има тъмнина. В обикновения живот, ако убиеш един човек, съдят те, ще те турят десет-двадесет години в затвора. Някой път може да ти турят смъртно наказание. Във време на война, ако убиеш десет-двадесет души, ще ти дадат кръст, не те турят в затвора, минаваш за герой. Личният морал е по-напред от обществения морал.

Та казвам, колективно народите са останали много назад и цялото човечество е много назад. Човечеството трябва да прогресира. Сега някои говорят за пророчества. Така не се пророчества кой ще победи. Иде едно ново слънце към земята, приближава се. Щом изгрее първият лъч, и войната ще престане. Хората ще разберат, че те като се бият, не е право. Двама братя се бият - и двамата са пияни. Изтрезнеят, ще си подадат ръка. Днес християнските народи какво печелят, кажете ми. Както евреите не разбраха Христа, така и християнските народи не приемат Христовото учение. Тия хора, които се бият, това е несъобразно с християнството. Войната е езическо учение. Да убиваш, това е езическо. Писанието казва: "Той отначало беше отцеубийца." Кой е той? Това са черните братя. Нищо повече.

Казвам, любовта изключва убийството. Човек няма право да убива. За Бога друг е въпросът. Един грънчар може да прави, каквото иска. Право е на Бога да убие, но ние, хората, нямаме това право. Ако

войната е от Бога, намясто е. Ако войната е от нас, не е на- място. Един кон вкъщи, като ми счупи крака или като ме умъртви, мислите ли, че ще му простят? Веднага куршум го чака. Ако искате да имате един възглед.

В съзнанието на съвременното човечество има една тъмна нощ - Кали-юга. Човечеството отвън има най-хубавите условия. Съвременното човечество се намира под Кали-юга. От съгрешаването на човечеството досега се намира там. Християнството дойде да каже, че това време се свършва. Кога? В сегашния век изтича Кали-юга. Като мине Кали-юга, черният век, ще настане светъл век. Светлите братя идат на земята. То е новото, което иде в света.

Казвам, когато те дойдат, хората ще ги видят. Някои от тях ще се въплътят, някои ще се вселят, но ще бъдат видими навсякъде. Те ще пишат така: не е позволено да се бият хората, не са свободни да се бият. По правилни начини ще разрешат въпросите, всичките спорни въпроси. В една война какво печелят хората? Хиляди и милиони хора измират. Какво са спечелили хората? Тия хора трябва да са работили върху това. Всинца, гледам, вие сте заинтересовани кой ще спечели войната - германци ли, руси ли, англичани, американци. Пророкуват, гледам, пророци има.

Казвам, горко на ония хора, на ония народи, които не вървят в Божия път. То е пророчество. Бог е против синовете на непослушанието, които не вършат волята му. Всичките хора са под един знаменател. Пред Бога и германци, и руси, и англичани са на една степен. Нито германците са такива, каквито Господ мисли, нито русите са такива, каквито Господ мисли, нито англичаните. Всичките не са такива. Пред Бога са съвсем другояче. Пред Бога всичките народи са непослушни. Всеки народ преследва своите интереси, не следва интересите на Божието Царство. Сега те имат свои лични интереси. За бъдеще ще дойде другото. Най-първо един народ, един човек да има интересите на Бога. Всичко, с което разполага, не е негово. Слънцето, с което разполагаме, не е наше. Звездите,

растенията, земята не е наша. Ние сме дошли като наематели, Господ ни опитва. Според какъвто живот живеем, туй ще ни въздаде. По някой път добре желаете, туй, което помислите, е хубаво. Защо искат германците, русите или англичаните да победят? Аз бих желал мъдростта да победи. Аз бих желал любовта да победи. Аз бих желал истината да победи. Аз бих желал животът, знанието, свободата да победи. Аз бих желал движението, учението, работата да победи. Ето нещо, което да желаем: любовта да победи, то е победа. След като победи любовта, ще дойде животът. След като победи мъдростта, ще дойде знанието. След като победи истината, ще дойде свободата. Ние като победим, какво ще придобием? Едни ще бъдат потиснати, други - свободни.

Казвам, имайте една ясна представа. Светските хора може да мислят, каквото искат, но вие така да мислите, погрешно е. Не само погрешно, но и е грешно. Ние трябва да се молим да дойде светлината, да дойде този ден на светлината. Светлината да озари всичките народи, да видят, че този път, по който вървят, не е прав. Начините, които употребяват при воюването, не са прави, не са човечни. Разбирам, един човек да го набиете, ако се биете. Ако се бият в бъдеще, с ябълки ще се бият. Ще напълнят джобовете с ябълки. Този го блъсне - с една ябълка, онзи го блъсне - с друга. Казвате - смешна и глупава работа. Считате, че сегашната работа е много умна. Воюването с ябълки е по намясто, отколкото сегашното.

Някой път ние се възмущаваме. Някой не се е отнесъл с мене, както трябва. Казвате: "Кой съм аз, знаете ли? Откъде ида посланик, знаете ли? Как да ми не дадете почит!" Щом си посланик на някоя държава, трябва да зачиташ законите на държавата. Ако не зачиташ законите на държавата, ще те изпъдят. Като си посланик, не значи ти да разполагаш. Ще зачиташ законите на държавата и те трябва да зачитат твоите права.

Като идем на земята, трябва да зачитаме правата на земята и тя да зачита нашите права. Тогава се ражда един контакт. Срещате се

двама, но един друг не се познавате и се критикувате. Не е лошо човек да бъде kpumuk. Вижте тази дума какво означава. Критика какво значи? Критика, аз я тълкувам така. Който крие и тика нещата. Що е критика? Моето тълкуване - който крие и тика нещата напред. Критика значи крие истината и ще извади логическото заключение, че еди-кой си е на правата страна, понеже бил обиден. Може една муха, която бръмчи, може да я убия. Като разумен, ще си туря едно було, тя ще обикаля около булото, ще побръмчи, ще я оставя да си бръмчи. Тя като дойде, ще я духна и тя ще си замине. Десет-двадесет пъти може да направя това. По някой път хората не знаят да духат. Да духаш, значи да мислиш. Ако ти в духането не туриш мисъл, чувство и постъпка, духането няма смисъл. Тогава ще мязате на онзи Симеон от Беброво. Той излязъл един ден и, гледа, на пътя една буга излязла с говедата и реве. "Какво ревеш - казва. - Аз ти заповядвам в името на Исуса Христа да мълчиш." Хваща бугата за рогата, но тя го поваля на земята. Ако го оставили на бугата, щяла да го убие, но благодарение на говедаря, който едва го спасява. Казва: "Бугата излезе по-силна." Казвам: "Що ходи да се бориш с бугата?" Симеонова работа.

Аз изваждам заключението: не разрешавайте въпроса на бугите, ако реват. Бугата при говедата оставете настрана. Не се занимавайте със злото, което е във вас. Някои се борите със злото, искате да го изпъдите. Не се борете със злото. Оставете любовта да се бори със злото. Вън от любовта никой не може да се бори със злото. Ако любовта вас не може да ви спаси от злото, ако мъдростта вас не може да ви спаси от злото и ако истината вас не може да ви спаси от злото, нищо в света, никаква сила, никаква мисъл, никакво чувство не може да ви спаси. То е заблуждение. Казвам, считайте - това са сили, които излизат от Бога, които работят за нашата свобода. Да турим любовта като сила да освободи живота. Щом влезе любовта в живота, животът е свободен. Свободно да възприемем знанието и свободно да възприемем свободата. Щом любовта не влиза в живота, тогава знанието е несъвместимо и свободата е несъвместима.

Казвам, трябва да се направи една школа. Като се срещате, по някой път скарвате се по простата причина, понеже не знаеш отляво ли да му бъдеш, или отдясно. Аз съм забелязал - приятели, с мене като ходят, някои имат навик от лявата ми страна да ходят. Аз го турям от дясната, той стои от лявата. Някого туря отляво, той стои отдясно. Някой човек, като го туриш отляво, ще се скараш. Тури го отдясно. Повикаш някого на гости, тури го отляво. Като го туриш отдясно, не му е приятно. Обръща внимание къде ще го туриш. Ако го туриш на опашката, ще се разсърди. Двама от учениците на Христа искаха единия да тури отляво, другия отдясно.

Казвам, знание трябва. Ако един човек е на сърцето, сърцето заповядва - тури го отляво. Ако в един човек умът работи, тури го отдясно. Те са правила. Ако не спазвате тия правила, често ще падате във вътрешни противоречия. Човек е свързан със светлината, дясната страна е свързана със светлината, лявата страна на човека е свързана с топлината. Някои хора не обичат топло, обичат хладно. Някои обичат топло. Този, който обича топлината, отдясно го тури, не го туряй отляво. Не му мисли какво трябва. Който има отлична мисъл, тури го отляво. Той ще оправи работата. Сърцето се нуждае от помощта на ума. Умът се нуждае от помощта на сърцето. Тия са правила, които трябва постоянно да ги държите. Божественият дух постоянно ви наблюдава. Като направиш погрешка, никой не знае, нещо ти казва: "Не направи хубаво." Ти чувстваш, оправдаваш се, че той те предизвика. Той ти казва: "Постъпката ти е погрешна, никакво извинение няма." Писано е на един предмет - струва един лев, ти го продадеш два. Погрешно е. Писано е един лев, продай го един лев. Една круша, претеглена, тежи сто или сто и петдесет грама, ши ще кажеш, че тежи двеста грама. Не пиши така. Един орех колко е голям? Не като главата ти. Един орех не може да бъде толкоз голям, колкото една круша или една голяма ябълка.

Казвам, никога в себе си нито намалявайте, нито увеличавайте нещата. По естество някой път се намалява, някой път се увеличава.

Природата, и тя действа възпитателно. Ние обаче трябва да държим ясна представа за нещата в ума си, такива, каквито ги виждаме. Ти казваш: "Вземи десет лева назаем." Ти пък разсъждаваш, ако имаш сто, двеста или триста лева. Някой казва: "Вземи три круши." Или: "Половин килце прясно масло." Съобрази се с онова, което е вътре в тебе. Бог ни дал едно чувство, с което може да определим какво да ядем всеки ден. Ако се вслушваме, ще бъдем здрави. Има чувство, което определя как да мислиш. Сърцето си не слушаме, ума си не слушаме, душата си не слушаме и после очакваме от света да стане нещо. Този свят, за да стане такъв, какъвто е, с него Бог е работил милиарди векове. Има да работи още милиарди години, за да имаме друго състояние. Сега милиарди не са необходими, но търпение трябва да имаме и едно съотношение. Една работа, за да я свършим, потребен ти е един час. Не скъсявай часа за половин час да я свършиш, ще изгубиш. Нито увеличавай часа, пак ще изгубиш.

После, гледам, всички в света искате да се покажете. Аз разбирам, но да ви кажа нещо. Трябва да имаме любов. Тази мисъл, която ще ви кажа, трябва да изтича от самата любов. Аз ако помисля от себе си, то е човешко. Тази мисъл трябва да произтича от самата мъдрост и тази мисъл трябва да произтича от самата истина. Трябва най-първо да я приложиш. Туй, което може да приложим и имаме полза от него, него да го дам и хората ще се ползват. Туй, което мене ползва, ще ползва и другите. Ако пия хубава вода, тази вода както мене ползва, така ще ползва и другите. Ако употребявам въздуха, както мене ползва, така ще ползва и другите.

Посрещайте светлината с любов, за да се ползвате от нея. Казвате - много грее. Ако много грее, не гледай слънцето. Сутрин може да го гледаш. На обед малко може да го гледаш. В мозъка има един начин за приемане на светлината, не само чрез очите се приема светлината. Трябва да се учите по някой път да дишате с вашето астрално тяло или с вашия етерен двойник. Нищо не знаете. Как се диша? Онези, които не знаят как да дишат с астралното тяло или с етерния двойник,

имат много големи противоречия. Там се изисква школа. Както ви говоря, работите са неразбрани. Аз съм забелязал, казвам някому да прави вдишки - шест вдишки, шест задръжки и шест издишки. Казва: "Не може ли по-малко?" Може. Някой казва: "Не може ли повече?" В дадения случай единият мисли, че няма време, иска да съкрати, пък другият иска да спечели повече, лакомия има. Туй не е прав начин за разсъждения. Турям шест, понеже то е число на Венера, да работи. То е един мек път, по който човек трябва да мине, с най-малките разноски.

Аз препоръчвам любовта, понеже всичките работи в любовта стават с най-малките разноски. Има и други начини, но милиони ще похарчиш. В любовта не може да очаквате тия резултати. Туй, което любовта прави, е като малко семенце, работи по закона на любовта - и цяло дърво ще стане, и плодове ще имате. Съградите една къща - то не е по закона на любовта. Друга сила вече работи.

Казвам, поставете да вярвате, че може да добиете безсмъртие. Човек трябва да бъде силен. Без любов човек нито живот, нито знание, нито свобода, нито движение, нито учение, нито работа, нищо не може да добие. Или казано другояче, любовта е единствената достъпна разумност.

Що е любовта? Единственото разумно отношение на Бога към нас. Що е любовта? Единственото в дадения случай разумно отношение на Бога спрямо нас, да Възприемем неговата мисъл, неговата любов, неговата сила, която ни дава В тази форма, която той е определил - то е любов. Що е любовта? То е едно право, което не се отказва. Аз наричам любовта истинската свобода. Щом вървиш по пътя на любовта, ти имаш всички права. Щом се откажеш от любовта, ти изгубваш всичките права. Щом имаш любовта, имаш синовно отношение. Щом се откажеш от синовното отношение, имаш отношение на един слуга. Тогава трябва да ти се плаща. На сина бащата не плаща, оставя го за наследник. Слугата е намясто и синът е намясто. Слугата ще работи и ще му платят, синът ще работи и ще

остане наследник. Ако искате да останете наследници на любовта, работете, както искате. Ако искате да бъдете слуги, да ви плащат, така ще работите.

Та казвам, вашата къща, която е затворена вътре, отворете. Да се отвори покривът. Често има къщи, които не се осветяват, отварят се прозорците. Казвам, бих желал да си направите модерни къщи на вашата глава и да приемате светлината отгоре, не само чрез вашите очи. Човек като започне да приема светлината отгоре на главата, само той вече е на правия път. Направете опит, от вас само тия, които искате да работите. Мнозина са ме питали, искат да работят. Вземете за един месец, за два месеца, започнете да забелязвате колко мисли възприемате с любов, колко чувства възприемате с любов и колко постъпки приемате с любов. Колко пъти вие мислите по любов, колко пъти вие чувствате по любов и колко пъти вие постъпвате по любов. Да имате статистика. Не всичко, което вие мислите, е по любов. Казваш: "Колко лош човек е той." От това гледище, от което ви говоря, няма лошо в света Несъвместимо е. Ако съм сготвил една храна много гореща и вие се опарите, погрешката е ваша. Ако не ви предупредя, погрешката е моя. Трябва да почакате да стане храната удобна за ядене. Ако вие бързате, ще изгорите устата си. Не е лоша храната, но е гореща. Трябва да поизстине малко. Туй, което ние считаме зло в света, то е горещата храна, горещото ядене. Почакай малко. Като се срещате, някой е по- студен, отколкото трябва. Някой път не се ръкувайте, ръката е студена. Кажете: "Чакай да се постопля." Като се постоплите, тогава се ръкувайте. Някой път ръката е много топла, пак не се ръкувайте. Някой път ръката е много влажна, пак не се ръкувайте. Това е, ако искате правила. Ако ръката ви е много суха, измийте ръката, да бъде топла, да не бъде ръката ви, както когато сте болни. На болните хора ръцете са много горещи или много студени. И едното, и другото не е здравословно състояние.

Казвам, когато умът е светъл, то е естествено положение. Когато сърцето е топло, това е естествено положение на сърцето. Когато

сърцето изстине, това е неестествено положение. Когато умът потъмнее, това е неестествено положение.

Следователно, избягвайте тъмнината на ума. Избягвайте студа на сърцето. Не яжте много гореща храна и не яжте много студена храна. Правило е това.

"Отне наш"

2 Утринно слово 17 октомври 1943 г., неделя, 5 часа София - Изгрев

ПЛОДОВЕТЕ НА ДУХА

"Добрата молитва"
91 псалом
"Молитва на Царството"
"Изгрява слънцето"

Ще прочета 13. глава от Първото послание към коринтяните.

Аз наричам - това е плодът на духа, когато говорите за радостта, търпението, любовта. В дадения случай любовта е плод на духа. Вие мислите, че любовта всичко върши. Бог е любов, любовта изтича, тя е плод на духа. Плодът сам по себе си, ако го изядеш, ползва, ако не го изядеш, не ползва. Някой път вие казвате: "Любете." Ако любовта ви не се яде, тя не принася нищо. Любовта трябва да я изядеш. Буквално ядене трябва да разбирате. Какво значи "бит"? Има две значения. Значи бит с тояга, бит значи положението на един народ, битът му. Вие се плашите от боя. Единственото благо в света е боят. От боя са излезли много блага. Трябва да знаеш как да биеш. Боят на светлината е милване, боят на въздуха е милване. По някой път, като се разгневи, разкъсва листа, някой ПЪТ удря те, не те гали. Казва: "Разбра ли кой те би?" Ако те бие слънцето, човек ще станеш.

Сега да дойдем до разбирането. Във всички религии има нещо неразбрано. Децата, които се раждат, говорят на незнаен език. Ти не разбираш, даваш си ухото. На някое дете майката казва: "Гъш." Запалят свещта, току изведнъж иска да опита какво е с пръста. Тя казва: "Гъш." То, като се опари два-три пъти, като му каже майката гъш, то вече знае. Като каже гъш, знае, че е опарване. Като опитаме, знаем какво е гъш. Не трябва да тургаш пръста там, дето не трябва.

Сега тепърва има да учите за любовта. Тази любов, за която говорите, тя е с много дълги вълни, много широко пространство

вземa. Обикновената любов не е много музикална, започва с много обещания, свършва с никакви. Най-първо ти обещават целия свят, после дрипи ти не дават. Най-първо казва, че те обича, всичко жертва. След като умреш, гледат по-скоро от къщи да те извадят и да те заровят. Казва: "Да си върви, откъдето е дошъл." Най-първо казва: "Ти си божество за мене." Умре това божество, казва: "По-скоро да си иде, отдето е дошъл. Иска по-скоро да те заровят. Значи не е божество. Този, който отива в земята, не е никакво божество. То отива за почистване. Да имаме ясни понятия.

Някой нещо проповядва - да бъдем добри. То не е проповед. Трябва да бъдеш добър. Любовта трябва да я слушате, както цигуларят, който свири на сцената. Не да ви разправят за любовта. Колкото и да ви разправят, тя остава непонятна. Както музиката можеш само да я слушаш. Ако човек ти разправя за музиката, какво ще разбереш? Ако гласът е музикален, докъде ще схванеш. Някой път музикално не говорим. Често, ако обърнете внимание, каквото и да е вашето състояние, изведнъж човек говори грубо, трябва вярно да вземеш тона. После не трябва да употребявате думите двусмислено. Като кажеш една дума, да има едно значение. Кажеш "глад, жажда". Или като кажеш "жаден съм", какво разбираш? Едно нещо разбираш. Гладен съм, едно нещо разбираш. Болен съм, здрав съм, умен съм, добър съм, силен съм, слаб съм - имат едно значение.

Сега мислите ли, силните хора както разбират, силата е право? Когато се говори за сила, ако човек не е най-умен, най-добър, той не може да бъде и най-си- лен. Силата е резултат на ума и на добротата. Говорите за истината. Истината вие не може да разберете, ако не разбирате любовта. Не можете да разберете мъдростта, ако не разбирате живота. Не можете да разберете светлината, ако не разбирате свободата. Свободата е резултат на живота. Ние разбираме, че животът не може без свобода да се прояви. И обратното е вярно - свободата не може да се прояви без живота. Свободата е едно условие за живота, животът е важен. Ако остане да живееш, когато си

свободен, ти не си разбрал. Дали си свободен, или не си, ти ще живееш. Когато затворят един човек в затвора, свободен ли е? Не, но живее. Значи като няма свобода, ще умре ли? Този човек извоюва своята свобода в затвора. Един човек, като умре, е затворен. Смъртта е затвор. Най-лошият затвор, който съществува в битието, то е смъртта. Животът може да те избави от този затвор.

Та казвам, сега във вас трябва да се внесат тия добродетели. Ако нямаш Божия дух, любовта не може да се прояви. Любовта е плод.

"Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка." Ако съм най-доброто дърво в света, а плод не раждам, нищо не съм. Ако съм най-добрият пресен хляб, а никой не иска да ме яде, нищо не съм. Ако ме ядат, показва, че съм хубав хляб. Не важи външната хубост на хляба. Добротата на хляба е съдържанието. Ако имам пророчества и зная всичките тайни и всяко знание и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а любов нямам, нищо не съм. Любовта се отличава, понеже е първият плод на духа. Всичките други добродетели без любовта не може да се проявят. Най-първо трябва да се яви любовта. Любовта е търпелива, любовта е милостива. "И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам. Любовта дълго търпи." Плод е търпението на любовта.

Благосклонна е - вторият плод. Любовта не завижда - третият плод. Любовта не се превъзнася - четвъртият плод. (Учителят дочете до края главата.) А любовта, вярата и надеждата, това са плодовете на духа. Що е любовта? Първият плод на духа, но мощното нещо в света, туй, което е храна, от което излиза животът.

"Запали се огънят"

"А плодът на духа е любов, радост, мир, дълго- търпение, милосърдие, вяра, кротост, въздържание. По някой път човек се отегчава, когато му разправят едно и също нещо. Най-първо човек трябва да има една потреба. Ти може да ядеш само когато си гладен.

Казвам, за да разбираме живота, любовта трябва да присъства. Без живота любовта е непонятна. Животът в своите проявления изявява любовта. Често ние се възмущаваме защо животът не протече, както ние мислим. Ние сме още деца в нашите разсъждения. Има един анекдот.

Събрали се градинарите, тези, които правят керемиди, тухли, жетвари. Отишли при Господа да искат Божиите блага. Керемидчиите искали сухо време, градинарите искали дъжд, да поливат градините, жетварите искали ясно и топло време, да узрее житото. Господ им казал: "Идете, съгласете се. Вие искате три неща различни едновременно. Кому да уго- дя. Ако дам дъжд, не съответства на желанията на другите хора.

Та по някой път ние искаме да живеем в мир и съгласие. Ти искаш дъжд. Не че е лошо да искаш дъжд, нито е лошо да искаш сухо време. Не е лошо, добро е. Не всякога трябва дъжд, не всякога трябва сухо време, не всякога трябва топло време. Трябва една малка устойчивост в нас.

Наскоро дойде една млада сестра, доста напреднала, но боледува. Защо боледува? Рекох й: ти боледуваш, да знаеш какво е болест, да участваш в болестта. Като дойдат при тебе другите хора, да знаеш какво е страдание. Другояче няма да знаеш. Трябва да погладуваш, да знаеш какво нещо е гладът. Да пожадуваш, да знаеш какво нещо е жаждата. Трябва да опиташ какво е безпаричието. Трябва да опиташ какво нещо е гол, бос. Не е лошо да бъдеш гол, трябва да знаеш. Всичките хора голи се раждат. В утробата на майка си всеки е облечен с царска мантия, много тънка мантия, було, царско було. След като се роди човек на земята, изпъждат го, вземат му мантията. То имало връзка с майката, само отрежат връзката, завържат пъпа. По-напред хич не режеха пъпа, като се роди, режат пъпа. Майката няма да го храни. Щом ви отрежат пъпа, вие започвате да кряскате. Ще ви отрежат пъпа, щом се родите. Щом си в утробата на майка ти и ти

отрежат пъпа, лошо. Щом се родиш и не ти отрежат пъпа, лоша е работата.

Оставете се от тия възгледи. Като се родиш, тази връзка се отрязва. Връзката е чрез устата, чрез дишането. Ще пееш. Казвате: "Аз това го зная." В ранните години, когато се занимавах с музика, слушах видни музиканти, които свирят. Вътрешно тогава разбирах от музика, но технически не разбирах. Виждах някъде - цигуларят свири много хубаво, виждах, че някъде му липсва нещо. Къде е, не го зная. Исках да зная. Като започнах да свиря, разбрах къде е мъчнотията в свиренето. Някой път като взема инструмента да свиря, още като тегля лъка, нещо ме дразни. Къде е, не го зная. Някой път още като взема лъка, нещо хубаво има. Разбрах, че има музикално време. Някой път е музикално времето. Сега всичкото е да знаеш кога е музикалното време, всичко може да направиш. Някой път свириш, когато не е музикално времето. Щом не е музикално, ще чакаш. Или другояче казано, немузикално е времето. Когато времето е немузикално, аз съм слушател, музикантите ще свирят. Когато времето за тях не е музикално, аз ще свиря, за мене е музикално. Когато времето за тях е музикално, аз ще слушам, те ще свирят. Когато съм публика, разбрах, че трябва да слушам, няма какво да свиря. Свири той, чака и аз да свиря. Той ще ми даде нещо да разбера от музика. После слушам, казват - тон има. Какво нещо е тон? Попитайте най-добрия цигулар какво нещо е тон. Трептения. Трептенията не е тон. Трептенията са форма, начин. Какво нещо е тонът? Тонът, това е разумното в света. В тона има три качества. Този тон, преди да се яви, е в статическо състояние, не се мърда. Значи най-първо трябва да има посока на движението - едно от качествата. Правилното движение е към някакъв разумен център. Ако свириш на някоя канара, ще свириш на разумно същество, че отглас да има от туй разумното същество. Превозните средства на тона - второто качество е, че трябва да има условия. Средата трябва да бъде чиста. Една развълнувана среда никога не може да даде един чист тон.

Запример през въздуха не може да се предават трептенията от тук в Лондон или Петербург, или Берлин или Америка, понеже въздушното пространство е развълнувано, тоновете се унищожават. Затуй един тон може да се предаде само чрез етера, едно вещество, което е много чисто. Предават се тоновете.

Тонът трябва да има посока. Едно разумно желание в тебе после трябва да има чистота, трябва да бъдеш силен, да приемаш всичките противоречия в даден случай и да ги преодолееш. Казваш: "Тон." За да дадеш музикален тон на нещата, трябва да имаш разумен център, към който да отиваш. Трябва да имаш най-добрите условия, чиста среда и готовност на всичките разумни любовни жертви. То е основният тон. Три неща. Тия три неща в религиозно отношение - това е любовта Ти без любов тон не може да произведеш. Без вяра тон не може да произведеш и без надежда тон не може да произведеш. Значи трептенията на любовта, на тона на любовта са най-дребните, отиват нанякъде по целия свят. Когато аз пея тук, до последната звезда там, във вселената, се чува този тон. Ще кажете: "Как?" Теория. Дали е така? Под думата "звезда" разбирам разумно същество. Туй, което пея, отива до всички разумни същества. Не до слънцето, но до ония разумни същества, които са музикални. Моментално слушат, където и да са. Дали са на месечината, дали са на слънцето, всички слушат. Някой път вие слушате нещо, много ви е приятно. Някой издал тон. Някое същество може да е на слънцето, пее. Ти приемаш неговите трептения, радостен си. Що е скръб? Някое същество сега се учи да пее. Като достигнат тия трептения до ухото, дразнят те. То е скръб. Нашата скръб са музикални дисонанси. Този дисонанс капелмайсторът ще каже да го поправиш и веднага скръбта ви ще се превърне в радост, дисонансите ще се превърнат в хармония.

Да любиш един човек, трябва да му пееш. Ти не може да обичаш човека, ако не пееш. Туй е вярно. Аз съм забелязал. Някои плачливи деца - момчета и момичета, аз съм изследвал работите, най първо тия деца са своенравни, особени деца, не са лоши. Когато момчето дойде,

че го засегне любовта, започне да тананика. Момата, като я засегне любовта, пее. След туй идат забрадки, замазвания, веждите гласи, някой път някое перце ще тури, ще се огледа в огледалото. Що е огледалото? То не е лошо нещо, то е чиста етерна среда. Казва дали има условия за любовта. Първата клечка ще драсне, запалено е сърцето. Този огън вече не се гаси. Всичките майки, които се опитали да изгасят любовта на своите синове и дъщери, цялото семейство е унищожавало. Оставете да горят. Не се опитвайте да гасите този Божествен огън, оставете го да гори. Не се старайте да угасите слънцето, не се старайте да угасите звездите, нека си горят. Има един огън, който е хубав да гори. Често вие, като дойдете, казвате: "Той не заслужава любовта." Не говорете така. Грешници. И грешниците заслужават да ги грее Божието слънце. В слънцето има една любов, която грее и не прави разлика. И на малките бръмбарчета, на тигри, на змии, достойни, недостойни - за всички грее, не прави никаква разлика.

Най-първо искам да се освободите от оня морал, който вие сте създали. "Той е лош човек." Оставете това. Що е лошевина? Така се вижда. Има една приказка в "Хиляда и една нощ." Една царска дъщеря мразела чесъна, единственото нещо, което мразела. Иде един царски син, който искал да се ожени за нея. Случило се, че той обичал чесън. Жени се. За да има вдъхновение, изял половин скилидка чесън. Като дошъл и го помирисала, тя заповядала да го набият. Де е слабостта? И в двамата има погрешка. Този, който обичал чесън, трябваше да знае дали и тя обича чесън. Ако тя не обича, да се откаже. Тя ако обичаше, той трябваше да се откаже. Понеже той служи на своето желание да яде чесън, тя казва: "Такъв младоженец, който яде чесън, не го искам."

Ние някой път се възмущаваме против нечистотата. Аз изхождам от туй положение. Ние, хората, като дойдем в съприкосновение с любовта, чесъна го мразим. Който опитва любовта, не иска да му замирише на чесън. Любовта не търпи нечистотия. Тебе са ти неприятни нечисти работи. Влюбените хора учат. Момата три-

четири пъти измие лицето, ръцете, тялото ще измие, краката ще измие, обущата ги лъсне, кърпата на момата, кърпичката е турена чиста, хубава, десет пъти се оглежда в огледалото. Те са естетични работи. Ние казваме: "Глупавите млади." Не само това. Забелязал съм, пишат си писма. Аз ви говоря за неща реални. Казвате: "Глупави са писмата." Цяла философия. Аз съм чел любовни писма, цяла философия. Тепърва има да учите тия любовни писма. "Ти си - казва - едно божество заради мене." Какво е туй божество? Едно божество създало цяла една вселена. "Откак ви видях, аз съм щастлив. В този свят като живея, радвам се. Ти за мене си божество, ти създаде този свят." Един ден, като престане да го обича, това божество се оттегли, светът се разруши и тя стане нещастна.

Ако Господ се оттегли, оттегли се вселената, слънцето загасне, месечината загасне, дърветата - всичко изчезне, какво ще бъде нашето положение. Ние живеем, понеже Бог се проявява. Ако той се оттегли, веднага ще дойдат нещастията в света. Сега имаме обратно вярване. Въпреки нашето неразбиране що е грях. В света има едно неразбиране. Бог, който е всесилен, не може да унищожи вселената, да ни накара ние да страдаме. В него има всичкото желание да ни покаже, че създал света за нас, ние трябва да се учим. Всичко, което е вложено, то е ценно. Всичко, каквото Бог е вложил, то е ценно. Никога не заставайте против Божествения порядък. Дойдете до човешкия порядък, то е друг въпрос. Дойдете до Божия рай, измийте ръцете, лицето, изуйте обущата си. В този Божествен свят ще влезете боси, не обути с обуща. Три пъти ще си измиете краката с вода. Ще измиеш ума си с най- хубавите мисли, чисти мисли, чисти желания.

Казвам, ако ние бихме изучили Божествения свят, този свят сега можехме да го пресъздадем. Ако вие всички бяхте запознати с него, може да се прекрати войната сега. Защо? Ако всички хора бяха готови да послушат и да служат на Бога, ще кажа една дума, ще се прекрати войната, ще престанат да вършат престъпления.

Кой ще победи? Майките и бащите ще победят. Тези милиони хора, които ги убиха, трябва да се преродят. Онези, които воюват, нищо не могат да направят. Казват - воюващите ще освободят света. Майките и бащите, братята и сестрите ще освободят света. Тези умрелите хора трябва да се родят, да им се дадат тела. Трябва да се създаде ново поколение. Казва: "Кой ще победи?" Сега нямате тази идея. Кой ще победи, германците ли? Германските майки и бащи, руските майки и бащи, английските майки и бащи, американските майки и баща, японските майки и бащи, навсякъде бащите и майките ще победят. Вие искате победа. Няма победа без майки и бащи. Бащата и майката ще победят. Ще любиш. Бащата и майката ще победят, понеже те създават света. Туй, което създава света, то е Божественото. Туй, което го разрушава, то не е Божествено. Да имате представа за нещата.

Казвате: "Аз съм праведен човек." Ако сте праведен, и аз съм праведен. По-праведен човек от мене няма. Какво струва моята правда? Аз считам живота толкоз, колкото мога да дам от любовта си на хората. Или другояче казано, дотолкоз, доколкото може да служа на Бога, да го обичам и той да започне с любовта си към Бога, с ума си, със сърцето си, с душата си, с духа си, любов към Бога. Там е турена всичката сила. И това не е по принуждение.

Казваме - ти трябва да любиш. Какво разбирате под думата "трябва"? Под думата "трябва" има няколко елемента. Ти трябва да бъдеш здрав, силен човек. Най-първо ти трябва да имаш нещо придобито. После трябва да бъдеш силен, да носиш известен товар. После, каквото посадиш, трябва да израсте. Най-първо, трябва като кажа, то е до мене, аз човека може ли да го направя. Когато дойде някой при мене, иска да му проповядвам. Имам метод за проповядване. Казвам: "Ела да ти посвиря. И ти нямаш работа, и аз днес нямам работа." Щом имам работа, не свиря.

Под думата "любов" разбирайте проявление на съзнателния живот. Този живот, за да се прояви, тъй както ти искаш, нему му е

потребна светлина, потребна му е свобода, или казано на Божествен език, родения живот. Любовта, която е разбрала живота като майка, мъдростта като негова възпитателка, и истината е възпитателка. Те се грижат за този живот. Това е живот вечен, да позная тебе, единаго и истиннаго Бога.

Казвам, дотолкова, доколкото жертваме от туй, което имаме, то е любов. Когато говорим за жертвата, казваме да дадем. Какво ще дадеш? Ако си невежа, нямаш никакво знание. Какво ще научиш хората? Може да вземеш цигулката да свириш. Нищо не знаеш да свириш. Какъв концерт ще дадеш? Или ще идеш да ореш на нивата, не знаеш, ще натракаш. Не е лесна работа да ореш. Аз съм се опитвал да ора. Ходил съм да видя какво нещо е орането. Орачът казва: "Много добре орах." Аз нищо не му казвам. На себе си казвам: "Много добре ора благодарение на воловете, които теглиха, благодарение на ралото, ти го държиш на опашката. Искаш да ореш нивата. Ние държим само опашката на ралото. Воловете теглят ралото, правят тия бразди. Да бъдем справедливи. В любовта голям дял вземат тия рогатите, желязото, дървото. Благодарение, че теглят, ние извършваме работа. По някои път казваме - той не знае да люби.

Какво значи да любиш. Да предадеш Божиите блага някому така чисто, че да не ги опетниш. Да не отвориш плика. Един плик любовен носиш от Господа. Ти любопитстваш, отлепяш плика, прочиташ писмото, и пак го залепяш. Такива работи не бива да стават. Щом идеш да предадеш любовното писмо на Бога, като види, че ти си го предал, ще каже: "Постой, аз ще ти го прочета." Той сам ще ти го прочете. Ти нямаш право да го четеш, той сам ще го прочете. Ти имаш една голяма радост. Когато вие се радвате, то е на който вие сте предали този плик. Той се радва и ти чувстваш радостта. Не можеш да бъдеш радостен, ако слънцето не изгрява. Изгряващото слънце е отворено писмо. Слънцето всеки ден отваря плика си и чете на хората. Дванадесет часа чете писмото, вечерно време затвори писмото и иде на друго място да чете. Като се върти около земята, чете

писмото, което Господ от хиляди и милиони години е вложил в него и се разправя на хората. Тия подаръци, цветя, плодове, дървета, реки, ветрове и т.н. - това са все работи, които дойдоха от слънцето. Вятърът дойде по причина на любовта на слънцето.

Сега онези, които не разбират, Писанието казва да се не преклониш. Поклонението е възлюбване. Да се не преклоним. Слънцето, като чете любовните писма, ще отговаря. Каквото Господ е вложил в него, то го чете за любовта. Казва: "Виж каква е Божията любов." Слънцето говори за Божията любов. Слънцето като грее, трябва да виждаме Божията любов, която се изявява. Ние като четем писмата, трябва да изявим Божията любов. Всеки един от нас трябва да изяви любовта, която Бог е вложил - любовта на своя ум, която Бог е вложил, любовта на своето сърце, което Бог е вложил, любовта на своята душа, която Бог е вложил. Трябва да изявим онова, което Бог е изявил. Не да се покажем какви сме ние, да искаме другите хора да кажат, че като нас няма други. Няма други като Бога, като нас има множина. Като мене множина има, като вас множина има, като Бога няма. Не е лошо, че като мене множина има. Защо да има множина? Имате простия пример. Вземете десет огледала, които се отразяват. Пуснете светлината, ще имате десет отражения. В тия огледала ще се видиш отвсякъде, ще видиш гърба си отзад, отпред. Като имаш само едно огледало, не може да видиш гърба. Ако искаш да видиш гърба си, трябва да имаш две огледала, ако искаш да се видиш по-добре, трябва да имаш четири, пет, шест, седем огледала. Който не знае да разсъждава, казва - едно огледало е достатъчно. Само за лицето едно огледало, за гърба трябва друго огледало. Гледам тия, които се подстригват. Говоря ви нещо, което съм гледал, не ми влиза в работа. Стриже го някой, той казва: "Дай ми огледало." Оглежда се с две огледала. Казва: "Не се отразява хубаво." Гледа, вижда, че не е хубаво остриган с двете огледала. Ако има само едно огледало, каквото му каже онзи, който го стриже. Една от най-смешните картини, които съм виждал, беше във Варненско с един стар човек. Отива старият и

казва на едно младо момче на петнадесет- шестнадесет-седемнадесет години: "Знаеш ли да стри- жеш?" "Зная." Старият човек сяда да го стриже. Като му накълцал косата, станал за смях. Като се огледал човекът на огледалото, казва: "То е модно така да се стриже." Накълцана косата, някъде по-дълга, някъде по-къса.

Аз да ви кажа. Гледам, любовта така сте накълцали. Като Учите някого на любов, така го накълцате ума и сърцето. Не знаете да стрижете, повикайте някого, който знае. Като се научите да стрижете, тогава стрижете. Като се научите да говорите по любов, тогава говорете. Като не сте се научили, учете се от другите. Този предмет трябва да се учи. Аз, който съм толкоз даровит, знаете, колко музиканти съм слушал. Всеки човек има особен начин. Музиката много добре разбирам, но съм слушал, интересувам се. Някоя мома пее, по гласа, гледам тембъра, лицето гледам, откъде излиза тази мекота. Някъде яснота има. Слушам други, няма яснота в гласа. Нечисти са тоновете без любов. Аз се домогнах до едно нещо. Всякога зная ще мога ли да свиря. Щом съм се опитал да свиря някой път, виждам ще мога ли да свиря. Ако се свържа с моя слънчев възел, чудесии може да направя.

В мисълта е същият закон. Ако ти не се свържеш с разумния свят, нищо не може да направиш. В музиката може да станеш певец, ако се свържеш с разумния свят. Музиката е разумен свят. Мисълта е разумен свят. Добрите чувства са разумен свят. Добрите постъпки са разумен свят. Щом се свържеш с разумния свят, всичките богатства, които съществуват, текат по естествен път. Ако не се свържеш, да пренасяш, както пренасяте вода с тенекии. Ако става с тенекии да поливаш градината, то е мъчно. Водата сама трябва да иде.

Казва Писанието - плод на духа е любовта, любовта, която ражда радостта - втория плод. Трето иде мирът, четвърто - дълготърпението. Дълготърпението е слизане на физическия свят. Радостта е ангелският свят, мирът е човешкият свят, дълготърпението е животинският свят, благостта е за червеите. Всички се нуждаят от благост, милосърдие,

кротост, въздържание. Ти вярваш в най-лошия човек, че от него може да стане нещо.

Пророците казват: "Червее, Якове, не бой се." Аз веднъж видях една змия, хванала една жаба, цяла я гълта. Казвам й: "Ако мене не беше видяла, можеше да глътнеш жабата, но сега ще я пуснеш. Ще пуснеш жабата. - Казвам: - Ако не пуснеш жабата, тогава свободата, която ти имаш, и аз ще приложа свободата. Ако ме слушаш, ще я пуснеш, друг път може да я хванеш. Сега ще пуснеш тази жаба заради мене. Ако не ме обичаш, аз ще ти покажа какво нещо е обичането." Казва: "Колко време чаках, докато я хвана. Хайде, ще я пусна." Не че това е езикът на змията. Този дух, който е в змията, с него се разговарям. Змията е само една форма. Казвам: "Ще пуснеш тази жаба. Господ я създаде. Аз като те срещнах, ще пуснеш жабата да живее, както иска. Аз ще ти пратя друга жаба. Аз имам доста изпечени жаби."

Сега има една любов в живота, която е опаковка. Вие досега сте се занимавали с подвързията на любовта, с опаковката, не сте дошли до Божествената любов. Христос казва: "Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих." Докато ние не опитаме Божията любов, ние не познаваме любовта. Всички тия същества, на които Бог е дал толкова изобилно своите блага, те са недоволни, карат се. Той ги гледа и той трябва да търпи, да поправя всичко, да задоволи всичките тия хора. Знаеш колко голямо е търпението на Бога. Много голямо е. Казва: "Той е дълготърпелив. Ще се случат някои работи, които са неприятни. Много временни са страданията. Страданията, недоволствата са мимолетни в света. Туй, което сме опитали, любовта, благата, хубавите работи са вечни. Страданието е мимолетно.

Писанието казва: "Бог ще обърше всичките сълзи и ще отвори очите." Нов свят създава, старото всичко ще премине, понеже то е принесло своята полза. Каквото е станало в света, то е за добро. Посаждат ореха разцепи се черупката, разпадне се, израсне орехът. Този орех расте. Огъват го ветровете, снеговете, несгодите на живота.

Този орех е родил плодове. Всеки, който ял от този орех, изпраща една хубава мисъл.

Казвам, докато нашата любов не даде плод, ние не може да разберем. Когато хората започнат да възприемат нашите мисли, да ги прилагат, тогава ние ще започнем да се радваме. Христос казва: "Който ме яде, той има живот." Христа не може да ядеш, формата не може да ядеш, плода. Той казва: "Думите, които аз ви говоря, учението, което проповядвам, то е Божествено учение, то дава плод."

От хиляди години вие имате изпитания, имате едно понятие за любовта. Аз, когато изучавах метафизиката, намерих погрешката на музикантите. Не свири някой, зная. Някой път ме питат: "Свириш ли Бах?" Не го свиря, голяма работа е Бах. "Свириш ли Бетовен?" Не го свиря, голяма работа е. Аз свиря Бетовен, но то ще бъде мой Бетовен. Казва: "Моцарт?" Рекох, и него не свиря. Класиците тепърва ги изуча-

Вам. Аз разбирам тази, класическата музика оттам, отдето Бетовен е вземал. Не искам превода на Бетовен. Мене не ме интересуват преводите на Бетовен. Не че не ме интересуват, но не ме интересуват преводите на Бах, не ме интересуват преводите на Моцарт. Те са оригинали. Там, дето Бетовен е превел, е хубаво. Погрешката е погрешка. Някой път свиря мои работи. Казвам, не е според оригинала. Всичките хора любим. Оригиналът не е. Любиш. Какво е любовта? Това не е свирене. Да намеря едно правило, кога свиря правилно и кога не свиря правилно. Дойдох до едно заключение, кога съществува погрешка. Като изучавах музиката основно, намерих музикални времена. Кое е музикалното време? Как ще зная дали съм дошъл до него? Някой път свиря, облачно е времето. Като свиря пет-десет минути, уясни се бремето. Хората нямат дъжд, пак засвиря, дойде дъждът. Някой път свиря, не иде. Когато свиря хубаво, дъждът иде. Когато свиря хубаво, дъждът не иде, времето се оправя. Някой път някои се скарали, не ходя да ги примирявам. Като засвиря, примиря ги. Скарат се, скубят си косите. Като свиря, примирят се. Щом свиря и хората се бият, казвам - не съм

свирил хубаво. Когато хората престанат да се бият, тогава съм свирил хубаво. Хубаво си приказват, хубаво съм свирил. Щом свиря и те приказват зле, не съм свирил хубаво.

В любовта същият закон е. Казва: "Аз обичам." Щом обичаме, всичките противоречия временно трябва да престанат. Ако не престанат, има противоречия, които са полезни за нашия ум, полезни за нашето сърце, полезни за нашата душа. Има противоречия, които спъват мислите ни. Сега, както вие разбирате, вие разбирате човек да бъде кротичък, смирен. Аз нямам туй разбиране. Аз не искам едно халаше за образец за светия. Един кон халаше, четат му се ребрата, едва себе си носи. Като го впрегнеш в каруцата, какво ще носи? Един кон, който рита, но тегли, от него човек може да стане, енергия има. Онзи светията, той е нежен, механическо състояние.

Някой път, хората като остаряват, стават подобри. Аз не разбирам стари хора, които казват: "Не работим." На стари години трябва да работим. Тогава човек е за работа. Дядото на стари години казва - като дете си правил доста глупости, цапал си. Сега ще пишеш, ще работиш хубаво. Вземете и проучвайте поред. Аз не искам да се съдите. По някой път в музиката разбрах едно нещо. Там, дето свирих криво, дето вземах фалшив тон, някои други музиканти са свирили много добре. Намерих, когато аз свиря зле, другите свирят добре. Зарадвах се, че като направих погрешка, другите се възползваха, те изведнъж ме коригираха. Аз като направя погрешка, те свирят добре, поправят ме, коригират ме. Те свирят хубаво, казват: "Така се свири." Аз, като свиря, чувам те как свирят. Виждам, моят тон е хубав, виждам, че той мръднал пръста си малко микроскопически, ръката си, някакси трябва да го нагоди, за да излезе тонът. Дълго време трябваше да слушам, като направят погрешка, туря дясното ухо, лявото ухо. Някой път аз свиря хубаво, те свирят криво. Не се възмущавам, казвам, погрешка. Като научих законите на музиката, аз засвирих, те засвириха, станахме оркестър. Най-първо гледах, в оркестъра имаше капелмайстор, удряше палката. Като се научиха да

свирят, гледам, и без капелмайстор. Като има капелмайстор, позволяват се погрешки, понеже се поправят. Щом няма капелмайстор, не се позволяват погрешки. Докато е капелмайсторът, може да направиш погрешки. Щом няма капелмайстор, не може да направиш погрешка. Като има капелмайстор, тоїі ще поправи погрешките. Като няма капелмайстор, няма кой да поправи погрешките.

Искате да идете в другия свят. Там свирят без капелмайстор. Никой няма да коригира мислите - защо мислиш, никой няма да коригира чувствата - защо чувстваш. Тия същества не искат да се петнят. Аз не искам да се занимавам с погрешките на хората, защото петня ума си, не искам да се занимавам с погрешките на хората, защото петня сърцето си. Не искам да се занимавам с онова лошото, защото петня себе си. То е кал. Тук, на земята, докато има капелмайстор, противоречия има, Бог ги е допуснал.

Когато Господ иска да изправи някой ангел, праща го на земята. Направи някоя погрешка, която никой не знае, прати го на земята. Като я поправи, връща се пак горе, пак е ангел. Доста ангели има, които правят погрешки. Вие сте от тези ангели, да си поправяте погрешките. Защо дойдохте? Да се научите да мислите хубаво. Да се научите да чувствате хубаво и да се научите да постъпвате хубаво. Да оценявате благата, които Бог е дал в света. Знаеш ли колко хубаво нещо, като видиш един човек, какво благо е за тебе? Срещаш един човек, какво благо е? Всеки човек е едно благо, той носи едно благо. Ако ти го обичаш, ако го любиш, неговото благо е твое благо и твоето благо е негово благо.

Любовта е пробният ключ, с който се отварят всички затворени врати в света. Що е любовта? Пробният ключ, с който се отваря всичко. Казвам, приложете любовта като един подтик на вашия ум. Този плод на духа, като дойде, като дойдат неговите сокове до вашия ум, до вашата душа, вие ще се освободите от противоречията, които сега съществуват в живота.

Писанието казва: "Дето е духът, там е свободата." Казвате, истината. Истината е форма на духа. Истината е врата, през която духът минава и влиза в свободата. Та казва - ще изпрати Бог духа си, духа на любовта. Щом влезе Божественият дух в нас, първият плод, който ще роди, е любовта. Духът е дал един плод, от който ние може да се храним, и окръжаващите около нас, и те ще се хранят.

Прочетох сега 13. глава от Първото послание към коринтяните. Вие прочетете петата глава от Посланието към Галатяните, плодовете на духа. Освободете се, свободни да бъдете. Радвайте се на вашите погрешки. Радвайте се, като направите погрешка, два пъти се радвайте, като изправите погрешката. Никой да се не осъжда. Осъждането не е Божествено. Ако имаш един приятел и му говориш, дето има голям крясък навън, няма да може да те чуе. Не е погрешката в тебе, във външната среда е. Ако беше тихо, спокойно, речта ти щеше да бъде предадена много добре. Понеже е голям шумът, не може да се предаде. Трябва да викаш, речта излиза дисхармонична. Някой път голям шум има, ние сме груби, за да ни чуят. Казва: "Ти не ме ли чу. Веднъж ти казах." Кипнеш. След туй ще се извиниш, че си нервен. Какво нещо е нервността? Когато си сиромах, искаш да плащаш дългове, кипнеш. Когато си богат, бръкнеш в джоба. И двата начина не са верни. Когато има да даваш, какво трябва да правиш? Не чакай онзи, който има да взема от тебе пари, да дойде да ти иска. Ти иди три деня по-рано, върни му ги. "Имам всичкото добро желание, в утеснение съм." Ти чакаш той да дойде. Освен че този човек дал назаем, ти го караш от сто километра да дойде, да си губи времето и после да се връща назад. То е губене на време. Ти иди при него.

Направиш една погрешка, законът е същият, ти се извиниш. Казваш: "Нека дойде той, като дойде при мене, аз ще му се извиня." Там е нашата погрешка. Бог, като види, че хората не искат да се поправят, не може да идат в небето, да искат извинение, изпрати своя син на земята да им покаже пътя. Може да се примирят. Примирение

само с любовта става. Без любов ни примирение, ни спасение става в света. Човек без плода на духа, любовта, нищо не може да постигне. Казва: "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот вечен." От плода на любовта всеки трябва да се храни. По този начин ще се създаде нова вселена.

"Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога, и Христа, когото си проводил"

3 Утринно слово 24 октомври 1943 г., неделя, 5 часа София - Изгрев

НОВОТО НАЧАЛО

"Добрата молитва"
91 псалом
"Молитва на Царството"
"Аин фаси"

Ще прочета 91 псалом. Всяка седмица го четете. Четете го общо, не го слушайте. Сега ще Ви го прочета, да го слушате. Като го четете, не може да го слушате.

"Духът Божи"

Ще Ви прочета още един псалом - 23.

"Сила, здраве е богатство"

Апостол Павел казва, че като бил дете, мислел като дете и като станал мъж, напуснал детските мисли. Вярно е. Човек трябва да напусне детинските работи. Кои детински работи? Има детински работи, които трябва да ги напусне, има детински работи, които трябва да запази със себе си. Христос казва: "На децата е Царството Божие." Възможностите за растенето са в децата.

Разликата между едно дете и един стар човек в какво седи? Едно дете е семе непосято, едно семе, което не е започнало да расте, едно семе, което не се е разлистило, не е дало своите листа, своите клончета, не е завързало, не е дало плод. Старият човек е узрял плод. След като узрял старият човек, какво го очаква? Ако неговите плодове не се оберат, няма кой да ги обере, изгниват. На земята, както е в невидимия свят, има неща в нашия живот, които са постоянни. Туй, което се губи, е нереално. Вие сте здрави, един ден чувствате, че не сте здрави. По какво познавате, че не сте здрави или че сте здрави? Има едно състояние. Когато си здрав, всичко ти е приятно, яденето ти е приятно, гледането ти е приятно, когото срещаш, ти е приятно,

весел си. Щом дойде болестта, всички тия неща изчезват, станеш недоволен. Хората, които гледаш, другояче ги гледаш. Водата, хляба ядеш, и той ти е неприятен. Въздухът, който дишаш, не ти е приятен. Като се молиш, стане ти противно и спането ти е неприятно, и то ти е неприятно. Легнеш, не може да спиш. Като речеш да станеш, понапред ти е приятно, сега и то ти е неприятно. Намериш се в небрано лозе. Тази поговорка ще я поправите. Ще кажете: "Ще се намериш в обрано лозе." Като идеш в небрано лозе, ще има какво да ядеш. В едно обрано лозе и да искаш да ядеш, няма какво да ядеш, обрано е лозето. Сега ние мислим, детински работи са.

Трябва да има някои работи, които да ни радват в нашите младини. Че хубави работи са детинският живот. Разбира се, една добра майка, която родила едно дете, което мяза на нея, хубаво е да имаш такова дете, ако имаш едно дете, родено от здрава майка. Болното дете мяза на майка си, постоянно плаче, не иска да яде, не спи вечерно време, десет пъти ще се буди, ще кряска, генерал става туй дете цялата нощ.

Разправяше ми един доктор Дървов. Оставила го една вечер жена му да гледа детето. Тя отишла на забавление. Казва: "За една вечер ме остави, тя отиде да се развлече. Онова дете, като започна да плаче, взех го, носих го на ръце, плаче. Един-два часа плака, употребих всичките методи и правила като доктор, които знаех, не млъква това дете. Виках всичките светии да дойдат на помощ, и то не помага. Виках духовете - понеже се занимавах със спиритизъм. Хеле по едно време ми дойде наум да чета "Отче наш", не бях го чел. Като прочетох "Отче наш", млъкна. Никога не съм чел "Отче наш", както тази вечер го четох. Като го четох, като мехлем падна, детето ме погледна и заспа."

Ние се молим, но нещо в нас кряска. Молитвата не е намясто. Мисълта не върви. Като прочетем "Отче наш", както трябва, детето се утешава. Казва ми: "Тая вечер, като ме остави жена ми, кипнах, как да ми остави тази беля на главата, с туй дете да се занимавам. Хората

като лекар ще ме викат, с деца ли ще се занимавам. Идеше ми да кряскам, да й казвам да ме не оставя с детето. Като четох "Отче наш", то млъкна и заспа. Дойде ми нещо много приятно. Казвах си: много добре стана, че имах като лекар такава опитност, бил съм суров. Разбрах, че и аз като това дете някои неща не ги виждам."

Казвам, всички не разбираме, страдаме от еднообразие. Искаме да бъдем щастливи. Ние търсим щастието. На земята не може да се намери щастието. Щастието е много материално. Щастието седи да ядеш, да пиеш водица сладко, да възприемаш светлината сладко, да слушаш сладко, да спиш сладко - навсякъде това е щастие. Да се обличаш, да имаш хубави обуща, да не ти стискат краката, да имаш хубава шапчица. Като се качиш на автомобил, на файтон, да е мекичък, да не те стръсва. Вкъщи като влезеш, да е почистено, да е чисто, яденето да е хубаво, да имаш слуги. Като те посрещнат, да ти вземат палтото, да го закачат, един да ти даде стол. Щастие е това. Искаш да идеш на забавление, дойде автомобил, качиш се. Идеш на театър, слушаш, идеш на концерт, пак се качиш, слушаш. Купуваш дрехи, посрещат те, върнеш се. Туй е щастие. Какво друго щастие? Като погледнеш, лицето не е набръчкано, хубаво е, светлина има, нямаш никаква болест, то е щастие.

Питам, кой от тия хора при сегашните условия може да има. И да го имаш, ще започнат да ти завиждат. Като видят, че къщата е хубаво направена, казват: "Откъде взе тия пари?" Крал ги е. Ако минат някои говеда и овци и те погледнат, и питат откъде. Някоя овца казва: "От одраните наши кожи, от вълната, кожата, вълната, продадоха ги." Дърветата ще кажат, като минат: "Отсякоха ни." Всички ще започнат да ни съдят. Може ли ние при тия условия да бъдем щастливи?

Човек на земята може да бъде щастлив по три начина. Когато е носител на любовта, знае как да носи любовта. Когато знае как да носи мъдростта. Когато знае как да носи истината. Три неща има, ако той знае как да ги носи, ще бъде щастлив. Или казано: да знае как да постъпва с ума си, да знае как да постъпва със сърцето си, да знае как

да постъпва с душата си. Да постъпва добре с ума си, значи умът му ще му даде светлина. Да знае добре да постъпва със сърцето си, значи ще му даде топлина. Да знае да постъпва добре с душата си, ще му даде сила. Душата дава сила на човека. Ние употребяваме душа и не знаем какво дава. Важно е това, което ни дава и което опитваме. Какво нещо е душата? Душата е много духовна и много материална. Тя свързва света. Цялата вселена живее в една грамадна душа, всичките наши души и ние живеем в тази голяма душа. Както и да я описваме, остава неразбрана.

Казвам, когато ние сме здрави, ние имаме силата на душата, душата дава сила. Без сила нещата в света не може да се приложат. Допуснете, че живеете в един свят красив, с градини и хубави плодове. Всичко ви е забранено да вкусите. Минавате през извори, които текат, но ви е забранено да пиете вода. Минавате в един свят, дето има хубави дрехи, но ви е забранено да ги облечете. Всичко е красиво. Концерт има, забавление, не ви позволяват да идете, само ви показват мястото. Знание има, но ви е забранено да слушате това знание. Питам, какво ви ползва вас, че всичко туй ви показват. То ще ви бъде цяло нещастие.

В 91 псалом има две положения. Едното - в което се пази здравословното състояние на човека. Човек трябва да пази своето здравословно състояние. Никога не допущайте в ума си една отрицателна мисъл. Отвън тя ще дойде. Една отрицателна мисъл може да хлопа по десет пъти на вратата ти. Мълчи, не питай кой е. Ще похлопа веднъж-дваж. Аз съм превеждал примера, имахме един дядо Георги, наш приятел, мене често ме търсеше. Като дойде, първо мене ще намери. Винаги дядо Георги носеше яйца, пази такива неща за продан. Никому не ги даваше, само на мене. Защо на мене ги продаваше? Защото тогава яйцата струваха по един лев, аз му ги плащах по шест-седем лева и по десет лева. Оценявах малките работи. Дойде, казва: "Не, не, никому не ги давам." Някой път занят съм с работа, той хлопа на вратата. Аз си мълча вътре. Похлопа тихо, аз

мълча, слушам, но си гледам работата. Още по-силно тропа, после още по-силно. Вие ще кажете: "Защо го оставят така силно да тропа?" За да има какво да ви разправям. Аз, като седя в стаята, казвам: дядо Георги, който хлопа отвън, това съм аз. Дядо Георги отвън, това съм аз, който чета. Мене ми е приятно да видя себе си какъв съм, когато продавам, приятно ми е да видя себе си, когато чета книга. Така аз гледам, това е, което аз зная. Аз знаех, че дядо Георги отвън, това съм аз и аз съм дядо Георги вътре. Дядо Георги мислеше, че отвън е друг и отвътре аз съм друг. По това се различавахме.

Казвам, добрите и лошите страни на хората, то сме ние в дадения случай. Представете си, че вие запеете една песен, има ехо. След като сте пели песента, след пет минути иде ехото. Каквото сте пели, това ще дойде. Ти слушаш себе си, ши си пял невярно и отзвукът на пеенето е неверен. Не се пее, какво е туй. Следователно онова, което се отразява от нас, ние не познаваме. Отражението не е правилно. Изпей по-хубаво. После пак слушай. Още по-хубаво пей, изпей три-четири пъти, дотогава, докато ехото ти е приятно. Сега някой път аз знаех, че дядо Георги силно ще хлопа. Знаех, понеже песента, която съм пял, не беше хубава, проверявам, чакам ехото. Някой път, когато съм пял хубаво, хич не го чаках да хлопа. Като иде, аз отварям вратата, без да хлопа. Някой път го карам да хлопа.

Най-трудното нещо е да се отучим да се гневим на хората. Кипнеш. Гледам, много хора, удари си крака о камък, разсърди се, още веднъж го ритне. Като ритне, оттегли си крака. Камъкът не е виноват. Казва: "Знаеш кой минава?" Трябваше още преди да си удари крака, да вземе този камък да го тури настрана.

Казвам, в света има много неща, които трябва да ги турим намясто. Да ги турим намясто, но трябва да има една побудителна причина. В света хората работят много по-добре. Защо? Побудителната причина е силна. Един човек не иска да работи, даваш му пет лева, казва: "Не искам да работя." Даваш му десет лева, казва: "Не искам да работя." Даваш му петдесет. "Не работя." Дадеш сто,

колебае се, но като му дадеш двеста или триста, готов е. Намериш едно правило, че парите са пубудителна причина - колкото по-добре плащаш, толкова по-добре свършва работата. Колкото по-малко плащаш, работата ще се свърши по-зле. В духовния свят нищо не ти плащат. Как? Казва: "Обичай." "Че какво ще ми платиш?" Направиш му едно добро, второ добро, той вече мисли, че ти си всякога длъжен да му помагаш. Той, като че е генерал, няма никакво отношение към тебе. Дадеш му пет лева, той свие вежди, недоволен е. Казва: "Не знаеш ли кой съм?" Който просиш. Пет лева не се дават. Никаква работа не е свършена. Иска сто лева. Утре дойде, хлопа, пак иска пари. Пак му дадеш десет лева, пак свие вежди, недоволен е. Казва: "Не знаеш ли, мене ми трябват двеста лева." Третия ден иска триста лева, казва: "Не знаеш ли кой съм?" Аз вече се научих кой съм, ти не си се научил аз кой съм.

Та казвам, ето от какво зависи. Ние не съзнаваме една зависимост, която е скрита. Една бедна мома, много красива или даровита с много хубав глас, но със слаба воля, запознала се с един професор по музика, един много добър човек. Той има много добро понятие, нито глас има, нито може да пее. Като видял това момиче като даровито, прекарва своята мисъл, своите чувства и своята воля и тя става голяма певица. Тя в присъствието на професора пее много хубаво. Като го няма, не може да пее. Така давали концерти из цяла Америка, Англия, Германия. Един се влюбил в тази мома, считал, че професорът е едно препятствие заради него. Един ден, когато тя пее на сцената, той тегли куршум на професора, да се освободи от него, да я вземе. Като го ранява, пада професорът, но и певицата веднага престава да пее.

Ние, съвременните хора, като пеем, мислим, че това сме ние. Но има други, от които зависи нашето пеене, като престане тази връзка, ти се видиш, че си престанал да пееш, нищо няма. Някой път този го наричам идеал, някой път го наричам някой светъл дух. Ние това го наричаме присъствие на Бога. Когато той присъства, ние трябва да

съзнаваме. Той е, който дава това, и ние сме в най-високото положение. Щом изгубим тази връзка с Бога, веднага изгубваме смисъла на живота.

Когато говоря за любовта, имам предвид онова, в което Бог може да се прояви. То е любов заради мен. Любовта е това, в което Бог може да се прояви. Божията любов в мене е в която. Той може да се прояви в мене. Любов към Бога аз разбирам моята любов към Бога, в това, в което аз може да се проявя. Моята любов към Бога е любовта, в която аз може да се проявя. Божията любов в мене е любовта, в която Бог се проявява в мене. Когато Бог се проявява във вас, радвайте се. Бог винаги се радва, когато ние се проявяваме.

Да живееш добре, значи да обичаш Бога. Не може да се проявиш съзнателно, ако не обичаш Бога. Трябва да има някой да те слуша. Добрият живот има някой, който одобрява. Като правим добро, Господ казва: "Много добре." Като престане в нас да казва много добре, няма резонанс. В света всеки не живее за себе си. Всеки търси да обича или да го обичат. Две положения има. Някой казва: "Кое е по-добро: да обичаш или да те обичат?" Да те обичат, е добро и да обичаш, е добро. Разбира се, първият, който ни обича, е Бог. Ние, които обичаме Бога, е едно последствие. Казва: "Аз съм начало." Началото е Божията любов, краят - това сме ние. "Аз съм началото и краят на всички неща. След всеки край иде ново начало. Краят, то сме ние. Какво ние очакваме? Началото. Всякога Божията любов дава началото на нещата, възможностите да се проявим. Когато ние се проявяваме, в Бога се заражда ново начало, следователно всякога нашият край е едно ново начало на Божието проявление.

Казвам, когато някой път вие мислите, че няма какво да правите, иде новото начало. Вие трябва да бъдете умни, докато сте на сцената, пратени сте артисти, представяте Божията страна. Щом ликвидирате ролята, ще слезете от сцената, ще бъдете публика, че други да играят. Ние някой път искаме да видим каква е тяхната любов в света. Аз не

зная как познавате, че ви обича някой. Какво веществено доказателство имате, че ви обича?

Има веществено доказателство. Този, когото вие обичате, се досеща за най-малките неща, от които вие имате нужда, и така ги прави, че ти е приятно. Няма нещо по-хубаво да дава някой, който добре обича. Помислиш за някоя хубава книга, прати ти книгата. Помислиш за някое цвете, туй цвете дойде. Помислиш да идеш на разходка, дойде. Помислиш за някой автомобил, ще дойде. Помислиш за някоя къща, ще дойде. Този, който мисли така, то е само Бог. Каквото сме помислили, той ще го направи. Създадено е небето, то са наши желания. Тия звезди са желания на всичките хора. Бог ги е направил. Пожелали сме слънцето, направил го. Пожелали сме луната, направил я. Пожелали сме звездите, направил ги. Пожелали сме растенията, направил ги. Всичко, каквото сме пожелали, го е направил. Сега от наша страна какво се изисква? От плодовете, които дърветата дават, да му принесем. Ние ще откъснем от тия плодове, да занесем, да му покажем, че сме много доволни. Казваме, че сме много давали от плодовете. Че какво ще занесем при Бога? Една хубава наша мисъл, която е насадена, да му кажем, че тази мисъл е много хубава - ето плода.

Бог казва, че се радва на истината, която е в нас. Истина значи всички възможности, които Бог е създал в света, да му покажем, че ние сме доволни от този живот. Сега има много работи. Ние като деца казваме: да възраснем. Най-първо сме недоволни от детинството. Ставаме възрастни, казваме: "Много работа имаме. Да се оженим. Деца имаме. Чакай само децата да станат възрастни, да ги оженим, ще живеем добре." Оженят се, народят деца, викат те туй дете да гледаш, онова дете да гледаш, това дете заболяло, онова дете заболяло, къщата изгоряла, тебе те викат. Не им върви.

Какво щастие може да има при такива едни условия? Даде ти Господ едно дете, не си доволен. Даде ти момиченце, не си доволен. Даде ти второ момче, трето, четвърто, десето, както Яков

дванадесетина, да оставим дъщерите. Защо на евреите не им върви? Те имат четири основи, на които почива еврейският живот. Яков отиде при Давана, влюби се в Рахил и заради нея работи на баща й седем години. Дядо му го изигра, не му даде Рахил, даде му Лия, която не вижда. Човек с развалени очи не обича истината, не е човек, който разбира истината. Трябваше да работи още седем години за Рахил. Казват му: "Всеки лош-добър, у нас така е обичаят, по-напред даваме старата. Младата не може да се даде."

Кое е старото? Което нищо не струва, с развалени очи. После се дава хубавата. Яков трябваше да работи четиринадесет години. Яков излъга брата си, взе благословението за една паница леща. Сега Лаван излъга Якова за седем години. Лия е паницата, казва: "Направи, каквото трябва, после другата." Като се ожени за двете дъщери, работи му четиринадесет години и дядото се показа какъв е търговец, продаде дъщерите си. Дъщерите му взеха боговете, които имаше, златните богове му взеха. Най-после Яков реши да излезе от при дядо си. Но се заражда между двете сестри спор. Едната роди две деца. В началото, като нямаха деца, едната даде слугинята си да роди, да има син. Втората и тя даде слугинята си. Четири жени имаше. И тия дванадесеттях сина, родени от четирите майки от един баща, какъв беше характерът? Както на тази с развалените очи.

Ние сега имаме един ум и едно сърце - човек е женен за две жени. Някой път умът е мъжки, сърцето мъжко. У мъжа сърцето е женско и умът е женски. У всички жени умът е мъжки и сърцето е мъжко. У мъжа, когато сърцето и умът са мъжки, той е мъж. Изменен е порядъкът на нещата. Каква трябва да бъде жената? Светлината каква е? Човешкият ум има тази слабост, че той не се занимава с реалните работи, той изучава само отраженията на нещата. Умът не знае какво е в действителност реалността, а нейната сянка. Ти не познаваш човека вътре. Туй, което изучавам, е човешката душа. Човешкото сърце е, което опитва нещата, то изучава по-съществено. Умът изучава външните условия на живота.

Казвам, ако ние се водим по ума, ще имаме хубави неща, автомобили, всичко ще имаме, но ще ни липсва нещо. Мислите ли, ако един здрав човек ви сготви едно ядене и ако един болен ви сготви, ще бъде едно и също нещо? Може и здравият, и болният да турят същото масло, но яденето, сготвено от здравия, има един вкус, а това от болния - друг вкус. Мислите ли - един дрехар, който има проказа, ви ушие една дреха, че той не е турил проказата в дрехата? Може да е най-хубавият плат, но няма да мине много време, и проказата от дрехата ще мине във вас. Мислите ли, че един човек, който ви дава пари, може да ви даде двадесет-тридесет хиляди лева, но тия пари са крадени, те са с кръвта на убити хора, мислите ли, че то е благо заради вас? Вие се радвате, но проказата е минала.

Храната, която иде от невидимия свят, трябва да мине през чисти ръце. Всичко трябва да бъде чисто. Хлябът, който вземаме, трябва да бъде чист. Ако онези, които правят хляба, бяха чисти, ако ония, които шият дрехите, бяха чисти и всички наоколо ако бяхме чисти, друг порядък щеше да има. Сега навсякъде се забелязва нечистота. Онзи, който продава дрехите, е нечист, онзи, който прави хляба, е нечист и ти не си чист. Какво ще излезе от един нечист свят. Противоречие. Турците казват: "Всичко туй, като е тъй, какъв ще бъде изходният път?" Представете си, че един знаменит певец пее. Дойдат няколко деца със своите тенекии и дрънкат, той пее. Те дрънкат наоколо, какво ще чуете? Питам, може ли да ви бъде приятно пеенето на този певец? Те ще развалят всичко.

Често ние допущаме при най-хубавите Божествени работи тия деца да развалят хубавото, Божественото с дрънкане на тенекии. Дойдоха да ми се оплакват, че една сестра говори много лоши работи. Който иде, този пъди, онзи пъди, позволява си да говори разни неща. Как си го обясняваш това? Много естествено. Понеже тя заминава за оня свят, вече всичките нейни роднини от кол и въже се събрали и се карат. Тези, които злословят, те са нейни роднини, които искат да вземат. Вие като идете, казват да се махате. Само ние, които сме тук,

ще вземем, вие нямате нищо. Тогава ще ви псуват. Вземат ли те да псуват, да се карат, казвате, че сестрата псувала. Казвам, един ден като идете за другия свят, ще се съберат вашите роднини, ще се псуват, защото ще искат да вземат нещо. Все ще има някоя дреха, два-три плата, рокли ще има. Често идват други и вие казвате - той хърка. Туй хъркане не е, те влизат през гърлото и спират дишането. Те се карат. Хъркането го образуват роднините. Казвам, когато някой умира, че хърка, то са роднините, няма го него. Когато говори лошо, то са роднините. Някой път някои говорят много хубаво, някои се псуват на общо основание. Казвам, понеже искат да опитат кое е тяхно, турят всичките плочи, каквито има. Цял един калейдоскоп, те къде отишли? Че къде отишла - плоча има. Плоча има за дрехите, десет рокли, плочата пее песента. Снемат тази плоча, турят друга. Дванадесет чифта обуща, плочата пее дванадесет чифта обуща, онези пишат дванадесет чифта обуща. Третата плоча колко пари имала? Сто и двадесет хиляди лева. И онези плащат сто и двадесет хиляди лева. Преди да идете в другия свят, ще ги повикаш, ще им кажеш: "Не искам да се карате, като замина за другия свят."

Христос дава една притча, какво трябва да бъде. Един господар повикал слугите си и на всеки дал от имането си. Той си заминал. След време той решил да дойде, слугите започнали да се смущават. Като дойде господарят, трябва да дават толкоз. Казвам, и вие, преди да заминете, ще видите вашите и ще им кажете: "Не искам да се карате, след като си замина. Като си замина, да няма караница." Не оставяйте дъщерите да бъдат Ваши наследници. Всеки един от нас има преизобилно дадено от Бога. Трябва да разчитаме на онова, което Бог ни е дал. Да не разчитаме на неща, отвън които може да дойдат. Те са второстепенни. Аз считам, че някоя вечер звездите може да правят светлина или месечината да прати светлина, то не може да крепи човека. Ако остане звездите или месечината да ни пращат светлина, не зная какво би станало. Хубаво е да гледаш звездите. Светлината, която дават всичките звезди, не може с милиардна част

да се сравни със светлината на слънцето. Слънцето, което за една секунда ни дава, всичките звезди, които има, които ние ги виждаме, една милиардна част не могат да дадат от това, което слънцето дава.

Казвам, единственото нещо, на което може да разчитаме, то са благата, които идат от Бога. Кое е Божественото благо? Когато една част ти направи една услуга, ти се радвай на услугата, тя е от Бога. Вестниците не са писали, ти се радвай, то е Божественото. И ти чувстваш неговата радост. Всякога радостите в нашата душа се дължат на онези, които са ни направили благо. Те се радват, и ти се радваш на онова, което получаваш. Онзи, който го е направил, го е направил по Бога. В света всичките неща, които правим, трябва да ги правим по Бога. Не трябва да направим едно дело без Бога. Сега да бъда по-ясен. Какво значи едно дело? Представете си, по човешки направените дела са празни шишета. То е човешки порядък. Много хубави шишета. Ще идеш по човешкия порядък, ще ти дадат едно шише. В Божествения порядък ще ти дадат едно шише, пълно със съдържание. В Божествения порядък формата винаги съответства на съдържанието. Лошата форма съдържа лошо съдържание. В човешкия порядък не е така.

Казвам сега, щом сте недоволни, вие сте в човешкия порядък. Щом сте доволни, вие сте в Божествения порядък. Един светски човек, който е доволен, е по- близо до Бога, отколкото един религиозен, който постоянно е недоволен. Иска да стане праведен, да стане по-добър. Заблуждение е. Доброто, което Бог е поставил в мене, аз трябва да го проявявам. Дотолкоз, доколкото проявявам в мене, дотолкова аз съм добър. Колкото използват доброто, по-добър съм. Колкото по-малко използват доброто, по-малко добър съм. Искате да говоря истината. Истината, която е в нас, да я проявим. Божията любов, която е в нас, да я проявим. То е една от великите задачи в живота на всеки един човек. Земята може да ти даде един пример.

Често аз гледам котката, която е с козина. Като дойде вкъщи, ще се поглади в краката ми, приятно ми е. Мърка нещо. Има нещо, което

мърка. По такъв начин го направи, поглади се, приятно ми е. Дойде някой човек, не ти е приятен. Как тази котка знае как да се погали, човек да не знае. Казва: "Аз не може да го гледам." Хубаво, защо не може да го гледаш? Представете си, че вие сте на един изпит.

Един приятел дошъл веднъж при тебе, който те изпитва. Нека да вземем например парите. Най-първо поиска сто лева, ти му дадеш. Казал, след пет деня ще ги върне. Не ги връща. Освен че не ги връща, но казва: "Дайте ми двеста лева. Ще ги върна след десет деня." След десет деня пак не ги връща, поиска триста. След петнадесет деня пак не ги връща, насъберат се. Като го гледаш, казваш: "Този пак дошъл." Ти си поставен на изпит, той те изпитва. Най-първо иде приятелят и взема хиляда лева. Внася петстотин лева, ти не знаеш какъв ще бъде краят на нещата. Кой разрешава въпроса. Всякога ние сме много бързи. Искаме буквалното, трябва да спазим. Но в Божествения порядък не върви по нашите часовници. Пет наши часа не съответстват на пет часа в Божествения порядък. Десет деня от нашия свят не съответстват на десет дни от Божествения свят. Един Божествен ден е равен на хиляда години. Когато Господ каже един ден, хиляда години трябва да чакаш. За един Божи ден, което Бог обещава, ще стане. Като го направиш по човешки, искаш 6 този ден да стане, то не става. Казваш: "Излъгаха ме."

Сега всички сте остарели, не сте така красиви както едно време. Защо? Вие, когато бяхте млади, обичахте да послъгвате хората. Има една бяла лъжа. Младата мома се карала с майка си, но щом види своя възлюблен, засмива се, любезна е. Таман господарят или някой началник хукал някой по-малък или своя служащ, иде по-големият началник и онзи, като че нищо няма, изведнъж се измени.

То е един неестествен живот. Казва: "Аз трябва да се проявя, както съм." Как трябва да се проявиш? Според мене естествено е да се проявиш според законите на любовта, естествено е да се проявиш според законите на Божията мъдрост и естествено е да се проявиш според законите на Божията истина. Според мене естествено е да се

прояви според законите на Божествения живот, живота, който излиза от любовта. Според мене естествено е да се прояви според законите на Божественото знание, после според законите на Божествената свобода, която има. Ако се проявиш тъй, както не е, то не е Божественият порядък на нещата.

Сега иде другото възражение - лесно се говори. Прави сте. Лесно се говори. Казва какво било, че дал пет лева. Разправяше ми един мой познат. "Един ден - казва - бях закъсал, останал ми е само един лев в джоба, мислех да взема неща да ям. Три деня не бях ял, намислил бях да си купя едно симидче. Какво ще се прави, като изям и този лев, какво ще стане? Таман мислех, седях, гледам, към мене иде един просяк. Около мене богати хора, но той иде право към мене и нещо ми казва: "Дай лева." Изваждам и давам лева. Едно време имах един лев, симидче мислех да си купя. Започнах да мисля за лева и тръгнах. Вървя по пътя и си казвам: "Хак ти на тебе. Твоята глава е дебела. Ти за себе си имаш големи работи. Малко си мързелив, не работиш, чакаш оттук-оттам да ти дойде, искаш да се покажеш пред хората." Мърморя. Казвам, дадох лева, що бях толкова глупав, да му дам лева. Казвам на себе си: "Мълчи сега. Хак ти е сега." По едно време гледам един мой приятел, от десет години не бях го виждал. Той се засмял, казва: "Иванчо, ела ми на гости днес." Иванчо е гладен, ще дойде. "Готов ли си?" "Готов съм." Той не знае, трябваше да му разправям. След като ме прие, след като се нахраних, хубаво ме угости, баница ме нагости, казвам му: "Много ти благодаря, че ме срещна. Не знаех какво щеше да стане с мене." Този приятел казва: "Не бой се, ще се намери работа."

Това е един пример. Аз го давам един от действителните примери. Станало в България. Някой българин свършил във Франция, с висше образование, иде във Варна. Варненските богаташи го хващат да учи децата им да свирят на цигулка, на танци. Скарал се с един, уволняват го. Среща го един негов приятел и го нагостява. Този Иванчо след време станал секретар на тогавашния валия турчин.

Неговия приятел набедяват, че е бил комита, имал писма. Събират всичките негови книги и писма. Този Иванчо го спасява от въжето. Като среща приятеля си, казва: "Ако не беше ме нахранил тогава, сега щеше да пострадаш." Всичките писма, които били подозрителни, взел ги и ги унищожил. Казва му: "Този обяд те спаси."

Правете добро и никога няма да направите погрешка в живота си. Няма по-хубаво нещо - да спазвате Божествения порядък. Тъй както днес живеят, всичките хора живеят в Божествения порядък, животът, днес както се изявява, навсякъде, където и да погледнете, има Божествено, само на повърхността има кал. Щом се измие тази кал, съдържанието остава Божествено. Всички имаме Божествено съдържание. Няма някой, който да не иска да живее добре. Като дойдем до самия живот, е мъчно. Да пееш, не е мъчно. Когато времето е студено, пил си студена вода, пил си коняк, това- онова, гърлото ти е простудено, не може да пееш. Зависи от много малка причина. Не си спазил правилата, които ципицата иска. Искаш ти, тя не се подчинява, не иска да пее.

Казвам, човек е добър, когато неговият ум знае как да се проявява. Човек може да живее добре, когато сърцето му е добро. Щом сърцето е неразположено, и умът е неразположен, и волята не може да се прояви. С волята всичко може да направим, когато умът е в своята чистота. С волята всичко може да направим, когато сърцето е чисто. Без чист ум и без чисто сърце волята е слаба. Та първо умът трябва да приеме Божествената светлина и сърцето трябва да приеме Божествената топлина. Тогава иде човешката воля, тогава иде душата, която проявява своята сила, използва Божествената светлина и Божествената топлина. В Божествения пламък човек добива най-хубавото, пречиства се неговата кръв. Когато възприема светлината, тъй както трябва, той ще се освободи от съвременната нервност. Светлината, която не се приема добре в мозъка, тъй както трябва, човек става нервен.

Та казвам, ние ходим по старите разбирания. Ние искаме от хората туй, което те никога не може да направят. Един човек, да бъде певец, той трябва да е създаден. Може би хиляди поколения са работили. Една много даровита майка и един много даровит баща, те са предали тия дарби на сина или на дъщерята. Ако не беше майката или дъщерята, никога нямаше да бъде. Трябва най-първо да благодарим на баща си, трябва да благодарим на майка си, трябва да благодарим на окръжаващата среда, на ония, които имат разположение да го слушат. И те придават. Публиката предразполага човека да пее. Ако публиката не го обича, какъв певец ще стане? Но ако и певецът няма разположение, пак не може да пее.

Казвам, три неща трябват. Бащата и майката трябва да имат предразположение, певецът трябва да има предразположение и публиката да има разположение, тогава нещата стават. Това значи предразположение на ума, предразположение на сърцето и предразположение на човешката душа създават всичките добри условия за развитие.

Тук сега трябва да се прилага. Трябва някой път да се съберем. Ние се събираме и даваме наставления: трябва да се живее добре. Казват, как да се живее добре? Как трябва щедро да даваш? Казвам, кое е щедростта? Имам един лев в джоба, давам го. Да намериш някой да даде, то не е щедро даване. Да ходя да вземам пари назаем да правя добро, то е престъпление. Човек трябва да дава туй, което има в джоба си. Нямаш в джоба си, кажи: "Нямам." Срам те е да кажеш "нямам". Каквото имам, давам, и на мене отнякъде да дадат - това не е Божествен порядък. Аз нямам нито стотинка, има едно житено зърно, давам му го, казвам: "Вземи туй житено зърно, след три-четири години ще бъдеш богат. Първата година посей туй житено зърно, ще имаш четиридесет стръка, четиридесет класа, всеки клас ще ти даде по шестдесет зърна. Втората година ще ги посееш, по четиридесет стръка, и така три- четири години. Ще имаш достатъчно. Казваш: "С

едно зърно ще ме залъгва." Не, туй зърно струва повече от десет, от сто лева, които може да ти дам.

Сега ние сме, които не обръщаме внимание на Божествените неща, които съдържат тайната на живота. Имаш едно житено зърно, то може да ти бъде по- полезно. Ти носиш един диамант на пръста. Той е повече, отколкото десет хиляди лева, които имаш в банката. Този диамант на пръста ти донася нещо, онези пари в банката нищо не донасят на здравето ти. Богатството, което има отношение към нас, богатство, което не приляга на силата ни, не е богатство. Богатство, което не приляга на ума ни, не е богатство. Богатство, което не приляга на сърцето ни, не е богатство. Всички неща трябва да имат отношение към нашия ум, трябва да имат отношение към нашето сърце, трябва да имат отношение към нашата душа. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, която не допринася нещо на човешката душа, на човешкия ум и на човешкото сърце, те са безполезни.

Казвам, ние сега трябва да бъдем благодарни на Бога. Да благодарите, че сте остарели, не такива стари. Само старите хора в небето светят. Всичките хора в небето, които светят, са стари, отпреди милиони години са. Слънцето, което е светило, е старо. Слънцата са проявени деца. Има други тъмни слънца, те са деца, които са непроявени. Тия тъмните деца произвеждат много неприятности. Този закон не е ли верен? Я ми кажете в първите години какво са ви допринесли вашите деца. Една майка носи девет месеца в утробата си едно дете. След туй с колко мъчнотии излиза навън, докато излезе, докато го убеди, че трябва да излезе навън. То иска да седи, тя го убеждава, че трябва да излезе навън. Не, казва, искам в тебе да седя. Тогава не иска да излезе онова дете, казва: "Тук ще седя." Какво става? Тогава детето може да умре. Някой път детето се разгневи, че иска да излезе по-рано. Тя ще го убеждава, но то излезе на четири месеца и тя го пометне. След туй, като излезе навън, какво прави? То ще опитва любовта на майка си. Ще се намаца с парфюм. Тя с вода ще го мие неведнъж. Тя ще го мие по четири пъти от тия парфюми, ще го чисти

една-две години, тя го увива, развива - гений ще стане. Похвално е поведението на майката.

И ние трябва да имаме туй търпение с нашите мисли и желания. По някой път те се парфюмират, деца са. Като станат възрастни деца, престават да се парфюмират. Когато децата се обидят, често се парфюмират. Често идват да ми казват: "Тази сестра се парфюмирала. Кажете й." Няма защо, нека се намаже. "Кажете й." Не може да й кажа. Тъй се вчесала, накъдрила си косата. Оставете я. Ама ноктите си боядисала. Някой път гледам, като ми целунат ръката, червено. Ако някой път не погледна, като ме целуне, напарфюмиран съм, начервен съм.

Бъдете весели във всички противоречия на живота. В големите противоречия на живота, тогава се проявява Божията любов, тогава се проявява Божията мъдрост и Божията истина. Който вижда тия противоречия, той е далече. Този обикновеният живот не е Божествен, той е Божествен порядък на нещата. Когато сте при големите противоречия, тогава Божественото действа. Господ иска да създаде нещо велико. Колкото повече страдате, толкова по-голямо бъдеще имате. Колкото по-усилено работи умът ви, толкова по- голямо бъдеще имате. Колкото по-малко работи, и бъдещето ви е такова. Не се отказвайте от онова, което иде. Благодарете на Бога не само за доброто, но за всичко онова, което ви изпраща, благодарете. Няма нещо, което Бог да не превърне в добро. То е само привидно. И безлюбие, и страдания, и противоречия в ума и сърцето, всичко това Бог един ден ще го превърне, ще го измени. Не се сърдете. Знаете, като дойдат изпитанията, благодарете. Добър пример имате в живота на Йова. Жена му казва: "Кажи една дума." Той казва: "Само за добрите ли неща трябва да благодарим на Бога?"

Когато дойдат изпитанията, когато дойдат болестите, благодарете и на туй. Когато си болен, ако не може да се молиш, здрав как ще се молиш? Здрав не се молиш, болен не се молиш, тогава какъв човек си? При богатството не си радостен и при скръбта не си

скръбен, какъв си? Да скърбиш, какво значи? Да скърбиш, значи да поправяш работата. Какво прави майката, като се парфюмира детето? Вземе вода, измие го, преоблече го. След няколко часа пак се напарфюмирало, тя пак го измие, пак чиста дреха тури. След като го измие, вземе че го целуне. Казва: "Колко си хубаво."

И ви казвам, след като измиете вашите мисли и желания, целунете ги. Всичките желания и мисли, които имаме, отлични деца са. Трябва да благодарим, те ни учат на най-хубавите уроци.

Това значат тия двата псалма - да живеем. Тогава злото в нас няма да дойде. В каквото положение да се намерим, всичко туй ще се превърне на добро.

"Мога да кажа"

Има неща определени, които трябва да имате предвид. Цигулар, който има мъчнотии, не е знаел да свири. В най-мъчните работи да бъде майстор. Да няма мъчно, което да не може да изсвири. Всичко, каквото е писано, да може да го свири. Един художник, като рисува, да няма мъчна работа за него. Не че да няма мъчна работа, но да знае как да ги направи. Онези, които говорят, трябва да бъдат богати в речта, да знаят всяка дума къде да я турят.

Всички търсим лесния път. Дойде някой, развълнуван е. Нека е развълнуван, нека кряска. Що е сръднята? Ако вие бяхте глух, щяхте ли да чуете. Някой си свил веждите. Ако си сляп, щеше ли да видиш, понеже си видял. Когато човек няма мъчнотии, няма свити вежди. Представете си, срещате един човек с гладко лице и друг с набръчкано лице. Кое лице има по-голямо съдържание - гладкото или набръчканото? В гладкото лице капиталът не е турен в обращение, няма приход. В туй набръчканото лице има вече един капитал, който е в обращение. Не трябва да имаме много бръчки. Да имаме бръчки, но разумни бръчки. Ако са начупени, няма капитал, има вземане-даване. Голям търговец, тридесет-четиридесет милиона обращения, но като направят преглед в края на годината, няма приход. Каква полза, като има тридесет-четиридесет милиона обращение, а хиляда

лева не е спечелил? Един човек има двадесет хиляди лева операции, пък има две хиляди лева печалба. Ние сме големи фирми. Казва: "Той е отличен богослов или отличен философ." Всинца сме отлични хора. Няма някой, който да не е отличен. Ева беше отлична, направи голяма погрешка. Ева направи погрешка, но направи и едно голямо добро. Адам послуша жена си, но Адам го виждам, направи една от епохалните добрини, които вие не знаете. Вие говорите за едно първо прегрешение, но за доброто, което Ева направи, нищо не знаете. За Адама първата погрешка, която направи, знаете, за доброто не знаете. Адам направи едно добро, което е похвално. Цялото небе знае - Ева направи една погрешка, но направи и едно добро, сега цялото небе похвалва Ева за доброто, което направи. Не трябва да се спираме само върху погрешките. Само една погрешка има, която направихме.

Да се спрем върху едното добро, което направихме. Не за онази любов, която сме изгубили, но за онази любов, която сме спечелили. Не за онази мъдрост, която сме изгуби, но да се спрем за мъдростта, която сме спечелили. Не за истината, която сме загубили, но за истината, която сме спечелили. Казвам, спечелената любов на Адама, спечелената мъдрост на Адама, спечелената истина на Адама са много по-велики, отколкото изгубените.

Сега ще попитате какво трябва да правите с тях. Ще ви кажа ясно какво трябва да правите. Христос, който беше Син Божи, като дойде на земята, имаше ли автомобили, файтони, модни обуща носеше ли? Какво трябва да правим? Тъй както трябва да живеете, живейте сега. Ако като Син Божи трябва да живеете скромно, защо вие да не живеете. Вие искате този, който нищо нямаше, да вървите по неговия път. Ядеше и пиеше с митарите и грешниците. Никого не осъждаше. Само веднъж се разгневи, взе камшик и изпъди търговците от храма. Хубаво е по някой път, като се разгневи, да превърне масите. Казва, всички тия не в храма, навън.

Не се карайте на баща си и майка си, не се дразнете с вашите братя и сестри. Когато искате да се караше, ще ви дам един пример.

Във Варна един българин имал голям крак, отишъл да си купува чехли. Обиколил всичките чехлари, да си купи, но никъде не можал да си намери. Отива при един турчин чехлар. Като мерил-мерил, турчинът му казва: "Калапсъз, да се махаш. Никакви чехли не ти стават." Българинът излязъл из града по една местност, близо четири километра от града, обръща се и казва: "Сен калапсъз."

Та и вие, като идете четири-пет километра, кажете: "Сен калапсъз."

"Отче наш"

4 Утринно слово 31 октомври 1943 г., неделя, 5 часа София - Изгрев

БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ

"'Добрата молитва"
91 псалом
"Молитва на Царството"
"Красив е животът"

Ще прочета 5. глава от Евангелието на Матея.

"Духът Божи"

(Учителят даде да се прочете от "Слава Божия" беседата "Бъдете съвършени")

"Бог е любов"

Беседата е държана в 26-а година.

Седем години от приключването на миналата война. Европейските народи, които Бог ги изпрати да бъдат съвършени, казват: "Не сме съвършени." Бъдете съвършени. Бог е съвършен. Той ни подбужда да се стремим към съвършенство. Ние искаме да станем съвършени. Като Бога няма да бъдем. Бъдете съвършени, като ви подтиква Бог да проявите неговото съвършенство, не нашето съвършенство. Ако ние искаме да проявим нашето съвършенство, никога няма да бъде.

Един фотограф фотографира един образ, но ако иска да създаде нов образ, не може. Нов образ не се създава лесно. Ние казваме - искаме да бъдем съвършени. Вие не сте доволни, че не сте съвършени. Защо сте недоволни? Бог, който е във вас, е съвършен. Вие сте семена. Аз не съм съвършен, ще се посея, ще израсна и туй съвършенство започва да се проявява. Ние сме семка. Като възраства, ще се проявява Божието съвършенство. Ние искаме да покажем на хората ние какво сме. Казва: "Той е съвършен човек." То са залъгалки.

Един нервен човек аз го уважавам, понеже е искрен. Нервният, като се приближи, е горещ. Вземам предпазителни мерки. Някой се е прикрил, опасен е. Някой път ловците, като ловят лисици или вълци, изкопават ями, отгоре слагат слама или храсти, прикрият я - и животното падне. Някой път казваме: "Да бъдем съвършени." Искаме едно съвършенство, като дойде някой в трапа, падне. То е човешко съвършенство. Децата турят жито под коритото и казват на птичките, че без пари го дават. Но щом влезе птиченцето, коритото го захлупи.

Разправяха ми един анекдот от Варненско. Една лисица идела често, почти всяка вечер и задигала по една кокошка. Стопанката била доста умна, направила хубав курник и оставила една дупка отгоре на курника. Лисицата, като дошла, хитра, но влиза вътре. Издавила всичките кокошки, които били хубава порода. Нарежда ги, но не може да излезе навън и седнала до тях. Курникът висок горе. Сутринта иде стопанката, гледа лисицата, казва: "Вампиро, аз те хванах."

Казвам, съвършеният човек влиза през вратата на курника с позволение. Несъвършеният влиза през дупката отгоре, издавя кокошките и го намират там. Ние, когато правим погрешки, мязаме на тази лисица. Ще мине тъй. Не, не. Ще се плати за кокошките. Сега да оставим.

Каквото и да говоря за яденето, има само една идея в яденето. Може да ви разправям откъде е взето житото, кой орал нивата, как е станало. Всички неща, които влизат в яденето, най-важното е хубаво ли е сготвено яденето, здравословно ли е. Че като ядеш, с години да помниш сладкото ядене при сладкия хляб. Не разправяй в какво седи философията. От философията важна е онази сладчина, която добиваме. Сладчината е, която дава живот, философията носи живот. Музиката носи живот. Поезията носи живот, всичките хубави неща в света носят живот. Нека разбираме, което носи живот в себе си. Туй, което не носи живот, не е наука.

Следователно нашите души опитват всичките работи. Що е химия? Наука за любовта. Човек, който се занимава с любовта, трябва химик да бъде. Обичат се хората, съединяват се. Не се обичат, карат се, разединяват се. Химикът знае коя любов е силна, коя е устойчива любов, кое съединение е устойчиво и кое съединение е неустойчиво. Химиците са хора на любовта. Те знаят само любовта на елементите. Доста големи химици сте вие, знаете неорганическа химия. За разединение майстори сте. И за съединение сте майстори, неорганически съединения, на такива взривни вещества. Правите бомби, после експлодират. Всички вещества, които нямат любов, са експлозивни. Всички същества, които нямат светлина, са експлозивни. Всички елементи, които нямат свобода, са експлозивни. Тия взривните вещества не може да се държат затворени повече от петнадесет години. Като се въоръжават народите, трябва да направят една война, да ги изхарчат. Иначе ще започнат да се пукат. Някой път вие се разгневите, вашите взривни вещества са повече от петнадесет години. Като се разгневиш на един човек, не може да се не разгневиш, ще се пукне бомбата, ще се свърши. До петнадесет години може да издържи. Някой казва: "Двадесет години." Не може. Десет години може да се гневиш. Петнадесет като дойде, то е крайният предел. Аз го наричам въжето, с което дяволът те е вързал, до петнадесет години седи. След петнадесет години ще се скъса това въже. Като експлодираш, дяволът е далече, той знае.

Казвам, вие като опитни химици трябва вашите бомби да ги разбутате, да извадите запалките. Като паднали бомбите в Скопие, паднали в едно място, не се пукат и хората избягали. Пада друга бомба, повдига я, изхвърля я навън, пак не експлодира. Като пращат българските механици, развъртат тази бомба, по нея научават как е направена.

Сега животът, който ни дразни, трябва да се бара много внимателно. Казвам, в този живот тия бомби, ако си само въоръжен с любов, мъдрост и истина, ти можеш от тия бомби да се избавиш. Като

ги намериш, те ще експлодират. Като казва Христос "любете враговете ваши", този твой враг носи бомба. Тия бомби ти не можеш да ги разбуташ, ако не го обичаш.

В живота навсякъде ние искаме да прогресираме без любов. То е най-мъчният живот. Казва: "Аз не съм съвършен." Какво че не е съвършен? Може да бъде съвършен. Празното шише може да бъде пълно и пълното шише може да бъде празно. Ако се изпразни, несъвършено ли е? Като се изпразва шишето, проявява ли съвършенство? Човек се стреми към съвършенство. Казва: "Бъдете съвършени." Само съвършеният човек може да използва Божиите блага. Без съвършенство ще имаме страдания, мъчения, всички противоречия ще дойдат. Защо? Защото не използваме Божиите блага чрез Божията любов, мъдрост и истина.

Казвам, съвършенството е един метод, чрез който използваме Божиите блага. Той е единственият метод. Другояче всички блага, които Бог е дал, ще останат неизползвани. Какво ще използваш яденето, когато стомахът не е здрав, развален е. Няма любов в стомаха. Не може да говориш. Защо? Дробовете са развалени, гърлото е развалено, защото нямаш любов. Мозъкът е развален, защото нямаш любов, нямаш светлина.

Казвам, в човешкото тяло, дето липсва вътрешна топлина, там, дето липсва в човешкото тяло вътрешна светлина, в човешкото тяло в най-малките частици, дето липсва свобода на действие, там се зараждат всичките болести. Не само ние, но всичките части на нашето тяло трябва да живеят в любов. Малките клетки се размножават по закона на любовта. Малките клетки се развиват по закона на Божията истина и свобода. Става едно трансформиране. Клетките в краката след години ще дойдат да се качат в мозъка. Клетките от мозъка ще слязат в краката. Може сто години да минат, може хиляда, десет хиляди, двадесет и пет хиляди или сто хиляди години, но ще стане тази смяна. Казва: "Крака ли ще бъда?" Ти имаш шанс от краката да идеш в главата. Казваш: "Аз съм глава." Един ден

крака ще станеш. Нашите крака са глава на животните. Краката на ангелите са наша глава. Краката Божии са глава на ангелите. Тъй седи. Какво разбираш под крака? Краката имат условие да станат глава. Един процес на съвършенство.

Всичко в Бога е съвършено. Когато човек слиза в гъстата материя, ще работи върху страданията. Ти като страдаш, имаш бъдеще, ако не страдаш, нямаш бъдеще. Помнете едно нещо. Ако не страдаш, ти нямаш бъдеще. И ако не се радваш, пак нямаш бъдеще. Ако не страдаш, радостта не може да добиеш. Отношенията не разбирате вие. Ако не се радваш, пак нямаш бъдеще. Понеже от радостта ти имаш възможност да слезеш в скръбта. Що е скръб? То е ровкият материал, който трябва да приемеш, да обработиш, да приемеш радостта. Радостта ще ти даде възможност да слезеш в скръбта. Скръбта ще ти даде възможност да се качиш в радостта. Който разбира, няма да скърби, ще се радва в скръбта. Мъчениците, когато отиваха на кладата, се радваха. Знаеха този процес. Горят го в огъня, той пее. Един човек, който не разбира, той ще се моли да не умре. Някой път деца има, които се молят бащата да ги не праща в училище. Някой път бащата не иска да прати детето в училище, но децата настояваш. Има случаи, когато детето не разбира своето благо. Има случаи, когато бащата и майката не разбират благото, детето иска да иде в училище. Иска детето да иде, да иде. Не иска да иде, пак да иде. Ако бащата не иска да иде, да иде детето, да не слуша баща си. Ако детето иска, и бащата трябва да се съгласи. Бащата трябва да признае, че детето не иска да се учи, то не е право. Когато бащата не иска детето да се учи, той не е прав. Когато бащата съзнава и детето иска, няма по-добро положение.

Сега нашият баща Бог иска да бъдем съвършени. Да идем да се учим. Целият свят е създаден да се учим. Ние не искаме да се учим. Казва: "Ще учите!" Нищо повече. Сега трябва да съзнаем желанието на Бога да стане наше желание. Туй е. Нищо повече. Желанието на Бога за съвършенството да бъде наше съвършенство. Да се стремим

към съвършенство. Туй, което Бог желае, да го желаем и ние. Туй, към което Бог те подтиква, да вървиш по този път, да не противодействаш. Волята ти да бъде в хармония с Божията воля. Това е новото.

Казвам, три неща се изискват от нас.

Да прославим името Божие с любов.

Да въдворим Царството Божие с мъдрост, да въдворим Царството Божие и неговата правда с мъдрост.

И да изпълним волята Божия с истина.

Тази беседа, която се прочете, понеже се е качила горе в небето, е слязла долу, тя е нова. Вие не я помните.

"Отче наш"

5. Утринно слово 14 ноември 1943 г., неделя, 5 часа София - Изгрев

ПРАВО МИСЛЕНЕ

Често хората очакват, като отидат в другия свят, тогава да го разберат. Представете си, като минавате през една гора, виждате едно плодно дърво. Може ли дървото да дойде с вас? По кой начин дървото може да дойде с вас? Плодът му може да дойде, ще изядете плода, а семката, малкото, ще дойде с вас. Човешката душа е плод на живота. Страданията, това е изяждане на плода, за да се извади семката. Страданията, това е любовта на онова същество, което ви яде, това е любовта му към вас.

И в живота хората още не разбират какво нещо е любовта. Любовта е скрита в страданието. Ти не можеш да обичаш някого, ако не е страдал той. От какво произтича заблуждението? Заблуждението произтича от онова статическо положение, човек се огражда в една форма и иска тази форма да не се изменя. А то е невъзможно. Да кажем, вий ушиете едни хубави гащи на едно момченце, то е на три години, но като порасне, те му станат малки и му причиняват страдание. Само любовта носи дреха, която се разширява и се нагажда към възрастта на човека. И ако носите една мисъл, едно чувство, една постъпка, която не се нагажда към вас, тя не е истинска.

Бог, който ни обича, нагажда се към нашите условия. А ние като го обикнем, тогава ние ще се нагаждаме. А сега ние не искаме да се нагодяваме по този начин, както Бог се е нагодявал към нас, каквото ние сме искали, Бог го е направил.

Целият космос е желанията на тези малки същества, каквото са поискали, той го е направил. И сега Бог иска нещо от нас. Не го иска със закон, но ние трябва да предусетим. Първото нещо, човек трябва да се нагоди да има един отличен ум, в който Бог да се прояви. Да има едно отлично сърце, в което Бог да се прояви. Една отлична душа, един отличен дух, в който Бог да се проявява.

Противоречието в какво седи? Майката, като роди едно дете, носи го на ръцете си, детето се радва, но когато майката остарее, дъщерята трябва да носи майка си. Както майката е носила дъщерята, тъй и дъщерята трябва да носи майката. Тук е погрешката, че майката умира. Защо дъщерята живее? Понеже майка й я обича. А защо майката умира? Защото дъщерята не я обича.

Ние живеем, понеже Бог ни обича, а умираме, защото не обичаме Бога. За бъдеще да умираш, значи да възлюбиш Бога, да се освободиш от старите заблуждения. Обикнеш някого, нямаш користолюбие, ти се радваш. Целият свят е създаден само от любов. Всичко видимо е изражение на онази велика любоВ, на онези велики възможности, които очакват човешкия дух и човешката душа. И на земята, и на небето е същото.

На деня най-важен е изгревът на слънцето. Може ли да стане ден без слънцето? Може ли умът да функционира без светлината, или сърцето - без любов? Единственият свят, в който сърцето живее, то е любовта. Вземете във възпитателната система. Имаш едно семе. Ти ли ще му дадеш указание как да расте, какво да стане? Ти му дай условия, посади го, поливай го. Вий питате как да любите. Поставете мисълта на любовта в ума си, поставете чувствата в сърцето си, то ще ти покаже как да любиш. А сега ние се заблуждаваме, съмняваме се дали ни обичаш, или не.

Какво значи да те обича някой човек? Този, който те обича, да не вижда никаква погрешка в теб.

Понеже в ума ви няма достатъчно светлина, вижда ви се светът грозен. Като пътуваш нощем, ти се блъскаш в това, в онова, казваш - не е хубав светът. А този свят е толкова красив. Закон е туй. Майка ви, която ви е обикнала, вий ще живеете. Ако вий не обичате майка си, тя ще умре. Но туй, което се случи с майка ти, ще се случи и с теб. Ти не обичаш майка си, тя умре. Роди ти се дете, и то няма да те обича. Ние трябва да почнем да обичаме нещата. Тогава ще се оправи светът.

Допуснете, че един добър дрехар ви е направил най-хубавата дреха. Вий сега, за да не направи този дрехар на другите хора такава дреха, искате да умре. Ний искаме само ние да бъдем щастливи в света, а щастието е общо. Щом всички хора бъдат щастливи, ще бъдем щастливи и ние. И щом всички хора са здрави, ще бъдем здрави и ние. Майката, която иска детето й да живее, дава му храна от себе си. "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот." Ако туй дете не взема от млякото на майка си, не може да живее. Детето всмуква млякото на майка си и има живот в себе си. Някой път ние се ползваме от мисълта на хората, от чувствата на хората. Голямо нещастие е, ако една майка роди едно дете и няма мляко да му даде. Когато обикнете някого, с какво ще го храните? Онова дете, на което майката има хубаво мляко, то става здраво и красиво. Ако млякото не е здраво, детето страда.

Раждането почва в света. Туй, което наричате новораждане, то е любовта на Бога в света, която ще се прояви по нов начин. "Човек трябва да се роди изново." Представете си едно дърво, посадено в една лоша почва. Вий ако го извадите и посадите на добра почва, ще се измени ли характерът му? За бъдеще човек ще се избави от неблагоприятните условия и ще се посади в по-добри условия. Ние се намираме в епоха на преобразувания. Тези хора се бият сега. Защо хората хвърлят бомби. От гледището на духовете, като дойдат самолетите, казват: "Тези къщи защо ви са? В тях не се живее." Онези англичани, които идват, мислят, че всички насила седите в тези курници.

Казвам сега, туй учение има приложение, когато дойде Божественият свят и почне да разрушава онези форми на чувствата, онези форми на мислите, на постъпките. Бог ви казва: "Не живейте вече в тези форми." Трябва да създадем красивите форми, в които ще живеем в бъдеще. За бъдеще ще живеем сред хора, които ни обичат и които ние обичаме. За бъдеще децата няма да умират и майките няма да умират.

Първото нещо, в живота се изисква любов към Бога. Бог, който е направил всичко заради нас - той е неизвестен. Ние го търсим навсякъде и никъде не можем да го намерим. Вземете водата и захарта. Захарта е твърда. Ако сприятелите захарта и водата, захарта трябва да умре, ако влезе да живее във водата. Като е влязла във водата да живее захарта, е предала едно качество на водата, което последната нямаше. Сладчината може да се прояви само при мекотата. Божественото начало не е ограничено от тези външни форми. Те са създадени от Божественото начало, без то да се е ограничило. Хората мислят, че като имат пари, къщи, сила, ще бъдат щастливи. Като дойде една хубава мисъл, а ти нямаш подходящо място, или дойде едно хубаво чувство, и ти нямаш място в сърцето си, дойде една хубава постъпка, и ти нямаш подходящо място в душата си, сложиш я в една лоша стая и искаш да се прояви. Като тръгнахме, какво беше времето? Облачно, ветровито, мъгливо. Като излязохме на бивака - никакъв вятър, слънце. След няколко часа после пак дойдоха мъглите. Който не разбира, то са мъгли. Който разбира, то са нашите приятели, които дойдоха да ни покажат ред хубави картини.

6 Утринно слово 21 ноември 1943 г., неделя Витоша

ЧОВЕШКА И БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ

"Добрата молитва"
91 псалом
"Молитва на Царството"
"В начало бе Словото"

Ще чеша 12. глава от Исая и част от 9. стих от 11. глава на Исая: "Земята ще е пълна със знание за Господа."

"Духът Божи"

"Земята ще е пълна със знанието за Господа." По видимому стихът е много ясен. Как ще се изпълни със знание. Много материално представя. Значи всичките хора ще знаят как да служат на Господа. В съвременния християнски свят малко хора ще срещнеш, които да имат ясна представа за учението, което Христос носи. Казва: "Аз вярвам в Христа." Кой не вярва в слънцето? Има хора, които вярват в слънцето и умират; има хора, които вярват в слънцето и не умират. Има хора, които вярват в слънцето и са бедни; има хора, които вярват в слънцето и са богати. Има хора, които вярват в слънцето и имат знание; има хора, които вярват в слънцето и нямат знание. Ражда се въпросът тогава, защо е така. Този, който казва "Защо е така?", е много невежа човек. Детето може да пита "Защо майка ми ме оставила, на кое основание?" То иска всякога да бъде

В ръцете на майка си и да го носи. Голямо преимущество имало детето. Девет месеца майката го е носила в най-скришната стаица. Детето казва: "Влез в скришната стаица." Туй дете тя го е носила девет месеца в скришната стаица и след девет месеца го извадила навън и не го пуща вече. Казва: "Кракът вече няма да стъпи." Какво ще кажете? Ако за девет месеца ти не си научил какво има в майка си, и деветдесет да седиш, ще бъде същото.

Крайният предел е девет. То е борба. Като дойдеш до девет, ще се бориш. Всичките приятели ще те бият или ще биеш; или ще свършиш училище, или няма да свършиш. Не може да чакаш за отлагане. Що е девет? Осем е последната майка. При нея ако не станеш човек, друга майка вече няма. Две е майка, пет е майка и осем е майка. Тя е твоята майка, ликвидира. Девет е последният син. Като дойде последният син на Бога, винаги воюва. Той е Марсианеца, казва: Защо ти не се подчиняваш на Господа? Ще кажеш: "Аз го любя." Любиш ли го? Човек, който люби, е готов на всички жертви. Жертвата не е за слабите или бедните хора. И болните нищо не може да жертват. Болният казва: „Аз те обичам много." Какво ще допринесат болните хора, ако те обичат. Здравият ако обича болния, разбирам. Болният има какво да вземе. Но ако болният обича здравия, казва: "Аз те обичам, какво ще даде той?"

Спирам се върху положението, което е в живота. Например ще ви приведа какво е една здрава мисъл. Аз съм провеждал следния пример. Това е за един евангелист от Шумен, един доста виден човек, доста почтен. Като гледате лицето му, главата му доста добре устроена. Той беше търговец и същевременно и обущар. Познавах го и един ден отивам при него и му казвам: „Може ли като евангелист да ми направиш обуща? Досега съм носил обуща от светските хора, зная какви обуща правят. Сега искам един евангелист да ми направи обуща." „Аз да ти направя обуща, че да видиш какви ще бъдат тия обуща. Хем обуща от камилска кожа не е проста работа." Казвам: "Хубави обуща искам." Направи ги, обух ги, хубави, прилягат на краката. Обаче след като ги носих един месец, те се напукаха. Казвам: "Как така?" "Отгде да го зная. - Казва: - Клечки зная да турям, форми да дам, но здравината на кожата мен не ме интересува. Мен ме интересува формата, нали ти бяха удобни. Достатъчно е един месец. Евангелски обуща един месец се носят. Грешката е в тебе, ти не си насърчил тия обуща, разслабили се, не си ги хранил добре, не си ги пазил, турил си ги на много тежка работа, ходил си някъде. Тя е

делитна работа. Ходил си по някаква работа, не са могли да устоят тия обуща." Сега виждам неговата погрешка къде е. Той разбира занаята си, знае да прави хубави обуща, но не разбира от качеството на кожите. Казвам: "Слушай, втори път ако дойда да ми правиш обуща, ще питаш кожаря и ще му кажеш: "Дайте ми здрава кожа, не евангелска кожа, за един месец да се скъса, но светска кожа за десет месеца. Прав си" - казвам.

Често пъти ние мязаме на този евангелист, аз зная да правя обуща - за един месец да траят. Превеждал съм и другия пример. Някой си Стоян обичал някоя си Драганка. Тя излиза с него да се разходи, той носи български кавал (пушка). "Драганке, този кавал докато го имам, никой не може да те бутне." Драганка вярва на кавала. Те били близо до една планинска местност. Като приказват любовно, насреща им иде една голяма мецана. Той като я видял, качва се горе на крушата заедно с кавала. Казва: "Чакай, аз ще цъкам от крушата." Тя е по-умна, преструва се на умряла и ляга на земята. Минава мечката, мирише я наоколо, помирисва я, обикаля я. Мечката разбрала каква е работата, дали ѝ добър съвет, проговорила ѝ. Една тайна ѝ говорила мечката на едното ухо и на другото. Той се чуди, мечката да ѝ говори. Заминава си мечката и той слиза от крушата. Казва: "Какво ти каза мечката?" "Каза ми още веднъж с такъв герой, който се качва на крушата, да не ходиш." Чудни са хората. Някой път казват: "Аз те обичам." Зная защо ме обичат някои хора. В моя ум е ясно. Представете си, аз съм един банкер, вложил десет, петнадесет, двадесет, сто хиляди лева. Обича ме заради парите, които са вложени в моята банка, да имат повече приход. Всякога се интересуват за банката. Интересува се, защото неговите пари са там. Ако моите работи не вървят, започва да се стяга неговото сърце. Не че се грижи за мен, трепери му сърцето един ден аз да не фалирам. Казва: "Отидоха ми парите, защо вложих тия пари в тая банка."

Всичките човешки банки, дето са вложени пари, все ще фалират. Не съм видял човек да не фалира. Казва: "Може ли да ме обичаш." Кой

досега има, който да е обичал своя възлюблен. Като се ожени, като стане на сто и двадесет години дядо, не държат краката, не мисли за своята Драганка каква е била красива. Като погледне старата бабичка, чуди се как се е влюбил в нея. Пък и тя, като го види, се чуди, посмешище стават един на друг.

Човек, който остарява и отслабва, показва, че не е в областта на любовта. Човек, който остарява и отслабва, показва, че не е в онази Божествена област на Божията мъдрост. Човек, който остарява и отслабва, показва, че той не е в областта на истината. Може да се заблуждаваме. Добрата страна, че остаряваме, е, ако ние, хората, не остарявахме и не отслабвахме, щяхме да се изложим на голяма опасност. Погрешките, които правим, щяха да бъдат непоправими. Един човек не остарява, но греши. Ако един човек прави прегрешения, не отслабва и не умира, то е опасна работа. Слабостта и старостта са спасителни пътища, по които човек се спасява. Като умре човек, той се освобождава от своите задължения, които има. Ти имаш право да обичаш, докато си млад. Като остарееш, тази любов престава. В старостта има една любов от съвсем друг характер. Младият ще гради къща, ще се жени. Младият човек трябва да се ожени, да ражда деца. Ще прави къща от тухли, от злато може да прави. Като остарее, никаква къща не може да прави. Той ще гради такива кули в умствения свят. Ще преобразява света, ще говори за любовта, за която не знае какво е: да се обичаме, да се жертваме.

Как се жертва човек? Жертва може да пренесе само един човек, който е богат. Ти може да пренесеш сърцето си в жертва, може да пренесеш ума си в жертва, може да пренесеш душата си в жертва и може да пренесеш духа си в жертва. То е служене, доброволно да служиш. Ни най- малко не разбира да се унижи сърцето. Бог казва: Сине мой - не дай ума си, но казва - дай си сърцето. Понеже Бог обича да помага. Сърцето е най-много работило и е нацапано. Бог иска туй сърце да го очисти. Вие казвате: "Дай ми кесията." Ти като вземеш кесията на един човек, не я връщаш пълна, но я връщаш

празна. Казвам: "Дай ми кесията си." Ако аз взема кисията и я върна празна, вие не може да я напълните, какъв човек сте тогава? По човешки хората се научили да изпразват кесиите. Бог пълни кесиите. Що е Божията любов? Любов, която пълни човешкото сърце, пълни човешкия ум, пълни човешката душа, пълни човешкия дух. Що е човешката любов? Която изпразва човешкото сърце, изпразва човешкия ум, изпразва човешката душа, изпразва човешкия дух. В моя ум е това. Дали това те засяга като човек или засяга другите хора, законът е все същият. Аз не говоря за любов. Аз виждам добрата страна. Бог, за да вложи своята любов, трябва да изпразни човешкото сърце от човешката любов. Човешката любов коренно се различава от Божията любов. Като дойде Божията любов, тя има същите отношения. Човешката любов е мътна вода, Божествената любов е чиста вода. Ако ги смесиш в едно шише, Божествената любов изчиства съвършено. Три- четири пъти като туриш в шишето, тя ще изчисти и което туриш, ще бъде чисто.

Може да имаме безпокойство в душата. Когато дойде, Христос се натовари с човешките разбирания, имаше смущения. Казвате, защо е така. Щом дойдеш между хората, започват да те обичат и ти започваш да се смущаваш. Всеки човек от тебе иска.

Понеже няколко пъти излизах за Витоша, някои казват: "Учителят, когато ще има бомбардировка, бяга в планината." В моето отсъствие не е имало досега бомбардировка, а в моето присъствие е имало бомбардировка. Где е логиката тогава? Защото онези не търсят вас, търсят мене да бомбардират. Вие сте чудни, разбойниците не търсят хора, но търсят богатите. Като иде при богатия, има какво да вземе. Като хванат богатия, казват: "Дай сега тук." Ако вие разбирате, мене като ме оберат, на сухо ще се намерите. Като не съм обран, тогава има да се ползвате. Богатият, докато е богат, вие ще се ползвате, като осиромашее, нищо не може да се ползвате.

Туй е едно правилно разбиране на нещата. Не говорете неща, които не са верни. Трябва да разбираме какво нещо е любовта.

Човешката любов е намясто като човешка любов. И Божията любов е намясто като Божия любов. Ако вие ги размените, те не са на мястото си. Човешката любов се пречиства от Божията любов. Човешката любов е мътна вода и който знае процеса, може да се пречисти. Погрешката на човешката любов е, че има кал. Тази кал не е проникнала в съставните части на водата, тя е само премесена.

Следователно два процеса има, по които може да се прочисти: страданието е един процес за прочистването на човешката любов. То е закон на сърцето. Светостта е закон на ума. Казвате: "Той е свят човек." Този човек, който е свят, е умен. Този човек, който е чист, е добър. Вие смесвате по някой път добрината със святостта. Те са два различни процеса. Чистота има в сърцето, светлина има в ума. Ако човек има святост, умен е, ако има чистота, проявява добротата. Да допуснем, в света като оперирате със звонкови монети, някой може да ви даде лъжливи монети. Трябва да разсъждаваме правилно. Ти, като вземеш тая монета, искаш да я прокараш, както тебе са ти я дали. Ти искаш калпавите работи тук- там да минат. Мислиш, че в дадения случай ти правиш добро. Като оперираш, звонковете трябва да бъдат чисти. Няма да се мине една-две години, и човекът ще види, че ти не си го обичал. Да кажем, обещаете някой път да говорите, да направите някаква услуга някому. Ти казваш: "Аз говорих за теб." Ти нищо не си говорил. Минава се две-три години, нищо не става. Не разрешават въпроса годините.

Според мене онова, което направите в дадения момент, е важно. Ти минаваш покрай пътя, един лист може да го вдигнеш. В даден момент човекът ти иска пет стотинки, може да му дадеш. Или той ти иска един лев, може да му дадеш. Този закон не се отнася до вас, ако той ти иска хиляда лева. Хиляда лева е друг процес. Човек сам не знае какво иска. Той се ангажирал хиляда души да ги храни, на хиляда души да даде по един лев. Трябва да раздаде хиляда лева, иска да минава за благодетел. Ще проси от мене хиляда лева, за да ги раздаде на другите. С чужди пари помен не става. В Божествения свят, като

обичаш някого, ще работиш. Туй, което придобиеш с труда си, ще му дадеш от него, от теб да е излязло, да не е чуждо. После няма да четеш някой роман и както са писали романистите, ти да покажеш такава любов. Ти искаш да подражаваш.

Оставете се с вашите подражания. Проявете любовта, както е във вас, не както е в хората. Всеки човек трябва да прояви специфично любовта по свой начин, мъдростта по свой начин и истината по свой начин. Казва: "Да проявя любовта както Христа." Той иска да прояви Христовата любов. Хубаво. Ако вие искате да страдате като Христа, може ли да страдате. Някой иска да бъде като Христа, но него го заковаха на кръста и знаете ли колко тежки бяха гвоздеите, с които заковаха краката и ръцете. Не са мязали на съвременните гвоздеи. Следователно, гвоздеите на Христа бяха много грубо направени. Сегашните гвоздеи са по-добри. Убоден с игла и убоден с гвоздей е различно. Някой, когато те обиди, може да е като убождане с гвоздей, а може да му е малка иглата, да е казал нещо за теб. Когато някой те обиди, с години не може да забравиш.

Сега има някои работи, които не може да се разкриват, нищо не ползват. Даже като развивам този въпрос, правя пакост на себе си. Досега съм направил големи пакости на себе си, като съм говорил за любовта. Колко души са ме разбрали? Които са ме разбрали, е полза заради мен, спечелил съм. Които не са ме разбрали, аз плащам. Представете си, аз подпиша хиляда полици по хиляда лева, един милион правят. От тях само десет души плащат, другите изяждат всичкото. Какво съм спечелил? Ще минавам за благодетел. Ще ходя да разправям на хората, че ме изядоха. Един човек, който не мисли добре, на този човек, като дойде, не хиляда лева, но един лев не давам. Моето правило е: като дойде някой, полицата за един лев давам, два лева. Като не иска с полица, оставам без полица. Като иска полица, пак един лев давам. И без полица - пак един лев давам. Тогава в моя ум седи идеята: ако плати, добре е, ако не плати, пак добре е. И в единия случай се радвам, и в другия. Едното то не губи. В едното

никой не може да ме излъже. В двете, в трите, в четири може, но едното никое същество в света не е в състояние да ме излъже. То е закон. Туй едното ще дойде до мен, когато и да е. Никой не може да го задържи. Няма сила в света, която може да задържи едното.

Когато говорим за Божествената любов, аз подразбирам числото едно, което никой не може да го задържи. На него разчитам, туй число е мощно, но се размножава. Казваме единия Бог, с едното лице и троеличния Бог и Бог на много лица, на безбройните лица. Ако всичките хора стават все лица на Бога, каква е идеята? Само Бог има едно лице. В него има три лица и безброй лица. Бог в едното си лице е съвършенство. Него не го знаем. Няма никаква промяна в него. В троеличието влиза съвършенството, ограничената любов. В многото лица, в безбройните лица, в които Бог се проявява навсякъде, според формите на всяко същество се нагажда и там се спъваме. Защо Господ направил така? То е негова работа. Обаче по някой път ние играеме ролята на Господа, искаме да проявим любовта. Бог е съвършен, ние сме несъвършени. Ние не знаем едината любов. Обичаш един човек повече. Защо го обичаш? Защото ти дава повече пари. Всякога, когато обичаш някой повече, той ти дава повече. Когато вземе повече от тебе, ти не го обичаш. И в моя ум, щом ми кажеш, че не го обичаш, аз зная причината защо го обичаш. Защото ти е дал или в миналото, или сега. Щом в миналото не ти е давал или сега не ти дава, ти не го обичаш. Защо не го обичаш? Защото не дава. Говорил някой заради тебе лошо, не го обичаш. Говорил е добро, обичаш го. Услужил ти, обичаш го.

Та казвам, вие искате Бог да ви обича. Какво сте направили за него? Бог като се проявява, то е заради него. Той като люби, той печели. Ние като любим, ние печелим. Без любов в света печалба няма. Ако вие очаквате само на подаяние, то не е хубаво. То е само половината от живота. Чуждото нещо и на Великден се взема. Българинът, който е практичен, казва това. Ако очакваш майка ти да те обича, брат ти да те обича, докато са живи, ще те обичат, но като

заминат за другия свят, какво ще правиш. Пак ще те обичат другите хора.

Като говоря, аз не искам да влизам в противоречие с вашия живот. Нека оставим този въпрос. Аз не очаквам хората да знаят аз какво съм. Аз се радвам на това, което аз зная, аз какво съм. Аз се раздвам на това, което аз зная. Аз не се радвам на онова, което вземам. Аз се радвам на нещата, които вземам, не този човек е благодарен. Аз се радвам на Божията любов, че е възвишена. Радвам се и на него разчитам. Когато някой ме обича, радвам се, че този човек ме обича. Аз когато обичам хората, и аз се радвам. Аз се радвам на моята радост и радостта на другите. От негова радост аз се радвам, че той забогатява. Ако вие не живеете, тъй както Бог живее, ако вие не живеете, както добрите хора живеят, в какво седи вашият живот или в какво седи моят живот?

Казвам, проявената любов извън времето. Оплакване има. Оплакването не е лошо нещо, то е решение на една задача. Ти се оплакваш дотогава, докато не знаеш да решиш една задача. Щом я решиш, задачата става ясна. Допуснете, че обичаш един човек, той има нива от десет декара, но няма семе, не може да я посее, не може да я разоре, няма волове. Ти нива нямаш. Имаш един чифт волове, жито имаш, казваш: „Може ли да взема твоята нива орташки, аз да изора нивата, да я посея, че каквото даде, половината на мене, половината на тебе." Един я дава нивата, а от другия трудът и житото. След като узрее житото, ще се ожъне, ще се вършее и ще си го разделят наполовина. Този, на когото не си работил, може ли да вземеш наготово. По някой път българите са доста умни. Казва - на тебе една трета, а на мене две трети. Според разбиране на половина трябва. Една трета е много мъчна работа. Някои мислят, че може да разберат една трета. Майката като роди дъщеря, е една трета. Бащата е едно, майката е две, детето е една трета. Майката как ще раздели една трета, дъщерята. В този закон майката е вложила повече капитал, в дъщерята, но бащата използва капитала, лихвите той

взема. Дъщерята винаги обича бащата. Понеже обича бащата, бащата ще умре по-скоро. Бащата ще умре по единствената причина, за да влезе да живее в дъщеря си. Като умре, той не отива да живее в жена си, а отива да живее в дъщеря си. Казва: "Оставете майката, видях я каква е, ти си моята възлюблена." Това са тълкувания, това са първата форма на тълкуванията, има още по-дълбоки. Роди се син. Бащата е вложил капитал, майката го използва. Синът обича майка си. Той не може да не я обича. За да може да научим закона, да може да решим въпроса за една трета, за сина и за дъщерята, трябва да си син или дъщеря. Ако е като баща и майка, никога не може да разберем. Едно и две никога не може да разберем, ако не станем като баща и като майка. Един да има нива, друг волове и да е посял нивата. Само когато онзи изоре и посее нивата, този, който я даде, не може да я обработи.

Вложеният капитал на кого е? Нивата, това е майката. Воловете и житото са на този, който работи, той е бащата. И тогава на половината се дели това, каквото нивата е дала. Нивата сама по себе си какво е дала? От събраната енергия, от слънцето тя е кредитирала житото. Нивата в дадения случай не е дала нещо от себе си, не е дала много кредит. Ако каже - аз дадох тази енергия, тя е взела от слънцето. Пък и нашето слънце е събрало този кредит от друго слънце. Нашето слънце дава, но и там не е цяла истина. Има друго, което дава капитала на слънцето.

Ако дойдем до тия потънкости, ще се спънем в нашето разбиране. Благодарим, че нивата не е бедна. Някой път ти може да вземеш, но нивата, която е бедна, трябва да я ториш. Аз говоря за една нива, която е наторена естествено, има Божиите благословения. Никога човек не трябва да обработва бедна земя. Не трябва да сее на пясък. Като сее, трябва да сее на здрава почва. Четеш една книга, но богата трябва да бъде. Не чети вестникарски работи, гдето няма нищо. Ако четеш роман, чети нещо насвят. Туй, което развива, да е вярно.

Ако четеш научни книги, нещата да са верни, не само едно на стоте да е вярно. Ако четеш сериозни книги, чети онова, което е вярно.

Какво ще стане от нас? Ако човек върви по негативния път на живота, ще придобие черния свят. Достатъчно е четири поколения да не вървят по Божествения път, и хората да почернеят. Достатъчно е четири поколения да живеят по закона за любовта - да побелеят и красиви да станат. Ако изпълняваш волята Божия с любов, красив ставаш. Ако не я изпълняваш, грозен ставаш. Ако изпълняваш волята Божия с любов, здрав ставаш. Ако не я изпълняваш с любов, болен ставаш. Ако изпълняваш волята Божия с любов, умен ставаш. Ако не я изпълняваш, изглупяваш.

Сега в съвремената война има доста големи примки. Намериш някоя писалка - то е взрив. Или някой пръстен намериш. Ако го пуснеш, пак е взрив. Ако бутнеш този писец, може да ти коства живота. Не бутай. В света има известни мисли, които са като взривове, турени са от черната ложа, като ги бутнеш, ще видиш. Често пъти вие страдате от перца. Като го видите, турите го в джоба и оттам насетне ви заболи сърцето. Допуснете, една мома се влюбила в един красив момък, той има навик да пие, коняк пие, винце пие, ракия пие. Питам, може ли тази мома да живее с този момък? Не може. Може ли да го реформира? Не може. Любовта към виното разваля живота. Единственото нещо, което не разваля живота, това е водата. Само Божественият живот не разваля живота, човешкият разваля. Само Божествената мисъл не разваля хората. Понеже ние сме в света и работим, ще се окаляме. Ти не може да ходиш и да работиш с най- хубавите си дрехи и да не се окаляш. То е в реда на нещата. После онзи човек, който ходи да работи, не може да очакваме неговите ръце да са мекички, мазоли имат. Не е лошото там. Но като се ръкува, нас няма да ни направи приятно впечатление. Ние казваме - груби са ръцете. Човекът е работил, какво трябва да прави.

Сега на вас ще ви приведа един пример, за да ви изясня една идея, за която никога не сте мислили, един пример, който никога не съм дал за себе си. Сега ще ви го приведа.

Един светия в миналото живял тридесет години живот по любов и е доволен. Един ден тръгва да иде на църква, дето хората се молят. Среща го главатарят на една разбойническа банда, който му казва: "Всичките хора, които гледах, нито един не ми се хареса да го оставя за главатар на тия нехранимайковци. Тебе искам да те оставя за главатар на бандата. Досега в църквата никога не съм ходил. Намислил съм да намеря един способен, когото да оставя на моето място, аз да ида да се моля на Бога. Стотина минаха, но не ми хващат окото. Тебе окото ми те хвана." Светията се спира и понеже ще отива при Господа, оставя своето оръжие. Тридесет години живее по любов. Остава с оръжието на този главатар, който отива да се моли. Казвам му: "Аз видях, че ти си ходил по тия места, дето аз искам да ида. Като се върна ще си поговорим." Какво ще прави този светия. Най-първо се е колебал да вземе ли оръжието. Понеже трябвало да направи жертва на Бога, ако не му служи сега, той ще направи едно престъпление. Взема оръжието и става главатар. Донасят един богаташ при него, светията го пита: "Ти как забогатя? - Казва му: - Ти по този начин не трябва да живееш. Ако живееш по този начин, при мен ще дойдеш. Благодари, че аз съм от добрите главатари. Досега тук беше онзи, който режеше главите. Ще вземе парите и ще отреже главата." Онзи му казва: "Ти ще правиш, както искаш. Аз режех главите като на лука." По едно време довеждат един сиромах. Казват му: "Ти защо осиромаша?" "Че не зная." Казал тогава на богатия: "Ти ще станеш сиромах. - А на бедните казал: - Вие ще станете богати. - Дойде богатият, казва: - Ти си виновен, аз ще ти простя, но сиромах трябва да бъдеш." Понеже докараха един богат човек, обраха го, взеха му парите, ти си сиромах. Тебе ще възнагради, че си сиромах, даде парите на сиромаха. Той ги вземе, зарадва се. Дълго време онзи се е молил на Господа. Този богатият падне, пак при този главатар. Той

все казва: "Защо си богат?" Като сиромах съди го по един начин, осъди го, даде му парите. Като го хванаха като богат, казва: "Дай парите сега." Казва: "Че преди време аз бях сиромах при тебе." Ти не си научил Божията любов.

Божията любов прави богатите бедни, а сиромасите богати. Богатият, като попадне в Божията любов, той трябва да даде по същия закон. Денем да си сиромах - да работиш, вечерно време да си богат - да почиваш. Щастлив да бъдеш вечерно време при богатите хора, които те приемат на гости. Денем при онзи, който те е изнудил - и пак да благодариш, че си се срещнал с този човек. Че те е изнудил, значи на този си работил, на онзи си работил, този не ти платил, онзи не ти платил. Ти да благодариш на Бога. Ти само разрешаваш задачата. В училището ученикът, като разрешава десет задачи, не плаща нищо на учителя, учен става.

Казвам, опитността, която придобиваме в света, знание придобиваме, хората нищо няма да ни платят в живота. Искаме един щастлив живот на земята. Невъзможно е. За бъдеще ще имаме живот, който ще бъде щастлив, но при сегашните условия туй не може да бъде. Бог сега приготовлява. Ако вие сега сте в Берлин, при тази бомбардировка какво ще бъде вашето положение. Ще знаете как избухват двутонни бомби. После имате бомби от четири, от пет тона.

Защо става войната? Ако германците и англичаните обичаха Бога и вършиха волята му, тази война щеше ли да стане? Понеже германците разбират любовта и англичаните разбират по своему - туй е човешкото разбиране. Германците ходиха и показаха германската любов, шестстотин пъти Лондон посетиха и сега англичаните по същия начин посещават Берлин. "Око за око, зъб за зъб." Ние седим и разискваме кой е прав. При такова положение никой не е прав. Няма никакво право. Право в света има само Божията любов. Две неща са прави.

Та казвам, ще се научите всички - без любов към Бога няма никакво разрешение в света. Всеки, който не обича, той нищо не

може да разреши. Дали сте вие сами, дали сте един народ или цялото човечество или цялото небе, без любов към Бога нищо не може да се постигне. Тя е единственото нещо. Ние, хората, трябва да се научим какво нещо е страхът. Човешката любов е любов на страха. Божията любов е любов на свободата. Какво нещо е човешката любов? Щом имаш човешката любов, започне да ти тупка сърцето, страх те е. Тя е намясто. Но за да се избавиш от страха, трябва да станеш слуга на Божията любов. Човешката любов, докато не започне да служи на Божията любов, не може да се поправи. Човешката любов може да се поправи само когато започнеш да служиш на Божията любов. Божията любов може да ни помогне, когато кредитира човешката любов. Бог помага на човешката любов. Ние трябва да служим. Ние трябва да турим нашата любов в служене на Божествената любов.

Аз не искам вие това да го разправяте на другите и да го обяснявате. То е мъчна работа. Най-мъчното нещо в света е човек да обича Бога и Бог да го обича. Да обичаш този, който нищо не ти е дал, знаеш ли какво е?

Сега друго едно обяснение. Вземете едно въже, което има десет хиляди тънки конеца. Единият конец на туй тънкото въже е човешката любов. Голямото въже с десет хиляди конци на едно място е Божията любов. Единият конец съставя човешката любов. С този единия конец, който е една десетхилядна част от цялото въже, какво може да направиш. Единият конец е десет хиляди пъти по-слаб от цялото въже. Въжето е десет хиляди пъти по-силно от единия конец. Божията любов е десет хиляди пъти по-силно от човешката любов, и човешката любов е десет хиляди пъти по- слаба от Божията любов. Тогава може да приведеш туй изяснение. Към този тънкия конец трябва да присъединиш девет хиляди деветстотин деветдесет и девет конци и ти да станеш едно с тях, за да мине тяхната сила в тебе.

Следователно, ако ние не вложим нашата енергия да се присъединим към девет хиляди деветстотин деветдесет и девет конци, винаги ще останем слабия конец, който, като го побутнеш, се

къса. С него дреха не може да ушиеш. Никакъв ръб не може да направиш. Този конец е по-слаб даже от паяжина. И паяжината е по-силна от този конец на човешката любов. Много неустойчиво нещо има. Аз наричам тази любов на черната ложа. Ние сме се заблудили. В черната ложа любовта е по-слаба, отколкото паяжината. Любовта е по-слаба от самата вода. Водата е по-издръжлива от тяхната любов. По-слаба е и от въздуха. Въздухът е по-издръжлив, отколкото любовта на черната ложа. Казвам, защо ни е тази любов? Няма никаква издържливост. Нито е силна като паяжината, нито е силна като водата, нито е силна като въздуха.

Казвам сега, ще се обърнете към Господа да му благодарите. Някой ще каже: "Че какво сме научили?" Аз считам научен онзи, който постъпва, както аз постъпвам. Аз не подписвам полица за един лев, но и никому не давам по-малко от един лев. Десет стотинки не давам и пет стотинки не давам. Една стотинка давам, една круша, една ябълка давам, един хляб, но две никога. Един ден за някого ще работя, но за два никога. Един месец може, една година, но десет години - никога, две години никога. Нито един месец от втората година не си позволявам. Едната година като изтече, кракът си не помръдвам, милиони да ми дават.

То е идеята - любов към Бога. Като погледнем, тя е онзи мир, радост, спокойствие. Какво ще стане с децата? По човешки мислиш. Като бомбардират, всички ги е страх. Много хора, събрани на едно място, е по- опасно, отколкото един, защото може да привлекат вниманието. Представете си, че онези по заповед на Господа носят бомбите. Мислите ли, че Господ не е определил къде да паднат. Мислите ли, че не е определено от невидимия свят Христос да бъде разпънат. Казва: "Ако е възможно, да се отмени. Какво ще кажат хората, Син Божи да страда. Грешните хора да страдат, но аз праведният. Ако е възможно тази чаша да се отмени, да мине по друг начин."

Подчини се на Божията любов. Христос се подчини на един закон, който вие тепърва има да го изучавате. Той е прекарал едно от най-тежките състояния. Знаете ли какво нещо е човек да бъде изоставен? Казва: "Защо си ме оставил на поругание, станах за присмех. Дойдох да спасявам света, да помагам на всичките хора. Виждам, че никому не мога да помогна." Всичките хора казват: "Ако си Син Божи, слез от кръста." Туй, което премина Христос, след две хиляди години стана ясно. Макар че не разбирам това, той казва: "В твоите ръце предавам душата си, да бъде, както ти си определил. Зная, че в твоята любов няма промяна."

Казвам, не се обезсърчавайте. Искате да знаете нещо. Като не знаете, благодарете на Бога. Ще дойде скръб, ще дойде страданието. Не че няма да има страдания. Аз изнасям тия работи, пък мене не ми е приятно. Да кажем, какво вие мислите. В една крива мисъл вие се спъвате. Ако вие мислите за мене това, което аз не съм, вие се спъвате. Ако мислите това, което аз съм, пък не работите, пак се спъвате, очаквате аз всичко да свърша за вас. Искате да ви дам, но да очаквате всичко да ви дам, вие се спъвате, тогава не сте свободни.

Казвам да уповавате на Бога. Какво значи? Онзи, който взел пет таланта, онзи, който взел два, и онзи, който взел един талант, в какво седи ползата? Онзи, който взел пет, спечелил още толкова. Онзи, който взел два, спечелил още толкова. Онзи, който взел един, заровил го в земята. Като дошъл господарят, казва: "Понеже зная, че ти си строг господар, жънеш, дето не си сял, защо не даде парите, поне лихва да принесат. Не си искал сам да работиш, защо ги зарови?" Знаеш, че талантът не е жито, той не се сее. Той го скрил в себе си, че ако не дойде господарят да го вземе, може да умре, той да вземе благото. Иска да лъже, заровил го, че го пази заради него. Ни най-малко не е така.

Казвам, богатството не го заравяйте в себе си. Да кажете: "Ето го." Вие не можете без любов. Вие мислите да заровите любовта. Има много примери, които може да се приведат. На един млад момък,

който никога не е пипал лицето на едно красиво момиче, паднало азотна киселина, изгоряло лицето на момичето. Той изважда една кърпа и започнал да изчиства лицето. Изважда едно шише от джоба и намазва лицето. Тя казва: "Усещам сега по-добре." По този начин в ума на това момиче няма нищо користолюбиво. Ако я срещне на пътя и няма никаква азотна киселина, започне да я бара, той взема. Сега той дава от себе си, помага. Няма по- хубаво нещо - човек да дава. Затуй онзи, който дава, е по-благословен от онзи, който взема. Вземането е хубаво, това, което слънцето дава, трябва да вземаме. Никога не трябва да вземаме повече, отколкото ни трябва.

Законът е: за предпочитане е да вземаме по-малко, да даваме повече. То е Божественото. Когато говорим за Божественото, всякога трябва да държим идеята, да даваме повече, да вземаме по-малко. Когато говорим за човешката любов, трябва да имаме предвид, винаги от човешката любов да вземаме по-малко, от Божията да вземаме повече. Това вие го знаете. Като дойдете до любовта, погрешката е, че вие вземате повече от човешката любов, по-малко от Божията любов. Божията любов са звонкови монети, те са злато. Човешката любов са книжни пари. Някой път са равни на златните, но някой път книжните пари са намалели стойността си сто пъти, сто лева дават един лев, някой път хиляда лева може да струват един лев. Божествената любов никога не губи своята цена, човешката я губи. Ние трябва да бъдем предвидливи, да не се натрупаме с книжни пари. Тогава търсим да купим къщи, ниви. Някой път не продават хората. Един наш приятел в миналата война оставил в Библията десет хиляди лева. Иска да дойде на гости, да ме посети и да ми даде парите. Случва се, че яде и умира. Някой път хората, като ядат, смеят се, говорят. Човек при яденето сериозен да бъде, опасна работа е. Не се смей при ядене. Ако говориш и ядеш, ще запушиш гърлото и може да умреш. Дадоха ми Библията, намирам десет хиляди лева. Добро желание има, но те се обезценили. Ще дойде един ден, ако имаш

човешка любов, нищо не струва. Този те обича, онзи те обича, това било, онова било. Всички подаръци нищо не струват, това са играчки.

Или под човешка любов разбирам да не се заблуждаваме от идеята на черното братство. И ангели като бяха, живееха, както знаеха. И хора като станат, така живеят. Срещне те черен брат, неизправими са. Само вечността може да изправи някого. Майстори са, майстори на фалшифициране, на най-лошото, да го представят в една привидна форма, тъй да го представят. Аз нали съм привеждал този пример.

Имало двама приятели. Единият обичал по естество да говори шеги, говорил лъжи. Онзи знаел, че говори лъжи, приятно му е. Десет години не се срещали. Срещат се след десет години и приятелят му казва: "Я ми кажи една лъжа." Този започва да плаче: "Остави, лъжите ги забравих, то беше едно време, но сега баща ми умрял, нямам пет пари да ида да го погреба." Той изважда петстотин лева и му дава. Казва: "Тази е последната лъжа."

Зад този пример се крие нещо много по-дълбоко. Иска една лъжа. Този пример го има и в турския живот. Един ходил при султана и султанът казва: "Кажи ми една лъжа." "Такъми ми трябват, имам да ти кажа една лъжа. Дай ми двеста и петдесет лири." Дава му, ходи из Цариград, казва: "Това е лъжата, която ти казах, че такъми ми трябват." Казва: "Браво! Двеста и петдесет лири."

Няма по-благородно нещо в света, да обичаш някого. Няма по-красиво, когато обичаш някого. Не да го лъжеш, то са дребнави работи. За закона на любовта не може да съдиш, че не те обича. Единственото нещо е: не може да съдиш човека, че те обича; не може да съдиш човека, че не те обича. Няма закон - той ми обеща. То е по закона на свободата. Не може да ти кажа, че вечно ще те обичам. Те са човешки разбирания. В закона Бог е съвършен, той не може да се измени. Тази любов е безгранична. Не може да се изтощи, няма какво да се плашим. Ние дето се плашим, то е неразбиране. Може един ден

да обикне друг. Чудно нещо. Може ли една чешма само на един да дава.

Във Варненско има едно място, една чешма, кръстили я Харла. Казват ми: „Да те заведем при Харлата." Цяла воденица кара. Може да произлиза от харно. Питам, страх ни е от тази любов, да не би да ни вземат. Хиляди хора може да вземат, и пак ще остане от Харлата. Страх го е да не му вземат любовта. Колко любов ти трябва? Едно малко шише за пиене. Не се плашете, че някой може да ви отнеме тази Харла. И досега тази Харла кара воденица. Не е планинско място, но иде отнякъде.

Един ден като светия като станете, да приложите закона. Да кажете на хората как трябва да се живее. Искам да бъдете, на каквото аз съм. Ако аз съм на вашето място, ще кажа така: Господи, искам колкото време съм слугувал на човешката любов, толкоз време искам да слугувам и на твоята любов. Колко време сме слугували, какво сме добили? Нищо. Колко живота, колко съществувания човек е идвал на земята с илюзии. Умирал, раждал се, прераждал се, все цар да стане, всичко туй е било и го изгубвал. Хубаво е, вече имаме познание. Кажете: "Колкото време, Господи, сме служили на човешката любов, за бъдеще толкоз искаме да служим на твоята любов." Той казва: обърнете се. Човешката любов отива на запад. Казва: обърнете се към изток. Не отивайте там, дето залязва, отивайте там, дето изгрява. Дето изгрява слънцето, е Божията любов, дето залязва слънцето, е човешката любов. След човешката любов има винаги залез, тъмнина. В Божествената любов винаги има изгрев. Туй, което изгрява в нашето сърце, туй, което изгрява в нашия ум, в нашата душа и дух, то е Божественото. Туй, което постоянно залязва и ни причинява страдания, то е човешкото. Да благодарим на Бога, че сме в единия и другия порядък, защото се учим. Човешката любов е опаковка, обвивка на Божията любов. Виждам хубавата страна. Божествената любов трябва да се увие в човешката любов, тогава запазва своята чистота. Да турим нашата любов в служене на Божията любов. Да

тръгнем по пътя, дето Бог изгрява. Да оставим нашия залез за другите, които нямат тази опитност, да отиват да рисуват картините на залеза. Хубави са тия картини. Ние трябва да рисуваме картините на изгрева.

Христос казва: "Не съдете, да не бъдете съдени." Никога не съдете нито човешката, нито Божествената любов. В човешката любов ти ще пиеш една студена вода, ще свършиш. В Божествената любов винаги ще има сладка, прясна вода, хубава. В Божествената любов има: това е живот вечен. В човешката любов има: това е живот, който носи смърт в себе си. Ако имаме човешката любов, ще опитаме всичките раждания и прераждания. То е човешката любов. Роденият изново, грях не прави. Това е Божията любов. Да излезем из областта на смъртта, да влезем в областта на вечния живот. Да разбираме любовта, както е в живота. Ангелите, и те живеят на земята. И те са при нас, но те виждат земята съвсем друга.

Който живее в Божията любов, къщата му е чиста. Който живее в човешката любов, къщата му е нечиста. Влезеш в една къща чиста, в другата - нечиста, какво трябва да стане? Щом дойде Божията любов, всичко трябва да очисти. Като дойде човешкото, пак се намърси. "Не съдете, за да не бъдете съдени." Като обичаме някого, не го съдим. Като не го обичаме, съдим го. Като не обичаме, то е човешката любов. Като обичаме, е Божията любов. Казва: "Този обичам, онзи не обичам." Да обичаш, то е светлина. Да не обичаш, то е почивка. Да си почине, казва Писанието. Като замине, да си починем от тия тревоги. Дали те обича, или не, постоянно се тревожиш. Едно е: или те обича, или не. Казва: "Не ме обича." Казва: "Не ме обича този човек." Щом не те обича, няма да ти каже, както трябва, няма да ти сготви, няма да ти ушие дрехата, както трябва. Щом те обича, вече си сигурен. Туй, което казва, така е.

Да турим Божията любов, в която нещата стават тъй, както трябва. В човешката любов нещата стават тъй, както не трябва. Да

започнем да работим тъй, както трябва, да оставим онова тъй, както не трябва.

"Отче наш"

Сега трябва да се молим, да не ни намерят бомбите. По човешкия път може да ни намерят, по Божия път няма да ни намерят. Опасност има в човешката любов да паднат при тебе. Трябва да се молим: Господи, избави ни, за да можем отсега нататък да се посветим, да служим на твоята любов.

Досега, виждаме, посещават ни отвсякъде. Тази война е посещение с човешка любов. Какво трябва да се прави? Молете се: избави ни, Господи, да завършим пак по същия начин. Избави ни, Господи, да можем да ти служим. По този начин Господ ще ни избави от злото. Като пожелаем, тогава ще дойде мирът.

Новият мир ще дойде по Божия път. Единственият, който може да даде мир в света, то е Бог. Когато се обърнем към него с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила, мирът ще дойде. Всичките народи трябва да се обърнат към Бога, да го възлюбят и веднага ще дойде мирът. Не един народ, всичките народи трябва да обичат Господа.

7 Утринно слово 28 ноември 1943 г., неделя, 5 часа София - Изгрев

БЕЗОПАСНИЯТ ПЪТ

Добрата молитва
Молитва на Царството
В начало бе Словото
Ще прочета 23. псалом.
Духът Божи

Често се говори за истината. Да се говори за истината, говори се за свободата, говори се за любовта. Но по някой път ние говорим за любовта, както говорим за ябълката. Още вие не познавате същността, каква е ябълката, външно я виждате. За свободата говорим, но тя е още външно. Казва: "Някой човек да успява в живота си." Някой пита кой ще успее. Аз да ви кажа. Човек, когото светлината не го придружава, човек, когото въздухът не го придружава, човек, когото водата не придружава, човек, когото хлябът не придружава, нищо не може да направи в света. Който е в съюз със светлината, с въздуха, с водата, с хляба, победата е негова. Намерете някой в историята да е имал победа, който могъл без светлина, без въздух, без вода и без хляб.

Сега казвате: "Правото е мое." Правото е ваше само ако светлината е с вас, въздухът е с вас, водата е с вас и хлябът е с вас. Ако ги няма, правото не е ваше. Казваме, навсякъде ние седим и сме недоволни от живота и вдигаме шум. Най-първо трябва да имаме една ясна представа за живота. Някой път ние с нашите мисли и желания дотягаме на Господа. Своенравни деца сме. Всеки не само външно как се проявява, но вътрешно в себе си човек е недоволен. Сега не е лошо, че той е недоволен. Понеже доволството не произтича от човека, от хиляди и милиони хора произтича, води началото от първите хора.

Та казвам, какво трябва да правим? Ще имате връзка със светлината, защото Бог е в светлината. Ще имате връзка с въздуха. Дихането на Бога е във въздуха. Ще имате връзка с водата, защото водата е носителка на живота. Ще имате връзка и с хляба. Това е проявлението на Бога. Сега всичките хора имат два начина. Единият е принудителен начин, законът. Законът е закон за децата. Щом стане възрастен човек, законът трябва да отстъпи място на любовта. В закона всичките неща са ограничени. Туй, което ви ограничава, което ви стеснява, то е законът. Сега не само в разбирането, но и в приложението. Вие имате едно шише. Ако туй шише го надробите на хиляди парчета, тия парчета хвърлите на земята, тия парчета от шишето стават опасни за човешките крака. Що е злото в света? То са раздробени органически шишета. Всяка една мисъл, раздробена и неприложена в света, е опасна. Всяка мисъл, която не е приложена в служба на Бога, става опасна. Всеки човек, който не се храни, става опасен. Всеки човек, който не диша, става опасен. Всеки човек, който не приема светлината, става опасен. Всеки човек, който не приема топлината, става опасен. Четири неща има, които правят опасен човека. Всеки човек, който приема светлината, става добър. Всеки човек, който приема въздуха, става добър. Всеки човек, който приема водата, подобрява се.

Вземете културните хора. Казват: "Кой ще победи?" Ще победят онези, с които е светлината. Ще победят онези, с които е въздухът. Ще победят онези, с които е водата и с които е хлябът. Казвам, никакъв прогрес - нито в индивидуалния живот, нито в семейния, нито в народния, нито в цялото човечество може да има. Прогрес без светлината, без въздуха, без водата, без хляба не може да има. То е нещо конкретно, което трябва да го разберете. Казвате: "Аз мисля." Какво мислиш? Какво е твоето мислене? Ако си толкоз силен, ако мислиш, че всичко може да направиш, кажи нещо и каквото кажеш, да го направиш. Ще напишеш някоя книга. Какво ще направиш, като напишеш някой разказ или една книга? Казва: "Да се прочете

книгата." Може да напечаташ, но ако не знае да чете този човек, какво го ползва? Които хора лъжат, турят я за цяр, като се разваля. Приемам, че може. Така да се лекува човек, не може. Истинското лекарство за човека, това е светлината, въздухът, водата и хлябът. Те са лекарства.

Ако ние всички се бихме спрели, какво е хлябът? Живият хляб е Бог. Що е водата? Бог е във водата. Не разбирайте калната вода. Водата никога не е кална. Няма нещо в света по-чисто от водата. Няма нещо по- приятно от въздуха. Няма по-красиво от светлината. Вие ги разбирате в тяхното първично състояние. Вие трябва да идете на Северния полюс, да прекарате шест месеца в нощ, за да почувствате радостта на светлината. Когато първия път видите изгряващото слънце, да видите каква радост ще принесе в душата. След като си бил шест месеца в тъмнината, ще видиш какво струва светлината.

Казвате: "Аз съм радостен." Радостта, то е изгревът, Божествената светлина. Радостта винаги излиза от изгряващото слънце на духовния свят. Като изгрее, се радваш. Щом дойде светлината, ставаш смел и решителен, всичко те повдига. Вечерно време, като замине слънцето, хората стават страхливи. Пространството без светлина е пълно с неприятели. Действително, неприятели има. Започваш да чувстваш, че нещо се взема, оттегля се. Преди да е залязло, е приятно. Щом залезе, чувстваш вътрешна промяна.

Та казвам, кое е най-хубавото? Казва: "Как трябва да живеем?" Иди да се научиш от ябълките, от крушите, от лозето. Вижте как правят плодовете. Една ябълка, която иска да бъде приятна на хората, дава най-хубавите ябълки. Господ ще застави тази ябълка да става красива. Кое прави една мома да се облича? Най-първо не се облича. Като дойде любовта, започва да се облича, дрехите са хубави. Като дойде любовта, няма да плаче, знае да се заблажда, да говори знае, обхода има. Изчезне любовта, човек стане дивак, нищо не разбира.

Ние се намираме в края на века. Идва една нова епоха или едно здравословно състояние. Когато човек е болен, започва да се подобрява, чака деня, в който ще стане от леглото и ще стъпи на

краката си. Казвам, ако всички ние изпълним волята Божия от любов, знаете ли какви силни щяхме да бъдем. Не насила да ти говорят за любовта, не да се променяме десет пъти. Никак да се не говори за любовта. Да прилагаме любовта, без да се говори за нея. Защото туй, за което се говори, да бъдем религиозни, да бъдем духовни, става отегчително. Да свирим. Какво ще свириш? Свирене не е, като казваш, че ще свириш. Може, без да кажеш, че свириш, и да свириш. Може целия ден да разговаряш за музика, и нищо да не разбираш.

От хиляди години хората все говорят за любовта. Какво са разбрали? Когато дойде любовта, при най- малкия изпит ние не издържаме изпита. Аз съм наблюдавал и наблюдавам добрите хора по какво се отличават. Срещал съм българи селяни, носят една кошница грозде. Като срещне някого, не дава най-големия грозд в кошницата, но най-малкия. Бутне един грозд, погледне - голям, като намери малък, даде. Казвам, благодари, че и това ти дава. Навсякъде има едно състезание в хората за едно първенство. Хубаво е човек да бъде пръв. Да бъде първенец, това е една реалност. Първенството се отличава по ума, по светлината, която умът носи, по топлината, която човешкото сърце носи и по силата, която човешката душа носи в себе си. Първият човек, той е за работата, най-силният, най-тежките работи той е вършил и затова е на първо място. Ученият човек е свършил една трудна задача. Добрият човек е добър, добрият е готов, той не е само просто име. Един добър музикант е музикант, понеже може да свири най-трудните парчета. Затова е музикант. Който може да свири такива обикновени парчета, той е за обикновените.

Хубаво е да бъдем на първо място. Ние и на първото място, и отпред, и отзад да сме, все сме на първото място. Простият човек, и първото място да го туриш, и на последното място, все си е прост. Като го туриш па първото място, пръв няма да стане. Пък даровитият човек, дето и да го туриш, той не си губи качествата. Не се безпокойте да казвате: "Туриха ме назад." Назад винаги остават силните хора, слабите хора назад не остават. В дърветата малките клончета вижте

накъде са. Все напред отиват, старите клони, които носят тежести, все отдолу са. Те са все назад. Малките клончета са нагоре, големите клонища повдигат малките клонища. По някой път право е. Вие вземате първото място, то е желанието на даровитите хора.

Ако влезете в едно разумно общество, ще забележите, че децата са турени на първо място, старите хора отзад. В нашето общество не е така - възрастните напред, малките деца назад. И то не е лошо. Може да ме попита някой не може ли другояче. Когато шиеш една дреха, с една губерка не може да я ушиеш, с малка игла ще вземеш. Ако искаш да направиш нещо хубаво, нещо хубаво да ушиеш, с голяма губерка не може, с малка, не с губерка. Деликатните работи в света се извършват с малки работи. Малките деца не ги считайте, че са глупави. Ако искаш деликатни работи, ти ги ушивай с малка игла, големите - с губерката. Както казвам, сега не може да шиеш всичко.

Думата "голямо" съвсем друго понятие трябва да имате, ново понятие. Не трябва да разбирате механически големината. Защото в света големите работи, които сега имаме, те ще се смалят. Туй, което се смалява, не е голямо. Сега имате големи преспи - десет- двадесет метра, двадесет-тридесет метра. Като дойде лятото, се смаляват. Под "голямо" разбирам малките работи, които растат, стават големи, които се разплодяват, съдържат в себе си една мощна сила. Там, дето е духът Божи, там е силата Божия. Защо ви са десет кутии кибрит, които са влажни, цъкаш, не хващат. Една суха кибритена клечка е за предпочитане, отколкото десет овлажнени кибритени кутии да ги цъкаш, да си губиш времето. Една човешка мисъл, който има в себе си Божествено съдържание, е достатъчна за човека.

Кое ни е отдалечило от Бога? Нашата упоритост, своенравност. Сега се молим на Господа да бъдем даровити. Опасност има. Като дойде някоя въшка на главата ми, какво прави? Освен че ще дойде сама, но ще остави своите гниди, ще ги навърже по космите на главата. Дълго време ще трябва да се освобождаваш от тия гниди. Всяка гнида може да се превърне на една въшка.

Повечето време ние употребяваме само да крепим нещо в себе си. Защо човек трябва да крие някои работи? Не да крие всичко, то не е намясто. Например ние не може да отворим сърцето, хората да виждат всичките процеси, които стават. Не може да отворим мозъка си. Ако се отвори мозъкът, ще се наруши порядъкът, който има в мозъка. Понеже самият мозък е запазен в една коруба, става голямо налягане, напрежение. Като започне човек да мисли, мозъкът прави голямо напрежение, трябва нещо да го пази. Другояче, ако мозъкът го гледат отвън да работи от черепа, ще го гледаше като гайда да излиза, да се смалява и да се увеличава. По някой път са правили опити. Някой човек, като го бият, за да каже някои работи, той е толкоз упорит, че мълчи, не казва. От напрежението на мозъка, дето е твърдостта, разделя се косата. Шаване има, разделя се, шава.

Сега схващам любовта реално. Никой не ми е казал: "Аз ви обичам." Аз такава обич не искам, нито Господ иска такава обич. Когато Бог говори за любовта, той вече има нещо реално, Бог е направил света, предвидил е всичко онова, от което имаме нужда. То е любов. Внася светлината, внася въздуха, внася водата, хляба внася и безброй други плодове, други удобства. То е вече любов. Ние говорим за любовта, но какво сме допринесли в света? Казва: "Аз ви обичам." Ако ние изпълняваме волята Божия, между нас щеше да има много малко болни хора, много малко бедни хора, много малко невежи хора. Ние даваме много лош пример един на друг. Разправяше ми един ученик. Дохожда министърът на просветата в една от софийските гимназии. Влизат при учениците. Директорът е много любезен с министъра, говори с него, но рече ли министърът да се обърне настрана, директорът се обръща към учениците и им се заканва. Иска да им каже да не направят нещо да го компрометират пред министъра. Като се обърне пак към министъра, е любезен. Към учениците се обръща намръщен.

Ние сме като този директор, две лица имаме. Като се обърнем към Господа, добре разположени сме. Като се обърнем към хората,

намръщени сме. Аз виждам директора. Колко директори не съм срещал? Господ гледа всичките готови ли са да направят, като се обърне, все с пръста се заканват.

Всички трябва да се изменим не по насилието на закона. Смешни сме, когато казваме свобода. В какво е свободен човек, кажете ми. Ние не знаем какво нещо е свобода. Аз се чудя, в разните домове съм наблюдавал, не обичам да наблюдавам, виждам хората как живеят. Влизал съм в домовете, наблюдавал съм мъжа, жената. Жената е красива. Още като вляза, виждам, че има красиво чело, хубаво чело, показва едно благородство, топлина на сърцето. Той ме изглежда, мери погледа ми, давам ли нещо на жена му или вземам нещо от нея. Като ме гледа, иска да види отношението. Не смея да похваля жена му пред него. Някой път ми иде да кажа най-опасни работи. Този мъж не обича да я хвалят. Ето аз как постъпвам. На мъжа казвам: "Бог ти е дал една много хубава другарка, много добра жена. Рядко се случва. Пък и ти си много добър, и двама сте много добри. Слушайте и обичайте Бога, и двама ще бъдете благословени. - Казвам: - Ти някой път нямаш доверие, аз като вляза, се радвам, че между вас има любов. Погледът на жена ти е много чист, справедлива е, няма нещо нечисто." Отваря се човекът. "Жена ти - казвам - е само една книга за тебе, ти ще четеш, не мисли, че тази книга е всякога при тебе. Тази книга няма да седи дълго при тебе." Ако вие измените закона и ти искаш да хванеш жена си за себе си, тази книга ще изчезне. И на жената казвам: "Мъжът ти е една книга."

Ние искаме господари да станем. Ако във всеки човек ние виждаме Бога, заради Господа на този човек трябва да дадем свобода. Защото онзи, когото обичаме без Бога, ние не знаем как да се обходим с него. Този човек се нуждае от малко приятелство, което имаме. То е една нужда. Като срещнеш един добър човек, ако си болен, ще оздравееш, той ти предава нещо от себе си.

Казвам, всичките хора са носители на Божиите блага в света. Ние трябва да се радваме, че не трябва да скрием Божиите блага. Трябва да

бъдем изобилни извори, че всички, които минават покрай нас, да се ползват от Божиите блага. Да се радваме, че сме проводници на Божественото. Няма какво да разрешавате другите въпроси. Той Господ ще ги разреши. Какво ще стане със света? Господ е направил света. Всичко ще стане тъй, както той го е направил. В края на краищата ще стане тъй, както трябва. Ние седим и се безпокоим. Ти, като напуснеш този свят, къде ще идеш? Някой казва: "Да ида в оня свят." Идеш в училището, не си способен да учиш, защо ти е училището? Много неща как трябва да се изправят? Вие казвате - едикой си не живее добре. Така се не говори. Аз, когато видя един приятел, че не живее добре, казвам: "Господи, научи ме да живея добре." Аз считам неговата погрешка моя погрешка, нищо повече. Ако в дюгена на някой търговец туриш някой неспособен слуга, прави пакости, кой е виноват? Слугата или ти си виноват? Не туряй такива слуги.

Аз искам да ме разберете. Вие мислите статически. Имаме стремежа да бъдем добри. Другояче обърнете въпроса. Не се стремете да бъдете добри, стремете се да проявите Божията любов. Или да може Божията любов чрез вас да се прояви и да бъдете добри проводници на Божията любов. Ако ние се стремим да бъдем добри, и двама се обичаме. По някой път хората, които се обичат, се изкористват. Слугата се отнася добре с господаря, очаква от него да увеличи заплатата, обходата му да стане по-добра. Господарят и той изменя своето отношение към слугата, започва да му плаща повече. Пак има користолюбие, той иска повече да работи заради него, повече време да жертва заради него.

Всички тези неща са хубави, но то не е още животът. Ако аз не може да работя за един господар като за себе си, ако един господар не може да ми плаща като за себе си, ние и двамата не се обичаме. Аз да работя като за себе си, и той да ми плаща като за себе си. Парите са второстепенно нещо. Пък и аз ще свърша работата заради него като за себе си, и той ще ми плати като за себе си. То е идеалната любов от

това становище - когато аз работя за другите като за себе си, и те ми плащат както за себе си. То е идеалното в живота. Тогава не може да има недоразумения в живота. Това е, което Бог иска да ни научи.

Някой казва - Господ, който живее в плодовете, в крушите, в ябълките, във водата и в светлината, в хляба, трябва да го познаваме. Ако аз, който възприемам светлината, не съм благодарен на нея, ако приемам въздуха и не съм благодарен на него, приемам водата и не съм благодарен на нея, доволен съм донякъде, но търся нещо повече, какво се търси? Една хубава човешка мисъл е най-хубавият плод, който човек е създал в умствения свят. Едно хубаво чувство е най-хубавият плод, който човек е създал в своето сърце. Една хубава постъпка е най-добрият плод, който в своя физически живот е създал.

Следователно всеки човек, който дойде да опита плода на нашия ум, плода на нашето сърце и плода на нашата душа, казва: "Много хубави са тия плодове." Тогава се създават думите - всяко растение, което Отец ми не е насадил, ще се изкорени, или което не ражда по закона на любовта, не може да има Божието благословение. Целият ни стремеж трябва да бъде да се ползваме от благата на светлината, която Бог ни изпраща, да се ползваме от въздуха, който Бог ни праща. Защото във въздуха има нещо, което още ние не знаем. Дихането на Бога е там. Въздухът, който ние го имаме, е дебела обвивка. Само повърхността ние разбираме. Във водата има нещо, което ние тепърва има да учим. То е животът. Проводникът е водата. Този хляб е онова компресираното мляко. Мляко има, турено в шишета, добре, ледено мляко, благата, които са събрани заради нас в далечното минало.

Какво трябва да стане в света? Допуснете сега, че аз ви запитам: ако Господ повика едного от вас да каже как да се оправи светът, какъв съвет бихте дали? Ако мене ме повика Господ да туря ред в света, аз какво ще кажа? Най-напред виждам, че съм лед замръзнал, голяма снежна пряспа. Ще кажа: Господи, искам да ме стопиш, да потека. Искам всички около мене, и те да се стопят, да тръгнем да се съединим. Сега сме отделни, седи като пряспа, казва: "Оттук не

минаваме." Аз, като се стопя, ще се мръдна, и те ще се мръднат. Като тръгнем, движение има. Ние се страхуваме туй, което имаме, да не ни го вземат. Обмяна трябва да става. Нещата не трябва да седят в нас. Една човешка мисъл не трябва дълго време да се задържа. Остави своята мисъл да помага и да се върне. Мислите, чувствата да идат да работят. Нито ние, нито нашите мисли, които искат да работят, ние ги пущаме. То е като полковниците. Целия ден войниците работят, изучили са военното изкуство. Има жетва. Защо да не ги пратят да идат да жънат, пък и той да вземе сърпа да иде да пожъне. Ако може да се бие, защо да не може да жъне? Той прави най-мъчното, по-лесната работа казва, че не може. Сега ние сме изоставили лесните работи, мъчните работи ги вършим. Счупиш едно шише, непременно трябва да се учиш на едно изкуство да оправиш или едно изкуство, парчето може да го залепиш, с щипци ще го залепиш. Ще кажеш: "Не чупи."

Аз гледам колко е неприятно. Понеже цяло лято не ходих по екскурзии, не можах да ида, и сега не ми се ходи, казвам - сега ще ходя. Сутрин, като стана, краката, мъчно се ходи по екскурзии. Искам да ходя на екскурзии, да бъда полезен на себе си и на другите. Вие искате да знаете какво правя по екскурзиите. Радвам се на светлината, уча от какво произтича лошевината на хората, защо стават хората лоши. Като дадеш на един човек повече, отколкото трябва, става лош. И като му дадеш по-малко, отколкото трябва, пак лош става. Като му дадеш много, не може да го носи, ще търси някой да го носи, ще търси животно да го натовари. Ти създаваш злото.

Ние претоварваме ума с ненужни мисли. Ние претоварваме сърцето си с ненужни чувства. Ние претоварваме и душата си, и тялото. Ние сме хора, които измъчват себе си. Ужасно напрежение всеки ден. Искате да знаете как трябва да постъпите. Човек не може да работи в света, докато не се научи. Той трябва да се учи отнякъде. Не е много мъчно да разбираш. Какво ще ми говорите. Да ви кажа сега, че нямате любов.

Единственото, което мога да ви кажа, е да намалите товара си. Казвам, много ти е товарът, този товар намали го. Безпокоиш се. Казвам, не се безпокой толкоз. Защо ще се безпокоиш? Гледам една мома. Годила се веднъж, разгодила се, годила се втори път, разгодила се, трети път се годила, десет пъти все се годила и се разгодила. Казвате: "Кога ще й излезе късметът?" Да се радва, че се е освободила от десет злини. Тези, за които се беше годила, щяха да бъдат мъчители. Провидението иска да я избави, тя го счита за мъчение. Бог я избавя от мъчението. Казва: "Ще чакаш." Тя иска да се ожени. Сериозна работа. Какви души ще дойдат? Тя не е станала врата, да дойдат да се проявят възвишени души, да помагат на света. Светът е пълен с обикновени хора. Казва Господ: "Чакай, не ти е дошло времето." Тя бърза. Бащата и майката казват: "Ха, да се ожениш." Аз, ако съм на мястото на такава мома, ще ида да стана слугиня. Като не ми излиза късметът, ще стана слугиня. Защо слугуваш? Нямам късмет за женитба. Като ме напусна късметът, слугуването е намясто. Като не ме викат никъде да копая, ще ида да уча, ще взема цигулката да се уча. Онзи като копае, аз ще ида да му свиря. По-лесно е. Младите момци и младите моми вижте как имат нужда от цигулари. Един и двама, и трима, някой път съм виждал - и тримата вървят. Като засвирят, тропат момите. Единият с цигулка, другият с гайда, третият с гъдулка - като засвирят - много хубаво. Четирима души не съм виждал. Трима души съм видял. Много хубаво, харесвам го.

Казвам, в дадения случай изваждате поука. Дойдеш до едно дърво, видиш една ябълка, извади поука. Откъснеш един плод, виж формата каква е, опитай плода. Кажи: "Аз искам да бъда като този плод." Идеш някъде, купиш си хубави дрехи. Прилягат ти навсякъде, удобна е, кажи: "Искам и аз да бъда като дрехата." Защото В дадения случай дрехата тебе ти услужва, запазва ти топлината. Кажи: "Искам и аз да бъда като тази дреха." Изваждай поука. Ти считаш, че тази дреха е невежа, простичка. Щом е простак, ти носиш простак и ти ставаш простак. Тази дреха, която ти помага, е учена дреха. Знаете ли

кой тъкал тия нишки. Тия нишки, от които е направена, са от ангелите. Седиш, гледаш главата, косите. Някои от космите Господ ги е работил. Един косъм Господ го е работил. Ти вземеш косъма, хвърлиш го. Ти не знаеш цената на нещата. Ще вземеш този косъм и ще кажеш: "Искам да бъда като този косъм." Защото Господ е работил заради нас тия косми и ние трябва да работим. Ние като не работим, космите ни отиват да работят.

Сега схващайте сериозно живота. От туй гледище, ако вие отидете в първия клас, в края на годината ще държите изпит, трябва да знаете материала, който включва първата година. Живееш една година на земята. То е материал, курс, завършване едно обръщение на земята около слънцето. То е първият клас, втори клас, трети, четвърти, пети, шести, седми, осми, девети, десети, десет години. Някой казва: "Десет години ходих." Какво си научил за десет години? Колко знание за десет години може да се добие?

Това нещо без помощта на Божията любов, без помощта на Божията мъдрост и на Божията истина не може да се разбере. Докато не обичаш някого, ти не може да разбереш. За да го разбираш, ти трябва да го обичаш. Любовта трябва да предшества. То е истинското знание. Трябва да го обичаш. Ние искаме заслужено да даваме. В света да има едно същество, на което, без да търсим някаква заслуга, да му дадем любовта си безвъзвратно. Да имаме пълно доверие в Бога. Да не казваме: "Дали е доволен?" Нека свободно дадем любовта си, да видим последствията. Понеже все с мярка даваме любовта, като срещнем някого, гледаме по форма какви са очите, какви са веждите, как се облича, как говори. Много неща имаме предвид, че тогава да го обикнем. Нека любовта да не бъде от тази категория. Тази любов е хубава.

Онзи ден с двама души приятели тръгнах и отивам за Витоша, вървим нагоре и започнаха росни капки. Таман в сряда бях говорил за росните капки. Като изгря слънцето, образува се една дъга. Ние вървим нагоре към Витоша и дъгата, и тя върви. Една врата е. Научно

знаем обяснението на дъгата, че на дистанция е дъгата. Цели два часа вървим, много хубава дъга от запад към изток. На шапката започнаха да тракат капки, не може да се изтръскват. Нека дойде Божието благословение. Законът е все същият. Ако не изтръскваме тия капки, тогава дъгата казва: "Всичките благословения ще дойдат, потоп няма да стане, всичко ще свърши добре, мирът ще дойде." Ако изтръскваме тия капки, мирът няма да дойде.

Казвам, не изтръсквайте Божествените блага, капките не ги бутайте. Радвайте се на туй. Казва: "Колко е хубаво." Вие не сте милвали росните капки. Като капне, помилвай ги, не ги бутай с ръка. Един много лош навик. Туй сега не по буква, по свобода. Съзнание трябва да има човек. Често капките паднат, всичко ще се окаля. Нека седят отгоре. Всяка една капчица носи голямо благословение, електричество и магнетизъм в себе си. Мнозина си причиняват по-голяма пакост с тръсването. Нека остане росата, нека се развали дрехата. Никога няма да се развали дрехата. От хубавата роса цветът става по-хубав. Има един дъжд, който разваля дрехата, цвета й, той е пълен със сажди. Аз говоря за росата. Те са много хубави, деликатни, в тях има много хубаво ухание. Ако речеш да усещаш, ще усетиш Божествено ухание в тази роса.

И тримата бяхме много разположени, като отивахме. Спряхме се в един дом и те ни приеха много добре, радваха се, всичко се нареди много добре. Росните капки и дъгата наредиха всичко. Ние, като научихме урока - какво означават дъгата и росните капки, не ги изтърсихме, поучихме се.

Казвам, най-малките блага, които Бог е дал, радвайте се на тях. Великото в света е в малките блага. Не по закон да кажа: правете това. Мене ми е приятно, когато човек яде. Няма да му кажа: яж. Опитай този плод, не яж. Казваш: "Изяж го." Погледай ябълката, помилвай я и изведнъж не я яж. Най-първо помилвай, тя ще ти проговори. Кажи на плода: "Може ли да отвориш писмото, което са писали? Ще ми

позволите ли?" Тя ще каже: "Отвори." Тогава ще четеш какво има написано. Във всеки плод има написани много хубави работи.

Няма нещо по-хубаво в света, Бог да бъде наш баща. Ава, Отче! Той седи далече, не е като другите бащи. Той не иска да ни изиоплаши, иска да ни остави свободни, каквото вършим, от любов да го вършим. Не ни критикува. Оставя ни, като направим погрешка, казва: "Поправи я, няма нищо, поправи я." Сега да оставим да поправим нещата, без да съжаляваме. Да се радваме, че има много погрешки да поправяме. Не да скърбим, че сме ги направили. Да се радваме, че има много да поправяме. Като направим, да се радваме, че сме могли да направим нещата, както трябва, според волята Божия.

"Това е живот вечен, да позная тебе, единаго и истиннаго Бога." Това е живот вечен - заради Бога да възлюбиш всичките хора, да видиш какво Бог е вложил във всеки човек. Всеки човек е написан лист много хубаво, този лист е намясто. Като четеш Божествената книга, ако нямаш този лист, трябва да идеш да го намериш някъде, да прочетеш туй, което Бог е написал.

Казвам, разбирайте листата, върху които Бог е написал вечните блага, от които всички ние се ползваме. В "Отче наш, който си на небето, да се свети името ти" името е в ума ни. Да дойде царството в сърцето ни, да бъде волята ти в душата ни. Защото е твое и царството, и силата, и славата завинаги. Амин. И най-после се молим: "Не въведи нас в изкушение." Понеже много пъти изкушението може да дойде. Когато станем немарливи, Господ ни поставя на изпит. Ти не оценяваш богатството, Бог ще ти го вземе, ще те постави на изпит да видиш сиромашията какво нещо е. Щом не си доволен от богатството, Бог ще ти даде богатство. Богатството е изпитание. Като ти даде богатство, ще се родят неприятели, постоянно ще се страхуваш да не изгубиш имането, този да не ти направи пакост, онзи да не ти направи пакост. Неразбраното богатство е мъчение, неразбраната сиромашия е мъчение. Разбраното богатство е благо, разбраната сиромашия е благо.

Казвам, разбраното Божие богатство е благо. Разбраната сиромашия и тя е благо. Казва: "Блажени нищите духом." Остава всеки от вас да приложи вътре, както разбира. Не по един и същ начин. В приложението на любовта във всеки дребен случай, то е толкоз тънък въпрос. Всеки един човек има особен начин да прояви любовта. То е красивото. Може да се подражавате, но никога не се стремете да се копирате. Проявявайте любовта тъй, както вие разбирате, в онази форма, която Бог ви е дал във вас, нея форма проявете. В съчетанието с другите форми се създава красотата. Любовта в безбройните си форми съчетава в един състав онази Божествената красота, на която всички се радваме.

Да бъдем носители тогава на Божията любов, на Божията мъдрост и на Божията истина. Да бъдем носители на Божия живот, на Божието знание, на Божията свобода. Да бъдем носители на Божественото движение, на Божественото учение и на Божествената работа 6 света. То е най-приятното, в което човек може да ходи сега на земята.

"Аз мога да любя"

Думите, Христос дето казва: "Вам е дадено да разберете тайните на Царството Божие." Казвам, когато едно растение израсне, нему е дадено да разбира тайната на светлината. Което не е израснало, иска време. Вие някой път се спъвате, казвате: "Какво ще стане с другите хора?" Ние говорим за онези, които са израснали, и за другите, като израснат, за тях светлината ще бъде понятна. Онези, които са израснали, те да използват светлината, да се не спъват, да се не обръщат назад. Вие се обръщате назад, гледате какво ще стане със света. Вие ще имате пример с Лотовата жена, на която Господ каза да излязат от Содом и Гомор и назад да не гледат. Какво става в света, не го гледайте. С този свят Господ ще се разправи, както знае. Казвате, защо да не гледате.

Има неща, които не се гледат. На обяд слънцето не се гледа. Сутрин може да го гледаш. Има неща, които не може да се гледат.

Ония неща, които може да възприемем и приложим в живота, да ги гледаме. Някои, които не може да възприемем и приложим, да не ги гледаме. Не се обръщайте назад. Какво ще стане в света? То е Божия работа. Ако любиш, в рая ще бъдеш. Ако не любиш, в ада ще бъдеш. Казва: "Ще бъда ли в рая?" Ако любиш Господа, в рая ще бъдеш. Ако не го любиш, в ада ще бъдеш. Няма ли някакъв друг начин, друг път? Не зная, може и да има друг път. Единственият път, който аз зная, сигурният път е - ако любиш Господа, в рая ще бъдеш, ако не го любиш, в ада ще бъдеш. По-ясно от туй не може да бъде. Натовареният с всичкото знание, мислиш ли, че с туй знание ще може да влезе? Не се влиза с туй знание. Учените хора в рая са с друго знание. Я вижте на един симфоничен оркестър, дето всички са свършили музикална академия, в десетте години един може да направи една погрешка някъде. Като свирят и капелмайстор нямат, той тогава на всеки свири. Онези, които са в рая, свирят тъй, както никога хората не са свирили. И мислите им, и чувствата им, и постъпките им - Всичко е съвършено. На земята новаците, които сега се учат, разногласие има. Че туй, че онуй - цял спор има. Там, дадат парчета, всичките свирят. Още на пръв поглед свирят, без много упражнения.

Та сега трябва да станем виртуози. Как ще се учим да свирим? Чудни сте. Казвате: "Мъчна работа." Ако една жена двадесет-тридесет години шета на един мъж, учи се от него. Ако туй може да го направи, защо да не може двадесет-тридесет години да употреби за Господа. Нейният мъж я хука, пъди я, не я иска, какво ли няма да й говори, ще й тури благородни имена на лъвица, на тигрица, на някоя змиорка - тя всичко изтърпява. Защо да не служи на Господа? Чудни сте. Вие може да служите. На много господари сте служили. Казвате: "Толкоз са ни лъгали. Да не би и този да е нов господар." Туй е станало все заблуждение, туй, което досега сме вършили. Свършил си университета, идеш на военна служба. Наляво-надясно, учат те. Тези

работи не ги ли знаеш? Ще се въртиш. Като викат, ако не слушаш, ще те арестуват, ще те турят някъде под арест и под караул.

Всичко, каквото става в света, то е добро. В целокупността всички неща са добри, отчасти са лоши. Счупените неща, от шишето като излязат, са опасни. В шишето са в хармония. Като се начупи шишето, дребните частици стават опасни. Ако извадим проявите на живота от живота и ги отделим, са опасни. В целокупността всичко, което става, е намясто. Противоречията ще ги оставим настрана. И псалмопевецът казва: "Добре ми стана, че пострадах." Като страдаш и не можеш да видиш добрата страна, не разбираш страданието. Като се минат две-три години, ще видиш, че страданията, които са минали, са за твоя полза.

Всичко онова, което се случва в нас, е за добро. Ние ще се радваме, че сме минали по тази опитност, понеже сме добили една богата опитност, която за новия живот е една потреба. Не се смущавайте. Като се смущавате, да не се смутите. Като се оскърбявате, да не се наскърбите. Често съм учил един добър урок от растенията. Вечерно време, като пътувам през гората, държа ръката си пред очите. Някои вървят, без да държат ръката си пред очите. Опасно е. Срещнеш клон, спри се. Ще се наведеш. Някой казва: "Не съм се научил да се покланям." Ще се поклониш, като пътуваш в гората.

Да няма в живота нещо, за което да каже: "Аз това не мога да го направя." Допуснете, аз съм богат човек. Някой ми казва: "Това богатство да го разделиш." Аз ще изпълня заповедта. Ще извадя от своето имане. Казвам: "Какво искаш, да го разделя ли?" Изваждам от своето съкровище. "Колко има в него?" Толкоз. Давам му. Казва: "Обрах го." Може да направи това нещо, може да обере някого. Като обере някого, ще обере себе си. Като ми кажат да обера някого, аз ще обера себе си. Ние сега сме се научили да обираме хората, себе си не обираме. Като дойде да оберем себе си, ще се реваншираме, ще разберем закона. Даваш откуп някому.

Трябва една нова мисъл. Гледам, проповядват Евангелието, колко страдал Христос. Ние така да направим. Всичко е хубаво. По някой път аз мога да бъда като Христа. Може да бъда лесно като Христа. Аз искам да бъда като Христа, без да ме закачат на дървото, без да забият гвоздеи на ръцете и краката, да повикам малко. Някой иска да бъде като Христа, без да го заковават на кръста. Такива христосовци не признавам. Аз се радвам на онова, което Христос премина. То е геройство. Сега, в бъдеще ще започнем оттам. Аз вече проповядвам учението - долу гвоздеите на Христа, които държаха ръцете заковани, които държаха краката заковани. Трябва да се вземат тия гвоздеи. Да дойдем и да разберем възкресението на Христа. Бог дойде и го освободи от гвоздеите, прояви Божествената любов. Ние плачем, че е бил закован Христос. Не, любовта трябва да мине през нашите сърца, да се разтопят. Нищо повече. Христос днес е свързан. Доброто, което искаме да направим, е заковано. Всичките гвоздеи трябва да се разтопят. Ръцете трябва да бъдат свободни, човек трябва да слезе от дървото, да служи на Бога. Не мъртви кръстове, но живи кръстове, които растат.

Казвам, истинският кръст, това е любовта, която расте, която въздига човешкия ум, която въздига човешкото сърце, която въздига човешката душа, въздига мъртвите из гробовете. Това е любовта, която се проявява. Да станем едно с него. Да станем едно с него - то е безсмъртие. Да възприемем любовта, която излиза от Бога, ние ще станем безсмъртни, ще се освободим от тия терзания, които сега имаме. Зло ли е, ако срещнете на пътя един пътник? Хората не виждат. Христос, когато мина през този изгладнял свят, нася всичките най-хубави плодове. Сега, когато минаваме по Христовия път, той е обрасъл с плодове, има какво да ядем. Когато Христос мина, нямаше никакво дръвче. Този път, по който Христос е минал, той е обсипан с блага. Когато Христос дойде, нямаше нито един да е минал през този път. Като дойдат дотам, връщат се.

Да се радваме, че минаваме по един път, който е приготвен. Сега сме намерили още по-добър. До времето на Христа нямаше кой да държи ключа на ада. И праведните, и грешните ги туряха. Христос заключи ада, да не турят някой праведен в затвора. На апостол Петър даде ключа на рая, няма опасност там. За опасното място - да не би някой да влезе, Христос взе ключа. Знаете колко е опасно да излезете из астралния свят на заблужденията. Време е да се радваме сега, че пътят, по който вървим, няма опасност. Тогава човек трябва да вдигне знамето на любовта и да го снемем от гърба си.

Няма по-смели хора от хората на любовта. Няма по-страхливи от хората на безлюбието. Най-големите герои са хората на любовта. Най-големите страхливци са хората на безлюбието.

Отче наш

Досега вие желаехте този народ да стане знаменит, онзи народ да стане знаменит. Сега ние желаем Господ да внесе мир и народите да слушат Господ какво твори. Всичките народи в света трябва да изпълнят волята Божия и мирът да дойде по Божествения път, както Господ иска.

8 Утринно слово 5 декември 1943 г., неделя, 5 часа София - Изгрев

НАЙ-ВЕЛИКАТА НАУКА

"Добрата молитва"
91 псалом
"Молитва на Царството"
"В начало бе словото"

Ще прочета 60. глава от Исайя. Аз иде ви прочета 13. глава от Първото послание към коринтяните.

Нещата, които се четат, трябва да се разбират. Семето, докато не се посее, докато не изникне, докато не цъфне, да даде плод, да го опитаме. В хамбара, докато седи, не може да ни ползва. Трябва да се посее.

Ако говоря с човечески езици, ако говоря всички човечески езици и ангелски, които са съществували от памтивека досега, и ако говоря ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка. Значи неразумен ще бъде. И ако имам пророчества и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а любов нямам, нищо не съм. Какво има, че човек премества една гора. Някой казва да премести една планина. То е едно и също. Да преместиш един камък от половин кило, от едно кило, сто, двеста, планина, какво ще добиеш? Да преместиш една планина от едно място на друго, ще похарчиш много енергия. "И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам. Любовта дълго търпи, благосклонна е." Не мислете, че търпени- ешо е слабост. Търпеливият човек е силен. За Бога се казва, че той е дълготърпелив. Той е най-силният. (*Учителят прочете до края главата.*)

"Изгрява слънцето"

Най-великата наука е човек да се научи да живее по любов. Най-великата наука е да се научи да живее човек по любов. Най-лесното нещо и най-мъчното нещо. Не мислете, че сега живеете по любов. То е само отгоре нагримирване с любов. В сегашния живот любовта не е проникнала. Животът е пълен само със страдания, смущения. Вчера бях у един брат, скоро едно куче му дошло. Той има и кози. Като погали козите, то се нахвърли върху козите, как така да ги гали. Той и козите погали, и него погали. Кучето дошло. И двамата са еднакво любими. Ние в света често играем роля, мислим, мислим, че като гладят козите, нас са ни напуснали. Едновременно човек не може да глади козите и кучето. Как ще ги гладиш? Сега не само да се привежда пример. Ще гладя кучето. Куче, което учи. Един ме пита какво нещо е мома. Коя е мома? Която е мома. Ние често се заблуждаваме. Толкоз години наблюдавам. Гледал съм художници, които рисуват, цигулари, които свирят, пианисти, които свирят на пиано, философи, които разсъждават - всеки гледа да говори за туй, което знае. Има нещо, в което то е специалист. Казва: "Да ви посвиря еди-какво си." Иска да свири, понеже го знае да го свири добре. Някой път мене се иска да свиря нещо, което аз обичам. Той казва: "Туй е още по-добро."

Има три фази, които определят нещата. Има закони, които определят мислите. Законът на мисълта определя мислите. Има закон на чувствата, който определя чувствата. Има закон на постъпките, който определя постъпките. С този закон трябва да знаеш кое е преди и кое следва. Ти говориш на един език, трябва да знаеш. Говориш, в речта най-първо трябва да имаш един глас. Едно слово трябва да бъде съдържателно, да има съдържание. Съществителните имена са дошли най-после в света. Най-първо дойдоха съюзите. То е първата реч. След туй дойдоха глаголите, прилагателните, местоименията, съществителните. Това учените хора го обуславят научно. Когато някои хора заболяват, изгубват първо съществителните имена. Не може да каже брадва, казва: туй, което сече. Не може да каже кон,

казва: туй, което се язди. Забравя съществителните. После изгубва местоименията. Не знае Иван ли е, той ли е.

Един от американските професори по психология, след като преподавал за местоименията аз, ти, той, се пита: "Аз ли съм? Той ли съм? Кой съм аз? Второ или трето лице?" Напуснал лекцията да иде да пита жена си аз ли е, ти ли е, той ли е, или някой друг. Психологически се объркал. Ще каже някой - това е болезнено състояние.

Кое се нарича първото лице? В семейството кой е първото лице? Бащата. В семейството кой е второто лице? Майката. В семейството кой е третото лице? Дъщерята или синът? Казва: "Аз съм, който съм." Ние, като се обръщаме към Господа, казваме: "Ти си, Господи." Вече знанието е друго. Когато Господ казва "Аз съм, който съм" - има едно значение. Когато ние казваме "Ти си, Господи" - вече има друго значение. Когато той казва, че той създал всичко, той носи бремето на цялата вселена. Всичко туй, което е създадено, той го носи, в него всичко се движи, всичко носи. Когато аз казвам "Ти си, Господи" - имам предвид, че трябва да изпълня волята му. Тоя образ за мене трябва да бъде. Аз, като говоря, не може да бъда, не може да нося всичко. Човек не може да носи цялата вселена на раменете. Или кой може да носи грижите на всичките хора, да се обръщат В него и да ги задоволява. Не само хората, но всички същества - и той отговаря за нуждите им. Човек не може това да си представи. Когато казваме "Ти, Господи" - онзи, който е във връзка с нас и който може да ни помогне - това разбираме. За да ни помогне Господ, трябва да спазваме един закон на любовта.

Да кажем, свирите на китара. Там са определени местата и на пианото са определени, зависи как ще сложиш пръстите. Малко пианисти има, които знаят да свирят. Голямо изкуство е да знаеш да сложиш пръстите. После как трябва да натиснеш този тон. То е трудна работа. Десет, петнадесет, двадесет години всеки ден се упражнява по пет, шест, седем, осем, девет, десет, дванадесет часа да

свири, да не изгуби техниката. Гледам, по някой път всеки се моли. Мисли, че той като се помолил, молитвата му е послушана. Той има една реалност. Представете си, че аз съм посял едно плодно дърво. Чакам година, две, три. Не израства. Казва: "Аз посях, но може би насън, като съм спал, съм посял дървото. Щом се посее, то трябва да изникне, да израсте, да цъфне, да даде плод и да опитаме плодовете му. По делата един човек ще се познае. Казва: "Може да съм набожен човек." Ако нашата набожност не даде плод? По подобие на дърветата ние ги обичаме по причина за плодовете. Но плодовете, това са делата на растенията. То е тяхната сладчина, живот. Като ядеш един плод, показва какво е плодното дърво сърце. Че ядеш един плод от круша, от ябълка, значи сърцето на туй растение е добро. Не само е добро, но туй растение Господа обича. Понеже Бог го обича, станало е сладко, вкусно, че обича Бога. Туй, което има в себе си, то е съдържанието на тази любов, която съществува между Бога и растението. Може някой от вас да каже: "Аз не го разбирам." Че не разбирате, то е друг въпрос. Ако ти си превързал своите очи, че не виждаш, и казваш: "Аз не виждам" - не показва, че ти не виждаш. Авторитет ли си? Аз не го разбирам. Авторитетен ли си? Който не разбира, на опашката. Който най разбира, на главата, да върви напред. Онези, които разбират, не трябва да седят на опашката, а на главата. Онези, които не разбират, - на опашката, да напуснат главата. Онези, които знаят добре да свирят, да излязат напред да свирят. Които знаят да рисуват, да излязат напред, първо място да вземат.

Иска той да се прослави. Истинската слава е славата на цялото. Ние искаме да бъдем блажени. Докато си само ти, не може да бъдеш блажен. Когато блаженството стане достояние на всичките хора, тогава е блаженство. Защо Господ потопи Содом и Гомор? За този лошия живот, за да не би злото да се увеличи. Бог прекрати злото на Содом и на Гомор. Туй зло от Содом и Гомор се пренесе в нашите времена.

Казвате: "Кой ще победи?" В един дом се бият братя и сестри и казвате: "Кой ли брат ще победи, или коя сестра ще победи?" Дали бащата ще победи, или майката? Тогава този дом е на раздор. Майката пяла. Какво разбирате под пеене? Да пееш, значи да даваш. Петелът пее. Вкъщи петелът пее. Хубаво, но така не се говори. Петелът пее, разбирам - който пее, дава от себе си. Единственото същество в нашия живот, което всякога ти дава. Петелът, когато пее, никога не пее за лошо. Петелът никога не пее, когато някой ще умира. Когато някой човек е осиромашал, не пее. Когато някой човек ще го скъсат, пее. Една жена няма да роди, не пее. Когато става злото, петелът мълчи. Когато ще стане добро, петелът пее. Това е петел. Казва, петелът пее. Че не трябва ли да пее петелът вкъщи? Подразбирам мъжа. Да говори напразно, това не е философия. Не е мъж, който само крякa. Пеенето не е крякане, кукурига. Вие думата "кукурига" не я разбирате. Аз бих желал петелът да кукурига. Българинът не знае какво значи, не се е вслушал, да знаете каква интонация има. Някой басово пее, някой тънко, някой посредата. Ще видите каква голяма разлика има.

Сега мене целта ми не е да изваждам недъзите. Недъзите на хората нищо не ползват. Да критикува човек, е голямо изкуство. Човек, за да бъде критик, трябва да бъде много учен човек, трябва да бъде и първокласен светия. Ти, който не си светия, ще мълчиш мнението. Ако си учил да свириш, ако пееш хубаво, може да кажеш, но ако не си, кажи: "Нямам мнение." Защото всеки човек, който си дава мнението там, дето не му е мястото, той губи. Всичко критикуваш - кое е право, кое е криво. Ще видите важното. Една дреха се познава, след като я носиш десет години. Ако не падне един косъм, хубава е. Аз считам добра дреха, която, като носиш десет години, космите останат, не падат, нито един косъм не е паднал, тя е добра. След като я носиш десет години, има изтрито, дупки, не е добра. Дреха, като я носиш десет години, нито един косъм да не е паднал, това е дреха. Като имаш едни обуща, десет години като ги носиш, да

са като първоначално. Казва, как може да бъде така. Така е у птиците. Хвърка онази птица, съдира ли си обущата? Обущата на птиците не се съдират.

Вие казвате, едно време обичахме, сега остаряхме. Че още по-лошо за вас, че сте остарели. Че какво сте направили, защо остаряхте, кажете ми. Остаряването разбира съвсем друго. Минавал съм, някой казва: "Не мога да го търпя, не може да го нося." Казвам, значи едно време, майка ти като те носеше, беше добре за тебе. Считаше го в реда на нещата да те носят. Не е ли в реда на нещата и ти да носиш? Ако майка ти те е носила, не ти ли е дала пример? И ти ще носиш товар. Привеждал съм онзи български анекдот, малко пресилен, но е верен.

Връща се един българин, който е много трудолюбив, но жена му малко деликатна, не обича да работи. Само мъжът - туй направи, онова направи. Тя седи вкъщи да не я изгори слънцето, да не почернее. Връща се от нивата, валял го дъжд. Тя му казва: "Хазър си наквасен, вземи котела да донесеш вода." Тя не е наквасена, той да донесе вода. Той взема един котел вода, излива отгоре й и казва: "И ти си наквасена. Може да идеш." Наквасването не е повод. Не е разрешение. Трудът в света се изменя. Този пример най-първо не е любовен пример. Той е един пример, който трябва да се тълкува. Ако взема страната на мъжа, друг ще вземе страната на жената. Жените ще вземат страната на жената. Този мъж е груб, как тъй да иде, толкоз да се накваси. Защо ще накваси жена си?

Аз разбирам, че тази наквасената жена е имала добър ум, но лошо сърце. Този наквасеният мъж е имал добро сърце, но лош ум. Като дойдат, в контраст са. Наквасения мъж го разбирам с добро сърце. Понеже умът му не е добър, накваси и нея. Като накваси жена си, показва, че умът му не е добър. Жена му, ако имаше добро сърце, още като види, щеше да иде за вода. Понеже умът й е добър, а сърцето й е лошо, иска да го използва. Мъжът с лошия ум и жената с лошото сърце не може да се споразумеят. Тогава водата се разлива, мъжът е наквасен, и жената е наквасена. Някой ще преведе примера.

Гледам, някога привеждат примери, но някога привеждат безразборно примери. Каквото вършите, не го разправяйте. Никога не разправяйте неща, които не са така. Не казвайте: "Насях сто дървета ябълки." Туй ще стане, когато градината ще даде плод. Тогава говорете. Не говорете преждевременно.

Казвате, толкоз години се молим за България. Че какво, като сте се молили за България, какво е излязло. Трябва да ни плащат, че се молим за България. Аз за България няма какво да се моля. Аз се моля за ония българи, които обичат Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Тогава им съдействам. Туй разбирам аз. Евреите показаха ли се добри, като дойде Христос? Той си замина, не го приеха. Нищо повече. Има много примери дадени. Ще ви приведа друг пример, който пак не е намясто.

Един български овчар слушал, попът в църквата говори, че на Великден как евреите разпънали Христа, как го убили. Като излиза от църквата, среща един евреин, вдига кривака и казва: "Ти защо разпъна Христа?" Той казва: "То преди две хиляди години, други го убиха." Този не е виновен. Хващат го, иначе щеше да удари с кривака. Казва: "Сега го видях, сега го бия." Въпросът не е там. Христос прости евреите, но не се спира там. Христа не го приеха, отиде в Римската империя, но там го поругаха и създадоха инквизицията. Те казват: "Слушай, ние за тебе работим." Проповядват парици. Сега идат славяните. Казва: "Вие какво искате? С пари ли ще работите? Онези с пари търговия правеха. Ако ни дадеш, ще идем."

Ние се спираме кой народ е избран. Онзи цигулар е избран, който знае да свири всичките парчета, всичките класически парчета, които съществуват в музиката от памтивека, знае да ги свири. Онзи народ има бъдеще, който свири в любовта. Някой казва: "Аз не може да уча." В това не вярвам. Човек, който може да яде, може да учи. Човек, който яде, може да работи. Който не може да яде, не може да учи. Човек, който може да яде, може да люби, добре да прави всичко. Щом ядеш, всичко може да правиш. Щом пиеш, щом дишаш, всичко

може да правиш. Щом приемаш светлината, всичко може да правиш. Оправяне няма в света. Казва: "Аз това не може да направя." В света никой не трябва да върви по закон. Един закон има за всичките хора, всеки ще разбере разно, по своему. Законът на любовта е разнообразен. Има в любовта разнообразие. Ти ще направиш нещата, както ти знаеш. Сега казват: "Милият народ." Кой е този милият народ? Казва: "Този невежа, онзи невежа." Милия народ с невежия простак.

Милият народ на Божествения живот. Божественото в един народ, то е милият народ. Онова, което не се мени, което расте, което при всички времена остава едно и също, силно, мощно. Този е милият народ. Милият народ е Божественото, той не е прост.

Един български офицер ми разказваше: "Аз до сръбската война мислех, че българинът е невежа. Във войната ме раниха сърбите, разпръснаха цялата рота. Един войник казва: "Господин капитан, не бой се!" Взе ме на гърба си да ме носи. Като ме носи на гърба си, аз се питам - ако аз бях на негово място, щях ли да го нося. Казва: "Господин капитан, не бой се!" Другите войници се оттеглиха, този ме носи. Казва: "Господ ще уреди тази работа. Аз ще те нося, ще те изнеса." Изнесе ме човекът и днес дължа живота си на него."

Той е милият народ, който носи. То е Божественото, което насърчава. Кое Божественото? Божественото, което говори в нас: не бой се, аз ще те нося. То е Божественото, което говори. Като каже на онзи, той няма да бъде здрав, той е ранен. Той ще го пренесе, отпосле той ще оздравее.

Сега може да се яви спор между онези, които се молят. Един ден ще кажете: "Ние се молихме." Нищо не е станало. В Стария завет има много примери. Ние мислим, като приведем един пример, нещата няма да станат по същия начин. Често привеждат един пример. Вие като сте праведен, ще се хванем за вашия крак, и ние ще идем. Съгласен съм да се хвана за крака, но кракът е доброто. Ако се хвана

за доброто, ще го хвана. Стига да ги хвана за доброто, ще ги хвана. Ако не се хванат за крака, за доброто, ще се скъса морковът.

Един анекдот привеждат българите, американците, англичаните го привеждат. Отишъл един голям богаташ в оня свят, който мислел, че е много праведен. Отива там, нито едно добро не е направил. За всичките добрини, които правил, все му е платено. Казват: "Кажи едно добро, за което да не ти е платено, да може сега да ти се плати, да ти се помогне." Дошло му наум, че купувал моркови. Една жена попросила, той взел един, че й дал. Намираш в книгата. Господ казва: "Вземете този морков, че идете." Онзи се мъчи в ада. Дават му моркова, да се хване и да го изведат оттам. Хванал се той за моркова и за краката му се наловила цяла верига други. Като се обърнал, казва: "Морковът е мой. Какво сте се хванали." Скъсва се морковът.

Морковът не може да спаси света. Никакви моркови, никакво разливане вода върху жената няма да спаси света. И кой е виноват, няма да спаси света. Казва, съдбата ще има. Какво се постига, като се съди някой? Съдят някого, ще го турят в ада. Докога ще го турят в ада? Питам, една държава, която има хиляди затворници, културна ли е? Трябва да им хванат пазачи, да им плащат. После трябва да има възпитание. Християните се спират. В християнството крайното разрешение е, че Бог създал ново небе и нова земя. Адът трябва да престане. Адът е нещо временно. Ще дойде един ден, когато и адът ще бъде едно място, дето много добре хората може да живеят. Адът не значи място за мъчение. Човек се мъчи. Виждал съм, децата се мъчат. Майката дала на детето ябълка, после я иска. То не я дава. Майката го бие, тогава майката вземе, натисне пръста, вземе ябълката. Като вземе майката ябълката, то реве. Тя казва: "Що не даваш ябълката? Ще ти дам по-голяма." Аз не може да приведа такъв пример, този пример според мене не е хубав. Като поиска майката, туй дете трябва да даде. Щом остане да натискам пръста, да го бия, това е стара култура.

Сега ще привеждам Стария завет, как са се били, как са се побеждавали, как са проповядвали пророците. Всичките тия неща са

хубави. Какво ще разправям за едно малко момиченце, което е на една година, какво прави. Аз зная какво е правило. Още като се роди, зная какво ще направи още първия път. Може и аз да ви описвам, до десет години може да ви разправям какво ще прави. После от десет години пак може да ви разправям какво ще прави младото момиче. Младото момиче какво е правило? Много неприлични работи е правило. Майката всичко туй е скрила. Ще я умие, ще я очисти, ще я облече и дума не казва. Не вика съседките да им каже дъщеря ми какво е направила. На другия ден пак ще я умие, и пак мълчи. Каквото прави малкото момиче, майката мълчи. Сега гледам, някой окапал някого, ще дойде да ми разправя какво е направил. Не постъпваш като майката. Този пример донякъде аз го считам много хубав пример. Мълчи майката.

Иде един и ми казва: "Нашите свалили тридесет аероплана." Казвам: "Добре." Дойде друг, донесе официални сведения, само три аероплана свалили. Тридесет и три аероплана е едно и също. После някой разправял, че аз съм ходил по планината да се моля. Не се занимавайте с тези работи, не са хубави. Ако ходя в планината да се моля, те пак дойдат. Какви искате? Българите искаме хора да станат. "Сине мой, дай си сърцето." Българите готови ли са да си дадат сърцето на Господа? Толкоз примери. Българите готови ли са, каквото им каже Господ, да го направят и въпрос да не направят? Не говорете, нищо не се постига. Утре ще се повдигне въпрос, нали вашият Учител ходи, защо ходи. Вие най-първо не знаете защо ходя на планината. Вие какво си мислите? Подбудителната причина в мене е съвсем друга. По някой път някои цветя миришат. Отдалечавам се. До каква далечина ще бъде уханието, отдалечавам се, дойда до крайния предел, дето има най- тънкото ухание. Пита ме защо се отдалечавам. За да опитам туй ухание. Някои растения с по-слабо ухание са, приближавам се. Като се отдалечавам, главната причина е тази. Ако се приближавам, то е, за да видя уханието. Ако се отдалечавам, то е с цел да дойда да помогна на хората. Ако се приближавам при Бога,

отивам да разправям какви нужди имат, от невидимия свят трябва да дойдат да видят какви нужди имат.

Отдалечаването и възприемането е една и съща идея. То е даване. И едното, и другото е потребно.

Като се приближавам към Бога, отивам да приема нещо. Като се отдалечавам, отивам да работя. Значи влизане и излизане от къщи. Влизането е едно и излизането е друго. Тия неща трябва да бъдат ясно поставени. Гледам, един ден в един автомобил двама- трима души седим. Още двама-трима искат да се качат, а в автомобила има само едно място. Те са четири-пет души. Който и да тури, тримата ще кажат: "Тъй е то." Кой трябва да влезе в автомобила? Ако аз сляза, те няма да се качат. Въпросът е с мене да бъдат. Аз съм готов да сляза, автомобила оставям настрана. Често вие изпитвате състоянието на другите хора. Много пъти трябва да се освободите от чужди състояния.

Някой път аз седя и ако аз не разбирам закона, може да се спъна. Седя и нещо в мене говори: "Ти не обичаш Господа, ти не обичаш Господа." Този, който казва, че ти не обичаш Господа, тя е една млада сестра, която постоянно говори: "Ти не ме обичаш, ти не ме обичаш." Как да я обичам? Какво иска тя да я обичам? Аз за нея не може да се оженя. Представете си, че съм на сто и двадесет години, замина за другия свят. Тя се е влюбила. Единственото нещо, което може да й пожелая, е да я запозная с някой млад момък, да остане при него, да има деца, къща. Или в умствено отношение да й дам един добър ум, или в духовно отношение да й дам едно добро сърце като възможности сега. Най-първо тази сестра не знае какво нещо е любовта. Тя още не е любила, не знае какво е. Тя иска като господарка слугинята да знае да й готви, да й носи вода, като й направи, да й чете морал, казва: "Знаеш, аз на тебе плащам." За мене този морал слугини и господарки не е прав. От това гледище, дето аз гледам, какво съм дал на този човек? Иска да ме слуша. Нищо не съм му дал. Парите, които съм му дал, не са мои. Храната, която му давам, не е

моя. Думите, с които говоря, въздухът, и той не е мой. Единственото нещо - съм направил усилие да кажа нещо. Така разсъждавам.

Някои от мене искат, това искат, онова искат. Прави са. Искат цял чувал от сто кила да му дам. Той не може да го носи. Аз съм готов да му дам, той не може да го носи. Аз съм готов да му дам толкоз, колкото може да носи. Аз го виждам, десет кила може да носи, иска сто кила. Трябва му за цяла година, защото гладна година ще бъде. Там, дето хората не се обичат, глад има. Там, дето хората не се обичат, жажда има. Там, дето хората не се обичат, страдание има. Страданията в света произтичат, че има известни духове, ангели, които не обичат хората. Тези, които не ги обичат, са причинили страдание. Онези ангели половината, които обичат хората, създадоха радостите. Ангелите, като се отделиха, едните, които ни обичат, създадоха радостите; които не ни обичат, създадоха страданието. То е само за изяснение, не е сто на сто вярно. Онези, които ни обичат, създават радости. Онези, които не ни обичат, създават скръб и страдания. Или другояче - обичам Бога, създавам радост; не обичам Бога, създавам скръб. И ние сами ги създаваме. Бог е единственото съвършено същество. Като изпратиш една мисъл, която не е чиста, се връща веднага. Бог всичките неща ги връща назад.

Сега не искам да мислите колко лоши хора сме. Лошият човек е материалист. Тебе днес ти трябват десет лева, ти имаш двадесет, ти си лош човек. Тебе ти трябват днес сто лева, ти имаш петстотин, ти си лош човек. Тебе ти трябва една къща, ти имаш две, ти си лош човек. Тебе ти трябва една служба, да си изкараш прехраната, ти имаш две, ти си лош човек. Онова, което не ти е нужно, ти щом го имаш, ти си лош човек. Любовта е във вечното движение.

Сега ми разправяха един анекдот. В Берлин измислили нещо да пометат Лондон, ще го очистят. Германците ще направят туй, което англичаните направиха с Хамбург. Чувам друго нещо. Германците казали: "Не искаме да правим, което англичаните направиха. Не е въпрос да разрушим Лондон. Няма да го разрушим. Ние ще постъпим

не по закона "Око за око, зъб за зъб", но ще турим на англичаните още едно око, да не гледат с едно око, но с две да гледат. Ще направим едно нещо, англичаните ще забравят да ни правят пакости. Ще направим такова нещо, че те съвсем ще забравят да ни правят пакост." Как ще стане, кажете ми. Какво ще стане? Възможно е. Може Бог да даде едно сърце на германците такова, като се обърнат с любов към Бога, всичко ще се свърши. Казват: "Ние на англичаните с омраза няма да се отплатим." С какво? С любов. Не такава любов, но с добро ще се отплатим, не такова добро - да дадеш пет лева. Туй живот още не е станало. Ако стане туй, тогава ще бъде онзи пример от Сенкевич, един полски писател.

На един полски велможа неговите врагове му извадили очите, ослепял. Най-после хваща врага да отмъсти. Този, като го хванал, гледа го, гледа го, казва: "Иди си братко, Господ да те благослови. Ти си направил зло. Аз не искам да постъпвам като тебе." Може да го тури в затвора, да го убие. "Зъб за зъб, око за око." "Ако те плеснат от едната страна, обърни си и другата." Те не знаят. Вие, които казвате: "Обърни си и другата страна" - вие сте цигулари, някоя песен не излиза на първата позиция, на третата позиция излиза. Третата плесница е позиция на цигулката, дето много хубаво се свири. Христос казва - ако те обърнат на първа позиция, всички свирят. Втората позиция е много трудна. В цигулката втората позиция е много трудна, много дисхармонична. Втората е майката, първата позиция е бащата, третата позиция, това са братята и сестрите, третата и другите позиции са братята и сестрите. Девет позиции има. Говоря за идеалното. Третата позиция е едно синче или едно момиченце. Девет позиции, то са доста синове и дъщери наплодени.

Хубаво е. Има квартет или цял един оркестър. Че семейството има цял оркестър. Едно време еврейските царе имаха по петдесет-шестдесет синове и дъщери. Един цар е имал седемдесет синове и дъщери. Какво ще кажете за Соломона, който имаше триста жени и

деветстотин наложници. Триста жени по едно дете - триста деца. И деветстотин други незаконни - хиляда и двеста.

Един брат ме пита каква е била тази сонамка, в която той се влюбил. Как се е влюбил в една овчарка. Казвам, Соломон беше овчар. Тия хиляда и двеста жени бяха овце женски, пасеше ги. Тази сонамка и тя беше овчарка. Тя казва: "Аз не давам моите овце за твоите. Моите овце другояче са възпитани. Ти, както постъпваш с овцете, не си добър овчар. Не знаеш." Трябва философия, разбиране трябва. Жени имал, но овчарка беше сонамката. Хиляда и двеста овце имаше от разни породи, от царски породи, хубави. Триста от тях бяха ценни, деветстотин бяха обикновени. Тристата жени бяха изработен материал, другите - неизпредена прежда. Малко кашкавал се прави, сирене.

Вие ме слушате някой път и казвате: "Кажи ни за оня свят." Оня свят е музика, трябва да имаш очи. Трябва да разбираш езика на невидимия свят. Като идеш, много мъчно е. Ако четете Сведенборг, ако идете в небето, според него в първото небе ще срещнете ангели, трябва да знаете езика им. Като идете във второто небе, ще срещнете ангели, трябва да знаете езика им. Срещнете ангели от третото небе, трябва да знаете езика им. Ангелите от първото небе не виждат второто, затворено е. Ангелите от второто небе не виждат третото небе.

Божествения свят само го създават хората. Той е като светлината. Какво е Божественият свят? Няма никаква форма в Божествения свят, една вечна светлина. Няма никакво противоречие, няма кому да се сърдиш. Казвам, в нашия живот най-хубавото нещо, което имаме на земята, е светлината. Няма по-хубаво нещо от светлината. Няма по-хубаво нещо от въздуха, който дишаме. Няма по-хубаво нещо от храната, която ядем. Няма по-хубаво нещо от онова, което слушаш. Слушаш най-хубавите работи. Пее някой хубаво. Аз говоря за едно пеене, като го чуеш, изведнъж болестта изчезва, ставаш здрав, радостен и весел. Като чуеш гласа на любовта, ти си весел. Трябва да

слушате, когато любовта пее, когато любовта свири, когато любовта приема храна, пие вода, диша. То е животът.

Една вечер гледах на тъмното, като се молят. Направи ми доста впечатление. Аз почувствах силата. Гледам от стаята, всички сестри правят упражненията много хубаво (очистителни движения при молитва). Каза Бог да бъде виделина, и стана виделина. Да бъде суша, и стана суша. Да се яви водата, и се яви водата. Да се явят растенията, и те се явиха. Да се явят рибите, и те се явиха. Да се явят животните и най-после каза Бог да се яви човекът, да го направим по образ и подобие свое.

Сега аз ви говоря да отделите всички ония неща на миналото, които са ви спъвали. Имате хиляди спънки в ума си, в сърцето си и във волята ви, които ви спъват. Вие някой път се спъвате, както мухите се спъват. Аз гледам, нищо и никакво ги спъва. Една муха се качила на паяжината, вдига шум. Много пъти съм помагал на мухите. Казвам на мухата, не ти трябва да кацаш на такава нишка. Чакай да видя какво мисли той заради мене. Този, който мисли добро заради тебе, той е отвътре, Божественото. Това, което мисли зло заради вас, то е отвън. Това, което говори отвън, на него не разчитайте. Ако ти на него разчиташ, всичко ще изгубиш. Той ще задигне всичко, той не те обича, всичко взема. Разчитай на онзи вътре. Ще слушаш Божественото в себе си.

Христос имаше едно преживяване, дето хората не са го имали, едно от най-ужасните преживявания. Всички, които не го обичаха, казват: "Тебе Господ те е оставил." И той казва: "Защо си ме оставил? В твоите ръце предавам духа си. - Тогава той казва: - Свърши се." Божественото в него проговори. Силата на Христа беше в победата. Тогава Господ проговори, казва - ще видиш, не са онези, които отвън говорят, но отвътре. След три деня, като проговориха, дойде възкресението. Мощта на християнството седи в това, какво Господ говори отвътре.

Та казвам, дръжте в ума си - онези, които не ви обичат, са отвън. Тези, които ви обичат, са отвътре. Тези, които ни обичат, говорят много близо на ухото. Тези, които не ни обичат, говорят под пъпа. Онези, които говорят отвътре, те говорят от друго място. Аз няма да ви кажа откъде говорят. Ще знаете, че не говорят на ухото. И на пъпа не говорят, и на гърлото не говорят. Всеки от вас знае - под лъжичката има нещо, над пъпа проговаря, не в ума. Божественото не е в ума. В него няма изключение. То е Божественото. Аз съм привеждал примери.

Веднъж гледах, това беше във Варна. Котката хванала една мишка и седи. Аз разсъждавам, на тази мишка може да й помогна. Може да взема храна, да залъжа котката, да й дам нещо. Казвам, вън от мене има ли някой, който може да помогне на тази мишка. Разсъждавам и още като разсъждавам, котката играе с мишката и по едно време котката като че се унесе, заспа. Мишката се скри, влезе в едно сандъче. След една минута котката се събуди. Търси я. Извади я, казва: "Къде бягаш? Аз наблюдавам." Играе, и пак по едно време се унесе. Мишката пак влезе в сандъчето. След три-четири минути стана, извади я. Къде бягаш от мене? Ти не може да се освободиш. Имаше една купичка камъни наблизо, доста големи. Трети път като заспа котката, мишката влезе в камъните. Котката ходи, мърда опашка. Значи има, който помага.

Тия камъни наричам доброто в нас. Докато се крием в сандъци, не върви. В камъните, в доброто трябва да се скрием, Сандъкът не помага. Има някой сандък турен, ще дойде котката. Щом влезем в големите камъни, в доброто, ние сме сигурни. В сегашните времена онова, което ще ни помогне, е Божествената любов. Но да чувстваме дали е Господ, или не. Ако е волята Божия, да остане. Да бъде волята Божия, и нас ни е страх. Някой път казваме: "Да бъде волята Божия. Може да увра." Искаш да се къпеш с дрехите си. Ще съблечеш дрехите си, гол ще влезеш във водата. Банята ще взема с дрехите си. Ще

съблечеш дрехите си, гол ще влезеш в банята. Ще се окъпеш хубаво, ще се очистиш, ще се облечеш.

Не може да разберем този закон. Ние не искаме да се събличаме с нашите мисли, желания. Казваш: "Какво ще остане от мене?" Остави тия дрехи, влез в банята да се окъпеш, дадена ти е особена кабина, затворена. Страх те е да не ти вземе някой дрехите. И то става. Виждал съм някои, като са се окъпали, са им задигнали дрехите, няма с какво да се облекат. Има такива работи. Аз забелязвам, доста дрехи има у вас. Тук, като съм на Изгрева, чувствам, всички ви е страх. Без страх не може. Отвътре любовта да влезе. Не се бойте. Някои искате да бъдете близо. Едно дърво да цъфне, да завърже, трябва да бъде близо до слънцето. То най-първо трябва да бъде на сто и петдесет милиона километра далеч от слънцето и в особено положение да бъде земята, да приеме светлината.

Трябва да се турите да приемете светлината, Божествената любов, перпендикулярно. Ако любовта приемете хоризонтално, ще имате един резултат, ще имате Северен полюс. Ако приемете светлината наклонено, ще имате умерените пояси. Зависи как приемате любовта. Ако я приемете хоризонтално, ще имате Северния полюс. Казвам, няма да бъдете на слънцето, далеч от слънцето, но ще имате плод. Казва Христос:

Ако ме любите, ще опазите моята заповед." Ако ме любите, ще залюбите Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. Ако ме любите, ще възлюбите Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. ако ме любите, ще възлюбите вашия ближен с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила, ние ще бъдем едно. Ако думите ми пребъдват във вас и ако вие пребъдвате в мене, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. Аз ще ви се изявя.

Това е новата наука, онова новото небе и новата земя, която ще дойде. Трябва да се живее. Ние не сме живели. Искаме из въздуха да живеем. Казва Писанието: "Радвайте се на неговата обетована земя."

Земята тепърва трябва да се разкрие. Вашият приятел, като ви покани в дома, влизате в уреден дом, даде ви първия обяд, приема ви по всичките правила. Приятелски разговаряте с приятеля си. То е прием. Добре дошъл, как си, кога ще си ходиш. Как сте вие, жена ви как е. Добре дошъл и довиждане. Ние живеем в довиждане. Все довиждане.

Сега три молитви четете на събранията. Ще четете и "Пътят на живота", "Молитвата на избраните" и после и лозинката ще четете. И сте захванали молитви, че ги четете три и три. Най-първо стани и чети една молитва за себе си. Чакайте аз да ви прочета, аз ще ви прочета третата част от лозинката. (*Учителят прочете третата част от лозинката.*)

На себе си човек трябва да чете. Да чете туй, което никога не е ставало. Искам в света да се прояви Божията любов. Не хората какво са мислили. Казва Господ, ето създавам ново небе и нова земя. Да създаде Бог нов порядък, нов ред в света. Новото в света е да не мислим какво ще стане със старото. Старите да се подмладят и младите да не остаряват. Всякога и стари, и млади да уповават и да служат на Господа.

Ето, ще Ви прочета от Писанието 42. глава от Исайя, от 1. до 6. стих включително.

"Отче наш"

Искам да се освободите малко, да не носите повече от десет кила на гърба си. Най-силните - десет кила, най-слабите - едно кило, другите - по две, по три, най-силните - десет кила. После ще имаме желание да се слави Господа. Има неща свети в нас. Да търсим първо Царството Божие и неговата правда. Да търсим тази правда, която носи всичките блага. После волята Божия. Най-хубавото нещо, което може да знаем. Сега чувате един шум отвън. Ще ви трябва. Вие ли ще оправите света. Не слушайте това. Мътната вода няма да оправи света. Топящият лед няма да оправи света. Мътната вода като изтече, светът ще се оправи. Топящият лед като се стопи, ще се оправи светът. Зимно време цялата земя е замръзнала, от нея ще израсне ли

нещо? Сегашната зима трябва да мине. Ние правим погрешки. Ако ти лятно време не работиш, погрешката е в тебе, не е в лятото. Като не си работил, не си използвал лятото. Ако зимно време не си могъл да работиш, погрешката не е в тебе, погрешката е в зимата. Зимно време като не работиш, погрешката е в зимата. Лятно време като не си работил, погрешката е в тебе. Да се не занимаваме с погрешките на зимата. Ние ще поправим нашите погрешки, като работим през лятото. Сега пролетта иде, трябва работа. Оставете зимата настрана.

Има възможност да служим на Бога. Тури духа си. Един е той в света. Ако малкият пръст иска да каже: "Кой мисли заради мене?"; ако един косъм от главата ми каже: "Кой мисли заради мене?" - то е неразбиране на идеите. Косъмът заедно с всичките пръсти съставя човека. То е едно цяло. Един косъм е толкоз важен, колкото цялото тяло в Божествения свят. В човешкия свят и хилядите косми пак не струват.

9 Утринно слово 12 декември 1943 г., неделя, 5 часа София – Изгрев

БЛАЖЕНИ НИЩИТЕ

"Добрата молитва"
91 псалом
"Молитва на Царството"
"В начало бе Словото"

Казва се на български - повторението е майка на знанието. Повторението е работа. Човек всяка сутрин трябва да яде. Същото нещо е. Докато яде, ползва се и той. Процесите нам ни се виждат еднообразни. Но в храната има разнообразие.

Ще ви прочета 5. глава от Евангелието на Матея. "Като видя много народ, възлезе на гората и щом седна, пристъпиха към него учениците му. И отвори уста, та ги поучаваше." Тези хора нищо не са разбирали, само са слушали. "Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно." Кои са нищи духом? Като седне да яде човек, който няма зъби и стомахът му е развален, ще може ли да яде. Блажени - на които стомахът е здрав, имат хубаво ядене. Като седнат, мляскат хубаво, на тях е яденето. Казва, нищи духом. Слаб, сиромах да бъде, болен да бъде. Небето не се нуждае от болни хора. Мислим, да бъде някой кротък, да бъде някой смирен и силен. Ние не знаем какво нещо е сила. Аз съм привеждал примери. Старовременните и турците имат големи хрътки, с които ходят на лов. Големи хрътки, мязат на някое магаре. Излезе някой заек, хрътката го гони. Като наближи хрътката заека, турчинът казва: "Ха, чоджум." Говори на хрътката най-хубавите имена. Щом заекът дойде нанагорнище и хрътката остане назад, казва: "Ха, домуз, ха, гяур." Заекът и хрътката се надпрепускат и той взема участие. Хрътката ще вземе премия за препускането. Като загуби надпрепускането, най-лошите имена й се казват. И ние - като дойдат нашите хрътки при неблагоприятните

условия, из устата излизат лошите думи. Кой не е злословил хрътката? Няма някой от вас, който да не е казал на хрътката нещо лошо. Действителен пример.

Блажени, които работили дълго време, огладнели са, върнали са се дома и чакат най-хубавото ядене. Блажени са, защото за тях е яденето. Като има хубаво ядене, Царството Божие ще дойде за тях. Ще им се дадат условия.

(*Учителят прочете главата до края.*)

"Духът Божи"

Ако бяхте разбрали тази глава, щяхте да бъдете хора щастливи. Всичките нещастия произлизат, че не сте разбрали тази глава, като сте я чели. Има неща, които са във възпитанието на хората. Казва, като умреш, ще идеш в оня свят да се учиш. То е заблуждение, като умреш. Няма никакво умиране. Аз умирам за тебе. Няма какво да умираш заради мене. Да живееш, няма какво да умираш, да плачеш, да погребваш, разноски трябват. Знаеш едно умиране колко струва. Хиляди, някой път милиони. Казва, да умре. Всички искат все да умрат. Много лесна работа. В спиритистите, дето умрял някой, искат да му направят помен. В оня свят оттук ще му пращат. Да чакаш през годината четири-пет пъти да ти пращат нещо, какъв ще ти е халът? Да чакаш някой колет оттук, нали пращат колети. Ние седим сериозни и на задушница, като се съберем, душите подават. Самата идея за един просветен човек е заблуждение. В оня свят, като умрат хората, Господ, знаеш, какво прави? Най-първо не му даваш да яде, той ще иде да работи. Тук седял, потривал се, в кафенето седял, потривал се, попивал винце на широчко. Там вино няма, бъчви няма, кръчми няма, спирт няма. Гроздови зърна има, но никога не се вкисва. Сладко вино има, но като нашето упивателно вино няма. Ще те пратят на земята от сутрин до вечер да садиш плодни дървета. Казваш: "Дотегна ми да садя." Хич не ти дотягаше да муцкаш. Сега да садиш, ти дотяга. Хич не ти дотяга да ядеш месце, кокошчици. Като дойде за други работи, ти дотяга. Не са последователни.

После вземете тази любов, в която умирате. Казва: "Умирам." Тя постоянно плаче. Като го срещне - четири реда сълзи, обича го, пък той не я обича. Чудна работа. Как е възможно да обичаш и да не те обичат? Че не те обича, има си причини. Хората са били добри с мене. Този приятел носи една стомна, дойде, тури масло в моя съд, но без да зная, имало дупка на съда и маслото изтича. Дойде друг, тури масло, то пак изтича. Казва: "Не седи маслото." Не седи, дупка има. Наскоро носехме едно гюмче от пет кила, хубаво. Някой се намерил на зор, мамичката пада, залепил го. Като го турихме на огъня, стопи се калаят. Искахме да си стоплим вода, на място да се стопли водата, стопил се калаят. Като се стопил, отишъл да се разхожда, оставил своята длъжност. Сега - беля, не може да си стоплим водата. Какво да правим? Мислят, че еди-кой си брат знаел да тури калай, но то ще бъде след четири- пет деня. Засега какво да се прави? Иде една сестра, не е свършила университет, хваща гюма, взема малко хляб и с нещо друго запушва дупката. Стопли се водата. После този хляб толкоз навътре го турила, влязъл във водата и в чая влиза.

Усмихва ти се момъкът на тебе, не си доволен. Иска да ти каже една дума. И десет да ти каже, пак не си доволен, не знаел как да ги каже. Така знае човекът, така казва. Казвам, ние сме хора болни. Университет свършил човекът, болен е, целия ден е недоволен. Този човек има един кон. Нищо не ши дал този кон. Казва: "Моят кон." Не е твоят кон. Господ го създаде, мислиш, че е твой конят. Не е твой. Че конят ти служи, то е друг въпрос. Че не е твой конят, не е. Конят не е излязъл от тебе. Конят е на кобилата. Ще дойде кобилата, ще каже: "Този кон е мой." Кобилата и онзи хайгър са майка и баща. Бащата се казва хайгър, майката се казва кобила. Казвате, груба дума. Турете друга дума.

Ако не станем нищи духом, трябва да учиш азбуката. Аз съм привеждал много примери. Снахата не обича свекървата. Снахата пере дрехите на свекървата и казва на дрехите вампирино. Мачка в

яда си ризата, говори на ризата. Понеже ризата е на свекървата, хули ризата. Като тури тия думи на ризата, свекървата възприема.

Един път дадох съвет на една снаха, която не живееше със свекървата. Казвам: "Как я переш? - Казвам: - Аз да ти кажа как да я переш. Като переш ризата, ще кажеш: Майко, колко си хубава. Кажи най- хубавите думи, кажи най-хубавите имена, като переш дрехите, и ще видиш резултата. Минават се два-три месеца, казва ми: "Започнахме да живеем добре."

Много естествено се разваля животът. Представете си, че ти са кални ръцете, миришат лошо, пипал си нещо миризливо, което човекът не обича. Пипаш един плод, не си си измил ръцете. Лошото не е от тебе, то е външно. То е твоята неразумност. Казваш: "Колко е неблагодарен." Когато подавате един плод, измий три-четири пъти ръцете си със сапун и дай плода. Напишеш едно писмо, напиши нещо хубаво. Ти седиш и какво правиш? От какво страдат хората? Съвременните хора от какво страдат? От любовни писъмца. Писмовници има за любовни писма, не знаят как да пишат. Ще вземе писмовникът, ще напише писмото, той се възхищава. Ти ако се жениш за една млада мома и ти трябва да я учиш, тя е ученичка, нищо не знае.

Най-първо първия урок на любовта тя трябва да знае - да яде. Аз ако съм учител да избирам някоя мома, ще видя как яде, как мляска, как си отваря устата, държи я затворена, мляска ли, как си държи главата. Много важно е. Не ми трябва повече. Щом видя едно ядене, казвам - достатъчно е вече.

Те са външни процеси. Човекът не е пратен на земята да се жени. Човекът не е пратен на земята да става господар, да управлява света. Човекът не е пратен да бъде кон, да носиш товар. Човекът не е камък да го чукат с чук. Човекът не е пратен дърво да бъдеш. Те са съвременни работи. Затворят те, набедят те по някаква причина. Турят те в затвора. Не й направил нищо, друг извършил

престъпление, мислят, че ти си го извършил. Набият те, после се извиняват.

Казвам, аз говоря за Господа, какви са вашите отношения към Господа. Вие чакате да идете при него. Че при него ще идете, ще идете. Ако идете при него като съдия, как ще ви посрещне? По закона за углавно дело. Ако Господ е като мирови съдия, доста добър е. Ако е един съдия от окръжния съд или от апелативния съд, или от касационния съд. Ами в едно съдилище, дето отведнъж осъждат на смърт, какво ще правиш? Казва: "Съдба ще има." Каква съдба? Съдба значи, дето светът е оправен, дето на всеки е дадено, каквото му е потребно. Който няма цигулка, цигулка му е дадена. Който е без женица, женица му е дадена. Който няма дечица, дечица са му дадени. Който няма обуща, обуща му са дадени. Който няма шапка, шапка му е дадена. Който няма дрехи, дрехи му са дадени. Който не е ял сладко, ще яде сладко. Който не е яздил на кон, ще язди на кон. Който не се е качвал на файтон, ще се качи на файтон. Който не е бил министър, ще стане министър. Кой каквото иска, ще му дадат, да бъде доволен, всички да бъдат доволни. Това е съдба. Не да ги натикат в затвора. Не е разрешение. Значи Бог ще съди света, ще разреши всичко. Хората ще бъдат доволни от неговата съдба.

Казваше, може да се оправи светът. Нашите работи не може да се оправят, ако целият свят не се оправи. Казва: "Да бъде волята ти, както горе на небето, така и на земята. Да се прослави името ти, както горе на небето, така и долу на земята." Горе винаги разбирайте вашия ум. Горе е всеки човек, който мисли. Всеки човек, който не мисли, е долу. Ти мислиш - горе е да умреш. Трябва да се разбира умирането. Не може да Влезеш в умствения свят, ако не се съблечеш от онази гъстата материя. Там са най-благородните мисли, които може да имаш и да ги туриш в ума си.

Вие готвите тук за десет или за двадесет души в една тенджера. Сготвеното ядене не може да внесе хармония. На първите, на които сипеш, ще имат повече масло. Което остане, от дъното на тенджерата

да им сипеш, не е така хубаво, не е така вкусно. В Божествения свят на всеки един човек има тенджера, в която му се готви само на него. Вземеш един плод сготвен, една круша сготвена, една ябълка сготвена. Ние се чудим, готвим добре, пък все страдаме. Погрешката е там, че готвим за десет души. За едного ще сготвиш само, особена тенджера ще имаш. Аз, ако съм на ваше място, като ида при една мома и тя няма една тенджера само за мене, хич няма да стъпя. Ако видя една тенджера, написана за мене, казвам: "Добър гостилничар." Това е реалният живот.

За моите очи трябва специална светлина. Не може една светлина, която е минала от едни очи, да иде в други. Направо която излиза от слънцето. Хубаво е, което излиза направо от Бога и влиза в нашия ум. Хубаво е, което излиза от Бога и влиза в нашето сърце, което влиза в нашата душа, в нашия дух. Това са хубавите работи. Да говориш нещо, което не си опитал, значи само говориш за музика, пък не си я опитал. Не само да говориш за сготвено. Ще готвиш само за един човек. Да знаеш, като идеш при крушата, какви круши да избереш. Има избор. На второ място, ние имаме

Високо мнение за себе си. Понеже сме излезли от Божиите ръце, имаме Високо мнение за себе си. Високо, когато си бил горе. За Христа казват - като се намери в рабски образ, че счете, че е равен на Бога. Смирил се, че условията на земята изискват. Като Син Божи трябва да го посрещат навсякъде. Официално като слезе на земята, придобил най-големите укори.

Казвам, да бъдем като Христа в отношение. Не искам да бъда като Христа, на кръста да страдам като него. Ние не разбираме въпроса. Един пострада. Той пострада за всичките. Няма нужда хиляди хора да страдат като Христа. Когато дойде един богат човек милионер и даде достатъчно средства и храна за Всички, ти, сиромахът, искаш да бъдеш като него - да раздаваш на хората. Не разваляй неговата работа. Той е дал най- хубавия хляб. Ще дойде някой като Христа да раздава. Ти ще развалиш работата.

Научи тия хора да ядат този хляб, който даде Христос. Не туряй условия. Яж хляба. Всички ние съвременни хора страдаме от човешки хляб. Преди години иде една млада мома, иска учителка да стане, не може. Това да стане, онова да стане, казва: "Не ми върви, не може ли да намеря някой да се оженя." Ти си родена за певица, Господ те е благословил. Понеже не си вземаш длъжността, вземаш чужда длъжност, не ти върви. Не си способна за готвачка, не си за женитба. Ти не знаеш как да готвиш. Ще вземеш длъжността певица. Като свършиш тази работа, тогава ще приемеш другите работи. Най-първо ще пееш на някое малко събрание, няма да пееш в някоя концертна зала. Казва: "Сериозно ли ми говориш?" Сериозно ти говоря.

Вие сте чудни по някой път във вашите разсъждения. Казвате, много лош човек е този. Че как няма да бъде лош? И ти да си на негово място, ще бъдеш такъв. В Америка в едно земеделско училище имало един бик, бил много добър. Един ден се разлудувал. Хората мислят да го застрелят, правил големи пакости.

Имало един човек, който разбирал езика на животните и говорил с бика. Той казал: "В задния ми крак има нещо влязло, то ме подлудява. Направи ми една услуга, извади го, ще дойда на себе си. Трън има в крака ми, не може да го търпя." Изваждат тръна, бикът се успокоява, укротил се бикът.

Някой път трябва да ви говоря. Има една любов за присаждане, от която хората страдат, присадна любов. Не е лошо да пресаждаш, но майстор трябва да си. Дойде някоя мома, дивачка е, трябва да я присадя, да я облагородя. Той носи калемче, не се хваща, разваля се. Този присажда, онзи присажда, най-после изсъхне, не върви. Когато присаждате човека, трябва да сте майстор. Разбирам на сто присаждания една погрешка, пък деветдесет и девет да се хванат, разбирам. Но на сто присаждания деветдесет и девет да не се прихванат, пък само едно да се прихване, не разбирам. С каквато мярка мериш, ще те мерят. Казват, защо е така. Много естествено. С каква мярка трябва да те мери Господ сега? С каква мярка мерят

долните хора? Различава се. С каква мярка мерят лошите хора? Различна. С каква мярка мерят ония хора, които имат добър език? Гледам, разговарят се учител и ученик. Учителя го гледам, доста благороден човек. Изведнъж удря една плесница на ученика. Защо го бие? Ученикът казва на учителя: "Ти си голям простак, ти не знаеш как да постъпваш." Удря му една плесница. Така не се говори. Цял ден вие имате такива удари. В себе си седиш и мърмориш. Щом си недоволен, смущаваш целия невидим свят. Говориш в себе си, мърмориш. Никакво мърморене. Досега сте мърморили. Имали сте право. Вие сте ходили из гората, извадили сте ножа, бъзето сечете. Няма какво да те съдят в гората. Влезеш вкъщи, извадиш ножа, този мушнеш, онзи мушнеш, знаеш какво ще стане тогава? За бъзето никой въпрос не прави, че го сечеш. Но че хората си изкълцал, ще те дадат под съд. Като срещнат, кажат - този такъв, онзи онакъв. Ти говориш за себе си. Всеки, който говори за другите доброто, говори за себе си. Който говори лошо за другите, и за себе си говори, и ти си от тях. Говориш добре, от тях си. Нищо повече.

Сега не искам от страх, по закон. Плашат хората, ако говорят лошо, ще те накажат. Говориш добро, ще те възнаградят. Доброто трябва да се прави за самото добро. Защото по някой път е необходимо. На десет добрини едно зло е намясто. Тези неща са изключение в закона. Сега да дойдем до положителната страна. Всички искайте да живеете добре, да имате Божиите благословения. Господ те е създал да пееш, ти не искаш да пееш. Тогава как ще му угодиш? Ти му даваш друго да направи от тебе. Той те е създал да пееш, той те е създал да свириш, той те е създал да шиеш дрехи на хората, той те е създал да правиш обуща на хората. Обуща не е лесно да направиш. Има човек, като ти направи обуща, оттам насетне животът ти ще се измени, всичко ще ти тръгне наред. Има някой човек, като ти направи обуща, оттам насетне ще ти дойдат всичките нещастия на главата. Този обущар не е намясто. Този, като ти направи обуща и всичко ти тръгне напред, той е обущар.

Казвате: "Нас не ни приемат." Навсякъде може да те приемат. Онзи човек, засъхнало му гърлото, чака вода. А ти си от умните хора, ще занесеш една чаша вода, дадеш му, усмихнеш се. Този човек ти благодари. Ако той е жаден, ти си при някоя вода нацапана, казваш: "Да пие." Когато ще направиш едно добро, направи го. Най-хубавата вода на този човек да дадеш. Срещаш един човек, ще му кажеш най-хубавата дума, която можеш да кажеш. То е Божие благословение. Такъв е характерът на Бога. Той спрямо всичките от най-хубавото, което има в себе си, дава. Ако искаш да бъдеш подобен на Бога, давай от най-хубавото, което е в тебе. Не може. Щом не можеш, тогава не вървиш по пътищата, по които Бог изисква. Тази дума "не мога" ще оставите.

Отиваме един ден на Витоша, започнаха да падат росни капки. Един приятел иска да ги махне. Казвам, внимавай росните капки да ги не буташ. Ще ги гледаш, ще се усмихнеш, да ти е приятно. Тия росните капки, които падаха, образува се една царствена дъга под нас. От София отиваме към Симеоново, много хубава дъга се образува за два часа. Тия капки носят Божието благословение, като не ги изтръсква, те ще образуват най- хубавата дъга. Що е дъгата? Тя показва Божието благословение. Дъгата показва как трябва да живееш. Какво отношение като личен човек трябва да имаш, колко богат трябва да бъдеш, колко умен трябва да бъдеш, колко духовен трябва да бъдеш.

Най-първо, какво трябва да бъде твоето положение между хората? Когато хората престанат да живеят, както Бог изисква, Бог реши да тури потоп, да свърши тази култура. Ноевата култура трябваше с вода да се измие. Сега потоп няма да има в света. Но огън ще има. Почистването чрез огън ще стане. Ще мине огън. Той не е идеалното. Ще дойде най-после онзи метод на изгряващото слънце, което да дава на всичките хора това, което те искат, от което те имат нужда, хубавото, красивото в света. Не да се потопи светът, но да изгори светът. Има неща, които трябва да изгорят, има неща, които

изгарят. Но има неща, които не търпят никакво изгаряне, нито миене. Когато един плод зрее, нито се измива, нито изгаря.

Та сега някой те обиди. Ти искаш да се накаже, да изчезне. Ти вървиш по пътя на огъня. Да се махне, да си върви. Ти потоп искаш. Ние не трябва да искаме нито потоп, не трябва да искаме нито огън. Огънят го имаме. В тази война огънят е навсякъде. Всеки човек, който взел пушката, образува огън. Като светне, образува огън, жегне. Във вашия ум имате доста картечници, в сърцата си имате доста картечници и във волята си имате доста картечници. Сега имате тази модерната артилерия. Англичаните какви бомби пущат? По сто, по двеста, по четиристотин, по петстотин кила бомби. Един доста благороден човек казва: "Днес пия. Знаете ли защо? Жена ми каза една тежка дума на сърцето, не може да претърпя." Тежка дума му е казала, че пил. Не го питам каква дума му е казала. Казвам: "Не ми казвай какво ти е казала жена ти, не искам да ми кажеш, ще ме окаляш." Аз ще се постарая да налучкам, че да се не окалям. Интересува ме какво му е казала, но се пазя. Ако ми каже каква дума му е казала, ще се окалям. Аз искам да зная, но по-малкото оцапване, малко да ме бутне калта. Казвам му: "Ще ти дам един съвет. Напиши на жена си едно любовно писмо. Кажи ѝ тъй: "Най-сладката дума, която съм слушал, е тази, която ми причини най-голямата скръб, но и най-голяма- та радост." Ти казваш, че жена ти ти е казала тежка дума. Тази тежката дума тя ти е казала за Господа. Господ казва, ти си даровит човек, а ти знаеш ли колко пъти си казал - защо той станал професор? Ти харесваш ли го? Не го харесвам.

Ние сме хора неблагодарни. Толкоз благословения имаме и целия ден роптаем, че умът не е такъв, че сърцето не е такова, че волята ти не е такава, че къща нямаш, че апартамент нямаш, че стаята ти не била четири-пет метра, че кухня нямало, че туй нямало. Целия ден роптаеш за нищо и никакво.

Един ден гледам една мома, която обичат двама момци. Единият се качил на велосипед и нея турил отпред на велосипеда пред себе си.

Не отзад, но отпред я качил. Казвам, доста опасно, може да паднат, да си пръснат и неговата, и нейната глава. Другия, който я обича, къса му се сърцето. Той съжалява защо той не може да я прегърне. Не е лошо, стечение на обстоятелствата. Ходили на екскурзия, тя се уморила, краката не са здрави. Той иска да я качи, тя иска да си почине. Не виждате хубавата страна. Онзи е внимателен сериозен, има всичкото разположение и другият момък.

Казвам, ние, когато хората правят добро, не разбираме. Доброто, което Бог ни прави всеки час чрез хората, е израз на Божието благословение. Ние не виждаме тия работи, тълкуваме криво и следствие на това всички страдаме. Казва Христос: "Ако обичате онези, които вас обичат, какво правите?" Коя майка крава не е подувала своето дете, познава своето теле. Казвам, ние трябва да се отличим с нещо особено.

Излизаме горе на Витоша, преобличаме се. Иде една сестра, взема изпотената риза, доста студена, тя замръзнала. Колкото и да грее слънцето, студено. Казвам, оставете тази риза, тя е замръзнала, трябва да мине през процеса на прането. Не се бойте, че ризата замръзнала. Благодари, че си се преоблякъл, че потта излязла от тебе. Радвам се. Аз ходя на Витоша да изкарвам нечистата пот. Там отивам два часа нагоре, два часа надолу, да се изпотя и тази нечистата пот да излезе, да се отворят порите. Да се отворят седем милиона прозорци, да дишаме, да приемем Божието благословение. Другояче, затворят се всичките пори, не може да чуваме нито гласа на Господа, нищо. В мене има характер. Аз като отивам, казват: "Да хванем автомобил." Казвам: "Няма нужда." Автомобилът е случайна работа. Аз разчитам на моя мотоциклет с двете колела. Като се кача на него, пристигам. Ако дойде автомобил, изключително нещо е, на него не разчитам. После ми казват: "Учителю, да оставиш едно място за мене." Аз съм от тези, дето на мотоциклета никого не нося, нито отзад турям, нито отпред. На момата казвам: "Ще се качиш и ти на мотоциклета си и ще вървим паралелно." Ако остане да те кача на мотоциклета, то е

човешки въпрос. Остане ли аз да те гощавам вкъщи, то е човешки въпрос. Гощаването е един закон. Благата, които имам, може да ги споделя с вас. Да жертвам всичките блага за едного, че не е само един човек, то са два милиарда хора. Към всичките хора трябва да бъда еднакъв. Само за тебе да жертвам, то е илюзия.

Ако жертваш за мене, е лошо. Като жертвам за тебе, е добро, но така не разбирам. Към всеки човек имам същите отношения, както към себе си. Към себе си, разбирам към Бога, който живее в мене. Имам същите отношения. Съзнавам, че най-голямото благо, което имам, се дължи на него. Най-първо имам отношение към Бога, искам да постъпвам, както и той постъпва.

Следователно и към другите хора имам същите отношения към Бога, който живее в тях. Той не е в мене едно, в тях друго, един и същ е. Към този човек, към когото имам отношение, Бог е така добър в него, както в мене. Във всичките хора признавам Божието съвършенство. Царството Божие е в нас. То е отношение. Със закон никой не може да ни научи, никой не може да ни го даде. То са неща, които по един вътрешен начин се учат. Ако остане да те учат как да любиш хората, тя любовта сама учи хората. Кой ще ни научи? Всичките ще бъдат научени от Господа. Туй, което научиш, е най-добрата наука. Туй, което научиш от любовта, то остава за цялата вечност. То не се разваля. Единственото нещо, което не се разваля, е туй, което е излязло от Бога. Този извор никой не може да го размъти, понеже на бреговете на любовта няма никаква кал. Най-чистият пясък като кристалчета, никаква кал няма, като тече водата, е чисто кристална.

Та казвам, поправете отношенията в себе си, не се осъждайте. Не мислите, че сте от добрите. Радвайте се на онази благост и добрина, която е в Бог и се проявява. Трябва да се радваме на тия свещи, понеже са проявление на слънцето, изпълняват добра служба. Казвам, изисква се само добра инсталация. Ако някой развали инсталацията, веднага тия лампи ще престанат. Ако няма контакт, няма да светят.

Всеки ден ние разваляме този контакт. По възможност инсталацията ви никой да не я засяга. Щом ви развалят инсталацията, опасна работа. Божествената инсталация никой не трябва да бута. Щом дойде до човешкото сърце, ти ще оставиш сърцето си в ръцете на Бога. Той може да го поправи. Хората човешкото сърце не може да поправят. Човешката душа, човешкият дух, те са прерогативи на Бога. Като дойдете, оттам ще очаквате всичко. Не само сега, но през цялата вечност ще имате нужда от Бога. Отдалечиш се от Бога, ще замръзнеш. Дойдеш при него, ще се стоплиш. Обичаш го, винаги ще имаш изобилие. Престанеш да го обичаш, не че той не е благо, но няма да се ползваш от неговите блага.

В една местност имало един градинар, на който плодовете били много хубави. Имало и друг градинар, който имал недоброкачествени плодове. Разсърдил се един на добрия градинар, казва: "Не искам плодове." Не искаш плодове, но ще ядеш лоши плодове. Всички градинари не може да се сравнят с добрия градинар. Никой в света не може да се сравни с онова, което Бог прави. Никой в света не може да ти даде, което Бог дава. Апостол Павел казва, че нито на ум на човека е дохождало, нито на сърцето му за онова, което Бог е приготвил за онези, които го любят. Остарееш, всеки те съжалява, казваш: "Остарях." Няма какво да ми казваш, че си остарял. Да се подмладиш. Казваш: "Ще се мре, ще се мре. Ще идем в другия свят."

Да дойдем до положителното учение. Най-първо трябва да изучаваме светлината в нашия ум, да изучаваме топлината в нашето сърце, да изучаваме силата, която действа в нашата душа, да изучаваме всички добродетели, които са скрити в нашия дух. Да изучаваме и методите, с които всички тия добродетели, вложени в нас, може да се приложат в нас. Аз, ако съм на ваше място, какво ще направя? Някоя сестра с бастун върви, все от новото учение, подпира се с бастун, накуцва малко. И аз нося един бастун. Бастунът е магическа тояжка. Когато видя едно дете, обърна се към Господа, казвам: "Господи, много ти благодаря, че видях това дете. Благослови

го." Виждам, пеперуда се разхожда с аеропланчета, казвам: "Господи, какво е, благослови я." Виждам някое дърво, казвам: "Господи, какво е това дърво, благослови го." Искам благословение - то на дървото, на пеперудата и казвам: "Божието благословение, което се разпространява навсякъде, да дойде и върху мене. Като видя извор, и него моля Бог да го благослови. Казваш: "Аз извор не може да бъда, пеперуда не може да бъда." Това е неразбиране. Да бъдем доволни, както тази пеперуда е доволна. Тя ходи с аеропланчета, казвам, и аз искам да бъда тъй доволен, както пеперудата.

Блажени нищите духом. Блажени, които се учат от пеперудите. Блажени нищите духом, които се учат от изворите. Блажени нищите духом, които се учат от плодните дървета. Блажени нищите духом, които се учат от скъпоценните камъни. Блажени нищите духом, които се учат от златото. Златото какво свойство има? Да се не окислява. Като златото искам да бъдете. Много хубав характер има златото, не остава в един джоб, в беден или богат джоб като влезе, не прави разлика. В хубавата или в лоша кесия влезе, седи, падне на земята, седи, занесат го в царски ръце, не прави разлика. Златото се радва на онова, което то съдържа в себе си. Ние трябва да се радваме на ония блага, които са в нас. Отвън да се радваме на благата на хората, които Бог ни е дал. Ние не сме съзнали големите блага, които Бог ни е дал. Нас, хората, в малки работи ни заблуждават.

Сега много пъти са ме питали как трябва да се говори на хората. По някой път, като не сме доволни от обущата, събуваме обущата, оставаме по чорапи. Защо изуваш обущата? Не казвай, че са лоши. Казва: "Искам да си починат краката ми." По чорапи ходи. Казва: "Аз не може да ходя." Дойдат, вземат ти обущата, няма ли да ходиш. Казва: "Не може да ходя бос." Отлично. Вземат ти обущата. Няма ли да ходиш бос? Ще ходиш. Единствените добри обуща са добродетелите на човека. Единствените добри ръкавици са справедливостта на човека. Единственият хубав поглед е светлината на човека. Единствената хубава реч е топлината, която излиза от

устата на човека. Единственото хубаво ухо е да слушаш. Когато правех моите изследвания, срещнах една възрастна жена на осемдесет и пет години. Казва: "Синко, моето се е свършило. Едно време, като бях млада, беше друго." Поусмихна се. Казвам: "Тъй си живяла, но аз имам едно изкуство, може да те подмладя. Как би постъпвала с младите момци?" Изведнъж взе една поза, казва: "Може ли да бъде това?" Може. Тепърва вие има да поправяте погрешките на младите момци. Тя още не се е отнесла както трябва с младите момци. И младите момци не са се отнесли хубаво с нея.

Какво е любовта? Това не е любов, това е мъчение, това е обществена безопасност. Тепърва иде друг живот. По новото учение да знаеш как да се обхождаш, да ти е приятно, при всичките условия да ти е приятно да постъпиш, тъй както трябва. Не да те поощряват хората отвътре, но да имаме желание, каквото правим, да го направим с разположение.

Едно от правилата. Понеже имате навик да се качвате на кон, никога не допускайте детето да дойде отзад на коня. Той няма доверие. Той казва: "Може да е някой вълк." Казвам, когато се доближавате до един кон, стойте два метра далеч от него. Като си простре краката, да не може да те докосне. Аз ще ви приведа един пример. Във Варна в едно семейство, дето имаха четири дъщери, имаха една тенекия със свинска мас, хубава като биволско масло. Иде един момък, облечен с офицерски дрехи с две звезди, и започнаха да точат баници, ядене, пиене. Свинята помага, маслото помага, сиренето помага, точенето на зелници помага. Казвам, коя е причината да се точат тия баници? Този младият момък. Срещам го след няколко години, питам го: "Как е? Мяза ли на баниците?" Той произхожда от един род много пестелив. Казва: "Толкоз години не съм видял да купи нещо заради мене, някой подарък. Като му искам, все отлага." Още отначалото трябваше да знаеш това. Вие показвате вашата щедрост. Аз, ако съм мома, аз точа, и той иде само като на гостилница, яде, той ще ме гледа ли добре? Няма, за бъдеще

брашното от момъка, маслото от момата. Вие казвате, ново учение. То са отношения.

Всичкия този живот, който сме развалили, трябва да го поправим. Всичко трябва да се изпере, изчисти. Мисълта ни, чувствата да се изчистят, да дойдем да живеем, както Господ иска. Господ ти казва едно, ти правиш друго. Как ще се изправи светът? В обществената безопасност, като те положат на земята, започват да ти налагат по двадесет и пет. Обществената безопасност не може да те оправи. Любовта трябва да внесе светлина, да се поправим. Не само да бъдем любезни към едного. Не е лошо туй. Майката не само да е добра към своите деца, но да е добра и към другите деца. Защото здравето на нейните деца зависи от разположението ѝ към чуждите. Здравословното състояние на дома зависи от състоянието на въздуха. Ако се отворят прозорците, да влезе чист въздух, този дом е здравословен. Ако тия прозорци са затворени, ако нямаме отношение с външния въздух, покварва се вътрешно и страдаме. Сега по малко всичко може да направим. Всички имате добро желание. Някой път туй, което правите, го правите несъзнателно. Вие казвате някому строга дума, понеже мислите, че е добро. То е метод. Законите в природата са много икономични. В природата няма разточителност. Изобилие има, природата не обича разточителност. Иде някой човек и казва: "Що минаваш оттам?" То е излишно. "Минете, от тази страна е по-добре. Що минаваш от лявата страна? (Грубо го изговаря.) Отдясно пътят е по-сух." Аз виждам, във всичките хора има едно желание. "Мини по пътя - казва - този път е по-хубав, по-добър. - Казва: - Там не виждаш ли, че е кално? Що минаваш оттам?" Така не се говори. Право е.

Написаното не се разваля. "Е двойно", като го напишеш, не се разваля. Всичките погрешки, написани, трябва да се поправят, има букви, които още не сме ги проучили. В английски ще турите три-четири букви, които стоят в запас. В английската има много добродетели, които не са приложени. Имат желание. На гръцки

произнасят буквата "тита", не е свойствено на английски. Добрата страна е, че се мъчат да я произнасят, както на гръцки.

Не стойте затворени вкъщи, когато слънцето грее. Излезте отвън, поставете лицето, гърба си на слънце, да ви нагрее. Нищо повече. Когато зреят плодовете, не чакайте вкъщи да ви донесат. Излезте, вижте тия плодове. После не очаквайте да ви сготвят. Вие сгответе, ако не ви сготвят. Не зная кои са най-добрите готвачи. Едно време мъжете бяха, сега жените. Аз виждам, жените се оплакват, дотегнало им да готвят. Как така? И мене ми е дотегнало. Маслото мирише, не е прясно. Обикновено олио по двадесет и пет лева, сега - триста лева. Един брат взел пет кила по сто и петдесет, дал седемстотин и петдесет, от брат го купил. Казвам: "Много си дал." Казва, че по триста лева е.

Хубавите работи не са евтини, много скъпи са. Един професор по музика предал само един урок по музика на един американец и взел толкоз много и като го попитал искаш ли още уроци, ученикът казва: "Достатъчно." Та не са евтини уроците. Уроците на доброто са много скъпи. Като платиш за един, достатъчно е. Два урока показва, че не си способен. Един урок като платиш скъпо, ще научиш.

Та казвам, за бъдеще само един урок от любовта е достатъчен. Имате ли два урока, ще фалирате. Кой от вас може да плати за един урок десет хиляди долара. Знаеш колко са? То са един милион. Ние седим в слепота. Има само един начин да гледаш. Аз ще Ви приведа един пример.

Когато дойдох за първи път В София, един приятел - Гумнеров, където бях спал, казва: "Да ви заведа на Витоша." "Ходил ли си?" "Четири-пет пъти, може да ви заведа на Черни връх." Хубаво. Тръгваме един ден. Тръгваме за Черни връх, че ако ни остане време, ще идем и другаде. Питам го: "Ходил ли си?" "Ходил съм." Той тръгна наред, аз подир него вървя. Вървим, но не виждам никакъв връх. Казвам: "Петко, къде е Черният връх?" Той ми казва: "Ще се провиди." Три- четири часа вървим, не се провижда. Вървим, не виждаме

Черния връх. Казва: "Трябва да съм се заблудил." Казвам: "Виждаш ли този знак на небето? Той е над Черния връх." Той ме води към северозапад. Като му казах дали вижда знака и че той е над Черния връх, казва: "Не може да бъде." "Виждаш ли знака?" "Виждам го." Обърнахме се и той ме води по този знак. Отидохме на Черния връх. Казва: "Как съм се заблудил?" Той се е заблудил, отгоре не се заблуждават, казват: "Тук е." Рекох: "Петко, този знак виждаш ли го? Отгоре казват, че там е Черният връх."

Аз го наричам - това е една шега на невидимия свят, за да го разправям на вас туй, което е станало. Тръгнеш към Господа, пък си взел съвсем друга посока. Казвам, погледни нагоре, точно над мястото е знакът. Друг път тръгнал един по една работа. На небето два успоредни облака и едно черно петно посредата. Казвам му: "Ще имаш препятствие." "Какво отношение имат тия облаци. Петно като петно." Връща се и казва: "Точно както каза, тъй стана." Невидимият свят показва на човека. Ако човек е умен, ще му покажат.

Един път пътувах от Казанлък за Карлово, връщам се в София. Казвам, ще се спра в Карлово да държа една сказка. Денят е ясен, няма нито едно облаче, чисто, ясно небе. Гледам, по едно време яви се един черен облак като въглен. Наредиха се войници и коне с каруци. После на пътя се явиха две успоредни линии. Казват ми: "В Карлово няма да се спираш, в София ще идеш." Защо, как седи работата? В салона, дето исках да държа сказката, имало забавление, зимно време било, останала собата да гори, паднал огън, изгорил дюшемето. В деня, в който пристигам, военни наели салона, че изрязват и поправят тази дупка. Те го наели, аз вече не мога да наема салона. Нямам време да остана, взимам пътя за София. Не можеш да вземеш салона в Карлово, какво ще правиш? Ще тръгнеш за София, друг път ще държиш сказката. Ако държа сказката в Карлово, ще бъде по същия начин. На много места съм държал сказки. Не мислете, че като държите една сказка или като наемете салона, ще се оправи работата. Радвайте се на приятността, която Бог ви дава. Подчинявайте се на доброто. В живота

нас ще ни се случи военните да са наели салона. Добре е, че са го наели, имат сила да поправят. Казвам, ако в този живот не може да постигнете всичко, което желаете, радвайте се, втория живот, втория ден. Вторият ден е къс, той не е дълъг, зависи от човешкото съзнание.

Вие започвате да се делите - тази сестра стара, тази млада. В какво седи разликата между левия и десния крак, между лявата ръка и дясната ръка. Лявата ръка и левият крак са на сърцето, десният крак и дясната ръка са на ума. Успоредно трябва да туриш двата крака - крака на сърцето и крака на ума. И ръцете ще ги туриш успоредно да работят. Лявата ръка е на сърцето, дясната е на ума, ще ги туриш да работят. Дясната ръка ще даде повече светлина, десният крак ще даде повече плодове, левият крак ще ги създава, ще вървят. Всеки си има работа. Дясното ти око е на ума, лявото е на сърцето. Двете очи заедно са на твоята душа и на твоя дух.

Аз гледам, като отивам на Витоша, цялата местност развали керемидчиите. Казвам, хубави са склоновете, направили са керемиди тия хора. На места не трябваше да ги оставят да правят керемиди, да ги развалят, можеше по-далече да си направят керемиди. Ние често със своя дим ще развалим най-хубавите места, да направим тухли. Може да ги направим на друго място. Някоя сестра от вас има един брат, един другар. Не се радва, че Господ го изпратил такъв другар. Какво си взела да му четеш молитви, че не знаел как да се обхожда, че това направил, онова направил. Аз ако съм на мястото на старата сестра, ето какво ще направя. Старият брат е цигулар, не знае да свири. Ще ида да намеря една млада мома красива, ще ѝ свиря. Младата мома предизвиква импулс. Вие не разбирате Божиите пътища. Младият човек дава импулс на живота, старият използва живота. Старите може да използват живота, но никога не може да дадат импулс. Младите маже да дадат импулс, но никога не може да използват живота.

Следователно млади и стари трябва да се съберат заедно. Младите да дават импулс, старите да използват живота. Не е лошо да

се използва и трябва да има хора, които да дадат подтик. Ще повикаш една млада сестра да посвири. Ще се отвори сърцето, весел ще стане. Ти не си доволна. Казваш, защо не ми свири. Чудна работа. Този брат свири за този, който има ухо, не и за тебе, за ухото свири. Щом не си музикален, за тебе не свири. Щом си музикален, за тебе свири.

Законът е такъв. Щом си добър, доброто е за тебе. Щом си умен, разумността е за тебе. Щом обичаш истината, свободата е за тебе. Щом обичаш любовта, животът е за тебе. Щом обичаш мъдростта, знанието е за тебе. Щом не я обичаш, знанието не е за тебе. Щом не обичаш любовта, животът не е за тебе.

Та казвам, в тази петата глава от Матея идеята е за кои е Царството Божие. Всички вие сте много добри, но не сте проявили вашето добро. Вие го държите в хамбара, чакате благоприятни времена. Хубаво е, не е лошо. Най-малките от тия добрини извадете ги, че ги дайте в ръцете на другите да се посадят някъде, на някое видно място. Може да са на видно, може да не са на видно. Ако сега не проявим своето добро, кога ще го проявим? Ако на ранените хора на бойното поле не им направим услуга, за бъдеще ще очакваме хиляди години. Сега всеки има нужда. Ти си много добър и желая да проявиш своето добро. Ти си много добра сестра, нима не може да кажа за онази сестра Божествената, която е дева. Дева е тази, която живее в нея, не за тази сестра за слугиня. Казвам на слугинята: "Твоята господарка е много добра, да я поздравиш от мене." Срещате един човек, той е слугата. Кажи: "Твоят господар е много добър. Да го поздравиш, много се радвам."

Практически казано, онова Божественото в нас трябва да го ценим. Ние сме обезценили Божественото. Остаряваме и младите са изгубили смисъла. Божественото и у младите, и у старите никога не остарява. Затова имаме два процеса. Божественият процес у нас започва с младостта, а със старостта свършва човешкият процес. Като влезем в Божествения свят, тогава ще започнем с Божествения процес и ще свършим с Божествения процес. Следователно то е вечно

подмладяване. Туй, което англичаните наричат eternal generation. Думата "генерейшън" значи подмладяване, но тая дума значи произвеждане, производство. Подмладяването е онзи Божествен импулс, който Бог дава да бъдем подобни.

"Бъдете съвършени, както е съвършен Отец наш." Бъдете тъй добри, както е Отец ваш добър. Бъдете тъй любещи, както е любещ Отец ваш небесни. Услужвайте на хората, както той услужва. Казвам, туй е най-хубавото, което човек може да направи в живота. На вашата бакалница ще пишете тъй: тук, в тази градина, са най-хубавите дървета, най-хубавите плодни дървета. Всеки, който дойде тук, да му дадем от шия плодове. Защо Господ даде очите? Да гледаме добре. Защо Господ даде устата? Да говорим добре. Защо Господ даде ушите? Да чуваме добре. Защо Господ даде носа. Да ухаем най-хубавите работи, да разправяме на другите. Защо Господ ни даде ръцете? Да правим най-хубавите работи. Защо Господ ни даде краката? Да може да ходим в пътя на доброто, да видим благото, което Бог ни дал. Толкоз хиляди блага ни дал, ние седим като инвалиди, да ни вземат на носилка, да ни заведат някъде.

Сега ще ми бъде приятно да ви видя в градини втория път, не на носилки на Витоша, не с автомобил, без автомобил, при изворите, навсякъде при благата, които Господ ви дал. Всяко нещо да го правим със собствени ръце. Което другите хора правят, и ние трябва да работим. Най-малко засега работим ние. Човек индивидуално работи най-малко. Да работят другите, казват. Сега се иска ние да работим. Малко, но хубаво да работим. Аз вярвам, че вие ще работите. Който е цигулар, да свири хубаво. Който е дрехар, да шие дрехите хубаво. Който е бакалин, най-хубавата стока да продава. Който е обущар, най-хубавите обуща да прави. Всеки в занаята си да бъде специалист. Затова Бог ни даде сърцето, да носим най-хубавите изящни неща в сърцето. Затова ни даде ума, да носим най-хубавите и изящни неща в ума. Няма по-хубаво нещо - човек да носи отлично сърце. Отличното

сърце е най-голямото богатство, с което човек на земята е много богат. Големи съкровища има скрити. Ползвайте се.

Вие се молите постоянно, мърморите на Господа да стане мир. Аз не съм за този мир. Туй е заблуждение. Вие спите. В съня ви гонят вълци, мечки, като се събудите, няма ги. Всичко туй, от което се опасявате, не е реално. То са ваши заблуждения. Тия заблуждения са, както онзи анекдот за царя и бедния. Спрял се веднъж царят при един беден човек. Нямал риза на гърба си, свирил на цигулка, деца имал. Царят заповядал на своя министър да му дадат голяма сума. Той станал търговец, забогатял. Един ден паднало едно кълбо от памук на работата му, че той се разболял и легнал в легло. Случило се, пак минал царят и го заварил болен. Пита от какво боледува. Казали му, че паднало едно кълбо памук на работата му и затова лежи три месеца. Едно време падането на камък хич не му правеше впечатление.

Като се върнете у дома си, направете като онзи българин. Вие имате поменици, какво имате да вземате. Тия поменици или ги турете някъде, или ги изгорете да се ликвидира. Настава времето, когато да вземеш да даваш, ще ликвидираш вече. "Ще простя прегрешенията - казва Господ, - и няма вече да ги помена." Няма Господ да помене. "Обърнете се към мене, и всичко туй ще залича."

Всички ще извадите този тефтер и един кръст ще турите, ще го изгорите. Вземете един нов тефтер, в който всеки ден ще пишете: Днес слънцето изгря отлично. Днес ядох отлично, бях весел, аз, жена ми и децата. Слава Богу! Днес най-голямото благословение отгоре дойде. Да ни благослови Господ. Благословил ни е, сега ние трябва да благословим.

10 Утринно слово 19 декември 1943 г., неделя, 5 часа София - Изгрев

ВОЛЯТА БОЖИЯ

"Добрата молитва"
91 псалом
"Молитва на Царството"
"В начало бе Словото

Ще прочета първия псалом.

Малко хора има по света, които обръщат внимание в какво седи тяхното неразположение. Някои мислят, че като нямат пари, неразположен е. Не е съществено. Някои мислят, че като няма къща. И то не е главната причина. Спънката на всичките хора произтича от факта, че не приемат достатъчно светлина, нямат достатъчно дихание Божие в себе си. Водата не знаят как да я пият. Хляба не знаят как да ядат. То е същественото, което трябва на хората. Искаш да се облечеш, да имаш шапка, обуща - то е мода. Обущата какво са допринесли? Птиците какви обуща имат, млекопитающите какви дрехи имат? С каквито се родят, с такива си отиват. То са понятия. Който много говори, показва своята слабост. Който много мълчи, показва своето темерутство. Всичката погрешка е - не говорете за неща, които не са станали. Пророците са казали, каквото е предсказано и стане, говорете за него. Нека стане да го видим. Вие не знаете какво е станало. Вие не знаете коя част на София ще нападнат. Някой казва: "Я ми кажи коя част ще нападнат." Като стане, ще видите, ще знаете тогава.

Най-слабото същество сега в света е човекът. Няма по-слабо устроено същество от човека, по-слаб е от комара. Комарът е доста силен, издръжлив. Човек не е издръжлив. По-страхливо същество от човека няма. Когато бяга, всичката кал хвърля на гърба си. Много неустойчиво същество е. И в любовта си е неустойчиво, и в своите мисли е неустойчиво. Каквото прави, е неустойчиво. И във вземането,

и в даването е неустойчиво. "И разкая се - казва - Господ, че направи човека." Като видя това същество, се разкая. Всички вие уповавате един на друг.

На четири неща може да уповаваме. Може да уповаваме на светлината, може да уповаваме на въздуха, може да уповаваме на водата. Водата разбирам живота, не тази текуща вода. Водата е емблема на живота. Хлябът, това е духът Божи, живият хляб, който слиза и дава живот на хората. Мъчно може да разберете, както младите моми може да разберат, какво нещо е животът. В младата мома се пръкне идеята, иска да се жени. В дома на баща ѝ не ѝ се живее, домът ѝ е черен, баща ѝ, майка ѝ, братята ѝ, сестрите ѝ не ѝ са мили. Знайте, че по-голямо нещастие от женитбата няма в света. Онази кокошка, която ражда пиленцата, защо ги ражда? Утре ще им отрежат главата, ще ги изядат. Утре тебе ще те хванат. Днес бягаш, утре бягаш, насам ходиш, най-после след сто и двадесет години те хванат, ще те изядат, ще те оглождят. Каквото си спестил за сто и двадесет години, ще вземат, казва: "Иди да работиш отново." Идеш да работиш, след сто и двадесет години пак те оберат. Пак дойдеш да работиш. Край няма.

Казваме, ха да си уредим работите. Нека си родим момиченце или момченце. Стане на деветнадесет години, напусне майка си. Къде е любовта? Казва най- първо - не мога без него, умира за него. Без него не ми се живее вкъщи. Ако не ѝ позволят да се ожени за този, който иска, потъмнява ѝ животът. След като се ожени, животът пак ѝ потъмнява. Казва: "Мамо, какво да правя сега?"

Аз да ви кажа една истина. В света за двама души човек може да се жени. Единият е дяволът, другият е Бог. Всичките хора засега се женят все за дявола. Как го познавате? Много лесно. Ще ви приведа един пример. В града Ню Йорк един голям банкер, американски милиардер, дал обявление, че се нуждае от един касиер, да му пази парите. Явили се мнозина с много препоръки. Всеки носил писма и той казва: "Ще ви имам предвид." Двадесет-тридесет души се

наредили. Влиза едно момче. Не носи никаква препоръка, но още като влиза, забелязва на земята една книжка паднала и я вдига, туря я на масата. То казва: "Аз идвам, но нямам никаква препоръка. Вижте, че може да ви върша работа, може да ме опитате." Той му казва: "Ти носиш най-добрата препоръка."

Сега някои от вас често ги слушам, казват: "Аз се моля три пъти на ден." Ученикът казва: "Три пъти на ден уча, сутрин уча, на обяд уча и вечер уча." Много хубаво. Какво запомни? Някой двадесет пъти чете и не може да запомни. Казвам, някои трябва да учите двадесет пъти, за да запомните един урок.

Чудното е, че много пророци съм срещал в България. Много пророци и пророчици. Все й се казва нещо от ухо, но го забравила. Ако забравяш онова, което Господ ти открил, какъв човек си? Твоята кесия е скъсана. Казва: "Откри ми се нещо, но го забравих." Лошото е, че хората забравят. Момата, която има двама кандидати, забравя едногото. Едновременно на два коня не може да яздиш. Кой от вас може да си тури краката на два коня. Казва: "Аз имам две идеи." Несъвместими работи са в моя ум. Една идея трябва да има човек.

Сега аз не искам да определям какво нещо е злото в света. Методите на доброто и злото се различават. Злото, като те срещне, ще ти одере кожата, месото ще ти направи на пастърма и костите ще употреби. Ти ще изчезнеш. От кожата ще направи добри цървули, добри обуща. Всичко използва до последно косъмче. Ако си овца, от вълната ще направи хубави дрехи, ще ги продаде скъпо и прескъпо. Доброто се отличава с обратен процес. Щом те срещне с одраната кожа, веднага знае какво да прави - каквото злото ти е взело, ще ти го даде. Всички взети блага доброто ги връща. Това, което връща всичките блага на човека, то е доброто. Туй, което взема всичките блага на човека, то е злото. Аз не обяснявам, казвам постъпките. Туй, което ти взема всичко и нищо не ти дава, то е злото. Туй, което ти дава всичко - не излишно, то е доброто. Доброто дава Божиите блага. Сега разбирайте злото. В един инструмент, в цигулката, която има

един цигулар, има една погрешка, цигулката не е направена, както трябва. Малко цигулари съм срещал, които имат направени цигулки, както трябва. В цигулката има математическа линия по средата. Всичките части на цигулката към тази линия трябва да имат еднакви отношения. И от двете страни събира звуковете, да излизат навън. Когато тия звукове не се посрещат еднакво, стават дисонанси. Това зависи от майстора, не зависи от цигуларя. Другото зависи от струните какви са. Не може да тури дебели струни. Първата струна "сол" се отличава по дебелина от другите. След като се турят струните, нагласяват се по особен начин. Българинът особен строеж има на цигулките, той има с три струни. Строежът на българските цигулки се различава от модерните цигулки.

Та казвам, вземам човешкия дух. Това е "сол". Човешката душа, това е "ре". Човешкият ум, това е "ла". Човешкото сърце, това е "ми". Абсолютно не го вземайте. В дадения случай, тъй както сега сме построени, основният тон е "сол". Духът, това е разцветът. "Сол" винаги дава разцвет на нещата. Без този тон човек в света не може да цъфне. Без тона "сол" не може да напъпи. Без тона "сол" не може да се посее. Без тона "сол" не може да расте. Той е духът, туй, което цъфти.

След първия процес иде туй, което се движи. Този аромат, който излиза от цвета, трябва да се разнесе надлъж и нашир по цялата природа. Малките мушици усещат неговото ухание, за да дойдат да влязат в цвета. Туй го прави душата, която е в природата. Когато имаш побуждения, някое желание, душата ти трябва да схване онова ухание, което излиза от цвета на духа, да идеш там. Да не идеш да търсиш в изкуствените цветове. Сега доста изкуствени цветове има. Някой тури една Божествена мисъл, казва: "Да се обичаме." Тази мисъл, да се обичаме, не е Божествена, тя не е турена, както трябва. Да се обичаме със заповед, не става. Да се обичаме, то е закон. Единственото нещо, което не търпи закон, тя е любовта, понеже тя е закон. Ако любовта би повярвала в закона, тя щеше да направи престъпление. Законът е подчинен на любовта. Любовта няма нужда

от закон. Казваме: "Да се обичаме." Не. Как ще го кажете сега "да се обичаме"? Аз бих желал да помислите малко. Дайте една форма, как трябва да се каже "да се обичаме". "Дас" - това, немско. Това значи. Любовта предмет ли е? Но аз не искам да се повреди. Някои оратори, като говорят в съвременната логика, искат да произведат противоречие.

Не искам да произвеждам във вашия ум противоречие, защото вие сте пълни с противоречия. Ако река да размътвам това противоречие, само кал ще образувам. Да река да потърся доброто във вас, само кал ще намеря. Доброто е заровено, с кал е покрито. Трябва много да бъркам тази тиня. Казва, трябва да му намериш дъното. Не искам да видя дъното. Аз не търся дъното на кръчмарските бъчви. Мнозина са ме питали, казват: "В онзи свят ще се познаваме ли?" Ние мязаме на онзи турчин, който ходил в Багдат и като се върнал в Делиормана, казва: "Като бях в Багдат, двадесет метра трап скачах." Един ходжа му казва: "Ефенди, я прескочи тука." "Тук хавата не помага." Невъзможно е двадесет метра да прескачаш. Преувеличена турска работа. Всички източни народи много преувеличават. В турско време един турчин казва - сто милиона на сто милиона войници има. Един българин му казва: "И орехи да са на едно място, не могат да се съберат." Те са неверни работи. Така не се говори. Хубаво е, не е лошо това нещо. Но в крайното преувеличение ние страдаме

Аз имах един предмет преди петдесет-шестдесет години. Явява се един момък във Варненско и иска дъщерята на един доста богат човек. Казва й: "Ти при мене ще имаш две слугини да ти шетат, ще имаш кожухче с лисича кожа, всичко ще имаш." Тя повярва. Мислите ли, че този момък, който обещал кожухче с лисича кожа, че го дал? Мислите ли, че тя имала две слугини? През целия живот трябвало сама да служи. Две слугини, това са двете ръце. Две слугини й служили - ръцете. Като дойде някой и иска да се жени така, отхвърлете тази женитба.

Женитба е да дадеш път на една душа, която излиза от Бога, да я упътиш, да й дадеш условия. Кажи: "Ела." Ако не, чакай. Ще дойдат предприемачите на една душа, ще вземат всичкия материал, после изядат, изпият всичко, нито къща не направят. Тук имаше един брат, който обещаваше на друг да му направи апартамент за триста и петдесет хиляди лева. Къщата не му направи. Братът седи още, къщата не е направена и досега тази къща не е направена.

Аз не вярвам в никакви обещания. Вярвам в онова, което Бог е написал. Всичко, което съществува, е Божествено. Какво ще вярвам в едно заблуждение на хората? Дошъл някой реформатор, Драган, Иван. Мене не ме интересува образът на Драгана, самият Драган ме интересува. Той има някаква книга. Мене не ме интересува книгата. Мене ме интересува неговият живот, неговата мисъл. Мене не ме интересува неговото сладко вино от бъчвата. Мене ме интересува неговото лозе.

Казвам, вярата е една врата, през която трябва да се влезе, да влезеш до Божествената любов. Докога ще се скитам? Казвам, в оня свят ще се познаваме ли? Ти, ако не зачиташ своя дух, ако не зачиташ своята душа, ако не зачиташ своя ум и ако не зачиташ своето сърце, тогава какво очакваш? Ти нищо не може да постигнеш в света. В невидимия свят ако идете, най-първо кое ви препоръчва? Ще ви препоръча вашия дух, вашата душа, вашето сърце, вашия ум. Ще попитате вашия дух, казвате, как казвате. Мислите ли, че вашият дух ще каже. Той ще констатира нещата, както са. Вие, като влезете в оня свят, няма да ви съдят. Най-първо ще видите, че четиридесет-петдесет кокошки вървят отподире ви, шестдесет-седемдесет агнета с отрязани глави, и те вървят отподире ви, искат нещо. Ще видите ред насилия, картини, тръгнали отподире. Каквото си правил, всичко тръгнало. Какво ще кажете? Като погледнеш, че забележиш. Сега идат все такива писма, каквито си обещал. То иде отподире. Казва, няма какво да се съди. На тази реалност какво ще кажеш? Сега направете, както

българите. Като ти дадат леща, потопете я във вода и излейте водата. Ориза зрънце по зрънце го чистите, изхвърляте всичко.

Сега чистота трябва. Мислите трябва да се очистят. Никаква фалшива мисъл не допущайте в ума си, никакво фалшиво чувство не допущайте в сърцето си, нищо неблагородно в душата си. Никакви нечисти работи, не ги допущайте. Често мене ме цитират: "И вълкът, и агнето ще живеят заедно." Тази идея е неразбрана. Засега аз може ли да живея с вълка? Ако съм вълк, може. Защото или си вълк, или агне. Ако съм вълк, дали може да живея. Щом не го ям, започна да паса трева. Ако съм агне, не изяждам вълка. Агнето и вълкът може да живеят заедно, когато вълкът не изяжда агнето. Кога вълкът не изяжда агнето? Когато вълкът се научи да пасе трева, както агнето. Преди години се яви голяма гадателка във Варненско, събираха се от цялата местност да предсказва. Голяма пророчица, много пари беше събрала. Всичко предвиждаше. Само не можа да предвиди, че разбойници ще я оберат. Взеха й всичко, каквото беше спечелила. Върна се без пет пари.

Един човек, който не може да оправи своя си живот, гадател ли е? Аз не обичам пророци, които не обичат да оправят своя си живот. Не обичам пророци, които плещят наляво и надясно, не обичам пророци, които говорят лъжливи работи. Всички сте пророци, пък не знаете кога ще бомбардират София. Че ще бомбардират, ще бомбардират. Може да бомбардират. Някои казват: "Учителят бяга на планината." Бягам, отивам при Господа. Оставям грешните хора. Ако съм в София, зная какво ще стане. София без Господ като Содом и Гомор ще стане. В планината е Господ. Господ не е долу в София. На Витоша е Господ. Като идеш там, ще го намериш. Някои от вас ви мързи, казвате: "Кой ще ходи." Някой минава за герой. Казвате: "Той е страхлив, те са страхливи." Краката ще отслабнат, ще изгубят сила, няма какво да ядат. Да ходиш осемнадесет километра и да се върнеш, приятно ли е? Христос седеше ли вечерно време в Ерусалим? Горе в планината ходеше. Всяка сутрин, като отивам горе в планината,

срещам един поп, той слиза долу, в София. Той се чуди на ума ми. Доста млад, поздравява ме любезно. Всяка сутрин аз заминавам нагоре, той - надолу, аз - нагоре към планината. За мене София мяза на кесия. Когато тази кесия е празна, няма какво да бутам, но мене ме интересува, ако има нещо да туря в кесията. Ако спечеля да туря, какво ме интересува празната кесия. Казвам, не трябва да се самозаблуждаваме, когато почиваме вкъщи. Щом се свърши нашата почивка, трябва да излезем в духовния живот, човек трябва да излезе и да влезе в духа си. Той не трябва да изкушава Господа. Когато Господ дойде при Аврама, казва: "Имам намерение да погубя Содом и Гомор." "Господи - казва, - може да има там петдесет души праведни. Ако има петдесет души праведни, ще го погубиш ли?" "Няма." "Господи, може да не са петдесет, може да са четиридесет." "Четиридесет ако има, няма." Така намалява и най-после казва: "Да се не разгневи Господ, но ако не са двадесет, но ако има десет души, ще го погуби ли?" "Десет души ако са, няма да го погубя." По същия закон, ако десет души имаше в Содом и Гомор, нямаше да ги погуби. Понеже нямаше нито един, трябваше да погине.

Какво ще стане със София? Ако има десет души праведни, кожата на София ще бъде здрава. Ако няма десет души, кожата на София ще се продере. Туй сега е разсъждение. Всичко в България става за непослушание. Не ме послушаха, вършат престъпления, от четиридесет-петдесет години все кал отгоре ми хвърлят: "Той заблуждава." Не създадох аз света. Всички трябва да се подчинявате на онова, което Бог е вложил във вас. Чудното е, че някои от вас сте доста находчиви. Вие знаете кого аз обичам повече и кого обичам по-малко. Пък другите работи не знаете. Че то е най-мъчното. Знаете най-мъчното, пък лесните работи не знаете. Че как е тогава, аз се чудя на вашето знание. Аз да ви кажа един пример. Слушайте да ви кажа. Щом дойдете при мене, ако сте болен, вие сте тежък човек. Ако олекнете, обичам ви. Ако не олекнете, не ви обичам. Вие сте богат, пак сте доста тежък. Ако олекнете, обичам ви. Ако не олекнете, не ви

обичам. Хората, които дойдат при мене, да са доста олекнали. Аз обичам тежките хора, когато олекват. Обичам леките хора, когато понатежават. Малките деца ги вземате на ръце, защото са слаби. Майката взема ли на ръце двадесетгодишен син? Никога не го взема. Той трябва да олекне този син.

Ще ви приведа един смешен пример. Срещам едного и казвам как да му дам, как да му помогна. Казва: "Не заслужава да му помогнеш." Виждам защо не иска да му помогна. Понеже той има в ума си друг, на когото иска да му помогна. Ако помогна на този, няма да остане за онзи да му помогна, на който той иска. Иска за него да има повече. Тъй не се разсъждава. Ще знаеш, че ти колкото искаш от мене, и на другия толкоз ще дам. Доброто е еднакво приложимо, вие сега разсъждавате. Малките работи в света големи стават. Малкото зърно става голямо, малката диня става голяма. Малките неща в природата растат. Туй, което не расте, не разчитай на него. Разчитай на онова, което расте.

Казвам, във всеки едного Божествената мисъл, която е любов, расте. Дали тази мисъл е в човешкия дух или в човешката душа, или в човешкия ум, или в човешкото сърце, тя расте. Туй, което расте навсякъде, то е Божественото. То е малко всякога. По някой път вие правите грешки несъзнателно. Някой тури фалшива монета, не я познавате. Някой път правите престъпления, не сте виновни вие. Виждам, не разбирате фалшивите монети, фалшива сте я взели, фалшива ще я дадете. Вие сега не разбирате, че тази монета е фалшива. Някой път виждате, че монетата, която сте взели, е фалшива, гледате да я прокарате. Прегрешението ви е съзнателно. Ще я отделиш. Като сте се излъгали вие, ще поправиш погрешката. Като не лъжете, претърпявате това. Тази монета хвърлете някъде, заровете я някъде. Нищо повече. Не я прокарвайте.

От моето гледище никога не съм говорил нещо в моя живот, което не го правя. Не говоря - един човек, че го обичам. Най-първо гледам какво може да направя. Какво ще казвам на човека, че го

обичам. За да го обичам, трябва да му помогна в ония Божествени работи, които Бог е вложил в него. Аз да повярвам в Божественото, ще внеса нещо ново, ще помогна на Божественото в него. Даровит си. Това, което Бог ти дал, работи върху него. Може да му помогна, не може да свърша всичките работи. Всички трябва да съдействаме на онова, което е в нас. Всеки един трябва да помага на Божественото. Понеже един ден всичките неща ще станат общи. Сега са частни. Вземете, на нивата класовете са отделни. Човек като овършее всичките зърна, туря ги на едно място, събира ги на едно място. Един ден всичките блага в света иде бъдат събрани в големи хамбари. Тогава ще бъдат достояние на всичките. Сега, понеже са на нивата, всеки стрък трябва да расте, да завърже, да роди хубаво семе. Ще страдаш, че вятърът те духал, че сняг паднал, че дъжд паднал. Ни най-малко не трябва да те смущава. Най-първо трябва да създадеш едно хубаво зърно.

Допуснете сега, че отивате при един хубав извор. Трябва да давате наставления на хората как да пият. Когато човек отива при добрия извор, никакъв съвет не му давайте. Добрите извори никога не правят пакост никому. При този извор ще пиеш толкоз, колкото трябва. Всичките хора правят погрешка само при лошите извори.

Когато отива някой при Бога, също може да му дам три съвета. Да прослави името Божие. Да прослави Царството Божие и неговата правда. И винаги да върши волята Божия. Нищо повече. При Господа като идеш, да вършиш волята Божия, да търсиш Царството Божие и неговата правда и да славиш името Божие тъй, както ти знаеш. Трябват такива схващания, без да му кажа.

Преди години ме срещна един свещеник от Варненско. Доста умен човек, но много сприхав. "Ти - казва - защо разваляш този народ?" Много работи ми каза. Исках да го изслушам, рекох: "Ти туй, което говориш, трябва да е вярно. Аз изхождам от друго. Ти мислиш, че вредя. Аз не съм предал Божията любов на един народ. Ако не съм предал правдата Божия на един народ, ако не съм предал

Божественото право - там е всичко. Втория път, като дойдеш, ще се разберем по- добре." След пет-шест месеца иде един ден, понавел главата си, говори мекичко. Казва: "Господин Дънов, как си, добре ли си?" По-преди говореше като генерал, заповядва. Какво е станало? Тръгнал за Варна. Натуряли големи куфари, става сблъскване, куфарите падат, смачкват го. Казва: "Случи ми се нещо. Щеше да ме утрепа." Нищо не му казвам. Казвам, те са другите куфари. Аз казвам на себе си: и аз ако не изпълнявам волята Божия, този куфар ще дойде върху моята глава. Няма лицеприятие.

Казвам, ние сега трябва да се отличаваме, трябва да бъдем чисто злато. Може да има кал отвън. За външната кал, за външните неща не съм. Съдържанието на нашия живот по дух, по душа, по ум трябва да бъдем злато. Да даваме само от онова, което Бог ни е дал. По някой път вие се сърдите, че не може да се търпите. Прави сте, че не може да се търпите. Някому краката миришат, вие имате ухание, не може да го търпите. Той иска ти да го търпиш. Не, той трябва да си умие краката. След като си умие краката, че не може да го търпиш, погрешката е твоя. Щом не си умие краката и ти не може да го търпиш, погрешката е негова. Две неща има. Трябва да си измие краката, да се изчисти хубаво. Ако ти не може да го търпиш, тогава погрешката е твоя. Но ако той не се очистил, не си умил краката и иска ти да го търпиш, погрешката е негова.

После, като отивате някъде да си купите нещо, не туряйте мисълта да смъкнете една стотинка по- евтино. Колкото го дава, толкоз платете. Колко искаш? Десет лева за едно яйце. Благодаря, че е десет лева. Ако е двадесет лева, благодари, че е двадесет. Ако е тридесет, благодари, че е тридесет. Във време на инфлацията в Германия един германец с десет милиона не можеше да се нахрани и с петдесет милиона не можеше да се нахрани, дойде до милиарди. Смешно. Германците не можеха да смятат. Но с десет лева за едно яйце. Едно яйце струва един милиард. Сега по някой път някои възразяват. Ще ви приведа пример. Казва: "И аз може да свиря, и аз

може да пея." Не може да свири като мене, право е, не отричам. Но в свиренето има едно качество. Има няколко вида музиканти. Тебе ти е тъжно на душата. Като свирят, тъгата изчезне. После пак се яви тъгата. Има някой път, музикантът като свири, тебе ти стане светла мисълта, после пак тъмнотата дойде. Според мене добрият музикант като дойде да свири, даде концерт на болните хора. Всичките, които лежат на леглото, стават, оздравяват. Добрият музикант като свири на скържавия богаташ, този богаташ, като излезе, развързва кесията си, дава. Той е добър музикант. Онзи музикант, който свири и кесията не се отваря, при който болният не става, той не е добър музикант, не свири хубаво. И той като мене свири. Казвам, ние си мязаме. Аз разсъждавам, казвам, и той е като мене. Аз свирих, болният седи намясто. На богатия свирих, кесията не се отваря. Той свири, болният не става, богатият не си отваря кесията. Ние си мязаме. Дойде друг, свири, болните стават, богатите си разтварят кесиите си - различаваме се.

Казвам сега, колко души от вашето свирене станаха и колко богати си развързаха кесиите? Ние сами си създаваме своето нещастие в света. Тебе Господ ти е вложил една добра мисъл, посади я. Не я посаждаш, мъчи те. Едно желание турил, за да повдигне сърцето ти. Ти не го направиш, сърцето те мъчи. Турил нещо в душата ти, и него не правиш. Само се оплакваш, че работите не вървят.

Преди години ми разправяше един мой познат. Казва: "Закъсах, остана един лев в джоба, държа го, като че всичкото ми бъдеще зависи от този лев. Все пипам джоба, че защо един лев имам. Мисля си какво да направя. - Това е религиозен човек. - Седим на едно място. Не смея да си заръчам кафе, пипам само лева. Върти се една мисъл, какво ще правя. Ето, иде един беден човек, при мене имаше други богати хора, но дойде от мене да проси. В мене нещо ми казва: "Дай лева." Извадих го, дадох го. Казвам, отиде, без нищо останах, последният лев отиде. Седя, мъча се вътре и мълча. Закъсах, голям нехранимайко съм, има в

мене нещо много лошо. Иде един приятел, десет години не бяхме се виждали. Казва: "Бре, Драгане, откога те търся. Ела с мене." Заведе ме в дома си на гости и ми казва: "Ако имаш нужда, аз съм на твое разположение. Не сме се виждали толкоз години. Колко ми е приятно, че те срещнах."

Като извадите последния лев от джоба, няма вече на какво да уповавате. Тогава Господ ще дойде. Докато е този лев, спъвате Господа. Дотогава, докато уповаваш на един лев в джоба си, Господ няма да дойде, ще се освободиш от всичко, не да искаш сам да раздаваш. Сега не го давате. Не е приятел. Някой казва, да не изкушаваме Господа. Да раздам, добре Господ да мисли заради мене. То е изкушение. Не трябва да изкушаваме Господа. Ако нямам пари, здрав човек съм, ще ида да копая. С работа ще си изкарам хляба. Няма да очаквам да се моля, че Господ да ми даде. То е изкушение. Младият момък казва: "Отиде и последното. Какво ще се прави?" Защо стават работите? Да се ползваме от тях.

Ние, като изучаваме Стария завет, всичките погрешки на хората седят все в онова - да се не покланяш на слънцето. Писанието казва да не уповаваш на хората. Смятай, че чрез тях Господ може да ти помогне. Не ги прави божества. Не правете човешката Божествена любов. В мене има само една любов. Тази любов при човеците се проявява по един начин, при добрите хора - по друг. Не правете различие в любовта. Животинска любов, казвате. Любовта в цялото битие е една и съща. Когато едно животно те обикне, става мекичко, готово на услуга. Една птичка, като те обикне, тя ти услужва. Като изпрати Господ Илия, гарваните го хранеха, понеже отиваше да върши волята Божия. Този гарван, за да ти донесе хляб, той те обича. Привеждал съм примера за онзи българин в гръцко-българската война, който останал да се моли и казва: "Господи, покажи ми, че си жив." Една костена жаба, която чула, задига половин самун хляб, занася му в пещерата. Жабата го накарала да повярва, че Бог е жив.

Ако една жаба може да върши волята Божия, защо ние да не можем да вършим волята Божия.

Сега вас някой път ви е страх да не падне някоя бомба. Но когато вие изхвърлите една бомба из устата си навън, скарате десет-двадесет души, това не е ли бомба? Това не е ли поражение? Падне бомба, събори къщата. Ти казваш, не му вярвай, шмекер е. Бъдете смели, зад гърба на хората не говорете нищо. Най-първо моли се на Господа заради него, да го просвети. Ако си от смелите, кажи му: "Ще ти кажа, не искам да говоря за тебе пред другите. Това, което правиш, не е право."

Казвам, целият псалом е - блажени са онези, които познават господните пътища, праведните. Онези, които ни изпратил. Те ни изпитват сега. Четири пъти бомбардираха досега София, три пъти бях В София, единия път бях на Витоша и последния път бях вън от София, в къщата на една сестра. Излезе един брат и казва: "Гори София, на четиридесет-петдесет метра techтри дими." Излязох, гледам, един и половина километър има. Вие мислите, че сте силни.

Ако бяха ме послушали, туй не щеше да стане. Сега трябва да ме слушат и не само мене. Аз бих им казал, ако вземат и приложат учението на Христа. Да приложат, каквото Христос е говорил. Каквото аз говоря, оставам настрана. Ако българите биха приложили, каквото Христос е говорил, ако германците биха приложили, каквото Христос е говорил, това нямаше да бъде сега. Божието слово преди две хиляди години е едно и също. Божиите слова сега и едно време еднакво са ценни. Има неща, които са увити в човешкото. Божествените неща никога не губят своята цена. Както едно време, така и сега. Едно време беше пъпка, сега е цвят. След време ще бъде зрял плод.

Аз ви говоря сега по закона на любовта. Мене не ме интересуват греховете на хората, защото аз зная, че Бог е единственият, който обича грешните. Писанието казва: "Бог не благоволява в смъртта на грешника." Сега вие сте готови на всички жертви. Страхът действа. Човек трябва да бъде еднакъв и в лошите, и в добрите времена. Не

трябва да бъдем като онзи циганин, който извадил четири-пет косерчета. Дошла буря, казва: "Господи, едно косерче за тебе, едно за мене." Бурята престанала. Като влиза: "Защо са ти косерчета? Жена нямаш, циганчета нямаш. Я си ми ги дай на мене."

Обещаното в живота не го отлагайте. Хубавото, което сте го обещали, колкото и да е малко, никога не го отлагайте. То е едно от правилата. Всяка добра мисъл, колкото и да е малка, приложете я. Всяко добро желание, колкото и да е малко, приложете го. Ще имате една опитност, която никой в света не може да ви даде. Защото пророците, които помагаха, имаха една дълбока опитност. Големи изпитания са имали пророците. Отдето е минал един пророк, вие не може да минете оттам. Вие ще направите една погрешка, хич даже няма да усетите. Един пророк, като направи една погрешка, усеща голямо страдание. Христос казва: "Ако кажа, че не го познавам, ще бъда подобен на вас. Аз го познавам и волята му изпълнявам." Всичката сила на човека седи в познаването, във вършенето волята Божия без никакво колебание.

Първото нещо е в света да изпълним волята Божия по любов, не по закон. По закон хората изпълняват. Кой досега не е правил милостиня, кой не се е женил досега? Туй още не е Божественото. Ти се жениш за младата мома, защото е богата и красива, здрава. Ти се жениш за нея, понеже ще роди хубави деца. То е още користолюбие. Ожените се най-първо, не донася нищо вкъщи, започнеш да риташ. Щом се ожениш, той нищо да не донася, ти дума да не правиш, да кажеш - в реда на нещата е той нищо да не донася. Като гост да го нагостиш и ще го изпратиш. Сега казваш: "Не зная какво да мисля заради него." Често по същия начин казваше: "Аз от него очаквах нещо повече." Вие очаквате някой път повече добро от някого. Не очаквайте хората да правят по-голямо добро от вас. Винаги вие да сте първи в доброто. В доброто да бъдете първи и последни в злото.

Ето едно правило - първи в доброто, последни в злото.

Не любете вашите идоли. Не обичайте вашите фалшиви мисли, не им давайте живот. Божественото във вас пазете. Любете духа, любете душата си, любете ума си, любете сърцето си. Четири неща има. Да обичаме духа си, да обичаме Бога, който живее в нашия дух. Да обичаме Бога, който живее в нашата душа. Да обичаме Бога, който се проявява в нашия ум. Да обичаме Бога, който се проявява в нашето сърце. Навсякъде той е жив. На него трябва да изпълняваме волята му без никакво раздвояване във вас.

Сега във вас ще остане една малка погрешка. Вие всинца сте големи хатърджии. За хатър оставете да свършите една добра работа. Хатър правиш, но имаш работа да свършиш. Дойде някой, иска да поговори с вас. Кажи: "Имам работа. Аз отивам на лозето, вземи мотиката, ела да поговорим." "Чакай да поседим." Не може да седиш сега. "Не може да седим сега да поговорим. Отивам към Витоша." Отивам, не може да остана. Казва: "Страх ли те е? Не ме е страх. Днес минава Господ през Витоша. Като мине, искам да го видя. Той не остава там. Искам, като мине, да го видя само. Не казвам да остане Господ да поговорим. Той минава. Като го видите, достатъчно е. Само да видите Бога с неговата благост, не в неговите бомби. Тези ви заблуждават, казват: "Господ ни е пратил да ви научим." Онзи, който бие, не е от Господа. Онзи, който те лекува, да. Този, който те убива, той не е от Господа. Казва: "Той отначало е човекоубиец." Когато да лъжат, от своето да лъжат. Този, който ви е лъгал, той е друг. Този, който ви говори истината, е друг. Единственият, който ви обича, е Бог. Единственият, който праща светлината, е Бог. Единственият, който дава свободата, той е Бог. Дето мине, душата ни усеща тази наслада. Човек е готов на всичките жертви.

Сега бъдете хатърджии, нямам нищо против. Но не се отказвайте. Да ви дам един пример. Ще ви дам и тълкуванието. Един петел намира една голяма буца сирене. Качил се на дървото, мисли да я яде. Минава лисицата, гледа го, държи сирене. Казва: "Много хубава райска птица. Гласът ти трябва да е Божествен. Я, попей." Петелът,

щастлив, изкукуригал и сиренето паднало. Лисицата казва: "Много добре пееш." Петелът казва: "Много добре пея, но отиде сиренето." Научил той урока. На другата година петелът пак държи сирене. Минава лисицата, хвали го. Той изял сиренето и след това изкукуригал. Казва: "Тази година малко не пееш, както миналата година."

Казвам, извършете волята Божия, че тогава бъдете хатърджии. Като свършим работата за Господа, тогава може да попеем, може да поседим, може да си поговорим. Сиренето изяжте. Значи извършете волята Божия. Изпратете мисълта, която трябва да изпратите в света, и тогава кажете: "Сега съм на ваше разположение и каквото искате, ще направим."

Да изпълним волята Божия, после волята на всичките други хора. Нищо повече.

"Отче наш"

11 Утринно слово 26 декември 1943 г., неделя, 5 часа София - Изгрев

ВЪЗПРИЕМАНЕ И ПРЕДАВАНЕ

"Добрата молитва"
"Изгрява слънцето"

В света има два вида хора, които са силни: едните, които възприемат добре, другите, които предават добре. Сега ще чета 5. глава от Евангелието на Матея. Една от тези глави, в които Христос говори за блаженстваща. Блаженстваща са хора, които възприемат добре нещата. Човек, който не възприема добре, той не може и да предава добре. Ученикът, който не се е учил добре, той не може и да свири добре. Младите хора виждат по-добре, имат по-хубава реч, но не разбират. Чете книгата, не разбира. Старият някой път не вижда, но разбира. Тъй щото сегашните млади хора четат добре, но не разбират. Старите не виждат добре, но разбират. Някой път по-добре е човек да не довижда, но да разбира, отколкото да вижда, пък да не разбира.

(Учителят прочете главата.)

"Мога да кажа"

Майстор е онзи цигулар, който, като свири, не прави погрешки, взема вярно тоновете. Не само взема вярно тоновете, но те не са сухи, но са сочни. Някой път има тонове - не са крехки, нямат съдържание в себе си. Някой път имат стипчивост и не си доволен, като слушаш. Някой път говорим за любовта, мъдростта и истината, за тия работи трябва да имате една ясна представа, не научно само да знаете какво нещо са. Нас научните работи не са ни нужни. Не вижда човекът добре, но знае теоретично какво нещо е светлината, как се предават трептенията, но сам не вижда добре. Аз бих желал да виждам, отколкото да зная научно какво нещо е светлината.

Вие ще кажете: "Не зная какво нещо е любовта." Трябва да я знаете. Любовта е нещо ново. Никой не може да каже какво нещо е любовта. Няма какво да ви разправям какво нещо е любовта. Тя не е дреха, която може да облечеш, не е нито въздух, който може да дишаш. Любовта е нещо, без което човек не може. В момента, в който тя престава да влиза в него и той да има отношение към нея, той става недоволен, кисел. Като се вкисне, съвсем нищо не остава от него. Не че не остава, но той не знае какво да прави тогава. Вие сега нямате туй, за което ви говоря. Не сте се вкиснали. Не знаете какво нещо е вкисването. Казва: "Вкисна се." Опасна работа е. Малкото вкисване, микроскопическото, го знаете. Но голямото вкисване е опасна работа. Някой път вие сте недоволни, но по- голямото недоволство не сте опитвали. Много малкото недоволство, микроскопическото го знаете, то е друг въпрос.

Най-първо човек трябва да бъде способен, за да възприема нещата добре. И неученият, и ученият човек. Ученият човек е натоварен кон с товар. Натоварил се с теории, тия теории нямат никакво приложение. Питам, какво се ползва един адвокат, който знае всичките закони в държавата? Богат не може да стане. Какво се ползва един съдия, който знае да съди хората? Като няма кого да съди, какво ще прави, цял ден ще стои без работа, няма кого да съди. Съдията съди не добрите хора, но лошите хора. Един съдия, който съди лошите хора, какво придобива? Постоянно губи. Съдията съди този, издаде една присъда, присъди онзи, издаде друга. Всеки престъпник, който влиза в затвора, псува съдията. Тогава един съдия най-малко стотина пъти е псуван. Тия псувания все ще му направят някаква пакост. По някой път казвам на съдиите: щом съдите, ще ви псуват, не съдете никого, да не ви псуват. Даже вие не трябва да бъдете съдии. Да имате ключ, да идете в затвора, да отворите вратата и да пуснете затворниците, да ви благославят. Кажете им: "Хайде навън, излизайте." Като излязат, да се радват и вие да се радвате, че сте пуснали тези хора.

Вие разсъждавате какво ще стане с вас. Ако направите туй, какво ще стане с вас? Някой казва: "Ако направиш едно, какво ще стане?" Ако не го направиш, пак ще стане нещо. Ако направиш доброто, ще придобиеш нещо. Ако не го направиш, ще изгубиш нещо. Ясно. Ако направиш доброто, ще спечелиш. Ако не го направиш, ще изгубиш. Доброто, ако го направиш, печелиш, ако не го направиш, губиш. Обратен е процесът в злото. Злото, ако го направиш, губиш, ако не го направиш - печелиш. Казва някой: "Какво да правя със злото?" Не го прави, за да печелиш. Умният човек и от доброто печели, и от злото печели, туй не го знаете. Нова година това ви носи. Едната четворка е доброто, другата четворка е злото. Доброто като го правиш, ще печелиш, злото като не го правиш, пак печелиш.

Господ иска да научи народите да правят доброто, за да печелят и да не правят злото, пак да печелят. Сега се бият, правят злото. Казва: "Ако се биете, ще изгубите всичко." Казвам, тази година, ако правите добро, много ще спечелите, толкоз, колкото никога не сте спечелили. Злото ако не го правите, пак ще спечелите, както никога не сте печелили. Туй е тази година. Доброто ако го правите, ще печелите, както никога не сте спечелили. И злото ако не го правите, пак ще спечелите, както никога не сте спечелили. Какво повече от това? Повече от това от лукаваго е. Сега друг е въпросът. Вярно ли е това? Сто и един процента е вярно без изключение.

Един абсолютен закон в света е: всеки, който се въздържа от злото, печели, всеки, който прави злото, губи. Сега вие искате злото да се махне от света. Половината от света ще изгубите тогава. Злото като не го правиш, ще спечелиш. Злото е потребно, въздържай се да го правиш. Сега да ви обясня. За доброто ще работите вие, ще оставите злото да работи за вас. Досега вие сте работили за злото, вие сте били слуги на злото, пък сте били господари на доброто. Сега ще станете слуги на доброто, а господари на злото. Доброто, като стане господар, знае какво да прави. Вие ще кажете: "Не зная как." Има нещо, което вие знаете. Даже малкото пиленце знае как да яде.

Майката като каже на кокоши език, веднага знае как да яде. Туй, за което ви говоря, вие го знаете. Ще кажете: "Как да се въздържаме?" Не ме питайте. Вземете, на едно дете запалете една свещ, то иска да си тури пръста. Казвате му: "Гъш!" То не слуша, тури пръста, опари се. Три пъти като се опари и като му кажете "гъш", вече знае. Няма никаква нужда от друго. И вие, като ви кажат "гъш", да знаете да си оттеглите пръста. Докато ви доказвам научно, пръста ще отиде. Много хубава е думата "гъш", съдържателна дума е. Много кратка.

Казвам, светът се нуждае от добри работници, хора със здрави очи, със здрави уши, със здрава уста, нос. Здрава уста - да може сладко да яде, здрави уши - да могат хубаво да слушат, със здрави очи - да виждат, да не се спъва човекът. Със здрави ръце, със здрави крака, със здрав стомах, здрав мозък, здрави коси. Ще ме попита някой какви да бъдат косите. Ако мъжът е с черни коси, жената да бъде с бели. Ако жената е с черни, мъжът да бъде с бели, контраст. Нищо повече. Белите коси дават, черните вземат. Които са с черни коси, искам да знаят възприемат ли добре. Които са с бели коси, трябва да дават. Ако някой е сиромах, белите коси не са намясто. Ако някой е богат, белите коси са намясто. Ако някой е сиромах, черни да бъдат косите, да възприема. Казвам, когато сиромахът стане с бяла глава, бялото не е намясто. И когато богатият стане с черна коса, черното не е намясто. Богатият да бъде с бели коси, ако са черни, да ги боядиса бели. Какво разбираме под думата „да ги боядиса"? Някой път нямат инсталация, нямат светлина. Казвам, направете инсталация. Нямате време. Една, две, три врати може да направите.

Ние, съвременните хора, сами се заблуждаваме. Все изменяме теориите, ученията. Има един вид едно прикриване на нещата. Право е и то е намясто. Лятно време при голямата горещина да носиш чадър, разбирам. Ами зимно време да носиш чадър на главата си, намясто ли е? Не е намясто. Считам чадърите са големите нещастия в света, защото, ако е нужен чадърът, природата е турила косите, то е чадърът. Като пада, светлината се разлага. Като туриш един чадър на

главата си, ти се лишаваш от благото, което слънцето може да ти даде. Ти, ако си направиш тесни обуща, губиш. Направи си широки обуща, да има най-малко половин милиметър въздух, да не се допира кракът. В тази парижка мода правят обуща тесни. И с остри върхове, бодливи. Бодливите обуща дадоха лош пример. По модата правят обущата бодливи, с остри върхове, после много тесни и с високи токове, някои близо петнадесет сантиметра. Виждал съм токовете на госпожици, като турила обущата си, не може да ходи. Защо са високите токове? Тези, които са ниски, искат да бъдат високи и те носят високи токове. Аз зная, че всичките хора, които имат високи токове, нямат идеи. Разбирам един-два пръста ток, но една педя ток. Не съм против модата, има една мода в природата - и тя си има мода.

Мода значи една форма завършена, която е полезна. Всяка форма, която във възприятието и предаването е добър проводник на Божиите блага, е намясто. Всяка мода, която спира възприятието и предаването, тя не е намясто. Но да оставим модата. Има една мода в природата. Всяка една мисъл или всяко едно чувство, или всяка постъпка, която е добър проводник, добър предавател, тя е намясто. Имаме едно правило, с което се определя. Например вие си чешите косата. Кое чесане е хубаво. Що са косите на главата? Косите възприемат добре и предават добре. Дотогава, докато възприемате добре слънчевата светлина и топлина и я предавате добре, вие сте здрави. Щом косите на главата не възприемат добре слънчевата светлина и топлина и не я предавате добре, човек заболява. Дотогава, докато носът възприема добре и предава добре, е здрав. Докато очите възприемат и предават добре, са здрави. Докато ушите възприемат добре и предават добре, са здрави. Щом престанат, тогава се ражда един вътрешен дисонанс.

Казвам, трябва да не харчите много енергия. Някой път приемате повече, отколкото ви трябва, някой път давате повече, отколкото трябва. За доброто, ако човек дава повече, намясто е. Но целия ден по три- четири часа да се занимаваш с ядене, туриш лъжицата, буташ

маслото. Наскоро бях в село Симеоново. Спряхме се трима души приятели в една кръчма, гдето кръчмарят реже месце, като седнал, с ножа отреже едно парче, тури го в паницата. Гледам го, с голямо удоволствие реже месцето, то крехко, нарязал цял куп. Друг наш приятел го пита: "Защо го режеш, какво ще го правиш?" Казва: "Ще го направя на кебап, ще го опека. Довечера гощавка ще имаме. Като дойдат, като похапнат от месцето, повече винце ще пият." Казвам му: "Сега е пост." Той казва: "В селото само един е останал, който пости, всичките други ядат месо." Питам го: "Не може ли без месо?" "Занаятът няма да върви." Не зная свинско ли беше месото, или говеждо, но тъй както ми се виждаше, като че беше свинско месо, много крехко. Като реже с ножа, крехко е месото.

Ако ни гледа един човек ош по-висша култура, ще види, че и ние се занимаваме с месцето. Седнал си, режеш месото, мислиш да спечелиш, да имаш ядене и пиене, мислиш да препечелиш нещо. Какво ще препечелиш? Аз го гледам и чета какви нещастия ще му дойдат след години от месото. Аз нищо не казвам. Имаше една сестра, искаше да му каже нещо, аз я побутнах и й казвам: "Нищо не му говори." Аз ще го оставя да пострада, че сто души ще се ползват от неговите страдания. Тоя като страда, сто души ще се ползват. Ако той не пострада, сто души ще пострадат. Вие искате обратното, да ви предпазят. На вас казвам: ако режете месото вие, сто души ще пострадат. И за туй искам да предпазя вас, не заради вас, но заради онези сто души, които ще пострадат. Ще ви кажа: не режете това месо, и за вас е добро. Ако не го режете, и за вас добре ще бъде, и за онези сто души, които ще го ядат, ще бъде добре.

Казвам, по някой път, когато ви говоря за Божията любов подразбирам, любовта и за вас е добре, и за онези, които идат подир вас, е добре. Единственото, мощното нещо в света, чрез което човек може да добие своя идеал или всичко онова, което желае. Ако ти искаш да имаш един добър приятел, обичай Бога, ще имаш добър приятел. Ако ти искаш да имаш добри деца, обичай Бога, ще имаш

добри деца. Ако ти си търговец и искаш да имаш добра клиентела, обичай Господа, ще имаш добра клиентела. Ако ти си адвокат и обичаш Господа, всички онези, които идват при тебе, ще ти помагат. Навсякъде приложете любовта. Тя има приложение. Ако любовта няма туй приложение, мене не ме интересуват неща, които нямат приложение. Като възприема и предам любовта, тя всякога носи едно благо за света. Един любовен поглед спасява хората, една любовна дума спасява хората, хляб, даден в името на любовта, и той спасява хората. Една любовна постъпка спасява света. Любовта във всички свои действия е мощна, тя е единствената мощна сила, която твори в света.

Сега се ражда противоречието дали това е истина. За любовта опитайте първо, и тогава разсъждавайте. Никога не питайте дали ви обичат хората. Първото заблуждение е, че един те обича повече, пък друг не те обича. Когато ти мислиш, че хората не те обичат, то е твое субективно разбиране. Ти си човек, малко си възприел, шишето ти е малко. Този човек те обича повече, но шишето ти е малко, не може да събере повече. Той не може да тури в твоето шише. Ти се сърдиш, че малко ти е дал, но нямаш един билник голям, имаш едно шише от едно кило. Казваш: "Малко ми дал." Причината е в тебе, не в него. Ако не възприемаме малката любов, причината е в нас, не в самата природа. Това е наш недъг. Казваш, че природата те спъва. Това не е вярно, трябва да бъдем справедливи. По някой път вие казвате, че някого трябва да обичаме повече. Че как ще го обичате повече, когато той има едно шише от едно кило, как ще го обичаш повече? Ти и да искаш, няма да го обичаш. Ако има един билник от дванадесет кила, дванадесет кила любов ще му дадеш. Ако има едно кило, едно кило ще му дадеш, ако има половин кило, половин кило ще го обичаш, ако има сто грама, сто грама ще го обичаш. Каквото съдържание съм вложил, това зависи от него.

Казвам, увеличавайте вашите възприятия. В природата е закон: колкото възприемате, трябва да давате. Човек, колкото приема,

толкова трябва да дава. Ако ти си търговец и продаваш някаква дреха, каквато дреха дадеш, толкова трябва и да получиш. Дрехата трябва да съответства на сумата, която човекът дава. Ако той даде много, а ти като търговец дадеш недобра дреха, ще се роди дисонанс и този човек ще каже: "Излъга ме." Ако си дрехар и даваш хубава дреха, ще каже: "Скъпо платих, но дрехата е хубава."

Казвам, ако един човек има спрямо тебе една хубава мисъл, дай му едно хубаво чувство, твоето чувство да отговаря на неговата мисъл. Мислите в дадения случай, може да кажем, че са пари. Чувството е материал, от който купуваме. Този материал трябва да има отношение към парите. Ако един човек има една отлична мисъл за тебе, мисли много добре за тебе и ти не му даваш отлични чувства, ти не оценяваш неговата мисъл. Ако ти му дадеш отлични чувства и той има проста мисъл за тебе, той не оценява твоите чувства. Между чувствата и мислите трябва да има пълна хармония.

Разправят за един богат човек, който в живота си никому не благодарил, кой каквото му направи, все ще каже нещо, ще го изхука. Не е ценял какво нещо е благодарност, той бил човек на четиридесет и пет години и веднъж си изкълчил крака. Минава една млада мома, вижда го, че е с изкълчен крак, взема, че му намества крака. За пръв път той й казва "благодаря". Почувствал какво нещо е благодарност. Казва той: "Намести ми крака и започнах да ходя."

Казвам, трябва да отдадем благодарност. Да благодарим на всеки човек, който ни направи услуга. И ние трябва да благодарим на Бога, че той постоянно се спира навсякъде и помага. Какво нещо е Господ? Заради мен тази младата мома, която направила крака на този непризнателния човек, е Господ. Тя му дава добър урок и той казва "благодаря". В доброто е Бог. Казвам, доброто в нас е Бог. Любовта в нас е Бог. Разумността в нас е Бог. Силата в нас е Бог. Ще кажете: "Вие какво сте?" Аз този въпрос не го разрешавам - аз какво съм. Бог, като се проявява в мен, това съм аз. Аз, като се проявявам, това е Бог. Бог, в мен като се проявява, това съм аз. Аз, като се проявявам, това е Бог,

нищо повече. Каквото искате разбирайте какво сте вие. Какво нещо съм аз, какво нещо е Бог. Аз съм малкото добро. Бог е голямото добро. Бог е голямата любов, аз съм малката любов. В дадения случай аз давам малко трошици за птиченцата, Господ дава голямото изобилие на всички и на по-големите животни да се нахранят. Аз големите животни не мога да ги нахраня. Ако остане аз да ги храня, те ще останат гладни. Малките птиченца няма да останат гладни. При Господа освен малките няма да останат гладни, но и големите няма да останат гладни. Аз канализация нямам, не че нямам вода. Моята канализация не позволява голямото. Да дам друго обяснение.

Имате един български дърмон. Дърмонът е сито с големи дупки. През този дърмон всичко отива, но не е всичко чисто. Ситното сито е за бялото брашно, всичките трици остават навън. И остава само бяло брашно, от него вие имате най-хубавия хляб. Учените хора казват, че този хляб не е така хранителен. А този с триците е по-хранителен, отколкото като останат само тия белтъчни вещества. Ние, дребните хора, сме по някой път много ситни сита. Ситното сито е малко, дърмонът е голям, по-мъчно се носи. С големи дупки е дърмонът. Когато българинът иска лесно да свърши работа, не взема ситното сито, но големия дърмон. С онова ситното сито много мъчно се свършва работата. Сееш, сееш, много малко минава, половината остава трици. Ние, съвременните хора, с нашите ситни сита, имаме толкоз трици, че хиляди години имаме все трици да продаваме. Като срещна някого, все за своите трици приказва. Еди- кого си не обичам, че то са трици. Еди-кой му направил пакост, то са трици. Неговата работа не вървяла, трици са това. Че обущата му, че шапката му, това са все трици.

Казвам, вземете дърмона. Вие не разбирате, аз разбирам - Божественото жито, както и да го мелиш, то не иска ситно сито. Има в света едно брашно, което и през дърмона да го прекараш, и през ситното сито да го прекараш, все е едно. Затова не си губи времето да го прекарваш през ситното сито. Мислиш, че през ситното сито

освобождаваш се от злото. Божественото жито не търпи ни дърмон, нито ситно сито. Ако го прекараш през ситното сито или ако го прекараш през дърмона, ще се различава по това, че през ситното сито повече време ще вземе.

Сега да ви покажа кое е ситото и кое е дърмонът. Искам да си намеря един съдружник и искам да го зная какво е. Турям ситното сито, турям и дърмона и гледам моя съдружник. И гледам какво ще стане, съдружникът ми какво вземе - дърмона или ситното сито. Ако вземе ситното сито, оставям го настрана. Аз нося със себе си и дърмона, и ситото. Ако избере дърмона, добре дошъл. Но ако избере ситото, го оставям настрана. Или пък ще му предложа хляб. Като пречупи хляба, ако даде на мене половината или ако разчупи хляба, гледа той да вземе за себе си повече. То е вече ситното сито. Той ще служи само на себе си. Човек, който най-първо услужва на себе си, носи ситното сито. Който услужва и на другите, той носи дърмона. Ако Господ би постъпил, тъй както ние постъпваме, какъв ще бъде нашият живот. Ако той употребяваше ситното сито, ако той не извиняваше нашите погрешки, какво би станало. Ако той би правил разлика между добрите хора и лошите, какво би станало? Той постъпва еднакво справедливо към добрите и спрямо лошите. При сегашните условия и дърмонът е намясто, и ситото е намясто. То е в един много ограничен свят. Не искам да ви кажа, че ситното сито е лошо. И то е намясто. При сегашните условия и ситото е хубаво, и дърмонът е хубаво. Когато ти имаш тънкото сито, имаш и дърмона, знай, че и дърмонът е намясто, и че и ситото е намясто.

Българите, когато искат да оставят жито на някой свещеник, аз съм ги наблюдавал, прекарват житото през дърмон, понеже, през дърмона като прекара житото, и хубавото отива, и лошото отива. Житото не е чисто. През ситния дърмон прекарано, житото е чисто. Този пример е за българския дърмон. Дърмон знаеш какво значи - дар и мон. "Дар" е като веднъж е даден. "Дихарма" значи благото на света. Българинът под дърмон разбира най-хубавите работи, които

искаш да ги прекараш, прекарай ги през дърмона. Тази е идеята. Българинът се е ухитрил. Той развалил дупките на дърмона, защото в природата дърмонът, туй, което е дар, има особени дупки. Българинът направил тия дупки два пъти по-големи, отколкото трябва. Защо? Понеже иска да приеме благата за себе си, направил дупките по-големи. Като дойдат хората, не употребява същия дърмон за другите хора. Казва: "Не го прекарвайте през дърмона, но през ситното сито го пресей." Като дойде за себе си, употребява дърмона. А за другите хора употребява ситното сито.

Казвам, в правия смисъл ситното сито е по-близо до първичния дърмон. Сегашният дърмон е много далече от първото сито на нещата. Направиш една погрешка, не виждаш своята погрешка, заличаваш я, казваш: "Не е голяма." Друг като направи същата погрешка, виждаш голяма тази погрешка. Работата е там, че ти като направиш погрешка, туряш дърмона за себе си. А друг като направи погрешка, туряш ситото. Тогава имаш две мерки. Щом мериш с две мерки, отношенията между тебе и хората вече не са прави.

Сега някой казва - той е много прикрит човек. Какво е определението на прикрития човек? В този смисъл човек, който мисли злото, той е прикрит, човек, който мисли добро, той е открит. Може да не говори, той, като мисли доброто, е открит. Който мисли злото, е прикрит и като говори, е прикрит. Под думата "прикрит" разбирам - който мисли лошо. Ако човек не мисли злото, той не е прикрит. Това е прикритост.

В любовта прикритие няма, в любовта всички неща са ясни. В този свят ние не го виждаме, но в света на любовта всичко е открито, осветено е, написано е. Всеки може да знае, стига да знае да чете. Ще знае колко струва тази любов, която някой път не отплаща. Мислите ли, че една майка, която ражда едно малко дете, и доброто, което тя му е направила, и туй дете не оценява благото на майка си; мислиш ли че един баща, който е дал живот на своя син, и синът нищо не оценява; мислиш ли, че един човек, който те обърнал към Бога, че той

нищо не е направил за тебе? Знаете ли колко енергия той изхарчил? Вие не съзнавате от кое място е дошъл. Този възвишен дух е напуснал небето, оставил щастието, блаженството и ти казваш - той нищо не ми е направил.

Всяко добро има велика цена в себе си. Ние трябва да оценяваме доброто, което ни е направено. Всяка любов, която проявяват хората, то е велико. Тия същества носят тази любов от далечни светове, те са дошли, тази любов ги е заставила. За Христа казват, че той е бил богат и като слезе между хората, стана сиромах. Той, който беше сиромах, стана богат. И той осиромаша по единствената причина, че хората му взеха всичко и нищо не му дадоха. Като му взеха всичко, убиха го, разпънаха го. Казват: "Да си вървиш." Биха го, убиха го и го изпратиха на онзи свят.

Ние не трябва да постъпим по същия начин. Като дойде един човек, който те обича, трябва да постъпиш благоразумно към него. Тази година не търпи такива хора, тази година вие искате мир. Казвате: "Ще има ли мир, или не? Какво мислите вие?" Пита ме един, казва: "Я ми кажи ще се оженя ли." Рекох: "Искаш ли да се жениш?" "Разбира се." Казвам: "Ще се ожениш." Той ме пита: "Ще се оженя или не?" Аз зная, от него зависи. Семето казва: "Ще изникна или не?" На туй семе аз ще му дам условия, а възможностите то носи в себе си. Женитбата зависи от него, не от мене.

Казвам, да се ожениш, зависи от тебе. Бог ти дава условия. За доброто зависи от нас. Условия Бог ни даде. Нашата свобода седи в това, да направим ние доброто. Бог ни даде условията. Когато Бог ни даде условията, казваш: "Не зная как да направя това добро." Ти тогава не постъпваш справедливо. Като нямаш условията, разбирам. Тази година е малко строга по това, че има две числа еднакви. Едното число, което определя Божествената мъдрост. Знанието много мъчно се добива. Другото - Божествената истина и свобода, която човек трябва да цени, те са две четворки. Числото четири е строго. То не обича лъжата. Четири е число, което не обича лъжата. То е основа на

нещата. Върху един квадрат може да се гради къща. Ако турите хубава основа, цял град става. Ако не турите хубава основа, работите се развалят. Числото четири означава бащата, майката, дъщерята и брата. Ако бащата е умен, ако майката е умна, ако големият брат е умен и ако сестрата е умна, по-добро число от тях няма. Ако бащата е глупав, ако майката е глупава, ако дъщерята е глупава и ако синът е глупав, по-лошо число от тях няма.

Много хора ги е страх от числото четири. Друго нещо, виждам вашите дърмони. Виждам, че дърмоните, които имате, много от дупките на вашите дърмони са запушени. Някой път соля си със солницата, нищо не излиза. Дупките са запушени. И солницата има дърмон, но запушени са дупките. И често пъти трябва да извадя игла, да отпуша дупките, та да даде нещо солницата. Тази година гледайте да имате игли, тия дупки да отпушите. Не че вие сте виновати, времето е влажно, солта е овлажняла, запушили се дупките. Насъбраната сол запушила дупките. Оставете дупките свободни, за да може Божиите блага да излизат навън. Вие запушите една дупка, втора, трета, четвърта, оставяте само една дупчица. Дърмонът е един музикален инструмент, хората не знаят на дърмон да свирят. Сега има тия дайрета. Когато взема цигулката, звукът нали излиза през някоя дупка, има доста дупки на цигулката. Цигулката е направена с много дупки. Цигуларят като тури ръката на ръчката, той през всяка дупка изкарва известни тонове. Когато дупките на цигулката са отворени, цигулката сивири много добре. Като се затворят по някой път, не свири.

Или другояче казано, благодарете на Бога за онзи красив ум, който ви е дал. Всичките негови отверстия да са отворени, да са отворени прозорците на ума. Благодарете на Бога за вашето сърце, всичките отдушници на сърцето да бъдат отворени, за да може да стане горене. Не може да горите, трябва отнякъде да излиза димът и да има отверстия, за да влиза въздухът, за да образува горене. Казвам, когато тази канализация е правилна, когато този комин е направен

добре, горенето става правилно и няма кадеж вкъщи. Щом горенето в нашето сърце не става правилно, ражда се дим, раждат се неприятни работи. Тогава трябва да повикаме някой коминджия да очисти саждите. Коминът трябва да бъде направен добре, не какъвто вятър да духа, горенето да става правилно. Забелязвам в София, в моята стая, има един вятър, като духне, не гори собата. Три вятъра има, като духат, гори, единият като духа, започва да излиза дим навън. Като вляза в стаята, познавам кой вятър е духал. Като се изгуби димът, казвам: изгубил се е вятърът. Значи, ако се измени вятърът, печката боботи хубаво, музикално гори. Щом дойде онзи вятър, има спъване, трябва да мълчиш, виждаш, лицето на собата става груба.

Казвам, ние сме онези печки, които трябва да се направят хубаво. Казвам, по някой път четири темперамента има, четирите темперамента са четирите ветрове, които духат в нас. Единия го наричаме източен вятър, който образува Божествената правда. Единия го наричам северен вятър, който образува Божествената истина. Южния го наричам Божественото добро. И западния вятър го наричам добрата обхода, която човек трябва да има. Що е запад? Добрата обхода. Що е изток? Справедливи трябва да бъдем. Що е север? Истината и свободата иде от север. Що е доброто? Благото, което трябва да приемем. Едно дърво дава плод, то е добро.

Казвам, между правдата, истината, доброто и добрата обхода има вътрешна хармония, която хората тепърва има да учат. Правда без истината не може да се проявява. Истина без добро не може да се прояви. Добра обхода без правда и без добро не може да се прояви. Най-първо ние започваме с правдата. Правдата, това е подтикът, това е движението. Аз наричам правдата „ре". Цигулката има четири струни. „Ре" е правдата, подтикът, движението. Най-първо човек трябва да има подтик, да възприеме нещо. Щом възприеме, той може да има благото. Щом не възприемеш добре и не предаваш добре, ако не вдишваш добре и не издишваш добре, ти не може да се ползваш. Ако възприемаш толкоз въздух, колкото е необходимо в даден случай

в дробовете и ако твоята мисъл в дадения случай не може да използва този въздух в дробовете, ти не се ползваш. Защото в нас Божественото съзнание е, което използва благото. Божественото съзнание е, което изважда живота из въздуха, който влиза, и го задържа. Някой път дишаш произволно, механическо дишане. Много хора заболяват, защото не дишат правилно. Ако дишаш и благодариш на Бога за въздуха, който ти е дал, твоето съзнание приема Божествените блага, които са скрити в този въздух. Като излиза навън, пак благодариш на Бога за туй, което си приел. Като приемаш въздуха, благодари и като го предаваш навън, пак благодари.

Сега, някой път ние благодарим само когато приемаме, а някой път, когато даваме, не благодарим. Благодарността и в двата случая трябва да е. Може ли да дадеш хляб, ако не си приел брашно. Може ли да пиеш вода, ако не ти е дадено. Най-първо трябва да възприемеш и после да предадеш.

Сега всичките хора искаме в света да направим нещо. Трябва да приемем. Ние най-първо трябва да

Възприемем Божественото, трябва да приемем онова, което Бог е направил, да възприемем в себе си, и тогава да дадем. Ние искаме да направим един нов свят, това е невъзможно. Трябва да имаме един образец, не може да направим нищо в света от себе си. Ти ще направиш онова, което Бог е направил. Когато идеш в училището, няма да създадеш българския език, ще учиш туй, което българите са създали. Ако живееш във Франция, ще учиш туй, което французите са създали. Ако идеш в Англия, ще учиш туй, което англичаните са създали. Или ако идеш в Русия, ще учиш туй, което русите са създали. Ние сме дошли на земята да учим това, което Бог е създал. Не каквото ние сме мислили. Няма да даваме тон, но ще учим езика, както е създаден. Понякога слушам, казват: "Аз имам особено мнение." Аз ви казвам: аз нямам никакво особено мнение. Аз засега имам такова мнение, каквото Бог има. За в бъдеще може да имам свое

мнение. Какво ще бъде моето мнение, какво ще измисля? Искам да направя хората щастливи. Как ще ги направя щастливи? Най-първо трябва да познавам какви нужди имат на душата си и в умствено отношение нуждите им не ги зная, не зная какво обичат да ядат, кое ще ги направи щастливи. Може да направя едно ядене много хубаво, но те не го харесват.

Казвам, засега постъпете тъй, както светът е направен. Бъдете с туй, с което сте родени, ще бъдете верни на онова, което Бог ви е дал, не се отклонявайте. Най-първото нещо - ще бъдете верни на себе си. Бъдете верни на онова, което Бог е вложил във вас, после бъдете благодарни на Бога за онова, което Бог ви изпраща. Слънцето идва да ни даде благословение. Бъдете благодарни за онези първични права, които Бог е вложил във вас. Казвам, първото нещо, тази година разполагайте с онова, което имате в себе си, помагайте и на другите. Не казвайте - ексцентричен човек. Нека се прояви човекът. Иска да свири, дайте му да свири, не го критикувайте. Не казвайте - не свири хубаво. Кажете: "Много хубаво свириш, братко." Нищо повече. Съберете стари хора, съберете млади хора и свирете. Харесвате на младите, ще станат да играят. Старите казват: "Я свири нещо класическо." Класическите песни са за старите хора, игривите са за младите хора. На младия не свирете класически песни. И на старите не свирете игриви песни. Веднъж присъствах на едно място, имаше стари хора и млади хора. Един от старите казва: "Хем да не свириш някоя игрива песен, да ме накараш да се разиграя като на млади години." Цигуларят свири най-първо една българска. Накривил си калпака, свири човекът класическа песен. Като я изсвири, започна една игрива. Старият стана и започна да играе. Браво, казва, така се свири, да се подмладим малко.

Младите са, които възприемат, а старите предават. Младите добре да възприемат, а старите добре да предават. Млади и стари да живеят заедно. Понеже старите и младите са еднакви, младите са еднакви в приемането, а старите са еднакви в предаването. Когато

нашата мисъл възприема добре, сърцето трябва да предава добре. Ако сърцето възприема добре, и мисълта трябва да предава добре. В даден момент, когато умът възприема добре, и сърцето предава добре. И когато сърцето възприема добре, и умът предава добре. Това е правилен процес. Правилно възприятие на сърцето и правилно предаване на ума. Правилно предаване на ума и правилно предаване на човешкото сърце.

Казвам, всички сме в училище, учете се. Гледам, някои от вас не искате да се учите. Често ви гледам, мислите, че много знаете. Казвате: „Не ми трябва повече учение." Казвам, вие още не сте учили. Ти си още в забавачницата, още не си започнал да учиш. Ако ви дам една тема, какво нещо е любовта, как ще развиете тази теза? Или какво нещо е добродетелта в своето приложение? Да допуснем, сега дадат ви една задача - да влезете между най- лошите хора и да ги направите всички приятели. Как ще постъпите? Един американец се е хванал на бас, че ще съблече дрехите си, ще се хвърли във водата, ще излезе, ще обиколи целия свят гол. Питам, как се е облякъл? Ще обиколи света гол, но с дрехи ще бъде. Той си хвърлил дрехите и останал една тънка хартия доста жилава, много тънка. Като излиза от водата, направил си от нея тънки гащи и едно елече, облякъл се с книжни дрехи на първа ръка. По американски започнал да ходи от фирма на фирма, препоръчва се, че ще ходи по света. Американките много обичат обявленията и всекиму дават пари срещу това. Хиляда долара, две-три хиляди долара. Събрал голяма сума, купува си дрехи, облича се и обикаля целия свят. Устоява на думата си и рекламира всичките фирми. Ще кажете: "Глупава идея." Да бъдеш между религиозните хора, да идеш, че да не се скараш с никого. Да кажем, влезеш в някоя къща, обичат червено. Какво ще кажеш? "Червеното не е хубаво." Така не се говори. Влезеш в друга къща, носят синьо или черно, разни краски носят. Какво трябва да говориш? Хората имат разни краски. Защо на млади години младите носят цветни дрехи, а на старини черно носят? Малките деца турят бели дрехи, то не е

право, на стари години турят черни дрехи, значи на стари години искат да възприемат.

Казвам, старите трябва да ходят с бели дрехи, да дават. Как ще ходи, фирмата дават. Не само фирмата е, да бъде да дават, но и стока да имат. Без стока фирмата не върви. Казвам, червеният цвят показва, че имаш нужда от живота. Щом приемеш достатъчно живот в тебе, нямаш желание да носиш червен цвят. Един свещеник ми разправяше, че на млади години обичал червено и казва, че носел червено- портокалено. Не знаех, казва, каква мания беше. Не че е мания, но като носел червеното, показва, че иска от живота. Когато искаме да се индивидуализираме, носим портокалено. Когато искаме да забогатеем, носим зелено. Когато искаме да станем умни, носим жълто. Когато искаме да имаме вяра в хората, носим синьо.

Всичко туй има смисъл. Дали знаем, или не, е друг въпрос, но в нас виждам съзнанието. Висшият човек знае защо правим нещата, физическият човек не знае. Има нещо в нас, което не знае, то е човекът на земята. Обикновеният човек има много работи, които не знае. Някои работи не трябва да ги знаем. Знаеш колко са натърпеливи децата. Майката, която пече хляба, трябва да приспива децата си. Някой път някои майки не приспиват децата си и тя още като сее брашното, детето я пита: "Мамо опече ли се питата?" Тя да каже: "Я си легни, мама." Не може да спи това дете и току пита: "Мамо, опече ли се питата?" След малко пак пита: "Мамо, опече ли се питата?" Майката да преспи детето и като се опече питата, да го събуди. Да каже: "Стани, мама." Да не става детето и да пита опече ли се питата.

Сега аз уподобявам и казвам, вие често питате: "Кога ли ще постигнем това нещо?" Ти си едно дете. Тъй да стане, че когато дрехата е дошла, да се зарадваш. Някой път на светли празници бащата донесъл дрехи, донесъл шапки, обуща и детето, като стане сутринта, казва: "Дрехи няма." Бащата казва: "Има дрехи." "Обуща няма." "Има обуща." "Шапка няма." "Има шапка."

Имаме един неестествен живот, който ни измъчва. Всяка година туряме какво ще спечелим. През тази година пожелайте да възприемете добре любовта и да я предадете. През тази година пожелайте да предадете Божественото знание добре и да го предадете добре. През тази година пожелайте да възприемате добре справедливостта и да предадете справедливостта добре. През тази година пожелайте добре да възприемете добрата обхода и да я оцените и да предадеше тази обхода спрямо другите. Хората да се обхождат с вас добре и вие да се обхождате добре с тях. Те трябва да бъдат справедливи към вас и вие да бъдете справедливи спрямо тях.

"Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството Божие. Блажени кротките, защото те ще наследят Земята. Блажени миротворците, защото синове Божии ще се нарекат."

Пожелавам ви да бъдете нищи духом и да влезете в Царството Божие.

Пожелавам ви да бъдете кротки и да наследите Земята.

Пожелавам ви да бъдете миротворци и да бъдете синове Божии.

Благодарете за миналото, което сега става.

Благодарете за настоящето, което сега става.

Благодарете за бъдещето, което ще стане.

"Отче наш"

12 Утринно слово 2 януари 1944 г., неделя, 5 часа София - Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ ДЕН

"Добрата молитва"
"Зора се светла зазорява"

Ще прочета първа глава от Евангелието на Йоана.

Иван е евангелист на мекото в християнството - мекота, без която градеж не може да стане. Само с меките работи градеж може да стане. Те се поддават на самовъзпитание. Това е дълбока философия. (Учителят прочете главата.)

"Имаше човек"

Животът зависи от възприемането и предаването на онова, което човек получава и предава. Да възприемеш и да предадеш, това са две неща важни, ако разбира човек. Някой път даваме повече, някой път вземаме повече. Ако вземаме повече, ставаме богати. Ако даваме повече, сиромаси ставаме. Сиромашията и богатството се отличават с две състояния. Богатият има много да яде, не знае как да го яде. Бедният знае как да яде, но няма какво да яде. Често казват: "Бедният." За да бъдеш беден, какво си направил. Казват: "Той е учен човек." Учил се е . "Невежа е." Не е учил. На учения дадено му е. Трябва да се даде. Но за да станеш учен човек, онова даденото трябва да се яде, трябва да се учи. Запомнените неща още не са наука. Дрехите, които имаше в гардероба, не са важни. Дрехата, която носите, е важна. Какво ви ползва дрехата в гардероба? Казвате на вашия приятел: "Тези дрехи имам." Вън е студено, треперите, казвате: "Нека стоят, да не се окирлявят." Кое е по-хубаво? Твоите дрехи да бъдат нови и ти да трепериш, или да ги носиш и да получиш нещо? Сега туй е в съзнанието.

За да приеме човек, има си причини. Някои хора, които са възприели повече, се познават, че са възприели повече. Някои, които

са давали повече, и те се познават. Че как се познават, ще кажете. Много лесна работа. Онези, които вземат повече, тежат повече. Онези, които дават повече, олекват. Като ги претеглиш, ще знаеш с колко е олекнал. Колко е дал точно, като го претеглиш, ще знаеш колко е тежал. Има тънки Божествени Везни, теглят. И човешките мисли теглят. Човешката мисъл на земята няма везни, с които да я премериш. Някои мисли са тежки. Набрала се някоя мисъл в главата, тежко ти е. Мислиш, че си сиромах, което те мъчи. Натрупала се сиромашията. Сиромашията мяза на битпазар, като Плюшкин. Някои сиромаси хора са плюшкиновци. Събрал петала, гвоздеи, които не влизат в работа, носи ги, пъшка. Пет пари не струват, казва: "Да го имам за стари години."

Сега ние често носим известни чувства, мисли и желания, постъпки, които не са ни потребни. Искаш да бъдеш здрав, казваш: "Този човек е здрав. И аз искам." Ти имаш всичките условия да бъдеш здрав. Ако искаш да бъдеш здрав като него, изучавай го, виж как постъпва. Виж най-първо този човек как се облича, как ходи, как мисли, какво чете, как работи. Не мисли, че след като изучиш това, ще вземеш от него здравето. Той ще ти помогне да бъдеш здрав, но за да бъдеш здрав, ти трябва да дойдеш в съгласие с природата. Тя е, която ще ти даде светлина, въздух, вода, храна. Много други работи има, които може да направят човека здрав. Допуснете, че един цигулар, като свири, е научил "Цвете мило, цвете красно." Свири я веднъж, два пъти, три пъти. Като я свири с години, какво е добил? Цветето е мило и красно, но той не е нито мил, нито красив, нищо повече. Аз виждам много цигулари, които свирят, пъпки са останали. Някой цигулар се спрял и вече не можеш да го помръднеш, джудже е останал. Тук преди години имаше един орех, израснал между дърветата, и за повече от десет години джудже остана, орехът не може да расте. Питат другите защо не расте. Няма условия. Всичките дървета наоколо големи, вземат соковете, няма какво да яде, какво да пие. Казва, извадете го оттук и го посадете на друго място да израсте.

За десет години съвсем малък останал, няма достатъчно светлина, няма достатъчно въздух, няма достатъчно вода, няма достатъчно храна, няма и кой да го обича. Цял ден всичките го хукат, казват: "Да се махаш оттук, какво си дошъл, нямаме нужда от орех." Другите го пъдят. Той пари няма. Беден е. С какво ще се храни? Никому и не дохожда наум да го пренесе в десет години, да е далеч, да няма толкоз братя.

Някой път вие искате да имате големи братя. Джуджета ще останете. Един брат, който имаш, трябва да е най-малко на сто километра разстояние от тебе, ако искаш да се ползваш. Тази идея ви се вижда, че е чужда. Господ отдавна е предвидил тия работи. Между една слънчева система и друга има толкоз голямо пространство, много далеч са слънчевите системи една от друга. Между земята и слънцето може да турите три хиляди системи като слънчевата. Надалеч са, простор има. На най-близката слънчева система до нашата светлината ѝ взема три години, за да дойде светлината, която пътува с триста хиляди километра в секунда. Ако рече да пътува с нашите превозни средства, милиарди години ще ѝ трябват.

Сега вие се спирате и питате защо е така. Че как трябва да бъде? Някои питат защо е така. Как трябваше да бъде? Наблизо да са. Наблизо - джуджета, надалеч - слънчеви системи. Ти, надалеч като си, човек ще станеш. Наблизо като си, никакъв човек няма да станеш. Някои казват: "Близо при Бога." Близо при Бога е онзи, който изпълнява волята Божия. Който ходи по съвета на Духа Божи, който прославя името Божие, той е близо. Близостта не е материално средство да живеете на едно място. Съзнанието ви трябва да бъде свободно. Често вие седите и държите някого в ума си. Не само вие, но всички хора държат някого в ума си. Държите някой светия в ума си. Защо го държите в ума си? Да кажем, четете една книга. Ако някой поет е писал за любовта, ще четете. Ако някой е писал за Божията мъдрост, има какво да научите. Ако някой е писал за истината, ще четете. Ако някой е поет и е писал за живота, ще четете.

Ако е писал за знанието, какво нещо е знанието. Ако е писал за свободата, какво нещо е свободата.

В сегашния живот се иска да се разтоварите. Всички хора са натоварени. Някой е натоварен със сиромашия, някой е натоварен с голямо богатство. Казвам, законът е да знаеш как да разтовариш съзнанието си. Седиш, тежко ти е. Какво има в съзнанието ти? Допуснете, че в ума си имате два университета. Искате да следвате в Берлинския университет или в Йелския. Йелският е в Америка, Берлинският е в Берлин. При сегашните условия в Берлинския университет какво ще научите? Нищо няма да научите. Ще научите как падат бомби. В Йелския университет, ако идете при сегашните условия, и там няма нищо да научите. Постоянно ще четете американските вестници, колко хора са избити, колко параходи са потопени. Може да знаете колко са се оттеглили назад или колко са се изтеглили другите напред.

Знаете какво е различието между апостол Петър и Йоан. Каква е разликата? Петър е голям националист, умираше за своя си народ. Йоан беше малко по-свободен на любовта. Всички хора, които обичат народа, те дават повече. Онези, които обичат себе си, вземат повече. Защо? Народът е по-голям, има какво да вземеш от него, ти си по-малък. Един човек не мяза на един народ, един народ не мяза на един човек. Народът е като едно дърво голямо, което ражда плодове. Човек е едно малко дърво, което сега е посято, за бъдеще може да стане това. Сега трябва да се разбира. Има нещо, което не се разбира. Обикновените работи. Представете си, че една жена знае да преде много хубаво. В преденето има две неща. Едната преде много тънко, другата преде много дебело. Тънката прежда е хубаво изпредена, дебелата, като пипнеш, има нещо, което й липсва. Зимно време тази грубата дреха топли повече, за лятно време тънката дреха е отлична. Зимно време треперене има при тънката дреха. Лятно време при дебелата дреха ще се изпотиш. Някой път при тънката дреха може да ти е хладно. Ако искате тънки дрехи, за лятно време са. Ако искаш

дебели дрехи, за зимно време са. Казвате: "Защо едната преде тънко?" Тя казва: "Аз преда тънко за лятно време." Другата ако попитате: "Защо предеш дебело?" - тя казва: "За зимно време." Зимата иска дебела. Някой човек казва: "Той е груб, дебело преде." За какво? За зимно време. За тънкото предене има време. Като дойде зимата, ще се нуждаете от моята дебела прежда. Вие мислите, че дебелото предене не струва. Лятно време не струва, но зимно време по-добро от него няма. който преде тънко, казвате, че за зимно време не струва, но за лятно време е отличен. После тънките дрехи са много жилави. Имат една добрина, че са лекички. Човек, който преде тънко, по-леко минава. Който преде дебело, винаги повече страда. Често някой дойде при мене и ми се оплаква, казва: "Тежко е." Казвам, дебело предеш, за зимно време. Лятно време преде, но никой не взема от преждата. Като дойде зимата, от тази прежда ще вземат, ще му олекне. Сравнението седи в това.

Ти си скръбен, тъжен. Ако намериш един човек с по-голяма скръб, тебе ти поолекне, забравиш своята. Ако си тъжен, намериш весел, тебе ти става мъчно, защото и ти не си такъв. Зимно време дебелата дреха по-голяма топлина дава. Защото качество има в дебелите дрехи. В съзнанието ти дебело предеш. Причините не са външни. Ти си търговец, предеш дебело, за търговията предеш. Казваш, че имаш някакъв идеал. Оставете вашия идеал. В света всички неща, в които живеем, те са материални. Искаш да проповядваш на хората. Не само искаш да проповядваш, ти влагаш стоката си, искаш да имаш мющерии. Бакалинът може да има сто, двеста, петстотин души мющерии. Ако един професор преподава на един, двама, десет ученици, не е така виден. Колкото повече ученици има, знаменит става. Цигуларят, колкото повече хора го слушат, колкото по-голяма публика има, по-добър цигулар е.

Някой път във вас има желание да носите пръстен. Някои казват: "Пръстен не е хубаво да се носи, грешно е да се носи пръстен." Религиозните хора считат за грешно да се сложи пръстен. Никой не

може да се ожени без пръстен. Навсякъде по света пръстенът е емблем да се ожени момата, пръстен трябва да се даде на момата. Момъкът да се ожени, пръстен трябва да му се даде. То е като паспорт. Като тръгнеш от България за Америка, паспорт трябва да имаш. Паспортът е пръстен. Лошевината седи в това, колко ще платиш за паспорта. Има евтини пръстени, има и скъпи пръстени за двадесет, тридесет, четиридесет, петдесет хиляди лева. Иска момата да се жени, няма пет пари. Тя ще намери някой, който да я уважава, да й направи пръстен. Имате една бедна мома, никой не обръща внимание. Четете, царският син се сгодил за нея, изведнъж повдигне се пред вашите очи. Досега беше слугиня, сега започват да й се кланят. Откъде във вашия ум тази слугиня се повдигна. Някой път казват - той стана набожен. Не те уважават хората, защото не сте се сгодили. Вие само мислите, царският син минава, но не му дава сърце да ви даде пръстен. Той ви изпитва. Дойде в дома ви, само хората говорят, казват: "Ходи, че я лъже." Докато царският син иде само у вас и не оставя пръстен, вие не разчитайте на това. Аз ще ви кажа що е пръстен. В света без пръстен не може да се преместите, не може да излезете от къщи навън.

Когато аз говоря за любовта, подразбирам първото условие в живота нашето съзнание да тръгне напред. Нашият ум, нашето сърце трябва да имат подбудителна причина, то е любовта. Тя е подтикът, единственото нещо, което ни желае доброто. Любовта те намери, изпотил си се, казва: "Иди малко да се поразходиш." Гледаш, някой закъсал някъде, казва: "Вземи цигулката, свири. Аз съм публиката" - казва любовта.

Ще ви приведа един анекдот за един от най-видните проповедници - Муди, в Америка в събудително събрание. Най-първо той бил обущар и се опитвал да говори в църквата, но навсякъде го спирали. Рече да говори, казват: "Седни." Най-после този Муди става виден проповедник. И в Англия ходил да проповядва, слушали са го по двадесет-тридесет хора. Муди разправя - в началото, когато иска да стане проповедник, имало една църква, където видни проповедници

говорили. Той ходил да събира хората, пък те да говорят. Най-после и той влизал да слуша какво ще проповядва проповедникът. В един случай повикал един много виден американски проповедник да му говори на сутринта, както сега тук - вечерно време били тия събрания. Прияло му се жамбон, свинска наденица, хубаво направена, мазничка. Похапнал си, казва: "Да добия кувет, сила." Влиза жамбонът в стомаха и му става тежко. Проповедникът говори, нему му се затварят очите. Не могъл да слуша, съжалява. Всички чули какво проповядва великият проповедник, Муди не могъл да слуша, понеже жамбонът не му давал. Питат го какво говори проповедникът, казва: "Когато викате виден проповедник, не викайте друг. Аз направих една погрешка. Виках един в църквата, повиках друг да ми проповядва в стомаха. Онзи отвътре критикуваше и не можах да слушам онзи отвън. Вътре слушах критиката, спях."

Казвам, в света Бог ни говори. Понеже имаме други проповедници, светът в нас говори постоянно, критикува - това не е намясто, онова не е намясто. Знаем, всичките хора са лоши, но знаем кои са добри. Сега, ако знаем, че десет цигулки са лоши, знаем, че една е добра. Коя ще ти помогне? Десетте лоши или едната? Достатъчно е да нося хубавата цигулка, че другите са лоши - те не ни трябват. Някой път казваме, не се занимавай с лошите хора. Какво има да се занимаваш с един лош човек. Голяма е лошевината. Той е потребен като чук, който троши камъни. Ти си пътник. Оставете лошите хора да се занимават с лошите хора. Те са на мястото, те са чукове. Има камъни, трябва да се чукат. Всичките съградени неща стават чрез чукове, наковални. Във вашето съзнание намерете най-близката звезда, три години трябват на светлината, за да дойде до вас, като пътува с бързината на светлината.

Вие мислите да намерите Бога - лесна работа. Бог е много близо. Най-първо, като идеш да го слушаш, ушите ти трябва да бъдат отворени. Глухият какво ще слуша? За да намериш Бога, трябва да имаш здрави очи, да виждаш. За да намериш Бога, трябва да знаеш

да ядеш добре. Ти не може да ядеш, болен си. Щом станеш приятел на Господа, той ще те повика, на гости ще ти дойде. Развален стомах имаш. Какъв гост ще бъдеш? Имаш един ум неподатлив, казва - това не е хубаво, онова не е хубаво. Кое е хубавото, не го знаеш.

Казвам, онова, което любовта даде, и най-скромната храна, бъдете доволни. Ако вие зимно време сте в един пчелин, колко дажба ще ви дадат? Тридесет хиляди пчели има в един обикновен кошер, има около дванадесет кила мед, да прекарат зимата. Делете по колко мед ще се падне на тридесет хиляди пчели. Много малка дажба им се дава. Пчелите нямат чинии, нямат вилужки, прибори. Една малка килия ще й дадат, ще вземе с хобота. Тази пчела е благодарна. Хубава е храната, която се дава. Аз бих ви препоръчал храната на пчелите, много хубава е, най-чистата. Хората се развалят от много ядене на сладко. Докато ядеш мед, ти си здрав. Ако започнеш да го ядеш лакомо, ти се разболяваш.

Ние, съвременните хора, искаме един щастлив живот. Опасна работа е щастливият живот. Искаме да бъдем постоянно щастливи. В щастието има голямо състезание. В света всичките спорове, които стават, недоразуменията, все за щастието са. Щастието е много материална работа. Даже ангелите се съблазняват в него. Сега туй няма да ви доказвам, много дълго време ще мине.

Един цар едно време искал да му кажат една приказка без край. Явили се да му говорят, но ден, два, месец, все се свършвала. Най-после се явява един голям философ и казва на царя: "Аз ще ти кажа една приказка без край." Този цар търсил човек, който да говори без край. Казва: "Царю честити, имаше велик цар в миналото, който съгради една голяма житница, която имаше сто километра надлъж и двадесет километра на- шир. Събра всичкото жито. Когато правеха голямото здание, оставиха една малка дупка. Като го напълниха с жито, влезе едно щурче, взе едно зрънце, извади го и го занесе навън. Не се задоволи с това. Дойде пак, взе друго зрънце и него изнесе навън." Царят казва: "Какъв ще бъде краят?" "Нека извади всичките

зрънца, тогава ще кажа." Колко хиляди години трябват, колко пъти трябва да дойде на земята, докато това щурче извади всичките зрънца?

Щастието е еднообразно. Щастието в живота трябва да бъде разнообразно. Без разнообразие щастие няма. Щастието в музиката е да слушаш разнообразието на тоновете. Ако само с един тон е направена една песен - българите имат такива еднообразни песни: ди- ди-ди-ди. Всички българи, които не могат да пеят, все са от ди-ди-ди. Онези, които хубаво пеят, те са гениални. Едни много хубав ритъм имат.

Та казвам, няма по-хубаво нещо в света, когато умът започне да работи, има светлина. Четеш хубава книга, няма по-хубаво удоволствие от това. Няма по- хубаво нещо - да видиш нещо красиво. Няма по-хубаво нещо, когато си гладен и здрав. Няма по-голяма приятност от първата хапка, която вземаш. В сегашното ядене първата хапка е най-сладка. Последните хапки - намалява се сладостта. В истинското ядене обратен е процесът - първата хапка е сладка, втората е още по- сладка, третата - още по-сладка и като дойдеш до едно място, трябва да спреш. Ако не спреш, ще се роди един обратен процес. Ние на земята не разбираме Божиите блага. Ние страдаме от голяма лакомия. Някой път ние си даваме мнението. В какво седеше грешката на Соломона? Най-големият лаком човек в женско отношение беше Соломон. Триста жени и деветстотин наложници защо му са? Търсеше си беля на главата. Триста жени не може да те обичат.

Всяка жена има едного в ума си и го търси. Всяка жена търси онзи, който Господ създал в света за нея. Търси го. Ти мислиш - дали ме обичат хората. Най-първо ти може да намериш само един човек, който да те обича. Кой е той? Първият, който те обича. Той е Бог, който те е създал. Вторият ще бъде онзи, който Бог е направил, той да те обича. Има един, който Бог е направил.

В какво седеше прегрешението на Ева? Вие се спирате. Не е хубаво да говоря за погрешките, може обида да има, няма да ви кажа. Ева искаше да има двама приятели. Онзи адепт, който влезе, той й каза: "Вашият другар не е учен човек, той се занимава само със зоология, изучава животните, още няма философия. Кръстил един заек, каква философия има? Че кръстил един кон, каква философия има? Че турил името на един вол, каква философия има, не е учена работа. С много прости работи се занимава. Ти си учен човек. Виж тия дървета, в тях грамадна сила има. Той не разбира. После казва - той злоупотреби с вашата добрина. Ти се занимаваш с ботаника, пък той взема всичките плодове, че ги дава на своите коне. Вие ще ме запитате: "Аз там ли бях?" Не, предполагам. Нали и вие предполагате. Видите млад човек, говори с млада мома, предполагате защо са се събрали. Може този младият човек да е един лекар, на младата мома майка й е болна. Лекарят пита: "Майка ви как е?" "Малко по-добре." Тия двама млади имат нещо. Нищо, търговска работа имат. Може би за майката пита. Може би този е един професор млад, тя е млада студентка. Той я пита върху предмета, който преподава. Може да е млад цигулар, за музика говорят. Вие търсите все такива любовни работи. Кои са любовните работи?

Любовните работи са, които излизат от Бога. Любовта е едно начало. Излизаме от живота, влизаме в света, който Бог е създал. Този свят трябва да се изучава. Цял ден вкъщи няма да седиш, на стола няма да седиш, на прозореца няма да седиш и да четеш колко хора минават. Ще излезеш в гората при дърветата, ще идеш при изворите, вечерно време ще излезеш да погледаш звездите, ще ги изучаваш. Ще посрещаш слънцето, когато изгрява. Не да търсиш колко е голямо слънцето. Най-първо ще видиш какво ще ти даде слънцето. То е важно. Ще видиш какво ще ти дадат звездите. Ще идеш при едно дърво, ще видиш какво ще ти даде. Всеки предмет в света, всички неща, които Бог е създал, отвсякъде ще вземеш по нещо. То е благото. Ако не вземеш това, което Бог е вложил, не става нищо. Една пчела,

за да събере едно кило мед, трябва да посети петстотин хиляди цветя. Толкова изчисляват, аз не съм изчислявал. Ти ядеш меда и казваш: "Много искаш." Не знаеш, че тия пчели - тридесет хиляди, са посетили петстотин хиляди цветя, за да съберат един килограм мед. Колко време ще ти вземе да прочетеш само тия петстотин хиляди цветя.

Казвам, ние, съвременните хора, сме неблагодарни на малкото. Малкото е, което расте. Голямото има друго свойство. Големите работи никога не растат, те се смаляват. Малките работи в света растат. Големите работи не растат, но се смаляват. Малката любов в света расте, не голямата. Малкото добро е мощното, голямото добро, то не расте. Вие търсите големи работи, богатство, голяма любов, голямо добро. От малките работи трябва да се започне. Туй, което расте, то е полезно за нас. Големите работи в света са за друг порядък на нещата. Сега аз ви казвам, не искам да огранича вашите желания. Желанията ви да бъдат всичките свободни. В музиката гледам и най-малките мотиви. Много музиканти свирят Бетовен, Моцарт. Бетовен мъчно се свири. Много музиканти съм слушал да свирят Бетовен. Аз съм слушал Бетовен, като свири. И тук свирят, превод има. Много места има в Бетовен неверни преводи. За бъдеще вярно трябва да се преведе.

Животът, който сега имаме, е превод на Божествения живот. Мислят музикантите, Бетовен е написал. Колко бетовеновци ще дойдат в новия век да пишат. Не че това е лошо. Бетовен е започнал с малките работи към голямото.

Казвам, ако Бетовеновата симфония не расте, ще се смалява. Всички неща, които се смаляват, са инволюционни. Всички, които растат, са еволюционни. Ние сме започнали живота с големи работи. Излязохме от бога, дойдохме в света, дошли сме до крайния предел, няма къде да слизаме. Трябваше да направим един завой. Защо е така? Свикнал някой да пие. Закон имаше. Пиеш. Като нямаш пари,

какво ще правиш? Като отидеш, кръчмарят казва: "Плати, не давам." Законът е все същият.

Искаш да те обичат хората. За да те обичат хората, ти трябва да платиш за туй. Трябва да дадеш нещо. Не може да те обичат заради нищо. Любовта даром не се дава. В любовта съществува правилна обмяна. Ще ви обичат хората за нещо. Един честен търговец всеки го обича. Един честен дрехар всеки го обича. Онези, които не са честни, не се обичат. Хората ни обичат заради онова, което им даваме. Обичаме Бога заради онова, което ни е дал. Той ни дал най-ценното. Той ни дал прекрасен ум, който хиляди години има да го изучаваме. Той ни е дал прекрасно сърце, което хиляди години има да изучаваме. Дал ни е душа, която не може да се сравни с нищо. Дал ни е един дух. Най-ценните неща Бог ни е дал. За какво има да плачем.

Плачеш, че някой обича друг отвън, тебе не обича. Гони Михаля отвън. Този човек, който искате да ви обича, и той търси да го обичат. Аз изследвам. Той чувства, че ти не го обичаш. Ти чувстваш, че той не те обича. Двама чувствате, че не се обичате. Какво показва? Че той иска да вземе, и ти искаш да вземеш. Две положителни неща се отблъскват и две отрицателни неща се отблъскват. Единият ще даде, другият ще Вземе, после другият ще даде, единият ще Вземе.

Да Ви дам едно правило. Срещате един човек. Ако вие искате да завържете приятелство с него, ще намерите най-добрата му страна и ще държите тази черта в ума си. Най-малкото качество да седи в ума ви, едно хубаво качество. Само така се завързва приятелство. Щом го срещнеш и търсиш нещо в него, което не е добро, този човек не е доволен. При това туй добро ще го подхраниш, ще ходиш да го поливаш всеки ден и ще видиш, че расте. Втория ден ще намериш друга черта - по-добра. Всеки ден, като го срещаш, твоят приятел от ден на ден става по-добър. Сега е обратният процес. Най-първо са най-добри, в края свършваме с лошо. Разбирам бакалин, след като продаде всичко, като няма стока, никой не иде при него. Захар няма, смокини няма, масло няма, мляко няма, хляб няма. За какво ще го

търсят? За неговите черни очи? За дрехите му? Никой няма да дойде. Може да тури цилиндър, ще стане посмешище. Може да тури лачени обуща. Хората нито обуща искат, нито дрехите му искат, но искат хубав хляб, и то пресен.

Та казвам, ние трябва да бъдем носители на топлия хляб, който Бог ни изпраща сега. Най-добрият хляб е тук. Като дойдем, имаме право само за една минута да вземем и да го опитаме какво нещо е. Казва: "Вземи, опитай го." Много философия не ни трябва. Нещата трябва да опитаме. Ние обвиняваме хората, че не са умни. Някой казва, че не е добър. Не е наше мнение, не си опитал. Каквото казват хората, може да е право за тях, но не и за мене. Как са живели хората в миналото, е хубаво, но как ние ще живеем. Как вярват хората, е хубаво, но аз как вярвам.

Ние досега всички мязаме на тия хора, които воюват. Навсякъде в света се проповядва воля. Трябва да има човек воля, да си наложи волята. Волята ражда бой, борба в света. Когато се дели ябълката, взел някой повече, стане спор. Сега стават спорове. Идеш някъде, купуваш, няма изобилие, малко ще вземеш, ще се скарат. Някой казва: "Остави и ние да вземем." Карат се хората. Защо? За едно кило, за половин кило. Взели, но не останало за друг. За да не се карат, вземи половин кило, едно кило най-много. И за утре да имаме. За утрешния ден Бог се грижи. Божият ден в света е един. В Бога съществува само един ден. Изгревът на този ден е истината. Вие ще кажете: "Ние не разбираме що е залез." След като се наядеш, храната се отдалечава, трябва да се смели. Втори път ще те посети. Не иска да седи при тебе.

Божественият порядък не мяза на нашия. В човешкия порядък, ако аз съм дал пари, ще дойде да каже: "Давай сега!" Закон има. Трябва да даде парите този човек. То е човешки порядък. В Божествения порядък, като съм дал пари някому, ще ида, пак ще му дам. Не да вземам от него. Пак ще му дам. Нищо повече. Който дава, взема. Който никога не е давал, никога не може да вземе. Който дава, има право да взема преизобилно. Който дал от излишъка, ще взема.

Ти си посял в една градина. Земята не е твоя. Посял си нещо. Имаш право да вземеш. Тия дървета са израсли, родили плодове, може да вземеш един-два плода. Ако не беше садил, не може да вземеш. Градината не ражда, самите дървета раждат.

Законът е: от онова, което сме дали, ние може да вземем. Бог, който живее във всичките хора, от него всякога може да вземем по нещо. Щом идеш при някой човек и искаш да вземеш, то е от Божественото. В човешкия порядък той иска да вземе от тебе. Аз, като ида при Божественото, трябва да взема. Човешкото преди мене трябва да вземе. Втори път той трябва да вземе нещо.

Божественото в нас е, което постоянно дава. Човешкото в нас е - постоянно взема. Ако турим на двете неща само Божественото, обмяна няма да има. Ако турим и двете неща човешки, обмяна няма да има. Обмяна може да стане между човешкото и Божественото. Професорът предаде своята лекция, ученикът ще учи. Дава професорът една лекция на един музикант. Той ще звучи това, което му е предал. Втория път онзи свири, професорът слуша и ще поправя. Втори път пак ще му предаде. Ако ученикът никак не е учил, професорът няма да го слуша.

Като идем при Господа, какво ще му кажем? Ще му разправим, че сме грешни. Той не се нуждае от хора грешни. Казваш: "Аз не зная да свиря." Какво знаеш да свириш? Казва: "Аз съм грешник, аз съм невежа, аз съм слаб, аз съм болен." Господ не се интересува за нашата слабост. Той иска да знае малкото, микроскопическото, което сме научили за любовта. Аз харесвам цигуларите. Съвременните хора на новото учение много говорим. Говорене, колкото искаш. Цигуларите аз ги харесвам. Той, като дойде, казва: "Свири." Колкото по- малко говори, повече свири, по-добър цигулар е. Колкото повече говори, по-малко свири, не е от добрите цигулари. Като дойде с цигулката, аз го слушам. Разправя ми, че при еди-кого си е учил. При кого е учил, е хубаво, но какво е научил, е важно. Хубаво е при кого е учил, но какво е научил, то е важно.

Онова, което сме научили от Бога, трябва да го предадем, и то по всичките правила. Много пъти свирим не по правила. Знайте, колко смешна е нашата любов. Според мене, ако моята любов не може да произведе щастие в хората, тя не е Божествена любов. Ако моята любов не може да произведе мир в душите на хората, не е любов. Ако моята любов не може да даде светлина на хората, не е любов. Ако моята любов не може да подтикне хората да научат нещо, не е любов. Не как гледам хората, е въпрос, но как давам. Аз се радвам на онова, което дам. Аз се радвам на Божественото, то расте. Онова, което аз давам, е Божествено, ако расте. Аз се радвам, че то, като расте, ще даде плод. Ябълката, която посаждам, ще даде плод. Казва: "Аз съм ходил в градината да целувам стъпките." Може да целувам стъпките, ако израсте дървото. Ако няма нищо, какво ще целувам? Да целувам, съгласен съм, но като израсне дървото, като извира изворът, като дойде хлябът, целувайте. Когато нищо не израства, не целувайте. Не се петнете. Да нямаме заблуждения в света. Дойде един човек, аз се обхождам добре с него. Защо? Аз гледам неговото дърво в моята градина израснало. Дойде друг, не се обхождам. Погледна дървото в моята градина, не е израснало, няма плод. Той иска да имам същата обхода към него. Гледам, на онзи дървото израснало, той иска същата обхода. Не е намясто, не е право. Аз ида някъде, моето дърво не е израснало, той не ме обича. Той като не ме обича, ще ида да посадя дървото. Като мина след няколко години, ще ме посрещне човекът. Казва: "Виж, дървото израснало."

Така се гледа реално на нещата. Вие казвате: "Той не се обхожда с мене добре." Между умните хора обходата всякога е разумна. Между глупавите хора обходата всякога е глупава. Глупава е, защото няма нищо. Йоан казва: "Не съм аз, който нося благата на човечеството. Иде един след мене, който ги носи." Христос, като дойде, и там има едно различие. Христос иде и посажда. Но онова, което той ни даде не само да се радваме, но Христос внесе любовта. Трябва да се радваме на Божията любов. В този стих е казано: "Никой не може да дойде при

мене, ако Отец ми не го е привлякъл. И никой не може да иде при Отца ми, ако аз не му покажа пътя." Като дойде Христос, той ще покаже пътя, онзи вечния път, да идеш и да намериш Бога. Без Христа ти не може да намериш Бога. Той ще ти даде пример, образец - в този път, като идеш, какво трябва да правиш. Всичкото учение на Христа да се изтълкува, казва: "Да се отречеш от себе си. Който се отрече от баща и майка, той може да ми бъде ученик." Те са неща мистични. Никой от съвременните християни не са изучили вътрешния смисъл. Казва: "Който не се отрече от своя си живот." Ще се отречеш от своя живот на безлюбието. Ще се отречеш от своя живот на леността. Ще се отречеш от своя живот на нехайството, немарливостта. Много работи има.

Да бъдеш един човек на любовта, то е най-хубавото нещо. Ти носиш най-хубавата дреха. Да няма нито едно петно. Да излиза от дрехата ухание. Един хляб ти го обичаш заради съдържанието. Водата ти обичаш заради живота. Светлината обичаш заради простора, който иде при тебе.

Казвам, радвайте се на най-малкото благо в света. Радвайте се на малкия лъч на Божествената светлина. На най-малкия лъч, който може да дойде, радвайте се. На този лъч ако се радвате, всичко може да постигнете. Не изведнъж. Всичко може да постигнете в света. Въпрос е на време. Аз съм гледал, съществува голямо различие между майка и дъщеря, между учител и ученици, между свещеници и пасоми. Навсякъде спорът излиза, че ние искаме много. Не искай много. Дето влезеш, искай най-малкото. Христос дава онзи пример, казва: "Ти, като идеш някъде, не вземай първото място, вземи последното място. Като дойде домоначалникът, той да те повика."

Само един добър учител по музика може да определи гласът какъв ще бъде - сопран ли, алт ли, тенор или бас. Само той знае какъв метод да даде. Само бащата музикант може да даде онзи метод, с който може да успееш. Той ще ти покаже да вземеш верен тон. Знаеш колко мъчно е един цигулар да тури пръстите си, дето трябва. От

професора по физика излизат къси вълни, които турят пръстите. Онези професори по музика, които не са музикални, имат дълги вълни, пръстите седят, дето не трябва. Добрите музиканти са с къси вълни. От професора трябва да излезе нещо, да влее. Ако не е влял, аз не се уча от него.

Що е Бог? Бог е за нас онова, което ни е дало най- хубавото. То е Бог. Туй, което не е най-хубавото, то не е от Бога. Сега казвам идеята. Имате най-хубавото дадено. Ще ви приведа един пример. Ще ви кажа къде е погрешката. Този пример е взет от Шуменско, в Нови пазар - не зная дали не са го прекръстили. Една млада мома, която била на шестнадесет, дядо й дал едно Евангелие. Тя обичала да се люби. Турила Евангелието в сандъка отдолу, отгоре си турила чеиза, напълнила го с дрехи. Оженила се. Евангелието седи на дъното на сандъка, отдолу под прикята. Шестнадесет години Евангелието седяло в сандъка затворено, тя търсела своето щастие отвън. Ражда й се едно момче и става на шестнадесет години, тогава умира. Тя пада в отчаяние, изважда всичко от сандъка и намира Евангелието, казва: "Защо ми са тия дрехи!" Като намира Евангелието, започва да чете и разбира живота. Казва: "Ако бях чела Евангелието, туй дете щеше да бъде живо." Аз я срещнах, казва: "Защо умря детето ми?" "Да те научи да четеш Евангелието. То е професор." Тя събираше всички жени в селото, четеше им Евангелието и казваше: "Не правете моята погрешка. След шестнадесет години ще четете Евангелието, но ще мязате на мене. Ще ви гори нещо. Четете го, за да не заминават вашите възлюблени."

Ние изгубваме добрите условия в света от нечетене на Евангелието, от неприлагане на най-малкото добро, от неприлагането на малката любов в света. Когато трябва да дадеш малко любов, дай я. Когато трябва да я приемеш, приеми я в най-добрия смисъл. Вземам любовта не като нещо материално. Остави любовта в най-малкия размер да се прояви, както тя иска. Не туряй закон на любовта. Любовта няма закон. Тя е закон сама на себе си.

Казвам, престанете да се самоосъждате. Някоя сестра ми казва, че не била учена. Мене са ме обиждали учени и неучени. Учените обиждат повече. Казва: "Обиди ме една сестра от учените." Знаете, какво е учена обида и какво е проста обида? Учената обида ще ми даде сухар, направен от десет години, седял сух, искат се здрави зъби. Трябва да се дъвче хубаво храната. Трябва да се дъвче, съгласен съм. Този сухия хляб не трябва да дъвчеш, за този хляб трябват чукове. То е научна обида. Който не те обича, сух хляб ти дава. Простият, като те обиди, ще ти даде сух самун голям, казва: "Отчупи си." Пак ще се мъчиш. Ученият дава много малко сухари, простият дава голям самун, и той е сух. Нито на учения искам обидата, нито на простия. Аз се нуждая от любовта на учения - най-малкото любов, и от любовта на простия. За мене в любовта в дадения случай всичките хора са равни. Радвам се, че е учен, понеже ще знае как да предаде. Радвам се, че е прост, понеже няма да даде голям самун, но ще даде нещо много малко. Казвам, в любовта учените хора и простите хора еднакво предават любовта, няма никаква разлика.

Да възлюбиш Господа, Бога твоего, казал Мойсей на еврейския народ с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум - тъй не го е казал Мойсей. Да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила и да възлюбиш ближния като себе си - така Христос го е казал. Няма по-велико благо в света, да обичаш Господа. То е изгрев. Изгревът на Божията любов, началото.

Вторият закон е да възлюбиш ближния като себе си. То е зенитът. Любовта към себе си, то е залезът. Що е любов към Бога? Началото на живота. Що е любов към ближния? То е зенитът на живота. Що е любов към себе си? То е залезът. Ако в любовта към себе си ти не разбереш истината, ти не си познал любовта. Ако в любовта към ближния ти не си придобил знание, ти не си познал любовта. Ако в самата любов ти не си познал v любовта, ти не си познал Бога. Да

любиш любовта, значи да любиш Бога. Да любиш ближния си, значи да познаеш себе си. То е смисълът на живота.

"Отче наш"

Вие всинца сте богати. Имате много блага. Бог ви ги е дал. Ето къде седи разликата. Някой път гледам някой цигулар, който свири много добре. Друг път го виждам, не свири много добре. Търся причината. Виждам, първия път му платили три, четири, пет хиляди долара, другия път не свири, нищо не му платили. Причината седи в неплащането. Никога цигуларят не може да свири, ако не му платят с любов. Ако го карат да свири добре, не може да свири. Ще свири лошо.

Казвам, всинца подобрете плащането. Плащай-те много добре. Четири, пет, десет хиляди платете. Доста пари има. Ако си при езерото, може да платиш цял джобур. Цял джобур дайте, да ви свири хубаво. Казвам, когато ви свирят, плащайте в живота най- доброто.

13 Утринно слово 9 януари 1944 г., неделя, 5 часа София - Изгрев

ПРЕБЪДВАНЕ

„Добрата молитва“
„91 Псалом“
Молитвата на Царството
„Духът Божий“

Ще ви прочета само 3 стиха, които имат отношение с настоящето и бъдещето на човека. Ще ги намерите в Евангелието:

1. Това е Живот вечен, да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил.

2. Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдете в Мене, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изявя.

3. Аз съм Пътят, Истината и Животът.

Тези 3 стиха имат отношение към Пътя, Истината и Живота. Ако Пътят не изхожда на никъде, ако е затворен, къде ще ходиш по него? Пътят показва, че трябва да имаш условия да се движиш по него. Но движение не може да стане без да има светлина в човека, без да има топлина – вътрешен подтик и без да има сила, с която той да изходи пътя си.

В Пътя се намира смисъла на живота. Що е смисъл? Едно ядене има смисъл, когато яденето му ти причинява удоволствие и радост. Четенето на една книга има смисъл когато тя ти дава радост. Ако четеш една книга на чужд език, но не разбираш смисъла на думите, какъв смисъл има това? Човек, който не разбира Любовта в нейните най-елементарни форми, не е разбрал смисъла на живота. Ако ти не оценяваш земния живот, как ще оцениш Небесния. Можем да кажем, че земният живот е пъпка, ангелският живот е цъфнал цвят, а пък Божественият живот е узрял плод. Ти казваш: Плод. Но плодът ако не

мине през формата на цвета, не може да стане на плод и цветето не може да стане, ако не е било пъпка. В пъпката се дава известна сила, в цвета тая сила се изразходва. Цветът е говор. Като цъфне едно растение, то говори. Миризмата е говор на растението. Някои растения, които говорят по-хубаво, тяхното ухание е по-приятно, сладко. Ние мислим, че уханието е нещо безсъдържателно. То е цяла поезия, подобно на стихотворението на един поет, което четете. И ако не разбираш езика, то няма съдържание. Ако разбираш езика му, за тебе то има съдържание. Една математическа формула, за един математик има съдържание. А за обикновения човек тя е без съдържание.

Ние трябва да се освободим от онова механическо разбиране. Ние мислим, че животът може да се влее. Животът не може да се влее – от никъде не може да се влее. Има нещо, което се влива в човека, но то не е живот. Да кажем, че се влива в лампата нещо, но това не е светлината, която се влива. Светлината отпосле идва. Трябва да имаш знание да превърнеш петрола в газообразно състояние и този газ да превърнеш в светлина. Трябва да имаш запалка за това.

Има 3 запалки в света. Едната запалка е Любовта, другата е Мъдростта, а третата е Истината. Един човек, който не е способен да се запали по 3-те начина, той никак не може да разбере, какво нещо е животът, какво нещо е знанието и какво нещо е свободата.

Човек, който е разбрал Любовта става безсмъртен.

Човек, който е разбрал Мъдростта става съвършен.

Човек, който е разбрал Истината става свободен.

Някой казва: Да се освободим. Можеш да правиш много пъти усилия да се освободиш. Най-лесното нещо е да се добие свобода, но е и най-мъчното нещо. Ти ако не разбираш Любовта и Мъдростта, не можеш да разбереш Истината. Ако не разбираш Любовта, не можеш да имаш понятие какво нещо са сладките думи в света. Съдържанието на нещата се познава чрез Любовта. На физическото поле, като изучаваме една ябълка, ние я изучаваме по законите на Любовта.

Сладчината е израз на Любовта. Колкото разбирането на Любовта е по-правилно, толкова сладчината е по-добра. Сладчината не е само в ябълките. Има и сладки мисли, сладки постъпки. Някой път един човек те погледне така, че целият ден ти е приятно. Има сладчина в погледа му. А пък друг те погледне и те среже. Съвременните хора ги е страх да умрат. Знаете ли защо? – Защото на границата на физическото поле са турени най-долнокачествени духове. Наричат ги обирници: те са тъй наречените апаши. Каквото вие имате те го обират. Понеже много пъти сте минавали през тази област, търсите друг път. Ако искаш да бъдеш необран, трябва да си служил на Любовта. Ако искаш да бъдеш необран, трябва да си служил на Мъдростта. Ако искаш да бъдеш необран, трябва да си служил на Истината. Иначе ще бъдеш обран по всички правила и тогава, казват индусите, пак ще се върнеш назад. Всеки, който е обран пак ще се върне назад, за да събере пак богатства. Който отива на онзи свят, трябва да носи нещо. Синът, който е отишъл да се учи, ако се върне без знание, за какво е отишъл?

Онзи момък, който обича момата обича я за 3 неща. Ако една мома не носи в себе си качествата на Любовта, качествата на Мъдростта и качествата на Истината – аз говоря за душата – тая мома не може да бъде обичана.

Първият стих беше: И това е Живот вечен, да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил. Това е начало на Любовта.

Вторият стих беше: Ако думите Ми пребъдат във вас и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем, ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изявя. Това е Мъдростта.

Третия стих беше: Аз съм Пътят, Истината и Животът. Това е Истината.

Ако тези 3 неща са разбрани от нас, макар и по много елементарен начин, вече ще ни дадат повод за едно ново знание. Вие никога не можете да научите един език, ако нямате слух. Ако искате

да изучите писмения език, трябва да знаете азбуката на този език, имената и знаците на буквите, с които езикът си служи.

В Божественият свят нещата са реални. По какво се отличава Божественият език. В Божествения език, ако кажеш една дума, веднага това, което кажеш става в момента – става – плодът е узрял. В Божествения свят нещата зреят. Ти никога не можеш да узрееш и не може да добиеш нещо, ако душата ти не влезе в Божествения свят. Не говоря за тялото. Тялото не може да влезе.

Ти казваш: Аз познавам този човек. Как го познаваш? Ти казваш: Тоя човек е добър. Как познавате добрия човек? Ти казваш: Добър човек е, има отличен, светъл ум. Това, което не можеш да опишеш, то е реално. Това, което не можеш да определиш, то е реално.

Божественият език, Божественият свят се само чувства. Ангелският свят се само вижда. А пък човешкия свят е свят на движение. За да си човек, трябва да ходиш. Нали си ходите на гости? Това е човешкият свят. Като отидете на гости, за какво си говорите? При сегашните условия ще говорите за бомби, за хляб, за това-онова. Човешкият свят е свят на свобода. От тук ще започнете и ще изучите първата буква на свободата, на земята.

Сега, има неща в света, които препятстват на човека за разбиране на Любовта, на Божията Мъдрост и на Истината. Допуснете, че отивате при един ваш болен приятел и имате всичкото добро желание, носите му една хубава, красива ябълка, хубаво ядене, но той казва:

Не мога да ям. Носите му една хубава книга, с добро съдържание, но той казва: Не мога да чета. Довели сте някой аероплан или автомобил за него, но той казва: Не мога да се мърдам от мястото си.

Та казвам: Ние живеем в един свят, дето сегашните хора, като се влюбят най-първо се разболяват. Това, което хората наричат Любов, то е първата болест на Любовта. Хората влизат здрави в Любовта и излизат болни и казват: Не ми трябваше. За Любовта хората се бият

на бойното поле. За Любовта хората умират за своето отечество. От любов към парите – за да забогатеят те работят през целия си живот. И след като придобият парите, оставят ги на другите и казват: Те да се ползуват. Как ще се ползуват другите, когато аз не съм се ползувал? То е все едно един професор да каже на студентите: Аз не разбрах това, но вие ще разберете.

В Любовта най-първо трябва да разбереш, какво нещо е топлината. Любовта и човешкият живот на земята без топлина не могат да се изявят. Ако имаме един термометър, можем да определим Любовта на човека. Някой казва, че ме обича. Ще туря термометъра под неговата мишница и ще определя колко градуса е топлината.

Горенето не е любов. Да гориш, това значи да се измъчваш. Това, за което се мъчиш, това не е Любов, то е безлюбие.

Аз съм чел много книги за откраднатата любов. Всички вие вярвате, че любовта може да се открадне. Едничкото нещо, което не може да се краде, то е Любовта. Всичко друго може да се открадне. Единствените неща, които не могат да се крадат, са онези, които излизат от Любовта, Мъдростта и Истината. Всичко друго може да ви се открадне. Има кражба. Аз не зная, какво разбирате вие под думата кражба. Често хората смесват понякога понятията. Човекът, който е скрит, за него казват, че лъже. Скритостта не е лъжа. Лъжата е единственото нещо в света без съдържание. Що е лъжа? Лъжа е това, което няма никакво съдържание и никаква стойност. Единственото празно нещо, без съдържание е лъжата. Лъжата е позлатена. Някой път лъжата е позлатяват с Любов, някой път с Мъдрост, някой път с Истина. Всеки, който иска да излъже, като дойде при тебе ще ти говори за Любов, за знание, за свобода.

За Любовта не се говори. За Мъдростта не се говори. За Истината не се говори. Там се мълчи. Вие като имате една печка, как ви говори печката? А пък и без да ви говори тя, вие знаете дали тя е студена или топла.

Аз мога да ви дам подаръци, мога да ви подаря месечината, но какво ще ви ползува това? Мога да ви подаря и планети, слънца, но какво ще ви ползват. Например, подаря ви слънцето. Като отидете на слънцето, какво ще правите? Съществата на слънцето са по-силни от вас, имат Любов, знаят повече от вас, то ще бъде смешно, вие, един невежа от земята, да им станете господар, като отидете там със своята тапия.

Та по някой път ние идваме в такова положение. Например ти казваш: Аз го обичам – туряш тапията си, искаш да го владееш. Той е слънце. Как ще го владееш? Единственото нещо, което не се владее е Любовта. Единственото нещо, което не се владее е Мъдростта. Единственото нещо, което не се владее е Истината. Те са абсолютно независими. Вие трябва да се освободите от подобни заблуждения.

Някой път вие мислите, защо Христос не влиза в положението на вашите страдания. Питам: Вие страдали ли сте като Христа? Нито на едного от вас не е текла кръвта от порите, както на Христа. Че страдал Христос, това не е още Любов, това показва големите препятствия, които седяха по пътя за постигането на Любовта. Големи препятствия имаше на пътя на Любовта.

В Америка един земеделец имал един голям чифлик, но цялата местност била покрита с каменна кора. И нищо не ставало на тая земя. И мислил той един ден да напусне това място. Но идва един учен и му казва, че тая канара е 25 см дебелина и че отдолу има много хубава почва. Отстранили канарата и плодородната почва излязла отдолу.

Та това, което ние съвременните хора, наричаме грях, това е тази каменна плоча. Тя трябва да се разчупи. Когато се разчупи тази каменна плоча, ще излезе хубавата почва. Камъните на тая каменна плоча трябва да се турят само като ограда, като стена наоколо.

Представете си, че вие отивате при Бога и Му казвате, че го обичате, и че сте готови всичко да направите за Него. Господ, Който знае всичко, като ви погледне, нищо няма да ви каже и ще ви даде

най-малката работа, за да види, колко Го обичате. Ако вие сте в едно училище и кажете, че обичате учителя, вие трябва да направите нещо за него, за да покажете, че го обичате; трябва да учите предметите, които е преподавал. Един преподава музика; трябва да знаете поне една песен. Ако обичате знанието, поне една книга трябва да разбирате добре. Ако обичате светлината, трябва да знаеш какво нещо е светлината, да се разговаряш с нея. Някой път съм казвал, че човек трябва да се разговаря със светлината. Боли те гърбът. Постави си гърба на светлината и мисли за светлината, за това, което тя съдържа и болката ще изчезне. Всички болки на ума произтичат от недоимък на светлина. Всички болки на сърцето произтичат от недоимък на топлина. И всички болки на човешката душа произтичат от недоимък на Истината. Ако ти си готов всичко да направиш за Истината, ти си богат човек. Като дойде един човек и ти проговори за Истината, ти да бъдеш готов да направиш всичко, каквото иска Истината. Ако обичаш Мъдростта всичко какво иска тя, да го направиш.

Само Любовта може да любиш. Ако любиш Любовта, тогава ще имаш и живот в себе си. Единствената сила, която задържа живота, е Любовта. Казано е: „Това е Животът вечен, да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил“. Това е живот вечен да познаеш Любовта.

Не е необходимо за нас да отидем в онзи свят. Ние сме вече в онзи свят. Ние сме едновременно и в Божествения свят и в ангелския свят, и в човешкия свят. С ума си ние сме в ангелския свят. Със сърцето си ние сме в Божествения свят, а пък с душата си, ние сме в човешкия свят. Ти с душата си ще служиш на хората.

Господ иска своето си. Господ не казва: „Дай Ми ума си“, а казва: „Дай Ми сърцето си“, не казва: „Дай Ми душата си“. Христос казва: Отче, в Твойте Ръце предавам Духът Си. Обаче на всички други места в Библията пророците турят тия думи в Божията уста. „Сине Мой, дай ми сърцето си“. Това сърце трябва да влезе в Божественото сърце, за

да се пречисти. Иначе, то ще остане нечисто. А щом то е нечисто, тогава всички работи ще останат неразбрани.

Човешкото сърце се очиства само чрез светлината и чрез Истината. Чистота и святост, това са две неща различни. Святостта е качество на ума, чистотата е на сърцето, а свободата качество на душата. Казано е в Писанието: Бог вдъхна в ноздрите на човека Дихание на Живот и той стана жива душа.

Да живееш, това значи да си свободен. Първият етап на свободата това е животът.

В съвременният живот ние искаме да ни обичат хората. Бог, който ни е създал и ни е обикнал.

Сега втората фаза е: ние трябва да обикнем. А пък ние още седим и казваме: да има кой да ни обича. Понеже ти на земята въплотил си се, това показва, че Бог те е обикнал. Сега ти трябва да проявиш Любовта си към Бога. И ако хората не разбират това, съвременният им живот се обезсмисля. Хората все очакват някой да ги обича. Бог те обича, Той те е обсипал с безброй блага: свободен си; при дишане чистият въздух влиза в дробовете ти; при слушане най-хубавите тонове влизат през ушите ти; най-хубавото ухание влиза през носа ти; най-хубавата храна влиза през устата ти. Бог ти е дал и малката свобода да ходиш гдето искаш. Какво повече искаш от това?

Законът е: човек, който иска много, то е човешкото. Хората искат много. Вземете едно малко дете; то иска много, не се задоволява с малко. И ангелите искат много, но се задоволяват с по-малко. А най-малко иска Бог.

Ти не можеш да разбереш Любовта, ако не искаш най-малкото. Това е вярно. Някой говори за човешка, ангелска и Божествена Любов. Аз ще ви ги представя нагледно. При Божествената Любов има следното: ти, когато обичаш някой човек, само като го зърнеш отдалеч, от половин километър разстояние, само като видиш гърба му, шапката му, цял ден си весел. Нито ти е говорил, нито те е видял, но си доволен. При ангелската Любов има следното: ти си весел,

когато той ти се усмихне. А пък при човешката Любов ще се ръкуваш с него, ще го пипнеш. И като му хванеш ръката можеш да забележиш, че ръката му е студена и после като ти говори ще видиш, че езикът му не е добър. Всички ние се спъваме в човешката Любов.

Та не се ръкувайте докато не сте разбрали Божествената Любов и ангелската Любов.

Ангелите са красиви. Човек, който не е красив, не е ангел. За да бъдеш ангел трябва да бъдеш красив, а пък за да бъдеш Божествен, трябва да вземаш най-малкото. Като ти дадат една бучка захар, цял ден да носиш бучката и да и се радваш. Аз съм гледал дете: то ще близне бучката захар и пак ще я тури в джоба си и ще се радва и после пак ще я извади и ще я близне.

Какво сме добили досега? Ти си бил красив, но един ден се погледнеш и виждаш, че си остарял. Ти си обичал всички и всички са те обичали. Дойде един ден и никой не те обича. Синовете, приятелите, зетьовете казват за тебе – стария човек – Господ да си го прибере, да си отиде. Няма по-голямо страдание от това.

Сега искам да ви наведа на следното: не да бъдете богати, защото вие сте богати. По-голямо богатство никой не може да ви даде. Не да ви дам знание, знание имате много, имате много библиотеки, книги, учени работи, но не умеете да ги четете. И свобода имате много, но сте вързани. Децата някой път връзват бръмбари, бръмбара хвръкне, и понеже е вързан с конец за крака, пак тупне на земята, пада. Ти искаш да бъдеш свободен, но някое дете те е вързало за крака. Хвръкнеш и туп, паднеш, защото си вързан от едно дете, което си играе с тебе. Ти обичаш някого, но са те вързали и цял ден се мъчиш. Пари имаш, всичко имаш, но казваш: няма да изляза днес, за да не ме оберат. Връзва се за парите. Казваш: пари имам, няма да изляза, за да не ми разбият касата. Питам: парите нуждаят ли се от пазене.

Единственото нещо, което не познава Любовта, а познава всички хора, това са парите. За парите е все едно дали са в цигански джоб или в джоба на царя.

Престанете да се самоизмамвате в Любовта! Преди години, дойде при мене един млад момък и ми каза така: търся да обикна някого. Казах му: защо не обикнеш баща си и майка си, които са ти дали живот. Той каза: невежи са, не харесвам характера на майка си.

Майка ти девет месеца те е носила с любов. Че ти ако не обичаш майка си, никого не можеш да обичаш. Един човек, който не обича Бога, никого не може да обича.

Някой казва: Аз те обичам. Аз зная колко ме обича. Ако съм кокошка, ще дойде една вечер при мене ще отреже главата ми, ще оскубе перата ми, ще ме опече. Ако съм ябълка, зная как ще ме обича. Нещата, които обичате, какво ги правите. Които са за ядене ги ядете; които са за яздене ги яздите; които са за горене ги изгаряте. Гориш дървата. Това е любов.

Това е Живот вечен, да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил.

Значи, това е живот вечен, отдалеч да видиш слънцето на живота да изгрява и да се радваш. Когато то дойде на зенита, пак да се радваш, когато това слънце залязва, това е човешката Любов: пак да се радваш.

Сега. При сегашните условия, вие казвате: кой може да ни избави да освободи хората. Само Бог освобождава хората.

Колко е мъчно да се разбере живота. Ние съвременните хора не живеем настоящия живот, а живеем един живот на миналото, един живот на хиляди години назад, това са минали понятия, с които живеем. Някой път си недоволен, искаш да си отмъстиш и пр. Това е все живот на миналото. Бог е Любов, всичко в света е красиво и хубаво, а ние сме недоволни, то е от миналото. Понеже си бил богат, но богатството ти е взето; имал си знание и си го изгубил; едно време си имал хубава памет, но сега забравяш; едно време си бил силен, но сега усещаш, че силите ти са те напуснали. Къде са отишли силите ти? Това са заблуждения на миналото.

И това е Живот вечен да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго, Бога и Христа, Когото Си изпратил.

Това е живот вечен да се освободим от всички минали заблуждения и да дойдем до Новото, което Бог ни дава.

Бог изисква да разберем живота, който ни дал на земята. Например ти дадеш на един човек една чаша вода и цял ден да се радваш, че си дал една чаша вода някому. Дал си някому един плод и да се радваш, че си имал условия да му дадеш един плод. Това е служене на Бога.

Да се радваш цял ден, че си срещнал един човек и си му казал една хубава дума.

А пък ние сега говорим, че има ангели, че има онзи свят и пр. Има ги, всичките тия работи. Но това знание не е достатъчно.

За да разберете Любовта искайте най-малкото. При Христа дойдоха двама Негови ученици и поискаха от Него следното: единият да седне от ляво, а пък другият от дясно на Него. Голяма работа искаха. Христос им каза: „Не знаете какво искате“. Те му казаха: „Как да не знаем“. Христос им каза: „Делата, които Аз правя, можете да ги правите и вие… Аз се кръщавам, можете да се кръстите и чашата, с която Аз пия, можете да я изпиете, но да седнете отдясно и отляво на Мене, това може да даде само Отец.“

Бог дава най-малкото. В света най-малкото дава Господ. Бог е дал най-многото: Той е създал света, а пък за нас е дал най-малкото. Ти казваш: „То е много малко“. Едно житно зърно е малко, но като се посява последователно десет години, то расте е се увеличава и става много. Малкото расте, а пък голямото не може да расте.

Ако нямаш най-малкото от Любовта, не можеш да я разбереш.

Ако нямаш най-малкото от Мъдростта, не можещ да я разбереш.

Ако нямаш най-малкото от Истината, свобода не можеш да имаш.

Бъдете сега доволни от най-малкото, което ви е дадено. То е много трудна работа. Дадат ти едно зрънце. Ти ще го хвърлиш, като кажеш, че е много малко.

Поставете най-малкото от Любовта в сърцето си. Поставете най-малкото от Мъдростта в ума си. И поставете най-малкото от Истината в душата си и ще добиете едно знание, което е следното: „Това е Живот вечен да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил“.

Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и Аз ще ви се изявя.

„Аз Съм Пътят, Истината и Животът“.

И тогава да кажеш: „Ти Си Господи, Пътя, Истината и Живота и аз ще ходя този Път с Тебе заедно“.

Песен: „Аз мога да любя“

Отче наш

(След това се направи следното упражнение:

Двете ръце съединени над главата в остър ъгъл. Те три пъти слизат до главата и се издигат и след това се спущат бавно надолу като обливане.)

След упражнението Учителят каза:

Първото движение се свързва с думите: „И това е Живот вечен да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил“.

Второто движение се свързва с думите: „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изявя“.

Третото движение има връзка с думите: „Аз Съм Пътят, Истината и Живота“.

(При всяко едно от тези три движения мислено се изговаря съответният стих.)

14 Утринно слово, държано от Учителя на 19.III.1944 г. 6 ч. с., в с. Мърчаево, Софийско

(Беседата завърши в 6 ч. 45 м. Небето ясно. Луната се празни до 24 март. Времето е тихо, меко и топло. Стаята имаше хубаво осветление с газова лампа с чорапче. Присъствуваха 30-40 души.)

НАЙ-КРАСИВИЯТ ДЕН

Добрата молитва.
91 Псалом.
Молитвата на Царството.
„Духът Божий“ (тихо).

Ще прочета първата глава от Евангелието на Йоана.

Изгрява слънцето.

Във Вселената има много слънца, милиони слънца. Но само едно слънце има, което ползува земята, което я огрява. Другите дават много малка топлина, много малка светлина. Казвам: Земята единствено може да разчита на слънцето. В съвременния живот хората разчитат на много слънца и съзвездия. Другите слънца са само да се определи времето и събитията, които стават. На английски думата „стар“ значи звезда, значи свети, на български значи стар – човек,на който отслабнали краката. Човек ако разчита на звездите остарял е съвсем, според българина. Всичките стари хора са стари звезди, които не помагат на земята. Сега всинца имате познания, казвате: Христос дошъл да спаси света. Що е спасението? Не може да се обясни. Слушал съм толкоз обяснения досега. Чудя се на обясненията, които проповедниците дават. Христос дошъл да спаси света. Спаси ли го? Ако светът беше спасен, хората не щяха да бъдат болни.

Казвате: Ние трябва да вървим по закон. Закон трябва да има човек, да знае, как да постъпва. Законът за кого е създаден, за здравите или за болните? Закон има за здравите хора, за умните, за добрите хора. За лошите хора няма закон. Те създават закон ограничение. Този закон е съвсем друг. Законът е, който показва пътя на човека, как да постъпва. Да вържеш един човек, да го затвориш в

едно здание, то е ограничение. Казват: Закон е. Казвам: Повечето хора имат понятие за закона като ограничение. Това не е закон. Това е едно животинско състояние. В животинското царство големите животни ограничават малките. Наричат го закон. Малките животни не се карат с големите. Малкото животно като види голямото, отдалече отваря път, гледа да бъде колкото се може по-далеч. Защото голямото животно е прокурор, съдия и стражар. Всичко налага. Ако прегрешиш нещо пред него, веднага се разправя по всички правила. Няма кой да те защити. Всъщност има кой да те защити. Не мислете, че животните както постъпват, няма кой да ги защити. И те имат карма, животинска карма има в света. Един вълк, който изял хиляди овце, той не е вълк, но става овца. Защото като изяде тия овце, материята на овцете ще влезе в него и той е съграден от овча материя. За да изкупи кармата, започват другите вълци да го ядат, да опита, как е. Едно време късаше овците, много хубаво беше, прясно месце, казва: Бог така е създал света. Като започнат него да го късат, казва: не е тази работа, както мислех едно време.

Аз като гледам хората, виждам, че не са се научили да говорят истината. На десет неща, които казват, има девет лъжи и една истина. Разправя нещо, няма да го опише, както е. На мене са ми описвали задната част на Витоша, че е много хубава. Описвали са ми Силимица някъде, много хубаво място. Гледам онези, които живееха до Силимица, започнаха да боледуват. Не е хубаво място. Още като казват името Силимица, виждам, че няма отвор, вглъбнато е. Има някои хора започват мекичко, свършват грубичко. Тъй за пример започват младите моми. Като срещнат един момък за пръв път много добри са. И момците са същите. И старите са същите. Във всички характерът е еднакъв. И учениците са тъй. Като дойде някой нов учител, не го знаят, мислят, че е много учен, треперят. Щом като разберат, казват, не знае много. Те се лъжат така.

Мислите ли, че слънцето, като изгрява от изток е толкова малко. Туй слънце се вижда, като че мога да го взема на ръце да го нося. Не е

голямо. Чудя се, как такова малко слънце, такава голяма работа свършва в света. Казвате: Божия работа. Толкоз малко слънце огрява света. Хората нямат ясна представа за слънцето. Слънцето не е малко. Ако вземете бинокъла, ще видите, че с едната си страна привлича предметите, по-големи се виждат, а с другата ги отдалечава.

Казвам: Има няколко неща в света, които са необходими. Някой път говорим за любовта. Любовта в моя ум е един подтик, първият подтик в света. Ако този подтик не дойде, нищо не може да направиш. Вие имате една бучка захар или имате една ябълка. Подтик имате да я изядете. Преди да я изядете, нямате ясна представа. Щом започнете да ядете ябълката, вие имате истинско понятие, що е ябълката в себе си. Що представлява една ябълка. В ябълката е затворено едно същество, което за да приемете в дома, трябва да ви плати нещо. То ще влезе във вас, ще ви разгледа. Една ябълка след като влезе във вас, знае, какъв човек сте. Най-първо вие ще я сдъвчете със зъбите. То е музика. Вашият оркестър свири. Приемате я, събличате и дрехата. Най-после през входа на приемната стая, влезе вътре, започвате да разгръщате куфарите, какво е донесла да видите. Като вземете всичко, каквото е донесла ябълката, казвате: Върви си. Изпъждате я из една врата. За което съжалява, че е влязла. Не е ли тъй? Приемате един човек, казвате: Готов съм да се жертвувам заради вас. Един ден го ритнете, казвате: Не искам да зная нищо, не сте били човек. Ще обясня аз какво разбирам, когато казвам, това не е човек. Всичките ценни неща са опаковани. Казвате: Той още не е човек. Да кажем някоя опакована кутия дошла, в кутията има нещо. Самата кутия не е съществена, но в кутията има скъпоценен камък. Тази кутия трябва да отворите. Този скъпоценен камък е малък. Него като извадите, има други качества. Често ние се заблуждаваме с външната кутия на хората. Тя е кутия само за скъпоценния камък. Тялото, което имате, е кутия. От тялото съдим, че човек е красив, добър. По тялото не може да съдиш, че човек е добър. Казвате: Колко хубави са тия ръце. Тия ръце знаеш, колко удара може да нанесат. – Колко са хубави

краката! – Знаеш, колко ритници дават. Казва: Колко е хубава устата! – Знаеш, колко зъби има в устата. Ръцете не е човекът, краката не е човекът, устата не е човекът. Истинското, което е човекът, то е туй, като го познаете човекът, по-красиво същество от човека няма извън кутията. По-лошо същество от човека в кутията няма. С тази кутия всеки може да ти причини пакост. Някой път са доста солидни кутиите, блъсне те, удари ти главата. Ще кажеш, че скъпоценният камък те е блъснал, не кутията те е блъснала. Не съм срещал скъпоценен камък да е пукал главата някому. Как е възможно туй същество, което е излязло от Бога да те блъсне. Когато на Христа казват, че е благ, казва: Благ е тъкмо един Бог. Казвате: Човек е излязъл от Бога. Как е възможно туй същество, което е излязло от Бога, да пука главите на хората? От де на къде?

Казвам: Знанието, което имате сега то е една пъпка. По някой път вие мислите, че познавате любовта. За любовта аз съм говорил, но аз съм говорил само за пъпката на любовта. За цвета на любовта още нищо не съм казал. Що е любовта като цвят не съм ви казал нищо. Що е любовта като плод ще има още дълги години да ви се говори. Теории сега може да имате колкото искате. Ако познавате пъпката, като се развие ще познаете и цвета. Човек, който не познава пъпката, не може да познае и цвета. Който не познава цвета, не може да познае и плода. Едно след друго вървят.

Казва Йоан: „Бога никой никога не е видял“. Право е в кое отношение? Бога без любов не може да го видиш. Само с любовта се вижда Бога. Когато някой казва, че е сляп, то значи, че няма любов. Всички хора, които нямат любов, са слепи, те не виждат. Сега аз искам да се освободите. Вие обичате да критикувате. Много хора ми са се оплаквали. В България като съм дошъл, колко жени се оплакват от мъжете си. Хиляди жени има, които се оплакват от мъжете си. Хиляди мъже има, които се оплакват от жените си. Хиляди синове има, които се оплакват от бащите си. Хиляди дъщери има, които се оплакват от майките си. Хиляди ученици има, които се оплакват от учителите си.

Хиляди учители има, които се оплакват от учениците си. Хиляди слуги има, които се оплакват от господарите си. Слушал съм ги така, като едно занимание, неверни работи. Всичко туй което ми разправят, не е нещо съществено. Аз употребявам „хиляди хора“ по човешки са ми разправяли. Ако кажа сто, значи по ангелски. Хиляди хора са ми разправяли значи това, което не е. Казва някой: Много ме обиди. Как те обиди? Каза ми много лоша дума. Каква лоша дума? Каза ми говедо. Казвам: Много добре ти е казал. Той ти е казал да идем да се учиш. Казвам: Ти не разбираш тази дума. Бог създаде хората да ръководят хората в знанието. Те проправиха пътя, по който се учиха. Ти на един кон се качиш, казваш: Кон е. Този, глупавият кон те заведе навсякъде, носи товара, услужва ти. Казал ти: Ти си говедо. Ти не разбираш работата. Тези херувими носят говежда форма. Тогава какво ще кажете. Един херувим няма да го видиш като човек, на като животно. Какво ще кажете тогава. Някой път се качиш на коня, оздравееш. Някой път се качиш на коня, работата ти провърви. Някой път се качиш на коня, минаваш добре изпита си. Някой път се качиш на коня, той ти направи път, този глупавия кон. В този кон седи едно почтено същество, за което ти още не си сънувал, каква услуга ти прави. Един ангел взел най-ниската форма да ти служи от любов към Бога. Ти кажеш: Това е говедо. Така не се говори. Ще го потупаш, ще кажеш: Много ти благодаря, ти ми даваш един много добър урок, един ден желая и аз да бъда като тебе. Колко от вас биха рекли да бъдат говеда. Виждал съм отлични постъпки на животните. Аз ще ви приведа онзи пример: Един човек ми разправи следното. Един хубав ден съм огладнял, тогава седим под една круша, всичко обрано. Казвам, да бях дошъл малко по-рано. Човек като не знае, кога да идва, всичко обрано. По едно време дойде един малък вятър, паднаха 5–6 круши. Оставено е нещо заради него на това дърво. Сега някой мисли, че тук няма промисъл. Има промисъл. В света има един промисъл. По пътя, по който ще минем Бог е оставил от всичко онова, което е необходимо за нас. Бог е направил така, че във всеки човек, когото

срещнем оставено е благо за нас. При животните, при дърветата, при изворите, дето и да седнеш, ще благодарим, че има нещо да вземем. Ти оставяш, не го вземаш, търсиш нещо друго. Седиш на един камък, на втори камък, при едно дърво, при друго, при един човек, при други, казваш: Побеля ми главата, всичките хора не са божествени. Само ти си божествен човек, свят човек, като тебе друг няма. Всички са лоши, само ти си добрият човек. Целият свят е вътре в Бога. Всичко онова, което е в Бога е велико. Единствената нечистота, която съществува, то е онова, което съществува вътре в нас, индивидуално във всеки човек. Всичките хора понеже не живеят по Бога частично нечистотата съществува вътре. Аз искам да ви дам едно изяснение.

Аз не съм срещал някой да благодари. Апостолите като ги биха, върнаха се радостни. Сега гледам някое дете майка му го била, то не се радва, плаче. Дойде оплаква се. Някого баща му го бил, оплаква се. Апостол Павел го биха пет пъти по 39 удара и казва: Ще се похваля със страданията си. Не обръщайте внимание на човешките прояви. Вие по някой път се заблуждавате. Някой човек пише много хубаво. Не са съдържателни писмата му. Някой пише една буква голяма, една малка, но писмото е съдържателно, не пише хубаво. Някой път ще се затрудниш като четеш, не е хубаво написано писмото му, но е съдържателно. По-хубаво грозно написаните писма, отколкото красивите писма без съдържание. Защото какво е една красива мома, която не може да каже една сладка дума. Защо ми е една красива мома, която не може да ми омеси един хубав хляб. Моми има като омесят хляба, хората се разболяват от него. Аз съм страдал много от лош хляб и от лошо сготвена храна. Някой готви, но отрова внася в яденето. С лоши мисли бърка в тенджерата. Казва: Пуста тенджера, на мен ли се падна аз да готвя, тъ-тъ-та. Така не се готви. Ето къде е мъчнотията. Понеже пътя, по който пътуваме сега преди нас са минали хора преди нас са минали, които са го оцапали, този път е останал кален. И ние трябва да се окаляме. Ако тия хора, които бяха минали, бяха павирали този път, ако му бяха дали един малък

наклон, щеше да бъде чист. Те оставиха всичката кал. В българина има една черта, малко чистота има. Като изследвах българите, намерих най-чистите българи, които имат чистота, те са еленчаните. По-чисти от американците. Неделя като дойде еленчаните метат улиците, като влязат в къщи, като че човешки крак не е стъпил. Като влезеш вътре, трябва да изуеш обущата, всичко чисто. На други места гледам, ще влезе с калта, без да се изчисти, окаля вътре. После ще започне да се извинява. Като се извини, няма да вземе лопатата да изчисти, но казва: Извини, внесох кал, за берекет Господ да го обърне. Хубаво е, нямам нищо против.

Влезе един човек, обиди ви. Кал внесъл. После се извинява. Казва: Извинете, за берекет е. Някой път има много малка обида. Казва: не си учен човек, не знаеш много хубаво да свириш. Прав е човекът. Някой път бащата казва една дума на сина и синът никак не се обижда. Той казва: Моето шопарче. Казва го мекичко, синът не се обижда. Казва: Моето шопарче. Аз не зная, защо бащата казва моето шопарче, а не казва моето агънце. Каже: Моето шопарче и го потупа. Знаете, къде е тайната. Шо-пари. Пари ще печели туй дете, умно е. Банкер ще бъде, богаташ. Шопарче, значи с пари. Който не знае, казва шопар. Който знае, казва: с пари. Бащата не казва шопар, но казва с пари. Ще бъде това дете богато.

Казвам: Ние в този живот трябва да благодарим на Бога за очите, които ни е дал. Ние трябва да благодарим на Бога за ушите, които ни е дал. Трябва да благодарим на Бога за устата, за носа, за ръцете, за краката, за сърцето. Искам да ви кажа, как трябва да благодарим. Представете си, че дойде някой виден цигулар да свири. Зимно време, хората са немарливи, не знаят, че салонът трябва да бъде отоплен. Тогава цигуларят иска да свири. Казвам: Аз човекът, който разбирам, ще се завзема да приготвя условията, ще се завзема да се отопли салонът. Трябва му пиано. Ще намеря най-хубавото пиано. Ще го опитам. Ще взема участие всичките столове да са наредени хубаво, да има ред и порядък. Аз ви питам колцина от вас отопляват

божествения салон тъй както трябва Господ да дойде. Колцина от вас отоплявате този салон, както трябва? Казвате: Ние 20 години как сме тръгнали в този път. Аз от няколко хиляди години, считам че нищо не зная, вие от 20 години всичко знаете. Има едно знание на бит пазар, вехтории се продават, обуща, пребоядисани дрехи. В религиозния свят аз ви виждам, облечени в такива вехтории. Ще ви дам един съвет, никога не обличайте стари религиозни дрехи. Ще намериш най-добрата дреха, направена от най-добра материя.

Сега вие искате възкресение. Намерете в живота си един ден, дето сте служили на Господа тъй както трябва. Намерете един от най-красивите дни на вашия живот, дето целият ден сте мислили само за Господа. Сега какво значи да мислиш за Господа? Да си бил толкова досетлив, че Господ иска да направи добро някому на земята, пък Той не може да слезе, ти да схванеш и веднага да свършиш работата. Някой е болен, молил се е на Господа да му изоре нивата, Господ няма волове да оре нивата, ти ще идеш да изореш нивата да свършиш работата заради Господа. Някое дете се е молило на Господа, дрехи няма, зимно време е. Господ няма да прати ангелите на земята, ти да се сетиш да свършиш работата на Господа. Двама души се карат някъде, били са се, както често става, да идеш ти да свършиш Божията работа. Виждал съм бащи, които са били синовете си, виждал съм и синове, които са тупали бащите си. Синът се моли и бащата се моли, да дойде някой да каже какво да правят. Господ няма да слезе, но ти да идеш и да свършиш Неговата работа. Това значи да обичаш Господа.

Вчера дойде една сестра при мене. Аз и чета едно число от една книга, казвам и: Избери си и ти едно число. Тя избра 52. Рекох: Ти избра две майки да ти говорят. Избра ги тъй, че тури невежата майка отред, а по-учената майка отзад. 52 ще го направиш на 25. 25 е Божественият ред на нещата, 52 е човешкият ред на нещата. Четем 52 в една книга. Първо е невежата майка, после иде другата да коригира. Да ви разправя един анекдот, разправяше ми го един във Варненско.

Намерил си една красива мома, сгодил се за нея. Казва на приятеля си: Ела да видиш какви добри качества има. Знае да прави хубаво кафе, сладко. Има обхода, знае как да черпи, търпелива е. Хвали я. Тя като правила кафето солта и захарта били наблизо, на възлюбения направила кафето със захар, а на неговия приятел турила сол две лъжички. Годеникът пие кафето, колко е хубаво. Приятелят му гледа приятеля си и се чуди защо е такова. Срам го е да каже, че сол има в кафето. Тя иде после да ги черпи със сладко. Той туря си крака, спъва я, тя изтървава целия прибор. Тя казва: Няма нищо, такива неща се случват. – Виж – казва какъв характер, въздържание има, хич не се обижда. После я пита: обиди ли се? – Трябваше да ме видиш долу след като занесох приборите, какво направих, хванах със зъби дъската на масата, че я дъвках. Казва: Да ми се паднеш и тебе така ще те дъвкам.

Казвам: Бъдете внимателни да не туряте сол в кафето на приятелите, на вашите възлюбени. Никой без любов не може да види Бога. Неговият единороден син разбра, че само любовта е, която разкрива. Ти щом видиш Бога, ще станеш подобен Нему. Писанието казва: Бог направи човека по образ и подобие свое. Бог направи човека да обича, както Бог обича. Казвам: Това е единствената мисъл, която ви оставям. Ако сте един музикант, свирете най-хубаво, без погрешка. То е най-хубавото. Не да питате: Хубаво ли свирих? Щом свириш хубаво, всичките хора ще бъдат доволни. Ако сте готвач, гответе най-хубаво: турете най-хубаво масло, турете най-хубавия лук, най-хубавите картошки, яденето да бъде безупречно. Ако сте шивач, ушийте най-хубавата дреха, без погрешка, че който носи дрехата да каже: Много хубава дреха е. Ако сте обущар, пак същото. Казвам: Като срещнете един човек, кажете най-хубавото. Като идеш при един болен, кажете: Ще оздравееш след няколко седмици, на нивата ще идеш да жънеш. Някой е беден, кажете: Ще забогатееш един ден. Ако е млада мома кажи: Красива ще станеш, ще се ожениш, деца ще имаш. Кажете на хората най-хубавото, което знаете. Казваш, кой знае

дали ще стане. Кажи: Това ще бъде, ще стане. Господ иска ние да помагаме най-умно. Казвате: От тебе човек няма да стане. Ти няма да свършиш училище, каквото имаш, ще изгубиш. Те са обикновени работи на един развален живот.

Сега законът е като подбудителна причина и парите са като подбудителна причина. Момата е красива, това е пари. Момата е здрава, това е пари. Пълна е с магнетизъм, това е пари. Момата, която знае да работи, това е закон. Момата, която служи на закона, знае да работи, която е красива има пари, свободна е, облече се. Мома, която със закон отива, трябва да работи. Която отива с пари, тя си почива. Това мяза на онзи японски принц, който отива в Америка да учи американския живот. Молил се в едно богато семейство да му намерят място за слуга. Слугувал два месеца. Казва американецът: Слугува два месеца, но отличен слуга. Но постоянно носеше латинската граматика. Като остане свободен, изучава латински език този японец. Аз бих желал от сега да изучавате граматиката на любовта. Аз да ви кажа: Ако ви изпитва комисията по граматика, знаете ли, колко ще ви тури? Ще ви скъсат. Аз съм превождал един пример. В Китай имало двама мъдреци, единият бил образец на търпение. Всеки, който идвал при него, той му услужвал. Един идвал 29 пъти при него, той го приемал и му помагал. Другият искал да подражава на този мъдрец. Като отишъл бедният да го изпита на петият път му казал: Прекали го, веднъж, два пъти, три пъти разбирам, но пет пъти? Той му казва: Ти си назад, аз при онзи мъдрец ходих 29 пъти, гледах нищо не ми каза, пет пъти като дойдох при тебе, излезе из кожата си. Какво казва Христос, колко пъти да прощаваме? Седем пъти по 77.

Помнете едно: всяка стъпка, която направите, всичко в света, което правите, не го правите за другите. При другите хора ще иде и каквото придобие ще се върне при вас. Такъв е законът. Никой не може да се избави. Затова, ако искате да успявате, правете добро и то ще се върне при вас. Радвайте/се/ за доброто и злото, което носите, то ще се върне при вас. Злото ви при хората няма да остане, ще причини

малка пакост на хората, те ще го изпратят. Добрите работи ще ги изпрати при онзи, който ги правил. Първото нещо: Ние трябва да идем в небето с един придобит живот. Всичко онова, което направим за Бога, ще се върне при нас. То ще ни въздигне. То значи Божията Любов като дойде, ще ни въздигне. Без любов човек не може да се въздигне в света. Когато обичаме някого погрешките се превръщат. Каквото и да направим, ще се повърне. Ако една погрешка може да отклони любовта, тя е по-силна. Пък Любовта е най-силното нещо. Божествената Любов всички погрешки превръща в скъпоценни камъни, когато обичаме Бога. Писанието казва: Всичко онова, което се случва на онези, които любят Бога, ще се превърне за добро. Не съжалявайте, то не е лична опитност. Ние не може да говорим за другите хора. Казва: Той е търпелив човек. Търпението е цяла наука. То трябва да се преподава като музиката. Вие нямате търпение. Когато дойде мирът, ще ви свиря някой път за търпението. Вие не знаете, каква е музиката на търпението. Аз съм слушал много любовни песни, но досега съм слушал само трима души, които пеят от любов. Ако имаме развито ухо, ще слушаме Божественото пеене. Не може да предадем, което реките преподават. Не може да предадем, което цветята преподават. Не може да предадем, което птичките предават. Като речем да предадем, не може да предадем Божественото. Един пример. Ако с любов пееш на един болен човек, той ще оздравее. Толкоз силни са трептенията, че този човек веднага ще забрави своята болест. Ти му пееш, той охка. Ти казваш пях му.

Всеки, който люби, ще види Бога. Всеки, който не люби, няма да види Бога. Когато някой не вижда Бога, това е ад. Когато някой вижда Бога това е. Сега ви пожелавам да слушате, когато Господ ви говори отвътре. Добре да слушате и добре да предавате. Тогава като един възпитателен метод: цигуларят много добре говори, публиката слуша. Има цигулари,като свирят на сто души десет оздравяват. Има цигулари, като свирят, 20% оздравяват, други, като свирят 30% оздравяват, 40%, 50%. Малцина има, които като свирят, всички

оздравяват. Казвам: Съвършенство е, като дойдем най-малко 75% трябва да оздравяват.

Сега тук сте в Мърчаево и постоянно казвате: Нямаме удобства, много тясно. Аз не съм притеснен. Пред мен се е изпречил цял баир, запушил ми слънцето. Ти, казва, не стой вътре, излез горе. Източният вятър е доста студен, да те топля. По пътя постоянно пеят и млади и стари. Някой път някой се провикне, вика: Хей, хей! Какво седиш там, кога ще дойдеш да ни проповядваш, на пиянство го ударихме. Ела да ни поговориш. Някой път се карат, казват: Ела сам да ни поговориш. Казвам: В света има много работа да /ни/ свършим. Сега тук сме на почивка, разпуск имаме на занятията, във ваканция сме. Скоро ваканцията ще се свърши, ще започнем нова учебна година, ще се върнем в училището да учим. Като се върнем, трябва да бъдем въоръжени с нови сили, с нов подтик. Като влезем новото, което ще ни се преподава, да го приемем, да се радваме. Скоро ще бъде. Апостолите казват: Царството Божие скоро ще дойде. Две хиляди години минаха.

Сега за пръв път ще стане нещо. Има нещо, което само Бог ще направи. Туй, което никой не може да направи, Бог ще направи. Бог ще направи това, което никой не може да направи. Очакваме да стане туй, което никой не може да направи. Туй, което е направено, знаем че е от Бога направено. Това, което Бог ще направи е благо. Любовта трябва да се прояви тъй, както Бог я проявява.Всеки от вас като почувства тази любов, да я предаде, както е видял. Той не може да я предаде така, поне приблизително така както е.

Мърчаевци искаха да прекарат електричество. Трябваше жици да имат. Трябваше бакър да дадат. Дадоха, дойдоха жиците. Дадоха жиците, не им дават електромери. После не им даваха трансформатор, какво ли не дойде. Мърчаевци не бяха готови за светлината. Казват: Защо ви даваме светлина да пущаме и да я гасим постоянно, по няколко пъти на вечер, да ни създавате излишна работа: да палим и да гасим. Ще ви дадем, когато няма да се гаси. Казвам: Новата

светлина, която дойде, новата Любов да не изгасва. Истинската светлина на Любовта и свобода вечно да пребъдват, да не изгасват. Това е Божието благословение.

Отче наш.

15 Утринно слово, държано от Учителя на 16.IV.1944 г., 5 ч. с., Великден, с. Мърчаево, Софийско